

Dorotheus

4° H. Un.

49 h

Ex bibliotheca
Steph. Quatremeri.

W

<36600635250019

<36600635250019

Bayer. Staatsbibliothek

S

40 H. Un 49 H

Dorothaeus

ΒΙΒΛΙΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΝ ΕΝ ΣΤΥΦΕΙ

ΔΙΑΦΟΡΟΤΣ ΚΑΙ ΕΞΟΧΟΤΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ἀρχόμενον ἀπὸ Κτίσεως Κόσμου, μέχρι τῆς αλώσεως Κωνσταντινουπόλεως,
ἢ τῶ ἀκολούθων Σελτάνων.

Συλλεχθεὺς μὲν ἐκ διαφόρων ἀκείβων Ἰσλαμῶν, ἢ εἰς
τὴν κοινὴν γλῶσσαν, μεταφραθεὺς

ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΑΣ

ΚΥΡΡΙΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΥ

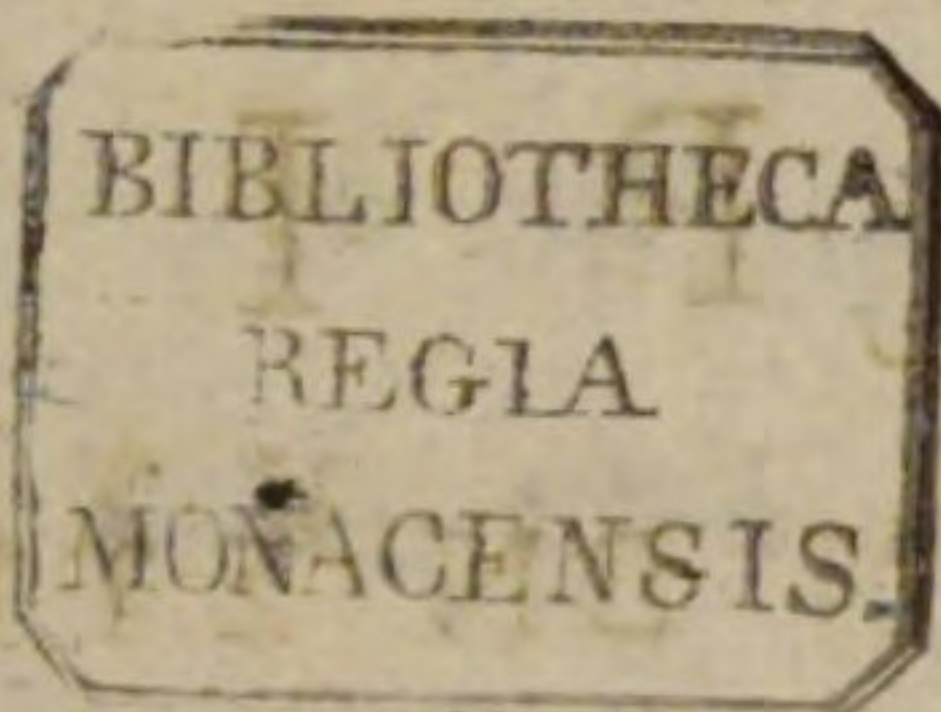
Νῦν δὲ μετατυπωθεὺς, ἢ ἐπιμελῶς διορθωθεὺς.

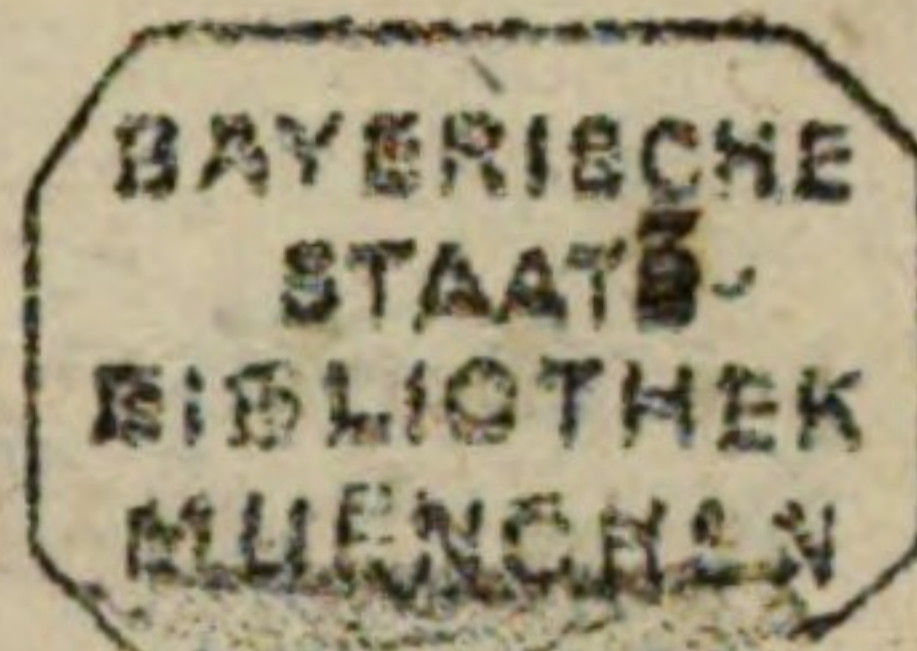
ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ.

ΠΑΡΑ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΑΥΚΕΙ ΤΩ ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ.

1818.

ΤΩ ΓΑΛΗΝΟΤΑΤΩ,

Κ Α Ι

ΕΚΛΑΜΠΡΟΤΑΤΩ ΚΤΡΙΩ ΚΤΡΙΩ

ΔΟΤΚΑ ΒΟΪΒΟΝΔΑ

ΑΘΕΝΤΗ ΟΥΓΓΡΟΒΛΑΧΙΑΣ, ΚΡΑΓΙΟΒΗΣ, ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΞΗΣ,

Πᾶσαν ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν παρὰ τοῦ εὐδὸς ἐν Τελαδὶ Θεῷ.

Θέλοντες οἱ παλαιοὶ τοῦ Προγεγερέων μας νὰ φυλάξωσι τὴν δόξαν αἰσάατον, καὶ τὴν μνήμην αἰώνιον τοῦ μεγάλων καὶ ἀξιομνημονεύτων Ἀνδρῶν, ἄλλοι δὲ ἐφρόντιζον, ἵνα ἐπιμελῶντο, παρέξ ἄλλοις νὰ ἐγείρῃσιν ὑπερκοσμίαις Πυραμίδας, ἄλλοις νὰ ἀνορθῶν Ὀβελίσκους θαυμασίους, ἄλλοις νὰ ἀνίσῃν Ἀγάλματα ἀπὸ πολύτιμα μάρμαρα, ἢ καὶ ἀπὸ χαλκὸν εὐφυῶς κατασκευασμένα, ἄλλοις νὰ σηκώνῃσι Στύλους ὑψηλοτάτους καὶ περικαλλεῖς, καὶ ἄλλοις ἄλλα παραπλήσια ἐξοδικῶς καὶ τεχνιεύτως νὰ κατασκευάζωσι κατὰ τὴν ἐκάστου ἰδίαν ἀρετὴν καὶ ἀξίαν. Ἐκείνους μιμνήμενος καὶ ἐγὼ, Ἐκλαμπρότατε καὶ Γαληνότατε Αὐτεύτα, καὶ θέλωντας νὰ φυλάξω εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα κηρυττόμενον τὸ εὐδοξον καὶ πολύφημον Ὀνομάσας, (ἀλλ' ὅχι μὲ τοιαῦτα μηχανικὰ τεχνουργήματα) ἀφιερώνω τῇ σῇ Μεγαλοφρεσίᾳ τὸ τοῦ Ἰσοεικὸν Βιβλίου· μικρὸν μὲν εἰς τὴν ποσότητα, μέγα δὲ εἰς τὴν ποιότητα, ἐπεὶ δὲ δὲ περιέχει ἔργα

4
γα ἰδιωτῶν καὶ χυδαίων ἀνθρώπων, ἀλλὰ Καισάρων ποράξεις, πο-
λέμους Βασιλέων, κατορθώματα Μεγιστάνων, καὶ κοινῶς πάσας τὰς
τε Ἐκκλησιαστικὰς καὶ Πολιτικὰς Ἱστορίας, ὅπῃ ἐγιναν ἀπὸ κτίσεως
Κόσμου, μέχρι τῆς ἀλώσεως Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐπέκεινα. Καὶ
ἀγκαλὰ τὸ παρὸν Βιβλίον, τὸ νῦν νεωστὶ μετατυπωθεὶ παρ' ἐμοῦ,
ὀλίγου εἶναι ἄξιον, καὶ σχεδὸν ἐτίδανόν πορὸς τὴν σὴν Γαληνότητα,
ὅμως δὲ πρέπει νὰ ἀποβλέπη εἰς τὸ τοῦ λαμβάνοντος μέγεθος,
ἀλλὰ εἰς τὴν τῷ δωρημένῳ μικρότητα. Διότι καὶ ὁ μέγας Βασιλεὺς
τῶν Περσῶν Ξέρξης, δεχόμενος τὸ ὀλίγον νερὸν ἀπὸ τὰς πενιχρὰς
χεῖρας τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ, δὲν ἀπέβλεψεν εἰς τὴν λεπτότητα τῷ
δώρῳ, ἀλλ' εἰς τὴν σπουδὴν καὶ προθυμίαν τῷ δωρηταμένῳ. Τοιοῦτο-
τρόπως λοιπὸν ἂς δεχθῇ καὶ ἡ Ἐκλαμωρότης σε τὸ παρὸν Βιβλίον
μετὰ πάσης χαρᾶς καὶ προθυμίας. Καὶ ἀγκαλὰ ἀγνωσούμοι νὰ
εἶναι τὸ σεβάσμιον καὶ ἱλαρὸν Πρόσωπον τῆς σὴς Γαληνότητος, ὅ-
μως γνωστὸν ἔχω τὸ εὐδοξον καὶ περίφημον Ὀνομά σε, ὥσταν ὅπου
διὰ φήμης ἄδεται εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην. τὸ ὁποῖον εἰς τὴν δύ-
ναμιν τῆς ἀρετῆς παρομοιάζει τῷ Μαγνήτῃ, ὅπῃ αὐτὸς μεν σύρνει
πρὸς ἑαυτὸν τὸν σίδηρον, ἐκεῖνα δὲ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων ἐλ-
κύει. Ὀνομα, τὸ ὄντως περίφημον καὶ ἐπαινετὸν ἀπὸ λαοῦς, ἀπὸ
Εἴθνης, ἀπὸ σοφῆς, καὶ Ἐκκλησιαστικῆς. Δῶκας, λέγω, δόξαν τοῦ
Ἑλληνικοῦ γένους, τιμὴ τῷ ἰδίου Θρόνου, κλέος ἀθανάτου τῆς πα-
ράσης ἀξίας, καὶ σέφανος πάσης Οὐγγροβλαχίας. Δῶκας, διαφεν-
τευτῆς τῆς Χρυσῆς Πίσεως, τῆς Δικαιοσύνης ὑπέρμαχος, καὶ πάσης
Ἀρετῆς ἀντιλήπτωρ θερμότητος. Ἄς δεχθῇ, φημί, τὸ εὐτελές τῷ
τοῦ δῶρον τῆς εὐλαβητικῆς με ἀγάπης ἡ Ἐκλαμωρότης σου, τὴν ὁ-
ποῖαν Κύριος ὁ Θεὸς νὰ διαφυλάττῃ εἰς πολλῶν ἐτῶν περὶόδους με
ὑπερμέγιστον δόξαν καὶ τιμὴν, ἀξιῶνωντάς την καὶ τῆς Οὐρανίου αὐτῆς
Βασιλείας. Ἀμήν.

Ἐκ τῶν κλεινῶν Ἑνετιῶν ἐν ἔτει 1684. Ἰανν. 29.

Τῆς Γαληνότητός σε δῶλος ἐλάχιστος καὶ δειλός

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΑΤΚΤΣ.

ΠΑΣΙ ΤΟΙΣ ΕΥΣΕΒΕΣΙ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙΣ

Τοῖς ἐντευξομένοις τῇ παρέσῃ Ἰσραὴλ Βίβλῳ, Ἀπόστολος
ὁ Τζηγαράς υἱεὶαν καὶ εὐτυχίαν ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ.

Η ωφέλεια τῆς Ἰσραὴλ εἶναι πολλή καὶ μεγάλη κατ' ἀλήθειαν, ἐ-
πειδὴ μὲ τὰς Ἰσραὴλ μαρτυροῦμεν πῶς τὰ ἡθῆμας νὰ σπλίζωμεν,
πῶς τὰ σπῆτιά μας νὰ οἰκονομῶμεν, Κάσρα καὶ Κόσμον πῶς νὰ κυ-
βερνώμεν, αὐθάρτως νὰ ἀρέσωμεν τῷ Θεῷ, ὅπου τὰ ἀγαπᾷ καὶ τὰ
ζητεῖ αὐτὰ ὅπως λέγω. Βλέπομεν μέσα εἰς τὰς Ἰσραὴλ, πῶς ἐκυβερ-
νήθησαν αἱ παλαιαὶ Μοναρχίαι καὶ Ἀριστοκρατίαι· πῶς οἱ Οἰκοδεσπό-
ται ὠκονόμησαν τὰ σπῆτιά τους· πῶς πολλοὶ ἄνθρωποι ἐκατέστησαν τὰ
ἡθῆμας, καὶ τί τέλος ἔδωκε κατ' ἑκάστην. Φανερόν εἶναι, ὅτι καθεὶς ἄνθρω-
πος, κατὰ τὴν γνώμην καὶ προαίρεσιν ὅπου ἔχει, πρὸς τέλος τὸ δί-
δει καὶ ὁ Θεός. Διὰ τὸ πολλὰς Μοναρχίας ἀπὸ μικραῖς ἀυξήθη-
σαν εἰς μεγαλειότητα, καὶ πάλιν πολλὰς, ἀπὸ μεγάλας ὅπου ἦσαν,
κατέστησαν εἰς μικρότητα, μάλιστα καὶ ἐξωλοθροῦθησαν παντελῶς· ἔτζη
οἰκονομίαι, ἔτζη ἄνθρωποι μερικοὶ ἦλθασιν εἰς μεγάλας μεταβολὰς κα-
τὰ τὴν δικαιοκρίσιαν τοῦ Θεοῦ. Ταῦτα ὅλα βλέποντάς τα οἱ φρόνιμοι
χαμμύνει εἰς τὰ Ἰσραὴλ Βιβλία, βάλλουσι γνώσιν εἰς τὸ κεφάλι τους
καὶ σωφρονίζονται· καὶ τὰ μὲν κακὰ φύγουσι, φοβούμενοι νὰ μὴ πά-

Θωσι καὶ αὐτοὶ ὅσα ἔπαθον ἐκεῖνοι, ὅπῃ κακὰ ἐκυβερνήθησαν· τὰ καλὰ πάλιν τὰ μιμοῦνται, θέλοντες νὰ εὕρωσι καὶ αὐτοὶ χάριν σιμὰ εἰς τὸν Θεόν, καθὼς καὶ ἐκεῖνοι, ὅπῃ ἐκυβερνήθησαν καλὰ, εὕρηκαν. Αὕτη εἶναι ἡ ὠφέλεια, ὅπου λαμβάνουσιν οἱ φρόνιμοι ἀπὸ τῆς Ἱστορικῆς Βιβλίας. Διὰ τὸτο πολλοὶ καὶ μεγάλοι Διδάσκαλοι ἐβάλθησαν νὰ γράψωσιν Ἱστορίας ὠφελιμωτάτας καὶ χρησιμωτάτας εἰς ὅλους. Ἀλλὰ ἐπειδὴ αἱ Ἱστορίαι ἐκεῖναι δέξινονται γραμμῆς εἰς τὴν παλαιὰν τῆς Ἑλληνικῆς γλῶσσης, τὴν ὁποίαν δὲν καταλαμβάνουσιν ὅλοι οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες, ἠθέλησεν ὁ μακαρίτης ἐκεῖνος ὁ Ἱερώτατος Μητροπολίτης Μομφερασίας, ὁ Κύριος Δωρόθεος, νὰ συλλάξῃ ἀπὸ τῶν παλαιῶν Διδασκάλων τὰς χρησιμωτέρας Ἱστορίας καὶ παλαιὰς καὶ νεωτέρας, ὅπου ἠκολούθησαν εἰς τὸν καιρὸν τὸν ἐδικόν μας καὶ τῆς Πατέρων μας, καὶ νὰ τὰς φέρῃ εἰς τὴν ἀπλήν γλῶσσαν, διὰ νὰ ὠφελοῦνται, ὅχι μόνον οἱ σπουδαῖοι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀμαθεῖς.

Τὸτο τὸ Ἱστορικὸν Βιβλίον τὸ μακαρίτης ἐκείνου Δωροθέου, κατὰ τινα θείαν πρόνοιαν, ἦλθεν εἰς τὰ χεῖρα τῆς ἐν μακαρίᾳ τῇ μνήμῃ γενομένης λαμπροτάτης καὶ γενναιοτάτης Κυρίας Ζώης τῆς Τζηγαρά, τῆς ἐμῆς γνησίου, ὁμοπατρὸς καὶ ὁμομητρὸς Ἀδελφῆς· ὅς διὰ τὴν ἄκραν αὐτῆς σπουδὴν, καὶ ἄλλας πολλὰς ἀρετὰς ὅπῃ εἶχεν, ἀξίως ἐκλεχθεῖς, γέγονε γαμβρὸς καὶ Πρωτοπαπάριος τῆς Γαλιωποτάτης Πειγκίτης, Κυρίας Πέττης Βοϊβόνδα, Αὐθιγῆς πάσης Μολδοβλαχίας καὶ ἐξῆς· πολλῶν δὲ ἄλλων προκειθεῖς ἀξιομάτων, ἅπασαν αὐτοῦ τὴν ζωὴν δόσεως καὶ δόλαβως διετέλεσεν. Εἶτα ὅς ἐκείνου κατήντησεν εἰς ἐμὴν, τὸ ὁποῖον δὲν ἠθέλησα νὰ τὸ ἔχω φυλαγμένον καὶ κλεισμένον, διὰ νὰ μὴ φανῶ φθονερὸς καὶ φίλαυτος, πῶς δὲν ἀγαπῶ νὰ ὠφεληθῶσι καὶ ἄλλοι, καὶ διὰ τοῦτο φυλάττω τὸ καλὸν μόνον διὰ λόγου μου. ἠθέλησα λοιπὸν νὰ τὸ τυπώσω μὲ ἐξοδὸν ἐδικλῶ μου, καὶ νὰ τὸ ἐκβάλω ἔξω εἰς τὸ φῶς, διὰ νὰ τὸ ἀπολαύσῃσι μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὅσοι ἀγαποῦσι τὸ συμφέρον τους. Τοῦτο τὸ Ἱστορικὸν Βιβλίον περιέχει πολλὰς Ἱστορίας, καθὼς τὸ προεῖπα παραπάνω, καὶ παλαιὰς καὶ μεταγενεστέρας. Ἀρχεται ἀπὸ κτίσεως Κόσμου (ἀγκαλὰ καὶ μὲ πολλὴν συνόψιν καὶ ὀλιγολογίαν) καὶ καταπντᾷ μέχρι τῆς Βασιλείας τοῦ μακαρίτου Κωνσταντίνου τῆς Παλαιολόγου τοῦ ἐσχάτου Βασιλέως τῆς Ῥωμαίων. Ὁμοίως καὶ Ἱστορίας τῆς Ἀγιοπάτων Πατριάρχων, καὶ Μακαριωτάτων, ὅπῃ ἐπαρτίάρχουσιν εἰς τὸν

τὸν Ἀποστολικὸν Θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀκόμη περιέχει Ἱστορίας πολλῶν Kaisάρων καὶ Πάπιδων τῆς παλαιᾶς Ῥώμης. Ἔτι περὶ τῆς λαμπρᾶς καὶ περὶφήμου Βενετίας, πότε αὕτη ἐκτίθη, καὶ ποῖοι Δῆκες ᾤρισαν. Διηγεῖται τὴν Ἱστορίαν τῆς Συνόδου, ὅπου ἔγινεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν, πῶς ὁ Βασιλεὺς τῆς Ῥωμαίων ἐκαταδέχθη νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ μετὰ τὸν Πατριάρχην καὶ μετὰ ἄλλους Ἀρχιερεῖς, καὶ πῶς δὲν ἐκατόρθωσαν τίποτες, ἀλλὰ ἐστράφησαν ὀπίσω μετὰ μεγάλῃ ζημίᾳ. Διηγεῖται τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τῆς Ἀγαρηνῶν· ἀναφέρει κατ' ὄνομα τοὺς Βασιλεῖς τῆς Ἀγαρηνῶν, καὶ τί πολέμους ἔκαναν, καὶ ποῖα Κάστρη ἐπῆραν. Ἀκόμη περιέχει καὶ τινὰς Χρησμούς, οἱ ὅποιοι Χρησμοὶ λέγουσί τινες, πῶς ἐρέθησαν εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ Ἀγίου καὶ Μεγάλου Κωνσταντίνου, τοῦ πρώτου ἐν Χριστιανοῖς Βασιλέως, καὶ τοὺς ἐξήγησεν ὁ Σοφώτατος ἐκεῖνος Κύριος Γεώργιος ὁ Σχολάριος, ὅπῃ ἐξημάτισε πρῶτος Πατριάρχης μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ὠνομάθη Γεννάδιος.

Ταῦτα καὶ ἄλλα πολλὰ ἀξιόλογα πράγματα περιέχει ἡ παρῶσα Βίβλος, τιμιώτατοι καὶ Θεοχαρίτωτοι Χριστιανοί, τὰ ὅποια ὅσοι τὰ ἀναγινώσκουσιν, καὶ ὅσοι τὰ ἀκέουσιν, λαμβάνουσιν μεγάλῃ χαρὰ καὶ ὠφέλειαν. Συμβεβλῶ λοιπὸν πάντας τὰς Ἑλλήνας καὶ ὀρθοδόξους Χριστιανὰς, (Ἑλλήνας διὰ τὸ γένος, καὶ ὀρθοδόξους Χριστιανὰς διὰ τὴν Πίστιν) νὰ μὴ λυπηθῶν ὀλίγῃ ἐξοδὸν νὰ ἀγοράσῃ τὸ Βιβλίον, ὅτι, καθὼς εἶπας πραγματικῶς καὶ ἤθελεν εὖρη εἶναι πολύτιμον λιθάριον ἀξίον χιλίων χρυσῶν, καὶ νὰ πωλῇται διὰ δέκα χρυσᾶ, αὐτὸ δὲν ἤθελεν ἀγοράσῃ τὸ περὶ ἁδίων ἐκεῖνο, καὶ ἴδε φρόνιμος ἤθελε γελάσῃ ἐκεῖνον τὸν πραγματικῶν, καὶ ἐκεῖνος ἀπὸς τοῦ πολλὰ ἤθελε μεταμεληθῇ ὕστερον· τὰ ὁμοία θέλει πάθῃ καὶ ἐκεῖνος, ὅπῃ δὲν θέλει ἀγοράσῃ τὸ Βιβλίον, ὅταν τὸ εὖρη· τοῦ ὁποίου, τὸ μὲν τίμημα εἶναι πολλὰ ὀλίγον, ἀλλὰ ἡ ἀξία τε εἶναι πολλὴ καὶ μεγάλη. Διατὶ, διηγούμενον πολλὰς καὶ διαφόρους ὑποθέσεις, καὶ ἀκόμη τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ τέλη καὶ ἑκάστης ὑποθέσεως, δίδει εἰδῆσιν τῆς φρονίμων ἀνθρώπων, ποῖα πράγματα νὰ μεταχειρισθῇ, καὶ ποῖα νὰ φεύγῃ· πῶς νὰ κυβερνοῦνται μετὰ τῶν μικροτέρων, καὶ πῶς μετὰ τῶν μεγαλητέρων· πότε εἶναι καιρὸς διὰ εἶναι πρᾶγμα, καὶ πότε εἶναι καιρὸς διὰ ἄλλο· πῶς νὰ μὴ μεταχαρίζωνται καὶ πρᾶγμα χωρὶς συμβουλῆς, καὶ μετὰ ποίους ἀνθρώπους νὰ συμ-

βουλόμεται, ὅταν θέλωσι καὶ μεταχειρισθῶσι κάθε λογῆς ὑπόθεσιν,
 αὐτὰ ἀγαπῶσι καὶ ἔχωσι τιμὴν καὶ δόξαν σιμὰ εἰς τὸν Θεόν. Τοιαῦτα
 καλὰ δύναται καὶ συλλέξωσιν οἱ φρόνιμοι ἀπὸ τῆς παρούσης Ἰστωικῆς
 Βίβλου, καὶ ὅταν τὴν ἀναγνώσῃ με ἐπιμέλειαν, τότε θέλousι τὰ γνω-
 εῖν· καὶ ὁποῖον εὐχομαι πᾶσαν φρόνησιν καὶ σωῖεσιν ἐν Κυρίῳ Ἰη-
 σοῦ Χριστῷ, καὶ ἐν τῇ Ὑπεραγίᾳ Τριάδι, καὶ Θεανθρώπῳ καὶ μόνῳ
 Σωτῆρι ἡμῶν.

Ἀπόστολος ὁ Τζηγαράς, ἐκ
 Πόλεως Ἰωαννίνων.

ΣΥΝΟΨΙΣ

ΙΣΤΟΡΙΩΝ

ΑΡΧΟΜΕΝΗ ΑΠΟ ΚΤΙΣΕΩΣ ΚΟΣΜΟΥ

Μέχρι τῆς Βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου
τοῦ ἑσχάτου Βασιλέως τῆς Ῥωμαίων.

Ἔστι περιέχουσα καὶ τὰ τῆς Βασιλείας τῆς Τουρκῶν. Περὶ τῆς Βενετίας
πότε ἐκτίσθη, καὶ πόσοι τῆς Δεκῶν ὤρουν αὐτῇ, καὶ πόσα Κάστρη
ἔλαβον. Περὶ τῆς Πατριαρχῶν, καὶ πῶς ἐπαρχίαρχουσιν ἐν τῇ Θρόνῳ
τῆς Ἀγιοπότης τῆς Θεᾶς μεγάλης Ἐκκλησίας.

Συναχθεύτα ταῦτα πάντα ἐκ διαφόρων Βιβλίων τὰ ἀναγκασιότερα
καὶ γλυκύτερα, καὶ εἰς πεζὴν φράσιν γραφεύτα.

Θέλων ὁ σοφὸς Δημιουργὸς, ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ Θεὸς καὶ κάμνη τὸν
Κόσμον μετὰ τὴν ἀπειρον σοφίαν αὐτῆς, καὶ μετὰ τὸ πλῆθος τῆς ἀγαθότητος
αὐτοῦ, ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παρήγαγεν αὐτὸν, ὡς οἱ Θεολόγοι
τῆς Ἐκκλησίας λέγουσιν, ὅτι εἶπε μόνῳ λόγῳ καὶ ἐγέναν τὰ πάντα κα-
τὰ τὴν καὶ ὁ Θεὸς λέγει Δαβίδ· „Ὅτι αὐτὸς εἶπε, καὶ ἐγενήθησαν, αὐ-
τὸς ἐνετείλατο, καὶ ἐκτίσθησαν“. καὶ τὰ ἔκαμε καὶ σέκωνται ἕως τῆς συν-
τελείας τῆς Κόσμου. τὰ δὲ ἐκ τῆς μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι, ὅπου παρήγαγε
τὰ πάντα ὁ Θεός, ἢ ἄλλοις διαλαμβάνει ἕως. ὅτι χωρὶς καὶ εἶναι ποιο-
ται-

τοίμασμένῃ καμία ὕλη, καὶ χωρὶς διάστημα καιρῶ, ὁ Πατὴρ μετὰ τῷ Θε-
 λισιν τῷ Υἱῷ, καὶ μετὰ τῷ συνεργείῳ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, ἐκτίσεν τὸν
 Κόσμον, καὶ διὰ τῶτο φάσκει ἡ Ἐκκλησία καὶ λέγει· „Ὁ ἐκ μὴ ὄντων
 „ πᾶν πάντα παραγαγὼν, τῷ λόγῳ κτιζόμενα, τελειούμενα Πνεύματι, Παν-
 „ τοκράτωρ Δέσποτα, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ σερέωσόν με“. τῆς τῆς, Ὁ Παν-
 τοκράτωρ Κύριε, ἐσὺ ὅπως παρήγαγες, ἥτοι ἔφερες ἐμπροσθέν, καὶ ἐποίη-
 σες ἐκ τῶ μὴ ὄντος, ἐκεῖ ὅπως δὲ ἦτον τίποτε, ὅλα τὰ πάντα ὅπως τὰ
 ἔκαμες, ἐκτίσεν ὁ Λόγος σου, καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὰ ἐτελείωνεν, ἐσὺ σε-
 ρέωσόν με καὶ βεβαίωσόν με εἰς τὴν ἀγάπην σου. Λέγει δὲ ὁ Μωϋσῆς εἰς
 τὴν ἀρχὴν τῆς Ἑξαήμερας· „Εν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν Οὐρανὸν καὶ
 „ τὴν γῆν“. τὸ ἐν ἀρχῇ, εἰς κοινολογίαν με πολλὰς καὶ ἄλλας λογαριασ-
 μὸς ὅπως λέγει ὁ μέγας Βασιλεὺς πρὸς τὰς Ἑβραίους, ξεκαθαρίζει τί
 θέλει νὰ εἰπῇ ἐκείνη ἡ ἀρχή. ὅτι πῶς δὲν ἀγοικᾶται, ὡσαύτῃ τὸ ροι-
 κῶν οἱ Ἑβραῖοι, ἀρχὴ τῶ ποράγματος· θέλει νὰ εἰπῇ, ὅτι μετὰ τὴν ἀρ-
 χὴν καὶ μετὰ τὴν δυνάμιν καὶ μετὰ τὴν Βασιλείαν, ὅπως εἶχεν ὁ Θεός, μετ' ἐ-
 κείνῳ ἔκαμε τὸν Κόσμον, καὶ ὅλοι ροικοῦμεν τοῦτο, ὅτι πῶς ὅταν εἰ-
 πῆς, εἷας ἀνθρώπος ἔχει ἀρχὴν, θέλει νὰ εἰπῇ, πῶς ἀφεντᾶται καὶ
 κυριεύει. διατῶτο λέγομεν καὶ τὰς Ἀφέντας καὶ Ἀρχοντας, ἀπὸ τοῦ ἀρ-
 χόειν. ὅμως ἐν ἀρχῇ θέλει νὰ εἰπῇ, ὡς εἶπαμεν, ἐν δυνάμει, καὶ
 Βασιλείᾳ, καὶ κυριότητι ἐκεῖνος ὁ Παντοδύναμος Θεὸς καὶ Πατὴρ ἔκαμε
 τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Δοιπὸν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ ἔκαμε τὰς Ἀγγέ-
 λους, καὶ ὅλα τὰ ἐραῖα πάγματα, ὡς λέγει ὁ Θεολόγος Γρηγόριος. „Ὅτι
 ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ, πρῶτον μὲν ἐνοεῖ τὰς Ἀγγελικὰς Δυνάμεις καὶ ἐρα-
 νίας. „ καὶ τὸ ἐννόημα ἔργον ἦν, λόγῳ συμπληρούμενον καὶ Πνεύματι τε-
 „ λειούμενον“. λέγει δὲ ὅτι ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ πρῶτον παρὰ τὰ ἄλλα κτίσ-
 ματα ἐνόησε τὰς Ἀγγέλους ὅλους, καὶ τὸ ἐννόημά του ἦτον ἔργον, καὶ ἐ-
 πληρώθη μετὰ τὸν λόγον καὶ μετὰ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐτελειώθησαν. καὶ
 μετὰ τὰς Ἀγγέλους ἔκαμε τὸ φῶς, καθὼς λέγει ὁ Μωϋσῆς· „Καὶ εἰ-
 „ πεν ὁ Θεός, γενήθητω φῶς“. τῆς τῆς, εἶπεν ὁ Πατὴρ πρὸς τὸν Υἱόν,
 „γενήθητω φῶς“. ἦγεν ἅς γενήθη φῶς. φῶς λέγει ἐδῶ ἔχον τὸν ἥλιον,
 ἀμὴν εἷας φῶς ὅπως τὸ ἔχουσιν ἀπάνω εἰς τὸν Κόσμον, τὸ ὅποιον φῶς ὕ-
 στερα ἐμάζωξε, καὶ ἔβαλεν εἰς τοὺς δίσκους, τῆς τῆς εἰς τὰ ἀγγεῖα τοῦ
 Ἡλίου, καὶ Φεγγαρίου, καὶ τῶν Ἀσέρων. καὶ εἰς τινὰς εἰπῇ, ὅτι λέγει ὁ
 Μωϋσῆς, καὶ εἶπεν ὁ Θεός, γενήθητω φῶς, καὶ ἐγένετο φῶς, καὶ ἀπέκει
 λέγει, ὅτι τῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ ἔκαμε τοὺς Φωστῆρας, καὶ πῶς ροικᾶται
 τῶτο; ἡξοῦρετε ὅτι πρῶτον ἔκαμεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς, ὡς εἶπαμεν διακεχυ-
 μένον πανταχῶ. τότε ἔκαμε τὰς Φωστῆρας ὡσαύτῃ δύο λύχνους, καὶ ἐμάζω-
 ξον ὅλον ἐκεῖνο τὸ διακεχυμένον φῶς, καὶ ἔβαλέ το εἰς ἐκείνους. καὶ δια-
 τῶτο δὲν ὀνομάζομεν τὴν ἥλιον καὶ τὸ Φεγγάρι φῶς, μόνον Φωστῆρας,
 τῆς τῆς ἀγγεῖα ὅπως κρατῶν τὸ φῶς. Τῇ δὲ δευτέρᾳ ἡμέρᾳ ἔκαμε τὸ σε-
 ρέωμα τῶ Οὐρανοῦ. τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ ὤρισεν ὁ Θεός, καὶ ἐσυνάχθη ὁ
 ὅλον τὸ νερόν εἰς μίαν μερίαν, καὶ ἐγένεν ἡ θάλασσα, καὶ τῇ τῇ θάλασ-
 σα ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἦτον γλυκεῖα, ἀμὴν διὰ νὰ εἶναι τὸ νερόν ἀκίνητον
 ἀλ-

Ἡ μ. α.
 ἔκαμε
 τὰς
 Ἀγγέ-
 λους καὶ
 τὸ φῶς.

Ἡ μ. β.
 ἡ μ. γ.

ἀλμύρῃσε, καὶ εἶναι ἀλμυρόν. πλὴν ἢ βρύσες ὅλαις καὶ τὰ ποτάμια, καὶ
 τὰ φρέατα, ὅπῃ εἶναι γλυκέα, ἔρχονται ἀπὸ τῆς θάλασσαν, καὶ διὰ τὰ
 κινᾶ τὸ νερὸν ἀπὸ τόπους ὅσους, γλυκαίνεται, καὶ εἶναι γλυκὺ, καὶ τὸ
 πίνεν οἱ ἀνθρώποι. καὶ ὡσαύτῃ ἐσυνάχθησαν τὰ νερά εἰς εἷα τόπον, ἐ-
 φαῖν ἡ γῆ, ἡ ὁποία δὲν ἐφαίνετο, ὅτι ἦτον ἀκαλλώπιστος καὶ ἀκατασκόφα-
 σος, καὶ δὲν εἶχεν ἔτε ἀνθός, ἔτε φυτὰ, ἔτε βλαστήματα, διότι τῇ εἶ-
 χαν τὰ νερά πλακωμένῃ. καὶ παρόλθυσ ὤρισε, καὶ ἐγεμίθη ἡ γῆ, δη-
 λονότι τὰ διάφορα βότανα καὶ χόρτα, καὶ ἐκαλλώπισθη, καὶ ἐξέβησαν ὅλα
 τὰ δένδρα τὰ καρποφόρα, καὶ τὰ ἄκαρπα, καὶ ἄλλα ἦσαν μὲ τὸν καρ-
 πὸν, καὶ πολλὰ μὲ τὰ ἀνθὴ, καὶ πολλὰ μὲ τὰ φύλλα εὐμορφα, καὶ ἦσαν
 τελειόκαρπα χαριτωμένα. καὶ ἔτις ἐδιάβη ἡ ἔκτη ἡμέρα. Τῇ δὲ τετάρ- Η' μ. ν'.
 τη ἡμέρᾳ ἔκαμιν ὁ Θεὸς τῆς δύο μεγάλης Φωστῆρας, τὸν ἥλιον καὶ τὸ
 φεγγάρι, ὁμοίως καὶ τὰ ἄστρα εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐσόλισεν αὐτὸν τὸν
 οὐρανόν, καὶ τὸν ἐσεφάνωσεν ὡς μαργαρόσρωτον καὶ χρυσοῦφαντον ῥέχον,
 καὶ ὁ καθ' εἷας ἀστὴρ εἶχεν ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ θεωρίαν, καὶ ἐφαῖν τὸ πρὸς-
 σωπον τῷ οὐρανῷ ὡραιότατον καὶ ὑπέρλαμπρον, καὶ ὅλα ὑπηρετεῖν κατὰ
 τῇ πρὸς αἶψιν αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ὅπῃ τὰ ἐπρόσαξε, καὶ διὰ τὰ χαρίζῃ ἡ
 νύκτα ἀπὸ τῆς ἡμέραν, ὥρῃθη ὁ ἥλιος ὁ εἷας Φωστῆρ ἀρχηγὸς τῆς ἡ-
 μέρας, διότι ὁ ἥλιος κάμνει τῇ ἡμέρᾳ ἐκλαμπρύνει τὸ δὲ φεγγάρι
 καὶ τῆς Ἀσέρας ὤρισε νὰ εἶναι ἀρχηγοὶ τῆς νυκτός, διὰ τὰ φέγγεν τῇ Περὶ τῆς
Εὐστροφύ-
ρου.
 γλῶ. καὶ αὐτῇ τῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ ἐξέπεσεν ὁ Ἐωσφόρος, ἦγαν ὁ πρῶ-
 τος τῶν Ἀγγέλων, ὅπῃ ἦτον Ἀφούτης κατωμένος ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς εἷα
 τῆς ἀγγελικόν, ὁ ὁποῖος ὑπερηφανώθη καὶ εἶπεν, ὅτι νὰ βάλῃ τὸν
 θρόνον τῆς ἀπαύωθαι τῷ Θεῷ. καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ μόνον ὅτι ἐσυλλογίσθη, ἐ-
 πεσε κάτω εἰς τῇ Ἀβυσσον τῆς γῆς, καὶ ἀπὸ Ἀγγελος ὅπῃ ἦτον, ἐγι-
 νε διάβολος, καὶ καταπόδι τῆς ἐπεσεν ὅλον τὸ τῆς τῆς, καὶ ἄλλοι ἐφθα-
 σαν ἕως τὸν Ἀδὼν, ἄλλοι ἀπόμειναν εἰς τῇ γλῶ ἀπαύω, καὶ ἄλλοι εἰς
 τὸ νερὸν, καὶ ἄλλοι εἰς τὸν αἶρα. Τότε γοῦν ὅταν ἐχίθη ὁ οὐρανός, καὶ
 ἐπεφταν οἱ Δαίμονες, ἐσυνάχθησαν τὰ τῆς τῆς ὅλα τῷ οὐρανῷ, καὶ ὁ
 Ἀρχιστράτιγος Μιχαὴλ ἐσάθη τότε εἰς τῇ μέσῃ τῆς καὶ εἶπε· Στώμεν Η' μ. ε.
 καλῶς, στώμεν μετὰ φόβῳ Θεῷ. καὶ παρόλθυσ κατὰ πᾶς ὁρῇθη κατ' ἐ- ἐκαμε
τὰ τῆς
θαλάσ-
 νας, οὕτως ἐστάθη. Τῇ δὲ πέμπτῃ ἡμέρᾳ ὤρισε ὁ Θεὸς τότε εἰς τῇ
 μέσῃ τῆς τῆς, ἐρπετὰ καὶ τὰ πετεινὰ, καὶ ὅλα τὰ θηρία ὅπῃ εἶναι σης ἐρ-
πετὰ, καὶ
τὰ αἷμα.
 ἐπὶ τῆς θαλάσσης, καὶ ἐκαμε καὶ τὰ ὀφεία, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὰ χάριν
 καὶ δύναμιν νὰ γεννῶν καὶ νὰ πληθύνῃ. ἐκαμε δὲ καὶ τὰ πετεινὰ τῷ οὐ-
 ρανῷ ἀπὸ τῆς θάλασσαν. Τῇ δὲ ἕκτῃ ἡμέρᾳ ὤρισε τῇ γλῶ, καὶ εὐγα-
 λε τῆς ἀποδοῦ, καὶ τὰ ἐρπετὰ, καὶ τὰ θηρία, καὶ τὰ κτήνη, κατὰ γένος,
 ὅπῃ εἶναι ἐπὶ τῆς γῆς. ἔπειτα ἐλόγησεν αὐτὰ ὅλα καὶ εἶπεν· Αὐξάνε-
 θε, καὶ πληθυνέσθε, καὶ γεμίσετε τῇ γλῶ. (ὡ τῆς μεγίστης σοφίας,
 ὡ τῆς ἀνεκδιηγήτης ἀγαθότητος.) πάντα τὰ κτήνη, ἀρκέδια, δράκοντες,
 βόδια, ἄλογα, καὶ ὅσα εἶναι πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν ἀνθρώπων. βλέπεις
 τοῦ δημιουργοῦ τῇ σιῶσιν, ὅτι ὅλα τὰ ἐκαμιν εἰς ἕξ ἡμέραις, φῶς,
 οὐρανόν, γλῶ, θάλασσαν, θηρία, κτήνη, ἥλιον, φεγγάρι, ἄστρα, ὄρη,
βγ-

τελειώωνεν ὅλα τὰ σπέρματα. τὸ Φθινόπωρον, καὶ χαλῶνται, τούτεστι καὶ
φθείρωνται ὅλα τὰ πωρεῖα. καὶ ὁ Χειμῶνας πάλιν καὶ ποτίζει καὶ καὶ
ζωογονῇ, ἕως καὶ ἔλθῃ ὁ καιρὸς πάλιν ἡ Ἀνοιξίς καὶ γενήσῃ. ἡξόρε-
τε, ὅτι τὸ Ἑαρ ἀρχίζει ἀπὸ τῆς, ιζ'. τῆς Φάρβαρις Μηνὸς, καὶ τελειώ-
νεται ἕως εἰς τῆς, ιζ'. τῆς Μαΐου. καὶ τὸ Θέρος ἀρχίζει ἀπὸ τῆς, ιη'. τῆς
Μαΐου, καὶ ὑπάγει ἕως εἰς τῆς ιε'. τῆς Αὐγέστης Μηνὸς, καὶ τὸ Φθινόπω-
ρον ἀρχίζει ἀπὸ τῆς, ις'. τῆς Αὐγέστου, καὶ τελειώνει εἰς τῆς, ιγ'. τοῦ
Νοεμβρίου. καὶ ὁ Χειμῶνας ἀρχίζει ἀπὸ τῆς, ιδ'. τοῦ Νοεμβρίου, ἕως
εἰς τῆς, ις'. τῆς Φάρουαριου. ἄλλοι δὲ πάλιν μετ' ἄλλῃως κατὰ τοὺς
λοιπὰς ἀστρονόμους καὶ τὰς τέχνας. ὁμῶς εἶπεν ὁ Θεός· „Γεννηθήτω φῶς,
καὶ ἐγένετο φῶς· εἶπε· Γεννηθήτω σέρεωμα, καὶ ἐγένετο σέρεωμα“. εἶπε·
Γεννηθήτω τὸ ὕδωρ, καὶ ἐγένετο ὕδωρ. εἶπε· Βλαστήσάτω ἡ γῆ, καὶ ἐγέν-
ετο ὕδωρ· εἶπε· Γεννηθήτωσαν Φωσῆρες, καὶ ἐγένετο ὕδωρ. εἶπεν· Ἐξα-
γαγέτω τὰ ὕδατα ζωῆα, καὶ ἐγένετο ὕδωρ. εἶπεν· Ἐξαγαγέτω ἡ γῆ φυ-
χλὴν ζωσαν κατὰ γένος, καὶ ἐγένετο. ταῦτα ὅπῃ ἔκαμιν ὁ Θεός, εἶπε,
καὶ ἐγέναν, καὶ ἔχεν καὶ τὰ εἶχε μελετημένα. ἐπὶ δὲ τῇ ἀνθρώπῳ ὡς προ-
βελίῳ λέγεται χήσαθαι, ἦγεν προβεβλημένῳ λόγῳ· ὥς τὸν ἀνθρώ-
πον καὶν καὶ τὸν κάμην, τὸν εἶχεν εἰς τὸν νῦν τε προμελετημένον καὶ τὸν
κάμην ὡς τιμιώτερον. ἀφ' ἧ δὲ ἐτελείωσε ταῦτα τὰ ἔργα, εἶπε· „Ποιή-
σωμεν ἀνθρώπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ κατ' ὁμοίωσιν“. καὶ ὕδωρ ἔλαβε
χῶμα ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἔπλασεν αὐτόν. καὶ οὐχὶ ἀπλῶς βαρὺ χῶμα
ἔλαβεν ὁ Κύριος καὶ ἔκαμε τὸν ἀνθρώπον, καθὼς τὰ θηρία καὶ τὰ πε-
τεινὰ τῆς γῆς, ὅπῃ ἐγέναν ἀπὸ βαρὺ χῶμα. ἀλλὰ τὸν ἀνθρώπον ἔπλα-
σεν ἀπὸ χῶμα λεπτότατον δηλονότι, καὶ καθαρώτερον τῆς γῆς. Ἐκ τεσ-
σάρων δὲ στοιχείων ἔκαμιν αὐτόν, ἦγεν ἐκ θερμῆς, καὶ ὑγρῆς, καὶ ψυχρῆς,
καὶ ξηρῆς. δηλονότι ἀπὸ τῆς φωτίαν, ἀπὸ τοῦ νερόν, ἀπὸ τὸν αἶρα, καὶ
ἀπὸ τῆς γῆς· τὸ μὲν γὰρ αἷμα, ὡς θερμόν, εἶναι ἀπὸ τὸν αἶρα. τὸ
δὲ φλέγμα, ὡς ψυχρόν, ἀπὸ τοῦ νερόν· ἡ δὲ χολή, ὡς ξηρὰ, εἶναι ἀ-
πὸ τῆς γῆς, ἡ δὲ ξανθὴ χολή, εἶναι ἀπὸ τῆς φωτίαν. καὶ ἐποίησεν
ὁ Θεός τὸν ἀνθρώπον, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν. καὶ ὥσαν τὸν
ἔκαμιν, ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο ὁ
ἀνθρώπος εἰς ψυχλὴν ζωσαν. Καὶ ἡ ψυχὴ τῇ ἀνθρώπῳ ἔσονται καὶ εἶ-
ναι θεῖον φύσημα τῇ Θεῷ, μετέχει ἀπὸ τὸν Θεόν, ἔχεν κατὰ φύσιν, ἀ-
λλὰ κατὰ χάριν. διὰ τοῦτο εἶναι ἡ ψυχὴ ἀόρατος, ἡγοῦν ὅπῃ δὲν τῇ
βλέπομεν, καὶ ἀνερμηνεύτως, τέττιν, ὅπῃ δὲν ἡμπορεῖ τις νὰ τῇ ἐρ-
μηνεύσῃ, καὶ τῇ ἑκαθάρσει καὶ εἰπῇ τί πρᾶγμα εἶναι. ἀκόμη εἶναι
καὶ ἀφιλάφητος, ὅπῃ δὲν πιαίνεται. εἶναι καὶ ἀφθαρτος, ὅπῃ ποτὲ δὲν
χαλᾶται. εἶναι καὶ ἀθάνατος, ὅπῃ ποτὲ δὲν ἀποθνήσκει. καὶ ἐπειδὴ ὁ
Θεός εἶναι Δημιουργὸς τῶν πάντων, καὶ αὐτὴ Δημιουργός. διὰ τὸ ὁ ἀνθρώπος
γεννᾷ ἀνθρώπον, καὶ δημιουργεῖ τέχνας, λόγους, ἐπισήμας. κάσρη κτί-
ζει, χώρας, ἀμπέλια φυτεύει, δένδρα, περὶ βόλια, κτίζει μύλους, κα-
ράβια κάμνει, καὶ ἄλλαις ὅσαις τέχναις φαίνονται, ταῖς ὁποῖαις γεννᾷ
ὁ Θεός, ἀποῦ εἶναι τὸ πλέον σοφώτερον πρᾶγμα τῆς ψυχῆς, καὶ ἡγεμὼν
τῆς

Περὶ
τῆς πλά-
σεως τῆς
ἀνθρώπου.

Περὶ τῆς
ψυχῆς
τοῦ ἀν-
θρώπου.

τῆς ὁσίας τῆ ἀνθρώπου. καὶ τὸτο εἶναι τὸ κατ' εἰκόνα Θεῶ. ἀμὴν τὰτα ὅ-
 πῃ ἔχει ὁ Θεός, τὴν ἀορασίαν, τὴν ἀκαταληψίαν, τὸ ἀνερμήνδτον, τὸ
 ἀψηλάφητον, τὸ ἀφθαρτον, τὸ ἀθάνατον, τὰ ἔχει φυσικὰ, ἀμὴν ἡ ψυχὴ
 ἡ ἀνθρωπίνη τὰ ἔχει κατὰ χάριν τῆ Θεῶ, καὶ διατ' ἐκεῖνο λέγεται κατ'
 εἰκόνα Θεῶ ὁ ἀνθρωπος, ἀμὴν ἔχῃ κατὰ φύσιν, ὡς εἶπαμεν, ἀλλὰ κα-
 τ' εἰκόνα καὶ χάριν, καὶ ἔχῃ κατὰ φύσιν. διότι ἡ φυσικὴ εἰκόνα τῆ Θεοῦ
 εἶναι ὁ Υἱὸς καὶ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀπαράλλακτος εἰκὼν τῆ Πατρὸς.
 λοιπὸν διὰ τὸτο λέγεται ἡ ψυχὴ, ὅτι ἔχει τὰ ιδιώματα τοῦ Θεοῦ κα-
 τὰ χάριν.

Ὅμως νὰ εἰποῦμεν καὶ τὸ „Ποιήσωμεν ἀνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέ-
 „ραν καὶ κατ' ὁμοίωσιν“ τί δηλοῖ. εἰς τὰς Τριαδικὰς Κανόνας λέγει ὁ
 Θεὸς Μητσοφάνης. „Ἰνα τοῖς ἀνθρώποις ἐνικλῶ, τὴν ἐκλαμπή σου δι-
 „λώσης Θεότητα, πλάσας πρὶν τὸν ἀνθρωπον, κατὰ τὴν σὴν εἰκόνα διε-
 „μόρφωσας, νῦν αὐτῷ, καὶ λόγον, καὶ πνεῦμα δὲς ὡς φιλανθρωπος“. ἤγουν
 διὰ νὰ δείξης εἰς τὸς ἀνθρώπους τὴν Θεότητά σου, ὅπῃ ἔχεις εἶς λάμ-
 φεις, νὰ τὴν δείξης ἐνικλῶ, τῆς μίαν, ἐπλάσας τὸν ἀνθρωπον πρὸ-
 περον, καὶ ἔκαμες τὴν μορφὴν κατὰ τὴν εἰκόνα σου. ἔσονται νὰ τῆ δώ-
 σης ὡς φιλανθρωπος, νῦν, καὶ λόγον, καὶ πνεῦμα. ἤγουν ὅτι πῶς καδῶς
 ὁ Πατὴρ λέγομεν ὅτι εἶναι Νῆς, καὶ ὁ Υἱὸς Λόγος, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ
 ἅγιον, Πνεῦμα τῆ Θεῶ, τὰ ὅποια εἶναι εἶς εἰς τὴν ιδιότητα, εἰς δὲ τὴν
 δύναμιν καὶ τὴν Θεότητα εἷς, καὶ αὐτὰ ἀχώριστα εἷς ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἔκα-
 μεν κατ' εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου, διὰ νὰ ἡμποροῦμεν νὰ καταλάβωμεν
 πῶς ἡμπορεῖ νὰ εἶναι τὰ εἶς πρόσωπα τῆς Θεότητος ἀχώριστα. ἔκαμε
 τὸν ἀνθρωπον καὶ ἔδωκέ τε νῦν, καὶ λόγον, καὶ πνεῦμα, τὰ ὅποια εἶναι
 εἶς εἰς τὸν αἰθερόν, ἀμὴν εἷς εἰς τὴν δύναμιν. διότι εἶναι ἀχώριστα
 εἷς ἀπὸ τὸ ἄλλο. ποτὲ ὁ νῦν δὲν χωρίζεται ἀπὸ τὸν νοῦν, οὔτε ἡ φωνὴ
 ἀπὸ τὸν λόγον καὶ ἀπὸ τὸν νῦν. φωνὴν λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. λοι-
 πὸν καδῶς ἐχρησικήσετε τὴν φωνὴν τῆ ἀνθρώπου, ἐννοήσετε καὶ τὸν νῦν,
 καὶ τὸν λόγον. καὶ ὅτι πῶς οἱ Πατέρες ὠνόμασαν τὸν Πατέρα, καὶ τὸν
 Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα, νῦν, καὶ λόγον, καὶ πνεῦμα, λέγει πάλιν εἰς τὰ
 τριαδικὰ „Νῆς μὲν ὁ ἀγνένητος Πατὴρ, εἰκοικῶς τοῖς σοφοῖς προηγό-
 „ρεῖται, Λόγος δὲ συναίναρχος ὁ συμφυὴς Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, τὸ ἐν
 „τῇ Πατρὶ, τῷ Λόγῳ κτίσαν τὴν σάρκασιν“. ἤγουν ὁ Πατὴρ ὁ ἀγνέ-
 νητος προσηγορεύθη, καὶ ὠνομάθη παρὰ τοῖς σοφοῖς εἰκονικῶς Νῆς, καὶ ὁ
 Υἱὸς ὁ συμφυὴς, τῆς μίαν ὅπῃ εἶναι μία φύσις μετὰ τὸν Πατέρα καὶ συνά-
 ναρχος Λόγος. καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, Πνεῦμα τῆ Πατρὸς, μετὰ τὸ ὅ-
 ποιον ἐκτίσεν εἰς τὴν Θεοτόκον τὴν σάρκασιν τῷ Υἱῷ μετὰ τὸν Υἱόν. λοι-
 πὸν ἐκεῖνο ὅτ' εἶπε, ποιήσωμεν ἀνθρωπον κατ' εἰκόνα, δὲν λέγει ἄλ-
 λο, παρὰ πῶς ὁ Πατὴρ εἶπε τῷ Υἱῷ, καὶ τοῦ Πνεύματος ὡς κάμωμεν
 ἀνθρωπον ἡμεῖς ὁ εἷς Θεός ὁ τρισυπόστατος, νὰ εἶναι κατὰ τὴν εἰκόνα
 τὴν ἐδικλῶμας, ὁ ὅποιος νὰ ἔχη νῦν, καὶ λόγον, καὶ πνεῦμα, τὰ ὅποια
 εἰκονίζεν τὸν Πατέρα, ὅπου λέγεται Νοῦς, καὶ τὸν Υἱόν, ὅπῃ λέγεται
 Λόγος, καὶ τὸ Πνεῦμα, ὅπῃ λέγεται Πνεῦμα Ἅγιον. καὶ καδῶς εἰς εἷς
 ἀν-

ἄνθρωπον εἶναι αὐτὰ, καὶ εἶναι ὅσας ἄνθρωπος, ἔτω καὶ εἰς τὸν Θεὸν εἶ-
 ναι ἄλλας ὑποστάσεις. εἰς Θεὸς ἀχώριστος. καὶ ὡσανὺ ἔκαμεν ὁ Θεὸς τὸν
 ἄνθρωπον ἀπὸ τὰ αἰδητὰ καὶ ἀπὸ τὰ νοητὰ, ἦγεν ἀπὸ τὰ αἰδητὰ ἐπὶ ἡ-
 ρε τὸ χῶμα, καὶ ἔκαμε τὸ κορμί. ἀπὸ δὲ τὰ νοητὰ ἔβαλε τὴν ψυχὴν
 καὶ ἀναπνέει καὶ νὰ ζῇ, ἔδωκε τοῦ καὶ τὸ αὐτεξέσιον. καὶ καθὼς εἶναι ὁ
 Θεὸς αὐτεξέσιος, τοιοῦτόπως εἶναι καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτεξέσιος, καὶ τι-
 νὰς δὲν εἶναι ἐξουσιασὴς τῷ Θεῷ, ἔδὲ τῆς γνώμης τῷ ἀνθρώπῳ. διότι ὁ
 Θεὸς ἐξ ἀρχῆς εἰς τὴν ἐξουσίαν τὴν ἄφησε τὸν ἄνθρωπον, καὶ δὲν τὸν ὑ-
 σέρισεν ἔδὲ μετὰ τὴν παρακοὴν ὅπως ἐπαρέβη τὴν ἐντολὴν αὐτῷ, μόν-
 ον τὸν ἄφησεν εἰς τὸ θέλημά τῳ, καὶ εἶναι αὐτεξέσιος, δηλονότι καὶ θεὸς ἄν-
 θρωπος, καὶ τὸ καλὸν ἀγαπήσῃ, καὶ τὸ κακόν. διατῆτο καὶ ὁ Κύριος εἶ-
 πεν. „Εἴ τις θέλει ὀπίσω με ελθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν“. ἦγου
 ἐγὼ παντὶ δὲν δυναστέω, παντὶ δὲν βιάζω, ἀλλὰ εἴ τις θέλει, ὡς
 ἔλθῃ. ὅμως ὁ Θεὸς ἔθετο αὐτὸν, τῷ τῆς ἐβδόμης αὐτὸν εἰς τὸν Παράδει-
 σον, καὶ ἔταξεν αὐτὸν εἶναι ἐκεῖ, νὰ φυλάγῃ τὸν Παράδεισον, καὶ ἐκάλε-
 σε τὸ ὄνομα αὐτῷ Ἀδάμ. καὶ ἐπειδὴ τέσσαρα μέρη εἶναι τῆς γῆς, Ἀνατο-
 λή, Δύσις, Ἄρκτος, καὶ Μεσημβρία, διὰ τῶτο τὸν ἐπωνόμασε καὶ τοῖτον
 ὄνομα. διότι τὸ μὲν Ἄλφα τὸ πρῶτον, λέγεται Ἀνατολή. τὸ δὲ Δέλτα,
 Δύσις. τὸ δὲ ἄλλο Ἄλφα, Ἄρκτος. τὸ δὲ, Μ. Μεσημβρία. ἐρμηνεύεται
 δὲ καὶ ἄλλως τὸ, Ἀδάμ. Ἀδαμὰν λέγεται ἐβραϊκὰ ἡ γῆ. καὶ διὰ νὰ
 εἶναι ἐγγαλμὸς ἀπὸ τὴν γῆν, ὠνομάδῃ Ἀδάμ. Ἦτον δὲ τῇ ἑκτῇ ἡ-
 μέρᾳ ὅταν ἐγινέτο ὁ ἄνθρωπος, ὡς ἠνωθεν εἶπαμεν, καὶ αὐτῇ τῇ ἡμέ-
 ρᾳ ἐτελείωθησαν ὅλα τὰ ἔργα ὅπου ἔκαμεν ὁ Θεός, καὶ τῇ ἐβδόμῃ ἡ-
 μέρᾳ κατέπαυσεν ἀπὸ ὅλα ὅπως ἀρχισε καὶ ἔκαμε. καὶ ἐλόγησεν αὐτὴν
 τὴν ἐβδόμην ἡμέραν, καὶ ἡγίασέ τῳ. διότι ἀπὸ τὴν πρῶτῃ ἡμέρᾳ ὅ-
 πως ἀρχισε νὰ κάμῃ τὸν Κόσμον, εἰς αὐτὴν ἐτελείωσε τὰ ἔργα ὅπως ἡ-
 θελε νὰ κάμῃ, καθὼς λέγει ὁ Μαῦσῆς, ὅτι τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ ὅπως
 εἶναι τὸ Σάββατον, κατέπαυσεν ἀπὸ ὅλα τοῦ τὰ ἔργα. καὶ Σάββατον
 λέγεται ἐβραϊκὰ Κατάπαυσις. καὶ διὰ τῶτο ἠθέλησεν, ὅτι πρὶν παρὰ νὰ
 σαρκωθῇ, νὰ τιμᾶται ἐκεῖνη ἡ ἡμέρα τῷ Σαββάτῳ. ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐν-
 σαρκον οἰκονομίαν αὐτῷ τῷ Χριστῷ καὶ Λόγῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν τῷ Κυρίου Ἰησοῦ
 Χριστῷ, ἔχομεν χεὶρ ἡμεῖς οἱ Χριστιανοί, ὅπως εἰμεθὲν υἱοὶ αὐτῷ κατὰ
 χάριν, νὰ τιμῶμεν καὶ νὰ ἐορτάζωμεν τὴν ἀναστάσιμον ἡμέραν τῆς Κυ-
 ριακῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐτελείωσεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὅλην
 τὴν Οἰκονομίαν, ὅπως ἦλθε νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον, καὶ αὐτὴν τὴν ἡ-
 μέραν τῆς Κυριακῆς ἀναστήθῃ, καὶ κατέπαυσεν ἀπὸ ὅλης τῆς ἐργασίας,
 ὅπως ἦλθε, διὰ τῆς ἐνσαρκῆς αὐτῷ οἰκονομίας, νὰ ἀνακαινίσῃ πνευματι-
 καὶ τὸν Κόσμον, καὶ ἡγίασεν αὐτὴν μετὰ τὴν ἐνσαρκον αὐτῷ οἰκονομίαν,
 καὶ ἐλύτρωσε τὸ πλάσμα αὐτοῦ ἀπὸ τὴν Εἰδωλολαΐαν, καὶ ἀπὸ τὰς
 χεῖρας τῷ Διαβόλῳ, καὶ ἀφθάρτισε τὴν ἀνθρωπίνην σάρκα, τὴν ὁποίαν
 τὴν ἐπῆρσεν εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ ἐκάθισεν μετ' αὐτῆς ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ
 καὶ Πατρὸς. διὰ τῶτο πρέπει ἡμεῖς οἱ Χριστιανοί νὰ φυλάσσωμεν, καὶ νὰ
 τιμῶμεν τὴν Κυριακὴν μετὰ πάσης τιμῆς καὶ προσοχῆς, οὐχὶ μόνον

σωματικά, ἀμὴ καὶ πνευματικά ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, καὶ νὰ μὴ δυνὸ σολίζωμεν μόνον τὸ κορμὶ καὶ τὰ σπῆτιά μας, ἀμὴ προτιότερα νὰ σολίζωμεν τὴν ψυχὴν μὲ τὰ καλὰ ἔργα, καὶ μὲ τὴν καθαρότητα, νὰ βλέπωμεν νὰ μὴ ἀμαρτανύωμεν, οὐδὲ νὰ κάμνωμεν ἄλλας ἀτοπίας καὶ κακὰ· καὶ καμίαν φορὰν, πρὶν παρὰ νὰ ὑπᾶμεν εἰς τὴν Λειτουργίαν, βῶγομεν, καὶ πίνομεν. δυνὸ λέγεται τὸτο νὰ ἀγιάσωμεν τὴν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς, καθὼς οὐρίζον ἡμᾶς οἱ ἅγιοι Πατέρες, μαῶλον δὲ ὁ Θεὸς δι' αὐτῶν. καὶ λοιπὸν ἡ ἡμέρα τῆς Κυριακῆς εἶναι ἀφ' ἑαυτῆς τῆς ἀγίας. ἀμὴ θέλει ὁ Θεός, ὅτι καὶ ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, ὅπῃ ἔχομεν τὸ ὄνομα τῆς Χρυσῆς, καὶ ὅπῃ ἐξαναγεννηθῶμεν εἰς τὸ ἅγιον Βάπτισμα, καὶ εἰς τὴν Ἀνάστασιν τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χρυσῆς, νὰ φυλάττωμεν καὶ νὰ ἀγιάζωμεν πρῶτον τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ σῶμα, καὶ τότε μὲ ψαλμοὺς πνευματικὰς, καὶ ᾠδὰς, καὶ ὕμνους, νὰ ἀγιάζωμεν τὴν Κυριακὴν εἰς δόξαν τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως ἐν αὐτῇ Χρυσῇ τῇ Θεῷ ἡμῶν· καὶ ἔχῃ μόνον ταῖς Κυριακαῖς νὰ τιμῶμεν, ἀμὴ καὶ ὅλαις ταῖς Δεσποτικαῖς ἑορταῖς, καὶ τῆς Θεοτόκου, καὶ τῆς Ἀγίας Ἀποστόλων, καὶ ἄλλων Ἀγίων Μαρτύρων, καὶ Ὁσίων, ὅπῃ μὲ ταῖς ἀρεταῖς τῆς, καὶ μὲ τὰ αἵματά τῆς ἐμαρτύρησαν τὴν πίσιν μας, καὶ εἶναι προσάται καὶ πρεσβόται ἐμποροῦν εἰς τὸν Θεὸν διὰ ἡμᾶς. Ἀλλ' ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸν λόγον μας περὶ τῶ ἀνθρώπου.

Ὁ ἄνθρωπος ἦτον θαυμαστὸν καὶ φοβερὸν ἔργον τῆς Θεῆς, καὶ ἠγάπησέν τον πολλὰ, καὶ διὰ τοῦτο, „Δόξην καὶ τιμὴν ἐσεφανώσας αὐτόν“. καθὼς λέγει ὁ Θεὸς Δαβίδ. „καὶ κατέστησας αὐτόν ἐπὶ τὰ ἔργα τῆς Χρυσῆς, ῥῶν σε“. ἦγεν Βασιλέα καὶ Αὐτοκράτην ἔκαμεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον εἰς ὅλα τὰ κτίσματα, καὶ πάντα ὑπέταξεν ὑποκάτω τῆς ποδῶν αὐτῆς, δηλονότι ὅλα τὰ ποιήματα ὡς Θεὸς ὑπόταξέν τα εἰς τὸν ἄνθρωπον ὡσανὺ δέλφιν, καὶ ὅλα τὰ θηρία καὶ τὰ κτήνη, τεξάποδα, καὶ πετάμενα ἐπεριβιγύριζαν τὸν Ἀδὰμ, καὶ ἐπροσκυλῶσαν αὐτόν ὡς περ Βασιλέα μέγαν, καὶ ἔφεραν ἐμποροῦν αὐτῶν ὡς περ πισοὶ δῆλοι εἰς τὸν Αὐτοκράτην αὐτῶν. καὶ αὐτὸς τὰ φοβερά καὶ ἀνήμερα θηρία τὰ ἔπιανε καὶ τὰ ἐμάλαττον ὡς περ ἡμερὰ ἀρνία, καὶ δυνὸ ἐφοβᾶτο ἀπ' αὐτὰ, ἐπειδὴ δυνὸ ἦτον ἀκόμη ἡ ἀμαρτία εἰς τὸν Κόσμον, ἔδεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἀνθρώπου. Τὰ δὲ ὀνόματα ὅπῃ ἔβαλεν ὁ Ἀδὰμ εἰς τὰ ζῶα ἀπὸ τότε ἕως τὴν σήμερον οὕτως ὀνομάζονται. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐπέβαλεν ὁ Θεὸς ὕπνον εἰς τὸν Ἀδὰμ καὶ ἐκοιμήθη, καὶ ἔλαβε μίαν τῆς πλευρῶν αὐτῆς, καὶ ᾠκοδόμησε τὴν πλευρὰν ὅπῃ ἐπῆρεν ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ εἰς γυναῖκα· καὶ ὡσανὺ ἐξύπνησεν ὁ Ἀδὰμ καὶ εἶδεν αὐτήν, ἐχάρη πολλὰ, καὶ εἶπε· τὸτο εἶναι κόκκαλον ἀπὸ τῆς κόκκαλά μου, καὶ σάρκα ἀπὸ τῆς σαρκός μου. διὰ τὸτο λέγεται γυναῖκα, ὅτι ἀπὸ τὸν ἄνδρα ἐγέννη, καὶ δι' αὐτὴν θέλει ἀφήσει ὁ ἄνθρωπος τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα καὶ θέλει προσκολληθῇ μετὰ τὴν γυναῖκα αὐτῆς, καὶ θέλουν εἶναι οἱ δύο σάρκα μία. καὶ ἦσαν οἱ δύο γυμνοὶ ὅτε Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ ἡ γυναῖκα αὐτῆς, καὶ δυνὸ ἐνέφεροντο, διότι ἦσαν ἐνδυμένοι σολὴν Θεοῦφαντον, καὶ χάρις Θεῆς ἦτον μετ' αὐτούς. καὶ

ὁ λό-

Περὶ
τῆς πλά-
σεως τῆς
Εὐας.

ἐλόγησεν αὐτὸς ὁ Θεὸς καὶ εἶπεν. „ Αὐξάνεσθε, καὶ πληθύνεσθε, καὶ πλη-
 ρώσατε τὴν γῆν, καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς“. Καὶ ἐπειδὴ τὸν ἄνθρωπον
 ἐπλάσεν ὁ Θεὸς κατ' εἰκόνα καὶ κατ' οὐμοίωσιν αὐτοῦ, καὶ εἶναι τὸ καλλίτερον
 καὶ παραδοξότερον ἔργον ἀπὸ ὅλα τὰ ἔργα ὅπῃ ἔκαμε, καὶ Ἀρχοντα αὐ-
 τὸν κατέστησε, πῶς τὸν ἔκαμεν ὑπερὰ ἀπὸ ὅλα τε τὰ ποιήματα; καθὼς
 εὐας Βασιλεὺς ὅπῃ μέλλει νὰ ὑπάγῃ εἰς μίαν Χώραν, καὶ ποιοτήτερα γί-
 νεται ἡ ἐτοιμασία, καὶ κατασκευάζει καὶ καλωπίζειν τόπας διὰ νὰ ἀνα-
 παυθῇ, καὶ κάμνει τὴν κατοικίαν αὐτοῦ καὶ πᾶσαν τὴν χρείαν, καὶ τότε
 ἔρχεται ὁ Βασιλεὺς καὶ δέσκειται ὅλα διαρθωμένα καὶ ἔτοιμα, καὶ ἀνα-
 παύεται, ὥπως ἐγινε καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον. πρῶτον ἐφρόντισεν ὁ Θεὸς τὰ
 τῆς ἀναπαύσεως αὐτοῦ, καὶ ἔκαμε τὴν κατοικίαν αὐτοῦ καὶ πᾶσαν τὴν
 χρείαν, τέτρετον τὸν Κόσμον, καὶ μὲν ταῦτα ἐπλάσεν αὐτὸν τὸν ἄνθρω-
 πον. Καὶ διατί ὁ Θεὸς ὡσαύτ' ἐπλάσε τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ τῆς γῆς, δευτέ-
 ρον καὶ τὴν γυναῖκα, ἀμὴν τὴν εὐγαλὸν ἀπὸ τῆς πληρώσεως; ἵνα μὴ
 ἔχεν ἀφορμὴν οἱ ἄνθρωποι, καὶ λέγουν ὅτι ἄλλο χῶμα ἦτον τὸ ἀνδρὸς,
 καὶ ἄλλο τῆς γυναικὸς, καὶ καλλιώτερον ἦτον τὸ χῶμα ὅπῃ ἐπλάσε τὸν ἄν-
 δρα, καὶ ἀπ' αὐτοῦ εἶναι οἱ καλλίτεροι καὶ ἐνάρετοι ἄνθρωποι. καὶ ὁ Θεὸς
 ὡς σοφὸς Δημιουργὸς ὅπῃ ἔκαμε τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ, διὰ νὰ μὴ εἶναι
 εἰς τὰς ἀνθρώπων ἀντιλογίας, ἐπλάσε τὸν ἄνδρα ἀπὸ τοῦ χῶματος, καὶ τὴν
 γυναῖκα εὐγαλὸν ἀπὸ τῆς πληρώσεως. ὅμως ὁ Θεὸς ὡσαύτ' ἔκαμε τὸν
 ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα, παρήγγειλεν αὐτοῖς παραγγελίαν φοβεράν, λέ-
 γων. ὦ γηγενεῖς καὶ πολῖται τῆς Παραδείσου, ταῦτα ὅσα βλέπετε δευ-
 ῖον, καρπὸς, φυτὰ, καὶ πάντα τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς, διὰ ἐσᾶς τὰ ἔκα-
 μα, καὶ ἀπὸ ὅλα βρώγετε καὶ κατατρυφεσθε ἀνεμποδίως, ἀπὸ δὲ τῆς ξύ-
 λου τῆς γνώσεως ὅπῃ σέκει εἰς τὸ μέσον τῆς Παραδείσου, νὰ μὴ ἀπλώ-
 σετε εἰς αὐτὸ, ὅτι εἶναι βλαβερὸν εἰς ἐσᾶς, καὶ νὰ ἀπέχετε ἀπ' αὐτοῦ,
 καὶ νὰ μὴ τὸ σιμώσετε, εἰδὲ νὰ τὸ βλέπετε. εἰδὲ καὶ θέλετε βεληθῇ νὰ
 ἀπλώσετε εἰς αὐτὸ, νὰ πάρετε νὰ φάτε, θέλετε λάβῃ ὀργὴν μεγάλην,
 ὅπῃ δευτέρον θέλει ἔχῃ καμίαν ἰατροίαν, καὶ ἀπὸ τῆς μεγάλης τιμῆς ὅπῃ
 ἔχετε, θέλετε γινῇ δούλοι, καὶ τέλος θέλετε ἀποθανῇ, διότι ὁ καρπὸς
 αὐτοῦ εἶναι εἰς ἐσᾶς πικρὸς καὶ θανάσιμος. καὶ εἰὰ φυλάξετε ταύτῃ τὴν
 ἐντολήν, νὰ μὴ ἀπλώσετε εἰς αὐτὸ, θάνατος ποτὲ δευτέρον θέλει σᾶς κυ-
 ρεύσει, εἰδὲ ἄλλο πικρὸν, μόνον θέλετε ἥτε ἀθάνατοι καθὼς σᾶς ἔκα-
 μα. Καὶ ὡσαύτ' ἤκουσεν ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ γυναῖκα αὐτοῦ τὴν ἐντολήν καὶ πα-
 ραγγελίαν τῆς Θεοῦ, ἐτρόμαξαν καὶ ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν, ὡς θεῖκον
 πρόσαγμα, καὶ τὸ ξύλον ἐκεῖνο ἐμισέσαν μεγάλως, καὶ εἰδὲ καὶ ἐγύρι-
 ζαν εἰς αὐτὸ νὰ τὸ ἰδῶν, ἀλλὰ ἐφόβον μακραν ἐξ αὐτοῦ. ὁ δὲ Ἀδὰμ
 ἐκάλεσε τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Εὐάν, τὸ ὁποῖον ἐρμηνεύεται Ζωή.
 Οἱ γὰρ Διάβολος ἰδὼν τὴν λαμπρότητα καὶ τιμὴν τῆς Προπατόρων, πῶς
 ὡς Ἀγγελοι Θεοῦ εἶναι μέσα εἰς τὸν Παράδεισον, χωρὶς καμίαν ὁδὸν,
 ἢ λύπην, ἢ σωμαγμὸν, ἢ κόπον. καὶ μὴ δυνάμενος νὰ βλέπῃ τὴν δό-
 ξαν καὶ αὐθεντίαν ὅπῃ εἶχαν, ἐφθόνησεν αὐτοῖς μεγάλως, καὶ ἐβελήθη
 νὰ τὰς ἐβάλῃ ἀπὸ τὸν Παράδεισον. καὶ αὐτὸς μὲν κατὰ πρόσωπον δευ-
 τέρων

αποτόλμησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Εὐαν, διὰ νὰ μὴ τὸν γνωρίσῃ, καὶ δὲν
 κάμῃ τὸ θέλημά τε. ἀλλὰ πῶς ἐμεταχειρίσθῃ τὴν κακίαν τε ἐργασίαν;
 νὰ τὸ ἀκέσσετε. Ὁ ὄφεις ἦτον θηρίον φρονιμώτατον ἀπὸ ὅλα τὰ θηρία τῆς
 γῆς, καὶ ἐπερπάτει ὀρθὰ εἰς τοὺς πόδας ὡσανὺ καὶ τὰ ἄλλα θηρία, καὶ
 εἰς αὐτὸν ἐμπῆκε· καὶ περπατῶντας, ἐπῆγcn εἰς τὸν Παράδεισον, καὶ ἐ-
 κεί εὗρε τὴν Εὐαν, καὶ ὠμίλησε μετ' αὐτῆς ὁμιλίαν μετὰ δόλῃ καὶ φαρ-
 μακωμύνῳ, καὶ ἀρχὴ τὴν ἐρώτησεν, ὅτι διατί εἶπε πρὸς ἐσᾶς ὁ Θεὸς
 νὰ μὴ φάγετε ἀπὸ τῆς καρπῆς ὅπῃ ἔχει ὁ Παράδεισος; τὸ ὄνομα τοῦ
 Θεοῦ ἔτε ὁ Ἀδὰμ, ἔτε ἡ Εὐα τὸ ἡξόρην, μόνον ἀπὸ τὸν Διάβολον τὸ
 ἔμαθαν, ἔσωντας ὅπῃ εἶπε τῶτον τὸν λόγον, τί σᾶς εἶπεν ὁ Θεός; λοι-
 πὸν ὡσανὺ ἐρώτησεν ὁ Διάβολος τὴν γυναῖκα, τί σᾶς εἶπεν ὁ Θεός; τοῦ
 ἀπεκρίθη· ἀπὸ παντὸς ξύλου τῆ Παραδείσου νὰ φάγωμεν, ἀπὸ δὲ τοῦ
 ξύλου τῆς γνώσεως, ὅπῃ εἶναι πεφυτμένον εἰς τὴν μέσῳ τῆ Παραδεί-
 σου, νὰ μὴ φάγωμεν, ἐδὲ νὰ τῆ σιμώσωμεν, ἐδὲ νὰ τὸ πιάσωμεν, ὅτι
 θέλομεν ἀποθανῇ, ἐὰν εὐγώμεν ἀπὸ τὸν λόγον τε. Ὁ δὲ ὄφεις λέγει τῆς
 γυναικὸς, δὲν θέλετε ἀποθανῇ· ἀμὴ ἡξόρωντας ὁ Θεός, ὅτι, ὅποιαν
 ἡμέραν ἡθέλειτε φάγῃ ἀπ' αὐτοῦ, θέλετε γινῇ Θεοί, νὰ γνωρίσετε καλὸν,
 καὶ πονηρὸν, διὰ τοῦτο σᾶς παρήγγειλε νὰ προσέχετε, νὰ μὴ δὲν φάτε
 ἀπ' αὐτοῦ, διὰ νὰ μὴ γινῇτε ὡσανὺ αὐτόν. ὅμως ἀκουσον ἐμέ, καὶ φάγε
 ἐσὺ, καὶ δὲς καὶ τῆ ἀνδρός σε νὰ φάγῃ, νὰ ἀνοιχθῶν τὰ ὀμμάτιά σας,
 νὰ γνωρίσετε καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν. Ὡς δὲ ἤκυσεν ἡ γυναῖκα τῆτους
 τῆς λόγους, καλὰ καὶ ἦτον φρόνιμη, ἀμὴ ἐπάρθη τῇ διανοίᾳ, διὰ νὰ δο-
 ξασθῶν νὰ γινῶν ὡς Θεοί, καὶ δὲν ἐμέψισεν, ἐδὲ ἐσολλογίσθη τὸν λό-
 γον τῶτον, διότι δὲν ἡξόρην, ὅτι ὁ Διάβολος εἶναι μέσα εἰς τὸν ὄφιν,
 καὶ ἐγελάσθη. καὶ ἔπως ἔδραμεν εἰς τὸ ξύλον τῆς γνώσεως, καὶ εἶδεν αὐτὸ
 ὁμορφώτατον ἀπὸ ὅλα τὰ δένδρα τοῦ Παραδείσου. ἐδιαλογίσθη, ὅτι ὁ
 καρπὸς τε θέλει εἶσαι γλυκὺς καὶ καλός, καὶ θέλῃ γινῇ κατὰ τὸν λόγον
 τῆ ὁφείας ὡς Θεοί, νὰ ἡξόρην καλὸν καὶ πονηρὸν. λέγουν δέ τινες, ὅτι ὁ
 ὄφεις ὠμίλησε μετ' τὴν Εὐαν ἀνθρωπίνῃ φωνῇ, ἔσωντας ὅπῃ ὅλα τὰ ζῶα
 ὠμίλῃσαν ἀνθρωπίνῃ φωνῇ, πρὶν παρὰ νὰ παρέβῃ ὁ ἀνθρώπος τὴν ἐν-
 πολὺν τῆ Θεοῦ. ἀμὴ τῶτο ἀληθές, δὲν εἶναι, ὅτι τὰ ζῶα ὠμίλῃσαν ἀν-
 θρωπίνῃ φωνῇ. διότι ὁ ὄφεις μετ' τὴν Εὐαν δὲν ὠμίλησε, μόνον ὁ Διά-
 βολος, ἔσωντας ὅπῃ ἐσέβῃ μέσα εἰς αὐτόν, καὶ ἔγινεν ὁ ὄφεις σῶμα τοῦ
 Διαβόλου καὶ ὠμίλησε μετ' αὐτῆς. ἡξόρετε, ὅτι ἡ λογικὴ φύσις μόνη τῶν
 ἀνθρώπων ἔχει τὸν νῦν, τὸν λόγον, καὶ τὴν φωνὴν, διότι εἶναι κατ' εἰ-
 κόνα Θεοῦ, ἀμὴ ἔχῃ τῆς ζώων, καὶ διὰ τῶτο ποτὲ τὰ ζῶα ἀνθρωπίνως
 δὲν ὠμίλησαν, ἐδὲ ὁμίλῃν. καὶ ὁ ὄφεις διὰ νὰ γινῇ σῶμα καὶ ὄργανον
 τῆ Διαβόλου, τῆ ἐκαταράσθη ὁ Θεός, καθὼς θέλετε ἀκέσῃ ἐμπροσθεν·
 καὶ νὰ ἔχῃ τὸ φαρμάκι εἰς τὸ σῶμα, ἐπειδὴ μετ' τὸ σῶμα τε ὠμίλησεν ὁ
 Διάβολος τῆς Εὐας, καὶ μετ' τὸν λόγον ἐκείνον τὸν φαρμακερὸν ἐφαρμάκω-
 σεν αὐτήν. καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τὴν ἀθανασίαν θάνατον, καὶ ἀπὸ τὴν ἀφθαρ-
 σίαν φθοράν, καὶ ἀπὸ τὸ φῶς σκότος, καὶ ἀπὸ τὴν αὐθεντίαν σκλαβίαν,
 καὶ ἐ μόνον αὐτὴν ἐφαρμάκωσεν ὁ ὄφεις, ἀμὴ ὅλον τὸ γένος τῆς ἀνθρώ-
 πων.

πων. ὁμῶς ἡ Εὐὰ ἤκασε τῷ ὄφει τὴν συμβαλὴν, καὶ ἀπλώσεν εἰς τὸ δένδρον, καὶ ἐπῆρσεν ἀπὸ τὸν καρπὸν αὐτῆς καὶ ἔφαγε, καὶ ἔδωκε τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, καὶ ἔφαγε μετ' αὐτῆς. καὶ παρόλθους ἐγυμνώθησαν τῆς Θεοῦ φωνῆς καὶ οἱ δύο, καὶ ἀνοιξαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν, καὶ εἶδαν τὴν γύμνωσιν καὶ τὴν καταδίκην ὅπως ἔπαθον, διὰ τὴν παρέβην τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ. καὶ ἔτις ἔλαβαν φύλλα συκῆς, καὶ ἔρράφαν φορέματα, καὶ ἐσκέπασαν τὴν γύμνωσιν καὶ αἰσχυνώμενοι αὐτῶν. Ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλεσιώτης λέγει, ὅτι τὸ ξύλον ἐκεῖνο τῆς γνώσεως, ἦτον συκέα. ἐπειδὴ ἀφ' ἧς ἐγνώρισαν τὸν ἑαυτὸν τῶς ὅτι ἐγυμνώθησαν, ἐπῆραν ἀπ' ἐκεῖνόν τι φύλλα, καὶ ἔρράφαν φορέματα, καὶ ἔβαλαν εἰς τὸ κορμί τῶς ὅτι ἐκεῖνο ὅπως τῶς ἔδειξε τὴν ἐν-
 ἔροπὴν, πάλιν τὴν σκεπάσῃ. ἀλλ' ὁμῶς ἔχει ἄλλω ἐννοίαν ὁ λό-
 γος, ὡς λέγει ὁ Θεολόγος Γρηγόριος· διότι πᾶς ἦσαν ἐκεῖ βελώνια, ἢ
 ῥάμματα, καὶ ἔρράφαν τὰ φύλλα τῆς συκῆς διὰ τὴν σκεπασθῆναι; ἀμὴ ἀ-
 κέσατε τί εἶναι τὸ νόημα τῆς γραφῆς. ἡ συκέα εἶναι διπλῆ, γλυκεῖα εἰς
 τὸν καρπὸν, καὶ τραχυτάτη εἰς τὰ φύλλα. ὁμοίως εἶναι καὶ ἡ ἀμαρτία.
 γλυκεῖα μὲν εἶναι εἰς τὴν ἀρχὴν, ἀμὴ ὕστερον γίνεται τραχυτάτη καὶ πι-
 κροτάτη. ἔτις ἔπαθε καὶ ὁ Ἀδὰμ. ὅταν μὲν ἔφαγε τὸν καρπὸν τοῦ ξύλου,
 ἐφάνηκε τῷ γλυκὺς, ἀμὴ ὅταν ἐγνώρισε τὸν ἑαυτὸν τῶς ὅτι εἶναι γυμνός,
 ἔχεν ἀπὸ φορέματα, ἀμὴ ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, τότε τῷ ἐφάνη πικρός,
 καὶ ἀπὸ πᾶσαν πικρίαν πικρότερος. τότε ἀπέλαβε τὸ κορμὶ ἐπὶ τὸ πα-
 χύ καὶ βαρὺ ὅπως ἔχει, ὁμοίως καὶ τὸν θάνατον, ὅπως πρῶτον ἦτον λεπτό-
 τατον καὶ ἐλαφρόν, καὶ ἀθάνατον, δηλονότι τὸ κορμὶ. Καθὼς ἐν ἔφαγαν ἡ
 Εὐὰ καὶ ὁ Ἀδὰμ ἀπὸ τοῦ ξύλου, οὕτως ἤκασαν τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ
 Θεοῦ περιπατοῦντος εἰς τὸν Παράδεισον τὸ δειλιγόν, καὶ ἐκρύβησαν ὅτε
 Ἀδὰμ, καὶ ἡ Εὐὰ ἀπὸ προσώπου Κυρίου μέσα εἰς τὸν Παράδεισον· καὶ
 ἔκραξε Κύριος ὁ Θεὸς τὸν Ἀδὰμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀδὰμ, Ἀδὰμ, ποῦ
 εἶσαι; ἤκουσε μὲν ὁ Θεός, ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφρῶς, πᾶς εἶναι ὁ Ἀ-
 δὰμ, ἀμὴ διὰ τὴν δώσῃ ἀφορμὴν ἀποκρίσεως πρὸς αὐτόν, καὶ ὁ φιλανθρω-
 πος Θεὸς θέλωντας τὴν σύρην εἰς μετανοίαν, διὰ τοῦτο τὸν ἔκραξεν.
 ὡς τῆς συμφορᾶς, ὡς τῆς καταδίκης. πρῶτα μὲν κατὰ τὸ δυνατόν τῶς ἔβλε-
 πε τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, ἦγεν αὐτὸς ὁ Ἀδὰμ, καὶ ἤκουε τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ
 μετὰ πάσης χαρᾶς, καὶ τότε ἐπειδὴ ἦτον καταδεδικασμένος, ἀπεκρίθη
 μετὰ φόβου καὶ εἶπεν· ἤκουσα τὴν φωνὴν σου, ὅπως ἐπεριπάτεῖς εἰς τὸν
 Παράδεισον, καὶ ἐκρύβηκα, ὅτι εἶμαι γυμνός. ὁ δὲ Θεὸς λέγει πρὸς αὐ-
 τόν· Ἰδὲ καὶ τὸ ξύλον ἔφαγες, καὶ τῆς ἐπιθυμίας σου δὲν ἐπέτυχες. ἰδοὺ
 καὶ τὴν παράβασιν ἔκαμες, καὶ τῆς θεϊκῆς χάριτος ἐξέπεσες. τότε πάλιν
 λέγει ὁ Θεὸς πρὸς αὐτόν· βλέπεις τῆς ἀμαρτίας τὴν ἐνέροπὴν; βλέ-
 πεις πᾶς ἔγινες γυμνός, διὰ τὴν παρέβης τὴν ἐντολήν μου, καὶ φάγης ἀ-
 πὸ τοῦ ξύλου ὅπως σε εἶπα καὶ μὴ φάγης; τί γοῦν ὁ Ἀδὰμ; δὲν ἀπε-
 κείθηκε δελικῶς καὶ εἶπῃ, ὅτι ἔσφαλα Θεὸς μου, ἡμάρτηκα Ποιητά μου, ἐ-
 γελάσθηκα Κύριέ μου· ἐπλανήθηκα καὶ παρήκασα τὸ θέλημά σου, καὶ διὰ
 τοῦτο κλαίω, καὶ θρήνω, καὶ λύπην μεγάλαν ἔχω, καὶ δέομαί σου, δέξαι
 με πάλιν τὸν παρήκοον. ἀμὴ ἔρρηξε τὴν ἀφορμὴν εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἶ-
 πεν·

πεν· ἡ γυναῖκα ὅπῃ μὲ ἔδωκες σύζυγον, ἐκείνη μὲ ἐξεπλάησεν. ἔδειξε παρόλθους, ὅτι ἐκεῖνος δὲν πταίει, μόνον ὁ Θεὸς ὅπῃ τοῦ ἔδωκε σύζυγον τῇ γυναῖκα. ἐρώτησε τῇ γυναῖκα ὁ Θεός, καὶ μὴ δὲ αὐτὴ εἶπεν ὅτι ἐσφαλὲν, ἀμὴν ἔρρηξε τῇ ἀφορμῇ εἰς τὸν ὄφιν, ὅτι ἐκεῖνος τῇ ἐξεπλάησεν. Τότε ἐκατεράσθη ὁ Θεὸς τὸν ὄφιν, καὶ τὰ εἶπεν· ἐπειδὴ ἐνήργησες τοιαύτῃ δουλείᾳ, νὰ εἶσαι κατράμενος ἀπὸ ὅλα τὰ θηρία τῆς γῆς, καὶ ἕως τώρα ἐπεριπάτεις ὀρθὸς εἰς τὰς πόδας, ἀμὴν πώρα νὰ περπατῇς ἐπὶ τῇ σῆθι καὶ τῇ κοιλίᾳ· καὶ γὰρ νὰ βῶγῃς εἰς ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου· καὶ ἔχθραν νὰ βάλῃς ἀνάμεσόν σου, καὶ ἀνάμεσον τῆς γυναικὸς, καὶ ἀνάμεσον τῷ σπέρματός σου. καὶ διὰ τῆτο ὅταν ἰδῇ τινὰς ἀνδρῶπος ὀφίδι, ἔχει νὰ τὸ σκοπόσῃ καὶ αὐτὸς, καὶ ὅσοι ἄλλοι ἀνδρῶποι τὸ ἀκέσῃ. Λέγουν τινὲς τῶν Διδασκάλων, ὅτι ὁ ὄφις τέσσαρα ποδάρια εἶχε, πρὶν νὰ παρέβῃ τῇ ἐντολῇ τῷ Θεῷ· μετὰ δὲ τῇ παράβασιν, ὅπῃ τὸν ἐκατεράσθη ὁ Θεός, ἔγινε συρσίμενος μὲ τῇ κοιλίᾳ, καὶ τὸ φαρμάκι ὅπῃ ἔχει μέσα τῷ σώματι. Εἶπε δὲ καὶ πρὸς τῇ γυναῖκα· ἐπειδὴ ἤκουσες τὸν λόγον τοῦ ὄφεως, καὶ παρήκουσες τῇ ἐντολῇ μου, νὰ περιστέλῃς αἱ λύπαι σου καὶ οἱ ἀνταναγκασμοί σου· μὲ λύπαις νὰ γεννᾷς τὰ παιδιά, καὶ σκλάβα νὰ εἶσαι τῷ ἀνδρὶ, καὶ αὐτὸς αὐθέντης σου. καὶ διατῆτο ἡ γυναῖκα, ὅταν γεννᾷ, διὰ τὴν κατάραν ἐπὶ τῇ ὅπῃ τῆς ἔδωκεν ὁ Θεός, ἔχει πόνης μεγάλης καὶ λύπῃ, ἔσονται ὅπῃ κινδυνεύει ἡ ζωὴ τῆς νὰ ἀποθάνῃ. τότε κατεράσθη καὶ τὸν Ἀδὰμ, καὶ τοῦ εἶπεν· ἐπειδὴ ἤκουσας τὸν λόγον τῆς γυναικὸς σου καλλιτέρα παρὰ τὸν ἐδικόν μου, νὰ εἶναι κατράμενη ἡ γῆ εἰς τὰ ἔργα σου. μὲ λύπαις νὰ τὴν ἐργάζεσαι ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου, καὶ μηδὲν νὰ ἀναδίδῃ· ἀκαίθιας καὶ ἑμβόλης νὰ σὲ βλαστᾷ. βλέπετε, ὅτι τὰ ἀκαίθια καὶ τριβάλλια ἡ γῆ τότε δὲν εἶχε βλαστήσει, μόνον ἀφ' ἧς παρέβῃ ὁ ἀνδρῶπος τὴν ἐντολὴν τῷ Θεῷ, ἐβλάστησαν διὰ τῇ ὀργῇ τῆς παρακοῆς. ἀκόμη τῷ λέγει, καὶ μὲ τὸν ἰδρῶτα τῷ προσώπῃ σου νὰ φάγῃς τὸ ψωμί σου, ἕως ἧς νὰ γυρίσῃς πάλιν εἰς τὴν γῆν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπλάσθης, τέρεσι, νὰ λάβῃ θάνατον, νὰ ὑπάγῃ τὸ χῶμα εἰς τὸ χῶμα. Τότε ἐκαμε χιτῶνας δερματίνης καὶ ἐνδυσαν αὐτὸς. Ὁ Θεὸς Γρηγόριος ὁ Θεολόγος λέγει· „Καὶ ἐνδυσέτε δερματίνης χιτῶνας, ἴσως τὴν παχυτέραν σάρκα καὶ θνητὴν“. λοιπὸν οἱ δερματῖνοι χιτῶνες δὲν ἐσημάδουν ἄλλο, μόνον ἀπὸ τὴν ἀθανασίαν ὅπου εἶχεν ὁ Ἀδὰμ, ἐκέρδησε τὴν θνητότητα, ἦγεν τὸν θάνατον, καὶ διὰ τοὺς δερματίνης χιτῶνας, ὅπῃ ἐκαταδικάσθη ὁ Ἀδὰμ νὰ φορῇ, διὰ τῆτο ὠνομάσθη Ἀμνὸς ὁ Χριστός, διὰ νὰ ἐνδύσῃ τὸν Ἀδὰμ τῆς ἀφθαρσίας τὸ ἐνδύμα. ὅμως τότε εἶπεν ὁ Θεός· „Ἰδοὺ Ἀδὰμ γέγονεν ὡς εἰς ἐξ ἡμῶν, τῷ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρόν“. ἡ ἐξήγησις τῆτου ἔπος διαλαμβάνει. ἡγουν ἰδὲ πώρα, πῶς ὁ Ἀδὰμ ἐγίνη ὡσανὺς εἷς ἀπὸ ἡμᾶς, δηλονότι τὸν Πατέρα, καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα. ὡσανὺς νὰ εἰπῇ, ὅτι καλὰ εἶναι πώρα κατασεμένος, ὅτι ἐκεῖ ὅπῃ εἶχε τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἐχὶ μόνον ἐγίνη Θεὸς καθὼς ἐλόγιασεν, ἀμὴν ἐρέσθι καὶ γυμνός, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν ὀργὴν τῷ Θεῷ, καὶ ἀπὸ αὐτοῦ θάνατον.

Θάνατος ὅπῃ ἦτον, ἐκέρδησε τὸν Θάνατον, καὶ καλὰ εἶναι πῶρα κατασεμέ-
νος, ὅπῃ ἤθελε νὰ γνήσῃ ὡσανῶς ἀπὸ ἡμᾶς. καὶ λοιπὸν μὲ τὸν λό-
γον τῆτο τὸν πληθυστικὸν, ὅπῃ λέγει ὡσανῶς ἀπὸ ἡμᾶς, θέλει νὰ
εἰπῇ τὸν Πατέρα, καὶ τὸν Υἱὸν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα. Τότε ἐδίωξαν αὐτὰς
ὁ Κύριος ἔξω τῆ Παραδείσου, διὰ νὰ βλέπων τὸ καλὸν ὅπῃ ἐσερήθησαν,
διὰ νὰ παρέβην τὴν ἐντολὴν αὐτῆ. διότι εἷας ἀνθρώπος ὅπῃ νὰ ἔχη
καλὸν καὶ νὰ τὸ ὑπερηθῇ, αὐτὸν δὲν τὸ βλέπῃ, δὲν εἶναι πόση μεγάλη ἡ
λύπη. εἰ δὲ νὰ τὸ βλέπῃ καθημερινά, τότε εἶναι μεγάλη καὶ περισσο-
τέρα ἡ λύπη, καὶ διὰ τῆτο ὁ Θεὸς τὰς ἔβαλεν ἀπέναντι τῆ Παραδείσου,
διὰ νὰ βλέπων τὸ κάλλος τὸ ἀθάνατον ὅπῃ ἐσερήθησαν, νὰ κλαίεν καὶ
νὰ οἰκνύωνται, καθὼς καὶ ἔγινεν, ὅπου πάντοτε εἰς ὅλως τὰς τὴν ζωὴν
ἐκλαίαν καὶ ἐλυπνύοντο τὴν αὐθουσίαν ὅπῃ ἔχασαν καὶ τὴν ἀθανασίαν. ἐ-
παρόσαξε δὲ ὁ Κύριος τὰ Χερσβίμ καὶ τὴν φλογίνην ῥομφαίαν νὰ φυλάτ-
τῃ τὴν πύλιν τῆς Ἑδέμ, ἵνα τὸν Παράδεισον.

Περὶ δὲ πόσον καιρὸν ἔκαμιν ὁ Ἀδὰμ μέσα εἰς τὸν Παράδεισον, λέ-
γουσιν τινὲς ἐκ παραδόσεως, ὅτι ἑκατὸν χρόνους ἔκαμε, καὶ ἄλλοι λέγουσιν,
ὅτι τῇ τρίτῃ ὥρᾳ τῆς ἡμέρας ἐπλάσθη, καὶ τῇ ἑκτῇ παρέβη, καὶ τῇ
ἐννάτῃ ἀγῆκε διὰ τὴν παρακοὴν. ὁ δὲ Χρυσορρήμων Θεὸς Ἰωάννης,
ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ κατὰ Ματθαῖον ἀγίου Εὐαγγελίου, λέγει· τῇ ἑκ-
τῇ ἡμέρᾳ τῆς πρώτης ἐβδομάδος, τοῦτέστιν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ ὅπου ἐπλά-
σθη ὁ Ἀδὰμ, αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ ἐδιώχθη μετὰ τῆς Εὐας ἀπὸ τὸν Παρά-
δεισον. ἦτον δὲ ἑκτὴ ἡμέρα, ἡγουσιν Παρασκηνίῃ, ὅταν ἐπλάσθη ὁ Ἀ-
δὰμ, καὶ εἰς τὰς ἑξ ὥρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας παρέβη τὴν ἐντολὴν τοῦ
Θεοῦ. ὁ δὲ νέος Ἀδὰμ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ὁ Υἱὸς καὶ
Λόγος τοῦ Θεοῦ, καὶ Θεὸς, θέλωντας νὰ φεραπύσῃ τὴν ἀμαρτίαν ἐ-
κείνῳ τοῦ Προπάτορος Ἀδὰμ, ἐσταυρώθη ὥρα ἑκτῇ τῆς Παρασκηνίῃς,
καὶ ἔσωσε καὶ ἐλῶθέρωσεν αὐτὸν τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν τῆς πα-
ρακοῆς. Ἡξάρετε δὲ, ὅτι ὀλίγον τίποτε μόνον εἶναι ὅπου διαφέρει ὁ
ἀνθρώπος παρακάτω ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους, καθὼς τὸ λέγει καὶ ὁ Προ-
φήτης Δαβὶδ· „Ἠλάττωσας αὐτὸν βραχύτι παρ' Ἀγγέλους“. ἦγεν πῶς
ἀποθνήσκει ὁ ἀνθρώπος, διατῆτο εἶναι ὀλιγώτερος ἀπὸ τὰς Ἀγγέλους,
καὶ ὅχι ὅτι τὸν ἔκαμιν ὁ Θεὸς οὕτω τὸν ἀνθρώπον μικρότερον ἀπὸ τὰς
Ἀγγέλους, ἀλλ' ὅτι μοναχὸς τοῦ ἔγινεν, ἔσπωντας νὰ παρέβη τὴν ἐντολὴν
τῆς Θεοῦ. ὅμως ὁ ἐλθεινὸς Ἀδὰμ μετὰ τῆς Εὐας ὡσανῶς ἐδιώχθησαν ἀπὸ
τὸν Παράδεισον κατὰ τὸν ὀρισμὸν τοῦ Θεοῦ, ἐκατοίκησαν ἔξω ἀπέναντι
αὐτῆ μετὰ ἀτιμίας καὶ ἐλεεινίας καὶ παλαιπωρίας, καταφρονεμένοι πολλὰ
καὶ ὀνειδισμένοι. Τότε μετὰ τὴν παράβασιν, ἀφ' ἧς ἀγῆκαν ἔξω καὶ ἐκα-
τοίκησαν, ἐγνώρισεν ὁ Ἀδὰμ Εὐαν τὴν γυναῖκα αὐτῆ, καὶ ἔσμιξε μετ'
αὐτῆς, καὶ ἐγγαστρώθη τὸν Κάϊν, καὶ ἐγέννησεν αὐτὸν, καὶ μετὰ καιρὸν
ἐγέννησε καὶ τὸν Ἀβελ. καὶ ὁ Κάϊν ἐργάζετο τὴν γῆν, ἦγεν τὴν ἐδού-
λῳ. ὁ δὲ Ἀβελ ἦτον ποιμὴν προβάτων, καὶ ἤφεραν καὶ οἱ δύο Ἀδελ-
φοὶ δῶρα πρὸς Θεῷ ἀπὸ τὰς κόπας αὐτῶν ὅπῃ ἐδέλῳσαν, καὶ ἔκαμαν θυ-
σίαν, καὶ ὁ Θεὸς ἐδέχετο τῇ Ἀβελ τὴν θυσίαν, διότι τὴν ἔκαμιν ἀ-

πὸ τὰ καλλίτερα ἐκλεκτὰ πράγματα ὅπῃ εἶχε, καὶ ἡ προαίρεσις αὐτοῦ
 ἦτον ἀγαθὴ καὶ ἀλαβεράτη. τοῦ δὲ Κάιν τὴν θυσίαν δὲν τὴν ἐδέχθη,
 διότι ἦτον ἀπὸ τὰ χειρότερα καὶ ἀνωφελέστερα πράγματα ὅπου ἐδούλευε.
 καὶ ὁ Θεὸς τὴν θυσίαν αὐτῆς διὰ τοῦτο δὲν τὴν ἐδέχετο, ἔσωντας ὅπου
 δὲν τὴν ἔκαμνε μὲ καθαράν ψυχὴν καὶ προαίρεσιν, ἀλλὰ μὲ δολιότητα
 καὶ πονηρίαν, χωρὶς καμίαν ἀλάβειαν, ἢ ἀγαθὴν προαίρεσιν, καὶ οὐδὲ
 φόβον εἶχεν εἰς αὐτὸν, μόνον μακρὰν ἀπεχὲν ἐξ αὐτῆς, διότι ἦτον σκευὸς
 ποιηρὸν καὶ φθοιερὸν, καὶ ὁ Θεὸς εἰς τὰτα τὰ κακὰ σκοπεῖ δὲν κατοικεῖ.
 διότι λέγει ὁ Προφήτης Σολομών· „Εἰς ἀσωπὴν καρδίαν Θεὸς οὐκ εἰσ-
 „ελθούσεται. εἰ δὲ καὶ εἰσελεύσεται, ταχέως ἐξελεύσεται“. ἦγουν εἰς
 καρδίαν ἀμαρτωλῆ ἀνθρώπου Θεὸς, ἦγεν χάρις Θεῶ, δὲν σεβαίνει. εἰ δὲ
 καὶ σέβῃ, γλίγωρα πάλιν ἐλθίνει. ὅμως ἐλυπεῖτο πολλὰ ὁ Κάιν,
 πῶς ὁ Θεὸς δὲν ἐδέχετο τὴν θυσίαν αὐτῆς, καὶ ἦτον κατηχυμένος τὸ πρό-
 σωπον αὐτῆς· καὶ ὡς ἐβλεπεν, ὅτι ὁ Θεὸς δέχεται τὴν θυσίαν τῆς Ἀδελ-
 φῆς, ἐφθόνησεν αὐτὸν πολλὰ. καὶ τὸ περισσότερον, ὅτι τὰ πράγματα,
 ὅπῃ εἶχεν ὁ Ἀβελ ὁ Ἀδελφός, ἐπῆγεν εἰς αὐξήσιν μεγάλῃ. καὶ
 ἔβαλεν ὀργὴν εἰς αὐτὸν τὸν Ἀδελφόν, καὶ ἐδιαλογίζετο νὰ τὸν θανα-
 τώσῃ, καὶ δὲν ἤξευρε μὲ τί τρόπον, καὶ εἶχε μεγάλῃ λύπῃ εἰς τὸτο.
 λοιπὸν ὁ Διάβολος, ἔσωντας ὅπῃ γνωρίζει τὸ κακὸν, ὅταν θέλῃ νὰ τὸ
 κάμῃ ὁ ἀνθρώπος, ἔρχεται καὶ σιμώνει εἰς αὐτὸν, καὶ τὸν ἀναγκάζει μὲ
 τρόπον ἐδικόν, ἕως ἵνα κάμῃ ἐκεῖνο τὸ κακὸν, νὰ τὸν ἐγκρεμνίσῃ.
 καὶ ὡς ἐγνώρισε τὸ Κάιν τὴν ἐπιβλην, ὅπῃ εἶχε κατὰ τῆς ἀδελφῆς του,
 ἐσίμωσεν εἰς αὐτὸν, νὰ τῆς δείξῃ μὲ τί τρόπον νὰ τὸν σκοπώσῃ. καὶ μιᾷ
 ἡμέρᾳ ἐργαζόμενος ὁ Κάιν τὴν γῆν, ὅτι ἦτον γεωργός, ἦλθαν τὰ πρό-
 βατα τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς ἐκεῖ, καὶ ἔπασαν εἰς τὸν Ἥλιον, ὅτι ὁ Ἀβελ ἦτον
 ποιμὴν προβάτων. ὁ δὲ Διάβολος μετεμορφώθη εἰς ὁμοίωμα ἐριφίου
 μεγάλου. διότι εἰς κάθε πρᾶγμα μεταχηματίζεται ὁ Διάβολος, καὶ ἐκεῖ
 ὅπῃ ἐκοιμῶντο τὰ πρόβατα, ἐπῆγε μὲ τὸ κέρατον, καὶ ἐκύλισε μίαν πέ-
 ραν, καὶ ἦλθεν ἡ πέτρα καὶ εὗρεν σὺν πρόβατον, ἀπὸ τὰ πρόβατα ὅπῃ
 ἐκοιμῶντο, καὶ ἐσκοτώσεν αὐτό. ὡς δὲ εἶδε τὸ γινόμενον ὁ Κάιν, ἐχάρη
 πολλὰ, διὰ νὰ κάμῃ καὶ νὰ πληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν. καὶ ἐπῆγε πα-
 ρελθὺς καὶ εὗρε πέτραν, καὶ ἐφύλαξέ τινι εἰς τόπον. καὶ ἔτις ἐγύεισε καὶ
 ἦλθε καὶ εὗρε τὸν Ἀδελφόν, καὶ εἶπεν· ἐλθέ νὰ ὑπάμεν ἕως τὸν
 κάμπον. ὁ δὲ Ἀβελ, ὡς ἀπονήρως καὶ ἀγαθὸς ὅπῃ ἦτον, καθὼς τοῦ
 εἶπε τὸν λόγον, ἔδραμε μετ' αὐτῆς, διὰ νὰ μὴ φανῇ παρήκοος εἰς αὐτὸν,
 σωντας ὅπῃ ἦτον μεγαλήτερος παρ' αὐτόν. καὶ ὡς ὑπῆγαν ἐκεῖ καὶ ἐκά-
 θισαν, ἐπῆρσεν ὁ Κάιν τὴν πέτραν, καὶ ἔδωκε τῇ Ἀδελφῇ αὐτῆς εἰς τὴν
 κεφαλὴν καὶ ἐσκοτώσεν αὐτόν. καὶ ἔκαμεν ἑπτὰ πταίσματα· πρῶτον
 μὲν, ὅτι παρώργισε τὸν Θεόν. δεύτερον, ὅτι ἐλύπησε τὸν Πατέρα. τρί-
 τον, ὅτι ἀτέκνωσε τὴν Μητέρα. τέταρτον, ὅτι ἐφόνευσεν. πέμπτον, ὅτι
 τὴν γῆν ἐμίανεν. ἕκτον, ὅτι ἐφύλαξεν εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἶπε, δὲν ἤξευ-
 ρω πῶς εἶναι ὁ Ἀδελφός μου. ἑβδόμον, ὅτι ἄρνησιν ἐπὶ Θεῶ ἐμελέτισεν.
 καὶ ὡσανὺ ἐσκοτώσεν αὐτόν, τὸν ἀφῆκεν ἐκεῖ καὶ ἐπῆγεν· ὁ δὲ Θεὸς ὡς
 ἀλά-

ἀλάθαστος, ὅπῃ δὲ τὸν λανθάνει τίποτε, ἔφθασεν εἰς τὸν Κάϊν μετα-
 μεγάλης ὀργῆς, καὶ ἐρώτησεν αὐτόν· πῶς εἶναι ὁ Ἀδελφός σου; καὶ ἀπε-
 κείθη, δὲν ἠξόλῳ, ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι φύλαξ αὐτοῦ, νὰ τὸν φυλάγω.
 καὶ ὁ Θεὸς τῷ εἶπε· τί εἶναι τὸ ὅπῃ ἔκαμες, καὶ ἐσκότωσες τὸν ἀδελ-
 φόν σου, καὶ τὸ αἷμά τε βοᾷ ἀπὸ τῆς γῆς εἰς ἐμέ; ἀμὴν διὰ ταύτην τῇ
 ἀμαρτίαν ὅπῃ ἔκαμες, νὰ εἶσαι ἐπικατάρατος, νὰ στυάζῃς, νὰ ῥέμῃς,
 νὰ ἐργάζεσαι τῇ γῇ, καὶ νὰ μὴ σὲ ἀναδίδῃ, καὶ νὰ μὴ πολμήσῃ τινὰς
 νὰ σὲ φονεύσῃ, καὶ νὰ εἶσαι μισημένος καὶ ἀποδιωγμένος ἐκ προσώπου
 μου. καὶ τόσον ἔφευγε πολλὰ τὸ χεῖρ ἐκείνου τῷ Κάϊν, ὅπου ἔκαμε τὸ πα-
 ραίσιμον ἐκείνου κακὸν τοῦ φόβου, ὅτι τὸ φαγὶ δὲν ἠμπόρει νὰ τὸ φέρῃ εἰς
 τὸ σόματι, ἔδῃ ἄλλῳ καμίαν χρείαν νὰ κάμῃ τοῦ κορμίου τε. ὅμως ὡ-
 σαν ἔλαβε τῇ κατάραν, ὅτι ἡ γῆ νὰ μὴ τῷ δίδῃ καρπὸν, ἔφευγεν ἀπ'
 ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὡς κατράμιος, καὶ ὑπῆγε καὶ ἐκατοίκησεν ἐν γῇ Ναϊδ.
 Καὶ ἐσμιξε μὲ τῇ γυναῖκά τε καὶ ἐγγαστρώθη, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἐνῶς,
 καὶ ἐκτίσε Πόλιν, καὶ εἰς τὸ ὄνομα αὐτῆς τῷ Ἐνῶς τῇ εὐγαλε. τοῦτος ἐ-
 δεῖξεν ἀρχὴν τὴν κτίσιν, ὅπῃ κτίζεν κάσρη, χώρας, καὶ ἄλλα. ὁ δὲ Ἐ-
 νῶς ἐγέννησε Γαϊδάδ. καὶ ὁ Γαϊδάδ, Μαλελεήλ· καὶ ὁ Μαλελεήλ, Μα-
 θυσάλαν, καὶ ὁ Μαθυσάλας, Λάμεχ. καὶ τὸς ὁ Λάμεχ ἦτον ὁ πρῶ-
 τος ὅπῃ ἔδειξε τὸ δοξάει, καὶ εἶχε δύο γυναῖκας, καὶ τῇ μίαν ἔλεγαν
 Ἀδὰ, καὶ τῇ ἄλλῃ, Σελά. καὶ ἀπὸ τῆς Ἀδὰ ἔκαμε δύο υἱὲς, καὶ τὸν
 εἶσαν ἐκραζαν Ἰωβήλ, καὶ τὸν ἄλλον Ἰεβάλ. καὶ ἀπὸ τῆς Σελά ἐγεννή-
 θη εἷς Ὀβελ τὸ ὄνομά τε. καὶ τοῦτος ἦτον ὁ πρῶτος ὅπου ἔδειξε τῇ
 χαλκοῦτικῇ τέχνῃ, τὸ σίδερον, καὶ τὸ χάλκωμα. καὶ ὁ Ἰωβήλ ἔδειξε
 πρῶτος ταῖς τέχναις ὅπῃ βάνει εἰς τὰς κάμπους, διότι αὐτὸς ἦτον κυνη-
 γὸς, καὶ ἐπίανε πηλῖα, καὶ ἄλλα ζῶα, καὶ ἔβαλλε τέχναις ἐκεῖ ὅπῃ ἐ-
 περιπάτει καὶ ἐκυνήγα. ὁ δὲ ἀδελφός τε ὁ Ἰεβάλ ἦτον ὁ πρῶτος, ὅπου
 ἔδειξε τὰ ῥαγέδια καὶ τὰ ὄργανα νὰ λαλῇ, καὶ τὰ βέκιννα, καὶ τὰ ἄλλα
 παιγνίδια. καὶ ὅταν ἐγήρασεν ὁ Λάμεχ, ἔχασε τὸ φῶς τε, καὶ ἐτυφλώ-
 θη, καὶ τυφλὸς ὡσαν ἦτον, δὲν ἄφηκε πᾶποτε ζῶον νὰ μὴ τὸ σκοτώσῃ
 μὲ τὸ δοξάει, καὶ δὲν τὰ ἐσκόπωνε διὰ νὰ τὰ ῥώγῃ, μόνον διὰ νὰ
 πέρνῃ τὰ τομάειά τους, νὰ τὰ κάμῃ φορέματα. διότι τῷ καιρῷ ἐκείνῳ
 λέγουσι τινὲς, ὅτι κρέας δὲν ἔφωγαν, μόνον ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν καὶ
 ἐδῶ ἀρχισαν καὶ τὸ ῥώγαν, καὶ ἔσωντας νὰ εἶναι ὁ Λάμεχ μέσα εἰς τὸν
 λόγγον μὲ τὸν σὺνφοόν τε, τὸν ὁποῖον εἶχεν ὁδηγὸν διὰ νὰ σκοτώσῃ
 κανεὶα μεγάλον ζῶον, ἐκεῖ εἰς τῇ ἄκρῃ τῷ λόγγου ἐχροίκησεν ὁ ὁδη-
 γὸς κτύπον μέγαν, καὶ ἐπίστρεψεν, ὅτι εἶναι ζῶον, καὶ τοῦτος ἦτον ὁ
 Κάϊν. καὶ ἔπως ἐσίμωσαν, καὶ πιαθεὶς ὁ Λάμεχ τὸ δοξάει, καὶ ὁ ὁδη-
 γὸς τὸ βάλλει ἴσα ἐκεῖ ὅπῃ ἦτον ὁ Κάϊν, καὶ βαρεῖτο, καὶ δίδει ἡ σαγι-
 τεῖα εἰς τῇ καρδίαν τῷ Κάϊν, καὶ τὸν ἐσκότωσε, καὶ ἐγένεν ἡ ἐκδίκησις
 τῷ Ἀβελ, καὶ ἀπὸ τὸν κτύπον ἐγνώρισεν ὁ Λάμεχ ὅτι τὸν ἐσκότωσε,
 καὶ ἐλυπήθη πολλὰ. καὶ θυμωθεὶς, ἔδωκε καὶ ἐσκότωσε καὶ τὸν ὁδηγόν. Τὸ
 καὶ τὸ κορμὶ τῷ ἀλιτρείου Κάϊν ἐμεινεν εἰς τὸν λόγγον ἀταφον, καὶ ἀ-
 πὸ τῆς κεφαλῆς τε ἐγένετο μία βρύσις βρωμερῇ, καὶ εὐγεναν σπουλήκια βαιοῖν.

ὅπῃ ποτὲ δὲν ἐφάνησαν, καὶ εἶχαν τέσσαρα ποδάρια, καὶ ἡ κεφαλὴ τῶς καὶ τὰ ἀφτίά τῶς ἦσαν μεγάλα ὡσανὺ ζῶε. καὶ λέγουσιν τινὲς, ὅτι ἀπ' αὐτὰ τὰ σκελήκια ἐγεννήθησαν οἱ σκύλοι.

Ὁ δὲ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ εἶχαν θλίψιν ἀπαρηγόρητον διὰ τὸν θάνατον τῷ Ἀβελ· καὶ ἰδὼν ὁ Θεὸς τὸν θρήνον αὐτῶν ἐσπλαγχνίσθη, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ τοῦ Ἀβελ, καὶ ἐγέννησαν τὸν Σήθ, καὶ ἐγένετο ἀνδρῶπιος φρόνιμος καὶ σοφώτατος, καὶ δίκαιος· τῆτος ἔβαλε τὰ ὀνόματα τῶν ἐπὶ τὰ πλαγνῶν τῷ Οὐρανῷ, καὶ ἐπενόησε καὶ τὴν τῶν οὐρανίων κινήσεων σοφίαν. τοῦτος ἔγραψε καὶ τὰ ἐβραϊκὰ γράμματα, καὶ ἀπὸ τότε ἐπληθυύνετο τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐπλαταύνετο, καὶ ἦτον διεσπαρμένον εἰς τὸ πᾶν τῆς γῆς. Ὁ δὲ Ἀδὰμ ἔζησε χρόνους ἐνεακοσίους ἑκατὸν, καὶ ἀπέθανεν ἐν τῷ ἐνεακοσίῳ ἑκατοστῷ ἔτει, κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ὅπου παρέβη τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀφῆκεν Υἱόν, λγ'. καὶ θυγατέρας, κζ'.

Ὅμως οἱ ἀνθρώποι ἔπεσαν εἰς τὸ κακόν καὶ εἰς τὸν κατήφορον, καὶ ἔπεσαν εἰς πᾶσαν ἀσέβειαν καὶ πλάνην καὶ παρανομίαν καὶ δόξαν καὶ ὑπερηφανίαν, ὥς τε ἀφῆκαν τὴν πρὸς τὸν ἀληθινὸν Θεὸν πίστιν, καὶ ἀρχισαν νὰ προσκυνοῦν ἄλλοι τὸν ἥλιον, ἄλλοι τοὺς ἀστέρας, ἄλλοι τὸ φῶς, ἄλλοι τὴν γῆν, ἄλλοι τὸ νερόν, ἄλλοι τὰ ξύλα, ἄλλοι τὰς πέτρας, καὶ ἄλλοι τὰ ζῶα. Ἦτον δὲ πῆες οἱ ἀπὸ τοῦ ἐγγόνος τοῦ Σήθ δίκαιοι καὶ καθαρὸς, ὀνόματι Νῶε. οὗτος εἶχε πᾶσαν ἀρετὴν ἀγαθὴν, καὶ ἐμίσει πᾶσαν κακίαν, καὶ ἀδικίαν, καὶ ἔφθγγε πᾶσαν ἀμαρτίαν, καὶ τοὺς κακοὺς καὶ παρανόμους ἀνείδιζε καὶ ἐνουθέτει, καὶ ἐβιάζετο πολλὰ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ. καὶ ὡσανὺ δὲν ἐδυλήθη, ἔσωντας ὅπῃ τὴν εἶχε ὁ Διάβολος πισομισμένους εἰς ὅλα τὰ θελήματα, ἀνεχώρησεν ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἔφυγε, καὶ ἀφῆκε τὴν πατρίδα καὶ τὸν τόπον ὅπῃ ἐγεννήθη, λέγωντας, ὅτι κάλλιον νὰ εἶναι εἰς ξένους καὶ ἀγνωρίστους τόπους, ἢ νὰ κατοικῇ μετὰ ἀθέων καὶ ἀσεβῶν ἀνθρώπων. Τότε ἰδὼν ὁ Θεὸς τὸ ἀμετάθετον τῆς καρδίας αὐτῶν, ὅτι δὲν ἐπιστρέφοντο, ἔσειλε τὸν Ἀγγελοῦν αὐτοῦ, καὶ εἶπε τοῦ Νῶε, ὅτι θέλω νὰ ἐξολοθρεύσω ἀπὸ τῆς γῆς ὅλον τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, καὶ νὰ ἐτοιμάσῃς ξύλα καλὰ δυνατὰ, νὰ κτίσῃς κιβωτὸν ἑξακοσίων πηχῶν τὸ πλάτος, καὶ ἑκατὸν πηχεῖς τὸ ὕψος, καὶ τὴν πόρταν νὰ τὴν κάμῃς εἰς τὸ πλάγι, καὶ κατώγια νὰ κάμῃς μέσα διόροφα καὶ ἑξόροφα, διὰ νὰ ἔμπῃς μέσα ἐσύ, καὶ οἱ υἱοί σου, καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν σου, νὰ φυλαχθῇτε, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν κτινῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν θηρίων, καὶ ἀπὸ πάσης σαρκὸς δύο δύο νὰ πάρῃς, ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν, νὰ ἐμπάσῃς μέσα, καὶ νὰ τρέφωνται μετὰ σοῦ, καὶ ἐσύ νὰ σιτίζῃς ἀπὸ κάθε τρόφιμον ὡραῖον, νὰ ἔχῃς διὰ τροφὴν τῆς ζωῆς σου. Καὶ ἀρχισεν ὁ Νῶε, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Ἀγγέλου, καὶ ἐκτίζε τὴν κιβωτὸν χρόνους ἑκατὸν, καὶ τῆτο τὸ μᾶκρος τῷ καιρῷ ὅπῃ τὴν ἐκτίζεν ἦτον, μήπως καὶ ἐπιστραφῇ ὁ Λαὸς ἀπὸ τὰς ἀνομίας αὐτῶν. καὶ ὅταν ἐρωτῶσαν τὸν Νῶε, διατί τὴν κτίζεις; τὴν ἔλεγε, πῶς ὁ Θεὸς ἐβαρύνθη τὰς ἀμαρτίας τοῦ Λαοῦ, καὶ θέλει νὰ κάμῃ κατακλυσμὸν, νὰ φθεί-

φθείρη ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς καὶ ἀνθρώπους καὶ ζῶα· καὶ ὡς ἤκουσαν
 ἔπος, ἐγέλυσαν καὶ ἐνέπαιζον τὰς λόγους τῆς Νῶε. Τότε ἀφ' ἧς ἐκτίθη καὶ
 ἐπελειώθη ἡ κιβωτός, εἶπεν ὁ Θεὸς τῷ Νῶε· ὅτι λάβε τὴν γυναῖκά
 σου, καὶ τὰς υἱὰς σου, καὶ υἱὸς τῆς υἱῶν σου, καὶ ἀπὸ τῆς θηρίων, καὶ ἀπὸ τῆς
 κτηνῶν, καὶ ἀπὸ τῆς πετεινῶν, καὶ ἀπὸ τῆς ἑρπείδος, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν
 ζῶων δύο δύο, ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν, ὅτι εἰς ἑπτὰ ἡμέρας θέλει ἀρ-
 χίσαι βροχὴ φοβερά καὶ βρέχη σαραντα ἡμέρας καὶ σαραντα νύκτας. Καὶ
 ὁ Νῶε ἐποίησε, καθὼς ὤρισεν αὐτὸν ὁ Θεός, καὶ ἐσέβη αὐτὸς εἰς τὴν
 κιβωτὸν, καὶ ἡ γυναῖκά τε, καὶ τὰ τέλεια τε παῖδιά, ὁ Σήμ, ὁ Χάμ, καὶ
 ὁ Ιάφεθ, καὶ αἱ ἑεῖς γυναῖκες τῶν υἱῶν τε, καὶ τὰ παῖδιά των, καὶ ἐπῆρε
 καὶ ἀπὸ πᾶσα γενεᾶς ζῶα δύο δύο, ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν, καὶ ἐκλείσε
 τὴν πόρταν τῆς κιβωτῆς. Τότε ὠργίσθη θυμῷ ὁ Κύριος, καὶ ἠγανάκτησεν
 ἀπὸ τὰς ανομίας τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀνοίξαν οἱ καταράκται τῆς Οὐρανῶ.
 ὁμοίως καὶ πᾶσα πηγὴ τῆς Ἀβύσσου, καὶ ἐχύοντο τὰ νερά ὡσανὺ θάλασ-
 σα, ἡμέρας σαραντα, καὶ νύκτας σαραντα. καὶ ἐπλήθυσε τὸ ὕδωρ, καὶ
 ἐπῆρε τὴν κιβωτὸν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἦτον ἀπάνω εἰς τὰ νερά. καὶ ἐσκέ-
 पासαν τὰ νερά τὰ βενά, καὶ ὑπῆγαν ἀπάνω ὑψηλὰ ἀπὸ τὰ βουνὰ ὑ-
 ψηλότερα πῆχες δεκαπέντε. καὶ ἀπέθανε πᾶσα σὰρκα, ὅπου ἦτον εἰς
 τὴν γῆν, πετεινῶν, κτηνῶν, θηρίων, ἑρπείδος, καὶ πᾶς ἄνθρωπος, καὶ
 ὅλα ὅσα εἶχαν πνοὴν ζωῆς. καὶ ἐξαλείφθησαν παντελῶς ἀπὸ τὸ πρό-
 σωπον πάσης τῆς γῆς, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνης, καὶ ἑρπείδος καὶ τῶν
 πετεινῶν τῆς Οὐρανῶ. καὶ ἡ κιβωτός, ὅπως ἐπλεγεν ἀπάνω εἰς τὸ νερόν,
 κατήντησεν εἰς ὅνα βενὸν, ὅπως ὠνομάζετο Ἀραράτ. Ἀφόντης γὰρ ἐπαυ-
 σεν ἡ βροχὴ ἡ περισσή, ἐσείλεν ὁ Νῶε ὅνα κόρακα, διὰ τὰ ἰδὴ εἶναι
 ἐπαυσεν ὁ κατακλυσμὸς, ἡ ἔχι. καὶ ὁ κόρακας, ὡσανὺ ἐπῆγε καὶ ἦυρε
 τὰ πνιμμένα ζῶα καὶ τὰς ἀνθρώπους, ὅπως ἐπλεον εἰς τὴν ἐπιπολὴν τῶν
 ὑδάτων, δεὺν ἐγύρισε πλέον. ἐβγαλεν ἔπειτα τὴν περισσευάν, ἡ ὁποία
 μὴν δέρισκοντας πᾶς τὰ καδίση, ὄντας ἀκόμη ἡ γῆ ὀλῶθεν ξεχειλισμέ-
 νη, ἐγύρισεν εἰς τὴν κιβωτὸν. πάλιν μετὰ ἑπτὰ ἡμέραις ξανασαλμνή,
 ἐσράφη εἰς ὀλίγην ὥραν ἔχευσε εἰς τὸ σῶμα τῆς φύλλον ἐλαίας. Τότε ἐ-
 γνώρισεν ὁ Νῶε ὅτι ἡ γῆ ἦτον ξεσκεπασμένη, καὶ ὁ κίνδυνος ἀπερασμέ-
 νος. μάλιστα καίωντας καὶ τρίτῃ φορὰ τὴν περισσευάν τὰ εὐγῆ, ἐκείνη
 δεὺν ἐσράφη πλέον. ὅθεν ὑπομείνας καὶ αὐτὸς ἄλλαις ἑπτὰ ἡμέραις δὲ γῆ-
 κεν ἀπὸ τῆς κιβωτῆς μετὰ τῆς γυναίκος αὐτῆς, καὶ μετὰ τῆς υἱῶν αὐτοῦ,
 καὶ μετὰ πάντος τῆς Λαῶς. ἐξέβηκαν δὲ μετ' αὐτῶν καὶ ὅλα τὰ ζῶα ἀπὸ
 πάσης γενεᾶς, καὶ ἔκαμιν ὁ Νῶε θυσίαν τῷ Θεῷ, καὶ εὐλόγησεν ὁ
 Θεὸς πάλιν τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζῶων καὶ ἠυξάνοντο, καὶ ἐπλη-
 θύνοντο ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν. Ἀπὸ δὲ Ἀδὰμ ἕως τῆς κατακλυσμῆς μετρῶν-
 ται χρόνοι, 1242. Ἐγένοντο δὲ ἀπόγονοι τῆς Νῶε ἄνδρες ἀνδρεῖοι καὶ ὑψι-
 λόφρονες, Μεσρέμ καὶ Νεμβρώδ. καὶ ὁ μὲν Μεσρέμ κατῴκησεν εἰς τὴν χώ-
 ραν τῆς Αἰγύπτου. διὰ τὸ μετωνομάσθαι ἡ χώρα ἐκείνη Αἰγύπτου, ὅτι
 Μεσρέμ Ἑβραϊκῶς, Αἰγύπτου ἐρμηνεύεται. ὁ δὲ Νεμβρώδ κατῴκησεν εἰς
 τὴν Ἀσσυρίαν. ἔτι καὶ αὐτὴ κληθεῖσα ἔξ Ἀσὺρ ἢ Σήμ. ἔπος ὁ Νεμ-
 βρώδ

βρώδ' ὡρῶτα ἀπὸ ὅλης ἐπαρυνόμηνε, καὶ ἐγένετο καταφρονήτης τοῦ Θεοῦ, καὶ ὑψάγκασε τὰς ἀνθρώπους νὰ ἀφήσιν τὴν πρὸς Θεὸν πίσιν καὶ νὰ τοὺς ἀδεήσουσι, καὶ τὴν προσήκεσαν τιμὴν ὅπῃ ἔκαμναν τῷ Θεῷ, ἠθέλε νὰ τὴν κάμνεν εἰς αὐτὸν, ὅτι ἐδοξάζετο πολλὰ εἰς τὸν ἑαυτὸν τε, καὶ ἠθέλε νὰ ἐναντιῇται τὸν Θεὸν ὁ ἄγνωστος. καὶ συνεβελύθη μετὰ καὶ ἄλλων ἀνθρώπων, ὅτι νὰ κτίσῃεν εἷς πύργον ὑψηλὸν καὶ δυνατὸν, νὰ ἀνέβῃ ἕως εἰς τὸν Οὐρανόν. ὅτι αὐτοὶ εἶναι καὶ κάμῃ ὁ Θεὸς δευτέραν φοράν κατακλυσμὸν νὰ ἐξολοθρεύσῃ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, νὰ ἔμπαν μέσα εἰς τὸν πύργον νὰ φυλαχθῇ, νὰ μὴ δυνηθῇ νὰ τὰς βλάψῃ. οἱ δὲ ἄνθρωποι, ὅπῃ ἦσαν μετ' αὐτῶν εἰς τὴν βελίαν, ἦσαν ἄγνωστοι, καὶ ἔτοιμοι εἰς τὴν κακοβοπίαν, καὶ ἤκουσαν τὸν λόγον τῷ παράφρονος Νεμβρώδ, καὶ ἔλαβαν χαρὰν μεγάλην, καὶ ἐσυνάχθησαν ὅλοι μετὰ πάσης προθυμίας, καὶ ἀρχίζαν καὶ ἐκτιζαν ἐκεῖνον τὸν θαυμαστὸν καὶ ὑψηλότετον πύργον. καὶ ὅταν ἤφεραν αὐτὸν τὸν πύργον, καὶ τὸν ἔκαμαν ὑψηλὸν ἕως πῆχαις εἰκοσιέξιν, ὅπῃ εἶναι πᾶσα πῆχη, ἑπτὰ ποδάρια, καὶ εἶχαν καμωμένας εἰς αὐτὸν σαραντατέσσαρες καμάραις γυρισμέναις, ἔβαλεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν μέσλυν τὰς μεγάλων σύγχυσιν, καθὼς λέγει ἡ Γραφή· „Καὶ εἶπε Κύριος. Ἰδὲ γένος ἐγὼ, καὶ χεῖλος ἐγὼ πάντων. δεῦτε καὶ καταβάντες συγγέωμεν αὐτῷ ἐκεῖ τὰς γλώσσας, ἵνα μὴ ἀκούσωσιν ἕκαστος τὴν φωνὴν τῷ πλησίον“. καὶ ἔπος ἐρρήξε σύγχυσιν καὶ ζάλυν καὶ ἀσυμφωνίαν εἰς τὰς γλώσσας αὐτῶν, ὅπῃ ἐκτιζαν καὶ ὑπηρετῶσαν, καὶ ἤφεραν πᾶσαν ὕλην, καὶ ὠμιλοῦσαν ἑσῷαις γλώσσαις, αἱ ὁποῖαι εἶναι καθὼς λέγουν, αὗται· Ἑβραῖοι. Σύροι. Χαλδαῖοι. Μῆδοι. Πέρσαι. Ἀραβες. Χαμπαισαῖοι. Μαγνηδαῖοι. Γαῖοι. Χαλαμοῖται. Σαρακῆνοί. Κάσσιοι. Ἀλβανῖται. Πάρθοι. Ἰνδοί. Αἰθίοπες. Αἰγύπτιοι. Λίβυοι. Χεταῖοι. Σαῖοι. Ἑλαμίται. Φερεζαῖοι. Γεργεσαῖοι. Ἰδεμαῖοι. Σαμαεῖται. Φοίνικες. Κλογομανοί. Σπυριανοί. Κασσιανοί. Πίσιδες. Παφλαγόνες. Γαλαῖται. Φράγγοι. Ἑλλῆνες. Θετταλοί. Μακεδόνες. Γίγαντες. Δάρδανοι. Σαυρομάται. Γερμανοί. Ἰσπανοί. Ἀλαμανοί. Νιασοῖροι. Δαλμάται. Ῥωμαῖοι. Λατῖνοι. Λιγεροί. Δελτακοί. Ἰνδιανοί. Βρετανοί. Βούλγαροι. Ῥοῦσοι. Τοῦρκοι. Τατάροι. Μονοκέρατοι. Κυνοκέφαλοι. Πίθηκοι. Οὐγκλέζοι. Ἰβηροί. Σκύθαι. Καππαδόκαι. Κυρῆναῖοι. Κατελαῖοι. Βλάχοι. Σικελαί. Οὐγγροι. Λέχοι. Τζαρκάσοι. Λαζοί. Καὶ ἐγέναν ἄλλοι ἐξ ἄλλων ὡσαν ἔξω φρονῶν, καὶ εἷας τὸν ἄλλον δεῦν ἐρηοῖκα τί ζητεῖ. ἔκραζαν νὰ φέρομεν ἀσβέστῳ, καὶ ἤφεραν πέτραν, ἐκραζαν νὰ φέρομεν πέτραις, καὶ ἔφεραν πηλὸν, καὶ ἄλλῳ ὕλῳ. καὶ τότε λέγουσι, ὅτι ἐμερίσθησαν ἡ γλώσσαις αὐταῖς· καὶ οἱ κτίζοντες τὸν πύργον διεσκορπίσθησαν ἐνθῶν κακεῖθεν, καὶ ἐκατοίκησε καθείας εἰς τὸν τόπον ὅπου τοῦ ἄρεσε, καὶ ὁ τόπος τῆς πυργοποιίας ὠνομάσθη Βαβυλῶν, καὶ ἐρμηνεύεται σύγχυσις. ἐκεῖ ὅν συνεχέθησαν αἱ γλώσσαι τῆς μεγάλης ἐκείνης πυργοποιίας, ὡς εἶπαμεν. Ὁ δὲ Ἑβερ δεῦν ἦτον εἰς τὴν βελίαν νὰ γόνῃ ἡ πυργοποιία, καὶ διὰ τῷτο αἱ φωναὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἐσυγχύθησαν καὶ ἀπώλοντο, ἀμὴν τῷ Ἑβερ δεῦν ἐχάθη, καὶ αὕτη ἡ φωνὴ ὅπῃ

ὅπῃ ὠμίλει ὁ Ἑβραῖος, ἦτον τὴν Ἀδὰμ. ὥστε Ἑβραϊκὴ ἦτον ἡ ὀμιλία ὅπῃ ὠμίλει ὁ Ἀδὰμ, ἀπὸ τῶν ὁποίων Ἑβραῖοι ὠνομάσθησαν οἱ Ἑβραῖοι, καὶ τὴν φωνὴν αὐτῆς Ἑβραϊκῶς ἐκάλουν. Ὡς δὲ ἐφθασεν εἰς πλατυσμόν τὸ γένος τῆς ἀνθρώπων καὶ ἠυξάνθη, ἐγένετο καὶ Βασιλεὺς εἰς τὰς Αἰγυπτίους, οἱ ὅποιοι πρῶτοι ἀπὸ τῆς ἄλλων ἀνθρώπων, μόνον αὐτοὶ ἔκαμαν εἰς αὐτὰς βασιλεία, καὶ τότε ἄρχισε τὸ γένος τῆς ἀνθρώπων καὶ ἐπέσεν εἰς μεγάλας παρανομίας, καὶ ἐξέκλινον εἰς ἔργα πονηρίας, εἰς ἀρσενικοιτίας, εἰς φόνους, εἰς ἀκολασίας, εἰς ἀρπαγὰς, εἰς μοιχείας, καὶ τὸ ὑπερινὸν καὶ πλέον χειρότερον εἰς τὴν Εἰδωλολαβείαν· ἡ δὲ ἀφορμὴ τῆς Εἰδωλολαβείας ἐγένετο ἔπος· ἀνθρώπος τις, ὀνόματι Σερᾶχ, ὄγδοος ὢν ἀπὸ τῆς Νῶε ἀπόγονος· ἔπος ὁ Σερᾶχ τιμῶν τὰς παλαιὰς ἀνδρας καὶ σοφοὺς, ὡς πολεμιστὰς, καὶ ἐφάρετ' ἀπολαύων ἀγαθῶν, κατεσκέδασεν εἰκόνας καὶ ἀγάλματα εἰς ἐνθύμησιν τῆς ἀνδρῶν ἐκείνων, καὶ ἐλθόντες ὕστερον οἱ μετ' αὐτὸν ἀνθρώποι, καὶ εὐρόντες τὰ ἀγάλματα ἐκεῖνα, δὲν ἐκατάλαβαν τὴν οὐνοῖαν τοῦ Σερᾶχ, ὅτι πῶς δὲν τὰ τιμὰ ὡς Θεοὺς, μόνον διὰ ἐνθύμησιν ἀνδρίας καὶ σοφίας καὶ φρονήσεως τῆς παλαιῶν ἐκείνων ἀνδρῶν. ἀλλ' ὡς ἀγνοοῦσι αὐτοὶ ἐν τῇ ἅμα ἐτίμησαν ὡς Θεοὺς τὰς ἀφύχας ἐκείνας στήλας καὶ εἰκόνας, καὶ προσκυνοῦσιν τὰ γλυπτὰ ἔργα τῆς ἀνθρωπίνων χειρῶν. εἴτα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξέπεσαν εἰς πολλὰς θρησκείας, καὶ εἰς πολλὴν ἀγνοσίαν, ὅτι τελείως ἐκρεμνίσθησαν. διότι καθ' ἑκάστην εἰκαμνε Θεὸν ἐδικόν τε, καὶ ἐσέβετο, καὶ ἐπροσκύβα αὐτόν· ἄλλος ἐπροσκύβει ἀσέρι, ἄλλος πόρβατον, ἄλλος ἀρκῶδι, ἄλλος βόϊδι, καὶ ἄλλα ἄτιμα ἄχρηστα ζῶα ἐσέβοντο, ἄξια τῆς ἐκείνων φρενοβλαβείας. τὸ δὲ ἐντιμώτερον ὅπου ἐσέβοντο, πλέον τῆς ἄλλων, ἦτον βόϊδι πολυποίκιλον, ἡγοῦν ὅπῃ εἶναι ἄσπρον, μαῦρον, κόκκινον, καὶ λέγαντο, παρδαλόν. ὅταν οὖν ἤθελε γονυθῆναι εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα τοιοῦτον πολυποίκιλον βόϊδι, ἐλάμβανεν μεγάλῃ χαρᾷ, καὶ ἐκτυπᾶσιν ὄργανα καὶ τύμπανα, καὶ τὸ ἐβαλ-
λαν μέσα εἰς ἐκεῖνόν τινα πολυτίμητον πάχνον, διάχρυσον καμωμένον μετὰ λίθων τιμίων καὶ μαργαριταρίων, καὶ μέσα εἰς ἐκεῖνόν τινα πολυτίμητον πάχνον εἶχαν διάφορα φαγητὰ ἐκλεκτὰ, ῥαντισμὸν μετὰ ῥοδοσάρματος καὶ μόχου, καὶ ἐτάγιζαν τὸ παρδαλὸν ἐκεῖνο βόϊδι. εἶχαν καὶ εἰς τὸν γύρον τε λαμπάδας μεγάλας ἀναμμένους, καὶ ὡς μαυροὶ καὶ ἀνόητοι ὅπῃ ἦσαν, ἐχόρδων καὶ ἐπαίζαν, κάμνοντες μεγάλας ἐορτὰς καὶ πανηγύρεις, καὶ λέγοντες· ὅτι ἐφάνη νέος Θεός· ὡς δὲ ἐπλατυέτο ἡ Εἰδωλολαβεία, ἐπλανήθη πᾶν γένος, καὶ πᾶς ἀνθρώπος, καὶ ἔκαμναν τὰ θελήματα τῶν Διαβόλων, καὶ ἦτον ἀνομία καὶ ἀπιστία πανταχῶς, καὶ τέλος ἀληθμονήθη τὸ ὄνομα τῶν παντοδυνάμεων καὶ ζώντων Θεῶν.

Ἐπειδὴ δὲ, καθὼς εἶπαμεν, ὅτι πρώτη βασιλεία εἰς τὰς Αἰγυπτίους ἐγέννη, μαρτυρεῖ τὸ καὶ ἡ Θεία Γραφή. Ὡς γὰρ ἐγένετο πείνα μεγάλη εἰς τὴν γῆν τῆς Χαλδαίας, ὁ Θεὸς καὶ δίκαιος Ἀβραὰμ ἐγὼν ἀπὸ τῆς Πατρίδος αὐτοῦ, καὶ ἄφηκε τὸν τόπον καὶ τὴν συγγένειαν αὐτοῦ, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, διὰ τὴν γλυπτοσύνην ἀπὸ τῆς πείνας. διότι ἡ Αἴγυπτος εἶχε μεγάλῃ ἀφαιρέσειν εἰς ψωμί καὶ εἰς ἄλλα φαγητὰ. ὁ δὲ βασιλεὺς τῆς Αἴ-

γυπτίων ἦτον τότε ὁ Ἀβιμέλεχ. Ἰδόντες γὰρ οἱ ὑπηρεταὶ τῆ βασιλείας
 Σάρραν τὴν γυναῖκα τῆ Ἀβραὰμ δὲ μορφοτάτῃ εἰς τὸ κάλλος καὶ θεω-
 εῖαν θαυμασίαν, καὶ τόσῃ διαφορᾷ εἶχεν ἀπὸ τὰς ἄλλας γυναῖκας εἰς
 τὰ χαρίσματα τῆς δὲ μορφίας, ὅτι καθὼς ἦτον τὸ ρόδον εἰς τὰ ἄλλα ἀν-
 θη λαμπρότερον, ἔτι καὶ αὐτὴ εἰς τὰς ἄλλας γυναῖκας, καὶ ὁ Ἀ-
 βραὰμ φοβέμενος τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Κόσμου ἐκείνου, ὅπως δὲ τοὺς εἶδε
 ποτὲ τε, καὶ τὰς ἐγνώριζεν, ὅποιος ἤθελε τὸν ἐρωτήσει διὰ τὴν Σάρραν,
 εἶπεν, ὅτι ἀδελφὴ τέ ἐστιν, καὶ οὕτως παρήγγειλε καὶ αὐτῇ τῆς Σάρ-
 ρας, ὅτι εἰ σε ἐρωτήσει τις εἰπὲ πῶς ἀδελφὴ μου εἶσαι, νὰ μὴ με
 σκοτώσῃς, καὶ σὲ πᾶρεν διὰ τὴν δὲ μορφίαν σου. ὅμως ἦλθον οἱ ὑπηρεταὶ
 τῆ βασιλείας, καὶ ἄρπαξαν τὴν Σάρραν ἀπὸ τοῦ Ἀβραὰμ, καὶ τὴν ὑπῆ-
 γαν τῆ βασιλείας Ἀβιμέλεχ. ὡς δὲ εἶδεν αὐτὴν, ἐγένετο ὡς ὀξυθυμῶς
 ἀπὸ τὸ πολὺ κάλλος αὐτῆς, καὶ ὑβουλήθη νὰ κοιμηθῇ μετ' αὐτῆς, διὰ
 νὰ πληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς σαρκὸς αὐτοῦ, καὶ ὡς ἔλαβεν αὐτὴν,
 ἵνα ὑπάγῃ μετ' αὐτὴν εἰς τὸ κρεβάτι νὰ κοιμηθῇ, τότε εἶδε θεῖον ἄγ-
 γελον βασίζοντα σπᾶθῃ γεγυμνωμένῃ, καὶ ἦλθε μετὰ ὀργῆς νὰ τὸν
 σφάξῃ, καὶ ὡς εἶδεν ὁ βασιλεὺς τὸν φοβερόν ἐκείνον ἄνδρα, ἦλθε φό-
 μος καὶ φόβος μέγας εἰς αὐτόν, καὶ ἔφυγε μακρὰν ἐξ αὐτῆς, καὶ καὶ
 τὰς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐσήκωσε πλέον νὰ τὴν ἰδῇ, καὶ ἔτι ἀπὸ τῆ φό-
 βας αὐτῆς ἦλθεν εἰς ὕπνον, καὶ βλέπει ὁράματα φοβερά διὰ τὴν Σάρραν,
 ὅτι εἶναι γυναῖκα τῆ Ἀβραὰμ, καὶ ἔχει ἀδελφὴν, καὶ ἀπὸ τῶν τῶν
 φοβερῶν ὁραμάτων ἐξύπνησε, καὶ ἔτι ἐκράξε τὸν Ἀβραὰμ, καὶ τὸν ἐτί-
 μωσε μεγάλως, καὶ εἶπε του· διατί εἶπες μου διὰ τὴν γυναῖκα σου, ὅτι
 εἶναι ἀδελφὴ σου, διὰ τὸτο ἦλθα εἰς ἐπιθυμίαν εἰς αὐτὴν. ἀμὴ τὴν νύ-
 κτα εἶδα πολλὰς φοβερίδας ἀπὸ τοῦ Θεοῦ. λοιπὸν ἔπαρε τὴν γυναῖκα
 σου καθαρὰν, καὶ ἀμόλυντον ἀπ' ἐμοῦ, καὶ παρακαλῶσε δεήθητι τοῦ Θεοῦ
 ὑπὲρ ἐμοῦ, ὅτι ἐγνώρισα ἀληθῶς, ὅτι τὸ Θεὸς ἄνθρωπος εἶσαι· καὶ προσ-
 κύξατο Ἀβραὰμ πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἴασεν ὁ Θεὸς τὸν Ἀβιμέλεχ, καὶ
 τὴν γυναῖκα τέ, καὶ ἔλαβεν ὁ δίκαιος Ἀβραὰμ τὴν γυναῖκα αὐτῆς με-
 τὰ τιμῆς καὶ ἀξίων χαρισμάτων πολλῶν, καὶ ἀνέβη ἐξ Αἰγύπτου μετ' αὐ-
 τῆς, καὶ μετὰ τὰ πράγματά του, ὅτι ἦτον πολλὰ πλούσιος, καὶ ἦλθεν εἰς
 τὴν ἔρημον, καὶ εἶχε μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν Λῶτ, ὁ ὅποιος ἦτον ἀνεψιός τέ,
 τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ υἱός. καὶ ἐχωρίσθησαν ὁ Ἀβραὰμ καὶ ὁ Λῶτ. καὶ ὁ
 Ἀβραὰμ ἐμεινεν εἰς τὴν γῆν Χαναάν, ὁ δὲ Λῶτ εἰς τὰ Σόδομα. οἱ
 δὲ ἄνθρωποι, ὅπου ἦσαν εἰς τὰ Σόδομα, ἦσαν πονηροὶ καὶ ἀμαρτωλοὶ
 πολλὰ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ. καὶ ὡσὰν ἐχώρισεν ὁ Ἀβραὰμ ἀπὸ τοῦ Λῶτ,
 τοῦ εἶπεν ὁ Θεός· σήκωτε τὰ ὀμμάτιά σου, καὶ ἀπὸ τοῦ τόπου ὅπου
 εἶσαι πῶρα ἰδὲ πρὸς Βορρᾶν, καὶ Λίβα, καὶ ἀνατολὰς, καὶ θάλασσαν,
 ὅτι ὅλην τὴν γῆν ὅπου βλέπεις, τὴν δίδωμι ἐσέ, καὶ τῶν παιδίων τῶν
 παιδίων σου ἕως τοῦ αἰῶνος, καὶ θέλω κάμῃ τὰ παιδιά σου πολλὰ ὡ-
 σαν τὴν ἄμμον τῆς γῆς, καὶ ἀν' ὧν διώεται τις νὰ μετρήσῃ τοὺς ἀστέ-
 ρας τοῦ Οὐρανοῦ, θέλει μετρήσῃ, καὶ τὰ παιδιά τῶν παιδίων σου. λοι-
 πὸν ὡσὰν δὲν ἔκαμνε παιδιά μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Σάρρας, εἶχε
 μίαν

μίαν σκλάβαν Αἰγυπτίαν, τὸ ὄνομά της Ἄγαρ. καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ λέγει ἡ Σάρρα πρὸς τὸν Ἀβραάμ· ἐγὼ βλέπω ὅτι με ἐσφάλισεν ὁ Κύριος, γὰρ μὴ κάμω παιδί, καὶ πέσε με τὴν κοπέλαν μας τὴν Ἄγαρ γὰρ κάμης παιδί μετ' αὐτῆς. καὶ ἔκαμιν ὁ Ἀβραάμ τὸν λόγον τῆς γυναικὸς του, καὶ ἔπεσε με τὴν Ἄγαρ, καὶ ἐγγαστρώθη, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἰσμαήλ. ἦτον πτε τοῦ Κόσμου ἔτος, 3398. ὁ δὲ Ἀβραάμ ἀπὸ τότε ἀγάπα περισσύτερον τὴν Ἄγαρ, καὶ βλέπουσα ἡ Σάρρα ἐζηλοφθόνησε, καὶ βιάει τὸν Ἀβραάμ εἰς λόγους κακούς, καὶ ἐδίωξε τὴν Ἄγαρ μετ' ὃν Ἰσμαήλ. ἐπῆρε γὰρ ἡ Ἄγαρ τὸν Ἰσμαήλ καὶ ἔφυγε· καὶ φύγουσα τὴν ἡμέραν ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαήλ, καὶ τῆς λέγει· πόθεν ἔρχεσαι, καὶ πᾶ ὑπάγεις; λέγει τῇ ἡ Ἄγαρ· ἔφυγα ἀπὸ τῆς Σάρρας τὴν κυράν μου, ὅτι πολλὰ με πειράζει, καὶ με ὀνειδίζει, καὶ ὑβρίζει, καὶ ὑπάγω ὅθεν ἠμπορέσω, ὅπως βλέπων τὰ μάτια μου. λέγει τῇ ὁ Ἄγγελος, γύρισε ὀπίσω εἰς τὴν κυράν σου, καὶ προσκυώσῃ αὐτῇ, καὶ ταπεινώσῃ εἰς αὐτήν. Τότε ἐγύρισεν ὀπίσω ἡ Ἄγαρ μετ' ὃν Ἰσμαήλ, καὶ ὅταν ἐγίνη χρονῶν ἐνενήνταεννέα, τῷ ἑφάνῃ ὁ Κύριος καὶ τῷ εἶπεν· ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός σου, καὶ σὲ αὐξάνω πολλὰ πολλὰ, καὶ βασιλεῖς ἀπὸ ἐσέ θέλων γεννηθῇ, καὶ δολογήσω Σάρραν τὴν γυναῖκά σου, καὶ θείλω σὰς δώσῃ παιδί, καὶ βασιλεῖς ἐθνῶν θέλων εὖ γῃ εἴξαι αὐτῶν. Ὁ δὲ Ἀβραάμ ἀκέσας τὸ τοιοῦτον, ἔπεσε καὶ ἐπροσκύνησε καὶ ἐγγέλασε, λέγωντας εἰς τὸν ἑαυτὸν τῷ· ὅτι τώρα εἰμαι ἑκατὸν χρονῶν, καὶ ἡ γυναῖκά μου σείρα, ὅπως δυνήκαμε ποτέ τῇ παιδί, καὶ τώρα θέλει με γεννήσῃ υἱόν; καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἀβραάμ, εἶπε πρὸς Κύριον· Ἰσμαήλ ἔτος ζήτω ἐναντίον σου. ἦγαν ἔτος ὁ Ἰσμαήλ γὰρ ζῇ ἐμπροσθέν σου. εἶπε δὲ ὁ Θεός πρὸς Ἀβραάμ· ὅτι ναὶ ἡ γυναῖκά σου ἡ Σάρρα θέλει γεννήσῃ υἱόν, καὶ γὰρ δὴ γὰρ τὸ ὄνομά τῃ Ἰσαὰκ, καὶ σήσω τὴν διαθήκην μου πρὸς αὐτὸν εἰς διαθήκην αἰώνιον. περὶ δὲ τῷ Ἰσμαήλ εἰσήκουσά σου, καὶ δολογήσω αὐτὸν, καὶ θείλω τὸν πληθύνει πολλὰ, καὶ δώδεκα ἔθνη θέλει γεννήσῃ, καὶ σήσω αὐτὸν εἰς ἔθνος μέγα. καὶ πάλιν λέγει, ὅτι πῶς ὤφθη αὐτῷ ὁ Θεός ἐν τῇ δρυὶ τῇ μαμβρῇ. Ἐδὼ θέλομεν γὰρ δείξωμεν, ὅτι εἷς Θεός ἦτον ἡ ἀγία Τριάς, διότι λέγει· „Ἀναβλέψας δὲ Ἀβραάμ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῷ καὶ εἶδε· καὶ ἰδὼς ἔρεις ἀνδρες εἰσήκεισαν ἐπάνω αὐτῷ“. ἦγαν εἰς τὸ γὰρ ἀνοίξῃ τὰ ὀμμάτια τῷ ὁ Ἀβραάμ καὶ γὰρ ἰδῇ, εἶδε ἔρεις ἀνδρας ὅπως ἐσέκοντο ἀπάνωθεν τῷ. ἐκεῖνο ὅπως λέγει ἀπάνω, ὅτι ὤφθη αὐτῷ ὁ Θεός, τώρα λέγει ἔρεις ἀνδρες, τῷ τῷ τῷ τῷ Θεότητι. καὶ πάλιν τῷ τῷ τῷ τῷ ἀνδρας ὀνομάζει καὶ λέγει, καὶ εἶπε· Κύριε, εἰ εὖρον χάριν ἐναντίον σου, μὴ παρέλθῃς τὸν παῖδά σου. ἐκείνης τῷ τῷ τῷ λέγει μοι τοιοῦτως πῶς τώρα, Κύριε ἀνὴρ ἡμεῖς ἐμπροσθέν σου χάριν, μὴ διαβῇς ἀπὸ ἐμέ τὸν δούλόν σου· ἦγαν μὴ περάσῃς ἐμὲ, καὶ διαβῇς ἄλλῳ, καὶ ἀπληκέψῃς, τούτῃ γὰρ μείνης. καὶ πάλιν ἔτατον τὸν εἷς Κύριον τῷ τῷ τῷ λέγων. „Ληφθῆναι δὲ ὕδωρ, καὶ νιφάτωσαν τῷ τῷ τῷ πόδας ὑμῶν“. τῷ τῷ τῷ τῷ πιάσει νερόν γὰρ πλύναν τὰ ποδάριά σας. εἶπε τὸν εἷς Κύριον ἀπάνω, καὶ τώρα λέγει πληθυντικὰ τὰ ποδάριά σας; ἠξούρετε, ὅτι οἱ παλαιοὶ ἄρχοντες,

ὥσαν

ὥσάν κ' οἱ πτωχοὶ μίαν τάξιν εἶχαν, ὅταν ἤθελαν νὰ ἀποδεχθῶν αὐ-
 θρωπον εἰς τὸ σπῆτι, νὰ κάμνῃ μεγάλῃ δ'σπλαγχνίαν, πρῶτον ἐπλυναν
 τὰ ποδάριά τε, κ' πολλαῖς φοραῖς ἀτοίτ'ς οἱ οἰκοκυροὶ τὰ ἐπλυναν, καὶ
 εἶχαντο διὰ μεγάλῃ δ'λάβειαν κ' δόξαν πρὸς τὸν Θεόν, νὰ πλυῶν τὰ
 ποδάρια τῶν ξένων. κ' τότε τὰς ἔβαλαν νὰ καθίσεν, κ' νὰ ἀναπαυθῶν ὀ-
 λίγον, ἕως ἂν νὰ ἐτοιμάσεν φαγητὰ, καὶ ποτὰ, νὰ βάλῃν ἔαπεζαν νὰ
 τὰς ὑπηρετήσεν, νὰ φάγῃ καὶ νὰ πίῃ, καὶ αὐτὸς ἤθελαν νὰ ἀναπαυθῶν
 τὴν νύκτα ἐκείνῃ ἐκεῖ, νὰ τὰς σρώσεν τὰ καλλίτερα ῥῆχα ὅπ' εἶχαν
 νὰ τὰς ἀναπαύσεν, κ' μετὰ μεγάλῃ δ'σπλαγχνίαν νὰ τὰς ἀπεκβάλουν.
 καὶ πόσον ἦτον ὁ Ἀβραάμ εἰς τὴν φιλοξενίαν, ὅτι ἡ ἀγία Τριάς ἠθέ-
 λησε κ' ὑπῆγεν εἰς τὸ σπῆτι τε Ἀβραάμ, λέγει τε· πᾶς εἶναι Σάρ-
 ρα ἡ γυναικά σου; ὁ δὲ Ἀβραάμ εἶπεν· ἐδὼ εἶναι. ὁ δὲ Θεὸς λέγει·
 ὅτι θέλει γεννήσῃ παιδί. ἡ δὲ Σάρρα ἔσεκ' ὀπίσω ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ.
 καὶ ὥς ἤκουσεν ὅτι νὰ κάμῃ παιδί, ἐγέλασεν, ἐπειδὴ ὁ Ἀβραάμ καὶ
 αὐτὴ ἦτον γέροντες, κ' ὁ καιρὸς τὰς ἀπερασμῶος, διὰ νὰ κάμῃ πλέον
 παιδί. κ' τὸ περισσώτερον, ὅπου ἐπέρασεν καὶ τὰ γυναικεῖα τῆς Σάρ-
 ρας, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν γυναικῶν. ὥς δὲ ἐγέλασεν ἡ Σάρρα εἰς
 τὸν λόγον, ὅτι νὰ κάμῃ παιδί εἰς τὸ γῆρας τῆς, εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Ἀ-
 βραάμ· τί ὅτι ἐγέλασεν ἡ Σάρρα εἰς τὸν λόγον, ὅτι νὰ κάμῃ παιδί
 εἰς τὸ γῆρας τῆς; ἀμὴν ἤξευρε, ὅτι παντὶ πρᾶγμα δυνάμει αὐτῶν
 Θεῶν. ἡ δὲ Σάρρα ὥς ἤκουσεν ἕως, ἀρνῆθη ὅτι ἐγέλασε, διότι ἐφοβή-
 θη διὰ τὸν Κύριον. ἔξανασταύτες δὲ οἱ ἄνδρες ἐκεῖθεν, κατέβλεψαν ἐπὶ
 πρόσωπον Σοδόμων κ' Γομόρρας, ἦγαν ἐσπικώθησαν ἀπ' ἐκεῖ ἐκεῖνοι οἱ
 ἄνδρες, κ' ἐβλεπαν πρὸς τὰ μέρη τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρρας, ταῖς ἐ-
 πῆγαν πρὸς ἐκεῖ. ἔδειξε πάλιν τὰς τρεῖς ἄνδρας, ὅτι πᾶς ἦτον ἡ μία
 Θεότης. κ' ἤξευρε, ὅτι πᾶς εἰς ὅλῃ τῇ θείᾳ Γραφῇ θέλεις εὑρεῖ
 νὰ ὀνομάζεται ὁ Υἱὸς, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, Ἄγγελοι. κ' πάλιν
 λέγει „ἦλθον δὲ οἱ Ἄγγελοι εἰς Σόδομα“. λοιπὸν ὅταν ἀκῆσης, οἱ
 δύο Ἄγγελοι, θέλει νὰ εἰπῇ, ὁ Υἱὸς, καὶ τὸ Πνεῦμα ἅπου εἶπαμεν,
 κ' κράζονται εἰς τὴν θείαν Γραφὴν Ἄγγελοι· καὶ πρῶτον ὅπ' ἔλεγε
 ἔεις ἄνδρας, εἷς Κύριον, τώρα λέγει ἀπὸ τὰς ἔεις ἐδιάβησαν οἱ δύο,
 διὰ νὰ δείξῃ, ὅτι ὁ Υἱὸς, κ' τὸ Πνεῦμα εἶναι ἰσότημα τῷ Πατρί. διὰ
 ταῦτο κ' εἰς τὰ τελεσθῆναι λέγει· „Ἰνα τῆς μιᾶς ἀνακαλύψῃς πάσαι σα-
 „φῶς κυριότητος ἔιττῶν ὑπόσασιν, ὡφθῆς Θεέ μου, ἐν χήματι ἀνθρώ-
 „πων, Ἀβραάμ ὑμνουῖτι σὸν κράτος εὐαῖον“. Ἡ εὐνοία θέλει νὰ εἰ-
 „πῇ· ὅτι διὰ νὰ ἀνακαλύψῃς, ταῖς νὰ φανερώσῃς τῆς μιᾶς κυριότητος
 „τῇ ἔιττῶν ὑπόσασιν, ἦγαν τὰς ἔεις ὑποστάσεις, ἐσὺ Θεέ μου, ἐφανε-
 „ρώθῃς εἰς χήμα ἀνθρώπων τῷ Ἀβραάμ, ὁ ὁποῖος Ἀβραάμ ὑμνεῖ καὶ
 „ἐδόξαζε τὸ κράτος τὸ εὐαῖον, ταῖς τῇ μιᾷ Θεότητι. κ' πάλιν εἰς
 „τὸν Λῶτ λέγει· „Ἰδὼν δὲ ὁ Λῶτ, ἔξανεσθ' εἰς σιναῖτισιν αὐτοῖς, καὶ
 „προσεκυῖνεν τῷ προσώπῳ ἐπὶ τῇ γῇ κ' εἶπεν· ἰδὲ Κύριοί μου, ἐκ-
 „κλίνετε εἰς τὸν τόπον τῶν παιδῶν ὑμῶν, κ' καταλύσατε κ' εἴψατε τοὺς
 „πά-

„πόδας ὑμῶν“. ἦγαν ὅταν τὰς εἶδεν ὁ Λῶτ, πῶς ὑπήγσαν εἰς αὐτὸν, ἐσηκώθη καὶ ἐπῆγαν ἔξω εἰς ἀπάντησιν αὐτῶν· καὶ μετὰ τὸ προσώπῳ του ἐπροσκύνησαν εἰς τὴν γῆν καὶ εἶπον, ἰδὲ Κύριοί μας, ἔλατε, μένετε εἰς τὸ σπῆτι τῆ δέλης σας, καὶ πλυῖτε τὰ ποδάρια σας. ἰδὲ, ὅτι πῶς τοὺς δύο Ἀγγέλους λέγει Κυεῖς, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον· εἶπον δὲ οἱ ἄνδρες πρὸς Λῶτ· „Εἴτις σοι ἄλλο ἐστίν, ὅξαναγέτω ἐκ τῆ πόλεως, ἥ ὅτι ἡμεῖς ἀπόλλυμεν τὸν τόπον τῆτον“. ἦγαν οἱ δύο Ἀγγελοι ὅπῃ ἐκόνεψαν εἰς τὸ σπῆτι τῆ Λῶτ, καὶ ὁ Λῶτ τὰς ὑπεδέχθη, καὶ οἱ Σοδομίται ἦλθαν νὰ δυνασδέσων ἐκεῖνας εἰς τὸ σπῆτι τῆ Λῶτ, καὶ ἐκεῖνοι οἱ δύο Ἀγγελοι εἶπαν τῆ Λῶτ, ὅτι ἐκεῖνος καὶ ἡ φανερίαις νὰ μισδέσων νὰ εὐγαν ἀπ' ἐκεῖ. καὶ αὐτὸς ἔχεν καὶ ἄλλον τινὰ, νὰ εὐγαν νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ τὸν τόπον, διότι ἡμεῖς χαλῶμεν τὸν τόπον τοῦτον διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ Λαῦ, καὶ ἐδύνας ἀπὸ ἐσᾶς νὰ γυρίσῃ ὀπίσω, νὰ ἰδῇ τὴν καταδίκην καὶ τὸν χαλασμόν ὅπῃ θέλει γυνή. ὅτι ὅποιος γυρίσῃ νὰ ἰδῇ, τὴν ὥραν ἐκείνην ἀποθαίνει. μετὰ τῆτον τὸν λόγον ὅπῃ εἶπαν, ὅτι ἡμεῖς χαλῶμεν τὸν τόπον ἐτῆτον, θέλουν νὰ εἶπῃν, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ δύο Ἀγγελοι ἦσαν ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, διότι εἶχαν πόσω ὁξασίαν ὡσαν καὶ τὸν Πατέρα. καὶ πάλιν λέγει· „Καὶ Κύριος ἔβρεξεν ἐπὶ Σόδομα καὶ Γόμορρα θεῖον καὶ πῦρ ἐκ τῆ Οὐρανῶ“. βλέπετε, λέγει, ὅτι ὁ Κύριος ἔβρεξε παρὰ Κυεῖς. λοιπὸν τῆτοι οἱ Ἀγγελοι, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, ὅπῃ ἦσαν Θεὸς ἀληθινός, ἔβρεξαν παρὰ Κυεῖς, τῆτεςιν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀπὸ τῆ Οὐρανῶ, πῦρ καὶ θεῖον ἐκ τῆ Οὐρανῶ, ἦγαν τιάφι. λοιπὸν ὅταν ἀκέρσης, ὁ Κύριος ἔβρεξε παρὰ Κυεῖς, λέγει, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα ἔβρεξαν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατέρα, διότι ἦσαν μιᾶς δυνάμεως, πῦρ καὶ θεῖον ἐκ τῆ Οὐρανῶ ἐπάνω εἰς τὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα. Ὁ δὲ Λῶτ, κατὰ τὸν λόγον τῆ Υἱῶ, καὶ τῆ Πνεύματος, ἐπῆρε τὴν γυναῖκα καὶ τὰς δύο τῆ θυγατέρας· καὶ ἀπὸ τῆ ζωᾶ αὐτῆς. καὶ ἐλθὼν ἀπὸ τὰ Σόδομα, καὶ ὑπῆγε νὰ φυλαχθῇ εἰς σῶα χωράφι, ὅπῃ ἦτον σιμὰ εἰς τὸ βουκὸν, τὸ λεγόμενον Σηγῶρ, καὶ παρεκάλει ὁ Λῶτ νὰ κατοικοῦν ἐκεῖ. ἐγένοντο δὲ εἰς τὰ Σόδομα βρονταὶ μεγάλαι καὶ ἀστραπαὶ, καὶ ἔβρεξεν ὁ Θεὸς φωτίαν, καὶ εὐγᾶλον ἡ γῆ πίασαν, ὅπῃ ἔβραζε καὶ ἐκόχλαζε, καὶ θεῖον, τῆτεςι τιάφι, καὶ κατέκαυσε τὰς ἀνθρώπους, καὶ τὰ ζῶα, καὶ δὲν ἄφησε νὰ γλυτώσῃ τινὰς, μόνον τὰς κατέκαυσε καὶ τὰς ἀφάνισε, καὶ τελείως τοὺς ὁξωλόθρῄσε. βλέπετε τὸν θυμὸν τοῦ Κυεῖς; βλέπετε τί κάμνει ἡ ἁμαρτία; ἡ δὲ γυναῖκα τῆ Λῶτ, ὡς ἦκσε ταῖς βρονταῖς καὶ ταῖς ἀστραπαῖς ὅπῃ ἐγένοντο εἰς τὰ Σόδομα, δὲν ἐδυνήθη νὰ ὑπομείνῃ τὴν καταδίκην ἐκείνην τῆς συγγενῶν αὐτῆς καὶ γειτόνων· ἀμὴν ὡς ἀνέβαινε μετὰ τῆ Λῶτ τῆ ἀνδρός της, καὶ τῆς θυγατέρας της, ἐστράφη νὰ ἰδῇ, καὶ παρὰ τοῦς ἐλιδώθη, καὶ ἐμεινεν ὡσαν σύλος ἀλατέριος· ἐχὶ πέτρα ἐγίνη, ἀμὴν ἀλατος πέτρα, καὶ ἐγλύτωσε μόνος ὁ Λῶτ μετὰ ταῖς δύο τῆ θυγατέρες. βλέπετε, πῶς δὲν ἔβλαψεν ὁ τόπος τὸν Λῶτ, ὅπου ἐκατοῖκα εἰς τὰ Σόδομα; βλέπετε πῶς τὰ ἔργα σώζου τὸν ἄνθρωπον, ἀμὴν ἐχὶ ὁ τόπος. εἰς τὸν Παράδεισον ἦτον ὁ Ἀδὰμ, ἀμὴν ἀπὸ τὰ ἔργα τῆ ἐλθῆκεν

ἔξω καὶ ὕσερθη αὐτόν· καὶ εἰς τὴν κοίτην ἦτον ὁ Ἰωβ, ἀμὴν διὰ τὰ κάμη καλὰ ἔργα, δὲν τὸν ἐβλάψεν, μόνον ἦτον αὐτοῦ δοκιμή. ὁμοίως λέγομεν, οἱ τόποι δὲν σώζον τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ οἱ τρόποι καὶ τὰ καλὰ ἔργα.

Λοιπὸν τί ἐργάζεται ὁ ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας, διὰ τὰ χωρίση τὸν Λῶτ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ; ὥσπερ τὸν εἶδεν ὅπου ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὰ Σόδομα, διὰ τὰ ὄρεθῃ δίκαιος, ἐβουλήθη τὰ τὸν βάλλῃ εἰς μεγάλῃ ἀμαρτίαν καὶ ἀνομίαν, διὰ τὰ τὸν ἀπωλέσῃ τὰ τὸν φέρῃ εἰς τὰ θελήματά του διὰ τὰ τὸν κερδήσῃ, καὶ ἐκατασκύβασε, καὶ ἔδωκε ποιηρὸν λογισμὸν εἰς τὰς θυγατέρας τοῦ Λῶτ διὰ τὸν Κόσμον, ἐπειδὴ ἐχάθη ὅλος ὥσπερ εἰς τὸν κατακλυσμὸν, καὶ εἶπον εἰς τὸν ἑαυτὸν πως τὰ δύο κορίτσια, ὅτι ἡ μητέρα μας ἐγίνε σύλος ἀλατύνιος, καὶ ὁ Πατέρας ἡμῶν ἐγήρασε, καὶ ποῖος εἶναι πλέον τὰ κάμη παιδί τὰ πιαθῇ πάλιν ὁ Κόσμος; ἀμὴν τὰ ποτίσωμεν αὐτὸν ἄδολον κρασί τὰ τὸν μεθύσωμεν, καὶ ἀπὸ τῆς μέθης ὅπως θέλει ἔχῃ, θέλει σμίξῃ μετ' ἡμᾶς, ἦγυν τὰ κάμη ἀμαρτίαν, διότι δὲν θέλει ἐννοήσῃ, ὅτι εἴμεσθον θυγατέρες τε. καὶ καθὼς ἔκαμαν τῆς διαβολικῆς συμβουλῆς, ἐτελείωσαν καὶ τὸ ἔργον, καὶ ἐμέθυσαν αὐτόν. καὶ ὄρεθῃ εἰς ἀμαρτίαν μετὰ τῆς πρώτης, καὶ ἐγγαστρώθη, καὶ ἀπὸ τῆς μέθης δὲν ἐγνώρισε τὸ ἁμάρτημα ὅπως ἔκαμε. καὶ οὕτως ἐμέθυσαν αὐτόν καὶ δολιχὰν φορὰν, καὶ ἐπίασε καὶ τῆς δολιχὰν καὶ ἐγγαστρώθη καὶ αὐτή. Λέγει δὲ ὁ Θεὸς Χρυσόστομος, ὅτι ὁ Λῶτ διὰ τὰ μεθύσῃ, ἐγένον ὁ Πατέρας Ἄνδρας, καὶ ὁ Πάππος Πατέρας. ὥς δὲ ἐπέρασαν ὀλίγαι ἡμέραι, καὶ ἐγνώρισαν αἱ θυγατέρες τῆς Λῶτ, ὅτι ὅλος ὁ τόπος δὲν ἐχάθη, μόνον τὰ Γόμορρα, ἐλυπήθησαν καὶ ἐκλαυσαν πολλὰ διὰ τὴν ἀμαρτίαν ὅπως ἔκαμαν τῆς αἰμομιξίας. καὶ λέγουσιν τινὲς, ὅτι ὁμοιολογήθη εἰς τὸν Ἀβραάμ, καὶ ἐφύτωσε δαυλὸς καὶ ἐβλάστησαν, καὶ τότε ἐσυγχωρήθη ἡ ἀμαρτία τε. τὸ μὴτε ἡ Θεία Γραφή τὸ λέγει, μὴτε ἡ Ἐκκλησία τὸ παραδέχεται. Ὅμως, καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς Ἀβραάμ καὶ τῇ Σάρρᾳ, ἐγγαστρώθη, καὶ ἐγέννησεν υἱόν, καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰσαὰκ, καθὼς τοῦ εἶπεν ὁ Κύριος. διότι Ἰσαὰκ λέγεται, τῇ ἐβραϊκῇ γλώσσῃ, γέλοιον, ἦγουν χαρὰ. καὶ ἔσονται τὰ γελάσῃ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου ἡ Σάρρα, διὰ τὸ εἶπεν, ὅτι τὰ ἐκβάλλῃ τοῦ παιδίου τὸ ὄνομα Ἰσαὰκ. ἦτον δὲ χρόνων ἑκατὸν ὁ Ἀβραάμ, ὅταν ἐγεννήθη ὁ Ἰσαὰκ. ὥς δὲ νύξυθη ὁ Ἰσαὰκ, ὄλγῃεν ἔξω τὰ παίξῃ μετὰ τὸν Ἰσμαὴλ, καὶ παίζοντες, ὁ Ἰσμαὴλ ἦτον ἱσχυρότερος, καὶ ἔδειρε τὸν Ἰσαὰκ. ὥς δὲ εἶδεν ἡ Σάρρα τὸ, τῆς ἐκακοφάνῃ πολλὰ, καὶ ἔβαλε λόγους σκληροὺς τῷ Ἀβραάμ, τὰ διώξῃ πάλιν τῆς Ἀγάρ, καὶ τὸν Ἰσμαὴλ. ὁ δὲ Ἀβραάμ ἠρώτησε τὸν Θεόν, καὶ εἶπε, διώξέ τον, ὅτι ὁ Ἰσαὰκ εἶναι υἱός σου, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἰσαὰκ θέλει εἶσαι τὸ σπέρμα σου. καὶ ὁ Ἀβραάμ ἐγένισεν σὺν δερμάτι νερόν, καὶ ἔδωκε τῇ Ἀγάρ, καὶ ψωμί εἰς τὸ σακοῦλι, καὶ τῆς εἶπε· ἔπαρε αὐτὸ, καὶ φεύγε ὅπως βλέπεις τὰ μάτια σε. καὶ ὥς ἤκουσεν ἔτις ἡ Ἀγάρ, ἐκλαυσε πικρῶς· καὶ ἐπῆρε, καὶ ἐφυγεν εἰς τὴν ἔρημον· καὶ ἐκεῖ ἐπίαν τὸ νερόν καὶ ἔλειψε, καὶ ἐκινδυνώδυσεν ὁ Ἰσμαὴλ τὰ ἀποθανῇ ἀπὸ τῆς

ἦτον
ἔτος
Κόσμου.
3213.

τὴν δίδαν· καὶ ἡ Ἀγαρ τὸν ἄφικεν ἀποκάτω εἰς σὺν δένδρον, καὶ ἐπα-
 ραμέρησε, νὰ μὴ ἰδῇ τὸν θάνατον τῆ παιδίσκης. καὶ τὸ παιδί ἐκλαμει διὰ
 νερόν. ὁ δὲ Ἀρχάγγελος Μιχαὴλ ἐφάνη πάλιν εἰς τὴν Ἀγαρ, καὶ λέ-
 γει τῆς· μὴ φοβῇ Ἀγαρ, σήκω ἔπαρε τὸ παιδί σου, καὶ αὐτὴ εἶναι νερόν
 νὰ πίνῃ καὶ αὐτὸ, καὶ σύ. Τότε ἀνοίξεν ὁ Θεὸς βρύσιν ἐκεῖ, καὶ ἔπινεν ὁ
 Ἰσμαὴλ, καὶ ἡ Ἀγαρ, καὶ ἐγέμισαν καὶ τὸ δερμάτιον. ὡς δὲ ἤθελον ὁ
 Ἀγγελος νὰ ὑπάγῃ ἀπ' αὐτῶν τὴν Ἀγαρ, τῆς εἶπε· Πληθύνων πλη-
 θυνῶ τὸ σπέρμα σου, καὶ ἀπὸ τὸ πλῆθος ὅπου θέλει γένῃ, δὲν θέλει
 ἔχῃ μετρημόν. ὁ δὲ Θεὸς θέλωντας νὰ δοκιμάσῃ τὸν Ἀβραάμ, εἶπεν·
 Ἀβραάμ, Ἀβραάμ, ἔπαρε τὸν υἱόν σου τὸν ἠγαπημένον τὸν Ἰσαάκ, καὶ
 σύρε εἰς σὺν βενὸν ἀπάνω, καὶ σφάξετον διὰ τὴν ἀγάπην μου· καὶ τὸ
 περὶ ἐσηκώθη ὁ Ἀβραάμ, καὶ ἐκαβαλίκευσε τὸ μουλάρι, καὶ ἐπῆρε καὶ
 τὸν Ἰσαάκ καὶ δύο δέλεις, καὶ ἔχισε καὶ ξύλα, καὶ ἐπῆρε μετὰ λόγους,
 καὶ εἰς ἑξῆς ἡμέρας ἔφθασεν εἰς τὸ βουνὸν ἀπάνω, ὅπου τὸν ὤρυσεν ὁ
 Θεός. καὶ τότε λέγει ἡ δέλωντες, μέννατε ἐσεῖς αὐτοῦ κάτω εἰς τὸ βε-
 νόν, καὶ ἡμεῖς πηγνύομεν ἀπάνω νὰ προσκυνησώμεν, καὶ πάλιν θέλο-
 μεν κατέβῃ. τότε ἐπῆρε τὴν φωτίαν καὶ τὸ μαχαίρι καὶ ὡσανὺ ἀνέβαι-
 ναν εἰς τὸ βουνὸν, ἐγύρισεν ὁ Ἰσαάκ, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἀβραάμ τὸν
 Πατέρα σου· Ἀφούτη, ἐδὼ εἶναι τὰ ξύλα ἢ φωτία καὶ τὸ μαχαίρι, ἀμὴν
 τὸ πρόβατον ὅπερ ἔχομεν νὰ σφάζωμεν, πᾶς εἶναι; ὅταν δὲ ἀνέβησαν ἀ-
 πάνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βενῆ, ἐπιασεν ὁ Ἀβραάμ τὸν υἱόν σου, καὶ τὸν ἔρ-
 ρηξε κάτω διὰ τὸν σφάξιν· καὶ ἐκεῖ ὅπου ἀπλωσεν εἰς τὸ μαχαίρι, ὁ Ἀρ-
 χάγγελος Μιχαὴλ ἐφάνη καὶ λέγει τῷ Ἀβραάμ Ἀβραάμ, μὴ βάλῃς τὸ
 μαχαίρι εἰς τὸν λαιμόν τῆ παιδίσκης, μὴ δὲ τὸν σφάξῃς, ὅτι ἐγνώρισεν
 ὁ Θεὸς τὴν καρδίαν σου, ὅπερ ἔχεις πρὸς αὐτόν, καὶ πῶς δὲν ἐλυπήθης
 τὸν ἠγαπημένόν σου υἱόν διὰ τὴν ἀγάπην τῷ Θεῷ. καὶ ἀνέβλεψεν ὁ Ἀ-
 βραάμ καὶ εἶδε, καὶ ἦτον σὺν κριάρι δευτέρον ἀπὸ τὰ κέρατα εἰς σὺν δέν-
 δρον. τότε ἐπῆρε τὸ κριάρι ἐκεῖνο, καὶ ἐσφαξέτω, ἀντὶ τῷ υἱῷ τοῦ Ἰ-
 σαάκ. ὠνόμασε δὲ ὁ Ἀβραάμ τὸ βενὶ ἐκεῖνο, Κύριος εἶδεν, ὅτι πῶς
 ἐφάνη ἐκεῖ ἡ δύναμις τῷ Θεῷ. Πάλιν ἀπολογήθη ὁ Ἀγγελος, καὶ εἶπε
 τῷ Ἀβραάμ· ἔτις οὐρίζει ὁ Θεός· ἐπειδὴ ἐσύ τὸν ἠγάπησες πόσον, καὶ
 ἐβελήθης νὰ σφάξῃς τὸν υἱόν σου διὰ τὴν ἀγάπην σου, καὶ αὐτὸς νὰ σὲ
 αὐξήσῃ, καὶ νὰ πληθύνῃ τὸ σπέρμα σου ὑπὲρ τὰ ἄστρα τῷ Οὐρανῷ, καὶ
 ὑπὲρ τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης· καὶ θέλει φημιδῇ τὸ ὀνομάσαι εἰς ὅλα
 τὰ ἔθνη. Τότε ἐκατέβη ὁ Ἀβραάμ μετὰ τὸν Ἰσαάκ τὸν υἱόν αὐτοῦ, καὶ
 ὑπῆλθεν ὀπίσω εἰς τὸ σπητεῖν. ἀπέθανε δὲ ἡ Σάρρα χρονῶν ἑκατὸν εἰ-
 κοσι ἑπτὰ, καὶ ὁ Ἀβραάμ χρονῶν, ἑκατὸν ἐβδομήκοντα πέντε· καὶ ἔθα-
 ψαν αὐτὸν οἱ δύο υἱοὶ αὐτῆς, Ἰσαάκ καὶ Ἰσμαὴλ. ὁ δὲ Ἰσαάκ ἐγέννησε
 τὸν Ἰακώβ.

Οὗτος ὁ Ἰακώβ ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ, καὶ ἐκεῖ εἶδεν ὄνειρον, ὅτι ἀπὸ
 τὸ κεφάλι τοῦ ἕως τοῦ Οὐρανοῦ ἦτον μία σκάλα, καὶ ἀνέβαιναν καὶ ἐκα-
 τέβαιναν οἱ Ἀγγελοι τοῦ Θεοῦ, ἢ ὅποια σκάλα ἐσήμαινε τὴν Θεοτό-
 κον, ὅπου θέλει γερνηθῇ ἀπὸ τὸ γένος αὐτῆς τῷ Ἰακώβ νὰ γένῃ ὡσανὺ

μία σκάλα, ὅτι νὰ ἀναβαίνοιν οἱ ἄνθρωποι τὴν σκάλαν ἐκείνην ἀπὸ τὴν γῆν εἰς τὸν Οὐρανόν, καθὼς καὶ ἔγινεν. ἀφ' ἧς δὲ ἐσαρκώθη ἐκ τῆς παρθενικῆς καὶ ἁγίας αἱμάτων αὐτῆς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἐλυτρώθη τὸ γένος τῆς ἀνθρώπων ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς Διαβόλης, καὶ διὰ τῆτο λέγει εἰς τὰς Οἰκας αὐτῆς, „Χαῖρε κλίμαξ ἡ μετὰγυσα τὰς ἐκ γῆς πρὸς Οὐρανόν“. ἦγεν τὴν Παναγίαν λέγει σκάλαν, ὅπῃ ἀνέβασε τὸ γένος τῆς ἀνθρώπων ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὸν Οὐρανόν, ταῖς τῆς πίστεως. Τῆτος ὁ Ἰακώβ, ὅταν ἤθελε νὰ ἀποθάνῃ, ἐκάλεσε τὰς υἱὰς τε, καὶ τὰς δούλους τε, καὶ εἶπε τούτῳ τῷ Προφητείαν, „Οὐκ ἐκλείψει Ἀρχὼν ὧς Ἰούδα, καὶ Ἡγέμενος ἐκ τῆς μηρῶν αὐτῆς, ἕως ἃν ἔλθῃ ὃ ἀπόκειται, καὶ αὐτὸς προσδοκία Ἐθνῶν“. δὲν θέλει λείψῃ καμία ἀρχὴ, ταῖς τῆς ἀφεντίας ἀπὸ τὴν φυλὴν τῆς Ἰούδα, ἔδῃ Ἡγέμενος ἀπὸ τὸ γένος τε, ὥς τε νὰ ἔλθῃ ἐκεῖνος ὅπῃ κείνεται φυλαμνός, καὶ αὐτὸς εἶναι ἀπαντοχὴ καὶ ἐλπίδα τῆς Ἐθνῶν. Ὁ Ἰακώβ, ὅταν ἔδιδε τῷ δούλῳ ὁλον τῆς υἱῶν τε, δέχθη τὴν καθ' ἑαυτοῦ, καθὼς τοῦ ἐφαίνῃ, καὶ καθὼς τὸν ἐφώτισε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, καὶ τῇ Ἰούδα δέχθη νὰ εὐγυν ὅλοι οἱ Βασιλεῖς καὶ Ἀφέντες ἀπὸ τὸ γένος τε, ἦγουν τὸ σπέρμα τε, καὶ εὐχεται αὐτὸν καὶ λέγει τῇ δὲν θέλει λείψῃ ἀπὸ τῆς γενεᾶς ἡ Βασιλεία, ἔδῃ ἡ Αὐθεντία, ἕως ἧς νὰ ἔλθῃ ἐκεῖνος ὅπῃ εἶναι προφητομνός καὶ ἀποφασισμνός, ταῖς τῆς ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος θέλει ἔλθῃ εἰς ἀπαντοχὴν τῆς Ἐθνῶν, διανοῖτι ὅπῃ τὸν παντεχόν. ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς ἐμελλε νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸ γένος τῆς Ἰούδα τὸ Βασιλικόν, νὰ σαρκωθῇ, καὶ νὰ σώσῃ τὸ γένος ὅλον τῆς ἀνθρώπων, ἡ Ἐβραίων, οἱ ὁποῖοι εἶχον τὴν Θεογνωσίαν, καὶ ἐπειδὴ οἱ Ἐβραῖοι δὲν τὸν ἐπίσταντο τὸ περὶ αὐτοῦ μέρος, διὰ τοῦτο τὰς ἀφικε, καὶ ἐδιάβη εἰς τὰ Ἐθνη, διανοῖτι εἰς τὰς ἀπίστους καὶ εἰδωλολάτρας. Διὰ τῆτο γνωρίζωντας ὁ Ἰακώβ διὰ Πνεύματος Ἁγίου, ὅτι πῶς δὲν θέλῃ τὸν ὑποδεχθῇ οἱ Ἐβραῖοι, ἀμὴν τὰ Ἐθνη θέλῃ τὸν ὑποδεχθῇ καὶ εὐγυν Βασιλέα καὶ Κύριον, εἶπε τῷ Προφητείαν ἐπὶ τὴν Ἰούδα. Τότε θέλει λείψῃ ἡ Βασιλεία τῆς Ἐβραίων, καὶ ἡ Ἀρχιερωσύνη, καὶ ὅλαις ἡ Αφεντίας ὅπῃ εἶχαν, ὅταν ἔλθῃ ὁ Χριστός, τὸν ὁποῖον δὲν θέλῃ τὸν ἀποδεχθῇ ἐκεῖνοι, αὐτὸς δὲ θέλει βασιλεύῃ εἰς τὰ Ἐθνη. καὶ ἰδὲ, πῶς ἐτελειώθη ἡ προφητεία, ὅτι ἀφ' ἧς ἦλθεν ὁ Δεσπότης Χριστός, καὶ δὲν τὸν ὑποδέχθησαν, τότε ἔχασαν, τὴν Βασιλείαν τε, καὶ τὴν Ἀρχιερωσύνην, καὶ δὲν ἔχον πλέον αὐτοὶ εἰς κανένα τόπον ἢτε Ἡγέμενον, ἢτε Ἀρχιερέα, ἢτε Βασιλέα. Διὰ τῆτο λέγει καὶ εἰς τὸ βιβλίον τῆς μεγάλης Ἑβδομάδος. „Λαός μου τί ἐποίησά σοι, καὶ τί μοι ἀνταπέδωκας“; καὶ τότε λέγει, „Καλέσω με τὰ Ἐθνη, καὶ κείνῃ με δοξάσονται“. καὶ πάλιν εἰς τὸν κανόνα τῆς Εὐαγγελισμῆς. „Ἐξέλιπεν Ἀρχὼν ὧς Ἰούδα, ὁ χρόνος ἐπέστη δὲ λοιπόν“. ἐπειδὴ ἔλειψε πᾶσα ἀφεντία ἀπὸ τὴν φυλὴν τῆς Ἰούδα, ἐφθασε λοιπὸν ὃ ἀπόκειται, καὶ αὐτὸς προσδοκία τῆς Ἐθνῶν, ταῖς τῆς ἡμῶν ὅπῃ τὸν ἐδεχθήκαμεν. τῆτος ὁ Ἰακώβ ἐγνῶνισεν υἱὰς δώδεκα, τῆς ὁποίων τὰ ὀνόματα εἶναι ταῦτα. Ρουβὴν, Συμεὼν, Λεβὶ, Ἰούδα, Ἰσάχαρ, Ζαβουλὼν, Ἰωσήφ, Βενιαμὴν, Δὰν,

Δαν, Νεφθαλείμ, Γάδ, καὶ Ἀσήρ. Ἐξῆς δὲ Ἰσαὰκ χρόνους ἑκατὸν ὀγδοῖνται, καὶ ἀπέθανε, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, Ἡσαῦ, καὶ Ἰακώβ. Ἐβαλε δὲ κλῆρος ὁ Ἰακώβ εἰς τὰς υἱοὺς αὐτοῦ, καὶ τὸν Λαβὶ ἀφιέρωσε τῷ Θεῷ, καὶ Ἀρχιερέα αὐτὸν ἐποίησεν. ἐκάλεσε δὲ ὁ Ἀγγελος τὸν Ἰακώβ Ἰσραὴλ, ὅπερ ἐρμηνεύεται, νῦν ὁρῶν τὸν Θεόν. Ὅμως νὰ διηγηθῶμεν τὰ περὶ τοῦ Ἰωσήφ, πῶς ἐπελήθη ἀπὸ τὰς ἀδελφῆς τε, καὶ πῶς ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Ὁ Ἰωσήφ ὅταν ἦτον μικρὸν παιδί, ἔβοσκε τὰ πρόβατα τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀδελφούς ὁ Πατέρας τοῦ ἐκείνον ἀγάπα καλλίτερα, καὶ βλέποντες τοῦτο οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, ἐφθονῶσαν αὐτὸν πολυλά, καὶ τὸ περισσότερον διὰ τὰ ὁράματα ὅπου τοὺς εἶπεν ὅτι εἶδε. τὰ δὲ ὁράματα ἦσαν ταῦτα· ὅτι πῶς δρέθη μὲ τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ εἰς σῶα χωράφι, καὶ ἐθέριζαν ὅλοι τους, καὶ ἀπὸ τὰ χερόβολα ὅπου ἔκοπταν καὶ ἔρριχναν κάτω, τὸ μὲν Ἰωσήφ ἔσεκν ὄρθον, τὰ δὲ ἄλλα τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ἐπεφταν κάτω, καὶ ἐπροσκυνῶσαν τῷ Ἰωσήφ. ὡς δὲ εἶδε τὸτο ὁ Ἰωσήφ ἐχάρη. οἱ δὲ ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἐπαράχθησαν, καὶ ἐγέμισαν ὀργὴν κατὰ τοῦ Ἰωσήφ, καὶ λέγουντες· ἐσὺ νομίζεις, καὶ θάρρεις νὰ γνήης Ἀφύτης ἐδικός μας, νὰ σὲ προσκυνήσωμεν; καὶ πάλιν βλέπει ἄλλο ὄνειρον ὁ Ἰωσήφ, ὅτι ὁ ἥλιος μὲ τὸ Φεγγάρι, μὲ σὺνδεκα ἄστρα, ἐπροσκυνῶσαν αὐτόν. καὶ ὡς εἶδε τὸτο τὸ ὄνειρον, τὸ ἐξηγήθη τῷ Πατρὶ αὐτοῦ, καὶ τῇ Μητέρας τε. τότε ὁ Ἰακώβ ὁ Πατέρας αὐτοῦ, ὡς τὸ ἤκουσεν, ἐγέλασε, καὶ λέγει τε, παίζωντας τὰς λόγους τε· ὅτι ἐγὼ καὶ ἡ Μητέρα σὺ καὶ οἱ Ἀδελφοί σὺ θέλομεν σὲ προσκυνήσει. κάμε νὰ σιωπήσης, νὰ μὴν εἰπῇς πλέον αὐτὸν τὸν λόγον· καὶ τὸτο εἶπεν ὁ Ἰακώβ πρὸς Ἰωσήφ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, γνωρίζωντας τὸν φθόνον ὅπῃ εἶχαν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ εἰς αὐτόν. ὅμως ἔμαθαν καὶ τὸτο τὸ ὄραμα καὶ οἱ ἀδελφοὶ τε, καὶ ἐμίσησαν αὐτόν μεγάλως, καὶ ἐβέβηκον νὰ τὸν θανατώσωσιν. καὶ τότε δέρισκοντο ἔξω ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ μὲ τὰ ζῶα τῷ Πατρὶ αὐτοῦ καὶ τὰ ἔβοσκον. ὁ δὲ Ἰωσήφ ἦτον εἰς τὸ σπῆτι μὲ τὸν Πατέρα του. καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ ἀπέστειλεν ὁ Ἰακώβ τὸν Ἰωσήφ εἰς τὰς ἀδελφῆς αὐτοῦ μὲ φαγητὰ, καὶ ὡς ὑπῆγεν εἰς αὐτὰς καὶ τὸν εἶδαν, ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλῃν, καὶ εἶπον· ἰδὲ ὁ Βασιλεύς μας, συναχθῆτε νὰ τὸν θανατώσωμεν, καὶ θέλομεν ἰδῆ αὐτὸν τῷ βοηθήσωμεν τὰ ὀνείρατα. ὁ δὲ μεγαλήτερος ἀδελφὸς ὁ Ρουβὶμ ἐλυπήθη νὰ τὸν θανατώσωσιν. ἀμὴν εἶπεν, ὅτι νὰ τὸν πελήσω, καὶ θέλει ὑπάγῃ εἰς τόπον ὅπῃ θέλει εἶσαι ἀφανής. καὶ ἔπως τὸν ἔβαλαν εἰς σῶα λάκκον, καὶ ἔκαμε ἑεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας, καὶ ἐπέρασεν οἱ Ἰσμαηλῖται, ὅπου ἐπήγσαν εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ εὗγαν αὐτὸν ἀπὸ τὸν λάκκον, καὶ τὸν ἐπέλησαν διὰ τελεῖα ἀργύρια, καὶ ἐπῆραν αὐτόν εἰς τὴν Αἴγυπτον κατὰ τὴν Πεντεφρὴ τῷ Ἀρχιμαγείρῃ τῷ Φαραώ. Οὗτος ὁ Ἰωσήφ ἐπροεικόνιζε τὸν Χριστόν, ὅπῃ ἐπωλήθη διὰ τελεῖα ἀργύρια, καὶ ἔκαμε καὶ εἰς τὸν λάκκον τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας, καθὼς ὁ Χριστὸς εἰς τὸν τάφον. ὅμως ὡς ἐπέλησαν τῆτοι οἱ ἀδελφοὶ τὸν Ἰωσήφ, ἐδιαλογίσθησαν τί νὰ εἰποῦν τῷ Πατρὶ αὐτοῦ, καὶ ἔδωκαν βελὴν καὶ λόγον νὰ εἰπῶν, ὅτι τὸν ἔφαγαν

τὰ θηρία, καὶ ἔπως ἐπῆραν τὸ ῥέχόν τε, ὅταν τὸν ἐπέλυσαν, καὶ ἐσφα-
 ζαν εἷα εἶφι, καὶ τὸ αἷμά πωσαν, καὶ τὸ ἐπῆγαν τῷ Παῖός τε κλαίοντες,
 ὅτι πῶς τὸν ἔφαγαν τὰ θηρία. καὶ ὅταν τὸ ἦκσεν ὁ Ἰακώβ ὁ Πατήρ
 αὐτοῦ, ἐκλαυσε πικρῶς καὶ ἐθρύνησε, καὶ ἔλαβε λύπῃ μεγάλην, καὶ ἀ-
 πό τῆς ὥραν ἐκείνῃ δὲν ἔλαβε χαρὰν ἕως ἃ εἶδεν αὐτόν. καὶ ὡς ἔλα-
 βεν ὁ Ἀρχιμάγειρος τὸν Ἰωσήφ, εἶδε τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ καὶ τὴν δολάβειαν,
 καὶ ἔδωκεν αὐτῷ τὰς ὑπηρεσίας ὅλας τῆς σπιτίης καὶ τῶν πραγμάτων αὐτοῦ,
 καὶ ἦτον ὁ Ἰωσήφ Κύριος εἰς ὅλα. καὶ καθὼς ἐσέβη ὁ Ἰωσήφ εἰς τὸ σπῆ-
 τι τῷ Πεντεφρῇ, τὸ δολόγησεν ὁ Θεὸς διὰ ὄνομα τοῦ Ἰωσήφ. ἡ δὲ γυ-
 ναῖκα τῷ Πεντεφρῇ, ὡς εἶδε τὸν Ἰωσήφ νέον καὶ δόμορφώτατον, ἠγάπησεν
 αὐτὸν πολλὰ, καὶ ἐβίαζεν αὐτὸν νὰ τῷ μοιχῶσθῃ. ἀλλ' ὁ Ἰωσήφ ποτέ τε
 δὲν ἠθέλε νὰ ἀκέσῃ, ἔδεν τὰ ὀμμάτιά τε νὰ σικώσῃ νὰ τῷ ἰδῇ. ἀλλὰ
 ἔλεγε πρὸς αὐτὴν· ἐμὲ ἔκαμεν ὁ Ἀφρύτης μὲ Κύριον τῆς σπιτίου τοῦ ὡς
 πιστὸν καὶ ἀληθινόν, καὶ ἐσὺ εἶσαι γυναῖκά τε, πῶς ἐγὼ νὰ κάμω τοῦτο
 τὸ ποινρὸν, καὶ νὰ ἀμαρτήσω εἰς τὸν Θεόν; βλέπωντας δὲ τῇ ἡ μιὰ
 γυναῖκα ἡμέρα τῇ ἡμέρα ὅτι δὲν διώεται νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸ θέλημα
 αὐτῆς, ἐλυπεῖτο πολλὰ. καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ δὲν ἦτον τινὰς εἰς τὸ σπῆτι νὰ
 ὑπηρετήσῃ τὴν ὑπηρεσίαν ὅπῃ ὑπηρετεῖ, καὶ ὡς εἶδεν αὐτὸν ἡ κυρὰ αὐ-
 τῆς, ἔδραμεν εἰς αὐτόν, καὶ πῦ ἐπῆρε τὸ ῥέχόν τε σανικᾶς, καὶ ἔλεγεν,
 ὅτι κοιμήσῃ μετ' ἐμοῦ. ὁ δὲ Ἰωσήφ ἀφικε τὸ ῥέχον εἰς τὰ χεῖρά της,
 καὶ ἔφυγε καὶ ἀγῆκεν ἔξω. ὡς δὲ εἶδεν αὐτὴ τὸτο, ἐφοβήθη, μήπως καὶ τὸ
 εἰπῇ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, καὶ ἔκραξεν ὅλας τῆς σπιτίης τῆς ἀνδρώπους, καὶ
 εἶπε τῆς· ἰδέτε τὸν ἀνδρα μὲ, ὅπῃ μὲ ἤφερε τῆτον τὸν νέον τὸν Ἑβραῖον;
 ἦλθεν εἰς ἐμὲ λέγωντας καὶ παίζοντας, νὰ κοιμηθῇ μετ' ἐμὲ, καὶ εὐγα-
 λε καὶ τὸ ῥέχόν τε. καὶ ἐγὼ ἐφώναξα, καὶ αὐτὸς ἔφυγε καὶ ἀφικε τὸ ῥέχον
 τε, καὶ ὑπάγει. Ἀκούσαντες οἱ ἀνδρες τῆς σπιτίης, ἐπαράχθισαν καὶ
 ὠργίσθησαν κατὰ τῷ Ἰωσήφ. ἦλθε δὲ καὶ ὁ Ἀφρύτης αὐτῷ ὁ Πεντεφρῆς,
 καὶ ὡς τὸν εἶδεν ἡ γυναῖκα αὐτοῦ, ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ἀδημονῇ, καὶ
 νὰ λέγῃ πρὸς αὐτόν· ὅτι ὁ Ἑβραῖος ὅπου ἤφερες εἰς τὸ σπῆτί μας, ἦλ-
 θε νὰ μὲ διωκασθῇ, νὰ κοιμηθῇ μετ' ἐμὲ, καὶ εὐγαλε καὶ τὸ ῥέχόν τε.
 ἐγὼ δὲ ὡς ἦκσα τῆς ἐνδοπιασμένης λόγους αὐτοῦ, ἐφώναξα μεγάλη φω-
 ρῇ, καὶ αὐτὸς ὡς ἦκσεν ἔπος, ἀφικε τὸ ῥέχόν τε, καὶ ἔφυγε, καὶ ὑπῆ-
 γεν ἔξω. ὡς δὲ ἦκσεν ὁ Πεντεφρῆς τῆς λόγους τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, ἐ-
 θυμώθη πολλὰ καὶ ὠργίσθη, καὶ ἐπῆρε τὸν Ἰωσήφ, καὶ ἐβαλέ τον εἰς τὴν
 φυλακὴν, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἦτον μετὰ τῷ Ἰωσήφ, καὶ ἐκεῖνος ὁ πρῶτος, ὅπῃ ἐ-
 φύλασσε τῷ φυλακῇ, ἠγάπησεν αὐτὸν πολλὰ, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ ὅλην τῇ
 ὀξυσίαν, καὶ ὅλας τῆς φυλακωμένης εἰς τὸ χεῖρ τε, καὶ εἴτι ἦτον ἐκεῖ,
 αὐτὸς τὰ ἐβλεπε, καὶ τὰ ὑπηρετεῖ. καὶ ὁ Θεὸς ἔσκεπε καὶ ἐφύλαττον αὐ-
 τόν. μετὰ ταῦτα δὲ ἐσφαλεν ὁ Ἀρχιοινοχόος τῷ Βασιλέως, ἡ γουὸ ὁ κε-
 ρασηὶς ὅπῃ τὸν ἐκίρνα τὸ κρασί, καὶ ὁ Ἀρχισιτοποιὸς, τῆςιν ὅπῃ ἔ-
 καμνε τὸ ψωμί τῷ Βασιλέως· καὶ ὠργίσθη αὐτοῦ ὁ Βασιλεὺς πολλὰ, καὶ
 ἐβαλέ τας εἰς τῷ φυλακῇ ὅπῃ ἦτον ὁ Ἰωσήφ. καὶ μίαν νύκτα βλέπει
 ὁ καθ' εἷας εἷα ὄνειρον. ὁ Ἀρχιοινοχόος εἶδεν, ὅτι δρέθη εἰς εἷα ἀμ-
 πέ-

πέλι, καὶ ἔκοψεν ἀπὸ τῆς κλήματος τῆς σαφύλια ἄριμα, καὶ τὰ ἔσυ-
ψε, καὶ τὰ ἔβαλεν εἰς σῦα ποτῆρι, καὶ ἔδωκέ τε τοῦ Βασιλέως καὶ τὰ
ἐπίεν. ὁ δὲ Ἀρχισιτοποιὸς εἶδεν, ὅτι ἐβάσα τῆς ταψίας εἰς τὴν κεφα-
λήν τε, καὶ τὰ δύο ἦσαν γεμάτα σιτᾶρι κοπανισμένον, καὶ τὸ ἄλλο ἦτον
γεμάτο φαγνὰ διάφορα, καὶ ἦτον ἀπάνω ἀπὸ τὰ δύο, καὶ ἦλθαν τὰ πε-
τεινὰ τῶ Οὐρανῷ, καὶ κατέφαγαν τὰ φαγνὰ ὅλα, ὅπῃ εἶχε τὸ ταψί ἀ-
πάνω. καὶ ὡσαύτῃ ἐξύπνησαν ἀπὸ τὸν ὑπνόντες ὅπῃ εἶδαν αὐτὰ τὰ ὄνει-
ρατα, ἐξηγήθηεν ὁ σῦας τῷ ἄλλῳ τὸ ὄνειρον, καὶ δὲν ἐχρoικῆσαν τί δια-
λαμβάνει· καὶ ἦσαν πολλὰ περίλυποι, καὶ ἐσέκοντο σκυθῶποι· καὶ ὡ-
σαύτῃ ἦλθεν ἡ ἡμέρα, καὶ εἶδεν αὐτὸς ὁ Ἰωσήφ λυπημένος, λέγει τοῖς·
τί εἶναι ἡ αἰτία ὅπῃ λυπεῖσθε, καὶ εἴσε σκυθῶποι; λέγουσιν, ὅτι
ὁ καθ' ἑαυτοῦ εἶδαμεν ὄνειρον φοβερόν, καὶ δὲν χρoικoῦμεν τὴν ἐξηγήσιν
αὐτῷ τί διαλαμβάνει, καὶ περὶ τῆς λυπόμεθα. λέγει τοῖς ὁ Ἰωσήφ· εἰ-
πέτε τὰ ὄνειρα, καὶ ἐγὼ νὰ διαλύσω αὐτὰ. καὶ ἔτις ἄρχισεν ὁ Ἀρχιοι-
νοχός, καὶ εἶπε τὸ ἐδικόν τε, καθὼς τὸ ἀκέσσετε. τότε λέγει τε ὁ Ἰωσήφ,
ὅτι τὰ τῆς κλήματος εἶναι ἑῖς ἡμέραις, καὶ μὴ ἑῖς ἡμέραις θέλει σε
ἐγγάλει ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ τῆς φυλακῆς, καὶ τὸ ποτήριον ὅπῃ ἔδωκες εἰς
τὸ χεῖρ με τὸ κρασί, δηλοῖ ὅτι θέλει σε βάλῃ εἰς τὴν προτέραν σου
τιμὴν, καθὼς τὴν εἶχες νὰ τὸν κερνᾷς, καὶ παρακαλῶ σε, ὅταν εὖγης
νὰ ἐνδυμῇθης καὶ ἐμὲ, καὶ νὰ ἀναφέρῃς λόγον τῷ Βασιλέως, νὰ με ἐλθῶ-
σῃ. εἶπε δὲ καὶ ὁ Ἀρχισιτοποιὸς τὸ ὄραμά τε, καὶ ἐξηγήθη ὁ Ἰωσήφ
καὶ αὐτὸ, ὅτι τὰ τῆς ταψίας εἶναι ἑῖς ἡμέραι, καὶ εἰς τὰς ἑῖς ἡμέρας
θέλει κόψῃ ὁ Βασιλεὺς τὴν κεφαλὴν σου, καὶ θέλει σε κρεμάσει εἰς τὸ
ξύλον· καὶ τὰ πετεινὰ, ἦγον τὰ πελῖα, θέλουν φάγῃ τὰς σάρκας σου. καὶ
μὴ ἑῖς ἡμέρας ἔκαμεν ὁ Βασιλεὺς ἑτάπεζαν μεγάλῃ, καὶ ἐνδυμῇθῃ
τῷ Ἀρχιοινοχῷ, καὶ τῷ Ἀρχισιποιοῖ, καὶ ἔσειλε καὶ τοὺς εὐγαλεν ἀπὸ
τὴν φυλακῆν. καὶ τοῦ μὲν Ἀρχιοινοχῷ ἔδωκε τὴν πρώτην τιμὴν, κα-
θὼς τὴν εἶχε. τὸν δὲ Ἀρχισιτοποιὸν ἐκρέμασεν εἰς τὸ ξύλον, καὶ τὸν λό-
γον τῷ Ἰωσήφ. καὶ ὁ Ἀρχιοινοχός ἀλησμόνησε τὸν Ἰωσήφ, καὶ πλέον
δὲν τὸν ἐνδυμῇθῃ, ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν τὸν ἀλησμόνησε. καὶ μὴ δύο χρόνους
βλέπει ὁ Βασιλεὺς ὄραμα, ὅτι ἔσεκον εἰς τὸ ἄκρον τῶ ποταμοῦ, καὶ εἶδεν
ἐπτα βόϊδια παχέα, καλὰ, καὶ ἐκλεκτὰ, καὶ ἐγῆκαν ἔξω, καὶ ἔβοσκον
εἰς τὸ περιγιάλι τῶ ποταμοῦ. καὶ μὴ ταῦτα βλέπει ἄλλα ἐπτα καὶ ἐ-
γῆκαν ἔξω, καὶ ἦσαν πτωχὰ, καὶ ὑπάγον ἐκεῖ ὅπῃ ἔβοσκον τὰ παχέα
βόϊδια, καὶ ἔφαγαν τὰ ἐπτα βόϊδια τὰ πτωχὰ καὶ ἀχαμνὰ ἐκεῖνα τὰ
ἐπτα τὰ παχέα, καὶ τὰ ἐχώνδυσαν εἰς τὴν κοιλίαν αὐτῶν. καὶ ἀπὸ τὸν
φόβον τῷ ὄραματος, ὅπῃ εἶδεν ὁ Βασιλεὺς, ἐξύπνησε· καὶ πάλιν ἦλθε
τῷ ὑπνός καὶ ἐκοιμήθη, καὶ βλέπει εἰς μίαν ρίζαν ἐπτα σάχυα ἐκλεκτὰ
καὶ καλὰ γεμάτα καρπὸν. καὶ πάλιν βλέπει ἄλλα ἐπτα σάχυα, καὶ ἐ-
γῆκαν, τὰ ὅποια ἦσαν εὐκαῖρα, καὶ ἀκαρπα, καὶ ἀνέβησαν καὶ κατέπιον
καὶ ἐρέφισαν τὰ ἐπτα σάχυα τὰ καρποφόρα. καὶ ὡς εἶδεν ὁ Βασι-
λεὺς καὶ τὸ δεύτερον ὄραμα, ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κρεβάτι με φόβον καὶ
φόμον πολλὸν, καὶ ἀπέσειλε καὶ ἐσυνάξατο ὅλους τοὺς Σοφῆς, καὶ ἐξηγήθη

τὰ δύο ὀράματα ὅπῃ εἶδε, καὶ ἔδυνάς δὲν ἐδυνήθη νὰ τὰ ἐξηγήσῃ, καὶ ἦτον εἰς μεγάλην λύπην. Τότε ὁ Ἀρχαιονοχόος ἐνθυμήθη τὸν Ἰωσήφ, καὶ λέγει τῷ βασιλεῖ· ταῦτα τὰ ὀράματα ἔδυνάς διυλᾶται νὰ σὲ τὰ διαλύσῃ, μόνον εἷας Ἑβραῖος τῷ Ἀρχιμαγείρῃ ὅπῃ εἶναι εἰς τὴν φυλακὴν. διότι ὅταν ὤρισε, καὶ ἔβαλάν με εἰς τὴν φυλακὴν μετὰ τὸν Ἀρχισιτοποιόν, εἶδαμεν ὁ καὶ εἷας ὄνειρον, καὶ τὰ ἐξηγήθη, καὶ κατὰ τὰ εἶπον, ἔπως ἐγίναν. ἐμοὶ εἶπεν, ὅτι εἰς ἑξῆς ἡμέρας λαμβανῶ πάλιν τὴν τιμὴν μου κατὰ τὰς ἡμερᾶς. τῷ δὲ Ἀρχισιποιοῦ εἶπεν, ὅτι εἰς ἑξῆς ἡμέρας θέλει λάβῃ θάνατον, νὰ κρεμαθῇ εἰς τὸ ξύλον, καὶ ἔπως ἐγίνη. ὁ δὲ βασιλεὺς ὡς ἤκουσεν ἔπως, ἐχάρη πολλὰ, καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἀπέστειλεν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ἤφεραν τὸν Ἰωσήφ, καὶ ἔλυσαν αὐτὸν, καὶ ἄλλαξαν τὰ ῥῆχα αὐτοῦ, καὶ τὸν ἐφόρεσαν λαμπρὰ. τότε ἦλθον ἐμπαροῦσεν τῷ βασιλεῶς, καὶ ἐξηγήθη ὁ βασιλεὺς τὰ ὀράματα. ὁ δὲ Ἰωσήφ ὡς τὰ ἤκουσε, λέγει τῷ Βασιλεῶς Φαραώ· ἤξωρε, ὅτι τὰ ἑπτὰ βοῖδια τὰ παχέα καὶ καλὰ, καὶ τὰ σάχυα τὰ γεμάτα καὶ καρποφόρα, εἶναι ἑπτὰ χρόνοι, οἱ ὅποιοι θέλουν εὐτυχίαν καὶ καρποφορίαν, νὰ γονὴ εὐθιυία μεγάλη εἰς ὅλῳ τῷ γῆν τῆς Αἰγύπτου. καὶ τὰ ἑπτὰ βοῖδια τὰ πτωχὰ καὶ ἀχαμνὰ, ὅπῃ ἔφαγαν τὰ ἑπτὰ παχέα τὰ μεγάλα, καὶ τὰ ἑπτὰ σάχυα τὰ εὐκερα, ὅπῃ ἔφαγαν τὰ ἄλλα ἑπτὰ σάχυα τὰ μεγάλα, καὶ καρποφόρα, εἶναι ἄλλοι ἑπτὰ χρόνοι, οἱ ὅποιοι θέλουν εἶναι ἀκαρποὶ, ὅπῃ θέλουν κάμῃ μεγάλῃ πείναν. καὶ διὰ τὸ εὔρε αὐτῶν σιωπῶν καὶ φρόνιμον, νὰ συνάξῃ τὰς καρπὰς, ὅπῃ θέλουν γονὴ τὰς ἑπτὰ χρόνους τὰς καλοὺς, καὶ νὰ τὰς φυλάξῃ εἰς τὰ κάσρη καὶ εἰς τὰς χώρας, διὰ νὰ τοὺς ἔχουν τὰς ἄλλας ἑπτὰ χρόνους τὰς δυστυχισμένους, διὰ νὰ μὴν ἀποθάνῃ ὁ λαὸς ἀπὸ τῆς πείνης. Ὡς ἤκουσε τὰς λόγους τὰς τούτους ὁ Βασιλεὺς, τοὺς ἤρεσαν, καὶ λέγει τῷ Ἰωσήφ· ἐπειδὴ καὶ ὁ Θεὸς σὲ ἔδειξε τὰ ὅλα, ἀπὸ ἐσθῆς δὲν εἶναι φρονιμώτερος αὐτῶν καὶ σιωπώτερος, καὶ ἀπὸ τὴν σήμερον νὰ εἶσαι εἰς τὸ παλάτι μου, καὶ δούτερος ἀπὸ ἐμὲ εἰς τὴν Βασιλείαν. καὶ ὅτι αὐτὸς εἶπῃς καὶ νὰ θέλῃς, νὰ εἶναι ὅλος ὁ λαὸς εἰς τὸ θέλημά σου, καὶ ἔπως εὐγάλε τὸ δακτυλίδιον ἀπὸ τοῦ χέρι καὶ τῷ τὸ ἐφόρεσε. καὶ ὤρισε καὶ τῷ ἐφόρεσαν φόρεμα βασιλικόν, καὶ ἔβαλε καὶ χρυσὴν ἀλυσίδα εἰς τὸν λαιμόν τε, ἔπειτα ἀναβιβάζωντάς τον εἰς τὸ δούτερον ἀπὸ τὰ βασιλικά ἀμάξια, τὸν ἐκήρυξε δούτερον βασιλεῶς εἰς ὅλῳ τῷ Αἰγύπτῳ, καὶ ἔδωκε τῷ γυναῖκα τὴν Ασινὴθ θυγατέρα Πριεστὴ Ἱερέως Ἡλίουπόλεως. ἦτον δὲ τότε ὁ Ἰωσήφ χρόνους ἑξήκοντα. καὶ ὡς ἔλαβε τὴν ὀφείαν ἀπὸ τοῦ Βασιλεῶς, διέδραμεν εἰς ὅλῳ τῷ Αἰγύπτῳ καὶ τὰ ῥεῖα αὐτοῦ, καὶ ἐγίνε τὰς ἑπτὰ χρόνους, κατὰ τὸν λόγον τῷ Ἰωσήφ ὅπου εἶπε τοῦ Βασιλεῶς, εὐτυχία καὶ καρποφορία πολλή, καὶ ἐγέμισε καὶ τὰ κάσρη, καὶ τὰς χώρας, καὶ κατὰ τὸν τρόπον τῆς Αἰγύπτου σιτᾷ, κειθάει, καὶ ἄλλα γονιήματα, καὶ ἐμάζωζεν ὁ Ἰωσήφ σιτᾷ πολὺ, πόσον εἰπεῖν, ὡς τῷ ἄμμου τῆς θαλάσσης, ὅπῃ δὲν εἶχε μέτρον. ἔπω καὶ τὸ κειθάει δὲν εἶχε μέτρον νὰ μετρηθῇ, καὶ τὸ σιτᾷ τὸ ἐσωμάζετο μαζί μετὰ τὰ σάχυα· διότι αὐτὸς εἶχε συνάξῃ τὸ σιτᾷ χωρὶς σάχυα, ἥθελε κόψῃ νὰ

χαλάση καὶ νὰ ἀφανισθῇ. ἀλλ' ὁ Θεὸς σοφία ἐσυνώαξε τὸ σιτᾶν μετὰ τὰ σά-
χυα, διότι ὅσους χρόνους καὶ αὐτὸν κάμνῃ τὸ σιτᾶν μετὰ τὰ σάχυα, ποτὲ δὲ
κόψεται νὰ χαλάσῃ, μόνον πάντοτε γένοιτο καλὰ καὶ εὐρύσια. καὶ ὡσαύτ' ἐπέ-
ρασαν οἱ ἑπτὰ χρόνοι τῆς δ'ευτυχίας, ἦλθαν οἱ ἄλλοι ἑπτὰ χρόνοι τῆς δυ-
συχίας, καὶ ἐγένη μεγάλη πείνα εἰς ὅλον τὸν Κόσμον. εἰς δὲ τὴν γλῶ-
ττῃς Αἰγύπτου ἦτον δ'ευτυχία καὶ χόρταισις πολλή, καὶ ἔδραμον ὅλος ὁ Κόσ-
μος ἀπὸ κάθε τόπου εἰς τὸν Βασιλέα Φαραὼ, ζητῶντες σιτᾶν νὰ ζή-
σιν. ὁ δὲ Βασιλεὺς τὰς ἔλεγε· ὑπάγετε εἰς τὸν Ἰωσήφ, καὶ εἴτε θέλει,
ὡς κάμνῃ. ὁ δὲ Ἰωσήφ ἀνοίξε τὰ σπήτια ὅπῃ εἶχαν τὸ σιτᾶν, καὶ ἐπέ-
λθειν εἰς ὅλους τὰς Αἰγυπτίους, καὶ ἤρχοντο καὶ αἱ χώραι ἀπ' ἐξω καὶ ἠγό-
ραζαν, καὶ κάθε τόπος.

Ὁ δὲ Ἰακώβ, ὁ Πατὴρ τοῦ Ἰωσήφ, βλέπωντας τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, ὅτι
ἔχουν μεγάλῃ ἀνημονίᾳ διὰ τὴν πείναν ὅπου ἦτον, ἑστῶντας ὅπου
δὲν ἤρρισκον σιτᾶν νὰ ἀγοράσω, εἶπε πρὸς αὐτούς· ἤκουσα ὅτι
εἰς τὴν Αἴγυπτον πωλεῖται σιτᾶν, καὶ ὑπάγετε ἐκεῖ, καὶ ἀγοράσε-
τε, νὰ φάμεν, νὰ μὴ ἀποθάνωμεν. καὶ ὥτως ἤκουσαν οἱ υἱοὶ τὸν λό-
γον τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ, καὶ ἐπῆγαν οἱ δέκα ἀδελφοὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον
εἰς τὸν Ἰωσήφ, νὰ ἀγοράσουν σιτᾶν. τὸν δὲ Βενιαμὴν τὸν μικρότερον
ἀδελφὸν ἐκράτησεν ὁ Πατὴρ αὐτοῦ μετ' αὐτόν, καὶ δὲν τὸν ἔστειλε διὰ τὰ
κίνδυνα τῆς σφάπας. Ὁ δὲ Ἰωσήφ ἦτον Ἀφέντης τοῦ τόπου ἐκείνου νὰ
πωλῇ τὸ σιτᾶν, καὶ ἔφεχεν ὅλος ὁ Λαὸς, καὶ ἀγόραζαν ἀπ' αὐτόν. ἦλ-
θον δὲ καὶ οἱ ἀδελφοί τε εἰς αὐτόν, καὶ ἐπροσκύνησαν αὐτόν. ὡς δὲ εἶδον
αὐτοὺς ὁ Ἰωσήφ, ἐγνώρισεν αὐτοὺς, καὶ ἠρώτησε, πόθεν ἔρχονται. καὶ ἀ-
πεκρίθησαν ἀπὸ τῆς γλῶττῃς Χανααν, διὰ νὰ ἀγοράσωμεν σιτᾶν. καὶ αὐ-
τοὶ τὸν Ἰωσήφ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τελείως δὲν τὸν ἐγνώρισαν. ὁ δὲ Ἰω-
σήφ λέγει πρὸς αὐτοὺς· ὅτι καταπατητὰδες εἰσε, καὶ ἦλθετε νὰ καταβά-
λετε τὸ κάσρον. καὶ ἀπεκρίθησαν, ἔχ' ἡμεῖς, ἀλλὰ ὅλοι εἰμεσθ' ἐν
ἐνὸς Πατρὸς υἱοί, ἀνθρώποι εἰρηνικοί. τότε πάλιν λέγει ὁ Ἰωσήφ πρὸς
αὐτοὺς· ὅτι καταπατητὰδες εἰσε, καὶ ἦλθετε νὰ ἰδῆτε ταῖς στράταις τοῦ
τόπου καὶ τὸ κάσρον. καὶ αὐτοὶ πάλιν ἀπεκρίθησαν, ὅτι ἡμεῖς οἱ δέλοί
στε δώδεκα ἀδελφοὶ ἡμεῖς, καὶ τὸν νεώτερον τὸν ἀφήκαμεν μετὰ τὸν Πατέρα
μας, καὶ ὁ ἄλλος δὲν δέσκεται. εἶπε δὲ αὐτοῖς ὁ Ἰωσήφ, τοῦτο εἶναι
ὅπῃ σὰς εἶπα, ὅτι εἰσε καταπατητὰδες. ἀλλ' ἡξάρετε ὅτι, ἐὰν δὲν ἔλ-
θῃ ὁ ἀδελφός σας ὁ νεώτερος, ὅπου λέγετε ὅτι δέσκεται μετὰ τῷ Πα-
τρὸς σας, ἐγὼ δὲν σὰς πιστεύω, ὅτι εἰσε εἰρηνικοὶ ἀνθρώποι. μόνον ἀ-
ποδείξετε ἐνὰ ἀπὸ ἐσᾶς νὰ τὸν φέρῃ· ὅτι, ἀν' δὲν τὸν φέρετε, σὰς ὀμ-
νύω εἰς τὴν ὑγείαν τῷ Βασιλεῶς, ὅτι τινὰς ἀπὸ ἐσᾶς ἀπ' ἐδῶ δὲν δι-
γύει, ἀν' δὲν ἔλθῃ ἐκεῖνος· καὶ ὥτως ᾤρισε, καὶ τὰς ἔβαλαν εἰς τὴν φυ-
λακίαν, καὶ ἔκαμαν ἡμέρας ἑβίς, καὶ τότε τὰς λέγει, ὅτι, ἀν' εἰσε εἰρηνι-
κοὶ καὶ καλοὶ, ὡς μείνῃ ὁ ἐνὺς ἀπὸ ἐσᾶς εἰς τὴν φυλακίαν, καὶ οἱ ἄλ-
λοι ἐπάρετε τὸ σιτᾶν, καὶ περιπατεῖτε εἰς τὸν τόπον σας, καὶ φέρετε τὸν
ἀδελφόν σας ἐδῶ εἰς ἐμέ, καὶ τότε νὰ σὰς πιστώσω, ὅτι εἰστε καλοὶ,
εἰδὲ νὰ σὰς θανατώσω. καὶ ἐκεῖ ὅπῃ ἐσυνεύχοντο μετὰ τὸν Ἰωσήφ, εἶ-
χαν

χαν δραγουμαίον, διότι ὁ Ἰωσήφ δὲν ἔδειξε τελείως πῶς εἶναι αὐ-
 τὸς. καὶ ὡσὰν ἤκυσαν τὴν ἀπόφασιν, εἶπε πρὸς αὐτοὺς ὁ μεγαλύτερος
 ἀδελφὸς ὁ Ρουβὶμ· βλέπετε ἀδελφοί, τοῦτο ὅπου παθάνομεν, εἶναι ἡ
 ἁμαρτία τῷ Ἰωσήφ τῷ μικρῷ μας ἀδελφῷ, ὅπῃ τὸν ἀδικήσαμεν, καὶ βοᾷ
 τὸ αἷμα αὐτοῦ νὰ ἐκδικηθῇ εἰς ἡμᾶς, ὅπῃ σᾶς ἔλεγα νὰ μὴ δὲν κάμω-
 μεν τὴν ἀδικίαν ἐκείνῳ εἰς αὐτόν. καὶ τοῦτος ἔλεγε τὰς λόγους τήτους,
 μὲν ἠξόφρωντας, ὅτι εἶναι ὁ Ἰωσήφ. ὁ δὲ Ἰωσήφ ὡς ἤκυσεν ἔμεινε τῷ
 σον κατανενυγμένος, ὅπῃ μὲν ἠμπορῶντας νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα, ἀφ' ἧ
 ἐπρόσαξε νὰ τὰς δοθῇ τὸ γόννημα, ὡσὰν θυμωμένος ἐπαραμέεισε. καὶ
 πάλιν ὀργήκεν ἔξω, καὶ ἔλαβε τὸν σὺν τα ἀδελφὸν τὸν Συμεὼν, καὶ ἔδω-
 κέ τον εἰς φύλαξιν. καὶ ἔπως ᾤεισε, καὶ ἐγέμισαν τὰ σακκία των σιτάρι·
 καὶ τὰ ἄσπρα, τὴν τιμὴν τῶ σιταρίου, νὰ δέσεν, καὶ νὰ τὰ βάλεν εἰς τὰ
 καθ' ἑαυτοῦ το σακκί. καὶ οὕτως ἔκαμαν οἱ ὑπηρέται, μὲν ἠξόφροντας οἱ
 ἀδελφοὶ περὶ τῆς. καὶ ὡσὰν ἦλθαν εἰς τὸν Πατέρα τῶς, τῷ ἐδιηγήθησαν
 μὲ τί τρόπον τῶς ἐδέχθη ὁ τῆς Αἰγύπτου κυβερνητῆς. ἔπειτα ἀνοιξαν τῶς
 σάκκους, καὶ ἔχυσαν τὸ σιτάρι, καὶ ἦσαν τὰ σάμνα, τῷ καθ' ἑαυτοῦ σάκ-
 κος, τὴν τιμὴν, καὶ ἐθαύμασαν, καὶ ἀνέγγειλαν πάντα ὅσα ἐσυνέβησαν
 εἰς αὐτὰς. ὡς δὲ ἤκυσεν ταῦτα ὁ Πατὴρ αὐτῶν ἔκλαυσε, καὶ εἶπεν· ὁ
 Ἰωσήφ δὲν εἶναι, καὶ ὁ Συμεὼν δὲν εἶναι, καὶ νὰ ὑπερηθῶ καὶ τὸν Βενια-
 μὴν; τότε ἀπεκρίθη ὁ Ρουβὶμ ὁ υἱὸς αὐτοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· τῶς δύο μα-
 γὰς σὺ δίδω, καὶ σκόποσέ τῶς, εἰάν δὲν σὺ φέρω ἐγὼ πάλιν τὸν Βενια-
 μὴν καὶ τὸν Συμεὼν. μόνον δόσετον, νὰ ὑπάγωμεν ἐκεῖ. καὶ ὡσὰν ἐπέ-
 ρασε καιρὸς, καὶ ὀλιγόσθουε τὸ σιτάρι, εἶπεν ὁ Ἰακώβ πρὸς τοὺς υἱοὺς
 αὐτοῦ, νὰ ὑπάγωσι πάλιν νὰ ἀγοράσεν σιτάρι. ὁ δὲ Ἰσάκ ὁ υἱὸς αὐ-
 τοῦ λέγει πρὸς τὸν Πατέρα αὐτοῦ, ὅτι οὕτως εἶπεν ἡμῖν ὁ Αὐθρύτης ἐκεῖ-
 νος, εἰάν δὲν φέρετε τὸν μικρότερόν σας ἀδελφόν, τὸ πρόσωπόν μας νὰ μὴ
 σᾶς ἰδῇ πλέον. καὶ εἰάν θέλῃς Πατέρα μας, νὰ πάρωμεν σιτάρι, ἅς ἔλ-
 θῃ ὁ Βενιαμὴν ὁ ἀδελφός μας μαζί. εἰδὲ τινὰς ὅς ἡμῶν ἐκεῖ δὲν ὑπά-
 γει, διὰ νὰ μὴ μᾶς θανατώσῃ. καὶ μὴ ἔχων τί ποιῆσαι ὁ Πατὴρ αὐ-
 τοῦ, ἔδωκε κλαίοντας τὸν Βενιαμὴν, καὶ δῶρα, καὶ ἐπήγαν εἰς τὴν Αἰ-
 γύπτου, εἰς τὸ σπήτιον τοῦ Ἰωσήφ. ὁ δὲ Ἰωσήφ, ὡς εἶδε τὸν Βενιαμὴν
 τὸν ὁμομήξιον ἀδελφόν αὐτοῦ, ἔκλαυσε. καὶ ἐσέβη μέσα εἰς τὸ κελλίον,
 καὶ ἐπέρασεν τὸ δάκρυον· καὶ πάλιν ὀξέβη ἔξω, καὶ εἶπεν αὐτοῖς· πῶς
 ἔχετε, ζῇ ὁ πατήρ σας; οἱ δὲ εἶπον, ζῇ. καὶ εἶπεν· ὁ λογιζόμενος ὁ ἀν-
 θρωπος ἐκεῖνος τῷ Θεῷ. καὶ προσεκυῶνσαν αὐτόν, καὶ ἔδωκαν αὐτῷ τὰ
 δῶρα, προσάζωντας ὁ Ἰωσήφ νὰ τὰς κρατήσεν νὰ δειπνήσεν εἰς τὸ ἰδίον
 τῷ παλάτιον, καὶ ἐκεῖ καὶ τὴν προσαγλίαν τοῦ ἐδόθησαν τοῦ Βενιαμὴν τὰ
 καλλίτερα φαγητὰ, καὶ εἰς ποσότητα πενταπλάσιον ἀπὸ τῶς ἄλλης. ἔπει-
 τα ἔκαμαν ὅτι νὰ γεμίσεν τοὺς σάκκους ἐκείνων σιτάρι, καὶ νὰ βάλεν καὶ
 τὰ ἀργύρια, τὴν τιμὴν τῶ σιταρίου, μέσα εἰς τὸ σῶμα τοῦ σάκκου δε-
 μένα, καὶ εἰς τὸ σακκί τῷ Βενιαμὴν μέσα ἔκαμε νὰ κρύψῃ τὴν πολύ-
 τιμον κέπαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἔπινεν ὁ Ἰωσήφ. καὶ ἔτω τὸ ἔκαμαν. καὶ
 ὡς ἐφόρτωσαν τὸ σιτάρι καὶ τὸ ἐπήγναν, εἶπεν ὁ Ἰωσήφ εἰς τῶς δούλους
 τῶς.

τε· δράμετε καὶ πιάσετε ἐκείνας τὰς ἀνθρώπους ὅπῃ τὰς ἐφιλέψαμεν, καὶ
 ἐπῆραν τὸ σιτάρι, ὅτι ἐκλέψαν τὴν κῆπαν μου ὅπῃ ἔπινα, καὶ γυρίσετε
 τὰς ὀπίσω, νὰ τὰς γυρέψωμεν. καὶ ὡς ἐγύρισαν αὐτοὺς, καὶ ἦλθαν ἐμ-
 πορεύοντες τῷ Ἰωσήφ, εἶπε πρὸς αὐτοὺς λόγους σκληροὺς· ὅτι εἰς τὰ ἀγα-
 θὰ ὅπῃ σὰς ἔκαμα, μὴ ἐδώκετε τὰς ἀμοιβὰς, καὶ ἐκλέψετε τὴν κῆπαν
 μου; καὶ τῆτοι εἶπαν, μὴ γένοιτο ποτὲ τοῦτο, ὅτι ἡμεῖς ἐκάμαμεν τὴν
 τοιαύτην ἐνδοπίαν καὶ ἀτοπίαν. λέγει τὰς πάλιν ὁ Ἰωσήφ· ὅτι εἰς δόρε-
 θῇ εἰς τοὺς σάκκους τινὸς ἀπὸ ἐσᾶς, θέλω τὸν κάμη δούλόν μου. ἤξού-
 ροντες δὲ τῆτοι, ὅτι εἶναι καθαροὶ ἀπὸ τοῦτο, ἔφερξαν μετὰ χαρᾶς τὸν
 λόγον, καὶ ἄρχισαν ἀπὸ τὸν πρῶτον, καὶ ἔρριζαν κάτω τὰς σάκκους, καὶ
 ἔχυσαν τὸ σιτάρι, καὶ εἰς τὰ σακκία τοῦ Βενιαμὴν δόρεθῇ ἡ κῆπα. καὶ
 ὡς εἶδον τοῦτο οἱ ἀδελφοί, ἔγιναν ὡσεὶ νεκροί, καὶ εἶπον πρὸς τὸν Ἰω-
 σήφ· ὅτι ἐπειδὴ τοῦτο ἐγένετο ἀπὸ τῆς ἀμαρτιῶν ἡμῶν, καὶ δόρεθῇ εἰς
 ἡμᾶς τοιοῦτον παῖγμα, καὶ ἐλάβομεν τὴν τοιαύτην αἰσχυνήν, ἀπὸ τῆς
 σήμερον ὅλοι νὰ ἡμεῶν δέλοί σε. Ὁ δὲ Ἰωσήφ εἶπεν· ἐγὼ ἐσᾶς δού-
 λους δὲν θέλω, μόνον ἐπάρετε τὸ σιτάρι, καὶ πηγυρίετε εἰς τὸν Πατέρα
 σας· μόνον τῆτον ὅπῃ ἔκαμε τὴν κλεψίαν θέλω νὰ κάμω δούλον. Τότε
 ἔν ἄρχισαν καὶ ἐκλαιγαν, καὶ ἔλεγον εἰς τὸν Ἰωσήφ· ὅτι εἰς τὸν κρατή-
 σης, καὶ ὑπᾶμεν χωρὶς αὐτὸν εἰς τὸν Πατέρα μας, παρόλθους ἀποθνή-
 σκει, διότι αὐτὸν ἀγαπᾷ πολλὰ, παρὰ ὅλους ἡμᾶς τοὺς ἀδελφούς, ὅπῃ βλέ-
 πεις. εἶχαμεν καὶ ἄλλον, καὶ ἐκεῖνος ἐχάθη, καὶ πλέον δὲν ἐφαίνῃ. καὶ
 ὅλη ἡ παρηγορία τῆ Πατρὸς μας διὰ τὴν λύπην ἐκείνην τῇ χαίμεν· εἶναι
 αὐτὸς ὁ Βενιαμὴν ὁ μικρότερός μας ἀδελφός. καὶ διὰ τῆτο σὲ παρακαλῶ-
 μεν, εἰς τὰ πολλὰ καλὰ ὅπου μᾶς ἔκαμες, νὰ κάμης καὶ τοῦτο, νὰ
 ἀλλαγχνιδῇς τὸ γῆρας τῇ ἐλευσίαν μας Πατρὸς, νὰ μὴ τὸν ὑπερήσης τὴν
 παρηγορίαν τε· καὶ ἔπαρε ἀπὸ ἡμᾶς σῶαν, ὅποιον θέλεις δέλον, καὶ ἄφες
 αὐτόν. Ὁ δὲ Ἰωσήφ ἔλεγον, ὅτι ἄλλον δὲν θέλω, μόνον αὐτὸν ὅπου
 ἔκαμε τὴν κλεψίαν. Ὡς δὲ εἶδαν τῆτοι τὴν ἀπόφασιν τῷ Ἰωσήφ, ὅτι βέ-
 λεται νὰ κρατήσῃ τὸν Βενιαμὴν, ἐκλαιγαν περὶ σφόδρην, καὶ ἔδερναν τὰ
 στήθεσ. Τότε ὁ Ἰωσήφ δὲν ἐδυμήθη πλέον νὰ ὑπομῇ τὴν ἀγάπην
 καὶ τὸ φίλῃον τῆς ἀδελφότητος, μόνον ἀγροικῶντας μεγάλῃ παραχλῇ εἰς
 τὰ ἀλλάγχνα τε, ἐπρόσαξεν ὅλες τὰς οἰκιακὰς τε ὅπῃ ἦτον ἐκεῖ παρόν-
 τες νὰ παραμερίσουν, καὶ μείνας ὁλομόναχος μὲ τοὺς ἀδελφούς, τοὺς εἶ-
 πεν· ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀδελφός σας ὁ Ἰωσήφ, ὅπῃ μὲ ἐβάλετε εἰς τὸν λάκ-
 κον, καὶ μὲ ἐπελήσετε διὰ ἔριάντα ἀργύρια· καὶ παρόλθους ἔπесαν εἰς τὰς
 πόδας αὐτοῦ, καὶ ἐπροσκυνήσαν αὐτόν, καὶ κατεφίλησαν, καὶ ἔγιναν μεγά-
 λαις χαραῖς· καὶ ἠκούθη εἰς τὸν βασιλέα καὶ εἰς ὅλῃν τὴν Αἴγυπτον·
 καὶ ἐνθύμισέ τις καὶ τὸ ὄνειρον ὅπῃ εἶδεν, ὅτι θέλῃ τὸν προσκυνῆσαι διὰ
 Ἀφροδίτην. καὶ τότε τοὺς ἔδωκε βίον καὶ ζῶα καὶ πᾶσαν ἐτοιμασίαν, καὶ
 ἐπῆγαν εἰς τὸν Πατέρα τους, καὶ ἐξηγήθησαν ὅλα καταλεπτῶς. καὶ ἐπῆραν
 αὐτὸν μὲ ὅλῃν τὴν φανιλίαν εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἦσαν ψυχαὶ ἐβδο-
 μῶτα πέντε, γυναῖκες, καὶ υἱοί, καὶ ἐγγόνια. καὶ ὅταν ἦλθεν ὁ Ἰακώβ
 εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν Ἰωσήφ, ἔδωκε τῷ Πατρὸς αὐτοῦ ἐν-
 θύ-

Δύμησιν διὰ τὸ ὄνειρον ὅπῃ εἶδε τὸν ἥλιον καὶ τὸ Φεγγάρι καὶ τὰς σὺν-
 κα Ἀστέρας καὶ τὸν ἐπροσκύνησαν. καὶ ἔλαβεν ὁ Ἰωσήφ τὸν Πατέρα αὐ-
 τοῦ μὲν χαρὰς μεγάλης, καὶ ὑπῆγε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν Φαραῶ, καὶ ἐπροσ-
 κύνησεν αὐτὸν, καὶ ἔχαιρεσέ τε χαρίσματα πολλὰ, καὶ ἄλλα πράγματα,
 καὶ ἐκατοίκησεν αὐτὸν ἐκεῖ εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἔκαμεν ἐκεῖ ὁ Ἰακώβ
 χρόνος δεκαεπτὰ, καὶ ἀπέθανεν. ἡ δὲ ζωὴ τε ὅλη ἦτον χρόνους, 147. Ὁ
 δὲ Ἰωσήφ ἔζησε χρόνος ἑκατὸν δέκα, καὶ ἀπέθανεν. ὅτι ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ
 ἕως τὸν θάνατον τοῦ Ἰωσήφ ἐγέναν γενεαί, κγ'. μὲν δὲ τὸν θάνατον τοῦ
 Ἰωσήφ καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ καὶ τῆς γενεᾶς αὐτοῦ, ἠυξάνθησαν καὶ ἐπλη-
 θύνθησαν πολλὰ οἱ Ἑβραῖοι καὶ ἐδυναμώθησαν, καὶ ἀπέθανεν ὁ Βασι-
 λεὺς Φαραῶ, καὶ ἐγένεν ἄλλος πικρὸς καὶ φαρμακώδης. καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ λέ-
 γον οἱ Αἰγύπτιοι τοῦ Βασιλέως, ὅτι τὸ ἔθνος τῶν Ἑβραίων εἶναι πο-
 λὺ, καὶ αὐξάνει κατ' ἡμέραν, καὶ ἐδυναμώθη περὶ σποτέρως ἀπὸ ἡμᾶς. καὶ
 ὡς ἰδοῦμεν τί νὰ κάμωμεν, φορητέρα, παρὰ νὰ πληθύνῃ περὶ σπο-
 τέρως, διὰ νὰ μὴ ἔλθῃ εἰς ἡμᾶς πόλεμος, καὶ σμίξουσιν μετὰ τοὺς ἐχθρούς
 μας καὶ ἐξολοθρεύσιν μας ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, καὶ ἔκαμαν συμ-
 βάλιον καὶ ἔβαλαν αὐτοὺς, καὶ ἐπληθύνοντο, καὶ ἔκαμαν πηλὸν, καὶ ἐπι-
 σάτας εἶχον εἰς αὐτοὺς, καὶ ἐβλεπὰν τοὺς πικρῶς χαρεῖς καμίας ἐλεημο-
 σιών, καὶ ἐκοπταν αὐτοὶ οἱ ἐπισάται καλὰμια μικρά, καὶ ἔρριπταν εἰς
 τὸν πηλόν, καὶ ἔβαλαν αὐτοὺς ξυπόλυτους, καὶ ἐδέλυναν πικρῶς τὸν πηλόν,
 καὶ ἐκαρφώνονταν τὰ καλὰμια εἰς τὰ ποδάριά τους, καὶ ἡ δουλεία ἦτον
 πολλή, καὶ τὰ ἔργα βαρέα πολλὰ. καὶ ὅλως ἀνάπαυσιν οὐκ εἶχαν, οὔτε
 νύκτα, ἢτε ἡμέραν ἀπὸ ταῖς κακαῖς δουλείαις, διὰ νὰ τὰς ἐξολοθρεύσιν
 ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, καὶ ἐκτίσαν κάσρη δυνατὰ τῷ βασιλεῶς Φα-
 ραῶ, τὴν Πειθῶ, τὴν Ραμεσῆ, καὶ τὴν Ὠν, ἡ ἐστὶν Ἡλιούπολις. καὶ
 ὅσον τοὺς ἐταπείνωναν, τόσον ἐγίνοντο περὶ σποτέροι, καὶ ἐδυναμώθησαν
 περὶ σποτέρως, καὶ ἀτίμαζαν τοὺς Αἰγυπτίους. Ὡς εἶδεν ὁ Φαραῶ, καὶ
 οἱ Αἰγύπτιοι, ὅτι αὐξάνει οἱ Ἑβραῖοι, ἔκαμαν ἄλλω βελῶν, καὶ ἔκρα-
 ξαν ταῖς μάμμαις, καὶ ὤρουν αὐτὰς ὁ βασιλεὺς, ὅτι τὰ παῖδιά τῶν
 Ἑβραίων ὅπῃ πιαέτε, ὅταν γεννῶνται, τὰ ἀρσενικά νὰ σκοπώνετε, καὶ
 τὰ θηλυκὰ νὰ φυλάγετε. αἱ δὲ μάμμαι ἐφοβήθησαν τὸν Θεόν, καὶ οὐκ
 ἔκαμαν κατὰς ὥρουν ὁ Φαραῶ. Ὁ δὲ Φαραῶ ὤρουν εἰς ὅλον τὸν
 λαόν, ὅτι ὅλον τῶν τῶν Ἑβραίων τὰ παῖδιά, ὅπῃ τὰ εὗρον, νὰ τὰ ρίπ-
 τω εἰς τὸν ποταμόν.

Περὶ τοῦ Μωϋ-
 σέως, πόθεν
 κατάγε-
 ται.

Τώρα ἀρχίζομεν νὰ εἰπῶμεν περὶ τοῦ Μωϋσέως, πόθεν κατάγεται,
 καὶ πῶς ἐλύθωσεν τοὺς Ἑβραίους ἀπὸ τοῦ Φαραῶ. Ὁ Μωϋσῆς ἦτον υἱὸς
 Ἀβραμ, ἐγγονος Καγαθὸς καὶ Λοῦ. ὁ δὲ Λοῦ ἐγέννησεν τὸν Καγαθόν, ὁ
 δὲ τὸν Ἀβραμ, ὁ δὲ τὸν Ααρών. εἶτα τὴν Μαριαμ καὶ τὸν Μωϋσῆν,
 καὶ ἦτον ὁ Ααρών καὶ ὁ Μωϋσῆς, ἀπὸ τῆς φυλῆς τῆς Λοῦ, ἡγοῦν τὴν
 Γερατικὴν. ὅμως ὡς αὐτὸν ἐγεννήθη ὁ Μωϋσῆς, ἦτον θρωπτικός, καὶ χει-
 πωμένος πολλὰ, καὶ ἐφύλαξέ τον ἕως μὴν ὁ Πατήρ τε. καὶ ἐπειδὴ ἦτον
 ἀδυνάτου νὰ τὸν κρύψῃ, ἐπῆγεν ἡ Μητέρα τε, καὶ ἔκαμεν σὺν σκηνό-
 πηλον, καὶ ἔβαλε τὸν Μωϋσῆν μέσα, καὶ ἐσφάλισέ τον, καὶ ἔχευε τὸ
 σεν-

σεντέκι τὸ γύρον μετὰ πύσαν, καὶ ῥρίξε το εἰς τὸν ποταμόν, καὶ ἡ ἀδελφὴ
 τοῦ Μωϋσέως ἤρχετο μακρὰ περιπατῶσα, καὶ βλέπασα, πᾶς θέλει ὑπά-
 γει τὸ σεντέκι. καὶ Θεὸς ὁδηγία ἐκατέβηκεν ἡ θυγάτηρ Φαραὼ μετὰ ταῖς
 δούλαις τῆς εἰς τὸν ποταμόν διὰ τὰ λυαῖ. καὶ αἱ δούλαι αὐτῆς ἦσαν ὁμ-
 ωρὸς πρὸς τὸν ποταμόν, καὶ εἶδαν τὸ σεντεκόπυλον, καὶ θάρρουσαι, ὅτι
 εἶναι τίποτε βίος, ἔδραμαν εἰς τὴν κυρίαν αὐτῆς τὴν θυγατέρα Φαραὼ,
 καὶ τῆς εἶπαν διὰ τὸ σεντεκόπυλον ὅπως ἦσαν. καὶ ὡσαύτῃ ἦλθεν εἰς τὸν
 ποταμόν αὐτῇ, ἔσειλε καὶ ἤφεραν τὸ σεντεκόπυλον, καὶ ἀνοιξε καὶ ἦρε μέ-
 σα τὸ παιδίον καὶ ἔκλαιεν. ὡσαύτῃ εἶδεν αὐτὸ ἡ θυγατέρα Φαραὼ,
 εἶπε· τοῦτο τὸ παιδί εἶναι ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς Ἑβραίων. καὶ ἐχάρη ὅταν
 τὸ εἶδε, διὰ τὰ τὸ κάμη παιδί τῆς. καὶ ἐκεῖ ὡσαύτῃ ἐπῆρε τὸ παιδί, ἔφ-
 θασε καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μωϋσέως, ὅπως ἐπερπάτειε κατόπι, διὰ τὰ ἰδῇ
 πᾶς θέλει καταστήσει. καὶ ὡς εἶδε τὴν θυγατέρα Φαραὼ καὶ ἐκράτειε τὸ
 παιδί, καὶ ἐχαίρετο πῶς τὸ ἦρε, τῆς εἶπε· θέλεις τὰ φέρω μίαν γυ-
 ναῖκα τὰ τὸ βυζάνη; ἡ δὲ θυγάτηρ τῆς βασιλέως ἀπέσειλε τὴν, τὰ φέ-
 ρη τὴν βυζάνειαν, καὶ ἔπος ἔδραμεν ἡ ἀδελφὴ τῆς Μωϋσέως, καὶ ἐκρα-
 ξε τὴν μητέρα τῆς παιδὸς, καὶ τὸ παρέδωκε. καὶ ἐπαρήγγειλε τὴν, ὅτι τὰ
 φυλάγης καλὰ τὸ παιδί τοῦτο, καὶ τὰ τὸ ζέφης μετὰ πᾶσαν ἐπιμέλειαν,
 καὶ ἐγὼ θέλω δώσω τὸν κόπον σου. καὶ ἐπῆρκε ἡ γυναῖκα τὸ παιδί, καὶ
 ἔθρεφε το, καὶ ἐκολάκιδε το, καθὼς ποιεῖσιν αἱ Μητέρες τὰ περιπόθητα
 παιδιὰ αὐτῆς. Ὡς δὲ ἠυξήθη ὁ Μωϋσῆς, ἐπῆρκε ἡ Μητέρα τῆς, καὶ ἐπῆ-
 γε τὸ παιδί εἰς τὴν θυγατέρα Φαραὼ, καὶ παρέδωκε τὸ παιδί εἰς τὰς
 χεῖρας τῆς, καὶ ἔκαμεν τὸ ὄν αὐτῆς, καὶ ὠνόμασε τὸ ὄνομά του Μωϋσῆς,
 τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύεται τῇ γλώττῃ τῆς Αἰγυπτίων, ὁ σωθεὶς ἀπὸ τοῦ νε-
 ρόν. καὶ ἐπῆρε τὸ παιδί ἡ θυγατέρα τῆς Φαραὼ, καὶ τὸ ἐπῆγεν εἰς τὸν
 πατέρα τῆς. καὶ ὡς ἐπίασε τὸ παιδί εἰς τὰ χεῖρά τῆς, ἐπαίζεν αὐτὸ, καὶ
 ἐκολάκιδε. τὸ δὲ παιδίον ὁ Μωϋσῆς ἐπίασε τὴν κορῶναν τοῦ Φαραὼ,
 ὅπως τὴν ἐφόρειεν εἰς τὸ κεφάλι, καὶ τὴν ῥρίξε κάτω. ὡς δὲ εἶδε τοῦτο
 ὁ βασιλεὺς ἐθυμώθη πολλὰ, καὶ ἠθέλε τὰ θανατώσῃ τὸν Μωϋσῆν. Ὡς
 δὲ ἤκουσεν ἡ θυγάτηρ Φαραὼ, ὅτι τὰ σκοπώσῃ τὸ παιδί αὐτῆς, ἐλυπή-
 θη πολλὰ, καὶ ἔδραμεν εἰς τὸν πατέρα τῆς, λέγασα· ὅτι τὸτο ὅπως ἔκαμε
 τὸ παιδί, τὸ ἔκαμεν ὡς ἄγνωστον καὶ μαρὸν ὅπως εἶναι. ἀμὴν αὖ θέλης
 τὰ καταλάβῃς τὴν ἀλήθειαν, ἢ ἐν γνώσει τὸ ἔκαμεν, ἢ ἄγνωστα ὡς
 παιδί, βάλε εἰς εἷνα μέρος χρυσάφι, καὶ εἰς ἄλλο ἀναψέ κερί, ἄλλοι
 λέγαν κάρβυνα, καὶ βάλετα ὁμοῦς τῆς. καὶ εἰ μὲν πάρῃ τὸ χρυσάφι, τὸ
 ἔκαμε μετὰ γνώσιν, εἰδὲ καὶ πάρῃ τὰ κάρβυνα, ἰδὲ ὅπως κάμνει ὡς ἄγνω-
 στον, καὶ ἀφῆκε τὸ χρυσάφι καὶ ἐπῆρε τὴν φωτίαν. καὶ ταῦτα εἶπεν ἡ θυ-
 γάτηρ Φαραὼ, Θεὸς σοφία. Ὡς δὲ ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς τὰς λόγους, ἐκα-
 ταπαύνησεν ὁ θυμὸς αὐτῆς, καὶ ἠγαλλιάθη ἡ ψυχὴ τῆς· καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ὤρει-
 σε, καὶ ἤφεραν τὸ χρυσάφι λελαμπρυσμένον εὐμορφον, καὶ ἤφεραν καὶ φω-
 τίαν αὐτὰς μέρας, καὶ τὰ ἔβαλαν ὁμοῦς τῆς παιδὸς, καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἔδρα-
 με καὶ ἐπίασε τὴν φωτίαν. καὶ καθὼς ἦτον τὴν ἔβαλεν εἰς τὸ σόμα τῆς,
 καὶ ἐκάνῃ ἡ γλῶσσά τῆς. καὶ ἀπ' ἐκεῖνο ἔμεινε βραδύγλωσσος, καὶ δὲν ἀμί-
 λειε

λειε καθαρά. καθὼς τὸ μαρτυρεῖ ὁ Θεὸς Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς εἰς
 τὸν Βαρὺν Ἥχον, εἰς τὴν ὀχδὸν Ὠδὴν, ὅπῃ λέγει· „ Τῷ βραδὺ γλώσ-
 „ σῳ καὶ δυσήχῳ Μωσεί, ἦγεν κακοφώνῳ “. Ὡς δὲ εἶδεν ὁ Βασιλεὺς ὅτι
 ἐπῆρε τὴν φωτίαν, καὶ ἐβαλέ τιν εἰς τὸ σῶμα του, καὶ ἔκαψε τὴν γλῶσ-
 σάν του, ἐχάρηκε πολλὰ, καὶ εὐγαλε πᾶσαν ὑποψίαν κακῶ ὅπῃ εἶχε,
 διατὶ τῷ ἐρρίξε τὴν κοράναν. Ὁμῶς ἠυξιάθη ὁ Μωϋσῆς, καὶ ἦλθεν εἰς
 ἡλικίαν νέαν, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὰς ἀδελφὰς αὐτῷ, ἦγεν εἰς τὰς Ἑβραίας,
 καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ βλέπει καὶ δέρνει ὅσας Αἰγύπτιος ὦσαν Ἑβραῖον, καὶ ἐλυ-
 πήθη πολλὰ, καὶ ἐθυμώθη, καὶ σκοπῶναι τὸν Αἰγύπτιον, καὶ τὸν χῶναι
 εἰς τὴν ἄμμον. καὶ πάλιν ἐπὶ τὴν αὖριον βλέπει δύο Ἑβραίους καὶ ἐδι-
 κάζοντο, καὶ ἔδερναν ὁ ὅσας τὸν ἄλλον. καὶ λέγει τῷ ὁσὸς, διατὶ δέρνεις
 τὸν ἀδελφόν σου, ὅπῃ εἶναι Ἑβραῖος; ὁ δὲ τῷ ἀπεκρίθη· ποῖος σὲ ἐκα-
 μιν Ἀφρὴτην εἰς ἡμᾶς; μήπως θέλεις νὰ μὲ σκοπώσῃς καὶ ἐμὲ, καθὼς
 ἐσκόπωσες ἐχθρὸς τὸν Αἰγύπτιον; ἀκούσας δὲ ὁ Μωϋσῆς, ἐφοβήθη καὶ
 ἔφυγε, διὰ νὰ μὴ τὸ μάθῃ ὁ Βασιλεὺς, καὶ θανατώσῃ αὐτόν. καλὰ καὶ ἐν
 ὑσέροις τὸ ἔμαθε, καὶ ἐγύρῳε τον διὰ νὰ τὸν φοιδύσῃ. καὶ ἐκατοίκησεν ὁ
 Μωϋσῆς ἐν γῇ Μαδιάμ, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ πηγᾶδι καὶ ἐκάθισε. καὶ ἐκεῖ
 ἦλθαν αἱ ἐπτὰ θυγατέρες τῷ ἱερέως Μαδιάμ, ὅπῃ ἐβοσκῶν τὰ πρόβα-
 τα τῷ Πατρός αὐτοῦ, διὰ νὰ τὰ ποτίσῃν, καὶ ἐβόηθησέν ταις καὶ ἐπότισαν
 αὐτά. καὶ ὡσαν ἐποτίσθισαν τὰ πρόβατα, ἐπῆγαν εἰς τὸν Πατέρα αὐτῶν
 τὸν Ἰωθὼρ τὸν Ραγουήλ. καὶ ὡς ταῖς εἶδεν, εἶπε· τί εἶναι τοῦτο ὅπῃ
 ἐποτίσατε πόσον γλίσωρα καὶ ἦλθετε; ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον· ὅσας ἀν-
 θρωπος Αἰγύπτιος ἐπίασε, καὶ ἐν τῷ ἅμα εὐγαλε γερὸν, καὶ ἐδίωξε τὰς
 βοσκὰς, καὶ ἐβόηθησέν μας καὶ ἐποτίσαμεν. τότε λέγει πρὸς αὐτάς· καὶ
 πῶς εἶναι ὁ ἀνθρωπος ἐκεῖνος; καὶ πῶς τὸν ἀφήσετε, καὶ δὲν τὸν ἠφέρετε
 νὰ φάγῃ ψωμί; καὶ ἔπως ἐκραζῶν τὸν Μωϋσῆν, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ ἀπῆ-
 τι τῷ Ραγουήλ, καὶ ἔδωκεν τῷ θυγατέρα τῇ Σεπφώραν εἰς γυναῖ-
 κα. Μετὰ δὲ τὰς πολλὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, ἀπέθανεν ὁ Βασιλεὺς τῆς Αἰ-
 γύπτου, καὶ ἐβόησαν πρὸς τὸν Θεὸν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ, ἦγουσαν οἱ Ἑβραῖοι,
 ὅτι δὲν ἐδιώκοντο πλέον εἰς τὰ κακὰ τῶν Αἰγυπτίων. καὶ εἰσήκουσεν ὁ
 Θεὸς τῆς φωνῆς καὶ τὸν στυγμὸν αὐτοῦ. καὶ ὁ Μωϋσῆς ἐβοσκει τὰ πρό-
 βατα τῷ πενθερῷ, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ ὄρος τῷ Θεῷ Χωρήβ. „ Ὡφθη δὲ
 „ Ἀγγελος Κυρίου ἐν φλογὶ πυρὸς ἐκ τῆς βάτου, καὶ ὅρα, ὅτι ἡ βάτος
 „ καίεται πυρὶ, ἡ δὲ βάτος οὐ κατεκαίετο. εἶπε δὲ Μωσῆς· παρελθὼν
 „ ὄψομαι τὸ ὄραμα τῷτο τὸ μέγα, τί ὅτι οὐ κατεκαίεται ἡ βάτος; ὡς δὲ
 „ εἶδε Κύριος, ὅτι προσάγει ἰδεῖν, ἐκάλεσεν αὐτὸν ἐκ τῆς βάτος λέγων·
 „ Μωσῆ; ὁ δὲ εἶπε· τί ἐστὶ Κύριε; καὶ εἶπε· μὴ ἐγγίσῃς ὧδε, λῦσον
 „ τὸ ὑπόδημα ἐκ τοῦ ποδῶν σου. ὁ γὰρ τόπος ἐν ᾧ σὺ ἔστηκας, γῆ ἁγία
 „ ἐστὶ. καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεὸς τῷ Πατρός σου Ἀβραάμ, καὶ ὁ
 „ Θεὸς Ἰσαὰκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ “. ἦγεν ἐφανερώθη αὐτῷ τῷ Μωϋσεῖ
 Ἀγγελος Κυρίου ἐκ τῆς βάτος, καὶ βλέπει, ὅτι ἡ βάτος καίεται μὲ τὴν
 φωτίαν, καὶ δὲν κατεκαίεται. καὶ εἶπεν ὁ Μωϋσῆς· ἄς ὑπάγω νὰ ἰδῶ
 τῷτο τὸ θέαμα τὸ μέγα, διατὶ δὲν κατεκαίεται ἡ βάτος· καὶ ὡσαν εἶδεν

ὁ Κύριος, ὅτι σιμώνει νὰ ἰδῇ, τὸν ἔκραξεν ἀπὸ τὴν βάτον καὶ λέγει τῷ Μωϋσῇ, Μωϋσῇ· καὶ ἐκεῖνος εἶπε· τί εἶναι Κύριε; καὶ λέγει τῷ· μὴ σιμώνης ἐδῶ. λῦσαι τὰ ὑποδήματά σου ἀπὸ τὰ ποδάρια σου, διότι ὁ τόπος ὅπου στέκεις, εἶναι γῆ ἁγία. καὶ τότε τῷ λέγει· Ἐγώ εἰμι ὁ Θεὸς τῷ Πατρὸς σου τῷ Ἀβραάμ, καὶ ὁ Θεὸς τῷ Ἰσαάκ, καὶ ὁ Θεὸς τῷ Ἰακώβ. αὕτη ἡ βάτος ὅπου εἶδεν ὁ Μωϋσῆς προεσήμαινε τὴν Παναγίαν Παρθένον, ὅπου εἰδέχθη τὸ πῦρ ὅλον τῆς Θεότητος, καὶ ἔμεινεν ἀκατάφλεκτος, ἡγουμένη ὅπου δὲν ἐκάν. λοιπὸν μὴ λογιᾶσθαι τινὰς νὰ εἰπῇ, ὅτι Ἄγγελος ἦτον ἐκεῖνος ὅπου ὠμίλει μετὰ τὸν Μωϋσῆν, ἔσποντας νὰ λέγῃ Ἄγγελος Κυρίου, ἀμὴν ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος ἦτον τῷ Θεῷ. διότι βλέπεις ἐκεῖνο ὅπου εἶπε προηγουμένως, ὅτι ὁ Ἄγγελος Κυρίου ἐκάλεσεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς βάτους; παρακάτω λέγει· ὡσανὺ εἶδεν ὁ Κύριος πῶς σιμώνει νὰ τὸν ἰδῇ, τὸν ἔκραξεν ἀπὸ τῆς βάτους. καὶ ὁ Μωϋσῆς ἀπεκρίθη καὶ εἶπέ του· Κύριε· καὶ πάλιν ἐκεῖνος ὅπου λέγει, πῶς ἦτον Ἄγγελος Κυρίου, λέγει πῶς τῷ εἶπεν· Ἐγώ εἰμι ὁ Θεὸς τῷ Πατρὸς σου Ἀβραάμ, καὶ ὁ Θεὸς τῷ Ἰσαάκ, καὶ ὁ Θεὸς τῷ Ἰακώβ. ἰδὲ ὅπου δὲν ἦτον Ἄγγελος, ἀμὴν ἦτον ὁ Κύριος ἡμῶν, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ. καὶ εἰς τὸ μὴ θαυμάσης, διότι πανταχῶς ἀκείεις τὸν Υἱὸν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, Ἀγγέλους Θεοῦ. Ἄκουσε καὶ τὸν Ἠσαΐαν, ὅπου λέγει τὸν Κύριον μεγάλης βουλῆς Ἄγγελον, καὶ θαυμαστὸν σύμβουλον. καὶ ἀπέκει τὸν λέγει Θεὸν ἰσχυρὸν καὶ ὀξυσιασλῶ. Καὶ ὡσανὺ ἐσυντύχονεν ὁ Θεὸς μετὰ τῷ Μωϋσέως, τῷ εἶπεν· ὅτι ἤκουσα τὰς φωνὰς τῷ Λαῷ μου τῷ Ἰσραὴλ, διὰ τὰ πάθη καὶ τὰς θλίψεις καὶ τὰ κακὰ καὶ τὴν ὁδωδύην, ὅπου ἔχον ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας, καὶ θέλω νὰ τὰς ἐλευθερώσω ἀπὸ τὰ χεῖρά τους, νὰ τοὺς ὑπάγω εἰς γῆν ἁγαθὴν· γῆν, ὅπου ῥέει μέλι καὶ γάλα. καὶ τώρα θέλω νὰ σὲ ἀποστείλω πρὸς Φαραὼ βασιλέα τῆς Αἰγύπτου, διὰ νὰ ἐγγάλῃς τὸν Λαόν μου, τὰς ὑπὲρ Ἰσραὴλ, ἀπὸ τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου. Ὡς δὲ ἤκουσεν ὁ Μωϋσῆς παρὰ τῷ Θεῷ τὰς λόγους, ἀπεκρίθη· καὶ ποῖος εἰμαι ἐγώ, νὰ ὑπάγω πρὸς Φαραὼ βασιλέα Αἰγύπτου, νὰ ἐγγάλω τὰς ὑπὲρ Ἰσραὴλ ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου; ὁ δὲ Θεὸς λέγει τῷ Μωϋσῇ· ὅτι ἐγὼ θέλω ἦσθαι μετὰ σοῦ. καὶ ὁ Μωϋσῆς πρὸς τὸν Θεὸν λέγει· ἐγὼ ὑπάγω εἰς τοὺς ὑπὲρ Ἰσραὴλ, καὶ θέλω εἰπῇ πρὸς αὐτὰς· ὁ Θεὸς τοῦ Πατέρων ἡμῶν ἐσείλε με πρὸς ἐσᾶς. καὶ αὐτὴ εἶναι καὶ με ἐρωτήσαν, πῶς λέγεται τὸ ὄνομά σου, τί νὰ εἰπῶ πρὸς αὐτὰς; καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς τῷ Μωϋσῇ· Ἐγώ εἰμι ὁ ὢν. καὶ ἔτι νὰ τὰς εἰπῇς, ὅτι, ὁ ὢν ἀπέσείλε με εἰς ἐσᾶς. καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς πάλιν πρὸς Μωϋσῆν. εἶπε πρὸς αὐτοὺς, Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Πατέρων ἡμῶν, ὁ Θεὸς Ἀβραάμ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαάκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ. τὸτόμου εἶναι ὄνομα αἰώνιον, καὶ μνημόσυμον ἐν γενεαῖς γενεῶν. καὶ ἔπαρέ τους, καὶ ὑπάγε εἰς Φαραὼ, καὶ εἶπε αὐτῷ· ὁ Θεὸς τῶν Ἑβραίων καλεῖ ἡμᾶς, ἵνα πορεύωμεν εἰς γῆν ἡμερῶν εὐράται εἰς τὴν ἔρημον, νὰ κάμωμεν θυσίαν Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν. καὶ ἠξόλω, ὅτι δὲν θέλει σᾶς ἀκέσῃ, διότι ἐγὼ θέλω σκληρυνῇ τὴν καρδίαν σου, καὶ θέλω καταβάλλῃ αὐτὸν καὶ τὰς Αἰγυπτίους μετὰ τὰ θαύματα ὅπου θέλω κάμῃ εἰς

εἰς αὐτὸς. καὶ ἀπεκρίθη Μωϋσῆς καὶ εἶπεν· ἐὰν δὲν μὲ πισδέσῃς τοὺς λόγους, ὅπῃ θέλω τὸς εἶπῃ, τί νὰ κάμω, καὶ τί νὰ τὸς εἰπῶ; εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Κύριος· τί εἶναι αὐτὸ ὅπου κρατεῖς εἰς τὸ χεῖρ σου; ὁ δὲ Μωϋσῆς λέγει, ῥάβδι. καὶ λέγεται ὁ Κύριος, ῥίξε το εἰς τὴν γῆν. καὶ ῥίξέ το, καὶ ἐγένη ὄφιδι. καὶ ὡς τὸ εἶδεν ὁ Μωϋσῆς, ἔφυγεν ἀπ' αὐτό. καὶ ὁ Θεὸς τὸ λέγει· πιάσατο ἀπὸ τὴν ἔραν. καὶ ἔπως ἐγένη ῥάβδι ὡς τὸ πρῶτον· καὶ διὰ τὴν τοιαύτην ῥάβδον ὅπῃ ἐβάστα ὁ Μωϋσῆς, ὡς ποιμὴν ποροβάτων, καὶ ἔβοσκε τὰ πορόβατα, ἔπως καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς βασῶν τὸ Δικανίκιον, τῆς τῆς τῆς ποιμαντικῆς ῥάβδον, ὡς ποιμένες τῆς λογικῶν ποροβάτων τῆς Χειρῶν. διότι οἱ ποιμένες ἐκεῖνοι, ὅπῃ ἦσαν πρὶν νὰ γεννηθῇ ὁ Χριστὸς, ἦσαν τύποι τῆς πνευματικῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Χειρῶν, ἦσαν τῆς Ἀρχιερέων. καὶ δὲν ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ ποιμένες τῆς ποροβάτων ἀγριοί, καὶ ὡς ἔτυχον ἄνθρωποι, καθὼς εἶναι τὴν σήμερον οἱ ποιμένες τῆς ποροβάτων, ἀγριοί καὶ ἀπαίδεδοι, ἀμὴ ἦσαν τότε ποιμένες ποροβάτων, ὅλοι οἱ παλαιοὶ δίκαιοι, ὁ Ἰακώβ, οἱ δώδεκα Πατριάρχαι, ὁ Μωϋσῆς, καὶ ὁ Δαβίδ. καὶ διὰ τὸ ἐφανή ὁ Ἀγγελος εἰς αὐτοὺς ὡς ἡγιασμένους καὶ δικαίους ὅπῃ ἦσαν, ὡς εἶπαμεν εἰς τύπον τῆς Ἀρχιερέων, καὶ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἀποστόλων τῆς Χειρῶν. ὅμως εἶπε πάλιν· βάλε τὸ χεῖρ σου εἰς τὸν κόρπον σου, καὶ πάλιν, εὐγαλέ το. καὶ ἔπω τὸ ἔβαλε. καὶ ὅταν τὸ εὐγαλέν, ἐγὼνκε λεωρόν. πάλιν τὸ λέγει· βάλε το εἰς τὸν κόρπον σου, καὶ εὐγαλέ το. καὶ ἔκαμεν ὡσαν τὸν ὠρεῖσεν ὁ Θεός, καὶ ἔβαλέ το. καὶ ὅταν τὸ εὐγαλέν, ἦτον καθαρὸν καὶ ὑγιὲς ὡς τὸ πρῶτον. τότε λέγει ὁ Θεὸς τῷ Μωϋσῇ· ἐὰν μὴ σὲ πισδέσῃς, ἐδὲ θελήσῃς νὰ ἀκούσῃς τῆς φωνῆς σου, κάμε τὸ σημεῖον πρῶτον τῆς ὀφιδίος. καὶ ἐὰν δὲν σοῦ ἀκῶσῃ, κάμε καὶ τὸ δεύτερον τῆς χειρός σου· καὶ ἐὰν δὲν σὲ πισδέσῃς, ἔπαρε νερόν ἀπὸ τὸν ποταμόν, καὶ ῥέξε το εἰς τὴν γῆν, καὶ θέλει γνῆν αἷμα. καὶ λέγει ὁ Μωϋσῆς πρὸς τὸν Θεὸν δέομαί σου Κύριε, ἐγὼ δὲν εἶμαι διὰ τὴν τοιαύτην ὑπηρεσίαν, ὅτι εἶμαι βραδύγλωσσος. καὶ εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Μωϋσῇ· δὲν εἶμαι ἐγὼ, ὅπῃ ἔδωκα στόμα τῷ ἀνθρώπου, καὶ τὸν τυφλὸν ἰάξασα καὶ εἶδε, καὶ τὸν κωφὸν καὶ ἤκουσε; λοιπὸν πήγνε ἐκεῖ ὅπῃ σὲ σέλω, καὶ ἐγὼ θέλω ἀνοίξῃ τὸ στόμα σου, νὰ σὲ δώσω σοφίαν εἰς ἐκεῖνα ὅπου μέλλει νὰ λαλήσῃς. Ἦλθε δὲ ὁ Μωϋσῆς εἰς τὸν πειθερόν αὐτοῦ, καὶ λέγει· ὑπάγω εἰς τὴν Αἴγυπτον πρὸς τοὺς ἀδελφούς μου τὸς Ἑβραίους, νὰ ἰδῶ ἐὰν ζῶν. καὶ εἶπεν ὁ πειθερός τῷ ὑπάγε με ὑγείαν καὶ κατ'ὁδοῖον ἀγαθόν.

Μετὰ δὲ καιρὸν πολὺν ἀπέθανεν ὁ βασιλεὺς Αἰγύπτου, καὶ εἶπε Κύριος τῷ Μωϋσῇ ἐν γῇ Μαδιάμ· ὑπάγε εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ μὴ στέκης, ὅτι ἀπόθαναν ἐκεῖνοι ὅπου ἠθέλων νὰ σὲ θανατώσω, τούτεστιν ὁ βασιλεὺς. καὶ ὡς ἤκουσεν ὁ Μωϋσῆς ἐκ τοῦ Θεοῦ οὕτως, ἐκαβαλίσθη μετὰ τὴν γυναῖκά του καὶ μετὰ τὰ παῖδιά του, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον μετὰ τὸν ἀδελφόν του τὸν Ἀαρών. ἦλθεν εἰς τοὺς Ἑβραίους, καὶ ἐλάλησεν αὐτοῖς λόγια ἀγαθὰ, καὶ ἐκηγγελίσθη αὐτοῖς τὴν ἐλπίδα καὶ λύτρωσιν ἀπὸ τοῦ Αἰγυπτίου. καὶ οὕτως ἐπῆγε μετὰ τοῦ ἀδελ-

ἀδελφοῦ του καὶ τῆς Ἑβραίων εἰς τὸν Φαραώ. καὶ ἔλαβεν ὁ Μωϋσῆς εἰς τὸ χεῖρ του τὴν ῥάβδον τὴν παρὰ Θεοῦ βύλογηθεῖσαν. καὶ ὥσαν ἐπῆγεν, ἔκαμν ὅλα τὰ θαύματα ἐκεῖνα ὁμοῦ εἰς τὸν Φαραώ καὶ εἰς τὰς Αἰγυπτίους, λέγων πρὸς αὐτούς· ὅτι ὁ Θεὸς τῆς Ἑβραίων θέλει, ὅτι νὰ ἀποσείλῃ τὸν Λαόν τε, νὰ προσκυλήσῃν εἰς τὴν ἔρημον, ὥστε νὰ τὸν ἐορτάσῃν. Ὁ δὲ Φαραώ ἀπεκρίθη· καὶ τίς εἶναι ἐκεῖνος ὁ Θεὸς νὰ τὸ ἀκέσω, καὶ νὰ ἀποσείλῃ τὰς υἱὰς Ἰσραὴλ; δὲν τὸν ἠξούρω ἐγὼ τὸν Κύριον ἐκεῖνον, καὶ τὰς Ἑβραίους δὲν ἀποσέλλω. ἀμὴν σεῖς ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἀαρών, διατί σκανδαλίζετε καὶ διασρέφετε τὸν Λαόν ἀπὸ τῆς δουλοσύνης τῆς, καὶ δὲν ὑπᾶτε ἐκεῖθεν ὅπῃ ἤλθετε, νὰ μὴ κάμω μεγάλα παίδουσιν εἰς ἐσᾶς; καὶ ὡς ἤκουσεν ὁ Μωϋσῆς ἔπος, εἶπε πρὸς Κύριον· Κύριε διατί με ἔστειλεις εἰς τὸν Φαραώ, νὰ τὸν λαλήσω διὰ τὸ ὄνομά σου, καὶ αὐτὸς δὲν μὲ ἤκουσε, ἔδὲ ἀφώγει τὸν Λαόν σου; καὶ εἶπε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν· θέλεις ἰδῆ τί θέλω κάμω τῷ Φαραώ. μόνον ὑπάγε καὶ εἶπε τῆς Ἑβραίων, ὅτι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς μετὰ τὴν κραταιά μου χεῖρα θέλω τὰς βγάλῃ ἀπὸ τῆς δυναστείας τῆς Αἰγυπτίων, καὶ ἀπὸ τῆς σιλαβίας θέλω τὰς ἐλθῶ θέρωσιν. καὶ ὁ Μωϋσῆς εἶπε τὰ λόγια τῷ Θεῷ πρὸς τὰς Ἑβραίους, καὶ δὲν ἐπίστανται τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὀλιγοψυχίας καὶ τῷ φόβῳ. καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς πάλιν πρὸς Μωϋσῆν, καὶ Ἀαρών τὸν ἀδελφόν τε. ἐπειδὴ ὁ Φαραώ δὲν ἀκούει τὰ λόγους νὰ ἐλθῶ θέρωσιν τὰς Ἑβραίους, ἐπάρετε τὴν ῥάβδον καὶ ῥήξετέ τινι εἰς τὴν γλῶσσαν, ὁμοῦ εἰς τὸν Φαραώ καὶ εἰς τὰς Ἀρχοντας αὐτοῦ, καὶ θέλει γλῶσση Δράκων· καὶ ἔπος ἐπῆγαν καὶ ἔρρηξαν τὴν γλῶσσαν, καὶ ἐγένετο Δράκων, κατὰ τὸν λόγον τῷ Θεῷ. Ὡς δὲ εἶδε τὸτο ὁ Φαραώ, ἐφοβήθη, καὶ ἔκραξε τὰς σοφὰς αὐτοῦ καὶ τοὺς μαγί-
 τεις, καὶ ἔκαμαν τὰς μαγείας των· καὶ ἔρρηξαν τὰ ῥάβδια τῆς, καὶ ἐγένετο καὶ αὐτὰ Δράκοντες. ἡ δὲ ῥάβδος τῷ Μωϋσέως, ὅπῃ ἐγένετο Δράκων, ἐκα-
 τήπιε τὰ ῥάβδια ἐκεῖνα τῶν σοφῶν καὶ μάγων, ὅπῃ ἐγένετο Δράκοντες· ἡ δὲ καρδία τῷ Φαραώ ἐβαρυνήθη, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ ἀποσείλῃ τὸν Λαόν, καθὼς ὤρουν ὁ Κύριος. εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν· ὅτι ἐβαρυνήθη ἡ καρδία Φαραώ, καὶ δὲν θέλει νὰ σείλῃ τὸν Λαόν, ἀμὴν ὑπάγε τὸ τα-
 χύ πρὸς αὐτόν, καὶ αὐτὸς θέλει εὖγῃ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ποταμόν, καὶ σὺ νὰ τὸν ἀπαντήσῃς εἰς τὸ χεῖλος τῷ ποταμῷ. καὶ τὴν ῥάβδον σου νὰ τὴν βα-
 σᾶς, καὶ νὰ τὸ εἰπῇς, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς τῆς Ἑβραίων με ἔστειλεν εἰς ἐσῶν, διὰ νὰ ἀποσείλῃς τὸν Λαόν τε, καὶ δὲν μὲ ἤκουσες· καὶ πάλιν
 πῶρα σὺ τὸ λέγεις, καὶ δὲν μὲ ἀκούεις; καὶ διὰ τὸτο νὰ γνωρίσῃς πῶρα τὸν
 Κύριον ὅπῃ διώκεται τὰ πάντα, καὶ κάμνει εἴτι θέλει. λοιπὸν βλέπε, ὅτι ἐγὼ
 κρῶ μετὰ τὴν ῥάβδον μου τὸ νερὸν τῷ ποταμῷ, καὶ τὸ μεταβάλλω εἰς αἷμα,
 καὶ δὲν θέλεις ἔχει οἱ Αἰγύπτιοι νερὸν νὰ πίνῃ. καὶ τὰ ὄψα-
 ρια τῷ ποταμῷ ἰδὲ ὅπῃ τὰ ἔκαμα καὶ ἐφόφισαν. καὶ ἔχι μόρον τὸ νερὸν
 τῷ ποταμῷ κάμνω αἷμα, ἀμὴν καὶ ὅλα τὰ ἐπίλοιπα νερά ὁπόθεν βε-
 βήσονται. καὶ ἔπος ἐγένετο διὰ τῷ Μωσέως καὶ Ἀαρών μετὰ τῆς δυναμείας
 τῷ Θεῷ, καὶ δὲν ἠνέμισαν οἱ Αἰγύπτιοι, ἔδὲ ἐδούλουντο νὰ πίνῃ νερὸν,
 ἔτε ἀπὸ τὸν ποταμόν, ἔτε ἀπὸ ἄλλο νερὸν. καὶ ὥσαν εἶδεν ἔπος ὁ Φα-
 ραώ,

Πρώτη
 πληγή·
 τὰ νερά
 ἐγέναν
 αἷμα.

ραώ, ἦλθεν εἰς τὸ παλάτιον, καὶ ἰδὼν τὸ φοβερὸν τῆτο θαῦμα, δὲν ἡ-
 θέλησεν ἀπὸ τῆς κακίας τοῦ νὰ σέρξῃ, νὰ ἀποστείλῃ τὰς Ἑβραίους, νὰ
 ὑμνήσῃ τὸν Θεὸν εἰς τὴν ἔρημον, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Μωϋσέως ἐν τῇ
 ὄρει Χωρήβ. ἔπεσαν δὲ οἱ Αἰγύπτιοι τὸ γύρον τῆς ποταμῆς, διὰ νὰ πίνῃ
 νερόν, καὶ δὲν ἐδυήθησαν, καὶ ἐσάθηνσαν τὰ νερά αἵματα ἑπτὰ ἡμέρας.
 καὶ εἶπε Κύριος πάλιν τῷ Μωϋσῇ· ὕπαγε εἰς τὸν Φαραώ, καὶ εἰπέ τε,
 ὅτι ὁ Κύριος λέγει, νὰ ἀποστείλῃς τὸν Λαόν σου νὰ προσκυνήσῃ αὐτόν.
 ὁ δὲ Φαραώ δὲν ἠθέλησε νὰ κάμῃ δι' αὐτόν. Τότε ὁ Μωϋσῆς εἶπε τοῦ
 Αἰσάκ, καὶ ἔβαλε τὴν ῥάβδον εἰς τὸν ποταμόν, καὶ ἀνακάτωσε τὸ νερόν,
 ὁμοίως καὶ ὅλα τὰ ἐπίλοιπα νερά τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐν τῇ ᾧμα εὐγα-
 λαν πόσας βαθράκας, ὥστε ἐσκεπάσθη ὅλη ἡ γῆ τῆς Αἰγύπτου, καὶ τὰ
 σπύγδια ἐγένεον, καὶ τὰ κρεββάτια τῶς καὶ τὰ ἀγγεῖά τῶς, καὶ δὲν ἤμπο-
 ρῶσαν ἔτι νὰ φάγῃ, ἔτι νὰ πίνῃ ἀπὸ τῶς βαθράκας, ὄντας τόσοι πολ-
 λοί. καὶ ἔπιανον τὰ φτιάγια, καὶ τῶς ἐρρίχνον ἔξω ἀπὸ τὰ σπύγδια. καὶ
 καθὼς ἠθέλουν τὰς ῥήξῃ, πάλιν ἐγένεον περὶ ἑκατονταπλασίως.
 ὡς δὲ εἶδεν ὁ Φαραώ τὴν τοιαύτην ὀργὴν τοῦ Θεοῦ, ἐκάλεσε τὸν Μωϋ-
 σῆν καὶ τὸν Αἰσάκ, καὶ εἶπέ τε· δεηθῆτε τῶ Θεοῦ δι' ἐμέ, διὰ νὰ λύ-
 λῃ τῶς βαθράκας ἀπὸ ἐμέ καὶ ἀπὸ τὸν Λαόν σου, καὶ ἐγὼ νὰ ἀποστείλω
 τὰς Ἑβραίους. καὶ ἔπος ἐβόησεν ὁ Μωϋσῆς πρὸς τὸν Κύριον, καὶ ἐδεή-
 θη, καὶ ἐφόφισαν ὅλοι οἱ βαθράκοι, καὶ τῶς ἐμάζωξαν, καὶ τοὺς ἐκαμαν
 θημωνίαις, καὶ ἐλθούσῃ ὁ Φαραώ καὶ ὅλος ὁ Λαὸς αὐτῶν ἀπὸ τῆς ὀρ-
 γῆς τῶς βαθράκων. Ὁ δὲ Φαραώ, ὡς εἶδεν, ὅτι ἐξολοθρεύθησαν οἱ
 βάθρακοι, ἐσκλήρυνε τὴν καρδίαν του, καὶ δὲν ἄφηκε τὰς Ἑβραίους, καθὼς
 ἔταξε τῷ Μωϋσέως καὶ τῷ Αἰσάκ. Ὁ δὲ Κύριος λέγει πρὸς τὸν Μωϋσῆν·
 εἰπέ τῶ ἀδελφῶ σου, καὶ ἂς ἀνακαπόσῃ τὸ χῶμα, καὶ θέλῃ εὐγὴ πολλὰ
 κενέπια εἰς τὰς ἀνθρώπους, καὶ εἰς τὰ ζῶα. καὶ ἔπος ἐγένετο. καὶ ἐγέ-
 μισεν ὅλη ἡ γῆ τῆς Αἰγύπτου κενέπια, καὶ δὲν εἶχε πᾶς νὰ κατοικήσῃ
 ἔτι ἄνθρωπος, ἔτι ζῶον ἀπὸ τὰ κενέπια, τὰ ὅποια περὶ ἑκατονταπλασί-
 ως τῶς ἀνθρώπους. καὶ ἐσκλήρυνε ἡ καρδιὰ Φαραώ, καὶ δὲν ἠθέλη-
 σε νὰ ἀφίσῃ τὰς Ἑβραίους. Καὶ πάλιν εἶπε Κύριος πρὸς τὸν Μωϋσῆν·
 ἀργύρῃς τὸ ταχὺ, καὶ ὕπαγε ὁμοῦ εἰς τὸν Φαραώ, καὶ αὐτὸς θέλει
 δῶν εἰς τὸ νερόν, καὶ εἰπέ τε· ὅτι ὁ Κύριος σου λέγει, ὅτι νὰ στείλῃς
 τὸν Λαόν σου εἰς τὴν ἔρημον νὰ τὸν ὑμνήσῃ, εἰδὲ καὶ δὲν θέλῃς, θέλω
 σὲ στείλῃ καὶ ἄλλω τετάρτῳ πληγῇ, μύγαις φαρμακεραῖς, νὰ γεμίσῃ
 ὅλος ὁ τόπος. μόνον ὁ τόπος, ὅπου εἶναι ὁ Λαός μου τὸ γένος τῶς Ἑ-
 βραίων, ἐκεῖ δὲν θέλω στείλῃ. καὶ ἔκαμιν ὁ Μωϋσῆς, καθὼς τὸν ᾤ-
 ρισεν ὁ Κύριος. καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν Φαραώ, καὶ εἶπε τὰς λόγους ἐκεῖ-
 νας, ὡς ἐκ προσώπου Κυρίου· ἀλλ' ὁ Φαραώ τελείως δὲν ἤκουσε τῶ Μωϋ-
 σέως. καὶ ἀργίῃς Κύριος τὸν Φαραώ, καὶ τὸν Λαόν του, καὶ ἐπέμψεν τὴν
 μύγαν ἐκείνῃ τὴν φοβεράν καὶ φαρμακερὴν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Φαραώ, καὶ
 εἰς ὅλα τὰ σπύγδια τῆς γῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐξολοθρεύθη ἡ γῆ ἀπὸ τῶς
 φαρμακερῶν μύγαις ἐκείναις. καὶ ἔκραξεν ὁ Φαραώ τὸν Μωϋσῆν καὶ
 Αἰσάκ, καὶ εἶπέ τε· ὅτι νὰ κάμῃς θυσίαν τῷ Θεῷ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖ-
 νον.

Β. πλη-
 γὴ τῶν
 βαθρά-
 κων.

Γ. πλη-
 γὴ τῶν
 κενώ-
 των.

Δ. πλη-
 γὴ τῶν
 μυγῶν.

νον. ὁ δὲ Μωϋσῆς εἶπεν· ὅτι εἰς τὸν τόπον τῆτον ἡμεῖς δὲν κάμνομεν
 θυσίαν τῷ Θεῷ, μόνον γὰρ ὑπᾶμεν ἑξῶν ἡμερῶν σπάταν εἰς τὴν ἔρημον,
 καθὼς μᾶς ὤρισε. καὶ ὁ Φαραὼ λέγει τῷ Μωϋσῇ· διατί εἰς τὸν τόπον
 ἐτῆτον δὲν κάμνετε θυσίαν τῷ Θεῷ; ἐγὼ γὰρ σείλω τοὺς Ἑβραίους, γὰρ
 κάμουν θυσίαν τῷ Θεῷ εἰς τὴν ἔρημον, ἀμὴ οὐχὶ εἰς μακρὸν τόπον.
 μόνον δεήσῃς τῷ Θεῷ γὰρ μᾶς ἐλθέτω ἡ ἀπό τοῦ κακὸν τῆς μίγας ἐκεί-
 νης. καὶ ἐδεήθη τῷ Θεῷ, καὶ δὲν ἔμεινεν ἐδεμία. καὶ ὁ Φαραὼ δὲν ἠθέ-
 λησε πάλιν γὰρ σείλῃ τὰς Ἑβραίας, καθὼς εἶπε τῷ Μωϋσῇ. ὁ δὲ Κύ-
 ριος εἶπε πάλιν τῷ Μωϋσῇ· ὑπάγε εἰς τὸν Φαραὼ, καὶ εἰπέ τε, ὅτι ὁ
 Κύριος λέγει, γὰρ ἀποσείλῃς τὸν λαόν τε γὰρ προσκυλήσῃ αὐτόν. εἰδὲ,
 θέλει σὲ πέμψῃ ἄλλην ὀργὴν, θάνατον εἰς ὅλα τὰ ζῶα τῆς Αἰγυπτίων.
 ὁ δὲ Φαραὼ δὲν ἠθέλησε γὰρ ἀκούσῃ τῷ Μωϋσέως· καὶ ὁ Θεὸς ἔστειλε
 θάνατον εἰς ὅλα τὰ ζῶα τῆς Αἰγύπτου. εἰς ἄλογα, εἰς καμήλια, εἰς
 μελάρια, εἰς ποτόβατα, καὶ εἰς βοῖδια, καὶ ἀπέθαναν. τῷ δὲ Ἑβραίων
 τὰ ζῶα ἐφύλαξεν ὁ Θεός, καὶ δὲν ἀπέθανεν ἐκεῖνα. καὶ ὡς εἶδεν ὁ Φα-
 ραὼ, ὅτι τὰ ζῶα τῆς Αἰγυπτίων ἀπέθανον, καὶ ἔχῃ τῶν Ἑβραίων, ἐσ-
 κληρυύθη ἡ καρδιά αὐτοῦ, καὶ δὲν ἠθέλησε γὰρ σείλῃ τὸν λαόν τῶν Ἑ-
 βραίων. ὁ δὲ Θεὸς λέγει πάλιν τοῦ Μωϋσέως καὶ τῷ Ααρών· ἐπάρετε
 σάκτους ζεσλὸν ἀπὸ τοῦ καμῖνι, καὶ γεμίσετε τὰ χεῖρά σας, καὶ ὁμωρὸς
 εἰς τὸν Φαραὼ καὶ τὸν λαόν, ρίξετέ τινι ἀπάνω πρὸς τὸν οὐρανόν. καὶ
 ἐκείνη ἡ σάκτι θέλει διαδράμῃ εἰς ὅλην τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου, εἰς τὰς
 ἀνθρώπους καὶ εἰς τὰ ζῶα ὅπῃ ἔμειναν, γὰρ γοῇ βλάβη εἰς αὐτοὺς, ἡγουν
 τοσήματα μὲ τὴν ὕλην, τέττι φασκαλίδες, καθὼς γίνονται, ὅταν καὶ
 ἄνθρωπος ἀπὸ φωτίαν. καὶ ἔτως ἔγινε. καὶ ἐδὲ παρηγορίαν εἶχαν ἀπὸ
 τῆς πόνοῦς, ἐδὲ κανὼν δροσισμόν· ἀμὴ καθεζόμενοι, ἢ περιπατῶντες,
 ἔβραζαν αἱ σάρκες των μὲ ὀδυῆς μεγάλης, ὥσπερ γὰρ ἠθέλαν ἥσαι μέ-
 σα εἰς φωτίαν γὰρ καίωνται. καὶ ἦτον ὁ πόνος αὐτῶν δειμὺς πολλὰ καὶ
 ἀνίατος, καὶ ἐσκληρυύθη ἡ καρδιά Φαραὼ, διὰ γὰρ φανῇ ἡ δύναμις τοῦ
 Θεοῦ, καὶ δὲν ἠθέλησε πάλιν γὰρ σείλῃ τὰς Ἑβραίας. ὁ δὲ Κύριος λέγει
 τῷ Μωϋσέως· τὸ πρῶτον ὑπάγε εἰς τὸν Φαραὼ, καὶ εἰπέ τε· ὅτι, ἐπειδὴ
 δὲν θέλει γὰρ ἀκέσῃ τὸν λόγον σου, γὰρ ἀποστείλῃ τὸν λαόν μου γὰρ μου
 θυσιάσῃ, ἀπ' ὅσα κακὰ εἶδε ὅπῃ ἔσειλα, θέλω γὰρ σείλῃ μεγαλύτερα
 καὶ βαρύτερα· καὶ ἔτω γὰρ ἔσειλῃ εἰς ὅλην τὴν Αἴγυπτον βροχὴν καὶ χάλα-
 ζαν μὲ φωτίαν, καὶ ὅσας ἀνθρώπους ἦρε καὶ ζῶα, ὅλα τὰ ἠφάνισε, καὶ
 τὰ δένδρα εἰς τὸν κάμπον καὶ τὰ βότανα, καὶ διέτρεχεν ἡ βροχὴ τῆς χα-
 λάζης μὲ τὴν φωτίαν καὶ μὲ φωνὴν εἰς ὅλην τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου,
 μόνον εἰς τὸν τόπον τοῦ Γεσέμ, ὅπῃ ἦσαν οἱ Ἑβραῖοι, δὲν ἔπεσον ἔτε
 χάλαζα, ἔτε φωτία, ἔτε ἄλλο κακόν. ὡς δὲ εἶδεν ὁ Φαραὼ τῆτο, ἔβό-
 μαξε, καὶ ἔστειλε καὶ ἠφεραν τὸν Μωϋσῇ καὶ τὸν Ααρών, καὶ εἶπέ τε, ὅτι
 ἐσφαλα, καὶ ὁ Κύριος εἶναι δίκαιος, ἀμὴ ἐγὼ καὶ ὁ λαός μου ἐμεσθεν
 ἀσεβεῖς. καὶ παρακαλῶσας, δεηθῆτε τῷ Θεῷ γὰρ παύσῃ τὴν ὀργὴν του,
 καὶ ἐγὼ γὰρ ἀποσείλω τὸν λαόν τε εἰς προσκυλήσιν αὐτοῦ. καὶ ἔτως ἐδεή-
 θη ὁ Μωϋσῆς, καὶ παρῴθους ἔπαυσεν ἡ βροχὴ τῆς χαλάζης ἡ φοβερά

Ε. πλη-
 γή θά-
 νατος τῶν
 ζώων.

Ζ. πλη-
 γή· ἡ
 χάλαζα
 μετὰ
 πυρός.

καὶ αἱ φωναί, καὶ ἔγινε μεγάλη γαλήνη. ὡς δὲ εἶδεν ὁ Φαραὼ, ὅτι ἔπαυσεν ἡ ὀργὴ ἐκείνη ἡ μεγάλη, ἐβάρυνεν ἡ καρδιά τε καὶ τὰ Λαῶν του, καὶ δὲν ἀπέστειλε τὰς Ἑβραίας, καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Μωϋσέως. ὁ δὲ Κύριος πάλιν λέγει τῷ Μωϋσέως· ὕπαγε εἰς τὸν Φαραὼ, καὶ εἰπέ τε, ὁ Θεὸς τῷ Ἑβραίων λέγει· ἕως πότε κρατεῖς τὸν Λαόν τε, καὶ δὲν τὸν σέλλεις νὰ προσκυώσῃ; ἀμὴν ἤξευρε, ὅτι αὐτοὺς θέλει σὲ στείλῃ ἀκρίδα φοβερὴν, ὅπως δὲν τὴν εἶδαν ποτὲ οὔτε οἱ πατέρες σου, οὔτε τῶν πατέρων σου οἱ πατέρες. καὶ εἴτι ἀφῆσεν ἡ χάλαζα, θέλει τὸ ἀφανίσῃ αὐτή. ὡς δὲ εἶπε τὰς λόγους τὰς τῷ Μωϋσῆς τῷ Φαραὼ, διγῆκεν ἀπ' ἐκεῖ. ὁ δὲ Φαραὼ ἔσρεψεν αὐτὸν, καὶ εἰπέ τε· ἕως πότε νὰ παράσῃς τὴν Αἴγυπτον; καὶ εἶπε Μωϋσῆς· ἕως οὐ καὶ σύ παροργίζεις τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ δὲν τὸν ἀφώεις νὰ ὑπάγῃ, νὰ προσκυώσῃ ἐν τῷ ὄρει Σιναῖ, καθὼς εἶπεν. ὁ δὲ Φαραὼ λέγει· ἔπαρε τοὺς ἀνδρας καὶ ὕπαγε, προσκυώσῃ τῷ Θεῷ σας. ὁ δὲ Μωϋσῆς λέγει, ὅτι θέλω ὅλον τὸν Λαόν, ἀνδρας, γυναῖκας, νέες, νέας, μικρὰς καὶ μεγάλας, καὶ τὰ πρόβατα, καὶ τὰ βοῦδια, καὶ ὅλα τὰ ζῶα, ὅτι ἔγω μοι εἶπε Κύριος ὁ Θεός. Ὁ δὲ Φαραὼ λέγει τῷ Μωϋσέως, τίπο ὅπως λέγεις, ὅτι νὰ πάρῃς ὅλον τὸν Λαόν καὶ τὰ ζῶα, εἶναι πονηρία καὶ ἐπιβουλία. καὶ ἐδίωξεν αὐτὸν ὁ Φαραὼ μὴ θυμὸν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ. ὁ δὲ Κύριος λέγει τῷ Μωϋσέως· σήκωσε τὴν ράβδον σε πρὸς τὸν Οὐρανόν. καὶ ὡς τὴν ἐσήκωσεν, ἦλθεν αἶμος νότος, ὅλῳ τῷ ἡμέραν ἐκείνῳ καὶ ὅλῳ τῷ νύκτα, καὶ ἤφερε τὸ σὺν ἀκρίδα εἰς ὅλῳ τῷ γῆν τῆς Αἰγύπτου, ὅπως ἐσκέπασεν ὅλῳ τῇ γῆν καὶ τὴν ἔφθειρε· καὶ ἔφαγον ὅλα τὰ γοννήματα τῆς γῆς, καὶ ὅλον τὸν καρπὸν τῶν δένδρων, εἴτι ἀφῆκεν ἡ χάλαζα· καὶ τὰ ἀμπέλια ἠφανίσεν, καὶ τὰ περὶ βόλια ἐξολόθρευσε, καὶ ἔκαμν ὅλῳ τῷ γῆν ἐκείνῳ ὥσταν νὰ ἦθελον εἶσαι καῦμένη ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας· καὶ ὡς εἶδεν ὁ Φαραὼ ἕτως, ἐφοβήθη· καὶ ἐν τῷ ἅμα ἀπέστειλε καὶ ἤφεραν τὸν Μωϋσῆν καὶ Ἀαρὼν, καὶ τὰς εἶπεν· ὅτι ἐσφαλα εἰς τὸν Κύριον καὶ Θεόν σας καὶ εἰς ἐσᾶς, καὶ παρακαλῶ σας, δεῦτε τὴν δέησίν μου, καὶ δεήθητε πρὸς Κύριον τὸν Θεόν σας, ἵνα εὐγῇ ἡ ὀργὴ τῆς ἀπὸ ἐμᾶς. διγῆκε δὲ ὁ Μωϋσῆς, καὶ ἐδεήθη τὸν Κύριον, καὶ ἔπεμψεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν αἶμον δυνατὸν, καὶ ἐπῆρσεν ὅλῳ τὴν ἀκρίδα, καὶ δὲν ἀφῆσεν ἐδεμίαν. μόνον τὴν ἔρριξεν εἰς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, καὶ ἐκαταποντίθη. τῷ δὲ Φαραὼ ἐσκληρυνθῇ ἡ καρδιά, καὶ πάλιν δὲν ἔστειλε τὰς Ἑβραίας. ὁ δὲ Κύριος εἶπε πρὸς τὸν Μωϋσῆν· σήκωσε τὸ χεῖρ σε εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ θέλει γινῇ σκοτὸς εἰς ὅλην τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου. καὶ ἔγω τὸ ἔκαμε, καὶ ἔγινε μέγας σκοτὶς ἐφ' ἡμέρας, τὸσον ὅτι δὲν ἔβλεπεν ἄνθρωπος τὸν ἄνθρωπον, ἐδὲ στήταν νὰ περπατήσῃ, ἐδὲ εὐγινε τινὰς ἀπὸ τὸ σπῆντί τε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ἀδελφόν τε, ἢ εἰς συγγενὴν τε, ἢ εἰς φίλον τε· ἐδὲ ἀπὸ τὰ κρεββάτια τε ἐβλεπαν νὰ σηκωθῇ τὰς τρεῖς ἡμέρας, καὶ ὁ Λαὸς τοῦ Θεοῦ οἱ Ἑβραῖοι εἶχαν φῶς μέγα. ὁ δὲ Φαραὼ, ὡς εἶδε καὶ αὐτὴν τὴν ὀργὴν, ἐκάλεσε τὸν Μωϋσῆν καὶ Ἀαρὼν, καὶ εἶπεν· ὑπάγετε, λαβέτε τὸν Θεὸν μεγάλους καὶ μικροὺς, μόνον τὰ ζῶά μας νὰ μᾶς ἀφήσετε, διὰ νὰ κάμωμεν θυ-

Η. πλν-
γῆ τῆς α-
κρίδων.

Θ. τὸ
σκοτὸς τὸ
ψηλαφῇ-
τόν.

σίαν εἰς τὸν Θεόν. καὶ ἐσκληρύνθη ἡ καρδιά Φαραὼ, καὶ δὲν ἀπέστειλεν αὐτὸς, ἀλλ' εἶπε τῷ Μωϋσέως μετὰ ὀργῆς καὶ θυμῷ· ὕπαγε ἀπ' ὀμῶτός μου, καὶ πρόσεχε νὰ μὴ ἐλθῇς πλέον νὰ ἰδῇς τὸ πρόσωπόν μου. εἶδὲ καὶ ὅποιαν ἡμέραν ἐλθῇς, θέλεις λάβῃ θάνατον. ὁ δὲ Μωϋσῆς λέγει· καθὼς εἶπας, ὅτι πλέον δὲν θέλωσε ἰδῆ εἰς τὸ πρόσωπον, ἀληθῶς εἶναι. εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν· ἀκόμη μίαν πληγὴν θέλω νὰ δώσω τῷ Φαραὼ καὶ τῇ Αἰγυπτίῳ, καὶ τότε θέλω σὰς διγάλην ἀπ' ἐδῶ, καὶ νὰ σὰς ἐλθῇ θανάτω με ὅλα τὰ τῶνά μου, καὶ λάληστε κρυφίως εἰς τὰ ἀφτιά τῷ Λαῷ μου, νὰ ζητήσεν καθύπερθε ἀνδρας καὶ γυναῖκα ἀπὸ τὸν γείτονά του καὶ ἀπὸ τῆς γειτονίας αὐτοῦ σκεῖν ἀργυρὰ καὶ χρυσᾶ, καὶ φορέματα πολυτίμα. καὶ μετέσρεψεν ὁ Θεὸς τὰς καρδίας τῇ Αἰγυπτίῳ, καὶ ἔδωκεν αὐτὰ, καὶ τὰ ἐπῆραν οἱ Ἑβραῖοι, καὶ ἐγύμνωσαν τὰς Αἰγυπτίους ἀπὸ τὸν βίον αὐτῶν. καὶ ὁ Μωϋσῆς ἦτον φοβερός, μέγας, καὶ περιβόητος εἰς τὸν Φαραὼ, καὶ εἰς τὰς Ἀρχοντας αὐτοῦ, καὶ εἰς ὅλους τὰς Αἰγυπτίους. εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν· λάλησον τῷ Λαῷ τῇ Ἑβραίων, νὰ ἐτοιμάσων κατὰ οἴκους καὶ πατεῖας, ἥγαν καθέ τις αὐτῶν με ὅλην τὴν φαμελίαν, καὶ πᾶσαν φυλὴν καὶ γένος, ὅτι τῇ δεκάτῃ τῷ μηνὸς τῷ πρώτῳ, (πρῶτος μῆνας λέγεται κατὰ Ἑβραίους ὁ Μάρτιος, διότι ὁ Θεὸς, λέγει, ὅτι τότε ἐκαμε τὸν Κόσμον, καθὼς ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς εἰς τὸν λόγον τῷ Εὐαγγελισμοῦ λέγει τὰ παραδείγματα, ὅτι βλέπεις τότε τὰ δένδρα καὶ αὐτοῦ, καὶ ὅλα τὰ ζῶα ὅπερ ἀρχίζον νὰ γεννῶν, καθὼς τὰ ἄνωγεν ὁ Θεός· καὶ οὕτω τὰ δένδρα νὰ ριζώνουσι καὶ νὰ αὐξάνουσι.) ἥγουν εἰς τὰς δέκα τῷ μηνὸς τῷ πρώτῳ, νὰ πιάσεν οἱ Ἑβραῖοι εἷνα ἀρνὶ χρονιάειον καθαρὸν, νὰ μὴ ἔχῃ κανένα κολόβωμα, καὶ νὰ τὸ φυλάξεν ἡμέρας πέντε, καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι ἀρνὶ, νὰ πιάσεν εἰς τὴν δεκάτῃ τετάρτῃ ἡμέρᾳ τῷ μηνὸς νὰ τὸ ψήσεν ὅππῃ πνεῖ, καὶ ἔχῃ βρασμὸν μετὰ τὸ νερόν, καὶ νὰ σέκωνται ὀρθοί, νὰ ἔχον εἰς τὰ πόδια εἰς τὰς ὑποδήματα, καὶ ῥαβδί εἰς τὸ χεῖρ, καὶ ἄζυμα, καὶ πικραλίδαις. καὶ ὅταν θέλῃ σφάξῃ τὸ ἀρνὶ, νὰ ἀλείψῃ τὰ ἀνάφλια τῇ θυρῶν αὐτῇ καθύπερθε. διότι ὁ Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ θέλει κατέβῃ, νὰ σκοτώσῃ ὅλα τὰ πρωτότοκα τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτηνῶν. καὶ ὅσους ἰδῇ, νὰ εἶναι ἐσφραγισμένοι αἱ πόρταις μετὰ τὸ αἷμα, ὅλους ἐκείνους θέλει ἀφήσῃ νὰ γλυτώσεν, καὶ τότε νὰ φάγῃ τὸ ἀρνὶ ἐκεῖνο βιαστικὰ ὀρθοί, διότι θέλῃ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν Φαραὼ, νὰ περάσῃ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν.

Τοῦτο ἦτον προμηνύμα τῆς Σαρκώσεως τοῦ Χριστοῦ, διότι ἡ Σάρκωσις τοῦ Δεσπότης Χριστοῦ τοῦ ἀμώμου Ἀμνοῦ ἦτον, διὰ νὰ κάμῃ νὰ γλυτώσῃ ὅλον τὸ γένος τῇ ἀνθρώπων, καὶ νὰ τὸ ἐλθῇ θανάτω ἀπὸ τὰ χεῖρα τῷ Φαραὼ, τῷ Διabolῷ, καὶ ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, ἥγουν ἀπὸ τὸ σκοτὸς τῆς ἀγνοσίας, καὶ νὰ περάσῃ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, καὶ νὰ φέρῃ εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας τὸ γένος τῇ ἀνθρώπων, ἥγαν εἰς τὴν Βασιλείαν τῇ Οὐρανῶν. Καὶ εἶπε τῷ Μωϋσῇ, νὰ πάρῃ ἄμνον, τῷ πρόβατον ἀρνὶ, τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε τὸν Χριστόν, ὡς τὸ λέγει ὁ Ἅ-

Περὶ τοῦ
Ἀμνοῦ,
καὶ ὅτι
τύπος
ἦτον τοῦ
Χριστοῦ.

ὁρατὸν
τύπον καὶ
τὴν ἐκ-
θεσίαν.

σαΐας· „Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἦχθη, καὶ ὡς Ἀμνὸς ἐναντίον τοῦ κεί-
 ροντος αὐτὸν ἄφρων“. καὶ ὁ θεῖος Ἰωάννης ἡ Πρόδρομος, ὅταν τὸν εἶ-
 δον, εἶπεν· „Ἴδε ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ αἶρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ Κόσμου“.
 πρόβατον ὀνομάζει τὸν Χριστὸν διὰ τὴν ἀκακίαν, καὶ διότι ὅτι ὁ Ἀδάμ πρό-
 τερον μὲν τῇ ἁμαρτίᾳ ἐνδύθη τὰς δερματίνους χιτῶνας, οἱ ὅποιοι ἐσή-
 μαιναν τὴν σάρκα τὴν θνητὴν, ἦγον τὴν πρόσκαιρον τέτλη ὅπερ ἀπο-
 θνήσκει, καθὼς λέγει εἰς τὸν λόγον τῷ Χριστῷ γεννῶν Γρηγόριος ὁ
 Θεολόγος, καὶ ἐνδύει τὰς δερματίνους χιτῶνας, ἵσως τὴν παχυτέραν σάρ-
 κα καὶ θνητὴν. λοιπὸν οἱ δερματίνοι χιτῶνες, δὲν ἐσήμαιναν ἄλλο, μόνον
 ὅτι ἀπὸ τῇ ἀθανασίᾳ ὅπερ εἶχε ὁ Ἀδάμ νὰ φορῇ, διὰ τὸ αὐ-
 τομάθῃ ὁ Χριστὸς Ἀμνὸς, διὰ νὰ ἐνδύσῃ τὸν Ἀδάμ τῆς ἀφθαρσίας τὸ
 εἶδμα. Τέλειον Ἀμνὸν λέγει διὰ τὴν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ, τῆς ὁποίας
 Θεότητος εἰς τὸ πρᾶγμα εἶναι τελειότερον. ἀκόμη, ἐπειδὴ ἦτον ὁ Χριστὸς
 τέλειος Θεὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος. διότι τέλειος ἄνθρωπος λέγεται ἐκεῖ-
 νος, ὅπερ ἔχει ὅλα τὰ ἀνθρώπινα χωρὶς τῆς ἁμαρτίας, ὡσὰν ἦτον ὁ
 Δεσπότης Χριστός. ἀρσενικός λέγει νὰ εἶναι ὁ Ἀμνὸς, διότι ἀρσενικὰ
 ἐθυσίαζαν εἰς τὸν Ναὸν διὰ τὰς ἀνθρώπους, καὶ ὁ Χριστὸς ἐθυσιάθη διὰ
 τὸν Ἀδάμ. ἀκόμη λέγεται Ἀρσεν, διὰ τὴν σερεότητα ὅπερ ἔχει τὸ ἀρ-
 σενικὸν περισσώτερον ἀπὸ τὸ θηλυκόν. καὶ διότι λέγει εἰς τὸν Νόμον,
 ὅτι πᾶν ἀρσενικὸν διακοῖνον μήτραν, ἅγιον τῷ Κυρίῳ κληθήσεται. ἡ-
 ξάμεν τὸ, ὅτι πᾶν ἀρσεν διακοῖνον μήτραν, λέγεται μόνος ὁ Χριστός,
 ὁ ὁποῖος μόνος ἀνοίξε τῆς Παρθένου τὴν μήτραν, καὶ ἐγεννήθη. διότι τῷ
 ἄλλων γυναικῶν δὲν ἀνοίγει τὴν μήτραν τὰς τὰ παιδιά, μόνον οἱ πατέ-
 ρες των τὴν ἀνοίγειν προτίτερα. καὶ ἄκρσον τοῦ θεοῦ Ἰωάννη, ὅπερ λέγει·
 „Ἀρσεν μόν, ὡς διανοῖξαν τὴν παρθενόεσσαν νηδυῶ, πέφλυε Χριστός·
 „ὡς βροτὸς δὲ Ἀμνὸς προσηγόρευται. ἄμωμος δὲ ὡς ἀγνόςτος κηλίδος,
 „τὸ ἡμέτερον Πάχχα, καὶ ὡς Θεὸς ἀληθὴς τέλειος λέλεκται“. Διαλαμ-
 βάει γὰρ τὸ Τροπάειον, ὅτι ὁ παλαιὸς Νόμος ἠθέλε τὸ Ἀρνὶ νὰ εἶναι
 ἀρσενικόν, τὸ ὁποῖον προετύπωνε τὸν Χριστὸν. λέγειτο καὶ Ἀρσενικόν,
 ἐπειδὴ μόνος αὐτὸς ἠνοίξε τὴν μήτραν τῆς Παρθένου, καὶ ἔχι ἄλλο βρέ-
 φος, διότι ἦτον νὰ εἶναι ἄνδρας, ἔχι γυναῖκα. λέγεται Ἀμνὸς, καὶ ἔχι
 ἀμνάς. ὀνομάθη ἀκόμη Ἀμωμος, διότι δὲν ἐμέτεχεν εἰς καμίαν ἁμαρ-
 τίαν, καὶ αὐτὸς ἦτον τὸ Πάχχα· καὶ πάλιν ὀνομάθη Τέλειος ὡς Θεὸς ἀ-
 ληθινός. καὶ Ἀρσενικὸν ἀκόμη λέγεται, ἐπειδὴ Ἡσαΐας ὁ Προφήτης εἶ-
 πε· „Παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, Υἱὸς καὶ ἐδόθη ἡμῖν“. εἶπε δὲ, ὅτι νὰ
 εἶναι εἰς τὸν χρόνον τὸ Ἀρνὶ. ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ ἥλιος τῆς δικαιο-
 σιώνης, ὁ ὁποῖος, καθὼς ὁ ἥλιος ὁ αἰθνητὸς τελειώνει τὸν χρόνον, ἔτω
 καὶ ὁ Χριστὸς, ὁ Υἱὸς, καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἐποίησε καὶ ἐτελείωσε τὸν Κόσ-
 μον, καὶ συνέχει καὶ κυβερνᾷ τον, καὶ αὐτὸς ἐποίησε τὰς αἰῶνας, καὶ διὰ
 τὸ λέγει Ἐνιαύσιος, πούτεσιν εἰς τὸν χρόνον. καὶ ὅτι ἀπ' αὐτὸν εἶναι ὅλα
 τὰ πάντα, καὶ εἰς αὐτὸν σρέφονται. ἀκόμη λέγεται Ἀμωμος Ἀμνὸς, ἐ-
 πειδὴ δὲν εἶχε καμίαν ἁμαρτίαν, εἰδὲ καμίαν κακίαν, εἰδὲ κανένα ἐλάτ-
 τωμα. λέγει, ὅτι τῇ δεκάτῃ τοῦ Μηνὸς νὰ πάρῃ τὸν Ἀμνὸν, ἐπειδὴ, καὶ
 τὰς

τῶν Ἀειθμητικῶν, τὸ εἶναι ἀρχὴν, καὶ τελειώνει εἰς τὸν δέκατον ἀριθμόν. καὶ ὁ δέκατος μὲ τὸν πρῶτον εἶναι εἷς σινδόμεμα ὅλον αὐτάμα, καὶ λέγεται τέλειος ἀειθμός. διότι ἡξόλεις, καθὼς σώσεις τὸν δέκατον ἀειθμόν, δευ' ἀρχίζεις ἀπὸ ἄλλου πάλιν, παρὰ ἀπὸ εἷος νὰ εὕρης ἄλλα. καὶ ἔτι ἀπὸ δέκα εἰς δέκα κάμνεις τοὺς ἀειθμούς. καὶ διὰ τὴν τελειότητα τῶν ἀειθμῶν, ὅπως ὤρισεν ὁ Θεὸς τῇ δεκάτῃ τῶν πρῶτων Μηνῶν νὰ πάρουν τὸ Ἀρνί. καὶ μὲ ταῦτα λέγει, ὅτι νὰ τὸ φυλάσῃς πρῶτε ἡμέρας, νὰ μὴ πάθῃ καρμίαν μαγαρισίαν. διότι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἡ ἁμωμος θυσία, εἶναι καθαρτικὴ τῶν πρῶτων αἰδήσεων. καὶ αὕτη εἶναι ἡ σύννοια τῶν Προφητῶν. διότι ἀπὸ τὰς πρῶτες αἰδήσεις, ὡσαν εἶπαμεν, ὅπως εἶναι θυερίδες, ἔρχονται καὶ ἐμπαίνον ὅλα τὰ ἁμαρτήματα καὶ τὰ κέντρα τῆς ἁμαρτίας. Εἶπε νὰ τὸ διαλέξῃς ἐχὶ μόνον ἀπὸ ποτόβατα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ εἰρίφια, διότι δευ' ἦλθε νὰ σώσῃ μόνον δικαίους, ἀμὴ καὶ ἁμαρτωλούς, οἱ ὅποιοι ἁμαρτωλοὶ οἰομάζονται Εἰρίφια. λέγει, ὅτι κάθε σπῆτι νὰ πέρνῃ εἷος, ἢ καὶ πᾶσα παρσία. εἶδε καὶ δευ' εἶναι ἐκεῖνοι ἀρκετοὶ νὰ τελειώσῃς τὴν θυσίαν, νὰ πέρνῃς καὶ ἄλλους πτωχούς ἀπὸ τὸ γένος καὶ τὴν πατρίδα, διότι θέλει ὁ Θεός, καὶ αὐτὸν τινὰς δευ' ἀρκεῖ ξεχωριστά νὰ φέρῃ θυσίαν τῷ Θεῷ, ὥς κράξῃ καὶ ἄλλους νὰ τὴν βοηθήσουσι κατοίκους καὶ παρσιούς. ἦγον αὖ εἶναι εἷος Χριστιανός, καὶ δευ' ἀρκεῖ ἐκεῖνος μόνος νὰ φέρῃ καθαρὰν θυσίαν πρὸς τὸν Θεόν νὰ κράξῃ καὶ ἄλλους νὰ δευθῇ καὶ νὰ προσφέρῃ τῷ Θεῷ θυσίαν μαζὶ, διὰ νὰ πληρώσῃ ὁ εἷος τῶν ἄλλων ἐκεῖνο ὅπως λείπει, καὶ νὰ τελειωθῇ ἡ θυσία τῶν πρὸς τὸν Θεόν. δηλοῖ, ὡς τε νὰ δευθῇ οἱ Ἱερεῖς δι' αὐτῶν. ἀκόμη λέγει, ὅτι μὲ βίαν νὰ τὸ φάγῃς, διότι ἡ Βασιλεία τῶν Θεῶν βιάζεται, καὶ βιασαὶ ἀρπάζουσιν αὐτήν. καὶ ὅταν θέλῃς νὰ κάμῃς ἔργα Θεῶν, πρέπει μὲ πᾶσαν σπουδὴν νὰ ἀγωνίζεσαι νὰ κάμῃς τὰ ἔργα τῶν Θεῶν. λέγει, ὅτι νὰ φορῇς ὑποδήματα, διότι καθὼς εἰς τὴν ἔρημον τῆς Αἰγύπτου καὶ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ἦσαν πολλὰ ὀφίδια, καὶ διὰ νὰ μὴ τοὺς βλάπτῃς, εἶπε νὰ βάλῃς τὰ ὑποδήματα, ἔγω καὶ ἡμεῖς οἱ Χριστιανοί, ἐλάβαμεν τὴν ἐξουσίαν ἀπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν πατεῖν ἐπάνω ὄφεων καὶ σκορπίων, καὶ εἰς πᾶσαν τὴν δύσασιν τῶν ἐχθρῶν, ὅταν ἐφύγαμεν τὴν Αἴγυπτον, ὅπου σημαίνει τὸ σκότος τῆς ἀγνωσίας. ἦγον ὅπου διήκαμεν ἡμεῖς οἱ Χριστιανοί ἀπὸ τῆς ἀγνωσίας, καὶ ἦλθαμεν εἰς τὴν θεογνωσίαν. λέγει, νὰ φάγῃς πικραλίδας καὶ ἄζυμα, ἑπτὰ ἡμέρας, διότι αἱ πικραλίδας ἐδηλώσαν τὸ ῥαχὺ καὶ πικρὸν τῆς ἀσκήσεως τῶν Χριστιανῶν, καθὼς λέγει ὁ Χριστός. „Σπηνὴ καὶ πεθλιμμένη ἡ ὁδός, ἡ ἀπάγχσσα εἰς τὴν Βασιλείαν „τῶν Οὐρανῶν“. Ἄζυμα λέγει νὰ φάγῃς ἑπτὰ ἡμέρας, διότι ὁ ἑβδομος ἀειθμός ἐτιμάτο πολλὰ εἰς τὰς Ἑβραίους, ἦγον αἱ ἑπτὰ ἡμέραι διὰ τὸ κατέπαυαν τῇ ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ, καὶ ὁ Θεὸς εἰς ἑπτὰ ἡμέρας ἔκαμεν ὅλα τὰ ἔργα αὐτῶν, καὶ κατέπαυσε τῇ ἑβδόμῃ, καὶ μάλιστα εἶναι εἰς τύπον τῆς ἑβδόμης αἰῶνος. Ἄζυμα λέγει, διότι δευ' ἦλθεν ὁ Θεὸς κατεῖνα ἀναβάτῳ νὰ πάρῃ καὶ νὰ ἔχῃ ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, τέτσερις νὰ ἀφήσῃς ἐκεῖ εἰς τὸ σκότος τῆς ἀγνωσίας, ἦτοι εἰς τὴν Αἴγυπτον ὅλα τὰ ἔργα

ἔργα τῆς Εἰδωλολατρείας, ὡσαύτ' λέγει ὁ Θεολόγος Γρηγόριος, „Μηδὲν
 „ἐπιφερομένοιν Αἰγυπτιακῶν καὶ ἁθρῶν φυράματος“. Φύραμα λέγει τὸ Ζυ-
 μάρι, τῆςτις νὰ μὴ φέρειν ἑδνὰ ἀναβατὸν τῆς Αἰγύπτου ἁθρῶν, ἀμὴ ἐν
 ἀζύμῳ εἰλικρινείας καὶ ἀληθείας, δηλαδὴ καθαρότητος καὶ ἀληθείας· διό-
 τι ἡ Εἰδωλολατρεία ἦτον ψεύδος καὶ ἀκαθαρσία, ἐπεὶδὴ ἦσαν ψεύτικα
 καὶ τὰ ὀνόματα τῶν Ἑλλήνων, καὶ αὐτοὶ ψεῦσαι, καὶ ἡ θυσιάσις ἀκάθαρ-
 πος, καὶ γεμάτη αἵματα ἀνθρώπων, καὶ ἀπὸ καθ' ἑκατέστης λογῆς ζώων. διὰ τὸ
 λέγει, νὰ ἔχῃν Ἄζυμα εἰλικρινείας καὶ ἀληθείας, καὶ νὰ μὴ βασῶν κα-
 ννὰ ἀναβατὸν καὶ ἁθρῶν τῆς Εἰδωλολατρείας. λέγει, ὅτι νὰ σφάζῃ τὸν
 ἀρνίον ἐκεῖνον, νὰ χρίσῃ μετὰ τὸ αἷμα τὰ ἀνώφλια καὶ κατώφλια τῶν θυ-
 ρῶν αὐτῶν καθαρῶς, καὶ τὰ δύο παραστρατὰ τῆς πόρτας ὅπως σέκονται
 πλάγια, διότι ὅσαις ἰδὴ χρισμέναις ὁ Ἄγγελος, νὰ μὴ σέβῃ ἐκεῖ. ἀ-
 νώφλια καὶ κατώφλια εἶναι ἡ καρδιά καὶ ὁ νῆς τῶν ἀνθρώπων, τὰ ὅποια ἐ-
 κεῖνα ἀνώφλια καὶ κατώφλια, ὅσα εἶρη ὁ Ἄγγελος ἐκεῖνος· ἀλειμμένα μετὰ
 τὸ Αἷμα τῶν Κυρίων ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δεῦν θέλει σκοπὸς τὰ πρωτότο-
 κα. πρωτότοκα τῶν ἀνθρώπων τῶν Χριστιανῶν λέγονται, ὅλοι οἱ πρωτοὶ λο-
 γισμοὶ, ὅπως ἔρχονται εἰς τὸν ἄνθρωπον. Λοιπὸν ὅσοι θέλουν περικυ-
 ρῆναι, καὶ νὰ σφραγίσῃν τὰ ἀνώφλια καὶ κατώφλια μετὰ τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου
 ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἀρνίων τῶν ἀμώμων, τῶν τελείων, τοῦ ἀληθινῆς Θεοῦ,
 τῶν αἵροντος τὴν ἁμαρτίαν τῶν Κόσμου, ἐκεῖνοι μόνοι θέλουν γλυπὸς τὰ
 πρωτότοκά τας, τῆςτις τῶν λογισμῶν αὐτῶν καὶ τῶν διανοίας ἀπὸ τὸν φόνον
 τῶν Ἀγγέλων, καὶ τὰ ἀνώφλια καὶ κατώφλια ὅπως ἀκέραια, λέγονται ἡ πρᾶ-
 ξις ἡ ἀγαθὴ καὶ ἡ θεωρία, ἥταν τὰ ἔργα τῶν καθαρῶν καὶ ἡ διάνοια. καὶ
 ὁποῖος ταῖς περικυρῆσιν καὶ ταῖς ἀλείψῃ μετὰ τὸ Αἷμα τῶν Χριστοῦ, ὅσα
 ἔργα, ἥταν πρωτότοκα καὶ μετὰ τὴν πρᾶξιν καὶ μετὰ θεωρίαν, τῆςτις καλὰ,
 δεῦν θέλουν φονεῖσθαι, ἀμὴ θέλουν ἔχειν διὰ τὸ Αἷματος Χριστοῦ τῶν ἀληθινῶν
 ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ εἶναι τὸ αἷμα ὅπου παρήγγειλεν ὁ Θεὸς διὰ τοῦ
 Μωϋσῆ τῶν Ἑβραίων, νὰ ἀλείψου ταῖς πόρταις τους. Λέγει ὅτι πρὸς
 ἐσπέραν νὰ τὸ φάγῃν, διότι εἰς τὸν ἑχάτον αἰῶνα ἦτον τὸ τῶν Χριστοῦ Πά-
 ρος. ἀκόμη καὶ ὁ Χριστὸς ἐσπέρα ἔκαμε τὸ Πάχα μετὰ τῶν μαθητῶν αὐ-
 τῶν, καὶ τὸ διὰ νὰ λύσῃ τὸ σκότος τῆς ἁμαρτίας. Λέγει νὰ τὸ κάμῃν
 ὁππότε, ἥταν ψιτὸν, διότι ἐκεῖνο ὅπως μαγειρῶν, εἶναι γεμάτον νερόν καὶ
 ζεμῖα, ἀμὴ ἐκεῖνο ὅπως εἶναι ψιτὸν, μόνον μοναχόν τε ψιτεύεται, καὶ δεῦν
 ἔχει καμῖαν ξείλῳ ἐργασίαν ἑδὲ νεροπλύματα, τὰ ὅποια εἶναι αἵρεσις
 καὶ ἀλλότεια πράγματα τοῦ Χριστοῦ, καὶ μόνον τὸ ψιτὸν καθαρίζεται μετὰ
 τὸ πῦρ, ἥταν μετὰ τὴν φωτίαν, ὅπως εἶναι καθαρτικὸν τῶν πάντων πραγ-
 μάτων. καὶ τοῦτος ὁ Ἄρνις ἐσημεῖωνε τὸν Χριστόν, ὡσαύτ' εἶπαμεν, ὁ ὁ-
 ποῖος καθαίρει πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν διὰ τῶν καθαρτικῶν πυ-
 ρὸς αὐτῶν. καὶ λέγει νὰ φάγῃν τὴν κεφαλὴν καὶ ὅλα τοῦ Ἀρνίου, ἥτοι,
 οἱ ἄνθρωποι νὰ γνωρίσωμεν τὸ κεφάλαιον τῆς Θεότητος τῶν Χριστοῦ καὶ τὰ
 θεῖα νοήματα αὐτῶν. καὶ μετὰ ταῦτα, τὰ χαμηλὰ μέλη, τῆςτις τὰ πο-
 δάρια, ἥτοι τὴν Σάρκωσιν αὐτῶν, καὶ νὰ μὴ ρίζωμεν τίποτε τῶν Ἀρνίου
 ἑξω, οὐδὲ νὰ ἀφήσωμεν εἰς τὴν αὐρίαν τίποτε· διότι ἀπὸ τὰ πολλὰ

Μυστήρια τῆ Χρυσῆ δὲ εἶναι νὰ ρίπτῃ τινὰς ἔξω ὁμῶς εἰς τὴς ἀγνώ-
 ρας καὶ ἀμαθεῖς, καὶ μάλιστα εἰς τὴς Ἑλλήνας καὶ ἀπίστας νὰ τὰ ρίχνουσι
 ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε. λέγει, ὅτι κόκκαλα νὰ μὴ τζακίσεν ἀπ' ἐκεῖνο,
 διότι τὰ δαυατὰ τῆ Χρυσῆ καὶ τὰ σερὰ, καὶ ἐκεῖνα ὅπῃ δὲν εἶναι νὰ βῶ-
 γῃ τινὰς, ταῖς τῶν ὅπῃ δύσκολα ἤμπορεῖ μὲ τὸν νῦν νὰ καταλάβῃ τινὰς,
 ὥσάν εἶναι ἡ Γέννησις αὐτῆ ἀπὸ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ ἡ Ἀνά-
 σταςις, καὶ ὅσα Μυστήρια τῆ Χρυσῆ, νὰ μὴ τὰ κατατζακίσῃς καὶ διαμει-
 ράξῃς, ὥσάν τὰ διεμέρισαν καὶ τὰ ἐκατατζακίσαν οἱ Αἰρετικοί. ἀκόμη
 ἐρροίκησες τῆ Εὐαγγελίᾳ εἰς τὴν Σταύρωσιν ὅπῃ λέγει, ὅτι, „ Τῆ μὲν
 „ πρῶτῃ κατέαξαν τὰ σκέλη, ἦσαν ἐκατατζακίσαν τὰ ποδάριά τε, καὶ τοῦ
 „ ἄλλου τῆ συσσυρωθέντος αὐτῶ. ἐπὶ δὲ τὸν Ἰησοῦν ἐλθόντες, ὡς εἶδον
 „ αὐτὸν ἤδη τεθνηκότα, ἦσαν ὥσάν εἶδασιν τὸν Ἰησοῦν καὶ ἦτον ἀποθαμμέ-
 „ νος, οὐ κατέαξαν αὐτῆ τὰ σκέλη. ἀλλ' εἰς τῆς στρατιωτῆς λόγχῃ αὐτοῦ
 „ τὴν πλευρὰν ἐνύξε. Μετὰ ταῦτα λέγει, ἵνα πληρωθῇ ἡ Γραφή ἡ λε-
 „ γουσα· Ὅσον ἐ συνιβήσεται ἀπ' αὐτῆ. Τὰτα εἶναι ἐκεῖνα τὰ λόγια
 ὅπῃ εἶπεν ὁ Μωϋσῆς, νὰ μὴ τζακίσεν τὰ κόκκαλα τῆ Ἀρτί. Λοιπὸν
 ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, θέλωντας νὰ δώσῃ τῷ διαθήκῃ ὅπου
 λέγει ὁ Προφήτης· Ἰδὲ ἡμέραι ἔρχονται, ταῖς τῶν ὅ ἑβδομος αἰὼν, ὅταν
 ἐσταυρώθῃ ὁ Δεσπότης Χριστός, τὸ Ἀρνὶ ἐκεῖνο ὅπῃ ἐνομοθέτησεν ὁ Μωϋ-
 σῆς, καὶ προετύπωνε τῶν τῶν Δεσποτῶν Χριστῶν, θέλω καὶ μὴ μίαν δια-
 θήκῃ εἰς τὸ γένος τῆ Δαβὶδ καὶ τῆ Ἰσὺα, ἀλλ' κατὰ τῷ διαθήκῃ ὅ-
 πῃ ἐκαμα τῆς Πατέρων αὐτῶν εἰς τῷ Αἴγυπτον, ὅταν τὰς εὐγάλα ἀπ'
 ἐκεῖ. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός θέλωντας νὰ καὶ μὴ τῷ τῷ δια-
 θήκῃ, ὅπῃ τάσῃ ἐδῶ διὰ τῆ Προφήτου, ἦλθεν ὡς Ἀμνὸς ἀμωμος ἐ-
 νιαῦσιος, καὶ ἐσφάγη, καὶ ἐγένῃ θυσία εἰς τὸν Πατέρα, διὰ νὰ γλυτώσῃ
 τὸ γένος τῆς ἀνθρώπων ἀπὸ τῷ Αἴγυπτον, ταῖς τῶν ἀπὸ τὸ σκότος τῆς
 ἀμαρτίας, καὶ ἐγενῇ ἀπὸς τῆς Ἱερῆς καὶ Θυσίας. ὅμως ὁ Μωϋσῆς εἶπε
 τῷ Ἑβραίων, καθὼς τῆ ἐλάλησεν ὁ Θεός, καὶ ἔπος ἐκαμαν τὸν ὀρισμὸν
 τῆ Θεῶ, καὶ ἐφαγαν τὸ Πάχα πρὸς ἐσπέραν, καὶ ἔχρισαν τὰ ἀνώφλια καὶ
 κατώφλια, καὶ τὰ δύο παρασρατὰ τὰ πλάγια, τὰ ὅποια προετύπωναν
 καὶ τὸν Σταυρὸν, ὅπῃ ἐσταυρώθῃ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, καὶ ἔχυ-
 σε τὸ αἷμά τε δι' ἡμᾶς, καὶ ἔσωσέ μας.

Λοιπὸν τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ ὅπου ἦλθεν ὁ Ἄγγελος ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν,
 ἐθανάτωσεν ὅλα τὰ πρωτότοκα τῆς Αἴγυπτίων, ἀνθρώπους καὶ ζῶα,
 καὶ ἐκεῖ ὅπου ἦτον ὁ Σταυρὸς τετυπωμένος διὰ τῆς κρίσεως τοῦ Ἀμνοῦ,
 ἐκεῖ ὁ Ἄγγελος δὲν ἐπῆγεν, μόνον ἦσαν πεφυλαγμένοι παρὰ Θεοῦ,
 καὶ ἐγενε μέγας θρῆνος πανταχοῦ εἰς ὅλῃν τῷ Αἴγυπτον, διότι ἐδέ-
 τα σπῆτι ἦτον χωρὶς ἀποθαμμένον, ἀρχὴ ἀπὸ τοῦ Φαραὼ καὶ ἀπὸ τῶν
 Ἀρχόντων, καὶ ἀπὸ ὅλον τὸν Λαόν· καὶ τῷ νύκτε ἐκείνῃ ἐμαζώχθη
 ὅλος ὁ Λαὸς εἰς τὸν Φαραὼ, καὶ ἐβόησαν, ἄφες αὐτοὺς νὰ ὑπάγουσι, ὅ-
 τι τελείως ἐξολοθρεύουσι ἡμᾶς. ὁ δὲ Φαραὼ, ὡς εἶδε τὸ θαῦμα ἐκεῖ-
 νο τοῦ θανάτου, καὶ ἤκουσε καὶ τοὺς λόγους τοῦ Λαοῦ, καὶ τῷ ὀρμῇ
 ὅπῃ ὤρμησαν κατ' αὐτοῦ, ἐκραξε τῷ νύκτε τὸν Μωϋσῆ ἔμπροσθεν τῆς

Ἀρχόντων καὶ τῶ λαῷ, καὶ τὸς εἶπεν· ἐπάρετε τὰς Ἑβραίας καὶ τὰ πρόβα-
 τα καὶ τὰ βοῖδια, καὶ ἀγάγετε ἀπὸ τοῦ τόπου μου, καὶ ὑπάγετε λαβέσθε
 Κυρίως τὰς Θεῶν σας, καθὼς λέγετε, καὶ ἀλογήσατε καὶ ἐμὲ, καὶ ἐβιάζον-
 το οἱ Αἰγύπτιοι νὰ ἀγάγουν τὰς Ἑβραίας ἀπ' ἐκεῖ, διὰ νὰ μὴ ἀπο-
 θάνῃ ὅλοι τες. καὶ ὥσάν ἐκέρσθουν οἱ Ἑβραῖοι τὰς Αἰγυπτίας, ὅπου
 τὰς ἐζήτησαν τὸ χρυσάφι καὶ τὸ ἀσημι τες, καὶ τὰ πολυτίμια τες φορέματα
 καὶ σκεπάσματα, τὰς ἐπῆραν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἀαρὼν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον,
 ὅπῃ ἦσαν σκλάβοι ἐκεῖ χρόνους τετρακοσίους τεταῖτα, καὶ ἀγῆκαν τὴν
 κύβητα αἱ δώδεκα φυλαὶ τῶ Ἑβραίων μετὰ τὰς γυναῖκας αὐτῶν καὶ μετὰ τὰ
 παιδία καὶ μετὰ τὰ ζῶα, καὶ ἐπῆραν καὶ τὰ λείψανα τῶ Ἰακώβ καὶ τῶ Ἰω-
 σήφ, καθὼς παρήγγειλεν αὐτοῖς, καὶ προσάξει Θεὸς ὑπῆγαν, καὶ ἐ-
 περπατήσαν ἀπέναντι τῆς ἐπαύλεως ἀναμέσον Μαγδάλων, καὶ ἀναμέσον
 τῆς θαλάσσης ἑσταντίας Βεελσεπφών, καὶ εἶχαν φόβον μέγαν καὶ δει-
 λίαν. Οἱ δὲ Αἰγύπτιοι εἶπαν τῷ Φαραὼ, ὅτι ἔφυγαν οἱ Ἑβραῖοι, ὥσάν
 εἶδαν, καὶ ἄρρησαν νὰ ἔλθῃν ὀπίσω. Ἐσκληρώθη δὲ ὁ Θεὸς τὴν καρδίαν
 Φαραὼ καὶ τῶ Ἀρχόντων αὐτῶν, καὶ ἐκινήθησαν εἰς θυμὸν καὶ εἰς μανίαν,
 καὶ ἐσκέπασαν τὰ φεσάτα τε καὶ τὰ ἄρματα, καὶ ὅλῳ τῷ δυνάμει αὐτῶν,
 στρατῶν, σαβάρων, καβαλαρέων, καὶ ἑξιστάων ἰχυρῶν, καὶ κατεδίωξε
 μετὰ ὀρμῆς καὶ κακίας μεγάλης ὀπίσω αὐτῶν. καὶ οἱ μετὰ Ἑβραῖοι ἐπε-
 ρίπατον ἐν δυνάμει καὶ κυβερνήσει Θεῶν καὶ ἐν χειρὶ κραταιᾷ. ὠδήγησε
 δὲ αὐτὰς ὁ Θεὸς ὅλῳ τῷ κύβητι ἐν σύλῳ φωτὸς, διὰ νὰ μὴ σφάλλουσι
 τὴν ὁδὸν ὅπῃ ἐπερπατήσαν, καὶ ὅλῳ τῷ ἡμέραν ἐν νεφέλῃ ὁροσεν
 ἐσκέπασεν αὐτὰς διὰ τὸν καύσωνα τῶ Ἡλίου, ἡ ὁποία νεφέλη ἦτον τύ-
 πος τοῦ θείου Βαπτίσματος. ἡ νεφέλη μὲν τύπος τῶ Πνεύματος. ἡ δὲ
 θαλάσση τῶ ὕδατος. τὸ δὲ πῦρ, ὅπῃ τοὺς ἐφεγγε τὴν κύβητα, ἐσήμαινε
 τὸ πῦρ τὸ τῶ Πνεύματος, διὰ τὸ ὁποῖον λέγει· „Αὐτὸς ἡμᾶς βαπτίσει
 „ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ πυρὶ“. ἦγεν ὁ Χριστὸς βαπτίζει, ἀντὶ τῶ θά-
 πτει, εἰς τὸ πῦρ τὸ τελειότατον, ἦγεν εἰς τὴν γέννησιν, ἐκείνους ὅπου
 δεῖ τὸν πείθονται, εἰς τὸν χειρὶν διὰ Θεόν· καινοποιεῖ δὲ, ἦγεν ἀνα-
 γεννᾷ, ἐν Πνεύματι δὲ, ὕδατος χάριτι ἐκείνους ὅπῃ τὸν γνωρίζουσι καὶ
 ἦγεν διὰ Θεόν, διὰ τῶ ὁποῖον Βαπτίσματος, τῶ ὕδατος δηλοῖται καὶ τοῦ
 Πνεύματος, ἐλδοθεράνει τὰς πειρὰς ἀπὸ τὰ ἁμαρτήματα. Ὡς δὲ ἔφθα-
 σαν εἰς τὴν θαλάσσαν πλησίον ὁ Μωϋσῆς μετὰ τῶ Ἑβραίων, καὶ ὁ Φα-
 ραὼ ἦρχετο ὀπίσω τες ἔχοντας μετὰ τὰ φεσάτα τε μετὰ βίας, διὰ νὰ
 τὰς φθάσῃ νὰ τὰς θανατώσῃν, καὶ οἱ Ἑβραῖοι, ὡς ἤκουσαν τὴν φωνὴν
 τῶ ἀλόγων καὶ τῶ ἁρμάτων καὶ τῶ φεσάτε, ἐγύρισαν ὀπίσω καὶ εἶδαν τες.
 καὶ ἦλθε μέγας φόβος καὶ φόμος εἰς αὐτὰς, ἔσονται ὅπῃ ἦτον ἡ θαλάσ-
 σα ὁμιλῶν τες, καὶ δεῖ εἶχαν πῶ νὰ ὑπάγῃν καὶ νὰ τὰ φύγῃν. καὶ ὥσάν
 εἶδαν, ὅτι καταπλακώνει τες ὁ Φαραὼ, ἐγόγγυσαν καὶ ἐβόησαν ὅλοι πρὸς
 Μωϋσῆν καὶ εἶπον· διατί δεῖ ἦσαν μνηστῆρες εἰς τὴν Αἴγυπτον, εὐχαλῆς
 μας ἀπ' ἐκεῖ νὰ μᾶς θανατώσῃς εἰς τὴν τῶ ἐρημον; εἶπε δὲ Μωϋ-
 σῆς πρὸς αὐτὰς· σέκεθε σερεοί, καὶ μὴ φοβῆσθε, καὶ θέλετε ἰδῆ τὰ θαυ-
 μάσια τοῦ Θεῶν, καὶ τὴν σωτηρίαν ὅπῃ θέλει κάμῃ σήμερον εἰς ἡμᾶς.
 ἐβόη·

ἐβόησε δὲ Μωϋσῆς πρὸς Κύριον· ὁ δὲ Κύριος εἶπε πρὸς αὐτόν· τί βοᾷς πρὸς με; εἶπέ τῳ Ἑβραίων· νὰ ἐποιμαθῶν, καὶ σὺ ἔπαρε τὴν ῥάβδον σου, καὶ ἀπλώσε τὴν χεῖρά σου ἐπὶ τὴν θάλασσαν, καὶ δὸς αὐτῇ μετὰ τῆς ῥάβδου, καὶ ἐγὼ θέλω μεταβάλλει τὴν θάλασσαν εἰς ξηρὰν, καὶ τῆς νύκτας νὰ τὴν κάμω γλῶ, καὶ σέβης μέσα μὲ τοῦ Λαοῦ μου Ἰσραὴλ νὰ περάσῃς, καὶ τῷ Φαραὼ θέλω σκληρυῖν τὴν καρδίαν τε καὶ τῳ Ἀρχόντων αὐτοῦ, νὰ μωρανθῶν νὰ μὴ γνωρίσῃ, μόνον νὰ ἔμπουν μέσα εἰς τὴν θάλασσαν μετὰ ὀρμῆς καὶ θυμοῦ, καὶ δοξαθήσονται ἐν Φαραῳ, καὶ θέλουν γνωρίσῃ οἱ Αἰγύπτιοι, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ μόνος Θεός, καὶ δὲν εἶναι ἄλλος ἔξω ἀπὸ ἐμοῦ. Ἦπλωσε δὲ ὁ μέγας Μωϋσῆς τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τὴν θάλασσαν, καὶ συνετάραξεν αὐτὴν. καὶ ἐγένετο ἄνεμος δυνατὸς νότος ὅλην τὴν νύκτα, καὶ ἔξηραν θὴ ἡ θάλασσα, καὶ ἔστησε τὰ κύματα αὐτῆς ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν, καὶ ἐγένετο ἡ μία μερέα καὶ ἡ ἄλλη ὡς περ τεῖχος ἀσά- λουτον. καὶ ἐμπῆκον ὁ Μωϋσῆς μετὰ τῶν Ἑβραίων μέσα καὶ ἐπερπατήσαν, καθὼς εἰς τὴν γλῶ, μετὰ τὰ ἀμάξια καὶ μετὰ ὅλα τὰ ζῶά πως καὶ ῥέχα. οἱ δὲ Αἰγύπτιοι ἐμπῆκον καὶ αὐτοὶ μέσα, καὶ τῶς ἐδίωχναν ἀποπίσω· καὶ δὲν ἐγινώρισαν, νὰ καταλάβῃ ὅσα φοβερά θαύματα ἔκαμεν ὁ Θεός διὰ τῶν Ἑβραίων εἰς αὐτοὺς τοὺς Αἰγυπτίους, διὰ νὰ τῶς λυθῶσιν ἀπὸ τῶς χεῖρας αὐτοῦ, ἀμὴ ἐκατάβρεχαν αὐτοὺς μέσα εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐλγῆκαν ὅλοι ἔξω, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδία, ζῶα εἰς τὴν ἑρῆαν. ἦ- τον δὲ τὸ πέραμα μίλια σαράντα, ὅπως ἐπέρασαν οἱ Ἑβραῖοι· οἱ δὲ Αἰ- γύπτιοι μετὰ τὰ ὅρματα πως καὶ μετὰ τὰ ἄλογα καὶ μετὰ ὅλην πως τὴν δυνά- μιν ἦσαν εἰς τὴν μέσῃ τῆς θαλάσσης. ὁ δὲ Κύριος εἶπε τῷ Μωϋ- σέως, καὶ ἔδωκε πάλιν μετὰ τὴν ῥάβδον τὴν θάλασσαν πλάγια, καὶ ἔσμιξεν ἡ θάλασσα, καθὼς ἦτον πρῶτα, καὶ ἐπλάκωσε καὶ ἐκαταπόντισεν ὅλην τὴν στρατιὰν τοῦ Φαραὼ, καὶ τὰ ὅρματα, καὶ τὰς στρατιγὰς, καὶ τὰς ἑξά- πτας, καὶ δὲν ἐγλύψαν ἑδούας ἀπ' αὐτῶν, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶν διὰ μίῳμα. καὶ ἐλθὼν φέρεται ὁ Θεός τὸν Ἰσραὴλ, ἡγοῦν τοὺς Ἑ- βραῖους, ἀπὸ τῶς χεῖρας τοῦ Αἰγυπτίου. Ἡ ῥάβδος γὰρ, ὅπως ἐκτύπη- σεν ὁ Μωϋσῆς τὴν θάλασσαν ἴσα, καὶ μὲ ταῦτα πλάγια, πορεύω- με τὸν Σταυρόν. ὡς δὲ εἶδαν οἱ Ἑβραῖοι τῶς Αἰγυπτίους ἀπεθαμμένους, καὶ πνιγμένους εἰς τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης, ὅτι ἦλθεν ὁ ἄνεμος καὶ τῶς ἐρρίξεν ἔξω, ἐγινώρισαν τὴν δυνάμιν τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἠφανίσεν καὶ ὥλω- θεν διὰ τοῦ θαυματουργίου αὐτοῦ τῶς Αἰγυπτίους, καὶ ἐφοβήθη ὁ Λαὸς τοῦ Ἑβραίων τὸν Κύριον, καὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν, καὶ τὸν θεράποντα αὐτοῦ Μωϋσῆν. ἦσαν δὲ οἱ Ἑβραῖοι, ὅπως ἐλγῆκαν ἀπὸ τῆς Αἴγυπτον, ἄνδρες χιλιάδες ἑξακόσται, χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων. Ἰδόντες δὲ οἱ Ἑβραῖοι τὴν δυνάμιν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ θαῦμα τὸ φοβερόν ὅπως ἔκαμε, καὶ ἐκαταπόντισεν τῶς Αἰγυπτίους, καὶ ἐλύθωσέν τοις ἀπὸ τῶς χεῖρας αὐτοῦ, ὕμνησαν καὶ ἐδόξασαν μετὰ ᾠδῆς καὶ τυμπάνων. καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μωϋ- σέως, Μαρίας ἡ Προφῆτις, ἔλαβε τύμπανον εἰς τὸ χεῖρτις, καὶ ἐλγῆκε μετὰ ὅλαις ταῖς γυναῖκες βασιλεύσαι καὶ αὐταὶ τύμπανον, καὶ χοροδύσαι λέγον· „ Ἀσώμεν τῷ Κυρίῳ, ἐνδόξως ᾄδοντες καὶ δεδύσασαι. ἵππον καὶ ἀναβά-
,, τῶν

„τὴν ἔρριψεν εἰς θάλασσαν“. ἦγεν τὰ ἄρματα τῷ Φαραὼ, καὶ ὅλκον τοῦ
 τῷ δυνάμιν, τὰς καβαλαρέας καὶ τὰς ἑισάτας, ἐκαταπόνησεν εἰς τὴν
 θάλασσαν, δηλονότι τοὺς ἐβύθισε, καθὼς μολύβι εἰς νερὸ δυνάτον, ἢ
 ὡσανὺ πέτρα εἰς τὴν θάλασσαν, ὥπως καὶ οἱ Αἰγύπτιοι καὶ ἡ δυνάμις αὐ-
 τῶ ἐβέλισαν εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, καὶ ἠφανίσθησαν καὶ ἐξωλο-
 θρόνισαν.

Ὅμως ἡ ἐρυθρὰ θάλασσα εἰκονίζε τὴν Θεοτόκον εἰς τοῦτον τὸν ῥό-
 πον ὅπου θέλετε ἀκούσει, ὅπῃ τὸ λέγει ὁ Θεὸς Δαμασκηνὸς εἰς τὴν
 Ὀκτώηχον. „Εν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ τῆς ἀπειρογάμου Νύμφης εἰκὼν δι-
 „γραφή ποτε“. ἦγεν τῷ καιρῷ ἐκεῖνον ὅπῃ ὁ Μωϋσῆς ἀδήγει τὸν Λαόν
 τῷ Θεῷ νὰ τὸν περάσῃ ἀπὸ τῆς ἐρυθρᾶς θάλασσης, φεύγοντας τὸν Φα-
 ραῶν, ἐκεῖ ἐξωγραφήθη, ὡσανὺ εἰκόνισμα, τὸ Μυστήριον τῆς Θείας
 Ἐνανθρωπήσεως τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰουδῆ Χριστῆ. Ἀπειρογάμος δὲ Νύμφη
 θέλει νὰ εἴπῃ, μία νύμφη ἀπείρος γάμος, ἦγεν ὅπῃ δὲν ἔχει σμίξιν
 ἀνδρὸς, ἐπειδὴ ἦτον Παρθένος, καλὰ καὶ ἦτον ἀρραβωνιασμένη μετὰ τὸν
 Ἰωσήφ διὰ φύλαξιν, διὰ τὸν Διάβολον. ἐπειδὴ ὁ Διάβολος ἤθελεν ὅλας
 τὰς Προφητείας ὅπῃ ἔλεγαν, ὅτι ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τῷ Θεῷ, ἦγεν ὁ Χρι-
 στός, μέλει νὰ σαρκωθῇ ἀπὸ Παρθένου, ὑπήγεν καὶ ἔφθειρε ταῖς παρ-
 θενίαις, ταῖς ἐβανε λογισμὰς κακὰς τῶ κορασίων διὰ ἀμαρτίαν. καὶ
 ἐχὶ μόνον τῶ ἐβανε τὰς κακὰς λογισμὰς, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἔκαμνε καὶ ἤρχονταν
 καὶ ἐσμιγαν μετὰ ἀνδρας, καὶ ἔκαμναν ἀμαρτίαν καὶ ἄλλα κακά. καὶ τοῦτο
 διαλαμβάνει, ὅτι ἔφθειρε ταῖς παρθενίαις. διὰ τὸτο ἠθέλησεν ὁ Θεός,
 καὶ ἐδόθη τῷ Ἰωσήφ ἡ Θεοτόκος εἰς φύλαξιν, διὰ νὰ δελεάσῃ τὸν Διάβο-
 λον, καὶ νὰ πληρωθῇ καὶ αἱ Προφητεῖαι. πρῶτον μὲν ὅπῃ λέγει ὁ Ἰεζε-
 κιήλ. „Ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, καὶ οὐδεὶς ἐν μὴ διέλθῃ δι' αὐ-
 „τῆς, ὅτι Κύριος ὁ Θεός κάθηται ἐπ' αὐτὴν, τὴν φαγεῖν ἄρτον“. δηλοῖ
 δὲ τὸτο, ὅτι νὰ ἐγγαστραθῇ Παρθένος καὶ νὰ γεννήσῃ, καὶ πάλιν νὰ μεί-
 νῃ Παρθένος. καὶ τὸτο ὅπῃ λέγει, τοῦ φαγεῖν ἄρτον, διαλαμβάνει τὴν
 σάρκα ὅπῃ ἔλαβεν ὁ Κύριος ἀπὸ τῆς ἁγίας Παρθένου. καὶ ἐκεῖνο ὅπῃ
 λέγει, Εἰσελεύσεται, καὶ Ἐξελεύσεται, δηλοῖ τὸ Εἰσελεύσεται, θέλει
 ἔμπει, καὶ Ἐξελεύσεται, θέλει εὐγεί, καὶ ἔσται ἡ πύλη κεκλεισμένη, τα-
 τέσι νὰ γεννήσῃ, καὶ πάλιν νὰ μείνῃ Παρθένος, ὡσανὺ μία πόρτα νὰ
 εἴναι κεκλεισμένη πάντοτε, καὶ νὰ ἔμπῃ τινὰς ἀπ' αὐτῆς τὴν πόρταν καὶ
 νὰ εὐγεί, καὶ ἡ πόρτα νὰ εἴναι πάντοτε κεκλεισμένη. διὰ τοῦτο εἶναι τὸ
 θαῦμα μέγα, καὶ τὸτο εἶναι, ὅπῃ λέγει καὶ ἄλλα καὶ ὁ Θεὸς Δαμασκην-
 νός. „Καινὸν τὸ θαῦμα“. ἦγεν νέον πρᾶγμα εἶναι, ὅπῃ ποτε δὲν ἠ-
 κέσθη, καὶ εἶναι Θεοπερέες, ἦγεν καθὼς πρέπει τῷ Θεῷ, νὰ μὴ εἴ-
 ναι καμία ἀμαρτία εἰς τὰ πράγματα, ὅπῃ οἰκονομεῖ ὁ Θεός. διότι εἴ-
 ναι πρᾶγμα νέον, ὅπῃ δὲν ἔγινε ποτε. τῆς Παρθένου τὴν κεκλεισμένην
 πύλιν, τατέσι τὴν Θεῖαν μήτραν τῆς Παρθένου, σαφῶς διοδίδει ὁ Κύ-
 ριος, ἦγουν φανερά ἐπέρασεν ὁ Κύριος, δηλονότι ἐσέβη εἰς τὴν μήτραν
 τῆς Θεοτόκου, καὶ ἔλαβε σάρκα, καὶ ἔγινε τέλειος ἀνθρωπος, καὶ ἐγεννήθη
 γυμνός ἐν εἰσόδῳ, τατέσι ἐσέβη εἰς τὴν μήτραν τῆς Παρθένου, καὶ χρεὶς
 σάρ-

σάρκα, καὶ σαρκοφόρος ᾤφθη ἐν ἑξόδῳ Θεός. καὶ ὅταν διγῆεν, ἦτον σαρκοφόρος, δηλοῦντι σαρκωμένος Θεός καὶ ἀνθρώπος αὐτός ὁ Κύριος καὶ Θεός. καὶ μένει ἡ πύλη κεκλεισμένη, ἡ πρὸ τῆς Παρθένου, καὶ ἐν τῇ Παρθένῳ, καὶ μετὰ τὸν Παρθένον, τὸ ὁποῖον λέγει αὐτός ὁ Δαμασκηνός. ἦγαν, πρὶν νὰ ἐγγαστραθῇ ἦτον Παρθένος, καὶ ἀφ' ἧς ἐγγαστρώθη Παρθένος, καὶ ἀφ' ἧς ἐγέννησε Παρθένος. ἀκόμη λέγει καὶ ἄλλη προφητεία τῆς Ἡσαΐας, „Δοθήσεται τὸ ἐσφραγισμένον βιβλίον ἀνδρὶ εἰδόντι ραῖματα“. ἦγαν ἐσφραγισμένον βιβλίον καὶ βουλωμένον λέγει τὴν Παρθένον, τὸ ὁποῖον ἐβέλωσεν ὁ Θεός μετὰ τὴν βέλαν τῆς ἁγίου Πνεύματος, καὶ δεῦν ἐτύχονε ποτὲ τινὰς νὰ τὸ ξεβλώσῃ, ἦγαν νὰ τὸ ξεπαρθεύσῃ. καὶ Βιβλίον λέγει ἡ προφητεία, ἐπειδὴ εἰς αὐτὴν τὴν Παρθένον ἦτον γεγραμμένη ὅλη ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. καὶ τίμος νὰ δοθῇ τὸ ἐσφραγισμένον βιβλίον; ἀνδρὶ εἰδόντι ραῖματα. δηλοῦντι νὰ ἡξόρῃ τὰ πράγματα τῆς Κόσμου, ἦγαν τὰ σαρκικά, ἐπειδὴ καὶ αὐτός ὁ Ἰωσήφ εἶχε γυναῖκα καὶ παιδία. „Λοιπὸν ἐκεῖ Μαῦσῆς διαίρετις τοῦ ὕδατος, „ἐνθάδε Γαβριὴλ ὑπὲρ τῆς θαύματος. τότε τὸν θυτὸν ἐπέζεσεν ἀβρόχως Ἰσραὴλ, καὶ δὲ τὴν Χριστὸν ἐγέννησεν ἀσώτως ἡ Παρθένος“. καὶ καθὼς ὁ Μαῦσῆς εἰς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν ἔχισε τὰ νερά μετὰ μίαν ράβδον καὶ τὰ ἐμοίρασε, καὶ ἐσάθη τὸ νερὸν εἰς μίαν μεραΐαν καὶ ἄλλῃ ὡσαν τεῖχος, καὶ διέκρωσε τὸ βάθος, καὶ ἔμεινε γῆ ξηρά. καὶ θαῦμα φοβερόν νὰ σταθούῃ τὰ νερά ὀρθὰ, ὡσαν τεῖχι ὅπῃ κτίζου, ἡ ὁποία ράβδος ἐσήμαινε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. καὶ νὰ περάσῃ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ, ἦγαν οἱ Ἑβραῖοι διὰ ξηρᾶς, ἦγαν εἰς τὴν γῆν ἀπαύω, ἀναμέσαν τῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον εἶναι Μυσήριον φοβερώτατον, χωρὶς νὰ βραχύν τὰ ποδαῖά τες. ἔγω καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, διὰ Πνεύματος ἁγίου ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν μήτραν τῆς ἀειπαρθένου Θεοτόκου ἀβρόχοις ποσὶν, ἦγαν οἷχως ρεῦσιν ἀνδρός. „Ἡ θάλασσα μετὰ τὴν πάροδον τῆς Ἰσραὴλ, ἔμεινεν ἄβατος“. δηλοῦντι ἀφ' ἧς ἐπέρασεν ὁ Ἰσραὴλ, ὁ ὁποῖος λέγεται νῆς, εἰς τὸν τόπον τῆς Δεσπότης Χριστοῦ, ἔμεινεν ἀπειπάτητος, ἦγαν ὅπου δεῦν περνᾷ ἐκεῖθεν πλέον τινὰς, ἐπειδὴ ἦλθαν εἰς τὸν τόπον αὐτῆς, καὶ ἔμεινεν ἡ θάλασσα ἀπειπάτητος. „Ἡ ἀμεμπτος μετὰ τὴν κύησιν τῆς Ἐμμανὴλ ἔμεινεν ἄφθορος“. ἦγαν ἡ Παρθένος, ὅπῃ δεῦν εἶχε καμίαν μέμφιν, τετέσι καταλαλίαν, ἡ καπιγορίαν, μετὰ τὴν γέννησιν τῆς Ἐμμανὴλ, ἔμεινε Παρθένος. Ταῦτα εἶπαμεν περὶ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης καὶ καθεξῆς, ὅπῃ εἰκόνιζαν τὴν Παναγίαν ὅμως νὰ ἐλθῶμεν εἰς τὸ ποροκείμενον.

Ἐπῆρε δὲ ὁ Μαῦσῆς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἀπὸ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, καὶ τοὺς ἐπῆγεν εἰς τὴν ἔρημον Σούρ καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν ἔρημον Σούρ μέσα ἡμέρας τρεῖς, καὶ δεῦν εὗρισκαν νερὸν νὰ πίοιεν, καὶ ἦλθαν εἰς τὸν τόπον καλούμενον Μερρᾶν, καὶ δεῦν ἐδυόνοντο νὰ πίοιεν ἀπὸ τὸ νερὸν ὅπῃ ἦσαν, ὅτι ἦτον πολλὰ πικρὸν, καὶ ἐβαρύνετο ἡ καρδία τῶν Ἑβραίων κατὰ τοῦ Μαῦσέως, καὶ ἔλεγον, τί νὰ πιοῦμεν; καὶ ἐβόησεν ὁ Μαῦσῆς πρὸς τὸν Κύριον, καὶ τοῦ ἔδειξε ξύλον, καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ νερὸν,

ρόν, καὶ τὴν ὥραν ἐκείνην ἐγλυκαίνθη, τὸ ὅποιον ζύλον προεικόνιζε τὸν
 Σαυρόν. λοιπὸν, ὅσα θαύματα εἶδε τὸ γένος τὸ ἄπιστον, καὶ μιὰρὸν τῆς
 Ἑβραίων, ὅπῃ ἔκαμιν ὁ Θεὸς δι' αὐτὰς, ἠκέσσετε ἀνῶθεν καὶ ἐμάθετε,
 ὅτι εἶναι φοβερά καὶ ἑξαισία, ἀλλ' αὐτοὶ πόσον περισσοτέρως ἐγόγγυζον
 πρὸς τὸν Θεόν, καὶ πρὸς τὴν Μωϋσῆν. καὶ ὡσαύτῃ ἦλθαν εἰς τὴν ἔρημον
 Σιν, εἰς τὸν μὲν τὸν δεύτερον, ὅπῃ ἐλγῆκαν ἀπὸ τῆς Αἴγυπτον ἔλε-
 γαν πολλὰ, καὶ ἐβαρύνοντο καὶ τῇ Μωϋσέως, λέγοντες, ὅτι καλλιώτερον
 εἶχαμεν, νὰ ἠθέλαμεν ἀποθανῆ ἀπὸ δαρμὲς τῆς ἀφροτῶν μας, διότι ὅ-
 ταν ἠθέλαμεν καθίσθαι εἰς τὸ ἔαπέζιτῳ, ἐχόρταίναμεν πᾶν ἀγαθόν,
 ψωμί, καὶ κρέας. καὶ ἠφερές μας ἐδῶ εἰς τὴν ἔρημον νὰ ἀποθανώμεν ἀπὸ
 τὴν πείναν, καὶ ἀπὸ τῆς δίψας. καὶ βλέπωντας ὁ Θεὸς τὸν γογγυσμὸν,
 καὶ τὴν ἀχαριστίαν, πῶς γογγύζουσιν καὶ δὲν ἐλχαιστῶν τὸν Θεόν, εἶπε
 τῇ Μωϋσέως· εἶπε τῇ Ἑβραίων, αὐριοῦ θέλω τὰς σείλη ψωμία ἀπὸ
 τὸν ἔρανον, ὅπῃ θέλῃ χορτάσθαι ἀπὸ πᾶν εἶδος, ἥγουν ὁψῶνι ὅπῃ ἐπι-
 θυμῶν. καὶ τὸ ἑσπέρας τὰς ἔσειλε πληθὺς πελίων, ἥγουν ὀρτίκια. καὶ
 ἔτι τὰς ἔσειλε τὸ βράδυ τόσα ὀρτίκια, ὅπου ἐγέμισαν τὰ ἀμάξια, καὶ
 ἐβαρέθησαν τρώγοντες. καὶ ἐπὶ τῇ αὐριοῦ ἐβρέξε τὸ μᾶνα τὸ ἔρανον,
 ὡσαύτῃ χιόνι ἄσπρον, καὶ ὡσαύτῃ τὸ εἶδαν οἱ Ἑβραῖοι, ἔλεγον ὁ κύριος τοῦ
 ἄλλου, καὶ ἐρώτα τί εἶναι τῆτο; διότι δὲν τὸ ἤξεραν, καὶ ἐρώτησαν τὴν
 Μωϋσῆν, καὶ αὐτὸς τὰς εἶπεν, ὅτι τῆτο εἶναι τὸ ψωμί ὅπῃ σὰς ἔδωκεν
 ὁ Κύριος νὰ τὸ φάγετε. ἐπῆραν δὲ τὸ μᾶνα ἐκεῖνο καὶ ἔφαγάν το, καὶ ἐ-
 χόρταινε πᾶς κύριος καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ὅπου ἐπεθύμει νὰ φάγῃ, ἢ ψω-
 μί, ἢ κρέας, ἢ ψάρι, ἢ ἄλλο ὁψῶνι, καὶ ἐλάμβανε τὴν γλυκύτητα ἐ-
 κείνην ὅπῃ ἐπεθύμει. λέγει ὁ Δαβίδ· „Καὶ ἐβρέξεν αὐτοῖς μᾶνα φα-
 γεῖν“ ἥγουν βοφίλῳ ἀχειροποίητον, τὸ ὅποιον προετύπωνε τὸν Χριστόν,
 ὅπῃ ἐκατέβη ἀπὸ τῆς Οὐρανῆς, καὶ ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς τὰς πιστὰς τὴν μυ-
 στικὴν βοφίλῳ, τὸ Σῶμα αὐτῆς. καὶ ὁποῖος τρώγει αὐτὸ, ζῇ εἰς τὰς αἰῶ-
 νας τῆς αἰῶνων. ὁ δὲ Μωϋσῆς εἶπε τῇ Ἀαρών· ἔπαρε μίαν στάμνον
 χρυσῶν, καὶ γέμισέ την ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἔρανον μᾶνα, καὶ βάλε αὐτὸ ἐμπρο-
 σθεν τῆς Θεῆς εἰς φύλαξιν, εἰς τὰς γενεὰς ὑμῶν. καὶ ἔκαμιν ὁ Ἀαρών,
 καθὼς εἶπεν ὁ Μωϋσῆς, καὶ ἔλαβε τὴν χρυσῶν στάμνον καὶ τὴν ἐγέμισε
 μᾶνα, καὶ ἔβαλέ την εἰς φύλαξιν. καὶ οἱ Ἑβραῖοι ἔφαγαν τὸ μᾶνα χρό-
 νος σαραντα, ἕως ἢ ἦλθαν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας. καὶ ὁ Μωϋσῆς
 ἐπῆρε τὰς Ἑβραίας ἀπὸ τῆς ἔρημον, καὶ ἐπερπάτειε μετ' αὐτὰς, καὶ δὲν
 εἶχαν νερόν νὰ πίιν, καὶ ὕβριζαν τὸν Μωϋσῆν, καὶ ἔλεγον. δός μας νε-
 ρόν νὰ πίωμεν, ὅτι ἀποθρόμεν καὶ ἡμεῖς, καὶ αἱ γυναῖκές μας, καὶ τὰ
 παιδία μας, καὶ τὰ ζῶά μας· καὶ εἶπε Μωϋσῆς πρὸς Κύριον· τί νὰ κά-
 μω εἰς τὸν Λαόν; καὶ λέγει τῇ, ὕπαγε, καὶ κτύπησε εἰς τὴν πέτραν ἐ-
 κείνην ἐν Χωρήβ, καὶ θέλει εὐγὴ νερόν, νὰ πίνῃ ὁ Λαός. καὶ οὕτως ὁ
 Μωϋσῆς ἔλαβε τὴν ῥάβδον τῇ, καὶ ὡσαύτῃ ἐπῆγε μετὰ τῇ Λαῷ, ἐκτύπη-
 σεν εἰς τὴν πέτραν, καὶ ἐλγῆκαν βρύσες νερόν. καὶ ἡ πέτρα ἐκείνη προε-
 τύπωνε τὸν Χριστόν, καθὼς λέγει ὁ Ἀπόστολος· „Ἡ δὲ Πέτρα ἦν ὁ Χρι-
 στός“. αἱ δὲ βρύσες τὸ νερόν ὅπῃ ἐλγῆκεν, ἐδελεῖσαν τὸ αἷμα καὶ τὸ ὕ-
 δωρ,

δωρ, ὅπῃ ἐγὼ ἔγωγον ἀπὸ τῆς ἀρχαίας πλοῦρας τοῦ Κυρίου. καὶ τὸ μὲν ὕ-
 δωρ, ἵνα πλουή ἡμᾶς, κατέστει τὸ Ἅγιον Βάπτισμα, ὅπῃ μᾶς καθάρει-
 ζει. τὸ δὲ αἷμα, ἵνα μᾶς ἀγιάσῃ, ἦγεν ἡ Θεία Κοινωνία. Ἦλθε δὲ ὁ
 Ἀμαλὴκ, καὶ ἐπολέμει μετὰ τῆς Ἑβραίων. καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς Μωϋ-
 σῆν, καὶ ἀνέβη εἰς τὸ βενὸν, καὶ ἀπλώσας τὰ χεῖρά του, καὶ ἐνίκησαν οἱ Ἑ-
 βραῖοι τὸν Ἀμαλὴκ. καὶ ὅταν ἐκατέβαζεν ἀπὸ τοῦ κόπου τὰ χεῖρά του,
 ὅτι ἦσαν βαρέα ἀπὸ τῆς παχύτητος, ἐνίκα τοὺς Ἑβραίους ὁ Ἀμαλὴκ.
 διότι, ὅταν εἶχε τὰ χεῖρά του ἀπλωμένα ὁ Μωϋσῆς, ὅπου ἐνικοῦσαν οἱ
 Ἑβραῖοι, προετύπωνε τὸν Σταυρὸν καὶ τὴν δύναμιν αὐτῆς. καὶ ὅταν ἤθε-
 λε τὰ καταβάτη, ἐχαλᾶτο ὁ Σταυρὸς, καὶ ἐνίκα ὁ Ἀμαλὴκ τῶς Ἑβραίας.
 βλέπωντας δὲ ὁ Μωϋσῆς ἔπος, ἐκράξε τὸν Ἀαρὼν καὶ τὸν Ὠρ, καὶ ἐ-
 βασύσαν τὰ χεῖρά του, καὶ ἔπος ἐνίκησαν οἱ Ἑβραῖοι τὸν Ἀμαλὴκ. καὶ
 ὁ Μωϋσῆς προετύπωνε τὸν Χριστόν. τὰ δὲ χεῖρά του, ὅπῃ τὰ εἶχεν ἀ-
 πλωμένα, τὸν τίμιον Σταυρὸν, ὡς εἶπαμεν. ὁ δὲ Ἀαρὼν, καὶ ὁ Ὠρ,
 ὅπῃ ἦσαν σῆμα εἰς τὴν δεξιάν του μεραίαν, καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὴν ἀριστεράν
 του, ἦσαν εἰς τύπον τῆς δύο λησῶν. καὶ ἡ νίκη ὅπῃ ἐνίκησαν οἱ Ἑβραῖοι
 τὸν Ἀμαλὴκ, προετύπωνε τὴν νίκην τοῦ Χριστοῦ, ὅπῃ ἐνίκησε τὸν Διά-
 βολον. ὅμως μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀφ' οὗ ἐλάβαν ὁ Θεὸς οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ
 τῆς Αἴγυπτου, ἐκάλεσε Κύριος ὁ Θεὸς τὸν Μωϋσῆν εἰς τὴν κορυφὴν
 τῆς Σινᾶ ὄρους. καὶ ὡσαύτῃ ἤθελε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ὄρος νὰ ὁμιλήσῃ με-
 τὰ τὸν Θεόν, ἐπῆρε καὶ τῶς Ἑβραίας μετ' αὐτῶν. ὁ δὲ Μωϋσῆς ἀνέβη εἰς τὸ
 ὄρος διὰ νὰ λάβῃ τὸν Νόμον, καὶ ἄφηκε κάτω τὸν Λαόν μετὰ Ἀαρὼν τῶν
 ἀδελφῶν του, καὶ τοὺς εἶπεν· ἐγὼ ὑπάγω εἰς τὸ ὄρος, διὰ νὰ λάβω τὰς
 ἐντολὰς παρὰ Θεοῦ, καὶ ἐσεῖς ἀναπαύεσθε, καὶ εἰρηνεύετε, ἕως νὰ κατέ-
 βω πάλιν εἰς ἐσᾶς. καὶ ἐὰν τύχῃ καὶ ἔλθῃ τίποτε κρείσσης ἢ διαφωνίας,
 ἰδοὺ ὅπου ἀφύω τὸν Ἀαρὼν καὶ τὸν Ὠρ κεφαλῶν εἰς ἐσᾶς. καὶ ἀνέβη
 Μωϋσῆς εἰς τὸ ὄρος· καὶ ἐσκέπασεν ἡ νεφέλη τὸ ὄρος, καὶ ἐκατέβη ἡ
 δόξα Κυρίου τῷ Θεῷ ἐπὶ τὸ ὄρος Σινᾶ, καὶ ἐκάλυψεν αὐτὸ ἡ νεφέλη. τὸ
 δὲ εἶδος τῆς δόξης Κυρίου, ἦτο ἡ Θεωρία, ὅπου ἦτον εἰς τὴν κορυφὴν
 τοῦ βουνοῦ, ἐβλεπαν οἱ Ἑβραῖοι, καὶ ἦτον ὡσεὶ πῦρ φλέγον, πυρῆστι
 ὡσαύτῃ φωτὶς ὅπου καίει. καὶ ὡς εἶδαν τοῦτο οἱ Ἑβραῖοι, ἔλαβον φόβον
 μέγαν. καὶ ὑπῆγεν ὁ Μωϋσῆς εἰς τὸ μέσον τῆς νεφέλης, καὶ ἔκαμεν ἐ-
 κεί σαράντα ἡμέρας καὶ σαράντα νύκτας, καὶ ἐλάλησε μετὰ τῷ Θεῷ, καὶ
 ἔδωκεν αὐτῷ τὰς δέκα Ἐντολὰς ταύτας γεγραμμένας πρὸς δακτύλῳ αὐτοῦ
 εἰς πλάκας, αἱ ὁποῖαι ἦσαν μετὰ Σαφύει γεγραμμένας μίαν μεραίαν καὶ
 ἄλλην. Πρώτη ἐντολή. „Κύριος ὁ Θεός σου, Κύριος εἷς ἐστίν, καὶ οὐ προσκυ-
 νήσεις Θεὸν ἄλλότῳ“. ἦγεν, ὁ Θεὸς δὲν θέλει ἄλλον Θεὸν νὰ προσ-
 κυνῇ, μόνον αὐτὸν τὸν εἰς ἀληθινὸν Θεόν. καὶ τῷτο εἶπε τῇς Ἑβραίων,
 διὰ νὰ τῶς ἐγείλῃ ἀπὸ τῆς εἰδωλολατρίας, ὅπου ἐκρατοῦσαν πολλοὶ
 ἀπ' αὐτῶν. Δεύτερη ἐντολή. „Οὐ λήψῃ τὸ ὄνομα Κυρίου τῷ Θεῷ σου ἐπὶ
 ματαίῳ“. ὡς τε τὸ ὄνομα ἐκεῖνος τῷ Θεῷ νὰ μὴ τὸ πάρῃ εἰς μάταιον
 καὶ εὐκαιρον, νὰ τὸ ὀνομάσῃ ἄλλῃ ὅπῃ δὲν ὀρέγεται. Τρίτη ἐντολή. „Νὰ
 φυλάξῃς τὴν ἡμέραν τῆς Σαββάτου“. Σάββατον θέλει νὰ εἴπῃ ἑλλη-

Αἱ δὲ
 καὶ ἑν-
 τολαί.

νικὰ Κατάπαυσις, διότι ὁ Θεὸς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ὅπου ἀρχίσ-
 να κἀμὴ τὸν Κόσμον, εἰς τῆς ἐβδόμης ἐτελείωσε τὰ ἔργα ὅπου ἤθελε
 κῆ ἔκαμε, καθὼς λέγει ὁ Μαῦσῆς, ὅτι τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ ὅπῃ εἶναι
 τὸ Σάββατον, κατέπαυσεν ἀπὸ ὅλα τὰ ἔργα. καὶ διὰ τῆς ἡμέρας τῆς
 αὐτῆς παρὰ τὴν ἐλθὲν καὶ σαρκωθῆ, ὅτι τὰ τιμᾶται ἐκεῖνη ἡ ἡμέρα τοῦ
 Σαββάτου. Τετάρτη ἐντολή. „Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου“.
 Ὅποιος δὲν ἀγαπᾷ τοὺς γονεῖς αὐτοῦ, ὅπου ἀγῆκεν ἀπ' αὐτοῦ, δὲν
 ἔχει ἀνθρώπου φύσιν, μόνον τῆς ὀχίας. ἡ ὁποία ὀχία ἔχει μίαν φύ-
 σιν, ὅτι, ὅταν σμίγῃ τὸ ἀρσενικὸν μετὰ τὸ θηλυκόν, βάλλει τὸ ἀρσενικόν
 τὸ κεφάλι τῆς εἰς τὸ σῶμα τῆς θηλυκῆς, καὶ ἀπὸ τῆς τῆς γλυκύτητος φά-
 γει τὸ κεφάλι τῆς ἀρσενικῆς τὸ θηλυκόν, καὶ μετ' ἐκεῖνο ἐγγαστρώνεται. καὶ
 πάλιν, ὅταν ἐλθῇ ἡ ὥρα τὴν γεννήσῃ τὸ θηλυκόν, φάγῃ τὰ παιδία
 τῆς κοιλίας τῆς μητέρας τῆς, καὶ ἀγῆκεν ἔξω. καὶ ὅποιος κακολογεῖ τὸν
 πατέρα τῆς, ἢ τὴν μητέρα τῆς, θέλει δώσῃ κακὸν θάνατον. διότι ὁ πατέ-
 ρας, καὶ ἡ μητέρα ἔχον τὸν τόπον τῆς Ποιητῆς ἐδῶ εἰς τὸν Κόσμον. Πέμ-
 πτη ἐντολή. „Νὰ μὴ φονεύσῃς“. Ὅποιος φονεύσῃ, γίνεται ὅμοιος τοῦ
 Κάϊν, ὁ ὁποῖος ἐστάθη πρῶτος ὅπου ἐφόνευσεν εἰς τὸν Κόσμον, καὶ
 ἐμίανε τὴν γλῶσσαν μετὰ τὸ αἷμα τῆς ἀδελφῆς τῆς, καὶ διὰ τῆς θέλῃ οἱ Νόμοι,
 ὅτι καὶ αὐτῆς τῆς φονέως τὴν χύεται τὸ αἷμα τῆς, ἢ γὰρ τὴν λαμβάνῃ θάνα-
 τον. λοιπὸν ὁ φόνος εἶναι μέγα ἁμάρτημα, καὶ διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς παρήγ-
 γειλε τῷ ἀνθρώπῳ, τὴν ἀπέχου ἀπὸ τὸν φόνον, διὰ τὴν μὴ κολλᾷς
 αἰωνίως εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον μετὰ τὸν Κάϊν. Ἑκτὴ ἐντολή. „Νὰ μὴ
 κλέψῃς“. Ἡ κλεψία εἶναι ἁμαρτία μεγάλη καὶ μεμισημένη καὶ ἐντρο-
 πιασμένη. κρᾶζει δὲ αὐτῇ ἡ γραφὴ αἷμα. καὶ ὅσοι κλέπτειν καὶ ἀρπά-
 ζειν τὰ ξένα πράγματα, ἐκείνους κρᾶζει ἀνδρας αἱμάτων. Ἐβδόμη ἐντο-
 λὴ εἶναι „Νὰ μὴ μοιχεύσῃς“. Ἡ μοιχεία εἶναι μεγαλύντερον ἁμάρτημα
 ἀπὸ ὅλα τὰ ἁμαρτήματα. καὶ ὅσοι κάμνουν αὐτῇ, ἢ ἄνδρες, ἢ γυ-
 ναῖκες, κληρονομοῦσι τὴν αἰώνιον κόλασιν, τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τὸ ἡτοι-
 μασμένον πρὸς Διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ. Ὁγδοὴ ἐντολὴ εἶναι „Νὰ
 μὴ ψευδομαρτυρήσῃς“. Ἡ ψευδικὴ μαρτυρία εἶναι ἄρνησις Χριστοῦ, ἔ-
 σωπας ὅπου ἀρεῖσαι τὴν ἀλήθειαν, ἡ ὁποία ἀλήθεια εἶναι αὐτὸς ὁ
 Χριστός. καὶ μαρτυρεῖς ψέμματα, καὶ ἀδικεῖται ὁ ἀδελφός σου ὁ Χρι-
 στιανός, καὶ παιδεύει αὐτὸν ἀδίκα ἢ κείσῃς. διότι πολλαῖς φοαῖς τι-
 νὰς, ἢ ἀπὸ ἐχθραν, ἢ ἀπὸ συγγενείαν, ἢ ἀπὸ φιλίαν, ἢ ἀπὸ πλη-
 ρωμῆς, ὑπάγει καὶ μαρτυρεῖ ψέμματα, καὶ θανατώνει τὸν ἄνθρωπον, ἢ
 χάνει τὰ πράγματά τῆς, καὶ διὰ τῆς ὁ Θεὸς ὁ δίκαιος θέλει τῆς τὸ ἀντα-
 ποδώσει ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως ὅμῃ μετὰ τῶν ἄλλων ψευδομαρτύρων.
 Ἐνάτη ἐντολή. „Νὰ μὴ ἐπιθυμήσῃς τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον σου“. Ἄλλο
 εἶναι τὴν μοιχέυσῃ τινὰς, καὶ ἄλλο εἶναι τὴν ἐπιθυμήσῃ. διότι
 ἡ μοιχεία εἶναι ἔργον τέλειον. ἡ δὲ ἐπιθυμία εἶναι ἁμαρτία ἀτελής,
 διότι μόνον ἐπεθύμησε, καὶ ἐμοίχευσεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς. διὰ τῆς καὶ
 ὁ Χριστὸς λέγει εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον. „Ὁ ἐμβλέψας γυναικὶ εἰς
 τὸ ἐπιθυμῆσαι αὐτῆς, ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ“.

ἢ γὰρ

ἦγον τὴν μοιχείαν τὴν ἑκάμεν εἰς τὴν καρδίαν του· ἁμάρτημα μέγαλον τὸ λέγει ὁ Θεός, διότι πρῶτον καὶ ρίζα εἶναι ἡ ἐπιθυμία, καὶ τότε τὸ ἔργον, καὶ ἀπὸ θέλημά του δὸν ἔλειψε νὰ μὴ τελειώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τε. Δεκάτη ἐντολὴ εἶναι „νὰ μὴ ἐπιθυμήσῃς τὰ κτήματα τοῦ πλησίου „σε“. Κτήματα λέγει σπήτια, ἀμπέλια, χωράφια, καὶ ἄλλα πράγματα ὑποστατικά, διὰ τὸ ὅποιον λέγει ὁ Προφήτης ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ. „Οὐαὶ „οἱ προσάπτοντες οἰκίαν πρὸς οἰκίαν, καὶ ἀγρόν εἰς ἀγρόν“. ἤγουσιν οὐαὶ εἰς ἐκείνους, ὅπως σιμώνουσι σπῆτι με σπῆτι, ἢ τὸ χωράφι εἰς χωράφι. διότι ἐπιθυμεῖ νὰ κλέψῃ καὶ νὰ ἀδικήσῃ τὸ γειτόν τε, ἦγον τὸ ἀδελφοῦ τε τὸ Χριστιανῶν τὸ πρᾶγμα, ἢ δουλασικῶς, ἢ μὲ δῶρα, καὶ ἀδικεῖ αὐτὸν, καὶ τυχεύει καὶ εἶναι καὶ ὀρφανός, ἢ χήρα ὅπως ἀδικεῖται, καὶ εἶναι μέγα ἁμάρτημα, ὡσανὺ καὶ τὰ ἄλλα, τὸ νὰ ἐπιθυμῇς τὰ πράγματα τοῦ ἀλλοτρίου. καὶ διὰ τῆς κάμνει χρεὶα νὰ μὴ κάμωμεν ἀδικίας καὶ πέρνωμεν τὰ ξένα πράγματα. διότι λέγει ὁ Θεός Ἀπόστολος „Ἀδικοὶ Βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσιν“.

Ὡς δὲ εἶδεν ὁ Λαός, ὅτι ἄρρησεν ὁ Μωϋσῆς νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸ ὄρος, ἐσωμάχθησαν ὅλοι καὶ ὑπῆσαν εἰς τὸν Ἀαρών καὶ τοῦ εἶπαν, ὅτι κάμεμας Θεὸν νὰ εἶναι μετ' ἐμᾶς. ὅτι ὁ Μωϋσῆς τοῦτος, ὅπου μᾶς εὐγάλετο ἀπὸ τῆς Αἴγυπτου, δὸν ἠξέδρομεν τί ἐγένετο. ὁ δὲ Ἀαρών ὡς τὸ ἤκουσεν, ἐβαρέθη πολλὰ εἰς τὸν λόγον τοῦτον· καὶ θέλωντας οἰκονομικῶς νὰ ἀναπαύσῃ τοὺς λογισμοὺς αὐτοῦ διὰ νὰ σιωπήσῃ, εἶπεν, ὅτι φέρετέ μοι ὅλα τὰ χρυσάφιά σας, ὅπου βαστοιῦ αἱ γυναῖκες σας, νὰ τὰ βάλλω εἰς τὴν φωτίαν νὰ τὰ χωνύσω, νὰ σᾶς κάμω Θεὸν νὰ προσκυλῆτε. καὶ τοῦτο εἶπε, θαρρῶντας, ὅτι δὸν θέλουσι τὰ φέρει. καὶ μὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἤθελε νὰ τοὺς παύσῃ ἀπὸ τῆς μιανῆς βουλήν ὅπως ἔβαλεν. καὶ τῆτοι, ὡς ἤκουσαν τὸν λόγον τοῦ Ἀαρών, ἐν τῇ ᾧμα ὑπῆσαν καὶ ἐπῆραν ὅλα ἐκεῖνα τὰ σολίδια τὰ χρυσὰ τῶν γυναικῶν αὐτῶν, καὶ τὰ ἔφεραν, καὶ ἔδωκαν εἰς χεῖρας τοῦ Ἀαρών. καὶ ὡς εἶδεν αὐτὰ, ἦλθεν εἰς ἀδημονίαν μεγάλῃ. καὶ μὴ ἔχων τί νὰ κάμῃ, ἔσωντας ὅπως ὥρμησεν ὁ Λαός, ἔβαλεν αὐτὸ ὅλον τὸ χρυσίον εἰς τὸ καμῖνι, καὶ ἔλυσεν εἰς τὸ χωνύθειον, καὶ ἔχυσεν αὐτὸ, καὶ ἐγένετο εἰς τύπωμα μοχαίης. ὡς δὲ εἶδον αὐτὸ οἱ Ἑβραῖοι, εἶπον, ὅτι τῆτος εἶναι ὁ Θεός, ὅπως μᾶς εὐγάλετο ἀπὸ τῆς Αἴγυπτου. καὶ ἔτρεχον ὅλος ὁ Λαός καὶ τὸ ἔβλεπαν, καὶ πολλοὶ ἐπίσδσαν. καὶ τὸ πουργὸν ἐσηκώθησαν καὶ ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν καὶ ἐχόρδαν καὶ ἐπαιζαν. καὶ εἶπε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν· ὕπαγε κάτω ἀπὸ τὸ ὄρος, ὅτι ὁ Λαός ὅπως τὸν εὐγάλετο ἀπὸ τῆς Αἴγυπτου, ἀθέτησαν καὶ ἀνόμησαν, καὶ ἔλιψαν ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπως σε ἐλάλησα, καὶ τὰς εἶπες, καὶ ἑκάμαν μοχαίη καὶ προσκυλῶντο· καὶ θυμωθεὶς καὶ ὀργισθεὶς ὁ Θεός ἤθελε νὰ τὰς παιδύσῃ· καὶ εἶπε τῷ Μωϋσέως, ἄφες με πῶρα νὰ σιωφίψω καὶ νὰ ἐξαλοθρόσω αὐτὰς, καὶ νὰ σὲ κάμω αὐθόνην εἰς ἔθνος μέγα. καὶ δεηθεὶς τῷ Θεῷ, ἔπαυσε τὴν ὀργὴν αὐτῇ, καὶ δὸν ἐπαίδευσεν αὐτὰς. καὶ ὥς ἐκατέβη ὁ Μωϋσῆς ἀπὸ τὸ ὄρος, καὶ ὑπῆγον ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν ἄκραν τῆς βῆνῃς, ὅπου ἦσαν οἱ Ἑβραῖοι. καὶ ὡς ἐσί-

ἠσίσμωσεν, ἤκουσε τὰς φωνὰς αὐτῶν καὶ τὰς χορὰς ὅπῃ ἔκαμναν, καὶ ταῖς
 χαραῖς ὅπῃ εἶχαν, δοξάζοντες τὸ μοσχάρι ὅπου ἔκαμαν διὰ Θεόν. καὶ
 ὡς ἔφθασεν εἰς αὐτὰς, καὶ εἶδε τὸ μοσχάρι, ἐθυμώθη πολλὰ καὶ ὠργίσθη
 τῷ Ἑβραίων, καὶ ἔπιασε καὶ ἐκτύπησε τὰς πλάκας ὅπῃ ἐβάσταζε καὶ τὰς
 συνέτριψε. καὶ ἐπῆρε τὸ μοσχάρι ὅπῃ ἔκαμαν, καὶ τὸ κατέκαψε, καὶ ἔρρι-
 ξέ το εἰς τὸ νερόν, ὅτι ἐγένη ὡσαύτῃ σάκη. καὶ εἶπεν ὁ Μωϋσῆς τῷ Ἀα-
 ρών· τί σε ἔκαμνεν ὁ Λαός, καὶ ἐβαλές τον εἰς τόσῃ μεγάλην ἀμαρτίαν;
 καὶ εἶπεν Ἀαρών πρὸς τὸν Μωϋσῆν· μή με ὀργισθῇς Ἀφροίτη μου, ὅτι
 καλὰ ἤξούρεις πούτε τοῦ Λαοῦ τὴν ὀρμὴν, καὶ ἐγὼ ἐπολέμησα νὰ τοὺς
 ἐμποδίσω, καὶ δὲν ἠμπόρεσα. καὶ θέλωντας νὰ κόψω τὴν βελὴν αὐτῶν
 καὶ τὴν ὀρμὴν, εἶπα νὰ φέρῃ τὰ σολίδια τὰ χρυσᾶ τῶν γυναικῶν πως,
 θαρρύνοντας, ὅτι ποτὲ δὲν θέλουν τὰ φέρῃ. καὶ αὐτοὶ τὴν ὥραν ἐκείνῃ
 τὰ ἤφεραν, καὶ πλέον δὲν ἐδυόμην νὰ τὰς ἀποδιώξω, ἐδὲ νὰ τὰς κατα-
 πορεύω ἀπὸ τὴν ὀρμὴν καὶ τὴν βελὴν ὅπῃ ἔσησαν. τότε λέγει ὁ Μωϋ-
 σῆς πρὸς τὰς Ἑβραίας· ὁποῖος εἶναι μετὸν Κύριον ἡμῶν, ὃς ἔλθῃ πρὸς
 ἐμέ. καὶ ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ υἱοὶ τῆς Λοῦ, καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τὰ δε λέ-
 γει Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, νὰ πάρετε τὰ σπαθία σας, νὰ ζωσῇτε, νὰ
 σκοτώσετε ἐκείνους ὅλους, ὅπῃ ἔσησαν καὶ ἔκαμαν τὴν συμφωνίαν τῆς τοιαύ-
 τῃς παρανομίας, καὶ ἐγένη ἡ τοιαύτη καταδίκη, ἡ ὁποία εἶναι γέλοιον καὶ
 παίγνιον, ὅπῃ ἐγένε τὸ μοσχάρι ἐκεῖνο, καὶ ἐπίσδυσαν εἰς αὐτό. καὶ κα-
 τὰ τὸν λόγον τῶ Μωϋσέως ἔκαμαν οἱ υἱοὶ τῆς Λοῦ, καὶ ἐκοφαν ἔξις χι-
 λιάδας ἀνδρας. καὶ ὡσαύτῃ ἔκαμαν ταύτῃ τὴν ἐκδίκησιν οἱ υἱοὶ τῆς Λοῦ,
 εἶπεν αὐτοῖς ὁ Μωϋσῆς· ἐπειδὴ ἐκάμετε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, θέλει
 δοθῇ εἰς ἑσᾶς ὁ λόγιον παρὰ Θεοῦ. καὶ ὡσαύτῃ ἐπέρασεν ἐκείνη ἡ ἡμέρα,
 ἐπὶ τὴν αὐριον εἶπεν ὁ Μωϋσῆς πρὸς τὸν Λαόν· ἐσεῖς ἐπέσετε εἰς ἀ-
 μαρτίαν μεγάλῃν εἰς αὐτὸ ὅπῃ ἐκάμετε, καὶ τώρα ἰδέτε, ὅπῃ ἀναβαίνω
 εἰς τὸ βουνόν νὰ δεηθῶ τῷ Θεῷ. καὶ ἔπως ἐποίησε, καὶ ἀνέβη καὶ ἐδεήθη
 τῷ Θεῷ διὰ τὸν Λαόν ὅπῃ ἡμάρτετε. καὶ ὡσαύτῃ ἐδεήθη τῷ Θεῷ, τοῦ εἶ-
 πεν ὁ Θεός· ὁποῖος ἔσφαλεν, ἐγὼ θέλω τὸν ἔξαλείψῃ. Τότε λέγει τῷ
 ἔπαρε δύο πλάκας, καθὼς καὶ ταῖς πρώταις ὅπῃ ἐτζάκισες, καὶ θέλω
 γράψῃ εἰς αὐτὰς τὰ λόγια ἐκεῖνα ὅπῃ ἔγραψα καὶ εἰς ταῖς πρώταις. καὶ
 ἔπως ἔλαβεν ὁ Μωϋσῆς δύο πλάκας κατὰ τὸν λόγον τῶ Κυρίου, καὶ ἔ-
 γραψεν ὁ Θεός εἰς αὐτὰς τὰ λόγια τῆς Διαθήκης, ἠγαν τὰς δέκα Ἐντο-
 λὰς, καθὼς ταῖς ἔγραψε καὶ εἰς ταῖς πρώταις. καὶ ἔκαμνεν ὁ Μωϋσῆς
 ἐκεῖ ἡμέρας σαραντα καὶ νύκτας σαραντα, καὶ ἔτε φωμί ἔφαγεν, ἔτε νε-
 ρὸν ἔπινε. καὶ ὡσαύτῃ ἐκατέβη ἀπὸ τὸ βουνόν, ἐβάστα ταῖς δύο πλάκας
 εἰς τὰ χεῖρά τῃ, καὶ εἶδεν αὐτὸν ὁ Ἀαρών, καὶ ὁ Λαός ὅλος, καὶ ἐθαύμα-
 σαν πολλὰ, ὅτι ἦτον λαμπρότατον τὸ πρόσωπον αὐτῷ, ἔσωντας ὅπῃ ὡ-
 μίλησε μετὰ τῷ Θεῷ, καλὰ καὶ τινὰς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἰδῇ τὸν Θεόν, κα-
 θὼς τὸ εἶπεν ἀπὸς τῃ τῷ Μωϋσῇ· „Ὅτι οὐ μὴ ἴδῃ ἄνθρωπος τὸ πρό-
 σωπόν μου καὶ ζήσεται“. καὶ δὲν ἐδυόοντο ὁ Ἀαρών καὶ οἱ Ἑβραῖοι νὰ
 σταθῇ ἀπέναντι τῷ προσώπῃ τῷ Μωϋσέως, ἀπὸ τὴν δόξαν καὶ τὴν λαμ-
 πότητα, ὅπῃ εἶχε τὸ πρόσωπόν τῃ ἀπὸ τὴν χάριν τῷ Θεῷ. καὶ διὰ τῷτο
 ἔβα-

ἔβαλε κάλυμμα, ἥγουν σκέπασμα εἰς τὸ πρόσωπόν τε, καὶ ἐδιαλέγετο μετὰ τοῦ Λαοῦ. Διὰ τοῦτο ἀπὸ τότε ὡς τὴν σήμερον, ὅταν ἀναγινώσκων οἱ Ἑβραῖοι τὸν Νόμον, βάνεν σκέπασμα εἰς τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ τὸν ἀναγινώσκων· καὶ δηλοῖ τὸ πρᾶγμα τῆτο, ὅτι εἶναι σκεπασμένη ἡ καρδιά αὐτῶν, καὶ δὲν κατανοῶν τὰ ὅσα εἶναι γεγραμμένα εἰς τοὺς Προφήτας καὶ εἰς τὸν Νόμον. καὶ τὴν μὲν ἀνάγνωσιν τῆς Νόμου καὶ τῆς Προφητῆς δὲν δυνάμονται νὰ τὴν ἰδῶν, τῆτεςι νὰ τὴν κατανοήσων, ἐπειδὴ εἶναι σκεπασμένη ἡ καρδιά αὐτῶν, καθὼς ἦσαν ἐκεῖνοι σκεπασμένοι εἰς τὰ πρόσωπα, καὶ δὲν ἐδύνοντο νὰ ἰδῶν τὴν δόξαν τῆς Μωϋσέως. Ὅμως ἡξούρετε, ὅτι ἀπάνω εἶπαμεν, ὅτι ἔγραψεν ὁ Θεὸς τὰ λόγια τῆς Διαθήκης τὰς δέκα Ἐντολάς. καὶ τώρα νὰ γράψωμεν τί δηλοῖ Διαθήκη καταλεπτῶς. Διαθήκη λέγεται, διάθεσις ψυχῆς. διάθεσις ἐρμηνεύεται ὁρεξίς μιᾶς ψυχῆς. διότι καὶ εἴας ὅπως θέλει νὰ ἀποθανῇ, ἐτοιμάζει διαγράφη, καὶ παραγγέλλει τί θέλει ἡ ὁρεξίς τε καὶ ἡ ψυχὴ τε, νὰ γένῃ μετὰ τὸν θάνατόν τε εἰς τὰ πράγματά τε, καὶ εἰς τὰ παιδία τε. ἐκεῖνο λέγεται Διαθήκη. ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἀποθανῇ, ἐκεῖνη ἡ γραφὴ δὲν λέγεται Διαθήκη. Λοιπὸν ὅταν ὁ Μωϋσῆς ἔδωκε τὸν Νόμον τῇς Ἑβραίων, ὅπως τὸν ἔδωκεν ὁ Θεός, καὶ ἀνέγνωθεν εἴς αὐτὴν καὶ εἴς αὐτὴν Κεφάλαιον ὁμωρὸς εἰς τὸν Λαόν, καὶ ὁ Λαὸς ἐβόα καὶ ἔσεργετα· τότε διὰ νὰ τελειωθῇ καὶ νὰ ὀνομασθῇ τελεία Διαθήκη, εἶπε καὶ ἔσφαξαν πρόβατα καὶ βοῦδια, καὶ ἔκαμαν θυσίαν τῷ Θεῷ, καὶ ἐβεβαίωσαν αὐτῷ τὴν Διαθήκην. καὶ τῆτο ἔκαμεν ὁ Μωϋσῆς, διὰ νὰ μεσιτεύσῃ θάνατος· καὶ ἔσφαξαν τὰ πρόβατα καὶ τὰ βοῦδια, διότι ἐκεῖ ὅπως δὲν μεσιτεύθῃ θάνατος, Διαθήκη δὲν λέγεται. τὸ λοιπὸν ἀπὸ τότες λέγεται παλαιὰ Διαθήκη, ὅπου ἔδωκεν ὁ Θεὸς τῇς Ἑβραίων τὸ τί ἠθελε νὰ φυλάσων. νέα δὲ Διαθήκη λέγεται τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, διότι ὁ, τι ἠθελον ὁ Θεωπότης Χριστὸς ὁ Υἱὸς αὐτῆς τῆς Θεᾶς, ὅπως ἔδωκε τὴν παλαιὰν Διαθήκην, νὰ φυλάσων οἱ ἄνθρωποι ὅσοι πιστεύουν εἰς αὐτόν, καὶ ἀφ' οὗ παρήγγειλον ἐκεῖνο ὅπου ἠθελον, ὅτι νὰ πιστεύουν εἰς αὐτόν τὸν Υἱὸν τῆς Θεᾶς, τότε ὑπῆγε καὶ ἔλαβε θάνατον, καὶ ἐβεβαίωσε τὴν Διαθήκην τε. ἐκεῖ ἔν ὅπως ἐλάλειεν ὁ Θεὸς τῆς Μωϋσέως, ἐπαγγέλλον, ὅτι νὰ κάμῃ πολλὰ ἁγία ἱερατικὰ τὰ Ἀαρὼν, καὶ τῇς ἱγῶν τε, διὰ νὰ ἱερατεύων εἰς τιμὴν καὶ δόξαν Θεᾶς, καὶ ἔπος ὡσανῶς ἐκατέβη ὁ Μωϋσῆς, εἶπε πρὸς τὰς πρώτας καὶ σοφές, καὶ ἔκαμαν τὴν ἱερατικὴν πολλὰ χρυσὴν μετὰ λίθων τιμίων καὶ μαργαριταρίων. τὸ Περιθήδιον, τὴν Ἐπωμίδα, τὸν Ποδήρη, καὶ ἄλλα, καὶ τῆτο τὸ Περιθήδιον ἐλέγετο Ἐφῆδ, μετὰ τὸ ὅποιον ἐρώτα ὁ ἱερεὺς τὸν Θεόν, καὶ τῆτε τὸ ὄνομα νὰ τὸ ἐξηγῆται τινὰς, λέγει, ἢ δήλωσιν, ἢ λύξωσιν. καὶ τὸ εἶδος τε, ἥγουν ἡ θεωρία τε, μία πιθαμὴ ὑφαντὸν, ὡσανῶς εἴς αὐτὴν Στοιχάει ἀπὸ χρυσόνημα καὶ ἀπὸ τέχνων πλεμιστὴν πλεμισμένον, καὶ εἰς τὸ μέσον τε εἶχεν, ὡσανῶς εἴς αὐτὴν Ἀσέρα ὀλόχρυσον, καὶ ἀπὸ μίαν μεραίαν καὶ ἀπὸ ἄλλων δύο πέτραις Σμαράγδους. καὶ καθεὶς Σμάραγδος εἶχε ταῖς ἑξὶ φυλαῖς τοῦ Ἰσραὴλ γεγραμμέναις· καὶ ἐγίνοντο εἰς ταῖς δύο ἢ δώδεκα φυλαῖς, ἥγουν ἡ δώδεκα ἱγῶν τῆς Ἰακώβ, διότι τὸ γένος αὐτὸ λέγεται δώδεκα φυλαῖς,

καὶ ἀναμέσον εἰς τὰς δύο Σμαράγδας εἶχε οὐα λίθον Ἀδάμαντα, ἦγον διαμαίνε, καὶ ὅταν ἐμελλε νὰ ἐρωτήσῃ ὁ Ἱερεὺς τὸν Θεὸν διὰ καυίαν αἰτίαν, τὸ ἔδενεν εἰς τὴν Ἐπωμίδα. Ἐπωμίδα ἦτον φόρεμα τοῦ Ἀρχιερέως, ὅπῃ τὸ ἔβαλλεν εἰς τὸν ὦμον, καθὼς τὴν σήμερον ὁ Ἀρχιερεὺς τὸν Ὠμοφόριον, καὶ τὴν Ἐπωμίδα τὴν ἤφενεν ἀπὸ τὸν ὦμον ὀμφρὸς εἰς τὰ στήθη, καθὼς ἔρχεται τὸ Ὠμοφόριον, καὶ ὅταν ἤθελε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Θεόν, ἔβανε τὰ χεῖρά τε δευτέρᾳ ἀπὸ καῖω εἰς τὴν Ἐπωμίδα, καὶ ἔπος ἀπλωνε τὰς παλάμας τε ἀπὸ καῖω, καὶ εἶχε τῆς Ἐπωμίδος τὴν ἄκραν ἐπάνω εἰς τὰς παλάμας τε, καὶ βλέπωντας ἐκεῖνο τὸ Ἐφέδ, ἐρώτα τὸν Θεὸν ἐκεῖνο τὸ ἐρώτημα ὅπου ἤθελε, καὶ παρόδους ὁ λίθος ἐκεῖνος ὁ Ἀδάμας ἤσραπτεν, ἔταν ἄρεσε τῷ Θεῷ ἐκεῖνη ἡ ἐρώτησις, ὅπῃ ἐρώτα ὁ Ἱερεὺς, καὶ ἔρριχνε μεγάλῃ λάμπει, καὶ ἔρριχνεν ἔξω ἀκτῖνες, καὶ αὐτὸν ἦτον ἀρεσκόμενον τῷ Θεῷ, ἔμεινεν εἰς τὴν τάξιν τε ὁ Διαμαίνε, καὶ δευτὴρ ἤσραπτεν. εἶδε καὶ ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ ἀποδώσῃ τὸν Λαόν τε εἰς θάνατον, ἐγένετο μαῦρον. Καὶ ὁ Ποδῆρης ἦτον οὐα ῥῆχον, καὶ ὑπήγερεν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ἕως εἰς τὰ ποδάρια τῆς Ἱερέως. ἀκόμη ἦτον καὶ ἄλλο φόρεμα, καὶ ἦρχετο ἕως τὰ μηρία, καὶ ἄλλο ὅπῃ τὸ ἔλεγον Λῶμα, καὶ ἦτον ὀπίσω εἰς τὴν ἄκραν τῆς φορέματος ὅπῃ ἐπήγερεν ἕως εἰς τὰ ποδάρια. ἀκόμη ἐφόρετε καὶ αὐτὴν ῥοὰς, καὶ ῥοίσκας καὶ κώδωνας, καὶ ἀποπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν ἐφόρει Τιάραν κορυβαίτιον, ἦγον μίτραν ἀρχιερατικὴν, καὶ πέταλον χρυσοῦν, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτον γεγραμμένον τὸ Ὄνομα τῷ Θεῷ. Ὅρα κατωτέρω τὰς λίθους, ὅπῃ ἦσαν καρφαμύοι εἰς τὸ Ἐφέδ, καὶ τὰς ἐνεργείας αὐτῶν.

ΕΠΙΦΑΝΙΟΤ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΤ ΚΥΠΡΟΤ.

Σάρδιον, τὸ ὁποῖον εἶναι λαμπρὸν, καὶ ἰαξέδει τὰ κρίσματα καὶ ταῖς πληγαῖς, ὅπῃ γίνονται ἀπὸ σίδερον. Τοπάζιον, τοῦτο εἶναι πολλὰ καλὸν, καὶ οἱ ἰαξοὶ τὸ ξίβεν εἰς οὐα ἀκόντι, καὶ ἐκεῖ ὅπῃ τὸ ξίβεν διγέγει νερὸν, τὸ ὁποῖον εἶναι ὠφέλιμον εἰς πόνας ὀρματίων, καὶ εἰς ἐκείνας ὅπῃ σαλδύεν ἀπὸ τὸν νῦν πως. Σμαράγδος, εἰς τὸν ὁποῖον βλέπουσι οἱ ἄνθρωποι τὴν σκιά τῆς, καὶ φασινίζει. Ἀνδραξ, εἶναι ὀξυκόκκινος, καὶ δέσκεται τὴν νύκτα, καὶ ἐκεῖ ὅπου γίνεται, φαίνεται ἀπὸ μακρὰν ὡσαν κάρβυον, καὶ δαγάνει σπιδαις, καὶ ἀπὸ τὴν λαμπρότητα τὸν γνωρίζεν καὶ τὸν πέρινεν. Ζαφύρι, τὸτο ἱερανίζει. εἶναι καὶ ἄλλη γενεὰ ἁσπρον. ξίβεντο, καὶ τὸ νερὸν τε ἀνακατώνεν εἰς πολλὰ, καὶ τὰ πονέματα ὅπῃ κάμνει ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ κορμί τε, τὰ ἰαξέδει. Ἰασπις, ἔπος χρησιμδεῖ εἰς ἐκείνας, ὅπῃ ἔχεν σελήνιασμον, ἦγον Δαιμόνιον, ἢ ζάλλω. Τάκινθος, τὸτος παρακοκκινίζει, καὶ χρησιμδεῖ εἰς γυναικα, ὅπῃ δευτὴρ ἡμπορεῖ νὰ γεννήσῃ, καὶ νὰ τὸν βάλλου ἀπαίωτης, παρόδους γενεᾶ. Ἀχάτης, καὶ αὐτὸς παρακοκκινίζει, καὶ ἄνθρωπον, ὅπῃ δαγνάσει ὀχία ἢ ἄλλο ὀφίδι, νὰ τὸν ξίβεν εἰς τὸ βλέφαρον αὐτοῦ, ἐν τῷ ἅμα ὑγιαίνει. Ἀμέθυσος, καὶ αὐτὸς παρακοκκινίζει, καὶ ὅποιος τὸν βαρεῖ, ποτὲ δευτὴρ

δεν μεθ᾽, ὅσον καὶ αὐτὴ πῖν. Χρυσόλιθος, παραχρυσίζει, καὶ νὰ τὸν ξί-
ψῃ, καὶ ἰατρῶν τὰς λίθους τῶν νεφρῶν, ἤγουν τὸ φιαλὸν, ὅταν πιαίνεται τὸ
ἕρως τῷ ἀνθρώπῳ. Βηρίλλιον, τὸ γλυκίζει. Οὐύχιον, τοῦτο εἶναι ξαν-
θόν. Τὰ ὀνόματα τῶν δώδεκα φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ, τὰ ὅποια σημαίνουν
τὰς ἀνέκτους λίθους τὰς ἐκλεκτάς. α. Ρουβὶμ Σάρδιον. β. Συμεὼν Το-
πάσιον. γ. Λαὶ Σμάραγδος. δ. Ἰούδας Ἀνθραξ. ε. Δαν Σάπφειρος.
ς. Νεφθαλεὶμ Ἰαππὶς. ζ. Γὰδ Ἰάκινθος. η. Ἀσὴρ Ἀχάτης. θ. Ἰ-
σάχαρ Ἀμέθυστος. ι. Ζαβουλὼν Χρυσάλιθος. ια. Ἰωσήφ Βηρίλλιος.
ιβ. Βενιαμὴν Οὐυχίτης. Αἱ τῶν λίθων ἐνέργειαι, καὶ τῶν χρωμάτων αἱ
διαφοραὶ κατ' ἀκρίβειαν ἐκ εἰσὶ γεγραμμένα.

Ὅμως ἐκεῖ ὅπῃ ὠμίλησεν ὁ Θεὸς τῷ Μωϋσέως, τῷ εἶπεν, ὅτι ἔπα-
ρε τὸν Λαόν, καὶ πῆγεν μετ' αὐτῶν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ὅπου
σε εἶπα, καὶ θέλω σείλῃ τὸν Ἀγγελόν μου, διὰ νὰ σὲ φυλάττῃ μετ' αὐ-
τὸν, καὶ θέλεις ἐξολοθρεύσει πολλὰς δυνάμεις. καὶ οὕτως ἐπῆρεν ὁ
Μωϋσὴς τὸν Λαόν, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ἤγουν
εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ κατὰ τὸν λόγον τῷ Κυρίῳ. καὶ ὡς ὑπῆγεν, ἐκούρ-
σθη τὰς πόλεις, καὶ ἠχμαλώτισεν τὸν Σηὼν βασιλέα τῶν Ἀμμοραίων, καὶ
τὸν Ὠγ βασιλέα τῆς Βασάν, καὶ ἄλλας πολλὰς διὰ τῆς δυνάμεως Κυρίου.
καὶ ὡς αὐτὸν ἔλαβε τὰς πλάκας, ὅπῃ ἐγράφησαν παρὰ Θεοῦ αἱ δέκα Ἐντο-
λαί, ἔκαμε σκετῆκι πολῦτιμον, καὶ ἔβαλεν αὐτὰς μέσα, καὶ τὰς ἐβλεπων
μετὰ δόλαβείας πολλῆς. ὁ δὲ Μωϋσὴς ὀρυσμῶ τῷ Θεῷ ἔλαβε τὸν Ἀα-
ρὼν τὸν ἀδελφόν τῶν εἰς τὸ ὄρος τὸ Ὄρ, εἰς τὰ ὄρη τῆς γῆς Ἐδὼμ. καὶ
ἐύχαλεν αὐτῶν τὴν Ἱερατικὴν σοφίαν, καὶ ἐνδυσέτω Ἐλεάζαρ τοῦ υἱοῦ
Ἀαρὼν. καὶ ἀπόθανεν Ἀαρὼν ζήσας χρόνος, 123. καὶ μετὰ ταῦτα εἶ-
πεν ὁ Θεὸς τῷ Μωϋσέως, ἀνέβα εἰς τὸ ὄρος τὸ Ναβὰ, ὅπῃ εἶναι κον-
τὰ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἀνέβη, καὶ ἔδειξέ του ὁ Θεὸς ὅλην τὴν γῆν τῆς
Ἱερουσαλήμ. καὶ εἶπέ τῳ, ὅτι αὕτη ἡ γῆ εἶναι ὅπῃ ἔταξα τῷ Ἀβραάμ καὶ
Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, νὰ τὴν δώσω τῷ υἱῷ αὐτοῦ, ἤγουν τῷ Ἑβραίῳ, καὶ
σύ ἐκεῖ δὲν θέλεις ὑπάγῃ, καὶ διὰ προσταξέως Θεοῦ ἔγραψε τὴν δό-
τεραν Ὡδὴν, τὴν „Πρόσεχε Οὐρανέ, καὶ λαλήσω“. καὶ τὴν Πεντάβι-
βλον ἔγραψε, διδασκὰς παρὰ τῷ Ἀρχαγγέλῳ Γαβριήλ. καὶ τὸ πρῶτον
βιβλίον, ὅπῃ λέγεται τῆς Γενέσεως, διηγείται πῶς ἐγένεν ὁ Κόσμος,
καὶ πῶς ἐπλάσθη ὁ ἄνθρωπος. τὸ δὲ δεύτερον λέγεται Ἐξοδος, ὅτι διη-
γείται, πῶς ἐγῆκαν οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ τῆς Αἴγυπτου. τὸ δὲ τρίτον λέ-
γεται Λευϊτικόν, ὅτι ἐξηγείται διὰ τῆς Ἱερουσαλὴμ. τὸ δὲ τέταρτον λέ-
γεται Ἀριθμοί, καὶ διηγείται ὅτι μετὰ δύο χρόνους, ἀφ' ὧν ἐγῆκαν ἀπὸ
τῆς Αἴγυπτου, ἐμέσσειε πᾶσαν φυλὴν καὶ σπῆτι τῶν Ἑβραίων. τὸ δὲ
πέμπτον λέγεται Δευτερονόμιον, ὅτι ὅσα ἔγραψε καὶ εἶπεν ἀπαρχῆς αὐ-
τὸς ὁ Μωϋσὴς περὶ τῆς μεγαλουργίας τοῦ Θεοῦ, τὰ δευτερολέγει. Καὶ
οὕτως ἀπέθανεν ὁ Μωϋσὴς διὰ ὀρυσμὸν τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν γῆν Μωάβ,
καὶ ἔθαψαν αὐτὸν, καὶ ἐδύνας ἠξίρει τὸν τάφον, καὶ ἦτον ὁ Μωϋσὴς,
ὅταν ἀπέθανεν, ἑκατὸν εἴκοσι χρόνων, καὶ ἔκλαψαν αὐτὸν οἱ Ἑβραῖοι
ἡμέρας σαράντα. καὶ ὅταν ἀπόθνησκεν ὁ Μωϋσὴς, ἀπλώσε τὰ χεῖρά

πυ ἀπάνω εἰς τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, καὶ ἄφηκεν αὐτὸν Βασιλέα εἰς τὰς Ἑβραίους.

Ὁ Θεὸς εἶπε τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ· ἔπαρε τὸν Λαόν, καὶ ὕπαγε εἰς τὸν Ἰορδάνην, εἰς τὴν γῆν ὅπου θέλω νὰ δώσω τοῦ Λαοῦ, καὶ καθὼς ἡμῶν μετὰ τοῦ Μαωσέως, θέλω εἶσται καὶ μετὰ σοῦ, καὶ δὲν θέλω σὲ ἀφήσῃ, μόνον ἀνδρίζου καὶ διωάμανε. καὶ λαβὼν ὁ Ἰησοὺς τοῦ Ναυῆ τοὺς Ἑβραίους, τοὺς ὑπῆγεν εἰς τόπον λεγόμενον Γάλγαλα. καὶ ἐκεῖ ἔκαμε τὸ Πάσχα, καὶ ἔφαγαν ἀπὸ τὸ σιτάρι τῆς γῆς ἐκείνης. καὶ ἀπὸ τότε ἔλειψε πὲρ μάννα ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους, ὅτι ἔφαγαν ἀπὸ τῆς γῆς τὸ ψωμί. καὶ ὥσαν ἐπῆγεν ὁ Ἰησοὺς τῷ Ναυῆ εἰς τὴν Ἰερουσαλὴμ μετὰ τοὺς Ἑβραίους, ἠφάνισε τοποὺς πολλὰς, κουρσάωντας κάσρη καὶ Βασιλεῖς, ὅπου ἦσαν εἰς τὴν ἐράταν του. καὶ ὡς ἔμελλε νὰ ὑπάγῃ καὶ εἰς τὴν Ἰερειχά, ἔστειλε δύο νέες ὁμῶρος νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἰερειχά νὰ τὴν καταπατήσῃ· καὶ ὑπῆγαν οἱ νέοι ἐκεῖνοι εἰς τὴν Ἰερειχά νὰ ἰδῶν καὶ νὰ τὴν καταπατήσῃ, καὶ μὲν ἠξόροντες ποῦ νὰ κατοικήσῃ, ἦσαν μιᾶς πόρνης σπῆτι καὶ ἐμπῆκαν μέσα, καὶ ἦσαν ἐκεῖ κρυμμένοι. καὶ ὥσαν ἐμπῆκαν μέσα εἰς τὸ κάστρον, τοὺς εἶδαν οἱ ἄνθρωποι τῷ τόπῳ, καὶ τὰς ἐγνώρισαν ἀπὸ τὰ φορέματα, ὅτι εἶναι ἀπὸ ξένον τόπον, καὶ ἦλθαν διὰ νὰ καταπατήσῃ τὸ κάστρον, καὶ ἐγύρουν τοὺς ἀπὸ σπῆτιον εἰς σπῆτιον, διὰ νὰ τὰς φονεύσῃ, καὶ παρέδωκαν τὰς πῶς εἶναι εἰς τὸ σπῆτιον ἐκείνης τῆς πόρνης. καὶ ὡς τὸ ἔμαθον ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰερειχά, ἔστειλεν εἰς τὴν πόρνην ἐκείνην, καὶ τὸ ὄνομά της ἦτον Ραὰβ, ὅτι νὰ φανερώσῃ τὰς ἀνθρώπους ἐκείνας, ὅπῃ εἶχον εἰς τὸ σπῆτί της. καὶ αὐτὴ τὰς ἐκρυψε καὶ ἀρνήθη, ὅτι δὲν εἶναι ἐκεῖ. καὶ μετὰ ταῦτα ἔδειξε τὰς νέας ἐκείνας ἐράταν καὶ ἔφυγαν. καὶ ὡς εἶδαν οἱ νέοι ἐκεῖνοι τὴν καλωσύνην τῆς Ραὰβ τῆς πόρνης, πῶς τὰς ἐφύλαξε, καὶ δὲν ἐθανατώθησαν, εἰπὼν τῆς ὅτι ἡμεῖς μέλλοι νὰ πάρωμεν τὸ κάστρον τῷτο, καὶ ὥσαν ἐμπῆμεν μέσα νὰ τὸ κερσάωμεν, θέλομεν ὑπάγῃ ἀπὸ σπῆτι ἕως σπῆτι ἀρπάζοντες καὶ ἀφανίζοντες, καὶ εἰς τὸ σπῆτι τὸ ἐδικόν σε νὰ βάλῃς σημάδι· καὶ ὥσαν ἐμπῆμεν μέσα, θέλομεν ἰδῆ τὸ σημάδι ἐκεῖνο, καὶ δὲν θέλεις πᾶθῃ κανεὶα κακὸν, μόνον θέλεις φυλαχθῇ ἐσὺ, καὶ ἔχῃ ἄλλος. Τότε ὥσαν ἐγῆκαν κρυφά, ὑπῆγαν εἰς τὸν Ἰησοῦν τῷ Ναυῆ, καὶ εἰπὼν ὅσα εἶδαν καὶ ὅσα ἔπαθον. καὶ ἐπὶ τὴν αὐριον ἐσηκώθη ὁ Ἰησοὺς μετὰ ὅλον τὸν Λαόν ἀπὸ τοῦ τόπου ὅπῃ ἦσαν πεζεμένοι, καὶ ὑπῆγαν σιμὰ εἰς τὸν Ἰορδάνην, καὶ ἔκαμαν ἐκεῖ ἡμέρας ἑπτὰ. Τότε ἐγῆκαν οἱ Ἰσραεῖς, καὶ ἐβόησαν εἰς ὅλον τὸ πλῆθος· ὅτι, ὅταν ἰδῆτε τὴν Κιβωτὸν, ἦγεν τὸ σκῆπτρον ὅπῃ ἔχει τὰς πλάκας τῷ Νόμῳ γεγραμμένας παρὰ Θεοῦ, καὶ τὴν σηκώσαν οἱ δώδεκα Ἰσραεῖς ἀπάνω, νὰ σταθῇτε ὅλος ὁ Λαὸς ὀπίσω μακρὰν ἀπ' αὐτὴν ἕως δύο χιλιάδες πήχες, καὶ αὐριον τινὰς μετὰ τὴν γυναικά της νὰ μὴ σμίξῃ εἰς σαρκικὴν ἐπιθυμίαν, μόνον ὅλοι νὰ εἴσῃ καθαροί, ὅτι ἐπὶ τὴν αὐριον θέλει νὰ δείξῃ ὁ Θεὸς μέγα θαῦμα εἰς τὰ Ἔθνη ὅλα. καὶ τὸ παχὺ ὥσαν ἦλθε καὶ ἐξημέρωσεν, ἐσήκωσαν οἱ Ἰσραεῖς εἰς τὸν ὄμον τὴν Κιβωτὸν. ὁ δὲ Ἰησοὺς τῷ Ναυῆ τὰς εἶπε, σταθῇτε με-

μέσα εἰς τὸν ποταμὸν μετὰ τὴν Κιβωτὸν, ἕως ἢ νὰ περάσῃ ὅλος ὁ Λαός. καὶ ἔτω τὸ ἔκαμαν, καὶ ἐμπῆκαν μέσα εἰς τὸν Ἰορδάνην οἱ Ἱερεῖς. καὶ νὰ ἐξηγηθῶ θαῦμα παράδοξον, ὅτι ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ τόσον ὀλίγον νερὸν ἀπόμεινε μόνον, ὅσον ὅτι ἐβράχισαν τῷ Ἱερέων οἱ ἀσράγαλοι τῷ ποδαρείων αὐτῶν. καὶ ἐκεῖ ἐσαμάτησαν μετὰ τὴν Κιβωτὸν, ἕως ἢ ἐπέρασεν ὅλος ὁ Λαός εἰς τὸν Ἰορδάνην, καὶ δὲν ἐβράχην τινάς. τότε ἐβόησεν ὁ Ἰησοῦς τῇ Ναυῇ εἰς ὅλον τὸν Λαόν, καὶ εἶπε· θαυρεῖτε, καὶ ἀνδρίζεσθε, καὶ χαίρετε, ὅτι ὁ Θεὸς παρέδωκεν εἰς τὰ χεῖρά μας ὅλα τὰ ἔθνη, δηλονότι τὰς Χανααῖδας, τὰς Φερεζαῖδας, τὰς Εὐαῖδας, τὰς Γεργεσαῖδας, τὰς Ἀμμοραῖδας, καὶ τὰς Ἰεβυσαῖδας. Αὐτὰ τὰ ἔθνη παρέδωκεν ἡμῖν ὁ Θεός, καὶ εἶσε δώδεκα φυλαῖς ὅλοι, καὶ πᾶς ἀνθρώπος ἂς πάρῃ μίαν πέτραν μεγάλην νὰ τὴν βάλῃ ἐδῶ εἰς τὰ ποδαῖα τῷ Ἱερέων, διὰ νὰ εἶναι σημεῖον εἰς τὰς ἀπαντας αἰῶνας. καὶ ὅταν εἴρεθῃ τις νὰ σᾶς ἐρωτήσῃ, τί εἶναι αὗται αἱ πέτραι; νὰ τὰ εἰπῆτε, ὅτι ἐδῶ ἐσάθησαν οἱ Ἱερεῖς μετὰ τὴν Κιβωτὸν, καὶ δὲν ἐβράχισαν, καὶ ὁ Ἰορδάνης ἐγύρισεν εἰς τὰ ὀπίσω, ἕως οὗ ἐπεράσαμεν ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι, καὶ νὰ πάρετε καὶ ἄλλα δώδεκα λιθάρια ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην νὰ τὰ ἔχετε μετ' ἐσᾶς ἐκεῖ ὅπῃ κατοικεῖτε· καὶ ἔτω τὸ ἔκαμαν· καὶ εἶναι ἀκόμη αἱ πέτραι ἐκεῖναι εἰς τὸν Ἰορδάνην ἕως καὶ τὴν σήμερον ἡμέραν. καὶ ὡσαύτῃ ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς τῇ Ναυῇ εἰς τὴν Ἱεριχά, ἀνέβλεψε καὶ εἶδεν ἐμπροσθέν τε ἀνθρώπον, καὶ ἐβάστα σπαθὶ γεγυμνωμένον, καὶ ἐσήκωσεν εἰς αὐτόν, καὶ τοῦ λέγει· ἐδικός μας εἶσαι, ἢ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν μας; καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν, ὅτι ἐγὼ εἶμαι Ἀρχιστράτηγος Κυρίου Μιχαὴλ, καὶ ἦλθον πρὸς σέ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς τῇ Ναυῇ ἀκέσας ἔπος, ἐφοβήθη καὶ ἐπεσε κατὰ προσωπον, καὶ ἐπροσκύνησε τὸν Ἀγγελον, καὶ εἶπε· τί εἶναι ὁ ὄρισμός σου Ἀφθούτῃ νὰ κάμω; καὶ ὁ Ἀγγελος τοῦ λέγει· λύσον τὸ ὑπόδημα τῷ ποδαρείων σε, ὅτι ὁ τόπος ὅπῃ στέκεις εἶναι ἅγιος. καὶ ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς, καθὼς τοῦ εἶπεν ὁ Ἀγγελος. καὶ ἡ Ἱεριχά ἦτον κλεισμένη, φοβεμένη τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐδὲ ἐμπαινον, ἐδὲ εὐγερνον ἀνθρώπος. καὶ ὁ Κύριος εἶπε τοῦ Ἰησοῦ, ὅτι ἐγὼ σοῦ παραδίδω τὴν Ἱεριχά εἰς χεῖράς σε, καὶ τὸν Βασιλέα αὐτῆς, καὶ ὅλον τὸν Λαόν. καὶ σὺ βάλε τὸ γύρον τὰς ἐκλεκτὰς τῶν πολέμων, καὶ βάλε ἑπτὰ Ἱερεῖς, καὶ νὰ ἔχουσιν σάλπιγγας ἑπτὰ, ὁ καθεὶς εἰς μίαν· καὶ ἡ Κιβωτὸς τῆς διαθήκης νὰ εἶναι μετ' αὐτῶν. καὶ ὡσαύτῃ σαλπίσαν οἱ ἑπτὰ Ἱερεῖς ἑπτὰ ἡμέρας, θέλουν πέσῃ τὰ τεῖχη τῆς Ἱεριχά. καὶ οὕτως ἐποίησαν οἱ Ἱερεῖς, καὶ ἔλαβεν ὁ καθεὶς εἰς μίαν σάλπιγγα, καὶ εἶχαν ἐκεῖ καὶ τὴν Κιβωτὸν, καὶ ὁ Λαός ὅλος ἠκολούθει, καὶ ἐσάλπιζαν οἱ Ἱερεῖς ἑξ ἡμέρας· καὶ εἰς τὰς ἑπτὰ ἡμέρας ἔλαβαν τὴν Ἱεριχά, διότι ἐπεσαν τὰ τεῖχη. καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς τοῦ Λαοῦ, ὅτι ὅλῳ τῷ Ἱεριχά λάβετε καὶ ἐξαλείψατε, μόνον Ῥαάβ τὴν πόρνην νὰ φυλάξετε, καὶ ὅσα εἶναι εἰς τὸ σπῆντί της. καὶ ὡσαύτῃ ἔλαβαν τὴν Ἱεριχά, ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ ἄνδρες, γυναῖκες, νέοι, γέροντες, καὶ ὅλα τὰ ζῶα ἐθανάτωσαν, ἢ γούμῃ ἀποκεφάλισαν· καὶ τῷ κατασκόπων, τουτέστιν ἐκείνων ὅπου ἐπῆγαν εἰς τῆς Ῥαάβ τὸ σπῆντι, τοὺς εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ὑπάγετε

γετε εἰς τὸ σπῆτι τῆς γυναικὸς τῆς πόρνης ὅπου σὰς ἔκρυψε, καὶ ἐπα-
 ρετέ τῷ, καὶ φυλάξετε καὶ ὅσα παράγματα ἔχει. καὶ ὕπως ἦλθαν ἐκεί-
 νοι, καὶ εὐγαλαν ἀπὸ τῷ Ἰεριχῶ τῷ Ραάβ τῷ πόρνῳ, καὶ τὸν πα-
 τέρα τῆς, καὶ τῷ μητέρα, καὶ τοὺς ἀδελφούς, καὶ ὅλως τὰς συγγενεῖς τῆς, καὶ
 ὅλα πὺς τὰ παράγματα, καὶ τὰς ἐφύλαξαν ἔξω, ἐκεῖ ὅπου ἦτον ὁ Ἰησοῦς
 μετὰ τὰ λαὸν τῶν Ἑβραίων. καὶ διὰ ὀρισμὸν τοῦ Ἰησοῦ ἔβαλαν φωτίαν εἰς
 τῷ Ἰεριχῶ, καὶ τῷ ἔκαψαν. Λέγουσιν δὲ τινὲς τῶν Διδασκάλων, ὅτι δεῦ
 ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ κατασκοποῖ, ὅπως ἐπῆγαν εἰς τὴν Ἰεριχῶ, δύο, ἀμὴ ἦ-
 σαν δώδεκα, εἰς τύπον τῶν δώδεκα Ἀποστόλων, τοὺς ὁποίους ἔστειλεν ὁ
 Ἰησοῦς κατασκοπεῖν τῷ Ἰεριχῶ, διὰ τὰ τὴν λάβη, καὶ μετὰ τῆς πορε-
 τύπωνεν ἡ παλαιὰ Διαθήκη τὰς δώδεκα Ἀποστόλους, οἱ ὅποιοι ἀπεστά-
 λησαν ἀπὸ τοῦ Ἰησοῦ νὰ κατασκοπήσων καὶ νὰ διδάξων ὅλῳ τὴν Οἰκου-
 μένῳ. καὶ καθὼς ἐκατασκοπήσαν ἐκεῖνοι τῷ Ἰεριχῶ, καὶ ἐφύλαξέ τοὺς
 ἡ πόρνη, ἡ ὁποία εἶναι εἰς τύπον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἑθνῶν, ὅπως ἦ-
 τον πρῶτον πόρνη, διότι ἐπόρνευε μετὰ τῷ Εἰδωλολατρῆϊ. καὶ διότι ἔ-
 κρυψε τὰς κατασκοπὰς καὶ ἐφύλαξέ τας, διὰ τὸ ὅτι ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἐφύ-
 λαξεν ἐκείνην καὶ τὸ σπῆτί τῆς, ὅπως καὶ ὁ ἀληθινὸς Ἰησοῦς Χριστὸς ἐφύλα-
 ξε καὶ ἠγάπησε τῷ Ἐκκλησίαν τῶν Ἑθνῶν, ἐπειδὴ τὰς κατασκοποῦς τὰς,
 δηλονότι τὰς Ἀποστόλους, ἐδέχθη καὶ ἐφύλαξε καὶ ἐσερέωσε, καὶ τὰς λοιπὰς
 ὅσοι ἦσαν ἐναντίοι τῶν κατασκοπῶν, ὅλως τὰς ἐχάλασε, καὶ ἔχῃ μόνον
 ἐκείνους, ἀμὴ καὶ καθὼς αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ μετὰ ταῖς σάλπιγγας
 τῶν Ἱερέων ἀφώρισε τῷ Ἰεριχῶ, καὶ ἔπεσαν τὰ τείχη τῆς, καὶ ἠχμαλώ-
 τισε τῷ Ἰεριχῶ, καὶ ἔκοψαν ὅλως ἐκεῖνας ὅπως ἐκατοικῶσαν εἰς τῷ Ἰε-
 ριχῶ, μόνον τὴν πόρνην ἄφηκαν, καθὼς ἐγράψαμεν ἂνωθεν, οὕτως καὶ
 ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ἐδιάλεξεν ὅσους ἐπίσταν καὶ ἐδέχθησαν
 τὰς Ἀποστόλους, καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς τῷ χάριτι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ
 ἐσερέωσε τῷ Ἐκκλησίαν τὰς, καὶ τοὺς Εἰδωλολάτρους ἠφάνισε, καὶ ἐθανά-
 τωσε, καθὼς καὶ ὁ Ἰησοῦς τὰς Ἰεριχωνίτας, καὶ τῷ Ἐκκλησίαν τοῦ ἐσε-
 ρέωσεν ἕως τῆς αἰῶνος. ὁ δὲ αὐτὸς Ἰησοῦς, ὁ τῷ Ναυῆ υἱὸς ἐπολέμει μετὰ
 τὰς ἀλλοφύλους, καὶ κατέσφαξεν αὐτὰς Θεοῦ δυνάμει· καὶ ὡς εἶδεν, ὅτι
 ἦλθεν ἡ ὥρα τῷ Ἡλίῳ νὰ βασιλεύσῃ, νὰ ἔλθῃ ἡ νύκτα, καὶ δεῦ εἶχεν
 ὥραν νὰ τοὺς ἀφανίσῃ, καὶ νὰ τοὺς ὀλοοθροῖν τελείως, ἐκαμε δέησιν
 πρὸς τὸν Θεόν, καὶ εἰσήκουσεν αὐτὸν ὁ Θεός, καὶ ἐκράτισε τὸν ἥλιον ὥρας
 ἕξ, καὶ διὰ τοῦτο εἰς ὅλον τὸν Κόσμον ἐθαυμάσθη. Τοῦτος ὁ Ἰησοῦς τῷ
 Ναυῆ ἔφερε τὰς Ἑβραίας εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ἦγαν εἰς τὰ Ἱερο-
 σόλυμα, καὶ ἐμοίρασεν εἰς τὸν λαὸν τῶν Ἑβραίων αὐτῷ τὴν γῆν, καὶ ἐ-
 πάταξε καὶ συνέτριψε πολλὰ Ἑθνη. Μετὰ γὰρ πολλὰς ἀνδραγαθίας ἀ-
 πέθανε, καὶ ἐτάφη ἐντίμως παρὰ τῷ λαῷ αὐτοῦ, δηλονότι τῶν Ἑβραίων,
 καὶ ὤρισεν αὐτὸς χρόνος εἰκοσιεπτά.

ΑΡΧΗ ΤΩΝ ΚΡΙΤΩΝ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῷ Ἰησοῦ, ἔβαλεν ὁ Θεὸς Κεῖτῆς εἰς τοὺς Ἑβραίους, καὶ πρῶτος ἀπὸ ὀρισμὸν τοῦ Θεοῦ ἐγένετο Ἰέδας τὸ ὄνομα, Κρι-
 τῆς εἰς αὐτὰς, καὶ ἦτον χρόνους ἑπτὰ· καὶ ἐπίασε τὸν Ἀδωνιβεζέα βα-
 σιλέα τῶν ἀλλοφύλων, καὶ ἔκοψεν αὐτοῦ χεῖρα καὶ ποδάριον. καὶ εἶπεν ὁ
 Ἀδωνιβεζέας· ἐβδομιῶτα Βασιλέων ἦσαν κομμένα τὰ χεῖρά τους καὶ τὰ
 ποδάριά τους ἀποκάτω εἰς τὴν τράπεζάν μου, καὶ καθῶς ἔκαμα, ὁ Κύ-
 ριος μὲ τὸ ἀνταπέδωκε. Μετὰ δὲ τὸν Ἰέδαν ἐγένετο Κεῖτῆς Γοθονιήλ, εἰς
 τὰ ὁποῖα ταῖς ἡμέραις παρέβησαν τὴν ἐντολὴν τῷ Θεῷ οἱ Ἑβραῖοι, καὶ
 ἐποροσκυνήσαν τὰ εἰδωλά. Διὰ τὸτο ὠργίσθη αὐτὰς ὁ Θεός, καὶ παρέδω-
 κέ τις εἰς τὰς χεῖρας τῷ Χουσάρ Σουσθαιμ, βασιλέως Μεσοποταμίας,
 καὶ ἐδέλωσαν αὐτὸν χρόνους ὀκτώ, καὶ ἐν ὑσέροις μετενόησαν, καὶ ἐδεή-
 θησαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ Θεὸς εἰσήκασε τὴν δέησιν αὐτῶν, καὶ ἠλόφείρω-
 σεν αὐτοὺς ἀπὸ τὰς χεῖρας Χουσάρ Σουσθαιμ βασιλέως, ἔσωντας γὰρ
 πολέμῳ ὁ Γοθονιήλ μετ' αὐτῶν διὰ τὴν νικήσιν, καὶ εἰρήνευσαν οἱ Ἑβραῖοι
 χρόνους σαράντα, καὶ ἀπέθανεν ὁ Γοθονιήλ. Πάλιν οὖν οἱ Ἑβραῖοι πα-
 ρέβησαν τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐποροσκυνήσαν τὰ εἰδωλά, καὶ ὠρ-
 γίσθη αὐτοὺς ὁ Θεός, καὶ ἦλθεν ὁ Ἐγλῶμ βασιλεὺς Μωάβ, καὶ ἐπῆ-
 ρεν αὐτὰς, καὶ ἐδούλωσαν αὐτὸν χρόνους ἰή. καὶ μετὰ τοὺς, ἰή. χρόνους
 ἀπλῶς οὐκ ἔσφαξε τὸν βασιλέα Ἐγλῶμ, καὶ δέκα χιλιάδες Λαὸν, καὶ ἠλό-
 φείρωσε τοὺς Ἑβραίους, καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ εἰρήνευσαν
 χρόνους ὀγδοήκοντα, καὶ ἔκεινεν αὐτὰς Ἀῶδ, καὶ ἀφέντοσεν ἕως οὗ καὶ
 ἀπέθανε. μετὰ τὸτον ἐγένετο Κεῖτῆς Σαμεγάρ υἱὸς Ἀνάθ, καὶ πάλιν οἱ
 Ἑβραῖοι ἠθέτησαν τὸν Θεόν, καὶ διὰ τὸτο παρέδωκεν αὐτὰς εἰς τὰ χε-
 ρια τοῦ Ἰαβεὶμ βασιλέως Χαναάν, ὁ ὁποῖος ἐβασίλευεν ἐν Ἀσώρ, καὶ
 ἐδέλωσαν αὐτὰς χρόνους εἴκοσι, καὶ ὁ Σαμεγάρ ἀπέθανε.

Θάνατος
 Ἰησοῦ τῷ
 Ναυῇ.

ΤΕΛΕΤΗ ΣΑΜΕΓΑΡ, ΚΑΙ ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΠΡΟΦΗΤΙΔΟΣ ΔΕΒΟΡΡΑΣ.

Ἡ δὲ Δεβόρρα ἡ Προφῆτις ἔκεινε τότε τοὺς Ἑβραίους, καὶ ἔκραξε τὸν
 Βαρακ καὶ ἐπῆγε μετ' αὐτῶν, καὶ κατεδίωξε τὸν Σισάρα, τὸν στρατηγὸν τῶν
 Ἰαβεὶμ. καὶ αὐτὸς ἔφυγε μόνος, τὰς δὲ στρατιώτας αὐτῶν ἔσφαξαν, καὶ δὲν
 ἄφηκαν οὐδ' ἓνα ζωντανόν. καὶ διώχνωντας ὁ Βαρακ μετὰ τὴν Δεβόρραν τὸν Σι-
 σάρα, νύρε μίαν τούτων γυναικός, Ἰαήλ τὸ ὄνομά της, ἡ ὁποία ἐδέχθη
 αὐτὸν καὶ τὸν ἔκρυψεν. ὁ δὲ Σισάρας ἀπὸ τὴν σφάτιν ὅπῃ ἔτρεχεν, ἐ-
 δίψησε, καὶ ἐζήτησε τῆς γυναικὸς νερόν, καὶ αὐτὴ εἶχεν οὐδ' ἓνα ἀσπὸν γά-
 λα γεμάτον, καὶ ἔδωκεν τῷ καὶ ἔπιε, καὶ ἐσχέπασέ τον, καὶ εἶπέ της, σα-
 μάτισε εἰς τὴν πόρταν, καὶ αὐτὴ σὲ ἐρωτήσῃ τινὰς, ἀνίστως καὶ εἶδες τινὰ
 αὐθροπον, εἶπε, ὅτι δὲν τὸν εἶδα, καὶ τῶτος ὡς ἦτον κοπιασμένος ἀπὸ
 τὴν σφάτιν, ἀπεκοιμήθη. καὶ ἡ γυναικὴ ἐπῆρεν οὐδ' ἓνα παλῆκι, καὶ τὸ ἔ-
 βα-

Θάνατος
 τοῦ Σι-
 σάρα.

Περὶ τῆς
Γεδεών
καὶ τῆς
ἡδ' Ἐ-
βραίων
ἐλδοθε-
είας ἐκ
Μα-
διάμ.

βαλεν εἰς τὸν μίλιγγά τε, καὶ ἐκτύπησεν ἀποπάνω μετ' τὸν κόπανον, καὶ ἐσκόπωσε τον, καὶ ἀπέθανε. καὶ ἔπος ἐξέβη ἡ γυναῖκα ἔξω, καὶ εἶδε τὸν Βαρὰν, ὅπῃ ἐγύρθε τὸν Σισάρα, καὶ εἶπέ τε· ἔλα, νὰ σοῦ δείξω αὐτὸν ὅπῃ γυρᾷεις. καὶ ὡς τὸ ἤκουσεν ὁ Βαρὰν, ὑπῆγε μετὰ τῆς γυναικὸς, καὶ ἔδειξέ τε τὸν Σισάρα σκοτωμένον, καὶ ἐχάρη. Εἰρνώδισαν οὖν οἱ Ἐβραῖοι χρόνος, μ'. Πάλιν οὖν οἱ Ἐβραῖοι παρέβησαν τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπροσκύνησαν τὰ Εἰδωλα, καὶ παρέδωκεν αὐτὸς ὁ Θεὸς εἰς χεῖρας Μαδιάμ χρόνος ἑπτὰ, καὶ ἐδυναμώθη ὁ Μαδιάμ κατὰ τῶν Ἐβραίων, καὶ οἱ Ἐβραῖοι ἔκαμναν πᾶς καλύβας των εἰς τὰς πέτρας καὶ εἰς τὰ βουνά. καὶ ὅταν ἔσπερναν κανένα εἶδος, ἤρχοντο οἱ Μαδιαῖται καὶ τὰ ἐθέριζαν, καὶ πρόβατον δὲν τοὺς ἀφίωσαν, οὔτε ἄλλο κτήνος, ἀμὴ καὶ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἐπῆγαν νὰ τοὺς κουρσώσου. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτον ὡς Ἐβραῖος, Ἰωὰς τὸ ὀνομά τε, καὶ εἶχεν τὴν ὀνόματι Γεδεών, καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ θερίζωντας, εἶδεν ἔμπροσθέν τε τὸν Ἀρχάγγελον Μιχαήλ, καὶ λέγει τε· Κύριος μετὰ σοῦ δυνατὸς ἐν ἰχύϊ. λέγει ὁ Γεδεών· μετ' ἐμοῦ ὁ Κύριος; καὶ εἰπὼν εἶναι μετ' ἐμᾶς, διατί μᾶς ἦσαν αὐτὰ τὰ κακὰ ὅλα; καὶ πῶς εἶναι ὅλα τὰ θαύματά του, ὅπῃ μᾶς διηγῶνται οἱ πατέρες μας; καὶ ἔλεγον, ὁ Θεὸς μᾶς εὐγάλεν ἀπὸ τῆς Αἴγυπτου, καὶ τώρα μᾶς ἀποδίωξε καὶ παρέδωκέ μας εἰς τὰ χεῖρα τοῦ Μαδιάμ; λέγει ὁ Ἀγγελος· ὕπαγε μετ' αὐτῶν τὴν δυνάμιν σου, καὶ θέλεις ἐλδοθεράσει τὸς Ἐβραίους ἀπὸ τὸν πειρασμόν. καὶ ἀπεκρίθη Γεδεών· ἐγὼ αὐθρότα μου νὰ γλυπώσω τὸς Ἐβραίους; καὶ πῶς νὰ γνῶν τῶτο, ὅπῃ ἐγὼ εἶμαι ὀλομικρότερος ἀπὸ ὅλους, καὶ ἡ χιλιάδα μας εἶναι ταπεινότερα ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη; λέγει τε ὁ Ἀγγελος· ὁ Κύριος θέλει εἶσαι μετ' ἐσένα, καὶ νὰ νικήσῃς τὸν Μαδιάμ ὡς αὐτὸς εἶς αὐθροπον. ἀπεκρίθη ὁ Γεδεών· εἰπὼν εἶναι νὰ γένη αὐτὸ ὅπῃ λέγεις, πρόσμεινε, ὅσον νὰ φέρω τὴν θυσίαν μου ἔμπροσθέν σου· καὶ εἶπεν ὁ Ἀγγελος, ὕπαγε καὶ καρτερῶσε. καὶ ὑπῆγεν ὁ Γεδεών, καὶ ἐπίασεν ὡς ἐρίφι καὶ ἔβρασέ το, καὶ ἐπῆρε καὶ ἄζυμον ψωμί, καὶ ὑπῆγε τα εἰς τὸν Ἀγγελον νὰ φάγῃ. λέγει τε ὁ Ἀγγελος, ἔπαρέ τε καὶ βάλεται κοντὰ εἰς αὐτῶν τὴν πέτραν. Τότε ἀπλωσεν ὁ Ἀγγελος τὴν ῥάβδον ὅπῃ ἐβάστα εἰς τὸ χεῖρ τε πρὸς τὸ κρέας, καὶ ἀγῆκε φωτὶα καὶ ἐκαψε τὰ φαγητὰ ἐκεῖνα, καὶ παρόθους ἀνελήφθη ὁ Ἀγγελος ἀπ' ὀμπρὸς τε. καὶ ὁ Γεδεών ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον καὶ εἶπεν· αἰοίμογον εἰς ἐμὲ, ὅτι εἶδον τὸν Ἀγγελον Κυρίε πρόσωπον πρὸς πρόσωπον. καὶ οὕτως ἐπῆρυν ὁ Γεδεών, 32. χιλιάδες φουσάτον, καὶ ὁ Θεὸς τοῦ ἀπεκάλυψεν, ὅτι πολλοὶ Λαὸν ἐπῆρες, καὶ ἐγὼ δὲν σου παραδίδω τὴν γλῶσσαν Μαδιάμ, νὰ μὴ καυχῆσθῃ οἱ Ἐβραῖοι, ὅτι ἀπὸ τὸ πλῆθος ὅπῃ ἦσαν, καὶ ἀπὸ τῆς δυνάμιν τῆς ἐνίκησαν τὸν Μαδιάμ, καὶ τὸν Ἀμαλήκ. ἀμὴ εἶπεν ὁ Θεὸς τῷ Γεδεών, ὅτι ὅποιος ἀπὸ τῆς Ἐβραίας φοβεῖται καὶ δειλιάζει, ὡς γραφῇ εἰς τὸ αὐητί τε, καὶ μὴ ὑπάγῃ εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ἔπος, ὡς ἤκουσαν τὸν λόγον τοῦτον ἀπὸ τὸν Γεδεών, ἐστράφησαν, 22. χιλιάδες Ἐβραῖοι, καὶ ἐπῆγαν δέκα χιλιάδες μετ' τὸν Γεδεών. καὶ πάλιν εἶπεν ὁ Θεὸς τοῦ Γεδεών, ὅτι πολὺς εἶναι ὁ Λαὸς, ἀμὴ ἔπαρέ τους εἰς τὸ γερὸν καὶ

καὶ δοκίμασέ τις, καὶ θέλω σοῦ ἀποκαλύψῃ, ποῖος γὰρ ἔλθῃ μετ' ἐσένα εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ποῖος γὰρ μὴ ἔλθῃ· καὶ ἔγωγε τὰς ἡμέρας εἰς τὸ νερόν, καὶ τότε εἶπεν ὁ Θεὸς τοῦ Γεδεὼν, ὅτι ὅποιος ἀπὸ τὸν λαὸν πέσῃ μετὰ γόνατα γὰρ πῖν νερόν, ἐκείνον γὰρ μὴ πάρῃς. εἶδὲ ὅποιος βάψῃ εἰς τὸ νερόν τὴν γλῶσσάν τε, καθὼς πίνει τὸ σκυλί, ἐκείνον γὰρ βάλης χάσμα. καὶ οὕτως ἐρέθησαν ἐκεῖνοι ὅπου ἔβαλαν εἰς τὸ νερόν, ἄνδρες ξιακόσιοι. καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς τῷ Γεδεὼν, ὅτι τοὺς τριακοσίους ἄνδρας ὅπου ἔβαλαν εἰς τὸ νερόν, αὐτὰς γὰρ πάρῃς μετὰ σοῦ, καὶ μετ' αὐτοὺς θέλεις νικήσῃ τὴν γῆν Μαδιάμ. καὶ ἐκείνους ὅπου ἔσκυψαν μετὰ γόνατα καὶ ἐπὶ νερόν, ἀπόσειλον ὀπίσω εἰς τὰ σπήτιά πως, καὶ ἔτως ἐγένετο. Ἐλαβε δὲ ὁ Γεδεὼν τοὺς τριακοσίους ἄνδρας ἐκείνους κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Μαδιάμ, καὶ ἦρε φουσάτον τῆς ἐχθρῶν μυριάδας ξιακοσίας δαΐδεκα, καὶ ἦσαν εἰς τὸν κάμπον, καθὼς πέφτει καὶ χιώνεται ἡ πολλὴ ἀκρίδα ὅπου δὲ ἔχει μετρημὸν. καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ὁ Γεδεὼν μετὰ τὰς ξιακοσίας αὐτῶν ἄνδρας, καὶ ἐσφαξέ τις ὅλους, καὶ ἐφύγαν εἰς τὸν Ἰορδάνην, καὶ φύγοντες ἐπλάκωσαν τοὺς ἀφροντάδες τοῦ Μαδιάμ, τὸν Ὠρήβ, καὶ Ζήβ, καὶ ἐκοψαν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἡμέρας τοῦ Γεδεὼν. Ἐπέρασε δὲ τὸν Ἰορδάνην καὶ ὁ Γεδεὼν ὀπίσω αὐτῶν μετὰ τοὺς τριακοσίους ἄνδρας, σφάζοντες αὐτὰς, καὶ ἔφυγον οἱ ἄλλοι βασιλεῖς Μαδιάμ, ὁ Ζεβεὲ, καὶ ὁ Σαλμανὰ, καὶ κατεδίωξεν ὁ Γεδεὼν αὐτοὺς, καὶ ἐκοψε τὰς κεφαλὰς αὐτῶν. ἀπὸ δὲ τοῦ φουσάτου τῆς Μαδιάμ ἐκοψαν οἱ τριακόσιοι ἄνδρες οἱ Ἑβραῖοι χιλιάδες, 120. καὶ εἰρήνευσαν οἱ Ἑβραῖοι χρόνος 40. καὶ ὁ Γεδεὼν ἔκαμν ἐβδομήντα ἔτους, διότι εἶχε πολλὰς γυναῖκας, καὶ ἀπὸ μίαν παλλακίδα ἔκαμν ἓνα υἱόν, καὶ τὸν ὠνόμασεν Ἀβιμέλεχ. ἀπέθανε δὲ αὐτὸς ὁ Γεδεὼν. Ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Ἀβιμέλεχ μετὰ ἓνα λιθάρι ἐσκόπωσε τοὺς ἐβδομήντα ἀδελφούς αὐτοῦ. μόνον ἓνας ἐγλύπωσεσεν ὁ γόματι Ἰωάθαμ, καὶ ἐγένετο Κεῖτης καὶ αὐτοῦτος τῆτος ὁ Ἀβιμέλεχ χρόνος ἑξῆς, καὶ ἐπαράλαβε τὰς πόλεις τῆς Σικεμίων, καὶ πολεμῶν ἄλλῳ Πόλιν, ἐσίμωσεν εἰς τὸ τεῖχος, καὶ μία γυναῖκα ἐπάνωθεν ἀπὸ τοῦ τεύχους μετὰ ταῖς πέτραις τῷ μύλῳ συνέτριψε τὸ κεφάλι τοῦ Ἀβιμέλεχ. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τούτου, ἐγένετο Ἰαεὶρ ὁ Γαλααδίτης χρόνος 22. ὁ ὅποιος εἶχε τριάντα δύο υἱούς, καὶ οἱ Ἑβραῖοι πάλιν παρέβησαν τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπορευώμενοι πρὸς Εἰδωλὰ, καὶ ὠργίσθη ἐν θυμῷ ὁ Κύριος, καὶ παρέδωκεν αὐτὰς εἰς χεῖρας τῆς ἀλλοφύλων Μωάβ καὶ Ἀμμων, καὶ ἐτυραννήσαν αὐτοὺς, καὶ ἐπαίδόυσαν τοὺς χρόνους δεκαοκτὼ, καὶ ἐπέστρεψαν πρὸς Κύριον. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τούτου, ἔδωκεν αὐτῷ Κύριος Κεῖθὺν Ἰεφθάε τὸν Γαλααδίτην, υἱὸν γυναικὸς πόρνῃς, ὁ ὅποιος ἦτον δυνατὸς, καὶ αὐτὸς ἐπάταξε τὸν Βασιλέα Μωάβ, καὶ ἠλώθερώσε τὰς Ἑβραίους, καὶ ἔκρινεν αὐτοὺς χρόνος ἑξή, καὶ ἀπέθανε. Μετὰ δὲ τούτου κείναι αὐτὰς Ἑσβεβίων χρόνος ἑπτὰ, καὶ ἀπέθανε.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΣΣΕΒΩΝ, ΚΑΙ ΑΡΧΗ ΛΑΒΔΩΝ.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τούτου, ἔγινε Κριτὴς Λαβδῶν ὁ Φαραθανίτης χρόνος ὀκτώ, ὁ ὁποῖος εἶχε σαράντα ἔξ, καὶ τελευτᾷ ἐγγόνους τῆς ἡῶν. καὶ πάλιν οἱ Ἑβραῖοι δὲν ἐνθυμήθησαν τὰς παιδεύσεις, ὅπῃ τὰς ἐπαίδευσεν ὁ Θεός, διὰ τὰ προσκυνοῦν τὰ Εἰδωλα, ἀμὴ ἀλησμώνησαν τὰς δειργασίας ὅπου τοὺς ἔκαμε, καὶ ἐπροσκυνήσαν τὰ Εἰδωλα, καὶ ὀργισθεῖς, παρέδωκαν αὐτοὺς εἰς χεῖρας Φιλιστιεῖμ, καὶ ἔκαμαν ἐκεῖ παιδεύόμενοι χρόνους 40. Ὅμως ἀπὸ τῆς γενεᾶς τῆς Δαὺ ἦτον εἷς ἀνθρωπος ἀπὸ τῆς Σαρὰ Χώραν, τὸ ὄνομά του Μανωῆ, καὶ εἶχε γυναῖκα, καὶ αὐτὴ ἦτον στεῖρα, καὶ δὲν ἔκαμνε παιδί. ὁ δὲ Ἀρχάγγελος Μιχαὴλ ἐφάνη πρὸς τὴν γυναῖκα, καὶ εἶπέ της· ἐσὺ εἶσαι στεῖρα, καὶ δὲν ἐγέννησες ἀκόμη, ἀμὴ θέλεις γεννήσει ἀπὸ τώρα, καὶ φυλάγου νὰ μὴ πῖν κρασί, καὶ τοῦ παιδίου τὸ κεφάλι νὰ μὴ τὸ ξουεῖσθης, ὅτι εἶναι χαρισμένον εἰς τὸν Θεόν, καὶ αὐτὸ θέλει βασιλεύσει εἰς τοὺς Ἑβραίους. Ὡς ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους ἡ γυναῖκα, ὑπῆγεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤρε τον ἀνδρα της, καὶ λέγει του· σήμερον ἐκεῖ ὅπου ἐκάθου μου, ἦλθεν εἷς ἀνθρωπος, καὶ ἡ θεωρία του ἦτον ὡς Ἀγγελος, καὶ ἐρώτησά τον πῶς τὸν λέγου, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ μοῦ ὁμολογήτῃ. μόνον εἶπέ μου, ὅτι θέλω γεννήσει υἱόν, καὶ κρασί νὰ μὴ πῖν, καὶ ξυράφι νὰ μὴ βάλω εἰς τὸ κεφάλι τῆς παιδὸς. Τότε ἐδεήθη ὁ Μανωῆ τοῦ Θεοῦ, καὶ εἶπε· παρακαλῶ σε Θεέ μου, δείξέ μου τὸν ἀνθρωπον ἐκεῖνον, νὰ τὸν ἰδῶμεν ποῖος εἶναι, νὰ μᾶς καθοδηγήσῃ, τί νὰ κάμωμεν τὸ παιδί, ὅταν γεννηθῇ. καὶ ὑπήκουσεν ὁ Θεός τοῦ Μανωῆ. καὶ πάλιν ὁ Ἀρχιστράτηγος Μιχαὴλ ὑπῆγε πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ Μανωῆ, ὅπου ἦτον εἰς τὸ χωράφι. καὶ ἡ γυναῖκα ὡσὰν τὸν εἶδεν, ἔδραμε γλίγωρα, καὶ ἤρε τον ἀνδρα της, καὶ λέγει τα· πάλιν ἐφάνη ὁ ἀνθρωπος ὁ χθισινός, ὅπου σοῦ εἶπα, καὶ τρέχε γλίγωρα νὰ τὸν ἰδῇς. καὶ ἔπως ἔδραμεν ὁ Μανωῆ, καὶ ἤρε τον Ἀγγελον καὶ λέγει τα· ἐσὺ εἶσαι, ὅπῃ ἐφάνης εἰς τὴν γυναῖκά μου; καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἀγγελος, καὶ λέγει τα· ἐγὼ εἶμαι. λέγει ὁ Μανωῆ· τί ὀρίζεις νὰ κάμωμεν τὸ παιδί, ὅταν γεννηθῇ; ἀπεκρίθη ὁ Ἀγγελος· εἴτι εἶπα τὴν γυναῖκά σε φυλάγετέ τα. ὁμοίως καὶ τὸ παιδί κρασί νὰ μὴ πῖν, ἀκάθαρτον νὰ μὴ φάγῃ, καὶ νὰ μὴ ξεραιθῇ. λέγει τα ὁ Μανωῆ· πρόσμεινε, νὰ ὑπάγω νὰ φέρω φαγί, νὰ σὲ φιλέψω, ὅτι δὲν ἐγνώριζεν ὁ Μανωῆ, ὅτι εἶναι Ἀγγελος αὐτός ὅπῃ ἐφαίνετο. λέγει ὁ Ἀρχιστράτηγος πρὸς Μανωῆ· κάμε θυσίαν εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἐμὲ μὴ φιλέψῃς. πάλιν ὁ Μανωῆ ἐρώτησέ τον, καὶ λέγει τα· παρακαλῶ σε, εἶπέ μου τὸ ὄνομά σε, πῶς τὰ λέγου, ἵνα ὅταν πληρωθῇ ὁ λόγος σου, δοξάσωμέν σε. ἀπεκρίθη ὁ Ἀγγελος· τί ἐρωτᾷς τὸ ὄνομά μου; καὶ αὐτὸ εἶναι θαυμαστόν. ἐπῆρε γὰρ ὁ Μανωῆ τὴν θυσίαν του, καὶ ἤφερε τὴν ἑμποροῦσαν τῇ Ἀγγέλου, καὶ ἀναψέ φωτίαν, νὰ τὴν κάψῃ, ἀντάμα δὲ μετὴν φλόγα ἀνέβη καὶ ὁ Ἀγγελος εἰς τὰς Οὐρανούς, καὶ πλέον δὲν τὸν εἶ-

δαν

Περὶ τῆς
Μανωῆ
καὶ παγ-
γελίας
Σαμ-
φών.

δαν νὰ φανῇ πρὸς αὐτὰς. καὶ ὁ Μανωὲ, καὶ ἡ γυναῖκά τε ἔπεσαν ἐπὶ
 πρόσωπον αὐτῶν ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἐγκύλισε Μανωὲ, ὅτι Ἄγγελος Θεοῦ
 ἦτον, καὶ εἶπε τὴν γυναῖκά τε· θανάτω ἀποθανέμεθα, ὅτι Θεὸν εἶδομεν.
 καὶ εἶπεν ἡ γυναῖκά τε· αὐτὸς ἡθέλει ὁ Θεὸς νὰ μᾶς θανατώσῃ, δεῦν ἡθε-
 λε δεχθῇ ἀπὸ τῆς χεῖράς μας τὴν θυσίαν, οὐδὲ ἡθέλε μᾶς φωτίσῃ, καὶ
 νὰ μᾶς εἰπῇ, ὅσα μᾶς εἶπε. καὶ ὁ Μανωὲ ἔσμιξε μὲ τὴν γυναῖκά τε,
 καὶ ἐγγαστρώθη, καὶ ἐγέννησεν Υἱόν, καὶ εὐχαλε τὸ ὄνομά του Σαμ-
 ψών. καὶ νύξωσθι τὸ παιδίον, καὶ εὐλόγησεν αὐτὸ ὁ Θεός. καὶ αἶσαν
 ἦλθεν εἰς ἡλικίαν τῶν νέων, κατέβη εἰς μίαν Χώραν, τὴν ὁποίαν ἔλε-
 γαν Θαμναδά. καὶ εἶδε μίαν νέαν, θυγατέρα τῶν ἀλλοφύλων, καὶ ἠγά-
 πησέ την, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν πατέρα του, καὶ εἰς τὴν μητέρα του, καὶ
 εἶπέ τας, ὅτι εἶδα μίαν ἀπὸ τὰς θυγατέρας τῶν ἀλλοφύλων, καὶ θέλω
 νὰ μὲ τὴν δώσετε γυναῖκα. καὶ εἶπαν οἱ γονεῖς αὐτῆς· παιδί μου, δεῦν
 εἶναι γυναῖκες ἀπὸ τοῦ γένους μας νὰ πάρῃς, μόνον γυρδαίεις τῶν ἀλλοφύ-
 λων, ὅπως εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ; καὶ ὁ Σαμψών λέγει·
 ὅτι ἐκείνην θέλω, ὅτι μὲ ἀρέσκει. καὶ τὸτο ἦτον παρὰ Θεοῦ, διὰ νὰ ἀ-
 φανίσῃ τοὺς ἀλλοφύλους. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ᾤριζαν οἱ ἀλλοφύλοι τοὺς
 Εβραίους, καὶ ἐπῆγεν ὁ Πατέρας, καὶ ἡ Μητέρα τε, καὶ εἶδαν τὴν νέαν ἐκεῖ-
 νην, ὅπως τὴν ἠγάπησεν ὁ υἱὸς αὐτῶν, καὶ οὕτω τὴν ἐπῆρε γυναῖκα ὁ
 Σαμψών μὲ θέλημα τῶν γονέων αὐτοῦ. καὶ ὡς ὑπῆγεν ὁ Σαμψών νὰ
 τὴν πάρῃ, ἦρκεν σὺν λεονταίῃ εἰς τὴν εἰρήνην, καὶ ἐσκότωσέ το, καὶ ὅταν
 ἐγύρισεν εἰς τὸν Πατέρα τε, ἦρκεν σὺν μελίσι φωλίμιον, ὅπου ἐκάθι-
 σεν εἰς τὸ κεφάλι τοῦ λεονταίου, καὶ ἔκαμε μέλι, καὶ ἐπῆρε καὶ ἔδωκε τὸν
 Πατέρα τε καὶ τὴν Μητέρα τε, καὶ ἔφαγαν, καὶ δεῦν τὰς εἶπε, πόθεν εὗ-
 ρε τὸ μέλι ἐκεῖνο. καὶ ὕτως ἐπῆρε τὸν Πατέρα τε, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ σπῆ-
 τι τῆς γυναικὸς τε, καὶ ἔκαμαν ῥαπέζια μεγάλα, καὶ ἔφαγαν καὶ εὐθυ-
 μῶσαν. Τότε λέγει πρὸς τὰς ἀλλοφύλους, ὅτι σὺν λόγον θέλω νὰ εἰπῶ
 πρὸς ὑμᾶς, καὶ εἰς τὸν δῆρῃτε ἕως εἰς τὰς ἑπτὰ ἡμέρας ὅπου γίνου-
 νται αἱ ῥαπέζαι καὶ αἱ χαραὶ, νὰ σᾶς δώσω ῥία σινδόνια καὶ τριακῆτα
 φορέματα. εἰ δὲ καὶ δεῦν τὸν δῆρῃτε, νὰ μὲ δώσετε ῥιαντά μόνον. καὶ ἐ-
 δέχθησαν τὸν λόγον τοῦ Σαμψών, καὶ εἶπαν τε· εἶπέ μας ἐκεῖνον τὸν δυσ-
 ᾠρετον λόγον, νὰ τὸν ἀκέσωμεν· καὶ αὐτὸς τὰς εἶπεν· ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπου
 ῥάγει εὗρε φαγὴ, καὶ ἀπὸ δυνατῆς γλυκύ. καὶ ἔπεσαν εἰς ἀπεδίω ἡ-
 μέρας τρεῖς, νὰ καταλάβω τὴν ἐννοίαν, καὶ δεῦν ἐδυμήθησαν. καὶ μὴ δυ-
 νάμενοι νὰ νοήσωσι, τί διαλαμβάνει ἐκεῖνος ὁ λόγος, ἔπεσαν εἰς τὴν
 γυναῖκά τε, παρακαλῶντες νὰ τὸν ἐρωτήσῃ μὲ τέχνῃ, τί εἶναι ὁ λόγος
 ἐκεῖνος, ἢ γὰρ ἡ ἐρμηνεία αὐτῆς, εἶδεν καὶ δεῦν τὸν ἐρωτήσῃ, νὰ τοὺς ἀπο-
 καλύψῃ αὐτὸ τί εἶναι, θέλουν κάψῃ καὶ αὐτὴν καὶ τὸν πατέρα της καὶ ὅλα
 τὰ πράγματα της. καὶ ὡς ἤκουσεν ἡ γυναῖκα οὕτως, ἐφοβήθη, καὶ μὴ
 δόλῃ λέγει τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς Σαμψών, κλαίουσα, ὅτι τὸν λόγον ὅπου εἶ-
 πες πρὸς τὰς ἐδικὰς μας ἀνδράπικας, νὰ μοῦ φανερώσῃς αὐτὸ, τί θέλεις
 νὰ εἶναι. καὶ ὁ Σαμψών τῆς λέγει, ἐγὼ τῷ Πατέρα μου καὶ τῇ Μητέρας
 μου δεῦν τὸ ἀπεκάλυψα, καὶ ἐσὲ θέλω τὸ ἀποκαλύψῃ; καὶ ἐκλαιγεν ὁμ-

πρὸς τὴν ἑπτὰ ἡμέρας, ὅπῃ ἔφαγον ὁ Λαὸς καὶ ἐχαίρουνταν. καὶ ὡς τὴν
 εἶδεν ὁ Σαμφὼν, ὅτι κλαίει, καὶ ἐλυπᾶτο, τῆς τὸ ἀπεκάλυψε· καὶ αὐτὴ
 τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ τὸ εἶπε τῇ ἐδικῶν τῆς ἀνθρώπων, καὶ ὡς ἔμαθαν τὴν
 σύννοιαν, ἐχάρησαν πολλὰ, καὶ οὕτως ἐπῆγαν εἰς τὸν Σαμφὼν, κατὰ τὸν
 λόγον, ἦγον κατὰ τὸ σίχημα, καὶ εἶπὼν του τὴν σύννοιαν, ὅτι δὲν εἶναι
 ἄλλο δυνατώτερον ἀπὸ τὸ λεονταίει, καὶ ἀπὸ τὸ μέλι ἄλλο γλυκύτερον.
 καὶ ὡς τὸ ἤκουσεν ὁ Σαμφὼν, ἐλυπήθη, καὶ εἶπέ τας· ὅτι ἐὰν δὲν ἠθέ-
 λετε πλανέσθαι τὴν γυναῖκά μου, τὴν ποτὲ δὲν τὸ ἐμαθύνετε, καὶ διγῆ-
 κεν ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ἐπῆγε, καὶ ἤρε τελώτα ἀνδρας, καὶ τῆς ἐκδύσε, καὶ ἐπῆ-
 ρε τὰ φορέματά τας, καὶ τὰ ἔδωκε τῇ ἀνδρῶν ἐκείνων, ὅπῃ εἶχαν τὸ σί-
 χημα. καὶ ὡς εἶδε τὴν ὁ Σαμφὼν, ὅπῃ τὴν ἔκαμιν ἡ γυναῖκά του, ἐ-
 βαρέθη εἰς αὐτήν, καὶ ἀνέβη εἰς τὸ σπῆτι τῆ Πατρός τας, καὶ ὁ πενθερός
 τας ἔδωκε τὴν θυγατέρα τας, τὴν γυναῖκα τῆ Σαμφὼν πρὸς ἄλλον ἀνδρα.
 καὶ ὡς τὸ ἤκουσεν ὁ Σαμφὼν, ἐσκανδαλίσθη πολλὰ κατὰ τῇ ἄλλοφύλων,
 καὶ ὑπῆγε, καὶ ἐπίασε τελακοσίας ἀλωπούδας, καὶ ἔδεσεν εἰς πᾶσα μίαν
 ἑκατὸν μίαν λαμπάδα, καὶ ἔτω ταῖς ἀπόλυσε μέσα εἰς τὰ χωράφια, ὅ-
 πῃ ἦσαν τὰ γεννήματα θερισμένα καὶ ἀθέριστα, καὶ ἐκατάκαυσαν παντε-
 λῶς ὅμῃ καὶ ἀμπέλια καὶ ἐλαίας. καὶ ὡς εἶδαν οἱ ἄλλοφύλοι τὴν καταδί-
 κην ὅπῃ ἐπαθον, εἶπαν, ὅτι ἄλλος δὲν ἔκαμε τὴν, μόνον ὁ Σαμφὼν
 ὁ γαμψὸς τῆ Θαμναταίης, καὶ οὕτως ἐπῆραν τὴν γυναῖκα τῆ Σαμφὼν
 καὶ τὸν πατέρα τας, καὶ τῆς ἔκαψαν, καὶ τὸ σπῆτί τας ἐξωλόθροονσαν. καὶ
 ἐσυνάξαν φασάτα, καὶ ἐπῆγαν κατὰ τῇ Ἑβραίων, καὶ ἐγύρουν νὰ τοὺς
 δώσεν τὸν Σαμφὼν, εἰ δὲ μὴ νὰ πολεμήσεν αὐτῆς. Ὡς δὲ εἶδαν οἱ Ἑ-
 βραῖοι τὸ πλῆθος τῇ ἄλλοφύλων, ἀπὸ τὸν φόβον τας ἔδωκαν δεμνίον τὸν
 Σαμφὼν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῆς. καὶ ὁ Σαμφὼν ὡσαν παρεδόθη εἰς χεῖ-
 ρας τῇ ἄλλοφύλων, κόπτει τὰ δέματα ὅπῃ ἦτον δεμνίος, καὶ ἤρουν εἷα
 κατωσάγονον γαῖδαρειν, καὶ ἐπῆρετο εἰς τὸ χέρι τας, καὶ ἐσκότωσε μετ' ἐκεῖ-
 νο χιλίους ἀνδρας ἀπὸ τῆς ἄλλοφύλους, καὶ πολεμῶντας μετ' ἐκ τῆς ἐχθρῆς
 ἐδίψησε, καὶ ἐδεήθη τῆ Θεῶν, καὶ εἰσήκουσε τῆς δεήσεως αὐτῆς, καὶ διγῆκε
 μία βρύσις ἀπὸ τὸ κατωσάγουρον τῆ γαῖδαρειν, ὅπῃ ἐσκότωσε τῆς χι-
 λίους ἀνδρας, καὶ ὠνόμασέ την, βρύσιν τῆς σιαγόνο. Ἀπ' ἐκεῖ ἐπῆγεν ὁ
 Σαμφὼν εἰς Γάζαν, καὶ εἶδεν ἐκεῖ γυναῖκα πόρνικον, καὶ ἐμπῆκεν εἰς τὸ
 σπῆτί τας, καὶ αὐτὴ εἶπε τῆ Λαῶν, ὅτι ἦλθεν ὁ Σαμφὼν. καὶ αὐτοὶ ὡς
 τὸ ἤκουσαν, ἔδραμαν καὶ ἐφύλαξαν τὰς πόρτας τῆ Κάστρου, καὶ εἶπαν, ὅτι
 ἂς μείνωμεν ἐδῶ ἕως τὸ πικρὸν, καὶ θέλει ἔλθῃ, νὰ τὸν πιάσωμεν, νὰ
 τὸν θανατώσωμεν. Ὁ Σαμφὼν ἐκοιμήθη ἕως τὸ μεσονύκτιον, καὶ τότε
 ἐσηκώθη, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὰς πόρτας τῆ Κάστρου, καὶ ἐπίασεν αὐτάς, καὶ
 τὰς εὐγαλε μετ' ὅλα τὰ ἀνώφλια καὶ κατώφλια, καὶ μετ' ὅλα παραστὰς, καὶ
 μετ' ὅλα κλειδωνίας, καθὼς ἦσαν σφαιλισμέναις, καὶ ταῖς ἐβάσταξεν εἰς
 τὸν ὤμὸν τας, καὶ ταῖς ὑπῆγεν ἀπάνω εἰς τὸ βυθὸν ἐναντία τοῦ Κάστρου,
 καὶ ταῖς ἔρριξε.

Μετὰ τοῦτο ἠγάπησε μίαν γυναῖκα ἐκ τοῦ χειμάρρου Σωρήχ, καὶ τὸ
 ὄνομα τῆς γυναικὸς, Δαλιδὰ, καὶ ἐπῆρεν αὐτὴν, καὶ ἦλθαν εἰς τὴν

Δαλιδά οἱ Ἀρχοντες τῶν ἀλλοφύλων, καὶ εἶπαν αὐτῇ· κάμε ἔσπον, ὅπως ἡμπορέσης, νὰ ἐρολήσης νὰ μάθης ἀπὸ τί ἔχει αὐτὴ τὴν μεγάλην καὶ θαυμαστὴν δύαμιν, μήπως δουληθῶμεν νὰ τὸν πιάσωμεν, νὰ τὴν ταπεινώσωμεν, καὶ νὰ σοῦ χαρίσωμεν χίλια ἀργύρια. Καθὼς ἤκουσεν ἡ μιὰ Δαλιδά τὰ ἀργύρια, ἔδραμε μὲ ἔρωτα εἰς τὸν Σαμφών, καὶ εἶπεν αὐτῷ· εἰπέ μοι, πῶς ἔχεις αὐτὴν τὴν μεγάλην δύαμιν, καὶ πῶς ἤθελαν σὲ δέσῃ, νὰ σὲ ταπεινώσῃ, καὶ νὰ σὲ πιάσῃ; καὶ τῆς εἶπεν ὁ Σαμφών· εἰάν με δέσῃ με ἑπτὰ κόρδας ὅπῃ νὰ εἶναι βρεμνῶναις ἀπὸ νερόν, καὶ νὰ μὴ εἶναι χαλασμονῶναις, μετ' ἐκείναις εἰάν με δέσῃ, θέλω ταπεινωθῆναι, νὰ γινῶ ἀδύνατος ὡσάν καὶ τὰς ἄλλας ἀνθρώπους. Ἡ Δαλιδά εἶπε τῶν ἀλλοφύλων τὰς λόγους τούτας, καὶ τῆς ἤφεραν ταῖς ἑπτὰ κόρδας, καὶ τὸν ἔδεσε, καὶ τὰς ἀλλοφύλους εἶχε κρυμμένους μέσα εἰς τὴν κάμαράν της. Τότε λέγει, ἦλθαν οἱ ἀλλόφυλοι ἐπὶ σὲ Σαμφών νὰ σὲ πιάσῃ. καὶ ὡς ἤκουσε τὸν λόγον τοῦτον, ἔκοψε τὰ νεῦρα παρὼδύς, καὶ τὰ ἠφανίσεν ὡσάν ἡ φωτὶα τὰ σππία, καὶ δὲν τῆς ἔδειξε τὴν δύαμίν τε. καὶ εἶπεν ἡ Δαλιδά πρὸς τὸν Σαμφών· ἐγνώρισα καλῶς, ὅτι με ἐγέλασες, καὶ μοῦ εἶπες ψέμματα. ἀμὴ τώρα εἰπέ με τὴν ἀλήθειαν. καὶ λέγει τῆς· ὅτι εἰάν με δέσῃ με χοινία καινέρια δυνατὰ, ὅπῃ νὰ μὴ ἐμπῆκαν εἰς καμίαν δουλείαν, θέλει γινῇ ἡ δύαμίς με ἀχαμνὴ ὡσάν καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ἡ Δαλιδά εἶπε τὸν λόγον πρὸς τὰς ἀλλοφύλους, καὶ ἤφεραν τὰ σχοινία τὰ καινέρια, καὶ τὸν ἔδεσε. καὶ ὡσάν εἶχον ἐποίμους τὰς ἀλλοφύλους νὰ τὸν πιάσῃ, λέγει τῆς Σαμφών, ἔφθασαν οἱ ἀλλόφυλοι. καὶ ὡς τὸ ἤκουσεν, ἔκοψε τὰ σχοινία ἐκεῖνα τὰ δυνατὰ ὅπῃ ἦσαν δεμνῶν, ὡσάν νὰ ἤθελε κόψῃ κλωσαῖς. καὶ ἡ Δαλιδά βλέπασα ἔπος, ἔλαβε μεγάλῃ πίκραν καὶ λύπῃ, ἕως ὅτε νὰ κατορθώσῃ τὸ ζήτημα τῶν ἀλλοφύλων, νὰ κερδήσῃ τὰ ἀργύρια, καὶ λέγει τῆς Σαμφών· θέλεις νὰ με κάμῃς τώρα νὰ παραλογήσω, νὰ γένω ἔξω ἀπὸ τὸν νῦν με τὰ ψέμματα ὅπῃ λέγεις; εἰπέ με τὴν ἀλήθειαν, με τί ἤθελες δεθῆναι ὅπῃ νὰ σὲ πιάσῃ; καὶ εἶπέ τῆς· αὐτὴ εἶναι καὶ πλέξης ταῖς ἑπτὰ τρίχας τῆς κεφαλῆς μου, ὅπῃ εἶναι ξεχωρισταῖς, με νέμα, καὶ ταῖς δέσης εἰς τὸ παλῆκι, καὶ ταῖς καρφώσης εἰς τὸν τοῖχον, με τὸτο θέλει ἀδυνατίσει ἡ δύαμίς μου, νὰ με πιάσῃ. Ὡς ἤκουσε τὸτο ἡ Δαλιδά, τὸν ἐκοίμισε μέσα εἰς τὰ γόνατά της, καὶ ὡσάν ἐκοιμήτο, ἔπιασεν ἡ Δαλιδά ἐκεῖνας τὰς ἑπτὰ τρίχας, ὅπῃ ἦσαν ξεχωρισταῖς, καὶ ἐπῆρε καὶ νέμα καὶ ταῖς ἐπλέξα, καὶ ταῖς ἔδεσεν εἰς τὸ παλῆκι, καὶ ταῖς ἐκάρφωσεν εἰς τὸν τοῖχον, καὶ τότε ἐφάναζεν· οἱ ἀλλόφυλοι ἦλθαν ἀπάνω σὲ Σαμφών. καὶ ἐν τῇ ᾧμα ἐσηκώθη ἀπὸ τὸν ὕπνον αὐτῆς, καὶ ἀνέσπασε τὸ παλοῦνι ἀπὸ τὸν τοῖχον, καθὼς ἦτον δεμνῶν με τὸ νέμα καὶ με ταῖς τρίχας, καὶ δὲν ἔδειξε τὴν δύαμίν τε. καὶ εἶπέ τῃ ἡ Δαλιδά· πῶς λέγεις, ὅτι με ἀγαπᾷς, καὶ ἡ καρδία σε δὲν εἶναι μετ' ἐμέ; καὶ ἔχεις ἔεις φοραῖς ὅπῃ με ἐγέλασες, καὶ δὲν με εἶπες, ποῦ ἔχεις τὴν δύαμιν τὴν μεγάλην; καὶ δὲν τὸν ἄφησε νὰ κοιμηθῇ ὅλῃ τὴν νύκτα ἀπὸ τὰ λόγια της, μόνον τὸν ἤφερον εἰς μεγάλῃ ἀδημονίαν, καὶ ἔδειξεν, ὅτι

ὅτι ὀλιγοψυχεῖ, καὶ ἔρχεται εἰς θάνατον, καὶ ἀπὸ τῆς ἀγάπης, ὅπου εἶχεν εἰς αὐτὴν, εἶπέ της ὅλα τὰ μυθήρια τῆς καρδίας του· ὅτι εἰς τὸ κεφάλι μου ξυράφι ποτὲ δὲν ἐβάλθην, διότι εἶμαι Ναζωραῖος Θεοῦ ἀπὸ τῆς κοιλίας τῆς μητρὸς μου, καὶ ἐὰν ἐνεδῶ, χάω τὴν ἀνδρίαν μου καὶ δυνάμειν μου, καὶ γίνομαι ὡσανὺς ὅλος τῶν ἀνθρώπων. Ὡς ἤκουσεν ἡ Δαλιδὰ καὶ ἐπιστάθη, ὅτι οἱ λόγοι τῶ Σαμφών εἶναι ἀληθινοί, καὶ πλέον δὲν τῆς γελαῖ, παρόδους ἀπέστειλε καὶ ἐκάλεσεν ὅλους τῶς πρώτους τῶν ἀλλοφύλων, καὶ εἶπέ της· νὰ ἤξώρετε ὅτι εἶπέ μου ὅλον τὸ μυθῆριον, ὅπου εἶχεν εἰς τὴν καρδίαν του πεφυλαγμένον. Ὡσανὺς ἤκουσαν οἱ πρό-
τοι τῶν ἀλλοφύλων, ἔλαβαν χαρὰν μεγάλῃ, καὶ ὑπῆγαν, καὶ ἤφεραν τὰ ἀργύρια, καὶ τὰ ἔδωκαν εἰς τὰ χεῖρά τῆς Δαλιδᾶς, καὶ ὡσανὺς τὰ ἔλα-
βεν, ἐκοίμισεν αὐτὸν ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς, καὶ ἔκραξε τὸν μπαρμπέ-
ρην, καὶ ἐξύεισε τὰς ἐπτὰ τεῖχας τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, ὅπῃ ἦσαν ξεχωρι-
σαί. καὶ καθὼς ταῖς ἐξύεισεν, ἐπάρθη ἡ δύναμις καὶ ἡ ἀνδρία του.
καὶ ἡ Δαλιδὰ εἶπεν, οἱ ἀλλόφυλοι ἦλθαν ἐπὶ σὲ Σαμφών. καὶ ὡς τὸ
ἤκουσεν, ἐν τῇ ᾄμα ἐξύπνησε, θαρρῶντας, ὅτι εἶναι ἡ χάρις τῆς δύ-
ναμεώς τε μετ' αὐτὸν, καὶ ἐσηκώθη νὰ κάμῃ, καὶ νὰ δείξῃ τῇ χάριν τῆς
ἀνδρίας τε, καὶ παρόδους, ὡσανὺς ἐσηκώθη, ἐγνώρισεν, ὅτι ἡ χάρις ἐ-
πάρθη ἀπ' αὐτὸν, καὶ δὲν ἐδυνήθη νὰ ἀντιστάθῃ. καὶ ἦλθαν οἱ ἀλλόφυ-
λοι οἱ ἐχθροὶ αὐτῆς, καὶ ἐπιασαν τὸν καὶ ἔδεσαν τὸν, καὶ τῆς ὥρας τὸν ἐ-
τύφλωσαν, καὶ τὸν ἐπῆραν δεμνίον εἰς τὴν Γάζαν, καὶ τῆς ἐβάλαν σίδερα
εἰς τὰ ποδάκια, καὶ τὸν ἐσφάλισαν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἡμέρᾳ τῇ ἡ-
μέρᾳ ἄρχισαν αἱ τεῖχες τῆς κεφαλῆς τοῦ Σαμφών, ὅπῃ ἐξύεισαν, νὰ
γίνωνται καὶ νὰ αὐξάνων. καὶ οἱ ἄρχοντες τῶν ἀλλοφύλων μετ' ὅλους τοὺς
ἀλλοφύλους ἐσυμάχθησαν, νὰ κάμω θυσίαν μεγάλῃ τῇ θεῷ αὐτῶν τοῦ
Δαγών. καὶ ἔτω τὴν ἑκάμαν, καὶ τὸν διχαρίζον, πῶς τῶς παρέδωκε
τὸν ἐχθρὸν αὐτῶν εἰς τὰς χεῖράς των. καὶ ὡσανὺς ἔφαγαν καὶ ἔπιον καὶ δι-
θυμῶσαν, ἐπεμφαν καὶ ἤφεραν τὸν Σαμφών τυφλὸν ἀπὸ τῆς φυλακῆς,
καὶ ἄρχισαν καὶ ἐνέπαιζάν τον καὶ ἐγελῶσαν, καὶ ἑκαμάτω πολλὴν κατεφρό-
νουν, καὶ τὸν ἐβάλαν, καὶ ἔσενον ἀναμέσον τῶν δύο σύλων, ἡγουμ εἰς
ταῖς κολώναις, ὅπῃ ἔσενε τὸ Παλάτι κτισμένον ἀπάνω ἐκεῖ ὅπῃ διθυ-
μοῦσαν. Ὁ δὲ Σαμφών δὲν ἐδυνῶτο νὰ ὑπομνήτῃ τὴν κατεφρόνησιν τῶν
ἐχθρῶν, καὶ εἶπε πρὸς τὸν νέον ἐκεῖνον, ὅπῃ τὸν ἐκράτειν ἀπὸ τὸ χέ-
ρι, καὶ τὸν ἐσυρῃν, ὅτι ἄφες με νὰ γυρέψω ταῖς κολώναις, νὰ ταῖς πιά-
σω, ὅπῃ εἶναι τὸ Παλάτι τῆτο κτισμένον ἀπάνω εἰς αὐταῖς. ὁ δὲ νέος
ἐκεῖνος ἔκαμε τὸν λόγον τῶ Σαμφών, καὶ ἐγύρῃ, καὶ ἤρε ταῖς κολώναις
ἐκεῖναις, καὶ ταῖς ἐπιασεν ὁ Σαμφών. καὶ ἦσαν εἰς τὸ Παλάτι ἐκεῖνοι
οἱ ἀλλόφυλοι καὶ οἱ πρότοι αὐτῶν ὡς εἶπαμεν, ἔχοντες καὶ τὰς γυναῖκας
αὐτῶν ἕως χιλιάδες ἑεῖς ὅμῃ ὅλοι, ὅπῃ ἐβλεπαν καὶ ἐνέμπαιζαν τὸν
Σαμφών. καὶ ἐβόησε Σαμφών πρὸς τὸν Κύριον, καὶ εἶπε· Κύριε, Κύ-
ριε τῶν δυνάμεων, ἐνθυμήσθε με, καὶ ἐνδυναμώσόν με, νὰ κάμω τῇ ἐκ-
δίκησιν τῶν ἀλλοφύλων διὰ τὴν ὑσέρησιν, ὅπῃ με ὑσέρησεν τὸ φῶς τῶν
ὀμμάτων μου. καὶ ἔπως ἐπιασεν ὁ Σαμφών ταῖς δύο κολώναις τοῦ Πα-
λα-

λατίαν, τὴν μίαν μὲ τὸ δεξιὸν, καὶ τὴν ἄλλην μὲ τὸ ζεβδὸν χεῖρ, καὶ εἶπεν· „Αποθανέτω ἡ ψυχὴ μου μὴ τῆς ἀλλοφύλων“. καὶ ἔτις ἐξάβισε μὲ ἀνδρίαν ταῖς κολώναις, καὶ ἔπεσε τὸ Παλάτι ἐκεῖτο καθὼς ἦτον μὲ τὰς ἀλλοφύλους, καὶ ἐθανάτωσεν ὅλον τὸν λαὸν ἐκεῖνον τῆς ἀλλοφύλων, καὶ τὸν Σαμφὼν ὅμῃ μετ' αὐτῶν, καὶ ἐθανάτωσεν ἐκεῖ ὁ Σαμφὼν περισσό- τερον λαόν, παρὰ ὅπου ἐθανάτωσεν εἰς τὴν ζωὴν του, καὶ κατέβησαν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ ὅλον τὸ σπῆτι τοῦ πατρὸς του, καὶ τὸν ἑθαφῶν εἰς τὸν τάφον τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ Μανὰ, καὶ ἐκείνῃ ὁ Σαμφὼν τὰς Ἑβραίους χρόνους εἰκοσι.

ΕΞΟΤΕΙΑ ΕΜΕΓΑΡ, ΚΑΙ ΜΙΧΑ.

Μετὰ τὸν Σαμφὼν, ἔγινε Κεῖτης Ἐμεγάρ ὁ υἱὸς Ἐσὺ, καὶ ἔκο- ψε πολλὰς ἐκ τῆς ἀλλοφύλων, καὶ ἠλολυέρωσε τὰς Ἑβραίας, καὶ ἀπέθανε. Μετὰ τοῦτον, ἔγινε Μιχᾶς ἀπὸ τῆς φυλῆς τοῦ Ἐφραὶμ, καὶ εἰς τὰς χρό- νους τοῦ Σαμφὼν, ἑβδομος Ἀρχιερεὺς τῆς Ἑβραίων κατέστη ὁ Ἡλεὶ, ὁ ὁποῖος ὡσαύτῃ ἔγινε χρόνων πενήντα, ἐκείνῃ τὰς Ἑβραίους χρόνους 40. καὶ εἰς τοὺς τέσσαρας χρόνους τῆς ἱερατείας Ἡλεὶ, ἐγεννήθη ὁ Προφήτης Σαμουὴλ, τὸ ὅποιον ὁ Πατέρας ἦτον ὁ Ἐλκανᾶς, καὶ εἶχε δύο γυναῖκας. ἡ μία ἐλέγετο Φαναῖνα, καὶ ἡ ἄλλη Ἄννα, ὅπως ἐγέννησε τὸν Σαμουὴλ. καὶ ἡ Φαναῖνα ἐγέννα παιδιὰ, καὶ ἐσήμαινε τὴν Σωτηρίαν τῆς Ἑβραίων, ὅπως ἦτον πολύτεκνος, ἐπειδὴ πάντοτε ἦσαν ὅς αὐτῆς Προφῆται, Δίκαιοι, Βασιλεῖς, Ἱερεῖς, καὶ πολλοὶ Ἅγιοι, οἱ ὁποῖοι ἐπροσκύνησαν τῷ Θεῷ, ποιητὴν Οὐρανῶν καὶ Γῆς, ἡ δὲ Ἄννα, ἦτον στείρα, καὶ δὲν ἔκαμνε ποτὲ τῆς παιδὸς, ὅς ὅπως αὐτῇ ἠθέλησεν ὁ Θεός. καὶ διατὶ οἱ Ἕλληες δὲν ἐπί- στεύσαν τὸν Θεόν, ἦσαν οἱ Προπάτορες οἱ ἐδικοί μας, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦ- σαν ἀπὸ τοῦ γένους τῆς Ἑβραίων, τοῦτεσι τοῦ Ἀβραάμ, ἀμὴν ἐπίστῳαν εἰς τὰς ἀσέρας, εἰς τὰ ὄψαρια, εἰς τὰς πέτρας, εἰς τὰ τετραπόδα, καὶ εἰς τὰ ἄλλα ποιήματα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐχὶ νὰ πιστεύον εἰς τὸν Ποιητὴν ὅ- πως τὰ ἔκαμε, καὶ διὰ τὸτο ἐλέγετο ἡ Ἐκκλησία στείρα, τῆτεσιν ὅπως δὲν ἔκαμνε παιδὶ τῇ ἁγίᾳ Πνεύματος, ἦσαν τῇ Θεῷ. καὶ ἐπειδὴ ὁ Νόμος ὁ παλαιὸς ἠθέλε, μία γυναῖκα, ὅπου νὰ ἦτον πανδρεμνὴ, καὶ νὰ ἦτον στείρα, νὰ μὴν ἐδέχοντο τὰ δῶρά της εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καθὼς τὰ εἶπεν ὁ Θεός τοῦ Μωϋσέως, καὶ ὀρδίνιασέ τα εἰς τὸ Λόγιτικόν, ἡγουμὲν εἰς τὰ ποράγματα τῆς Ἱερέων. καὶ ταῦτα ἐσήμαιναν τὸτο ὅπως λέγομεν τῆς Ἑ- θνῶν, καὶ τῆς Ἑβραίων τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία εἶναι στείρα, καὶ ἡ Ἀπεκνός, ἦσαν ἡ στείρα, ὅπως δὲν ἔκαμνε παιδὶ, ἦτον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑθνῶν, καὶ διατὸτο δὲν ἐδέχετο ὁ Θεός τὰ δῶρα αὐτῆς. ἡ δὲ πολύτεκνος ἦτον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑβραίων, καὶ ἐδέχετο ὁ Θεός τὰ δῶρά της καὶ ταῖς προσδοχαῖς της, ἡγουμὲν τῆς Φαναῖνας. Ἡ Ἄννα τὸ λοιπὸν ἡ στείρα, ὅ- που δὲν ἔκαμνε παιδὶ, καὶ δὲν ἦσαν τὰ δῶρά της δεκτὰ, ἔκαμνε μεγά- λην προσδοχίαν εἰς τὸν Θεόν, νὰ τῆς δώσῃ σπέρμα, καὶ νὰ τῇ τὸ ἀφιε- ρώσῃ, διὰ νὰ μὴν ἔχη τὸ ὄνειδος ἀπὸ τῆς Ἱερέως, ὅπως δὲν ἐδέχοντο τὰ δῶ-
δῶ-

Βασιλέα εἰς τὰς Ἑβραίας, καθὼς τὸ εἶπεν ὁ Θεός, καὶ ἐφίλησεν αὐ-
 τὸν, καὶ τὸ εἶπεν, ὅτι ὁ Θεός σέ ἔχρισε Βασιλέα εἰς τὸν λαόν του τὸν
 Ἰσραὴλ. καὶ ἔλαβεν ὁ Σαμὴλ τὸν Λαὸν, καὶ Βασιλέα τὸν Σαοὺλ. Ἐ-
 λαβε δὲ ὁ Σαὺλ τὴν Βασιλείαν, ὅπῃ δὲν τὸ ἠλπίζε ποτὲ, εἰδὲ καὶ εἰς
 τὸν νῦν τὸ ἔβαλεν. ὁμοίως εἶπεν ὁ Σαμὴλ πρὸς τὸν Βασιλέα Σαὺλ·
 ὅτι ὁ Κύριος με ἀπέστειλε, καὶ ἔχρισά σε Βασιλέα, καὶ νῦν ἀνέστη τῆς
 φωνῆς τῆς λόγων Κυρίου, νὰ ὑπάγῃς νὰ πολεμήσῃς τὸν Ἀμαλὴκ, νὰ
 κάμῃς τὴν ἐκδίκησιν εἰς αὐτὸν διὰ τὰ κακά, ὅπῃ ἔκαμε τὸ Λαὸν τοῦ
 Ἰσραὴλ, ὅταν ἦρχετο ἀπὸ τῆς Αἴγυπτου, καὶ θέλεις τὸν νικήσῃς καὶ ὀλο-
 θοθροῦσῃς, καὶ νὰ σφάξῃς αὐτὸν καὶ τὸν λαόν τε ἀπὸ ἀνδρας ἕως γυναι-
 κας, καὶ παιδία, μικρὰς καὶ μεγάλας, καὶ ὅλα τὰ ζῶα αὐτῶν. ὁ δὲ Σαοὺλ,
 καὶ τὸν λόγον τὸν Σαμὴλ, ὑπῆγε καὶ ἐπολέμησε τὸν Ἀμαλὴκ, καὶ τὸν
 ὀνίκησε, καὶ δὲν ἔκαμε καὶ τὸν λόγον τὸν Κυρίου, νὰ θανατώσῃ τὸν Ἀ-
 μαλὴκ καὶ τὸν λαόν αὐτῶν καὶ τὰ ζῶα, ἀλλ' ὡς τὸν ἐπίασε ζωντανόν, τὸν
 ἐπεραιοποίηθι, καὶ ἠγκαλίθῃ, καὶ εἶχεν αὐτὸν μετ' αὐτῶν. ἦτον δὲ τὸ ὄνομα
 τὸ βασιλέως Ἀμαλὴκ Ἀγαγ. τὸ δὲ φασάτον ἔλαβαν κέρση πολλὰ, καὶ
 παρέβησαν τὴν ἐντολὴν Κυρίου. καὶ ἐγένεθι λόγος Κυρίου πρὸς Σα-
 μὴλ, καὶ εἶπεν· ὅτι μετενόησα, ὅπῃ σὺ εἶπα καὶ ἔχρισες τὸν Σαοὺλ
 Βασιλέα, διότι τὰς λόγους μου δὲν ἐτήρησε νὰ τὰς κάμῃ, ἀλλ' ἠπαρήκα-
 με, καὶ ἔκαμε τὰ θελήματά τε. διατὸ νὰ ὀλοθροῦσῶ αὐτὸν ἀπὸ τῆς
 Βασιλείας. ὁ δὲ Σαμὴλ, ἀκούσας τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου, ὑπῆγε καὶ
 ὑπώπησε τὸν Σαὺλ, καὶ ἐπίασε τὸν Ἀγαγ τὸν βασιλέα τὸν Ἀμαλὴκ, καὶ
 τὸν ἐσφαξε μετὰ τὰ χεῖρά τε, καὶ ἀνείδισε τὸν Σαὺλ πολλὰ, διὰ τὴν παρὲ-
 βῃ τὴν ἐντολὴν Κυρίου, καὶ ἐγένετο ἀπ' αὐτοῦ μὲν ὀργὴς μεγάλης, καὶ
 δὲν τὸν εἶδε πλέον ὁ Σαὺλ. γνώμῃ δὲ Θεοῦ ἐπῆγεν ὁ Σαμὴλ εἰς τὴν
 Βηθλεὲμ εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Ἰεσαὶ, καὶ τὸν λόγον ὅπῃ ἀπεκαλύφθη εἰς
 αὐτὸν παρὰ τοῦ Θεοῦ, νὰ κρίσῃ εἴνα ἀπὸ τὰ παιδία του, τὸ ἔλαιον τῆς
 κρίσεως, διὰ Βασιλέα τῆς Τριῶν Ἰσραὴλ, καὶ οὕτως ὡσαν ὑπῆγεν εἰς τὸ
 σπῆτιον τοῦ Ἰεσαὶ, τοῦ εἶπε, καθὼς ὤρεθι ὑπὸ Θεοῦ, καὶ ἐν τῇ ᾧμα ὁ
 Ἰεσαὶ ἤφερεν εἴνα, εἴνα ἀπὸ τὰ παιδία τε, καὶ ἔβαλέ τε ὁ Προφήτης τὸ
 ἔλαιον τῆς κρίσεως, καὶ εἰς κανὴν δὲν ἐπίασε ὅπῃ ἦσαν ἑπτὰ. Τότε ὡς
 εἶδε τὸτο ὁ Προφήτης, ἐθαύμασε, πῶς δὲν ἐπίασε τὸ ἔλαιον εἰς κανὴν
 παιδί, καὶ λέγει τε, ἔχεις ἄλλο παιδί; ὁ δὲ Ἰεσαὶ ἀπεκρίθη, ὅτι ἔ-
 χω, καὶ εἶναι εἰς τὰ πρόβατα. Τότε τὸ λέγει, σείλε φέρετο· καὶ ὡς ἠλ-
 θεν ὁ Δαβὶδ, τὴν ὥραν ἔχρισεν αὐτὸν μὲν τοῦ ἐλαίου τῆς κρίσεως, καὶ
 ἐν τῇ ᾧμα ἐπίασεν εἰς αὐτὸν, καὶ ἐκρίθη διὰ Βασιλέως. καὶ ὁ Δαβὶδ
 εἶπε τὸν φασάτον τὸν· „Μικρὸς ἡμῶν ἐν τοῖς ἀδελφοῖς μου, καὶ νεώτερος
 „ἐν τῇ οἰκῇ τῇ πατρὸς μου. ἐποίμαινον τὰ πρόβατα τῇ πατρὸς μου. αἱ
 „χεῖρές μου ἐποίησαν ὄργανον, καὶ οἱ δάκτυλοί μου ἤρμους φαλτήριον. καὶ
 „τίς ἀναγγελεῖ τῇ Κυρίῳ μου; αὐτὸς Κύριος, αὐτὸς εἰσακούει. αὐτὸς
 „ὅσαπέστειλε τὸν Ἀγγελὸν αὐτῶν, καὶ ἤρῃ με ἐκ τῶν προβάτων τῇ πατρὸς
 „μου, καὶ ἔχρισέ με τῷ ἐλαίῳ τῆς κρίσεως αὐτῶν“.

Λοιπὸν διὰ τὴν ἁμαρτίαν ὅπου ἔκαμεν ὁ Σαοὺλ, καὶ παρέβη τοὺς

λόγους τοῦ Θεοῦ, ὠργίσθη αὐτὸν ὁ Θεός, καὶ ἦλθε πνεῦμα πονηρὸν εἰς αὐτὸν, καὶ ἐπνίγη αὐτόν. καὶ εἶπαν οἱ παῖδες Σαούλ διὰ τὸν Δαβὶδ, ὅτι Πνεῦμα Θεοῦ μετ' αὐτὸν εἶναι, καὶ ἀνδρὲς συνετὸς καὶ πολεμιστὴς εἶναι, καὶ σοφός, καὶ ψάλλει μετὰ τῆς κιθάρης, καὶ κάλεσον αὐτόν, καὶ ὅταν εἶναι τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸν εἰς ἐσθνά, καὶ ψάλλῃ ἐν τῇ κιθάρᾳ αὐτοῦ, καὶ θέλει φύγῃ τὸ Δαιμόνιον ἀπὸ σοῦ, καὶ νὰ ἀναπαύεσαι. Ὡς ἤκουσεν οὕτως ὁ Σαούλ, ἐξεῖλεν ἀπὸ τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Ἰεσσαὶ τὸν πατέρα τοῦ Δαβὶδ, καὶ ἀπέστειλε τὸν Δαβὶδ, καὶ ἔφαλε τῷ κιθάρᾳ, καὶ ἔφυγε τὸ Δαιμόνιον ἀπὸ τὸν Σαούλ, καὶ ἐτίμησεν αὐτὸν ἀπάνω εἰς τὰ φουσάτα αὐτοῦ. Ὅμως ὅταν ἦλθαν οἱ Παλαιστῖνοι νὰ πολεμήσῃν τὰς Ἑβραίας, εἶχαν αὐτοὶ οἱ Παλαιστῖνοι εἷνα γίγαντα, ὀνόματι Γολιάθ, ὁ ὁποῖος ἦτον μέγας εἰς τὸ κορμὶ ἕξ πηχῆαις καὶ μία πιθαμὴ, καὶ τὸ σκετάρει τε ἦτον ὀλοσίδερρον καὶ ὅλα τὰ ἄρματα τε, καὶ τὸ κοπτάρει τε ὀλοσίδερρον, καὶ ἐβάρειε ξιανόσαις ὀγγίαις, καὶ ἀπὸ τῆτο ἤμπορεῖτε νὰ καταλάβετε καὶ νὰ νοήσετε τὰ ἄλλα ἄρματα πόσον ἐβάρυσαν, καὶ ὅταν τὸν ἐβλεπαν οἱ Ἑβραῖοι, ἐλάμβαναν φόβον μέγαν. διότι ἔδε πολλοὶ ἐδύοντο νὰ πολεμήσῃν μετ' αὐτόν, καὶ ὁ Σαὺλ ἐλυπᾶτο πολλὰ. καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ ἔβαλε καὶ ἐδιαλλάγησαν εἰς ὅλα τοῦ τὰ φουσάτα, ὅτι ὁποῖος ἔρεθῇ, νὰ πολεμήσῃ μετ' ἐκείνον τὸν ἀνδρειωμένον Γολιάθ καὶ τὸν νικήσῃ, ἦγεν νὰ τὸν σκοτώσῃ, καὶ τὴ χάρισῃ τὸ ἥμισυ τῆς Βασιλείας αὐτῆς, καὶ νὰ τὴ δώσῃ τῷ θυγατέρα τε γυναῖκα. Ἀκίστας δὲ ὁ Δαβὶδ ἔπος, ἐχάρη χαρὰν μεγάλην, καὶ ὑπῆγε καὶ ἐπροσκυῶνσε τὸν Βασιλέα Σαούλ, καὶ τὴ εἶπε πῶς αὐτὸς θέλει νὰ πολεμήσῃ, καὶ νὰ σκοτώσῃ τὸν Γολιάθ μετὰ τῷ δούλῳ τῷ Θεῷ. ἰδὼν δὲ ὁ Σαὺλ τὴν νεότητά τῷ Δαβὶδ, ἐθαύμασεν εἰς τὰς λόγους αὐτῆς, καὶ πῶς θέλει νὰ ἐπιχειρήσῃ τοῖστο μέγα πρᾶγμα καὶ φοβερόν, ὅπῃ εἶναι κίνδυνος τῆς ζωῆς τε. Τότε ὁ Δαβὶδ, λαβὼν θέλημα ἀπὸ τὸν Σαὺλ, ἐπῆγεν εἰς τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον ἦν πέτραις στρογγυλαῖς, καὶ ἐπῆρσεν ἕως ἕξ, καὶ εἶχε καὶ τὴν σφενδόνα τε, καὶ εἷνα ράβδι, καθὼς τὸ εἶχεν, ὅταν ἐβοσκε τὰ πρόβατα. καὶ ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τὸν Γολιάθ, ὅτι ἔρεθῇ ἄνθρωπος νὰ τὸν πολεμήσῃ. καὶ ἔπος παρόδους ἄρματώθῃ, καὶ ὄγῃκε, καὶ ὡς εἶδε τὸν Δαβὶδ, ἄρχισε νὰ γελά μετ' αὐτόν, διατὶ τὸν εἶδε παλικάρόπικλον, βασάζοντα ράβδι. καὶ λέγων ὁ Δαβὶδ λόγους σκληροὺς καὶ ὑβριστικὰς πρὸς τὸν Γολιάθ, ἐσήκωσε τὸ ἄρμα ὅπῃ ἐφόρειεν εἰς τὸ πρόσωπον διὰ νὰ τὸν ἰδῇ καλὰ. καὶ ὁ Δαβὶδ παρόδους βάλλει τῷ πέτρᾳ εἰς τὸν σφενδόνα καὶ σύρρει τῷ, καὶ κρέει τὸν Γολιάθ εἰς τὴν κεφαλὴν ὀμωρὸς εἰς τὸ μέτωπον, καὶ παρόδους ἐσκοπώθῃ, καὶ ἔπεσεν εἰς τῷ γῆν κατώ. καὶ ὁ Δαβὶδ ἔχει ἐν τῷ ἄρμα, καὶ ὄγάζει τὸ σπαθὶ τῷ Γολιάθ, καὶ κόπτει τε τῷ κεφαλῇ, καὶ βάλλει τὴν ἀπάνω εἰς τὸ ράβδι τε, καὶ φέρνει τὴν ἐμπρὸς εἰς τὸν Σαὺλ τὸν βασιλέα, καὶ ἰδὼν αὐτῷ, ἐχάρη πολλὰ διὰ τὸ νὰ ἐνικήθῃ ὁ ἐχθρὸς τε. καὶ ὡσανύ ἐσκοπώθῃ τῆτος ὁ Γολιάθ, ἔδραμαν οἱ υἱοὶ τῷ Ἰσραὴλ, καὶ ἔσφαξαν τὰς Παλαιστίνους, καὶ ὁ Σαούλ, καὶ τὸν λόγον ὅπου εἶπεν, ἔδωκε τῷ θυγατέρα τε τῷ Δαβὶδ, ὀνόματι Μελχὼλ, εἰς γυναῖκα. ἀμὴ ὡσανύ

ὥσαν ἐνίκησαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ, ἤρχοντο μὲν χαρὰς βοῶντες, ὁ Σαὺλ ἐσκότωσε χιλίους ἀνδρας καὶ ὁ Δαβὶδ ἐσκότωσε τὸν Γίγαντα, ὅπῃ ἀξίζε δια μύρις, καὶ εὐγάλε τὴν ἐνδοπὴν ἀπὸ ἡμᾶς τὰς ὑἱὰς Ἰσραὴλ. Ἀκέσας ὁ Σαὺλ ἔπος, ἐφθόνησε τὸν Δαβὶδ, καὶ ἤθελε νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ ἡ γυναῖκά τε τὸ ἔμαθε, καὶ ἔδωκέ τε λόγον, καὶ αὐτὸς ἐκρημνίσθη ἀπὸ τὸ παραθύρι, διὰ τὸ νὰ ἦλθε μὲ τὸ κοντάρι ὁ πενθερός τε ὁ Σαὺλ νὰ τὸν σκοτώσῃ, καὶ μὲν καιρὸν ἀπερασμύον ἐδωμάμωσαν οἱ Παλαιστῖνοι, καὶ ἔκαμαν πολὺ φασάτον, καὶ ἐπολέμησαν μὲ τὸν Σαὺλ, καὶ ἐνίκησαν αὐτὸν, καὶ αὐτὸς ἔφυγε μὲ σὺν δέλον, καὶ ἔλαβε θεληματικῶς θάνατον, διὰ νὰ μὴ τὸν πιάσῃ οἱ Παλαιστῖνοι, καὶ καταχυθῇ.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΔΑΒΙΔ ΑΛΗΘΟΥΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΑΙ ΠΡΟΦΗΤΟΥ.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σαὺλ ἐγένετο Βασιλεὺς τῇ Ἰσραὴλ ὁ Δαβὶδ, καὶ ἔκαμε πολλὰς πολέμους μὲν τῶν Παλαιστῖνων, καὶ τέλος ἐνίκησεν αὐτὸς μὲ νίκην μεγάλην, καὶ ἀπὸ τότε ἔπαυσαν οἱ Παλαιστῖνοι τὸν πόλεμον μὲν τῶν Ἑβραίων. ἀφ' οὗ ἔπαυσαν οἱ πόλεμοι, ἦν καιρὸν ἡσυχίας ὁ Δαβὶδ, καὶ ἔκαμε τὸ ψαλτήριον. ὅμως, ὡς ἐβασίλευσεν ὁ Δαβὶδ ἀπάνω εἰς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ, μίαν ἡμέραν, ὡς ἔκαθέζετο εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ εἰς τὸ Παλάτιον, καὶ ἐβλεπε τὸ γύρον τὰ σπήτια ἀπάνω καὶ κάτω, εἶδε μίαν γυναῖκα ὅπῃ ἐλθέτο, καὶ ἦτον ὁμορφωτάτη πολλὰ, καὶ ἔλαμπεν ἀπὸ τὸ πολὺ κάλλος ὅπῃ εἶχε, καὶ ἔσειλε, καὶ τὴν ἤφεραν εἰς τὸ Παλάτιον, καὶ ἐκοιμήθη μετ' αὐτῆς, καὶ ἐγγαστρώθη. Ὡσαν εἶδεν ὁ Δαβὶδ, ὅτι ἐγγαστρώθη, ἔστειλε, καὶ ἤφεραν τὸν ἀνδρα τὸν Οὐρίαν, λέγωντας, ὅτι τὸν ἔχει χρεία· καὶ τὸς εἶχε μετ' ἑαυτοῦ εἰς τὸν νομὸν του, ὅτι νὰ κοιμηθῇ μετ' αὐτῆς, διὰ νὰ σκεπαθῇ ἡ ἐγγαστρία. καὶ ὡς ἦλθεν ὁ Οὐρίας εἰς τὸν Βασιλεῖα, ἐπροσκύνησέ τον, καὶ ἠρώτησέ τον ὁ Βασιλεὺς, τί κάμνεις τὰ φασάτα, καὶ ὁ Στρατηγός· αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη, καλῶς καὶ ὑγιῶς. καὶ ἔπος ἐκράτισεν αὐτὸν, καὶ ἔφαγον, καὶ τότε τὸν στέλλει εἰς τὸ σπήτιον διὰ νὰ κοιμηθῇ μὲ τὴν γυναῖκά τε. αὐτὸς δὲ εἶπε, μὴ γνώσιτο, ἕως ἂν νὰ ἔλθῃ οἱ υἱοὶ τῇ Ἰσραὴλ ἀπὸ τὰ φασάτα. ἀκέσας δὲ ἔπος ὁ Βασιλεὺς, ἐσοχάσθη μὲ ἀμύνη νὰ κάμῃ νὰ μείνῃ ἀπεθαμένος ὁ Οὐρίας, διὰ νὰ σκεπάσῃ τὴν μοιχείαν ὅπου ἔκαμε. καὶ γράφει γράμμα πρὸς τὸν Στρατηγόν, ὅτι νὰ βάλῃ τὸν Οὐρίαν εἰς μέρος τοῦ πολέμου κινδυνωδέστερον, διὰ νὰ φονεῖται ὅταν πολεμήσῃ. καὶ ἔπος ἔλαβεν ὁ Οὐρίας τὸ γράμμα, καὶ ἐπῆγε, καὶ ἔδωσέν το τῷ Στρατηγῷ. καὶ πολέμους γενομένους μὲν τῶν ἐχθρῶν, ἐσκοπώθη ὁ Οὐρίας. καὶ ἀκούσασα τοῦτο ἡ γυναῖκά του, ἡ ὁποία ἐλέγετο Βηρσαβέ, ὅτι ἐσκοπώθη ὁ ἀνδρας της, ἐκλαυσε πολλὰ, καὶ τότε ὁ Βασιλεὺς ἐπῆρσεν αὐτὴν διὰ τὴν γυναῖκά τε εἰς τὸ σπήτιον, καὶ ἐγέννησεν υἱόν. καὶ ἔπος ἔσειλεν ὁ Θεὸς Νάθαν τὸν Προφήτην εἰς τὸν Δαβὶδ, καὶ ἠλεγξέ τον διὰ τὴν μοιχείαν καὶ τὸν φόνον ὅπῃ ἔκαμε, καὶ πῶς ὁ Θεὸς ὠργίσθη αὐτῷ. καὶ ὁ Δαβὶδ ἀκέσας ἔπος, ἔπεσε καὶ γῆς κλαίων εἰς τὰς πόδας τῷ Προφῆτι, καὶ ἐβόα, τὸ, "Ἡμάρτον. ὁ

δὲ Προφήτης ἰδὼν τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῆ καὶ τὰ δάκρυα, ὅπῃ ἔχουσιν ὁλοφύχως, ἐσυγχώρησέ τε. αἰνὴ δὲ αὐτὸ τὸ ἀμάρτημα ὅπῃ ἔκαμε, διὰ τὴν ἰαφάδην τελείως, ἐπαραχώρησε τελείως ὁ Θεὸς ἀπὸ τοῦ σπῆτι τοῦ Δαβὶδ, καὶ ἐδυνάστευσεν ὁ υἱὸς τῆς, τὴν θυγατέρα τε, καὶ ἡμάρτανε μετ' αὐτῆς, ἦγαν ὁ ἀδελφὸς μετ' αὐτὴν ἀδελφῶν. καὶ τὸτο ἐγένετο ὡς εἶπαμεν, διὰ τὴν ἐπιθυμίαν ὅπῃ ἐπεθύμησεν αὐτὸς ὁ Δαβὶδ τῷ ἀνδρὶ τὴν γυναῖκα, καὶ ἔδωκε τὴν ἀμοιβὴν εἰς τὸ σπῆτί τε διὰ τὴν ἐνδοκίαν, ὅπῃ ἔκαμεν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Οὐρία.

Οὕτως τοῦτος ὁ Δαβὶδ ἐβουλήθη εἰς τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας αὐτοῦ καὶ μετρήσῃ τὸ πλῆθος τῶν Ἑβραίων πόσον ἦτον. καὶ κρᾶζει τὸν Γραμματικόν του, Ἰωάβ τὸ ὄνομά τε, καὶ λέγει του· ὕπαγε, μέτρησε τοὺς Ἑβραίους ἀπὸ τῆς Βηρσαβεὲ ἕως Δαν, καὶ φέρε πρὸς ἐμένα τὸ μέτρον τοὺς νὰ τὸ ἰδῶ. λέγει τε ὁ Γραμματικὸς, ὅτι πλῆθος πολὺ εἶναι Βασιλεῦ, καὶ τί χρεῖα νὰ τοὺς μετρήσῃς; ὅλοι εἶναι δέλοισα, καὶ πολλοὶ, καὶ ὀλίγοι, καὶ νὰ μὴ κακοφανῇ τοῦ Θεοῦ αὐτὸ ὅπου θέλεις νὰ κάμῃς. Ὁ δὲ Βασιλεὺς δὲν ἤκασεν αὐτῆς, μόνον ἐβίασεν αὐτὸν νὰ τοὺς μετρήσῃ. καὶ τοῦτος καὶ τὸν ὀρισμὸν τοῦ Βασιλέως ὑπῆγε, καὶ ἐμέτρησε τὰς Ἑβραίας, καὶ ἡῦρεν, ὅτι ὅσοι ἐκατοικῶσαν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἦσαν χιλιάδες χίλιαι, καὶ ἑκατὸν χιλιάδες ἄνδρες, χωρὶς γυναικῶν καὶ τῶν μικρῶν παιδίων καὶ τῶν γερόντων. καὶ εἰς τὴν Ἰσδαίαν δὲν ἡῦρε, μόνον τετρακόσιαις ἐβδομυῶτα χιλιάδες, χωρὶς τῶν γυναικῶν καὶ τῶν μικρῶν παιδίων καὶ τῶν γερόντων, καὶ τὸν περὶ αὐτὸν τρόπον ἄφησεν ἀμέτρητον. Τὸτος ὁ ὀρισμὸς, ὅπου ἔκαμεν ὁ Δαβὶδ ὁ Βασιλεὺς, ἐκακοφανῇ πολλὰ τῷ Θεῷ, καὶ ὠργίσθη, καὶ ἔπεσε θάνατος εἰς τὸν μετρημένον Κόσμον, καὶ ἀπέθαναν οἱ περὶ αὐτὸν. ὁ δὲ Θεὸς εἶπε πρὸς τὸν Γὰδ τὸν ὑπηρετὴν τοῦ Βασιλέως νὰ εἰπῇ πρὸς τὸν Ἀφούτῳ του τὸν Δαβὶδ, ὅτι διὰ τὸ κακὸν ὅπῃ ἔκαμε, θέλει νὰ ρίξῃ παῖδας εἰς αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τὰς τρίαινας ταῦτα τὰ κακὰ νὰ διαλέξῃ τὸ σῶμα. ἢ τρίαινας χρόνους νὰ γένη πείνα εἰς τὸν Κόσμον ὅλον, ἢ τρίαινας μύῃες νὰ τὸν κυνηγοῦν οἱ ἐχθροὶ του ἕως νὰ κινδυνώσῃ εἰς θάνατον, ἢ τρίαινας ἡμέρας μόνον νὰ γένη θανατικὸν εἰς τὸν μετρημένον Κόσμον. καὶ ὑπῆγεν ὁ Γὰδ καὶ εἶπε τῷ Δαβὶδ, ὅπως οὐρίζει ὁ Θεός· διάλεξε σῶμα ἀπὸ τὰς τρίαινας ταῦτα, ἢ ὅτι τρίαινας χρόνους νὰ γένη πείνα εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, ἢ τρίαινας μύῃας νὰ σὲ κυνηγῶν οἱ ἐχθροὶ σου ἕως οὗ νὰ κινδυνώσῃς εἰς θάνατον, ἢ τρίαινας ἡμέρας μόνον νὰ γένη θανατικὸν εἰς τὸν μετρημένον Κόσμον. Ἀπεκρίθη ὁ Δαβὶδ, ὅτι καὶ τὰ τρία, κακὰ εἶναι εἰς ἐμέ. πλὴν κἀλλιον νὰ πέσω εἰς τὰς οἰκτιρὰς τοῦ Θεοῦ, παρὰ εἰς τὰ χεῖρα τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἂς γένη τρίαινας ἡμέρας θάνατος. Τότε ἔστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Ἀρχιστράτηγον Μιχαὴλ, καὶ ἀπάνω εἰς τρίαινας ὥρας ἐφόνόησεν ἐβδομυῶτα χιλιάδες Λαόν. καὶ πάλιν εἶπε τῷ Ἀγγέλῳ, καὶ ἔπαυσε τὸν φόνον. καὶ ἀνέβλεψεν ὁ Δαβὶδ, καὶ εἶδε τὸν Ἀγγελον, ὅπου ἐστήκετο εἰς σῶμα ἀλῶνι σῶτος ἀνθρώπου, ὀνόματι Ὀρνά, καὶ ἦτον ὑψηλὸς ὁ Ἀγγελος ἀπὸ τὴν γῆν ἕως τῆς Οὐρανοῦ, καὶ εἰς τὸ χεῖρ τε ἐβάστα σπαθὶ γυμνόν, καὶ τὸ χεῖρ τε ἦτον ἀπλωμένον πρὸς τὰ Ἱεροσό-

Ἡ μά-
σιγα τῆς
πανού-
χλας.

σόλυμα, καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τῷ Δαβὶδ ἔπεσε κατὰ πρόσωπον, κλαίων-
 τας καὶ λέγωντας· σώνει Κύριέ μου ἡ ὀργή σου, ὥς ἔλθῃ εἰς ἐμέ ὁ θυ-
 μός σου, καὶ μὴ εἰς τὸν λαόν σου. Ἀπεκρίθη ὁ Ἄγγελος, καὶ λέγει·
 Δαβὶδ, γλίσχον κάμε θυσίαν τῷ Θεῷ ἐδὼ εἰς τὸ αὐτὸ τὸ ἀλῶνι, διὰ τὸ
 παύσῃ ὁ θυμός σου. καὶ παρὰ τοῦτο ὁ Δαβὶδ ὑπῆγε καὶ ἠγόρασε τὸ ἀλῶνι
 ἐκεῖνο, καὶ τὸ σιτάρι, ὅπῃ ἀλῶνιζεν ὁ Ὀρνῆς, καὶ τὰ βοῖδια, καὶ τὸ ἀ-
 λέξιον. καὶ τὸ μὲν ἀλέξιον τὸ ἔχισε, καὶ τὸ ἔκοψεν εἰς κομμάτια λια-
 νὰ, τὰ δὲ βοῖδια ἐσφαξε, καὶ τὸ σιτάρι τὸ ἔκαψεν ἀπὸ τὰ βοῖ-
 δια, καὶ ἔκαμε θυσίαν τῷ Θεῷ. Τότε εἶπεν ὁ Θεός τῷ Ἀρχιερατῇ του
 Μιχαὴλ, καὶ ἔπαυσεν ἀπὸ τὸν φόβον, ὅπῃ ἐφόνδε τὸν Ἑβραῖον. Ἐκεῖ
 εἰς ἐκεῖνο τὸ ἀλῶνι ἐκτίσεν ὁ Σολομών ὁ υἱὸς τοῦ Δαβὶδ μετὰ ταῦτα
 τὴν Σιών. Βασιλεύσας δὲ Δαβὶδ χρόνος ἑξήκοντα ἔτη, ἀπέθανε, καὶ
 ἐτάφη εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ ΤΙΟΥ ΔΑΒΙΔ.

Τῷ δὲ 4470. χρόνῳ ἀπὸ κτίσεως Κόσμου, ἐβασίλευσεν ὁ Σολομών ὁ
 υἱὸς αὐτοῦ, παιδίον χρόνων δώδεκα, καὶ ἐκράτισε τὴν Βασιλείαν χρόνος
 σαράντα. εἶχε δὲ γυναῖκας Ἑβραίας ἀπὸ ἄλλης γένῃ ἑπτακοσίας, καὶ
 παλλακίδας ἑξακοσίας, καὶ ἔκαμε μόνον υἱὸν τὸν Ῥοβοὰμ, ἐκ τῆς
 ἀπὸ τῆς αὐτῆς γυναικὸς, ἀμὴ ἐξ ἀλλοφύλης γυναικὸς Ναάβας τῆς Ἀ-
 μανιτίδος, ὁ ὅποιος ἦτον ἀνάξιος τῆς Ἀρχῆς αὐτοῦ ὁ Ῥοβοὰμ, ὅταν τὴν
 ἔλαβε, καὶ εἰς τὸν δεύτερον χρόνον τῆς αὐτῆς βασιλείας ἀρχισε νὰ κτίζῃ
 τὸν ὑπερθαύμαστον καὶ περιβόητον Ναὸν τῆς ἁγίας Σιών. καὶ ἦσαν οἱ ἐρ-
 γάται χιλιάδες, 80. καὶ λατόμοι χιλιάδες, 70. ἐν τῷ Λιβάνῳ ὄρει. καὶ
 ἐπιστάται ὅπου ἔστειλαν ἀπάνω εἰς τὸν Ναὸν, 1600. καὶ ἐκτίζον αὐτὸν ὁ
 Σολομών, χρόνος, 7. τὸ μῆκος πήχαις, 60. καὶ τὸ πλάτος πήχαις, 20.
 καὶ τὸ ὕψος πήχαις, 120. διόροφος ὃν ἦτον, καὶ ἐπὶ τὴν μέσσην ἑξήροφος,
 καὶ σρογγυλοειδῆ τὴν ἀνάβασιν εἶχε. καὶ κατεχρυσώσε τὸ ὑπερῶν, καὶ τὸ
 ἑδαφος, καὶ τὰς τοίχας. καὶ ἡ σκέπη ἦτον μὲ κεραμίδια χάλκινα χρυσωμέ-
 να. καὶ διεχώρισε εἰς τὴν μέσα μεράαν εἰς τὸν Ναὸν, τὸπον, καὶ ἔβα-
 λε τὴν Κιβωτὸν ἐκεῖ τῆς διαθήκης Κυρίου, πηχῶν εἰκοσι τὸ μῆκος, καὶ
 τὸ πλάτος πηχῶν ἑκα, τὸ ὅποιον ἑκαλεῖτο Ἅγια τῷ Ἁγίῳ. καὶ εἶχε
 κεχρυσωμένας πόρτας. τὸ δὲ καταπέτασμα τῷ Ναοῦ ἦτον ἐξ ὀακίνθου,
 καὶ ποικίλης, καὶ βύσσου, καὶ πορφύρας ἐξ ἡσραμμύνα, Χερσβὶμ ἔχον. πάν-
 τα μὲν τὸ χρυσάφι τὰ ἐσκέπαζε, καὶ τοῦτον τὸν Ναὸν τὸν εἶχαν χωρισ-
 μόνον εἰς ἑξήκοντα. καὶ εἰς τὸ εἷς μέρος τὸ πρῶτον τὸ ἔξω ἐσέκονταν οἱ λαί-
 κοί. καὶ εἰς τὸ ἄλλο τὸ δεύτερον ἐσέκονταν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς. καὶ
 μέσα εἰς τὸ τρίτον ἦσαν τὰ Ἅγια τῷ Ἁγίῳ, ἐκεῖ ὅπῃ ἐμπῆκεν ἡ Πα-
 ναγία καὶ ἔκαμε χρόνος, 11. καὶ μῶνας ἑξήκοντα, καὶ εἰς αὐτὸ τινὰς δὲν ἡμ-
 πόρειε νὰ ἐμπῇ, μόνον ὁ Ἀρχιερεὺς ἐμπαινεν μίαν φοράν τὸν χρόνον, καὶ
 ἐθυμιάζε, καὶ ἐδέετο τῷ Θεῷ διὰ τὴν σωτείαν αὐτοῦ καὶ τῷ Λαῷ, καθὼς
 ὁ Θεὸς Παῦλος γράφει πρὸς Ἑβραίους. „ Εἰς μὲν τὴν πρώτην σκηνὴν
 „ διὰ

„διὰ παντὸς εἰσίστην οἱ Ἱερεῖς τὰς λαβείας ἐπιτελουῦτες, εἰς δὲ τὴν
 „δούτεραν ἀπαξ τῆ ἐνιαυτῆς μόνος ὁ Ἀρχιερεὺς ἐ χειρὶς αἵματος, ὁ προσ-
 „φέρει ὑπὲρ ἑαυτῆς καὶ ὑπὲρ τῆς Λαῶ ἀγαπημάτων“. Λέγει οὖν, ὅτι τινὲς
 ἐδοκίμασαν, διὰ τὰ ἔμπεν μέσα εἰς τὰ Ἁγία τῆς Ἀγίων, καὶ ἦλθε φω-
 τία παρὰ Θεῶ καὶ κατέκαυσεν αὐτὰς ἐκεῖ. καὶ τὸ γύρον τῆ Ναοῦ ἔκαμε
 κελλία, καὶ κατοικοῦν οἱ Ἱερεῖς, καὶ σκόφυλάκια ἀξιοθαύμαστα τιμῆς
 πολλῆς, καὶ ἄλλα τινὰ ὠραῖα διάφορα καὶ ἐπαινετὰ. καὶ τῆτος ὁ Ναὸς εἰ-
 κόνιζε τὸν Οὐρανὸν καὶ τὰ τῆ Οὐρανοῦ, καὶ καὶ τὰ ἀκέραια. Εἶχε μὲν ὁ
 Ναὸς τὸ πρῶτον ἔξω χάρισμα, ὅπως ἦσαν οἱ κοσμικοὶ, καὶ τῆτο εἰκόνιζε
 τὸν Οὐρανὸν, ὅπως φαίνεται ἀπάνωθεν ἡμᾶς, ὅπως εἶναι ὁ αἶρας, καὶ εἶ-
 ναι ἐκεῖ ὅλα τὰ ζῶα, τὰ ὅποια πέτονται. εἶχε δὲ ὁ Ναὸς καὶ τὸ δούτε-
 ρον χάρισμα, ὅπως ἐσέκοντο οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς, καὶ εἶναι ἀντὶ τῆτος
 ὁ δούτερος Οὐρανὸς, ὁ ὅποιος εἶναι ἀπάνω ἀπ' αὐτὸν τὸν πρῶτον, ὅπου
 εἶναι αἱ Δυνάμεις τῆς Οὐρανοῦ, ἦσαν οἱ Ἀγγελοι καὶ αἱ ψυχαὶ τῆς Ἀ-
 γίων. εἶχε δὲ μέσα εἰς τὸ τρίτον τῆς Ναὸς τὰ Ἁγία τῆς Ἀγίων, καὶ δὲν
 ἔμπεν μέσα τινὰς, μόνον ὁ Ἀρχιερεὺς. καὶ εἰς ὁμοίωμα τῆτος, ὅπου
 εἶχε τὰ Ἁγία τῆς Ἀγίων, εἶναι ὁ τρίτος Οὐρανὸς, ὅπως σέκεται ἀπάνω
 ἀπὸ τὸν δούτερον, εἰς τὸν ὅποιον δὲν ἐσέβη τινὰς, μόνος ὁ ἀληθινὸς
 Χριστὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν. καὶ θέλεις καὶ ἰδῆς, καὶ καὶ τὸ πισωθῆς, ὅτι
 κατ' εἰκόνα τῆς Οὐρανοῦ ἦτον τῆτος ὁ Ναὸς ὁ ἐπίγειος; ἀκέραιον τί λέγει
 ὁ Ἅγιος Παῦλος. „Οὐδὲ ὅς εἰς χειροποίητα Ἁγία εἰσῆλθεν ὁ Χριστὸς
 „ἀντίτυπα τῆς ἀληθινῶν, ἀλλ' εἰς αὐτὸν τὸν Οὐρανὸν νυνὶ ἐμφανισθῆναι
 „τῆς προσώπου τῆς Θεῶ ὑπὲρ ἡμῶν“. καὶ καταλάβετε καλὰ καὶ ἰδέτε, ὅτι
 καὶ τὸ κάλλος καὶ ἡ ὁμορφότης τῆς Ναὸς, καὶ αἱ ὁδοὶ καὶ αἱ φωταγωγίαι
 εἰκόνιζαν τὰ κάλλη καὶ ταῖς ὁμορφίαις τῆς Οὐρανοῦ, καὶ τῆς ἀνεσπέρου αὐτῆς
 φωτὸς. καὶ ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν τῆς Χριστιανῶν, ὅπως ἔχομεν τὴν σήμερον,
 αὐτὸν τὸν Ναὸν τὴν ἁγίαν Σιών εἰκονίζει. τὸ μὲν Βῆμα ὅπως λειτουργεῖ
 ὁ Ἱερεὺς καὶ θυσιάζει τὸν Ἀμνὸν τὸν αἴροντα τὴν ἁμαρτίαν τῆς Κόσμου,
 τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, εἶναι εἰς τύπον ὅπως ἦσαν τὰ Ἁγία τῆς
 Ἀγίων. τὸ δὲ ἔξω τῆς Ἀγίας Βήματος, ὅπως στέκονται οἱ κοσμικοὶ, καὶ
 δέονται διὰ τὴν σωτείαν αὐτῶν, εἶναι εἰς τύπον τῆς δούτερας Ναὸς, ὅπου
 ἐσέκοντο οἱ Ἱερεῖς καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ ἔκαμναν θυσίας καὶ δεήσεις πρὸς
 τὸν Θεόν. τὸ δὲ τρίτον τὸ ἔξω, ἦτον ὁ Νάρθηκας, ὅπου στέκονται αἱ
 γυναῖκες, καὶ εἶναι εἰς τύπον τοῦ τρίτου Ναοῦ τοῦ ἔξω, ὅπου ἐστέκοντο
 οἱ κοσμικοί.

Ἀφ' οὗ δὲ ἐτελείωσε τὸν Ναὸν ὁ Σολομών, ἐσυνάξεν ὅλον τὸν Λαόν,
 καὶ ἔκαμε τὰ ἐγκαίνια τῆς Ναὸς, καὶ ἐσφαξε μοχάεια χιλιάδας εἰκοσιδύς,
 καὶ πρόβατα χιλιάδας ἑκατὸν εἰκοσι, καὶ ἔκαμαν εὐορτίῳ μεγάλῳ, ἡμέ-
 ρας ἑπτὰ. εἰς δὲ τὰς ὀκτὼ ἡμέρας ὁλόγησε τὸν Λαόν, καὶ ἀπέστειλεν
 εἰς τὰ σπήτια αὐτῶν. καὶ ὡσανύ ἐδεήθη τῆς Θεῶ διὰ τὸν Ναόν, καὶ διὰ τὸν
 Λαόν, τῆς ἐφάνη ὁ Κύριος καὶ τῆς λέγει· ἦκεσα τὴν φωνὴν τῆς προσδύ-
 χῆς σε, καὶ ἠγάσσα τὸν Ναόν τῆτον, καὶ θέλουν εἶσαι οἱ ὀφθαλμοί μου
 πάντοτε εἰς αὐτόν, καὶ ἡ καρδιά μου εἰς ὅλας τὰς ἡμέρας. καὶ σὺ ἐὰν πο-

ρᾶθης ἐνώπιόν μου, καθὼς ἐπορεύθη Δαβὶδ ὁ πατήρ σου, ἐν ὁσιότητι καρδίας καὶ εὐθύτητι, νὰ κάμῃς πάντοτε ἐκεῖνα ὅπου σοῦ παρήγγειλα, ἦγαν τὰ προστάγματα μου, καὶ τὰς ἐντολάς μου νὰ φυλάξης, θέλετε βασιλεύσει εἰς τὸν αἰῶνα ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ, καὶ ἡ Βασιλεία ἀπὸ ἐσᾶς δεῦν θέλει παρθεῖ εἰς τὸν αἰῶνα, καθὼς τὸ εἶπα καὶ τῷ πατρί σου. εἰδὲ καὶ ἀποστροφῆς ἀπ' ἐμοῦ, καὶ δεῦν φυλάξης τὰς ἐντολάς μου, καὶ θέλεις προσκυνήσῃς ἄλλοις Θεοῖς, θέλω πάρῃ τὴν Βασιλείαν σου ἀπὸ τὰ χερά σου, καὶ θέλω τὴν δώσειν τῷ δούλῳ σου τῷ Ἰεροβοάμ, καὶ τὸν Ναὸν θέλω ἀφανίσαι. Οὗτος ὁ Σολομών ἦτον δεύτερος υἱὸς τῷ Δαβίδ ἀπὸ τὴν Βηρσαβεὲ γυναῖκα τῷ Οὐρίμ. ὁ δὲ πρῶτος υἱὸς αὐτοῦ τοῦ Δαβίδ, ὅπῃ ἐγεννήθη ἀπὸ μοιχείαν, ἀπέθανε. καὶ ὅσον καιρὸν ἦτον ἄρρωστος, ὁ Δαβὶδ ὁ πατήρ τῷ νύκτι καὶ ἡμέραν ἐφόρειε σάκκον, καὶ ἔκαμινεν ἀγρυπνίας, καὶ νηστείας, καὶ ἐδέετο τῷ Θεῷ, διὰ νὰ δώσῃ τὴν υἱείαν τῷ παιδί, καὶ νὰ αὐξήσῃ τὴν ζωὴν τῷ, ὡς ἐκείνος ὅπῃ ἔχει τὴν ἐξουσίαν ζωῆς καὶ θανάτου. Ἐκαμε δὲ ὀρισμὸν ὁ Δαβίδ, ὅτι εἰὰ ἀποθανῇ τὸ παιδί, τινὰς νὰ μὴν διγὰλῃ λόγον, ὅτι ἀπέθανεν, εἰδὲ καὶ τὸ ἐξεφωνήσῃ, ἐν τῷ ᾧ νὰ λαμβανῇ καὶ αὐτὸς θάνατον. καὶ ὡς ἀν' ἀπέθανε τὸ παιδί, ἦλθαν οἱ Ἀρχοντες αὐτῷ εἰς αὐτὸν κατφεῖς καὶ σκυθρωποί. ὡς δὲ εἶδον αὐτὸς, ἀπὸ τὸ χῆμα ἐγνώρισεν, ὅτι ἀπέθανε, καὶ ἐρώτησεν αὐτὸς ἀπέθανε τὸ παιδί; λέγουν αὐτῷ, ναί. καὶ ὡς ἤκασεν ἔπος, ὑπῆγε καὶ ἐλθέδῃ, καὶ ἔβαλε τὰ βασιλικά φορέματα, καὶ νύχαρίσθη τῷ Θεῷ, καὶ μετὰ τὸ νύχαρίσθαι ἔφαγεν. Ὡς αὖ τὸν εἶδαν οἱ Ἀρχοντες λουσμύον καὶ λαμτροφορεμύον, ἐρώτησαν νὰ μάθουν τὴν αἰτίαν, ὅτι εἰς τὴν ἀσθενείαν τοῦ παιδίου ἐφόρειε ῥῆχα λυπητικά, μετὰ δὲ τὸν θάνατον ἐλαμτροφόρησε. Τότε εἶπε πρὸς αὐτοὺς ὅταν ἦτον ἄρρωστος, ὅπου εἶχε τὴν ζωὴν, ἤμου ταπεινὰ ἐνδυμένος, καὶ παρεκάλουν τὸν Θεὸν νὰ τὸ ἀναστήσῃ, τώρα δὲ ὅπου ἀπέθανε, τί κάμνεις χεῖρα νὰ κλαίω, καὶ νὰ λυποῦμαι, νὰ ἀδημονῶ, νὰ βαρυνέται ὁ Θεὸς εἰς ἐμέ; ἐγὼ τὴν ψυχὴν μου νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ κορμί του δεῦν διώσμαι, καὶ διὰ τοῦτο ἄφηκα τὴν λύπην εἰς πάντα μέρος, καὶ ἐνδύθηκα λαμτρά, δοξάζων τὸν Θεόν.

Ὁ Βασιλεὺς Σολομών ἔλαβε παρὰ Κυρίε φρόνησιν καὶ σοφίαν πολλὴν σφόδρα, καὶ ἐπληθύνθη εἰς αὐτὸν ἡ φρόνησις περὶ πάντων παρα ὅλης τῆς πρῶτης ἀνθρώπου, καὶ ὑπὲρ πάντας τὰς φρονίμους τῆς Αἰγύπτου. ὅμως εἰς τὰς ἡμέρας αὐτῆς ἦλθαν δύο γυναῖκες νὰ κριθῶν, καὶ εἶπεν ἡ μία, ὅτι ἐγὼ καὶ τῇ ἡ γυναῖκα κατοικῶμεν εἰς εἷνα σπήτι. καὶ ἐγὼ ἐγέννησα παιδί ἀρσενικόν, καὶ μετ' ἑξῆς ἡμέρας ἐγέννησε καὶ αὐτὴ παιδί ἀρσενικόν, καὶ τὸ παιδί της ἀπέθανε τὴν νύκτα, καὶ ὡς ἀν' ἀπέθανεν, ἐσηκώθη, καὶ ἐπῆρε τὸ παιδί μου ἀπὸ τὴν ἀγκάλην μου, ἐπειδὴ ἐγὼ ἐκοιμώμην, καὶ ἔβαλε τὸ ἐδικόν της τὸ ἀποθαμμένον. καὶ ἐγὼ ἐσηκώθηκα τὸ πικρὸν, νὰ βυζάσω τὸ παιδί μου. καὶ αὐτὴ μετ' εἶπεν, ὅτι τὸ ἀποθαμμένον εἶναι ἐδικόν μου, καὶ τὸ ζωντανὸν ἐδικόν της. καὶ ὡς εἶπεν ἡ γυναῖκα τὰς λόγους τὰς, ἐσάθη ἄρα πολλὴ συλλογισμένος ὁ Σολομών. τότε λέγει τῷ ὑπηρετῷ αὐτοῦ ἑπάρετε τὸ παιδί, καὶ κόψετε το εἰς δύο μέρη, καὶ δότε τῆς πᾶσα μιᾶς τὸ

τὸ ἥμισυ. ἡ δὲ μητέρα τῶ παιδὶς μετὰ φόβῳ πολλῷ καὶ δακρύων ἀπε-
κρίθη, καὶ λέγει τοῦ Βασιλέως· Κύριέ μου, μὴ γινῇ τοιαύτη καταδίκη,
ὅτι νὰ τὸ κόψετε, μόνον δότε τῆς αὐτὸ καὶ ἄς τὸ ἔχη. καὶ αὐτὴ ἀπεκρίθη
μὲ πολλὴν χαρὰν, καὶ λέγει· σέργωτο Κύριέ μου, καὶ κόψετε αὐτὸ, καὶ
ἄς μὴ τὸ ἔχωμεν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς γνώσας τὴν ἀσπλαγχνίαν τῆς μη-
τρὸς, ὅπου εἶπε, νὰ μὴ τὸ κόψω, καὶ τὴν ἀσπλαγχνίαν τῆς μητρὸς,
ὅπως εἶπε νὰ τὸ κόψω, λέγει τῇ ὑπηρετῇ· ἐπάρετε τὸ παιδί, καὶ δότε τῇ
τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ὅπου εἶπε, νὰ μὴ τὸ κόψω. διότι αὐτὴ εἶναι ἡ
μητέρα, ὅπως ἐγίνετο τὸ παιδί. διὰ τὸτο ἐβόα ὡς μητέρα φιλιππῆ, νὰ
μὴ τὸ κόψω. Οἱ Ἀρχοντες τοῦ Βασιλέως, ὡς ἤκουσαν τὴν ἀπόφασιν
αὐτῆς, ἐθαύμασαν ὅλοι πολλὰ εἰς τὴν γνώσιν καὶ σοφίαν αὐτῆς. Λοιπὸν
διὰ τὴν πολλὴν ἀγάπην ὅπως εἶχεν εἰς τὰς γυναῖκας ὁ Σολομών, διὰ
μικρὰν ἐνθυμήσιν τῆς ὀρέξεώς τε ἀλησμένησε, καὶ δὲν ἐνθυμήθη τὰς λό-
γους τοῦ Θεοῦ, ἀμὴν ἔκαμαν αὐτὸν αἱ γυναῖκες, καὶ ἄφηκε τὸν ἀληθινὸν
Θεὸν ἡμῶν, καὶ ἐπίστρεψεν εἰς ἄλλας θεὰς τῇς Εἰδώλων, καὶ ἐπροσκύνη-
σεν αὐτάς. Διὰ τοῦτο ὠργίσθη αὐτὸν ὁ Θεός, καὶ ὤρισεν, ὅτι νὰ μερι-
δῇ ἡ Βασιλεία αὐτῆς, καὶ ἔχῃ εἰς τὸν καιρὸν αὐτῆς, διὰ ὄνομα Δαβὶδ τῆ
πατρὸς αὐτῆς, μόνον μετὰ τὸν θάνατόν τε, καθὼς καὶ ἐγίνη. καὶ ὅσον ἦτον
καλὸς καὶ σοφὸς καὶ δόσεβης εἰς τὴν νεότητά τε, τὸσον ἐγενε κακὸς καὶ ἀ-
σεβὴς εἰς τὸ γῆράς τε· καὶ ἤφερε τὸν ὁ Διάβολος εἰς τὰ θελήματά τε διὰ
τὴν ἐπιθυμίαν καὶ ἀγάπην τῇς γυναικῶν, καὶ ἐπροσκύνησε τὰ Εἰδωλα,
ὡς εἶπαμεν, καὶ ἔκτισε Ναὸν τῇς Εἰδώλων, ὁ ὁποῖος, ὡς λέγου, εἶναι
κολασμός. καὶ τὸτο μαρτυρεῖ ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας ὁ Κρήτης εἰς τὸν μέγαν
Κανόνα, λέγων· „Ὁ Σολομών ὁ θαυμάσιος, ὁ καὶ χάριτος σοφίας πλή-
ρης, ἔπος τὸ πονηρὸν ἐναντίον τῶ Θεοῦ ποτὲ ποιήσας, ἀπέστη ἀπ' αὐτῆς.
„ὡς αὐτὴ τὸν ἐπάρατόν τε βίον, ψυχὴν προσαφωμοίωσας“. Ἐβασίλευ-
σε δὲ Σολομών χρόνος σαράντα, καὶ ἀπέθανε, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν ἐν πό-
λει Δαβὶδ τῆς Πατρὸς αὐτῆς.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΡΟΒΟΑΜ ΤΙΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ.

Μετὰ τὸν ἐβασίλευσε Ῥοβοὰμ ὁ υἱὸς αὐτῆς εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ
διὰ τὴν πολλὴν αὐτῆς αὐθάδειαν καὶ κακίαν καὶ δόξαν ὅπως εἶχε, καὶ δὲν
ἠθέλησε νὰ ταπεινωθῇ εἰς τὸν Πατέρα, ἀμὴν ἐκράτησεν ἀπάνω τε εἰς τὴν
δόξαν αὐτῆς, καὶ ἔχασον ἀπὸ τῆς Βασιλείας του, ὅπου ὤριζε, τὰ δέκα
σκῆπτρα τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ ἔκαμαν ἐκεῖ Βασιλεῖα τὸν Ἱεροβοὰμ υἱὸν Να-
βατ, ὅπου ἦτον φύλακος εἰς τὴν Αἴγυπτον διὰ ὄνομα τοῦ Σολομώντος
τῆς ἀφεντός τε, ὅπου ἠθέλε νὰ τὸν πιάσῃ, νὰ τὸν φονεύσῃ. καὶ αὐτὸς ὁ
Ἱεροβοὰμ ἦτον μόνος Βασιλεὺς εἰς τὴν φυλὴν τῆς Ἰούδα εἰς τὴν Ἱερουσα-
λήμ, ἔχῃ εἰς τόπον ἄλλον. καὶ αὐτὴ ἡ παίδεσις ὅπως ἦλθεν εἰς αὐτὸν,
ἦτον διὰ τὴν ἀμαρτίαν τῆς πατρὸς αὐτοῦ ὅπως ἐπροσκύνησε τὰ Εἰδωλα.
καὶ τὸτο ὅπως δὲν ἔχασε καὶ τὴν Βασιλείαν τῆς Ἱερουσαλήμ ὁλοτελῶς, ἦτον
διὰ ὄνομα τῆς πάππης τοῦ Δαβὶδ, ὁ ὁποῖος ἐφύλαξε τὰς ἐντολὰς τοῦ

Θεῷ καὶ τὰ προσάγματα, καὶ διὰ τῆτο εἶχε παρρησίαν εἰς αὐτόν. ἔγω καὶ ἡμεῖς οἱ Χριστιανοί, ὅπως δὲν κάμνομεν τὰ θελήματα τῷ Θεῷ, μόνον τῷ Διαβόλῳ, καὶ ῥέχομεν εἰς ἐπιθυμίαις ἐδικαῖς μας, καὶ ἔξεκλίναμεν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῷ Θεῷ, ὁ Θεὸς θέλει μᾶς ἀνταποδώσῃ τὴν ἀμοιβὴν δια-
τ' ἐκεῖνα τὰ κακὰ ὅπως ἐκάμαμεν. ἀμὴν αὖ τύχῃ καὶ οἱ γονεοὶ μας ἐκα-
μαν πρὸς τὸν Θεὸν ἀγαθὰ, καὶ ἐπλήρωσαν τὰς ἐντολὰς αὐτῶ, διατ' ἐκεῖ-
να τὰ καλὰ τῷ γονέων γίνεται ὁ Θεὸς ἰλεως εἰς ἡμᾶς, καὶ δὲν μᾶς ἀ-
ποδίδει ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἀνταπόδομα τῷ κακῶν. Ὅμως ὁ Ῥοβοὰμ ἐβασί-
λευσεν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ χρόνος δεκαεπτὰ, καὶ ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη πλη-
σίον τῷ πατρὸς αὐτοῦ.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΑΒΙΑ ΤΙΟΥ ΡΟΒΟΑΜ, ΚΑΙ ΑΣΑ ΤΙΟΥ ΑΒΙΑ.

Μετὰ τὸν βασιλεύει Ἀβιάς ὁ υἱὸς αὐτοῦ, καὶ ἐκινήθη μάχῃ ἀνιμέ-
σον Ἀβιά καὶ Ἱεροβοὰμ. εἶχε μὲν ὁ Ἀβιάς φεσάτον τετραποσίας χιλιά-
δας ἀνδρας δυνατῆς, καὶ ὁ Ἱεροβοὰμ εἶχεν ὀκταποσίας χιλιάδας ἀνδρας
καὶ δυνάμιν μεγάλην. καὶ πολέμῳ γενομένῳ, ἐνίκησεν ὁ Ἀβιάς τὸν Ἱε-
ροβοὰμ, καὶ ἐπάταξεν αὐτῆς Ἀβιάς καὶ ὁ λαὸς αὐτοῦ, καὶ ἐκαμαν εἰς αὐ-
τῆς φθορὰν μεγάλην, καὶ ἔπεσαν πεντακόσιοι χιλιάδες ἀνδρες δυνατοί,
καὶ ἐταπεινώθη Ἱεροβοὰμ, καὶ τὸ ἐπίλοιπον φεσάτον, καὶ ἔφυγε. καὶ ἐδίω-
ξεν Ἀβιάς τὸν Ἱεροβοὰμ, καὶ ἐπῆρε τὰς πόλεις τῆς Βαιθήλ, καὶ τὰς
χώρας αὐτῆς, καὶ τὴν Νεφθαὶν καὶ τὰς χώρας αὐτῆς, καὶ ἐπάταξεν αὐτὸν
τὸν Ἱεροβοὰμ Κύριος ὁ Θεός. ἐβασίλευσε δὲ Ἀβιάς εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ
χρόνος ἑπτὰ, καὶ ἀπέθανε, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν ἐν πόλει Δαβίδ. Μετὰ τῆ-
τον βασιλεύει Ἀσά ὁ υἱὸς αὐτοῦ, καὶ εἰς τὰς ἡμέρας τούτου τῷ Βασιλέως
εἰρηνώδους ὁ τόπος ἐκεῖνος χρόνους δέκα, καὶ μετὰ ταῦτα ἦλθε Ζαράς ὁ
Αἰθίοψ μὲ δυνάμιν πολλήν, καὶ εἶχε φεσάτον χίλιαις χιλιάδες ἀνδρες,
καὶ ὁ Ἀσά εἶχε φεσάτον πεντακόσιοις χιλιάδες ἀνδρες, καὶ ὀγδοῦντα χι-
λιάδες κοντάρια, καὶ δοξάρια, καὶ ἄλλα καὶ ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ ὁ Ἀσά,
διὰ τὸ νὰ εἶχε παρρησίαν εἰς αὐτὸν διὰ τὰ καλὰ ἔργα ὅπως ἐκάμε, καὶ
ἔδωκε πόλεμον μετὰ τῆς βοηθείας τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Ζαραῦ, καὶ ἐνίκησεν
αὐτὸν εἰς τέλος καὶ τὸ φεσάτον αὐτοῦ, καὶ ἔλαβε κέρση πολλὰ ἀπ' αὐτοῦ καὶ
χώρας. καὶ εἰς τῆς 38. χρόνος τῆς αὐτῆς Βασιλείας, ἀνέβη Βαασὰ Βα-
σιλεὺς Ἰσραὴλ ἐπὶ Ἰέδα, καὶ ἐκτίσεν τὴν Ῥαμμαῦ, νὰ σφαλίσῃ τὸν Βα-
σιλέα Ἰέδα, δηλαδὴ τὸν Ἀσά, διὰ νὰ μὴ ἔχῃ τόπον, οὐδὲ νὰ ἐμπόσῃ,
οὐδὲ νὰ ὀγκνήσῃ ἀπὸ τὸν τόπον αὐτοῦ. ὁ δὲ Βασιλεὺς Ἀσά ἔλαβε χρυ-
σίον καὶ ἀργύριον ἀπὸ τὸν θησαυρὸν τῷ Ναῦ τῷ Θεοῦ, καὶ ἀπὸ τὸν θη-
σαυρὸν τῆς Βασιλείας, καὶ ἀπέστειλέτα πρὸς τὸν υἱὸν τῆς Ἀδερ Βασιλέα
τῆς Συρίας, ὅπως ἐκάθετο εἰς τὴν Δαμασκὸν, καὶ ἐμύυσέ τε μετὰ πολ-
λῆς δεισέως, ὅπως νὰ βοηθήσῃ αὐτὸν, νὰ ἀποσείλῃ δυνάμιν, νὰ ἀπο-
διώξῃ τὸν Βαασὰ τὸν βασιλέα τῷ Ἰσραὴλ. καὶ λαβὼν τὸ χρυσίον καὶ τὸ
ἀργύριον ὁ Ἀδερ ὁ βασιλεὺς, ἔστειλε τῆς Ἀρχοντας αὐτοῦ μὲ δυνάμειος
πολλῆς, καὶ ἐπολέμησαν τὰς πόλεις τῷ βασιλέως Ἰσραὴλ, τῷ Βαασὰ.

καὶ ἐχάλασαν τὴν Αἰνὼν, καὶ τὴν Δαὺ, καὶ τὴν Ἀβελμαὺ, καὶ ὅλα τὰ περὶ χώρα τοῦ Νεφθαλείμ. Ὡς ἤκουσε Βαασά ὁ βασιλεὺς, ὅτι ἐχάλασε τὸν τόπον αὐτῆς, ἀφῆκε τὸ κάστρον ὅπῃ ἐκτίζετο, τὴν Ῥαμμα, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν τόπον αὐτῆς, καὶ ἐφυλάχθη. ὁ δὲ Βασιλεὺς Ἀσά ἐπῆρε τὸν Λαόν τε, καὶ ὑπῆγε, καὶ ἐπῆρε τὰ ξύλα, τὰς πέτρας, τὰ μάρμαρα, καὶ τὴν ἄλλην ὕλην τῆς Ῥαμμα, καὶ τὴν ἀφανίσεν τελείως. καὶ ἐκτίσεν δύο κάστρη, τὴν Γαβεὲ καὶ τὴν Μασφά. καὶ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἦλθεν Ἀνανίας ὁ Προφήτης, ἀπεσταλμένος ἀπὸ Θεοῦ πρὸς Ἀσά τὸν Βασιλέα, καὶ λέγει τε. δὲν ἤλπισες εἰς Κύριον τὸν Θεόν σου, καὶ σὺ βοηθήσῃ, ἀμὴν ἤλπισες εἰς τὸν Βασιλέα Συρίας, ὅτι αὐτὸς σοῦ παρέδωκε τὸν Ζαβαὶ μὲν τὴν μεγάλην δυνάμιν ὅπῃ εἶχε, καὶ ἐνίκησες αὐτὸν, καὶ δὲν σοῦ τὸν παρέδωκε Κύριος ὁ Θεός, διὰ καὶ δειθῆς αὐτῆς καὶ εἰς τὴν δυνάμιν αὐτῆς, καὶ ἐκατάφθιρες ὅλον ἐκεῖνο τὸ πολὺ καὶ δυνατὸν φεσάτον; ἀμὴν διὰ καὶ ἀφήσῃ τὸν Θεόν, καὶ μὴν ἐλπίσης εἰς αὐτὸν, ἀπὸ τῆς σήμερον καὶ εἶναι πόλεμος μετὰ σοῦ. Ὡσαύτως ἤκουσε τὰς λόγους τὰς τούτας ὁ Βασιλεὺς τῷ Προφῆτῃ, ἐθυμώθη, καὶ ὤρισε, καὶ ἔβαλεν αὐτὸν εἰς φυλακὴν, καὶ εἰς τὰς 39. χρόνους τῆς αὐτῆς Βασιλείας ἐλαβώθη εἰς τὰς πόδας, καὶ δὲν ἐνθυμήθη τὸν Κύριον, καὶ τοῦ δειθῆναι, ἀμὴν ἀφῆκεν αὐτὸν, καὶ ἐζήτησεν ἰατρὰς, καὶ τὸν ὀργίσθη ὁ Θεός, ὥστε ἀπέθανεν εἰς τὸν 41. χρόνον τῆς αὐτῆς Βασιλείας, καὶ ἐτάφη εἰς τὸ μνήμα, ὅπῃ ἔκαμιν εἰς τὴν Πόλιν τοῦ Προπάππου αὐτοῦ Δαβίδ.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΙΩΣΑΦΑΤ.

Μετὰ τῶτον βασιλεύει ὁ υἱὸς αὐτῆς Ἰωσαφάτ, ἀνδρὸς βλοσυροῦ, καὶ δίκαιος, καὶ φοβέμενος τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος ἐδυναμώθη πολλὰ κατὰ τῆς Ἰσραηλιτῆς, καὶ εἰς ὅλαις ταῖς χώραις Ἰούδα, καὶ εἰς τὰς χώρας τῆς Ἐφραίμ, τὰς ὁποίας ἔλαβεν Ἀσά ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ἔδωκε δυνάμιν εἰς αὐτάς, καὶ ἔβαλεν Ἀνθρόπας, καὶ παρήγγειλεν αὐτοῖς, καὶ ποιῆσαι δικαιοσύνην, καὶ καὶ εἶναι φοβέμενοι τὸν Θεόν, καὶ ἀδικίαν καὶ μὴ καίουσι, ὅτι ὁ Θεός ἀδικίαν δὲν θέλει, μόνον δικαιοσύνην. καὶ τῷ τρίτῳ χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας, ἀπέστειλεν εἰς ὅσον τόπον ὤριζε, Διδασκάλας, καὶ ἐδίδασκαν τὸν Λαόν, καὶ σέβωνται τὸν Θεόν, καὶ καὶ φύγῃ ἀπὸ τὰς Εἰδώδων. καὶ ἐγένετο φόβος μέγας εἰς ὅλας τὰς πλησίον αὐτῆς, καὶ δὲν ἐπολέμουν αὐτὸν, μόνον ἐσείλαν πρὸς αὐτὸν χαρίσματα. ὁμοίως καὶ οἱ ἄλλοι Βασιλεῖς, ὅπῃ ἐκατοικῶσαν μακρὰν, ἐφοβήθησαν αὐτὸν ἀπὸ τὴν πολλὴν καὶ μεγάλῃ φήμῃ ὅπῃ εἶχε, καὶ ἐπεμπον αὐτῷ δῶρα. καὶ οἱ Ἀραβες τῶ ἡφεραν κειρία προβάτων ἑπτὰ χιλιάδες ἑπτακόσια, καὶ ἑλάνθας ἑπτὰ χιλιάδες ἑπτακοσίους. καὶ ἐκτίσεν εἰς τὴν Ἰερουσαλὴμ κάσρη μεγάλα καὶ δυνατὰ καὶ πλατέα, καὶ ἄλλα κτίσματα, καὶ φεσάτω πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ἐσυνάξε. Μετὰ ταῦτα ἦλθεν οἱ υἱοὶ Μωάβ καὶ Ἀμμων, καὶ πῦ ὄρης Σηὶρ κατὰ τῶ Ἰωσαφάτ μετὰ δυνάμεως μεγάλης, καὶ πολλῆς ἀναειδημῆτου. Ὡς τὸ ἤκουσεν ὁ Ἰωσαφάτ ἐφοβήθη πολλὰ, καὶ ἐσυνάξεν ὅλον τὸν

Λαόν.

Λαὸν μεγάλῃς καὶ μικρῇς, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὰς, ἵνα κάμῃν νησεῖαν. καὶ λαβὼν αὐτὰς, ὑπῆγον εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐδέοντο τὸ Θεοῦ εὐσεβεῖν καὶ ἡμέραν, ἵνα ἀδυνατήσῃ τὰς ἐχθρὰς αὐτῶν, καὶ νικήσῃ αὐτὰς. καὶ ἰδὼν ὁ Θεὸς τὴν κατὰρὰν προσδύχῃ αὐτῶν καὶ τὴν δέησιν, ἤκουσε τῆς προσδύχῃς αὐτῶν. καὶ ἦλθε λόγος Κυρίου πρὸς τὸν Βασιλεῖα Ἰωσαφάτ, καὶ πρὸς ὅλον τὸν Λαόν, ὅτι μὴ φοβεῖσθε, μηδὲ δειλιάτε ἀπὸ τοῦ πρόσωπον τοῦ ἐχθρῶν σας, διατὶ ἔχουσι πολὺ καὶ μέγα φεσάπν, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὅπως θέλει καταβάλλῃ καὶ ῥοπάσῃ αὐτὰς καὶ ἐτοιμαθῇτε αὐρεῖον, καὶ κατεβῆτε εἰς αὐτὰς, καὶ ἐσεῖς δὲν θέλετε τὰς πολεμήσαι, μόνον ὁ Θεός. καὶ θέλετε ἰδῆ τὴν δυνάμιν τὴν μεγάλῃ αὐτῶν πῶς θέλει ἐξολοθροῦθῃ. καὶ ὡς κατέβησαν τὸ πρῶτον, πάλιν ἐποίησαν δέησιν πρὸς τὸν Θεόν, κινῶντες καὶ ὀχαισῶντες καὶ δοξολογῶντες τὸν Θεόν, καὶ λέγοντες, „Εξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.“ καὶ κατὰρᾶν ἀρχισαν τὸν ὕμνον, καὶ τὴν ᾠδὴν πρὸς τὸν Θεόν, ἔδωκε καὶ ὁ Θεὸς τὸν πόλεμον εἰς τὰς ἐχθρὰς, καὶ ἐτύφλωσεν αὐτὰς, καὶ ἐπολέμου ἀνήμεσόν τας, θάρρῶντες, ὅτι εἶναι τῷ Ἰωσαφάτ τὸ φεσάπν, καὶ κατεκόπησαν ὅλοι, καὶ ἐπεσον. καὶ τῷ Ἀμμών, καὶ τῷ Μωάβ, καὶ τῷ ὄρει Σηὶρ τὰ φεσάπν ἐξολοθροῦθισαν. καὶ ὡς ἐτελείωσαν τὸν ὕμνον ὁ Ἰωσαφάτ μετὰ τὸν Λαόν τε, ὑπῆγαν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπως ἦτον τὸ φεσάπν, καὶ εἰδὼν τὸ ὅλον σφαγμῶν ἐν τῇ γῇ καὶ ἐκείτετο, καὶ ῥεῖς ἡμέρας ἐμάζωναν τὰ κέρση, καὶ τῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ ἐλόγησαν τὸν Κύριον, δοξάζοντες τὸ ἔλεος καὶ τὴν δυνάμιν αὐτοῦ, καὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπως ὕμνησαν καὶ ἐλόγησαν τὸν Κύριον, ἐκάλεσαν Νίκῃν ἐλογίας. Βλέπετε τί ἔκαμν ἡ δυνάμεις τοῦ Θεοῦ; διὰ τὴν ἔχῃ ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Λαὸς εἰς αὐτὸν τὴν ἐλπίδα, ἐπειδὴ ἐφύλαττον τὰς ἐντολάς, καὶ τὰ θελήματα αὐτοῦ; Ἐβασίλευσε δὲ ὁ Ἰωσαφάτ χρόνους, 42. καὶ ἠθρόνησεν ἀπὸ κάποιον πάθος, ὅπου εἶχεν εἰς τὸν σόμαχον, καὶ ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη μετὰ τῶν γονέων αὐτοῦ.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΙΩΡΑΜ, ΚΑΙ ΟΧΟΖΙΟΥ.

Μετὰ τὸν βασιλεύει ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἰωράμ, καὶ εἶχεν ἀδελφὸς ἕξ, τῶν ὁποίων ἔδωκεν ὁ πατήρ αὐτοῦ ὁ Ἰωσαφάτ χρυσίον καὶ ἀργύριον πολὺ καὶ κάσρη μεγάλη, καὶ αὐτῷ τῷ Ἰωράμ ὡς πρῶτον υἱὸν ἔδωκε τὴν Βασιλείαν. ὁ δὲ Ἰωράμ ὁ Βασιλεὺς ἀπεκεφάλισε τὰς ἕξ ἀδελφὰς τε, καὶ ἀπὸ τούτων Ἀρχοντας τῷ Ἰσραὴλ. καὶ ἦτον τότε ὁ Ἰωράμ ὁ Βασιλεὺς χρόνων ῥεῖα ἑπτά δύο, καὶ ἐβασίλευσε χρόνους δεκαοκτὼ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. καὶ ἐποίησε τὸ πονηρὸν ἐναντίον Κυρίου, κατὰρᾶν καὶ ὁ Ἀχαάβ, ὅτι ἡ γυναῖκά του ἦτον τῷ Ἀχαάβ θυγατέρα. καὶ τὸ πονηρὸν, ὅπως ἔκαμν ὁ Ἀχαάβ, ἦτον τὸ, ὅτι ἔστησε θυσιαστήριον τῷ Βάαλ, καὶ πορνείας πολλὰς ἐποίησε. καὶ τῷ Ἰωράμ ἔκαμε μεγάλας πορνείας εἰς τὸν Λαόν τῆς Ἱερουσαλήμ. καὶ πολλὰς εὐγαλῶν ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ, καὶ τὰς ἐπλάγησε, καὶ ἦλθεν εἰς αὐτὸν ῥαφὴ ἀπὸ τοῦ Ἡλίου τὸν Προφήτην καὶ ἔγραφέα τε. Τὰ δὲ λέγει Κύριος ὁ Θεὸς Δαβὶδ τῷ πατρὶός σου· ἐπειδὴ δὲν ἐπεριπάτησες τὴν

στράταν Ἰωσαφάτ τῷ πατρὶός σου, καὶ ἐξεπρόνυξες τὸν Ἰεῶν, καὶ ἐκείνους ὅπῃ ἐκατοικῶσαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐξέκλινες ἀπὸ τοῦ προσώπου τῷ Θεῷ, θέλει σέ ἐξολοθρεύσει γλίσγωρα μὲ μέγαλον νόσημα ἀπὸ τὰ παιδία σου, καὶ ἀπὸ τὰς γυναῖκάς σου, καὶ ἀπὸ τὸν λαόν σου, καὶ ἔτω τῷ ἡλθον ἀδούρεια εἰς τὴν κοιλίαν κακῇ σκεληκώδης, καὶ βρωμερῇ, καὶ ἀπέθανε, παιδοῦθεις πολλὰ ἀπὸ τὸ νόσημα, καὶ ὁ λαὸς ἀπὸ τὰ πολλὰ τοῦ κακὰ δὲν ἔκαμιν εἰς αὐτὸν τιμὴν, ὡς ἦτον σωήθεια νὰ κάμνυν, ὅταν ἀπέθνησκον ὁ Βασιλεὺς. Ἦσαν δὲ χρόνοι ἑξήκοντα δύο, ὅτε ἐβασίλευσε, καὶ ἔκαμε Βασιλεὺς χρόνους ὀκτὼ μετὰ ατιμίας, καὶ εἰς τὸν τάφον τῷ Βασιλέως δὲν τὸν ἔθαψαν. Μετὰ τῶτον ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ὁχοζίας ὁ μικρότερος, καὶ ἐποίησε καὶ τῶτος τὸ πονηρὸν ἑναντι Κυρίου, διδασθεὶς ἀπὸ τὴν μητέρα αὐτῆς, τοῦ Ἀχαάβ τὴν θυγατέρα. Ἦτον δὲ αὐτὸς χρόνων εἴκοσι δύο, ὅτε ἐβασίλευσεν· ὁ δὲ Ἰηὺ υἱὸς Ἀμεσῆ χειρὸς Κυρίου ἐξεκδίκησε τὸν οἶκον Ἀχαάβ, καὶ ἐξολόθρευσεν αὐτόν. καὶ τὸν Ὁχοζίαν τὴν Βασιλέα τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ τὰ παιδία τῶ ἔσφαξεν. ἡ δὲ θυγάτηρ τῷ Βασιλέως Ἰωράμ, γυνὴ Ἰωδαὲ τῷ Ἰερέως, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ὁχοζίου, ἔκλεψε τὸ παιδί τῷ ἀδελφοῦ τῆς τὸ μικρὸν, ἐκεῖ ὅπου ἔσφαζαν τὰ ἄλλα παιδία, καὶ τὸ ἐκρυψεν. Ἦτον δὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰωᾶς, καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς τόπον κεκρυμμένον, καὶ ἔφευγετο.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΓΟΘΟΛΙΑΣ, ΚΑΙ ΑΜΑΣΙΟΥ.

Μετὰ δὲ τὴν σφαγὴν Ὁχοζίᾳ, ἐβασίλευσεν ἡ Γοθολία, καὶ μετὰ καιρὸν ὁ Ἰερὺς Ἰωδαὲ ἐπῆρε τὰς ἑκατοπάρχας, καὶ ὅλως τὰς Ἱερεῖς, καὶ τὸν λαόν, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὰς πολλὰ διὰ τὸν υἱὸν τῷ Βασιλέως πῶς ἐσώθη, καὶ δὲν τὸν ἔσφαξαν, καὶ ἤφεραν αὐτὸν εἰς τὸ μέσον. καὶ ἔπος ὁμοφώνως ὅλοι ἐκαμάν τον Βασιλέα, καὶ ἔδωκαν τῷ Βασιλείῳ, καὶ ἔχρισεν αὐτὸν Ἰωδαὲ ὁ Ἰερὺς μέσα εἰς τὸν Ναόν. ἡ δὲ Γοθολία ἡ Βασίλισσα ἤκουσε τὴν φωνὴν τῷ λαῷ, ὅπῃ ἔφεραν καὶ ἠφηνίσαν τὸν Βασιλέα. καὶ παροδύς ἐσηκώθη ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν Ναόν τῷ Θεῷ, νὰ ἰδῇ, καὶ εἶδε τὸν Βασιλέα εἰς τὸ βασιλικὸν θρόνον, καὶ τὰς Ἀρχοντας κατ' ὅσα εἰς τὴν τάξιν τε, καὶ ἐκρυγαν τὰ ὄργανα καὶ αἱ σάλπιγγες· καὶ ἔρριξεν ἡ Γοθολία τὴν πολλὴν αὐτῆς, καὶ ἐβόα κατὰ τῷ λαῷ. ὁ δὲ Ἰωδαὲ ὁ Ἰερὺς εἶπεν εἰς τὰς ἑκατοντάρχους καὶ ἀρχηγὰς, καὶ εὐγαλαν αὐτῷ ἐξω ἀπὸ τὸν Ναόν, καὶ εἶπε, θανατώσετέ τὴν. καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν θύραν τῷ σπητίᾳ, ὅπῃ ἦσαν τὰ ἄλογα τὰ βασιλικά, καὶ ἐκεῖ ἀπεκεφάλισαν αὐτῷ. ὁ δὲ Ἰωδαὲ ὁ Ἰερὺς ἔλαβε τὸν Βασιλέα καὶ ὅλον τὸν λαόν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Βάαλ, τὸν ὁποῖον ἐκτίσεν ὁ Ἀχαάβ, καὶ ἐχάλασαν αὐτόν, καὶ τὸν Βάαλ, καὶ τὰ ἄλλα εἰδῶλα συνέτριψε. καὶ τὸν Ματθαὺ τὸν ἱερέα τῷ Βάαλ ἐθανάτωσεν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον. Ἦτον δὲ ἑπτὰ χρόνων ὁ Βασιλεὺς, ὅταν ἔλαβε τὴν Βασιλείαν, καὶ ἐβασίλευσε χρόνους 40. εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. καὶ ἐσέβετο καλῶς τὸν Θεὸν ἕως ὅλης τῆς ζωῆς τῷ Ἰωδαὲ τῷ Ἰερέως τῷ θείῳ αὐτῷ, καὶ μετὰ τὸν θάνατόν τε ἀφῆκε τὸν ἀλη-
θι-

θινόν Θεόν, καὶ ἐπορευώμενος τὰ Εἰδωλα, ἀναγκαθεὶς ἀπὸ τῶν ἀρχόντων αὐτῶν. καὶ ἐγένετο ὀργὴ ἐπὶ Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐπὶ Ἰούδα. καὶ ἀπέστειλεν ὁ Κύριος πρὸς αὐτοὺς Προφῆτας, ἐπιστρέψαι αὐτοὺς, ἀλλ' οὐκ ἤκουσαν. ἦλθεν ἔν ὀργῇ εἰς τὰς Ἀρχοντας τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ εἰς τὸν Ἰούδαν, καὶ κατέφθειρεν αὐτοὺς εἰς τὸν Ναόν. τὸν δὲ Βασιλέα ὑπῆγαν οἱ ἐγγονοὶ αὐτῶν εἰς τὸ Παλάτι, καὶ ἐσφαζάν τον ἐκεῖ. Ἐβασίλευσε δὲ ὁ υἱὸς αὐτῶν Ἀμασίας, καὶ ἦτον χρόνων εἴκοσι πέντε, καὶ ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ χρόνος 29. καὶ ὥσαν ἐβασίλευσεν, ἀπεκεφάλισε τὰ παῖδιά αὐτῶν ὡς φονεῖς τοῦ πατρὸς αὐτῶν. τὰ παῖδιά τε δὲν ἐσφαξε καὶ τὸν Νόμον Κυρίου, ὅπῃ λέγει, καὶ μὴ ἀποθάνειν πατέρες διὰ τὰ παῖδιά, καὶ παῖδιά διὰ τὸν πατέρα, ἀμὴν καὶ εἰς τὴν μέν τὰ ἀμαρτήματα τε καὶ ἀποθάνῃ. καὶ τῆτος ὁ Βασιλεὺς ἐν ὑσέροις ἐξέκλινεν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐθύσε τοῖς Εἰδώλοις, καὶ ὀργίσθη τε ὁ Θεός, καὶ ἐσφαξαν αὐτόν.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΟΖΙΟΥ ΤΙΟΥ ΑΜΑΣΙΟΥ, ΚΑΙ ΙΩΑΘΑΜ.

Μετὰ τῶτον βασιλεύει ὁ υἱὸς αὐτῶν Ὀζίας, ὁ ὁποῖος ἦτον χρόνων δεκάξι, καὶ ἐβασίλευσε πενήντα δύο χρόνος εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐπίσβε καλῶς καὶ ἐσέβετο τὸν Θεόν. καὶ ἐν ὑσέροις ὑψώθη ἡ καρδιά αὐτῶν, ἵνα εἰς τὸν Ναόν τοῦ Κυρίου εἰς τὰ Ἅγια τῶν ἁγίων (ἐκεῖ ὅπου ἐσέβαιεν ὁ Ἀρχιερεὺς μόνος μίαν φοράν τὸν χρόνον) θυμιάσῃ ὥσαν Ἱεροῦς. καὶ ἤλεγξεν αὐτὸν Ζαχαρίας ὁ Ἱεροῦς, καὶ οἱ μετ' αὐτῶν ἄλλοι Ἱερεῖς τῶν Κυρίων ὅπῃ ἦσαν ὀρθοῦντα, καὶ εἶπαν αὐτῷ· ὅτι δὲν σε ἐδόθη ἐσέβειν καὶ θυμιάσῃς, μόνον τῶν Ἱερέων τῶν υἱῶν Ἀαρὼν, ὅπῃ εἶναι ἡγιασμένοι. καὶ ἐξελθε ἐκ τῶν ἁγιάσματος, ἵνα μὴ παραχωρήσῃ ὁ Θεὸς ἀπὸ σοῦ. διότι Ὀζιὸν εἶδε μίαν φοράν τὸ ἀμάξι, ὅπῃ ἐβάστα τὴν Κιβωτὸν, ὅπου εἶχε τὰ Ἅγια τῶν ἁγίων, καὶ ἐστρέψε, καὶ πέσῃ τὸ ἀμάξι, καὶ ἐπῆγε καὶ βοηθήσῃ, εἰς τὸ ὁποῖον ἠθέλε καὶ κάμῃ καλόν, καὶ διατὶ δὲν ἦτον ἀπὸ τούτων Ἱερεῖς, τὸν ἐκοψεν ἡ Θεία δίκη, καὶ ἀπέθανεν. ὁ δὲ Ὀζίας ἀκούσας, ἐθυμώθη πολλὰ, καὶ ὥσαν ἐθυμώθη εἰς τοὺς Ἱερεῖς, ὡς τοῦ θαύματος, παρόντος ἐλερώθη. καὶ ὡς εἶδαν οἱ Ἱερεῖς αὐτὸ τὸ θαῦμα, ἐδίωξαν αὐτὸν ἐκεῖθεν. καὶ αὐτὸς ἔβηκε καὶ φύγῃ τὸ γλιγωρήτερον. καὶ ὡς εἶδε τὴν καταδίκην καὶ τὴν ὀργὴν ὅπου ἔλαβε παρὰ Θεοῦ, ὑπῆγε καὶ ἐκάθισεν εἰς εἷα σπήλαιον, διωγμένος καὶ ἀποχωρισμένος ἀπὸ τοῦ Ναοῦ τῶν Θεῶν, καὶ ἦτον λεπρός ἕως ἃ ἀπέθανεν. ἀποθανὼν δὲ Ὀζίας, ἐτῆς λεπρός καὶ κατηχυμένος, δὲν τὸν ἐθαψαν μετὰ τῶν πατέρων αὐτοῦ τῶν Βασιλέων, διατὶ ἦτον λεπρός, μόνον ἐθαψαν αὐτὸν εἰς ἄλλον τόπον καταφρονητικῶς, ὡς παρήκοον τῶν Θεῶν καὶ τῶν Ἱερέων. Μετὰ τῶτον ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτῶν Ἰωάθαμ, καὶ ἦτον χρόνων 25. καὶ ἐβασίλευσε χρόνους δεκάξι, ἐργαζόμενος πᾶσαν δικαιοσύνην, ποιῶν τὰ προστάγματα Κυρίου τῶν Θεῶν, καὶ ὀβλαβέμενος πολλὰ τὰ Ἅγια. καὶ ἀδοκίμασας ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη μετὰ τῶν Βασιλέων τῶν πατέρων αὐτῶν.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΑΧΑΖ ΤΙΟΥ ΙΩΑΘΑΜ.

Εβασίλευσε δὲ ὁ υἱὸς αὐτῶν Ἀχαζ, ἦτον δὲ χρόνον 20. καὶ ἐβασίλευ-
 σε χρόνος δεκάξη εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ διέδραμεν ἐναντίον Κυρίου, καὶ
 γλυπτὰ ἐποίησε, καὶ τοῖς Εἰδώλοις αὐτῷ ἔδυσεν ἐν γῇ Ἐνὸμ. καὶ ὠρ-
 γίσθη ὀργὴν μεγάλην αὐτὸν ὁ Κύριος, καὶ παρέδωκεν αὐτὸν εἰς χεῖρας
 Βασιλέως Συρίας, καὶ ἠχμαλώτισεν αὐτὸν, καὶ τὰς ὁμοίους αὐτῷ Εἰδώ-
 λολάτῃς, καὶ πολλὰ κακὰ καὶ τυραννίδας ἔπαθον, καὶ νὰ ἐπιστραφουῖν
 πρὸς Κύριον ποτὲ οὐκ ἠθέλησαν, ὅτι ἀπειτύφλωσεν αὐτὸς ὁ πατὴρ αὐ-
 τῶν ὁ Διάβολος, καὶ ἔκαμναν τὰ θελήματα αὐτῶν. ἀπέθανε δὲ Ἀχαζ ὁ
 βιοθάνης κακῶς, μὴ πολλῆς παιδείσεως. ἐβασίλευσε δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ
 Ἐζεκίας χρόνος 29. καὶ ἦτον χρόνων 26. ὅταν ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Ἱε-
 ρουσαλήμ. καὶ ἐγένετο μιμητὴς εἰς τὰ ἀγαθὰ Δαβὶδ τῷ Βασιλέως. καὶ ἦ-
 τον ὅλος κατοικητήριον Θεῷ, ἐργαζόμενος τὰς ἐντολὰς αὐτῶν, καὶ σιωπέει-
 ψε τὰ Εἰδωλά. δισέβειαν ἐκήρυττε, καὶ πολλὰς Βασιλεῖς καὶ Ἀρχοντας
 ἤφενεν εἰς θεογνωσίαν, καὶ κατήργησε τὰ Εἰδωλά, καὶ μυρία ἀγαθὰ
 ἔκαμνεν εἰς τὸν Λαὸν αὐτῶν. καὶ τὸ ὀφίδι τὸ χάλκινον, ὅπερ ἐκρέμασεν ὁ
 Μαυσῆς εἰς τὴν ἔρημον, ἐπῆρε, καὶ τὸ ἐχώνδυσεν εἰς τὴν φωτίαν, ὅτι
 ὁ Λαὸς τὸ ἐθυμιάζε, καὶ τὸ ἐφοσκυῖα διὰ Θεόν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς Ἀσσυ-
 ρίων ὁ Σναχειὶμ ἦλθε μὴ δυνάμεως μεγάλης ἐπὶ Ἱερουσαλήμ, καὶ
 ἐπὶ Ἰέρδα, νὰ πολεμήσῃ τὸν Βασιλέα Ἐζεκίαν. ὁ δὲ Ἐζεκίας ἐσιώαζε
 τὰ φασάτα τῶν καὶ τῶν Ἀρχοντες, καὶ ἔκαμε πᾶσαν ὑπηρεσίαν περὶ τῶν πο-
 λέμεν, καὶ πρὶν νὰ ἐποιμάσῃ, καὶ ἀφ' ἧς ἐποίμασε, πάντοτε εἰς ὅλους ἔλε-
 γε, νὰ εἶναι σκεροὶ καὶ ἀμετάθεπτοι εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἰς τὰς ἐντολὰς
 αὐτῶν, ἵνα ἔχωμεν αὐτὸν βοηθὸν φροντιστὴν, καὶ νικητὴν, νὰ ῥοπώσῃ τὰς
 ἐχθρὰς αὐτῶν καὶ ἡμῶν, ὅτι τὰ αἰδύατα ἡμῶν ἀνθρώπων, τῷ Θεῷ ἐστὶ
 δυνατὰ. καὶ ἀκέσαντες ὅπως ὁ Λαὸς, ἔλαβαν χαρὰν μεγάλην, καὶ ἐδέον-
 το ὀλοφύχως τῷ Θεῷ, ἵνα γνῇ βοηθὸς αὐτῶν, καὶ νὰ ῥοπώσῃ τοὺς
 ἐχθρὰς αὐτῶν. Ὁ δὲ Σναχειὶμ καὶ τὸ φασάτου τῶν ἔλεγον ἔξωθεν, καὶ
 ἐβόων· μὴ ἐλπίζετε εἰς τὸν Θεόν σας, ὅδε θάρρεϊτε, πῶς θέλει σας
 λυθῶσαι ἀπὸ τῶν χεῖράς μου, καὶ μὴ πλανᾶσθε καὶ πισδύετε εἰς αὐτὸν,
 ὅτι θέλει σας βοηθήσει. Ἀκέσας δὲ Ἐζεκίας ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Προφήτης
 Ἡσαΐας, ἔκαμαν δέησιν πρὸς τὸν Θεόν μὴ παντὸς τοῦ Λαοῦ, καὶ εἰση-
 κυσεν αὐτῷ ὁ Θεός, καὶ ἔπεμψεν Ἀγγελον, καὶ ἐθανάτωσεν Ἀρχοντας
 καὶ Στρατηγὰς, καὶ τὰς δυνατὰς καὶ ἀνδρειωμένους τῷ Βασιλέως Σναχειὶμ
 χιλιάδας, 185. καὶ ὑπέσχεψεν μὴ αἰσχυρῆς καὶ λύπης μεγάλης εἰς τὸν
 πόπον αὐτῶν. καὶ ὁ Θεός οὐκ ἔφηκεν, ἀλλ' ἀπέστειλε θείαν σφάειν,
 καὶ ἔσφαξεν αὐτὸν, τῆςιν οἱ υἱοὶ αὐτῶν τὸν ἔσφαξαν. Ὁ δὲ Ἐζεκίας ὁ
 Βασιλεὺς καὶ ὁ Λαὸς αὐτῶν ἐλυθώθησαν ἀπὸ τῶν χεῖρας τῷ Σναχειὶμ,
 καὶ μεγάλως δὲ χαρισίαν καὶ δοξολογίαν ἐποίησαν πρὸς Θεόν, καὶ πολλοὶ
 ἔφεραν δῶρα τῷ Θεῷ καὶ τῷ Βασιλεῖ. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ὡς ἄνθρωπος συ-
 νεργεῖα τῶν ἐχθρῶν ἐδοξάσθη ἔμπροσθεν πάντων, καὶ ὁ Θεός ἠθέλησε νὰ

δεί-

δείξῃ εἰς αὐτὸν ὀργὴν μεγάλην. καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐννοήσας τὸ ἁμάρτημά τε, ἐταπεινώθη καὶ ἐδέηθη τῷ Θεῷ, ὅτι ἥμαρτε, καὶ ὁ Θεὸς ὁ δεχόμενος πάντα ἀνθρώπον ἐρχόμενον εἰς αὐτὸν, εἰσήκουσε τῆς προσευχῆς τε καὶ τῆς δεήσεώς τε, καὶ ἐσυγχώρησέν τε, καὶ ἐπαυσέτην τε. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἠδυνήσεν ἀρρώστιαν μεγάλην, καὶ ἦλθεν εἰς τέλος θανάτου, καὶ ἐδέηθη πολλὰ τῷ Θεῷ μὲν δακρύων, καὶ τῷ δώσειν τὴν υἱείαν τε καὶ τὴν ζωὴν του, ὡς ἔχων ἔξουσίαν ζωῆς καὶ θανάτου. καὶ ἰδὼν ὁ Θεὸς τὰ πολλὰ του δάκρυα, καὶ τὴν κατὰρὰν δέησιν αὐτῆς, ἀπέστειλον εἰς αὐτὸν Ἄγγελον, καὶ εἶπέν τε· ὅτι ἰδὼν ὁ Θεὸς τὰ δάκρυά σου, καὶ τὴν πίσιν σου, ἐπαρόδυσέ σου χρόνους, καὶ ζήσης ἀπόμνη ἀπὸ τῆς σήμερον χρόνους δεκαπέντε, καὶ θέλεις γεννήσει καὶ Υἱὸς ἑῷς, καὶ ὡσὰν τῆς κάμης, θέλεις ἀποθανῆ. Λοιπὸν ὁ Ἐzekías ἐσυλλογίσθη εἰς τὸν ἑαυτὸν τε, διὰ καὶ ζήσῃ πολλὰς χρόνους, καὶ εἶπεν, ὅτι ὁ Ἄγγελος εἶναι τόμα Θεῷ, καὶ δὲν ψεύδεται. ἐγὼ δὲν ἀποθανῶ, ἀλλ' δὲν κάμω ἑῷς Υἱὸς, καὶ ἃς φυλάξω, καὶ μὴν ὀρεθῶ μὲν τῆς γυναικὸς με εἰς δεκατέσσαρας χρόνους καὶ μὴνας ἑῷς. καὶ πάλιν καὶ φυλάξω ἄλλας δεκατέσσαρας χρόνους τὸν δεύτερον Υἱόν. καὶ πάλιν καὶ φυλάξω ὁμοίως δεκατέσσαρας χρόνους καὶ μὴνας ἑῷς, καὶ τότε καὶ ὀρεθῶ μετ' αὐτῆς, καὶ εἰς τῆς, 15. χρόνους θέλει γεννήσει καὶ τὸν τρίτον Υἱόν, καὶ τότε θέλω ἀποθανῆ, καὶ θέλω ζήσῃ σαρανταπέντε χρόνους, καὶ ἔτι δεκαπέντε. Ταῦτα ἐλογάσατο ὁ Ἐzekías· ἀλλ' ὁ καρδιωγνῶσης Θεὸς ἐποίησε κατὰ τὸν λόγον τῷ Ἀγγέλῳ, καὶ ἔζησε μόνον, 15. χρόνους. Ὡς δὲ ἐλόγιασεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τε, ἔτις ἔκαμε, καὶ δὲν ἐκοιμήθη μὲν τῆς γυναικὸς τε, ἕως οὗ ἦλθαν οἱ δεκατέσσαρες χρόνοι καὶ οἱ ἑῷς μῆνες, καὶ τότε συνῴρεθη μὲν τῆς γυναικὸς τε, καὶ ἐγγαστρώθη τὰ ἑῷα παιδία ὅμῃ. καὶ ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα καὶ γεννήσῃ, ἐκάθισεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸ κελεῖον αὐτῆς, ἕως ἃ καὶ ἀκέσῃ τὴν γεννήσιν τῶν παιδίων. τότε ὡσὰν ἐγέννησε τὸ πρῶτον παιδί, ἔδραμαν οἱ δούλοι αὐτῆς, καὶ εἶπαν τῷ Βασιλεῶς, ὅτι ἔκαμεν υἱόν. καὶ ὡς τὸ ἤκουσεν, εἶπε, Σιμχά, τῆς τέστι χαρά. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔδραμαν ἄλλαις δούλαις, καὶ λέγουσιν τε, ὅτι ἐγεννήθη καὶ δεύτερος Υἱός. καὶ ἀκέσας τῆτο, ἐπικραύνη, καὶ εἶπε, Ρά, ἦγεν κακόν. καὶ πρὶν καὶ εὐγενεῖ ἐκεῖναι αἱ δούλαι ἀπὸ τὸν Βασιλέα, ἦλθαν ἄλλαις, καὶ λέγουσιν τε· ἐγεννήθη καὶ τρίτος Υἱός. ὡς δὲ ἤκουσε καὶ τοῦτο, ὀξυραύνη ὅλος, καὶ εἶπε, Μιθὰ, δηλοῖ ὅτι θάνατος. ἦγεν ἐπειδὴ ἔκαμα καὶ τρίτον Υἱόν, πῶρα εἶναι ὁ θάνατός μου. καὶ ἔτις ἐγένετο. καὶ αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ὅπῃ ἐγεννήθησαν τὰ παιδία, ἀπέθανε καὶ τὸν λόγον τῷ Ἀγγέλῳ, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν ἐν τῷ Βασιλικῷ μνημείῳ Υἱὸς Δαβὶδ, καὶ ἔκαμάν του μεγάλας τιμὰς καὶ δόξας. Τὸ ὄνομα τῶν παιδίων, τὸ μὲν πρῶτον ὠνόμασεν Ἀνανία. τὸ β'. Ἀζαρία. τὸ γ'. Μισαήλ.

Εἰς τὰς ἡμέρας τούτης τοῦ Βασιλέως Ἐzekίου, ἦτον εἷς ἀνθρώπος πλεῖστος Ἑβραῖος, καὶ ἦτον πολλὰ ἀδελφῶν, ὁ ὁποῖος ἐπῆγεν εἰς εἷς Διδάσκαλον, καὶ διδαχθῆ, καὶ ἀνοίξας ὁ Διδάσκαλος τὴν Σοφίαν Σολομῶντος, ἐν τῷ ἅμα ἦνεν· „Ὁ ἐλεῶν πτωχόν, δανείζει Θεῷ.“ ἐμέμνησεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τε, καὶ ἠυλαβήθη τὸν λόγον. καὶ ἔτις ὑπῆγε,

καὶ

καὶ ἐπώλησε τὰ πράγματά του ὅλα, καὶ τὰ ἐμοίρασε τῷ πτωχῶν, καὶ
 δὲν τὸ ἔμεινεν ἄλλο τί ποτε, μόνον δύο νομίσματα, καὶ ἦλθεν εἰς με-
 γάλῳ πτωχείᾳ, καὶ δὲν εἶχε νὰ βοηθηθῇ ἀπὸ τινά, καὶ ἐθλίβετο,
 καὶ ἀδημόνει πολλά, τί νὰ γούη, καὶ εἶπε κατ' ἐαυτὸν· θέλω νὰ ὑπά-
 γω εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ νὰ ὁμιλήσω, καὶ νὰ εἰπῶ πρὸς τὸν Θεόν μου,
 τί ἦτον ἡ πλάνη ὅπου με ἐπλάνησε, καὶ ἐδιασκόρπισα τὰ πράγματά
 μου διὰ ὀνομά του; καὶ ὡς ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, ὑπνώτισε δύο
 ἀνδρας, ὅπῃ ἐμάλωναν, καὶ ἐδικάζονταν ἀνάμεσόν τους, διατὶ νῦραν εἷς
 λίθον τίμιον, καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· διατὶ δικάζεσθε ἀδελφοί, καὶ μάχε-
 θε; ἀπεκρίθησαν, καὶ εἶπαν τῷ αἰτίᾳ, ὅτι εἶναι διὰ τῶν τὸν λίθον,
 ὅπῃ νῦραμεν, καὶ δὲν συμφωνῶμεν εἰς αὐτὸν, με τί τρόπον νὰ τὸν με-
 ράσωμεν. Ὡς δὲ ἤκουσεν οὕτως, εἶπε πρὸς αὐτούς· εἰάν θέλετε νὰ εἰρη-
 νύσετε, δότε μου αὐτὸν τὸν λίθον, καὶ νὰ σὰς δώσω νομίσματα δύο. καὶ
 τῷτοι μὲν ἠξόλουντας τὴν τιμὴν τῷ λίθῳ, ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην διὰ
 τὰ δύο νομίσματα, καὶ ἔδωκαν τὸν λίθον, καὶ ἐπῆραν τὰ δύο νομίσματα.
 καὶ ἔτι τὰ ἐμοίρασαν, καὶ εἰρυνόωσαν. λαβὼν δὲ ἔτις τὸν λίθον, ὑπῆγεν
 εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ εἰς εἷς χρυσοχόν, καὶ ἔδειξεν αὐτὸν τὸν λίθον· καὶ
 ὡς τὸν εἶδεν ὁ χρυσοχός, ἐσηκώθη ὀρθός, καὶ ἐσήκωσε τὰ χεῖρά του
 πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἔδωκεν δ' ἡχαρισίαν, ὅτι ὡς τὸν ἔπιασε τὸν λίθον
 ἐκεῖνον, ἐγένεν ὡς ὀξυσηκῶς ἀπὸ τῆς χαρᾶς, καὶ εἶπε πρὸς ἐκεῖνον·
 ἀπὸ πᾶ τὸν ἠφες; καὶ πᾶ τὸν νῦρες τῷτοι τὸν πολυτίμον θεῖον λίθον,
 ὅπῃ ἔχει σήμερον ἡ Ἱερουσαλὴμ χρόνης ἑξῆς, ὅπῃ τὸν ἔχασε, καὶ ἐγένε
 ταραχὴ μεγάλη καὶ σύγχυσις καὶ λύπη διὰ τοῦτον τὸν περιβόητον λίθον;
 ἀμὴ ὑπάγε μετ' αὐτῶ τῷ λίθῳ, καὶ δός τον τῷ Ἀρχιερέως, καὶ θέλει σοῦ
 δώσει βίον πολὺν, νὰ γούης ὑπέρπλετος, ὅτι εἶναι ἀπὸ τὸ Ὠμοφόριον
 αὐτῶ, καὶ ἔχει μεγάλῳ λύπῳ διὰ τὴν σέρησιν τῷ λίθῳ πύτῃ. Ὁ δὲ
 Θεὸς ἀπέστειλε τὸν Ἀγγελον αὐτοῦ, καὶ εἶπε τῷ Ἀρχιερέως, ὅτι τὸν ἀν-
 θρωπον, ὅπῃ σὲ φέρνει τὸν λίθον, ὅπῃ ἐχάσθῃ ἀπὸ τὸ Ὠμοφόριόν σου,
 νὰ τῷ δώσης χρυσάφι καὶ ἀσήμι πολὺ, καὶ νὰ τὸν ὀνειδίσης μετεῖως νὰ
 τῷ εἰπῇ· ὅτι νὰ μὲν ἔχη εἰς τὴν καρδίαν τῶ λογισμούς, μὴ δὲ νὰ ἀ-
 πιστῇ τῷ Γραφῷ, ὅπῃ λέγει· „Ὁ ἐλεῶν πτωχόν, δακρύζει Θεῷ“. ὅτι
 ἰδὲ ὅπῃ τοῦ ἀποδίδει ἑκατονταπλασίονα καὶ εἰς τὸν Κόσμον τοῦτον καὶ εἰς
 τὸν μέλλοντα αἰῶνα. καὶ ἔτις ἐπῆγεν ὁ ἀνθρῶπος μετ' αὐτὸν εἰς τὸν
 Ἀρχιερέα. καὶ ὡς εἶδεν αὐτὸν ὁ Ἀρχιερεὺς, ἠγαλίδθη αὐτὸν, καὶ πολλὰ
 τὸν ἐκαταφίλησε, καὶ τιμὰς μεγάλας ἔκαμε πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐρώτησέ τον,
 πῶς ἔτυχεν ὁ πολυτίμητος ἐκεῖνος λίθος εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ; ὁ δὲ
 ἀνθρῶπος ἐξηγήθη καταλεπτῶς περὶ τῆς ἐλεημοσιυῆς, ὅπῃ ἔκαμε, καὶ
 πῶς ἐπτώχυνε, καὶ ἐβάρυνε ἡ καρδία τῷ πρὸς τὸν Θεόν, καὶ πῶς τῷ ἔτυ-
 χεν ὁ λίθος, κατὰ τὸν ἐχράψαμεν ἀνῶθεν. ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς ἔκαμε κατὰ
 τὸν λόγον τῷ Ἀγγέλῳ, καὶ ἔδωκεν ἀσήμι καὶ χρυσάφι πολὺ τῷ ἀνθρώπῳ
 ἐκείνῳ, καὶ ὀνειδίσεν τον διὰ τὴν ἐλυπεῖτο πρὸς Θεόν. καὶ ὅσα εἶπεν αὐτῷ
 ὁ Ἀγγελος, ἀνήγγειλε τῷ ἀνδρὶ ἐκείνῳ. αὐτὸς δὲ ὡς ἤκουσε τὰς λόγους
 τῷτοι παρὰ τῷ Ἀρχιερέως, ὑπὸ τῆς χαρᾶς αὐτοῦ ἔβρισκε καὶ ἠγαλλίατο,
 καὶ

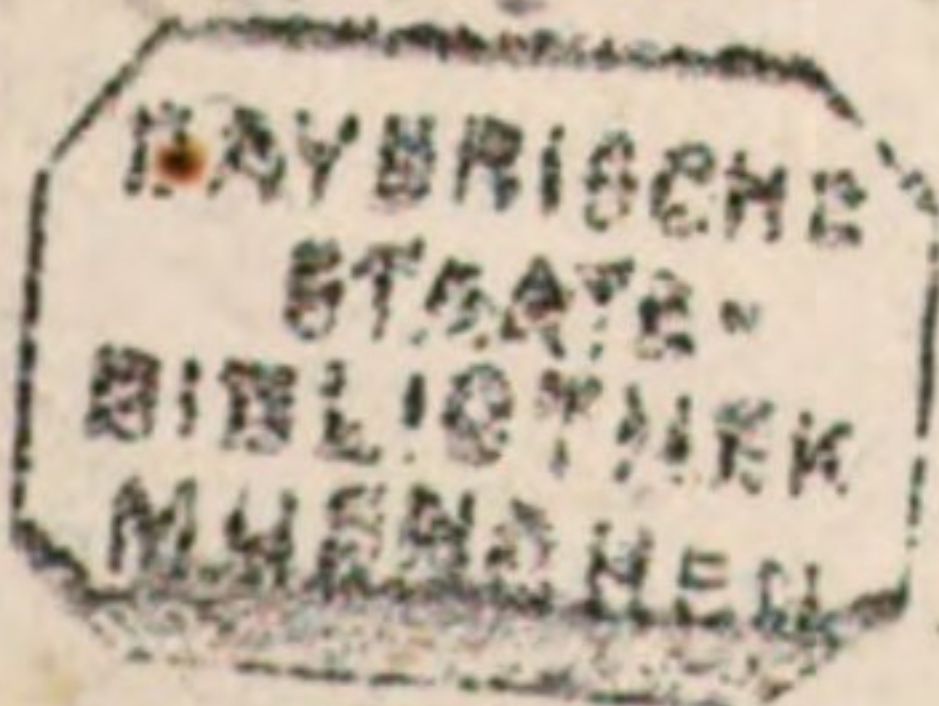
καὶ τῷ Θεῷ ὁλοφύχως δὶ χαίρει, καὶ δὴ γὰρ ἀπὸ τὸν Ναὸν ἀγαλλόμε-
τος, καὶ πισδύων τῷ Θεῷ, καὶ πάντα τὰ ἐν τῇ Θεῇ Γραφῇ.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΜΑΝΑΣΣΗ ΤΙΟΥ ΕΖΕΚΙΟΥ, ΚΑΙ ΑΜΩΣ ΤΙΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῆ Βασιλείας Ἐζεκίᾳ, ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐ-
τῆς Μανασσῆς χρόνος 55. καὶ ὅσπην δὴσέβειαν καὶ δὴλάβειαν καὶ ἀγάπην εἶχε
εἰς τὸν Θεὸν ὁ πατέρας τῆς, ὁ ὁποῖος ἔκαμνε τὰ θελήματα αὐτοῦ, πῦτος
εἶχε τὸ ἐναντίον, ἀσέβειαν, ἔχθραν, ὑπερηφανίαν. τὸν Θεὸν δὲν ἐφοβεῖ-
το, καὶ τὰ θελήματά του ἔκαμνε, μόνον τοῦ Διαβόλου. πῦτος τὸν μέγαν
Ἡσαΐαν τὸν Προφήτην τὸν ἐπρωϊώτισε, καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ ἐγέμισεν αἵ-
ματα ἀνθρώπων, ὅπου τὰς ἐφόνδυσεν ἀδίκως, καὶ ἐποροσκυνώσεν τὰ Εἰδω-
λα, καὶ πᾶσαν πονηρίαν, καὶ ὅσα ὁ Θεὸς δὲν ἠθέλησεν, αὐτὸς τὰ ἔκαμε.
καὶ πολλὰς τῆς Λαῖς ἤφερον εἰς τὰ θελήματα αὐτῆς, καὶ ἐποροσκυνώσαν τὰ
Εἰδωλα, καὶ ἀφῆκαν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν, ὅπου ἐπίσδων εἰς αὐτὸν, καὶ
ἐμαρτύρησε πλῆθος Λαῖς, μὴ θέλοντες νὰ ποροσκυνήσεν τὰ Εἰδωλα. Λέ-
γεται δὲ οἱ παλαιοὶ Ἰσραηλιτῆς, ὅτι ἐμάχετο καὶ ἐπολέμει μὲν Μυρο-
δὲχ Βασιλείας, καὶ ἐνίκησεν, καὶ ἐγένεν αἰχμάλωτος εἰς Νινύ. καὶ ἐτῆ
ἔκαμνεν ὡς βοῖδι χαλκινόν, καὶ τὸν ἐβαλαν μέσα, καὶ τὸν ἐσφάλισαν. καὶ
ἀπ' ἐκεῖθεν ἔκαμε ποροσδύχην μετὰ πολλῶν δακρύων, ἡ ὁποία ποροσδύ-
χὴ εἶναι αὕτη. „ Κύριε παντοκράτωρ, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, τοῦ
„ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, καὶ τῆς σπέρματος αὐτῶν τῆς δικαίης “ καὶ
τὰ ἐξῆς. καὶ εἶπεν ὅλῳ τῷ δὴχῷ. καὶ τότε ὁ Θεὸς ἀνοῖξε τὸ ζῶον
ἐκεῖνο τὸ χαλκινόν, καὶ δὴ γὰρ ὁ Μανασσῆς ἔξω. καὶ ἔχεν μόνον πῶς δὴ-
γῆκεν, ἀμὴ ἦλθεν Ἄγγελος Κυρίου καὶ τὸν ἐπῆρε, καὶ ἐπῆγέ τον εἰς τὴν
Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐκεῖ ἀπέθανεν εἰς ἐξομολόγησιν καὶ μετανοίαν. καὶ ὅλα
τὰ Εἰδωλα τὰ ἠφάνισεν, ὡσαν ἦλθεν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐκήρυξεν
ἀσέβειαν εἰς ὅλον τὴν τὸπον. Βλέπετε τὴν φιλανθρωπίαν τῆς Θεοῦ καὶ
Δεσπότης, καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἐξομολογήσεως; Δόξα τῷ Θεῷ τῷ δείξαντι
ταύτην. Ἐβασίλευσε γὰρ πενήντα πέντε χρόνος ὁ Μανασσῆς, καὶ ἔκαμε
τὸν Λαὸν τοῦ Θεοῦ, ὡς ἠκούσατε, καὶ δυναστείαν, καὶ ἐλάτρευσαν καὶ
ἐποροσκυνώσαν τὰ Εἰδωλα, διὰ νὰ τὰς κάμῃ μετὰ τὰ βάσανα νὰ ἀρνηθῶν
τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν. Τίς νὰ διηγηθῇ, πόσος λαὸς ἀπέθανε, καὶ
πόσαις χιλιάδες εἰς τὰς πενήντα πέντε χρόνος, ὅπῃ ἐβασίλευσεν ὁ Μα-
νασσῆς; ὁ ὁποῖος λαὸς ἐπῆγεν εἰς τὴν ἀπώλειαν, καὶ ἐκέρδησεν αὐτὸς
ὁ Διαβόλος, τῆς ὁποίας Λαῖς ἦτον τὸ κῆμα αὐτοῦ τοῦ Μανασσῆ, καὶ ὅλα
τὰ κακὰ, ὅπῃ ἔκαμε, δὲν ἐνίκησαν τὴν Φιλανθρωπίαν τοῦ Θεοῦ. ἀμὴ
διὰ τὴν ἀληθινὴν καὶ γνησίαν μετανοίαν ἐσυγχωρήσθῃ εἰς ὅλα τὰ ἀμαρ-
τήματα, ὅπῃ ἔκαμε, καὶ ἔλαβε τὴν Βασιλείαν τῆς Οὐρανῶν. Μετὰ δὲ
τὸν θάνατον Μανασσῆ, ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτῆς Ἀμώς, χρόνος δύο. καὶ
ἦτον χρόνων 22, ὅταν ἔλαβε τὴν Βασιλείαν, καὶ ἔκαμε χειρότερα παρὰ
τὸν πατέρα τῆς. ἡ ἀρχὴ ἦτον ὅτι ἐπίσδων εἰς τὰ Εἰδωλα, καὶ ἄλλα μυ-
ρία κακὰ ἔκαμνεν εἰς τὸν Λαὸν τῆς Θεῖς, καὶ ἐπειδὴ ὁ Θεὸς τὸν ὀργίσθῃ,
τὸν

Cronogr.

g

τὸν ἔσφαξαν τὰ παιδία του μέσα εἰς τὸ Παλάτι, ἐκεῖ ὅπου ἐκείτο. Τότε ἀπέθανε καὶ ὁ Βασιλεὺς Μίδας τῆς Φρυγίας, ὁ ὁποῖος, ὡς λέγουν, εἶχεν ἀφτία γαῖδαρινά.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΙΩΣΙΟΥ ΤΙΟΥ ΙΩΑΧΑΖ.

Μετά τὸν τὸν Ἀμὼν, βασιλεύει ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἰωσίας, ἀνδραπὸς δίκαιος καὶ ἀγαθός, φοβέμενος πολλὰ τὸν Θεόν. Τέτος εἰς ὅλον τὸν τόπον τῆς Βασιλείας του συνέτριψε τὰ Εἰδῶλα, καὶ τὰ ἠφάνισε, καὶ τοὺς τῶν Εἰδῶλων ναοὺς ἐκ θεμελίου τῆς γῆς ἐχάλασε· καὶ ὅσους ἐπίσδωσαν εἰς τὰ Εἰδῶλα, καὶ δὲν ἤθελαν νὰ ἐπιστραφῶν, νὰ προσκυλήσων Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, τοὺς ἀπεκεφάλιζε, καὶ ὅσους ἀπέθανον εἰς τὴν Εἰδωλολαξείαν, εὗγαντο ἀπὸ τοὺς τάφους, καὶ ἐκαψεν τὰ λείψανα αὐτῶν, καὶ ἦτον ὅλος ψυχῇ καὶ σώματι σκεὺς Θεοῦ. Ἐκαμε δὲ τὸ Πάσχα, ὅπου ἄλλος τινὰς Βασιλεὺς δὲν τὸ ἔκαμε καλλιώτερον ἀπὸ τὸν καιρὸν Ἰησοῦ τῆ Ναυῆ καὶ Σαμεὴλ, καὶ ἔσφαξε βοῖδια χιλιάδες δώδεκα εἰς τὴν θυσίαν τῆ Πάχα, καὶ πρόβατα, χιλιάδας 38. ὁμοῖος τότε τῆ Βασιλείας δὲν ἐγεννήθη ὁμοῖος ἀπ' αὐτὸν, νὰ φοβῆται τὸν Θεόν, καὶ νὰ δέλαβῃται, ὡσὰν τοῦτον τὸν Ἰωσίαν. Εἰς τὰς ἡμέρας τούτου ἐκτίθη τὸ Βυζάντιον ὑπὸ Βύζε τῆ Βασιλείας Θράκης. ἦτον δὲ χρόνων ὀκτώ, ὅταν ἔγινε Βασιλεὺς, καὶ ἐβασίλευσε χρόνους 31. καὶ ἀπέθανε, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν μετὰ μεγάλης καὶ πολλῆς τιμῆς, καὶ δόξης, καὶ ἐθρύνωσαν αὐτὸν πολλὰ ὁ Λαὸς ὅλος. Μετά δὲ Ἰωσίαν, ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἰωάχαζ, ὁ ὁποῖος ἔγινε σκεὺς τῆ Διαβόλου, καὶ ἀρνήθη τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν, ὅπου ἐπίσδωσεν ὁ πατέρας τῆς, καὶ ἐπροσκύνησε καὶ αὐτὸς τὰ Εἰδῶλα, καὶ ἐπαραχώρησεν ὁ Θεὸς εἰς αὐτὸν, καὶ ἦλθεν ὁ Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ὁ Νεχαώβ, καὶ ἔλαβεν αὐτὸν αἰχμάλωτον εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἐκεῖ ἀπέθανε, καὶ ἐβασίλευσε μόνον μῶνας ἑπτὰ, ἦτον δὲ χρόνων εἰκοσιτετάρων ὅταν ἐβασίλευσε.

Περὶ τῆς
Βυζαν-
τίου.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΙΩΑΚΕΙΜ ΤΙΟΥ, ΚΑΙ ΙΩΑΧΑΖ.

Μετά δὲ τὸν θάνατον Ἰωάχαζ, ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἰωακείμ, καὶ ἀπὸ ἀκαθάρτου ἐλγῆκεν ἀκαθάρτου φαρμακερώτερον· δηλονότι καὶ αὐτὸς Εἰδωλολάττης ὡσὰν τὸν πατέρα τῆς, καὶ ἐχθρὸς τῆ Θεῶ καὶ τῆ Λαῶ τοῦ Θεῶ. ὁ δὲ Ναβεχοδονόσορ Βασιλεὺς τῆς Βαβυλώνος ἦλθε, καὶ ἠχμαλώτισεν, καὶ ἠφάνισε τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐπῆρε μίαν μερίδα, ἦγεν ὀλίγα ἀπὸ τὰς ἁγίας σκεύη τῆς Ναῶ, καὶ πολλὰς αἰχμαλώτας ἐπῆρεν εἰς τὴν Βαβυλώνα, καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς αἰχμαλώτους ἦτον καὶ Δαυιδὴς ὁ Προφήτης, καὶ οἱ ἑπτὰ παῖδες, ὁ Ἀνανίας, ὁ Ἀζαείας καὶ ὁ Μισαήλ, υἱοὶ Ἐζεκίου τῆς Βασιλείας. ὅμως εἶχε τούτους ὁ Βασιλεὺς εἰς μεγάλῃ τιμῇ, καὶ ὥρισε τὸν Ἀρχιμάγειρον Εὐνέχον αὐτῶν, ὅτι ἀπὸ τὰ φαγητὰ, ὅπως ἔσθιεν τὰ βασιλικά, νὰ δίδῃ καὶ αὐτῶν· καὶ ἔκαμεν οὕτως καὶ τὴν πρόσαξιν τοῦ Βασι-
σι-

σιλέως, καὶ ἄρχισε καὶ ὑπῆγεν εἰς αὐτὰς μετὰ τὰ Βασιλικά φαγητά. καὶ ὡς εἶδον αὐτὰ αὐτοὶ, εἶπον τῷ Ἀρχιδυνάχῃ, ὅτι παρακαλέμεν σε, αὐτὰ τὰ φαγητὰ φάγεταί σου, καὶ διατ' ἐμᾶς ἐποίμασε ὅσπερ βρεμμυῖα καὶ λάχανα. ὁ δὲ Ἀρχιδυνάχος λέγει πρὸς αὐτὰς· καὶ εἰ μὴ ὁ Βασιλεὺς σᾶς ἰδῇ καὶ θέλει εἶσαι ἢ ὄψις τῶν προσώπων σας χαλασμένη, ἐπειδὴ καὶ δὴν φάγετε παχέα φαγητὰ, τί ἀποκρίσιν νὰ δώσω; τῷτο ἐγὼ ἠξόλω, ὅτι ἀποκεφαλίζει με. οἱ δὲ θεῖοι Παῖδες, καὶ ὁ Δανιὴλ τῷ λέγουν· καὶ ἐμὸν, καθὼς ἡμεῖς λέγομεν, καὶ ὁ Θεὸς θέλει σε φυλάξῃ ἀπὸ τὸν βασιλέα καὶ ἡμᾶς. καὶ ὥτως ἐκαμνεν ὁ Ἀρχιμάγειρος, καὶ ἔφερνον εἰς τὰς Παῖδας ὅσπερ, καὶ λάχανα καὶ ἔτρωγαν· καὶ ἐφαίνοντο λαμπρὰ τὰ πρόσωπα αὐτῶν περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ὅπῃ ἔτρωγαν τὰ βασιλικά φαγητὰ· ἔβαλε δὲ αὐτὸς ὁ Ἀρχιδυνάχος ὀνόματα αὐτῶν τῆς ἐκείνης γλώττης. τὸν μὲν Δανιὴλ, ἐκάλεσε Βαλτάσαρ. τὸν δὲ Ἀνανίαν, Σεδράχ. τὸν δὲ Μισαὴλ, Μισάκ. τὸν δὲ Ἀζαρίαν, Ἀβδοναγῶ. καὶ καθὼς ἐβλεπον ὁ Ἀρχιδυνάχος τὰ πρόσωπα τῶν λαμπρὰ χωρὶς φαγητὰ, ἐχαίρετο πολλὰ. καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ βλέπει ὁ Βασιλεὺς Ναβουχοδονόσωρ ὄραμα φοβερόν, οὗ Ἀνδριάντα μέγαν, καὶ ἔσκε, καὶ εἶχε τὴν κεφαλὴν χρυσίῳ, καὶ τὰς ὀμῆς, καὶ τὰς χεῖρας ἀργυρᾶς, καὶ τὴν κοιλίαν, καὶ τὰ μνηία χαλκίνα, τὰ δὲ ποδιάρια σιδηρᾶ. καὶ ἔν τῷ ἅμα εἶδε μίαν πέτραν, καὶ ἐκόπη ἀπὸ οὗ βουνόν, χωρὶς νὰ τὴν κόψῃ τις, καὶ κατέβη, καὶ ἐκτύπησεν εἰς ἐκεῖνον τὸν Ἀνδριάντα, καὶ συνέτριψε τὸ χρυσάφι, τὸ ἀσῆμι, τὸ χαλκῶμα, καὶ τὸ σίδηρον, ὅπου ἦτον καμωμένος ὁ Ἀνδριάντας, καὶ τὸσον τὸν συνέτριψεν, ὥστε ἐγίνη ὡσαύτ' ἑσθλὴ, καὶ ἦλθεν ὁ αἶμος, καὶ ἐσκόρπισεν αὐτόν. ἡ δὲ πέτρα ἐκείνη ὅπῃ συνέτριψε τὸν Ἀνδριάντα, ἐγίνη βουνὸν μέγαν, καὶ τὸσον ἠύξάνθη, ὥστε ἐγένεσκον ὅλον τὸν Κόσμον. τὸν δῶτερον χρόνον τῆς αὐτοῦ Βασιλείας εἶδεν αὐτὸ τὸ ὄραμα. Τότε ὡσαν τὸ εἶδεν ὁ Βασιλεὺς, ἐκραξε τοὺς σοφοὺς καὶ διδασκάλους αὐτοῦ, νὰ διαλύσεν αὐτὸ τὸ τί δηλοῖ, καὶ ἔδυνας ἐδωμήθη νὰ τὸ ἐξηγήσῃ, μόνον ὁ Δανιὴλ, καὶ λέγει τὴν ἐξηγήσιν οὕτως· ὅτι ἡ χρυσὴ κεφαλὴ τῷ Ἀνδριάντῃ ἐκείνῃ εἶσαι σὺ Βασιλεῦ, καὶ οἱ ἄλλοι Βασιλεῖς τῆς Βαβυλωνίας, ὅπῃ ἦσαν προτύτερα ἀπὸ ἐσέ. οἱ δὲ δύο ὤμοι καὶ τὰ χεῖρα, ὅπου ἦσαν ἀργυρᾶ, εἶναι οἱ δύο Βασιλεῖς τῶν Περσῶν καὶ τῶν Μήδων, οἱ ὅποιοι θέλουν χαλάσει τὴν Βασιλείαν σου. ἡ δὲ κοιλία καὶ τὰ μνηία, ὅπῃ ἦσαν χαλκᾶ, εἶναι Ἀλέξανδρος ὁ Βασιλεὺς, ὁ ὅποιος μέλλει νὰ γονιηθῇ, καὶ αὐτὸς θέλει ἀφανίσει αὐτῶν τὴν Βασιλείαν καὶ ἄλλων πολλῶν. τὰ δὲ ποδιάρια, ὅπου ἦσαν σιδηρᾶ, εἶναι τῶν Ῥωμαίων ἡ Βασιλεία, ἡ ὁποία θέλει εἶσαι δυνατὴ καὶ σερεᾶ, καθὼς εἶναι ἡ φύσις τῶν σιδηρῶν, καὶ ἀπὸ τὸ χρυσάφι, καὶ ἀπὸ τὸ ἀσῆμι, καὶ ἀπὸ τὸ χαλκῶμα δυνατωτέρα, καὶ θέλει νικήσει τὸν Κόσμον καὶ τὰς βασιλείας. τὸ δὲ λιθάρι, ὅπῃ ἐκόπη ἀπὸ τὸ βουνόν, χωρὶς νὰ τὸ κόψῃ τις ἀνθρώπος, εἶναι ὁ Χριστὸς, ὅπῃ θέλει γονιηθῇ ἀπὸ Γυναικὸς Ἀγίας καὶ Παρθέτου, χωρὶς νὰ σμίξῃ μετὰ ἀνδρός. Τότε ὁ Βασιλεὺς Ναβουχοδονόσωρ ἔπεσεν εἰς τὴν γλῶν, καὶ ἐπρασκυώησε τῷ Δανιὴλ, καὶ εἶπεν· ἐπ' ἀληθείας

Θείας ὁ Θεὸς ὁ ἐδικός σου εἶναι Θεὸς τῆς Θεῶν, καὶ Κύριος τῆς Βασιλείων, ὅπως ἀποκαλύπτει τοιαῦτα μυστήρια· καὶ ἐτίμησε μέγας ὁ Βασιλεὺς τὸν Δανιὴλ, καὶ χαρίσματα μεγάλα τὰ ἔδωκε, καὶ ἔβαλε αὐτὸν ἐν τῇ αὐλῇ αὐτῆς.

Εἰς δὲ τὸν 18. χρόνον τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, ὑψώθη πολλά ὁ Ναβουχοδοноόσωρ, καὶ ἐφανταζέτο, ὅτι εἶναι Θεός, καὶ τὰ ἔργα τῆς χειρῶν αὐτῆς ἐσπούδαζε νὰ τὰ δείξῃ Θεούς· καὶ ἔτις ἔκαμε μίαν Εἰκόνα χρυσῷ, καὶ ἦτον τὸ ὕψος πήχαις ἕξ· καὶ ἔστησεν αὐτὴν ἐν τῇ Χώρα τῆς Βαβυλωνος, εἰς σὺν κάμνον ὅπως τὸν ἔλεγον Δεδρά, καὶ ἀπέστειλεν εἰς ὅλους τοὺς τόπους, ὅπως ᾤει, καὶ ἐσυνάξατο Αὐθρότας, Στρατιγούς, Ἀρχοντας, καὶ κάθε ἀνθρώπου, νὰ ἔλθουν εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς εἰκόνης, ὅπως ἔστησεν ὁ Βασιλεὺς Ναβουχοδοноόσωρ, καὶ ἔτις ὑπῆγαν ὅλοι ἐμπροσθεν τῆς Εἰκόνης. Ἐκεῖ ἦτον καὶ ὁ Ναβουχοδοноόσωρ. Τότε ἐβόησεν ὁ κήρυξ, ἦγουν ὁ διαλαλητής, ὅτι πᾶς ἀνθρώπος ὅπως εἶναι ἐδῶ, τόσο ἀπὸ τῶν μεγάλων ἀρχόντων, ὡς ἀπὸ τῶν ἁπλῶν, ὅποιαν ᾤραν ἀκούσου, νὰ βαρέσων ἢ ἑμπέταις, καὶ τὰ ἄλλα παιγνίδια, ὅλοι νὰ πέσων, νὰ προσκυλήσων τῷ Εἰκόνα ὅπως ἔστησεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ ὅποιος δὲν πέσῃ νὰ τῷ προσκυλήσῃ, νὰ τὸν ρίπτουν εἰς τῷ κάμνον, ὅπου καίετο ἐκεῖ ἀντικρὺ τῆς εἰκόνης, ἡ ὁποία κάμνος εἶχε μέσα ὅλα τὰ ἐπιτήδεια τῆς φωτίας, πύσας, κλήματα, τιάφι, καὶ τὰ μέσα τῆς ἐλαιῶν· καὶ ἔτις ἄρχισαν, καὶ ἐλάλησαν αἱ ἑμπέταις καὶ ὅλα τὰ παιγνίδια, καὶ κατὰ τὴν τοῦ Βασιλέως πρόσταξιν, ἔπεσαν ὅλοι καὶ ἐπροσκύνησαν τῷ Εἰκόνα, ὅπως ἔστησεν ὁ Βασιλεὺς. οἱ δὲ Θεοὶ ἑοῖς Παῖδες δὲν ἠθέλησαν νὰ προσκυλήσων τῷ Εἰκόνα ἐκεῖνῳ, ἦγουν τὸ Ἑδῶλον. Τότε ὡς εἶδαν αὐτὲς τινὲς ἀπὸ τῶν Χαλδαίων, ὑπῆγαν εἰς τὸν Βασιλέα καὶ διέβαλαν τῶν ἑοῖς Παίδας. διότι ὁ Δανιὴλ ἐκεῖ δὲν ἦτον, καὶ εἶπαν αὐτῶν· ἡζούρε ὁ Βασιλεὺς, ὀρισμὸν ὧρεις, ὅτι πάσης γενεᾶς ἀνθρώπος, ὅταν ἀκέραια ἑμπέταις καὶ τὰ παιγνίδια, νὰ πέσῃ, νὰ προσκυλῇ τῷ Εἰκόνα, ὅπως ἔστησες. εἰδὲ ὅποιος δὲν προσκυλήσῃ, νὰ τὸν ρίπτων μέσα εἰς τῷ κάμνον. καὶ οὕτως ἐποιήσαμεν ὅλοι οἱ δέλοις τὸν ὀρισμὸν σου. οἱ δὲ ἑοῖς Ἑβραῖοι ἐκεῖνοι, ὅπως ἤφερες ἀπὸ τῷ Ἱερουσαλὴμ αἰχμαλώτους, ὁ Σεδράχ, ὁ Μισάχ, καὶ ὁ Ἀβδοναγῶ, δὲν ἔκαμαν τὸν ὀρισμὸν σου, διὰ τὸ τῶν Θεῶν σου ἔλαβόν, εἰδὲ τῷ Εἰκόνα, ὅπως ἔστησες, τῷ ἐπροσκύνησαν. Τότε ὁ Ναβουχοδοноόσωρ μὲν θυμῶ πολλῷ καὶ ὀργῆς μεγάλης εἶπε· φέρετέ με ἐδῶ τὸν Σεδράχ, τὸν Μισάχ, καὶ τὸν Ἀβδοναγῶ. καὶ ἔτις τοὺς ἤφεραν. καὶ ὡς ἦλθαν, λέγει πρὸς αὐτὲς· ἀληθῶς τοῖς Θεοῖς με δὲν λαβόντε, εἰδὲ τῷ Εἰκόνα τῷ χρυσῷ, ὅπως ἔστησα, δὲν τῷ ἐπροσκύνησατε; ἀμὴν ἡζούρετε, ὡς ἀνὴρ ἀκέραιος καὶ λαλήσων αἱ ἑμπέταις, καὶ τὰ παιγνίδια, νὰ εἶσε ἔτοιμοι, νὰ πέσετε, νὰ προσκυλήσετε τῷ Εἰκόνα· εἰδὲ, θέλω σᾶς ρίξῃ εἰς τῷ κάμνον μέσα ὅπου καίεται, καὶ θέλω ἰδῆν, ποῖος Θεὸς εἶναι ἐκεῖνος, ὅπου θέλει σᾶς ὀγάλῃ ἀπὸ τὰ χεῖρά με; καὶ ἐν τῷ ᾧ οἱ ἑοῖς Παῖδες ἀπεκρίθησαν σὺν λόγον χωρὶς κακῶς φόβου, ἀλλὰ μὲν ἀνδρείας μεγάλης καὶ παρρησίας εἶπαν πρὸς αὐ-

τὸν Βασιλεὺς Ναβεχοδονόσωρ, χεῖραν δὲ ἔχοντες ἡμεῖς ἀπὸ τῆς λόγης ὅπως ὁμιλεῖς, νὰ σε ἀποκλειθῶμεν, εἶναι γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, τὸν ὅποιον λαβόμεν ἡμεῖς, καὶ προσκυνοῦμεν, ὅπως εἶναι δυνατὸς νὰ μᾶς διγάλη καὶ ἀπὸ τὴν κάμινον ὅπως καίεται, καὶ ἀπὸ τὰ χεῖρά σου νὰ μᾶς λυθῶσιν· ἀμὴ ἡξίωρε, ὅτι τοῖς Θεοῖς σου εἰ λαβόμεν, εἰδὲ τὴν εἰκόνα, ὅπως ἔστησες, προσκυνοῦμεν. Τότε ὁ Ναβεχοδονόσωρ ἐθυμώθη, καὶ ἡ ὄψις τῆ προσώπου αὐτοῦ ἄλλαξε καὶ ἠλλοιώθη ἐπὶ Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδοναγῶ, καὶ ὤρισεν ἀπὸ εἰς φωτίαν ἐκαίετο ἡ κάμινος, νὰ τὴν κάψαν ἐπὶ τὰ φοραῖς περιαιστέρας, καὶ ἀνδρας νὰ εὕρην δυνατῆς, νὰ δέσξεν τὸν Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδοναγῶ, καὶ νὰ τὰς ρίξεν εἰς τὴν κάμινον. καὶ κατὰ τὸν ὀρισμὸν τῆ Βασιλείας ἐποίησαν, καὶ ἐκάψαν τὴν κάμινον ἐπὶ τὰ φοραῖς περιαιστέρας, καὶ ἐπῆραν αὐτὰς τὰς Παῖδας καὶ τὰς ῥίξαν μέσα εἰς τὴν κάμινον δεμένους. καὶ παρόλθους ἔδωκεν ἡ φωτία ἔξω ἀπὸ τὴν κάμινον πῆχαις σαρανταμία, καὶ ὅσους ἦν τὸ γύρον ἐκείνης ὅλας τὰς ἐκάψε, καὶ ἐγένετο μέγας φόβος τότε εἰς ὅλον τὸν λαὸν ἐκεῖνον. καὶ οἱ τρεῖς Παῖδες ἐπεριπάτην μέσα εἰς τὴν κάμινον, ὅπως ἀναφτεν ἡ φωτία, καὶ ὑμνεῶσαν τὸν Θεόν. καὶ ὁ Ναβεχοδονόσωρ εἶδε τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ μέσα εἰς τὴν κάμινον ὅπως μετὰ τὰς τρεῖς Παῖδας, καὶ λέγει πρὸς τὰς ἀρχοντας αὐτῶν· δὲν ἐβάλαμεν τρεῖς ἀνδρας μέσα εἰς τὸ καμῖνι ὅπως καίεται, καὶ ἦσαν τὰ χεῖρά τους καὶ τὰ ποδάριά δεμένα; καὶ εἶπαν οἱ Ἀρχοντες, ναὶ, τρεῖς ἐβάλαμεν. καὶ ἀπεκρίθη ὁ Βασιλεὺς, ὅτι ἐγὼ βλέπω τέσσαρας ἀνδρας, καὶ εἶναι τὰ χεῖρά τους καὶ τὰ ποδάριά τους λυτὰ, καὶ περπατῶν μέσα εἰς τὴν κάμινον, καὶ δὲν εἶναι διαφορὰ εἰς αὐτὰς, μόνον ἡ θεωρία τῆ τετάρτης εἶναι ὁμοία τῇ Θεῷ. καλὰ καὶ λέγει, ὅτι ὁ Ἀγγελος Κυρίου ὑπῆγεν εἰς τὴν κάμινον, καὶ ἐξετείναξε τὴν φωτίαν τῆς καμίνου, ἀμὴ τί λέγει ὁ Ναβεχοδονόσωρ, ὅτι ἡ θεωρία τῆ τετάρτης ἦτον ὁμοία τῇ Θεῷ; λοιπὸν καὶ ὁ Υἱὸς τῆ Θεῷ Ἀγγελος ὀνομάζεται. Τότε ὁ Ναβεχοδονόσωρ, ὡς εἶδε τὸ θαῦμα τῆτο, ἔδραμε καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν θύραν τῆς καμίνου, καὶ ἐφώνησε· Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδοναγῶ δελοῖ τῇ Θεῷ, ἐξέλθετε ἔξω. καὶ ἔπως ἐξέβησαν, καὶ ἐσυνάχθησαν εἰς αὐτὰς ὁ Βασιλεὺς καὶ οἱ Ἀρχοντες αὐτῶν, καὶ ὅλος ὁ λαὸς, καὶ ἐβλεπον αὐτὰς. μήτε τὰ ῥέχα, μήτε αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ἦσαν τελείως καυμέναι, εἰδὲ καὶ ἀπὸ τὴν φωτίαν δὲν ἐμύριζαν. Τότε ὅλοι μεγάλως ἐθαύμασαν καὶ ἐπροσκύνησαν ὅπως μετὰ τῆ Βασιλείας τὸν Κύριον, καὶ ὁ Ναβεχοδονόσωρ εἶπε· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς τῶ Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδοναγῶ, ὅπως ἀπέστειλε τὸν Ἀγγελον αὐτοῦ, καὶ ἐλύτρωσεν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς καμίνου, διὰ νὰ ἐλπίζεν εἰς αὐτὸν, ὅπου παρέδωκεν τὰ κορμῖα αὐτῶν εἰς τὴν φωτίαν, διὰ νὰ μὴ προσκυνοῦσιν κατ' εὐα Θεόν. καὶ κάμνω ἀπὸ τὴν σήμερον ὀρισμὸν, ὅτι ὅποιος εἴπῃ καμίαν βλασφημίαν κατὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδοναγῶ, νὰ λαμβανῇ θάνατον, καὶ τὰ πράγματά τε νὰ τὰ διαρπάξω, διότι δὲν εἶναι ἄλλος Θεός, ὅπου νὰ δυνάται νὰ κάμῃ τοιαῦτα σημεῖα φοβερά καὶ θαυμαστά, ὡς αὐτὰ κάμνει ὁ Θεὸς αὐτῶν, καὶ ἡ Βασιλεία αὐτῶν, νὰ ἡξίωρετε ὁ λαὸς ὅλος,

λος, ὅτι εἶναι Βασιλεία αἰώνιος, καὶ ἡ ἐξουσία αὐτῆς εἰς γυνεὴν καὶ γενεάν. Τότε ὁ Ναβουχοδονόσωρ ἠξίωσεν αὐτὴν, ἤγεν ἐτίμησεν, ὅπως νὰ ἀρχῶν ὅλας τὰς Ἑβραίας, ὅπως δέσπονται εἰς ὅλον τὸν πόπον αὐτῆς.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΙΕΧΟΝΙΟΥ, ΚΑΙ ΣΕΔΕΚΙΟΥ.

Μετὰ δὲ Ἰωακείμ, ἐβασίλευσεν Ἰεχονίας ὁ υἱὸς αὐτῆς μετὰ ὀλισμοῦ τῆς Ναβουχοδονόσωρ, καὶ ἐποίησε τὸ πονηρὸν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, ἡγοῦν ἐποροσκυνώσεν τὰ εἰδωλά, καὶ ἐγένετο ξένος τῆς ἀληθινῆς Θεῆς, καὶ διὰ τὸ τέλος, ἡγοῦν τὸ χαράττι, ὅπως ἐσησεν νὰ δίδῃ ἡ Πόλις Ἱερουσαλήμ πρὸς τὸν Ναβουχοδονόσωρ κάθε χρόνον, τὸ ἠθέτησεν ὁ Ἰεχονίας, καὶ δὲν ἠθέλη νὰ τὸ δώσῃ. Τότε ὀργισθεὶς ὁ Ναβουχοδονόσωρ, ἦλθε πάλιν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐπολέμησεν αὐτῷ. ὁ δὲ Ἰεχονίας ὁ Βασιλεὺς, ὡς εἶδε τὸ τέλος, ὅτι ὁ Ναβουχοδονόσωρ πέρνει τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐλγῆκεν εἰς αὐτὸν μὲ τὴν μητέρα τῆς, καὶ μὲ τὰ παῖδιά τῆς, καὶ μὲ τοὺς ἀρχοντας τῆς, καὶ ἐποροσκυνώσεν αὐτόν. οἱ δὲ Στρατηγοὶ τοῦ Ναβουχοδονόσωρ ὑπῆσαν εἰς τὴν Ναὸν, καὶ εὐγαλαν τὰς θησαυροὺς τῆς Κυρίας, καὶ ἐπῆραν ἀπὸ τὰ χρυσᾶ σκεύη, τὰ ὅποια ἔκαμν ὁ Σολομὼν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Κυρίου. καὶ τὸν Ἰεχονίαν τὸν ἐξωστράκισεν ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ τὸν ἐπῆρεν εἰς τὴν Βαβυλῶνα μὲ τὴν μητέρα τῆς καὶ μὲ τὰ παῖδιά καὶ μὲ τὰς ἀρχοντας καὶ ἐβασίλευσεν ὁ Ἰεχονίας μόνον μὴνας, γ'. Μετὰ δὲ τὸν Ἰεχονίαν, ἐβασίλευσε Σεδεκίας, θεῖος τῆς Ἰεχονίας, καὶ τῆς πατρὸς αὐτῆς ἀδελφός, καὶ τῆτος εἰδωλολάτρης διάβολος. ὅμως ὡς ἐβασίλευσεν, ἐπέρασε καιρὸς, καὶ ἐπεμψεν εἰς αὐτὸν Ναβουχοδονόσωρ, ἵνα ἀποστείλῃ αὐτῆς τὸ χαράττι, ὅπως ἐσησαν, νὰ δίδεται. ὁ δὲ Βασιλεὺς δὲν ἠθέλησεν νὰ ἀκούσῃ περὶ τῆτος, οὔτε χαράττιον νὰ δώσῃ, ὅτε ἀπέκλεισιν. καὶ ὁ Ναβουχοδονόσωρ, ὡς ἤκουσε τὴν ἀπιστίαν αὐτῆς καὶ τὴν ἐπαρσιν καὶ τὴν ἀθέτησιν, ὅπου ἔκαμν, ἠτοιμάσθη νὰ ἔλθῃ, νὰ πολεμήσῃ τὴν Ἱερουσαλήμ. ὁ δὲ Ἱερემίας ἐποροφήτεύσεν τὸν χαλασμόν τῆς, καὶ ἐθρῆνεί μεγάλως. καὶ διὰ τῆτος ὁ Βασιλεὺς ὤρισε, καὶ ἐδεσάν τον, καὶ ἐρρήξάν τον εἰς βορβορώδη λάκκον τῆς ἀποθαμνείων, καὶ προτίτερα ἔβαλαν αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν πρῶτον καὶ δευτέραν φοράν, καὶ ἐδεσαν τον. καὶ ὡσαν ἐλύθη ἀπὸ τὰ δεσμά, καὶ ἐλγῆκεν ἔξω ἀπὸ τὸν λάκκον ἀβλαβῆς, βοηθῆντος τῆς Θεοῦ. τότε ἐκραξεν ὁ Βασιλεὺς τὸν Ἱερემίαν, καὶ λέγει τῆς νὰ μὴ μὲ κρύψῃς λόγον τίποτε ἀπὸ εἴτι σὲ θέλω ἐρωτήσῃ καὶ ὁμνύω σε, ὅτι νὰ μὴ ἔχῃς καὶ νύα φόβον ἀπ' ἐμῆς, νὰ σοῦ κάμω καμίαν παίδευσιν. ὅμως ἐρωτῶσε, νὰ μὲ εἰπῇς περὶ τῆς λόγους, ὅπως ἔλεγες διὰ τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ διατ' ἡμᾶς. Τότε ἀρχισεν ὁ Ἱερემίας, καὶ λέγει τῆς Βασιλεῖ· εἰάν θέλῃς νὰ πιάσῃς τὴν βελώνη, νὰ εὐγῇς, νὰ ποροσκυνώσῃς τὸν Ναβουχοδονόσωρ, θέλεις φυλάξῃς τὴν ζωὴν σου νὰ μὴ πάθῃς κακὸν, οὐδὲ ἡ Πόλις αὐτῆς Ἱερουσαλήμ θέλει ἀφανισθῇ. εἶδε καὶ δὲν μὲ ἀκέσῃς, καὶ σαματίσῃς ἐναντίον τῆς Ναβουχοδονόσωρ, ἤξῳρε, ὅτι ἀπὸ τὰ χεῖρά τῆς δὲν θέλεις λείψῃ, νὰ μὴ πιαθῇς, καὶ ἡ Πόλις ὑπ' αὐτῆς θέλει καὶ ἡ ἀφανισθῇ. Ὁ

δὲ Βασιλεὺς εἰς τὰς λόγους τῆ Προφήτου ἐγέλασε, καὶ εἶχέ τις παίγνιον. ὁ δὲ Κύριος ἰδὼν τὴν σκληρότητα τῆς καρδίας τῆ βασιλείας, ὅτι τοὺς λόγους τοῦ Προφήτου ἐνέμπαιζε, καὶ νὰ πισύσῃ εἰς αὐτὸν δυνῇ ἡθελεν, ἐλάλησε πρὸς τὸν Ἰερεμίαν, καὶ τὴ λέγει. Ἰερεμία, σιγήσῃς, εὐγα ἀπὸ τῆς Πόλιν ταύτης τῆς Ἱερουσαλήμ μετὰ τῆ Βαβυλῶν, διότι θέλω νὰ τὴν ὀλοοθῶ, καὶ νὰ τὴν ἀφανίσω διὰ τὰ πολλὰ ἀμαρτήματα, ὅπως κάμνει ὁ Λαὸς, ὅπου κατοικεῖ τὴν σήμερον εἰς αὐτὴν τὴν Πόλιν. Λοιπὸν τώρα νὰ σιγηθῇς, νὰ εὐγῇς, πρὶν νὰ ἔλθῃ νὰ πλακώσῃ ἡ διώξις τῆς Χαλδαίων, νὰ περιξυρεῖσιν τὴν Ἱερουσαλήμ. Καὶ εἶπεν Ἰερεμίας πρὸς τὸν Θεόν· παρακαλῶ σε Κύριε, συγχώρησόν μοι, ἵνα λαλήσω ἐνώπιόν σου. Καὶ εἶπε Κύριος, λάλει. Καὶ εἶπεν Ἰερεμίας· Κύριε, παραδίδεις τὴν Πόλιν ταύτην εἰς χεῖρας Χαλδαίων, νὰ καυχῶνται, ὅτι ἀπὸ τῆς δυνάμεως αὐτῶν ἐνίκησαν αὐτήν; Κύριέ μου, αὐτὸ εἶναι θέλημά σου, καλλίτερον εἶναι, νὰ ἀφανισθῇ ἀπὸ τὸ χεῖρ σου, καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς Χαλδαίων. Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος· σὺ ὑπάγε ἔξω, ὅτι αὐτοὶ δυνῇ καυχῶνται, διότι, ἐὰν δυνῇ ἀνοίξω ἐγὼ τὰς πόρτας τῆς Πόλεως, αὐτοὶ δυνῇ δύονται νὰ ἔμπεν. μόνον ὑπάγε εἰς τὸν Βαβυλῶν, καὶ εἰπέ του νὰ ἔλθῃτε ὁμάδι εἰς τὰς ἑξῆ ὥρας τῆς νυκτὸς εἰς τὰ τεῖχη τῆς Πόλεως, καὶ θέλετε ἰδῆν, ὅτι, αὐτὸ δυνῇ ἀνοίξω ἐγὼ τὰς πόρτας, αὐτοὶ δυνῇ ἡμποροῦν νὰ ἔμπεν. καὶ ὡς αὐτὸ εἶπεν ὁ Κύριος τὰς λόγους τῆς τοῦ Ἰερεμίου, ἔφυγεν ἀπ' αὐτῶν. καὶ ὁ Ἰερεμίας ἀπῆλθεν, καὶ εἶπε τῷ Βαβυλῶν ὅσα ἐλάλησε μετὰ τῆ Κυρίας. καὶ ἦλθαν εἰς τὸν Ναὸν, καὶ ἔπεσαν εἰς προσόχλιν, καὶ ἐθρύνοντο πικρῶς πολλὴν ὥραν. καὶ κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου ἦλθον εἰς τὰς ἑξῆ ὥρας τῆς νυκτὸς εἰς τὰ τεῖχη τῆς Πόλεως, καὶ ἤκουσαν τρυμπετάς φωνήν. καὶ ἦλθον οἱ Ἄγγελοι ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν, καὶ ἐβάσταζαν λαμπάδας ἀναμμένης εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν, καὶ ἐστάθησαν εἰς τὰ τεῖχη τῆς Πόλεως, καὶ ἰδόντες αὐτὰς, ἐκλαυσαν, καὶ εἶπον· τώρα ἐγνωρίσαμεν, ὅτι τὸν λόγον ὅπως ἔειπες Θεέ μου εἰς ἡμᾶς, ἐτελείωσας καὶ μὲ τὸ ἔργον. καὶ ἐπαρακάλεσαν τὰς Ἀγγέλους, καὶ εἶπον παρακαλεστέρας, μὴ ἀφήσετε τὴν Πόλιν, ἕως νὰ λαλήσωμεν τῷ Κυρίῳ. Τότε ἐλάλησεν ὁ Ἰερεμίας, λέγων· δέομαί σε Κύριε, συγχώρησόν μοι, νὰ λαλήσω ἐνώπιόν σου. Καὶ εἶπε Κύριος, λάλει. Καὶ εἶπεν Ἰερεμίας· ἰδὲ Κύριε, γνωρίζω, καὶ ἐπιστάθην ἀπὸ τοὺς λόγους σου, ὅτι παραδίδεις τὴν Πόλιν εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν, καὶ ὁ Λαὸς ὑπάγει εἰς τὴν Βαβυλῶνα, τί νὰ κάμω τὰ ἁγία σου σκεῖν; Καὶ εἶπε Κύριος παράδος αὐτὰ τῇ γῇ, καὶ εἶπέ, ἄκουε ἡ γῆ τῆς φωνῆς τοῦ Κυρίου, ὅπως σὲ ἐκτίσεν ἀπάνω εἰς τὰ νερά, φύλαξον τὰ σκεῖν τῆς λειτουργίας. Καὶ πάλιν Ἰερεμίας λέγει πρὸς τὸν Κύριον· τί νὰ κάμω Ἀβιμέλεχ τῷ πιστῷ μου, ὅπως ἔκαμν ἐμὲ τῶ δέλεσε πολλὰς ὑπηρεσίας, καὶ ἐκ τῆ λάκκῃ τῆ βορβορίου μὲ εὐγάλε, καὶ δυνῇ ἀγαπῶ, οὐδὲ θέλω νὰ ἰδῇ τὸν ἀφανισμόν τῆς Πόλεως, διότι εἶναι μικρόψυχος. Ὁ δὲ Κύριος λέγει τῷ Ἰερεμίᾳ· ἀπόσειλε αὐτὸν εἰς τὸ ἀμπέλι τῆς Ἀζαίππα, καὶ εἰς τὴν σκιά τῆς βενῆς θέλω σκεπάσει αὐτὸν, ἕως ἂν νὰ ὑποσρέψῃ ὁ Λαὸς ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας. σὺ δὲ Ἰερεμία, ὑπάγε μετὰ

τῷ Λαῷ σε εἰς τὴν Βαβυλῶνα, καὶ μέγε μετ' αὐτῷ ἐκεῖ, καὶ λέγε πρὸς αὐτὰς λόγους ἀγαθὰς περὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν, ἕως ἡ νὰ σὰς ἐλθῶ. ῥῶσα ἀπ' αὐτὰς, τὸν δὲ Βαρούχ ἀφες τὸν ἐδῶ. Τότε ὁ Ἱερεμίας ὑπῆγεν εἰς τὸν Ναὸν, καὶ ἐπῆρε τὰ σκεύη τῆς λειτουργίας, τὴν τε Κιβωτὸν, καὶ τὸ Θυσιαστήριον, καὶ τὴν Τράπεζαν, καὶ τὴν Λυχνίαν, καὶ τὰ παρέδωκε τῆς γῆς, καθὼς τῷ εἶπεν ὁ Κύριος. καὶ τὸ πρῶτον λέγει ὁ Ἱερεμίας πρὸς Ἀβιμέλεχ· παιδί μου, ἔπαρε τὸ κοφίνι, καὶ ὑπάγε εἰς τὸ ἀμπέλι τοῦ Ἀχρίππα ἀπὸ τῶν σράταν τῷ βασιλεῖ, καὶ φέρε με σῦκα, καὶ δώσω τῷ ἀδικησμένῳ Λαῷ, ὅτι εἰς ἐσὲ εἶναι ἡ ἀγαλλίασις τῷ Λαῷ, καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν σε εἶναι ἡ δόξα αὐτῶν. καὶ καθὼς τῷ εἶπεν ὁ Ἱερεμίας τὸν λόγον, ὑπῆγε. καὶ ὡσαύτως ὑπῆγεν ἐκεῖ ὁ Ἀβιμέλεχ, καὶ ὁ ἥλιος ἀνέτειλε, καὶ ἐφάνη εἰς τὸν Κόσμον, τότε ἐφάνη καὶ ἡ μεγάλη δύναμις τῷ Χαλδαίων, καὶ ἦλθεν, ὁ, τε Ναβουχοδοσόωρ, καὶ τὰ φεσάτα τε γύρωθεν τῆς Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἔδωκε τὴν ἑμπόειαν ὁ μέγας Ἄγγελος, καὶ εἶπε μεγάλη τῇ φωνῇ, ἐλθὲ ὅλη ἡ δύναμις τῷ Χαλδαίων, ὅτι αἱ πόρται εἶναι ἀνοικταί. Τότε ὁ Ἱερεμίας λαβὼν τὰ κλειδιά τῷ Ναῷ, ἐγῆγεν ἔξω ἀπὸ τῶν Ἱερουσαλὴμ, καὶ τὰ ἐρρίξεν ἐνώπιον τῷ ἥλι, καὶ εἶπεν· ἔπαρε αὐτὰ, καὶ φύλαξον ἕως τῆς ἡμέρας, ὅπου θέλει ὀξετάσει ὁ Κύριος διὰ αὐτὰ, διότι ἡμεῖς δὲν ἐρέθημεν ἄξιοι νὰ τὰ φυλάξωμεν. Ὁ δὲ Βαρούχ ἐγῆγεν ἔξω τῆς Πόλεως, καὶ ὑπῆγε καὶ ἐκάθισεν εἰς σῶα μνημεῖον· καὶ ὁ Ἀβιμέλεχ ἐπῆρε τὰ σῦκα· καὶ διατὶ ἦτον πολὺ καῦμα, ὑπῆγεν εἰς σῶα δένδρον, καὶ ἐκάθισεν ἀποκάτω εἰς τὴν σκιά αὐτῶν, νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγον ἀπὸ τῶν καύσαν, καὶ ἔπεσεν ἀπᾶν εἰς τὸ κοφίνι νὰ κοιμηθῇ, καὶ ἐκοιμήθη ἐβδομῆντα χρόνους. καὶ τὸτο ἔγινε κατὰ πρόσταξιν Θεοῦ διὰ τὸν λόγον, ὅπως εἶπε τῷ Ἱερεμίᾳ, ὅτι ἐγὼ σκεπάσω αὐτόν. Τότε παρῆλθον ἦλθε, καὶ ἐσέβη Ναβουχοδοσόωρ ὁ βασιλεὺς μετὰ τὰ φεσάτα τε, καὶ παρέλαβε τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐκέρσθισεν αὐτήν, καὶ ἔβαλε φωτίαν, καὶ τὴν ἔκαψε, καὶ τὸν βασιλέα Σεδεκίαν ἐπίασε, καὶ τὴν γυναῖκα αὐτῶν, καὶ τὰ παιδία τε. καὶ ὤρυσεν ὁμοπρὸς εἰς τὸν Σεδεκίαν καὶ ἔκοψαν τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδία αὐτῶν, τὸν δὲ Σεδεκίαν ἐτύφλωσε, καὶ ἐπῆρέ τον αἰχμάλωτον μετ' ὅλον τὸν Λαὸν καὶ τὸν Ἱερεμίαν εἰς τὴν Βαβυλῶνα, καὶ δὲν ἄφηκε ψυχὴν ἀνθρώπου ὅσους ἦσαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, μόνον τὴν ἑλωθρόθρονον τελείως, καὶ τὴν ἠφάνισε, καὶ ἐπῆρε καὶ τὸν βίον αὐτῶν καὶ τὰ πρᾶγματα.

Μετὰ δὲ τρεῖς χρόνους ἀπέστειλεν ὁ Ναβουχοδόσοωρ τὸν Ἀρχιμάγειρον αὐτοῦ Ναβουζαρδαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ μετὰ φεσάτα. καὶ τὸν μετὰ τὸν Ναὸν τῷ Θεῷ, καὶ τὸ Παλάτι τοῦ βασιλέως, καὶ τὰ σπήτια τῷ Ἀρχόντῳ, ὅπως ἔμειναν, πρῶτον τὰ ἐχάλασεν, ἔπειτα ἔβαλε φωτίαν καὶ τὰ ἔκαψε, τὰς δὲ χαλκὰς μεγάλους σύλβας, καὶ τὴν χαλκίαν θάλασσαν, καὶ τὰς δώδεκα μόχλους, καὶ ὅλα τὰ ἐπίλοιπα χαλκὰ ὅπως ἦσαν εἰς τὸν Ναὸν, τὰ ὅποια ἔκαμιν ὁ Σολομών, ὅλα τὰ ἐπῆρεν ὁ Ἀρχιμάγειρος, καὶ τὰ συνέτριψε, καὶ τὸ χάλκωμα ἐκείνο ὅπως συνέτριψεν ἀπὸ τὰ σκεύη, τὸσον πολὺ ἦτον, ὥστε δὲν ἐδιύετο νὰ τὸ λογαριάσῃ ἄνθρωπος· καὶ ἦρε

πολλούς Ἑβραίους, ὅπῃ εἶχαν φύγῃ, ὅταν ἡχμαλώτισεν ὁ Ναβουχο-
 δονόσωρ τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ τοὺς ἐπίασε, καὶ τὰς ἐπῆγεν εἰς τὸν Να-
 βουχοδονόσωρ, καὶ τὰς πρώτους ἀπεκεφάλισε, καὶ τοὺς ἄλλους ἔκαμε σκλάβ-
 οὺς. τὸν δὲ Σεδεκίαν τὸν Βασιλέα, καθὼς ἦτον τυφλός, τὸν ἔβαλεν ὁ
 Ναβουχοδονόσωρ εἰς τὸν μύλον. Ὅμως καθὼς φαίνεται γεγραμμένον,
 ἔεις φοραῖς ἡχμαλώτισε τὴν Ἱερουσαλήμ ὁ Ναβουχοδονόσωρ. τὴν πρώ-
 τὴν φορὰν, εἰς τὸν καιρὸν τῷ Ἰωακείμ, τὴν δευτέραν, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ
 ἡῤ τῷ Ἰωακείμ, τὴν τρίτην, εἰς τὰς ἡμέρας αὐτῆς τοῦ Σεδεκίου. Λοιπὸν
 ὥσάν ἐπῆγεν ὁ Ἱερεμίας αἰχμαλώτος μετὰ τῷ Λαοῦ εἰς τὴν Βαβυλῶνα,
 ἔκαμαν ἐκεῖ χρόνος ἐβδομῶντα, καὶ ἡ Ἱερουσαλήμ ἦτον ἐρημωμένη. καὶ ὅ-
 ταν ἠθέλησεν ὁ Θεὸς νὰ τὰς ἐλθῇ ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας, ὅπου
 ἐσίμωσαν καὶ οἱ ἐβδομῶντα χρόνοι, ὤξυνησεν ὁ Ἀβιμέλεχ ἀπὸ τὸν
 ὕπνιον ὅπῃ ἐκοιμήτο τὰς πόσας χρόνας, καὶ εἶπεν, ὅτι γλυκὰ ἐκοιμήθη-
 κα. ἀμὴ ἦτον ὀλίγος ὁ ὕπνος μου, διὰ τοῦτο εἶναι βεβαρυμένη ἡ κεφαλὴ
 μου, ὅτι δὲν ἐχόρτασεν ὕπνον. καὶ ὤξεσκέπασε τὰ κοφίνι, ὅπῃ εἶχε σκε-
 πασμένα τὰ σῦκα, καὶ τὰ πῦρ, ὅπῃ ἔσαζαν τὸ γάλα, καθὼς τὴν ὥ-
 ραν ὅπῃ τὰ ἔκοψε. καὶ εἶπεν ὁ Ἀβιμέλεχ, ὅτι ἠθέλα κοιμηθῇ ἀκόμη
 ὀλίγον, ἀμὴ διατί με ἀπέσειλεν ὁ Ἱερεμίας μετὰ σπυγῆς, κάμνει χρεῖα,
 νὰ ὑπάγω τὸ γλιγωρότερον, διότι εἰναι καὶ πέτω πάλιν νὰ κοιμη-
 θῶ, θέλω ἀργήσῃ, καὶ φοβῶμαι, νὰ μὴ βαρεθῇ. ἀμὴ ἂς ὑπάγω τὸ
 σωτομώτερον, καὶ ἐκεῖ θέλω κοιμηθῇ, καὶ ἔπος ἐπῆρε τὰ σῦκα, καὶ ἤλ-
 θεν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. καὶ ὥσάν ἤλθε, δὲν ἐγνώρισεν ἔτε τὴν Πόλιν
 τῆς Ἱερουσαλήμ, ἔτε τὸ σπήτιον αὐτῆς, ἔτε τινὰ συγγενῆ, ἔτε ἀπὸ τοὺς
 φίλους, ἔτε ἀπὸ τὰς γνωίμας, ἔτε ἀπὸ τὰς γειτόνας. Τότε λέγει, Εὐ-
 λογητὸς Κύριος, ὅτι ἐκστασις ἤλθεν εἰς ἐμέ σήμερον, καὶ ἐσυγχύσθη
 ὁ νοῦς μου, καὶ ὡς βλέπω, δὲν εἶναι αὕτη ἡ Ἱερουσαλήμ, καὶ τοῦτο τὸ
 ἔπαθα, διὰ νὰ μὴ χορτάσω ὕπνον. καὶ ἔπος ἐν τῷ ἅμα ὄγνησεν ἔξω
 ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ εἶδεν αὐτὴν καλὰ. καὶ ἀπὸ τὰ σημάδια τὴν
 ἐγνώρισεν, ὅτι αὕτη εἶναι, καὶ ἐμπῆκε μέσα, καὶ ἀπὸ τὰς συγγενεῖς αὐ-
 τοῦ, ἡ φίλος, ἡ γείτονας δὲν ἠγνώρισεν, καὶ ἐθαυμάζετο, καὶ ἔλεγεν· ὅτι
 μεγάλη ἐκστασις μὲ ἤλθε, καὶ ὄγνησεν ἔξω καὶ ἐκάθισεν, καὶ ἐλυπεῖτο,
 τί νὰ κάμῃ. καὶ ἔβαλε τὸ κοφίνι κάτω εἰς τὴν γῆν, καὶ εἶπεν· ἐδῶ θέ-
 λω νὰ κάθωμαι, ἕως ἃ ὁ Κύριος νὰ μὲ ὀγλήσῃ τὴν ἐκστασιν τούτην,
 νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν. καὶ ὥσάν ἐκαθέζετο, εἶδεν ὅσα γέροντα, ὅπου
 ἦρχετο ἀπὸ τὸ χωράφι, καὶ λέγει τῷ γέρων, παρακαλῶσε, νὰ μὲ εἰπῇς,
 ποῖα εἶναι ἡ Πόλις τῆτι; ὁ δὲ γέρων τῷ λέγει, ἡ Ἱερουσαλήμ εἶναι. καὶ
 ὁ Ἀβιμέλεχ λέγει· καὶ ποῦ εἶναι Ἱερεμίας ὁ Ἱερὸς τῷ Θεῷ, καὶ Βαρεχ
 ὁ Ἀναγνώστης, καὶ ὅλος ὁ Λαὸς τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅτι δὲν δέρισκω αὐτῆς;
 καὶ εἶπε τῷ γέρων· ὅτι δὲν εἶσαι ἀπὸ τὴν Πόλιν τῆτι, διότι σήμερον
 εἶναι, 70. χρόνοι ὅπῃ τὸν ἐπῆρεν ὁ Ναβουχοδονόσωρ αἰχμαλώτον εἰς τὴν
 Βαβυλῶνα, καὶ σὺ πῶρα ἐρωτᾷς δι' αὐτὸν, ὅπῃ τότε δὲν ἦσαν γεννημένοι
 ἐδὲ ἐγνώρισέτον; ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἀβιμέλεχ, ἀπεκρίθη, καὶ εἶ-
 πεν· ὅτι εἰ δὲν ἦσαν γέροντες, ἠθέλα σὲ καταγελάσει ὡς ἔξω φρε-
 νῶν

νῶν ἀνδρῶν, διὰ τὸ νὰ μοῦ λέγῃς, ὅτι δὸν ἡμῶν γονιμαίος, οὐδὲ
 ἐγνώριζα τὸν Ἱερεμίαν. ἀμὴν διὰ νὰ εἶναι ὠραιοῦν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ὅτι
 νὰ μὴ ὑβρίζῃ τινὰς τὸν μεγαλήτερόν τε, διὰ τὸ σιωπῶ. πλὴν ἤξου-
 ρε γέροντά με, ὅτι τὴν ὥραν ἐτάτλω με ἔσειλον ὁ Πατήρ με ὁ Ἱερεμίας
 εἰς τὸ ἀμπέλι τοῦ Ἀργίππα διὰ ὀλίγα σῦκα, νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς ἀ-
 θυνεῖς τοῦ Λαῦ, καὶ ὡσανὺ ἐπῆρα τὰ σῦκα, ὑπῆγα εἰς σῶα δούδρον διὰ
 τὴν πολλὴν κάψιν, καὶ ἐκοιμήθηκα ὀλίγον, καὶ θάρρῶ, ὅτι ἄρρηστα, καὶ
 ἐξεσκέπασε τὰ σῦκα ἐμπαροῦν εἰς τὸν γέροντα, καὶ τὰ πῦρε καὶ ἔσασαν
 ἀκόμη τὸ γάλα, καθὼς τὴν ὥραν ὅπῃ τὰ ἐκοψε. Τότε λέγει τὸ γέρον-
 τος εἶδες τὰ σῦκα; ἐπίσδυσες, ἐπληροφορήθης εἰς τοὺς λόγους μου; ὅτι
 σήμερον με ἀπέσειλον ὁ Ἱερεμίας διὰ ταῦτα τὰ σῦκα, καὶ σὺ μοῦ λέ-
 γεις, ὅτι, 70. χρόνος ἔχει, ὅπῃ τὸν ἐπῆρον αἰχμαλώτον ὁ Ναβουχοδο-
 νόσωρ μετὰ τοῦ Λαῦ; Ἰδὼν δὲ ὁ γέρον τὰ σῦκα, καὶ ἀνέσας τὰς λόγους
 τοῦ Ἀβιμέλεχ, εἶπε πρὸς αὐτόν· ὦ παιδί μου, δικαίου ἀνθρώπου εἶσαι
 υἱός, καὶ δὸν ἠθέλησεν ὁ Θεός νὰ σὲ δείξῃ τῇ ἐρήμῳ τῆς Πόλεως,
 καὶ σὲ ἔσειλον ἔκτασιν, καὶ ἐπερισκέπασέ σε. πλὴν τὸ ἤξουρ ὅπῃ σὲ
 λέγω, ὅτι εἶναι βέβαιον καὶ ἀληθές, ὅτι, 70. χρόνοι εἶναι σημερον, κα-
 θὼς σὲ εἶπα, ὅπῃ εἶναι ὁ Ἱερεμίας αἰχμαλώτος με ὅλον τὸν Λαόν τῆς
 Ἱερουσαλὴμ εἰς τὴν Βαβυλῶνα, εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ναβουχοδονόσωρ, καὶ
 ἀπὸ τότε εἶναι ἡ Πόλις ἡρημασίη, καθὼς τὴν βλέπεις, καὶ αὐτὴ θέλει
 νὰ μάθῃς ὑέ με, καὶ νὰ πληροφορηθῇς ὅτι ἀληθινοὶ εἶναι οἱ λόγοι μου
 ὅπῃ σοῦ λέγω, ἰδὲ εἰς τὰ χωράφια, ὅπῃ δὸν εἶναι ἀκόμη καιρὸς νὰ
 φανῇ αὐξήσις εἰς τὰ γεννήματα τῆς καρπῶν. ἰδὲ καὶ τὰ σῦκα, ὅπῃ δὸν
 εἶναι ὁ καιρὸς των, καὶ ἀπὸ τῆς γνώρισε καὶ πίσδυσε, ὅτι ἀλήθειαν σὲ
 λέγω. Τότε ὁ Ἀβιμέλεχ εἶδε τὴν γῆν καλῶς καὶ τὰ δούδρα αὐτῆς καὶ
 τὰς καρπὰς, καὶ ἐπληροφορήθη, καὶ ἐπίσδυσε τοὺς λόγους τοῦ γέροντος ὅτι
 εἶναι ἀληθινοὶ, καὶ εἶπεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἡ
 ἀνάπαυσις τῆς ψυχῶν τῆς δικαίων. Τότε λέγει τοῦ γέροντος· ποῖος μῆ-
 νας εἶναι τοῦτος; καὶ ὁ γέρον εἶπε, δωδέκατος. καὶ οὕτως ἔδωκε σῦκα
 τοῦ γέροντος, καὶ ἐλόγησεν αὐτόν καὶ ὑπῆγεν. ὁ δὲ Ἀβιμέλεχ ἔπεσεν
 εἰς προσόχλῳ, νὰ τὸ ἀποκαλύψῃ ὁ Θεός τί νὰ κάμῃ. καὶ ὅν τῷ ἅμα
 ἦλθεν ὁ Ἀγγελος, καὶ τὸν ἐπιασεν ἀπὸ τὸ δεξιὸν χεῖρ, καὶ τὸν ὑπῆγεν
 εἰς τὸ μνημα ἐκεῖνο, ὅπῃ ἐκάθετο ὁ Βαρούχ πεφυλαγμένος παρὰ Θεῶ,
 καὶ ὡσανὺ εἶδεν ὁ σῶας τὸν ἄλλον, ἐκλαυσαν πολλὰ καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν,
 διὰ τὸ νὰ δέφρανθῃν, καὶ νὰ ἀγαλλιαθῇν, ὅπου ἐπληροφορήθησαν, ὅτι
 εἶδον σῶας τὸν ἄλλον. ὁ δὲ Βαρούχ, ὡς εἶδε τὰ σῦκα τῆς πόσων χρόνων,
 νὰ εἶδεν ἀκόμη γάλα, μεγάλως νύχαίρησε τῷ Θεῷ, καὶ εἶπε τῷ Ἀ-
 βιμέλεχ· ἄς δευθῶμεν τῷ Θεῷ, νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ, πῶς νὰ δώσωμεν εἰ-
 δησιν τῷ Ἱερεμίᾳ διὰ τὴν ἐμᾶς πῶς μᾶς ἐσκέπασεν ὁ Θεός, καὶ πῶς ὑ-
 πὸ θείας Ἀγγέλου ἐρέθημεν ὅμῃ. καὶ δευθέντων αὐτῶ τῷ Θεῷ, ἔσειλεν
 Ἀγγέλον εἰς αὐτὰς, καὶ τὰς εἶπε, νὰ γράψῃν, καθὼς εἶπαν. καὶ ὅτι ἰ-
 δὲ εἰς ὀλίγας ἡμέρας θέλει τὰς ἐλθούσας ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς
 Βαβυλῶνος, νὰ τὰς φέρῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ. καὶ αὐτοὺς τὸ πνεῦμα θεί-

λει ἔλθῃ εἰς ἐσᾶς αἰτὸς, καὶ δέσσετε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ὀλίγα σῦκα εἰς τὸν λαιμόν το, καὶ ὑπάγῃ εἰς τὸν Ἱερεμίαν, καὶ τὰ δώσῃ. καὶ ὡσαύτῃ εἶπε τοὺς λόγους τούτους ὁ Ἀγγελος πρὸς αὐτὸς, ὑπῆγε. καὶ ὁ Βαρὰχ ἐπῆρε χάρτιον, καὶ ἔγραψεν ὅσα ἠκούσθη ἀπὸ τοῦ Ἀγγελου. τὸ πουργὸν ἦλθεν ὁ αἰτὸς, καὶ ἔδωκεν τὴν ἐπιστολὴν καὶ δέκα σῦκα εἰς τὸν λαιμόν το. καὶ ὁλοθῆσαντες αὐτὸν, ἐπεμψαν εἰς Ἱερεμίαν, καὶ τοῦ παρήγγειλαν πάλιν νὰ γυρίσῃ εἰς αὐτόν. ὁ δὲ αἰτὸς ὑπῆγεν ὡς τὴν Βαβυλῶνα, καὶ ἐκάθισεν ἔξω ἀπὸ τὴν Πόλιν ἐπαύω εἰς ἓνα εὖλον. καὶ οἰκονομία Θεοῦ εὐγενεῖ ἔξω ὁ Ἱερεμίας μετ' ὅλον τὸν Λαόν, καὶ ὑπῆγεναν νὰ θάψαν νεκρὸν εἰς τὸν τόπον, ὅπου τὸς ἔδωκεν ὁ Ναβουχοδονόσωρ νὰ θάπωνται. καὶ ὡς εἶδεν ὁ αἰτὸς τὸν Ἱερεμίαν, τοῦ ὠμίλησεν ἀνθρωπίνῃ φωνῇ, ὅτι, Ἱερεμία, δέξαι τὴν γραφὴν ἐπ' αὐτόν, ὅπως σὺ ἤφερα ἀπὸ τοῦ Βαρὰχ καὶ Ἀβιμέλεχ. Ἀκούσας ὁ Ἱερεμίας καὶ ὅλος ὁ Λαὸς ἐδόξασαν τὸν Θεόν. καὶ καθίσας ὁ αἰτὸς εἰς τὸν νεκρὸν, αἶψα ὁ νεκρὸς. καὶ ὡς εἶδε τὸ θαῦμα τὸτο ὁ Λαὸς, ἐγνώρισαν, ὅτι ἀπὸ τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἐπιστολή. ὁ δὲ Ἱερεμίας ἐπῆρεν αὐτὴν, καὶ ὡσαύτῃ ἀνέγνωσεν εἰς ὅλους ὁμοφρῶς, ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλῃν, διὰ τὸ νὰ ἔμαθαν, ὅτι ἐλθὺν ἔρῃ αὐτὸς ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν. ἔγραψε δὲ καὶ ὁ Ἱερεμίας ὅλας τοὺς πᾶς θλίψεις καὶ τὰς συμφορὰς ὅπως ἦλθαν εἰς αὐτόν, καὶ ἔδωκε τὴν γραφὴν εἰς τὸν λαιμόν τῶ αἰτῶ, καὶ τὴν ἔσειλε τῶ Βαρὰχ καὶ Ἀβιμέλεχ. καὶ λαβόντες αὐτὴν, ἔκλαυσαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν, ὅπου τὸς ἐπερισκέπαστε, καὶ ἐλυξώθησαν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ πάθη. τὰ δὲ σῦκα ἔδωκεν ὁ Ἱερεμίας τῶ ἀδουνημένῳ, καὶ ὡσαύτῃ τὰ ἔφαγαν, ἔλαβαν τὴν ὑγίαν πρῶς.

Ὅταν ἔσωσαν οἱ 70. χρόνοι, εἶπεν ὁ Θεὸς τοῦ Ἱερεμίου· ἔπαρε τὸν Λαόν ὅλον τὴν νύκτα, καὶ ἔξελθε ἀπὸ τὴν Βαβυλῶνα, καὶ ὑπάγε εἰς τὸν Ἰορδάνην, καὶ ἐκεῖ χωρῖσαι τὰς Βαβυλωνίους, ὅπως ἐπῆραν γυναῖκας Βαβυλωνίας, καὶ ὅποιος δὲν σὺ ἀκούσῃ, μὴ περάσῃ τὸν Ἰορδάνην μὴ σὺ. Ὁ δὲ Ἱερεμίας ἔκαμε, κατὰ τὸν ὅρον ὁ Κύριος. καὶ ὅσοι ἠκούσαν αὐτὸ, τὰς ἐχώρισεν. οἱ δὲ ἄλλοι εἶπαν· κάλλιον ἔχομεν, νὰ γυρίσωμεν εἰς τὴν Βαβυλῶνα, παρά νὰ χωρισθῶμεν ταῖς γυναῖκές μας. καὶ ἔπως ἐγύρισαν εἰς τὴν Βαβυλῶνα, καὶ οἱ Βαβυλωνῖται δὲν τὰς ἐδέχθησαν, ἀλλ' εἶπαν πρὸς αὐτὰς· ἐπειδὴ ἡμᾶς ἐμισήσατε, καὶ ἐγνήκετε κρυφίως, καὶ ἐφύγετε, κἀποκομὴν σας ὅρκον, ὅτι ἐδῶ δὲν σᾶς δεχόμεθα ἔτι ἐσᾶς, ἔτι τὰ παῖδιά σας. ὡς δὲ εἶδον τῆτοι, εἶπῃ δὲν ἤθελον νὰ χωρισθῶν τὰς γυναῖκας αὐτῶν, ὅτι ἔτι ὁ Ἱερεμίας τὰς δέχεται, οὔτε οἱ Βαβυλωνῖται, ὑπῆγαν εἰς ἓνα τόπον ὀλίγον μακρὰ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἔκτισαν μίαν Πόλιν, καὶ τὴν ἐπωνόμασαν Σαμάρειαν. ὁ δὲ Ἱερεμίας μετὰ πάντος τῶ Λαὸ ἦλθεν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἀπέλαβον τὴν Πατείδα αὐτῶ τὴν ποσεινοτάτῃν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξωρίσθησαν, Θεὸς παραχωρήσει, διὰ τὰς ἀμαρτίας τῶ Βασιλέως καὶ τῶ Λαὸ, καὶ ἔκαμαν θυσίαν πρὸς Θεὸν ἡμέρας ἑνὲα. καὶ εἰς τὰς δέκα ἡμέρας ἔκαμεν Ἱερεμίας μόνος θυσίαν πρὸς Θεόν, καὶ ἐδέχθη καὶ ἀνελήφθη ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, καὶ ἔμεινεν ἀπεθαμμένον τὸ σῶμα αὐτῶ εἰς τὸ Οὐσιασμένον. Τότε

Βαρὺχ καὶ Ἀβιμέλεχ ἄρχισαν καὶ ἐθρυνῶσαν τὸν Ἰερεμίαν, καὶ ὥσαν ἤκουσαν ὁ Λαὸς τὰς δύο ὅπως ἐκλαιγαν, καὶ εἶδαν τὸν Ἰερεμίαν κατὰ γῆς ἀποθαμμένον, διέρρηξαν τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καὶ ἐπῆραν χῶμα καὶ ἐβάλαν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτοῦ, καὶ ἐκλαιον ὅλοι πικρῶς, καὶ ἠποίμασαν νὰ τὸν θάψεν. καὶ ὡς ἠποίμασαν, ἦλθε φωνὴ ἐξ Οὐρανοῦ, καὶ εἶπε· μὴ θάψετε αὐτὸν, ὅτι δὲν ἀπέθανεν, ἀμὴν ζῇ. Ὡσαν ἤκουσαν οὕτως, ἐκάθισαν, καὶ ἐφύλαγαν αὐτὸν ἡμέρας τρεῖς. καὶ μετὰ ἑξῆς ἡμέρας ἦλθεν ἡ ψυχὴ αὐτοῦ εἰς τὸ σῶμα αὐτοῦ, καὶ εἶπε μεγαλοφώνως εἰς ὅλους· ὅλοι μιᾷ φωνῇ δοξάσατε τὸν Θεόν, καὶ τὸν Υἱὸν αὐτοῦ, ὅπου ἀνασταίνει ἡμᾶς, Ἰησοῦν Χριστόν, τὸ Φῶς πάντων τῶν αἰώνων, τὸν ἄσβεστον λύχνον, τὴν ζωὴν τῆς φύσεως ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐν τῇ διαγγελλίᾳ αὐτοῖς τὸν Χριστόν, ἔκραξαν ὅλοι, ὅτι ταῦτα εἶναι τὰ λόγια, ὅπου διελέγετο προτῆτερα Ἡσαΐας πρὸς τοὺς Πατέρας ἡμῶν, ὅτι εἶδε τὸν Θεόν καὶ τὸν Υἱὸν αὐτοῦ, καὶ διὰ τῆτο ἐθανάτωσαν αὐτὸν μετὰ ξύλινον περιώνι ὅπου τὸν ἐπεριώνισαν. λοιπὸν ἐλάτε καὶ ἡμεῖς τῆτον νὰ λιθάσωμεν. καὶ ὥσαν ἤκουσαν τῆτο Βαρὺχ καὶ Ἀβιμέλεχ, ἐλυπήθησαν πολλὰ διὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰερεμίου. ὁ δὲ Ἰερεμίας, ὡς ἤκουσε τοὺς διαλογισμοὺς αὐτοῦ, εἶπε πρὸς τὰς Μαθητὰς αὐτοῦ· σιωπήσατε, ὅτι δὲν θέλουν μετὰ θανατόσει, ἕως οὗ ὅλα ὅσα εἶδον καὶ ἤκουσα νὰ τὰς τὰ συντύχω. Τότε λέγει πρὸς αὐτούς· φέρετέ με εἰς τὴν λιθάει μεγαλήτερον ἀπ' ἐμέ, καὶ ἔγω τὸ ἠφεραν. καὶ ὥσαν τὸ εἶδεν ὁ Προφήτης, εἶπε· Κύριε, δέομαί σε, ἵνα κάμῃς τὸν λίθον τῆτον ὡς τὸ κορμὶ τὸ ἐδικόν με, ὅπως λιθάσωσιν αὐτὸν οἱ Λαοί, ἕως οὗ νὰ εἰπῶ τῶν ἀδελφῶν μου ἐκεῖνα ὅπως εἶδα καὶ ἤκουσα. καὶ ἔγω διὰ προστάγματος τοῦ Θεοῦ ἐπῆρην ὁ λίθος τὴν ὁμοιότητα, ἡγοῦν τὴν μὸρφωσιν τοῦ Προφήτη, καὶ ἐθανάτωσαν, ὅτι εἶναι ὁ Ἰερεμίας, καὶ αὐτὸς αὐτὸς ἐλιθοβόλουν τὸ λιθάει. καὶ ὥσαν ἐδιηγῆθη ὁ Ἰερεμίας ὅλα ἐκεῖνα ὅπου εἶδε καὶ ἤκουσε, προσάξει Θεὸς τὸ λιθάει ἐσυντύχε μεγαλοφώνως ἀνθρωπίνῃ φωνῇ· ὦ Ἑβραῖοι τυφλοὶ καὶ λῶλοι, διατί με λιθάζετε; ἐσεῖς θάρρειτε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰερεμίας, ἀμὴν εἶμαι λιθάει, καὶ διὰ προστάξεως Θεοῦ ἔγινα εἰς τὴν ὁμοιότητα τοῦ Ἰερεμίου, καὶ ὁ Ἰερεμίας σέκει εἰς τὴν μέστωσας, καὶ δὲν τὸν βλέπετε. Τότε ἀνοίξαν τὰ ὀμμάτιά τους, ὥσαν νὰ εἶχαν εἶδε μεθυσμένοι, καὶ εἶδαν τὸν Ἅγιον. καὶ ἐν τῇ ᾠμῇ ἐπῆραν λιθάει, καὶ ἐδραμαν ἐπάνω τε, καὶ τὸν ἐλίθασαν αὐτοὶ ὅπως ἦσαν αἰχμαλῶτοι ὅμως μετ' αὐτοῦ, ὅπως τὰς ἠλθούερωσεν ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας, καὶ ἀπέδωκαν αὐτὸς τὰς ἀμοιβὰς, καὶ ἐθανάτωσαν αὐτὸν, καὶ δὲν τὰς ἐναντιώθη, ἐδέεωργίθη. καὶ ὥσαν τὸν ἐθανάτωσαν, ἦλθε Βαρὺχ καὶ Ἀβιμέλεχ, καὶ ἔθαψαν αὐτόν. καὶ τὸν λίθον ἐκεῖνον ὅπως ἐγέννη εἰς τὴν μὸρφωσιν τοῦ Ἰερεμίου, τὸν ἐπῆραν καὶ τὸν ἐβάλαν ἐπάνω εἰς τὸ μνημεῖον. καὶ ἔγραψαν εἰς αὐτόν, ὅτι οὗτος εἶναι ὁ λίθος ὁ βοηθὸς Ἰερεμίου. καὶ τὰ ἱερὰ σκεδὴν ἐβάλαν Ἰερεμίας ἐν πέτρᾳ κατὰ τὴν προστάξιν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐσφράγισεν, ἡγεὺς ἐβέλωσεν εἰς τὴν πέτρᾳ τοῦ Θεοῦ τὸ ὄνομα. καὶ ὥσαν νὰ ἠθελε κάμῃ μετὰ γλυφερόν τὰ γράμματα εἰς τὴν πέτρᾳ, οὕτως ἦν ὁ τύπος, καὶ νεφέλη ἐσκέπασε τὴν πέτρᾳ, ἵνα μὴ φαίνεται· καὶ

ἡ πέτρα ἐκείνη εἶναι ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὅπου ἔκαμαν τὴν Κιβωτὸν τὸ πρῶτον. Καὶ πάλιν Ναβεχοδονόσωρ εἶδεν ὄραμα δόξτερον, ὅτι εὗρε δένδρον ἦτον φυτόμενον εἰς τὴν γῆν, καὶ τὸ μῆκος αὐτῆς πολὺ, καὶ ἐμεγαλιώθη τὸ δένδρον καὶ ἐδυαμώσθη, καὶ τὸ ὕψος αὐτῆς ἔφθασεν ἕως τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ τὸ κορμὶ τῆς εἰς ὅλκω τὴν γῆν, καὶ τὰ φύλλα αὐτῆς ἦσαν εὐμορφα, καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς πολὺς, καὶ ἔφερον ὅλας. καὶ ὑποκάτω εἰς αὐτὸ τὸ δένδρον ἦσαν καὶ ἐκατοικῶσαν τὰ ἄγρια θηρία, καὶ εἰς τὰς κλάδας αὐτῆς ἐκατοικοῦσαν τὰ ὄρνεα τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐτρέφετο πᾶσα σάρκα. καὶ ἐκατέβη εὗρας ἄγγελος ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἐφώνησε δυνατῶς, καὶ εἶπε· κόψετε τὸ δένδρον, καὶ διγάλετε τὰς κλάδας αὐτῆς, καὶ τεινάζετε τὰ φύλλα αὐτῆς, καὶ διασκορπίσατε τὰς καρπὰς αὐτῆς. καὶ ἅς εὗγουν τὰ θηρία ὑποκάτωθεν αὐτῆς, καὶ τὰ ὄρνεα ἀπὸ τὰς κλάδας αὐτῆς. πλὴν τὴν βλάστησιν τῶν ῥιζῶν αὐτῆς μὴ ἀφήσετε εἰς τὴν γῆν. καὶ ἐκόψαν τὸ δένδρον, καὶ ἐποίησαν, καθὼς ᾤρισεν ἐκεῖνος ὁ ἄγγελος, ὅπως ἦλθεν ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ. καὶ ὅπως ἔκραζεν ὁ Ναβεχοδονόσωρ τὸν Δανιὴλ, ὡς αὐτὸς ἐξύπνησεν ἐκ τοῦ ὕπνου, καὶ εἶπέ του τὸ ὄραμα· ὁ δὲ Δανιὴλ εἶπε τῷ σύντιμῳ τοῦ ὁράματος· ἡζούρε ὦ Βασιλεῦ, ὅτι τὸ δένδρον, ὅπως εἶδες, καὶ ἐμεγαλιώθη καὶ ἠυξιώθη καὶ ὕψώθη καὶ ἔφθασεν εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ τὸ κορμὶ αὐτῆς εἰς ὅλκω τὴν γῆν, εἶσαι ἐσύ, ὅπως ἐμεγαλιώθης καὶ ἐδυαμώθης, καὶ ἡ μεγαλωσύνη σου ἠυξιώθη καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ ἡ αὐθεντία σου εἰς ὅλκω τὴν γῆν. καὶ τὸ δένδρον ὅπως ἐκόπη, εἶναι ἡ βασιλεία σου, ὅπως θέλει ἐπαρθῇ ἀπὸ σέ. καὶ τὰτο ὅπως εἶπεν, ὅτι μὴ ἀφήσουσι τὴν βλάστησιν τῶν ῥιζῶν, ἥγαν θέλεις λάβῃ πάλιν τὴν βασιλείαν σου. καὶ τὰ ἄλλα τὰ δένδρα, ὅπως εἶδες, τὰς κλάδας, καὶ τὰ φύλλα, καὶ τὰ θηρία, καὶ τὰ ὄρνεα, δηλῶν, ὅτι ὑπὸ ἀνθρώπων θέλει διωχθῇ, καὶ μετὰ τὰ θηρία θέλεις κατοικήσει, διότι θέλεις γνῆν ὡς βοῖδι, μὴ ἔσθῃς χορταίει, καὶ ἐπὶ καιροὶ θέλεις ἀλλαγῇ ἐπὶ σέ, καὶ ἀπὸ τῆς δρόσκου τοῦ Οὐρανοῦ αὐλισθήσῃ, ἡγοῦν ἐπὶ χρόνος θέλεις εἶσαι εἰς τὴν ἐρήμον ὡς βοῖδι. καὶ ὅπως ἐγινέτο. καὶ ἐδιώχθη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, καὶ χορτὸν ἔφαγεν ὡσανὺ καὶ ὅλα τὰ βοῖδια, καὶ ἀπὸ τῆς δρόσκου τοῦ Οὐρανοῦ ἐβάφη τὸ σῶμα αὐτῆς, καὶ ἐμαύρισεν ἀπὸ τῆς κακοπάδειαν τὰς ἐπὶ χρόνος, καὶ αἱ ῥίχες αὐτῆς ἠυξιώθησαν, καὶ τὰ ὀνύχια αὐτῆς ἔγιναν ὡσανὺ ὀρνέες, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτῆς ἐπιάσθη καὶ δὲν ὠμίλει, μόνον ἐρροίκα τὰς λόγους, καὶ μὴ ἠμπορῶντας μὴ ὀμιλήσῃ, ἐκλαυγε πικρῶς, καὶ ἀπὸ τοῦ δάκρυον ἔγιναν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ὡσανὺ κομμάτι κρέας, καὶ πολλοὶ διγῆκαν διὰ τὴν ἰδέαν, καὶ δὲ τὸν εἶδαν. μόνος ὁ θεὸς Δανιὴλ ἐβλεπεν αὐτὸν πάντοτε, διότι ἔκαμνε προσδύχλῳ ἀσυνάως πρὸς τὸν Θεὸν δι' αὐτόν. καὶ πάλιν ἐγινέτο ἄνθρωπος, καθὼς ἦτον τὸ πρῶτον, ἀφ' οὗ ἐτελείωσαν οἱ ἐπὶ χρόνοι, καὶ κατὰ τὸν λόγον ὅπως ᾤρισεν ἐκεῖνος, καὶ ἐκόψαν τὸ δένδρον καὶ ἀφῆσαν τὴν βλάστησιν καὶ τὰς ῥίζας, ἐπανάλαβε πάλιν τὴν βασιλείαν αὐτῆς, καὶ ἔκαμνεν ἔξῃ ἡμισυ χρόνος πάντοτε εἰς προσδύχλῳ, ὁμομολογέμενος τῷ Κυρίῳ, μὴτε φαρμί ἔσθωντας, μὴτε κρασί πίνωντας, μόνον ὡς βρεκτὰ ἔφαγε καὶ λάχανα, καθὼς τὸν ἐπρόσῄχεν ὁ θεὸς Δανιήλ.

νήλ. Ἦτον γὰρ εἴκοσι χρόνους Βασιλεύς ὁ Ναβεχοδονόσωρ, ὅταν ἐδιά-
λυσεν ὁ Δαυιδὴλ τὰ ὀράματα. ἦσαν καὶ ἀπὸ κτίσεως Κόσμου, 4084.
ἐβασίλευσε δὲ χρόνους, 43. καὶ ἀπέθανε.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΟΥΛΕΜΑΡΟΔΑΧ ΤΙΟΥ ΑΤΤΟΥ, ΚΑΙ ΒΑΛΤΑΣΑΡ
ΑΔΕΛΦΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Οὐλεμαροδάχ χρόνους πέντε.
οὗτος ἔλυσεν ἀπὸ τὰ δεσμὰ Ἰεχονίαν τὸν Βασιλέα, ὅπου ἦτον δεμνός
εἰς φυλακὴν, καὶ ἔβωχε μετ' αὐτῶν, καὶ τὸν ἠγάπα, καὶ τὸν ἐτίμα· ἀδε-
νήσας δὲ ὁ Βασιλεὺς ἀπέθανε. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τούτου, ἐβασίλευσε
Βαλτάσαρ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ χρόνους τρεῖς. καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ τὸ ἑσπέρας ἔκα-
με δεῖπνον μέγαν τῷ Ἀρχόντῳ αὐτοῦ, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἄνδρες χίλιοι.
καὶ ἀπέναντι τῆς τραπέζης ἦτον τὸ κρασί ὅπως ἔπιναν, καὶ ἐκεῖ πίνοντες,
ᾤκεισεν ὁ Βαλτάσαρ καὶ ἤφεραν τὰ σκεύη τὰ χρυσᾶ καὶ τὰ ἀργυρᾶ, ὅπως
τὰ ἤφερον ὁ πατέρας αὐτοῦ ὁ Ναβεχοδονόσωρ, ὅταν ἐπολέμησε τῷ Ἰε-
ρουσαλὴμ εἰς τὸν καιρὸν Ἰωακείμ τοῦ Βασιλέως, τὰ ὅποια σκεύη ἦσαν
τῶ θείῳ Ναῦ, διὰ τὰ πίναν μετ' αὐτῶν· καὶ ἐν τῷ ἅμα ἤφεραν αὐτὰ, καὶ
ἔπιναν μετ' αὐτὰ, ὅτε Βασιλεὺς καὶ οἱ Ἀρχοντες αὐτοῦ, καὶ αἱ παλλακί-
δες τῆ Βασιλείας, τὰ ὅποια δὲν ἔπρεπε νὰ γίνων, καὶ εἶχαν λαμπράδας
γύρωθεν τῆς τραπέζης καὶ ἔξωθεν ἀναμμύνας· καὶ ἐκεῖ ὅπου ἔτρωγαν καὶ
ἔπιναν μετὰ τὰ παιγνίδια, καὶ μετὰ τοὺς χοροὺς, βλέπει ὁ Βαλτάσαρ ὁ Βα-
σιλεὺς μιᾶς χειρὸς ἀνθρώπου δάκτυλα, καὶ ἔγραφαν εἰς τὸν τοῖχον ταῦ-
τα τὰ γράμματα, Μανὴ, Θεκέλ, Φαρές. Ὡς ἔγραφε ταῦτα τὰ γράμμα-
τα ἐκείνη ἡ χεὶρ, ἐχάθη ἀπ' ἐκεῖ· καὶ ὁ βασιλεὺς, ὡς εἶδε τὴν χεὶρα
καὶ ἔγραφε τὰ γράμματα, ἐταράχθη, καὶ ἐφοβήθη φόβον μέγαν αὐτὸς καὶ
οἱ Ἀρχοντες αὐτοῦ, καὶ ᾤκεισε καὶ ἐσθήκωσαν οἱ ὑπηρεταὶ τὰς τραπέζας,
καὶ ἔπαυσαν οἱ χοροὶ καὶ τὰ παιγνίδια, καὶ ἔτρεμεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἡ
δουαμίς τε ἐξηράνθη, καὶ δὲν εἶχε λόγον νὰ συντύχη διὰ πολλὴν ὥραν,
ὅτι ἐγέννη ὡσαύτ' ἀπεθαρμνός. Ὡς ἐπέρασεν ὀλίγη ὥρα, ἐσυνάξεν ὁ-
λους τοὺς Σοφοὺς, Μάγους, καὶ Ἀσρολόγους, καὶ ἔδειξέ των τὰ γράμματα
ἐκεῖνα, καὶ οὐδενὴς ἐδυνήθη νὰ γνωρίσῃ τὸ τί διαλαμβάνουν, καὶ εἶχεν
ὁ βασιλεὺς μεγάλῃ λύπῃ. Ὡς εἶδεν, ὅτι οἱ Σοφοὶ καὶ οἱ Μάγοι
καὶ οἱ Ἀσρολόγοι δὲν ἐδυνήθησαν ταῦτα διαλύσαι, τὸ τί λέγουν, ἔγρα-
ψεν ὁρισμὸν καὶ ἐδιαλάλησε παρρησίᾳ, ὅτι ὅποιος ὄρεθῇ νὰ ἐρμηνεύ-
σῃ τὰ γράμματα ἐκεῖνα, νὰ ἔχῃ ἀπὸ τὸν βασιλέα εἴ τι ζητήσῃ παρ' αὐ-
τῶν, ἕως τὸ ἡμισυ τῆς βασιλείας τε, καὶ νὰ καθίσῃ δούτερος ἀπὸ τὸν βα-
σιλέα, καὶ τινὰς δὲν ἦτον δυνατὸν νὰ ὄρεθῃ. ὅμως ἔζειν ἀνόμῃ ἡ
μάμμη τοῦ Βαλτάσαρ, ἦγεν ἡ μητέρα τῶ Πατρὸς αὐτοῦ Ναβεχοδονόσωρ,
καὶ ὅποια ἤξευρε διὰ τὸν Προφήτην Δαυιδὴλ, ὅπου ἐδιάλυσεν τὰ ὀράματα
ἐκεῖνα τὰ φοβερά, τῶ ἀνδρὸς αὐτοῦ Ναβεχοδονόσωρ, καὶ εἶπε τῶ ἐγγόνῳ
τῆς, ἦγεν τοῦ Βαλτάσαρ τοῦ βασιλέως· μὴ λυπῆσαι παιδί μου, ὅτι ἐδὼ
εἶναι ὅσας μέγας Προφήτης Ἑβραῖος θαυμαστὸς ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ, ὀνόμα-
τι

τι Δανιήλ. ἔτος πολλαῖς φοραῖς εὐγαλε τὸν πατέρα σου Ναβυχοδοσόσωρ
 ἀπὸ πολλῶν ἀθυρίαν ἀπὸ τὰ θαυμαστὰ καὶ ἀπόκρυφα ὄνειρα ὅπερ εἶδε,
 τὰ ὅποια ἐδούας σοφὸς ἐδιωήθη νὰ τὰ διαλύσῃ τί λέγαν, μόνον αὐτὸς
 τὰ ἐδιάλυσεν. εἶναι δὲ ἀληθινὸς, καὶ ἐκ τῆ σόματος αὐτῆ διγύνηι χάρις
 καὶ σοφία, ὅτι τὸν ὑπακύνει ὁ Θεὸς πάντοτε εἴτι τῆ ζητήσῃ, καὶ αὐτὸς δύ-
 νεται νὰ σοῦ τὰ ἐρμηνεύσῃ ὡς ἡγιασμένος ἀνθρώπος καὶ δῶλος τῆ Θεῶ.
 Ἀκέσας δὲ ταῦτα ὁ Βαλτάσαρ, ἐχάρη χαρὰν μεγάλην, καὶ ἀπέσειλε καὶ
 ἤφεραν τὸν Δανιήλ ἐνώπιον αὐτοῦ μετὰ τιμῆς καὶ παρρησίας μεγάλης.
 Τότε ὡς εἶδεν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς εἶπεν αὐτῷ· ὅτι εἰὰν διαλύσῃς καὶ ἐρ-
 μηνεύσῃς τὰ ὀνείματα, ὅπερ εἶναι γεγραμμένα εἰς τὸν τοῖχον, τὰ ὅποια
 ἐγραφε μία χεῖρα, ὅταν ἔτρωγα μετὰ τῶν Ἀρχοντῶν μου, νὰ σὲ δώσω τὸ
 ἡμισυ τῆς βασιλείας μου, καὶ νὰ σὲ κάμω καὶ Ἀρχοντα Χαλδαίων καὶ Μή-
 δων, καὶ πολλῶν παραγμάτων, καὶ Πόλεων, καὶ νὰ εἶσαι δόξτερος τῆς βασι-
 λείας μου, νὰ κατέζῃσαι μετ' ἐμῶ. Τότε ὁ Δανιήλ ἐπροσκύνησε τὸν βα-
 σιλέα Βαλτάσαρ, καὶ τῷ εἶπεν· αἱ δωρεαὶ σου καὶ ἡ βασιλεία σου νὰ εἶναι
 μετ' ἐσένα. ἐγὼ δωρεὰς δὲν θέλω, οὐδὲ λαμβάνω. ἐπειδὴ γὰρ πᾶσα
 σοφία καὶ σωώσεις καὶ γνώσις παρὰ Θεῶ δίδεται εἰς τῶν ἀνθρώπων. λοι-
 πὸν ἄκουσον. Ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ αἰώνιος καὶ ἀληθινὸς ἔδωκε τῷ βασι-
 λείαν Ναβυχοδοσόσωρ τῷ πατρός σου. ἐπλάτυνε τῷ δόξαν αὐτῶ καὶ τῷ
 Ἀρχίῳ ἕως ἁκρῶν τῆς γῆς, καὶ ἐδέλωσεν Ἐθνη πολλὰ, καὶ ἐπροσκύνη-
 σαν αὐτὸν βασιλεῖς, καὶ ἐδέλωσαν αὐτὸν Λαοὶ, καὶ Χῶραι, καὶ Πόλεις,
 καὶ ἡ δυναστεία αὐτῆ καὶ τὸ μέγεθος καὶ ἡ ἐξουσία ἐμεγαλυνήθη πολλὰ,
 καὶ οἱ λόγοι αὐτῆ καὶ ἡ βελὴ δυνατή, καὶ δὲν ἠθέλησεν ὁ πατήρ σου νὰ
 σέβεται τὸν Θεὸν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ἀμὴ μὴ πολλῆς ἀλαζονείας
 ἐθεοποίησε τὸν ἑαυτὸν τῶ, καὶ ὠνομάθη Θεός. ὕψερον δὲ ἐταπεινώθη, καὶ
 ἡ ἀνθρωπίνη ἐκείνου μορφή μετεβλήθη εἰς ὁμοίωμα ζώου, καὶ ἐμεινεν
 ἔτι καιρὸν πολλὸν, ἕως ἃ μετενόησε καὶ ὡμολόγησε τὸν Θεὸν ἀληθινόν,
 ὅπερ ἔχει ἐξουσίαν νὰ θανατώσῃ καὶ νὰ ζήσῃ τὸν ἀνθρώπον, καὶ νὰ τὸν
 πτωχαίνῃ καὶ νὰ τὸν καὶ ὡς θέλει καὶ βέλεται, καὶ πάλιν ἔδωκεν εἰς
 τὸν πατέρα σου τῷ μορφῷ αὐτοῦ καὶ τῷ βασιλείαν. ὅμως βασιλεῖ,
 ἡμεῖς τῷ ἀλήθειαν ἐπαιδεδέθημεν καὶ τὴν δικαιοσύνην, καὶ ὡς ἐδιδάχθη-
 μεν καὶ ἠξόλομεν, νὰ σὲ εἰπῇμεν τῷ ἀλήθειαν ὅλην εἰς τὰ ὀνείμα-
 τα, ὅπερ εἶδες καὶ τὰ ἐγραψεν ἡ χεῖρα ἐκείνη. ἐπειδὴ ᾧ ἐσὺ ἐκαταφρό-
 νησας τῶ Θεῶ, καὶ ἐμίσηες καὶ ἐκαταπάτησας τὰ ἱερὰ σκδὴν τοῦ Θεῶ
 Ναῶ, καὶ ἔωγεις εἰς αὐτὰ μετὰ τοὺς Ἀρχοντῶν σου, καὶ μετὰ ταῖς παλλακί-
 δεσσιν, ἔδειξέ σε ὁ Θεὸς σημεῖον μέγαλον μετὰ τῷ χεῖρα ἐκείνῃ, ὅπου
 ἐγραφε ταῦτα τὰ ὀνείματα, Μανὴ, Θεκέλ, καὶ Φαρῆς, τὰ ὅποια δηλοῦν
 ἔτι· ὅτι ὁ Θεὸς διεμέρισε τῷ βασιλείαν σου, καὶ κατέλυσε τῷ Ἀρ-
 χίῳ σου, καὶ ἐκοψε τῶ χρόνος τῆς ζωῆς σου, καὶ τῷ ἐξουσίαν σου, καὶ
 τὸν πλετόν σου, καὶ τὴν δόξαν σου, καὶ τὸν θρόνον σου ἔδωκεν εἰς ἄλλῳ ἀν-
 θρωπίνῳ. Ταῦτα εἶπεν ὁ Προφήτης Δανιήλ ἐμπαροῦν τοῦ βασιλέως Βαλ-
 τάσαρ, χωρὶς τινὸς φόβου ἢ δειλίας, καὶ ὁ βασιλεὺς, ὡς ἤκουσεν οὕτως,
 ἐλυπήθη καὶ ἔγινεν ὡς νεκρὸς, καὶ ἔπεσεν εἰς φόβον μέγαν, καὶ ἔπαυσεν

ἡ δόξα αὐτῆ, καὶ ἡ παρρησία, καὶ ἦτον τεταπεινωμένος καὶ δεδωλωμένος, ἀκέσας τὸν ἔξολοθρομὸν τῆς ζωῆς του καὶ τῆς βασιλείας τε. Μετὰ δὲ ὀλίγον καιρὸν Δάρειος ὁ Μῆδος, ὁ καὶ Ἀσυάγης λεγόμενος παρὰ τῶν γραφόντων Ἑλλήνων εἰς τὰς Περσικὰς Ἰστορίας, ἦλθε μὲν πολλῆς δυνάμεως φασάπων ἀναειδημένων, καὶ κατέλυσε καὶ ἐθανάτωσε τὸν ὑπερήφανον Βαλτάσαρ τὸν Βασιλέα, καὶ τὸν λόγον τῆ Προφῆτε Δανιήλ.

ΚΑΤ' ΑΥΤΕΙΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΠΕΡΣΩΝ.

Ελαβε δὲ τὴν βασιλείαν αὐτὸς ὁ Δάρειος ὁ Μῆδος, καὶ ἐταπείνωσε τὴν σκληροφραγίαν τῆς Βαβυλωνίας, καὶ ἔκαμιν αὐτὴν δέλιον τῆς βασιλείας τῶν Μήδων, νὰ τὴν ἀποτελῇ, καὶ νὰ τῆς δίδῃ χαράττι, καὶ ἔτιως ἐκυρίευσαν οἱ Μῆδοι τὰς ἀλαζόνας Χαλδαίας. ἀμὴν ἔδὲ αὐτοὶ οἱ Μῆδοι τὰς ἀλαζόνας Χαλδαίας ἐκαταξόπωσαν καλὰ, διότι πολλὰς χρόνας δὲν ἐκέρδησαν τὴν βασιλείαν, ἀμὴν συντόμως ἐχάλασαν αὐτὴν. καὶ τὴν αἰτίαν θέλω εἰπῆ. Ὡσαύτ' ἐβασίλευσε τῆτος ὁ Δάρειος, ὁ Ἀσυάγης ἐγέννησε θυγατέρα, καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Μανδάνην, διὰ τὴν ὁποίαν εἶδεν ὀράματα ἑξαίσια, καὶ ἐφοβήθη πολλὰ, καὶ ἐλυπήθη ἡ καρδιά τε. εἶδε δὲ ὄραμα, ὅτι ἡ θυγατέρα τε ἡ Μανδάνη ἐκάθετο καὶ ἐκατέρησε, καὶ πόσον πολὺ ἐκατέρησεν, ὥστε ἐσκέπασε καὶ ἐγέμισεν ὅλῃ τὴν γῆν τῆς Ἀνατολῆς. καὶ πάλιν ἄλλῃ νύκτι εἶδεν ἄλλο ὄνειρον, ὅτι ἀπὸ τῆς μήτρας τῆς Μανδάνης ἐγῆκεν σῆας δαυλὸς, καὶ ὁ δαυλὸς ἐγένετο κλῆμα, καὶ μετὰ φύλλα τε ἐσκεπάσθη ἡ Ἀνατολή, καὶ ἡ γῆ τῶν Μήδων, καὶ ὅλη ἡ Περσία. καὶ ἀπὸ τῶντα τὰ ὄνειρα εἶχεν ὁ Δάρειος εἰς τὴν θυγατέρα τε τὴν Μανδάνην ὀργὴν πολλὴν καὶ λογισμὸς πῶς νὰ κάμῃ εἰς αὐτήν. καὶ συμβουλεύσας εἰς τὸν ἑαυτόν του, ἐσοφίσθη, ὅτι τὴν θυγατέρα του νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ, καὶ ἔτι τὴν ἔδωκεν σῆος ἀνδρὸς, ὀνόματι Καμβύση, ὁ ὁποῖος ἦτον ἀπὸ ἀνδρώπας ταπεινὸς καὶ ἰδιώτης, ὅπερ δὲν εἶχαν ἐγχείριαν ἔδὲ ὄνομα, μόνον ἀτιμίαν καὶ δούλειαν. καὶ ἡ σύννοια τῆς Δαρείου ἦτον τῆτι, ἢ γεννήσῃ ἡ θυγατέρα τε παιδί, ἢ τὸ παιδί τῆς κάμῃ ἄλλο παιδί, ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ δὲν ἦτον ἀνδρωποὶ ὠνομασμένοι, ἀμὴν ἀτιμοὶ, καὶ ταπεινοὶ, δὲν θέλουν μεξήσει, ἔδὲ νὰ λογιάσεν ποτὲ, διὰ νὰ λάβεν τιμὴν ἢ βασιλείαν. ὁπότεν ὅν ἐγγαστρώθη ἡ Μανδάνη ἡ θυγατέρα τε, καὶ ἐφθασεν ὁ καιρὸς νὰ γεννήσῃ, ἐκάθισεν ὁ πατέρας αὐτῆς ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐπρόσεχεν ἀκριβῶς, καὶ ἐβλεπε, τί παιδί θέλει γεννήσῃ, ἀρσενικόν, ἢ θηλυκόν. ἐγέννησε δὲ παιδί ἀρσενικόν, καὶ ἐπῆρετο τῆς ὥρας ὁ βασιλεὺς ὁ πατὴρ αὐτῆς, καὶ ἐφύλαξεν αὐτὸ, καὶ ἐκραξεν σῆα ἀπὸ τῆς Ἀρχοντίας αὐτῆς, ὀνόματι Ἀρπαγόν, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ τὸ παιδί, διὰ νὰ τὸ θανατώσῃ. Ὁ δὲ Ἀρπαγὸς ἐκραξεν σῆα βεκόλον ἀνδρωπὸν ἐδικόν τε, καὶ ἔδωσέ του τὸ παιδί, νὰ τὸ ρίξῃ εἰς τὸν λόγγον, διὰ νὰ τὸ φάγῃ τὰ θηρία. Ἐπῆρε λοιπὸν ὁ βεκόλος τὸ παιδί ἀπὸ τὸν Ἀρχοντα, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ σπήτιόν τε, καὶ ὡς ἐπῆγεν, ἤρε τὴν γυναῖκα αὐτῆς τῆς ὥρας ὅπερ ἐγέννησε τὸ παιδί, καὶ τὸ ἐρρίξεν ἀποθαμμένον, καὶ ὡς εἶδεν ἡ γυναῖκα αὐτοῦ

τὸ παιδί, ὅπῃ ἤφερον ὁ ἄνδρας αὐτῆς, ἐχάρη πολλά, διὰ τὰ τὸ βά-
 λη εἰς τὸν τόπον τῆ παιδείας αὐτῆς, τὰ τὸ ἔχει, καθὼς καὶ τὸ παιδί ὅπῃ
 ἐγύνησε. καὶ ἔτις ἔλαβεν αὐτὸ διὰ παιδίον αὐτῆς, καὶ ἀνέτρεφε μετὰ με-
 γάλῃ χαρᾷ καὶ πόθῳ καὶ ἀγάπῃ, καὶ Κύρον τὸ ὄνομα αὐτῇ ἔβαλε. τὰ
 δὲ ὅσα ἐγιναν εἰς αὐτὸ τὸ παιδί, τὰ τὰ ἐξηγηθῆ τινὰς, εἶναι θαυμα-
 ρὰ διὰ τὰ ἀκρότη ἀνδραποσ. τὸ δὲ παιδίον ὁ Κύρος ἀνέξῃ καὶ νύ-
 ξῳθῇ εἰς ἡλικίαν, καὶ ἦτον ὡραῖος, καὶ εἰς ὅλα τε ἐπιτήδειος καὶ χαριτω-
 μέος, καὶ πολλαῖς φοραῖς εὐγαινε, καὶ ἐπαιζε μετὰ τὰ παιδιά, ὅπῃ ἦσαν
 εἰς μίαν ἡλικίαν μετ' αὐτῇ, καὶ ἐχαίροντο. τὰ δὲ παιδιά, ὡσανῶν ἐπαιζαν,
 εἶπαν εἰς τὴν μέσσην τὴν ὅλα ὁμοφώνως ὅτι τὰ κάμουν ἀπὸ τὴν μέσση
 αὐτῇ βασιλέα σὺν ἀπὸ ὅλα τὰ παιδιά, καὶ τὰ ἔχει ἐξουσίαν τὰ δέξῃ,
 καὶ εἴτι ἀποφασίσῃ, τὰ ἔχει τὸ βέβαιον. ἦσαν γὰρ ἐκεῖ καὶ Ἀρχόντων
 παιδιά καὶ πτωχῶν, ὅπῃ ἔκαμαν τὰς ψήφους, καὶ ἔκαμαν βασιλέα τὸν
 Κύρον. ὅμως εἴτι ἠθέλε κέρη καὶ ἀποφασίσῃ ὁ βασιλεὺς Κύρος, ὅλα
 τὰ παιδιά τὸ ἔσεργαν, ἐπειδὴ αὐτοκτόνη, καὶ βασιλέα ἔκαμαν αὐτὸν θε-
 ληματικῶς, καὶ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ ἐδούας τὴν ἐναντιεῖτο. μόνος δὲ ὁ
 υἱὸς τῆ Ἀρχοντος τῆ Ἀρτεμβαίνης δὲν ἠθέλε τὰ σέρξῃ τὴν ἀπόφασιν αὐ-
 τοῦ τῆ Κύρος, τὰ εἶναι εὐπειθῆς ὡς τὰς ἄλλας. λοιπὸν ὡς εἶδεν ὁ Κύ-
 ρος, ὅτι δὲν σέργει αὐτὸν διὰ βασιλέα ὁ υἱὸς τῆ Ἀρτεμβαίνης, ὥρισε τὰ
 παιδιά τὰ ἄλλα, καὶ ἐπίασαν αὐτὸν, καὶ τὸν ἔδειραν πολλὰ βαρέα. τὸ
 δὲ παιδί αὐτὸ, ὅπῃ τὸ ἔδειραν, κλαίοντες ἔδραμε πρὸς τὸν πατέρα αὐ-
 τῇ, καὶ ἔδειξε καὶ τὰς πληγὰς ὅπῃ εἶχεν ἀπὸ τῆς ῥαβδισμῆς. Ὡς εἶδεν
 ὁ πατήρ αὐτῇ ὁ Ἀρτεμβαίνης τὰς πληγὰς τῆ παιδείας, καὶ τὸ δάκρυον, καὶ
 ἀκρότη καὶ τὰς ὕβρεις, ὅπῃ εἶπε πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ ὁ Κύρος, ἐθυμώ-
 θη πολλά, καὶ ὡς εἶχε παρρησίαν, ὡς δούλης καὶ σὺδοξος Ἀρχων τῆς
 Βασιλείας, ἔδραμε παρὰ τοῦ εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ εἶπε τὰ γινόμενα ὅλα
 καταλεπτῶς, καθὼς ἠκασε παρὰ τῇ υἱῇ αὐτῇ.

Ὁ δὲ Βασιλεὺς, ὡς ἠκασε ταῦτα ὑπὸ τῆ Ἀρχοντος, ἐθυμώθη πολλά,
 καὶ εἰς τὸν ἑαυτοῦ τῇ ἐλόγιασε περὶ τῆς Βασιλείας τῇ παιδείας, πῶς εἶναι,
 καὶ πῶς ἐγύνητο, καὶ μήπως δηλοῖ κατ' αὐτῇ ἐναντίον. καὶ παρὰ τοῦ ἐσειλε,
 καὶ ἤφεραν τὸν Κύρον ἐμπαροδοῦν αὐτῇ, καὶ ὡσανῶν ἦλθε, λέγει πρὸς αὐτὸν
 διὰ ποίαν αἰτίαν σὺν παιδί ὡσανῶν ἐσὺν κάμνεις τόσῳ ἀτιμίαν εἰς σὺν
 Ἀρχοντος υἱὸν, τὰ τὸν ὕβεισῃς καὶ τὰ τὸν δείρης; ὁ δὲ Κύρος ἀπεκείθη
 χωρὶς κανσὺν φόβον, καὶ μὴ παρρησίας καὶ ἐλδοθερίας πρὸς τὸν βασι-
 λέα, καὶ εἶπεν· ἐρωτῶσε Βασιλεῦ, ἡ βασιλεία σε κράζεις τὰς Ἀρχοντάς
 σε καὶ ὅλον τὸν Λαόν, καὶ οὐδεὶς σὺν ὀρισμὸν, ὅτι τὰ τὸν κάμνῃ, καὶ ὅλοι
 προσκυνῶν, καὶ ὁ ὀρισμὸς σε γίνεται, καὶ ἐὰν τύχη καὶ ὄρεθῇ τινὰς ἀνυπό-
 πικτος καὶ δὲν κάμνῃ τὸν ὀρισμὸν σε, παιδοῦς αὐτὸν, ἡ ἐχί; ὁ δὲ βα-
 σιλεὺς ἀπεκείθη, ὅτι παιδοῦς αὐτὸν. Τότε λέγει ὁ Κύρος πρὸς τὸν βα-
 σιλέα, ἔτις ἐποίησα καὶ ἐπαίδεῦσα τὸν ἀνυπόπικτον, καὶ ἀπειθῇ. καλὰ
 καὶ αὐτῇ ἡμεῖς παιδιά, καὶ εἰς γέλοισιν τὸ ἐκάμωμεν, πλὴν διὰ βασιλέα
 ἐμὲ ἐψήφισαν, τὰ ἔχω ἐξουσίαν εἰς αὐτοὺς τὰ παιδοῦς ἐκείνους, ὅπου
 δὲν εἶναι εἰς τὸν ὀρισμὸν με, διὰ τῆτο ἔδαιρα καὶ τῇ Ἀρχοντος τούτῃ τὸν

υἱόν, διὰ τὴν μὲ παρακῆσιν, νὰ μὴ κάμῃ τὸν ὀλισμόν μιν. Ἀκέσας δὲ ὁ βασιλεὺς τὰς λόγους τῶ Κῦρος, καὶ ἰδὼν τὴν τόλμαν, καὶ παρρησίαν ὅπως εἶπεν, εἶδε καὶ τὴν θεωρίαν αὐτῶ καὶ τὸ χῆμα, καὶ ἐθαύμασεν. ἠθέλησε δὲ ὁ βασιλεὺς νὰ ἰδῇ, τίτος υἱὸς εἶναι ὁ Κῦρος, καὶ ἐζήτησε τὸν πατέρα αὐτῶ, καὶ ἔτις ἦλθεν. ὁ δὲ βασιλεὺς ἐξέταξε τὸν βακκόλον, καὶ εἶδεν κακῶς καὶ βαρέως νὰ τῶ εἰπῇ, τίτος υἱὸς εἶναι ὁ Κῦρος, ὁ δὲ βακκόλος μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνῃ τοὺς ῥαβδισμὸς καὶ τὰ μαρτύρια τοῦ βασιλέως, ὡμολόγησε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ, ὁ Κῦρος, τῶ τὸ ἔδωκεν ὁ Ἄρχων διὰ τὴν σκοπώσιν, καὶ ὡσαύτῃ ἀπέθανε τὸ παιδί τῶ, τὸ ἐκράτισε, νὰ τὸ ἀναθρέψῃ, νὰ τὸ ἔχῃ, εἰς τόπον τῶ παιδίσ αὐτῶ. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀκέσας ἔτις, ἐπληροφόρηθη, καὶ ἐβεβαιώθη, ὅτι αὐτὸ τὸ παιδί εἶναι τῆς θυγατρὸς τῶ, ὅπως τὸ ἔδωκε τῶ ἄρχοντος, νὰ τὸ σφάξῃ, καὶ ἐγέμισεν ἐν τῶ ἅμα θυμὸν, καὶ ὀργὴν, νὰ θανατώσῃ καὶ τὸν Κῦρον, καὶ ἔτις ἐκράξεν ὅλους τὰς Σοφῶς, καὶ Μάγους, καὶ Ἀσρολόγους, καὶ ἐσυμβεβλήθη μετ' αὐτῶς κατὰ τῆς ζωῆς τῶ Κῦρος, διότι θέλει βασιλεύσει, καθὼς εἶδον ἐκεῖνα τὰ θαυμαστὰ ὀράματα. ἀλλ' ἡ βελὴ τῶ Θεῶ ἐνίκησε καὶ νικᾷ, ὅτι λέγει ὁ Θεὸς Δαβὶδ· „Κύριος διασκεδάζει „βελὰς Ἐθνῶν, ἀθετεῖ δὲ λογισμὸς Λαῶν, καὶ ἀθετεῖ βελὰς Ἀρχόντων. ἡ δὲ βελὴ τῶ Κυρίου εἰς τὸν αἰῶνα μένει“. Ὁμῶς ἀπεκρίθησαν ἔτις οἱ Σοφοί, καὶ ἄλλοι ὅσοι ἦσαν, εἶπαν τῶ βασιλέως· ἡζώρε, ὅτι ἡ βασιλεία ὅπου ἠθέλε νὰ λάβῃ τὸ παιδί, ἐπληρώθη, διότι ἐγίνε βασιλεὺς τῶ παιδίων· καὶ περὶ τῶ φόβου καὶ λογισμῶ ὅπως ἔχεις διὰ τὸ παιδί, μὴ λυπεῖσαι καὶ ἀδημονεῖς, ὅτι ἐτελειώθη, ὡς εἶπαμεν, ἡ ἐξουσία αὐτῶ εἰς τὰ παιδία. Ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς ἠκούσε τῶς τῶς λόγους παρὰ τῶ Σοφῶν, ὠφραίνθη πολλὰ καὶ ἠγαλλιάθη διὰ τὴν ὥραν. ἀλλ' ἡ καρδιά τῶ ἐβάφη εἰς τὴν κακίαν, καὶ ἐταράσσεται, καὶ διὰ τὸ νὰ δώσῃ αὐτὸ τὸ παιδί τὸν Κῦρον τὸν ἐγγονα αὐτοῦ τοῦ Ἄρχοντος τοῦ Ἀρπάγου νὰ τὸ θανατώσῃ, καὶ αὐτὸς δὲν ἔκαμε τὸν ὀλισμόν τῶ, ἔσειλε καὶ ἐπῆρε τὸν υἱόν αὐτῶ τῶ Ἀρπάγου, καὶ τὸν ἐσφάξε, καὶ ὤρεσε τὸν μάγειρον αὐτῶ, καὶ ἔψῃσε τὰ κρέατα τῶ κορμίσ τῶ παιδίσ, τὴν δὲ κεφαλὴν ἐβράσε, καὶ ἔτις κράζει τὸν Ἀρπαγον νὰ φάγῃ μετ' αὐτῶ. καὶ ὡσαύτῃ ἐκάθισαν εἰς τὴν ῥάπεζαν, ἠφεραν τῶ βασιλέως χάρις φαγητὰ, τῶ δὲ Ἀρπάγου ἠφεραν τὰ κρέατα τῶ παιδίσ τῶ ψημένα, καὶ μὴ ἡζώρωντας, ἔφαγον αὐτὰ. Ὁ δὲ βασιλεὺς διὰ τὴν γνωρίσιν ὁ Ἀρπαγος, ὅτι τῶ παιδίσ τῶ ἦσαν τὰ κρέα ὅπως ἔφαγον, εἶχεν ὀρδινίαν τῶ μαγείρε, καὶ ἠφερε τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ χεῖρα εἰς ἑῶν μεγάλον πινάκι, καὶ τὰ ἐβάλεν εἰς τὴν ῥάπεζαν ὁμοῦς εἰς τὸν Ἀρπαγον. ὡς δὲ εἶδε τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ χεῖρα, ἐγνωρίσε πῶς εἶναι τοῦ φιλτάτῃ υἱῶ αὐτοῦ ὁ ἐλκεῖνός πατὴρ τὰ μέλη ἐκεῖνα, καὶ παρόντος ἐσφάγη εἰς τὴν καρδίαν καὶ ἐξόμαξε, καὶ ἐλυπήθη πολλὰ καὶ ἐκλαυσε πικρῶς, καὶ ἀπὸ τότε ἐβάλεν ὀργὴν εἰς τὸν βασιλέα, διὰ τὴν κάμῃ τὴν ἐκδίκησιν, ἀλλ' ὁ δὲν ἐδυνάετο, πλὴν ἐφύλασεν αὐτὸν, διὰ τὴν εὖρη καιρόν. Ὁ δὲ Κῦρος ἐγῆκεν ἀπὸ τῶ Μιδίαν, καὶ ὑπῆγον εἰς τὴν Περσίαν, καὶ δέεισεν ἐκεῖ. ἦλθε δὲ εἰς ἡλικίαν ἀνδρός, καὶ ὁ Ἀρπαγος

πάντοτε ἔγραφε γράφας εἰς αὐτὸν καταπαύω τῷ βασιλέως, καὶ ἀνάγκάζει
τον, νὰ ἔλθῃ μὲ φεσάτον νὰ λάβῃ τὴν βασιλείαν. ὁ δὲ Κύρος ἀναγκα-
θεὶς πολλὰ ἦλθε κατὰ τῷ βασιλέως τῷ πάππῳ αὐτοῦ, καὶ πολεμήσας,
ἐνίκησεν αὐτὸν, καὶ ἔλαβε τὴν βασιλείαν.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΚΥΡΟΥ ΕΓΓΟΝΟΥ ΔΑΡΕΙΟΥ.

Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσεν ὁ ἔγγονος αὐτοῦ ὁ Κύρος, καὶ ἔγινε μέγας
καὶ θαυμαστὸς καὶ φοβερός. ὁ δὲ Κροῖσος, ὁ βασιλεὺς τῆς Λυδῶν, ἦλθε
καὶ δυνάμεως μεγάλης καὶ φοβερᾶς, νὰ πολεμήσῃ τὸν Κύρον. ὁ δὲ Κύ-
ρος ὁ βασιλεὺς ἔστειλε καὶ ἤφεραν τὸν Δανιὴλ τὸν Προφήτην, καὶ ἐρώτησεν
αὐτὸν, νὰ τῷ εἰπῇ, αὐτὸ εἶναι καὶ νικήσῃ τὸν Κροῖσον βασιλέα. ὁ δὲ Δα-
νιὴλ δὲν ἠθέλησε, καὶ ὁ Κύρος ἐβαρύνθη εἰς αὐτὸν, καὶ ἔβαλεν αὐτὸν
εἰς τὸν λάκκον τῆς λεόντων, καὶ δι' ἄλλας πολλὰς αἰτίας ὅπου γράφει ἡ
παλαιά. τὰ δὲ λεοντάκια ἔδραμαν εἰς τὸν Δανιὴλ, καὶ ἐκαταφίλησαν τοὺς
πόδας αὐτοῦ. ὡς δὲ εἶδεν ὁ Κύρος, ὅτι δὲν ἔβλαψαν αὐτὸν τὰ λεοντά-
κια, εὐγάλεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ λάκκου, καὶ ἔπεσεν εἰς τὰς πόδας αὐτοῦ, καὶ
ἐπροσκύνησεν αὐτὸν, καὶ ἐβόα ὅτι ἡμαρτον εἰς σέ, ἦγαν ἑπταίσα, καὶ
συμπάθισαί με, καὶ παρακαλῶσε δεήσει τὸν Θεὸν καὶ εἰπέ με, αὐτὸ εἶναι,
καὶ δυνάμει νὰ πολεμήσω μὲ τὸν ὑπερήφανον Κροῖσον, καὶ ἄρπαγον βα-
σιλέα, ὅτι ὅλον τὸν Κόσμον ἐδέλωσε καὶ δὲν ἐχόρτασε. Καὶ ὁ Δανιὴλ
δειθεὶς τῷ Θεῷ, ἀπεκάλυψεν αὐτῷ περὶ τοῦ Κυρίου, καὶ λέγει τῷ Δα-
νιὴλ· ἤξευρε, ὅτι νικᾷς τὸν Κροῖσον, καὶ τὸν πιαίεις εἰς τὰ χεῖρά σου
αἰχμάλωτον, ὅτι διὰ σέ εἶπεν ὁ Θεός, ὅπως ἔκαμε τὸν Οὐρανὸν, καὶ
τὴν Γῆν, διὰ τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου, ὅτι ἔγω λέγει Κύριος ὁ Θεός τῷ
χειρῶ μου Κύρῳ, ὅτι ἐγὼ εἰμι βοηθὸς αὐτοῦ, νὰ ὑπακούσῃ αὐτοῦ
Ἑθνη. καὶ τὴν δυνάμει αὐτοῦ τῆς ἐχθρῶν του τῆς βασιλείων θέλω κά-
μῃ ἀδυνάτῳ, καὶ θέλω ἀνοίξῃ θύρας ἐμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ θέλω εἶσαι
βοηθὸς αὐτοῦ, νὰ σωτείῃ πόρτας χαλκᾶς, καὶ νὰ τοὺς ἀφανίσῃ, καὶ
τὰς θισαυρὰς ὅπως εἶναι κεκρυμμέναι, θέλω τὰς ἀνοίξῃ, καὶ νὰ τὰς φανε-
ρώσω· ἡγουν τὰς βασιλεῖς, ὅπως θέλει παραδώσει ὁ Θεός εἰς τὰς χεῖ-
ρας τοῦ Κυρίου, νὰ τὰς ἀφανίσῃ, καὶ νὰ τὰς ἐξολοθρεύσῃ, νὰ λάβῃ τὴν
βασιλείαν αὐτῶν, καὶ τὸν βίον καὶ τὴν δόξαν, διὰ νὰ γνωρίσῃ, ὅτι Κύ-
ριος ὁ Θεός ὁ μέγας καὶ δυνατὸς παρέδωκεν αὐτὸν εἰς χεῖρας τοῦ Κυρίου.
καὶ ἔπος θέλει κτίσει καὶ τὴν Πόλιν με Ἱερουσαλὴμ, καὶ τὸν λαόν με τὸν
αἰχμάλωτον χωρὶς δῶρα θέλει τὸν ἀποστείλῃ ἐκεῖ. Ὁ δὲ Κύρος ὁ βασι-
λεὺς ἀκέσας ταῦτα, ἔπεσεν εἰς τὰ ποδάκια τοῦ Δανιὴλ, καὶ εἶπε· ὦ
Κύριος ὁ Θεός σου, ἐγὼ νὰ ἀφήσω ἀπὸ τὸν τόπον μου τὸν λαόν τοῦ Ἰ-
σραὴλ, ἵνα λαβῶσιν τὸν Θεὸν αὐτοῦ εἰς τὸ Ἱεροσόλυμα, καὶ ἔλαβε χα-
ρὰν μεγάλην, ὡσαύτῃ ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ Δανιὴλ, ὅτι νὰ νικήσῃ τὰς
ἐχθρὰς αὐτοῦ, Κροῖσον, καὶ ἄλλας Βασιλεῖς, καὶ ἀρματώθῃ καὶ τῷ Κροῖ-
σῳ, καὶ πολέμῳ γυνομένῳ, ἐνίκησεν ὁ Κύρος. Ὡς δὲ εἶδεν ὁ Κύρος, ὅτι
ἐνίκηθῃ ὁ Κροῖσος, ἐδίωξέ τον, καὶ ἐπιάσέ τον ὁ Κύρος, καὶ ἔκοψεν ἀπὸ
τὸ

τὸ φασάτον αὐτῆς τετρακόσιαις χιλιάδες, καὶ τὰς ἄλλας ἐπῆρσεν αἰχμαλώ-
τες. τὸν δὲ Κροῖσον ὁ Κύρος ἔβαλεν εἰς ξύλινον σκάμνον, ὅπου εἶχε
ῤία ποδάρια, καὶ τὸν ἐκάθισεν εἰς τὸπον ὑψηλόν, καὶ ἔτρεχεν ὁ Κόσ-
μος, καὶ τὸν ἔβλεπεν ὡς πατηχυμένον καὶ νενικημένον.

Ὡσαν ἐνίκησεν ὁ Κύρος, ἔστειλε τὸν Λαὸν τῷ Ἰσραὴλ εἰς τὴν Ἱερουσα-
λήμ, καθὼς ἔταξε τῷ Θεῷ, καὶ τῷ Δανιὴλ, ὅπως ἦτον αἰχμαλώτος εἰς τὰ
χεῖρας αὐτῆς, ὅπως ἡχμαλωτίθῃ παρὰ τῷ Ναβουχοδονόσωρ, τὸν ὁποῖον
Λαὸν τὸν ἔστειλε μετὰ τὸν Ζοροβάβελ, καὶ ἔδωκε καὶ τὰ σκεῦη τὰ χρυσᾶ, καὶ
ἀργυρᾶ, καὶ τὰ βάλεν ὡσαν κτιθῇ ὁ Ναὸς ὁ οἶκος τῷ Θεῷ, τὰ ὅποια
σκεῦη τὰ ἐπῆρσεν ὁ Ναβουχοδονόσωρ, καὶ δὲν ἠθέλησεν ὁ Λαὸς, ἦγαν οἱ
Ἑβραῖοι, καὶ ὑπάγαν, μόνον σκεῦη δύο ἡμισυ, ἦγαν χιλιάδες πενήντα,
οἱ ὅποιοι ἐπῆγαν μετὰ τῷ Ζοροβάβελ. οἱ δὲ ἐπίλοιποι Ἑβραῖοι, ὅπως ἔ-
μειναν, ἦσαν σκεῦη ἐννέα ἡμισυ, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπαρακάλεσεν ὁ Δανιὴλ
τὸν Βασιλέα, καὶ ἐπεμψεν καὶ αὐτὰς εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Ὡσαν δὲ ἐβασί-
λευσεν ὁ Κύρος ἕτος, ἦτον ἀπὸ κτίσεως Κόσμου, 4352. Τῷτος ὁ Κύρος
ἡχμαλώτωσε πολλὰς Βασιλεῖς, καὶ τὰς εἶχεν εἰς τὴν φυλακὴν διὰ καὶ τὰς
καταφρονῇ, καὶ καὶ τὰς ἀτιμάζῃ, καὶ ὅταν ἠθέλε καὶ εὐγὴ ἔξω εἰς ἑορτῶν,
ἢ εἰς ἄλλω χαρᾶν, ἔβανε τὰς Βασιλεῖς ἐκεῖνας, καὶ ἐσυρναν τὸ ἀμάξιον
μετὰ τὰς ὤμων, ἦγαν μετὰ χοινία. καὶ εἷας βασιλεῖς ἀπ' ἐκεῖνας, ὅπου
ἔξάβιζαν τὸ ἀμάξιον, ἐγύριζε συχνὰ, καὶ ἔβλεπε τὸ ἀμάξιον, ἦγαν τοὺς
ῥοχὰς ὅπως ἀνέβαιναν, καὶ ἐκατέβαιναν, καὶ ἐθαυμάζετο. εἶδε δὲ αὐτὸν
Κύρος ὁ Βασιλεὺς ἀπάνω ἀπὸ τοῦ ἀμάξου, πῶς γυρίζει ὀπίσω, καὶ βλέ-
πει, καὶ ἐθυμώθη πολλὰ ἐναντίον τε, καὶ εἶπεν εἰς τὸν ὑπηρετὰς
τε· εἶπέ τε, διὰ ποίαν αἰτίαν συχνὰ γυρίζει ὀπίσω τε καὶ βλέπει, καὶ
δὲν ἀφύκει τὸ ἀμάξιον καὶ ῥέχῃ; καὶ τῷτος μετὰ φόβου πολλοῦ καὶ ῥόμου ἀ-
πεκρίθη, ὅτι τὰς ῥοχὰς βλέπω πῶς ἀνεβαίνεν, καὶ κατεβαίνεν, καὶ κα-
τανοῶ τὸ ἄσπετον, καὶ πρόσκαιρον τῷ Κόσμῳ τῷτε, πῶς τὰ κάτω ἀνεβαί-
νεν ἀπάνω, καὶ τὰ ἀπάνω κάτω. Ὡς δὲ ἤκουσε τὸν λόγον τῷτον ὁ Κύρος,
ἐσυλλογίσθη εἰς τὸν ἑαυτὸν τε, καὶ ἐκατάλαβε τὴν εὐνοίαν τῷ λόγῳ, καὶ
ἐν τῷ ἅμα ἐπήδησε, καὶ ἔλυσεν αὐτὸν, καὶ τὰς ἄλλας, καὶ τὰς ἀνέβασεν
εἰς τὸ ἀμάξιον, καὶ μεγάλως τὰς ἐτίμησε, καὶ τῆς ὥρας τὰς ἐλόθέρωσεν.
Ἐκεῖ δὲ εἰς τὴν Βαβυλῶνα, ὅπως δέχσκετο αὐτὸς ὁ Κύρος, ἦτον εἷς θε-
ρεῖον μέγαν, καὶ ὅλοι οἱ Βαβυλώνιοι τὸ ἐπροσκυνῶσαν ὡς Θεόν· καὶ
εἶπεν ὁ Βασιλεὺς Κύρος τῷ Δανιὴλ, ὅτι προσκυῖσαι καὶ σὺ τὸν Θεόν
αὐτόν. Λέγει ὁ Δανιὴλ· ἐγὼ προσκυῶ, βασιλεῦ, τὸν Θεόν τοῦ Οὐρα-
νῆ, καὶ τῆς γῆς· ἀμὴν αὖ θέλῃς καὶ ἰδῆς τὴν δυνάμιν αὐτῆς τῷ Θεοῦ,
ὅπου τὸ προσκυνῶν ὡς Θεόν, δὲς με εὐεξίαν, καὶ θέλῃς ἰδῆ, πῶς θέ-
λω τὸ φονεύει χωρὶς κανονία ἄρμα, μόνον μετὰ τὴν δυνάμιν τῷ ἀληθινῷ
Θεῷ. Ὁ δὲ Βασιλεὺς, ἔχων ἀγάπῃ πολλῇ εἰς τὸν Δανιὴλ, εἶπέ του,
κάμε ὡσαν θέλῃς. Τότε ἐπῆρσεν ὁ Δανιὴλ πῖσαν, καὶ ξύγγιν, καὶ τεί-
χεσ, καὶ ἐζύμωσε τα ὅλα αὐτάμα, καὶ ἔκαμε ψωμῖα δώδεκα, καὶ ἐρρίξε
τα εἰς τὸ στόμα τοῦ Θεοῦ. καὶ παρὸντος ἔσκασε τὸ θερεῖον ἐκεῖνο. οἱ
δὲ Βαβυλώνιοι, ὡς εἶδαν, ὅτι ἐφόνευσεν ὁ Δανιὴλ τὸν Θεόν αὐτοῦ, πολ-
λά

λα ἐθυμώθησαν, καὶ ἔδραμαν ὅλοι εἰς τὸν Βασιλέα Κύρον, καὶ εἶπον αὐτῷ· δός μας τὸν Δανιὴλ, νὰ τὸν φορέσωμεν, εἰδὲ, σὲ θανατώμεν. Ὡς δὲ εἶδεν ὁ Βασιλεὺς τὴν ὁμόνοιαν, καὶ ὁρμὴν τῆς Λαῆ, ἐφοβήθη, καὶ παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν· καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν Βαβυλῶνα ἦτον σῆας μέγας λάκκος, καὶ εἶχε μέσα ἑπτὰ Λέοντας, καὶ ἐκεῖ μέσα ἔρριξαν τὸν Δανιὴλ, διὰ νὰ τὸν φάγῃ. ὅμως ἔκαμιν ἐκεῖ μέσα μὲ τὰς λεοντάρια ἡμέρας ἕξ. καὶ τῇ καιρῷ ἐκείνῳ ἦτον καὶ ὁ Προφήτης Ἀββακὺμ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ εἶχε βράσει ὕσπρια, νὰ τὰ ὑπάγῃ εἰς τὰς ἐργάτας, ὅπῃ εἶχεν εἰς τὸ χωράφι τε, καὶ ἐπῆρε καὶ ψωμί, ὅτι ἦτον καιρὸς θέρους, καὶ πηγναμένος εἰς τὸ χωράφι, ὑπῆντισεν εἰς τὴν στρατὸν τὸν Ἀρχιστράτηγον Μιχαὴλ, καὶ λέγει τε ὁ Ἀγγελος· Ἀββακὺμ Προφήτα, τὸ φαγὶ αὐτὸ νὰ τὸ ὑπάγῃς τῇ Δανιὴλ εἰς τὴν Βαβυλῶνα, ὅτι ἔχει ἡμέρας ἕξ, ὅπῃ εἶναι εἰς φυλακὴν, καὶ δὲν ἔφαγε, καὶ εἶναι πεινασμένος. Λέγει τε ὁ Ἀββακὺμ· Αὐθιγὰ με, ἐγὼ τὴν Βαβυλῶνα δὲν τὴν εἶδα, καὶ τὸν λάκκον τῶν Λεόντων δὲν ἠξόλω πῶς εἶναι, καὶ πῶς νὰ ὑπάγῃ; Τότε ἔπιασεν αὐτὸν ὁ Μιχαὴλ ἀπὸ τὴν κορυφὴν, καὶ τὸν ἐβάστα, καὶ τὸν ἐπῆγεν ἕως τὸν λάκκον τῶν Λεόντων, καὶ ἔκραξεν ὁ Ἀββακὺμ, Δανιὴλ, Δανιὴλ, ἔπαρε αὐτὸ τὸ φαγὶ, ὅπῃ σὲ ἔσειλεν ὁ Θεός. Καὶ εἶπε Δανιὴλ, ἐνθυμήθηκέ με ὁ Θεός, καὶ δὲν με ἄφηκε νὰ ἀποθάνω. Τότε ἐσηκώθη, καὶ ἔφαγεν ἕως ἃ ἐχόρτασε, καὶ πάλιν ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαὴλ ἄρπαξε τὸν Προφήτην Ἀββακὺμ, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου λέγουσι, ὅτι εἶναι δώδεκα ἡμερῶν ὁδὸς ἕως ἐκεῖ ἀπὸ τῆς Βαβυλῶνα, καὶ πάλιν ὅταν ἐπῆγε τὸ μαγέρεμα εἰς τὰς ἐργάτας ἦτον ζεστόν. καὶ τὸ παχὺ ὑπῆγεν ὁ Βασιλεὺς Κύρος, καὶ εὐγαλε τὸν Δανιὴλ ἀπὸ τὸν λάκκον τῶν Λεονταρίων ζωντανόν, καὶ ὑγιή· καὶ ἐκείνας ὅπῃ τὸν ἔρριξαν, τὰς ἔβαλε μέσα εἰς τὸν λάκκον, καὶ τὰς ἔφαγαν τὰ θηρία. Ὁ δὲ Βασιλεὺς μετὰ καιρὸν ἀθροήσας, ἀπέθανε, καὶ ἔκαμιν εἰς τὴν Βασιλείαν χρόνος, 32.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΔΑΡΕΙΟΥ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΚΥΡΟΥ.

Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτῆς Δάριος Καμβύσης, καὶ ὡσαύτῃ ἐβασίλευσεν, ἐκίνησαν πόλεμον κατ' αὐτῆς οἱ Αἰθίοπες, καὶ ἐκινδυνώσασεν πολλὰ. οἱ δὲ Ἑβραῖοι, ὅπῃ ἐκατοικῶσαν εἰς τὴν Μαδιανὴν Χώραν, ὡς ἔμαθαν τῆτο, ἄφηκαν τῆτον τὸν βασιλέα Δάριον, καὶ ἔφυγαν καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἦτον πλῆθος πολὺ τῶν Ἑβραίων. Ὡς ἔμαθε τῆτο ὁ Δάριος, ἔσειλε τὸν Ὀλοφέρνην τὸν στρατηγόν τε, καὶ ἐπολέμα τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐσυνέβη σῆα πρᾶγμα φοβερόν, τὸ ὁποῖον θέλετε ἀκούσει. Μία Ἑβραία, ὀνόματι Ἰσθὴθ, ἐσυμβεβλήθη εἰς τὸν ἑαυτὸν της κατὰ τὴν στρατηγὸν Ὀλοφέρνην, ὅπως νὰ τὸν θανατώσῃ, καὶ ἔκαμε τοιαύτῃ μηχανῇ. ὑπῆγεν εἰς αὐτὸν κρυφᾶ, σκεπασμένη ἐκεῖ ἔξω ὅπῃ ἦτον, καὶ εἶπέ τε, ὅτι νὰ χαρίσῃ αὐτῆς χαρίσματα, καὶ νὰ τῇ παραδώσῃ τὴν Πόλιν καὶ τὰς Ἑβραίους εἰς τὰς χεῖράς τε. ὡς δὲ εἶδε τὸ κάλλος τὸ θαυμαστὸν καὶ

καὶ ὁμορφώτατον, ἔπεσεν εἰς ἀγάπην πολλὴν εἰς αὐτὴν, ὅπως κοιμηθῇ μετ' αὐτῆς. αὐτὴ δὲ εἶδε τὸν Ὀλοφέρνην, ὅτι ἔπεσεν ὅλος εἰς τὴν ἀγάπην αὐτῆς, καὶ εἶπε τε· μὴ ἀφήσης τινὰ ἐδῶ νὰ εἶναι, διὰ νὰ μὴ μεῖ ἰδῇ, καὶ μετὰ ταῦτα θέλεις με εὖρη εἰς ἄδειαν, νὰ κοιμηθῇς μετ' ἐμῆ. ὁ δὲ Ὀλοφέρνης ἐπίσδυσεν εἰς τὰς λόγους τῆς, καὶ ἦτον μόνος μετ' αὐτῆς, καὶ τινὸς δὲν ἔδειξεν, οὐδὲ τινὰς τὴν εἶδεν. ἔκαμε δὲ ἡ Ἑβραία μετ' αὐτῆς ἡμέρας ἑεῖς, καὶ ἦυρον ἄδειαν, καὶ ἔκοψε τὴν κεφαλὴν τε ἐκεῖ ὅπῃ ἐκοιμάτο. τότε ἐπῆρσεν αὐτὴν τὴν κεφαλὴν κρυφῶς τὴν νύκτα, καὶ τινὰς δὲν τὴν ἐνόησε, καὶ ἦλθε, καὶ ἐμπῆκεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ὑπῆγε τὴν κεφαλὴν τῆς Ὀλοφέρνης, καὶ τὴν ἔρριξεν ἐμποροῦν τῇ Ἑβραίῳ τῇ ποροκρίτῳ. ὡς δὲ εἶδαν τὴν κεφαλὴν, ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην. καὶ ὡσαν ἦλθεν ἡ ἡμέρα, ἔβαλαν τὴν κεφαλὴν τῆς Ὀλοφέρνης εἰς σῶα κοντάρι ἀπ' αὐτῶν, καὶ τὸ ἔστησαν εἰς τὸ τειχίον καὶ τὸ ἐνέμπαιζαν. ὡς δὲ εἶδε τὸ φασάτον ἀπέξω τὴν κεφαλὴν τῆς στρατῆρος αὐτῆς, ἔδραμαν εἰς τὴν τέταν αὐτῆς, καὶ ἦυραν τὸ κορμὶ χωρὶς κεφαλῆς. ὡς δὲ εἶδαν τὴν τοιαύτην καταδίκην, τῆς ὥρας ἔφυγεν ὅλον τὸ φασάτον, καὶ ἐλύθη ὁ πόλεμος· ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀθνήσας, ἀπέθανε.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΑΡΤΑΞΕΡΞΟΥ ΚΑΙ ΝΕΕΜΙΟΥ ΙΟΥΔΑΙΟΥ, ΚΑΙ ΑΡΤΑΞΕΡΞΟΥ ΤΟΥ ΜΑΚΡΟΧΕΙΡΟΥ.

Μετὰ τῆτον, ἐβασίλευσεν Ἀρταξέρξης, καὶ Νεεμίας Ἰουδαῖος ἐκ τοῦ σπέρματος Δαβίδ. ἡγάπα δὲ πολλὰ Ἀρταξέρξης τὸν Νεεμίαν. ὁ δὲ Νεεμίας ἐπαρακάλεσε πολλὰ τὸν Ἀρταξέρξην, ὅπως νὰ τοῦ δώσῃ θέλημα νὰ ὑπάγῃ, νὰ κτίσῃ τὴν Ἱερουσαλήμ. ὁ δὲ Ἀρταξέρξης ἔκαμε τὸ θέλημα αὐτοῦ, καὶ ἔδωκε τε ἄδειαν. ὁ δὲ Νεεμίας ἐπῆρε βίον πολλὸν, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ μετὰ Ἑσδρά τοῦ Προφήτου, καὶ ἐκτίσαν τὸν Ναὸν καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ μετὰ καὶ ἄλλας πολλὰς Ἱερωμάνους καὶ Ἀρχοντας, χρόνος, 46. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀθνήσας, ἀπέθανε. Μετὰ τῆτε τὸν θάνατον, ἐβασίλευσεν Ἀρταξέρξης ὁ Μακρόχειρος, καὶ ἀπ' αὐτὸν ἐγίνοντο ἄλλοι πολλοὶ Βασιλεῖς τῆς Περσίας, καὶ ἐπάταξαν πολλὰ Ἑθνη, καὶ ὑποδύλωσαν πάντα εἰς τῇ Περσῶν τὴν Βασιλείαν. Ἐκράτησε δὲ ἡ Βασιλεία τῇ Περσῶν ἀπὸ τῆς πρώτης Κύρης ἕως τῆς Βασιλείας Ἀλεξάνδρου, καὶ ἐγίνοντο χρόνοι διακόσιοι ἑξαάντα.

ΑΡΧΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Ο ΜΑΚΕΔΩΝ, ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΤΙΟΣ ΑΥΤΟΥ.

Εν δὲ τοῖς χρόνοις ἐκείνοις ἐβασίλευσεν ἡ Χώρα τῇ Μακεδόνων, καὶ πρῶτος ὅπῃ ἐβασίλευσεν, ἦτον ὁ Κραναός, καὶ ἐκράτησε τὴν Βασιλείαν χρόνος, 28. καὶ ἀπέθανε. Μετὰ τῆτον ἐβασίλευσαν ἄλλοι εἰκοσιῆεις Βασιλεῖς, καὶ ἀπέθαναν. Μετὰ τῆτε ἐβασίλευσε Φίλιππος τῇ Ἀλεξάνδρῳ

ὁ πατήρ. ἦσαν δὲ τότε Ἑλλήων Διδάσκαλοι καὶ Ποιηταί, Σοφοκλῆς, Ἡράκλειτος, Εὐεπίδης, Ἡρόδοτος, Σωκράτης, καὶ ὁ μέγας Πυθαγόρας, Ἰσοκράτης, καὶ Δημοθύνης. ἐβασίλευσε δὲ Φίλιππος χρόνος, 21. καὶ ἀπέθανε. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον ταῦτα ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀλέξανδρος, τὸν ὁποῖον ἔκαμε μὲ τὴν γυναικὰ τὴν Ὀλυμπιάδα. ἀμὴν ὁ Ἀλέξανδρος, ὡς λέγουσιν αἱ ἱστορίαι, δὲν ἦτον υἱὸς τῷ Φιλίππῳ, μόνον τῷ Νεκτεναβῷ, ὁ ὁποῖος Νεκτεναβὸς ἦτον Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. καὶ διὰ τὸ νὰ ἔχασε τὴν Βασιλείαν αὐτῷ, ἦλθεν εἰς τὸ παλάτι τοῦ Βασιλέως Φιλίππου, ὡς δῆλος καὶ μάντις, καὶ μὲ τὰς τέχνας τῆς μαγείας τὴν ἔκαμε καὶ ἐκοιμήθη μὲ τὴν Βασίλισσαν τὴν Ὀλυμπιάδα, διότι δὲν ἔκαμνε παιδί, καὶ ἐγγαστρώθη, καὶ ἔκαμε τὸν Ἀλέξανδρον. καὶ ὡσαύτῃ ἐγεννήθη, ἦτον χειρωνακίος εἰς ὅλα, ἀνδρειωμένος, φρόνιμος, θεωρητικός, εὐμορφος, καὶ τὰ ἄλλα ὅσα χαρίσματα εἶναι εἰς τὴν ἀνθρώπου, ὅλα τὰ εἶχε μοναχὸς τε, καὶ διέδραμε τὸ ὄνομά τῃ εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην, καὶ ἐφοβήθησαν αὐτὸν φόβον μέγαν. καὶ πολεμήσας μὲ τὸν Δάρειον, ἐνίκησεν αὐτὸν, καὶ ἦτον τότε χρόνος ἑπτὰ Βασιλεῖς. καὶ ἔκοψαν τὰ φεσάτα τε ἑκατὸν ἑξακτὰ χιλιάδας Ἀσσυρίων, καὶ ἐποροσκυνήσαν αὐτὸν Βασιλεῖς πολλοὶ καὶ μεγάλοι, καὶ τόσον ἐπλαταύθη καὶ νυξήθη ἡ Βασιλεία αὐτῷ, ὅτι ἀπ' ἀκρῶν τῆς Ἀνατολῆς, καὶ ἕως ἐχάτων τῆς Δύσεως ἐβασίλευσε, καὶ ἐξωστράκισε πᾶσαν ἀρχὴν καὶ πᾶσαν φυλὴν, καὶ ὅλοι ἐγέναντο δοῦλοι τῆς Βασιλείας αὐτῷ. Οὗτος ἔκτισε καὶ τὴν μεγαλόπολιν, καὶ ὤκισεν Ἀλεξανδρείαν εἰς ὄνομα αὐτῷ. καὶ φθονήσαντες αὐτὸν, ἔδωκαν αὐτῷ φαρμάκι, καὶ ἔφαγε, καὶ ἀπέθανε. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῷ Ἀλεξανδρῷ, εἰς πολλὰς ἀρχὰς ἡ Βασιλεία αὐτῷ ἐμερίθη. καὶ ἀνέστατε πόσοι τὴν ἐπῆραν. Περδίκας μὲν, τῆς Μακεδονίας ἐπῆρε τὴν Βασιλείαν. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγος ἐπῆρε τῆς Αἰγύπτου καὶ Ἀλεξανδρείας. Σέλευκος ὁ καὶ Νικάνωρ, διατὶ ἀνέβη εἰς τὴν Βαβυλῶνα, καὶ ἐκράτισε τὴν Βαρβάρην, ἐπῆρε Συρίαν καὶ Βαβυλῶνα. Ἀντίγονος ἐπῆρε τὴν πρὸς τὸν παῦρον Κιλικίαν. Φίλων ἐπῆρε τὴν Μιθεσίαν. Πύθων ἐπῆρε Φρυγίαν, καὶ Λυδίαν. Μελέαγρος ἐπῆρε Παφλαγονίαν. Εὐμενὴς ἐπῆρε Καππαδοκίαν. Κάσανδρος ἐπῆρε Λυκίαν καὶ Ἑλλάσποντον. Λυσίμαχος ἐπῆρε Θράκην. Ἀντίπατρος ἐπῆρε τὴν Ποντικὴν. Ὀξυάρτης ἐπῆρε τὴν Βακτρικὴν. Φίλιππος ἐπῆρε τὴν Δραγαίνην. Πῶρος ἐπῆρε τὴν Ἰνδίαν. Ἀρταφέρνης ἐπῆρε τὴν Παρθίαν, καὶ τὴν Ὑρκανίαν. τὴν δὲ Περσίαν καὶ τὴν Μεσοποταμίαν ἐπῆρεν Ἀρκεσίλαος. Τέτρες ὅλης τῆς πέρας ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ τὴν ἐκυρίευσε, καὶ εἰς τὸν θάνατον αὐτῷ, εἰς τὴν διαθήκην ὅπως ἔκαμε, τὴν ἔφηκε τὴν ἀνθρώπων ὅπως ἠκέσεται, τὴν ὁποῖους εἶχε γνησίους, καὶ ἐδικὸς τοῦ ἡγαπημένους. Πτολεμαῖος δὲ ἐγένετο Βασιλεὺς, καὶ ἐκράτισε τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἦτον ἀνθρώπος φρονιμώτατος, καὶ δῆτης, καὶ ἔλαβε Χώρας πολλὰς, καὶ πόλιν τῆς Παλαιστίνης, καὶ ἐκέρδησε πλεονέκτημα, καὶ ἀπὸ τότε καὶ ἔμμενεν, ὅσοι ἐγένοντο Βασιλεῖς τῆς Αἰγύπτου, ἤθελαν νὰ τὴν λέγαν Πτολεμαῖος, διὰ τὴν λαμπρότητα, καὶ δόξαν αὐτῷ τῷ Πτολεμαίῳ. Ἀθροίσας δὲ ὁ Βασιλεὺς, ἀπέθανε.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΥ.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τούτου, ἐβασίλευσε Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος. ὁτος ἦτον ἀνδρῶπιος φιλομαθής, καὶ ἐτίμα καὶ ἀγάπα πάντες τὰς σοφὰς, καὶ λογίους, καὶ αὐτὸς εἶχε συμβέβηκε, καὶ διὰ ἀσπιδὸς αὐτῷ καὶ ἐπιμελείας ἐπλατυώθη. εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν πᾶσα ἐπιστήμη σοφῶν Διδασκάλων, καὶ διαφόρων μαθημάτων. Αὐτὸς ἐκ πασῶν τῶν γυναικῶν, καὶ ἀπὸ πᾶσαν τέχνῃ καὶ ἐπιστήμῃ ἐσωμάζετο βιβλία εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, μυριάδας σαραντα. καὶ τῆτος ὁ Βασιλεὺς ἠθέλησε νὰ κάμῃ εἴνα ἑξαίρετον πρᾶγμα εἰς τὴν Βασιλείαν τε, ὅπως νὰ μὴ τὸ ἔκαμν ἄλλος Βασιλεὺς ποτὲ, διὰ νὰ δείξῃ, ὅτι ἔχει βίον περιατόν, νὰ κάμῃ εἴνα ἀχοῦει κρυστάλλινον, πετέσιν ὅλον ἀπὸ κρύσταλλον πέτραν, καὶ ἐσυμβεβόδη τινὰς Φιλοσόφους, καὶ αὐτοὶ τῷ εἶπαν, ὅτι αὐτὸς ἠθέλεις κάμῃ, Βασιλεῦ, τῆτο ὅπως σὺ θέλεις εἶπῃ, ἠθέλεις ἀφήσῃ ὄνομα θάυμαστον, καὶ ἐπαινετὸν μετὰ τὸν θάνατόν σου, καὶ ἠθέλεις τιμηθῇ ἀπὸ τοὺς ἄλλους βασιλεῖς περιατότερον, καὶ πλέον ἄλλος Βασιλεὺς δὲν ἠθέλεις ὀρεθῇ νὰ σὲ φθάσῃ εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον. Λέγει τὸς ὁ Βασιλεὺς· τί εἶναι ὅπου λέγετε φιλόσοφοι; Λέγουσιν ἐκεῖνοι· γένος δέσκειται εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ ὀνομάζονται Ἑβραῖοι. λοιπὸν ἐκεῖνοι, Βασιλεῦ, εἶχαν τινὰ Μαῦσῳ τὸ ὄνομά τε, διὰ Διδασκαλόν των, καὶ Βασιλέα των εἰς τὰς παλαιὰς καιρὰς, καὶ θέλεις εἶσαι ἀπὸ τότε, ἕως χίλιοι καὶ ὀκτακόσιοι χρόνοι. ἐκεῖνος γὰρ ὁ Μαῦσῆς τοὺς παρέδωκε πρῶτε βιβλία, ὡς αὐτὰ λέγουν αὐτοὶ. καὶ τὸ μὲν εἴνα τὸ λέγουν Βερσήθ, ἢ γὰρ Γένεσιν, ὅτι διηγείται ἐκεῖνο τὸ βιβλίον, πῶς ἐγεννήθησαν ὧς ἀρχῆς οἱ ἀνδρῶπι. τὸ δὲ δεύτερον τὸ λέγουν Οὐγενεσενάθ, δηλονότι Ἐξοδόν, ὅτι διηγείται ἐκεῖνο τὸ βιβλίον, πῶς ὠγῆσαν αὐτοὶ οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ τῆς Αἴγυπτου. τὸ δὲ τρίτον τὸ λέγουν, Οὐαῖρά. πετέσι Λοῖτικόν, ὅτι ἐξηγείται διὰ τῆς Ἱερουσαλήμ. τὸ δὲ τέταρτον τὸ λέγουν, Οὐαῖδαβήρ, ἢ γὰρ Ἀειθμοὶ, ὅτι διηγείται ἐκεῖνος ὁ Μαῦσῆς, πῶς μετὰ δύο χρόνους ἀφ' ὧς ὠγῆσαν ἀπὸ τῆς Αἴγυπτου, ἐμέτρησε πᾶσαν φυλὴν, καὶ ἀπῆτι τῶν Ἑβραίων. τὸ δὲ πέμπτον τὸ λέγουν, Ἐλεαδαβαρεῖμ, πετέσι Δεύτερονόμιον, ὅτι ὅσα ἔγραψε, καὶ εἶπεν ἐκεῖνος ὁ Μαῦσῆς, ἐκεῖ εἰς αὐτὸ τὸ βιβλίον τὰ δευτερολέγει. Αὐτὰ τὰ βιβλία, καὶ ἄλλα ἔχει αὐτὸ τὸ γένος, πλὴν εἶναι εἰς Ἑβραϊκῶν γλῶτταν, καὶ εἰς Ἑβραϊκὰ γράμματα. καὶ εἰν ἠθέλεις μινύσῃ, νὰ σὺ τὰ σείλῃ, νὰ τὰ ἔχῃς εἰς τὸ παλάτιον, ἔκαμν πρᾶγμα θάυμαστον καὶ ἀξιόλογον, ὅπως τινὰς ποσῶτον μεγάλον καλὸν δὲν τὸ ἔκαμν ἀπὸ κτίσεως Κόσμου. καὶ αὐτὸς κάμῃς, Βασιλεῦ, τὸ ἀχοῦει αὐτὸ, ὅπως βέλεσαι, εἶναι πρᾶγμα φθαρτὸν καὶ θέλεις χαθῇ εἰς ὀλίγον καιρὸν, καὶ τίποτε δὲν θέλεις κερδήσει. ἀμὴν αὐτὸς κάμῃς αὐτὸ, ὅπως σὺ λέγομεν οἱ δούλοί σου, θέλεις ἔχῃ μνημόσμων αἰώνιον καὶ ὄνομα εἰς τὸν Κόσμον. Ὡς τὸ ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς, πολλὰ τὸ ἐχάρη, καὶ παρόντως σέλνει ἀνδράπης βασιλικῆς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ εἰς τὰ περὶχωρὰ μὲ γράμματα βασιλικὰ, τὰ ὅποια ἔγρα-

φον ἔτις. Πτολεμαῖος ὁ μέγας βασιλεὺς τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως
 πρὸς ἑσᾶς τὰς Μαθητὰς τοῦ Προφήτου Μωϋσέως τὰς λεγομένους Ἑβραίους,
 χαίρετε. Ἦκουσα καὶ ἔμαθα, ὅτι εἶσε γένος πολλὰ δόσεβες καὶ ἅγιον, καὶ
 ὅτι δρέθησαν καὶ ἀπὸ τοῦ γένους σας μεγάλοι, καὶ γραμματισμένοι ἄνθρω-
 ποι, διὰ τὸ τοῦτο χαίρομαι, ἀκούωντας, ὅτι εἶσε ποιῆτοι, καὶ δὲ χαρίζω τοὺς
 μεγάλους θεοὺς, ὅπως μὲ ἠξίωσαν καὶ ἐβασίλευσα εἰς ἑσᾶς καὶ εἰς ὅλον
 τὸν Κόσμον. εὖ τίποτε καλὸν ἠθέλησα καὶ ἐγὼ νὰ κάμω εἰς τὸ γένος
 με τῷ Ἑβραίων, ὅτι νὰ τὰς δώσω ὁρμάτια νὰ βλέπουν, ἡγοῦν βιβλία
 πολλὰ καὶ διάφορα νὰ συνάξω ὅπου νὰ καταλάβωμεν τὸν Κόσμον ὅλον
 καὶ τὰ ἐν Κόσμῳ. καὶ διὰ τὸ τοῦτο εἶμαι καὶ Βασιλεὺς, ἀμὴν πάλιν παρα-
 καλῶ σας, νὰ μὲ στείλετε τινὰ Βιβλία, ὅπως ἤκουσα ὅτι ἔχετε, καὶ δὲ
 τὰ θέλω τίποτε χάριν, ἀμὴν μὲ τὴν πληρωμὴν πως, καὶ κάμνω σας χά-
 ριν, καὶ ἀφιύω σας εὐδὸς χρόνῳ χαράτζί. καὶ εἰς κάθε Βιβλίον, εἴτι τὸ
 τιμήσετε, νὰ σᾶς τὸ στείλω. κάμετε γὰρ, καθὼς σᾶς γράφω, καὶ ἐγὼ
 δὲ εἶμαι ἀχάριστος ἄνθρωπος, ἀμὴν πάλιν θέλω σᾶς τὸ ἀνταποδώσει.
 ὕγιαίνετε.

Ταῦτα ἔγραψεν ὁ βασιλεὺς, καὶ τοὺς ἔστειλεν. ἐκεῖνοι δὲ οἱ Ἑβραῖοι,
 ὡς εἶδαν τὰ γράμματα τοῦ βασιλέως, εἶπαν εἰς τὸ μέσον τῶν· διατί νὰ
 δώσωμεν εὐδὸς ἀλλοφύλῃ καὶ ἑξένῳ τὰ Βιβλία τῆς πίστεώς μας, νὰ μᾶς
 καταφρονῇ; ἀμὴν ἂς γράψωμεν πρὸς αὐτὸν λόγους εἰρηνικὰς, καὶ ἂς μὴ
 στείλωμεν τὰ Βιβλία. καὶ γράψεν ἔτις. Ἑβραῖοι οἱ δέλοί σε προσκυνοῦ-
 μέσε, Βασιλεῦ Πτολεμαῖε. Τὰ γράμματα τῆς Βασιλείας σου ἐδεξάμε-
 θα, καὶ ὡς ἔωρεπεν ἐπροσκυνήσαμεν τα ὅλοιμας. εἶδαμεν δὲ, ὅτι μᾶς
 γράφεις καὶ διὰ τὰ Βιβλία μας. Ἡμεῖς, πολυχρονιμένε βασιλεῦ, ἔχο-
 μεν κατάραν ἀπὸ τῆς Προφητίας μας, νὰ μὴ τὰ δώσωμεν εἰς ἄλλο γέ-
 νος, διὰ τὸ τοῦτο μὴ τὸ βαρεθῇς, πῶς δὲ τὰ σέλλομεν. ὕγιαίνε. Ὁ Βασι-
 λεὺς δὲ ὡς εἶδε τὰ γράμματα τῷ Ἑβραίων, ἔκραξε τοὺς Φιλοσόφους, καὶ
 ἐδείξεν ἔτις. Λέγουσιν οἱ Φιλόσοφοι· νὰ ζῇς, Βασιλεῦ, εἰς τοὺς αἰῶ-
 νας. αὐτὸ τὸ γένος εἶναι καταπολλὰ φθονερὸν, καὶ ἀπὸ τὸν φθόνον τοὺς
 τὸν πολὺν, δὲ θέλουν νὰ μᾶς τὰ στείλουν. καὶ ἄλλο, ὅτι εἶδαν, πῶς
 τὰς παρακαλεῖς, καὶ εἰς τοῦτο δοξάζονται. ἀμὴν στείλε τὰς γράμματα φο-
 βερικὰ, καὶ σαιπῶς πως νὰ μᾶς τὰ στείλουν. Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ βασι-
 λεὺς, ἄρεσεν τὴν βελὴν αὐτῆς, καὶ πιάνει πάλιν παρὸς τοὺς ὁ βασιλεὺς,
 καὶ γράφει ἔτις. Ὁ Πτολεμαῖος ὁ μέγας βασιλεὺς τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς
 Δύσεως, πρὸς ἑσᾶς τὰς Μαθητὰς τοῦ Προφήτου Μωϋσέως τὰς λεγο-
 μένους Ἑβραίους, χαίρετε. Ἐγὼ ἔλεγα, ὅτι εἶσε δέλοί μου ἀληθινοὶ καὶ
 πιστοί, διὰ τὸ τοῦτο θάρρετε ἔγραψα πρὸς ἑσᾶς, μὴ ἠξούρωντας, ὅτι εἶσε
 φθονερὸν καὶ κακὸν γένος καὶ ὑπερήφανον. μὴ θέλετε γοῦν νὰ κάμετε
 νὰ θυμωθῶ. ὅτι μὰ τὴν δύναμιν τῷ μεγάλῳ Θεῷ, εἰὰ δὲ μὲ στεί-
 λετε τὰ Βιβλία σας, πόλεμον μέγαν θέλω κάμῃ εἰς ἑσᾶς, καὶ τὸ κά-
 στρον σας θέλω τὸ κάψῃ, καὶ ἑσᾶς θέλω περάσει ὅλος ἀπὸ τὸ σπασί-
 μονον ἰδέτε, καὶ κάμετε τὸ καλῆτερον. ὕγιαίνετε. Ὡσαῦτο εἶδαν γὰρ οἱ Ἑ-
 βραῖοι τὰ φοβερικὰ γράμματα αὐτὰ τῷ βασιλέως, καὶ σαιπῶς πως ἔ-
 σαι

Ἐπιστο-
λὴ Πτο-
λεμαίου
Βασι-
λέως
πρὸς Ἰου-
δαίους.

Ἐπιστο-
λὴ Ἑ-
βραίων.

Ἐπιστο-
λὴ β.
τοῦ βα-
σιλέως.

στειλαν τὰ καλὰ Βιβλία. Ὁ βασιλεὺς, ὡς εἶδε τὰ Βιβλία, ἔχρη-
 πλυν ἦσαν Ἑβραϊκὰ καὶ οἱ λόγοι καὶ τὰ γράμματα, καὶ εἰς αὐτὸ μόνον
 ἐσυλλογίζετο τί νὰ κάμῃ. Λέγουντο οἱ Φιλόσοφοι· μίλῃσε, Βασιλεῦ,
 νὰ σὲ σείλῃ καὶ Διδασκάλους, ὅπως νὰ τὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὴν ἑλληνικὴν
 γλῶσσαν, νὰ καταλάβωμεν, τί λέγουν αὐτὰ τὰ Βιβλία. καὶ πάλιν σεί-
 νει πως ὁ βασιλεὺς ἄλλα γράμματα, ὅπου ἔγραφαν οὕτως. Πτολεμαῖος ὁ
 μέγας Βασιλεὺς τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, πρὸς ἑσᾶς τὰς Μαθηταί-
 τας Προφῆτα Μαυσέως, τὰς λεγομένας Ἑβραίας, χαίρετε. Ἐνα περιβό-
 λι νὰ εἶναι σφαλισμένον, καὶ μία κρύα βρύσις νὰ εἶναι σκεπασμένη,
 τί ὄφελος ἔχουσιν; οὕτω καὶ τὰ βιβλία, ὅπου μὲ ἐστείλατε, ὥσπερ νὰ
 εἶναι σφαλισμένα καὶ κεκρυμμένα, ἔγωγε τὰ ἔχω. ἀμὴν ἀνδρέε, νὰ κά-
 μετε τὸ καλὸν σωσθόν, στείλετέ μας ἀνθρώπους, ὅπως νὰ τὰ ἐξηγήσῃ,
 καὶ νὰ ἡξήσωμεν καὶ ταῖς δύο γλώσσαις, ὅπως αὐτοὶ νὰ λέγουν Ἑβραϊκὰ,
 καὶ ἐγὼ νὰ βάλω ἐδικοὺς μας ἀνθρώπους Ἑλλήνας, νὰ τὰ γράφω. Κά-
 μετε γοῦν τὸ καλὸν τέλειον, διὰ νὰ ἀπολαύσετε καὶ τὸ χάρισμα, ὅπως
 σᾶς ἔταξα.

Ἐπιστο-
 λὴ ἐτέ-
 ρα πρὸς
 Ἑβραί-
 οὺς.

Τότε συνικῶς πως οἱ Ἑβραῖοι σείλῃν, 70. Διδασκάλους, νὰ ἐξηγήσῃ
 τὰ Βιβλία. καὶ ὡς τὰς εἶδεν ὁ βασιλεὺς, πολλὰ τὰς ἐδεξιάθη, καὶ τὰς
 ἐτίμησεν. ἔπειτα ἔβαλεν ἐβδομήντη κελία ἑκατὸν σαραντα Διδασκάλους
 ἀπὸ δύο εἰς κάθε κελί, τὸν ἑνα Ἑβραῖον, καὶ τὸν ἄλλον Ἑλληνα. καὶ
 ἐπρόσβαλε, νὰ τὰς δίδῃ βασιλικά φαγία. καὶ ὅσας τὸν ἄλλον Διδάσκα-
 λον νὰ μὴν ἰδῇ, ἕως νὰ μεταγένηται τὰ Βιβλία. ἔκαμαν γὰρ ἐκεῖ και-
 ρὸν ἀρκετὸν, ὅτι τὰ ἐμεταγλώττισαν, ὅπως ὅσας τὸν ἄλλον δὲν εἶδε, μὴ
 δὲ ἐσωτύχε. καὶ δόδοκα Θεοῦ, ὅλα τὰ Βιβλία ὅσα ἀπὸ τὸ ἄλλο δὲν
 ἄλλασαν, ἀμὴν ὅλα ἦσαν συμφωνημένα. Τότε ἔδωκέν πως ὁ βασιλεὺς
 πολλὰ δωρήματα καὶ χαρίσματα, καὶ ἐσελκύνει πάλιν, νὰ ὑπάγῃ εἰς
 τὸν τόπον πως, εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἐνας γὰρ ἀπὸ τὰς Διδασκάλους τὰς
 Ἑβραίας ἦτον καὶ ὁ Συμεὼν, ὅπου ἐδέχθη τὸν Χριστὸν εἰς τὰς ἀγκάλας
 τὰς. ὅμως ἀνάβαλαν οἱ Διδάσκαλοι ἐκεῖνοι εἰς τὴν ἑσπέραν, πῶς ἐξη-
 γήσαν τὰ Βιβλία. ἀπηλογήθη ὁ Συμεὼν, καὶ λέγει εἰς τὸ μέσον τους·
 ἐγὼ, ἐκεῖ ὅπως ἐξηγήσα τὸν Προφήτην Ἠσαΐαν, εἶδα ὅπως ἔλεγον· „Ἰδοὺ
 ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει, καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσῃ τὸ ὄνομα αὐ-
 τοῦ Ἐμμανὴλ“. ἦσαν μέλλει μία Παρθένος νὰ ἐγγαστραθῇ, νὰ γεννή-
 σῃ υἱόν, καὶ νὰ καλέσῃ τὸ ὄνομά της Ἐμμανὴλ. αὐτὸ εἶδα ἀδελφοί, καὶ
 θαυμάζω, πῶς νὰ γένῃ αὐτό. εἶναι δυνατόν ποτε παρθένος νὰ γεννή-
 σῃ; ἢ πῶς εἶναι δυνατόν Θεὸς νὰ γεννηθῇ; δὲν πιστεύω ἐγὼ τοῦτο νὰ
 γένῃ ποτε. καὶ ὡς εἶπον ἔγωγε, διελογίσθη πάλιν μόνος τὰς, ὅτι, τίχα εἶ-
 ναι δυνατόν νὰ γένῃ τὸτο; καὶ τὴν νύκτα ἐκείνῃ ἐπεσεν εἰς προσδοχήν·
 καὶ ὁ Θεὸς δὲθέως ἠκούσε τῆς προσδοχῆς αὐτῆς, καὶ ἐχηματίσθη ὑπὸ τῆς
 Πνέματος τοῦ Ἁγίου, νὰ μὴ ἀποθάνῃ, εἰς δὲν εἶδῃ τὸν Χριστὸν Κυ-
 ρεῖν. καὶ ὅπως ὑπῆρχεν εἰς τὸ Ἱερὸν, καὶ ἐκαρτέρει ἕως ἡμεῶν καὶ εἶδε τὸν Χρι-
 στὸν, ὅπως τὸν ἐπῆγε μικρὸν βρέφος ἡ Μητέρα τὰς, καὶ ὁ Ἰωσήφ. καὶ αὐτὸς
 ὁ Συμεὼν τὸν ἐδέχθη εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς, καὶ εἶπέ της· „Νυνὶ ἀπο-
 λύεις

„λύεις τὸν δαλόν σου, Δέσποτα, καὶ τὸ ρῆμά σου ἐν εἰρήνῃ“. ἦγεν, πόρα μὲ ἐλάβοθέρωσες, Δέσποτα, ἀπὸ τῆς σύγχυσις τοῦ Κόσμου, καὶ ἀπὸ τὸν πειρασμόν, μὲ εἰρήνῃ νὰ ἀποθάνῃ, καὶ νὰ ἐλάβοθέρωθῃ ἀπὸ τὸ γῆρας, καὶ ἀπὸ τὸν πεπλανημένο Κόσμον· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, δηλοῦντι τὸ καλόν, ὅπῃ ἔκαμες εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοὺς δάσους σου, τοῖς τὸν ἔργον ἔκαμες, Χειστέμ, ὅτι φῶς φανερὰ ἐγένετο εἰς ὅλα τὰ ἔθνη τὸ φῶς σου, καὶ ὅτι δόξα ἐγένετο τὸ ἔργον σου εἰς ὅλον τὸν λαόν σου τὸν Ἰσραὴλ, ἦγεν εἰς ὅσους ἐπίσδυσαν εἰς τοὺς Προφήτας παλαιόν, καὶ εἰς ἐσθὴν πόρα θέλῃ πισδύσει. καὶ ὡς εἶδεν ὁ Συμεὼν τὸν Χειστὸν, καὶ τὸν ἡγαλίθη, καὶ ἡγαλλιάθη, ὅπῃ εἶδε τὸ ποθέμενον, ἔπος ἀπέθανε δίκαιος καὶ ἅγιος.

Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀθονήσας ἀπέθανε. Μετὰ δὲ τῆς τελευτῆς αὐτοῦ τὰ Βασιλείας, ἐβασίλευσαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ εὐδοχοὶ καὶ φοβεροὶ, καὶ πάλιν ἡ Αἴγυπτος εἶχε τὸ κράτος καὶ τῆς τιμῆς τῆς βασιλείας. Ἀφ' οὗ ἐπέ-
 ρασαν πολλοὶ βασιλεῖς τῆς Αἰγυπτίων, ὅπου ἐγέναν, ἔδωκαν τὸ κοινὸν χρέος τῆς θανάτου ὡς ἀνθρώποι. Ἐβασίλευσε δὲ καὶ ἡ Κλεοπάτρα ἐκ τῆς κατὰ τύχην, καὶ εἰς τῆς ἡμέραν αὐτῆς κατελύθη ἡ βασιλεία τῆς Αἰγυπτίων ὑπὸ τῆς Ῥωμαίων δουλείας. Ἐκράτισε δὲ ἡ βασιλεία τῆς Αἰγυπτίων χρόνος διακοσίους ἐννεκῶντα.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΡΩΑΔΟΣ.

Ὅμως νὰ γράψωμεν καὶ περὶ τῆς πολέμου τῆς Τρωάδος, καὶ τὰ κακὰ ὅπῃ ἦλθαν εἰς αὐτήν. Βασιλεύοντος Δαβὶδ τοῦ βασιλέως, ἐγένετο μέ-
 γας πόλεμος τῆς Ἑλλήνων μετὰ τῆς Τρώων, διὰ ἑλκύειν τῆς Μενελάου γυναῖκα. ὁ δὲ πόλεμος καὶ ἡ μάχη ἔχει ἔπος. Κατ' ἐκεῖνον τὸν και-
 ρὸν ἐβασίλευεν εἰς τὰς Τρωαδίτας Πρίαμος υἱὸς Λαομέδοντος, καὶ εἶχε γυναῖκα τῆς Ἑκάβης θυγατέρα τῆς Κισείας. καὶ ἔκαμε μετ' αὐτῆς υἱὸς καὶ θυγατέρας πολλὰς. ὡς γὰρ ἐγγαστρώθη καὶ ἄλλο παιδί, εἶδεν ὄνειρον φεικτόν, καὶ ἀπὸ τοῦ ὄραμα ἐκεῖνο ἐφοβήθη, καὶ ἐθροήθη. εἶδε γὰρ, ὅτι ὄγῃκεν ἀπὸ τῆς μήτρας τῆς δαυλὸς ἀνὰ μμύος, καὶ κατέκαυσεν ὅλην τῆς Τρωάδα σὺν τοῖς περικλαίοις αὐτῆς καὶ τοῖς βουλοῖς. ὡς δὲ εἶδε τὸ τοῦτο, ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ εἰς ἀδημονίαν ἦλθε. ἔκραξε τινὰς σοφοὺς καὶ μάντις, καὶ εἶπε τὸ ὄραμα. καὶ ὡς ἤκουσαν οὗτοι τὸ ὄραμα τοῦτο, εἶπον, ὅτι καλῆτερον εἶναι διὰ τῆς πόλιν καὶ τὸν λαόν, ὅτι καθὼς γεννηθῇ τὸ παιδί, ἢ νὰ τὸ κόψωμεν, ἢ νὰ τὸ δώσωμεν εἰς τὰς θεάς, νὰ τὸ φάγῃ. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐγεννήθη ὁ Ἀλέξανδρος, βρέφος ὡραῖον καὶ χαρι-
 σμώδες, καὶ ἔωρεπε κατὰ τῆς βελῆς, ὅπῃ ἔσκησε, νὰ τὸ θανατώσῃ. ἀμὴν ἐνικήθη ὑπὸ τῆς πατρικῶν σπλάγχχνων, καὶ ἠλέησε τὸ παιδί, καὶ δὲ τὸ ἐθανάτωσε, μόνον τὸ ἔδωκεν ἔξω εἰς τὰς Χάρας, ἵνα φέψωσιν αὐ-
 τὸ. καὶ ἄλλοι λέγαν, ὅτι ἔδωκεν αὐτὸ τινῶν ἀνθρώπων, νὰ τὸ ρίξῃ εἰς τὸ βυθόν, νὰ τὸ φάγῃ τὰ θεῖα, καὶ ἔπος τὸ ἐρρίξαν μέσα εἰς τὰ κλα-
 δία, καὶ ἡυρᾶντο οἱ βοσκοί, ὅπῃ ἔβοσκον τὰ πρόβατα, καὶ ἐπῆραν το, καὶ
 ἀνέ-

αἰέθρεψάν το, καὶ ἔβαλαν τὸ ὄνομά του Πάρι. Ὡσαύτ' ἀνέθραψεν τὸ παιδί, καὶ ἐγένε δεκαπέντε χρόνων, ἔμαθοντο ὁ Πείαμος, καὶ ἀπέσειλε, καὶ ἤφεραν αὐτό. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος αὐτὸς ὁ Πάρις, ἐκεῖ ὅπου ἦτον εἰς τὸ παλάτι τῶ πατρὸς τῶ, ἐσυνέβη ἀπὸ φιλονεικίας, μὴ θέλοντος αὐτῶ, καὶ ἐφόνευσεν σὺν τῷ ἀδελφῶν αὐτῶ. διὰ δὲ τοῦτο ἔφυγεν ἀπὸ τῆς Τρωάδας, καὶ ἐπῆγεν εἰς Μενέλαον τὸν βασιλέα τῆς Σπάρτης, ἦγεν τοῦ Μιζιθρός. ὁ δὲ Μενέλαος ὑπεδέξατο αὐτὸν ὡς αὐθιγόν καὶ βασιλέως υἱόν, καὶ μὲν μεγάλης τιμῆς τὸν ἐφιλοξένησε κατὰ τὸ πρέπον. Ἀπὸ τότε ἄρχισαν τὰ παιγνίδια τῶ ἔρωτος, ἦγεν τῆς ἀγάπης, καὶ τῶ μεγάλῃ πολέμῳ. Ὡς γὰρ ἦν ὁ Μενέλαος ἀπὸ τὸν τόπον αὐτῶ, καὶ ἐδιέβη ἀλλοτρίαν διὰ χρείαν ἀναγκαίαν ὅπῃ εἶχε, καὶ ἔμεινεν ὁ Ἀλέξανδρος μόνος τῶ εἰς τὸ σπήτιον, καὶ ἔτυχεν καὶ εἶδε τῆς γυναικῆς τῆς Μενέλαου τῆς Ἑλένης, ἣ ὅποια ἦτον πολλὰ ὡραιότατη ἀπὸ κεφαλῆς καὶ εἰς ὅλον τὸ κορμὶ, καὶ τὸ κάλλος αὐτῆς ἦτον ἄμετρον, ὅτι δὲν δέρισκετο οὐδὲ μία νέα, νὰ τῆς ὁμοιάσῃ εἰς τῆς ξεχωριστῆς ὁμορφίαν. Ὡς εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος τῆς γυναικὸς τῆς ὁμορφίαν, ἔβωθη εἰς τῆς καρδίαν, καὶ ἠγάπησεν τὴν πολλὰ. ὁμοίως καὶ αὐτὴ ἀγάπησεν αὐτὸν περαιοτέρως, καὶ ὡμίλησαν ὁμῶς, καὶ ἔδειξαν τῆς ἀγάπης καὶ τὸν πόθον, ὅπῃ εἶχαν σὺν τῶ ἄλλῳ, καὶ θεληματικῶς καὶ συμφωνητικῶς ἐπῆρε τῆς, καὶ ἔφυγε μὲν σὺν τῶ κἀπεργον, καὶ φοβέμενος, μήπως καὶ ἔλθῃ ἀποπίσω αὐτῶ γυροδόντας, δὲν ἐπῆγεν ἴσα τῆς σφάταιν τῆς Τρωάδος, ἀμὴ ἐπῆγεν ἀπὸ τῆς Φοινίκης, καὶ ἔπλεον εἰς φερτάναις ποταμῶν, καὶ μόλις μετὰ μεγάλης βίας κατόδωδόντισαν, καὶ ἐμπῆκαν εἰς τὸ σόμιον τῶ Νείλου ποταμῶ, τὸ ὅποιον λέγεται Κανωβικόν, καὶ ἐκεῖ εἰς τὸ σόμιον ἦτον ναὸς εἰς τὸ ὄνομα τῶ Ἡρακλέους, εἰς τὸν ὅποιον ναὸν ἔδωκαν τοιαύτῳ δειργείαν, καὶ χάριν, ὅτι ὅποιος δέρισκετο εἰς πταίσιμον διὰ θάνατον, καὶ ἐσέβαινε μέσα εἰς τὸν ναὸν τῶτον, ἦτον ἐλευθερωμένος ἀπὸ τὸν θάνατον. Φοβηθεὶς δὲ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τῆς Ἑλένης ὡς κατὰ δίκην, ἐπῆγαν μέσα εἰς τὸν ναὸν ἐκείνον. οἱ δὲ ἄνθρωποι τῶ Ἀλεξάνδρου ἐσκανδαλίθησαν μετ' αὐτοῦ, καὶ ὕβρισαν αὐτὸν ὕβρεις μεγάλας διὰ τῆς ἀσέβειας καὶ τὸ κακὸν ὅπῃ ἔκαμε, νὰ ἀρπάξῃ τῆς γυναικῆς τῶς Αὐθιγῆς μὲν τὸν βίον, καὶ ἐν τῶ ἅμα τὸ ἐφανέρωσαν, καὶ τὸ ἐκήρυξαν πανταχῶς, καὶ ἠκέσθη καὶ εἰς τὸν βασιλέα τῆς Αἰγύπτου. Ὡς τὸ ἔμαθον, ἔσειλε καὶ τὸν ἐπῆρε καὶ αὐτὸν, καὶ τὴν Ἑλένην, καὶ τὸν βίον, καὶ ὅλας τῆς ἀνθρώπους ὅπῃ εἶχε μὲν τῶ λόγῳ τῶ. Τότε ἄρχισεν ὁ βασιλεὺς νὰ ἐρωτᾷ τὸν Ἀλέξανδρον, τίνας εἶναι ἡ γυναικῆς, καὶ πόθεν τῆς ἐπῆρε, καὶ περπατεῖ ἀπὸ τόπον εἰς τόπον; ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἄρχισε νὰ ψευδολογῇ, καὶ νὰ λέγῃ προφασίσματα διὰ νὰ σκεπαθῇ. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἔμαθε τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τῆς ἀνθρώπου τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ τότε τῶ λέγει μετὰ μεγάλης ὀργῆς καὶ θυμῶ, ὅτι αὐτὸν δὲν εἶχας λόγον καὶ ὄρκον σερεὸν καὶ συνήθειαν παλαιάν, ὅτι τινὰ ξένον, ὅποιος εἶναι, ὅπῃ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ φερτάναν, καὶ σώσῃ ἐδῶ, καὶ νὰ φυλαχθῇ, νὰ μὴ τὸν θανατώσωμεν, ἡθελα κάμῃ εἰς ἐσὲ πολλὰ παίδευσιν, καὶ νὰ σὲ θανατώσω διὰ τῆς ἐπιβελίαν, ὅπῃ ἔκαμες ἐκείνου τοῦ

Ἀρχοντας ὅπῃ σὲ ἐδέχθη εἰς τὸ σπήτιόν τε μὲ τιμὰς μεγάλας καὶ ἐφιλοξύνει σε· καὶ ἀντὶ τῆς τιμῆς ἐκείνης ἐπῆρες τὴν γυναῖκά τε, καὶ τὸν βίον, καὶ ἔφυγες· ἀμὴν ὑπάγε ἀπ' ἐδῶ γλίγωρα. Οὕτως ἐπῆρε τὴν Ἑλένην, καὶ ἐμίσθυσεν ἀπ' ἐκεῖ τῆς ὥρας, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Τρωάδα, καὶ ἀπὸ τῆς ἐπιβελῆς καὶ μωρίας αὐτῆς ἀνάψε μεγάλη φλόγα, ὅπῃ ἐπῆγε τὸσον ὑψηλὰ, ὥστε δὲν ἤμπόρειε νὰ ὑπάγῃ περσιότερον.

Τῆτος γὰρ ὁ Ἀλέξανδρος, ὡς ἄρπαξε τὴν Ἑλένην καὶ ἔφυγεν, ἐγύρισεν ὁ Μενέλαος ἀπὸ τὸ ταξίδιον τε, καὶ ἔμαθε τὰ γενόμενα, πῶς ἄρπαξαν τὴν γυναῖκά τε, καὶ ἔχρισε τὰ ῥῆχά τε ἀπὸ τὴν πίκραν τε, ὁμοίως καὶ ὁ πατὴρ τῆς Ἑλένης ὁ Τυδάρεως. ὑπῆγαν ὅμως εἰς τοὺς Αὐθύντας τῆς Ἑλλάδος κλαίοντες πολλὰ καὶ λυπόμενοι, καὶ ἐβάρεσαν τὰ πρόσωπα αὐτῶν εἰς τὴν γῆν, καὶ τὸ ὄνειδος καὶ τὴν ἐνδοκίαν ὅπῃ τὰς ἦλθεν ὀξυγῆθησαν, καὶ τὰς ὀρκας καὶ τὰς συμφωνίας, ὅπῃ εἶχαν ἀνάμεσα αὐτῶν ὅλοι οἱ Αὐθύνται, ἐνθύμισαν πρὸς αὐτοὺς, ὅτι ἐὰν εἶναι καὶ ἄρπάξῃ τινὰς τὴν Ἑλένην, ὅλοι τε μὲ τὰ φεσάτα πως νὰ ὑπάγουσιν καταπαύω ἐκείνην, ὅπῃ νὰ τὴν πάρῃ. Ὡς δὲ ἀνάγκασαν καὶ ἐπαρακάλεσαν αὐτὰς τὰς Αὐθύντας πολλὰ, ἕως ὅπῃ τὰς ἐπαρακίνησαν νὰ ὑπᾶν καταπαύω τῆς Τρωαδικῶν, ἐσυμάχθησαν πολλοὶ καὶ μεγάλοι Αὐθύνται καὶ Στρατηγοὶ, καὶ ἀπὸ τὴν σερεῶν, καὶ ἀπὸ τὰ νησιά, καὶ ἀπὸ τὰ παραθαλάσσια μέρη, καὶ ἐγένη σιῶαξις μεγάλη ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἀπὸ τὴν Εὐρεπον, ἀπὸ τὴν Θετταλίαν, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἀπὸ ὅλλω τὴν Δύσιν. Ἦσαν καὶ ἀπὸ πολλὰ νησιά Αὐθύνται, ἀπὸ τὴν Ῥόδον, ἀπὸ τὴν Ἰθάκην, ἀπὸ τὴν Σαλαμίνην, ἀπὸ τὴν Κρήτην, ἀπὸ τὸ Ἄργος, ἀπὸ τὴν Κόρινθον, καὶ ἐγένετο πολλὰ μέγαλον καὶ δυνατὸν φεσάτον, καὶ ἄρμάτωμα φοβερόν. Ἦτον γὰρ ἀπὸ τὰς τόπας τούτες ἄνδρες ὧς δὲ γενῶν αἱμάτων πολεμισαὶ καὶ ἐνδοχοί. ὁ δὲ μέγας Ἀχιλλεύς ἦτον ἀπὸ τὴν Φθίαν, ἦγεν ἀπὸ τὰ Φέρσαλα, καὶ εἶχε μόνος τε, 50. κότεργα, καὶ ἀπὸ τὸ φεσάτον ὅλον, καὶ ἀπὸ ὅλλω τὰς Αὐθύντας ἦτον καλλιώτερος, καὶ ἔλαμπεν εἰς ὅλους, καὶ ἦτον ἄνθρωπος δυνατὸς καὶ πολεμιστής. Ἐπειδὴ δὲ ἦτον τὸ φουσατόν μέγα καὶ φοβερόν, κατέστησαν ὅλοι οἱ Αὐθύνται Ἀρχηγὸν καὶ Βασιλέα τὸν Ἀγαμέμνονα, ἀδελφὸν τῆς Μενελάου. ἔκαμαν γὰρ ὅλοι ὁμοῦ συμβαλὼν, ὅτι πρῶτα νὰ καταλύσεν καὶ νὰ ἀφανίσεν τὰ Κάστρη καὶ Χώρας, ὅσα ἐπλησίαζαν εἰς τὴν Τρωϊαν, ἵνα φοβήσεν τοὺς ἐχθρὰς αὐτῶν, καὶ νὰ πάρῃ καὶ τροφήματα διὰ τὴν ζωὴν τῆς φεσάτης, καὶ νὰ ἐμποδίζεταί καὶ ἡ βοήθεια τῆς Τρωαδικῆς, καὶ ἔπως ἔσειλαν τὸν γενναιότατον Ἀχιλλέα, καὶ ἄλλας πολλὰς αἰείας καὶ γενναίους, καὶ κατέλυσαν πολλὰς καὶ μεγάλας Πόλεις, καὶ ἠφάνισαν Χώρας, παλάτια, καὶ σπήτια θαυμαστά, καὶ ἔλαβαν αἰχμαλωσίαν πολλὴν καὶ ἀμέτρητον, καὶ ἐσπένδαζαν καὶ ἔκαμαν συμβούλιον διὰ νὰ παραλάβουσι τὴν Τρωϊαν, ὅτι εἶχε φήμην πολλὴν, διότι ἦτον μεγάλη Πόλις, καὶ πολυάνθρωπος καὶ πλεσιία, καὶ εἶχε πολλὰς θησαυρὰς χρυσάφι καὶ ἀσημι, καὶ ἄλλα πολλὰ τίμια πράγματα, καὶ τὸ περσιότερον ὅπῃ εἶχαν πόσον καὶ ἀγωνίαν διὰ νὰ τὴν πάρῃ, ἦτον, διὰ νὰ λάβουσι τὴν Ἑλένην, νὰ ἐκδικήσεν τὸν Ἀλέξανδρον τὸν

τὸν Πάριον, καὶ τὰ γυναικὲς αὐτῆς τὴν ἀτιμίαν καὶ ἐπιβελίαν, ὅπως ἔκαμε, καὶ τὴν ἐνδομήνην, ὅπως ἐπῆρε τὴν γυναῖκα τῆς Μενελάου, καὶ τὸν βίον. Ὡς γὰρ εἶδαν οἱ Ἀρχοντες τῆς Τρωάδος τὸσον φασάτον πολὺ καὶ δυνατὸν τῷ Ἑλλήνων, ἐφοβήθησαν πολλὰ, καὶ ἔστειλαν παρὰ τοῦ εἰς ὅλιον τὴν Ἀνατολίαν, καὶ ἦλθεν αὐτῶν βοήθεια πολλὴ καὶ μεγάλη, ἦσαν φασάται, καὶ Σφαπτοὶ πολλοὶ καὶ δυνατοὶ, δοκιμώτατοι τῷ πολέμῳ, καὶ ἄρχισαν καὶ ἐπολέμουν κατ' ἡμέραν, καὶ ἐγίνοντο σφαγαὶ καὶ χύσεις αἱμάτων, καὶ ἐπέρασε καιρὸς πολὺς, καὶ ὁ πόλεμος δὲν ἔπαυε, καὶ ἐδὲ σὺν μέρος ἐδὲ ἄλλο ἐνίκη. Ὅταν οὖν ἄρχισαν καὶ ἐγίνοντο οἱ πόλεμοι, ἐκαθέζετο ὁ Πείρασος μετὰ τὴν Ἑλένην τὴν νύμφην αὐτῆς εἰς τὸ τειχίον, καὶ ἐβλεπαν τὸν πόλεμον, καὶ ἀπ' ἐκεῖ τῷ ἑδαιχεν ἡ Ἑλένη ὅσας ἐγνώριζε, καὶ παρῶτον τὸν ἄνδρα τῆς τῆς Μενελάου, καὶ ἄλλον καὶ ἄλλον. εἶχε δὲ τὸ κάστρον τῆς Τρωάδος μέσα ἄνδρας τοπικὰς τῷ πολέμῳ χιλιάδες, 50. οἱ ὅποιοι ἐπολέμουν δυνατοὶ καὶ ἀνδρείωμεναι. Ὡς δὲ εἶδαν ἔτσι οἱ Τρωαδίται τὴν θαυμασίαν δυνάμιν καὶ ἀνδρίαν τῆς Ἀχιλλέως, καὶ τὴν πολεμικὴν κίνησιν καὶ τοὺς φόνους ὅπως κάμνει, καὶ τὴν φθορὰν εἰς τὸ φασάτον αὐτῶν, ὅτι ἦτον ὡς περ λέων, ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν, καὶ ἀπεκλείσθησαν μέσα εἰς τὴν Τρωάδα, καὶ ἐσφάλισαν τὰς θύρας τῆς Κάστρου, καὶ ἐκαθέζοντο εἰς τοὺς πύργους ἀπάνω, καὶ δὲν ἐτόλμουν νὰ εὗγαν ἔξω εἰς πόλεμον, καὶ ἦσαν οἱ Ἑλλήνες φοβεροὶ καὶ δυνατοὶ εἰς τὰς Τρωαδίταις, ἕως ἧ καὶ ἔφθασε τὸ κακὸν θηρίον ὁ φθόνος καὶ ἡ ζηλία, τὰ ὅποια προξενεῖ κατὰ κακόν. Ἡ δὲ ἀφορμὴ ἦτον αὕτη.

Εἰς τὰς Ἑλλήνας μέσα, ἦτον σὺν σοφὸς ἄνθρωπος, ὀνόματι Παλαμήδης, καὶ εἶχε δόξαν καὶ φήμην καὶ μέγαν ἔπαινον παρὰ πάντων τῶν ἄλλων Σοφῶν, καὶ οὕτω τὸν ἐκρατεῖσαν ἅπαντες μικροὶ καὶ μεγάλοι διὰ μέγαν καὶ σοφώτατον, καὶ ἀπὸ καρδίας τὸν ἀγαπᾶσαν, καὶ διὰ τὴν σοφίαν αὐτῆς καὶ φρόνησιν, ἤκουον τὰς βελάστας καὶ τὰς ἐρμηνείας οἱ Ἀυθύνται, καὶ οἱ Σφαπτοὶ, καὶ οἱ Ἀρχοντες, καὶ ὁ φθαρμὸς ὅπου ἦλθεν εἰς τὸ φασάτον καὶ τὸ ἐφθίρειν, αὐτὸς ἤνυρε τὴν αἰτίαν, καὶ τὸ πορεύετο καὶ τὸ ἐκήρυξεν εἰς ὅλον τὸ φασάτον τῷ Ἑλλήνων, καὶ ἔδωκεν ἐρμηνείαν τῷ Σφαπτῶν, πῶς νὰ λυθῶσιν ἀπὸ τὴν φθορὰν ἐκείνῳ. Ὁ γὰρ Ὀδυσσεὺς ἐβλεπε τὰ προτερήματα πάντα πάντα, καὶ ἐφλέγετο ἀπὸ τῆς φθορᾶς, καὶ εἶχε πίκραν ἀνυπόφορον, καὶ πάντοτε ἤνυξεν ἢ ἔχθρα κατὰ τῆς, καὶ μῖσος πολὺ σιωπέπλεκε κατ' αὐτῆς, παραβελίας καὶ σκαῦδαλα, καὶ συνεσκοῦσε πᾶσαν ποροδοσίαν καὶ συκοφαντίαν. παρόντος δὲ τῆς ἀνδρικωτάτης Ἀχιλλέως, ἄπρακτα καὶ ἄκαιρα ἦσαν ὅλα τὰ βελόματα τῆς Ὀδυσσεως, καὶ εἴτι ἐκατέρωθεν καὶ ἐτεχνόετο, ὅλον ἦτον ἀνενέργητον. διότι ὅλοι ἐφοβήντο τὸν Ἀχιλλέα, διὰ τὸ νὰ εἶχεν ἀγάπην πολλὴν εἰς τὸν Παλαμήδην, καὶ μετ' αὐτῆς ἦτον πάντοτε νύκτα καὶ ἡμέραν, καὶ ὠμίλει, καὶ αὐτὸν εἶχεν εἰς τὴν βελίαν. ἐπειδὴ δὲ ἀπεσάλην ὁ Ἀχιλλεὺς μετὰ καὶ ἄλλων Σφαπτῶν εἰς τὸν πόλεμον, ἐπῆρε καὶ τὸν Παλαμήδην ὡς σύμβηλον καὶ ἰσόψυχον φίλον αὐτῆς. Τότε ἤνυρε ἄδειαν ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ἐλάλησε τῷ βασιλέει Ἀγαμέμνονος πᾶσαν ψευδολογίαν, καὶ εἶπε· ἡ-

ξέρει βασιλεῦ, ὅτι ὁ Ἀχιλλεύς βέλεται νὰ πάρῃ τὴν Βασιλείαν, καὶ
 ἔχει συνεργὸν εἰς τοῦτο τὸν Παλαμῆδην, ὁ ὁποῖος βιάζει αὐτὸν πολλὰ
 περὶ τῆς, καὶ θέλει ἰδῆ μίαν μεγάλην ἐπιβελίαν, ὅπως θέλουν κάμη
 ὅταν γυρίσῃ ἀπὸ τὸν πόλεμον. Θέλουν σὲ πέμψει χαρίσματα ζῶα καὶ
 ἄλλα, αὐτὶ ἔδονός τεράγματα, καὶ ἐκεῖνοι θέλουν κρατήσῃ τὸ χρυσάφι καὶ
 τὸ ἀσῆμι νὰ τὸ μεράσῃν τῷ φασάτῃ, νὰ σὲ δῶγάλῃ ἀπὸ τὴν Βασιλείαν.
 Ὡς δὲ ἤκουσε τὰς λόγους τῆς ὁ Βασιλεὺς ἐταράχθη, καὶ ἐπίσδυσσε τὰς λό-
 γους τῷ Ὀδυσσεύει, καὶ ἐκινήθη εἰς ὀργὴν καὶ τῷ Παλαμῆδῃ, ὅπως θανατώ-
 σῃ αὐτόν· καὶ ἔπος ἔσειλε μὲ δόλον καὶ ἤφεραν τὸν Παλαμῆδην, λέγωντας
 ὅτι θέλει αὐτὸν διὰ τινὰ ὑπόθεσιν καὶ συμβολήν· καὶ ὡς ἐχωρίσθη ἀπὸ
 τὸν Ἀχιλλεῦ, καὶ ἔμεινε μοναχός, ἔπεσεν εἰς τὰ δίκτυα τῷ φθόνῳ, καὶ
 ἐσυκοφαντήσεν αὐτὸν ὡς αἰώθεν, καὶ ὅτι βέλεται νὰ παραδώσῃ τὰς Ἑλ-
 λήνας εἰς τὰς Τρωαδίτας, καὶ διὰ τῆτο ἀποφάσισεν ὁ Βασιλεὺς, ὅτι ἐ-
 πειδὴ εἶναι ἐπίβελος, νὰ τὸν λιθοβολήσῃν. ὦ τῆς ἀδικίας, ὦ τῆς συ-
 κοφαντίας. καὶ ἔπος ἐλιθοβολήσῃν τὸν τοῖστον θαυμαστότατον ἄνδρα, καὶ
 ἐθανάτωσάν τον χωρὶς καμίαν κείσιν καὶ ἔξετασιν. καὶ ὅταν τὸν ἐλιθοβο-
 λῇ, ἄλλο δὲν εἶπε, μόνον τῆτον τὸν λόγον· ὦ παναθλία καὶ ταλαίπω-
 ρε ἀλήθεια, σὲ λυπεῖμαι καὶ κλαίω, ὅτι σὺ ἐχάθης καὶ ἐθανάτωθης
 γλιγορώτερα ἀπ' ἐμῆ. Τῆτος ὁ Παλαμῆδης εὐγάλε τὰ ζυγία, τὰ σατέ-
 ρια, καὶ τὰ ἄλλα· τῆτος ἦν καὶ τὰ, ις'. ράμματα ἀπὸ τὰ κδ'. τῷ Ἀλ-
 φαβήτῳ, τὰ ὁποῖα εἶναι ταῦτα. α. β. γ. δ. ε. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ.
 τὰ δὲ ἐπίλοιπα, ἕως τὰ εἰκοσιτέσσαρα, ἐπρόδρεσε Κάδμος ὁ Μιλήσιος
 ἑτέρα ράμματα ρία, ρ. φ. χ. ὁ δὲ Σιμωνίδης ὁ Χῖος ἐπρόδρεσε ράμ-
 ματα δύο, η. καὶ ω. μέγα. Ἐπίχαρμος δὲ ὁ Συρακεσίος ἐπρόδρεσε καὶ αὐ-
 τὸς ράμματα ρία. ζ. ξ. ψ. καὶ ἔπος ἐπληρώθησαν τὰ, κδ'. ράμματα.
 Ἀφ' οὗ ἐγράφη ὁ Ἀχιλλεύς ἀπὸ τὰς λαμπρὰς νίκας τῷ πολέμου,
 καὶ ἔμαθε τὰ γινόμενα, ὅτι ἐθανάτωσαν τὸν σοφώτατον Παλαμῆδην,
 ἐθρήνησε καὶ ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ ἐκλαυσε πικρῶς, καὶ ὠργίσθη τοὺς
 Ἑλλήνας, καὶ διὰ τοῦτο ἐχωρίσθη μετὰ τῶν κατέργων αὐτοῦ ἀπ' ἐκείνης,
 καὶ ἔπαυσε νὰ τὰς βοηθῇ. Ὡς δὲ εἶδαν τῆτο οἱ Τρωαδίται, ἔλαβαν με-
 γάλῃ πόλῃ καὶ θάρρῳ, ἦγαν ὁ Ἐκτωρ μὲ τὰ φασάτα, καὶ δῶγῃκαν
 ἔξω καὶ ἐπολέμουν κατὰ τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἀπὸ τότε ἐγιναν περισσότεροι
 φόνοι καὶ σφαγαὶ καὶ χύσεις αἱμάτων, καὶ ἔπεφταν οἱ Ἑλλήνες, ὡς περ
 σάχνα ἀπὸ τὸ χαλάζι, καὶ ἐταπείνωσαν αὐτὰς ταπείνωσιν μεγάλῃ, καὶ
 ἐβαλαν εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν φόβον μέγαν, καὶ ἐπαθάν πολλὰ κακὰ
 διὰ τὸ κακόν, ὅπως ἔκαμαν εἰς τὸν ἐλεεινὸν Παλαμῆδην. Λοιπὸν ὡς ἐ-
 βλέπαν οἱ Ἑλλήνες τὴν φθορὰν καὶ τὸ κακόν, ὅπως ἔκαμαν εἰς αὐτοὺς
 οἱ Τρωαδίται, ἐμεταμελήθησαν, καὶ ἔπεσαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἀχιλ-
 λεύει, καὶ ἐταπείνωσαν χαρίσματα μεγάλα, Κάσρη, Χάρας, χρυσίον, ἀρ-
 γύριον, δάλεις, δάλας, ἄλογα, καὶ ὅποια τῷ ἀρέσῃ ἀπὸ τὰς θυγατέρας
 τοῦ Βασιλεῦος νὰ τῷ πάρῃ γυναῖκα. Ὁ δὲ Ἀχιλλεύς δὲν ἠθέλησε τε-
 λείως νὰ ἀκούσῃ περὶ τούτων, πόσον πολλὰ ἦτον ἡ καρδία του βεβαρη-
 μένη διὰ τὸν θάνατον τοῦ Παλαμῆδῃ. διὰ δὲ τὴν πολλὴν παρακάλεσιν
 ὅπως

ὅτε ἐπαρακάλεσαν αὐτὸν, ἔδωκε τὰ ἄρματα τῷ ἀνέφει αὐτῷ Πατρόκλῳ, καὶ ἐφόρεσεν αὐτὰ, καὶ ὤξέβη εἰς τὸν πόλεμον, λέγωντας, ἵνα ἴδῃ αὐτὸν οἱ Τρωαδίται μετὰ τὰ ἄρματα τῷ Ἀχιλλέῳ, νὰ θάρρῃν ὅτι αὐτὸς ὁ Ἀχιλλεύς εἶναι, νὰ φοβηθῇ. καὶ ὥσαν δὲ γῆκεν εἰς τὸν πόλεμον ὁ Πατρόκλος, ἐφαῖν ὡς ἀστὴρ, καὶ ὡς εἶδαν τὰ ἄρματα οἱ Τρωαδίται ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν, διότι ἐνόμιζαν ὅτι ὁ Ἀχιλλεύς εἶναι, καὶ ἐβλήθησαν νὰ φύγῃ. Ὁ Ἑκτορ δὲ εἶδε τὰ γυεῖσματα, καὶ τὰ χήματα τῷ πολέμῳ, καὶ ἐγνώρισε καλῶς ὅτι δὲν εἶναι ὁ Ἀχιλλεύς, διότι ἄλλαις ἀξιοῖτες εἶχεν ὁ Ἀχιλλεύς, καὶ ἄλλα χεῖσματα, καὶ ἄλλα χήματα· καὶ ἔτις ἦλθεν ἐπάνω εἰς τὸν Πατρόκλον, καὶ ἐπολέμησε μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐσκοτώσεν αὐτόν. ἐγένετο δὲ τότε μεγάλη βία τῷ δύο φυσάτων, καὶ ἡ βοὴ ἀνέβη ἕως τῷ Οὐρανῷ, καὶ τὰ ξίφη καὶ τὰ βέλη ἐπεφταν ὥσαν χαλάζι ἀπὸ τοῦ νέφους, καὶ ἐγένετο μεγάλη φιλονεικία διὰ νὰ πάρῃν τὸ κορμὶ τοῦ Πατρόκλου μετὰ τὰ ἄρματα τοῦ Ἀχιλλέου. Ὡς ἔμαθε τοῦτο ὁ ἀνδρείκωτος Ἀχιλλεύς, κατὰ δὲ δῖον ἀναρμάτωτος, ἔδραμε μετὰ μεγάλῳ ὀργῇ καὶ θυμῷ ἐκεῖ, ὅτε ἦτον σκοτωμένος ὁ ἀνέφιος αὐτῷ, καὶ ὥσαν τὸν εἶδαν οἱ στρατιῶται ὅλοι, ἐφυγαν παρόδους, καὶ ἀφῆκαν τὸ κορμὶ τῷ Πατρόκλῳ, καὶ τὸ ἐπῆραν οἱ Ἑλλήες. Τότε ὁ Ἀχιλλεύς ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ ἐθρήνησε διὰ τὸν Πατρόκλον καὶ ἐκλαυσε πικρῶς. Ἐσυναχθῆσαν οὖν οἱ Αὐθύνται τῷ Ἑλλήων εἰς παρηγορίαν τῷ Ἀχιλλέῳ. καὶ τῆτος παρηγορίαν δὲν εἶχεν, ἔδεν ἔπαυε τὸ δάκρυον αὐτοῦ· καὶ ἐπαρακάλεσαν αὐτὸν νὰ φάγῃ, καὶ δὲν τὴν ἠέσεν· ἀμὴ ὤμοσεν, ἕτε νὰ φάγῃ, ἕτε νὰ πίνῃ, ἕτε νὰ κοιμηθῇ, ἕως ἢ νὰ ἐκδικήσῃ τὸ αἷμα τῷ ἀνέφει τῷ τῷ Πατρόκλῳ· καὶ ἔτις ἐν τῷ ἅμα δὲ γῆκεν εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ἔκαμε πολλὸν ἀφανισμόν καὶ συρρίβνῃ εἰς τὰ φεσάτα τῷ Τρωαδίται. τέλος ἐφόνόωσε καὶ τὸν θαυμαστὸν Ἑκτορα, τὸ θεμέλιον καὶ σῦλον τῆς Τρωάδος, ὁ ὁποῖος ἦτον ἀνδρείωμος, πολεμικώτατος, καὶ δυνατός, καὶ ἀφ' οὗ τὸν ἐσκοτώσεν, ἐθύπησε τὴν ἀσπράγγην τῷ ποδαρείῳ αὐτῷ, καὶ ἐπέρασε χοινί, καὶ ἐσυρέ τον μετὰ τὸ ἄλογον εἰς ὅλον τὸ φεσάτον, καὶ ἐκατέβασέ τον εἰς τὰ κάρπερα. ἐγένετο δὲ κλαυθμὸς μέγας εἰς τὴν Τρωάδα. Ὅμως πάλιν ἐπεμψεν ὁ Πρίαμος συμμάχους αὐτῷ τὰς Ἀμαζόνες, καὶ ἐγένετο πόλεμος καὶ ἐφονόθησαν ὅλοι. Βλέπωντας ἔν ὁ Βασιλεὺς Πρίαμος, ὅτι δὲ εἰσκέταται εἰς ἐσθρότητα μεγάλην, ἀπέστειλεν εἰς τὸν Βασιλέα τῆς Ἰδαίας Δαβίδ, καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτῷ φεσάτα εἰς βοήθειαν. ὁ δὲ Βασιλεὺς Δαβίδ δὲν ἠθέλησε νὰ ἀποσείλῃ φουσάτα, διὰ δύο αἰτίας, λέγωντας ὅτι εἶναι ἁμαρτία νὰ βοηθῇ Ἑθνη ἀσεβῇ, Βαρβάρους καὶ Ἑλλήους· καὶ τὸ περισσότερον, διὰ τὴν κακοφροσίαν τῷ Ἰδαίων, ἐφοβήθη, ἵνα μὴ πέσῃν εἰς τὴν εἰδωλολαφείαν καὶ ἀσεβήσῃ. Ὡς δὲ εἶδεν ὁ Βασιλεὺς Πρίαμος, ὅτι ἀπέτυχεν ἀπὸ τοῦ Δαβίδ τὸν Βασιλέα, ἀπέστειλεν εἰς τὸν Ταῦνλῳ Βασιλέα τῆς Ἰνδίας, δεόμενος βοήθειαν, καὶ ἀπεστάλη ὁ Μέμνων μετὰ φεσάτα πολλὰ τῷ Ἰνδῶν εἰς τὴν Τρωάδα. Ὡς δὲ εἶδαν αὐτὴς οἱ Ἑλλήες μαύρους καὶ ξένους, θεωρίαν ἀνθρώπων ἔχοντας, καὶ ἄρματα αἰετικά, καὶ ἐλέφαντας καὶ θηρία, ἐδειλίασαν πολλὰ, καὶ συνεβλήθη-

λῆθυσαν διὰ τὰ φύγου. ὁμοῦς πάλιν μετενόησαν καὶ ἐσαμάτισαν τὰ τοὺς δοκιμάσου. καὶ πολέμου γενομένης, ἔγινε μεγάλη φθορὰ εἰς τοὺς Τρωαδίτας καὶ εἰς τὰς Ἰνδῆς, πόσον, ὅτι Σκάμανδρος ὁ ποταμὸς ἐκοκκί- νησεν ἀπὸ τὸ αἷμά των.

Ἐφθασε καὶ ἡ ἐορτὴ ἡ λεγομένη τῆς ἀσάθημάτων, καὶ ἐώρταζον αὐ- τῶν καὶ οἱ Ἑλλῆνες, καὶ οἱ Τρωαδίται· καὶ διὰ τιμὴν τῆς ἐορτῆς ἔπαυ- σεν ὁ πόλεμος, καὶ ἔρριξαν τὰ ἄρματα, καὶ ἐπερπάτου ἀφόβως καὶ τὰ δύο μέρη. ἔμφοσθον δὲ τὰ πύργου τῆς Τρωάδος ἦτον οὗτος ναὸς, εἰς τὸν ὅποιον εἶχε σιγήθειαν ὁ Ἀχιλλεύς καὶ ὑπῆγενε συχνὰ, καὶ ἔπος διὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς ὑπῆγε, καὶ κατὰ τύχην εἶδεν ἐκεῖ τὴν Πο- λυξένην τὴν θυγατέρα τῆς Πριάμου τοῦ Βασιλέως, ἡ ὁποία ἦτον πολλὰ εὐμορφῇ, καὶ θαυμαστὴ εἰς τὰ κάλλη. καὶ ὡς εἶδεν αὐτὴν ὁ Ἀχιλλεύς ἐβώθη εἰς τὴν καρδίαν, καὶ ἠγάπησέ τιν πολλα, καὶ ἐμίλυσσε τὴν Πριά- μω, ὅτι ἐὰν θέλῃ τὰ τὴν δώσῃ γυναῖκα, τὰ κάμωσι ἀγάπην, τὰ παύσωσι τὰ σκαῖδαλα, καὶ αἱ μάχαι, καὶ οἱ πόλεμοι. ὁ δὲ Πρίαμος ἀκέσας τῆτο, ἔδειξεν εἰς τὸ φαινόμενον, ὅτι ἔλαβε χαρὰν μεγάλην, καὶ ἀγαπᾷ, καὶ ὀρέγεται τῆτο. ὁ δὲ βόπος αὐτῆς κατὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἦτον δόλιος καὶ θανάσιμος, οὐκ καὶ τῆς δύο ἡῶν αὐτῆς, Διήφοβος, καὶ Πάρι- δος. καὶ ὡς ἐσιώτουν περὶ τῆς γάμης, ἔειπεν, ὅτι τὰ ὑπάγην εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀπόλλωνος τὰ ὁμόσου, καὶ τὰ σερεώσωσι τὸ σιωοικέσιον. Οὕ-τως ἐπῆρσεν ὁ Ἀχιλλεύς τὸν Ὀδυσσεύα, καὶ τὸν Αἴαντα, καὶ ὑπῆγε μετ' αὐτοὺς χωρὶς καμίαν δολιότητα καὶ ἐπιβελότητα, καὶ διὰ τῆτο ἄρματα δὲν ἐβάσταζαν. ἐπῆγαν γὰρ καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ Πριάμου, ὁ Διήφοβος καὶ ὁ Πά- ρεις, βασάζοντες μαχαίρια μικρὰ μέσα ἀπὸ τὰ ῥεχά τῶς κεκρύμμενα· καὶ ὡσὰν ἐμπῆκον εἰς τὸν ναὸν ὁ Ἀχιλλεύς, ἐμπῆκε καὶ ὁ Διήφοβος καὶ ὁ Πάρις, καὶ ἠγκαλίδθη τὸν Ἀχιλλέα μὲ δόλον, καὶ κατεφίλειεν αὐτὸν, καὶ ἔλεγεν εἰς αὐτόν· περὶπόθιτέ με γαμβρὲ, ἀνδρα τῆς γλυκυτάτης με ἀδελφῆς, καὶ ἐπαίνει, καὶ ἐγκωμιάζε τὴν ἀνδρίαν αὐτῆς, καὶ τὴν φρό- νησιν· ὁ δὲ Πάρις ἐμπῆκε καὶ αὐτὸς μέσα εἰς τὸν ναὸν, καὶ ἔσεκε πλη- σίον τῆς Ἀχιλλέως. καὶ ἐκεῖ ὅπῃ τὸν εἶχεν ἠγκαλισμένον ὁ ἀδελφὸς αὐ- τῆς, εὐγάλετο αὐτὸς τὸ μαχαίρι, ὅπῃ τὸ ἐβάσταζε κρυφά, καὶ ἔδωκε τοῦ Ἀχιλλέως εἰς τὴν καρδίαν, καὶ ἔσφαξεν αὐτόν. καὶ ὡσὰν τῆς ἔδωκε τὴν κοπανίαν, ἔφυγον ἐν τῷ ἅμα καὶ οἱ δύο ἀδελφοί, καὶ ἀφῆκαν μόνον τὸν Ἀχιλλέα μέσα εἰς τὸν ναὸν σφαιρμένον. γνωρίσαντες δὲ τῆτο ὁ Ὀδυσ- σεύς, καὶ ὁ Αἴας, ἐπήδησαν μέσα εἰς τὸν ναὸν, καὶ ἤρσαν τὸν Ἀχιλλέα χωσμένον εἰς τὸ αἷμα, καὶ δὸν ἦτον ἀκόμη ἀποθαμμένος, ὅτι ἐμίλειεν ἡ γλῶσσα αὐτῆς, πλὴν ἦτον εἰς τὸ τέλος τὰ ἀποθανῆ. καὶ ὡς εἶδαν αὐ- τοὶ τὸν Ἀχιλλέα ἔπος, ἔκλαυσαν πικρῶς, καὶ ἔπεσαν εἰς τὸ σῆθος αὐ- τῆς λέγοντες· ὦ ἀνδρικώτατε, καὶ ὄξακας Ἀχιλλεῦ. ὦ καρτερόφυχε καὶ γενναϊώτατε, ποῖος ἦτον εἰς τὴν γλῶσσαν τὰ σῆς ἀντισαθῆ; ἢ ποῖος ἠθέλων ὄρεθῆ τὰ σιγκώσῃ ποτὲ χερεῖ ἀπαύωσθ; ὁ δὲ Ἀχιλλεύς δεισκόμενος εἰς τὴν ὀδυῶν ἐκείνῃ τῆς θανάτου, ὡς ἠκασε τὰς λόγους τῆς Ὀδυσσεως, καὶ τῆς Αἴαντος, ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν· ἐφόνευσά με μὲν ἐπιβελῆς καὶ δόλος

ὁ Διήφοβος καὶ ὁ Πάρις. καὶ ὡσαύτῃς λέγουσιν ὅτι ἀπέθανον. Ἀκύναντες δὲ οἱ Τρωαδίται, ὅτι Ἀχιλλεύς ὁ μέγας ἐχθρὸς αὐτῶν ἀπέθανον, ἔδραμαν μετὰ χαρᾶς μεγάλης ἄρματωμένοι νὰ πάρουν τὸ κορμὶ τοῦ Ἀχιλλέως. ὁ δὲ Αἴας ἄρπαξεν αὐτὸ, καὶ ἔβαλέ το ἀπάνω εἰς τὸν ὦμον αὐτοῦ, καὶ ἔφωγε μὲν σπεδῆς, καὶ μὲν τοῦ Ὀδυσσεύς. οἱ δὲ Τρωαδίται ἐδίωχναν αὐτὸν νὰ τὸν πιάσκειν, καὶ ὡσαύτῃς ἤθελαν τοὺς σῶσθαι, καλὰ καὶ ἐὰν ἐβάσταζε τὸν ἀπεθαμμένον, ἀμὴν πάλιν ἐγύριζε, καὶ ἐδίωχεν τὰς ἐχθρὰς. καὶ ὡσαύτῃς ἦλθε νὰ εὕρῃ ἀπὸ τὸ Κάστρον, νύρε τὰς θύρας κεκλεισμένας, καὶ ἀπάνωθεν ἀπὸ τὸν πύργον, καὶ ἀπὸ τὰ τειχία ἐπεφταν πέτραι, σαγίται, κοντάρια, σπαθία, καὶ ἄλλα ἄρματα ὡσαύτῃς βροχή, καὶ μὴ ἔχων ὁ Αἴας πῶς νὰ κάμῃ νὰ εὕρῃ ἔξω νὰ γλυτώσῃ, ἐχάλασε τὰς θαυμασὰς θύρας ἐκεῖνας μὲν βίας, καὶ διγῆκεν ἔξω τοῦ Κάστρου, καὶ κατέβη μετὰ μεγάλης λύπης, καὶ κλαυθμοῦ εἰς τὰ κότεργα, βασάντας καὶ τὸ κορμὶ τοῦ Ἀχιλλέως. Ἐδωκεν ἔν σημάδι τῶν Τρωαδιτῶν νὰ νοήσῃ ποταποὶ ἀνδρειωμένοι εἶναι οἱ Ἑλλῆνες, ὅτι εἰς πόσαις μυριάδαις φεσάπων, ὅπῃ ἦτον τῶν Τρωαδιτῶν, καὶ σφαλισμέναις καὶ αἱ θύραις τοῦ Κάστρου, καὶ βασάντας καὶ τὸν ἀπεθαμμένον, ἐτζάκισε τὰς θύρας τοῦ Κάστρου, καὶ διγῆκεν ἔξω ἀβλαβής, διότι εἰς τὴν ἀνδρίαν καὶ δύναμιν ἦτον δεύτερος ὁ Αἴας ἀπὸ τὸν Ἀχιλλέα. τὸ σκετάρει τὸ Αἴαντος ἦτον ἐνδυμένον μὲν βαβαλικῶν πετζίων ἐπτά, καὶ ὀλοσίδερρον. Τότε οἱ Ἑλλῆνες ὡς εἶδον τὸ κορμὶ τοῦ Ἀχιλλέως ἀπεθαμμένον, ἔκλαυσαν μέγαν, καὶ ἐθρήνησαν, καὶ ὥπως ἔθαψαν αὐτὸ ἐντίμως μετὰ μεγάλης παρρησίας, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔστειλαν, καὶ ἤφεραν τὸν ὕον τοῦ Πύργου, καὶ πάλιν ἔβαλαν ἄρχλιν εἰς τὰς πολέμους, καὶ καθημερινῶς ἐγύοντο σφαγαί, καὶ χύσεις αἱμάτων. ἐγέμισαν δὲ οἱ κάμποι τῆς Τρωάδος ἀπὸ τοὺς σκοτωμένους.

Οἱ Ἑλλῆνες, ὡς ἔβλεπαν, ὅτι δεὺν διώνονται νὰ πάρουν τὴν Τρωάδα, εἶχαν μεγάλην λύπην, καὶ ἔπεσαν εἰς πολλὴν ἀδημονίαν τί νὰ κάμουν, καὶ ὥπως ἐπῆγαν εἰς τὰς Μάντις, καὶ νύραν ὅτι ποτὲ δεὺν θέλουν δωρηθῇ νὰ πάρουν τὴν Τρωάδα μὲν κανένα πόλεμον, ἀμὴ μετὰ τινὸς μηχανῆς, ἢ τέχνης, καὶ συμβεβησάμενοι, ἔκαμαν μὲν πολλῆς καὶ μεγάλης καὶ θαυμαστῆς τέχνης εἷνα μέγα ἄλογον ξύλινον, καὶ ἔβαλαν μέσα εἰς αὐτὸ, καὶ ἐσφάλισαν ἀνδρας ἐκλεγμένους, καὶ πολλὰ ἀνδρειωμένους, καὶ ἄρματωμένους μετὰ πολλῶν ἁρμάτων. Ὡσαύτῃς ἔκαμαν τὴν ποιαύτην κατασκευὴν, ἔδειξαν ὅτι ἐβαρέθησαν τὸν πόλεμον, ἐπειδὴ δεὺν ἡμποροῦν νὰ νικήσουν νὰ πάρουν τὸ Κάστρον, καὶ θέλουν νὰ ὑπάγουν εἰς τὰς πόδας αὐτῶν, καὶ οὕτως ἐμπῆκαν εἰς τὰ κότεργα, καὶ ἔδειξαν ὅτι μισθῶν, καὶ ἔκαμαν ἄρματα, καὶ ἐπῆγαν ὀπίσω εἰς τὸ νησί τῆς Τενέδου, καὶ ἐκαρτερῶσαν καθὼς εἶχαν βεβλήν, καὶ τὸ ξυλάλογον ἀφῆκαν εἰς τὸν λιμένα. Οἱ Τρωαδίται, ὡς εἶδαν τὰ κότεργα, ὅτι ἐδιάβηκαν, καὶ ὁ λιμένας νὰ εἶναι εὐκερὸς, ἀνοιξαν τὰς θύρας τοῦ Κάστρου, καὶ κατέβησαν εἰς τὸν αἰγιαλόν, καὶ ἰδόντες τὸ ξυλάλογον μοναχὸν ποιεῖτον μέγα, ἐθαύμασαν, καὶ πολλὰ ἐφοβήθησαν, καὶ ἐσυλλογίσθησαν, μὴ εἶναι γε-

λασμός, ἢ κακόν, ἢ ἐπιβελία εἰς αὐτὰς, καθὼς καὶ ἦτον, καὶ ὁμοφώ-
 ησαν ἵνα κάψεν αὐτὸ, ἢ νὰ τὸ ρίξεν εἰς τὴν θάλασσαν. καὶ ἐπειδὴ
 ἔμελλε νὰ καταλυθῇ, καὶ νὰ ἀφανισθῇ ἡ Τρωάδα, ἀπετυφλώθησαν, καὶ
 ἐμωραίθησαν οἱ ἀνθρώποι αὐτῆς, καὶ δὲν ᾔχεταισαν νὰ ἰδῶν τὸ ἄλογον,
 καθὼς τὸ ἐσυλλογίσθησαν εἰς τὸ πρῶτον, ὅτι μήπως εἶναι μὲ κατασκόλην
 καμωμένον διὰ νὰ τὰς γελάσεν. ἀμὴν ὡς ἄγνωστοι ἐκείνων, ὅτι νὰ πάρω-
 μιν τὸ ἄλογον μέσα εἰς τὸ κάστρον νὰ φαίνεται εἰς δόξαν, καὶ καύχη-
 μα ἡμῶν, καὶ εἰς ἐνδοπλὺν αὐτῶν, καὶ ὀνειδισμόν, ὅπῃ μᾶς ἐπολεμῶ-
 σαν χρόνος ἐννέα, καὶ δὲν ἐδυνήθησαν νὰ μᾶς νικήσεν· καὶ χωρὶς κα-
 τὰ ᾧ ᾔχεταισμόν, ἢ πιάσμα νὰ τὸ εἰδῶν μὲ πᾶσαν τέχνην καὶ σοφίαν,
 ἐπῆραν τὸ ἄλογον, καὶ ἐμπασάν το μέσα εἰς τὸ Κάστρον, καὶ τὸ ἔβα-
 λαν εἰς οὗα τόπον, καὶ ἐσέκετο, καὶ ἔτρεχεν ὁ Λαὸς, καὶ ἔβλεπέ το, καὶ
 ἐθαυμάζοντο. Ὡσαύτῃ εἶδαν τὰ κάτεργα τῆς Ἑλλήων ὁποῦ ἐμίσθωσαν,
 ὅτι ἐμπασαν τὸ ἄλογον αὐτῶν μέσα εἰς τὴν Τρωάδα, ἐπειδὴ εἶχαν βί-
 γλαν, ἡτοιμάθησαν, καὶ ἐσέκοντο πότε νὰ εἰδῶν τὰ σημάδια, ὅπῃ εἶχαν
 εἴσει νὰ κάμνεν. καὶ οἱ Τρωαδίται ἀπεμερίμνησαν, καὶ ἐκαθέζοντο εἰς
 τὰ σπήτια αὐτῶν, τρώγοντες καὶ πίνοντες μετὰ χορῶν, καὶ τυμπάνων,
 καὶ ἐκοιμῶντο ἀφόβως χωρὶς καμίας φύλαξιν, ἢ ἄλλῳ πρόβλεψιν. Ὡς
 δὲ ἐπέρασαν ἡμέραι ὀλίγαι, τὴν νύκτε ᾔχέβησαν ἄνδρες ἀρματωμέ-
 νοι ἀπὸ τὸ ξυλάλογον, καὶ ἐκαταπάτησαν τὸν τόπον, καὶ εἶδαν τὰς ἀν-
 θρώπους χωρὶς καμίας μέμνην καθεζομένους εἰς τὰ σπήτια, καὶ εἰς
 ἄλλας τόπους δίδυμους. Τότε παρόδους ἔδραμαν, καὶ ἔδωκαν λόγον
 καὶ τῆς ἐπιλοίπων αὐτῶν συνζόφων, ὅπῃ ἦσαν μέσα εἰς τὸ ξυλάλογον,
 καὶ ὡς γῆκαν ὅλοι ὁμάδι χωρὶς καμίας συγχύσεως, ἢ βοῆς. ἀμὴν μὲ ἡ-
 συχίας ἔδραμαν ἐπάνω εἰς τὰς πύργους, καὶ ἐπίασαν αὐτὰς, καὶ ἐκαμαν τὰ
 σημάδια, ὅπῃ εἶχαν συμφωνημένα, μέ φανὲς, καὶ μὲ ἄλλα τινα, καὶ
 ὡς εἶδαν τὰ κάτεργα, ἐν τῷ ἅμα ἔδραμαν, καὶ ἔσωσαν, καὶ τῆτοι ἀπὸ
 τὰς πύργους οἱ συντρόφοι αὐτῶν οἱ Ἕλληνες ἔδραμαν, καὶ ἀνοίξαν ταῖς
 πόρταις τῆς Τρωάδος, καὶ ἔτως ἐμπῆκον ὅλον τὸ φασάτον τῆς Ἑλλήων
 μέσα, καὶ ἔτρεχαν εἰς τὰ σπήτια τῆς Τρωαδικῶν, καὶ ἔσφαζαν ἄνδρες,
 καὶ γυναῖκες, παιδία, γέροντες, καὶ πᾶσαν ἡλικίαν, καὶ ἔχεχε τὸ αἵ-
 μα, ὡς ποταμὸς μέγας. καὶ ἐγινε μεγάλη βοή, καὶ θρύλος πολὺς εἰς
 τὴν ἐλλεινὴν Τρωάδα, διότι ὅλη ἐγέμισεν ἀπὸ τὰ κορμία τῶν σφαμμένων
 ἀνθρώπων. τὰ βρέφη ἔπερναν ἀπὸ τὰ ποδάκια, καὶ τὰ ἐκτυπῶσαν εἰς
 τὸν τοῖχον, καὶ ἦτον πανταχοῦ θρύλος, καὶ ὀδυρμός, καὶ κλαυθμός,
 καὶ παραχή, καὶ πικρία. τὰ σπαθία ὅλα τῶν Ἑλλήνων ἐβάφησαν ἀπὸ
 τὰ αἵματα. Ὡς δὲ ἐχόρτασαν οἱ Ἕλληνες φονδύοντες τὰς Τρωαδίτας, καὶ
 ἀρπάζοντες, καὶ κερσδύοντες τὸν βίον αὐτῶν, ὕστερον ἔβαλαν φωτίαν εἰς
 πᾶσαν αὐλήν, καὶ σπητι, καὶ παλάτι, καὶ ἐκάψαν ὅλα ἀπὸ θεμελίας
 σὺν τῇ λαμπαρᾷ καὶ περιφύμῳ Πόλει τῆς Τρωάδος. Ὡς δὲ ὡς γῆκε νὰ
 πηγρῇ κατὰ τὰς Ἑλλήων εἰς τὸν τόπον αὐτῶν, ἦγεν εἰς τὴν πατερίδα τε,
 καὶ ὁ Μενέλαος ὁ ἄνδρας τῆς Ἑλένης, ὅταν ἐπῆγεν εἰς τὴν Τρωάδα,
 ζητῶντας τὴν Ἑλένην τὴν γυναῖκά τε, ἠθέλαν οἱ Τρωαδίται νὰ τὸν σκο-
 πώσεν

πώσιν μετὰ δόλῳ. ἀμὴν ὁ Αἰνεΐας, καὶ ὁ Ἀντήνωρ οἱ συγκλητικοὶ Πριά-
 μος τῷ Βασιλέει τὸν ἐδέχθησαν εἰς τὰ σπήτιά τες, καὶ τὸν ἐφιλοξύνισαν,
 καὶ ἐμπόδισαν καὶ δὲ τὸν ἐφόνόδισαν, καὶ ἔπως ἐγράφη εἰς τὴν πατερίδα
 αὐτῶν, καὶ τέτοιον χάριν εἰς ἀνταμοιβὴν, ὅταν ἐπῆραν τὴν Τρωάδα, τὴν
 μὲν ἄλλας Τρωαδίτας ἐφόνόδισαν, καὶ ἠχμαλώτισαν, καθὼς ἠκέσσετε,
 τὴν δὲ ῥηθούσας δύο, τὸν Αἰνεΐαν, καὶ τὸν Ἀντινόρα, ὡς φίλους τοῦ
 Μενελάου, ἀφῆκαν ἐλεύθερους, καὶ ἐπῆραν τὰς γυναῖκας αὐτῶν, καὶ τὰ
 παῖδιά, καὶ τὴν ἀνθρώπους τῆς σπητίων, καὶ τὰ πράγματά τες, καὶ ἐ-
 πῆγαν εἰς τὴν Φραγγίαν. Λοιπὸν ὁ Μενέλαος ἐπῆρε τὴν γυναῖκά τε τὴν
 Ἑλένην, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν πατερίδα τες, καὶ ἦρε σκοτωμένον τὸν ἀ-
 δελφόν τε τὸν Ἀγαμέμνονα ἀπὸ ἐπιβελῆς τῆς νύμφης αὐτῆς γυναικὸς Ἀ-
 γαμέμνονος, ἣ ὁποία εἶχε φίλον φανερά, καὶ ἐμοιχόετο μετ' αὐτῆς, τὸν
 Αἴγιον. ἦρε δὲ καὶ τὸν ἀνελίον αὐτῶν τὸν Ὀρέστην, ὅπῃ ἐσκόπωσε τὴν
 μητέρα τε τὴν Κλυταιμνήστραν, καὶ τὸν φίλον αὐτῆς, αὐτὸν τὸν Αἴγιον.
 Τῆτα ἔγνωσαν εἰς τὴν ἐννέα χρόνος, ὅπῃ ἐπολεμῶσαν τὴν Τρωάδα, καὶ
 εἰς τὸν δέκατον ἐπῆραν αὐτὴν μετὰ κατασκόλης, καθὼς εἶπαμεν. Ταῦτα
 ὅλα τὰ ὀπισθεν ἐπελειώσαμεν σὺν Θεῷ, καὶ τώρα θέλομεν γὰρ γράψα-
 μεν καὶ περὶ τῆς ἀτυχίας, καὶ κραταιᾶς δυνάμεως τῆς Ῥωμαίων, καὶ
 πῶς ἐβασίλευσαν, καὶ ἀπὸ πᾶ ἀρχισαν οἱ Βασιλεῖς αὐτῶν, καὶ πόσοι
 ἐβασίλευσαν ἀπαρχῆς, ἕως τέλους, καὶ πῶς ἐκατακυεῖδον ὅλην τὴν
 γῆν ἀπὸ Ἀνατολῆς ἕως Δύσεως.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ.

ΗΓΟΥΝ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΡΩΜΗΣ.

α. **Ρ**ώμουλος ὅπῃ ἐκτίσεν τὴν Ῥώμην, ὁ ὁποῖος ἐγένετο πρῶτος βασιλεὺς εἰς αὐτήν.

β. Νεμῶς.

γ. Τῆλλος.

δ. Ἄγκος.

ε. Πρίσκος.

ς. Σέρβιος.

ζ. Ταρκύνιος.

Μετὰ δὲ τῶτον τὸν Βασιλέα, ἐκράτισαν οἱ Ῥωμαῖοι τὴν Ῥώμην καὶ εἰς βασιλείαν χρόνους, καὶ μόνον ἔκαμναν δύο Ἀρχηγούς καὶ θεὸν χρόνον, τοὺς ὁποῖους ἔλεγαν Κοσφόλους, Προβόλους, καὶ Προηγόρους, ἐλλεινικά Ὑπάτους. Ἡλθε δὲ ἡ ἀρχὴ εἰς τὸν Ἰῆλιον τὸν Καῖσαρα, ὁ ὁποῖος ἐγένετο βασιλεὺς πρῶτος μετὰ τῶν Ὑπάτους.

α. Ἰῆλιος Καῖσαρ.

β. Αὐγῆς. Οκτάβ. ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ.

γ. Γάιος ὁ υἱὸς αὐτοῦ.

δ. Τιβέριος ὁ υἱὸς Οκταβίου.

ε. Κλαύδιος.

ς. Νέρων.

ζ. Γάλβας.

η. Βιτέλιος.

θ. Λέκιος Ὀθων.

ι. Οὐεσπασιανός.

ια. Τίτος ὁ υἱὸς αὐτοῦ.

ιβ. Δομετιανός.

ιγ. Νερβάς.

ιδ. Τραϊανός.

ιε. Ἀδριανός.

ισ. Ἀντωνῖνος.

ιζ. Βῆρος ὁ υἱὸς αὐτοῦ.

ιη. Μάρκος.

ιθ. Κώμοδος.

κ. Περτίναξ.

κα. Δίδιος.

κβ. Σεβήρος.

κγ. Ἀντωνῖνος καὶ Γέτας.

κδ. Ἀντωνῖνος ὁ Καράκαλος.

κε. Μακρίνος.

κς. Ἀντωνῖνος ὁ καὶ Γάβαλλος.

κζ. Ἀλέξανδρος ὁ Μαμαίανος.

κη. Μαξιμῖνος.

κθ. Σαβῖνος.

λ. Πομπιανός.

λα. Ἰένωρ.

λβ. Γορδιανός.

λγ. Ἰένωρ.

λδ. Μάρκος.

λε. Φίλιππος.

λς. Οὐαλεριανός.

λζ. Γάλλος.

λη. Δέκιος.

λθ. Αἰμιλιανός.

μ. Γαλλιανός.

μα. Γαλλιανός.

μβ. Κλαύδιος.

μγ. Αὐρηλιανός.

μδ. Τάκιος.

με. Φλαυριανός.

μς. Πρόβος.

Cronogr.

i 3

μζ.

μζ'. Κάρος.
 μη'. Νεμειανός.
 μθ'. Διοκλητιανός, κ' Μαξιμιανός.
 ν'. Μαξέντιος ὁ υἱὸς Μαξιμιανῶ.

να'. Κωνσταντῖνος ὁ Δισεβέστος κ' χριστιανικώτατος Βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος ἐνίκησεν αὐτὸν τὸν Μαξέντιον, κ' ἔλαβε τὴν Βασιλείαν.

Π Ε Ρ Ι Τ Ω Ν Β Α Σ Ι Λ Ε Ω Ν

ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ,

ΤΗΣ ΝΕΑΕ ΡΩΜΗΣ.

α'. **Κ**ωνσταντῖνος ὁ μέγας. Αὐτὸς ὁ Ἅγιος κ' φιλόχριστος, ὅπῃ ἐκτισεν αὐτὴν τὴν Κωνσταντινούπολιν, κ' εἰς ὄνομα αὐτῆς τὴν ὠνόμασε Νέαν Ῥώμην. Ἐκτισε δὲ αὐτὴν ἐν ἔτει, 5838. Μηνὶ Μαΐῳ.

β'. Κωνσταντῖος ὁ υἱὸς αὐτῶ.
 γ'. Ἰβλιανός ὁ ἀνεψιὸς αὐτῶ.
 δ'. Ἰοβιανός.
 ε'. Οὐαλκετινιανός ὁ μέγας.
 ς'. Οὐάλης ὁ ἀδελφὸς αὐτῶ.
 ζ'. Γρατιανός, κ' Οὐαλκετινιανός.
 η'. Θεδόσιος ὁ μέγας.
 θ'. Ἀρκαῖδιος ὁ υἱὸς αὐτῶ.
 ι'. Θεοδόσιος ὁ μικρὸς ὁ υἱὸς αὐτῶ.
 ια'. Μαρτιανός.
 ιβ'. Λέων ὁ Μακέδης ὁ μέγας.
 ιγ'. Λέων ὁ υἱὸς Ζωώνος.
 ιδ'. Ζωών ὁ πατὴρ αὐτῶ.
 ιε'. Ἀναστάσιος ὁ Δικόρος.
 ις'. Ἰβσῖνος ὁ Θράξ.
 ιζ'. Ἰβσινιανός ὁ μέγας ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ.
 ιη'. Ἰβσῖνος ὁ ἀνεψιὸς αὐτῶ.
 ιθ'. Τιβέριος.
 κ'. Μαυρίκιος.
 κα'. Φωκᾶς ὁ Τύραννος.
 κβ'. Ἡράκλειος ὁ μέγας.
 κγ'. Κωνσταντῖνος ὁ υἱὸς αὐτῶ.
 κδ'. Ἡρακλωνᾶς.
 κέ'. Κώνσας ὁ υἱὸς Κωνσταντίνου.
 κς'. Κωνσταντῖνος ὁ Παγωνάτος ὁ υἱὸς αὐτῶ.

κζ'. Ἰβσινιανός ὁ υἱὸς αὐτῶ.
 κη'. Λεόντιος.
 κθ'. Αἰμίμαρος.
 λ'. Ἰβσινιανός.
 λα'. Φίλιππος ὁ Βάρδας.
 λβ'. Ἀρτέμιος, ὁ κ' Ἀναστάσιος.
 λγ'. Θεοδόσιος ὁ Ἀξαμυτινός.
 λδ'. Λέων ὁ Ἰσαυρος.
 λε'. Κωνσταντῖνος ὁ Κοπρώνυμος.
 λς'. Λέων ὁ υἱὸς αὐτῶ ὁ ἐκ τῆς Χαζάρης.
 λζ'. Κωνσταντῖνος ὁ υἱὸς αὐτῶ.
 λη'. Μιχαὴλ ὁ Γαμβρὸς αὐτῶ.
 λθ'. Λέων ὁ Ἀρμενίος.
 μ'. Μιχαὴλ ὁ Ἀμμοραῖος.
 μα'. Θεόφιλος ὁ υἱὸς αὐτῶ.
 μβ'. Βασίλειος ὁ Μακεδών.
 μγ'. Λέων ὁ υἱὸς αὐτῶ ὁ Σοφός.
 μδ'. Ἀλέξανδρος ὁ Ἀδελφὸς αὐτῶ.
 μέ'. Ῥωμανὸς ὁ Γέρων ὁ Ἀβασάκτιος.
 μς'. Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογενήτης, ὁ υἱὸς Λέοντος.
 μζ'. Ῥωμανὸς ὁ Πορφυρογενήτης.
 μη'. Νικηφόρος ὁ Φωκᾶς.
 μθ'. Ἰωάννης ὁ Τζιμισκῆς.
 ν'. Βασίλειος ὁ Πορφυρογενήτης.
 να'. Κωνσταντῖνος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ.
 νβ'. Ῥωμανὸς ὁ Ἀργυρόπαλος.
 νγ'. Μι-

ργ'. Μιχαήλ ὁ Παφλαγών.
 ρδ'. Μιχαήλ ὁ ἀνεψιὸς αὐτῶν ὁ Κα-
 λαφάτης.
 ρε'. Κωνσταντῖνος ὁ Μονομάχος.
 ρς'. Θεοδώρα μόνη.
 ρζ'. Μιχαήλ ὁ γέρων ὁ ἀπὸ Στρα-
 τιωτικῶν.
 ρη'. Ἰσαάκιος ὁ Κομνένος.
 ρθ'. Κωνσταντῖνος ὁ Δέκας.
 ρθ'. Εὐδοκία ἡ θυγὴ αὐτῶν, καὶ οἱ τέρεις
 παῖδες αὐτῶν, Μιχαήλ, Κωνσταν-
 τῖνος, Ἀνδρόνικος.
 ρα'. Ῥωμανὸς σὺν τῇ Εὐδοκίᾳ.
 ρβ'. Νικηφόρος ὁ ἀπὸ Γουικῶν.
 ργ'. Σταυράκιος ὁ υἱὸς αὐτῶν.
 ρδ'. Μιχαήλ ὁ υἱὸς τῶν Δέκων.
 ρε'. Νικηφόρος ὁ Βοτανιάτης.
 ρς'. Ἀλέξιος ὁ Κομνηνὸς ὁ υἱὸς αὐτῶν.
 ρζ'. Ἰωάννης ὁ Κομνηνὸς ὁ υἱὸς αὐτῶν.
 ρη'. Μανὴλ ὁ Κομνηνὸς ὁ υἱὸς αὐτῶν.
 ρθ'. Ἀλέξιος ὁ Κομνηνὸς ὁ υἱὸς αὐτῶν.
 ρθ'. Ἀνδρόνικος ὁ Τύραννος.
 ρα'. Ἰσαάκιος ὁ Ἀγγελος.
 ρβ'. Ἀλέξιος ὁ ἀδελφὸς αὐτῶν.
 ργ'. Ἀλέξιος ὁ υἱὸς τῶν Ἰσαακίων.
 ρδ'. Ἀλέξιος Δέκας ὁ Μέρτζεφλος.
 εἰς τὰς ἡμέρας τέσσαρες ἐπῆραν οἱ Λα-
 τῖνοι τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ ἐ-
 βασίλευσαν αὐτὴν χρόνους, 56.
 μῆνας, 8. καὶ ἡμέρας, 13. ἔλα-
 βαν δὲ αὐτὴν ἐν ἔτει, 6712.
 ρε'. Θεόδωρος ὁ Λάσκαρις ἐν τῇ
 Ἀνατολῇ.

ρς'. Ἰωάννης Δέκας ὁ Βαπατζῆς ὁ
 Γαμβρός αὐτῶν.
 ρζ'. Θεόδωρος ὁ υἱὸς αὐτῶν.
 ρη'. Μιχαήλ ὁ πρῶτος τῶν Παλαιο-
 λόγων, εἰς τὰς ὁποίας τὰς ἡμέρας
 ἔλαβαν οἱ Ῥωμαῖοι τὴν Κωνσταν-
 τινούπολιν ἀπὸ τῶν χεῖρας τῶν
 Λατίνων, ἐν ἔτει, 6768. Ἰου-
 λίῳ, 25. Ἰνδικτιῶνος, 4.
 ρθ'. Ἀνδρόνικος ὁ υἱὸς αὐτοῦ, καὶ
 Μιχαήλ σὺν τῇ πατρὶ αὐτῶν.
 π'. Ἀνδρόνικος τῶν Μιχαήλ ὁ υἱὸς.
 πα'. Ἰωάννης ὁ Καντακζυλός.
 πβ'. Ἰωάννης ὁ Ἀνδρονίκος, τῶν Πα-
 λαιολόγων υἱὸς, Γαμβρός αὐτῶν τῶν
 Καντακζυλῶν.
 πγ'. Μανὴλ ὁ υἱὸς Ἰωάννη.
 πδ'. Ἰωάννης ὁ Παλαιολόγος, ὅπῃ
 ἔκαμε τὴν ὀγδόην Σύνοδον.
 πε'. Κωνσταντῖνος ὁ ἀδελφὸς αὐτῶν,
 εἰς τὰς ὁποίας τὰς ἡμέρας ἔλαβαν
 ὁ Σελτὰν Μεχμέτης τὴν Κωνσταν-
 τινέπολιν, ἐν ἔτει, 6861. Ἰνδικ-
 τιῶνος, 1. Μαΐῳ, κθ'.
 πς'. Σελτὰν Μεχμέτης ὁ υἱὸς αὐτῶν.
 πζ'. Σελτὰν Μπαγιαζήτης ὁ υἱὸς αὐτῶν.
 πη'. Σελτὰν Σελίμης ὁ υἱὸς αὐτῶν.
 πθ'. Σελτὰν Σελεϊμάνης ὁ υἱὸς αὐτῶν.
 υ'. Σελτὰν Σελίμης ὁ υἱὸς αὐτῶν.
 υα'. Σελτὰν Μιράτης ὁ υἱὸς αὐτῶν.
 υβ'. Σουλτὰν Ἰμπραϊμ ὁ ἀδελφὸς
 αὐτοῦ.
 υγ'. Μεχμέτ ὁ υἱὸς αὐτῶν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ

ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ,

ΚΑΙ ΠΟΣΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ ΕΖΗΣΕΝ Ο ΚΑΘΕΚΑΣΤΟΣ.

Στάχυς ἐτῶς ὁ.

Χρόνους.

15'.

Ὁν ἐχειροτόνησεν Ἀνδρέας ὁ Ἀπόστολος Ἐπίσκοπον
Βυζαντίου, καὶ Θράκης.

Ὀνήσιμος ὁ οἰκέτης	Χρόνους 18'.	Ἀλύπιος	Χρόνους 17'.
Πολύκαρπος	19'.	Περτίναξ	19'.
Πλάταρχος	15'.	Ὀλυμπιανός	1'.
Σεδεκίων	9'.	Μάρκος	17'.
Διογένης	16'.	Κωνσταντίνος	18'.
Εὐδοθέμιος	7'.	Κασίνος	7'.
Φοίληξ	17'.	Ἰππος	16'.
Πολύκαρπος	6'.	Δομέτιος	18'.
Ἀθηνόδωρος	8'.	Πρόβος	16'.
Εὐζώιος	5'.	Μηξοφάνης	1'.
Λαυρεντίος	14'.		

Ἐφ' οἷς καιροῖς ὁ Μέγας Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἐβασίλευσεν.

Ἀλέξανδρος	Χρόν. 17'.	Ἀρσάκιος	Χρόν. 6'.
Παῦλος ὁ ὁμολογη- τῆς,	1'.	Ἀττικὸς	4'.
Εὐσέβιος ὁ Νικομη- δείας	6'.	Σισίνιος	6'.
Μακεδόνιος ὁ Πρω- ματομάχος	1'.	Νεσόριος	7'.
Εὐδόκιος	6'.	μῶνας 6'.	καὶ
Δημόφιλος	11'.	ἐξεβλήθη ὡς	
Εὐάγγελος, καὶ Ἀθηνό- θεος	ἐξεβλήθη.	Ἀίρετικός.	
Γρηγόριος ὁ Θεολό- γος τῆς Ἐκκλη- σίας Κωνσταντι- νουπόλεως	16'.	Μαξιμιανός	6'.
Νεκτάριος	17'.	Πρόκλος	14'.
Ἰωάννης ὁ Χρυσός.	6'.	Φλαβιανός	... μῶνας 11'.
	καὶ ἐξεβλήθη.	Γεννάδιος	17'.
		Ἀνατόλιος	11'.
		Ἀκάκιος	17'.
		Φραΐτας	... μῶνας 7'.
		Εὐθύμιος	5'.
		Μακεδόνιος	5'.
		Τιμόθεος	5'.
		Ἰωάννης	6'.

Ἐπε

Ἐπιφανίος Χρόνης	ε'.	Στέφανος Χρόνης	γ'.
Ἀνθίμος	α' κ' ἐξεβλήθη.	Τρύφων	γ' κ' ἐξεβλήθη.
Μιλῶς	ισ'.	Θεοφύλακτος	κγ'.
Εὐτυχὴς	ιβ' κ' ἐξεβλήθη.	Πολύδουκτος	ιδ'.
Ἰωάννης	ιβ'.	Βασίλειος ὁ Σκα-	
Εὐτυχὴς πάλιν	δ'.	μανδρινός	δ' κ' ἐξεβλήθη.
Κυριακός	ια'.	Ἀντώνιος	ε'.
Ἰωάννης	ιγ'.	Νικόλαος ὁ Χρυσό-	
Θωμᾶς	γ'.	βέρχης	ιβ'.
Σέργιος	κ'.	Σισίνιος	γ'.
Πύρρος	β' κ' ἐξεβλήθη.	Σέργιος	α'.
Παῦλος	β' κ' ἐξεβλήθη.	Εὐστάθιος	δ'.
Πύρρος πάλιν	γ'.	Ἀλέξιος	α'.
Πέτρος	β'.	Μιχαὴλ ὁ Κυρ-	
Θωμᾶς	β'.	λάρης	ιέ'.
Ἰωάννης	δ'.	Κωνσταντῖνος ὁ Λει-	
Κωνσταντῖνος	η'.	χάδης	δ' κ' μιλῶς ε'.
Θεόδωρος	β' κ' ἐξεβλήθη.	Ἰωάννης ὁ Ξιφιλῖνος	ια' κ' μιλῶς ζ'.
Γεώργιος	γ' κ' ἐξεβλήθη.	Κοσμάς Μοναχός	ε' κ' μιλῶς θ'.
Θεόδωρος πάλιν	β'.	Εὐστράτιος	γ' κ' ἐξεβλήθη.
Καλλίνικος	β' κ' ἐξεβλήθη.	Νικόλαος	κζ'.
Κύριλλος	β' κ' ἐξεβλήθη.	Ἰωάννης	κδ' κ' μιλῶς ε'.
Ἰωάννης	δ'.	Λέων	θ'.
Γερμανός	ιέ' κ' ἐξεβλήθη.	Μιχαὴλ	γ' κ' μιλῶς ε'.
Ἀναστάσιος	κδ'.	Κοσμάς	... μιλῶς θ' κ' ἐξεβλήθη.
Κωνσταντῖνος	ιβ' κ' ἐξεβλήθη.	Νικόλαος ὁ Μέζα-	
Νικήτας	ιγ'.	λος	γ'.
Παῦλος ὁ Κύριος	δ'.	Θεόδοτος	β'.
Ταράσιος	κα'.	Κωνσταντῖνος	β'.
Νικηφόρος	θ' κ' ἐξεβλήθη.	Λεκάς	ιβ' κ' μιλῶς γ'.
Θεόδοτος	ε'.	Μιχαὴλ ὁ τῷ Ἀγ-	
Ἀντώνιος	ιέ'.	χιάλῃ	θ' κ' μιλῶς β'.
Ἰωάννης	ε' κ' ἐξεβλήθη.	Χαρίτων	α' κ' μιλῶς β'.
Μεθόδιος	δ'.	Θεοδόσιος	γ'.
Ἰγνάτιος	ια' κ' ἐξεβλήθη.	Βασίλειος ὁ Καμα-	
Φώτιος	θ' κ' ἐξεβλήθη.	τειρὸς	β' κ' μιλῶς ε'.
Ἰγνάτιος πάλιν	ι'.	Νικήτας ὁ Μαντανός	γ' κ' μιλῶς ε'.
Φώτιος πάλιν	ιη'.	Δεόντιος μοναχός	β' κ' μιλῶς γ'.
Στέφανος	ζ'.	Δοσίθεος	β'.
Ἀντώνιος	η'.	Ἰωάννης ὁ Ξιφιλῖνος	ε' κ' μιλῶς β'.
Νικόλαος	ε' κ' ἐξεβλήθη.	Ἰωάννης	ε' κ' μιλῶς β'.
Εὐθύμιος	ε'.	Μιχαὴλ	... μιλῶς ε'.
Νικόλαος πάλιν	ιγ'.		Οὐ.

Οὗτοι ἐγένοντο Παῖσιάρχαι μὲν τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως
ὑπὸ τῆς Λατίνων.

Θεόδωρος Χρόνης β'.	Γερμανὸς Χρόνης α'.	κὶ ἐξεβλήθη.
Μάξιμος ... μῶας ζ'.	Ἰωσήφ θ'.	κὶ ἐξεβλήθη.
Μανηὴλ ε'.	Ἰωάννης ὁ Βέκκος ζ'.	κὶ ἐξεβλήθη.
Γερμανὸς ιζ'.	Ἰωσήφ πάλιν ... μῶας γ'.	
Μεθόδιος ... μῶας γ'.	Γρηγόριος ... μῶας ε'.	κὶ ἐξεβλήθη.
Μανηὴλ ιδ'.	Αἰθανάσιος δ'.	κὶ ἐξεβλήθη.
Αἰσχύσιος γ'.	Ἰωάννης Μοναχὸς θ'.	κὶ ἐξεβλήθη.
Νικηφόρος β'.	Νήφων γ'.	κὶ μῶας.
Αἰσχύσιος πάλιν δ'.		κὶ ἐξεβλήθη.

καὶ ἐξεβλήθη καὶ τὴν ια'. τοῦ Ἀπριλίου τῆς, ἡ. Ἰνδικτιῶνος. Κατὰ
τὴν, ιβ'. τῆς Μαΐας μῆκος τῆς ιγ'. Ἰνδικτιῶνος, ὁ Γλυκὺς Ἰωάννης, Λο-
γοθέτης ὢν τινικαῦτα τῆς δρόμης, παρητήσατο καὶ τὴν ια'. τῆς Μαΐας τῆς β'.
Ἰνδικτιῶνος.

Κατὰ τὴν κβ'. Μαρτίου τῆς ιγ'. Ἰνδικτιῶνος Γεράσιμος, χρόνον, α'.
μὲν χρόνος β'. μῆνας ζ'. καὶ ἡμέρας ια'. καὶ τὴν λ'. τῆς Νοεμβρίου τῆς ζ'.
Ἰνδικτιῶνος ἡμέρα γ'. ὁ Ἀγιορείτης Ἡσαΐας χρόνος δ'.

Οὗτοι μὲν τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀφ' ἧς τὴν
ἐπῆραν οἱ Τῆρκοι.

Γεννάδιος ὁ Σοφώτατος.
Ἰσίδωρος.
Σωφρόνιος.
Ἰωάσαφ.
Συμεών.
Ραφαὴλ ὁ Μέθυσος.
Διονύσιος.
Μάρκος.

Μάξιμος.
Νήφων.
Μάξιμος.
Ἰωακείμ.
Παχώμιος.
Θεόληπτος.
Ἰερεμίας Ἡπειρότης.
Διονύσιος.

Ἰωάσαφ, καθρέθη παραλόγως.

Μητροφάνης παρητήσατο, καὶ πάλιν εἰσῆλθε, καὶ ἐν τῇ Θρόνῳ ἐτελεύ-
τησεν.

Ἰερεμίας ἐξεβλήθη παρὰ τοῦ βασιλέως, Μητροφάνους ἐπιβελαῖς, καὶ
πάλιν εἰσῆλθε.

Παχώμιος λησεικῶς ἐξεβλήθη.

Θεόληπτος λησεικῶς ἐξεβλήθη.

Ἰερεμίας καὶ πάλιν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ.

ΠΕΡΙ ΑΙΝΕΙΟΥ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ.

Μετά τῷ κατάλυσιν τῆς Τρωάδος εἷας Στρατηγός, ὀνόματι Αἰνείας, υἱὸς Ἀγχίσου, ἠλθ' ἑραώθη ἀπὸ τῆς Ἑλλάδας ὑπὸ τῆς βοηθείας τῆς Μενελάου, καθὼς ἐγράψαμεν εἰς τὸν πόλεμον τῆς Τρωάδος καταλεπτῶς τῷ ὑπόθεσιν, ὁ ὁποῖος Αἰνείας ἐπῆρε τὸν Λαόν του, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, διότι τὸ μαντεύμα τοιοῦτό πως τῷ ἐλάλησεν· ὅτι νὰ εὕγῃ μετὰ τῷ συνηγορίᾳ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Δύσιν, ὥστε νὰ ἡμπορέσῃ νὰ καταντήσῃ εἰς τόπον νὰ φάγῃ τὰς ταύλας των, καὶ ἀφ' ἧς τὰς φάγῃ θέλῃν ἰδεῖ ζῶον τετράποδον, καὶ νὰ τὸ ἀκολουθήσῃ, καὶ ὅπῃ ἀποσάσῃ τὸ ζῶον, καὶ θέλει πέσει νὰ αἰαπαυθῇ, ἐκεῖ νὰ κτίσῃ Πόλιν. Ὡς οὖν ἔκαμαν τῆς χησιμῆς τέχης, ὑπῆγαν εἰς τὴν Δύσιν, καὶ ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον τῆς Ἰταλίας, λεγόμενον Λορενθή. ἐκεῖ ἔστησαν τέντας, καὶ ἐκάθισαν εἰς τὴν γῆν νὰ φάγῃ. ἡ δὲ γῆ εἶχε φυτρωμένα ἀγριοσέλλωα, καὶ διὰ τῷ ὁμορφίᾳ τῆς πρασινάδος δὲν ἔβαλαν ταῦταν, οὐδὲ μανδήλων, ἀλλ' ἐπάνω εἰς τὰ βότανα ἔθηκαν τὸ φώμι τους καὶ τὰ ὀφώνιά των, καὶ ἀφ' ἧς ἔφαγαν εἴτι ἦτον ἔμφοδοι τῆς, εἷας ἀπὸ τῷ μέσλωτους εἶδε τὰ σέλλωα, καὶ ἐπῆρε καὶ ἔφαγε, καὶ μετ' ἐκείνον ἀπλωσε καὶ ἄλλος· εἴτα ἀπλωσαν ὅλοι τους, καὶ ἔτραγαν τὰ σέλλωα. Τότε εἶπαν τινὲς, ἡμεῖς μὲ τὰ ὀφώνιά μας ἐφάγαμεν καὶ τὰς ταύλας μας. τὰς ταύλας ὅπῃ λέγουσι ὅτι ἔφαγαν, διηλθ' τὰ χόρτα, ὅπῃ εἶχαν ἔραπέζι, τετέσι τὰ σέλλωα. ὁμοῦς ὥς ἤκουσαν οἱ ἐπίλοιποι ὅλοι τὸν λόγον, δὲθ' ἔλαβαν χαρὰν, καὶ εἶπαν, ὅτι ὁ χησιμὸς ἐδῶ ἐπληρώθη. ἠθέλησαν δὲ νὰ κάμωσι θυσίαν, καὶ ἐκτίσαν βωμόν, καὶ ἤφεραν σκρόφαν ἐγγαστραμύνων νὰ τῷ σφάξῃ ἀπάνω εἰς τὸν βωμόν καὶ τῷ συνηθείαν ὅπῃ εἶχαν, καὶ ὥς ἀπλωσαν εἰς τὸ μαχαῖρι διὰ νὰ τῷ σφάξῃ, ἐκείνη ἐτινάχθη καὶ ἐλακταίρισε, καὶ ἐδυλάσθη τῆς καὶ ἐγλύπωσεν ἀπ' αὐτῆς καὶ ἔφυγε, καὶ ἔβηκεν εἰς τόπον κλαδωτὸν, ὅπου εἶχε πολλὰ κλαδία. Ὁ δὲ Αἰνείας ἠκολούθει ὀπίσω ἀπ' αὐτῷ ἀργὰ καὶ ἀχαμνὰ διὰ νὰ μὴν ἐξυπασθῇ καὶ δράμῃ ἀλλαχόθεν παρ' ἧς ἐνδέχεται. κατέλαβε γὰρ ὁ χησιμὸς τῷ σκρόφαν, ἐπειδὴ εἶπε ζῶον τετράποδον. ἀφ' ἧς δὲ ὑπῆγε τόπον πολὺν, ἐκουράθη ἡ σκρόφα ἀπὸ τὸν δρόμον, καὶ ἔπεσε καὶ ἀνεπαύθη. ὁ δὲ Αἰνείας ὥς εἶδε πληρωμένα τὰ μαντεύματα, τὸν δὲ τόπον εἶδε δύσκολον καὶ κακοσυνέθετον, διὰ νὰ κτίσῃ Πόλιν ἐλυπεῖτο, καὶ ἐκάκιζεν εἰς ἐκείνας, ὅπῃ ἐμαύτουν, καὶ οὕτως εἶχε κακὴν καρδίαν. ἦλθε δὲ φωνὴ ἀπὸ τόπου ὅπου δὲν ἐφαίνετο πόθεν ἦλθε, καὶ ἡ φωνὴ τῆς εἶπεν, ὅτι νὰ καρτερήσῃ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ νὰ κτίσῃ Πόλιν, καὶ νὰ τῷ ἔχῃ ὡς τόπον προσωμένον. ὕστερον

ραν δὲ μὲν χρόνους πόσους καὶ ἰσαριθμούς, εἰς ὅσα γερνία γενήσῃ ἡ σκρόφα, τόσοι χρόνοι νὰ περάσῃ, καὶ τότε νὰ γίνηται ἡ Πόλις ἐκείνη μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος καὶ διαφωτισμένη. καὶ ἡ μὲν σκρόφα ἐγέννησε γερνία τελαίπα σῶα, καὶ ὕστερα εἰς πόσους χρόνους ἐγένετο ἡ Πόλις Ἀλβα, λαμπρὰ καὶ περιφημοτάτη, καὶ ἐσυνέβη τότε σημεῖον θαυμαστὸν καὶ ἀξιοδιήγητον. πρῶτον μὲν ᾧ αἰφνιδίως ἔξαψε πῦρ αὐτόματον εἰς τὸ λιβάδι χωρὶς νὰ τὸ ἀνάψῃ τις. εἶτα ἐπήδησε λύκος ἀπὸ τὰ κλαδία, καὶ ἔπερνε μὲ τὸ σῶμα τε φρύγανα ξηρὰ, καὶ τὰ ἐρρίπτειν ἀπάνω εἰς τὸ πῦρ· καὶ πάλιν ἐφάνη εἷας αἰτὸς μέγας, καὶ ἐφύσα τὴν φωτίαν μὲ τὰς πτέρυγας του, καὶ ἔδιδε του δυνάμιν. Τότε ὄγῃκε μία ἀλωπὲς, καὶ ἐζήλοσεν εἰς τὴν ἀφιν τῆ πυρὸς, καὶ ἐμάχετο τὸν λύκον καὶ τὸν αἰτὸν, καὶ ὑπήγενεν ἐναντίον τῆς, καὶ ἔβρεχε τὴν βράχ της εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ἔβρεχε, καὶ ἔδιδεν ὕγρασίαν εἰς τὴν φωτίαν διὰ νὰ τὴν σβέσῃ, καὶ ἄλλοτε ἐνῖκα ἡ ἀλωπὲς, καὶ ἄλλοτε ὁ αἰτὸς καὶ ὁ λύκος. ὕστερον δὲ ἐνικήθη ἡ ἀλωπὲς καὶ ἐφυγεν. Ὡς δὲ εἶδεν ὁ Αἰνεῖας ταῦτα, ἐνόησεν ὅτι ἡ Πόλις ἐκείνη θέλει ἰδῇ ἀπάνω της μεγάλας παραχὰς, καὶ μὲ πολλὰς κόπους θέλει καταπονέσῃ ὅλῃς τὰς ἐπιβούλῃς της. Καὶ ταῦτα μὲν ἐγένετο εἰς τὴν ζωὴν τῆς Αἰνεῖας.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΑΣΚΑΝΙΟΥ ΚΑΙ ΑΜΟΤΛΙΟΥ.

Μετά δὲ τὴν τελευτὴν τῆς Αἰνεῖας, κατώκησεν εἰς τὴν Πόλιν ἐκείνην ὁ υἱὸς τῆς Ἀσκανίως, τὸν ὁποῖον εἶχε μὲ τὴν θυγατέρα τῆς Πελάμου τὴν Κρέεσαν. εἶτα μὲν ἄλλες ἐβασίλευσεν ὁ Αἰούλιος, ἀρπάσας τὴν βασιλείαν ἀπὸ τὸν ἀδελφόν τε τὸν Νεμίτορα. Ἦτον δὲ ὁ Νεμίτορ πρῶτος ἀπὸ τὸν Ἀμέλιον. ὁ δὲ Ἀμέλιος ἠθέλησε νὰ χαλάσῃ τελείως τὸ γένος τῆς ἀδελφοῦ, καὶ εἶχεν υἱὸν καὶ ἐσκότωσέ τον, καὶ τὴν θυγατέρα του ἐποίησέ την Ἰέρειαν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἑσίας. ἦτον δὲ ὁ νόμος, ὅτι αἱ Ἰέρειαι νὰ εἶναι παρθένοι. ἐκείνη δὲ ὥς ὑπῆγεν εἰς τὸ ἄλσος τῆς Ἀρεος, κάποιος ἐπαρακάθισε, καὶ ἐπιάσέ τὴν καὶ ἐφθειρέ τὴν, καὶ ὄψους ἐγγαστρώθη. Ὡς δὲ ἔμαθε τὸτο ὁ θεὸς της, ἐφύλαγέ τὴν ἕως τὴν γέννησιν της. ὅταν δὲ ἦλθεν ὁ καιρὸς τῆς γέννας, ἐγέννησε παιδίον δίδυμον, καὶ ἐκείνῳ μὲν ὁ βασιλεὺς ἀπέκλεισε, καὶ τὴν ἔβλεπε καλῶς· τὰ δὲ βρέφη ὤρσει νὰ ὑπάγουν νὰ τὰ ρίξουν εἰς τὸν ποταμὸν νὰ ἀποθάνουν. ἔβαλάντα λοιπὸν εἰς μίαν σκάφην μέσα καὶ ἀφηκάντα, καὶ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ ἐπῆρε τὴν σκάφην καὶ ἐκατέβαινεν. ἀμὴν ἐδῶ ἐφάνη ἡ μεγάλη φρόνις τῆς Θεοῦ. ὥς ᾧ ἐκατέβαινεν ἡ σκάφη, ὑπῆγεν εἰς τὸ χεῖλος τῆς ποταμοῦ, καὶ ἦυρε χόρτα καὶ ἐσάθη. Τότε ἐφάνη μία λύκαινα, καὶ ἔβαλε τὰ βυζία της εἰς τὸ σῶμα τῶν παιδίων, καὶ ἔλειχε μὲ τὴν γλῶσσαν της τὸν πηλόν, ὅπως ἦτον εἰς τὸ πρόσωπον τῶν παιδίων, καὶ καὶ συγκυρίαν ἔτυχε καὶ ἐδιάβαινεν εἷας βοσκὸς εἰς τὸ παραπόταμον, καὶ εἶδε τὰ γυνόμνα, καὶ ἐδίωξε τὴν λύκαιναν, τὰ δὲ βρέφη ἐπῆρσάντα, καὶ τὰ ὑπῆγεν εἰς τὸ σπῆντί τε. ἦυρε δὲ τὴν γυναῖκα του λυπημένην, διότι ἐγέννησε

σε τὴν ἡμέραν ἐκείνην παῖδιον ἀπεθαμμένον, καὶ ἐπαρηγόρησέ τιν μετ' ἐ-
 κείνα τὰ βρέφη, καὶ ἔδωκέ τε γὰ τὰ ἀνδρέϊν αὐτὴ ὡς παιδία τῆς. ἐκεί-
 νη δὲ ἀνδρέϊν τε μὲτ' μεγάλης ἀγάπης καὶ ποροθυμίας πολλῆς, ὥστε
 γὰ τὰ εἶχε γεννήσῃ καὶ ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς. Ὡς δὲ νυξίωθον καὶ ἀνέ-
 θράνησαν, ἦσαν πάντες μὲ βοσκὰς, μὲ ζῳγάδες καὶ μὲ βοκόλας. ὁ δὲ
 πάππος αὐτῶν ὁ Νεμίτωρ δὲν ἤξευρε τίποτε διὰ τὰ παιδία. ἔλεγον δὲ
 τὰ ὀνόματά τες, τὸν εὐα καὶ τὸν ἄλλον, Ῥέμον καὶ Ῥώμυλον. ὑπῆγον
 δὲ πολλάκις καὶ ἐλήσδον εἰς τὸ μανδεῖ τὰ πάππε αὐτῶν. καὶ μίαν φο-
 ρὰν τὰς ἐφύλαξαν καὶ ἐπιασάν τες, καὶ ὑπῆγαν τες ὡς ληστὰς εἰς τὸν πάπ-
 πον αὐτῶν, καὶ ἠρώτισέ τες, τίνας εἶδε, καὶ πόθεν ἡ πατερίδα σας, καὶ
 ὁμιλῶντες ἀπὸ λόγον εἰς λόγον, ἐγνωρίσθησαν, ὅτι εἶναι τῆς θυγατρὸς
 τῆς ὑοῖ. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἄπλωσε καὶ τὰς ἠγκαλίδῃ, καὶ τὰς ἐκαταφίλησε
 πολλὰ καὶ σπλαγχνικὰ ἀπὸ καρδίας· καὶ τῶτοι, ὡς εἶδαν καὶ ἐκατάλαβαν
 τὰς τόπας καὶ τὰς ἀνθρώπους, δὲν ἄργησαν, ἀμὴ παρόδους ἔκαμαν ἔρ-
 γον, καὶ ἐπῆραν σπαθία καὶ ἔβαλαν αὐτὰ ἀποκάτω τες κρυφῶς, καὶ ἐδιά-
 βησαν εἰς τὸ παλάτι τῷ Ἀμελίῳ τῷ ἀδελφῷ τῷ πάππου αὐτῶν. ἀνέβη-
 σαν δὲ αἰφνιδίως ἀπάνω τε, καὶ ἤραν τὸν ὅπῃ ἐκαθέζετο ἀμέριμνος, καὶ
 ἐν τῷ ἅμα εὐγαλαν τὰ σπαθία καὶ κατέσφαξαν τὸν ἐκεῖ, καὶ ἀπέθανε.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΝΟΥΜΙΤΟΡΟΣ,

ΚΑΙ ΟΙΚΟΔΟΜΗ ΤΗΣ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΑΕ ΡΩΜΗΣ.

Ελαβε δὲ τὴν Βασιλείαν ὁ Νεμίτωρ, καὶ ἐπειδὴ εἶδεν αὐτοὺς φρονί-
 μους, καὶ ἀνδρειωμένους, καὶ δυνατοὺς, εὐγαλε καὶ ἔδωκέ τες πλεῖτον καὶ θη-
 σαυρὸν πολὺν, καὶ ἐχάρισέ τες καὶ ἄλλα χαρίσματα πολύτιμα, καὶ ἐχόρ-
 τασέ τες πλῆθος χρυσάφι καὶ ἀσημι, καὶ ἄλλα πολύτιμα πράγματα, καὶ
 δέλας καὶ δέλας, καὶ εἶπέ τες· ἐπάρετε ταῦτα πάντα, καὶ ὑπάγετε ὅπως
 σὰς φαίνεται καὶ σὰς ἀρέσει νὰ κατοικήσετε. Τότε δὲ γῆκεν ὁ Ῥέμος καὶ
 Ῥώμυλος, καὶ ἐπῆγαν εἰς εὐα τόπον, καὶ ἤραν εὐα μικρὸν Κασέλι, ὀνό-
 ματι Λάτιον, καὶ ἐκεῖ ἐχημάτισαν θέσιν, ἦγαν τόπον, διὰ νὰ κτίσουν
 Πόλιν, τῶτεςι Κάτρον. τὸ δὲ γῆμα ἦτον ταῦρος μὲ βῆν θήλειαν, ἦγον
 δάμαλιν. Καὶ ὁ μὲν ταῦρος ἐξάβιζεν ἔξω πρὸς τὰς κάμπας, ἡ δὲ συ-
 ζυγοῦσα δάμαλις πρὸς τὴν Πόλιν. ἤχετο δὲ ὁ Ῥώμυλος συμβολικῶς
 διὰ τῶ τοῖς γήματος, ὅτι οἱ μὲν ἄνδρες τῆς Πόλεως νὰ εἶναι εἰς τὰ
 ἔξω φοβεροὶ καὶ ἀπότολμοι καὶ ἀκαταπόνητοι, τούτεςι τινὰς νὰ μὴ τὰς
 καταπονῇ, ἢ νὰ τὰς νικᾷ, αἱ δὲ γυναῖκες νὰ εἶναι καλότεκναι καὶ πι-
 σταί· καὶ ὁκοδόμησε τὴν λαμπρὰν καὶ περὶδοξον Ῥώμην τὴν Πρεσβυτέ-
 ραν, εἰς μέγεθος καὶ εἰς κάλλος πολὺ, ἀπασῶν τῶν Πόλεων τῆς γῆς ὑ-
 περφέρουσιν. εἶτα ἐπῆρε βῶλον μὲ τὸ χεῖρ του ἀπ' ἔξω, καὶ τὸν ἔρριξε
 μέσα εἰς τὴν Πόλιν, καὶ εὐχίθη, ὅτι πάνποτε νὰ αὐξάνῃ τὰ πράγμα-
 τα τῆς Πόλεως ταύτης περαιοτέρως ἀπὸ τῶν ἄλλων Πόλεων. Ὅταν τὴν
 ἐκτίσει, καὶ τὴν ἐτελείωσεν, ἐβάρησαν αἱ θεμπέται, καὶ ὅλα τὰ παιγνί-
 δια, καὶ ἔκαμε χαρὰς μεγάλαις ἐξαισίαις καὶ θαυμασταῖς, καὶ ἔβαλε τὸ
 ὄνομα

ὄνομά της Ῥώμην, εἰς τὸ ὄνομά τε, καὶ ὅσους ἐκατοίκησαν εἰς τὴν Ῥώμην τὰς ὀνόμασε Ῥωμαῖες, οἱ ὅποιοι ἐλέγοντο Λατῖνοι, καὶ ἀπὸ τῆς ὀνομάθησαν οἱ Ῥωμαῖοι, ὅπῃ λέγονται ἕως τὴν σήμερον, καὶ ἐσιώαζε πλῆθος Λατῶν ἀπὸ τὰς ἄλλας Πόλεις, Ἀρχοντας, πτωχεῖς, ἀνδρας, γυναῖκας, νέες, γέροντας, καὶ ἐκατοίκισεν αὐτὰς εἰς τὴν Πόλιν Ῥώμην, καὶ ἔκαμεν αὐτὰς πολίτας, ἦσαν τοπικῆς. γυρίζει δὲ ἡ Ῥώμη μίλια, 24.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΡΩΜΥΛΟΥ, ΝΟΥΜΑ, ΚΑΙ ΤΙΛΟΥ.

Εβασίλευσε πρῶτος εἰς αὐτὴν τὴν Ῥώμην αὐτὸς ὁ Ῥώμυλος. ἔκλεξε δὲ ἀπὸ τὸν Λαόν, ὅπῃ ἐσιώαζε, καὶ ἤφερεν εἰς τὴν Ῥώμην ἑκατὸν ἀνδρας γνωσικῆς καὶ λογίης, τὰς ὁποίας ἔκαμε Πατρικίης, καὶ Πρώτης ἀπὸ τούτων ἄλλας καὶ συμβεβλῆτορας. ἔκλεξε δὲ καὶ τριακοσίας καβαλαρέας, καὶ ἑξῆς χιλιάδες πεζεῖς, διὰ τὰ φυλάγαν τὴν Πόλιν. αὕτη ἡ Πρεσβυτέρα Ῥώμη ἐβασίλευσεν ὅλῳ τῷ Οἰκουμενῷ. Ὅμως ὁ ἀδελφὸς τῆ Βασιλέως Ῥωμύλης ἔκαμεν ἐπιβελὴν, καὶ ἐσκότωσε τὸν ἀδελφόν τε αὐτὸν τὸν Ῥώμυλον, καὶ καθὼς ἐσκοτώθη, ἔγιναν σεισμοὶ μεγάλοι καὶ παραχαὶ καὶ πόλεμοι ἀναμέσον τῆ Λατῶν, καὶ μετὰ ταῦτα εἰρνώδισαν. ἐβασίλευσε δὲ ὁ Ῥώμυλος χρόνος, 37. Μετὰ τῆτον βασιλεύει Νεμῆς Πομπήϊος Σαβῖνος, ὁ ὁποῖος ποτὲ πόλεμον δὲν ἤθελε τὰ κάμη, εἰδὲ ἡγάπα τὰ γίνεται. μόνον τὴν Πόλιν, ἡγοῦν τὴν Ῥώμην τὴν ἔκτιζε, καὶ τὴν ἔκαλλώπιζε, καὶ Νόμους πολιτικῆς ἔκαμε, καὶ ὁρισμὸν εἰς τὰς παρθένους ἐγγράφως ἔδωκεν, ὅτι ὅποια δὲν φυλάξῃ τὴν παρθονίαν της καθαρὰν, τὰ τὴν λιθοβολῶν, καὶ τὸ Καπιτώλιον, τὸ ὁποῖον δηλοῖ κεφαλὴ τῆς Πόλεως, αὐτὸς ἀπὸ θεμελίων τὸ ἔκτισε. καὶ ὁ χρόνος ἦτον μίλλας δέκα, καὶ τοῦτος ἐπρόσθεσε δύο μίλλας εἰς αὐτὸν, τὸν Ἰαννουάριον, καὶ τὸν Φεβρουάριον, καὶ ἔκαμ' ἐκ τὸν μίλλας, 12. Ἐβασίλευσε δὲ χρόνος, 47. καὶ ἀπὸ νόσημα ἀπέθανε. Μετὰ τοῦτον βασιλεύει Τίλος ὁ Σύλιος χρόνους, 32. καὶ πολλὰ πράγματα ἀγαθὰ κατεσκευάσεν εἰς τὴν Ῥώμην. ἔκαμε καὶ γεφύρι εἰς τὸν ποταμὸν ἐκεῖνον τὸν Θαυμασὸν Τίβεριν, καὶ λιμένα, καὶ καθέζομενος εἰς τὸ παλάτι, τοῦ ἔδωκεν ἀσραπὴν ἀπὸ τὸν Οὐρανόν, καὶ ἔκαψέ τον.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΑΓΚΟΥ, ΠΡΙΣΚΟΥ ΤΑΡΚΟΤΙΝΙΟΥ,
ΚΑΙ ΣΕΡΒΙΟΥ ΤΟΤΑΙΟΥ.

Μετὰ τῆτον βασιλεύει Ἀγκος Μαρκίων χρόνος, 24, καὶ τὸν ποταμὸν τὸν Τίβεριν τὸν περιετείχισε κατὰ τόπους, καὶ τὸ κτίσμα τῆς Ῥώμης τὸ ἐπλάτυνε, καὶ ἀπὸ νόσημα ἀπέθανε. Μετὰ τοῦτον βασιλεύει Πρίσκος Ταρκύνιος χρόνος, 39. καὶ ἔκτισε μεγάλα τείχη εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἐσφάγη ἀπὸ τὰ παιδία τῆς Μαρκίας. Μετὰ τῆτον βασιλεύει Σέρβιος Τίλιος χρόνος, 40. ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη ἀπὸ ἀγνεστάτῳ γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἤφεραν σκλάβαν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἦτον ἐγγαστριμύκτης, καὶ εἰς ὅλη.

ὀλίγας ἡμέρας ἐγέννησεν ἀρσενικὸν παιδί, καὶ Σέρβιον τὸ ὀνόμασεν, ἦγεν δέλειον, τέτρεσι σκλαβόπτελον. Οὗτος ὡσαύτῃ ἐβασίλευσεν, ἠθέλησε καὶ μετρήσῃ πόσον Λαὸν εἶχεν ἡ Ῥώμη, καὶ ἔτι πῶς τὸν ἐμέτρησε, καὶ ἦν ὅτε μυριάδες, καὶ ἑξῆς χιλιάδες ἀνδράπων, ὅτε ἐκατοικῶσαν μέσα εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἔξωθεν. Ὁ δὲ Ταρκενῖος φθονήσας αὐτὸν, ἦρε καιρὸν ἐπιτήδειον, καὶ ἐθανάτωσεν αὐτόν.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΑΡΚΟΤΙΝΙΟΥ ΣΟΤΠΕΡΒΟΥ, ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΡΩΜΗΣ.

Μετά τῶτον βασιλεύει Ταρκενῖος Σόπερβος. Σόπερβος λέγεται λατινικὰ ὑπερήφανος, διότι ἀπὸ τῆς ὑπερηφανίας τῆς τὸν ἐκάλεσαν Σόπερβον. ἔτος ὡσαύτῃ ἐβασίλευσεν, ἔκαμε βάρη πολλὰ εἰς τὴν Ῥώμην, τοὺς Νόμους ἐμετάβαλε, τὰς Ἀρχοντας, καὶ τὸν Λαὸν ὀξείωσε, καὶ ἄλλους ἐβάλεν εἰς φυλακὴν, ἄλλους εἰς ἀλυσες, ἄλλους εἰς σίδερα, καὶ ἔκαμε πολλὰς παιδούσεις παραλόγως εἰς αὐτούς. Διὰ τῆτο, καὶ διὰ ἄλλα κακὰ ὅπου ἔκαμε, τὸν ἐμίσησαν ὁ Κόσμος ὅλος. εἶχε δὲ εἷας Λατῖνος μίαν γυναῖκα εὐμορφὴν πολλὰ, ἀγχιτικὴν καὶ φρονιματῆτιν καὶ τιμίαν, καὶ μίαν νύκτα ἐπῆγε καὶ ἐπίασεν αὐτήν, καὶ ἀμάρτισε μετ' αὐτῆς. ἡ δὲ φρονιματῆτις αὕτη Λακρετία δὲ ἐσιώπησε τῇ δυναστείᾳ καὶ τὴν ἐντροπὴν, ὅτε τῆς ἔκαμεν ὁ βασιλεὺς, ἀμὴ τῆς ὥρας τὸ εἶπε τῇ πατρὸς τῆς καὶ τῆς Μητρός τῆς, καὶ τῇ συγγενῶν μεγάλων καὶ μικρῶν· καὶ ὡσαύτῃ ἦλθεν ὁ ἀνδρας τῆς τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ τῇ τὸ εἶπε. Μετὰ ταῦτα ἐπῆρσεν εἷας μαχαῖρι καὶ τὸ ἐβάλεν εἰς τὸν κόρπον τῆς, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν μέσλιν ὅλα τὰ Λαῶ, καὶ ἐβόησε τῇ ἀδικίᾳ καὶ τὴν δυναστείᾳ τῇ μεγάλῃ, ὅτε τῆς ἔκαμεν ὁ βασιλεὺς. ἔπειτα εὐγάλε τὸ μαχαῖρι καὶ ἐσφάγη. Ὡς δὲ ἤκουσεν ὁ Λαὸς τὴν δυναστείαν τῆ βασιλείας, καὶ εἶδαν καὶ τὴν γυναῖκα ὅτε ἐσφάγη, ἔπесαν εἰς μεγάλῃ ὀργῇ καὶ τῇ βασιλείᾳ, καὶ ἔδραμαν καὶ τὸν ἀπεδίωξαν μὴ τῇ οἰκιακῶν αὐτῆς, καὶ ἔτι ἦλθον ἐξωθεν ἀπὸ τὴν τυραννίδα τῆς. Μετὰ δὲ τὸν διωγμὸν τῆς τῆ βασιλείας, ἐκράτησεν ὁ Λαὸς τὴν Ῥώμην χρόνος σαραντατρεῖς χρόνους βασιλείαν, καὶ ἔκαμαν δύο Ἀρχηγὲς τῆς Ῥώμης καὶ τὸν χρόνον, τὰς ὁποῖας ἔλεγον Κονσόλους, Προβόλους, Προηγόρους, οἱ ὅποιοι λέγονται ἐλλῶνικὰ Ὑπατοι, ἀπὸ τὰς ὁποῖας ἦσαν, Ἰένιος Βρετός, καὶ Ταρκενῖος, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, καὶ ἐκυβερνῶσαν τὴν Λαὸν καὶ τὴν Πόλιν, καὶ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰ φασάτα, καὶ πᾶν πρᾶγμα. Ὄταν ἔλαβον ὁ Λαὸς τὴν Ῥώμην καὶ τὴν ἐκράτησεν, ὅτε ἔκαμαν τῆς τῆς Ὑπάτης, ἔκαμαν οἱ Γάλλοι φουσάτα καὶ ἔλθουν κατὰ τῇ Ῥωμαίων· οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ὡς τὸ ἔμαθον, ἔσειλαν Μαύλιον τὸν Στρατηγὸν μετὰ φασάτα πολλὰ κατὰ τῇ Γάλλων, καὶ ἐπολέμουν αὐτούς καὶ τὰς ἐνίκησε, καὶ ἔτι ἐγύρισε μετὰ νίκης μεγάλης καὶ παρρησίας εἰς τὴν Ῥώμην. οἱ δὲ Γάλλοι ἦλθον τὸν χειμῶνα μίαν νύκτα κρυφῶς εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἐπῆδον, καὶ ἐκοφάν τὰς φύλακας ὅτε ἐφύλαγαν, καὶ ἦλθον εἰς τὴν μέσλιν τῆς Ῥώμης, καὶ ἐκοφάν Λαὸν πολλὸν, καὶ τινὲς ἀπὸ τὸν Λαὸν, ὡς ἔμαθον τῆτο, ἔδραμαν καὶ ἔφυγαν καὶ

καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸ Καπιτώλιον. ὁ δὲ Μάυλιος ὁ Στρατηγός, ὅπῃ ἦτον ἀρχηγός εἰς τὸ Καπιτώλιον, ὡς ἔμαθε τῷτο, ἔδραμεν ἐν τῷ ἅμα μὲ τὸ φασάτον αὐτῷ, καὶ πολεμήσας μετὰ τῷ Γάλλων, ἔσφαξεν αὐτὸν, καὶ τὸν Ρήγα Βρύση, καὶ ἐλύξωσε τὴν Ῥώμην ἀπὸ τῆς καταδίκης ἐκείνης τῷ Γάλλων. Ὡς δὲ εἶδαν οἱ Ῥωμαῖοι τὴν νίκην, ὅπῃ ἐνίκησεν ὁ Μάυλιος, ἔκαμαν αὐτὸν μόνον Ἀρχηγὸν τῆς Ῥώμης, καὶ ἔχεν ἄλλον τινα, καὶ ἔτιως ἐπέρασαν σαρανταεῖς χρόνοι, ὅπου ἐκρατῆσαν οἱ Ῥωμαῖοι τὴν Ῥώμην ἀπὸ Ὑπάτους.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

Ηλθε δὲ ἡ ἀρχὴ καὶ εἰς τὸν Γαῖον Ἰούλιον τὸν Καίσαρα, ὁ ὁποῖος ἐγένετο βασιλεύς μόνος τε, χωρὶς ἄλλον τινα, καὶ ἐβασίλευσε χρόνους τέσσαρας, καὶ μῶας, 7. καὶ ἀπέσπετε ἀπὸ τῆς ὀνομαζομένης Καῖσαρ. Ὅταν ἦτον ἡ μητέρα τε ἐγγαστραμμένη αὐτὸν, τὴν ὥραν ὅπῃ ἤθελε νὰ τὸν γεννήσῃ, ἀπέθανε, καὶ ἔμεινε τὸ παιδί μέσα εἰς τὴν κοιλίαν αὐτῆς ζωντανόν. Ὡς δὲ εἶδαν τὴν γυναῖκα ἀπεθαμμένην καὶ τὸ παιδί ζωντανόν, ὅπῃ ἐσπάρασε μέσα εἰς τὴν κοιλίαν αὐτῆς, παρῶδες ἔκοψαν τὴν κοιλίαν αὐτῆς, καὶ εὗραν τὸ παιδί ζωντανόν, καὶ ἀπὸ τῷτο ὀνομαζομένης Καῖσαρ, ἦγεν ἀπὸ τῆς κείρας, τὸ ὅποιον λέγεται ἐλλωρικὰ κόπτω. Ὀνομαζομένη δὲ καὶ Δικτάτωρ, ὅπῃ ἐρμηνεύεται Μονάρχης. Τῷτος εἶχεν ὅσα ἄλογον ἀξιοθαύμαστον βασιλικόν, τὸ ὅποιον δὲν ἐδυήθη κανεὶς νὰ τὸ καβαλικέψῃ, μόνον αὐτὸς ὁ Καῖσαρ, ὅτι ἄλλον δὲν ἐδέχετο, καθὼς καὶ ὁ Βυκέφαλος τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἐκαμε δὲ πολέμους μεγάλους μὲ τὰς Γερμανίας, καὶ Γάλλους, καὶ Βρετανίας, τὰς ὁποίας ἐνίκησε, καὶ ἔβαλε Κάστρη πεντακόσια εἰς τὴν ἑσπέραν τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἔδιδαν τέλος, ἦγεν δόσιμον. Μίαν νύκτα εἶδεν ἡ γυναῖκά τε ὄραμα, ὅτι ἔπεσε τὸ παλάτι καὶ τὸν ἐπλάκωσε, καὶ διγῆκε ρέοντα τὰ αἵματα, καὶ ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, καὶ παρῶδες ἐδιαλύθη τὸ ὄραμα, ὅτι ἐσφάγη ὑπὸ Βρούτου καὶ Κασίου ἐν τῷ βουλευτηρίῳ, ἦγουν εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἔκαμαν πάντοτε συμβούλιον. Ἦτον δὲ χρόνων, 85.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ.

Αφῆκε δὲ κληρονόμον αὐτῷ εἰς τὴν Βασιλείαν τὸν ἀνεψιὸν αὐτῷ Ὀκτάβιον Αὐγύστον Καίσαρα, τὸν υἱὸν τῆς ἀδελφῆς τε Ἰαλίας, ὁ ὁποῖος ἦτον χρόνων, 16. καὶ ἀπὸ τῷτον ὀνομαζόμενος οἱ Βασιλεῖς Αὐγύστοι, καὶ Αὐγύστος μῶας, ὁ ὁποῖος ἐλέγετο προσητέρα Σεξσίλνους. Ἐβασίλευσε δὲ ὁ αὐτὸς Αὐγύστος χρόνους 76. καὶ ἐμονάρχησεν ἀπ' ἀκρῶν τῆς γῆς ἕως ἀκρῶν αὐτῆς, καθὼς μαρτυρεῖται εἰς τὴν θείαν ἐορτὴν τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως εἰς τὸ Δοξασικόν, „Αὐγούστου μοναρχήσαντος ἐπὶ τῆς Γῆς, ἡ „πολυαρχία τῶν ἀνθρώπων ἐπαύσατο“. ὥστε τοῦτος ὁ Καῖσαρ ἐμονάρχησεν ὅλην τὴν Οἰκουμένην, κατέστι τὴν ὅλην, τὴν ὁποίαν αὐδέναις ἄλλος

λος Βασιλεύς τὴν ᾤεισε, καὶ ὡς αὐτὸν διαλαμβαίνει. Τότες ὅταν τὸν ἐγείνηται ἢ μητέρα του, εἶδεν ὄνειρον, ὅτι ἐκατέβη ἐκ τῆς αἰτῆς, καὶ ἐπῆγεν ἐπὶ κομμάτι ἀπὸ τῆς σπλάγχνης αὐτῆς, καὶ ἐπέτασε καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν οὐρανόν. Οὕτως εἶδε καὶ ὁ πατέρας τε τὴν ᾤραν ὅπως ἐγεννήθη ἄλλο ὄραμα φοβερόν, ὅτι διέγινεν ὁ ἥλιος μέσα ἀπὸ τῆς κόλπης τῆς γυναικὸς τε, καὶ τὴν ἡμέραν ὅπως ἐγεννήθη τὸ παιδί, ἀρχισεν ὁ πατέρας του νὰ εὐγῇ ἀπὸ τὸ σπῆτι. καὶ τότες εἶχε φίλον Ἀστρονόμον, καὶ ὅταν διέγινεν ἔξω, τότε εἶπε διὰ τὴν γέννησιν τῆς παιδὸς. Τότες ὁ Ἀστρονόμος ἀνέστη καὶ εἶπεν· ἤξιόν ἐστιν ὡς ἀνθρώπου, ὅτι Βασιλέα ἐγέννησες. Ὡς δὲ ἦλθε τὸ παιδί εἰς αὐξήσιν ἡλικίας, ἦτον ἔξω εἰς τὰ χωρία εἰς τὰ πράγματα τε, καὶ ἐπειπάτει, καὶ ἐσοχάζετο τῆς θείας πῶς θείων, καὶ πῶς δύνανται τὰ δερμάτια. ἐκράτει δὲ εἰς τὸ χεῖρ τε φαμί καὶ ἔφαγε, καὶ ἐξαίφνης ἐχύθη ἐκ τῆς αἰτῆς, καὶ ἄρπαξε τὸ φαμί ἀπὸ τοῦ χεῖρ τε καὶ ὑπῆγε, καὶ πάλιν ἐκατέβη, καὶ τότε τὸ ἔδωκεν ὀπίσω. Ὅταν γὰρ ἦλθε τότες εἰς τὸ ὕψος τῆς Βασιλείας, ἐφάνη θυμῶδες καὶ ὀξύθυμος, καὶ ἡ ὁρμή αὐτοῦ καὶ ὁ θυμὸς ἦτον πολὺς, πλὴν δὲ ἐκράτει πολλὴν ᾤραν μόνον εἰς ὀλίγον ἡμερώετο καὶ μετέβαλε τὸν λογισμόν. Μίαν φοράν ἐκατέβη καὶ ἔκεινε, καὶ ἤφεραν ἐμπροσθεν αὐτῆς πολλὰς ἀνθρώπους, ὅπως εἶχαν πταισίματα διὰ τὰ κακὰ ὅπου ἔκαμαν, ὡς εἶπαν τιεῖς, καὶ ᾤεισε νὰ τοὺς ἀποκεφαλίσουν. ἐκ τῆς δὲ σοφὸς ἀνθρώπος ἀπὸ τὴν Μήκων, σοφὸς καὶ λόγιος, ἐβιάζετο πολλὰ διὰ νὰ ἰδῇ τὸν Βασιλέα νὰ σωτύχη μετ' αὐτῆς, διὰ νὰ τῆς εἰπῇ διὰ τὴν ἀδικον ἀπόφασιν, ὅπως ἔκαμε νὰ θανατώσῃ τῆς ἀνθρώπων, καὶ ἀπὸ τοῦ πληθὸς τῆς Λαῶν δὲ ἐδυνάετο, μόνον ἐγράψεν γράμμα εἰς χάρτιον, καὶ ἐβούλωσέ το καὶ ἔδωκε. Ὡς εἶδεν ὁ Βασιλεύς τὸ χαρτί, ἐπίασεν αὐτὸ καὶ ἠνοιξε καὶ ἐδιάβασέ το, καὶ ὡς εἶδεν ὅτι ὀνειδίζει αὐτὸν, ὅτι ἀνεξετάστως θέλει νὰ φονεύσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, μετενόησε. Τοῦτος ὁ βασιλεὺς εἶχε Διδάσκαλον Ἀλεξανδρινόν, ὀνόματι Ἀθυσόδαρον, ὁ ὁποῖος ἦτον γεμάτος πάσης φρονήσεως, καὶ ἦτον τόσοι παιδευμένος εἰς τὰ μαθήματα, ὥστε νῆς ἀνθρώπων δὲν ἠμπούρει νὰ μετρήσῃ τὴν σοφίαν αὐτῆς, καὶ ἠξίωσαν ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶναι πάντοτε εἰς τὴν πορνείαν, καὶ τὸ περαιοτέρον κακόν, ὅτι ἠγάπα περαιοτέρων ἀνδρῶν γυναῖκας, καὶ ὅταν ἤθελε μάθῃ ὅτι τῆς δεινὸς ἀνδρὸς ἢ γυναῖκα εἶναι εὐμορφῇ, ᾤεισε τὸν ἀνδρα τῆς καὶ ἤφερτε τὴν γυναῖκά τε εἰς τὸ παλάτι. Ὁ δὲ Διδάσκαλος τοῦ βασιλέως, βλέπωντας αὐτὸν νὰ κάμνῃ τοιοῦτον μέγα ἁμάρτημα τῆς μοιχείας, ἔλεγε πολλὰ πρὸς αὐτὸν, διὰ νὰ τὸν παύσῃ ἀπὸ τοῦ διαβολικοῦ ἔργου τῆς μοιχείας, καὶ μὴ δουληθεῖς καταπεῖσαι αὐτὸν, ἐτεχνάσθη ὁ δόξαβης Διδάσκαλος τοιαύτῳ τέχνῳ. καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ εἶδε τινὰ μέγαν ἀνθρώπον διέγνῃ λόγῳ, καὶ ἔργῳ, καὶ ἔκλαιε πολλὰ καὶ ἐλυπεῖτο, καὶ ἐρώτησεν αὐτὸς, διατί κλαίει καὶ λυπεῖται; ὁ δὲ εἶπεν, ὅτι ὁ βασιλεὺς ᾤεισέ με νὰ κάμω ἐπὶ σεντούκι εὐμορφον, νὰ βάλω μέσα τὴν γυναῖκά μου νὰ τὴν ἀποσείλω εἰς τὸ παλάτι. ὁ δὲ σοφώτατος Διδάσκαλος, ὡς ἤκουσεν ἔπος, ἔδωκεν αὐτῷ παρηγορίαν λέγων· μὴ λυπεῖσαι, καὶ μὴν ἀδημονῆς, μόνον ἀκουσε τὸν λόγον

γον με· να ἔμπω ἐγὼ εἰς τὸ σεντήκι μέσα καὶ κλείδωσέ το, καὶ ἀπόστει-
λέ με εἰς τὸν βασιλέα, καὶ μὴ δειλιάς, οὐδὲ φοβηθῆς, ὅτι δὲν θέλεις
πάθῃ κακόν. Ὁ δὲ ἄνθρωπος, ὡς ἤκουσε τὰς λόγους τῆς Διδασκάλης, ἔ-
λαβε χαρὰν καὶ δυνάμιν, καὶ ἔπος ἐμπήκεν ὁ Διδάσκαλος εἰς τὸ σεντή-
κι, καὶ ἐσφάλισέ το ὁ ἄνδρας τῆς γυναικὸς, καὶ ἐβέλωσέ το, καὶ τὸ ἀπέ-
στειλε τῷ βασιλέως. Ἰδὼν δὲ ὁ βασιλεὺς ἐχάρη, καὶ ὤρισε καὶ ἔβαλαν
αὐτὸ εἰς τὸ κελλίον αὐτῶ, καὶ ἔπος ἐπῆγε μόνος καὶ ἠνοίξε τὴν βελὸν καὶ
τὸ σεντήκι, καὶ ἐπήδησεν ὁ Διδάσκαλος ἀπὸ μέσα ἄρματωμένος, βασι-
ζων εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ σπάθην γυμνὴν. Ὡς εἶδεν αὐτὸν ὁ βασι-
λεὺς, ἐγένετο ὡσανὺ ἀπεθαμμένος ἀπὸ τῆς φόβας αὐτῶ. ὁ δὲ Διδάσκαλος
αὐτῶ μεγάλως ὀνειδίσας αὐτὸν καὶ ἐλέγχας, παῦσαι τῆς μοιχείας τὸν ἐ-
βίαζεν. Ἐπεσον ἔνθ' ὁ βασιλεὺς εἰς τὰς πόδας αὐτῶ, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ
σωτηρίαν καὶ ὑποχέσεις μετὰ φεικτῶ ὀρκων, ὅτι να μὴ ἐπιχειρήσῃ
πλέον τοιοῦτον ἔργον, να δυνασθῇ ἀνδρῶν γυναικας, καὶ ἀπὸ τότε ἔπαυ-
σεν ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τῆς Διαβόλης τοῦ ἔργου τῆς μοιχείας. Ὁ δὲ Διδάσκα-
λος ἠβελήθη να ὑπάγῃ εἰς τὴν πατρίδα τῶν Ἀλεξανδρείαν, καὶ ἀκῶ-
σας ὁ βασιλεὺς ἐλυπήθη, καὶ ὅταν ἤθελε να ἀποχαιρετήσῃ τὸν βασιλέα
διὰ να μισθώσῃ, εἶπέ τῶ κρυφὰ εἰς τὸ ἄφτι, ποτὲ να μὴ δίδῃ συμτό-
μως ἀποφάσεις διὰ ζωὴν ἀνθρώπου χωρὶς να ἐξετάσῃ καλῶς καὶ ἐπιμε-
λῶς τὸ πταίσιμον τοῦ ἀνθρώπου, ἐπειδὴ τὸν ἐγνώριζεν ὀρμητικὸν καὶ
θυμῶδιν, καὶ ἔπος ἔσερξε να γίνεται κατὰ τὸν λόγον τῆς Διδασκάλου αὐ-
τῶ. Βασιλεύοντος δὲ τῶ τῶ Καίσαρος, εἰς τὰς, 42. χρόνους τῆς αὐτοῦ
βασιλείας, ἐγεννήθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἐν ἔτει, 5506. ἀ-
πὸ κτίσεως Κόσμου, μηνὶ Δεκεμβρίῳ, 25. ἡμέρᾳ τετάρτῃ, εἰς τὴν ὁ-
ποίαν ἡμέραν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐδημιῆργησε τοὺς φωστῆρας,
τετέστι τὸν ἥλιον, τὴν Σελήνην, καὶ τὰς Ἀστέρας· εἰς αὐτὴν τὴν ἡμέραν,
καθὼς εἶπαμεν, ἐγεννήθη καὶ αὐτὸς ὁ Χριστός, ὡς ἥλιος ὑπάρχων δι-
καιοσύνης· ὁ δὲ βασιλεὺς ἀδυνήσας ἀπέθανε.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΓΙΒΕΡΙΟΥ, ΚΑΙ ΒΑΠΤΙΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῶ, ἐβασίλευσεν ὁ Τιβέριος, καὶ εἰς τὸν και-
ρὸν τῆς αὐτῆς βασιλείας ἐν ἔτει, 5536. Ἰαννουαρίῳ 6. ἐβαπτίσθη ὁ Κύ-
ριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός παρὰ Ἰωάννη τῶ Προδρόμου, καὶ βαπτισμοῦς
αὐτῶ, ὡοίχθησαν οἱ Οὐρανοί, καὶ ἐκατέβη τὸ Ἅγιον Πνεῦμα σωματι-
κῶς ἐν εἰδει περιστερᾶς ἐπ' αὐτὸν, καὶ φωνὴ ἐξ Οὐρανοῦ ὑπὸ τοῦ Πατρὸς
ἐγένετο· ἔσθ' ἐσθ' ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠνδοκῆσα. Ἦτον δὲ ἡμέρα
πέμπτη τῆς ἐβδομάδος ὅτε ἐβαπτίσθη ὁ Κύριος· διότι ἐν αὐτῇ τῇ πέμ-
πτῃ ἡμέρᾳ ὤρυσεν ὁ Θεός, καὶ ἀγάπησαν τὰ ὕδατα, ὅταν ἔκαμε τὸν Κόσ-
μον, καὶ βαπτισθεὶς ἡγάσεν τὸ ὕδωρ, καὶ ζωοποιὸν αὐτὸ εἰς ἡμᾶς ἔκαμε,
τουτέστι τὸ θεῖον Βάπτισμα ὅπῃ βαπτίζομεθα, καὶ δι' αὐτῶ γινόμεθα
Υἱοὶ φωτός, καὶ λαμβάνομεν τὴν Οὐράνιον αὐτῶ βασιλείαν. Ἦτον δὲ χρό-
νων, 30. ὅταν ἐβαπτίσθη. τῶ δὲ, 5538. ἔτει, εἰς τὰς ἡμέρας τῶ αὐτῶ

Τιβέρις, ἐσαυρώθη ὁ Κύριος ἡμῶν. Ἰησὺς Χριστός, μὲν Μαρτίῳ, 23. ἡμέρα, 6. ἀνέστη δὲ τῇ, 25. τοῦ αὐτοῦ Μαρτίου μηνός. ἦτον δὲ χρόνων, 33. ὅτε ἐσαυρώθη. Μετὰ δὲ ἡμέρας, 40. τῆς αὐτοῦ Ἀναστάσεως ἀνελήφθη εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, καὶ πάλιν μέλλει νὰ ἔλθῃ ἐν τῇ δευτέρᾳ αὐτοῦ Παρουσίᾳ, νὰ κρίνῃ ζῶντας καὶ νεκρούς, καὶ νὰ ἀποδώσῃ ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Τοῦτος ὁ Τιβέριος ἦν εἰς τὴν νεότητά αὐτοῦ αἰσιος, δηλονότι εἰς ἔργα ἀγαθὰ, καὶ ὡσαύτῃ ἐγύρασε, λόγοις φιλοσοφικοῖς καὶ ῥητορικοῖς καὶ καλοῖς ῥόποις καὶ ἔργοις κοσμεῖται, καὶ ὁξαίφνης μετέβαλε τὴν καλὴν καὶ θεϊκὴν ἀρετὴν καὶ τὰ ἀγαθὰ ἔργα εἰς γνῶμην κακὴν καὶ διαβολικὴν, κινήσεις ὑπὸ τοῦ Διαβόλου. καὶ ἔμεινον κατὰ φύσιν, καὶ παρὰ φύσιν διέδραμεν ὁ ἄθλιος εἰς ἀμαρτίαν, ἀμὴ καὶ ἐν πάσῃ ἀδικίᾳ, καὶ τυραννίδι καὶ ὁμότητι, καὶ μυσαρᾷ πλεονεξίᾳ καὶ αἰσχυρργίᾳ, ἕως τέλους τῆς μιᾶς αὐτοῦ ζωῆς ἐποίησε. περιπεσὼν δὲ ἐν νόσῳ βαρεῖᾳ, ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ, ὀνόματι Γάϊος Ἰούλιος, υἱὸς τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, ἀσθενημένος ὅταν ἐκοίτετο, ἔβαλεν ἐπάνω αὐτοῦ ῥέχα βαρεῖα καὶ πολλὰ, καὶ ἀπέπνιξεν αὐτὸν, καὶ ὑπάγει εἰς τὴν αἰώνιον Κόλασιν. Ἐβασίλευσε χρόνος, 20. καὶ μῆνας, 9.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΓΑΙΟΥ, ΚΑΙ ΚΛΑΥΔΙΟΥ.

Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσεν ὁ Γάϊος ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ, καὶ ἐκράτισε τὴν ἀρχὴν χρόνους, 60. ἦτον δὲ πολλὰ μοιχικώτατος. Εἰς τὸν καιρὸν τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, Ἀγρίππας ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας, καὶ Σίμων ὁ Μάγος βαπτίζεται ὑπὸ Φιλίππου εἰσὶν ἑπτὰ Διακόνων, καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῆς, μετὰ τὴν ἐκ νεκρῶν τοῦ Σωτῆρος Ἀνάστασιν καὶ Ἀνάληψιν, ἔδραμεν ἕως τῆς Ῥώμης ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία, καὶ ἐφανή ἐμπροσθεν Γαίῳ τῷ Βασιλεῶς, καὶ ἐλάλησε τὴν ἀσέβειαν καὶ μισοφονίαν ἡ τοῦ Ἑβραίου, καὶ τὴν ἀδικον ἀπόφασιν τοῦ Πιλάτου. Ὡς ἤκουσεν ὁ Βασιλεὺς τὰ περὶ Χριστοῦ, ἀπέστειλε καὶ ἤφεραν τὸν Πιλάτον καὶ τοὺς ἀρχιερεῖς εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἔκαμαν εἰς αὐτοὺς βάσανα καὶ τιμωρίας πολλὰς, καὶ τέλος ἐθανάτωσαν αὐτοὺς πικρῶς καὶ κακὰ. Ἐφρονέθη δὲ αὐτὸς ὁ Γάϊος ὑπὸ Κλαυδίου. Εἰς τὸν καιρὸν τῆς βαπτίζεται ὑπὸ Πέτρου τῷ Ἀποστόλῳ Κορνήλιος πρῶτος ἀπὸ τῶν Ἑθνῶν. Τότε καὶ ὁ Θεὸς Παῦλος τὸ Σκεῦος τῆς ἐκλογῆς δι' Ἀποκαλύψεως Χριστοῦ Ἀπόστολος δείκνυται. Μετὰ τοῦτον βασιλεύει Κλαύδιος χρόνους, 13. καὶ μῆνας, 9. οὗτος ὁ Κλαύδιος ἦτον δειλοκάρδιος καὶ φοβητῆρής, καὶ ἔβαλεν ἀνδράπας ἀρματομεινούς, καὶ πιστοὺς αὐτοῦ, καὶ ἐσέκοντο εἰς τὴν ἀσλὴν τῆς Παλατίης, καὶ ὅποιος ἤθελε νὰ ἐμπῇ εἰς τὸν Βασιλέα, τὸν ἐγύροσαν εἰς ὅλον τὸ κορμὶ νὰ μὴν βαρύνῃ μαχαίρῃ, ἢ ἄλλα ἄρματα, καὶ ὅταν ἤθελε κάμῃ κάλεσμα, ἦγον τράπεζαν νὰ χαρῇ μετὰ τοῦ Ἀρχόντου αὐτοῦ, ἔσεκαν τὸ γύρον πολλοὶ ἀρματομένοι καὶ τὸν ἐφύλαγαν, καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου τινὰς δὲν ἐκάρτετο σιμά του. ἔκτισε δὲ Πόλιν, καὶ ἐκάλεσέν τινις εἰς τὸ ὄνομά τινις Κλαυδία πόλιν, καὶ τὰς Ἑβραίας τῆς Ῥώμης ἐθανάτωσε. Κατὰ δὲ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάχα εἰς τὰ

Ἱεροσόλυμα, συγχύσεως γενόμενης, ἐκεῖνοι ὅπῃ ἔπασαν κάτω εἰς τὴν σύγχυσιν καὶ ἐπατήθησαν, διέβησαν ἑῖς μυριάδες ἄνθρωποι ἀπεθαιμένοι, καὶ ὅλους τοὺς πρώτους τῆς Ῥώμης ἐθανάτωσε καὶ ἐλάμβανε τὸν βίον τους. περιέπεσε γοῦν εἰς κακὴν ἀσθενείαν, καὶ ἐγένετο ἔξω φρενῶν, καὶ ἔκαμνε πολλὰ ἄτοπα καὶ ἀσεβέστατα πράγματα. ἡ δὲ γυναῖκά του, ὡς τὸν εἶδεν αὕτω κάμνοντα, ἐθανάτωσεν αὐτὸν ποτίσας φαρμάκι. Ἐπὶ τούτου Ἰάκωβος ὁ Ζεβεδαίου ἐμαρτύρησε, καὶ Μάρκος ὁ Εὐαγγελιστής, τὸ κατ' αὐτὸν Εὐαγγέλιον προῆλθον Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου συνέγραψε, καὶ Ἐκκλησίαν πρώτην εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν ἐκτίσεν καὶ πολλὰ Μοναστήρια.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΝΕΡΩΝΟΣ.

Μετά τῆτον βασιλεύει ὁ υἱὸς αὐτοῦ Νέρων χρόνος, 14. λαβὼν δὲ τὴν ὀξυτάτην, ἔπασεν εἰς πράξεις ἄτυχαις καὶ παρανόμοις. μετὰ ὀργάνων καὶ ἄλλων παιγνιδίων ἔβλαπτε, καὶ ἐχόρτασε μετὰ πορνῶν γυναικῶν καὶ ἀσώτων, καὶ ἔκαμνε πᾶσαν ἀχρηματοσύνην καὶ ἀταξίαν, καὶ πᾶν ἔργον παραιορίας. τῆτος πολλὰς ἐθανάτωσεν ἀδίκως, καὶ καθὼς ὁ χοῖρος δὲν χορταίνει τὸν βόρβορον, ἔπῳ καὶ αὐτὸς δὲν ἐχόρταινεν ἀπὸ τῆς φόνος καὶ ἀπὸ τὰ αἵματα τῶν ἀνθρώπων. εἰς τὰς ἡμέρας δὲ τῆς οἱ Πάρθοι ἐνίκησαν τὰς Πέρσας καὶ ἐδύλωσαν τὰς καὶ οἱ Ἑβραῖοι, τὸ παρανόμον γένος, ἰδόντες τὸν Θεὸν Ἰάκωβον τὸν Ἀδελφὸν τῷ Κυρίῳ πόσους ἀνθρώπους κατήλκυνεν ὑπὸ τῆς διδαχῆς τῆς καὶ τῆς θαυμάσιον ὅπῃ ἔκαμνεν, ἔφερε καὶ ἐπίσταν εἰς Χριστὸν καὶ ἐβαπτίζοντο, ἐφθόνησαν μεγάλως, καὶ ἐθανάτωσαν αὐτὸν ἐκεῖ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. οὗτος ὁ Ἰάκωβος παρὰ Κυρίου Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων ἐγένετο. Τῆτος δὲ ὁ ἀσεβέστατος Νέρων ἔπεσε πολλὰ εἰς τὸ μῖσος τῆς Θεομαχίας, καὶ διώκτης πρῶτος ἐγένετο τῷ Θεῷ Λόγῳ, καὶ ἐπιβελην μετὰ ταῦτα κατ' αὐτὴν γενόμενης, ἔμαθέτο. ἦλθεν οὖν εἰς χειρότερον μανίαν, καὶ ἔγινεν ὡς σκύλος λυσιασμένος ἀφείζων τὸ σῶμα αὐτοῦ, καὶ ἐθανάτωσε τὴν μητέρα καὶ τὴν γυναῖκά καὶ ἄλλας πολλὰς συγγενεῖς, καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης τῆς Ῥώμης πολλὰς ἐδίωξε καὶ ἐθανάτωσε. μετὰ δὲ τὴν σφαγὴν τῆς γυναικός, εἶχεν ὄψαν δυνούχου εἰς τὸ κρεβάτι, καὶ ἐκοιμᾶτο μετ' αὐτῆς σαρκικῶς, καὶ ἔκαμνε τὴν τοιαύτην αἰσχρὴν ὁ μιᾶς. Εἰς τὰς ἡμέρας τούτου τοῦ ἀσεβοῦς κατέβαλαν οἱ Θεοὶ Ἀπόστολοι Σίμωνα τὸν Μάγον, ὁ ὁποῖος Σίμων ἐπαρθεὶς μετὰ τῶν Δαιμόνων εἰς τὸ ὕψος ἀνέβαινε, καὶ ὁ Λαὸς ἐβλεπέ τον πῶς ἐπῆγεν, τὰς δὲ Δαίμονας δὲν ἐβλεπε, καὶ εἰς τὸτο ἐθαύμαζεν μεγάλως τὸν Σίμωνα καὶ ἔλεγον, μέγας ὁ Θεὸς τῷ Σίμωνος. καὶ χήθη δὲ ὁ Πέτρος πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν κατὰ τὸ Σίμωνος, καὶ δυνάμει αὐτοῦ ἐλάττωσεν ἡ δύναμις τῶν Δαιμόνων, καὶ ἄφισαν ἀπὸ τοῦ ὕψους τὸν Σίμωνα, καὶ ὡς τὸ θαύματος, ἐν τῇ ᾧμα ἔπεσε καὶ συνεξίβη ὡς τὸ ὄσρακον. ὅθεν τὸν τόπον ὅπου ἔπεσε καὶ συνεξίβη, ἐκάλεσαν τὸν Σιμωνίον. Ὁ δὲ Λαὸς ἰδὼν τὸ ὑπερθαύμαστον καὶ ἑξαισίον θαῦμα, πολλοὶ ἐπίσταν

εἰς τὴν Χερσὸν καὶ ἐβαπτίσθησαν. ἦτον δὲ ἡμέρα Σάββατον, ὅτε τὴν κα-
ταδίκην καὶ μεγάλῃ συνήθειᾳ ἔλαβεν ὁ Σίμων. διὰ τὸ ἀπὸ τότε ἕως
τῆς σήμερον οἱ Ἰταλοὶ ὅλοι, καὶ τῆς ἡ Φραγγία λέγουσιν, ὅτι νηστεύουσι τὸ
Σάββατον διὰ τὸ ὑπερεξάισιον θαῦμα, ὅπως ἐγένετο ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ
τῷ Σαββάτῳ εἰς αὐτὸν τὸν Σίμωνα, καὶ ἔτι κατελύθη τῷ Σιμωνιανῶν ἡ
αἵρεσις ἐν Ῥώμῃ, καὶ τελείως ἀπὸσβεσθῆναι, καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἔξωθεν ἀπὸ
ἄλλης Κάστρη καὶ Χώρας, ἀκέσαντες τὸ θαῦμα τὸτο, ὅπως ἦσαν ἄπιστοι,
ἐπίσταντες εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ ἐβαπτίσθησαν αὐτοὶ
καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ. Ὁ δὲ Νέρων ὁ βασιλεὺς, ἀκούσας ὅτι ὁ Σίμων ἐ-
φονεύθη ὑπὸ Πέτρου τῷ Ἀποστόλῳ, ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ θυμωθεὶς καὶ ὀρ-
γισθεὶς, ἤρξατο καὶ ἐπίασαν τὸν Πέτρον, καὶ ἔβαλαν αὐτὸν εἰς φυλακίαν.
ὁ δὲ Πέτρος, ὡς ἐφοβεῖτο πάντοτε καὶ ἐδειλία, ἐφοβήθη, καὶ μεγάλως ἐ-
δειλίασε διὰ τὸ μαρτύριον, καὶ ἔτι τὴν νύκτα κῆρυξ ἀδειαν καὶ ἔφυγεν
ἀπὸ τῆς φυλακῆς, καὶ ὑπήγοντο εἰς τὴν πόλιν τῆς Νεάπολις, καὶ ὁ
Χριστὸς ἰδὼν τὴν δειλίαν αὐτοῦ καὶ τὸν φόβον, μετεμορφώθη εἰς ὁμοίω-
μα ἀνδρὸς καὶ ὑπνώτισεν αὐτόν, καὶ λέγει τῷ χαίροις ἀδελφέ. ὁ δὲ Πέ-
τρος λέγει τῷ Χριστῷ· πόθεν ἔρχεται, καὶ πῶς πηγήσεις ἀδελφέ; ὁ δὲ
Χριστὸς ἀποκριθεὶς εἶπεν τῷ· ἤκουσα ὅτι εἰς τὴν Ῥώμην Νέρων ὁ βασι-
λεὺς τῶν πιστευόντων εἰς τὸν Χριστόν Ἰησοῦν θανάτῳ καταδικάζει, καὶ διὰ
τὸτο πορεύομαι καὶ ἐγὼ ἵνα μαρτυρήσω διὰ τὸ ὀνόματος Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ
Ναζωραίου· καὶ ὡς εἶπεν ἔτι, ὁ δὲ αὐτοῦ ἐγένετο ἀπ' αὐτοῦ. ἰδὼν
οὖν τοῦτο ὁ Πέτρος, ἐγνώρισεν ὅτι αὐτὸς ἦτον ὁ Χριστὸς ὁποῦ ὠμίλησε
μετ' αὐτοῦ, ὀνειδίζων τὸν φόβον καὶ τὴν δειλίαν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, καὶ ἔτι
ἐγράφη εἰς Ῥώμην, καὶ παρεδόθη τῷ Τυράντῳ Νέρωνι, καὶ ἔτι παρέδω-
κεν αὐτὸν τῷ ἐπαρχῷ αὐτῆς καὶ τὸν στυγερῶς. ὁ δὲ Πέτρος, ὡς παρεδό-
θη τῷ Ἐπαρχῷ, παρεκάλεισεν αὐτὸν ἵνα μὴ στυγερῶς αὐτὸν ὀρθῶν, κα-
θὼς ἐσταυρώθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. καὶ ἔτι ἔκαμε τὸ θέ-
λημα τῷ, καὶ ἐσταύρωσαν αὐτὸν κατὰ κεφαλῆς, ὡς τε ἡ κεφαλὴ καὶ τὰ
ποδάριά αὐτοῦ. ἔλαβε δὲ τὸ μαρτύριον Ἰουλίῳ, 29. τὸν δὲ θεῖον
Παῦλον, τῆς ἐκλογῆς τὸ σκεῦος, δέσμιον εἰς τὴν Ῥώμην τὸν ἤφεραν,
καὶ τὸν ἐπαράδωκαν τῷ βασιλεῶς Νέρωνος, καὶ ἔτι ἤρξατο καὶ ἐκοψαν τὸ
κεφάλι τῷ, καὶ ἔδραμον αἷμα μετὰ γάλακτος, καὶ εἰς τὸν τόπον ὅπου ἐκο-
ψαν τὴν κεφαλὴν τῷ, ἔξῃ πηγὴ ὕδατος, ἡ ὁποία φαίνεται ἕως τῆς σή-
μερον, καὶ ὅσοι ἀδυνησμενοὶ ἢ νοσημενοὶ προσρέχον ἐκεῖ μετ' ἀλαβείας,
καὶ πέρνυν ἐκ τῆς πηγῆς τῷ ὕδατος καὶ πίπτονται, ἐν τῷ ἔτι, ὡς τῷ θαύ-
ματος, λαμβάνουν τὴν ἰασιν. Ὅταν δὲ ἔλαβε τὸ μαρτύριον αὐτοῦ ὁ θεῖος
Παῦλος, ἦτον τῇ, 29. τῷ Ἰαννίῳ μηνός. μετὰ χρόνον οὖν ἐμαρτύρησεν ὁ
θεῖος Πέτρος. Οὗτος δὲ ὁ βιοθαρῆς Νέρων ἠβελήθη ἵνα βάλη φωτίαν
καὶ κάψῃ τὴν Ῥώμην, καὶ τὸν λαὸν καὶ ἀποκεφαλίσῃ. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι
μαθόντες τὸτο, ἐσωσάχθησαν ὅλοι, καὶ ἐσυμβουλεύθησαν καὶ τὸν σκοπώ-
σιν, καὶ ἔτι ἀρματώθησαν καὶ ἔδραμον καὶ τὸν ἐσφάλισαν μέσα εἰς τὸ
παλάτι. καὶ ἰδὼν ὁ Νέρων τὴν ὀρμὴν τῷ Λαῷ, μετ' ὅλην τὴν κακίαν ὅ-
πως εἶχε, δὲν ἤθελε καὶ παραδοθῇ εἰς χεῖρας αὐτοῦ, διὰ καὶ μὴν κάμῃ

μεγάλῃ χαρᾷ καὶ ἀγαλλίασιν, μόνον ἠθέλησε νὰ σφαγῇ αὐτόν τε, καὶ ἔλαβε θεληματικῶς θάνατον, καθὼς Ἰσίδας ὁ Ἰσπαριώτης, καὶ ἐπῆραν οἱ Διάβολοι τὴν ψυχὴν τε, καὶ ἔβαλαν αὐτὴν εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον. ἔλαβον δὲ τινὲς τῶ ὁσσητίᾳ αὐτῆς δέλοι τὸ μιᾶρόν αὐτῆς σῶμα, καὶ ἔθαψάν το ὑποκάτω εἰς εἷνα δένδρον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκατοικῶσαν πολλοὶ Δαίμονες, καὶ πολλοὶ ἀνθρώποι ξένοι, ὅπῃ ἐπερνῶσαν ἀπ' ἐκεῖ, δὲν ἠξίουσαν περὶ τῆς Δαιμόνων, καὶ ἐθαλάπωναν αὐτὰς, καὶ ἐπέρασε τὸ το κακὸν πολὺν καιρὸν, ἕως οὗ ἐγένετο εἷας Πάπας ἀγιώτατος, ὁ ὁποῖος ἐσωμάξεν ὅλους τοὺς Ἱερωμένους καὶ ἅπαντα τὸν Λαόν, καὶ ἐκάμαν δέησιν πρὸς Θεὸν μετὰ λιτανείας μεγάλης, καὶ ἔπως ἐκοφαν αὐτὸ τὸ δένδρον καὶ τὸ ἐξερίζωσαν, καὶ ἦσαν ἐκεῖ τὸ μιᾶρόν κορμὶ τῆς Νέρωνος, καὶ ἔβαλαν φωτίαν καὶ ἐκάψαν αὐτὸ, καὶ ἐκεῖ εἰς τόπον τῆς δένδρου ἐκτίσαν Ἐκκλησίαν εἰς ὄνομα τῆς Θεομήτορος Θεοτόκου Μαρίας, καὶ ἔπως ἐδιώχθησαν παντελῶς ἀπ' ἐκεῖθεν οἱ Δαίμονες, καὶ ἡ Ἐκκλησία ὠνομάθη Θεοτόκος τῆς Λαῶν, ἐπειδὴ καὶ ἐκτίθη ὁ Ναὸς ἐκεῖνος ἀπὸ ὅλον τὸν λαόν.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΓΑΛΒΑ, ΟΘΩΝΟΣ, ΒΙΤΕΛΙΟΥ, ΚΑΙ ΟΥΕΣΠΕΣΙΑΝΟΥ.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῆς, ἐβασίλευσε Γάλβας μὲν ἕως ἐννέα, καὶ ἡμέρας, 13. εἶχε δὲ τὸν Ὀθωνα ἐχθρὸν μέγαν. ὁ δὲ Γάλβας ὁ Βασιλεὺς ἔλαβε τὸν Λούκιον μετ' αὐτῆς, καὶ εἶχεν εἰς αὐτὸν ἀγάπῃ μεγάλην, καὶ τὸν ἐσυμβελάβετο. ὁ δὲ Ὀθων ἰδὼν ἔπως, μεγάλως ἐφθόνησε τὸν Βασιλέα, καὶ βαλὼν λόγους σκληροὺς καὶ κακὰς εἰς τὸ φρεσάτον, ὠργίσθησαν κατὰ τῆς Βασιλείας, καὶ ἔπως ἀπεκεφάλισαν αὐτόν. Μετὰ τοῦτον βασιλεύει ὁ Ὀθων, καὶ εἶχεν τὴν βασιλείαν μόνον μὲν ἕως, 3. καὶ ἡμέρας ὀκτὼ, καὶ ἐσφάγη ὑπὸ Βιτελίου. ἔλαβε δὲ μετὰ τοῦτον τὴν Βασιλείαν Βιτέλιος, καὶ εἶχεν αὐτὴν χρόνον εἷνα. τοῦτος ἔδωκεν ὀρισμὸν μέγαν καὶ φοβερόν, ὅτι ὅλοι οἱ Ἀστρονόμοι, καὶ οἱ Μάντις νὰ φύγουν ἀπὸ τῆς Ἰταλίας. οἱ δὲ Ἀστρονόμοι ἔγραψαν λόγον, ὅτι φεῦγε καὶ σὺ Βασιλεὺς τοῦτου τοῦ Κόσμου, καὶ ἔγραψαν τῇ ἡμέρᾳ, ὅπῃ ἠθελε νὰ σκοτωθῇ, καὶ ἔπως ἐσκοτώθῃ ὑπὸ τῆς Στρατιωτῶν. Μετὰ τὴν σφαγὴν τοῦτου, ὡς ἠκούσαν ὁ Λαὸς τὰς ἀνδραγαθίας τοῦ Οὐεσπεσιανῆς, ὁποῦ δέρισκετο εἰς τὴν Παλαιστίνῃ, καὶ ἐπολέμει τὴν Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς πατρὸς αὐτοῦ Νέρωνος, ἐψήφισαν αὐτὸν Βασιλέα, καὶ ἐπεμφαν εἰς αὐτὸν ἀποκρυσιάειον, καὶ τοῦ ἐμύλυσαν νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ῥώμην νὰ λάβῃ τὴν Βασιλείαν. ὡς δὲ ἐπῆγεν ὁ ἀποκρυσιάειος, ἐχάρη Οὐεσπεσιανὸς χαρᾷ μεγάλῃ, καὶ οὕτως ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἄφηκε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Τίτον μετὰ δυνάμεως μεγάλης, σέφας αὐτὸν Καίσαρα, καὶ διάδοχον τῆς Βασιλείας.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΟΥΕΣΠΕΣΙΑΝΟΥ.

Απελθὼν δὲ ὁ Ουέσπεσιανὸς εἰς Ῥώμην, ἐδέχθησαν αὐτὸν οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ δόξης μεγάλης καὶ δόξης, καὶ ἔδωκαν τὴν τῷ Βασιλείαν. ὁ δὲ Τίτος ὁ υἱὸς τῆς Βασιλέως, ὡς ἔμεινον ἐκεῖ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἔκαμε πολέμους πολλὰς καὶ θυλάτους, καὶ σφαγὰς εἰς τὰς Ἑβραίους. ἡ δὲ ἀφορμή, ὅπως ἐκινήθη ὁ πόλεμος εἰς τὸ ἀσεβέστατον γένος τῶν Ἑβραίων ἦτον αὕτη, ὅτι ἔδιδαν τέλος τοῦ Βασιλέως, καὶ ἔπεμψε καὶ Αὐθούτῳ εἰς αὐτὰς, καθὼς ἔπεμψε καὶ ὁ Καῖσαρ τὸν Πιλάτον, καὶ ἐπειδὴ ἔμελλε νὰ τιμωρηθῇ διὰ τὴν παρανομίαν καὶ ἀσέβειαν, ὅπου ἔκαμαν καὶ ἐσαύρωσαν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, ἐσκληρώσεν ὁ Θεὸς τὴν καρδίαν αὐτῶν, καὶ ἐμωραίθησαν διὰ νὰ ἐξολοθρεύθωσιν ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς, νὰ λάβουν τὸ ἀνταπόδομα τῶν ἀμαρτιῶν αὐτῶν, καὶ νὰ πληρωθῇ ὁ λόγος τῆς Θείας Γραφῆς εἰς αὐτούς. „Μωραίνει Κύριος λαὸν, ὃν βούλεται ἀπολέσαι“. καὶ ἠθέτησαν τὸν Βασιλέα, εἰπόντες ὅτι δεῦν ἔχομεν Βασιλέα, οὔτε τέλος δίδομεν, οὔτε ἀπεσταλμένον ἐξ αὐτοῦ σέρχομεν. Διὰ τοῦτο ἐκινήθη ὁ πόλεμος κατ' αὐτῶν, καὶ ὅταν ἐσίμωσεν ὁ καιρὸς νὰ πίοιεν τὸ ποτήριον τοῦ ἐξολοθρεύματος αὐτῶν, ἤρχοντο εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ ἀπὸ μακρὸς τόπους, καθὼς ἦτον ἡ συνήθεια, διὰ νὰ κάμουν τὸ Πάχα, καὶ ἐπνίγησαν ἐνδεκα χιλιάδες Ἑβραίων, ἄνδρες, γυναῖκες, καὶ παῖδιά, καὶ τούτῃ ἦτον ἡ πρώτη ἐκδίκησις, ὅπως ἦλθεν εἰς αὐτὰς. Ὅμως πολεμῶντας ὁ Τίτος ἐκατάλυσε πᾶσαν Πόλιν, καὶ Χώραν τῶν Θεομάχων Ἑβραίων, καὶ εἶχεν ὁ Τίτος ὅλα τὰ φλάμπερα ἄσπρα, καὶ εἰς τὴν μέσλιν εἶχε κόκκινον μέγαν Σταυρὸν, ἀποπάνω ἕως κάτω ὁμοίως καὶ κάθε εἰς στρατιώτης ἐβάστα δύο Σταυροὺς κόκκινους ἀπάνω τε, ὁ εἷας ῥαμμένους εἰς τὸ σῆθος, καὶ ὁ ἄλλος ὀπίσω εἰς ταῖς πλάταις, καὶ τινὰς ἀπὸ τῆς Ἑβραίας δεῦν ἐδυέτο νὰ πολεμήσῃ μετ' αὐτὰς, ὅτι εὐγενεὶν ὥσπερ φωτὶα ἡ δυνάμις τῶν Σταυρῶν, καὶ ἔδιδε τὰς εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ ἔπεφταν εἰς τὴν γῆν, καὶ κατέσφαζαν αὐτούς. Τότε ἐπληρώθη ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ Παύλου, ὅπου γράφει πρὸς Κορινθίους. „Αἱ δελφοί, ὁ λόγος ὁ τῶν Σταυρῶν, πῶς μὲν ἀποθνήσκουσιν μωρεῖα ἐστὶ, πῶς δὲ σωζομένους ἡμῖν δυνάμις Θεοῦ ἐστὶ“. δυνάμις καὶ νίκη ἦτον εἰς αὐτὰς ὁ τίμιος Σταυρὸς. ὅμως ἦλθεν ὁ Τίτος μετὰ τὰ φασάτα τὰ ἐξωθεν τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ ἔκαμε χαντάκια μέγала καὶ βαθέα τὸ γύρον, καὶ ἐπῆρε τὸ νερόν, καὶ ἐσφάλισεν αὐτοὺς μέσα, καὶ ἐγένετο μεγάλη καταδίκη ἐκεῖ εἰς τοὺς Ἑβραίους, καὶ μήτε κρασί, μήτε νερόν, μήτε κρέας, μήτε ἄλλο κανὼν πρᾶγμα νὰ φάγῃ ὁ ἄνθρωπος εὐερίσκε, καὶ πλέον κρείσις καμία δεῦν ἦτον εἰς αὐτὰς, μόνον εἷας τὸν ἄλλον ἐκλεπτε, καὶ ἐδυιάσδε νὰ πάρῃ νὰ φάγῃ. Τότε ἐνθυμήθησαν τὴν Προφητείαν, ὅπου εἶπεν ὁ Χριστὸς, ὅταν ἔκλαιον αἱ γυναῖκες δι' αὐτόν, ὅτι γυναῖκες τῆς Ἱερουσαλήμ, μὴ κλαίετε δι' ἐμὲ, μόνον διὰ λόγου σας καὶ διὰ τὰ παῖδιά σας, διότι θέλει ἔλθῃ καιρὸς ὅπως, καὶ εἰς ταῖς ἐγγαστραμύαις, καὶ εἰς ἐ-

κείναις, ὅπῃ βυζάνειν παιδία, καὶ τὸτο ἦτον διὰ τὴν σκληροκαρδίαν, καὶ ἀπὸ τὴν καταδίκην τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅπῃ ἀπέθανον ἀπὸ τὴν πείναν ὥσάν ἀπὸ θανατικὸν μέγαν.

Εἰς τὸν πείναν ἦλθαν, ὡς τοῦ θαύματος, ὥστε μία γυναῖκα εἶχεν ἓνα παιδί, καὶ ἦτον χήρα, καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴν πείναν ὅπῃ ἐπέρνα, δὲν ἠμπόρειε πλέον νὰ βυζάνει τὸ παιδί, καὶ ἦλθεν εἰς τέλος τὸ παιδί νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν πείναν, καὶ αὐτὴ ὁμοίως. τότε εἶπεν, ὅτι χαρὰ εἰς τὴν μάναν, ὅπου παιδί ποτέ τις δὲν ἔκαμεν, οὐδέ ἐβύζασεν, ὅτι ἀναγκάζει με ἡ πολλὴ μου πείνα νὰ σφάξω τὸ παιδί μου νὰ τὸ φάγω, καὶ ἔπως τὸ ἐσφαξέ, καὶ ἔκοψε τὸ ἥμισυ καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ σουβλὶ καὶ ἐψύετο. καὶ τινὲς ἄνδρες ἀπ' ἐξω ἐμυρίσθησαν τὴν μυρωδίαν τῆς κρέας, καὶ ἔδραμαν μέσα εἰς τὸ σπήτι ὥσάν κλέπτει καὶ δυνάσαι, καὶ ἄρπαξαν τὸ σουβλὶ μετὰ τὴν κρέαν τοῦ παιδίου. καὶ ἐρώτησαν τὴν γυναῖκα πῶς τὸ ἦρε τὴν κρέαν ἐκεῖνο; ἡ δὲ γυναῖκα ἔθεμε καὶ μετὰ δακρύων εἶπεν· ὦ κύριοί μου, ἐγὼ ἐβύζανα τὸ παιδί μου, καὶ γάλα δὲν εἶχα νὰ τοῦ δώσω, καὶ τὸ παιδί ἦλθεν εἰς τέλος νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν πείναν, καὶ εἶδα ἐγὼ, ὅτι καὶ οἱ δύο ἀποθνήσκουσιν, καὶ εἶπα· ὅτι ἂν σφάξω τὸ παιδί μου νὰ τὸ φάγω νὰ γλυτώσω, καὶ ἔπως τὸ ἐσφαξέ, καὶ εἶναι τὸτο, ὅπῃ βλέπετε τὸ ἥμισυ κορμὶ τοῦ παιδίου μου. καὶ ἔπως ἠφερε καὶ τὸ ἄλλο ἥμισυ. Ὡς εἶδον οἱ ἄνδρες τὸτο, ἔκλαυσαν μέγαν καὶ ἐθρήνησαν διὰ τὴν καταδίκην ἐκείνην, καὶ ἔπως ἔλαβαν τὸ ἥμισυ παιδὶ καθὼς ἦτον εἰς τὸ σουβλὶ, καὶ τὸ ἄλλο ἥμισυ εἰς ἓνα μανδύλι διπλωμένον, καὶ τὸ ὑπῆγαν εἰς τὰς πόλεις τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ ὡς εἶδαν τὸτο μέγαν ἐλυπήθησαν, καὶ ἔκαμαν ἀπόφασιν ὅτι νὰ εὕγην εἰς πόλεμον, ἢ νὰ νικήσεν, ἢ νὰ ἀποθάνῃ, καὶ ἔπως ἀνοίξαν ταῖς πόρταις, καὶ ἐβῆκαν ἕως τριακοσίαις χιλιάδες Ἑβραῖοι, καὶ ἔκαμαν μέγαν πόλεμον, καὶ τῇ τῇ Θεὸς δυνάμει ἐνίκησεν αὐτὰς ὁ Τίτος, καὶ φόνον πολὺν εἰς αὐτὰς ἔκαμε, καὶ πόση καταδίκη ἐγένη, ὅτι ἀπὸ ταῖς τριακοσίαις χιλιάδες δὲν ἐγλύτωσαν μόνον δέκα χιλιάδες. Οὕτως ἐσέβη ὁ Τίτος μέσα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ μετὰ μέγαν δυνάμιν καὶ παρρησίαν, καὶ ἐκεῖ μέσα ἔκοψε περισσότερον λαὸν ἀπὸ ἐκεῖνον ὅπου ἦτον ἐξω, καὶ ὥσάν ἐσέβη μέσα, ὤρεισε καὶ ἐχάλασαν τὰς πύργους καὶ τὰ τειχεῖα, καὶ τὰ μέγαν σπήτια κατέκαψεν. ὁμοίως καὶ τὸν ὑπερθαύμαστον Ναὸν, ὅπῃ ἐκτίσεν ὁ Σολομών, τὸν μέγαν καὶ περὶβλεπτον διέφθειρε, καὶ αἶοικον αὐτὸν ἔκαμε καὶ ἔρημον, καὶ δὲν ἔμεινε λίθος ἐπὶ λίθον, καὶ τὸν λόγον τῆς Κυρίας. Τότε ἔκαμεν ὁρισμὸν, ὅτι ὅποιος ἔχει Ἑβραῖον σκλάβον ἀπὸ τῆς στρατιῶταις νὰ τὸν φέρῃ ὁμωρὸς, καὶ ἔπως τὰς ἠφεναν, καὶ καθὼς αὐτὸ τὸ γένος τὸ μιὰν τῶν Ἑβραίων ἐπώλησαν τὸν Χριστὸν διὰ τετράκοντα ἀργύρια, οὕτως ὁ Τίτος ἐπώλειε τετάρτα ἀπ' αὐτὰς διὰ ἓνα ἀργύριον· καὶ τὸτο ἔκαμεν εἰς αἰχὺνὴν καὶ ἐμπαιγμὸν αὐτῶν διὰ ὄνομα τῆς Χρυσῆς. ἦσαν δὲ τῆτοι ὅπῃ ἠχμαλωτίσθησαν, χιλιάδες, 80. Μετὰ ταῦτα ἠθέλησεν ὁ Τίτος νὰ ἰδῇ πόσος λαὸς τῶν Ἑβραίων ἐσφάγη, καὶ ἦσαν ἐκεῖνες ὅπῃ ἀπέθαναν εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ἐκεῖνες ὅπῃ ἀπέθαναν ἀπὸ τὴν πείναν, καὶ ἐκεῖνες ὅπῃ ἠχμα-

μαλωτίσθησαν, ὅτι ἦσαν εἴα μυλίων καὶ ἑκατὸν χιλιάδες. Ὁ δὲ Ἰώσηπος ὁ Χρονογράφος λέγει, ὅτι τριακόσιαι μυριάδες ἦτον ὁ Λαὸς ὅλος, ὅπου ἡ μαλωτίσθησαν καὶ ἐσφάγησαν καὶ ἀπέθαναν ἀπὸ τῆς πείνης. οἱ ἄνδρες μὲν ἦσαν ἑκατὸν, καὶ δέκα μυριάδες, οἱ δὲ ἐπίλοιποι ἕως ταῖς τριακόσιαις μυριάδες, εἶναι ἑκατὸν ἑννενήντα μυριάδες, καὶ ἦσαν γυναῖκες καὶ παῖδια. Μετὰ σαραντα χρόνους τῆς Αναλήψεως τοῦ Χριστοῦ, ἐγένεν ὁ χαλασμός τῆς Ἱερουσαλὴμ. ὁ δὲ Τίτος ὡσανύ ἐκαμε τῇ νίκῃ, ὑπέσρεψεν εἰς τὸν πατέρα αὐτοῦ μετὰ χαρᾶς μεγάλης. ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ Οὐεσπεσιανός, βασιλεύσας χρόνους δέκα, καὶ ἡμέρας, 8. ἀπὸ βαδύ γῆρας ἀσθενήσας ἀπέθανε.

Ἡ ἔκδοσις
ὅτι πᾶ-
σα μυ-
ριάς
εἶναι
δέκα
χιλιά-
δες, καὶ
πᾶσα
εἴα μι-
λίον
εἶναι
χιλίας
χιλιά-
δες, καὶ
πᾶσα
εἴας λε-
γεῖν
εἶναι
μύριας
μυριά-
δες.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΙΤΟΥ ΤΙΟΥ ΟΥΕΣΠΕΣΙΑΝΟΥ.

Μετὰ τῶτον βασιλεύει ὁ υἱὸς αὐτοῦ Τίτος χρόνους τρεῖς. ἦτον δὲ ἄνθρωπος ἀνδρειωμένος, πρᾶος, φρονιμώτατος, γλυκὺς εἰς ὅλους, δειργετικός, ἡμέρος, ἀξίος τῆς Βασιλείας τοῦ Ρωμαίων. τοῦτος ἦτον τοῦτος ὁ Βασιλεὺς δοκιμώτατος καὶ χειρωμένος, καὶ μόνον νὰ εἶναι Βασιλεὺς τῆς Ρώμης, ἀμὴ ὅλης τῆς Οἰκουμένης, καὶ ὅσον καιρὸν ἐβασίλευσεν, ἡμέρας δὲ ἔλειπε νὰ μὴ δώσῃ δειργεσίας, ἢ δῶρα τοῖς πτωχῶν καὶ τοῖς δεομένοις, καὶ ὅταν ἤθελε περάσῃ ἡμέρα νὰ μὴ ἤθελεν ἔλθῃ τινὰς νὰ τὸν δειργετήσῃ, ἐλυπεῖτο πολλά. τῇ δὲ καιρῷ τῇ καλοκαιρίου μιᾷ ἡμέρᾳ ὅλην τῇ ἡμέρᾳ ἐσράτρευεν ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, καὶ ἀπὸ τὸν πολὺ καύσωνα ἀποιχεν ἡ μύτη του, καὶ ἔδραμεν αἷμα πολὺ, τόσον ὅτι ἤλθεν εἰς τέλος τοῦ θανάτου, καὶ μόνον ἀνάπνευεν. ὁ δὲ ἀδελφὸς αὐτοῦ Δομετιανὸς βλέπων ὅπως, ὅτι ἀπὸ τὸ πολὺ αἷμα καὶ καῦμα τοῦ Ἡλίου πάσχει, ἐκαμε σεντούκι ξύλινον καὶ ἐγέμισέ το χιόνι, καὶ ἔβαλεν τὸν μέσα, καὶ ἐκεῖ ἀπέθανε, καὶ τὸς θρῆνος ἐγένεν εἰς τῇ Ρώμῃ, ὅπως ἀδυνατῶ νὰ τὸ γράψω.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΔΟΜΕΤΙΑΝΟΥ.

Μετὰ δὲ τῶτον ἐβασίλευσεν ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Δομετιανὸς χρόνους, 15. καὶ δὲν ἐμιμήθη τοῦ πατρὸς τε, ἢ τῇ ἀδελφῇ τε τὰς ἀγαθὰς πράξεις ὁ μιᾶρος. ἀμὴ ἐζήλεψε τὰ κακὰ τοῦ πάππου αὐτοῦ Νέρωνος, καὶ ἐκαμε φόνας, πορνείας, μοιχείας, ἀρσενικοιτίας, καὶ ἄλλα περιωδέτερα, καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης τῆς Ρώμης, πολλὰς ἀδίκως συκοφαντήσας, ἐθανάτωσε, καὶ ὤρεσεν ὅτι ἀμπέλια νὰ μὴ φυτεύῃ καὶ ὅσας δειρίσκῃ ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Δαβὶδ, καὶ τῇ Χριστῇ νὰ τῆς ἀποκεφαλίζῃ. Οὗτος ὁ ἄθεος ἐξώρεσεν Ἰωάννην τὸν Εὐαγγελιστὴν εἰς Πάτμον τῇ Νῆσον. ἐσφάγη δὲ ὁ παμμίαιρος ἐν τῇ Ναῶ τῆς Ρώμης μετὰ ἐπιβουλῆς τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, μὴ δυναμένης ἀκείνῃ τὰς βλασφημίας ὅπου ἔλεγε κατὰ τῇ Θεῷ, καὶ τὰ κακὰ ὅπως ἐκαμεν εἰς τὸν Κόσμον.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΝΕΡΟΥΑ, ΚΑΙ ΤΡΑΙΑΝΟΥ.

Νερούας μετὰ τοῦτον τὸν Δομετιανὸν ἐβασίλευσε χρόνον εἴνα, ἡμέρας, 9. ἀνδραπὸς σώφρων, πραότατος, ἀγαθός, καὶ φρονιμώτατος. ἔτος ὁ Βασίλευς ἀνέκαλεσεν Ἰωάννην τὸν Θεολόγον ἀπὸ τῆς ἐξορίας τῆς Πάτμου Νήσου, καὶ ἐπέμψεν αὐτὸν κατοικεῖν εἰς Ἐφεσον. μετ' ὀλίγον δὲ ἀσθενήσας ἀπέθανεν. Ἐβασίλευσε δὲ Τραϊανὸς μετὰ Νερούα χρόνος, 19. καὶ μῶας, 6. ἡμέρας 15. ἦτον δὲ μισοπόνηρος, ἀμὴ εἰς τὰς κείσεις αὐτοῦ ἦτον δίκαιος καὶ ὀρθός, καὶ ἔτε εἰς δῶρα ἐπλανᾶτο, ἔτε πρόσωπον ἐβλεπε, μόνον τῷ ἀλήθειαν. ἔτος ὁ Τραϊανὸς ἐταπείνωσε τῇ Πάρθων τὴν ὑπερηφανίαν καὶ τῷ δόξαν. διότι τοῦτοι ἦλθαν μετὰ δυνάμεως πολλῆς, καὶ ἐρήμωσαν πᾶσαν τῷ γῆν τῆς Ἀνατολῆς, καὶ κατέλυσαν Χώρας πολλὰς, καὶ Κάσρη μεγάλην, καὶ ἐφόνδυσαν λαὸν πολὺν. Ὡς ἔμαθε τοῦτο ὁ Τραϊανὸς, ἐσυνάξε φασάτα, καὶ ἑδραμε, καὶ πολέμους γονομένους, κατέσφαξε πολλὰς, καὶ τέλος ἐνίκησε καὶ ἐγύρισεν εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ λαμπρᾶς νίκης. καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ ἐκαθέζετο μετὰ τῶν Ἀρχόντων αὐτοῦ εἰς τὸ παλάτι, καὶ ἐζήτησε σπαθί, καὶ ἐγύμνωσεν αὐτὸ, καὶ ἔπος τὸ ἔδωκε τοῦ Ἐπάρχου αὐτοῦ, καὶ εἶπέ τε· εἰ μὲν καλῶς καὶ δικαίως ποιεῖ εἰς τὴν Βασιλείαν, μή με ἀποκεφαλίσῃς, εἰ δὲ κακῶς καὶ ἀδίκως ποιεῖ, μὴ ἐλεήσῃς τῷ ζώῳ μου. ἀκέσαντες δὲ οἱ Ἀρχοντες αὐτοῦ ἔπω, μεγάλως ἐφήμισαν αὐτὸν καὶ ἐπαίνεσαν. ἔτος ἔκτισε Πόλιν εἰς ὄνομα αὐτοῦ, τῷ ὁποίᾳ ἐπωνόμασε Τραϊανέπολιν. ἦτον δὲ διώκτης μέγας τῶν Χριστιανῶν, καὶ πολλὰς Ἀγίας ἐμαρτύρησεν. ἀσθενήσας δὲ ἀπέθανε, καὶ διὰ δεήσεως τῶ Μακαριωτάτου Πάπα Ῥώμης Γρηγορίου τῷ Διαλόγῳ ἐσυγχωρήθη διὰ τὰ ἀγαθὰ, ὅπου ἔκαμε, τὸ ὁποῖον νῦν τὸ ἀκούσετε. Εἰς τῆς Ῥώμης τὸ ποτάμι ἐγίνετο κατὰ καιρὸς καὶ ἐπλήθυνε τὸ νερὸν, καὶ ἀνέβαινε καὶ ἐπνιγεν ἀνθρώπους πολλὰς. ὁμῶς ἰδὼν τῆτος ὁ Τραϊανὸς πόσον λαὸν ὅπως ἐπνίγετο, ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ ἔπος ἔκαμεν εἴνα μέγα γεφύρι θαυμαστότατον μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ κατασκευῆς, καὶ ὅταν ἦρχετο ὁ καιρὸς καὶ ἐπλήθυνεν ὁ ποταμὸς, ὁ λαὸς πλέον φόβον ὅσον εἶχε διὰ πνιμὸν, ὅτι ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τοῦ γεφυρίου ἀφόβως χερεὶς παντὶ κίνδυνον. τότε κατὰ τύχην ἐπέρασεν αὐτὸς ὁ Ἀγιάτατος Γρηγόριος, καὶ ἰδὼν τὸ ἀγαθόν, ὅπως ἔκαμεν ὁ Τραϊανὸς, καὶ ἔσωσε πόσον λαὸν ἀπὸ τὸν ποταμὸν, μεγάλως ἐδόξασε τὸν Θεόν, καὶ ὅταν ἐπέρασεν ὁ Θεῖος Γρηγόριος ἀπὸ τοῦ γεφυρίου, ἦτον ἡ αὐξήσις τῶ ποταμοῦ, καὶ εἶδε τὸν λαὸν καὶ ἐπέρνα ἀκινδυνῶς, καὶ εἶχε χαρὰν πνευματικῇ. ὁμῶς ἔπεσεν ἐπαύω εἰς τὸ γεφύρι ὅλος μετὰ χειρῶν καὶ ποδῶν καὶ κεφαλῆς, δεόμενος τῷ Θεῷ, ἵνα συγχωρήσῃ αὐτοῦ τοῦ Τραϊανοῦ δι' αὐτὸ τὸ ἀγαθόν, ὅπου ἔκαμε. λοιπὸν, κατὰ τὸν Θεῖον Δαβὶδ „θέλημα τῷ φοβουμένῳ αὐτὸν ποιεῖ, καὶ τῆς δεήσεως αὐτοῦ εἰσακτεῖ“. ἦλθεν Ἀγγελὸς παρὰ Θεοῦ, καὶ λέγει τῷ Ἀρχιερέως· Ἐπίσκοπε, εἰσηκούσθῃ ἡ δέησίς σου, καὶ ἐσυγχωρήθῃ ὁ Τραϊανὸς, ἀμὴ ἀπὸ τῆς σήμερον διὰ αἵρετικὸν νῦν μὴ παρακαλῆς, ὅτι

πει-

πειράζεις τὸν Θεόν. Τῷ τὸ γεφύρι εἶναι πλησίον τῷ Κάστρῳ τῆς Ῥώμης, καὶ ἐκεῖ ἀπάνω εἰς τὸ κάστρον εἶναι ὁ τάφος αὐτοῦ τοῦ Τραϊανῆ, καὶ φαίνεται ἕως τῶν σήμερον καὶ ὁ τάφος, καὶ τὸ γεφύρι.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΑΔΡΙΑΝΟΥ, ΚΑΙ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΟΥΣ.

Μετά τῶτον ἐβασίλευσαν Ἀδριανὸς ὁ Γαμβρὸς αὐτῷ χρόνῳ, 24. οὗτος ἐκτίσεν τὴν Ἀδριανέπολιν, καὶ εἰς τὰς ἡμέρας τῆς πάλιν ἐγέναν ἀπειθεῖς οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ τῆς Βασιλείας, καὶ ἡβουλήθησαν νὰ κτίσουσιν τὸν Ναὸν ὅπως ἦτον εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Ὡς ἔμαθε τοῦτο ὁ Βασιλεὺς, ἐθυμώθη πολλὰ, καὶ ὑπῆγε μετὰ δυνάμεως μεγάλης πρὸς αὐτοὺς, καὶ πολέμου γενόμενος, διὰ μίαν ἡμέραν κατέσφαξεν ἀπὸ τοῦ ἀσεβέστατον γένος τῶν Ἑβραίων μυριάδας 58. καὶ ἐσυνάξεν ὅλα τὰ παλαιὰ κτίσματα, μάρμαρα καὶ λιθάγια, καὶ ἄλλα διάφορα τῷ Ναῷ, καὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ, τὰ ὅποια ἐχάλασε Τίτος ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἐκτίσεν νέαν Ἱερουσαλὴμ, τὴν ὁποίαν ἐκάλεσεν Αἰλίαν. ὑποστρέψας δὲ ὁ Βασιλεὺς εἰς Ῥώμην, καὶ ἀδουήσας ἀπέθανε. Μετὰ τοῦτον βασιλεύει ὁ Ἀντωνῖνος ὁ εὐσεβὴς χρόνῳ, 24. ὁ ὁποῖος εἶχε πᾶσαν ἀρετὴν, ἀγαθότητα, καὶ δικαιοσύνην, καὶ ἀδουήσας ἀπέθανε.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ.

Μετά τῶτον βασιλεύει ὁ Γαμβρὸς αὐτῷ Μάρκος ὁ Ἀντωνῖνος χρόνῳ, 19. καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῆς Βασιλείας αὐτοῦ, διγῆκαν πολλοὶ Αὐθύνται ἀπὸ πᾶσαν γενεάν μετὰ μυριάδων στρατιωτῶν, καὶ κατέλυσαν τὴν γῆν τῶν Ῥωμαίων, αἰχμαλωτίζοντες Κάστρη καὶ Χώρας. μαθὼν δὲ τῷτο ὁ Βασιλεὺς, ἐλυπήθη μεγάλως διὰ τὰ μὲν ἔχει δυνάμιν φλαυρίων νὰ συνάξῃ φεσάτα, νὰ ὑπάγῃ κατ' αὐτῶν. Οὕτως μιᾷ ἡμέρᾳ εὗγαλε τὰ φορέματα καὶ σκεδὴ τῆς Βασιλείας εἰς τὸν φόρον, μαργαριτάρια, λίθους τιμίους, σέμματα χρυσᾶ, καὶ ἄλλα διάφορα ἀσήμια καὶ φορέματα χρυσᾶ βασιλικά, καὶ ἐδιαλάλησεν, ὅτι ὁποῖος βέλεται, νὰ ἀγοράσῃ ἀπ' αὐτὰ χωεῖς τινὸς φόβου καὶ δειλίας. ἠγόρασαν δὲ πολλοὶ ἀπ' αὐτὰ, καὶ ἐσυνάχθησαν φλαυρία πολλὰ, καὶ ὥπως ἐσυνάξῃ φεσάτα, καὶ ἔδραμε κατὰ τῶν ἐχθρῶν. καὶ πολέμου γενομένου, ἐνίκησεν ὁ Βασιλεὺς τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ, ποιήσας εἰς αὐτοὺς μεγάλας σφαγὰς καὶ αἰχμαλωσίας, καὶ ἐκέρδησεν ἀναείδμητα πράγματα, χρυσίον, καὶ ἀργύριον, καὶ ἄλλα πολύτιμα, καὶ οὕτως ἐστράφη μετὰ νίκης εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἐδιαλάλησεν, ὅτι ὁποῖος θέλει αὐτοπροαιρέτως νὰ λάβῃ τὰ φλαυρία, ὅπου ἔδωκε, καὶ ἠγόρασεν ἀπὸ τὰ πράγματα τῆς Βασιλείας, ἃς ἔλθῃ μετὰ θάρρους χωεῖς φόβου τινός. καὶ ὥπως ἔδραμαν, καὶ ἔδωκαν τὰ βασιλικά πράγματα, καὶ ἔλαβαν τὰ φλαυρία αὐτῶν. Τῷτος ὁ Βασιλεὺς ἦτον σοφώτατος καὶ ἐνάρετος, καὶ ἐτίμα τοὺς σοφοὺς καὶ φρονίμους, καὶ οἱ Ῥωμαῖοι πολλὰ τὸν ἠγάπησαν, διότι τὴν Ῥώμην ἀπὸ πολλοὺς πολέμους τὴν ἐλύ-

ἔασεν· ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Κώμοδος, ἄρῳν καιρὸν, ἐφαρμάκωσεν αὐτὸν καὶ ἀπέθανε. ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΚΩΜΟΔΟΥ, ΠΕΡΤΙΝΑΚΟΥ, ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΔΙΔΙΟΥ.

Μετὰ τῶτον βασιλεύει Κώμοδος ὁ υἱὸς αὐτοῦ χρόνους, 12. καὶ μῶνας, 9. ἡγάπα δὲ τὰ κυνήγια. λέγεται δὲ ὅτι μιᾷ ἡμέρᾳ ἐσκότωσε δώδεκα λοντάρια, καὶ ἕξι μόνον τὰ κυνήγια ἡγάπα, ἀμὴ καὶ χορὰς, καὶ παιγνίδια, καὶ πᾶσαν ἀσωτίαν. ἦτον δὲ καὶ πολλὰ μοιχικώτατος, ἡγουν ἐξέβηχεν ἀνδρῶν γυναῖκας, καὶ ἄλλας ἐδυάσδε, καὶ ἄλλας ἐφιλοδώρει, καὶ ἔκαμνε τὴν ποταύτην παρανομίαν· καὶ πείνας μεγάλης γενομένης εἰς τὴν Ρώμην, ἀπέθαναν δύο χιλιάδες ἀνδρες. βλέποντας δὲ ὁ λαὸς τὰς ἀθέτας πράξεις αὐτοῦ, καὶ κακὰ, ἐμίσησαν αὐτὸν πολλὰ, καὶ πρὸς Θεὸν ἐδέοντο νὰ τὸν ἐξολοθρεύσῃ. καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ ὑπῆγον εἰς τὸ λουτρόν, καὶ εἷας ἀπὸ τῆς ἀνδρώπευς τε, ὀνόματι Νάρκισσος, μὴ δυνάμενος ἀκούειν τὰς βοὰς τῶ λαοῦ, ἐπνίξεν αὐτὸν μέσα εἰς τὸ λουτρόν. Εἰς τὰς ἡμέρας δὲ ταύτας ἦσαν Θεόδοτος, καὶ Θεοδοτίων, οἱ Αἵρεσιάρχαι. Περτίναξ μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσεν ἡμέρας, 87. καὶ μήτε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, μήτε τὰ παιδιά ἐφθασε νὰ φέρῃ εἰς τὸ Βασιλικὸν παλάτι, καὶ ἐσφάγη ὑπὸ τῆς στρατιῆς. Μετὰ τοῦτον Ἰουλιανὸς Δίδιος ἐβασίλευσεν ἡμέρας, 66. καὶ Δίδιος ὠνομάθη, διότι ἀπὸ δώρων ἔλαβε τὴν Βασιλείαν, καὶ διὰ τὸ νὰ ἦτον πολλὰ πλεῖσιος, ἔδωκε δῶρα πολλὰ τῆς στρατηγῶν, καὶ τῆς στρατιωτῶν, καὶ ἐσφάξαν τὸν Βασιλέα, καὶ ἔκαμαν αὐτὸν Βασιλέα. ὅμως οὐκ ἐφθασε νὰ χαρῇ τὴν Βασιλείαν· διότι εἷας ἀπὸ τῆς Σπανίας, ὀνόματι Σεβήρος, διήρχετο εἰς αὐτὸν, καὶ ἐπιβελόνας ἐφόνδισεν αὐτόν.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΣΕΒΗΡΟΥ, ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ, ΓΕΤΑ, ΚΑΙ ΜΑΚΡΙΝΟΥ.

Σεβήρος μετὰ τῶτον ἐβασίλευσε χρόνους, 7. μῶνας, 8. ἔπος ἀπελθὼν μετὰ δυνάμεως μεγάλης, ἦτοι Ἀρμάδας, ἐπολέμησε τὴν Ἰγκλιτέραν καὶ ἔλαβεν αὐτὴν, καὶ ἔπος ἦλθε καὶ εἰς τὸ Βυζάντιον, καὶ ἔλαβεν αὐτὸ, καὶ ἐκτίσεν ἐκεῖ λαβρὸν, τὸ καλούμενον τὰ Ζελήππια, καὶ Ἰπποδρόμιον, καὶ Κυνήγιον, καὶ Θεάτρον αὐτοῖς ἐκατασκεύασεν. Οὕτως ὁ Βασιλεὺς πολλὰ ἐσπένδαζεν εἰς τὰς πολέμους, καὶ ἀσθενήσας ἀπέθανε, καὶ ἔφηκε παιδιά ξία, Ἀντωνῖνον, Καρακάλλον, καὶ Γέταν. Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσαν οἱ δύο υἱοὶ αὐτοῦ Ἀντωνῖνος, καὶ Γέτας μῶνας, 2. καὶ ἐσφάξεν ὁ Ἀντωνῖνος τὸν ἀδελφόν τε τὸν Γέταν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, καὶ ἐμονάρχησε χρόνους, 6. Σεραπίων δὲ τις μαθηματικὸς ἔλεγεν, ὅτι γλίσωρα θέλει ἀποθανεῖ ὁ Ἀντωνῖνος, νὰ λάβῃ τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ Μακρίνος. Ὁ δὲ Μακρίνος ἐγύρουν ἐπιτήδειον καιρὸν νὰ σφάξῃ τὸν Βασιλέα. καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ ἐπῆγαν εἰς τὸ κυνήγιον νὰ κυνηγήσῃ. ὁ δὲ Βασιλεὺς θέλωντας νὰ κάμῃ τὴν ἀναγκαίαν τε χεῖραν, ἐκατέβη ἀπὸ τὸ ἄλογον, καὶ ἄρῳν τὸν καιρὸν, ὅπῃ ἐγύρουν ὁ Μακρίνος, εὗγαλε τὸ σπαθί, καὶ ἔδραμεν εἰς τὸν Βασιλέα,

λέα, καὶ λέγει τὸ· ἐσφαξες ἐσὺ τὸν ἀδελφόν σου, ἐσφαξα καὶ ἐγὼ ἐσέ· καὶ ἔπος ἐσφάγη ὁ Βασιλεὺς ὑπὸ τῷ Μακεῖνῳ. Μακεῖνος μετὰ τῷτον ἐβασίλευσε χρόνους. 8. ἦτον δὲ τὸ γένος Μαῦρος Καππαδόκης. Εὐτυχια-
νὸς δὲ τις ἔλαβε τὸν Ἀβίτον τῷ Βασιλέως Ἀντωνίνῳ τὸν υἱόν, καὶ βασι-
λικὸν φόρεμα ἐφόρεσεν αὐτόν, καὶ Αὐτοκράτορα τὸν ἐκήρυξε, καὶ χρυσίον
πολὺ ἔδωκε τῷ στρατιωτῷ, καὶ ὑπῆγε κατὰ πάντα τῷ Βασιλέως Μακεί-
νῳ, καὶ ἐπολέμησε κατ' αὐτὸν, καὶ νικηθεὶς ὁ Μακεῖνος ἔφυγε, καὶ πιάσαν-
τες αὐτὸν ἐσφαξαν μετὰ τῷ υἱῷ αὐτοῦ.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΑΒΙΤΟΥ ΤΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ, ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΜΑΜΑΙΑ.

Μετὰ τῷτον ἐβασίλευσεν Ἀβίτος ὁ υἱὸς Ἀντωνίνῳ, τὸν ὁποῖον ἔλεγαν
Αὐρήλιον Ἀντωνῖνον Ἡλιογάβαλον, χρόνους, 3. μῶνας, 9. καὶ ἡμέρας 4.
ἔτος ἦτον περὶ τετμημένος, καὶ χοίρειον κρέας ποτέ τε δεῖν ἔφαγεν. εἶχε
δὲ καὶ Εἰδωλον, καὶ τὸ ὠνόμαζεν Ἡλιογάβαλον, καὶ ἀπὸ τὰς πολλὰς αὐ-
τῷ ἀκαθαρσίας καὶ ἀκολασίας καὶ μιαινὰς πράξεις ἐσφάγη κακῶς, καὶ ἀ-
πέρριξε τὴν μιαινὰν αὐτοῦ ψυχὴν. Μετὰ τῷτον ἐβασίλευσεν Ἀλέξανδρος
ὁ Μاماῖος υἱὸς, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τῷ Ἀβίτῳ, χρόνους, 13. καὶ μῶνας, 8.
καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῆς Βασιλείας αὐτοῦ ἐγένοντο εἰς τὴν Ῥώμην τόση μεγά-
λη πείνα, ὥς τε καὶ κρέας ἀνθρώπων ἔφαγον. τῷτος εἶχε μητέρα, ἣ ὀ-
πεία ἦτον Χριστιανή, καὶ ὑπὸ Ναρκίσσου Ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων ἐβα-
πτίσθη, καὶ βαπτίζωντας, ἔλειψε τὸ ἔλαιον τῷ χρίσματος, καὶ ὤρισεν ὁ
Ἀρχιερεὺς καὶ ἔβαλαν νερόν εἰς τὸ ἄγγεῖον, καὶ ἐδείθη τῷ Θεῷ, καὶ μετέ-
βαλεν αὐτὸ εἰς ἔλαιον. καὶ φουσάτον ποιήσας ὁ Βασιλεὺς, ὑπῆγε κατὰ
τῷ Περσῶν. καὶ πολέμου γενομένου, ἐνίκηθη ὁ Βασιλεὺς κατὰ κρά-
τος, καὶ καταφρονηθεὶς, καὶ μεγάλῳ ἐνθουσίᾳ λαβὼν, ἐσφάγη μετὰ τῆς
μητρὸς αὐτοῦ.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΜΑΞΙΜΙΝΟΥ, ΜΑΞΙΜΙΝΟΥ ΓΟΡΔΙΑΝΟΥ, ΠΟΤΠΛΙΑΝΟΥ,
ΚΑΙ ΙΟΥΝΩΡΟΣ.

Μαξιμῖνος μετὰ τῷτον ἐβασίλευσε χρόνους, 6. ἔτος ἦτον ποιμὴν καὶ
ἐβοσπε πρόβατα, καὶ μετὰ ταῦτα ἀφισεν αὐτὰ, καὶ ἐγένετο στρατιώτης Ἀλε-
ξανδρῶν, καὶ ἀπὸ τῆς γνώσεως, πράξιν, καὶ ἀνδρίαν αὐτοῦ, ἐψηφίσθη Βασι-
λεὺς ὑπὸ τῷ Ἀρχόντῳ καὶ τῷ Λαῷ· καὶ ὥς ἐβασίλευσεν, ἔκαμε μέγαν
διωγμὸν κατὰ τῷ Χριστιανῶν. ἔλαβε δὲ τὰς ἀμοιβὰς παρὰ Θεῷ διὰ τὴν
κακὴν γνώμην αὐτοῦ καὶ ὀργὴν, ὅπερ ἔδειξεν εἰς τὰς Χριστιανὰς, καὶ ἐσφά-
γη κακῶς παρὰ Μαξίμῳ καὶ Βαλβίνῳ. Ἐβασίλευσε δὲ μετὰ τῷτον ἄλλος
Μαξιμῖνος Γορδιανὸς μῶνας, 2. καὶ ἐσφάγη ὑπὸ τῷ στρατιωτῷ. Μετὰ
τῷτον ἐβασίλευσε Πιπλιανὸς μῶνας δύο, καὶ πολέμῳ γενομένῳ, ἐσφάγη
ἐκεῖ εἰς τὸν πόλεμον. Μετὰ τῷτον ἐβασίλευσεν Ἰένωρ μῶνας ἑξῆς. τῷ-
τος συνέστησε τὸ πᾶγμα τῷ Σχολαρείῳ, καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸ Ἰένωρ εἰς τὸ
ὄνομα αὐτοῦ· καὶ ἀδελφήσας ἀπέθανε.

Β. Α.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΓΟΡΔΙΑΝΟΥ, ΙΟΥΝΩΡΟΣ, ΜΑΡΚΟΥ, ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ,
ΦΙΛΙΠΠΟΥ, ΚΑΙ ΟΥΑΛΕΡΙΑΝΟΥ.

Γορδιανός ὁ υἱὸς αὐτῆς μετὰ τὸν θάνατον Ἰένωρος, ἐβασίλευσε χρόνος, 4. καὶ εἰς τὸν πόλεμον ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ ἄλογον, καὶ ἐσυλλάθη τὸ μη-
εὶ αὐτοῦ, καὶ ἀπέθανε. Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἰού-
νωρ, καὶ ἀσθενήσας ὑδρίασεν, ἤγουν ὑδρωπικίασε, καὶ ἀπέθανε. Με-
τὰ τοῦτον ἐβασίλευσε Μάρκος χρόνους ἑεῖς. καὶ ἀσθενήσας, ἀπέθανεν.
Ἐβασίλευσε δὲ Ἰουστινιανὸς χρόνους δύο, τῆτος ἐφλεβοτόμησε, καὶ ἔδραμέ-
τον αἷμα πολὺ, καὶ ἐκεῖ ὅπῃ ἐκαθέζετο, ἐλειποθύμησε καὶ ἀπέθανε.
Μετὰ τῆτον ἐβασίλευσε Φίλιππος χρόνος 7. καὶ ἦτον ὑπέρμαχος πολλὰ
τῆς Πίσσεως τῆς Χριστιανῶν, καὶ ἠγάπα αὐτῆς. τῆτος ἔκτισε Χώραν, τὴν
ὁποίαν ὠνόμασε Φιλιππῆπολιν, ὅπῃ εἶναι πλησίον τῆς Ἀδριανῆς πόλεως,
καὶ μὲ τὸν βασιλέα τῆς Περσῶν μεγάλῃ ἀγάπῃ ἔκαμε, καὶ τῷ καιρῷ
ἐκείνῳ δὲν ἐφαίνε ἄλλος ὁμοίός τε εἰς ἀρετὴν, καὶ εἰς τωᾶξιν, καὶ εἰς ἄλ-
λα χαρίσματα, καὶ διὰ ὄνομα τῆς Χριστιανῶν ὅμῃ μετὰ τῷ υἱῷ αὐτῆς τὸν
ἐθανάτωσαν. Οὐαλεριανὸς μὲ τῆτον ἐβασίλευσε χρόνον εἷς, καὶ εἰς τὰς
ἡμέρας τῆτος ἔγιγε θανατικὸν εἰς ὅλῃ τῇ Οἰκουμένῃ, καὶ πολλοὺς τῆς
ἀνθρώπων ἠφάνισε, καὶ πόσος λαὸς ἀπέθανεν, ὥστε δὲν ἐδιώοντο νὰ τῆς
θάπτουσι, μόνον τοὺς ἀφύων ἀπαφες. ὁ δὲ λαὸς ὀργισθεὶς εἰς τὸν βα-
σιλέα, ἐσφαζαν αὐτόν.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΓΑΛΛΟΥ, ΒΟΥΛΟΤΣΙΑΝΟΥ, ΚΑΙ ΔΕΚΙΟΥ.

Μετὰ τῆτον ἐβασίλευσαν Γάλλος, καὶ Βελγσιανὸς χρόνος, 2. καὶ μῆ-
ρας, 8. ἐκράτειε τὸ θανατικὸν ἀκόμη εἰς τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἀπὸ τῇ
Αἰθιοπίαν ἕως εἰς τὴν Δύσιν, καὶ πόσον πολὺ κακὸν ἔκαμν, ὥστε
οὐδεμίαν Χώραν ἄφηκε, καὶ πολλάκις ἀπὸ δύο φορᾶς ἐπίανε κατὰ τό-
πους, καὶ ἐκράτειε χρόνους, 15. καὶ πολλάκις ἔπαυε, καὶ ἡ ἀπὸ ῥού-
χα, ἡ ἀπὸ ψιλλῆς θωρείας πάλιν ἐμετάδιδε, πόσον ὅτι ἐδύνασθε αὐτῇ ἀ-
φικν, ὅπῃ δὲν ἀπέθανεν ἄνθρωπος, καὶ πολλὰς τῆς ἀπεθαμμένων ἀ-
φύων ἀπαφες, φοβέμενοι διὰ νὰ μὴ ἔλθῃ καὶ εἰς αὐτῆς τὸ θανατικόν.
Τότε οἱ Σκυῖται φεσάτα ἐσυμάξαν, καὶ ἐπέρασαν τὸν Ἰστρον ποταμὸν, καὶ
ὅλῃ τῇ Δύσιν καὶ τῇ Ἰταλίαν, Ἀνατολὴν καὶ Ἀσίαν ἐκούρσδυσαν καὶ
ἠφάνισαν. Τῆτοι οἱ Βασιλεῖς, ὁ Γάλλος, καὶ ὁ Βελγσιανός, ἔδωκαν κακὸν
θάνατον. τὸν μὲν Γάλλον ἐκεῖ ὅπῃ ἐκαθέζετο, ἐσφαζον αὐτόν ἡ γυναῖ-
κά τε, τὸν δὲ Βελγσιανὸν ἐσφαζαν οἱ στρατιῶται. Μετὰ τῆτος ἐβασίλευσε
Δέκιος χρόνος δύο. Τοῦτος πολλὰς Ἀγίας ἐμαρτύρησε, καὶ ἀπεκεφάλισε
τὸν Ἅγιον Κυπριανόν, καὶ τὴν Ἀγίαν Ἰστίαν, καὶ τὰς ἐν Ἐφέσῳ ἑπτὰ
Παῖδας, καὶ ἄλλας πολλὰς Ἀγίας, καὶ ὁρισμὸν ἔκαμν, ὅτι ἐδὲ μία γυ-
ναῖκα τῆς Χριστιανῶν νὰ σκεπάσῃ τὴν κεφαλὴν τῆς, μόνον νὰ περπατῇ
ξέσκεπη, καὶ τῆτο τὸ ἔκαμε διὰ ἐν ὅπῃ, διὰ νὰ τῆς σύρῃ εἰς τὴν Εἰ-
δα-

δωλολαβείαν αὐτῶν. αἱ δὲ γυναῖκες τῷτο ἐποίησαν διὰ τὸ ὄνομα τῶ Χρυσῶ, καὶ ἔσερξαν νὰ ἔχουν ἀτιμίαν ἀπὸ τῆς ἀνδρώπης, καὶ παρὰ Θεοῦ τιμῶν καὶ σέφανον, καὶ ἔπος ἦσαν ἀσκέπασαι ὅπου καὶ ὑπήγσαν. αἱ δὲ γυναῖκες τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν Ἀπίσων ἐπερπατῶσαν σκεπασμέναι. Ἐμαρτύρησε δὲ τῷτος ὁ ἀσεβέστατος βασιλεὺς καὶ Βαβύλαν τὸν Ἀντιοχείας Ἀρχιερέα, καὶ Φλαβιανὸν τὸν Πάπαν Ῥώμης, καὶ τὸν Ἀρχιερέα τῶν Ἱεροσολύμων Ἀλέξανδρον, καὶ τὸν Ἀρχιερέα Ἀλεξανδρείας Διονύσιον. Ἀπελθὼν δὲ ὁ βασιλεὺς νὰ πολεμήσῃ μετὰ τῆς Σκύθας, ἐπνίγη μετὰ τῶ υἱῶ αὐτῶν, καὶ εὐδὲ καὶ τὰ κορμῖα αὐτῶν ἐφάνησαν, Θεὸς ἐκδικήσῃ, διὰ τὴν θρησκείαν αὐτῶν γνώμην καὶ ὀργὴν, ὅπῃ εἶχεν εἰς τῆς Χριστιανῶν.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ Αἰμιλιανοῦ, Οὐαλλεριανοῦ, Κλαυδίου, Κωνσταντιανοῦ,
καὶ Ἀθηλίου.

Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσεν Αἰμιλιανὸς χρόνον σ'α, καὶ ἐσφάγη μέσα εἰς τὴν παλάτι ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν. Μετὰ τῷτον ἐβασίλευσεν Οὐαλλεριανὸς καὶ Γαλλιένος χρόνος, 15. ἔπος ὁ Οὐαλλεριανὸς ὑπῆγε κατὰ τοῦ βασιλέως Περσῶν Σαπῶρος, καὶ πολέμου γενομένου, ἐνίκηθῃ ὁ Οὐαλλεριανὸς, καὶ λαβὼν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς Σαπῶρος, ἐγδαρσεν αὐτὸν καὶ ἀπέθανε. καὶ ὁ υἱὸς αὐτῶ ἐρχόμενος εἰς τὴν Ῥώμην, ἐσφάγη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν εἰς τὸ μέρος τῆς Μιλανας. Ἐβασίλευσε Κλαύδιος μετὰ τοῦτον χρόνους δύο. ἔπος πάππος γέγονε Κωνσταντίνος, τῶ πατρὸς τῶ μεγάλου Κωνσταντίνου. εἰς τὸν καιρὸν τῶτε ἐπέρασαν οἱ Σκύθαι, καὶ πολλὰς Χώρας καὶ Κάσρην ἐκέρσθυσαν, καὶ ἐπῆραν. ὁμοίως ἐπῆραν καὶ τὰς Ἀθηνῶν, καὶ ἐσύναξαν ὅλα τὰ βιβλία, καὶ ἐβεβλήθησαν νὰ τὰ κάψαν. ὅμως σ'ας φρονιμώτατος ἀπὸ τῆς προεστῆς τῆς βαλῆς, Θεὸς σοφία, ἐμπόδισεν αὐτῶν εἰπὼν· ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι εἰς αὐτὰ σπευδάζουσι, καὶ περὶ πολέμων δὲν τοὺς μέλει, εἰδὲ καὶ τὰ κάψετε, δὲν ἔχον ἄλλο τί νὰ κάμνῃ, μόνον πολέμους καὶ μάχας, καὶ μετὰ τὸν λόγον ἐπαυσε τὴν ὀργὴν ἐκείνῃ, καὶ δὲν ἐκάψαν τὰ βιβλία ἐκεῖνα τὰ ἀξιοθαύμαστα. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀδυνήσας ἀπέθανεν. Ἐβασίλευσε μετὰ τῷτον ὁ ἀδελφὸς αὐτῶ Κωνσταντίνος ἡμέρας, 7. τῷτος ἐκράξε τὸν ἱατρὸν νὰ φλεβοτομήσῃ αὐτὸν, καὶ κόψας αὐτοῦ τὴν φλέβα, ἐδραμσεν αἷμα πολὺ, πόσον ὅτι ἐλειποφύχισε καὶ ἀπέθανε. Μετὰ τῷτον ἐβασίλευσεν Αἰρηλιανὸς χρόνος, 6. τοῦτος εἶχεν ἀνδρῶπον, ὁ ὅποιος ἐξέφερχεν ὅλῃν τὴν Ῥώμην, καὶ ἐκαμνε παντοῖον ἔσπον καὶ ἐμάθονε τί λέγουσι διὰ τὸν βασιλέα, καὶ δεισκομένης τοῦ βασιλέως εἰς τὰ μέρη τῶ Βυζαντίου, ἀναμέσον τῆς Ἡρακλείας καὶ Βυζαντίου, ἀπεκεφάλισαν αὐτὸν οἱ στρατιῶται.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΑΚΙΤΟΥ, ΠΡΟΒΟΥ, ΦΛΩΡΙΑΝΟΥ, ΚΑΡΟΥ, ΚΑΡΙΝΟΥ,
ΚΑΙ ΝΟΥΜΕΡΙΑΝΟΥ.

Τάκιτος μὲν τῶτον ἐβασίλευσε χρόνος δύο. Οὗτος Μαξιμίονον τὸν συγγενὴ αὐτῷ ἐβάλειν Αὐθρόντιω εἰς τὴν Συρίαν, ὃ ὅποιος ἔκαμε πολλὰς ἀδικίας καὶ μεγάλα κακά, καὶ διὰ ταῦτα οἱ στρατιῶται ἐκθανάτωσαν αὐτὸν, καὶ φοβηθέντες μήπως καὶ ὁ Βασιλεὺς κάμῃ τῇ ἐκδίκησιν, καὶ ἀποκεφαλίσῃ αὐτὸς, ἀναγκασθέντες ὑπὸ Φλωριανῷ ἐκθανάτωσαν καὶ τὸν βασιλέα. Μετὰ τῶτον, Πρόβος, καὶ Φλωριανὸς ἐβασίλευσαν χρόνους, 2. καὶ μὲν 4. οὗτος ὁ Πρόβος ἐκθανάτωσε τὸν Φλωριανόν, δείξας ὅτι ἔγινε παράφρων. εἰς τὰς ἡμέρας δὲ τὰς ἐβρεχεν ἐκ τῆ Οὐρανῆ σιτάει μὲ τὸ νερόν, τὸ ὅποιον ἐμάζωζαν καὶ ἔκαμαν σωρὲς μεγάλους. Τῶτος ὁ βασιλεὺς ἐκθανάτωσεν ὅλους ἐκείνους, ὅπῃ ἐσκότωσαν τὸν Βασιλέα Τάκιτον, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ τοῦτον ἐκθανάτωσαν. Μετὰ τῶτον βασιλεύσιν Κάρος, Καῖνος, καὶ Νουμεριανὸς χρόνος, 2. Οὗτος ὁ Κάρος τὴν Περσίαν, καὶ Κτισιφῶνα παρέλαβε, καὶ ἀπέθανεν ἀπὸ τοῦ θανατικοῦ, καὶ τὸν Νουμεριανὸν ἐτύφλωσε, καὶ ὁ πενθερὸς αὐτοῦ Ἀπρος ἐκθανάτωσεν αὐτὸν, καὶ ἐβασίλευσε Νουμεριανὸς, ὅπου ἦτον Δούκας εἰς τὴν Μυσίαν, καὶ βασιλεύσας ὀλίγον, ἀπεκεφαλίσεν αὐτὸν ὁ Διοκλητιανός. Ὅμως ἡ βασιλεία τῶν Ῥωμαίων ποτὲ μὲν ἦτον δήμερη καὶ πλατυνομική, ποτὲ δὲ δυστυχισμένη, καὶ τοῦτο ἦτον ἀπὸ τῶν βασιλέων, διότι πότε μὲν ἤρχοντο φρόνιμοι, δίκαιοι καὶ Θεοσεβεῖς, πότε μωροὶ, ἀνόητοι, καὶ ἀπαίδεστοι, καὶ ἐχαλῶσαν τῆς βασιλείας τὸν θησαυρὸν, πότε δὲ ὡς Εἰδωλολάτῃαι ἐχθροὶ τῶν Χριστιανῶν. Ἡ Ῥώμη πανταχῶς ἦτον ὀνομαστή καὶ θαυμασία, καὶ τὸ ὄνομα τῶν Ῥωμαίων ἔφειτε πᾶσα γυνὴ καὶ ὅλα τὰ ἔθνη, καὶ ὅλα τὰ Κάσρη καὶ ἡ Χώρας ἦσαν εἰς τὴν ὑποταγὴν καὶ εἰς τὸν ὀρισμὸν τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐξουσίας, καὶ ὅλοι ἐπροσκυνῶσαν καὶ ἐσέβοντο τὴν βασιλείαν τῆς Ῥώμης, διότι ἔγινε μεγάλη καὶ ὀνομαστή ἀπ' ἀκρῶν ἕως ἀκρῶν τῆς γῆς· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ γέμισμα τῆς καιροῦ καὶ τὸν ῥοχὸν τῆς χρόνου, Θεοῦ παραχωρήσει διὰ πλῆθος ἀμαρτιῶν, ἦλθεν ἡ ἐξουσία τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν παρανομώτατον Διοκλητιανόν.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ, ΚΑΙ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ.

Διοκλητιανὸς ἐβασίλευσε χρόνος, 22. Δαλμάτης τὸ γένος. ἔκαμε δὲ σὺν ἑσφι εἰς τὴν βασιλείαν Μαξιμιανόν τὸν Ἐρκέλιον, τὸν δεύτερον υἱὸν τῆς Διαβόλης, ὃ ὅποιος ἦτον Γαμβρὸς αὐτῆς. διότι ὁ παῖς υἱὸς τῆς Διαβόλης ἦτον αὐτὸς ὁ Διοκλητιανός, οἱ ὅποιοι ἔγιναν βασιλεῖς εἰς ἀφανισμόν καὶ συνηιβνὸν τῆς ποιμένης τῆς Χρῆς, καὶ τῶν Ἀγίων Ἐκκλησιῶν, καὶ ὡσανύ ἐσμιξαν τὰ δύο μεγάλα κακά καὶ ἀρχαῖα θηρία, ἔγιναν ὡς περ σκυλία λυσασμενά κατὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ καθὼς ἐβασίλευσαν, ἔκαμαν διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ ὤρσαν εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ Χώραν
ὅτι

ὅτι νὰ χαλῶν καὶ ἀφανίζων τὰς Ἐκκλησίας τῶν Χριστιανῶν, καὶ τὰς Εἰκό-
 νας νὰ καίεν καὶ τὰ βιβλία, καὶ τὰς Χριστιανὰς νὰ ἀναγκάζων νὰ προσκυ-
 νῶν τὰ Εἰδώλα· καὶ ὅσοι γενῶν ἀπειθεῖς τοῦ ὀρισμοῦ τῆς βασιλείας αὐ-
 τῶν, εἰς παιδύσεις καὶ τιμωρίας καὶ θανάτους νὰ καταδικάζων αὐτὰς, καὶ
 5 πολλαὶ μυριάδες Χριστιανῶν ἐμαρτύρησαν διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καὶ
 ἔλαβαν τὰ μαρτυρία τὸν σέφανον, ἀπὸ τῶν ὁποίων Μάρτυρας ἦτον, Πέ-
 τρος Ἀρχιερός Ἀλεξανδρείας, Ἀνθιμος Ἀρχιερός Νικομηδείας, Προ-
 κόπιος, Γεώργιος, Δημήτριος, οἱ Μεγαλομάρτυρες, καὶ ἄλλοι ἀναείθμη-
 τοι. Ἦτον καὶ μία γυναῖκα παρθένος ἱερὰ, θαυμασία, καὶ δὲμορφωτά-
 10 τι, καὶ ἐπέρασεν ὅλην τὴν τὴν ζωὴν παρθένος· ὅμως παρέδωκεν αὐ-
 τὴν τῶν Τυραννῶν, καὶ ἔκαμαν αὐτῆς πολλὰςκολακείας, καὶ ἔταξαν αὐ-
 τῆς νὰ τῆς δώσουσι καὶ μεγάλας δωρεάς, διὰ νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν, νὰ
 προσκυνήσῃ τὰ Εἰδώλα· ἡ δὲ Ἀγία οὐδ' ὅλως ἤθελε νὰ ἀκῶσῃ τοῦτο,
 ἀλλὰ ὕβρισε καὶ τὰς βασιλεῖς καὶ τὰ Εἰδώλα, καὶ ὅσους πισδύεν εἰς αὐτά.
 15 Ἰδόντες δὲ οἱ τύραννοι βασιλεῖς τὴν ἀνδρίαν τῆς ψυχῆς τῆς γυναικὸς,
 ἔκαμαν αὐτῆς πολλὰ βάσανα καὶ τιμωρίας, καὶ αὐτὴ ἔδιδεν ταῦτα εἶχεν.
 ὡς δὲ εἶδον οἱ ἀσεβέστατοι τὸ γενναῖον τῆς γυναικὸς εἰς τὰ μαρτύρια ὅ-
 πῃ ἔλαβεν, ὤρισαν εἷς ἀπὸ τοὺς στρατιώτας νὰ τὴν πάρῃ εἰς τὸ σπῆ-
 τιον τοῦ καὶ ὀρεθῇ μετ' αὐτῆς εἰς ἀμαρτίαν, ἵνα φθείρῃ τὴν παρθενίαν
 20 αὐτῆς, καὶ εἰς αὐτὴν καὶ μετὰ τῷ δὲν ἐπιστραφῇ νὰ προσκυνήσῃ τοὺς θεοὺς αὐ-
 τῶν, ἦγεν τὰ Εἰδώλα, νὰ κόψῃ τὸ κεφάλι τῆς. ἀπερχομένη δὲ μετὰ τῷ
 στρατιώτῃ ἐδέετο τὸ Θεῶν, ὅπως φυλάξῃ τὴν παρθενίαν αὐτῆς ἀσπίλον καὶ
 καθαράν, καὶ ἔπως ἡ Θεῖα Χάρις τὴν ἐδιαφύλαξε, καὶ ὥσπερ ὑπῆγαν εἰς
 τὸ σπῆτιον τοῦ στρατιώτη, ἐπῆρον αὐτὴν μέσα καὶ ἐσφάλισε τὴν θύραν.
 25 Τότε ἡ Ἀγία, σοφία Θεῶν, λέγει πρὸς αὐτὸν, μὴ σμίξῃς μετ' ἐμῶν, καὶ
 νὰ σὲ δώσω εἷς πρᾶγμα νὰ βασάζῃς, νὰ ἀλείφῃς μετ' αὐτὸ, ἡγοῦν
 νὰ χρίῃς, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀθάνατον, ὅπῃ ποτὲ σὲ δεῖ θέλεις σφαγῇ
 μὲ καμίας λογῆς ἄρμα, εἰδὲ νὰ σὲ βλάβῃ τελείως, καὶ διὰ νὰ πισω-
 30 θῇς εἰς τοὺς λόγους μου, νὰ σοῦ δείξω καὶ τὴν ἐνέργειαν ἐκείνου τοῦ
 πρᾶγματος. Ὁ δὲ στρατιώτης, ἀκούσας ἔτις, ἐγένετο ὅλος χαρὰ, καὶ
 εἶπε τῆς γυναικὸς νὰ τοῦ δείξῃ τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο πῶς εἶναι. Οὕτως
 ἔλαβεν ἡ μακαρία κερὶ καὶ λάδι καὶ ἐμάλαξεν αὐτά, καὶ ἀλείψε τὸν
 λαιμόν τῆς ὅλου, καὶ τότε τοῦ λέγει· αὐτὴ θέλῃς νὰ ἰδῇς καὶ τὸ ἔργον,
 ὅτι τοῦτο κανεῖς ἄρμα δεῖ φοβεῖται ἔπαρε τὸ σπαθί σὲ, καὶ δός με εἰς
 35 τὸν λαιμόν μὲ ὅλῃ σὲ τὴν δύναμιν, καὶ θέλεις ἰδεῖ ὅπῃ δεῖ θέλεις
 διωλῇ τὸ σπαθί νὰ κόψῃ τὸν λαιμόν με, ἐπειδὴ τὸν ἀλείψα με τοῦτο
 τὸ ἀθάνατον πρᾶγμα. καὶ ταῦτα ἔκαμεν ἡ Ἀγία, διὰ νὰ κόψῃ ὁ στρα-
 τιώτης τὸ κεφάλι τῆς, καὶ νὰ μὴ φθείρῃ τὴν παρθενίαν τῆς. Ὡς ἤκα-
 40 σεν ὁ βάρβαρος στρατιώτης, Θεοῦ ἐλέει, ἐπῆρε τὸ σπαθί γυμνόν, καὶ
 ἔδωκεν αὐτὴν μετ' ὅλης τοῦ τῆς δυνάμεως εἰς τὸν λαιμόν, θάρρῶν
 ὅτι ὡς ἔλεγε, δεῖ τὴν πιαίνει κανεῖς ἄρμα, καὶ ἐν τῷ ἄρμα ἐπέτα-
 ξε τὴν κεφαλὴν τῆς· καὶ ἔλαβεν ἡ Ἀγία διπλὴν τὴν χάριν, τὸν σέ-
 φανον τοῦ μαρτυρίου, ὅπου ἐμαρτύρησε διὰ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔ-

κοφαν τὸ κεφάλι τῆς, τὸ δὲ δεύτερον ἔλαβε καὶ τὸν στέφανον τῆς παρ-
 θενίας.

Ἐπιασαν δὲ οἱ ἀσεβεῖς καὶ σὺν Καλόγνηρον, καὶ πολλὰς τιμωρίας ἔ-
 καμαν εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ πάντα ὑπέμεινε διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ,
 καὶ ὡς εἶδον αὐτὸν στερεὸν εἰς τὴν Πίσιν τοῦ Χριστοῦ, τί ἐκατασκόδα-
 σαν; μέσα εἰς σὺν κῆπον ἔκαμαν κρεβάτι, καὶ τὸν ἔδεσαν ἐκεῖ, καὶ
 τοῦ ἔφεραν μίαν γυναῖκα πόρνην νὰ πορνύσῃ στανικῶς μετ' αὐτῆς.
 Ὡς εἶδεν ἡ πόρνη, ἦλθεν εἰς τὸ κρεβάτι καὶ ἠγκάλισέ τον, καὶ τὸν ἐ-
 καταφίλει. ὁ δὲ Ἅγιος ὡς ἦτον δεμνός, καὶ δὲν ἐδυνάετο νὰ φύγῃ ἀπ'
 αὐτῆς, τί ἐκατασκόδασε; μασσὰ τὴν γλῶσσάν του μετὰ τὰ δόντια του, καὶ
 ὥς τὴν ἔκοψε, καὶ τὴν ἔπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον μετὰ τὴν γλῶσσάν του
 καὶ μετὰ τὸ αἷμα, καὶ ἐγένισεν ὅλον τὸ πρόσωπόν τῆς. Ὡς εἶδεν ἡ πόρ-
 νη, ἐσυχάθη μεγάλως καὶ ἔφυγεν ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ὑπῆγε καὶ εἶπε τὰ γινό-
 μενα, καὶ ὅσοι ἠκουσαν τῆτο, ἐθαύμασαν. Οἱ δὲ ἄδελφοὶ τύραννοι, Διοκλη-
 τIANός, καὶ Μαξιμιανός, ἀπὸ τὸν πόσον Λαὸν ὅπως ἔσφαζαν καθ' ἡμέραν
 τῶν Χριστιανῶν, βλέποντες τὸ πολὺ αἷμα ἐκεῖνο ὅπου ἐχυνέτο, ἄφησαν
 τὴν κακὴν γνώμην αὐτῶν, καὶ ἔδωκαν ὀρισμὸν, ὅτι ὅπως δέξινεν Χρῆ-
 στιανὸν νὰ τὸν ἀγάξῃ τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν. Τῆτο τὸ ἔκαμαν διὰ ἀτιμίαν τῶν
 Χριστιανῶν· τῷ δὲ θ'. καὶ ι'. χρόνῳ τῆς βασιλείας αὐτῶν, Κωνσταντῖον
 τὸν λεγόμενον Χλωρὸν διὰ τὴν ἀχρότητα τοῦ προσώπου αὐτοῦ, καὶ Μαξι-
 μιανὸν τὸν Γαλλέριον Καίσαρας τὸς ἔκαμαν, ὡς δεύτερος εἰς αὐτῶν, καὶ
 ἐπῆραν τὰς θυγατέρας αὐτῶν γυναῖκας· καὶ ὁ μὲν Διοκλητιανός ἐπῆρ-
 εἰς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Μαξιμιανὸν τὸν Γαλλέριον, ὁ δὲ Μαξιμιανός ἐ-
 πῆρε τὸν Κωνσταντῖον εἰς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Θεοδώραν, καὶ ὥς τοὺς ἔ-
 καμαν μικρὰς βασιλεῖς. τὸν μὲν Μαξιμιανὸν Γαλλέριον τῆς Δύσεως, τὸν
 δὲ Κωνσταντῖον εἰς τὰ μέρη τοῦ Πορτογάλου. τῷ δὲ ιζ'. ἔτει τῆς αὐτοῦ
 βασιλείας ἔκαμε φασάτα δυνατὰ αὐτὸς ὁ Διοκλητιανός, καὶ ἔστειλε Μαξι-
 μιανὸν τὸν Γαλλέριον τὸν Γαμβρόν αὐτοῦ, ὅπως πολεμήσῃ τὸν βασιλέα
 τῆς Περσίας, διὰ τὸ νὰ ἀγῆκε μετὰ φασάτα, καὶ ἐπολέμησε, καὶ ἠχμαλώ-
 τισε πολλὰς χώρας τῆ βασιλείας Διοκλητιανῶν. Οὕτως ὑπῆγον ὁ Μαξι-
 μιανός καὶ ἐπολέμησε τὸν βασιλέα Περσῶν ὀνόματι Ναρσῶν, καὶ ἐνίκησεν
 αὐτὸν, καὶ αὐτὸς ἔφυγε, καὶ τῆτος τὸν ἐκαταδύωκεν ὥς μέσα εἰς τὰ βα-
 ρύτερα μέρη τῆς Περσίας, καὶ ἠφάνισε καὶ κράτος τὸ φουσάτον τὸ Περσι-
 κὸν, κατασφάζας καὶ αἰχμαλωτεύσας αὐτό. τὴν δὲ γυναῖκα καὶ τὰ παι-
 δία, καὶ τὰς ἀδελφὰς τῆ Ναρσῆ τῆ βασιλείας Περσῶν ἐκέρσασε, καὶ ἦλ-
 θε μετὰ μεγάλης νίκης εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἐδέχθη αὐτὸν ὁ Διοκλητια-
 νός ὁ πρῶτος μετὰ μεγάλης τιμῆς, καὶ ἐχάρισέ τε μεγάλα βασιλικά
 χαρίσματα. Ἐκαμαν δὲ καὶ ἄλλον ὀρισμὸν τῆτοι οἱ μιανώτατοι βασι-
 λεῖς, Διοκλητιανός, καὶ Μαξιμιανός, ὅτι παιδὶ Χριστιανῶν νὰ μὴ μαθαί-
 νη γράμματα, μόνον τέχνας. ἔβαλαν δὲ καὶ μετήλλαξαν τὸ Θεῖον Εὐαγ-
 γέλιον, καὶ ἄλλα βιβλία τῆς Θείας Γραφῆς εἰς λόγους γελοίων καὶ παι-
 γνιδίων καὶ ἄλλων φλυαρισμάτων. Εἰς τὸν καιρὸν δὲ τῶν ἀσεβειῶν τῶ-
 ν βασιλέων, οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἀλεξανδρείας ἠπίσησαν ἀπὸ τῶν βα-
 σι-

σιλείαν αὐτῶν, ὅπῃ ἦσαν ὑποπεταγμένοι, καὶ ἔκαμναν βασιλέα ἐδικόν τους.
 ἀκέσας δὲ τὸτο Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς, οἱ βασιλεῖς, ἐθυμώθησαν
 πολλὰ, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐσυνάξαν μεγάλα φασάτα καὶ πολλὰ, καὶ ὑπῆγαν
 καὶ τῆς Ἀλεξανδρείας νὰ τὴν κουρσώσῃ. ἔλαβε δὲ ὁ Διοκλητιανὸς τὸν
 5 Γαμβρόν του τὸν Μαξιμιανὸν τὸν βασιλέα τῆς Δύσεως, εἰς βοήθειαν.
 τότε καὶ Κωνσάντιος ὁ βασιλεὺς, ὁ πατὴρ τῶ μεγάλῃ Κωνσταντίνου, ὅπου
 ἐβασίλευεν εἰς τὰ μέρη τῆς Πορτογάλλων, ὡς εἶπαμεν, ἀκέσας ὅτι οἱ
 βασιλεῖς Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς πηγύνουν εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν
 νὰ τὴν πολεμήσῃ, ἐσείλε τὸν υἱόν τε τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον μετὰ
 10 κὸν φασάτον εἰς βοήθειαν τῆς βασιλείας. ὑπῆγαν γὰρ εἰς τὴν Ἀλεξαν-
 δρείαν τὰ φασάτα, καὶ τῶ μεγάλῃ Κωνσταντίνῃ ὁμῶς καὶ ὁ μέγας Κωνσαν-
 τῖνος ἦτον νέος πολλὰ εἰς τὴν ἡλικίαν, καὶ μετὰ ὅλλῳ τὴν νεότητά αὐτοῦ
 ἐνίκα τοὺς ἐχθρούς του περισσώτερος ἀπὸ ὅλα τὰ φασάτα. ὁ Διοκλητια-
 νὸς καὶ ὁ Μαξιμιανὸς, βλέποντες τὰς ἀνδραγαθίας αὐτοῦ, καὶ τὰς νίκας
 15 τὰς μεγάλας καὶ τὰς θαυμασὰς ὅπῃ ἔκαμνε, μεγάλως τὸν ἐφθόνησαν,
 καὶ ἠβελώθησαν, καὶ ἀπόφασιν ἔκαμαν νὰ τὸν θανατώσῃ. ὁ δὲ μέγας
 Κωνσταντῖνος, Θεὸς σοφία, ἐγνώρισε τὴν ἐπιβουλὴν αὐτῶν, καὶ ἔφυγεν
 ὡς περ ὁ Δαβὶδ ἀπὸ τὸν Σαὺλ, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν Πατέρα αὐτοῦ, ἐκεῖ
 ὅπῃ ἦτον εἰς τὸν θρόνον αὐτῶν, καὶ αὐτὸ ἦτον Θεὸς οἰκονομία, νὰ ὑπάγῃ,
 20 διὰ νὰ μὴ πάρῃ ἄλλος τὴν βασιλείαν τοῦ πατρὸς τε ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς
 ὅπῃ εἶχε. διότι ὁ πατέρας τῶ μεγάλῃ Κωνσταντίνῃ εἶχε καὶ ἄλλους υἱούς.
 ἀπὸ μὲν τὴν Ἀγίαν Ἑλένην εἶχε τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον, ἀπὸ δὲ τὴν
 Θεοδώραν, τὴν θυγατέρα Μαξιμιανῶν τῶ βασιλέως, εἶχε τὸν Δαλμάτον,
 τὸν Ναβαλιανόν, καὶ τὸν Κωνσάντιον, τὸν πατέρα τῶ Γάλλῃ καὶ τῶ Παρα-
 25 βάτου Ἰουλιανοῦ. ὁ δὲ Κωνσάντιος, ὁ πατὴρ τῶν παιδίων, ἦτον ἐγγονας
 Κλαυδίου τῶ βασιλέως, ὁ υἱὸς τῆς θυγατρὸς αὐτῶν, καὶ ὅταν ἔφυγεν ὁ μέ-
 γας Κωνσταντῖνος καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν πατέρα τε, κურῆτον ἀδελφημὸν βα-
 ρέα, καὶ ἦτον εἰς τέλος νὰ ἀποθάνῃ. Ὡς τὸν εἶδεν ὁ πατέρας τε, ἔλα-
 βε χαρὰν μεγάλῃ ὑπερβολικῇ, ὅτι ἀπόλαυσε τὸν περιπόθητον αὐτοῦ
 30 Υἱόν, καὶ ἐν τῷ αἵμα ἔκαμεν αὐτὸν Βασιλέα εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ
 τότε τῶ εἶπε· Υἱέ μου Κωνσταντίνε, ἐγὼ, διὰ νὰ σὲ βλέπω φρονιμώτερον
 καὶ ἀξιώτερον ἀπὸ ὅλῃς τε τῆς ἀδελφῆς, σὲ κάμνω Βασιλέα εἰς τὸν θρό-
 νον μου. ἀμὴ τὸτο σὲ παραγγέλλω καὶ παρακαλῶ, Υἱέ μου, ὅτι νὰ μὴ
 ἀφήσῃς τὸν μιαινώτατον Μαξιμιανὸν νὰ ζῇ καὶ νὰ βασιλεύῃ, ὅτι ὅλος ὁ
 35 Κόσμος τῆς Δύσεως εἶναι χαλασμένος ἀπ' αὐτόν. μόνον σπένδαζε, ὅσον
 δύνασαι, νὰ κάμῃς καλὸν εἰς τοὺς πτωχοὺς, νὰ τὸν ἀφανίσῃς ἀπὸ τὸ
 πρὸς ὡπον τῆς γῆς, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ἦτον εἷας ἀπὸ τῶν ἐπιβέλους ὅπου
 ἠθέλαν νὰ σὲ φονεύσῃ. Δὲν ἀπέραςε γὰρ πολὺς καιρὸς, ἀφ' ἧς ἐβασί-
 λευεν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, καὶ ἀπέθανεν ὁ πατὴρ τε, ὁ ὁποῖος ἦτον
 40 ἀνδρῶπος ἀγαθὸς καὶ εἰρηνικὸς, καὶ ἠγάπα πολλὰ τὸν Λαόν του, καὶ ὁ
 Λαὸς ἠγάπα αὐτὸν περισσώτερος διὰ τὰς καλὰς πράξεις αὐτῶν, ὅτι ἦσαν
 πολλὰ βεβαρημένοι ἀπὸ τὴν ἀρχιότητα καὶ δυναστείαν τῶ Διοκλητιανοῦ καὶ
 Μαξιμιανῶν τοῦ Ἐρκουλίου. ὁμῶς ὡς ὑπῆγαν αὐτοὶ οἱ βασιλεῖς εἰς τὴν

Ἀλεξάνδρειαν, ἔδωκαν πόλεμον καὶ ἐνίκησαν, καὶ πολλὰς ἐφόδισαν με-
 τὸν βασιλέα ὅπου ἔκαμαν, καὶ πολλοὺς ἠχμαλώτισαν. τέλος δὲ ἐπροσ-
 κυώσαν, καὶ ὑπεσχέθησαν, ὅτι νὰ εἶναι ὡς καὶ τὸ πρῶτον εἰς τὴν
 ὑποταγὴν τῆς βασιλείας τῆς Ῥωμαίων. Ὁ δὲ Διοκλητιανὸς ἦλθεν εἰς
 τὴν Ῥώμην, καὶ ἔπεσεν εἰς μεγάλῃ αἰαζονείαν καὶ ὑπερηφανίαν, διὰ τὸ
 νὰ ἐνίκησε πολλοὺς Αὐθέντας καὶ μεγάλους. ἔβαλεν εἰς τὰ φορέματα αὐ-
 τοῦ καὶ εἰς τὰ ὑποδήματα λίθους τιμίους καὶ μαργαριτὰ, καὶ ὤρρισε
 ὅτι, ὅποτεν ἔρχονται οἱ Ἀρχόντες αὐτοῦ, καὶ ὁ ἐπίλοιπος λαὸς εἰς αὐ-
 τὸν, νὰ τὸν προσκυλῇ ἕως κάτω εἰς τὴν γῆν, τὸ ὅποιον τινὰς βασι-
 λέως δὲν τὸ ἔκαμιν. Εἰς τὰς ἡμέρας δὲ τῶν αἰσεβεσάτων βασι-
 λέων ἦτον ὁ ἀγιώτατος Πάπας Σίλβεστρος, τὸν ὅποιον εἶχεν διωγμὸν,
 καὶ ὀξωρισμὸν. ὅμως Θεὸς ἐκδικήσῃ, ὁ Διοκλητιανὸς μεγάλως ἀρρώ-
 σῃσε, καὶ μεγάλῃ παιδύσειν ἐπαιδύθη ὁ μιὰρὸς, τὸ κορμὶ τὸ ὅλον ἐσα-
 πήθη, καὶ ἐβράμει τόσον, ὥστε ἄνθρωπος δὲν ἠμπόρειε νὰ σαματίσῃ
 ἐκεῖ, καὶ ἀπὸ τὸν λάρυγγά τε εὗγναν σκελήνια φοβερά, τὸ δὲ μιὰρόν τε
 κορμὶ ἐλύσεν ὡς κεῖ εἰς τὴν φωτίαν, καὶ τὰ ὀμμάτια τε ἔπεσαν, καὶ
 τέλος ἀπέθανε καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ αἰώνιον πῦρ μετὰ τῷ πατρὶ αὐτοῦ τοῦ
 Διαβόλου. ὁ δὲ Μαξιμιανὸς ἀφῆκε τὴν βασιλείαν, καὶ οἱ στρατιῶται ἐψή-
 φισαν τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν Μαξιμιανὸν Ἐρικλίαν τὴν Μαξούτιον βασιλέα. ὁ
 δὲ Μαξιμιανὸς μετενόησε πολλὰ πῶς ἀφῆκε τὴν βασιλείαν, καὶ ἠβελήθη
 πάλιν νὰ λάβῃ αὐτὴν ἀπὸ τὸν υἱὸν αὐτοῦ. ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ μαθὼν τὸ
 ἔδραμε κατ' αὐτὸ θανατώσαι αὐτόν. ὁ δὲ Μαξιμιανὸς φοβηθεὶς ὑπὸ τοῦ
 υἱὸς αὐτοῦ Θεὸς ἐκδικήσῃ, ἐκρεμάθη, καὶ πνιγὲς, ἀπέθανε κρεμᾶμενος,
 καθὼς ὁ Ἰάδας.

Τῷ καιρῷ δὲ ἐκείνῳ, ὅπου ἦτον βασιλεὺς εἰς τὴν Ῥώμην ὁ Μαξού-
 τιος, ἦσαν καὶ ἄλλοι ἄλλοι βασιλεῖς καὶ ἐβασίλευσαν ὁμοῦ, ἦσαν Μα-
 ξιμιανὸς ὁ Γαλλέσιος ὅπῃ ἦτον εἰς τὴν Ἀνατολήν, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Μα-
 ξιμιανὸς, καὶ ὁ Σεβήρος, Κόσμος ἔτος, 5797. τῆς δὲ θείας Σαρκαώσεως,
 291. οὗτοι οἱ τέσσαρες ἐσπούδαζαν πολλὰ ποῖον νὰ φανῇ πικρότερος καὶ
 δεινότερος εἰς τὰς χριστιανὰς, καὶ δὲν ἀφύων νὰ ὀνομάζεται, ἢ νὰ ἀκεί-
 ται Χριστιανός, καὶ ὅσους ἔπιανον, πολλὰς παιδύσεις καὶ μαρτυρίας τοὺς
 ἔκαμναν. ὁ δὲ Μαξούτιος, ὅπῃ ἦτον βασιλεὺς εἰς τὴν Ῥώμην, πολλὰς
 ἀδικίας καὶ παρανομίας ἔκαμνε, τὰς γυναῖκας ἐδυναύσεν ὑπανδρεμνάς,
 καὶ χήρας, καὶ παρθένους. τὰς Ἀρχοντας ἐφόδισεν ἀδίκως, καὶ ἔπερνε τὸν
 βίον αὐτῶν, τὰ βρέφη ἐσφαζεν καὶ ἔκαμνε μαντείας, καὶ ἄλλα μυρία κακὰ
 ἔκαμνε καὶ δὲν ἔπαυσεν. ὁμοίως καὶ ὁ Μαξιμίνος, ὅπῃ ἦτον εἰς τὴν Ἀνα-
 τολήν, χειρότερα καὶ δεινότερα ἔκαμνε, καὶ ἀπὸ τούτης τοὺς δύο βασιλεῖς
 ἦτον ἡ Ἀνατολή καὶ ἡ Δύσις εἰς σύγχυσιν καὶ εἰς μεγάλα κακὰ. παντα-
 χὲ φόνοι ἦσαν, αἵματα τῆς Χριστιανῶν ἔφεχαν ὡς ποταμοί, καὶ δυναστεῖαι
 καὶ ἀρπαγαὶ, καὶ μοιχεῖαι, καὶ παρθενοφορεῖαι ἐπολιτόντο. Ἀπέθανε
 δὲ ὁ Σεβήρος ὁ βασιλεὺς, καὶ ἔκαμαν αὐτὸ αὐτοῦ τὸν Δικίνιον τὸν Γαμ-
 βρόν τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, ὅπῃ εἶχε τὴν ἀδελφὴν τὴν Κωνσταν-
 τίαν γυναῖκα, καὶ ἐφαίνετο τάχα ὅτι εἶναι καλὸς Χριστιανός. ὅμως οἱ
 ἔλεον

ἑλεεινοὶ Χριστιανοί, μὴ δυνάμενοι πλέον ὑπομεῖναι τὰ κακὰ ἢ ἀσεβῶν
 τῶν βασιλέων, ἐσεῖλαν πρὸς τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον ἐκεῖ ὅπου ἦτον
 εἰς τὸν θρόνον τε, ἦγαν εἰς τὸ Πορτογάλλον, δεόμενοι νὰ ἔλθῃ κατὰ τοῦ
 ἀσεβῆς Μαξεντίου νὰ τὸν πολεμήσῃ, βοηθῆντος τοῦ Θεοῦ, νὰ ἐλθῇ θρω-
 νίσαν ἀπὸ τὰ πολλὰ κακὰ, ὅπῃ εἶχαν ὧς αὐτῷ. Ὁ δὲ μέγας Κωνσταντῖ-
 νος, ἀκράσας τὴν δέησιν αὐτοῦ, ἐσυνάξατο φασάτα, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώ-
 μην νὰ φονεύσῃ τὸν Μαξεντίον. ἐλθόντες δὲ εἰς πόλεμον, ἐνίκηθι ὁ
 μέγας Κωνσταντῖνος, καὶ ἔπεσεν εἰς μεγάλην ἀδημονίαν καὶ λύπην, φο-
 βούμενος τὸν Μαξεντίον, ὅτι τὸν ἤξευρε μέγαν μάγον, καὶ ὅτι μὲ τὰς
 μαγείας αὐτῷ ἐκατόρθωνε πολλά. ἀλλ' ὁ ἀκοίμητος ὀφθαλμὸς τοῦ Θεοῦ
 δὲν ἄφηκε τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον νὰ ἀδημονῇ, ἀμὴν τὴν νύκτα ἐκείνῃ
 τοῦ ἑδείξεν εἰς τοὺς Οὐρανὸς ἄστρα, ὅπου ἦσαν εἰς χῆμα καὶ ὁμοίωμα
 Σταυροῦ, καὶ γεάμματα μετὰ ἀσέρων, τὰ ὅποια ἔλεγον· Κωνσταντίνε, ἐν
 τῷ νύκτα. ἦγαν μὲ τὸ το Σημεῖον θέλεις νικήσῃ. Τότε ὡς ἦλθεν ἡ
 ἡμέρα, ὤρισε καὶ ἔκαμαν εὐα Σταυρὸν ἀσημένιον, καθὼς ἦτον ὁ φαινό-
 μενος εἰς τὸν Οὐρανὸν μὲ τὰ ἄστρα, καὶ ἔβαλέ τον εἰς εὐα κοντάρι, καὶ εἶ-
 πεν ὅτι, ὅταν ὑπαγῇ εἰς τὸν πόλεμον, αὐτὸ τὸ Σημεῖον νὰ ὑπαγέ-
 νῃ ὁμοῦς. Ὁ δὲ βασιλεὺς Μαξεντίος ἠλπιζεν ὅτι θέλει νικήσῃ τὸν μέ-
 γαν Κωνσταντῖνον ὡς καὶ τὴν πρώτην φοράν, καὶ ἔκαμαν εὐα γεφύρι ἀχα-
 μνὸν εἰς τὸν ποταμὸν τῆς Ῥώμης τὸν Τίβεριν· ὅτι ὡσανύ ἴδῃ ὁ μέγας
 Κωνσταντῖνος ὅτι νικάται, καὶ θελήσῃ νὰ φύγῃ, νὰ τὸν ἀποκλείσῃ εἰς ἐ-
 κεῖνο τὸ γεφύρι, καὶ ὡσανύ κάμῃ νὰ περάσῃ ἀπ' ἐκεῖ μὲ τὸ φασάτον, νὰ
 κοπῇ τὸ γεφύρι, νὰ πνιγῇ μέσα εἰς τὸν ποταμὸν· ἀλλ' ὁ Θεὸς ὁ μεγα-
 λοδυνάμος, ὅπου γυρίζει τὸ κακὸν πρὸς ἐκεῖνον ὅπου τὸ κάμνει, κατὰ
 τὸ ρητὸν τῆς θείας Διαβίδ'· „Δάκκον ὥρυξε καὶ ἀνέσκαψεν αὐτὸν, καὶ ἐμπε-
 σείται εἰς βόθρον ὃν εἰργάσατο“· μετὰ ἡμέρας ἱκανάς, ὡσανύ ἐσμιζαν
 τὴν δεύτεραν φοράν εἰς τὸν πόλεμον, ἐπολέμησε μεγάλως, καὶ μετὰ τῆς
 βοηθείας τοῦ Θεοῦ, καὶ δυνάμει τῆς τιμῆς Σταυροῦ ἐνίκηθι τὸ φασάτον τοῦ
 Μαξεντίου, καὶ τόσος φόβος ἔπεσεν εἰς τὸν Μαξεντίον, ὥστε ὥρμησε νὰ
 φύγῃ ἀπὸ τὸ γεφύρι τὸ ἀχαμνὸν ὅπῃ ἔκαμαν, καὶ μάλιστα ὅπῃ τὸν ἐτύ-
 φλωσεν ὁ Θεὸς καὶ δὲν ἤξευρε πῶς ὑπαγῇ, καὶ ἔμνον αὐτὸς ὑπῆγεν
 εἰς τὸ γεφύρι ἐκεῖνο, ἀμὴν καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐκ τῶ φασάτου, καὶ παρόδους,
 Θεὸς ἐκδικήσῃ, ἐξεκόπη τὸ γεφύρι ἐκεῖνο, καὶ ἐπίγῃ ὁ ἀσεβέστατος Μα-
 ξεντίος, καὶ ὅσοι ἦσαν μετ' αὐτοῦ. Ὡς εἶδε τὸ θαῦμα ὁ Μέγας Κων-
 σταντῖνος, μεγάλως ἐδόξασε τὸν Θεόν. οἱ δὲ ἀνδραποὶ τῆς Ῥώμης, ὡς
 εἶδαν ὅτι ὁ Μαξεντίος ἐπνίγη, καὶ ἐλυτρώθησαν ἀπὸ τῆς ἐκείνου τυραν-
 νίδος καὶ δυναστείας, ἐσόλισαν ὅλην τὴν Πόλιν καὶ τὰς δημοσίας ὁδοὺς,
 καὶ ἀγῆκαν καὶ ὑπνώτισαν τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον μετὰ δόξης μεγά-
 λης, καὶ ἔβαλαν τον εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τῆς νικοποιῆς Σταυροῦ, καὶ ἐκάθι-
 σαν αὐτὸν εἰς τὸν Βασιλικὸν θρόνον, καὶ ἐπροσκύνησαν αὐτὸν ὡς Βασι-
 λέα μετὰ μεγάλης τιμῆς. Ὡς ἐβασίλευσεν, ἔδωκεν ὀρισμὸν, ὅτι τὰ
 λείψανα ἢ Ἀγίων νὰ τὰ σιμᾷξεν καὶ νὰ τὰ θάψεν μετὰ πάσης δι-
 λαθείας, καὶ ὅσοι ἦσαν εἰς τὴν ἐξορίαν, ὤρισεν ὅτι καθ' εἰς νὰ ὑπα-
 γῇ

γυνή ἀνεμποδίστως εἰς τὸν τόπον τε, καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἐώρτασαν τὰς ἡμέρας ἐκείνας μεγάλως ἡμέρας, 7. καὶ ἐδόξαζαν τὸν Θεὸν καὶ τὸν τίμιον καὶ ζωοποιὸν Σταυρὸν, καὶ δόφῃμου τὸν νικητὴν Βασιλέα, αὐτὸν τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον μετ' δόφῃμίας μεγάλης.

Ὡς δὲ ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Ῥώμην ὁ Θεοσωεργητος μέγας Κωνσταντῖνος, τῷ 5. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας ἔκραξε τοὺς ἱατροὺς καὶ σοφοὺς, καὶ ἠρώτησεν αὐτοὺς με ποίαν ἰατρείαν νὰ δώγῃ τῷ λέοντι ἀπ' αὐτοῦ, ὅπου εἶχεν εἰς ὅλον τὸ κορμί του, καὶ ἐν τῷ ᾧμα ἀπεκείνησαν τινὲς ἱατροὶ Ἑβραῖοι, ἔχοντες πάντα φθόνον κατὰ τῆς Χριστιανῶν, ὅτι αὐτοὶ εἶναι καὶ οὐκ εἶναι νὰ καθαρῶνται, μάζωξε πολλὰ παιδία ὅπως νὰ βυζάνην, καὶ σφάζεται, ἕως νὰ γεμίσῃς ἀπὸ τὸ αἷμά των μίαν κολυμβήθραν μεγάλην, ἢ γουρ λεκανίαν, καὶ ἀφ' οὗ τῷ γεμίσῃς, ἔμπα μέσα, καὶ πλύνε καλά τὸ κορμί σου ὅσον εἶναι ζεστόν, καὶ μετ' αὐτὸ θέλει εὐγὴ ἢ λέοντα ἀπὸ τὸ κορμί σου, καὶ θέλεις δόφῃν καὶ χαρῇ, καὶ ἐν τῷ ᾧμα ἀπέστειλε στρατιώτας καὶ ἐσυμάξαν εἰς τὸ Παλάτι πολλὰ παιδία μετὰ τῆς μητέρων αὐτῶν, καὶ ἡ ἐλεεινὰς μητέρες δὲν ἤξευραν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Βασιλέως, ὅτι θέλει νὰ σφάξῃ τὰ παιδία αὐτῶν. καὶ ὡς τὸ ἔμαθον, ἔκλαιον πικρῶς, καὶ τὰ μάγιστα τὰς καὶ σὴν ἔκοπτον, καὶ τὰ μαλῖα ἀνέσταν καὶ ἔρριπνται ἐπάνω εἰς τὰ παιδία. ὁ δὲ Βασιλεὺς δὲν ἤκουε νὰ ἴδῃ τὰ βρέφη διὰ νὰ οὐκ εἶναι νὰ τὰ σφάζῃ, καὶ εἶδε πῶς ἔκλαιον αἱ μητέρες διὰ τὸν φόνον τῶν παιδίων. Τότε ἠρώτησεν ὁ Βασιλεὺς διατί κλαίουσιν αἱ γυναῖκες; οἱ δὲ εἶπον, διὰ τὰ παιδία των ὅπου θέλεις νὰ σφάξῃς. ὡς δὲ ἤκουσεν, ἐλυπήθη ὁ Βασιλεὺς καὶ ἔκλαυσε, καὶ ἀπλάγχνηδε, εἶπεν ὅτι ὁ μὲν θάνατος τῶν παιδίων βέβαια εἶναι, ἡ δὲ ὑγεία μὴ οἶδα ἐὰν γυνή. ἀλλ' ἵνα νὰ ἀποθανῶ ἐγὼ μοναχὸς, καὶ ἔχῃ τὰ βρέφη τὰτα. καὶ ὡς εἶπε τὰς λόγους τούτους, ἔκραξε ταῖς μητέρες τῶν παιδίων, καὶ ἔδωκε πᾶσα μίαν φλωρίαν δύο, καὶ ἔτις ἔλαβαν τὰ παιδία των καὶ τὰ φλωρία καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸ σπῆντί πως μετὰ μεγάλης χαρᾶς. Τὴν νύκτα ἐκείνην βλέπει ὁ μέγας Κωνσταντῖνος εἰς τὸν ὕπνον τε τοὺς δύο Ἀποστόλους, Πέτρον καὶ Παῦλον, τὰς Κορυφαίας τῶν Ἀποστόλων, καὶ λέγειν πρὸς αὐτόν· χαῖρε ὦ Βασιλεῦ, καὶ ἤξευρε ὅτι ὁ Χριστὸς ὁ ἐσαυρωμένος, τὸν ὁποῖον λατρεύουσιν οἱ Χριστιανοί, ἀπέστειλεν ἡμᾶς νὰ σε εἰπῶμεν λόγους καλούς· ὅτι εἶδε τὴν ἀπλάγχνην καὶ τὴν ἐλεημοσύνην, ὅπως ἔδειξες εἰς τὰ βρέφη, καὶ διὰ τῆτο, καὶ διὰ ἄλλα πολλὰ καλὰ, ὅπου κάμνεις καὶ θέλεις κάμνῃ, διὰ τῆτο βέλεται νὰ σε δώσῃ τῷ ὑγείαν τῆς ψυχῆς καὶ τῆ σώματος, καὶ πρὸς τὴν ἀληθινὴν Πίσιν νὰ σε φέρῃ. ὅμως τώρα μὴ δὲν κάμνῃς ἀμέλειαν, ἀλλ' ὀγλίγωρα πέμψαι ἀνθρώπους μετὰ ἡμερότητος νὰ φέρῃς Σίλβετρον τὸν Ἀρχιερέα, ὁ ὁποῖος εἶναι κρυμμένος διὰ τὸν φόβον σε εἰς τὸ δεῖνα βουλὸν, καὶ ἐκεῖνος θέλει σε ὁδηγήσει εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Ὡς εἶπαν ταῦτα οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι, ὑπῆγαν ἀπ' ἐκεῖ, καὶ τὸ πρωῒ, ὡς ἐσηκώθη ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ τῆς ὕπνης, ἔστειλεν ἀνδρας τιμίους εἰς ἐκεῖνο τὸ βουνὸν μετὰ ἡσυχίας, ὅπου ἦτον ὁ Ἅγιος Σίλβετρος κρυμμένος, καὶ εἶπέ τες· ὅτι νὰ ζητήσετε τὸν Ἀρχιερέα τῶν Χρι-

Χριστιανῶν τὸν Σίλβεστρον, καὶ ὥσαν τὸν δῶρητε, καὶ τὸν προσκυνήσετε ἐκ μέρες μετὰ πάσης δόλαβείας, καὶ νὰ μὲ τὸν φέρετε ἐδῶ. Οἱ δὲ ἄνδρες ἐκεῖνοι ἔκαμαν τὸν ὀρισμὸν τῷ Βασιλέως, καὶ ὑπῆγαν καὶ ἤσαν τὸν Ἀρχιερέα, καὶ ἤφεραν τὸν εἰς τὸν Βασιλέα μετὰ πάσης τιμῆς. Ὡς δὲ εἶδεν αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς, ἔπεσεν εἰς τὰς πόδας αὐτοῦ μετὰ ταπεινώσεως, καὶ τῷ λέγει· ὦ Πάτερ, ταύτη τῇ νυκτὶ ἐφάνησαν δύο ἀπὸ τῆς Θεᾶς καὶ μὲ εἶπαν, ὅτι εἰς τὴν νύκτα νὰ καθεσθῶ, νὰ καλέσω Σίλβεστρον νὰ με ὁδηγήσῃ εἰς ὅλα. Ὁ δὲ Ἅγιος ἀπεκρίθη· Βασιλεῦ, εἰς ἰδῆς τὰς Εἰκόνας τῶν δύο ἐκείνων Θεῶν, γνωρίζεις αὐτούς; ὁ δὲ Βασιλεὺς εἶπε, ναί. καὶ ὁ δὲ Θεὸς ὁ Ἅγιος εὐγάλε τὰς Εἰκόνας τῶν ἁγίων Πέτρου καὶ Παύλου, καὶ ὥσαν εἶδεν ὁ Βασιλεὺς εἶπεν· ἀληθῶς ταῦτα εἶναι ὅπου τὸ ἀπερασμὸν νύκτα μὲ ὠμίλησαν. Τότε λέγει ὁ Ἅγιος τῷ Βασιλέως· ἤξευρε ὦ Βασιλεῦ, ὅτι ταῦτα δὲ εἶναι Θεοί, ἀλλὰ Μαθηταὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τότε ἔν ὁ Ἅγιος, διδάξας αὐτὸν τὰ τῆς Πίστεως, ἐβάπτισεν αὐτὸν, καὶ παρὰ τοῦ, ὦ τῷ θαύματος, ἔπεσεν ἡ λέπρα ἀπὸ ὅλου τοῦ σώματος, καὶ ἐκαθαρίσθη, καὶ ἐγένετο ὑγιής. Ἰδόντες δὲ οἱ Λαοὶ τὸ θαῦμα, ἐβαπτίσθησαν ἄπειρον πλῆθος, καὶ Κεῖσπος ὁ υἱὸς τοῦ Βασιλέως· καὶ ὥσαν ἐβαπτίσθη ὁ Βασιλεὺς, μεγάλα θαύματα ἔκαμεν ὁ Θεὸς δι' αὐτῶν τοῦ ἐν ἁγίοις Σιλβέστρου Ἀρχιερέως, ἀπὸ τὰ ὅποια νὰ ἀναφέρω οἷα ἢ δύο.

Ἐν τῷ Καπιτωλίῳ τῆς Ῥώμης εἶχε κάτω σκαλουῖα τριακόσια ἐξωπαπύετε, καὶ κάτω εἰς τὸ θεμέλιον τῶν σκαλουῖων ἦτον οἷας μέγας Δράκων, τοῦ ὁποίου ἔκαμναν καθ' ἡμέραν θυσίας οἱ Ἕλληες, καὶ εἰς αὐτὴν εἶχε τύχη νὰ πέσῃ ἐκεῖ τινὰς, τὸν ἐτρωγε· καὶ ὁ Ἅγιος Σίλβεστρος ἐκατέβη ἐκεῖ, καὶ ἤνυρε μικρότατον κατοικητήριον, καὶ εἶχε πόρτας χαλκᾶς, καὶ εἰς αὐτὸ ἦπν ὁ Δράκων, καὶ ἐσφάλισε τὰς πόρτας ἐκείνας ὅπως ἐκατοίκα, καὶ εἰπὼν τὸ ὄνειμα τῷ Χριστῷ, ἐθανάτωσε τὸν Δράκοντα. τῷ δὲ, 10. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας, ὁ Βασιλεὺς μετὰ Λικινίου Καίσαρος τοῦ Γαμβρέου, ζήλων Θεῷ, ἐστράτευσεν κατὰ τῷ Μαξιμιανῷ τῷ Γαμβροῦ του, τῷ βασιλέως τῆς Ἀνατολῆς, καὶ ὁ Μαξιμιανὸς με φεσάτα πολλὰ καὶ μεγάλα ὑπώπτεσε τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον, καὶ εἶχε θάρρος νὰ νικήσῃ εἰς τὰς μαγείας τῶν Δαιμόνων. ὁ δὲ Θεὸς Κωνσταντῖνος εἶχε τὸν τίμιον Σταυρὸν ἐμπροσθεν αὐτοῦ καὶ τῷ φεσάτε αὐτῷ, καὶ ἡ ἐλπίς αὐτοῦ ἦτον εἰς τὸν Θεόν. καὶ πολέμου γυνομῆου, ἐνίκησεν ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος τὸν Μαξιμιανόν, καὶ κατέσφαξε τὰς στρατιώτας αὐτοῦ, καὶ τὰς ἄρχοντας. Ὡς εἶδεν ὁ Μαξιμιανὸς τὸν καταδίκην ὅπως ἔπαθεν, ἔρριξε τὰ βασιλικά φορέματα καὶ ἐφόρεσε πτωχικά, διὰ νὰ μὴ γνωριθῇ καὶ τὸν πιάσου· εἶχε καὶ μετ' αὐτοῦ ὀλίγους ἀπὸ τῆς πρώτης ὅπως ἐγλύτωσαν, καὶ ἔφυγεν ἀπὸ Χώραν εἰς Χώραν, καὶ ἐσιώαζεν ὅλους τοὺς ἱερεῖς τῶν εἰδώλων καὶ τοὺς μάντις καὶ τὰς ψευδοπροφήτας καὶ τοὺς μάγους καὶ πάντας τοὺς σοφοὺς, καὶ κατέσφαζεν αὐτούς, διότι εἶπὼν τῷ ὅτι θέλει νικήσῃ, καὶ αὐτὸς ἐνίκηθη, καὶ ἐγέλασαν αὐτόν. Ἐν δὲ τῷ, 11. χρόνῳ τῆς βασιλείας τοῦ μεγάλου Κωνσταντῖνου, προτήτερα παρὰ νὰ πιάσῃ ζῶντα τὸν Μαξι-

μιανόν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, ἦλθεν ὀργὴ Θεοῦ εἰς αὐτὸν τὸν Μαξιμιανόν, καὶ κατέλαβεν αὐτόν, ὅτι ἐγῆκεν ἀπὸ τὰ σπλάγχνα αὐτῶ καὶ ἀπὸ ὅλων τὰ μέλη φωτία, καὶ ἀνῆλθεν ὅλον τὸ κορμί τε, καὶ ἔβρασεν ὥσπερ νὰ ἦθελον ἡσθαι μέσα εἰς καμίνι, καὶ ἀπὸ τῆς μεγάλης λαύρας ἐγῆκαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶ, καὶ ἔμενε τυφλός, καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴν φλόγα ὅπερ εἶχε τὸ μιανόν τε κορμί, ἔπασχε κακῶς. ἐσάπνησαν αἱ σάρκες αὐτῶ, καὶ ἔπεφταν κομμάτια ἀπὸ τὰ κόκκαλα, καὶ ὥσπερ ἔλυσε τὸ μιανόν τε κορμί καὶ ἀπέθανεν. ὁμοίως καὶ ὁ υἱὸς τε ὁ μιανός, τὸ μιανὸν τὸ γέννημα, ὅπερ ἔκαμε πολλὰ κακὰ καὶ ἀναείδμητα εἰς τὰς Χριστιανὰς· ἀλλὰ τὸ βιοθάνες αὐτοῦ σῶμα πολλὰ κακὰ ἐπέρασεν ἀπὸ τὰ μεγάλα νοσήματα καὶ πληγαῖς, ὅπερ τὸ ἔσειλεν ὁ Θεὸς παρὰ φύσιν, καὶ τὸν ἐπαίδευσεν μεγάλως, καὶ τὸν ἐβασανίζε πολλὰ, καὶ μετ' αὐτὸ ἀπέθανε, καὶ παρέδωκε τὴν ψυχὴν τε τὴν μιανὰν εἰς χεῖρας τῆ Διαβόλου, καθὼς ὁ πατήρ τε ὁ Μαξιμιανός. Τῷ δὲ, 12. χρόνῳ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ἐμοίρασε γῆν πολλὴν, Κάσρη καὶ Χώρας, καὶ ἔδωκε τῇ Λικινίᾳ τοῦ Γαμβρῆ τε, καὶ ἔκαμεν αὐτὸν βασιλέα. τότε τὸ ἐζήτησεν ὅρκον, ὅτι ποτὲ κακὸν εἰς τὰς Χριστιανὰς νὰ μὴν κάμῃ, καὶ ὥσπερ ἔκαμεν ὅρκον. ἀμὴ αὐτὸς ἦτον ὑποκειτὴς καὶ ὄργανον τοῦ Διαβόλου κατὰ τῶν Χριστιανῶν. ἀλλὰ τῇ τῇ Χρυσῇ χάριτι ἐπαυσεν ὁ διωγμὸς τῶν Χριστιανῶν. τῷ δὲ, 13. χρόνῳ ἐγένετο Μοινοκράτωρ ὁ δυσεβέστατος βασιλεὺς μέγας Κωνσταντῖνος εἰς πᾶσαν τὴν γῆν Ῥωμαίων, καὶ ἐκήρυξεν εἰς ὅλον τὸν κόσμον δυσέβειαν, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ μέριμναν τὴν ἔβαλεν εἰς Θεὸν, καὶ ἐκτίσεν Ἐκκλησίας μεγάλας μετὰ πάσης φιλοτιμίας, καὶ ἐπλέτισεν αὐτὰς μετὰ πραγμάτων πολλῶν τῆς βασιλείας. Πρῶτον Νόμον ἔγραψεν, ὅτι οἱ ναοὶ τῶν Εἰδώλων νὰ δίδονται εἰς τὰς Ναὺς τῶν Χριστιανῶν νὰ κυριεύουν αὐτὰς. δεύτερον, ὅτι μόνοι οἱ Χριστιανοὶ νὰ στρατεύων καὶ νὰ ἀρχοῦν παῦν Ἔθνος, καὶ τὰς Εἰδωλολατρείας, ὅπερ δὲν ἐπιστραφεῖν εἰς τὴν τῶν Χριστιανῶν Πίστιν, νὰ τὰς ἀποκεφαλίζου. τρίτον Νόμον ἔδωκεν, ὅτι τὰς δύο ἐβδομάδας τῆς Παχαλίας νὰ ἀργεῖν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ πᾶσαν δουλείαν, ἦγεν ἀπὸ τὴν Κυριακὴν τῶν Βαϊοφόρων ἕως τὴν Κυριακὴν τῶν Θωμᾶ, καὶ οὕτως ἐγένετο μεγάλη εἰρήνη εἰς πᾶσαν τὴν Οἰκουμένην, καὶ χαρὰ εἰς πᾶσαν Πόλιν καὶ Χώραν, καὶ οἱ ἄνθρωποι προσέτρεχον τῇ Πίστει τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐβαπτίζοντο πλήθι πολλὰ, καὶ κατέλυον τὰ παλαιὰ Εἰδωλα.

Λικίνιος δὲ εἰς Ἀντιόχειαν ἐλθὼν, ἀπέκτεινε Θεότεκνον τὸν μάγον μετὰ βασιλῶν πολλῶν, καὶ ὅσοι ἦσαν μετ' αὐτὸν τὸν μάγον. τῷ δὲ, 14. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἐγένετο διάλεξις τῶν Μακαριωπέτε Σιλβέστρου μὲν τῶν προκρίτων καὶ σοφῶν Ἑβραίων, παρόντος τῶν βασιλέως, καὶ τῶν Ἀρχόντων τῶν Παλατίων, καὶ παντὸς τῶν Λαῶ. μέσα δὲ εἰς τὰς Ἑβραίας ἦτον εἷς Μάγος μέγας καὶ περὶβόητος, ὀνόματι Ζαμβρὴς· καὶ ἐλθόντες εἰς ὁμιλίαν, ὅ, τε Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Ἑβραῖοι, εἶπαν πολλὰ περὶ Πίστews, περὶ τῆς Ἀγίας Τριάδος, καὶ περὶ τῆς Ενσάρκου Οἰκονομίας τῆς Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, φέροντες καὶ μαρτυρίας, τὰς θεῖας Προφήτας, καὶ διδασκάλους, μὲν τὰς ὁποίας ἐνίκησεν ὁ Ἅγιος Σιλβέστρος πρὸς Ἑβραίους,

Θεὸς

Κωνσταντῖνος

Θεῷ δυνάμει. Ὡς δὲ εἶδαν οἱ Ἑβραῖοι ὅτι ἐνίκησαν, μεγάλως κατη-
 χυώθησαν. τότε ὁ Ζαμβρὴς λέγει πρὸς τὰς Ἑβραίας· αὐ εἶναι καὶ πι-
 στεύετε τὰς λόγους τῆ Σίλβεστρα, εἶναι χρεία νὰ ἀφήσετε τοὺς νόμους τῶν
 πατέρων ἡμῶν, νὰ ἀκολουθήσετε ἀνθρώπον μάταιον, ὅπου τὸν ἐκαπαδί-
 κασαν οἱ πατέρες ἡμῶν καὶ τὸν ἐσαύρωσαν. Λέγει γὰρ πάλιν πρὸς τὸν
 Βασιλέα· ἀκούσον τῆς λόγους μου, δικαιοτάτε Βασιλεῦ, καὶ ὄρσει νὰ φέρουν
 εἴς σε ἄγιον ταῦρον ἐδῶ εἰς τὸ μέσον, καὶ θέλει φανερωθῇ σήμερον τὸ ὄ-
 νομα τῆ Θεῶ, καὶ ἔχῃ μὲ λόγια, ἀμὴν μὲ ἔργα θέλω σε δεῖξει τὴν ἀ-
 λήθειαν. Ὁ δὲ Ἅγιος Σίλβεστρος, ὡς ἤκουσεν ἔπος, ἐχάρη πολλά, καὶ
 παρεκάλεσε τὸν Βασιλέα διὰ νὰ ὀρίσῃ νὰ φέρῃ τὸν ταῦρον. ὅμως ἐπεὶ
 ὅπου ὠμιλοῦσαν τοῦ Βασιλέως διὰ νὰ φερθῇ ὁ ταῦρος, εἶπεν ὁ Ἅγιος
 Σίλβεστρος τῇ Ζαμβρῇ· διατί αἰτίαν ζητεῖς νὰ φέρῃ τὸν ταῦρον; καὶ ὁ
 Ζαμβρὴς ἀπεκρίθη· ἐπειδὴ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου δεῦν εἶναι δυνατὸν νὰ
 τὸ ἀκούσῃ ἄνθρωπος καὶ νὰ ζήσῃ, βέλομαι διὰ τῆ ταύρου τὰ φανερώσω
 τὴν δύναμιν αὐτῆς. Καὶ ὁ Ἅγιος εἶπεν· σὺ λέγεις ὅτι τὸ ὄνομα τῆ Θεῶ
 σε δεῦν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸ ἀκούσῃ ἄνθρωπος καὶ νὰ ζήσῃ; ἐστὶ μὲ ποῖον
 ἔργον τὸ ἔμαθες; ἀπὸ τίνα ἀνθρώπου τὸ ἤκουσες; ἢ εἰς τί χαρτὶ τὸ
 κῦρος γεγραμμένον καὶ τὸ ἀνέγνωσες; Ὁ δὲ Ζαμβρὴς ἀπεκρίθη· ἔπε χαρ-
 τὶ, ἔπε ξύλον δυνέται νὰ ἀποδείξῃ τῆτο, ἀμὴν ἐγὼ ἔβαλα εἰς κητούρ-
 ριαν ἀργυρᾶν λεκανίαν περὶν, καὶ ἐνήσθουσα, καὶ ἐδεήθην τῆ Θεῶ καὶ δι-
 γῆκεν εἴς σε χεεὶ μέσα ἀπὸ τὸ νερὸν, καὶ ἔγραψε τὸ ὄνομα τῆ Θεῶ μου τὸ
 ταῦρον τῆς λεκανίης, καὶ ἀπὸ τῆτο τὸ ἔμαθα· καὶ λέγωντας τῆς τοῦς λό-
 γους, ἤφεραν εἰς τὸ μέσον οἱ ἄνδρες τὸν ταῦρον δευρὸν μὲ χοιρία δυνα-
 τὰ, ὅτι ἦτον ἄγιος πολλά καὶ δυνατὸς καὶ μέγας. Ὡς δὲ εἶδε τὸν ταῦρον
 ὁ Ζαμβρὴς, λέγει πρὸς τὸν Σίλβεστρον· πῶρα τὰ λόγια σε καὶ ἡ ὑπόθε-
 σις τῶν λόγων σε ἔπαυσαν, ὅτι κῦραν τέλος· διότι πῶρα θέλει φανῇ ἡ
 ἀλήθεια καὶ ἡ δύναμις ἡ τῆ Θεῶ σε, ἡ τῆ Θεῶ μου. ὅμως ἡ μεν διαρρέεις
 καὶ ἐλπίζεις εἰς τὸ ὄνομα τῆ Θεῶ σε, ἡ τῆ Θεῶ μου, εἶπε τῷ ταύρῳ εἰς
 τὸ ἀφτὶ λόγον νὰ ἀποθάνῃ, καὶ θέλει φανῇ ἡ δύναμις, καὶ ἡ νίκη, ὅτι
 ὁ Θεός σε εἶναι Παντοκράτωρ, καὶ θέλομεν πισθῆσαι εἰς αὐτόν. εἶδε νὰ
 εἰπῶ ἐγὼ λόγον τοῦ ταύρου εἰς τὸ ἀφτὶ, ἦγεν τὸ ὄνομα τῆ Θεῶ μου, καὶ
 τὴν ὥραν θέλει φανῇ ἡ δύναμις τε, νὰ ἀποθάνῃ ὁ ταῦρος, νὰ πισθῶ-
 σετε εἰς αὐτόν τὸν Θεόν μου. Ἀκούσαντες δὲ οἱ Ἑβραῖοι, ἔλαβαν χαρὰν
 μεγάλην, καὶ ἠνάγκασαν τὸν Ζαμβρὴν νὰ εἰπῇ τὸν λόγον τῆ ταύρου εἰς
 τὸ ἀφτὶ νὰ ἀποθάνῃ, νὰ δοξασθῇ ὁ Θεός αὐτῶν, νὰ νικήτῃ τὸν Σίλβε-
 στρον. Οὕτως ἔδραμεν ὁ Ζαμβρὴς εἰς τὸ ἀφτὶ τῆ ταύρου, καὶ εἶπε λό-
 γους, καὶ παρὸντος ὁ ταῦρος ἐβόησε μεγάλως, καὶ ἐβγῆκεν τὰ ὀμμάτια
 τε ἔξω καὶ ἐξέφυξεν. Ὡς δὲ εἶδον ὁ Λαὸς τὸν ταῦρον καὶ ἀπέθανεν, οἱ
 μεν Ἑβραῖοι ἐχόρδων ἀπὸ τῆς χαρᾶς, ὁ δὲ Βασιλεὺς καὶ ὅλοι οἱ Χει-
 σιανοὶ ἐλυπῆντο πολλά· καὶ ὁ Ἅγιος Σίλβεστρος ἐχαίρετο πολλά διὰ τῆ-
 το, ἵνα δοξασθῇ ἡ δύναμις τῆ Χρυσῆ· καὶ ὡς ἦτον ὁ Λαὸς λυπημένος,
 ἔγινε σύγχυσις εἰς αὐτὸς πολλή, καὶ ὠμίλουν εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, θαυ-
 μάζοντες τῆτο ὅπως ἔκαμεν ὁ Ζαμβρὴς, καὶ ἐθανάτωσε τὸν ταῦρον διὰ ἐ-
 κός.

ρος λόγῳ. ὁ δὲ Ἅγιος Σίλβεσρος ἐπαρακάλεσε τὸν Βασιλέα νὰ οἰσῇ,
 νὰ ἡσυχάσῃ ὁ Λαὸς καὶ νὰ σιωπήσῃ, καὶ ἔτι ἐγκύετο. Τότε ὁ Ἅγιος
 Σίλβεσρος εἶπε πρὸς τὸν Ζαμβρῆ. τὸν ταῦρον ἐθανάτωσες καθὼς βλέπομεν·
 πῶρα δὲ ἀνάστησε αὐτὸν, καὶ θέλει δοξάδῃ ὁ Θεός σε, καὶ νὰ πισδύσωμεν
 εἰς αὐτόν. Ὁ δὲ Ζαμβρῆς ἐδὼν εἶπεν, ἀλλ' ἐξηράνθῃ ἡ δύναμις αὐτοῦ,
 καὶ ἄλλῳ ἀποκρίσιν δὼν ἔδωκε, μόνον ἐνεκράθη. Τότε ὁ Ἅγιος Σίλβε-
 σρος μετὰ χαρᾶς μεγάλης ἀνέβη εἰς τὸπον ὑψηλόν, καὶ εἶπεν· ἀκούσατέ
 με τὰς λόγους, ὦ Βασιλεῦ, καὶ Ἀρχοιτες, καὶ ὅλος ὁ Λαός. ἐγὼ τὸν Δε-
 σπότην καὶ Κύριον καὶ Θεὸν παντὸς τῶ Κόσμου, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν
 Χριστὸν κηρύττω, ὁ ὁποῖος τυφλὰς ὤμμάτωσε, κωφὰς ἔκαμε καὶ ἐλάλη-
 σαν, βαβὰς καὶ ὠμίλησαν, χωλὰς καὶ ἐπεριπάτησαν, λεπρὰς ἐκαθάρι-
 σε, νεκρὰς ἀνέστησε. λοιπὸν πῦτο τὸ ὄνομα ὅπως ἐπεκαλέσθης Ζαμβρῆ,
 καὶ ἐθανάτωσες τὸν ταῦρον, φανερόν ἐστίν, ὅτι τὸ Διαβόλου εἶναι, διότι
 τὸν ἀπεθανυμένον νὰ ἀναστήσῃς δὼν δυνέσαι. ἰδοὺ ὅπου εἶσαι ζωὴς καὶ
 σωτηρίας ἐχθρὸς, διὰ τὸ νὰ ἐδυνήθης τὸν ζωντανὸν ταῦρον καὶ ἐθανάτω-
 σες, καὶ πῶρα δὼν δυνέσαι νὰ τὸν ἀναστήσῃς. Τότε ὁ Ζαμβρῆς ἔχισε τὸ
 ἐπανωφόριον, καὶ λέγει πρὸς τὸν Βασιλέα· εὐτυχέσατε Δέσποτα βασι-
 λεῦ, τὸν Σίλβεσρον δὼν ἐδυνήθῃ τινὰς μετὰ λόγους νὰ νικήσῃ, καὶ ἐγὼ ἐν
 τῷ παντοκράτορι Θεῷ με ἐνίκησα αὐτόν· καὶ εἶναι δίκαιον, ὅτι νὰ παύ-
 σῃ, νὰ μὴ ὀμιλῇ πλέον, ὅτι αὐτὰ ὅπως λαλεῖ εἶναι ἕως ἀπὸ τοῦ Θεοῦ
 καὶ ἐναντία, καὶ φλυαρεῖ καὶ βαρύνει καὶ τὴν Βασιλείαν σε. Ὁ δὲ Φιλόχρι-
 στος Βασιλεὺς ἀπεκρίθη, ὅτι τὸ Παντοκράτορος Θεοῦ τὸ ὄνομα καὶ ἡ ἐπί-
 κλησις εἶναι θανάτου καὶ ζωῆς. λοιπὸν ἐσὺ, ὃν εἶσαι τὸ Θεῖον, ἀνάστησε
 τὸν ταῦρον, ὅπως τὸν ἐθανάτωσες, καὶ νὰ σε πισδύσωμεν, ὅτι ἀπὸ Θεοῦ
 ἔχεις τὴν νίκην. εἶδε καὶ δὼν δυνήθῃς νὰ ἀναστήσῃς τὸν ταῦρον, εἶναι
 φανερόν, ὅτι μετὰ τὰς μαγείας τὸ Διαβόλου ἔκαμες τοῦτο. Ὁ δὲ Ζαμβρῆς
 δὼν ἀπεκρίθη, ἀμὴν ὁ Ἅγιος Σίλβεσρος εἶπε πρὸς τὸν Ζαμβρῆ· ἀκούε
 Ἑβραῖε, καὶ ἀπὸ ταῖς γραφαῖς σε νὰ μάθῃς τὴν ἀλήθειαν· ὁ Θεὸς λέ-
 γει ἐν τῷ Δεσπονομίῳ· „ἴδετε ἴδετε ὅτι ἐγὼ εἰμι, καὶ δὼν εἶναι ἄλλος
 „πλὴν ἐμοῦ. ἐγὼ ἀποκτενῶ, καὶ ζῆν ποιήσω. πατάξω, καὶ ἐγὼ ἰάσο-
 „μαι“. δικαίως οὖν ἐπικληθεὶς ἀποκτείνει, καὶ δικαίως πάλιν ζωο-
 ποιεῖ, καὶ ἐπικαλέσας αὐτόν, ἐπειδὴ σε ἤκουσε καὶ ὠμίλησες τὰ ταῦρα καὶ
 ἐθανάτωθῃ, πῶρα ὠμίλησε καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἀφτὶ νὰ τὸν ἀναστήσῃς· καὶ αὐ-
 εἶναι καὶ τὸν ἀναστήσῃς, νὰ πισδύσωμεν ὅλοι εἰς τὸν Θεόν σε. Ὡς δὲ ἤκου-
 σεν ὁ Ζαμβρῆς ἐβόησε πρὸς τὸν Βασιλέα, δὼν τὸ εἶπα, εὐτυχέσατε Βα-
 σιλεῦ, ὅτι εἰς λόγους, τινὰς δὼν δυνέται νὰ νικήσῃ τὸν Σίλβεσρον; ὥρι-
 σέ τον ὅτι ἔργον νὰ δείξῃ, ἀμὴν νὰ μὴ λέγῃ δικαίως λόγους. Τότε ἀπεκρί-
 θῃ ὁ Σίλβεσρος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ζαμβρῆ· θέλεις, ὦ Ἑβραῖε, ἐγὼ ἐν τῷ
 ὀνόματι τῶ Δεσπότη με Χριστοῦ νὰ ἀναστήσω τὸν ταῦρον; Ὁ Ζαμβρῆς εἶπεν·
 ὅτι καὶ περὰ νὰ κάμῃς νὰ πετάξῃς, αὐτὸ δὼν δυνέσαι νὰ τὸ κάμῃς. Ὁ
 δὲ Βασιλεὺς ἀκούσας τὰς λόγους τῶ Ζαμβρῆ, εἶπε· θαυμάζω τὴν ἀναι-
 χυωτίαν σε Ζαμβρῆ· ἐσὺ εἶπες ὅτι ὁ Σίλβεσρος νὰ παύσῃ τὰς λόγους,
 καὶ ἔργον νὰ δείξῃ, καὶ πατὴρ τὸν λόγον σε ὑπεχέθη νὰ κάμῃ τὸ ἔργον.
 καὶ

καὶ ἐσὺ τῶρα λέγεις, ὅτι ἀδυνάτον εἶναι νὰ τὸ κάμῃ; ὅμως δίκαιον εἶναι νὰ ὁμολογήσῃς τὸν ἀληθινὸν Θεόν, ὅπῃ δυνάται καὶ ἀνίσταται τὰς νεκρὰς, καὶ ἐκεῖνον τὸν πλάον καὶ Διάβολον ὅπῃ θανατώνει, καὶ δεῦν δυνάται νὰ δώσῃ ζωὴν, νὰ τὸν καταργήσῃς. Τότε ὁ Ζαμβρὴς ὤμοσε καὶ εἶπεν· ἐγὼ ὁ Σίλβεσρος τὸν νεκρὸν τῶτον ταῦρον ἀναστήσω, ὅλοι ἡμεῖς οἱ Ἑβραῖοι νὰ ἀφήσωμεν τὸν Νόμον μας καὶ τὴν πίσιν μας, νὰ γινώμεν Χριστιανοί. Ἀκούσας δὲ τὰς λόγους τῆ Ζαμβρῆ ὁ Ἅγιος Σίλβεσρος, ἔλαβε χαρὰν μεγάλην, καὶ ἔτις ἐσήκωσε τὰ χεῖρά τε εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ ἔκαμιν ὥραν πολλὴν μετὰ δακρύων, καὶ ἐπροσδύχετο. καὶ ὡσαύτῃ ἐτελείωσε τὴν δόχλῳ, ὑπῆγεν ἐκεῖ ὅπῃ ἐκοίτετο ὁ ταῦρος ἀπεθαμμένος, καὶ εἶπε μεγάλη φωνῇ· ἐγὼ, Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, τὸ πανάγιον ὄνομά σε ἐπικαλῶμαι ἐμπροσθεν εἰς ὅλον τὸν Λαόν, ἵνα μάθῃ τῶτος ὁ Λαός, ὅτι ὁ Ζαμβρὴς μετὰ τῆ Διαβόλου τὸ ὄνομα ἐφόνόησε τὸν ταῦρον, καὶ ἐγὼ μετὰ τὸ ζωοποιόν σε καὶ φανερώτατον ὄνομα νὰ ἀναστήσω τὸν ταῦρον. Τότε μεγάλη τῇ φωνῇ λέγει πρὸς τὸν ταῦρον· ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπου τὸν ἐσαύρωσαν οἱ παράνομοι Ἑβραῖοι εἰς τὰς ἡμέρας Ποιτίου Πιλάτου, νὰ ἀναστηθῇς μετὰ σεμνότητος καὶ πάσης ταπεινοφροσύνης. Ὡς τῆ θαύματος παρὰ τοῦ οὐρανοῦ ὁ ταῦρος ἐσείδῃ, καὶ ἔτις ἀνέστη, καὶ κατὰ τὸν λόγον τῆ Ἀγίας ἔμεινε πρῶτος ὡς ἀρνίον. καὶ ἐν τῷ ἅμα ὁ Ἅγιος ἐπίασε τὰ χοιρία, ὅπῃ ἦτον δεμνός ὁ ταῦρος, καὶ τὰ ἔλυσε, καὶ τότε τῆ λέγει· ὑπάγνε ἐκεῖθεν ὅπου ἦλθες, καὶ πρόσσεχε εἰς τὴν γῆν νὰ μὴ βλάψῃς τινά. Οὕτως ἐκίνησεν ὁ ταῦρος ὡς ἀρνίον, καὶ ἐπεριπάτει μόνος χωρὶς νὰ εἶναι δεμνός μέσα ἀπὸ τὸν Λαόν, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν κατοικίαν αὐτῆς, ὅπῃ ἦσαν καὶ τὰ ἄλλα θηρία τὰ βασιλικά· ὅθεν οἱ Ἑβραῖοι, ὡς εἶδον τὸ θαῦμα τὸ μέγα τῶτο, ἐθαύμασαν πολλὰ, καὶ ἔδραμαν καὶ ἔπασαν εἰς τὰς πόδας τῆ Ἀγίας Σιλβέστρου, παρακαλῶντες αὐτὸν ἵνα βαπτίσῃ αὐτὰς, καὶ ἔτις τὰς ἐβάπτισε, καὶ μετέδωκεν αὐτοῖς καὶ τῶν θείων Μυστηρίων. ὁ δὲ Φιλόχριστος Βασιλεὺς καὶ ἡ Μακαρία Ἑλένη, καὶ ὁ Λαός ὅλος, ὡς εἶδαν τὸ θαῦμα τοῦτο, δύο ὥρας ἔκραζον, μέγας ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν. Οὕτως ἐδόξασθῃ ὁ Θεός, καὶ ὁ θεράπων αὐτῆς Ἅγιος Σίλβεσρος. ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ὥρᾳ πολλοὶ δαιμονιζόμενοι ἐθεραπεύθησαν διὰ δόχων τοῦ Ἀγίου, καὶ ἄλλα πολλὰ πάθη καὶ ἀδύναται ἐθεραπεύθησαν τῇ δυνάμει τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆ ἐνδοξαζομένου ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Ὡσαύτῃ ἐβαπτίσθῃ τὸ πλῆθος τῶν Ἑβραίων, ἔγινε μεγάλη χαρὰ εἰς ὅλην τὴν Ῥώμην, καὶ ἔξω εἰς τὰς Χώρας. τῷ δὲ, 15. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας ἀρχήσεν ὁ Λικίνιος καὶ ἔδειξε τὴν μισαν αὐτῆς γνώμην, καὶ ἐκίνησε διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ δεῦν ἐνθυμήθῃ τοὺς ὅρκους, ὅπῃ ἔδωκε τῆ μεγάλῃ Κωνσταντίνῃ, ἔδὲ πῶς ἐξωλοθροῦντο οἱ ἄλλοι Τύραννοι καὶ διώκται. ὅμως πρῶτον μὲν ὁ ἀσεβὴς Λικίνιος ἐδίωξε τοὺς Χριστιανὺς ἀπὸ τὸ Παλάτιον, καὶ ἐδυνάστευσε τὰς γυναῖκας τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὰς παρθένους, καὶ ἐφόνόησε τοὺς Χριστιανὺς ἀδίκως. Ὡς ἤκουσε ταῦτα ὁ μέγας Κωνσταντίνος ἐλυπήθῃ πολλὰ, καὶ ἐμνήσθη νὰ παύσῃ τῆ

Δια-

Διαβόλῃ τὰ ἔργα. ὁ δὲ Λικίνιος δὲν ἐψήφισε τῷ Βασιλέως τὰς λόγους, ἀμὴν ἐμαρτύρησε πολλὰς Ἀγίους, τὸν Ἅγιον Θεόδωρον, τὸν Ἅγιον Βασίλειον Ἐπίσκοπον Ἀμασίας, καὶ ἄλλας πολλὰς Ἀγίας ἐβασαύισε καὶ ἀπέσφαξε κακῶς, καὶ ἀθέως. τῷ δὲ, 26. χρόνῳ ἔκαμιν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος Κῶνσαν τὸν Υἱὸν αὐτῷ Καίσαρα, καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸν ἵνα αὐθροεντόνῃ τὰς Γαλλίας. τῷ δὲ, 17. χρόνῳ ἤκουσεν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, ὅτι ὁ Λικίνιος ἐγνώετο περισσοτέρως μανιώτερος καὶ ἀγριώτερος εἰς τοὺς Χριστιανούς, καὶ ὅτι μελετᾷ βελλῶ κατ' αὐτῷ. καὶ δι' αὐτοῦ εὐγαλε φουσάτα δυωατὰ διὰ σερεᾶς, καὶ θαλάσσης, καὶ ἔδωκαν μέγαν πόλεμον εἰς τὴν Βιθυνίαν κατὰ τῷ Λικίνιῳ, καὶ ἐπίασεν αὐτὸν ζωντανόν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἔκαμε φιλανθρωπίαν εἰς τὸν Λικίνιον, καὶ ἐχάρισε τὴν ζωὴν αὐτοῦ, καὶ δὲν τὸν ἐθανάτωσε, μόνον τὸν ἔστειλεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην νὰ κάθεται μέσα εἰς τὸ Κάστρον, καὶ νὰ μὴ τολμᾷ νὰ ἐλθῇ ἔξω ἀπὸ τῆς πόρταις τῷ Κάστρῳ, καὶ τὸ εἰσόδημα ὅλον τῆς Θεσσαλονίκης νὰ τὸ ἔχη διὰ τροφῆς αὐτοῦ. καὶ ὥτως ἐβάσταξεν ὀλίγον καιρὸν ὁ Λικίνιος, καὶ πάλιν ἐπιβελβέεται τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον. Ὡς τὸ ἔμαθεν, ἔστειλεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην καὶ ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν, καὶ ἀπέλαβε καθὼς ἔκαμε. τὴν δὲ μισθρὰν αὐτῷ ψυχῇ ἀπέδωκε τῷ Διαβόλῳ. Οὕτως ἐγνώετο ἡ κατάλυσις τῶν Τυραννῶν καὶ ἀλαζόνων τῇ Δυνάμει τῷ Σταυρῷ, καὶ ἡ πολιτεία τῶν Χριστιανῶν ἦτον ἀνενόχλητος καὶ ἀτάραχος. Ἦτον δὲ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ἐπὶ πᾶσι καλὸς καὶ λαμπρὸς, ἀνδρειωμένος καὶ φρόνιμος, καὶ ἡ σωτηρία αὐτοῦ πεπαιδευμένη, καὶ ἡμέρος καὶ δικαιοσύνη, καὶ εἰς δυνεργείας ἐπιμενός. εἰς τὸ σῶμα καὶ εἰς τὸ εἶδος ὡραϊσμένος καὶ αὐθεντικός. καὶ ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις τῷ ἦλθεν ἐνθυμήσεις ὑπὸ τῷ Κυρίῳ εἰς τὸν ὕπνον αὐτοῦ, ὅτι νὰ κτίσῃ Πόλιν τῇ Θεοτόκῳ εἰς τὸν τόπον, ὅπῃ θέλει τῷ δείξει, καὶ ὑπὶ γυναικὸς ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, καὶ ἐγύρῃ νὰ εὕρῃ τόπον ἐπιτήδειον. ἦλθε καὶ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ἄρεσέ τε ὁ τόπος, καὶ ἔκαμιν ἐκεῖ χρόνος δύο, καὶ ἔκτισε Ναὸς θαυμαστὸς καὶ λατρεῖς, καὶ νερὰ εὐμορφα ἤφερε, καὶ τότε ἐπίασε τὸ θανατικὸν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ἐμίσησεν ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Χαλκηδόνα τῆς Βιθυνίας, τὴν ὁποίαν ἐχάλασαν οἱ Πέρσαι, καὶ ἄρχισε καὶ τὴν ἐκτίζε, καὶ κτίζοντας αὐτὴν, ὑπήγεσαν οἱ αἰετοὶ καὶ ἄρπαζαν τὰ σκῆρα, καὶ τὰ ἔρριπταν εἰς τὸ Βυζάντιον. ὁμοίως ὁ Βασιλεὺς ὑπῆγε καὶ εἶδε καὶ τὴν Τρωάδα, ὅπῃ ἐπολεμήθη χρόνος ἐννέα διὰ τὴν Ἐλσύνῃ τῷ Μενελάῳ, καὶ ἠβελήθη ἐκεῖ νὰ κτίσῃ τὴν Πόλιν, καὶ ὥς ἐκτίζε τὴν Χαλκηδόνα, ἔπερναν οἱ αἰετοὶ τὰς λίθους καὶ τοὺς ἔφερναν εἰς τὸ Βυζάντιον. καὶ δὲν τὸ ἔκαμιν τοῦτο μόνον μίαν φοράν, ἀμὴν πολλαῖς. Θεὸς δὲ σοφία, εἰπὼς ἀπὸ τῆς ὑπερέτας τῷ βασιλέως, τὸ ὄνομα Εὐφρατὰς, εἶπε τῷ βασιλέως, ὅτι ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Ἁγία Μητέρα αὐτοῦ ἡ Θεοτόκος, ἐκεῖ θέλουν εἰς τὸ Βυζάντιον νὰ κτιθῇ ἡ Πόλις. καὶ ἐν τῷ ἅμα ὑπῆγεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸ Βυζάντιον, καὶ εἶδε τόπον εὐμορφότερον καὶ ἐπιτήδειον, καὶ ἠρεσέ τε πολλὰ, καὶ ἐνθυμήθη καὶ τὸ ὄραμα ὅπῃ εἶδεν, ὅταν ἤθελε νὰ κτίσῃ τὴν Τρωάδα, ὅπῃ τῷ ἀπεκάλυψεν, ὅτι τὸ Βυζάντιον

τιον νὰ κτίσης, καὶ ἐκεῖ νὰ κἀμῃς Πόλιν. καὶ ὅταν ἤθελε νὰ σημαδέψῃ τὸν τόπον νὰ τὴν κἀμῃ ἦτον εἰς ἀδημονίαν μεγάλῃ πῶς νὰ τὴν κἀμῃ, καὶ πόσον μεγάλῃ καὶ δὲμορφοτάτῃ, ὅπῃ νὰ μὴ δέξομαι εἰς ὅλῃ τὴν Οἰκισμένην δολιτέρα Πόλιν νὰ τὴν ὁμοιάζῃ. Οὕτως εἶδε θεῖον Ἀγγελὸν εἰς τὸν ὕπνον τε, καὶ εἶπέ τε· ὅτι μὴ λυπεῖσαι καὶ ἀδημονεῖς ποταπῶς νὰ κτίσης τὴν Πόλιν. ἀμὴν τὸ το σὲ λέγω, ὅτι τὸ πρῶτον ἐγὼ θέλω ὑπαγείναι ὁμῶς, καὶ σὺ ἔρχε κατόπι, καὶ σημαδέουε τὸν τόπον, καὶ ἐπεὶ νὰ κτίσης τειχία τῆς Πόλεως ὁπόθεν ἐγὼ ὑπαγείνω. Ὡς ἐξημέρωσαν, ἔκραξεν ὁ βασιλεὺς τὸν Πρωτομαῖσσορα, καὶ εἶπέ του, ἐλθε μετ' ἐμῶ, καὶ ὅπου αὐτὸς ἐγὼ περπατῶ, ἐσὺ σημαδέουε τὸν τόπον, ὅπου θέλω νὰ κτίσω Πόλιν εἰς τὸ ὄνομά μου. Ὡς ὑπήγγισεν ὁμῶς ὁ Ἀγγελος, καὶ τινὰς δὲν τὸν ἔβλεπε, μόνον ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, καὶ ἀπὸ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον ὁ Πρωτομαῖσσορ, καὶ ἐσημάδουε τὸν τόπον, ἕως ὅπῃ ἐγύρισαν ὅλον τὸν τόπον τὸ γύρον ἐξῶθεν τῇ Βυζαντίου σημαδύοντας. τότε ἀρχίζαν καὶ ἐκτιζαν, καὶ ἐπισάτῃ εἰς τὸ κτίσμα ἔβαλε τὸν Εὐφρατὴν, καὶ ἔδωκέ τε βίον πολὺν καὶ ἐξώδιαζε, καὶ ἐκτίσαν αὐτὴν μετὰ πολλῆς ἐξόδου καὶ πολλῆς φιλοτιμίας, καὶ ἔκαμε μέσα πολλὰ καὶ μεγάλα σπήτια καὶ αὐλαῖς ἀρχοντικαῖς, καὶ ἤφερον ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ τῆς Ῥώμης καὶ ἀπὸ ἄλλας Πόλεις Ἀρχοντας ἀγχινοὺς καὶ ἐνδόξους μετὰ τῇ Λαῷ αὐτῇ, καὶ ἔκαμαν αὐτῶν τὰ σπήτια τὰ θαυμαστὰ τὰ ὠραῖοτατα, καθὼς τὰ εἶχαν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς ἀεργεσίας μεγάλας καὶ τιμὰς Βασιλικὰς, καὶ ἐκατοίκησαν εἰς τὴν Πόλιν, καὶ πόσον τὰς ἐπλούτισε καὶ πύς ἀνέπαυσεν ὁ Βασιλεὺς, ὅτι ὅλοι ἀλησμόνησαν τὰς Πατερίδας αὐτῶν καὶ τὴν δὴμιερίαν, ὅπου εἶχαν. Ἐκτίσε δὲ ὁ Βασιλεὺς καὶ Παλάτιον ἐδικόν τε ποικίλον καὶ ἐξαίρετον, καὶ τὸ Ἰπποδρόμιον, καὶ τὰς δύο Ἐμβόλους, καὶ τὸν Φόρον· ἔστησεν εἰς τὸν Φόρον μίαν κολῶναν μονόλιθον πορφυρᾶν, μεγάλῃ καὶ θαυμαστῇ, καὶ ὑψηλοτάτῃ, ἣ ὁποία φαίνεται ἕως τὴν σήμερον, καὶ ἐπάνω εἰς τὴν κολῶναν ἔστησεν εἷς Ἀνδριανῆτα, τὸν ὁποῖον ἔφερον ἀπὸ τῆς Ἡλιούπολιν τῆς Φρυγίας, ἔχοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἀκτῖνας ἑπτὰ. τὴν δὲ κολῶναν ἤφερον ἀπὸ τῆς Ῥώμης μετὰ καραβίων μεγάλων, καὶ ἀπὸ τῆς μεγαλότητος καὶ τὸ ὑπερβολικὸν βάρος, ἔκαμαν νὰ τὴν φέρων ἀπὸ τῆς Ῥώμης ἕως εἰς τὴν Πόλιν χρόνος ἑξεῖς, καὶ νὰ τὴν ἀνέβασον ἀπὸ τῆς θάλασσαν ἕως ἐκεῖ ὅπῃ τὴν ἔστησαν χρόνον εἷς, καὶ ὅταν ἀνέβαζαν αὐτὴν, ἔφεχε πλῆθος Λαῶν, καὶ ἔβλεπαν καὶ ἐβοήθουν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς μετὰ πολλῆς χαρᾶς ἐμεύραζε τὸ χρυσίον εἰς τὸν Λαόν, διὰ νὰ δαδύεν ποδοθύμως τὴν ὑπηρεσίαν ἐκείνῃ, καὶ ἐκεῖ ὅπῃ ἤθελεν νὰ στήσουν τὴν κολῶναν καὶ νὰ τὴν θεμελιώσων, ἔβαλε τὰς δώδεκα κοφίνους, οἱ ὁποῖοι ἐγέμισαν τὰ περιασώματα τῇ ἑαπεζῶν, ὅταν ἀλόγησεν ὁ Χρυσὸς πύς πρῶτε ἄρτους, καὶ ἐχόρτασαν αἱ πρῶτε χιλιάδες ἄνδρες καὶ γυναῖκων καὶ παιδίων. ἔβαλε καὶ ἁγία Λείψανα, καὶ τὰ καρφία τῶν τιμίων Σπαυρῶν πρὸς φύλαξιν καὶ ἀγιασμόν. ἔκαμεν δὲ τέχνας μεγάλας καὶ κατασκευὰς, καὶ χρυσίον πολὺ ἐξώδιασεν ὁ βασιλεὺς διὰ νὰ στήσῃ αὐτὴν τὴν κολῶναν.

ἐκτι-

ἐκτίσσε δὲ ὁ Βασιλεὺς καὶ μεγάλους Ναοὺς, τὴν Ἀγίαν Σοφίαν, τοὺς Ἀγίους Ἀποστόλους, τὴν Ἀγίαν Εἰρήνην, τὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Μωκίμ, καὶ τοῦ Ἀρχιερατῆγος Μιχαὴλ ἐν τῇ Ἀνάπλῃ, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτάς σκεδὴ πολλὰ καὶ διάχρυσα μὲν λίθων καὶ μαργαριταίων, καὶ ἔδωκε καὶ καθολικὸν ὄρισμόν, νὰ καταλύσων τοὺς ναοὺς τῆς Εἰδώλων ὅπερ εἰσκοινοῦνται, καὶ νὰ κτίζων Ἐκκλησίας τῆς Χριστιανῶν, καὶ τὰ εἰσοδήματα αὐτῶν νὰ δίδωνται εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῆς Χριστιανῶν.

Ἐβαπτίσθησαν δὲ τότε οἱ Ἴνδοι οἱ πλεονεχέστεροι, τῶν ὁποίων ἐδίδαξε τὸν λόγον τῷ Θεῷ Φραγκόντιος ὁ Φιλόσοφος ἀπὸ τῆς Τύρου, μὲν Μεροπίης καὶ Αἰδουσίμης τῆς μαθητῆς αὐτῆς, ὁ ὁποῖος ὑπῆγεν ἐκεῖ, Θεῷ οἰκονομίᾳ, διὰ νὰ ἰδῇ τῶν τόπων ἐκείνων. ὁμοίως ἐπίσδυσαν καὶ οἱ Ἰβηρες ἀπὸ μίας γυναικὸς αἰχμαλώτης Χριστιανικῆς, ἡ ὁποία ἔκαμε θαύματα μεγάλα δυνάμει Θεῷ. Μία δὲ ἡμέρα ὑπῆγεν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰβηρίας εἰς τὸ κυνήγιον καὶ ἐτυφλώθη, καὶ αὐτὴ ἡ γυναικὴ ἐθεράπευσεν αὐτὸν τῇ δυνάμει τοῦ θαυματουργοῦ Θεοῦ, καὶ ἔλαβε τὴν ὑγίαν τῆς ὀφθαλμῶν του. ὁμοίως καὶ οἱ Ἀρμένιοι ἐπίσδυσαν εἰς τὸν Χριστὸν συνεργεῖν τῇ βασιλείᾳ αὐτῶν, καὶ Γρηγορίου τοῦ Ἐπισκόπου αὐτῶν. τῇ δὲ, 20. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἐπληρώθη καὶ ἐτελειώθη τὸ κτίσμα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἔτος ἀπὸ κτίσεως Κόσμου, 5838. τὴν ὁποίαν ὠνόμασεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸ ὄνομα αὐτῆς Κωνσταντινουπόλιν καὶ Νέαν Ῥώμην, καὶ ἐνομοθέτησεν αὐτῇ ἵνα ἔχῃ Σύγκλητον, καὶ Ἀρχοντας, καὶ Μεγιστάνους, καὶ Στρατηγούς. καὶ ἐκαλλώπισε τὴν Πόλιν ἅπασαν εἰς πᾶσαν ὁμορφίαν μετὰ κολώνων καὶ ἀνδριάντων, καὶ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου καὶ χαλκοῦ καὶ μαρμάρου, καὶ ἀπὸ πᾶσαν Πόλιν καὶ χώραν ἤφερε πρᾶγματα, καὶ ἐκαλλώπισεν αὐτὴν, καὶ ἔσεβεν αὐτὴν διὰ ἐγκαινίων ἑορτῶν καὶ πανηγύρεων μεγάλων, νὰ εἶναι Βασίλισσα καὶ Κυρία πασῶν τῶν Πόλεων, καὶ ἔκαμεν ὁ Βασιλεὺς χαρὰν μεγάλην, καὶ δὲ χαρισίαν καὶ ὕμνας εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἐπεκράτησεν ἡ χαρὰ ἡμέρας πολλὰς. καὶ εἰς τὸ ὕστερον ἔκαμε λιτὴν μὲν τῷ Ἀρχιερέως, καὶ Ἱερέων, καὶ μὲν τῶν Ἀρχόντων αὐτῶν καὶ παντὸς τῆς Λαοῦ, καὶ παρέδωκε τὴν Πόλιν τῆς Ὀδηγήτριας, τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκος, ἵνα κυβερνᾷ καὶ διατηρῇ καὶ σκέπῃ αὐτὴν ὡς Κυρία, καὶ Δέσποινα τῆς Κόσμου, ὡς ἔχασα παρρησίαν εἰς τὸν Υἱὸν αὐτῆς τὸν Μονογενῆ καὶ ὁ Λαὸς ὅλος ἐπαίνεσεν τὸν Βασιλέα εἰς τὴν γυναικὴν ταύτην, καὶ εἰς ἐκεῖνα ὅπερ ἔκαμε. Γυρίζει δὲ αὕτη ἡ Κωνσταντινούπολις τὸ γύρον, μίλια, 18.

Τῷ αὐτῷ δὲ, 20. χρόνῳ ὁ Βασιλεὺς εἶδεν ὄραμα, πῶς νὰ ἀποστείλῃ τὴν μητέρα αὐτῆς τὴν Ἀγίαν Ἐλεάνην εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα διὰ νὰ εὕρῃ τὸν τίμιον Σταυρὸν τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰσοῦς Χριστοῦ, καὶ διὰ νὰ φανερώσῃ τῶν Ἀγίων τόπων, ὅπερ ἐγενήθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰσοῦς Χριστός, καὶ ὅπερ ἔκαμε τὰ θαύματα καὶ ἰάματα, καὶ ὅπου ἐσαυρώθη καὶ ἐτάφη καὶ ἀνέστη, τὰ ὅποια διὰ φθόνον ἐκαταπλάκωσαν τὸ ἄθεον καὶ ἀσεβέστατον καὶ ἀχάριστον γένος τῶν Ἑβραίων καὶ ἐ μόνον ὁ Βασιλεὺς εἶδε τὸ ὄραμα, ἀμὴν καὶ ἡ Ἀγία Ἐλεάνη. λαβύσα δὲ χρυσίον πολὺ καὶ Ἀρχοντας καὶ στρατιώτας ὑπῆγεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ὡς ἐφθασεν ἐκεῖ, ὠγῆκεν ὅλος ὁ Λαὸς εἰς

εἰς τοῦτο πάντας τῆς Βασιλείας, καὶ ἐπὶ τὴν αὐτοὺς ἐκάθισεν εἰς τὸ
 κρηθῆναι, καὶ ἐκάλεσε τοὺς Ἑβραῖους, οἱ ὅποιοι ἐσωσάμενοι χιλιάδες
 δύο. Τότε λέγει ἡ Βασίλισσα· ἀπὸ ὅλης ἐσᾶς ἐκλέξατέ μοι τοὺς πλέον
 δοκιμωτάτους, ὅπως ἡξώρην τὸν Νόμον, ὅτι ἔχω ἐρωτήματα πρὸς τοὺς ἐρω-
 τήσω· καὶ ἐκλέξαν ἀπὸ τῆς μέσης αὐτῶν χιλίους, καὶ ἔγραψαν αὐτοὺς,
 καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Βασίλισσαν καὶ ἔδειξαν αὐτοὺς. Τότε ἄρχισε νὰ λέ-
 γη πολλὰ περὶ τοῦ Χριστοῦ, τῆς τε θείας Γεννήσεως, καὶ τοῦ θείου Πα-
 θους. Ὡς ἤκουσαν οἱ ἀσεβέστατοι Ἑβραῖοι, ἦλθε μέγας φόβος καὶ τρό-
 μος εἰς αὐτοὺς, καὶ πάλιν ἀπὸ τοὺς χιλίους ἐκλέξαν πεντακοσίους, καὶ
 ἀπὸ τοὺς πεντακοσίους ἑπτὰ, ἀπὸ τῶν ὁποίους ἦτον ὁ ὄνοματι Ἰου-
 δας, καὶ ἐκάθισαν οἱ ἑπτὰ ἀναμέσον αὐτῶν, καὶ ἔκαμαν συμβῆλιν τί νὰ
 λέγουν πρὸς τὴν Βασίλισσαν, καὶ τί νὰ εἶναι ἡ ζήτησις αὐτῆς. Τό-
 τε ἀπεκρίθη ὁ ὄνοματι Ἰούδας, καὶ εἶπεν· ἐγὼ ἡ-
 ξώρην ὅτι μέλλει νὰ γένῃ ζήτησις διὰ τὸ ξύλον, ὅπου ἐκρέμασαν τὸν
 Μεσίαν οἱ πατέρες ἡμῶν, καὶ βλέπετε νὰ μὴ τὸ ὁμολογήσῃ τις ἀπὸ
 ἐσᾶς, διὰ νὰ μὴ καταλυθῶν αἱ πατερικαὶ ἡμῶν παραδόσεις. διότι ὁ
 Ζακχαῖος ὁ πάππος μου παρήγγειλε Σίμωνος τοῦ πατρὸς μου τοῦ υἱοῦ
 αὐτοῦ, καὶ πάλιν ὁ πατήρ μου ἐμέ, ὅτι, ἡξώρην ὅτι μέλλει νὰ γέ-
 νῃ ζήτησις περὶ τοῦ ξύλου, ὅπου ἐσαυρώθη ὁ Μεσίας, καὶ κάμε νὰ τὸ
 φανερώσῃς προτίτερα παρὰ νὰ σὲ τυραννήσω, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι πλέον
 δεῖν θέλουν βασιλεύσει, μόνον ἐκεῖνοι ὅπως προσκυλῶν τὸν Ἐσαυρωμένον,
 ὅτι αὐτὸς βασιλεύει εἰς αἰῶνας, ὅτι αὐτὸς εἶναι Χριστὸς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ
 τοῦ ζῶντος. Ταῦτα εἶπεν ὁ Ἰούδας πρὸς τὰς ἐκλελεγμένους ἑπτὰ Ἑβραίους,
 καὶ πάλιν εἶπε πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰούδας· εἰ ἐρωτήσῃ ἡμᾶς περὶ τοῦ Σταυ-
 ροῦ ἡ Βασίλισσα, τί νὰ εἰπούμεν; καὶ τῆτοι ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπαν· ὅτι
 ἡμεῖς αὐτὰ τὰ λόγια ὅπου μᾶς εἶπες, ποτὲ δεῖν τὰ ἠκούσαμεν. Πάλιν
 ὁ Ἰούδας εἶπεν· εἰ ἐρωτήσῃ τὸν Σταυρὸν, νὰ μὴ ὁμολογήσῃ τις τί-
 ποτε. Ἡ δὲ Βασίλισσα ὡς εἶδεν, ὅτι ἀργοὺν καὶ δεῖν ἔρχονται, ἔστειλε
 στρατιώτας μετὰ ὀργῆς καὶ θυμοῦ, καὶ εἶπαν πρὸς αὐτοὺς· ἡ Βασίλισσα
 κράζει σας, καὶ ἐλάτε ἐν τῷ ᾧμα. καὶ ὥς ὑπῆγαν μετὰ φόβου πολλοῦ καὶ
 τρόμου, καὶ ἐσάμεινον ἐμπροσθεν τῆς Βασιλείας. Τότε ἄρχισε καὶ εἶπε
 πρὸς αὐτοὺς, ἵνα δείξουν αὐτῇ πᾶς εἶναι κεκρυμμένος ὁ Σταυρὸς, εἰς τὸν
 ὁποῖον ἐσαύρωσαν οἱ πατέρες σας τὸν Χριστόν. Οἱ δὲ Ἑβραῖοι, ὡς ἤκου-
 σαν οὕτως, ἠρνήθησαν, ὅτι οὐδὲ ἠκούσαμεν, οὐδὲ εἶδαμεν περὶ τούτου· καὶ
 πάλιν ἡ Βασίλισσα λέγει πρὸς αὐτοὺς· εἰπατέ μοι τὴν ἀλήθειαν ἵνα μὴ
 θανατώσω ἐσᾶς· καὶ αὐτοὶ ὡς καὶ τὸ πρῶτον ἀρνήθησαν. Τότε λέγει πρὸς
 τοὺς στρατιώτας αὐτῆς· ἀνάψατε κάρμινον καὶ κάψετε αὐτοὺς μέσα. Ὡς
 ἤκουσαν τὴν ἀπόφασιν, ἐφοβήθησαν, καὶ ἐν τῷ ᾧμα ἀπεκρίθησαν ὁμοῦ,
 καὶ εἶπαν τῇ Βασιλίσσει· εἰ ἐθέλῃς ὦ Κυρία ἡμῶν νὰ εὕρῃς τὸν Σταυ-
 ρόν, καὶ ἄλλα εἴτι ἐπιθυμεῖς, τοῦτον τὸν Ἰούδαν ἔπαρε, καὶ ὀξέταξε, καὶ
 αὐτὸς ἡξώρει πᾶσαν ὑπόθεσιν, ὅτι τῆτος εἶναι Προφήτου καὶ δικαίου ἀν-
 δρός Υἱὸς, καὶ τὸν Νόμον ἡξώρει ἀκριβῶς ἀπὸ ὅλης, καὶ ὥς ἐμαρτύρη-
 σαν καὶ ὅλοι οἱ ἐπίλοιποι Ἑβραῖοι. Τότε ὤρισε, καὶ ἄφηκεν ὅλους, καὶ ὑ-
 πῆ-

πῆγαν, μόνον τὸν Ἰάδαν ἐκράτισε καὶ τοῦ λέγει· ζῶν καὶ θάνατος εἶναι, καὶ διάλεξε ἀπὸ τὰ δύο ὅποιον θέλεις νὰ σὲ δώσω. Ὁ δὲ Ἰούδας ἀπεκρίθη· εἴτι ὀείσης Κυρία μου, ποίησον. Ἡ δὲ Βασίλισσα λέγει πρὸς αὐτόν· ἀνὰ θέλης νὰ ζήσης καὶ ἐδῶ, καὶ εἰς τὸν Κόσμον ἐκείνον τὸν Οὐράνιον, εἰπέ μοι ποῦ εἶναι ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ κεκρυμμένος. Ὁ Ἰούδας ἀπεκρίθη· καθὼς ἔχου ταῦ ὑπομνήματα· ἀμὴ ἡμεῖς ἡμεῖς νεοί, καὶ αὐτὰ ὅπου ὀρίζεις εἶναι περὶ πλείονος ἀπὸ διακοσίας χρόνους, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἡξάρωμεν ἡμεῖς ποῦ εἶναι ὁ Σταυρὸς, καὶ ποῦ τὸν ἐκρυψαν; Ἡ Βασίλισσα λέγει πρὸς αὐτόν· πῶς εἰς τὸν καιρὸν τὸν παλαιὸν τῇ Γονέων σου ὅπου ἐπολεμήθη ἡ Ἱερουσαλήμ, καὶ ὅσοι ἀπέθαναν ἐκεῖ μνημονόονται καὶ οἱ τόποι αὐτῶν καὶ οἱ τάφοι; Καὶ τῆτος ἀπεκρίθη, ἀπὸ τὰ συγγράμματα. ἀμὴ διὰ τῆτο ὅπως μὲ ἐρωτᾷς, διὰ τὸν Σταυρὸν, δεῖν ἔχομεν ἐγγράφως τίποτε. Ἡ βασίλισσα λέγει πρὸς αὐτόν· δεῖν μὲ εἶπες τὴν ὥραν ἐποῦτῳ, ὅταν σὲ ἠρώτησα περὶ τοῦ Σταυροῦ, ὅτι εἶναι ὑπομνήματα; Ὁ Ἰούδας εἶπεν· ἀπὸ τὸν φόβον μου τὸ εἶπα, ἀμὴ τίποτε δεῖν ἡξάρω. Ἡ βασίλισσα λέγει· ἐγὼ ἡξάρω, ὅτι ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον χροικῶ πᾶς ἐσαυρώθῃ ὁ Χριστός, μόνον δεῖξέ μου τὸν Κρανίον τόπον καὶ ἐγὼ θέλω ὀρίσει ἀνθρώπους νὰ καθαρίσαν τὸν τόπον ἐκεῖνον, νὰ εὗρω τὴν ἐπιθυμίαν μου. Ὁ Ἰούδας λέγει· Κυρία, εἴτι θέλεις κάμε εἰς ἐμέ· ἔτε ἤκουσα, ἔτε ἡξάρω τὸν τόπον, ἔτε ἐγγράφως τὸ εἶδα, καὶ ποίησον ὡς ὀείσης. Τότε ἐν τῇ ᾧμα ὤρισεν ἡ βασίλισσα, καὶ ἔβαλαν αὐτὸν εἰς ἑνα ξηροπήγαδον βαθύ, καὶ ἔκαμεν ἡμέρας ἑπτὰ ἐκεῖ σφαιλισμένος χωρὶς νερόν, καὶ ἐγένετο ὡς ἀπεθαμμένος ἀπὸ τὴν πείναν καὶ ἀπὸ τὸ σκοτίδι ὅπως δέσκετο, καὶ μεγαλοφώνως ἐβόα· ἀγαλέτέ με ἀπ' ἐδῶ, καὶ ἐγὼ νὰ σᾶς δείξω τὸν τόπον, ὅπως ἐσαυρώθῃ ὁ Χριστός. Οὕτως τὸν εὐγαλαν, καὶ ἦλθεν ἐμπροσθεν τῆς Βασιλίσσης, καὶ ὑπῆγαν ὁμᾶς εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἐσταυρώθῃ ὁ Κύριος, καὶ δεῖν ἡξάρει καλὰ ποῦ εἶναι κεκρυμμένος ὁ Σταυρὸς, καὶ τότε ἐμπροσθεν τῆς Βασιλίσσης ἔπεσεν εἰς προσόχῳ, λέγων· Δέσποτα Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὸν ἀνθρώπον κατ' εἰκόνα σου, καὶ δεσπόζων τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, καὶ ὅλα τοῦ Κόσμου τὰ ἄνω, καὶ τὰ κάτω, καὶ διὰ τὴν σωτείαν τῇ ἀνθρώπων ἐπεμφας τὸν Υἱόν σου τὸν Μονογενῆ, καὶ ἐγένετο ἀνθρώπος καὶ ἀπέθανε, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη, δέομαί σου, φανέρωσον ἡμᾶς τὸν κεκρυμμένον Θησαυρὸν τὸν τίμιον Σταυρὸν ποῦ δέσκεται, καὶ ὤρισε ἵνα ἀνέβῃ καπνὸς μυρωδίας ἐκ τοῦ τόπου ἐκείνου, ἵνα καὶ γὰρ ὁ ἁμαρτωλὸς πιστεύσῃ εἰς τὸν Υἱόν σου τὸν ἐσταυρωμένον Χριστόν. Ὡς ἐδεήθη, ὡς τῇ θαύματος, ἐν τῇ ᾧμα ἐσείδῃ ὁ τόπος, καὶ ἀγῆκε καπνὸς μυρωδίας ἀρωμάτων ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου ἦτον ὁ Σταυρὸς κεκρυμμένος, καὶ ἐθαύμασαν πάντες καὶ ἡ Βασίλισσα. Τότε ἀχαιρήσας ὁ Ἰούδας εἶπεν· ἐπ' ἀληθείας Χριστέ, σὺ εἶ ὁ Σωτὴρ τοῦ Κόσμου, σὺ εἶ τοῦ ζώντος Θεοῦ Υἱός, καὶ δέομαί σε συγκαταριθμησόν με μετὰ τῶν Πρωτομάρτυρος Στεφάνου, ὅτι καὶ γὰρ μέλος αὐτοῦ εἰμί· καὶ λαβὼν ἀξίνῳ, ἤγουν τζαπί, μετὰ Ἀρχόντων πολλῶν ἔσκαψαν ἕως πήχαις, 20. καὶ ἤνυσαν τὰς

ἦν Σταυρός, τῷ Χριστῷ, καὶ τῷ δύο Λησῶν, ὅπως ἐσταυρώθησαν ὁμῶς, καὶ ἐπῆρσαν αὐτὰς καὶ ἔδωκε τῆς Βασιλίσσης, καὶ ἐχάρη χαρὰν μεγάλῃ. Τότε λέγει ἡ Βασίλισσα τῷ Ἰέδᾳ· πῶς νὰ ἐγνωρίσωμεν, ποῖος εἶναι ὁ Σταυρός τῷ Χριστῷ; καὶ εἰς ὀλίγον ἐβάσταζαν εὐὰν ἀπεθαμμένον εἰς τὸ κρεββάτι, καὶ ὑπῆγεναν νὰ τὸν θάψωσι. Ὡς εἶδεν ὁ Ἰούδας, ἔδραμε καὶ εἶπε, καὶ ἤφεραν τὸν ἀπεθαμμένον ὁμοῦς εἰς τὴν Βασίλισσαν, καὶ λέγει αὐτῇ, Κυρία μου, πόρα νὰ γνωρίσης ποῖον εἶναι τὸ ξύλον ὅπως ζητεῖς, καὶ θέλεις ἰδῆ καὶ τὴν δυνάμιν αὐτοῦ. Οὕτως ἔβαλαν ἀπ᾽ αὐτὴν εἰς τὸν νεκρὸν ἀρχὴ τὸν εὐὰν σταυρὸν, καὶ σημεῖον δὲν ἐφάνη. ἔβαλαν καὶ τὸν δεύτερον, καὶ ὁμοίως δὲν ἔγινε, διότι αὐτοὶ ἦσαν τῷ δύο Λησῶν· ὅτε δὲ ἔβαλαν τὸν τρίτον, ὁ ὁποῖος ἦτον τῷ Χριστῷ, ἐν τῷ ἅμα ἐσηκώθη ὁ ἀπεθαμμένος ἀπὸ τὸ κρεββάτι, καὶ ἐπάτησεν εἰς τὰς πόδας τῶν καὶ ἐφανερώθη ἡ δυνάμις καὶ ἡ δόξα τῷ Θεῷ καὶ τιμίᾳ Σταυρῷ. Τότε πολλοὶ τῷ Ἑβραίων, ὡς εἶδαν τὸ θαῦμα, ἐπίστρεψαν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν· ἡ δὲ μακαρία Ἑλσὴ ἐχάρη μεγάλως καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν, καὶ ἐθαύμασε καὶ εἰς τὴν πίσιν τῷ Ἰέδᾳ, καὶ λαβῆσα τὸν τίμιον Σταυρὸν μετὰ φόβου καὶ δόλαβείας καὶ χαρᾶς, ἔκαμε σεντῆκι χρυσὸν μετὰ λίθων τιμίων καὶ μαργαριταρίων, καὶ ἔβαλεν αὐτὸν μέσα, καὶ ἐσφάλισε τιμίως καὶ δόλαβως· περὶ δὲ τὰς ἡλῆς, ἦγεν τὰ καρφία ὅπως ἐκάρφωσαν τὸν Χριστόν εἰς τὸν Σταυρὸν, εἶχε λύπην ἡ Βασίλισσα πῶς δὲν δίδεσθαι· καὶ ἔτι πάλιν ἐκραγε τὸν Ἰέδαν, καὶ τῷ λέγει, νὰ γνῇ ζητήσις. καὶ δεηθεὶς ὁ Ἰέδας μετὰ καὶ ἄλλων Χριστιανῶν ἐν τῷ τῷ Κρανίῳ τόπῳ, ἔγινε σημεῖον, καὶ ἔλαμψεν ὁ τόπος, ὅπως ἦσαν τὰ καρφία, καὶ ἔσκαψαν καὶ ἤραν αὐτὰ λάμποντα ὡς ὁ ἥλιος. καὶ ἰδῆσα ἡ Βασίλισσα καὶ ὁ λαὸς, ἐδόξασαν τὸν Θεόν, καὶ ἔβαλε καὶ αὐτὰ εἰς τὸ σεντῆκι, ὅπως ἦτον ὁ Σταυρός· τὸν δὲ Ἰέδαν ἐβάπτισεν ἡ Βασίλισσα, καὶ ἔκαμεν αὐτὸν Ἀρχιερέα Ἱεροσολύμων, μετωνομάσας Κυριακόν. διότι τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, ὅπως ἐπῆγεν ἡ Βασίλισσα ἐκεῖ, ἀπέθανεν ὁ Ἀρχιερεὺς τῷ τόπῳ τῷ Ἱεροσολύμων.

Μετὰ ταῦτα ἡ εὐσεβεστάτη Βασίλισσα ἀνοδόμησεν ἐκεῖ Ἐκκλησίαν ὡραίαν καὶ μεγάλην καὶ περιβοήτους, εἰς τὸ Ἅγιον Μνήμα τοῦ Κυρίου, εἰς τὸν τόπον τοῦ Κρανίῳ, εἰς τὴν Βηθλεὲμ, εἰς τὸ Ὄρος τῷ ἐλαιῶν, καὶ εἰς ἄλλους τόπους, ὅπου ὁ Χριστὸς περιεπάτησε καὶ ἔπαθε σαρκί, καὶ Ἀγίων πολλῶν Ναῶν, τὰ ὅποια γράφομεν καταλεπτῶς· πρῶτον ἔκτισε Ναὸν ὑπερθαύμασον εἰς τὸν ζωοποιὸν Τάφον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι μέγας καὶ πάντερπνος τρογγυλοειδής, καὶ εἶναι εἰς τὸ μέσον τῆς Ἀγίας Πόλεως Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἔχει τρεῖς, 2. ἔχει καὶ καμπαναεῖον ὡραιότατον κολλημένον μετὰ τὸν πανάγιον Ναόν, καὶ φαίνεται ἀπὸ μακρόθεν εἰς τόπον τῆς Ἀγίας Τειάδος. ἡ δὲ μία τρεῖς, ὅπου εἶναι ἀπ᾽ αὐτὴν τῷ Ἀγίῳ Τάφῳ, εἶναι ἀσκέπαστη, ὅτι ἀπ' ἐκεῖ κατεβαίνει τὸ Ἅγιον Φῶς τῷ ἁγίῳ καὶ μεγάλῳ Σαββάτῳ. ἡ δὲ ἄλλη τρεῖς εἶναι σκεπασμένη μὲν μολύβδῳ, καὶ ἀπὸ μέσα εἶναι ἐνδυμένη ξύλινῃ ἕως τὰς ζωνάρια τῷ τοίχῳ, καὶ ἀπὸ τὴν ζώνῃ καὶ κάτω εἶναι ἰσοεισμενοὶ με-

τὰ μωσίς χρυσῶς ὅλοι οἱ Προφῆται, καὶ ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνος καὶ ἡ Ἁγία Ἐλεάνη ἡ Μήτηρ τῆς Ἁγίου Κωνσταντίνου, καὶ παρακάτω τῆς Προφητῆς εἶναι μάρμαρα πορφυρᾷ κεκολλημένα εἰς τὸν τοῖχον τῆς Ἱσορείας, καὶ γύρωθεν εἶναι τὰ κατηχόμενα τῆς Ἁγίας Τάφου. εἶναι καὶ κολώναις μαρμαρέναις, ὅκτω, καὶ ποδάρια ὅκτω ὀξωπέταστα ὅλα, καὶ κάτω εἰς τὸ ἔδαφος εἶναι κολώναις, 16. καὶ κιότια χοντρά δέκα. καὶ εἰς τὸ μέσον τῆς ῥέλας εἰς τὸ ἔδαφος εἶναι κεβέκλιον πέτεινον ὠραιότατον, καὶ μέσον τῆς κεβουκλίας εἶναι ὁ Ἅγιος Τάφος τῆς Κυρίας, καὶ ἐμπαίνωντες τὴν πόρταν τοῦ Ἁγίας Τάφου, κείμεται ὁ λίθος ὁ ἀποκυλιδεὶς ἐκ τοῦ μνήματος, καὶ εἶναι ὡς περ ἁγία ῥάπεζα ἁσπρη ὠραιότατη. Ὁ Ἅγιος Τάφος εἶναι μαρμαρένιος ὠραιότατος, καὶ ἀπάνωθεν τῆς Ἁγίας Τάφου κρέμονται κανδήλαις, 38. ἀποίμνταις. εἶναι καὶ ἰσορυσμῆος ὁ ἐνταφιασμός τῆς Χειρῶν, καὶ ἡ Ἀνάστασις, καὶ ἡ Ἀνάληψις. καὶ εἰς τὸν γύρον τῆς Τάφου εἶναι μάρμαρα κολλημένα εἰς τὸν τοῖχον, καὶ εἰς τὸ ἔδαφος παρ' αὐτῶν ὀλίγον, ὅσον δύο βήματα ποδός, εἶναι ὁ λίθος ὅπως ἐκάθισεν ὁ Ἀγγελος καὶ εἶπε ταῖς Γυναιξί. „τί ζητεῖτε; ἠγέρθη, ἔκ ἐσιν ὧδε“. καὶ ἀνῶθεν τῆς λίθου κρέμονται κανδήλαις, 4. καὶ ἀπάνω τῆς Ἁγίας Τάφου εἶναι κεβέκλιον μικρὸν μολυβοσκεπάσον, βασιζόμενον ὑπὸ 12. στύλων πορφυρῶν χρυσοκεφάλων. εἶναι καὶ ἰσορυσμῆον μετὰ μωσίς χρυσῶς, καὶ ἐκεῖθεν κατεβαίνει τὸ φῶς τῷ μεγάλῳ Σαββάτῳ, ὥρα τῆς ἑσπερινῆς, καὶ προσεγγίζοντας εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον, εἶναι Παρακλήσια τῶν Αἰρετικῶν, Ἀρμενίων, Ἰακωβιτῶν, Ἰνδιανῶν, Νεστοριανῶν. Οἱ δὲ Ὀρθόδοξοι ἔχον τὸ Καθολικὸν τῆς Ναοῦ, καὶ ἀνάμεσον τῆς ῥέλας ἔχει καμάραν μεγάλην, καὶ εἶναι ἰσορυσμῆη μετὰ μωσίς ἡ Ἀνάληψις τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χειρῶν, καὶ ὁ Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου, καὶ κρέματα μία κανδήλα, καὶ ἀποκάτω τῆς τρέλας εἰς τὸ ἔδαφος εἶναι ὁ ὀμφαλὸς τῆς γῆς, ἡ μέση τῆς Κόσμου, καὶ κρέματα ἀνῶθεν πολυκανδήλων. εἶναι καὶ κολώναις μεγάλαις, 4. εἰς τὴν αὐτὴν ῥούλαν εἶναι τὸ βῆμα τῆς Ναῦ, ὅπως λειτουργῶν οἱ Ὀρθόδοξοι. εἶναι καὶ ἰσορυσμῆον μετὰ μωσίς. εἶναι καὶ ρεάμματα γεγραμμένα. „Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός, γινώτε Ἐθνη καὶ ἡττάδε“. καὶ γύρωθεν τῆς βήματος ἔχει κολώναις, 12. καὶ ἐπάνω κανδήλας, 4. ἐκεῖ εἶναι ὁ θρόνος τοῦ Πατριάρχου. φέγγον καὶ ὀμωρὸς εἰς τὴν ἁγίαν ῥάπεζαν κανδήλαις, 30. καὶ ἡ ἁγία ῥάπεζα εἶναι μετὰ τέσσαρα πλευρῆς. Ὁπίθεν τοῦ Ἁγίας βήματος εἶναι ἡ φυλακὴ τῆς Χειρῶν, ἀπέχουσα ἀπὸ τοῦ ἁγίου Βῆματος ποδάρια 15. αὐτὴ εἶναι καὶ τῆς Χειρῶν ἡ κλᾶπα, ὅπως ἔβαλαν τὰ ποδάρια τῆς Χειρῶν μαρμαρένη. ἔχει καὶ ῥάπεζαν, ὅπως λειτουργῶν. ἄπτεν καὶ κανδήλας, 4. καὶ ἐμπροσθεν εἶναι ὁ Τάφος, ὅπως ἔκαμαν τὰ καρφία καὶ ἐσαύρωσαν τὸν Χριστὸν εἰς τὸν Σταυρόν. καὶ αὐτὴ ὀμωρὸς εἰς τὸ Παρακλήσιον τῶν Ἰταλῶν εἰς τὸ ἔδαφος ἔχει μάρμαρον λευκὸν στρογγυλόν, καὶ εἰς τὴν μέσῳ ἔχει ῥύπαν, καὶ βάσαν τὸ ἀφτί της οἱ ἀνδραποῖ, καὶ ροικῶν κτύπον καὶ βολὴν χαλκίως. καὶ ὀπίσω εἰς τὸ ἁγιον βῆμα εἶναι ὁ τόπος, ὅπως διεμέρισαν τὰ ἱμάτια τῆς Κυρίας. καθὼς λέγει ὁ Προφήτης. „Διεμέρισαντο τὰ ἱμάτιά μου ἐαυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν μου ἔβαλον κλῆρον“. ἡ δὲ ἀριστερὰ τῆς Ἁγίας

Τάφος πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀγίας βήματος ἀνέβαινε σκαλίδια, 15. καὶ σε-
βαίνει εἰς τὸν Γολγοθᾶ, ὅπερ ἐσαυρώθη ὁ Κύριος. αὐτοῦ ἐσκοτίσθη ὁ
ἩΉλιος. αὐτὸς εἶπε ὁ Δαυὶδ, „μνήθητί με Κύριε ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου“.
ἐκεῖ εἶναι ἡ Σταυρώσις τῆς Χρυσῆς ζωγραφισμένη. φέγγον κανδήλια, 15.
καὶ ὁ Γολγοθᾶς εἶναι σταυροδόλι κτισμένος, καὶ ἰσορυσμένοι μετὰ μωσίου
οἱ Προφῆται καὶ ὁ Ἀβραάμ, ὅπερ θυσιάζει τὸν Ἰσαάκ. αὐτὸς εἶναι ὁ τό-
πος, ὅπερ ἔκαμε τὴν θυσίαν, καὶ τὸ ἔδαφος τοῦ Γολγοθᾶ εἶναι ἰσορυσ-
μένον μετὰ μωσὶς παντέρπων. ὀπίσω δὲ τῆς Γολγοθᾶ καταβαίνει σκα-
λῖα, 30. κάτω, καὶ εἶναι ὁ Ναὸς τῆς Ἀγίας Ἐλσῆς, καὶ ἔχει κολώναις
μαρμαρύναις, 4. καὶ ἡ δύο βασάζον τὸ νερὸν χειμῶνα καὶ καλοκαίριον.
εἶναι καὶ αὐτὸς τῆς Ἀγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου ὁ θρόνος. ἀπ' αὐτοῦ καὶ
κάτω σκαλῖα, 12. εἶναι τὸ σπήλαιον ὅπου ὤρεθι ὁ Σταυρὸς τῆς Κυ-
ρίου, καθὼς τὸν ἦσαν ἡ Ἀγία Ἐλσῆ χασμένον. ἔχει καὶ ἑσάπεζαν,
ὅπερ λειτουργῶν, φωταγωγῶν καὶ κανδήλια, 4. καὶ ἐμφορῶν τῆς Ἀγίας Τά-
φου, ἀντικρυς τῆς πόρτας, εἶναι ὁ τόπος, ὅπερ ἐσαβάνωσαν τὸν Χριστὸν,
καὶ τὸν ἐκνήδωσαν ὁ Νικόδημος, καὶ ὁ Ἰωσήφ ἐν σιῖδόνι καθαρᾷ, καὶ αὐ-
τὸς ὁ τόπος εἶναι πλημιστὸς μετὰ μάρμαρα πορφυρᾶ καὶ μαῦρα, καὶ ἀνωθεν
κρέμονται κανδήλια, 8. καὶ φωταγωγῶν ἀσπιδῶς. αὐτὸς ἔχει καὶ κολώναις
μεγάλαις μαρμαρύναις, 4. καὶ σταυροδόλι. εἶναι καμάραις εἰς τὸν Ναὸν,
30. ἔχει καὶ πόρταις ὁ Ναὸς, 3. ἡ μία εἶναι δυσικᾶ. ἀπ' αὐτοῦ ἦλθεν
ἡ Ὁσία Μαρία νὰ ἔμπη εἰς τὸν Ναὸν, καὶ ἐμποδίσθη ὑπὸ Ἀγγέλων γὰρ
μὴ ἔμπη εἰς τὸν Ναὸν, καὶ ἀπάνω τῆς πόρτας εἶναι ἰσορυσμένη ἡ Ὑ-
περαγία Θεοτόκος ὁ ἀντιφανιδεῖσα αὐτῇ τῇ Μαρίᾳ ὅπερ τῆς εἶπεν, εἰ
τὸν Ἰορδάνην περάσης θέλεις εὐρῆς ἀνάπαυσιν. αἱ δὲ ἄλλαι δύο πόρταις
τῆς Ναὸς εἶναι πρὸς μεσημβρίαν. ἔχουν κολώναις μαρμαρύναις, 6. καὶ
πορφυραῖς, 3. εἶναι καὶ τὰ ἀνώφλια γλυπτὰ. αὐτοῦ ἔχει σὺν κεντρικὸν
πέριον ὡραιότατον, καὶ ἰσορυσμένον μετὰ μωσὶς. αὐτὸς ἐκάθισεν ὁ Βα-
σιλεὺς καὶ ἔκρινε, καὶ ἡ περικαλλὴς αὐλὴ τῆς Ἀγίας Τάφου εἶναι ὅλη μαρ-
μαροπλημισμένη. εἶναι κίονια, 4. καὶ ἐπάνω αὐτῆς ἔβαλαν τὸν Σταυρὸν
εἰς τὸν νεκρὸν καὶ ἀνέστη, ὅταν ὤρεθι ὁ Σταυρὸς τῆς Κυρίου. εἶναι αὐτοῦ
τρεις Ἐκκλησίαις, τῆς Ἀγίας Ἀναστάσεως τῆς Χριστοῦ, καὶ τῆς Ἀγίων
τεσσαράκοντα Μαρτύρων, καὶ τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, καὶ τῆς
Μυροφόρων. αὐτοῦ εἶδεν ἡ Μαγδαλὴν Μαρία τὸν Χριστὸν μετὰ τὴν ἔγερ-
σιν, καὶ θαρρῶσα ὅτι ὁ κηπουρὸς εἶναι, εἶπε, „Κύριε, πᾶς τὸ σῶμα τοῦ
„Ἰησοῦ μετέδεικας“; καὶ ὁ Κύριος εἶπε πρὸς αὐτὴν, „Μαρία, μή μου
„ἄπες, ἔγω γὰρ ἀναβέβηκα πρὸς τὸν Πατέρα“. ἀπ' αὐτῆς καὶ ἀνωθεν εἶ-
ναι τὸ Πατριαρχεῖον, καὶ παραπάνω ἡ Ὀδηγήτρια, ὅπερ κάθονται καλο-
γραῖς. ἀπ' αὐτῆς ἔσεκον ἡ Θεοτόκος καὶ ἔβλεπε τὸν Υἱὸν τῆς εἰς τὸν Σταυ-
ρὸν καὶ ἐθρήνει. ἀπέχει ἀπὸ τὸν Ἅγιον Τάφον σάδιον ἓν.

ἔχει δὲ εἰς αὐτὰ τὰ μέρη Μοναστήρια, 16. δυσικὰ τοῦ Ἀγίου Τάφου.
πρῶτον ὁ Πρόδρομος, ὁ μέγας Γεώργιος, ὁ μέγας Δημήτριος, ὁ μέγας
Νικόλαος, ἡ Ἀγία Θέκλα, ἡ Ἀγία Ἄννα, ὁ Ἅγιος Εὐθύμιος, ἡ Ἀ-
γία Αἰκατεῖνα, ὁ Ταξιάρχης Μιχαὴλ, ἑπὶ τὸς Ναὸς τῆς Ἀγίας Γεωργίας,

ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, καὶ ὁ Ἅγιος Βασίλειος. ταῦτα τὰ Μοναστήρια εἶναι, ὅπου δέσπονται τὴν σήμερον μέσα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ κρατῶνται οἱ Ὀρθόδοξοι. ἐν δὲ τῷ καιρῷ τῆς Ῥωμαίων ἡσων Μοναστήρια καὶ Ἐκκλησίαι, 365. καὶ σήμερον κρατῶνται πολλὰ παρὰ τῶν ἀσεβῶν. Κατὰ ἀνατολὰς δὲ τῆς Ἁγίας Τάφου, μέσα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, στάδια, 4. εἶναι τὰ Ἅγια τῆς Ἁγίων, καὶ τὸ Ἱερὸν, ὅπου ἐδίδασκεν ὁ Χριστός. αὐτὴ ἐσφάγη ὁ Ζαχαρίας ὁ πατὴρ τῆς Προδρόμου. αὐτὴ καὶ ὁ πρεσβύτερος Συμεὼν τὸν ἐδέχθη. αὐτὴ μέσα εἶναι καὶ μία πέτρα θεοκρέμασις. ὁ Ναὸς εἶναι μέγας στρογγυλοειδὴς μετὰ ξέλαν μολιβοσκεπαστῶν, ἰσορυσμῶν ἐσωθεν καὶ ἔξωθεν μετὰ μωσίσ. ἔχει καὶ αὐτὴν μεγάλῃ, καὶ εἰς τὴν μίαν μερῶν τῆς αὐτῆς κατὰ ἀνατολὰς εἶναι ἡ τετράπορτος πύλη, ὅπου ἐμπήκεν ὁ Χριστός μετὰ βαίαν καὶ κλάδων, καὶ εἶναι κεκλεισμένη ἕως τὴν σήμερον. αὐτὴ πλησίον εἶναι καὶ τῆς Πιλάτου ἡ αὐλὴ, καὶ τὸ Πραιτώριον, καὶ αὐτὴ παρακάτω εἶναι ἡ βορρατικὴ Κολυμβήθρα ἡ κατὰ Ἰουδαίους Βηθεσδα. ἔχει καὶ Ναὸν αὐτῆς Ἰωαννῆς καὶ τῆς Ἀννης τῆς Μητρὸς τῆς Θεοτόκου. αὐτὴ πλησίον εἶναι ὁ λάκκος, ὅπου ῥῥίζαν οἱ Ἑβραῖοι τὸν Ἱερεμίαν. ἀπέχει ἀπὸ τὸν Ἅγιον Τάφον στάδια, 4. Ταῦτα τὰ Μοναστήρια εἶναι, ὅπου δέσπονται μέσα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. ἔξωθεν δὲ τῆς Ἁγίας Πόλεως στάδια, 4. ἀπὸ τὸν Ἅγιον Τάφον μεσημβρινὰ εἶναι ὁ οἶκος τοῦ Δαβὶδ παμμεγέθους. ἐκεῖ ἤρμωσε τὸ Ψαλτήριον. ἐκεῖ μέλει τὰ γυναικαὶ καὶ ἡ Κεῖσις, τὰ ξεχύση ὁ πύρινος ποταμὸς τῆς Κολάσεως. καὶ κοντὰ τῷ οἷκῳ Δαβὶδ εἶναι ἡ Κοιλιάδα τῆς κλαυθμῶτος, καὶ παρακάτω ὀλίγον εἶναι τὸ Μοναστήριον τῆς Ἁγίας Ἰακώβου τῆς Ἀδελφοφύας, καὶ ἔχοντο οἱ Ἀρμενιοὶ. καὶ παρέκει ὀλίγον εἶναι τὰ σπήτια Ἰωάννης τῆς Θεολόγου. καὶ πάλιν ἀπ' ἐκεῖ ὀλίγον εἶναι ὁ Ναὸς, ὅπου ἐκτίσεν ὁ Σολομών, ἡ Ἁγία Σιών. καὶ αὐτὴ εἰς τὴν Ἁγίαν Σιών εἶναι ὁ οἶκος τῆς Θεοτόκου, καὶ τῆς Ἁγίας Ἰωάννης τῆς Θεολόγου. αὐτὴ ἐπαράλαβεν ὁ Ἰωάννης τὴν Θεοτόκον εἰς τὰ ἴδια, κατὰ πῶς λέγει ὁ Εὐαγγελιστής, „Γυναίκα, ἴδε ὁ υἱός σου“. καὶ εἰς τὴν Ἁγίαν Σιών εἰς τὸν οἶκον τῆς Θεοτόκου ἐγένετο ὁ δεῖπνος ὁ μουσικός, καὶ ὁ νιπτήρ. αὐτοῦ ἐκατέβη τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπὶ τῆς Ἁγίας Ἀποστόλης. αὐτὴ ἐκοιμήθη ἡ Θεοτόκος, καὶ ἐσωμάχθησαν οἱ Ἀπόστολοι ὑπὸ γαφῶν καὶ ἐκνήδυσαν αὐτῆς τὸ Ἅγιον Σῶμα εἰς Γεθσημανῇ τὸ Χωρίον. καὶ αὐτὴ εἶναι ἄλλη φυλακὴ τῆς Χρυσῆς. αὐτὴ εἶναι καὶ ὁ Τάφος τῆς Προφητῶν Δαβὶδ καὶ Σολομώντος, καὶ τοῦ πρεσβύτερου Συμεὼν, καὶ τῆς Πρωτομάρτυρος Στεφάνου. αὐτὴ εἶναι καὶ ἄλλα πολλὰ θαύματα. εἶναι μακρὰ ἡ Ἁγία Σιών ἀπὸ τὸν Ἅγιον Τάφον μίλιον, 1. καὶ παρακάτω εἶναι τὸ πηγάδι τῆς δικαίας Ἰακώβ. καὶ παραπάνω αὐτῆς πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ εἶναι τῆς Σιλωάμ ἡ Κολυμβήθρα. ξεμακραίνει καὶ ὁ ἀγρός τῆς Κεραμέως ὁ εἰς ταφὴν τῆς Ἑσάν, ὅπου θάπτονται οἱ Καλόγεροι ἀπὸ τὸν Ἅγιον Τάφον μίλιον, 1. ἀπέχει καὶ ἡ Κολυμβήθρα τῆς Σιλωάμ ἀπὸ τὸν Ἅγιον Τάφον μίλιον, 1. καὶ παραπάνω στάδια, 4. εἶναι τὸ μνημεῖον Ἰακώβου τῆς Ἀδελφοφύας, καθὼς τὴν ῥῥίζαν οἱ Ἰουδαῖοι ἀπὸ τὸ πτερύγιον τῆς Ἱερῆς. κατὰ ἀνατολὰς δὲ τοῦ Ἁγίου Τάφου, ἔξω τῆς Πόλεως, εἶναι ἡ Γεθ-

Γεθσημανή, καὶ ἐκεῖ εἶναι ὁ τάφος τῆς Θεοτόκου, καὶ ὁ Ναὸς εἶναι μετὰ δώματος. καὶ ἡ ὡραία πύλη ἔχει κολώναις μαρμαρέναις, 8. καὶ κατεβαίνει σκαλῖα 48. κάτω, καὶ δέξιναι τὸν Ναὸν, καὶ εἰς τὸ μέσον τοῦ Ναοῦ εἶναι καβέκλιον πέτριον, καὶ εἰς τὸ μέσον τῶ καβεκλίου εἶναι ὁ Ἅγιος Τάφος τῆς Θεοτόκου μαρμαρένιος, λευκός, ὡραιότατος, καὶ κρέμονται κανδήλια, 18. αὐτὴ ἔχει μίαν πόρταν κλεισμένην, καὶ ἀπ' αὐτοῦ μέλλει νὰ εὕγῃ ὁ πύρινος ποταμός. αὐτὴ πλησίον εἶναι τὸ σπήλαιον, ὅπου ἦτον ὁ Χριστὸς μετὰ τῆς Ἀποστόλης κρυμμένος, καὶ τὴν νύκτα ἐκεῖνῳ ἐπῆγαν εἰς τὸν κῆπον, καὶ ὁ Ἰέδας ὁ ποροδότης ἤφερε τὴν σπείραν τῆς Ἰουδαίων, καὶ ἐπίασαν τὸν Χριστὸν, καὶ τὸν ἐπῆγαν εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς. αὐτὴ ἐποίησεν ὁ Πέτρος τὸ ἀφτὶ τοῦ Μάλχα, καὶ παρέκει ὀλίγον εἶναι ὁ τόπος, ὅπου ἐπροσέχετο ὁ Χριστός. καὶ παρέκει ὀλίγον εἶναι ὁ τόπος, ὅπου ἐκάθισε καὶ ἐβλεπε τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ εἶπεν· „ Ἱερουσαλὴμ, Ἱερουσαλὴμ, ἡ ἀποκτείνουσα τὰς Προφῆτας καὶ λιθοβολῶσα τὰς ἀπεσταλμένους. ἰδὲ ἀφίεται, ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος, καὶ ἐ μὴ μείνῃ λίθος ἐπὶ λίθον “. Ἀπέχει ἡ Γεθσημανὴ ἀπὸ τὸν Ἅγιον Τάφον μίλιον, 1. καὶ ἐπάνω τῆς Γεθσημανῆς εἶναι τὸ ὄρος τῆς Ἐλαιῶν, ὅπου ἀνελήφθη ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς Οὐρανούς, καὶ ἔχει Ναὸν παμμεγέθη, καὶ εἰς τὸ μέσον τῶ ναοῦ ἔχει καβέκλιον ὡραιότατον, καὶ ἔχει κολώναις μαρμαρέναις, 15. καὶ εἰς τὴν μέσῃ τῶ καβεκλίου τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὸ πάπμα τῶ Χριστοῦ βερόμενον εἰς τὴν πέτραν ὅπου ἐπάπτε, καὶ ἀνελήφθη εἰς τὰς Οὐρανούς, καὶ κρέμονται κανδήλια, 4. καὶ φωταγωγῶν νύκτα καὶ ἡμέραν. καὶ κατεβαίνοντας σκαλῖα, 30. εἶναι ὁ Τάφος τῆς Ἀγίας Πελαγίας, καὶ λείπει ὁ τάφος ἀπὸ τὸν τοῖχον μισὸ ποδάρι ἀνθρώπου, καὶ ὅποιος ἔμπη ἐκεῖ, πιαίνεται, καὶ εὐὸν δὲν ὁμολογηθῇ ταῖς ἀμαρτίαις τῶ, δὲν ἡμπορεῖ νὰ εὕγῃ ἀπ' ἐκεῖ. εἶναι καὶ τὸ κελλὶ ὅπου ἀσκήτῳ. κρέμονται καὶ ἐκεῖ κανδήλια, 3. ἀκοίμῃται. καὶ ἀπ' ἐκεῖθεν σάδια, 2. εἶναι ἡ Γαλιλαία, ὁ ἐν Κανᾷ γάμος ὅπου ἔκαμιν ὁ Χριστὸς τὸ θαῦμα, τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον μεταβαλὼν. αὐτοῦ ἦτον ὁ Ναὸς, καὶ ἐχάλασε. καὶ εἰς τὸ ὄρος τῆς Ἐλαιῶν ἐκάθετο, λέγουσι, ὁ Μελχισεδέκ. ἀπέχει τὸ ὄρος τῆς Ἐλαιῶν ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλὴμ μίλιον, 1. καὶ κατὰ ἀνατολὰς τοῦ ὄρους τῆς Ἐλαιῶν κάτωθεν εἶναι ἡ Βηθανία. ἐκεῖ εἶναι ὁ Τάφος τῶ Ἀγίου Λαζάρου, καὶ εἶναι μαρμαρένιος ὡραιότατος. καὶ κοντὰ εἰς τὸν Τάφον εἶναι ὁ λίθος, ὅπου ἐκάθισεν ὁ Χριστὸς ἐκ τῆς ὁδοιπορείας, καὶ ἀντικρὺ τῶ τάφου, μέσα εἰς τὸ σπήλαιον, εἶναι ὁ Τάφος Μάρθας καὶ Μαρίας ἀδελφῆς τῶ Λαζάρου. ἀπέχει ἡ Βηθανία ἀπὸ τὸν Ἅγιον Τάφον μίλια, 2.

Ἀπ' αὐτοῦ παγώνει ἡ στράτα εἰς τὴν Ἱερουσᾶ κατὰ ἀνατολὰς καὶ εἰς τὴν Ἰορδάνην, καὶ μέσα εἰς τὸν δρόμον εἶναι ἡ βρύσις τῆς Ἀποστόλων, καὶ εἰς ὀλίγον τόπον εἶναι τὸ Μοναστήριον τοῦ μεγάλου Εὐθυμίου, καὶ εἶναι ἐπάνω εἰς ὄρος· ἀπέχει ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλὴμ μίλια, 15. παρακάτω εἶναι τὸ Μοναστήριον τῆς Θεοτόκου. αὐτοῦ εἶδε τὸν Ἀρχιστράτηγον ὁ Ἰησοῦς τῶ Ναυῆ, καὶ εἶπεν· „ ἡμέτερος εἶ, ἢ τῆς ὑπεναντίων “; Αὐτοῦ εἰς τὴν Ἱερουσᾶ εἶναι τὰ ἀλμυρὰ ὕδατα, τὰ ὅποια μετέβαλεν

εἰς γλυκύτητα ὁ Προφήτης Ἐλισαῖος. αὐτοῦ ἀνῶθεν εἶναι τὸ ὄρος, ὅπου ἐνήστωσεν ὁ Χριστὸς ἡμέρας, 40. ἀπέχει ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλὴμ μίλια, 20. ἀπ' αὐτοῦ καὶ κάτω πρὸς τὴν ἔρημον εἶναι τὸ Μοναστήριον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τῆ Προδρόμου. αὐτοῦ εἶναι καὶ ὁ Ἰορδάνης ποταμὸς, εἰς τὸν ὁποῖον ἐβαπτίσθη ὁ Χριστός. αὐτοῦ εἰς τὸ χεῖλος τῆ Ἰορδάνης εἶδεν ὁ Ἰωάννης τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. εἶναι καὶ τὸ σπήλαιον πέραν τοῦ Ἰορδάνης ὅπου ἠσύχαζεν. αὐτοῦ ἠρπάγη καὶ ὁ Ἡλίας ἐν ἄρματι πυρός. ἀπέχει ὁ Ἰορδάνης ποταμὸς ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλὴμ μίλια, 30. καὶ πέραν τοῦ Ἰορδάνου εἶναι ὄρη ὑψηλά. αὐτοῦ ἦλθεν ὁ Μαῦσῆς καὶ ἐπροσέδχετο πρὸς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ αὐτοῦ εἶναι καὶ ὁ τάφος του. πρὸς δὲ μέσα εἰς τὴν ἐσωτέραν ἔρημον εἶναι ὁ τάφος τῆς Ὀσίας Μαρίας. ἔκαμε δὲ ἐκεῖ χρόνος, 47. ἀπέχει ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλὴμ δρόμον ἡμερῶν, 20. καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ τῆ Ἰορδάνης εἶναι τὰ Σόδομα, καὶ ἡ Θάλασσα ἡ νεκρά, καὶ ὁ τόπος τῆ Λώτ. αὐτὲ μέσα εἶναι ἡ Κόλασις. ἀπέχει ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλὴμ μίλια, 30. αὐτοῦ εἶναι τὸ Μοναστήριον τοῦ ἁγίου Γερασίμου, ὅπου τὸν ἐδέλφεν ὁ λέων. καὶ ἀνῶθεν πρὸς τὴν Ἱερουσαλὴμ, μέσα εἰς τὰ ὄρη, εἶναι ἡ Λαῦρα τῆ ἁγίας Σάββα. αὐτὲ εἶναι καὶ ὁ τάφος τε, καὶ τὸ Μοναστήριον εἶναι εἰς τόπον Λαζκάδα, καὶ ἀποκάτω τῆ Μοναστείας εἶναι βρύσις, ὅπου τὴν εὐγαλσεν ὁ Ἅγιος διὰ προσέδχης. Ὁ Ναὸς τοῦ ἁγίου εἶναι μὲ τρούλαν, καὶ ζωγραφισμένη μὲ τὸ λαζοῦρι. αὐτοῦ εἶναι καὶ τὸ κελλί τῆ ἁγίου Ἰωάννης Δαμασκηνῶς. εἶχε τὸν καιρὸν τοῦ ἁγίου Σάββα Καλογέρες, χιλιάδες, 14. ἀπέχει ἡ Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τὸ Μοναστήριον μίλια, 12. ἀναβαίνοντας εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, ἀπαύω εἰς τὸ ὄρος, εἶναι τὸ Μοναστήριον τῆ ἁγίας Θεοδοσίας τοῦ Κοινοβιάρχου. ἀπέχει ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλὴμ μίλια, 8. ἀνῶθεν αὐτοῦ εἶναι τὸ Μοναστήριον τοῦ ἁγίου Ἡλίου, καὶ εἶναι μέσα εἰς τὴν ὁδὸν, ὅπου πηγάζει εἰς τὴν Βηθλεὲμ, καὶ εἶναι ὁ Ναὸς μὲ τρούλαν, καὶ αὐτοῦ ἐποιμαῖτο, καὶ εἶπε του ὁ Ἄγγελος, „ ἀνάστα φάγε καὶ πῖε, ὅτι μακρὰ ἡ ὁδὸς ἀπὸ σε “. καὶ αὐτὲ εἰς τὸν χεῖμαρρον ἤφερν ὁ Ἰωσήφ τὴν Θεοτόκον „ ἵνα λάθρα ἀπολύσῃ „ αὐτήν “. καὶ ἦλθεν Ἄγγελος, καὶ εἶπε τῇ Ἰωσήφ, „ μὴ φοβηθῆς παραλαβεῖν Μαριάμ τὴν γυναῖκά σου. ἀπ' αὐτῆς ἐρχόμενος εἰς τὴν ἁγίαν Πόλιν Βηθλεὲμ, μέσα εἰς τὴν εὐράταν, εἶναι τὸ μνημεῖον τῆς Ραχήλ, μὲ κεβέκλιον πέτρινον. καὶ αὐτὲ σιμὰ εἶναι ἡ Βηθλεὲμ. εἶναι δὲ ὁ Ναὸς τῆς ἁγίας Βηθλεὲμ μακρὺς μετὰ σκέπης ξυλίνης, καὶ σκεπασμένος μετὰ μολίβδου, καὶ ἰσπορισμένη μετὰ μωσίσ χρυσοῦ. Μέσα εἰς τὸν ναὸν ἔχει κολώναις, 50. καὶ τὸ ἔδαφος τοῦ Ναοῦ μαρμαρένιον, καὶ εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τοῦ Ναοῦ ἔχει βαπτιστήραν πορφυρᾷν ὀρειοτάτῃ. εἰς τὰ ἀριστερὰ τῆ βήματος κατεβαίνεις σκαλία, 14. καὶ δέσκεις τὸ σπήλαιον, ὅπου ἐγεννήθη ὁ Χριστός. ἡ Γέννησις εἶναι ἀνατολικὰ, ἡ δὲ Φάτνη δυτικὰ, φωταγωγὸν καὶ κανδήλια, 10. καὶ ὅλον τὸ σπήλαιον εἶναι ἐνδομύον μὲ μάρμαρα. ἔχει καὶ δύο πόρταις μαρμάριναις, καὶ εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τῆ βήματος ἀναβαίνεις σκαλὲνια, 15. καὶ σεβαίνεις εἰς τὸν Ναὸν τῆ ἁγίας Γεωργίας, καὶ ὀπίθεν τῆ βήματος σάδια, 2. εἶναι ὁ τόπος τῆς Ποι-

μενών· εἶχε καὶ Ναὸν ὠραιότατον καὶ ἐχάλασεν. ἀπέχει ἡ ἁγία Βηθλεὲμ ἀπὸ τῆν Ἱερουσαλὴμ μίλια, 6. ἀπ' αὐτῆς μίλια, 1. εἶναι ὁ Πεζαλᾶς, ὁ οἶκος τῆς Εὐφραδᾶ, καὶ ὀπίσω τῆς εἶναι ὁ Ναὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου· εἶναι καὶ ἡ ἄλυσος ὅπου τὸν ἔδεσαν. ἀπέχει ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλὴμ μίλια, 8. ὁ δὲ τόπος τῆς Ἀβραάμ, ἡ γῆ ἡ Μαμβρὴ, εἶναι δυσικά. αὐτὴ εἶναι ὁ τόπος, ὅπου ἔκαμιν ὁ Ἀβραάμ τῷ φιλοξενίᾳ, καὶ μέσον τοῦ οἴκου τῆς εἶναι ὁ τάφος τῆς. ἀπέχει ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλὴμ μίλια, 30. ἐκεῖ εἶδε τῷ Ἁγίῳ Τειάδα, καὶ παρέκει μίλια, 30. εἶναι ἡ μονὴ τῆς Ἁγίας Χαρίτωνος. ἡ δὲ Τιβεριαὶς θάλασσα, ὅπου ἀλίσταν οἱ Ἀπόστολοι, ἀπέχει ἀπὸ τῆν Ἱερουσαλὴμ ἡμέρας, 3. αὐτὴ κῦρεν ὁ Χριστὸς πρὸς Ἀποστόλους καὶ τοὺς εἶπε· „δεῦτε ὀπίσω μου, καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων“. εἰς αὐτὰ τὰ μέρη εἶναι ἡ ὀρεινὴ. αὐτοῦ ἦλθεν ἡ Θεοτόκος καὶ ἡσπάσατο τῷ Ἐλισάβετ. παραπάνω εἶναι ἡ πέτρα, ὅπου ἐσχίσθη καὶ ἐφύλαξε τὸν Πρόδρομον μετὰ τῆς αὐτῆς Μητρός. εἶναι καὶ Ναὸς ἐκεῖ ὅπου ἐγεννήθη ὁ Πρόδρομος. ἐρχόμενος εἰς τῷ Ἱερουσαλὴμ μίλια, 2. εἶναι τὸ Μοναστήριον τῆς Σταυρῆς, καὶ εἶναι Ναὸς ὠραιότατος μετὰ τῆς οὐλᾶν, καὶ εἶναι κτισμένος γύροθεν ὡσανὶ Κάστρον, εἶχε καὶ πόρταν σιδηρᾶν, καὶ ἀνῶθεν τῆς Ἁγίας ῥαπέζης κρέμονται κανδήλια, 4. ἐρχόμενος εἰς Ἱερουσαλὴμ, 5. ἡ 4. ἡ 5. εἶναι τὸ Μοναστήριον τῆς Ἁγίας Βαβύλα. καὶ παραπάνω εἰς τὸν δρόμον εἶναι ἡ πέτρα, ὅπου ἐκάθισεν ἡ Θεοτόκος, καὶ παρέκει εἶναι ἄλλη πέτρα, ὅπου ἐκάθισεν ἡ Θεοτόκος καὶ ἐπροσκυνᾷ τὸ Ἅγιον Ξύλον καὶ τῷ Ἱερουσαλὴμ. γυρίζει τὸ Κάστρον τῆς ἁγίας Ἱερουσαλὴμ μίλια, 5. Ταῦτα πάντα τὰ ἱερά καὶ ὑπερβαύμας κτίσματα, ὅπου ἐγράψαμεν καταλεπτῶς, ἔκαμιν ἡ μακαριώτατη Ἐλσὴ. πολλὰ μὲν ὅταν ἦτον ἐκεῖ σωματικῶς, τὰ δὲ ἄλλα ἀφῆκεν ἐπιστάτας ἀνδρας θεοσεβεῖς μετὰ πολὺ χρυσίον, καὶ ἔκαμαν αὐτὰ, καὶ ἐπελείψαντα ὅλα εἰς μνημόσυνον τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Κωνσταντίνου Βασιλέως καὶ Ἰσαποστόλου, καὶ ἐδικόν της. Ἔλαβε γὰρ τὸν τίμιον καὶ ζωποῖον Σταυρὸν καὶ τὰς θείας ἡλᾶς, καὶ ἤφερεν αὐτὰ τῆς ποθεινοτάτου υἱοῦ αὐτῆς τῆς Βασιλέως εἰς δόχην καὶ σπειγμὸν τῆς βασιλείας. Ὅταν γὰρ ἔμαθεν ὅτι ἡ Μητὴρ αὐτῆς ἦλθεν, δόγῃκεν εἰς ἀπάντησιν αὐτῆς, καὶ λαβὼν τὸν τίμιον καὶ ζωποῖον Σταυρὸν καὶ τοὺς ἡλούς ἡ Μακαρία Ἐλσὴ, ἔδωκε τῷ Υἱῷ αὐτῆς. αὐτὸς δὲ προσκυνήσας μετὰ πάσης δόλαβείας καὶ φόβου, ἠγκαλίδθη καὶ ἡσπάσατο, καὶ τὸν μὲν τίμιον Σταυρὸν καὶ τῷ θῆκῳ ἔδωκε τῷ Πατριάρχῃ εἰς τῷ μεγάλῳ Ἐκκλησίᾳ, ἵνα φυλάττη ἐν τῷ σκαλοφυλακίῳ. τὰς ἡλᾶς, τὰς μὲν δύο ἔβαλεν εἰς τῷ κορώναν τῷ βασιλικῷ, ὅπου ἐφόρειν ἐκεῖ ὅπου ἦσαν οἱ τίμιοι λίθοι καὶ τὰ μαργαριτάρια, καὶ ἐκόλλησαν αὐτὰς τεχνικῶς, τὰς δὲ ἄλλας δύο ἔβαλεν εἰς τὸ σαλιβάει τοῦ ἀλόγου, ὅπου ἐκαβαλίευσεν, διὰ τὰ πληρωθῆ ἡ γραφὴ τῆς Προφήτης ὅπου ἔλεγεν· „ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσται τὸ ἐπὶ τὸ χαλινὸν τῆς ἵππου ἁγίου Κυρίου Παντοκράτορος“.

Μετὰ δὲ ὀλίγον καιρὸν ἐπελύτισεν ἐν Κυρίῳ ἡ μακαρία Ἐλσὴ, ζήσασα χρόνους, 80. καὶ παρήγγειλε τῷ βασιλεῖ καὶ Υἱῷ αὐτῆς πολλὰ περὶ τῆς εἰς Χριστὸν Πίστews καὶ δόλαβείας, καὶ ἔταψαν αὐτὴν ἐν

Κωνσταντινῆ πόλει ἐν τῇ Ναῶ τῇ Ἀγίῳ Ἀποστόλων, τὸν ὁποῖον ἔκτισεν ὁ Υἱὸς αὐτῆς εἰς ταύτῃ τῇ ἀποθανόντων χριστιανικῶν βασιλέων. ἐπέφη δὲ πρώτη ἡ Ἀγία Ἐλσὴ ἐν τῇ Ναῶ τούτῳ. πόσαι δὲ ψαλμοὶ καὶ ἀρχαὶ καὶ μνημόσυνα θαυμασὰ καὶ βασιλικά ἐγιναν εἰς αὐτὴν, δὲ διώεται λόγος νὰ τὰ εἰπῇ. ὁ γὰρ Βασιλεὺς οὐ μόνον ταῦτα ἔκαμεν, ἀλλὰ ἀπέστειλε καὶ χρυσίον πολὺ, καὶ γραφὰς εἰς τὴν Ῥώμην καὶ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ εἰς τοὺς ἄλλους Πατριάρχας καὶ Μητροπολίτας καὶ Ἐπισκόπους, καὶ εἰς τὰ Μοναστήρια καὶ εἰς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας τῆς Οἰκουμένης, καὶ διεμέρισε τὸ χρυσίον ἐκεῖνο διὰ νὰ ποιήσωσι μνημόσυνα διὰ τὴν Ἀγίαν Ἐλσὴν τὴν μητέρα του. Εἰς δὲ τὸν 20. χρόνον τῆς αὐτῆς βασιλείας ἦτον εἷας ἄνθρωπος ἀπὸ τῆς Λιβύης, ὀνόματι Ἀρειος, μαθηματικὸς πολλὰ. λοιπὸν κατέβηκεν εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς τῷ καιροῦ ἐκείνου ἐχειροτόνησεν τὸν Διάκονον. ἦτον δὲ τότε Ἀρχιερεὺς ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Πέτρος, καὶ ἀφ' οὗ ἐχειροτονήθη ἄρχισε καὶ ἔλεγε λόγια βλάσφημα καὶ τοῦ Θεοῦ, ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι ἀληθινὸς Θεός, ἀλλὰ εἶναι κτίσμα καὶ ποίημα Θεοῦ. ὁ γοῦν ἐν Ἀγίοις Πέτρος, ὡς εἶδεν ὅτι εἶναι βλάσφημος ὁ Ἀρειος, πάλιν ἐκάθηρε τὸν, διότι εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον τὰ πῶς ὁ Χριστὸς ἔστηκεν ἀπάνω εἰς τὴν ἁγίαν ἑβάπεσαν, καὶ ἐφόρειε ῥέχον χισμὸν. Τότε τὸν ἠρώτησε, ποῖος σὺ τὸ ἔχισε, Κύριε, τὸ φόρεμά σου; καὶ εἶπεν, ὅτι ὁ Ἀρειος, ὅπῃ λέγει πῶς δὲν εἶμαι Θεὸς ἀληθινός, αὐτὸς μὲ τὸ ἔχισε. διὰ τοῦτο γοῦν τὸν ἐκάθηρε, καὶ λοιπὸν ὁ τρισάθλιος Ἀρειος ἦτον ἀρχὴ τῆς Διακονικῆς τάξεως. μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀρχιερέως Πέτρου, ἀρχιεράτευεν εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν Ἀχιλλᾶς τίς ὀνόματι, ὁ ὁποῖος μετεγύρισε τὸν Ἀρειον πρὸς τὴν Διόσκουριαν καὶ ἐσυγχώρησεν του. ἔπειτα τὸν ἐχειροτόνησε Πρωτοπαπᾶ τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ κατέστησεν καὶ διδάσκαλον τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ ἕως μὲν ἔζη ὁ Ἀρχιερεὺς Ἀχιλλᾶς, Διόσκουρις καὶ ὀρθόδοξος ὁ Ἀρειος. ἀφ' οὗ δὲ ἀπέθανε καὶ ἀρχιεράτευσεν ὁ ἐν Ἀγίοις Ἀλέξανδρος, πάλιν ἄρχισε νὰ βλασφημῇ τὰ αὐτὰ καὶ περισσότερα, τὸσον ὅτι ἔσυρε μὲ τὰ λόγια τὸν Εὐσέβιον, ὁ ὁποῖος ἦτον πρῶτος Μητροπολίτης εἰς τὴν Βυρυτὴν, ὅτερον δὲ μετετέθη εἰς τὴν Νικομήδειαν. εἶχε δὲ καὶ τὸν Θεωνα καὶ τὸν Σεκένδρον τὴς ποτὲ Ἐπισκόπους, καὶ τὸν Παυλίον Ἐπίσκοπον τῆς Τύρου, καὶ ἄλλον τινὰ Εὐσέβιον Μητροπολίτην τῆς Καισαρείας, καὶ ἕ μόνον αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἄλλους πολλοὺς Κληρικούς καὶ Ἀρχιερεῖς. βλέπωντας πῶς γὰρ ποιεῖτον ὁ Ἀρχιερεὺς Ἀλέξανδρος, ἐμάζωξεν ἑκατὸν Ἐπισκόπους ἀπὸ τὸ Μισύρι, καὶ ἀπὸ τὴν Λιβύαν, καὶ ἐκάθηρε τὸν Ἀρειον καὶ τὰς ἀκολούθους τὰς ὅλας. Ὁ δὲ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, ἀκούωντας τὰς σύγχυσιν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ Χριστιανῶν, ἔστειλεν εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Κεδρέβης, Ὁσιον ὀνόματι, μὲ γράμματα ἐδικάτε παρακαλεστικά πρὸς τὸν Ἀρχιερεῖα Ἀλέξανδρον καὶ πρὸς τὸν Ἀρειον. πρὸς μὲν τὸν Ἀρειον νὰ ἀφίσῃ τὴν αἵρεσίν τε, νὰ μεταγυρίσῃ εἰς τὴν Διόσκουριαν, πρὸς δὲ τὸν Ἀλέξανδρον νὰ δεχθῇ τὸν Ἀρειον καὶ νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ εἰς τὸ τῆς Ἱερουσολῆς ἀξίωμα. καὶ ὁ μὲν Ἀλέξανδρος ἔσπερξε

ξε γὰρ δεχθῆναι τὸν Ἀρειον· ἀλλ' αὐτὸς ὁ Ἐυσάθλιος δὲν ἐμεταγύειζε τὴν γνώμην τε, καὶ ὅσον ἐβλεπεν ὅτι τὸν παρακαλῶν γὰρ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν δὲ σέβειαν, πόσον αὐτὸς ἀγριώνετο κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τῆς Ἀρχιερέως Ἀλέξανδρου. ὁμῶς, ὡς εἶδεν ὁ Ὁσῖος Ἐπίσκοπος τῆς Κουδρούβης, ὅτι δὲν κάμνει τίποτες, ὑπέστρεψεν εἰς τὸν βασιλέα, καὶ εἶπέ τε τὴν ὑπόθεσιν. ὁ δὲ Χριστιανικώτατος καὶ ἀσεβέστατος βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, ὡς ἡμέρος ἀνθρώπος ὅπῃ ἦτον, δὲν ὠργίσθη τὸν Ἀρειον γὰρ τὸν φονεῦσιν, ἀλλ' ἐστειλεν ὁρίσμεν καὶ πᾶσαν πόλιν καὶ τόπον, γὰρ μαζωχθῆναι οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ οἱ πρῶτοι τῶν Καλογήρων εἰς τὸ Κάστρον τῆς Νικαίας, γὰρ σταθῆναι ὅμῃ μὲν τὸν Ἀρειον εἰς διάλεξιν, γὰρ ἰδοῦν ποῖος εἶναι ὁ πταίστης καὶ ὁ βλάσφημος· καὶ καὶ τὸν ὀρισμὸν τῆς Βασιλέως ἐσυμμάχθησαν ὅλοι τε εἰς τὴν Νικαίαν. καὶ οἱ μὲν Ἀρχιερεῖς ἦσαν διακόσιοι ἑξακτὰ δύο, οἱ δὲ Ἱερεῖς, καὶ Διάκονοι, καὶ Καλόγηροι ἦσαν ὀγδοήκοντα ἑξή, ὅλοι ἑξακόσιοι δεκοκτώ. καὶ διατί τόσοι μόνον ἐδιαλέχθησαν; ὅτι ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς Ἐνσάρκου Οἰκονομίας τῆς Χρυσῆς ἕως τὸν καιρὸν τῆς Συνοδῆς ἐκείνης, 318. χρόνοι ἦσαν. ὁ δὲ Βασιλεὺς, ὡς ἤκουσεν ὅτι ἐσυμμάχθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς, ἐστειλέ τε βασιλικά φαγνὰ καὶ πιοτὰ, καὶ περισσὰ δωρήματα. ἦσαν δὲ πρῶτοι καὶ ἑξάρχαι ταύτης τῆς Συνοδῆς ἐποῦτοι οἱ Ἅγιοι, Σίλβεστρος Πάπας Ῥώμης, Μητροφάνης ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἦτον ἀδελφωμένος, καὶ εἶχεν ἐπίτροπον ἄλλον Ἀρχιερέα εἰς τὴν Συνοδὸν. Ἀλέξανδρος ὁ Ἀλεξανδρείας Πατριάρχης ὁμοῦ μὲν τὸν μέγαν Ἀθανάσιον. Εὐστάθιος ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ὁ Ἅγιος Παφνέτιος ὁ ὁμολογητής. ὁ Ἅγιος Σπυρίδων ὁ Ἐπίσκοπος Τριμηθουῦτος. ὁ μέγας Νικόλαος ὁ Θαυματουργός. ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Νισίβης. ὁ Ὁσῖος Παῦλος ὁ Ἀρχιερεὺς τῆς Νεοκαισαρείας, ὁ ὁποῖος ἦτον καυμένος ἀπὸ τὸν ἀσεβέστατον Δικίνιον εἰς τὰ κάτω μέρη, καὶ ἄλλοι μεγάλοι καὶ διαλεκτοὶ Θεοφόροι Πατέρες. ἄλλοι μὲν κοιμμένοι τὰ χεῖρα, ἄλλοι τὴν μύτην, ἄλλοι τὰ ἄφτια, ἄλλοι τυφλοὶ ἀπὸ τὸ σὺν ὁμμάτι διὰ τὸ ὄνομα τῆς Χρυσῆς, οἱ ὁποῖοι ἐμαρτύρησαν εἰς τὰς προτέρας βασιλεῖς, τὴν Διοκλητιανὸν λέγω, καὶ Μαξιμιανὸν, καὶ Δικίνιον, καὶ Μαξέντιον. μέσα δὲ εἰς ἐκείνας τοὺς Ἅγίους Πατέρας ἦσαν ἄλλοι ἐχθροὶ τῆς ἀληθείας, καὶ τῆς Ἀρεῖας συμβουδοί, ὁ Μητροφάνης ὁ Ἐφέσιος, καὶ Πατρόφιλος ἡ Σκοτοπολίας, καὶ Λεωνᾶς ὁ Μαρμαρείτης, καὶ ἄλλοι τινὲς κατωικητήρια τῆς Διαβόλης. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἔδωκεν τε τὸν τόπον κεχωρισμένον τῆς Παλατίης γὰρ καθίσαν γὰρ κάμειν τὴν διάλεξιν. ὁμῶς ἐκάθισαν εἰς μὲν τὸ σὺν μέρος οἱ ἑκατὸν πενήντα ἐννέα Πατέρες, ἀπὸ δὲ τὸ ἄλλο μέρος ἄλλοι ἑκατὸν πενήντα ἐννέα. Τότε ἐσηκώθη ὁ Βασιλεὺς ἀπὸς τε καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Συνοδὸν. οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς, ὡς εἶδαν τὸν Βασιλέα, ὅλοι ἐπροσκύνησαν καὶ ἐχαιρέτησάν τον, καὶ αὐτὸς τοὺς ἐπροσκύνησεν. ἔπειτα ὑπῆγε καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸ μέσον τῆς, ἔχι εἰς τὸν θρόνον, ὅπῃ ἐκάθισεν πρῶτα, ἀλλ' εἰς σκαμνὶ χαμιλὸν διὰ ταπεινώσιν.

Τότε ὁ Πατριάρχης τῆς Ἀντιοχείας Εὐστάθιος, ὡς ἐκλεκτότερος τῶν ἄλλων καὶ εἰς γνώσιν καὶ εἰς μάθημα, ἀπεκρίθη καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν τὸν Βασι-

σιλέα, ὁ χαρισῶμεν τὸν Θεὸν, κράτιστε βασιλεῦ, ὅπῃ σὺ ἐχάρισε τῷ ἐπίγειον βασιλείαν, ὅπῃ ἐχάλασε τῷ πλανίῳ τῷ Εἰδώλῳ ἀπὸ τῷ ἐδικῇν σε δισέβειαν, καὶ ἔδωκε χαρὰν καὶ ἀφροσύνην εἰς τὰς πιστὰς Χριστιανὰς, διὰ τὸ νὰ ἐπαυσαν αἱ θυσίαι τῷ Εἰδώλῳ, καταργήθησαν τὰ μυστήρια τῷ Ἑλλήνων, τῆς πολυθείας τὸ σκότος ἐσβέθη, καὶ λοιπὸν ὁ Κόσμος ἐφωτίσθη μετὰ τὸ φῶς τῆς Θεογνωσίας, ὁ Πατὴρ δοξολογεῖται, ὁ Υἱὸς συμποροσκυεῖται, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον σιμδοξάζεται, εἰς Θεὸς ὁμολογεῖται καὶ κηρύττεται ἑκαστὸν ἑκαστῶν καὶ μιᾷ φύσει. αὐτὸς αὐτοῖς τῷ βασιλείαν σε, αὐτὸς μεγαλύνει τὸ κράτος σου, αὐτὸς ἔβαλε καὶ ἀγαθὸν λογισμόν εἰς τὴν καρδίαν σε νὰ σιωπῇ τῆς τῷ ἁγίᾳ Συνοδῶν. διὰ τὸ καὶ ἡμεῖς, Γαλλώτατε Βασιλεῦ, ποροσκυεῖν τὸν ὀρισμόν σε, ἡλθαμεν εἰς τοὺς πόδας τῆς βασιλείας σε. δεὺν ἦτον ὁρέπον, ὦ Βασιλεῦ Θεοτάτε, ἡμεῖς οἱ δέλοί σε νὰ καθεζώμεθον ἐμπροσθεν τῆς βασιλείας σε, καὶ νὰ σιωπῇ. πλὴν ἐπειδὴ ἔπος ἐφαίνε τῆς βασιλείας σε, ἀποδεχόμεθον τὸν ὀρισμόν σε. ἐκαταλάβαμεν δὲ, ὅτι ὁ Θεοῦλατος Ἀρειος ἐπαρακίνησε τοιαύτῳ σύγχυσιν εἰς τὸ μέσον μας, καὶ διὰ τὸ δεόμενοι ὅλοι τῆς βασιλείας σε νὰ σταθῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ μέσον, νὰ σιωπῇ πρῶτα Προφητικὰ καὶ Ἀποστολικὰ λόγια, νὰ ἐγνωρίσῃ καὶ σὺ κράτιστε Βασιλεῦ, ὅτι αὐτὸς εἶναι πταίστης καὶ βλάσφημος. τότε, εἰ μὴ δελήσῃ καὶ ἀφήσῃ τὰς βλασφημίας ταύτας, νὰ ἀνταμωθῇ μετὰ τῷ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἥδη καλῶς, εἰδὲ μήγε, κακῶς καὶ τὸν ἀπολέσῃ, διὰ νὰ μὴ βλάψῃ καὶ τὸν ἐπίλοιπον Κόσμον. Ἀπεκρίθη ὁ Βασιλεὺς καὶ λέγει πρὸς τὴν Συνοδὸν· Ἁγία καὶ Ἱερὰ Συνοδος, Ὅσιοι Πατέρες, καὶ τιμιώτατοι Ἀδελφοί, ἀκούσατε καὶ τὰς ἐδικὰς με λόγους. ἤξούρετε οἱ πάντες πῶς ἐγὼ ὅς ἀρχὴς ἦμεν Ἑλλήνας καὶ πολύθεος, πλὴν ὡσὰν ἐγνωρίσα τῷ ἀληθινῷ Πίστιν τῷ Χριστιανῶν, ἐπίστρεψα καὶ ἔγινα Χριστιανός, καὶ μετὰ τῷ βοήθειαν τῆ ἀληθινῆς Χριστὸς τῷ Θεῷ ἐνίκησα τὰς ἐχθρὰς μου, καὶ οὐχὶ μετὰ σπαθί, ἢ μετὰ σκαπέρι, ἢ μετὰ πόλεμον. τὸ λοιπὸν ὁ Διάβολος, ὅπῃ αἰέποτε φθορεῖ τὸ ἀγαθόν, βλέπωντας τὴν χαρὰν μου, ὅπῃ εἶχα εἰς τὴν χριστιανωσύνην, ἐπαρακίνησε τὴν σύγχυσιν αὐτὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Χριστῆ. διὰ τὸ παρακαλῶ τὸ εὐθεὶν ὕψος τῆς Ἀρχιερωσύνης ὑμῶν, σιωπάζετε καὶ ἐσεῖς μετὰ τὴν δύναμιν τῆς Χριστῆ νὰ νικήσετε τὰς λόγους τῆς Ἀρείου, διὰ νὰ γνῇ ὁμόνοια καὶ εἰρήνη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Χριστῆ. διότι ἄπορεπον εἶναι, εἰ ἐγὼ μοναχὸς εἶας ἀνδρῶν πορὸς ἐσπένδαζα νὰ νικήσω τὰς ἐχθρὰς με, καὶ ἡ Ἀρχιερωσύνη σας πόσοι ὅπῃ εἶδε νὰ μὴ σιωπάζετε πῶς νὰ νικήσετε τὸν ἐχθρὸν τοῦ Χριστοῦ· πλὴν μήτε μετὰ ἐχθρῶν, μήτε μετὰ φιλονεικίαν νὰ εἶναι ἡ διάλεξις σας, ἀλλὰ μετὰ τῷ δύναμιν τοῦ Θεοῦ καὶ μετὰ ταπεινολογίαν. εἴνα μὴ, ὅτι δεὺν μαλῶνετε διὰ ὑλικά ἀγαθὰ, νὰ φιλονεικῇτε εἰς τὸ μέσον σας. ἄλλο δὲ, διὰ νὰ ἀκούσῃ πάντες. Ἐλάτε ἐν οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ ἄς κάμωμεν δέησιν νὰ ἐπισκιάσῃ ἡ χάρις τῆς Παναγίας Πνύματος εἰς ἡμᾶς, νὰ φωτίσῃ καὶ ἐμὲ καὶ τὴν Ἀρχιερωσύνην σας. ἐμὲ μὴ, νὰ ἀκούσω τοὺς θεῖας σας λόγους νὰ τὰς καταλάβω καλῶς, ὅτι δεὺν ἤξούρω καλὰ τὴν Ἑλλη-
κικῶν

νικῶ γλῶσσαν, ἀλλὰ τὴν Ῥωμαϊκὴν εἶμαι παιδομαχός. τὴν δὲ Ἀρχιερωσύλῳ σας, διὰ τὰ δ' ὑποθήτε νὰ σωτυχεῖτε μὲ τὸν Ἀρειον. Τότε ἐσηκώθησαν ὅλοι οἱ Πατέρες καὶ αὐτὸς ὁ Βασιλεύς, καὶ μετὰ δακρύων ἐπαρακαλοῦσαν τὸν Θεὸν λέγοντες· Πατέρ ἀγένητε, καὶ ἀθάνατε, Υἱὲ μονογενὲς καὶ ἀκτίστῃ, Πανάγιον Πνεῦμα καὶ ἀφθαρτον, μία Θεότης καὶ μία Οὐσία ἐν ἑσὶ Πρόσωποις, ὅπῃ ἐκτίσας τὸν σύμπαντα Κόσμον, ὅπου ἐπλασας τὸν ἀνθρώπον ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι, ὅπου ἐνέδωκας εἰς τὴν καρδίαν τῷ Βασιλέως, καὶ ἐσωμάθροισε τὴν Ἀγίαν τέτῳ Συώδον, ἐσένᾳ προσκυνοῦμεν, ἐσένᾳ δοξάζομεν, ἐσένᾳ κηρύττομεν Θεὸν ἀληθινόν. σὲ δεόμεθα καὶ σὲ παρακαλοῦμεν Θεὲ καὶ Κύριε τὰ ἐλέους, ἐπάκουσον ἡμῶν ἱεὺ ἀμαρτωλῶν δούλων σου, καὶ κατὰπεμψον τὸ Πανάγιόν σου Πνεῦμα, ὡς καὶ εἰς τὰς Ἀποστόλους σε, νὰ μᾶς φωτίσῃ καὶ τὰ μᾶς καθοδηγήσῃ νὰ εἰπῶμεν τὴν ἀλήθειαν, νὰ σὲ κηρύξωμεν Θεὸν ἀληθινόν καὶ ἀκτίστον εἰς ὅλον τὸν Κόσμον. πρὸς τὸ δὲ δὸς τὴν χάριν σε εἰς τὸν πρᾶτισον Βασιλέα, καὶ ἀνοιξον τὰς ψυχικὰς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ νὰ καταλάβῃ τὴν ἀλήθειαν. Καὶ οἱ μὲν Θεοφόροι Πατέρες ἐκεῖνοι ἔτις ἐδέοντο τῷ Θεῷ, καὶ ὁμῶς ὁ Θεὸς διὰ θαῦμα πολὺ ἐσάλασε τὸν τόπον ἐκεῖνον ὅλον, ὅπῃ ἐστέκοντο οἱ Ἀρχιερεῖς, ὡς τὸ ἀκούμεν ὅτι ἐγινε καὶ εἰς ἱεὺ Ἀποστόλων τὸν καιρὸν, καθὼς τὸ διηγέονται αἱ πράξεις αὐτῶν. Τότε γὰρ ἐπῆραν θάρρος οἱ Πατέρες, καὶ ἄρχισαν νὰ διαλέγονται μὲ τὸν Ἀρειον, καὶ πότε μὲν ἀπεκρίνετο ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας Εὐστάθιος, πότε δὲ ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Κουδρέβης Ὁσιος, πότε καὶ ἄλλοι Μαθηματικοὶ τῶν Ἀρχιερέων. ὁ δὲ Ἀρειος πρῶτα μὲν ἀπεκρίνετο καὶ μοναχός τε, μετὰ δὲ ταῦτα ἀδυνατίσας, καὶ ἔβαλεν ἐνᾳ Φιλόσοφον Ἐλλῶνα νὰ ἀποκρίνεται δι' αὐτόν. Λοιπὸν ὁ Φιλόσοφος, ὡς μαθηματικὸς ὅπῃ ἦτον, ἔκαμνε καὶ δυνατὴν τὴν διάλεξιν, πόσον ὅπῃ καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς ἐβαρέθησαν ἀποκρινόμενοι. ἐπ' αὐτῶν δὲ ἀπὸ τῶν Ἀρχιερέων, ὁ Ἅγιος λέγω Σπυρίδων, βλέπωντας ὅτι μὲ λόγους δὲν ἐπιστρέφει ὁ Φιλόσοφος, ἀπεκρίθη καὶ λέγει πρὸς αὐτόν· ὦ Φιλόσοφε, πιστεύεις ὅτι ἡ Ἀγία Τριάς εἶναι εἰς Θεὸς καὶ ἑῷ Πρόσωπα; Ὁ Φιλόσοφος ἀπεκρίθη, δὲν πισδῶ· διότι πῶς εἶναι δυνατὸν τὰ τρία Πρόσωπα νὰ εἶναι εἰς Θεός; Λέγει του ὁ Ἅγιος· ἐγὼ νὰ σὲ τὸ ἀποδείξω, ὅτι εἰς Θεός εἶναι καὶ τρία πρόσωπα. Τότε εἶπεν ὁ Ἅγιος καὶ ἤφεράν τε μίαν κεραμίδα, καὶ τὴν ἐπῆρε, καὶ ὡσὰν τὴν ἐπῆρσεν, εἶπε πρὸς τὸν Φιλόσοφον· ἴδε τὴν ἀλήθειαν, ὦ Φιλόσοφε. καὶ παρὰ τοῦ ἐσφίξε τὴν κεραμίδα ἐκείνῳ μὲ τὰ δύο τε χεῖρα, καὶ ἡ μὲν φωτία, ὅπου ἦτον καυμένη ἡ κεραμίδα, ὑπῆγεν ἀπάνω, τὸ δὲ ἡ ρ ὅπῃ εἶχεν, ἐχύθη κάτω, καὶ τὸ χῶμα ἀπόμεινεν εἰς τὰ χεῖρά τε. Τότε τὸ λέγει ὁ Ἅγιος· ἐπ' αὐτῇ ἡ κεραμίδα δὲν ἦτον ἀπὸ ἑῷ, ἀπὸ φωτίαν, ἀπὸ νερόν, καὶ ἀπὸ χῶμα, καὶ πάλιν ἦτον ἐνᾳ; ἔτις εἶναι καὶ ἡ Ἀγία Τριάς, Πατήρ, Υἱός, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, καὶ τρία Πρόσωπα ἐνᾳ Θεῷ ἀληθινός. Ὁμῶς ὁ Φιλόσοφος, ὡς εἶδε τὸ θαῦμα αὐτό, ἐπίσδσε μὲν ὅτι εἶναι ἑισυπόστατος ὁ Θεός, πλὴν δὲν ἠθέλησε νὰ γνή Χριστιανός. ἀλλ' ἡ πάλιν ἐδιαλέγετο καὶ ἐσωτύχενε διὰ ἄλλας ὑποθέσεις. καὶ λοιπὸν

εἰς πολλαῖς ἡμέραις ἐγένετο ἡ διάλεξις των. μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν εἰς τὴν
 διάλεξιν ἐκείνῃ τῇ Πατέρων καὶ τοῦ Φιλοσόφου, ἀπεκρίθη εἰς ἑαυτὸν Ἀρχιε-
 ρὸς καὶ λέγει τῷ ὦ Φιλόσοφε, εἰ μὲν ἀληθείας σωτυχχεῖς, νὰ πλα-
 τυῶν τὸ στόμα σου νὰ λέγῃ περισσότερα, εἰδὲ ψάδεσαι, νὰ ἐμφραγῇ
 τὸ στόμα σου νὰ ἀπομείνῃς βουβός. καὶ παρόλθους μὲ τὸν λόγον τῷ Ἁγίῳ
 ἐμβαδάθη ὁ Φιλόσοφος, καὶ πλέον δὲν ἐδυνάετο νὰ ἀποκριθῇ εὐδεποσῶς,
 μόνον ἐζήτησε χαρτὶ καὶ ἔγραψεν οὕτω. δεηθῆτε τοῦ Θεοῦ νὰ ἀνοιχθῇ τὸ
 στόμα μου νὰ σωτύχω, καὶ ἐγὼ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν δόξάν σου. Τότε
 ἐδεήθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς τῷ Θεῷ, καὶ ἐσωτύχεν ὁ Φιλόσοφος, καὶ παρόλ-
 θους ἐβαπτίσθη καὶ ἐγένετο Χριστιανός, αὐτὸς, καὶ ἡ συνουσία του ὅλη. Ὡς
 γὰρ εἶδεν ὁ Ἀρειος ὅτι ἐνίκηθη, καὶ ὁ Φιλόσοφος ἐγένετο δυναπότερος ἐναν-
 τίων τῷ, δὲν ἠθέλησε νὰ ταπεινωθῇ ὁ ἄδελφος, εἰδὲ νὰ εἰπῇ ὅτι ἐσφα-
 λον, ἀλλ' ἐσέκετο πάλιν καὶ ἐβλασφήμει. ὅμως οἱ Ἅγιοι Πατέρες θείῳ
 ζήλῳ κινέμενοι, ὡς εἶδαν ὅτι φλυαρεῖ μόνον ὁ Ἀρειος, καὶ δὲν δυνάεται
 νὰ βεβαιώσῃ ταῖς βλασφημίαις τῷ, ἀναθεμάτισαν καὶ αὐτὸν καὶ τὰς λόγους
 του, καὶ ἐκείνους ὅπῃ τὸν ἀκολούθουν, καὶ ἔγραψαν καὶ τὸ Ἅγιον Σύμβολον
 τῆς Πίστεώς μας, τὸ, Πιστεύω εἰς ἑῷ Θεόν, ἕως καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ
 Ἅγιον. διότι τὸ ἐπίλοιπον ἡ ἁγία δολτέρα Σύνοδος τὸ ἐτελείωσεν. Ἀλ-
 λά καὶ νόμους ἔθεσαν πολλὰς, καὶ πῶς νὰ ἐορτάζομεν τὸ Πάσχα οἱ Χρι-
 στιανοί, αὐτοὶ τὸ ἐνομοθέτησαν. διότι τὸν παλαιὸν καιρὸν δὲν εἶχαν
 ἡμέραν διατεταγμένην πότε νὰ κάμνουν οἱ Χριστιανοὶ τὸ Πάσχα. μόνον
 ἄλλοι μὲν ἐρωτάρχίζαν τὴν Σαρακοσίαν, ἄλλοι δὲ τὴν ἐμέσαζαν, ἄλ-
 λοι τὴν ἐτελείωσαν, τινὲς δὲ ἐπάχαζαν μίαν ἡμέραν μὲ τοὺς Ἑβραίους.
 ἀλλὰ αὐτοὶ ὤρισαν, ὅτι τὴν ἐπερχομένην Κυριακὴν μετὰ τὸ Πάσχα τῇ
 Ἑβραίων νὰ κάμνωμεν ἡμεῖς τὸ ἐδικόν μας, διὰ νὰ μὴ ἐορτάζωμεν ἀν-
 τίστα μὲ τῶν Ἑβραίων. καὶ τὴν τεσσαρακοσίαν τῇ Ἁγίων Ἀποστόλων αὐ-
 τοὶ τὴν ἐδιάταξαν, καὶ ἄλλας ὑποθέσεις ἐνομοθέτησαν, ταῖς ὁποίαις
 ἔγραψαν εἰς ἑῷ χαρτὶ, καὶ ὕστερα ὑπέγραψαν ὑποκάτω ὅλοι οἱ Ἀρχιε-
 ρεῖς. εἰς δὲ τὸ τέλος ὑπέγραψε καὶ ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος μὲ κόκκινὰ
 γράμματα, καὶ οἱ παῖδες τοῦ Παλατίου. εἰς ὅσαις δὲ ἡμέραις ἐγράφοντο
 εἰς τὸν Τόμον αἱ ὑποθέσεις ἐκεῖναι, ἀπέθαναν δύο Ἐπίσκοποι ἀπὸ τοὺς
 Ἀρχιερεῖς τῆς Συνοδου, καὶ τὸν εἰς ἑῷ ἔλεγον Χρύσανθον, καὶ τὸν ἄλλον Μου-
 σῶνον, καὶ δὲν ἐφθασαν νὰ ὑπογράψουν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν κώδικα. οἱ δὲ
 Ἅγιοι Πατέρες, ἀφ' ὧν ὑπέγραψαν ὅλοι τῶν, ἐπῆραν τὸ χαρτὶ ἐκεῖνο, καὶ
 ἐπῆγαν εἰς τὸ κοιμητήριον ὅπῃ ἦσαν θαμμένοι, καὶ λέγουν πρὸς ἐκείνους
 ὦ Πατέρες καὶ Ἀδελφοί, ἐσεῖς ἀγωνιζήκετε μετ' ἐμᾶς τὸν καλὸν ἀγῶνα,
 τὸν δρόμον ἐτελείωσατε, καὶ τὴν Πίσιν ἐπλήρωσατε, ἀλλ' ὁ δὲν ἐφθάσετε νὰ
 ὑπογράψετε εἰς τὰ δόγματα ὅπῃ ἐκάμαμεν. διὰ τῆς ἀφύμωσίν σας τὸν
 Τόμον ἐπῆγον, καὶ αὐτὸς σᾶς φανῇ καλὸν, ὑπογράψετε καὶ ἐσεῖς. ἔπος εἶπαν,
 καὶ παρόλθους ἐβέλωσαν τὸ χαρτὶ ἐκεῖνο μὲ τὴν βούλλαν τοῦ Βασιλέως,
 καὶ ἀφῆσαν τὸ εἰς τὸ κοιμητήριον. καὶ εἰς θαῦμα πολὺ, τὸ ταχὺ ὅταν
 ὑπῆγαν καὶ ἀνοίξαν τὸ χαρτὶ, ἤσαν καὶ τῇ δύο Ἐπισκόπων ἐκείνων τὰ
 ὀνόματα γεγραμμένα, καὶ ἔχι μὲ ἄλλων ἀνθρώπων γράμματα, ἀλλ' ὁ
 ἐδὲ

ἐδικά τες, καὶ ποιαῦτα ἦσαν ὥσαν νὰ τὰ ἔγραφαν καὶ ζῶντάς τες. Τῷ τῷ
θαῦμα ὡς τὸ εἶδεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, ἐδόξασαν μεγάλως
τὸν Θεόν, καὶ παρὰ τοῦ ὁ ἱερέως Ἀρειος, μὴ φέρωντας τὴν ἐντολήν,
ἐκρύβη μέσα εἰς τὸ Κάστρον ὥς τε νὰ σκορπίσωσι οἱ Ἀρχιερεῖς. οἱ δὲ
ἄλλοι τε βοηθοὶ, ὡς ἐγύρουν τὸν Ἀρειον καὶ δὲν τὸν ἦσαν, ἐταπεινώ-
θησαν πρὸς τὰς Ἀρχιερεῖς, καὶ ὑπέστρεψαν καὶ ἐσυγχωρήθησαν. μόνον
δὲ ὁ Νικομηδείας Εὐσέβιος, δὲν ὑπέστρεψεν ἐξ ὅλης ψυχῆς, ἀλλὰ μόνον
εἰς πρόσωπον διὰ τὸν φόβον τοῦ Βασιλέως.

Τότε ἀπεσάλθησαν καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς εἰς πάντα τόπον νὰ σφερώσιν τὰ
δόγματα τοῦ Πατέρων. καὶ εἰς μὲν τὰ μέρη τῆς Δύσεως ἀπεσάλη ὁ Ὁ-
σιος Ἐπίσκοπος τῆς Κεδρέβης. εἰς δὲ τὴν Αἴγυπτον καὶ Λιβύην ὁ Ἀ-
γίος Ἀθανάσιος, ὅς τις Διάκονος ἦτον τότε. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Ἐπίσ-
κοπος τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπεσάλη μετὰ τὸν Παῦλον τὸν Ἀναγνώστην
τὸ Πατριάρχον Κωνσταντινουπόλεως Μητροφάνην εἰς τῆς Καβάλας τὰ μέ-
ρη, καὶ εἰς ὅλα τὰ Κάστρα τῆς Μωρέως. ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην,
εἰς τὴν Λάριαν, καὶ εἰς τὸν Αὐλῶνα, καὶ εἰς τὰ ἐπίλοιπα μέρη ἕως
τὸν Μωρέα. Ἐτελειώθη δὲ ἡ ἀγία καὶ ἱερὰ πρώτη Σύνοδος εἰς χρόνος
ἑξῆς ἡμισυ, κατὰ τὸν Ἀπρίλιον μῆνα, διότι εἰς μὲν τὸν Ἀπρίλιον
συνέχθησαν, καὶ πάλιν τὸν Ἀπρίλιον ἐτελείωσαν τοὺς 3. χρόνος. ἔκα-
μαν δὲ καὶ ἕως τὸν Σεπτέμβριον ὅπῃ ἐπέρασεν ὁ χρόνος. Ἀφ' οὗ δ' ἐτε-
λειώθη ἡ Σύνοδος, καὶ ἠβελήθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς νὰ ὑπαγούεν εἰς ταῖς
Ἐπαρχίαις τες, ἐσάθη ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸ μέσον τους, καὶ εἶπεν· Ἅγιοι
Ἀρχιερεῖς, μίαν χάριν ζητῶ ἀπὸ τῆς Ἀρχιερωσύνης σας. Κάστρον ἔκ-
τισα μέγα, καὶ μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐτελειώθη, καὶ παρακαλῶσας
κοπιάσατε νὰ τὸ ἐλογησέτε καὶ νὰ τὸ ἐγυάλετε καὶ ὄνομα, καὶ νὰ εἰδῆτε
καὶ τὸν πνευματικόν μου Πατέρα τὸν Πατριάρχον Μητροφάνην, ὅτι εἶναι
βαρέως ἀδυνημένος. Ὑπήκουσαν γὰρ οἱ Ἀρχιερεῖς τῷ Βασιλεῶς, καὶ ἠβελ-
λήθησαν νὰ ὑπάγουσι εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ τὴν ἡμέραν ὅπου
ἠθέλησαν νὰ ὑπάγουσι, ἐσάθησαν νὰ κάμωσι δέησιν πρὸς τὸν Θεόν νὰ
κατέσδωθῃ καλὰ εἰς ταῖς Ἐπαρχίαις τες, καὶ νὰ σφερώσιν τὰ δόγμα-
τά τες, καὶ ὁ Θεὸς διὰ πολὺ θαῦμα ἐθαυματέργησε. πέτρα μεγάλη ἦτον
ὑποκάτω εἰς εἷς σῦλον τῷ παλατίου, καὶ παρὰ τοῦ τῆς ὥραν ἐκείνου,
ὅπου ἐπροσδύχοντο οἱ Πατέρες, ἀνέβλυσε λάδι περὶ ὅσον, πόσον ὅπῃ ἐ-
βράχη τὸ ἔδαφος ὅλον τοῦ παλατίου. διὰ τοῦτο ὠνόμασαν καὶ τὸ Κάστρον
ἐκεῖνο Νικαίαν, ἐπειδὴ ἐνίκησαν οἱ Πατέρες, μᾶλλον δὲ ὁ ἀληθὴς Θεός.
Ἀλλὰ ἀκούσατε παρακαλῶσας, τί θαῦμα ἐγίνε τότε εἰς τὸ Κάστρον αὐτὸ
διὰ προσδύχης τοῦ Ἁγίων Πατέρων. Οἱ Ἀσύριοι ποτὲ κουρσδόντες τὰ
Κάστρα τῆς Ανατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, ἔκαμαν μεγάλον αἰχμαλωτισμὸν,
ὅμως ὑπῆσαν καὶ εἰς τὴν Νικαίαν αὐτὴν νὰ τὴν κερσδύσεν, καὶ οἱ ἄν-
θρωποι τῆς Νικαίας, μὲν ἔχοντες τί νὰ κάμωσι, ἐπρόσδραμαν εἰς τὸν
ναὸν τοῦ Ἁγίων Πατέρων, καὶ κλαίοντες ἐπαρακαλῶσαν τὰς Ἀγίας, λέ-
γοντες· Ἅγιοι τελακόσιοι δέκα καὶ ὀκτὼ Θεοφόροι Πατέρες, ὅπου ἐσυ-
βάχθητε εἰς τὸ Κάστρον, καὶ ἐσφερώσατε τὴν ἐσέβειαν, ἐσᾶς παρα-
κα-

καλῶμεν οἱ δοῦλοί σας νὰ μᾶς ἐλθῶθεράσπετ ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας.
 Ταῦτα οἱ μὲν ἄνθρωποι ἔλεγον, ὁ δὲ Θεὸς οἰκονόμησε δι' ὧν τῶν Ἀ-
 γίων, ὅτι μίαν ἡμέραν ὁ αὐθεντίας τοῦ φασάτε τῶν Ἀσσυρίων ἐσέβη εἰς
 τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀγίων Πατέρων, ὅπῃ ἦτον ἔξω τῆς Κάσρας, νὰ καί-
 μη τινὰς μαγείας δαιμονικάς. ἐφάνησαν γὰρ οἱ Ἅγιοι Πατέρες, καὶ λέ-
 γοντες γλίσσῃ νὰ φύγῃς ἀπὸ τοῦτο τὸ Κάσρον, ὅτι αὐτεῖον πνίγεται
 καὶ σὺ καὶ τὸ φασάτον σου ὅλον. Ταῦτα ὡς ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς, ἔφυγεν
 ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ὤρτισε νὰ σφαλίσεν τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ὕστερον ἔκαμιν ἀ-
 γάπῳ μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Νικαίας, πόσον ὅτι ὁποῖος ἤθελεν εἰπῇ
 ὅτι εἶναι ἀπὸ τῆς Νικαίας, τὸν ἐλθόντων, καὶ λάδι πολὺ ἄφηκεν εἰς
 ἐκεῖνο τὸ Κάσρον νὰ καίῃ μία κανδήλα εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ἀγίων. Ἀλ-
 λ' ἄς ἔλθωμεν πάλιν εἰς τὴν ὑπόθεσίν μας. Ἀφ' οὗ ὑπῆγαν οἱ Ἀρχιε-
 ρεῖς μὲ τὸν Βασιλέα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐλόγησαν αὐτῷ ὅτι
 νὰ εἶναι κυεῖα πασῶν τῶν Πόλεων, καὶ Κωνσταντινέπολιν τὴν ὠνόμασαν,
 εἰς τὸ ὄνομα τῆς Κτίτορος, καὶ ἐχάρισαν τὴν τῆς Παναγίας. τὴν δὲ ἄλλαν
 ἡμέραν ὑπῆγαν καὶ πρὸς τὸν Πατριάρχην Μητροφάνην, ὅπῃ ἦτον ἀδνη-
 μνός, ὡς τὸ προείπαμεν. ἀπεκρίθη γὰρ ὁ Βασιλεὺς καὶ λέγει του, ὦ
 τιμιώτατε Πάτερ, βλέπωσε ὅτι εἶσαι βαρέως ἀδνημνός, διὰ τοῦτο σε
 παρακαλῶ, εἴα μὲν, νὰ μὲ δώσῃς τὴν δὲ χλὺν σε, ἄλλο δὲ, νὰ μὲ ὀ-
 ρίσῃς τίνα ἀφύεις διάδοχον τῆς θρόνου σε. Λέγει τε ὁ Ἅγιος Μητροφά-
 νης· τώρα ἐγνώρισα, Βασιλεῦ, ὅτι εἰς τὸ χεῖρ τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ψυχὴ
 σε, καὶ καλῶς ποιεῖς καὶ μελετᾷς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Χρυσῆς, πλὴν
 ἐπειδὴ ὀρίζεις, τίνα νὰ ἀφήσω εἰς τὸν θρόνον μου, νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ.
 ἑπτὰ ἡμέρας ἔχω ἀφ' ἧς δέομαι τοῦ Θεοῦ νὰ μοῦ ἀποκαλύψῃ τίνα νὰ ἀ-
 φήσω, καὶ λέγει μετ' Ἀγγελος Κυεῖς, ὅτι ἐγὼ μὲν μετὰ δέκα ἡμέρας ἀ-
 ποθνήσκω, καὶ νὰ ἀφήσω τὸν Ἀλέξανδρον, ὅπῃ ἐσείλετε εἰς τὴν Δύσιν
 καὶ εἰς τὸν Μωρέα νὰ σερεώσῃ τὰ δόγματα τῶν Πατέρων. διὰ τοῦτο σοῦ
 λέγω, ὅτι αὐτὸν ἀφήνω εἰς τὸν θρόνον με, διότι εἶναι ἄξιός νὰ ποιμά-
 νῃ Λαόν, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τέττα θέλει γινῇ Παῦλος ὁ Ἀναγνώστης
 με. Τότε ἐγύρισε καὶ εἶδε τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας Ἀλέξανδρον, καὶ
 λέγει τε· καὶ σὺ καλὸν διάδοχον ἔχεις νὰ ἀφήσῃς, τοῦτον τὸν Διάκονον.
 ἐπίασε δὲ τὸν μέγαν Ἀθανάσιον ἀπὸ τὸ χεῖρ, καὶ ἔδειξέ τον, καὶ εἶπε
 τέτος, ἀφ' ἧς πάρῃ τὸν θρόνον σε, μεγάλως κινδυνὺς θέλει ὑπομείνῃ μετ'
 τὸν Ἀναγνώστην με τὸν Παῦλον, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χρυσῆ. Ταῦτα εἶπεν
 ὁ Ἅγιος Μητροφάνης, καὶ μὲ πολλὴν βίαν ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κρεβάτι,
 καὶ ὑπῆγε μὲ τῶν Ἀρχιερέων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ λειτουργήσεν, καὶ ἀφ' ἧς
 ἀρχισαν τὴν λειτουργίαν, καὶ ἐδιάβασαν τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, ἐστάθη ὁ
 Ἀρχιερεὺς Μητροφάνης καὶ ἐδίδασκε τὸν Λαόν, ἔπειτα εὐγαλε τὸ ὠμοφρόνυν
 τε καὶ ἔβαλέ το εἰς τὴν ἁγίαν τράπεζαν, καὶ εἶπεν· ἄς σέκεται ἐδῶ ἕως
 μετὰ ἑπτὰ ἡμέρας νὰ ἔλθῃ ὁ Ἐπίσκοπός μου Ἀλέξανδρος νὰ τὸ πάρῃ.
 καὶ ἔπως ἐγινεν εἰς τὸ ὕστερον. ἀπέθανε δὲ ὁ Ἅγιος Μητροφάνης εἰς τὰς
 4. τοῦ Ἰουνίου μηνὸς ἑκατὸν δεκαεπτὰ χρόνων γέροντας, ὁ δὲ Βασιλεὺς
 Κωνσταντῖνος ἔκαμε θάψαν μεγάλῳ, καὶ ἐφίλοσε τῶν Ἀγίων Πατέρων
 ὅλους.

ὅλους, καθήμενος καὶ αὐτὸς μετ' αὐτῶν. τὴν δὲ ἡμέραν ὅπῃ ἡβουλήθησαν
να ὑπαγῶνται εἰς τὰς Ἐπαρχίας των, ἐμείρασέ τις ὁ βασιλεὺς βίον πε-
ριασὸν, καὶ ἄλλων μὲν ἔδωκε ναὶ κάμουν Ἐκκλησίαν, ἄλλων ναὶ κτίσων
νοσοκομεῖα, καὶ ἄλλων ναὶ θρέψαν πτωχοὺς καὶ γέροντας. Τότε τις εἶπεν·
ἴδετε Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, πῶς ἐγὼ ἀπὸ Ἑβραίων ὅπῃ ἦσαν, ἔγινα Χρι-
στιανός, καὶ πῶς ἐπαύδασα ναὶ σφερώσω τὴν Εὐσέβειαν καὶ τὴν Χριστιανω-
σιάν; οὕτως ὀρκίζω καὶ ἐσᾶς εἰς τὸν Χριστὸν τὸν φοβερόν. Κεῖνὸν ναὶ
σπεύδαί τε αἰείποτε πῶς ναὶ αὐξάνῃ ἡ Πίσις τῶν Χριστιανῶν, διὰ ναὶ ἀ-
κύνω καὶ ἐγὼ ὁ δαλὸς σας ναὶ δοξάζω τὸν Θεόν. Ταῦτα εἶπεν ὁ Βασιλεὺς,
καὶ ὁξεπροβόδησέ τις ἕως ἔξω τοῦ Κάστρου, οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς ἐσάθησαν,
ἐλόγησαν, καὶ ἐχρήθησαν αὐτὸν, καὶ τότε ἀνέχώρησε κατ' οἷας εἰς τὴν
Ἐπαρχίαν τε, καὶ ὕτως ἐτελειώθησαν τὰ περὶ τῆς Ἀγίας καὶ Οἰκουμενικῆς
Συνόδου.

Τῷ δὲ, 21. χρόνῳ τῆς Βασιλείας αὐτῆς, οἱ Ἑβραῖοι, καὶ οἱ Πέρ-
σαι, ἰδόντες τοὺς Χριστιανούς ὅτι ἐπλήθυνον, ἐπάγκασαν Σαβώριον
τὸν βασιλέα Περσίας ναὶ κινήσῃ διαγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ οὕτως
ἔκαμε, καὶ πολλοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς καὶ ἄλλας ἀνθρώπους ἐφόρδισε
διὰ τὴν Πίσιν τῶν Χριστῶν. μίαν ἡμέραν ἔκοψεν Ἐπισκόπους καὶ Κληρι-
κούς, 100. καὶ κοσμικούς, 18. χιλιάδας. ὁ δὲ μέγας Κωνσταντῖνος ἐπεμ-
ψεν ἀποκλεισμένους εἰς τὸν Σαβώριον, ναὶ ἐλέησεν τὰς Χριστιανούς, καὶ ναὶ
παύσῃ τὸν διαγμὸν, ὁ δὲ Σαβώριος οὐκ ἠθέλησε. τῷ δὲ, 22. χρόνῳ
τῆς αὐτοῦ Βασιλείας ἐκίνησε μετὰ βαρείας δυνάμεως καὶ φουσάτα εἰς τὰ
Ἑθνη τὰ λεγόμενα Γερμανούς, καὶ Σαρμάτας, καὶ Γότθους, καὶ ἐκτίσεν γε-
φυρὴν πέφινον εἰς τὸν Δάναβιν τὸν ποταμὸν, καὶ τῇ δυνάμει τῶν τιμῶν καὶ
ζωοποιῶν Σταυρῶν ἐνίκησε καὶ ἐφόρδισε πάντας, καὶ ἐφόρδισε τὰς Σξαθη-
γούς καὶ τὰς Ἀρχοντας αὐτῶν, καὶ κατέλυσε τὰ Κάστρα καὶ τὰς Χώρας αὐ-
τῶν, καὶ ἐταπείνωσεν αὐτῶν πολλὰ, καὶ ἔγιναν ὄχλοι καὶ ὑποτελεῖς τῶν Ῥω-
μαίων. ἐκτίσεν καὶ κάστρον τὸ λεγόμενον Δρεπαναὺν διὰ τιμὴν τοῦ Ἁγίου
Μάρτυρος Λακκιανῶ, ὅτι ἐκεῖ ἦσαν τὰ λείψανα αὐτοῦ, καὶ τὸ Κάστρον ἐκεί-
νο τὸ ὠνόμασεν Ἐλευσέπολιν, εἰς ὄνομα τῆς Ἀγίας Μητρός αὐτοῦ Ἐλέ-
νης· καὶ πάλιν ἔκαμε πόλεμον, καὶ ἐνίκησε καὶ ἠφανίσεν πολλὰς μυριάδας
Ταρτάρων, καὶ ἔκαρσεν τὰς ὑποτεταγμένους τῶν Ῥωμαίων. τῷ δὲ, 28. χρό-
νῳ τῆς Βασιλείας ἔγινε πείνα μεγάλη εἰς τὴν Ἀνατολήν, καὶ ἐκράτισεν
πολύν καιρὸν, ὥς τε τὰ Χωρία ἐξοίκησαν, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἠρηιώθησαν,
καὶ ἐδίωχον οἷας τὸν ἄλλον, καὶ ἐκέρσον μετὰ εἰς τὰ Κάστρα, ἔτρε-
χον εἰς τὰς ἀποθήκας τῶν σιταρίων, καὶ ἄρπαζον εἴ τι εὗρισκαν καὶ ἐφού-
ζον, καὶ ἐπελήθη τὸ σιταρεὶ δαπάντα ἀργυρὰ τετραπόσια, καὶ οὐδὲ ὕτως δι-
είσκετο, καὶ ἀπέθνησκον εἰς ταῖς σράταις, γυναῖκες, ἄνδρες, νέοι, γέ-
ροντες, καὶ καμίαν βοήθειαν τροφῆς δεῦν εἶχαν. Τότε ὁ μέγας Κωνσταντί-
νος ὡς ἤκουσε τὴν ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ ἐπεμπε πανταχῶς βοήθειαν, σι-
τὰς καὶ ἄλλα τροφήματα, εἰς τὰς Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὰ Μοναστήρια, διὰ
ξένους καὶ πτωχοὺς καὶ ὀρφανούς, καὶ διὰ τὴν ζωὴν τῶν Ἱερέων καὶ Κληρι-
κῶν. ἡ δὲ Καθολικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἀντιοχείας εἶχε κατ' ἔτος ἀπὸ τὸν
Βα-

Βασιλέα δωρεὰν σιτὰει μύδια χιλιάδες, 36. τῷ δὲ, 29. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐγένετο εἰς τὴν Κύπρον σεισμός μέγας καὶ ἐχάλασεν ἡ Σαλαμίνη Πόλις μεγάλη, καὶ ἐχάθη λαὸς πολὺς ἀπὸ τὸν σεισμόν. τῷ δὲ, 30. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας, ἔκαμε τὸν Δαλματίον Καίσαρα, καὶ εἷας ἀπὸ τῆς Στρατιγῆς, ὀνόματι Καλόκυρος, ἐγένετο ἀπὸ τὴν ὑποταγὴν τοῦ Βασιλέως, καὶ ἐδυνάστευσε τὰ γῆν Αὐθρότης εἰς τὴν Κύπρον τυραννικῶς. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἐπολέμησαν, καὶ ἐπίασαν τὸν μέσσα εἰς τὴν Ταρσὸν τῆς Ἀρμενίας, καὶ ἐφόνευσαν αὐτὸν, καὶ ἄλλας συγκοινωνίας τε καὶ ὁμοφύους τῆς ἐπιβελῆς τε. τῷ δὲ αὐτῷ χρόνῳ ἐφθασαν τὰ ἐγκαίνια τῆς μεγάλης Κωνσταντίνης οἱ, 30. χρόνοι, καὶ ὥρα τῆς μεσημερίας ἐφαίνετο ἐν τῷ Οὐρανῷ ἄστρον πρὸς τὴν Ανατολήν, καὶ ἐξέβαινον ἀπὸ τῆς ἀσέρος καπνὸς πολὺς ὥσπερ νὰ εἶχεν ἐγένετο ἀπὸ καμίνι, καὶ ἔκαμεν ὁ Βασιλεὺς ἐορτὴν μεγάλην. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν ἐκούρσθαι οἱ Σαρατῆνοὶ τοὺς Πέρσας, οἱ δὲ Πέρσαι ἐμήνυσαν πόλεμον καὶ μάχην πρὸς τῆς Ῥωμαίους. τῷ δὲ, 30. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, ἐπέρασεν εἰς τὴν Νικομήδειαν διὰ νὰ πάρῃ φεσάτα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Περσίαν νὰ πολεμήσῃ, καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν Νικομήδειαν ἀδυνήσας ἀπέθανεν, ἔζησε δὲ χρόνους, 65. ἐβασίλευσε χρόνους, 31. καὶ μηνῶς, 10. ἔγραψε δὲ διαθήκην, καὶ ἀφῆκε τὴν Βασιλείαν εἰς τῆς ἑξῆς υἱὸς αὐτῆς, εἰς Κωνσταντῖνον, εἰς Κωνσταντίον, καὶ εἰς τὸν Κῶνσαν. καὶ τοῦ Κωνσταντίνου ἔδωκε τὴν Ανατολίαν ὅλην, καὶ τὸ Κάστρον ὅπερ ἔκτισε τὴν Κωνσταντινούπολιν. τοῦ δὲ Κῶνσα ἔδωκε τὰς Γαλλίας, τὴν Ῥώμην, καὶ τὴν Ἰταλίαν. τῷ δὲ Κωνσταντίνῳ ἔδωκε τὰς αὐτὰς Γαλλίας, καὶ τὰς Βρετανικὰς Νήσους, καὶ τὴν διαθήκην τὴν ἔδωκε τῇ πνέματι τῆς βασιλείας τῆς ἀδελφῆς τῆς βασιλέως, ἦγεν τῆς Μεγάλης Κωνσταντίνης, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν ἤξευρεν ὁ Βασιλεὺς πῶς εἶναι αἰρετικὸς καὶ βοηθὸς τῆς Ἀρείας, καὶ παρήγγειλε νὰ μὴ τὴν δώσῃ τινὸς, μόνον εἰς τὸν υἱὸν τῆς Κωνσταντίας εἰς τὰς χεῖράς τε. ὁ δὲ Κωνσταντίος ἦλθεν ἀπὸ τὴν Ανατολίαν καὶ ἤφερε τὸ λείψανον τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ μετὰ πάσης βασιλικῆς τιμῆς εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ ἔθαψάν το ἐν τῷ Ναῷ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων. ὁ δὲ πνέματικὸς ὑπῆγεν εἰς τὸ Κωνσταντίον, καὶ λέγει τε, ὥρσε τὴν διαθήκην. καὶ ὡς εἶδεν αὐτὴν, ἐχάρη μέγας, καὶ εἶχεν αὐτὸν εἰς τὸ παλάτι αὐτοῦ εἰς μέγαλιν τιμὴν, καὶ ἐτίματον ὡς πατέρα αὐτοῦ.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ.

Μετὰ τῶτον ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτῆς Κωνσταντίος ἀπὸ κτίσεως Κόσμου, 5829. χρόνοι, ἀπὸ δὲ Χριστοῦ, 329. καὶ ἐβασίλευσε χρόνους, 24. τῷ δὲ 1. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας, ἦλθε Σαβώριος ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας μετὰ δυνάμεως μεγάλης εἰς τὴν Μεσοποταμίαν διὰ νὰ πάρῃ τὴν Νισίβην Πόλιν τὴν μεγάλην, καὶ ἔκαμε τέχνας μεγάλας ἡμέρας, 63. καὶ δὲν ἐδυνήθη νὰ τὴν πάρῃ. εἶχε δὲ ἡ Νισίβη Ἀρχιερέα, ἀνδρωπὸν Ἀγίον καὶ τῷ Θεῷ δέλον, ὀνόματι Ἰάκωβον, καὶ δεηθεὶς τῷ Θεῷ κατὰ τῆς

Σαβωεία, ὡς τῷ θαύματος, ἔπεσον εἰς αὐτὸν τὸν Σαβώριον ὀργὴν παρὰ
 Θεοῦ, πείνα καὶ θανατικὸν, καὶ ἀπέθαναν πολλαὶς μυριάδες ἀνθρώπων,
 καὶ ἐγύρισαν κακῶς εἰς τὰ σπήτια αὐτῶν. ὁ δὲ βασιλεὺς Κωνσταντῖος
 πολλὰ παρὰ τῷ μιᾷ πνευματικῷ ἀκέσας καὶ καταπειθεῖς, ἔπεσον εἰς
 τὴν Αἵρεσιν τῶν Ἀρείων, καὶ ὡς ἔμαθε τοῦτο ὁ Ἀρειος ἐχάρη πολλὰ, καὶ
 ἐμύωυσε τῷ ἀσεβεστάτῃ πνευματικῷ, ὅτι νὰ κάμῃ κάθε τρόπον πρὸς τὸν
 βασιλέα νὰ δεχθῇ αὐτὸν καὶ νὰ τὸν τιμήσῃ. ὁ δὲ ἀνόσιος πνευματικὸς
 ἐπῆρε συμβουθῆς τε, Εὐσέβιον τὸν Νικομηδείας, καὶ ἄλλον Εὐσέβιον Ἀρ-
 χοντα τῶν Παλατίων, Αἰρετικῶν, ὁμόφρονας αὐτῷ καὶ τῷ ἀθέῳ Ἀρείῳ, σκεδὴ
 πονηρὰ καὶ κατοικοιπρία τῷ Διαβόλῳ, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸν βασιλέα παρα-
 καλεῖντες τὸν νὰ δεχθῇ τὸν Ἀρειον νὰ εἶναι μέσα εἰς τὴν Κωνσταντινέπο-
 λιν, καὶ νὰ τιμήσῃ αὐτὸν ὁ Πατριάρχης, καὶ νὰ συμφορέσῃ μετ' αὐτοῦ.
 ὁμῶς ὁ βασιλεὺς ἐδέχθη αὐτοὺς ἀσπασίως, καὶ ἔταξεν αὐτῶν ὅτι νὰ τὸ
 κάμῃ. Οὕτως ἐμύωυσεν εἰς Ἀλέξανδρον τὸν τότε Πατριάρχην Κωνσταν-
 τινεπόλεως, ὅτι νὰ δεχθῇ τὸν Ἀρειον νὰ τὸν κάμῃ καὶ Πρωτοπαπᾶν τῆς
 μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ καὶ διδάσκαλον εἰς τὸ δι-
 δασκαλεῖον τῆς Κωνσταντινεπόλεως, καὶ νὰ συμφορέσῃ καὶ μετ' αὐτῶν. ὁ δὲ
 Πατριάρχης, ὡς εἶδεν ὅτι ἔγω τοῦ ἐμύωυσεν ὁ βασιλεὺς, ἐσηκώθη καὶ
 ὑπῆγε σωματικῶς εἰς τὸν βασιλέα, καὶ λέγει τε· κράτιστε βασιλεῦ, τί
 εἶναι τὸ μῦθός καὶ ὁ ὀρισμὸς, ὅπως μὲ ἐσειλες περὶ τοῦ Ἀρείου; αὐτὸς
 ἦτον δοχεῖον τῷ Διαβόλῳ, καὶ αὐτὸν δέχεσθαι, καὶ οἰκτεῖν καὶ ἐμὲ νὰ τὸν
 δεχθῶ; μὴ γινώσκω τὸν βασιλεῦ. δὲν δύωμαι ἐγὼ, εἴα ὅπου ἀναθε-
 μάτισαν πόσοι Ἀγιώτατοι Θεοφόροι Πατέρες, καλὰ καὶ ἐὰν μετανοῇ, νὰ
 τὸν δεχθῶ. διότι δύο φοραὶς εἶναι καθηρημένος, καὶ διωγμένος ἀπὸ τῆς
 Ἐκκλησίας τῶν Χριστῶν καὶ ἀπὸ τῶν Χριστιανῶν· καὶ ἐγὼ μὲ καθηρημένον
 ἀνθρώπον νὰ λειτουργήσω δὲν ἵμπορῶ. ἀμὴν ἄς εἶναι ὡσαύτως εἰς κοσμι-
 κὸς, καθὼς τὸ ἠγάπησε καὶ μοναχὸς τε. Τότε ὁ βασιλεὺς μὲ θυμῷ ἀ-
 πεκείθη, ὅτι ἐγὼ θέλω κρᾶξῃ Σύνοδον, καθὼς καὶ ὁ Πατὴρ μου, νὰ ἴδῃν
 τὴν ποιαύτην ὑπόθεσιν. πλὴν τώρα αὖ δὲν τὸν δεχθῆς, καὶ στανικῶς σου
 θέλεις τὸν δεχθῇ. Ὁ Πατριάρχης ἀπεκείθη· ἐὰν καὶ Σύνοδον συνά-
 ξῃς, ὦ βασιλεῦ, ἐλπίζω εἰς τὸν Θεόν, ὅτι ὡς λέγω ἐγὼ, δὲν ἵμπο-
 ρεῖ νὰ λειτουργήσῃ, καὶ ἔγω θέλω εἰπῇ καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Συνόδου ἐ-
 κείνης. ὁμῶς τώρα ἤξευρε, ὅτι ἐγὼ δὲν συλλειτουργῶ μετ' αὐτῶν τῶν παρα-
 νόμων, καὶ εἴτι ὀρίσης νὰ κάμῃς εἰς ἐμὲ, κάμε· ἀμὴ ἐγὼ τὸν Νόμον μου δὲν
 παραβαίνω. καὶ ἔτῃ δὲ γῆκεν ἀπὸ τὸν βασιλέα, καὶ ὑπάγει εἰς τὸ κελ-
 λίον τε. ὁ δὲ βασιλεὺς ἐβιάζετο ὑπὸ τῶν ἀσεβεστάτων πνευματικῶν καὶ τῆς
 συνωδίας τε πολλὰ, νὰ συμφορέσῃ μετ' αὐτὸν ὁ Πατριάρχης. καὶ ὁ
 βασιλεὺς ἀκέσας αὐτῶν, ἔγραψεν ὀρισμὸν, ὅτι ὅποιος Ἀρχιερεὺς θελή-
 σαι νὰ συμφορέσῃ μετ' αὐτὸν ὁ Ἀρειον, νὰ ἔχῃ τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ὅποιος
 δὲν σέρξῃ, νὰ εἶναι ἔξω τῶν θρόνων. ἐμύωυσε δὲ καὶ εἰς τὸν Πατριάρ-
 χην, ὅτι εἰ μὲν θελήσῃ ἐπὶ τὴν αὐριον νὰ λειτουργήσῃ μετ' αὐτῶν Ἀρχιε-
 ρεῖς, καὶ νὰ συμφορέσουν μετὰ τῶν Ἀρείων, ἦδη καλῶς, εἰδὲ καὶ αὐτὸς νὰ
 εἶναι ἔξω τῶν Πατριαρχικῶν θρόνων, καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, ὅσοι δὲρέθησαν ἐκεῖ,

ἔξω ἀπὸ τῆς θρόνης τῆς νᾶ εἶναι. Τότε ὁ Πατριάρχης, ὡς εἶδε τὴν ἀπόφασιν τῆ βασιλείας ὅτι εἶναι βεβαία καὶ ἀμετάθετος, τὸν ἔθηκεν εἰς τὸν Θεόν. καὶ τὴν νύκτα ἐκείνῃ τῇ Σαββάτῃ ὑπῆγε μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸ ἅγιον βῆμα, καὶ μετὰ δακρύων ἐπαρακάλει τὸν Θεόν, ὅτι εἰ μὴ εἶναι ἄξιός ὁ Ἀρειός, νὰ τῷ ἀποκαλύψῃ, καὶ ἔγω νὰ λειτουργήσῃ, εἰδὲ καὶ εἶναι ἀνάξιός τῆς τοιαύτης ὑπηρεσίας νὰ τὸν ἐξολοθρεύσῃ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, διὰ νὰ μὴ μολυῇ τὰς Χριστιανὰς. καὶ ἔτις ὁ Πατριάρχης ἐδέετο. ὁ δὲ ψευδοπνύματικός ἐμύυσσε τοῦ Ἀρείου, ὅτι νὰ ἐτοιμαθῇ νὰ λειτουργήσῃ αὐτοῖον μετὰ τῷ Πατριάρχῃ καὶ τοῖς Ἀρχιερέων. καὶ τὴν νύκτα ἐκείνῃ ἐπέρασεν ὁ παμμίαρος Ἀρειός ἐτοιμαζόμενος διὰ νὰ λειτουργήσῃ. ὅταν δὲ ἦλθεν ἡ ἡμέρα, καὶ ἤγγισεν ἡ ὥρα τῆς Λειτουργίας, ὁ Πατριάρχης περαιοτέρως ἐδέετο τῷ Θεῷ μετὰ πολλῶν δακρύων, καὶ ὁ ἀκοίμητος ὀφθαλμός τοῦ Θεοῦ προεῖδε τὸ ἀμετάθετον τῆς ψυχῆς τῷ Ἀρείῳ, καὶ οἰκονόμησε τῷτο, ὅτι ὑπαγνύωντας εἰς τὸ Πατριαρχεῖον διὰ νὰ λειτουργήσῃ, ἐσέβη εἰς σὺν τόπον, ὅπου ἦτον χωριστός εἰς τὴν ἄκραν τῇ Παζαίῃ, νὰ κάμῃ τὴν ἀναγκαίαν χρείαν αὐτοῦ. καὶ ὡς ἐκάρθισεν, ὡς τῷ θαύματος, ἐν τῷ ἅμα ἀνοίξεν ὁ πάτος αὐτῷ, καὶ ἐχύθησαν ὅλα τὰ ἐντόδια, σῦντερα, συκότι, καρδία, καὶ τίποτε δὲν ἀπέμεινε μέσα, μόνον ἀπέρριξεν ἐκεῖ κακῶς τὴν μιανὰν αὐτῷ ψυχὴν καὶ παρέδωκεν αὐτῷ τὰ διδασκάλια αὐτῷ Διαβόλῃ καὶ τῆς συνοδίας αὐτῷ, καὶ ἔβαλεν αὐτῷ εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον. Ὁ δὲ Πατριάρχης καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, ὡς εἶδαν αὐτὸν ὅτι ἀργεῖ καὶ δὲν ἔρχεται, ἀπὸ τὸν φόβον τῇ βασιλείῃ, ἔσειλαν εἰς τὸ σπῆντι ὅπῃ ἐκαθέζετο καὶ τὸν ἐγύρσαν, καὶ ὡς δὲν τὸν νύσαν ἐκεῖ, ἤρχοντο οἱ ἀπεσταλμένοι παρὰ τοῦ Πατριάρχου, ἐρωτῶντες τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τόπον εἰς τόπον ὅπου ἤρχοντο μήπως εἶδαν αὐτόν. καὶ ἔτις σὺν ἄνθρωπος θεοσεβὴς εἶπε πρὸς αὐτούς· ὅτι ἐγὼ εἶδά τον ὅπου ἐσέβη εἰς τὴν ἀνάπαυσιν τῇ φόρῃ. καὶ ἔτις ἔδραμαν ἐκεῖ, καὶ τὸν νύσαν καταδεδικασμένον, καὶ τὰ ἐντόδια αὐτῷ ὅλα ἐξωρισμένα, καὶ αὐτὸν ἀπεθαμμένον καὶ βρωμεσμένον. ἰδόντες δὲ αὐτόν, ἐθαύμασαν πολλὰ ὅλοι καὶ ἔφριξαν, καὶ ἔδραμαν εἰς τὸν Πατριάρχην καὶ ἀνήγγειλαν τὴν δικαίαν κρίσιν καὶ φοβερὰν τῷ Θεῷ, ὅπῃ ἔκαμν εἰς τὸν Ἀρειόν. Ὡς ἤκουσεν ὁ Πατριάρχης καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ, ἔλαβαν χαρὰν μεγάλην σφόδρα, καὶ τὸν Θεόν ὀλοφύχως μετὰ δακρύων νύχαίσησαν. ὁ δὲ ἀλιτῆριος πνύματικός καὶ ἡ συνοδία τῇ πολλὰ κατηχυώθησαν, καὶ μὴν ἔχοντες τί εἰπεῖν διὰ τὸν βασιλέα, ἔλεγον ὅτι φυσικὸν θάνατον ἔλαβεν. ἀλλὰ ψευδῶς ὡς ἐχθροὶ τῷ Θεῷ καὶ τῇ ἀληθείᾳ τῷτο ἔλεγον. ὅμως ἠλθὲν ἡ Ἐκκλησία τῷ Θεῷ ἀπὸ τὸν ἀσεβέστατον Ἀρειόν καὶ ἀπὸ τῆς πειρασμῆς καὶ συγχύσεως αὐτῷ. καὶ ὁ Πατριάρχης μετὰ τοῖς Ἀρχιερέων καὶ πάντων τοῖς Ἱερωμένοις ἐλειτεργήσαν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, εὐχαριστῶντες τὸν Κύριον ἡμῶν καὶ Θεὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

Τῷ δὲ, 2. χρόνῳ τῆς αὐτῇ βασιλείας, οἱ Στρατιῶται ἐφόνευσαν Δαλμάτιον τὸν Καίσαρα, καὶ ἔτις μετὰ τὸ θάνατον τῇ βασιλείᾳ ἦτον, ἀμὴ καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τῷτο δὲν ἠθέλησε. τῷ δὲ, 3. χρόνῳ τῆς αὐτῇ βασιλείας, Κων-

σαντῖνος ὁ ἀδελφὸς αὐτῷ τῷ βασιλέως ἐπῆρε φασάτα καὶ ὑπῆγεν εἰς τὰ
μέρη, ὅπῃ ἐβασίλευε Κῶνσας ὁ ἀδελφὸς αὐτῷ, νὰ πολεμήσῃ μετ' αὐτῷ.
καὶ πολέμῳ γενομένῳ, ἐφόνδσαν αὐτὸν τὸν Κωνσταντῖνον οἱ Σξάτιῶται,
καὶ ἐβασίλευσε Κῶνσας μόνος τῷ εἰς ὅλῳ τῷ Δύσει. Κωνσάντιος δὲ ὁ
Βασιλεὺς Κωνσταντινῆ πόλεως παρέδωκε τὸν Γάλλον, καὶ τὸν Ἰελιανὸν τῷ
ὀξάδέλφῳ αὐτοῦ, εἰς παιδείαν γραμμάτων, εἰς μίαν Χώραν ὀνόματι
Μακέδων, πλησίον Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας. τῷτος ὁ Γάλλος καὶ
Ἰελιανὸς ἦσαν υἱοὶ Κωνσταντῖνος τῷ ἀδελφῷ τῷ μεγάλῳ Κωνσταντῖνος, πρῶ-
τοι ὀξάδελφοι Κωνσταντῖνος τῷ βασιλέως, καὶ Κῶνσα, καὶ Κωνσταντῖνος. ἔπει-
οὶ δύο ἀδελφοί, ὁ Γάλλος καὶ ὁ Ἰελιανὸς, ἐγείνοντο καὶ Ἀναγνώσαι, ἦσαν
Διάκονοι εἰς τῷ Ἀντιόχειαν, καὶ ἐπορεύθησαν οἱ δύο νὰ κτίσῃν Ἐκ-
κλησίαν εἰς ὄνομα τοῦ Ἀγίου Μάμαντος. καὶ τὸ μερτικὸν ὅπῃ ἔτυχεν νὰ
κτίσῃ ὁ Ἰουλιανὸς, ἡ γῆ δὲν τὸ ἐδέχετο, ἀμὴ ὅσον ἐκτίσεν ὅλῳ τῷ
ἡμέραν, τῷ νύκτα ἐπιπτε, καὶ δρεῖσκετο χαλασμένον. Ἰδὲ πῶς καὶ τὰ
ἄφύχα ἐκεῖνα, αἱ πέτραι, τὰ μάρμαρα, καὶ ἡ ἄλλη ὕλη ἐπορεύοντο
τῷ πονηρῷ τῷ ψυχρῷ καὶ θεομισῇ γνώμῳ τῷ κατηραμένῳ. ἔπειτα ὁ Ἰου-
λιανὸς ἔκοψε καὶ τὰ μαλῖα αὐτῷ, ὑποκρινόμενος τάχα καλογερικὸν χῆ-
μα καὶ ἀσκητικῶς πολιτείαν, καὶ ἐκατέβη εἰς τὰς Ἀθῆνας, καὶ ἐκεῖ ἐμαύ-
θανε τὸ μάθημα μετὰ τῷ μεγάλῳ Βασιλεῖ, καὶ διὰ τὸ νὰ ἐπιθυμῇ νὰ
λάβῃ τῷ βασιλείαν, ἐπεριπάτειεν εἰς πᾶσαν γῆν τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐ-
γύρῳε Μάντεις, Μάγους, Ἀστρονόμους, νὰ μάθῃ ἀπ' ἐκείνων, αὐ εἶναι καὶ
βασιλεύσῃ. καὶ ἐκεῖ ἦρχεν εἷς ἄνθρωπον πονηρὸν καὶ ἀσεβῆ Ἑλλῆνα, ὁ
ὅποιος ἐπῆρεν αὐτὸν, καὶ ὑπῆγεν, καὶ ἐμπῆκαν εἰς εἷς ναὸν τῷ μοχθη-
ρῶν Εἰδώλων, καὶ κατέβησαν κάτω εἰς τοὺς σκοτεινὰς τόπους, καὶ ἔκραξε
τῷ Δαίμονας, καὶ ἦλθαν μετὰ δόξης καὶ φαντασίας μεγάλης, καὶ ὁ Ἰου-
λιανὸς ὡσὺ τῷ εἶδεν ἐφοβήθη, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔκαμε τὸ σημεῖον τῷ τι-
μῖν καὶ ζωοποιῷ Σταυρῷ εἰς τὸ κορμί του, καὶ τῷ ὥρας ἐγείνοντο ἄφαντοι
οἱ Δαίμονες ἀπ' ἐμπροσθεν αὐτῷ. ὁ δὲ Μάγος ἐνόησε τῷ Δαίμονας ὅτι
ὁ φόβος τῷ Σταυρῷ τῷ ἐδίωξε, καὶ αἰείδισε τὸν Ἰελιανὸν, διατὶ ἔκαμεν
αὐτὸ τὸ σημεῖον, τὸ ὅποιον δὲν δύνανται νὰ τὸ ἰδοῦν, διότι τὸ μισοῦν
πολλὰ, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἤθελαν νὰ σαματίσῃν, μόνον ἔφυγαν. Οὕτως
ὑπῆγε δεινέραν φοράν ὁ Ἰουλιανὸς εἰς τὸν Μάγον νὰ τὸν ἐρωτήσῃ περὶ
τῷ βασιλείας, καὶ πάλιν ὁ μάγος ὑπῆγεν εἰς αὐτὸν τὸν τόπον καὶ ἔκρα-
ξε τῷ Δαίμονας, καὶ ὁ Ἰελιανὸς φοβηθεὶς ἔκαμε πάλιν τὸ σημεῖον τοῦ
Σταυρῷ, καὶ διεσκορπίσθησαν ὡς καὶ τὸ πρότερον καὶ ἔφυγαν. Τότε ὁ Ἰελια-
νὸς ἐγῆγεν ἀπ' ἐκεῖ, καὶ πάλιν μετὰ ἡμέρας ὑπῆγεν εἰς τὸν μάγον. ὁ
δὲ μάγος ἀπεδίωξεν αὐτὸν, λέγων περὶ τῷ σημείῳ ὅπῃ κάμνει, αὐταὶ
δὲν θέλουν νὰ τὸ βλέπῃν, ὅτι ἔχθραν μεγάλῳ ἔχεν. ἀμὴ λέγει τῷ ὁ
μάγος· αὐ θέλῃς νὰ μάθῃς διατ' ἐκεῖνο ὅπῃ νὰ εἶναι εἰς τὸν νῦν σε καὶ
ἐπιθυμῇς, μὲ ἄλλον τρόπον δὲν τὸ μαθαίνεις, πάρεξ νὰ φέρῃς συκότι
παιδίῳ ἀρσενικῷ, ὅπῃ νὰ εἶναι σφαιμένον τῷ ὥρας· τότε μετ' αὐτὸ θέ-
λω σε εἰπῶ κάθε πρᾶγμα. εἶδὲ κάμῃς ἀλλέως, τίποτε δὲν σε λέγω.
καὶ τῷτο εἶπεν ὁ μάγος πρὸς τὸν ἀσεβέστατον Ἰελιανὸν, διὰ καὶ τὸν φέρῃ

εἰς τὸ θέλημά τε νὰ κάμῃ τὸν φόνον, διὰ νὰ παραχωρήσῃ ὁ Θεὸς καὶ ἡ δύναμις τῆς τιμῆς Σταυροῦ ἀπ' αὐτόν. διότι λέγει ὁ Θεὸς Παῦλος πρὸς Κορινθίους. "Αδελφοί, ὁ λόγος ὁ τῆς Σταυροῦ, τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις, ἡμωρία ἐστὶ, τοῖς δὲ σωζομένοις δύναμις Θεοῦ ἐστὶ". καὶ ὁ Ἰβλιανὸς ἠναγκάζετο πολλὰ ἀπὸ τὸν διδάσκαλον αὐτῆς τὸν Διάβολον. καὶ ἰδὼν ὁ Θεὸς τὴν ὀρμὴν τῆς μιαινῆς ψυχῆς αὐτῆς, ἀνεχώρησεν ἀπ' αὐτόν, καὶ ἤρκεν αὐτὸν ὁ Διάβολος εἰς ἀδειαν, καὶ ἐπῆρέ τον εἰς τὸ θέλημά τε, καὶ ἐκυρίδσέ τον, καὶ ἔκαμιν αὐτόν καὶ ἔσφαξεν εἷς παιδί ἀπὸ τῆς δέλης τε, καὶ εὐγάλε τὸ συκότι τε, καὶ ἐπῆρέ το εἰς τὸ χέρι τε, καὶ ὑπῆγε καὶ ἤρε τον μάγον. Ὡς τὸν εἶδεν ὁ μάγος ἐχάρη. τότε τοῦ λέγει, ὅτι τὴν ὥραν τέτλω θέλει πληρωθῇ ἡ ἐπιθυμία σου· καὶ ἔτω τὸν ἐπῆρε καὶ ὑπῆγαν εἰς τὰς τόπας ἐκεῖνας τὰς πρώτας, καὶ ἦλθεν ὁ μέγας Διάβολος μετὰ τὸ πάγμα τε, καὶ ἰδὼν αὐτόν, καὶ φοβηθεὶς, ἔκαμε τὸ σημεῖον τῆς τιμῆς Σταυροῦ, ἀλλὰ πλέον εἰς αὐτόν δυνάμει ἰχυσεν, διὰ τὸ νὰ ἔκαμε φόνον, καὶ ἀνεχώρησεν ὁ Θεὸς ἀπ' αὐτῆς, καὶ ἐγένεν ὅλος ἀφιέρωμα καὶ ὄργανον τῆς Διαβόλου, καὶ ξένος Χριστοῦ. Τότε εἶπαν οἱ πατέρες αὐτῆς οἱ Δαίμονες, ὅτι πῶς θέλει βασιλεύσει, τῷ δὲ, 4. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας τοῦ Κωνσταντίου, ἐνομοθέτησεν αὐτὸς καὶ ὁ ἀδελφὸς του ὁ Κωνσταντῖνος οἱ δύο Βασιλεῖς, ὅτι Ἑβραῖος δέλον ποτὲ νὰ μὴ ἀγοράζῃ. εἶδὲ καὶ ἀγοράσῃ καὶ πολμήσῃ νὰ τὸν περὶτμήσῃ νὰ τὸν κάμῃ Ἑβραῖον, τῆς ὥρας νὰ κόπτων τὸ κεφάλι τε, καὶ τὰ πράγματά τε νὰ γίνωνται ἀφροτικά. τῷ δὲ, 5. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας, ἐσείετο ἡ Ἀντιόχεια ἡ μεγάλη μέγαν σεισμόν ἡμέρας ἑεῖς, καὶ ἐκινδύνωσε μέγαν, νὰ καταποντιθῇ. τῷ δὲ, 6. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας, ὑπῆγε καὶ ἐνήκησε τὸν Βασιλέα Ἀσσυρίων νίκην μεγάλην. Σαβώριος δὲ ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας πάντοτε ἐπείραζε τοὺς Χριστιανούς ὅπως εἶχεν εἰς τὰς τόπας αὐτῆς ἀδίκως, καὶ τὰς ἐσυκοφαντα καὶ τὰς ἀπεδίωχεν. ὁ δὲ Κωνσταντῖνος ὁ ἀδελφὸς τοῦ Κωνσταντίου βασιλέως, ἐπολέμησε μετὰ τῷ Φραγκῶν τῆς Δύσεως πόλεμον μέγαν, καὶ ἐνίκησε καὶ κατέλυσεν αὐτοὺς, καὶ πολλὰ Κάσρη καὶ Χώρας καὶ πράγματα αὐτῶν παρέλαβεν. ἐγένετο δὲ πάλιν σεισμὸς μέγας εἰς τὴν Κύπρον, καὶ ὅσα ἔμειναν ἀπὸ τὸν πρῶτον σεισμόν εἰς τὴν Σαλαμίνην, τότε ἐκατάπεσαν, καὶ Λαὸν πολλὸν ἐφόνδσαν. τῷ δὲ, 7. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, σεισμὸς μέγας γέγονε, καὶ ἐκαταποντίθη ἡ Νεοκαισάρεια. μόνον δὲ ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ Ἐπίσκοπος διεφυλάχθησαν, καὶ ἄλλοι ὀλίγοι ἄνθρωποι, ἀμὴ οἱ ἐπίλοιποι ἐκαταπλακώθησαν ἀποκάτω εἰς τὰ σπῆτια ὅπου ἐχάλασαν. τῷ δὲ, 8. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐγένετο σεισμὸς μέγας, καὶ κατέπεσε τὸ Νησί τῆς Ρόδου, καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἐπολέμησαν μετὰ τοὺς Πέρσας, καὶ πολλοὺς ἔσφαξαν. τῷ δὲ, 9. χρόνῳ ἐφθάρη ἀπὸ τὸν σεισμόν τὸ Δυρράχιον τῆς Δαλματίας, καὶ ἡ Ῥώμη ἐσείετο ἑεῖς ἡμέρας, καὶ ἐκινδύνωσε πολλὰ. καὶ δώδεκα Κάσρη μεγάλα κατεποντίθησαν τῆς Ἰσπανίας. τῷ δὲ, 10. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας, ὑπῆγεν ὁ Βασιλεὺς εἰς Σελδύκειαν Πόλιν τῆς Συρίας, καὶ ἐκοψε βυθὸν πολὺ καὶ τὴν ἔκαμε λιμένα, καὶ αὐτὴν τὴν Σελδύκειαν ἐκτίσε καλλιώτερα καὶ σερεώτε-
ρα.

ρα. ἔκτισε καὶ ἄλλω Χώρῳ εἰς τὴν Φοινίκῳ, καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Κων-
 σταντίαν εἰς τὸ ὄνομά τε. ἐκάλει δὲ ταύτην πρότερον Ἀρτάρωδον.

Τῷ δὲ, 11. χρόνῳ ἐκλείψις ἐγένετο Ἡλίου ὥρα τρίτη τῆς ἡμέρας, καὶ
 τοσούτον ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος, ὥς τε καὶ οἱ ἀστέρες ἐφάνησαν εἰς τὸν Οὐρανὸν
 καθὼς καὶ τὴν νύκτα. τῷ δὲ, 12. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας ἐγένετο σεισ-
 μὸς μέγας εἰς τὸ Βερύτι, καὶ ἐχάλασε τὸ περιωρότερον μέρος· καὶ πολλοὶ
 Αἰρετικοὶ ἀπὸ τὸν φόβον τῶν σεισμῶν ἐφυγὰν καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν
 τοῦ Χριστιανῶν, καὶ ἐφυλάχθησαν ἐκεῖ, καὶ ἐγλύτωσαν ἀπὸ τὴν ὀργὴν
 τοῦ Θεοῦ, ὅτι ὑπεχέθησαν νὰ γίνων δέλοι Χριστοῦ, νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν
 αἵρεσιν, καὶ ἔτιως ἐποίησαν. τῷ δὲ, 13. χρόνῳ, ὁ βασιλεὺς τὸν προτε-
 ξάδελφον αὐτοῦ Γάλλον Καίσαρα ἐτίμησε καὶ ἀνδρήμισε, καὶ Κωνσταντίον
 μετωνόμασε, καὶ ἐπέμψεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀνατολίαν. τῷ δὲ, 14. χρόνῳ,
 οἱ Ἑβραῖοι, ὅπως ἦσαν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ εἰς ὅλῳ τῷ Παλαισί-
 νῳ, ὑπερηφανώθησαν εἰς τὸν ἑαυτὸν τῶν, καὶ ἠθέτησαν τὸν Βασιλέα, καὶ
 ἐφόνδυσαν πολλὰς Ἑλλήνας, καὶ Σαμαρείτας, καὶ ἔκαμαν πανταχῶς πολλὰ
 κακά. Ἀκούσας ταῦτα ὁ βασιλεὺς, ἀπέστειλε φασάγον, καὶ κατέσφαξεν
 αὐτῶν τῶν ἀσεβεστάτων Ἑβραίων σὺν γυναῖξί καὶ τέκνοις, καὶ ἐχάλασε καὶ
 τὸ κάστρον, καὶ τὰ σπήτια κατέκαψε. τῷ δὲ, 15. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασι-
 λείας ἐξώρισε τὸν μέγαν Ἀθανάσιον εἰς τὴν Ἰγγλιτέραν, καὶ ἐχειροτο-
 νήθη Φήλιξ αὐτῷ αὐτοῦ. τῷ δὲ, 18. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας, Γάλλος,
 ὁ μετωνομαθεὶς Κωνσταντίος, ἐφάνη δοκιμὸς εἰς τῶν πολέμων, καὶ ὑπέτα-
 ξεν Ἑθνη πολλὰ, καὶ κατέλυσε πολλὰς μυριάδας τοῦ Περσῶν, καὶ ἔπε-
 σεν εἰς ὑπερηφανίαν, καὶ ἐδοξάσθη μεγάλως, καὶ ἐσράφη εἰς τυραννίδα.
 καὶ ἐγείετο ἄπιστος καὶ ἐπίβελος πρὸς τὸν Βασιλέα Κωνσταντίον, καὶ ἐκ-
 ράτησεν ἀπάνω τε, καὶ ἐφόνδυσεν δύο μεγάλους στρατηγοὺς τῆς ἀνατολῆς, τὸν
 Δομετιανὸν, καὶ τὸν Μάγνον, διότι ἦσαν πιστοὶ τῷ Βασιλέως. ὁ δὲ βα-
 σιλεὺς ἀποστείλας φασάγα, ἐπολέμησε καὶ ἐπιάσεν αὐτὸν, καὶ ἤφεραν αὐ-
 τὸν ἐμφορῶσαι αὐτοῦ, καὶ πολλὰς ὕβρεις καὶ ὀνειδισμὸς εἶπεν αὐτῷ. Τότε
 ὤρισε καὶ τὸν ὑπῆγαν εἰς τὸ Νησί τῶν Θαλαμῶνος, καὶ ἐκεῖ τὸν ἐφόνδ-
 σαν, καὶ Ἰβλιανὸν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἐβάλον εἰς φυλακὴν διὰ νὰ τὸν θα-
 νατώσῃ, καὶ Θεὸς παραχωρήσει ἐζήτησεν αὐτὸν ἡ Εὐσεβία ἡ γυναῖκα τῆς
 Βασιλέως, καὶ ἐλύτρωσεν αὐτὸν ἀπὸ τὸν θάνατον τὸν παμμίαρον. τῷ
 δὲ, 19. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας, Παξιαρχὲντος Ἱεροσολύμων Κυρίλ-
 λου, ἐφάνη τὸ σημεῖον τῶν τιμῶν καὶ ζωοποιῶν Σταυρῶν ἐν τῷ Οὐρανῷ, τῇ
 ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς, ὥς ὑπέρλαμψον καὶ φωτεινότατον θέαμα, ἡπλω-
 μένον ἀπὸ τῶν Γολγοθᾶ, ὅπως ἐσαυρώθη ὁ Χριστὸς, ἕως τοῦ ὅρους τῶν
 Ἑλαιῶν, ὅπως ἀνελήφθη, καὶ γύροθεν τῶν Σταυρῶν ἐφάνη σέφανος, καὶ ἦτον
 ἡ Θεωρία τοῦ στεφάνου ὡς τὸ τόξον, ὅπως φαίνεται εἰς τὸν Οὐρανὸν, τὸν
 καιρὸν ὅπως βρέχει. τῇ αὐτῇ ὥρᾳ ἐφάνη καὶ εἰς τὸν Βασιλέα Κωνσταντίον.
 τῷ δὲ 20. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἐγένετο μέγας σεισμὸς εἰς τὴν
 Νικομήδειαν ὥρα τρίτη τῆς νυκτός, καὶ ἐκαταποντίσθη ὅλον τὸ Κάστρον, καὶ
 πολλὰς ἀνθρώπους διέφθειρε, καὶ οἱ Πέρσαι παρέλαβον τὸ Κάστρον βδε-
 ζαῖδῃ καλέμενον, καὶ καιροῦ πολλοῦ παρελθόντος, ἦλθε λόγος εἰς τὸν

Βασιλέα, ὅτι ὁ Ἰβλιανὸς ἐφάνη δοκιμώτατος εἰς τὰς πολέμους. ὁ δὲ βασιλεὺς ἀκέσας τὸτο, μεγάλως ἐταράχθη καὶ ελυπήθη, διατὶ τὸν ἔκαμε Καίσαρα. καὶ τῷ, 24. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, λαβὼν φουσάτα, ὑπῆγε κατὰ Ἰουλιανοῦ, καὶ ἦλθεν εἰς τόπον καλούμενον Κρήναις, καὶ ἐκεῖ ἀσθενήσας ἀπέθανε.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΑΒΑΤΟΥ.

Μετά τῶτον, Θεὸς παραχωρήσει ἀπὸ τῆς ἀμαρτιῶν ἡμῶν, βασιλεὺς Ἰβλιανὸς ὁ Παραβάτης, ὁ υἱὸς τῆς Διαβόλου, ἀπὸ κτίσεως Κόσμου, 5853. ἀπὸ δὲ τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, 353. καὶ καθὼς ἀνηγορεύθη βασιλεὺς εἰς ταῖς Γαλλίαις ὁ ἀλιτῆριος, τῇ ᾧρᾳ ἐκείνῃ ἔπεσεν ἡ βούλα τῆς Ἀγίας τοῦ Θεοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ συνέτριψεν ὅλα τὰ πολυτέμνητα, ὅσα ἦσαν μέσα. καὶ προτύτερα περὶν ἀπεθανὴ ὁ βασιλεὺς, ἐφόρεσε τὰ βασιλικά διαδήματα, καὶ ἀνόμασε τὸν ἑαυτόν του βασιλέα, φορέσας καὶ τὸ σέμμα, καὶ ἀπὸ τότε ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἀγανάκτησις διέδραμνεν εἰς ὅλῳ τῷ Οἰκουμενῶν εἰς τὰς ἐλθεῖντες Χριστιανὰς. διότι ἡδέλησεν ὁ ἀσεβέστατος νὰ δείξῃ διὰ τῶν, ὅτι εἶναι δίκαιος καὶ ἀγαθός, καὶ νὰ δείξῃ τὸν Κωνσταντῖνον Βασιλέα ὅτι ἦτον ἀδίκος, καὶ ἐχθρὸς τῷ Θεῷ. καὶ ἔστειλεν ὁρισμὸν, ὅτι οἱ Ἐπίσκοποι, ὅπῃ ἦσαν ἐξωρισμένοι καὶ διωγμένοι ἀπὸ τοὺς θρόνους των, νὰ ὑπαγῶν κατ' ὅρας εἰς τὸν θρόνον τῶ ἀνεμποδίστως. ἀπεκεφάλισε δὲ τὸν τῶν Ἀρχόντων τὸν δυνούχον Εὐσέβιον, λέγωντας, ὅτι ὅρας μάγειρος καὶ ὅρας δολοφῆς ἀρκεῖ νὰ δολοφῶν πολλὰς, καὶ διὰ τῶτο ὅρας τὰς δυνάμεις καὶ τοὺς μαγείρας εὐγάλε καὶ ἐδίωξέ τας. τῶτος ὁ ἄθεος ἔγινεν ὅλος ὄργανον καὶ κατοικητήριον τοῦ Διαβόλου, καὶ ἀρνήθη τὸ βάπτισμα, καὶ ἐπίσδραμνεν εἰς τὰ Εἰδωλα, καὶ ἄρχισε φανερά καὶ ἐκλιώζε, καὶ ἐμίσησαν αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι πολλὰ. Τότε οἱ Ἑλλῆνες, ὅπῃ ἦσαν εἰς τῷ Ἀνατολῷ, ἤσαν ἀδειαν καὶ καιρὸν, καὶ ἔκαμναν εἰς τὰς Χριστιανὰς πολλὰ κακὰ καὶ πικρά. καὶ τῶτα μὲν ἐφόρονδσαν Γεώργιον τὸν Πατριάρχῳ Ἀλεξανδρείας, καὶ ὕβρισαν τὸ λείψανον αὐτοῦ ὕβριν μεγάλην, καὶ ἔβαλαν αὐτὸ ἀπάνω εἰς ὅρα καμῆλι καὶ τὸ ἀτιμῶσαν, καὶ ἐσμιζαν αὐτὸ μὲ τὰ κόκκαλα τῆς ἀλόγων καὶ τὸ ἔκαψαν, καὶ τῷ σάκτῳ ἐλίχνισαν, καὶ πολλὰς ἄλλας Χριστιανὰς ἐσαύρωσαν, καὶ κατέσφαξαν, καὶ τὰ λείψανα Πατριάρχῳ τῶ Ἐπισκόπῳ Σκυθεπόλεως ἀνέσκαψαν, καὶ τὰ μὲν ἄλλα διεσκορπίσαν, τῷ δὲ κεφαλῷ ἐκρέμασαν εἰς τῷ μέσῳ, καὶ ἐνέμπαιζαν αὐτῷ. καὶ εἰς τῷ Γάζαν, καὶ εἰς τῷ Ἀσκάλωνα ἐφόρονδσαν τὰς Ἱερεῖς καὶ τὰς παρθένους, καὶ ἔχισαν τὰς κοιλάδας αὐτῶν, καὶ ἔβαλαν κειθάραι εἰς τὰ σπλάγχνα τας, καὶ ἔβωγαν ἐκεῖ οἱ χοῖροι, καὶ εἰς τῷ Ἡλιέπολιν ἐφόρονδσαν Κύριλλον τὸν Διάκονον, καὶ ἔφαγαν ἀπὸ τὸ σκυότι τας. διότι τῶτος ὁ ἀσεβέστατος Διάκονος κατέλυσε τὰ Εἰδωλα αὐτῶν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ ὅσοι ἔφαγαν ἀπὸ τὸ σκυότι τῶτα τῶ Ἀγίῳ, ἐσάπησαν αἱ γλῶσσαι αὐτῶν, καὶ ἐπεφταν ἀπὸ τὸ σῶμα αὐτῶν κομμάτια σεσαπημένα καὶ βρωμερά. καὶ τὰ

ὁδόν.

οδόντιά των μετὰ οδυῆς ἔπεσον μεγάλης, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν μετὰ πόνη πολλῇ ἔπεσαν, καὶ ἔμειναν τυφλοὶ, καὶ μετὰ βασάνων πολλῶν, καὶ μεγάλων ὀδυῶν ἀπέρριξαν τὰς μιὰς αὐτῶν ψυχὰς εἰς χεῖρας τῆ Διαβόλου. Ὁ ἀσεβέστατος Ἰβλιανὸς ἔκαμε πολλὰ κακὰ εἰς Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας. διότι οἱ Χριστιανοὶ τῆς Καισαρείας ἔκαμαν πολλὰ κακὰ τῷ Ἐκκλησίᾳ εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, καὶ τὸν ναὸν τῆς Τύχης αὐτῶν ἐχάλασαν. ὁμοίως καὶ εἰς τὴν Ἀρέθυσαν πολλὰ καὶ φοβερὰ κακὰ ἔκαμε τῷ Χριστιανῶν. καὶ Μάρκος τοῦ Ἀγιοπάτου ἐξέβαλε τὰ σπλάγχνα αὐτῶν, καὶ ἀπέθανεν ἀγίως. καὶ εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν εἰς τὴν μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ἀνέβασεν ὁ μιὰς τὸ Εἰδωλὸν τοῦ Διονύσου, καὶ τὴν παλαιὰν Ἐκκλησίαν τῶν Χριστιανῶν ἐχάλασε. Μάρης δὲ ὁ Ἀγιοπάτος Ἐπίσκοπος ὕβρισε τὸν Ἰβλιανὸν ὕβρεις μεγάλας κατὰ πρόσωπον αὐτῶν, καὶ ἤλεγξεν αὐτὸν ὡς ἀσεβέστατον καὶ παραβάτην. ὁ δὲ Ἰβλιανὸς τάχα ὡς φιλόσοφος ὑπέμεινε τὰς ὕβρεις αὐτῶν. Τότε ὁ μέγας Βασίλειος ἦτον Ἱερὸς τῆς Καππαδοκίας. τῷ δὲ, 2. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἐνομοθέτησε νὰ μὴ μαθεύουσι οἱ Χριστιανοὶ ἐκκλησιαστικά μαθήματα. ὁ δὲ Ἀπολλινάριος, ἀνὴρ σοφὸς καὶ Χριστιανὸς θεῖος, γλίσγωρα μιμησάμενος τὴν ἀρχαίαν τέχνην τῶν σοφῶν Ἐκκλησιῶν, ἔβαλε τὴν γνώσιν τῆς Θεῆς Γραφῆς εἰς τέχνην, καὶ μέτρα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τέχνης, καὶ ὠφέλησε πολλὰ τὰς Χριστιανὰς εἰς τοῦτο. Ἰβλιανὸς δὲ ὤρισε καὶ ἐξώρισαν τὸν μέγαν Ἀθανάσιον ἀπὸ τὸν θρόνον αὐτῶν, καὶ ὡσαύτῃ εὐγείᾳ καὶ ὑπήγεγεν εἰς τὴν ἐξορίαν, ἔκλαιεν ὁ λαὸς πολλὰ, καὶ ἐλυπῶντο νὰ χάσωνται τοῖστον ἀγαθὸν Ποιμένα καὶ Ἅγιον. ὡς δὲ εἶδεν ὁ Ἀρχιερεὺς αὐτῶν Λυπεμένους, εἶπε πρὸς αὐτούς· μὴ κλαίετε, ἀλλὰ χαίrete, ὅτι μικρὸν σύμφρον εἶναι τῆτο, καὶ παύσει γλίσγωρα. δηλονότι, ὡς ἡγιασμένος καὶ πορορατικός, εἶπε τὸν θάνατον τῆ Παραβάτης, ὅτι γλίσγωρα θέλει τὸν κόψῃ ὁ Θεός. καὶ τίτον τὸν Ἱερὸν Ἐπίσκοπον Βόσρων ὁ Ἰβλιανὸς ἐξώρισε. καὶ Δωρόθεον, τὸν πολυάθλον Ὁμολογητὴν καὶ Ἀγιοπάτον Ἐπίσκοπον Τύρου, οἱ ἄρχοντες τῆς Ἰβλιανῆς ἐθανάτωσαν. ἔμεινεν δὲ τάχα ὁ μιὰς τὰς ἀρετὰς τῶν Χριστιανῶν, καὶ ὤρισε νὰ κυβερνῇ ξένους, καὶ πτωχεύς, καὶ ὀρφανὸς, καὶ χήρας ἀπὸ εἴτι τοὺς ἔκαμνε χρεῖα. καὶ τῆτο μετὰ πανουργίας τὸ ἔκαμνε διὰ τὰς ἀρεοίους ἀνθρώπους, νὰ πισθῶσι εἰς αὐτόν. εἰς τὸ τὴν εἰκόνα τῆς χαραγῆς τῶν χρυσῶν φλαυρίων, καὶ ἄλλων ἀργυρῶν καὶ χαλκῶν, καὶ σιδηρῶν, εἶχε εἰκονισμένους, ἦγον τυπωμένους τὸν Δία, τὸν Ἄρην, τὸν Ἑρμῆν, καὶ προσέταξεν, ὅτι ὅποιος δὲν θελήσει νὰ προσκυνῇ αὐτούς, νὰ τὸν σφάζουν ὡς ἐχθρὸν τοῦ βασιλέως. ὅταν ἔδιδε τῶν στρατιῶν καὶ στρατιωτῶν τὸν μισθὸν τοῦ κατ' ἐξῆς κατὰ τὸ ἀξίωμα, ἔβαλε φωτίαν καὶ λιβάνι, καὶ λιβάγκαζε τέρας νὰ θυμιάζων τὰ Εἰδωλα, καὶ ὅποιος τὰ ἐθυμιάζεν, ἔπερνε καὶ τὴν νόσον, ὅποιος πάλιν δὲν τὰ ἐθυμιάζε, τὸν ἐπαίδευσεν ὡς ἀντίδικον αὐτῶν καὶ παραβάτην τῶν ὀρισμῶν τῶν.

Ἀλλ' ἀπ' ὅλα του τὰ μιὰ ἐνθυμήματα, ὅπου τοῦ ἔβαλεν ὁ πατήρ του ὁ Διάβολος, ἔβαλέ του καὶ τοῦτο εἰς ἐνθύμησιν· ὅτι τὴν πρώτῃ

ἐβδομάδα τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ὅπῃ ἔχεν μεγάλῳ νη-
 σείῳ οἱ Χριστιανοί, νὰ μαγαρίσῃ τὰ φαγνὰ ὅλα τῆς Κωνσταντινουπόλεως
 μὲ τὰ αἵματα τῶν θυσίων, ὅπῃ ἔκαμναν τοῖς Δαίμοσι, καὶ ἔκραξε τὸν
 Ἐπαρχὸν τῆς Πόλεως, τῆς τῆς τὸν προβλεπτικῶς, καὶ εἶπέ τῃ· οἱ μεγάλοι
 Θεοὶ μὲ ἔβαλαν μίαν ἐνθύμησιν. ἐπειδὴ οἱ Χριστιανοὶ οἱ Ναζωραῖοι
 δὲν μᾶς ἀνέχον μὲ τὸ καλόν, νὰ κάμωμεν ἡμεῖς μίαν κατασκευὴν, ὅ-
 πῃ καὶ σανικῶς νὰ μᾶς ἀνέσῃ, νὰ γοῇ τὸ θέλημά μας. πρόσαξε νὰ
 μὴ πελιδνῇ ἄλλα φαγνὰ εἰς τὴν Πόλιν, μόνον τὰ βασιλικά, καὶ αὐτὰ
 νὰ εἶναι μεμολυσμένα μὲ τὸ αἷμα τῶν θυσίων, νὰ τὰς μιάνωμεν καὶ σα-
 νικῶς τὰς, καὶ ἔτῃ θέλει μᾶς ὑποτάσσονται, καὶ ἅς εἶναι κεκρυμμένον τὸ
 τὸ μυστήριον, διὰ νὰ μὴ ἐγνωρίσῃ οἱ Ναζωραῖοι καὶ φυλαχθῇ,
 καὶ δὲν φάγῃ ἀπὸ τὰ φαγνὰ. Ταῦτα εἶπεν ὁ μιὰς βασιλεὺς, ὁ δὲ
 Ἐπαρχὸς ἀπεκρίθη· μὰ τὴν δύναμιν τῆς μεγάλων Θεῶν, θεῖκή βελὴ
 εἶναι αὐτὴ καὶ ἐχὶ ἀνθρωπίνῃ, καὶ νὰ κάμω, βασιλεῦ, καθὼς ὀείξεις.
 καὶ παρδύς ἐπρόσαξε, καὶ ἔγνωσεν ὁ ὀρισμὸς τῆ βασιλείας. οἱ δὲ Χρι-
 στιανοὶ δὲν ἐγνώριζαν τελείως τὴν κακίαν καὶ μιανὰ βελὴν τῷ ἀσεβεστά-
 τῃ βασιλείῳ. ἀλλὰ ὁ μεγαλοδυνάμους Θεὸς καὶ μεγαλόβελος δὲν ἄφησε
 τὸ πλάσμα νὰ μιανθῇ ἀπὸ ἐνὸς μιὰς βελὴν, ἀλλὰ ἔστειλε τὸν Ἅγιον
 Μεγαλομάρτυρα Θεόδωρον εἰς τὸν τότε Πατριάρχῳ τῆς Κωνσταντινουπό-
 λεως, Εὐδόξιον ὀνόματι, καὶ ὑπῆγεν εἰς αὐτὸν κατ' ὕπνου, καὶ εἶπέ του·
 Πατριάρχα Κωνσταντινουπόλεως, πρόσαξε καὶ εἶπέ τῳ Χριστιανῶν νὰ μὴ
 ἀγοράσῃ ἀπὸ τὰ βασιλικά φαγνὰ, ὅτι εἶναι μαγαρισμένα μὲ τὰ αἵ-
 ματα τῶν θυσίων. Ὁ δὲ Πατριάρχης ἀπεκρίθη· ἀλλὰ τί νὰ φάγουν οἱ
 ἄνθρωποι, ὅπῃ νησίδῃ καὶ πεινῇ; λέγει τῷ Ἅγιος, νὰ φάγῃ κόλυ-
 βα. καὶ ὁ Πατριάρχης ἀπεκρίθη· τί εἶναι αὐτὰ τὰ κόλυβα; ὁ δὲ Ἅγιος
 τῷ εἶπε· βράσε σιτάει, καὶ μοίρασσε εἰς τὰς Χριστιανὰς, καὶ αὐτὰ εἶναι
 τὰ Κόλυβα, ὅτι εἰς τὰ Εὐχαῖτα εἰς τὸν τόπον μας οὕτως ὀνομάζουσι τὸ
 βραστὸν σιτάει. καὶ εἰς τοῦτο τὸν ἐρώτησεν ὁ Πατριάρχης, ὅτι ἀκόμη
 τὰ κόλυβα δὲν εἶχαν συνηθίσαν νὰ κάμνουν, καὶ μὴ δὲ ὀνομάζοντο.
 λέγει του ὁ Πατριάρχης· καὶ ποῖος εἶσαι σὺ, Ἅγιε τοῦ Θεοῦ, ὅπου
 ἦλθες εἰς ἐμὲ τὸν ταπεινόν; εἶπέ μου τὸ ὀνομάσαι νὰ τὸ ἡξάρω. Ὁ
 Ἅγιος ἀπεκρίθη· ἐγὼ εἶμαι Θεόδωρος ὁ Μάρτυς, ὅπου ἐμαρτύρησα
 εἰς τὰ Εὐχαῖτα, καὶ ἔστειλέ με ὁ Θεὸς νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν βουλὴν τοῦ
 ἀσεβοῦς Ἰουλιανοῦ, καὶ διὰ τοῦτο κάμε ὡσὰν σοῦ λέγω. καὶ παρδύ-
 δὺς ἐσηκώθη ὁ Πατριάρχης καὶ ἐσήμανε, καὶ ἐμαζώχθησαν οἱ κοσμι-
 κοί, καὶ εἶπέ τας τὴν ὀπτασίαν ὅπῃ εἶδε. καὶ ἔπος ἔκαμε, καὶ ἔβρασε σι-
 τάει, καὶ ἐμοίρασεν εἰς ὅλας τὰς Χριστιανὰς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ
 πλεον τινὰς δὲν ἠγόρασεν ἀπὸ τὰ βασιλικά φαγνὰ, πόσον ὅπῃ ἐβρώ-
 μισαν εἰς τὴν ἐβδομάδα ἐκείνῃ, καὶ τὰ ἐρρίζαν εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ
 ἐγελάθη ὁ μιὰς βασιλεὺς, μάλιστα δὲ ὁ Βασιλεὺς οὐ πόσον, ὅσον ὁ
 πατὴρ του ὁ Διάβολος ὅπῃ τὸν ἔβαλεν εἰς τοιαύτῃ βουλῇ. Εἰς τὴν
 Καισάρειαν δὲ τοῦ Φιλίππου, τὴν χώραν τῆς Γαλιλῆας τῆς αἰμορροού-
 σης, τὴν ὁποίαν ἰάξασεν ὁ Χριστός, αὐτὴ ἔκαμεν ὡς ἂν Ἀνδριανὰ εἰς

τιμῶν καὶ Εἰκόνα τῆ Χρυσῆ, καὶ ἐσησέ τον ἔμποδον εἰς τὸ ἀπῆτί της εἰς
 διχαρείαν καὶ ἀνάμνησιν τοῦ θαύματος ὅπῃ ἔκαμιν εἰς αὐτὴν, καὶ εἰς
 τὰ ποδάρεα καὶ τῆ Ἀνδριανῶτος ἐκεῖνη δὲ γῆκε βοτάνι, τὸ ὁποῖον ἐθε-
 ράπεδε πᾶσαν ἀδυνείαν εἰς δόξαν τοῦ Χριστοῦ. Ἀκῶσας ὁ ἀσεβὴς τὰ
 θαύματα, ὅπῃ ἔκαμιν τὸ βοτάνι μετὰ δυνάμεως τοῦ Χρυσῆ, ἐμύυσεν
 εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ καταλύσεν ἐκεῖνον τὸν Ἀνδριανόν, καὶ τὸ βοτάνι νὰ
 ἐκείζωσεν. καὶ ἔτι οἱ Ἐκκλησιῶν, ὡς εἶδαν τὸν οὐρανό, ὑπήκυσαν μετὰ
 χαρᾶς μεγάλης, καὶ ἐρρίζαν κατὰ γῆς τὸν Ἀνδριανόν, καὶ τὸν ἔστυραν ἀ-
 πό τῶν σφάταις τῆ Κῆρας, λέγοντες ὕβρεις καὶ ἀτιμίας πολλὰς, καὶ ἔ-
 σησαν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον τῆ Ἀνδριανῶτος ξόανον γλυπτόν εἰς ὄνομα τῆ
 Ἰουλιανῆ. καὶ τὸν μὲν Ἀνδριανόν ἔλαβαν οἱ Χριστιανοί, καὶ ἐκρύψαν καὶ ἐ-
 φύλαξαν, τὸ δὲ ξόανον ὅπῃ ἔβαλαν οἱ Ἐκκλησιῶν, ἐπεσε φωτὶα ἀπὸ τὸν
 Οὐρανόν καὶ τὸ ἔκαψε καὶ ἐγένε σάκη. Εἰς τὴν Νικόπολιν τῆς Παλαι-
 σίνης ἦτον μία βρύσις ὡραία, ἡ ὁποία ἔκαμιν θαύματα πολλὰ καὶ με-
 γάλα, καὶ ἐθεράπευε νοσήματα πολλὰ, καὶ ἀδυνείας καὶ μόνον ἀνθρώπων,
 ἀλλὰ καὶ ζώων ἀλόγων, ὅτι εἰς τὴν αὐτὴν βρύσιν ἐνίψεν ὁ Χρυσὸς τὴν
 πόδα τῆ, διότι ἦτον ἀπὸ τῆς σφάτης κοπιασμένος. καὶ ὤρισεν ὁ Παρα-
 βάτης καὶ τὴν ἔχωσαν μετὰ τὸ χάσμα. Εἰς τὴν Ἑρμύπολιν τῆς Θηβαί-
 δος ἦτον ἐνὰ δένδρον λεγόμενον Περσαῖδι, καὶ ὁποῖος ἀπὸ τὸ δένδρον ἐ-
 κείνο ἐλάμβανεν ἢ κομμάτι ξύλον, ἢ φύλλον, ἢ ἄλλο τίποτε, ἰάθεδε
 πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν ἀδυνείαν. διότι ὅταν ὁ Κύριος ἐφύγε μετὰ τῆς
 Μιχῆς αὐτῆς, καὶ μετὰ Ἰωσήφ τῆ Μνήστορος ἀπὸ τὸν Ἡρώδην, καὶ ὑπήγε-
 νεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἦλθαν εἰς τὸ δένδρον ἐκεῖνο καὶ ἐκάθισαν. ὤρισε
 δὲ ὁ παμμίαρος Ἰουλιανὸς καὶ ἐκοψαν αὐτὸ τὸ ἀξιοθαύμαστον καὶ ἐπαινού-
 μενον δένδρον. Τὴν θῆκην ὅπῃ εἶχε τοῦ Προδρόμου τὰ λείψανα ἔκαψεν
 ὁμοῦ μετὰ τὰ λείψανα, καὶ τὴν σάκην ἔβαλε καὶ τὴν ἐπῆρεν ὁ ἀνεμος. Ὁ
 δὲ ἀλιτῆριος βασιλεὺς ἦτον εἰς Ἀντιόχειαν, καὶ συνεχῶς ἀνέβαινεν εἰς
 τὴν δάφνην, καὶ ἔκαμιν θυσίας τῆ θεῷ αὐτῆς τῆ Ἀπόλλωνος, καὶ ἐζήτει
 λόγον μαντείας ἐξ αὐτῆς, καὶ τίποτε δὲν τῆ ἔλεγε, καὶ ὡς εἶδεν ὁ ἀσε-
 βὴς ἔτι, σοφία τῆ διδασκάλου αὐτῆς τῆ Διαβόλου, ἐλόγιασεν ὅτι διὰ τὰ
 λείψανα τῆ Ἀγίας Μάρτυρος Βαβύλα, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐκεῖ, ἐσιώπα τὸ
 Εἶδωλον, καὶ δὲν τῆ ἀποκρίνετο λόγον. καὶ παρόντως ὤρισεν, ὅτι τὸ λεί-
 ψανον τῆ Ἀγίας Βαβύλα, καὶ ἄλλα ὅσα ἦσαν ἐκεῖ ἀπεθαμμένων, νὰ τὰ
 ἐγείλῃ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ νὰ τὰ ρίξῃ, καὶ ἔτι ἐγένετο. καὶ τὴν νύκτα ἐκεῖ-
 νῴν ἐκατέβη φωτὶα ἀπὸ τὸν Οὐρανόν, καὶ κατέκαψεν αὐτὸ τὸ Εἶδωλον,
 καὶ τὸν ναόν ὅπῃ τὸ εἶχε μέσα, καὶ πόσον ἐκάν ὁ τόπος, ὡς τῆ θαύματος,
 ὥστε ἐφαίνετο εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὡσανὺ νὰ μὴν ἦσαν εἰς τὴν ποτὶ ἐκεῖ
 κτίσματα, καὶ ὅλοι ἐξέστησαν εἰς τὴν μέγαλιν δυνάμιν τοῦ Θεοῦ. Ὡς
 εἶδεν ὁ ἀσεβὴς βασιλεὺς ἔτι, κατηχίθη πολλὰ, καὶ ἐφοβήθη φό-
 βον μέγαν, ὅμως πάλιν ἐσόφισεν αὐτὸν ὁ Διάβολος ποιαύτῃ σοφίαν,
 ὅτι κατ' ἐπιβελίῃ τῶν Χριστιανῶν ἐκάν ὁ ναὸς, καὶ ἐπίασε τοὺς ἱερεῖς,
 καὶ ἐβασανίζε τὴν νὰ ὁμολογήσῃ ποῖος ἔκαψε τὸν ναόν, καὶ πολλοὶ ἀπὸ αὐ-
 τοὺς ἀπὸ τὰ βάσανα ὅπῃ τοὺς ἔκαμιν ὁ βιοθανὴς ἀπέθαναν πικρῶς.

αὐτοὶ δὲ οἱ ὀλογημένοι Ἱερεῖς ἐβόων, μήτε οἱ Χριστιανοὶ ἐποίησαν ἐπιβελῶν ὥσαν λέγεις, μήτε ἄλλος τινὰς, μόνον ὁ Θεὸς ἐρρίξε φωτίαν καὶ ἔκαψε καὶ τὸν ναὸν, καὶ τὰς θεάς σου. καὶ πολλοὶ ἔξω εἰς τὰς Χώρας εἶδαν τὴν φωτίαν ἐκείνην, ὅπου ἔκαψε τὸν ναὸν, ὅτι ἐκατέβη ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ. Τότε ὁ Παραβάτης, ὡς ἤκουσε τὴν ἀπόκρισιν τῆς Ἱερέων, ἐθυμώθη πολλά. τὸσον ἐμάχετο μετὰ τὸν Θεόν, καὶ ἠγριώθη ἡ ὄψις αὐτοῦ καὶ ἐγένετο ἔξω φρονῶν, καὶ ἐσφάλισε τὰς Ἐκκλησίας τῆς Χριστιανῶν, καὶ ἐπῆρε τὸν βίον, καὶ τὰ πράγματα τῆς Ἱερέων, καὶ ἀπέστειλεν εἰς πάντα τόπον τὰς δύο Κόμης, Φήλικα, καὶ Ἰελιανὸν κατὰ τῆς Χριστιανῶν, καὶ ἔδωκέ τας ἀδειαν καὶ ἐξουσίαν, ὅτι εἴτι κακὸν μέγαλον, καὶ βλαβερόν, ἢ τὸ καὶν εἰς τὰς Χριστιανές. καὶ ὡς ἐπιαναν τοὺς Χριστιανούς καὶ τοὺς ἐπαίδεον, ἔλεγον πρὸς αὐτὰς εἰς παίγνιον, πᾶς εἶναι τώρα ἡ δυνάμις τῆς Χριστιανίας, ὅπως λέγετε ὅτι εἶναι μεγάλη, ἃς ἔλθῃ νὰ σᾶς δὴγάλῃ ἀπὸ τὰ χεῖρά μας. Ὁ δὲ Φήλιξ, ὡς εἶδε τὰ σημεῖα καὶ χρυσὰ καὶ τὰ ἀργυρὰ, ὅπως τὰ ἐπῆραν ἀπὸ τὰς Ἐκκλησίας, ἐπιασέτα καὶ εἶπεν, ἰδέτε εἰς τί πολύτιμα σημεῖα ὑπηρετῶσαν τὸν Υἱὸν τῆς Μαρίας. Ἀλλὰ δὲν ἀφισεν ὁ Κύριος νὰ μὴ κάμῃ ἐν τῷ ἅμα τὴν ἐκδίκησιν. καθὼς εἶπε τὸν λόγον ὁ υἱὸς τῆς Διαβόλου ὁ Φήλιξ, ἐξέρασεν αἷμα πολὺ ἀπὸ τὸ σῶμα, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἐγύρισεν ὀπίσω, καὶ ἀπέθανε, καὶ ἔδωκε τὴν ψυχὴν αὐτὴν τῇ πατρὶ τῇ Διαβόλου. ὁ δὲ συγγραφεὺς αὐτοῦ Ἰελιανὸς ὁ Κόμης ἐπεσεν εἰς ἀρρώστιαν μεγάλῃ, καὶ ἐπεσαν τὰ ἐντόδιά τε, καὶ ἐσάπηνσαν καὶ ἐβρώμηνσαν, καὶ ἡ κόπρος τε δὲν εὗγενεν ἀπὸ τοῦ πάτου, μόνον ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ ἔτι μετὰ πολλῶν βασάνων καὶ αὐτὸς ἀπέθανε, καὶ ἔλαβε τὴν ψυχὴν αὐτὴν ὁ Διάβολος, καὶ κατὰ τὴν βλασφημίαν αὐτοῦ ἀπέδωκέ τας ὁ Θεὸς εἰς σωφρονισμόν καὶ ἄλλων ἐχθρῶν τῶ Θεῷ, διὰ νὰ μὴν ἀτιμάζεν τὸν Θεόν.

Τῷ δὲ καιρῷ ἐκείνῳ τινὲς σβρατιῶνται ἐπλανήθησαν καὶ ἠρνήθησαν τὴν Πίστιν τὴν πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. πολλοὶ διὰ δῶρα, ἄλλοι διὰ τιμὴν, ἄλλοι διὰ δόξαν, καὶ ἄλλοι ὑπὸ ἀνάγκης καὶ φόβου. καί τις Θεόπτερος Ἱερὺς, ἔχων Ἐκκλησίαν ἔξω εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, διὰ πρόσκαιρα δῶρα ἐπλανήθη, καὶ ἐπροσκύνησε τὰ εἰδωλά. τῶν ἐν τῷ ἅμα ὁ Θεὸς ἐτιμώρησεν, ὅτι ἀπὸ τὰς σάρκας αὐτὸς διγῆκαν σκελήκια καὶ ἔφαγαν τὰ μέλη τε, καὶ ἀπέθανεν. Ὁμοίως καὶ Ἡρῶν Ἐπίσκοπος τῆς Θηβαίδος εἰδωλολάτρησεν, ἀλλ' ὁ Κύριος ἔδωκε καὶ αὐτὸς τὴν ἐκδίκησιν εἰς φόβον πολλῶν ἀνθρώπων. τὰ γὰρ μέλη αὐτὸς ὅλα διελύθησαν, καὶ ἡ σάρκα τε ἐσάπη, καὶ ἀπὸ τοῦ βρώμον ὅπως ἐβρώμειν, εὐγαλαν καὶ ἐρρίξαν τον εἰς τὴν γράταν, καὶ τινὰς δὲν ἐδούετο νὰ σιμώσῃ ἀπὸ τὴν δυσωδίαν, καὶ ἔτι μετὰ ὀδυμένης μεγάλης καὶ πικρίας διγῆκεν ἡ μιανὰ τε ψυχὴ καὶ ἀπέθανε, καὶ ὑπάγει εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον. ὁμοίως πολλοὶ τότε ἀπὸ τῶν Χριστιανῶν ἐφάνησαν μεγαλόψυχοι καὶ ἀνδρείοι περὶ Πίστεως. Ἀρτέμιος ὁ Δάκας τῆς Αἰγύπτου, ὡς ζηλωτὴς τῆς ἀσεβείας καὶ καταλύτης τῆς Εἰδώλων, ἀπεκεφαλίσθη εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. ἐν δὲ Ροδόπῃ τῆς Θράκης ἔκαψαν Αἰμιλιανὸν τὸν στρατιώτην, καὶ πολ-

πολλοὶ ἄλλοι ἀπέθανον εἰς διαφόρους τόπους διὰ τὴν ἀγάπην τῷ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ. εἶχε δὲ ὁ βασιλεὺς Θαλάσιον τινα κακόν, καὶ πο-
νηρὸν αὐθράπον, πάσης πονηρίας καὶ ἀσωτίας πεπληρωμένον, ὁ ὁποῖος
τόσον ἦτον τῷ κακῷ, ὥστε καὶ τὴν θυγατέρα τὴν ἐφάυλιζε καὶ ἐπορνύετο.
καὶ ἠγάπα τον ὁ βασιλεὺς ὡς μάντιν, καὶ ἦτον τὸ ὁσμήτιόν τε εἰς τὴν Ἀν-
τιόχειαν πλησίον τῆς αὐλῆς τῆ βασιλείας, τὸ ὁποῖον ἐχάλασε καὶ ἐπλά-
κασεν αὐτὴν μόνον, καὶ εἶσαν δυνάχον, ὅπῃ τὸν εἶχεν εἰς τὸ κρεβάτι τῷ
ὡς γυναῖκα· τὴν δὲ ἐπιλοίπας ὅπῃ ἦσαν Χριστιανοί, καὶ ἀπὸ τῆς αὐθρά-
πας ὅπῃ ἦτον εἰς τὸ σπῆτι, τοὺς ἐφύλαξεν ὁ Θεός. ἦτον καὶ εἷς παιδί
χρόνων ἑπτὰ, καὶ ἐρωτήθη ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Ἰελιανῶ, πῶς ἐγλύτωσε; καὶ
εἶπεν, ὅτι Ἀγγελος Κυρίου ἐβάσταξέ με, καὶ με ἐφύλαξεν. Ὁ δὲ Παρα-
βάτης Ἰελιανὸς ἐβλήθη νὰ δείξῃ, ὅτι τὰ ὅσα εἶπεν ὁ Χριστός δὲν εἶ-
ναι ἀληθινὰ, καὶ ὤρσε τὴν Ἑβραϊκὴν νὰ κτίσῃ τὸν Ναὸν ὅπῃ εἶχαν εἰς
τὰ Ἱεροσόλυμα, τὸν ὁποῖον ἐχάλασεν ὁ βασιλεὺς ὁ Τίτος, καὶ ἐπληρώ-
θη ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ὅπῃ εἶπεν, ὅτι νὰ μὴ μείνῃ λίθος ἐπὶ λίθον,
ἀλλ' ὅλος νὰ ἀφανισθῇ. καὶ ἐσυνάχθησαν οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ ὅλου τοῦ Κόσ-
μου μετὰ χαρᾶς μεγάλης, καὶ ἔδωκαν χρυσίον καὶ ἀργύριον, τὸ ὁποῖον
δὲν εἶχε μέτρον νὰ μετρηθῇ, τόσον πολὺ ὅπῃ ἦτον, καὶ τόσος βίος ἐμα-
ζώχθη, ὅτι τὰ τζαπία, τὰ φτυάκια, καὶ τὰ μυσεῖα τῶν κτίσων τὰ ἐ-
καμαν ἀργυρὰ καὶ αὐτὸς ὁ Παραβάτης Ἰελιανὸς ἔστειλεν ἀρχοντας ἐπι-
στάτας διὰ νὰ ἐπιμελουῦνται τὴν δουλείαν ἐκείνων, ἡγοῦν τὴν κτίσιν.
Ἀφ' ἧς ἀρχισαν καὶ ἔσκαψαν, καὶ ἦσαν τὰ παλαιὰ θεμέλια, καὶ ἐξεκαθά-
ρισαν αὐτὰ, καὶ ἐγένετο ἔξοδος μεγάλη, καὶ ἐχάλασαν φλωρία, καὶ ἀρ-
χιζαν νὰ κτίζω, ἐξαίφνης ἦλθεν ἄνεμος μέγας δυνατὸς ἀπὸ τὰ τέσσα-
ρα μέρη τῷ Κόσμῳ, καὶ διεσκόρπισε τὸν ἀσβέστην ὅλον, ὅσος ἦτον σωρού-
μενός μὲν μεγάλα μυριάδες, 20. καὶ πάλιν οἱ Ἑβραῖοι ὑποσηκαρτέ-
ραν καὶ ἐκτίζαν, καὶ ὅσον ἐκτίζαν ὅλῳ τῷ ἡμέραν, ὅταν ἤρχετο τὸ περ-
νὸν τῆς ἄλλης ἡμέρας, τὸ εὗρισκαν καταλυμένον καὶ διεφθαρμένον ὥσπερ
νὰ μὴ ἤθελαν κτίσῃ ποτέ· καὶ πάλιν τὸ μιανώτατον γένος τῶν Ἑβραίων
δὲν ἔπαυεν, ἐπειδὴ εἶδεν ὅτι ἦτον θέλημα Θεοῦ νὰ μὴ κτισθῇ, μόνον εἰς
πάθος πάλιν ἐκτίζαν. τότε μιᾷ τῶν ἡμερῶν δὲ γῆκε φωτὶς ἀπὸ τὰ θε-
μέλια, καὶ κατέκαψεν ὅλους ὅπῃ ἐκτίζαν, καὶ τὴν ἐπιστάτας, καὶ ἕως ὥς
εἶδαν ἐκείνῳ τῷ φοβερῶν καταδίκῳ, δὲν ἐτόλμησαν πλέον νὰ σιμώσων
εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐφάνη ὁ τίμιος καὶ ζωοποιὸς Σταυρὸς ἐν τῇ Οὐρανῷ,
φωτοειδής, καὶ εἶχε τὸ γύρον τῷ σέφανον λαμπρὸν ἀπὸ τῶ Γολγοθᾶ, ὥς
τῷ ἁγίῳ ὄρει τῶν Ἐλαιῶν, καὶ ἦτον πλέον λαμπρότερος παρὰ ὅταν ἐφάνη
εἰς τὰς ἡμέρας Κωνσταντίνου τῷ Βασιλέως, καὶ ἐσημειώθη ὁ Σταυρὸς εἰς
τὰς ποδῖας τῶν βηματιῶν, εἰς τὰ βιβλία καὶ εἰς τὰ ἄλλα σκεδὴ τῶν Ἐκ-
κλησιῶν, καὶ εἰς τὰ ἱμάτια καὶ μόνον τῶν Χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἑβραίων,
ὅπῃ ἦσαν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ εἰς ἄλλας πόλεις
καὶ Χώρας, καὶ ὅσον τὸν ἐμίσεν τὸν Σταυρὸν καὶ τὸν ὑβρίζαν, τόσον τὸν
κύρισκαν εἰς τὰ φορέματα αὐτῶν σημειωμένον καὶ γεγραμμένον. Ὁ δὲ ἀσε-
βέ-

βέσατος Ἰσλιανὸς ἐβελήθη νὰ ὑπάγῃ νὰ πολεμήσῃ τὰς Πέρσας, καὶ ἐ-
 σείλῃ εἰς διαφόρους τόπους νὰ κάμῃ μαντείας, καὶ μαγείας δαιμονικάς,
 ἦγεν νὰ εὕρῃ μετὰ θελήσεως καὶ βελῆς τῶν Δαιμόνων, καὶ ὑπῆγαν αὐτῷ
 πολλὰ μινύματα σατανικά, πλὴν ἀπὸ τὰ πολλὰ εἷα νὰ εἰποῦμεν, τὸ
 ὁποῖον ἔλεγε ἕως· τὸν καιρὸν τῶτον ὠρμήσαμεν ὅλοι οἱ θεοὶ, ἵνα δώ-
 σωμεν νίκην ἐν τῇ ποταμῷ, καὶ τὴν νίκην ἐγὼ ὁ ὀρμητικὸς καὶ πολε-
 μιστὴς Ἀρης νὰ τὴν ἀρχίσω. Οὕτως ὤρυσεν ὁ βιοθανὴς βασιλεὺς καὶ
 ὑπῆγεν εἰς τοὺς Πέρσας, καὶ ὡς ἦλθεν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ὑβρίσαν
 αὐτὸν οἱ Ἀντιοχεῖς μετ' ἀτιμίας μεγάλας. Ὡς ἤκουσεν οὕτως, ἔκαμε
 πολλὰ κακὰ εἰς τὰς Χερσιανὰς, καὶ ἐλθὼν εἰς τὸν ποταμὸν, ὅπῃ δια-
 χωρίζει τὴν γῆν τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν Περσῶν, ἐπέρασεν αὐτὸν, καὶ ἔ-
 νας νέος Πέρσης, Θεὸς παραχωρήσει, ἐγέλασεν αὐτὸν, καὶ εἶπε τε, ὅτι
 διὰ τὸ φασάτον μὴ δεῖ φροντίσης πολλῶν ἡμερῶν ἔσφηματα, ὅτι ἀπ' ἐ-
 δῶ καὶ ὁμωρὸς ἔχομεν τόπους ὁμημερυστάς, ὅπῃ εἶναι ἔσφηματα πολλὰ.
 ὁ δὲ ἄθεος βασιλεὺς τὴν ἐπίσβεσε, διότι δὲν τὸν ἤξεύρεν ὅτι εἶναι Πέρ-
 σης, καὶ ἕως ἔκαψε τὰ πλοσίματα ὅπῃ εἶχαν τὴν ἔσφην τῶ φασάτῃ,
 καὶ αὐτὸς ὄγῃκε καὶ ὑπῆγενε τὴν σπεραί. Ὡς ἐπέρασεν εἰς κακὰς τό-
 πους καὶ σκληρὰς, ὅπου ἄνθρωπος ἐκεῖ δὲν ἐπέρασεν, ἀφῆκεν αὐτὸν ἐ-
 κεῖ, καὶ ἐγέλασεν αὐτὸν ὁ Πέρσης καὶ ἔφυγε, καὶ ὑπέμεινεν ὁ Παραβά-
 τής Ἰσλιανὸς μετ' ὅλης τοῦ φασάτῃ μέσα εἰς τὴν ἔρημον, καὶ δὲν ἤ-
 ξεύραν πῶς νὰ ὑπάγῃ. ἀλλ' ἡ δυσκολία τῆς ἐράτῃς, καὶ ἡ ἔσφη ὅπου
 δὲν εἶχαν νὰ φάγῃ διέφθειρεν αὐτὰς, καὶ τὰ ἄλογα αὐτῶν, καὶ ἦλθαν
 εἰς τὸστω πείναν, ὥστε ἔφαγαν τὰ ἄλογα, καὶ ἄλλα ζῶα τετράποδα καὶ
 ἀκάθαρτα, καὶ ἕως, ὡς ἐφθείρετο τὸ φασάτον ἀπὸ τὴν πείναν, ἐφθασε
 καὶ ὁ θυμὸς τῶ Θεοῦ καὶ ἡ ὀργὴ ἐπὶ τὸν ἄθεον Ἰσλιανὸν, καὶ ὡς ἐκαθέ-
 ζετο ὁξαίφνης ἦλθεν αὐτῷ κονταρία ἀοράτως, καὶ ἔδωκεν αὐτοῦ εἰς τὴν
 ζερβίῳ μερίαν εἰς τὸ χεῖρ, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπέρασεν εἰς τὴν πλοῦραν καὶ εἰς
 τὴν καρδίαν, καὶ ποῖος τῶ τὴν ἔδωκε, τινὰς δὲν τὸν εἶδεν, ἐδὲ ἤξεύρει-
 τον· μόνον τῶτο ἤξεύρομεν, ὅτι παρὰ Θεοῦ ἦλθε τῶτο εἰς αὐτὸν, διὰ ἐκ-
 δίκησιν τῶν πολλῶν κακῶν ὅπῃ ἔκαμε, καὶ τῶν πολλῶν βλασφημιῶν ὅπῃ
 ἐβλασφήμει. ὁμῶς καὶ εἰς τὸν θάνατον αὐτῷ ἐβλασφήμει πάλιν κατὰ τῶ
 Θεοῦ, καὶ ὡς ἔρεχε τὸ αἷμα ἀπὸ τὴν πληγὴν αὐτῷ, καὶ ἀπὸ τὸ σῶμα,
 ἐγέμιζε τὰς χεῖρας αὐτῷ αἷμα καὶ τὸ ἐρρίπτειν ὑψηλὰ καὶ ἔλεγε· κορέ-
 θητι καὶ σὺ Ναζωραῖε, ὅπῃ μὲ ἐσφαξες, ὅτι ἐνίκησες, καὶ ἕως ἀπέρ-
 ριξε τὴν μιανὰν αὐτῷ ψυχὴν. Ζῶντος δὲ τῆς, καὶ δεισμονίας εἰς τὴν
 Περσίαν, ἐπεμψε Δαίμονα εἰς τὴν Δύσιν διὰ χεῖραν αὐτῷ, νὰ τῷ φέρῃ
 μαντάτα, καὶ εἰς τὴν ἐράτῃν ἦτον εἷας ἀγιώτατος Καλόγνηρος καὶ ἐκα-
 θέζετο ἐκεῖ, καὶ ὡς εἶδε τὸν Δαίμονα ἔκαμε τὴν προσόχην αὐτοῦ, καὶ
 δὲν τὸν ἄφησε νὰ περάσῃ, καὶ ἐγύρισε χωρὶς ἀπόκλεισιν εἰς τὸν Ἰσλια-
 νόν, καὶ ἐρώτησέ τον τί ἄργησε τόνον, καὶ ἀπόκλεισιν δὲν τῷ ἤφερον; ὁ
 δὲ Δαίμων λέγει πρὸς αὐτόν· ἡ αἰτία ἦτον ὅπῃ ἄργησα, καὶ ἔργον δὲν
 ἔκαμα νὰ φέρω ἀπόκλεισιν, ὅτι ὡσανὺ ἀπέρνου νὰ ὑπάγῃ, ἐσάθη τις
 Μοναχὸς ὀνόματι Πούπλιος εἰς προσόχην πρὸς τὸν Θεὸν πρὶν νυχθί-
 με-

μερα, καὶ δὲν με ἄφηκε νὰ περάσω νὰ διαβῶ νὰ κάμω τὸ θέλημά σου. Ἀκέσας δὲ τὸτο ὁ Ἰελλιανός, ἠγανάκτησε πολλὰ, καὶ ἐγέμισε θυμὸν καὶ ὀργήν, καὶ ἔκαμνε ὄρκον, ὅτι ὡσανὺ γυεῖσθ, νὰ ἐξολοθρεύσῃ ἀπὸ τὸ πρὸς ὧπον τῆς γῆς ὅλως τὰς Καλογήρας· καὶ εἷας ἀπὸ τὰς μεγάλους καὶ ἐνδοξοτάτας Ἀρχοντας, ὡσανὺ ἦκσε πῶς ὁ Μοναχὸς διὰ προσέυχῃς ἐμπόδισε τὸ Δαιμόνιον, κατενόησε ποταπὴν παρρησίαν ἔχει εἰς τὸν Θεὸν τὸ Μοναχικὸν Σχῆμα τὸ Ἀγγελικόν, καὶ ὅταν ἐστράφη εἰς τὴν Χώραν αὐτῆ, διεμέρισε τὸν βίον αὐτῆ, καὶ ὅλα τὰ τὰ ὑπάρχοντα εἰς πτωχοὺς, καὶ ὑπῆγεν εἰς ἐκεῖνον τὸν Ἀγιώτατον Πούπλιον, καὶ ἔγινε Καλόγηρος, καὶ ἐχημάτισε μέγας, καὶ περιβόητος εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ εἰς τὴν Καλογερικὴν, καὶ ἐκήρυττε πανταχῶς τὴν δυνάμιν, ὅπῃ ἔχουν οἱ Μοναχοὶ εἰς τὰς Δαίμονας.

Εἰσελθὼν δὲ εἰς τὴν Πόλιν Καρίαν ὁ Ἰελλιανός, ὑπῆγεν εἰς τόπους σκοτεινοὺς, καὶ ἔκαμνε θυσίαν τοῖς Εἰδώλοις, καὶ ὡσανὺ ἐγῆκεν ἀπ' ἐκεῖ, ἐσφάλισε καὶ τὰς πόρτας καὶ ἐκλείδωσε καὶ ἐβέλωσεν αὐτάς, καὶ ἄφηκε στρατιώτας, καὶ ἐφύλαγαν τὸν τόπον, καὶ ὡσανὺ τὸν ἐπῆρσεν ὁ Διάβολος καὶ ἀπέθανεν, αἰοῖζαν τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ ἦσαν μέσα γυναῖκες, ὅπου ἐκρέμουσαν εἰς τὰ σκοτεινότετα ἐκεῖνα σπήτια ἀπὸ τὰς τεύχας τῆς κεφαλῆς, καὶ τὰ χεῖρα αὐτῶν ἦσαν ἀπλωμένα, ὅτι ὁ παραβάτης Ἰουλιανὸς ἐσχίζεν εἰς αὐτάς τὴν κοιλίαν, καὶ ἔκαμνε μαντείας εἰς τὰ σπλάγχνα αὐτῶν, διὰ νὰ ἰδῇ αὐ εἶναι καὶ νικήσῃ τὰς Πέρσας, καὶ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, μέσα εἰς τὸ παλάτι, ἦσαν σεντέκια γεμάτα κεφαλὰς ἀνθρώπων, γυναικῶν καὶ παιδίων, ὅπου ἐσχίζεν αὐτῶν τὰς κοιλίας καὶ ἐμαντόετο, καὶ ἄλλα πολλὰ πλήθη ἀνθρώπων ἐφόνόεσε διὰ ὄνομα τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῶν ἄλλων Δαιμόνων· καὶ ἔμνον ἀνθρώπους ἐσφαζεν, ἀμῆ καὶ ἄλογα ἐκλεκτὰ, καὶ κόρακας, καὶ σκύλους, καὶ ἄλλα ἐρπετὰ, καὶ πετεινὰ, καὶ τετράποδα, καὶ ἐξέφεχε πάντοτε τὰς μαντείας καὶ μαγείας, καὶ πᾶσαν ἀπιστίαν καὶ ἀσέβειαν, καὶ πόσον ἐρρίζεν αὐτὸν ὁ Διάβολος εἰς τὴν Εἰδωλολαβείαν, ὥστε ὑπερέβη τὰς πρώτας Ἑλλήνας, καὶ ἡ ἐλπίδα αὐτῆ ἦτον ὅλη εἰς τὰ Εἰδωλα. ὅμως διὰ τὴν ἀπιστίαν αὐτοῦ ἔχασε καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ κορμὶ, καὶ ὅταν τὸν ἐκοίεν ἡ θεία σπάθη ἡ δίσκομος τῆς Θεοῦ, ἦτον χρόνων, 31. καὶ ἐβασίλευσε χρόνους, 2. καὶ μῶνας, 9. καὶ ἐκοίε τὴν ζωὴν αὐτῆ διὰ τὴν πολλὴν ἀσέβειαν, ὅτι ἡ γῆ πλέον δὲν ἐδυέτο νὰ βασάξῃ αὐτὸν, καὶ λαβόντες τὴν μιανὰν καὶ βεβορβορωμένην ψυχὴν αὐτῆ οἱ ποθητοὶ αὐτῆ Διάβολοι, ἐβαλαν αὐτὴν εἰς πλέον βαθύτερον τόπον μέσα ἀπὸ τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον, ἐκεῖ ὅπῃ εἶναι ἡ τῆς Ἡρώδης, διὰ νὰ εἶναι οἱ δύο Βασιλεῖς ὁμῶς καὶ ἐχθροὶ τῆς Χριστοῦ, καὶ λαβόντες τὸ βρωμερὸν αὐτῆ κορμὶ νὰ τὸ θάψουν, ὡς τῆς θαύματος, οὐκ ἐδέχετο αὐτὸ ἡ γῆ διὰ τὰς μιανὰς αὐτοῦ πράξεις, μόνον ἐρρίζεν αὐτὸ ἐξω, καὶ βλέποντες ἐκεῖνοι ὅπῃ εὐρέθησαν ἐκεῖ, ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν, μὴ δυνάμενοι θάψαι αὐτὸν, ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ τὸν δεχθῇ ἡ γῆ. ἀμῆ τί ἔκαμαν; ἐσμιζαν τὸ μιανὸν καὶ ἀναθεματισμὸν αὐτῆ κορμὶ μετὰ τῶν ἀπεθαμμένων, καὶ ἀκαθάρτων ζώων τὰ

τὰ κόκκαλα, καὶ τότε τὸν ἐδέχθη ἡ γῆ, καὶ τὸν ἔθαψαν ὁμοῦ μετὰ αὐτὰ
τὰ ἀκάθαρτα κόκκαλα μετὰ μεγάλης δυσωδίας, καὶ σκωλήκων, ὥστε οὐ-
δεὶς ἐδυνάετο νὰ σταθῇ ἐκεῖ ἐκ τῶ βρώμῃ, καὶ τῶ σκωλήκων, ὅπῃ εὐχα-
ρε τὸ μιὰρὸν αὐτῶ σῶμα.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΙΟΥΒΙΑΝΟΥ.

Μετὰ τὸν κακὸν θάνατον τοῦ παραβάτου τούτου Ἰελιανῶ, ἐβασίλευσεν
Ἰοβιανὸς μιλῶν, 9. καὶ ἡμέρας, 15. ἔτος ἦτον Χιλίαρχος, ἀνδρας πορ-
πατος, καὶ ὀρθόδοξος Χριστιανός, ὁ ὁποῖος ἐψηφίσθη, καὶ ἀνηγορεύθη Βα-
σιλεύς ἀπὸ ὅλον τὸ φασάτον, εἰς τὸν τόπον ὅπου ἐσφάγη ὁ παμμίαρος
Ἰελιανός. ἦτον δὲ εἰς τὴν ἡλικίαν ὑψηλός, ὥστε εἶχε φόρεμα ἀπὸ τῶ
βασιλικὰ ἄρμοζεν αὐτῷ, ἦγεν δὲ τῶ ἔπιανεν εἰς τὸ κορμί. ὁμοῦ μίαν
ἡμέραν εἶπε πρὸς τὰ φασάτα αὐτῶ, ὅτι ἐγὼ βέλομαι νὰ παραιτήσω τὴν
Βασιλείαν, ὅτι δὲ δύνομαι νὰ ἀρχάω Ἐβλῶνας εἰς τὴν Πίσιν. Τότε ὁ-
μοφώνως ἐβόησαν ὅλοι πρὸς αὐτὸν. Χριστιανοὶ εἰμεθον, Αὐτοκράτωρ Τρα-
σαύγῃ, καὶ ὁμολογῆμεν, καὶ πιστεύομεν εἰς αὐτὸν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν,
τὸν Κύριον ἡμῶν καὶ Θεὸν ἀληθινόν, τὸν σωρωθέντα ὑπὲρ ἡμῶν. Ἀκ-
σας δὲ ἔπος ὁ Βασιλεύς, ἐχάρη χαρὰν μεγάλῃ. τότε Νόμους ἐξέπεμ-
ψεν εἰς πᾶσαν τὴν Ῥωμαίων γῆν εἰς σπείγμὸν τῶ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν.
καὶ ὅσοι Χριστιανοὶ ἦσαν εἰς τὴν ἐξορίαν, μετεκαλέσατο αὐτοὺς, καὶ ἠλευ-
θέρωσεν ἐκ τῆς ἐξορίας. ἔγραψε δὲ καὶ τῷ μεγάλῳ Ἀθανασίῳ νὰ ση-
μειώσῃ ἐγγράφως τῆς ἀμαρτήτης Πίστεως τὴν ἀκρίβειαν, καὶ ἔπος ἐγεί-
το, καὶ βεβαιότερον εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν ἐσερεώθη. ἐρχόμενος δὲ ἀπὸ
τῆς Ἀντιόχειας ὁ Βασιλεύς Ἰοβιανὸς εἰς τὴν Κωνσταντινῆπολιν, ἦλθεν
ἐν Ἀγκύρᾳ τῆς Γαλατίας. ἀπ' ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς ἑνὰ τόπον, Δαδασα-
νᾶ καλέμενον, καὶ ἔφαγε μανιτάρια φαρμακωμένα, καὶ ἀπέθανεν. Ἄλλος
χρονογράφος λέγει, ὅτι, ὡς ἦλθεν ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ τῶ Δαδασανᾶ, ἐ-
κοιμήθη εἰς σπήτιον μικρὸν ὑψηλὸν καὶ κρύον, τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας ὅπου
τὸ ἐκτίσαν καὶ τὸ ἐτελείωσαν, καὶ ἀπὸ τῆς ἀσβέως τὸν καπνὸν εὐγεν-
ῶσαν φωτίᾳ, ὁ ὁποῖος ἦτον βλαβερός ὡσαν λοιμικὴ, καὶ τὸν ἐθανάτωσε,
μὴ δυνάμενος ὑπμεῖναι τὴν κάψιν ἐκείνη τῆς ἀσβέως, ὅπῃ ἐσέβη μέ-
σαι εἰς τὰ ἐντόδια αὐτῶ. ἡ δὲ Χαρὶς ἡ γυναῖκα τῶ Βασιλέως δὲν τὸν
εἶδε Βασιλέα νὰ λάβῃ τὴν χαρὰν τῆς βασιλείας.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ.

Οὐαλεντινιανὸς μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσεν, ὁ ὁποῖος ἀνηγορεύθη Βασι-
λεύς ὑπὸ τῶ φασάτῃ ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας, καὶ ἔκαμε βασιλεύς χρό-
νος, 11. ἔτος ἐξωρίθη ὑπὸ Ἰελιανῶ τῶ Παραβάτῃ ὡς Χριστιανός. ἐλ-
θὼν δὲ ἐν Κωνσταντινῆπόλει, τὸν ἀδελφὸν αὐτῶ Οὐάλεντα ἔκαμε βασι-
λέα, καὶ εἰς τὰ ἀνατολικά μέρη τὸν ἐσεῖλε, καὶ αὐτὸς εἶχε τὰ δυτικά
μέρη. ἔτος ὁ δυναστευὴς Οὐάλης ἦτον ὅλος εἰς τὴν τῶ Ἀρειανῶν αἵρεσιν,
καὶ

κατὰ τῆς Χριστιανῶν λύκος αἰμοβόρος. Συνοδὸν τότε ἐν Λαμφάκῳ γυνο-
μένης, ἀκύρωσαν τὰ τῶν Ἀρείων, καὶ Ἀρειανῶν δόγματα. ἀκούσας δὲ τῆ-
το ὁ ἀλιτῆριος, τὰς Ἀρχιερεῖς ὅπου ἔκαμαν τὴν Συνοδὸν ἐξώρισε, καὶ
ὅσα ἔστησαν, καὶ ἀπέφυλιν περὶ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, ὅλα τὰ ἀνέφε-
ρε καὶ ἐχάλασε. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐγεννήθη παιδί ἀπεθαρμυστὸν θη-
λυκὸν ἔξω τῆς Πόλεως Ἀντιοχείας, καὶ εἶχε δύο κεφαλὰς χωρισμένας
ἀπὸ τὸν ῥάχιλον. Ῥοδανὸς δὲ ὁ Πραιπόσιτος ἤρπασε τὰ πρᾶγματα ἀ-
δίκως καὶ ληστρικῶς γυναικὸς τινος λεγομένης Βερνίκης. ἡ δὲ γυναῖκα,
ὡς εἶδε τὴν ἀδικίαν ὅπως ἔκαμιν ὁ Πραιπόσιτος πρὸς αὐτὴν, διέδραμιν
εἰς τὸν βασιλέα Οὐαλεντινιανὸν βοῶσα τὰς ἀδικίας τῆς Πραιποζίτου. ὁ
δὲ βασιλεὺς ἀκέσας καὶ πισωθεὶς, ὅτι ἀληθεῖς εἶναι οἱ λόγοι τῆς γυ-
ναικὸς, ἔκρινε, καὶ προσέταξε νὰ ἀποδώσῃ τὰ πρᾶγματα τῆς γυναικὸς ὁ
Πραιπόσιτος, καὶ ἡ γυναῖκα, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς βασιλείας, ὑπῆ-
γε νὰ πάρῃ τὰ πρᾶγματα αὐτῆς ἀπὸ τὸν Πραιπόσιτον. ὁ δὲ Πραιπόσι-
τος δὲν ἔσερξε τὴν ἀπόφασιν τῆς βασιλέως νὰ τὰ δώσῃ. Τότε, ὡς εἶδον
ἡ γυναῖκα ὅπως, ὑπέστρεψεν εἰς τὸν βασιλέα, καὶ ἤρκεν αὐτὸν εἰς τὸ ἵπ-
ποδρόμιον, καὶ ἀνέφερε τὰ κατὰ τῆς Πραιποζίτου. ὁ δὲ βασιλεὺς ὥρισε καὶ
ἀναψαν φωτίαν μεγάλην, καὶ τὸν Πραιπόσιτον μετὰ τὰ πρᾶγματα τῆς γυ-
ναικὸς ἔκαψε. τὰ δὲ πρᾶγματα τῆς Πραιποζίτου εἴτι εἶχεν ἔδωκε τῆς γυ-
ναικὸς, καὶ κυεῖα εἰς αὐτὰ ἐγένετο. Οὐαλεριανὸς δὲ ὁ μιανὸς ἔδωκεν
ἀδειαν τῇ Ἑλλήνων θυσίας καὶ πανηγύρεις νὰ ἐπιτελῶν, καὶ τὰς Ἑβραίας
ἐτίμα, καὶ τὰς Ὀρθοδόξους ἐδίωχεν, καὶ κακῶς τὰς ἐτυραννεῖ, καὶ ἀπελ-
θὼν εἰς Ἀντιόχειαν τῆς Συρίας, πολλὰ κακὰ εἰς τὰς Ὀρθοδόξους Χρι-
στιανὰς ἔκαμε, καὶ πολλὰς ἀπεκεφάλισεν, ἄλλας δὲ ἐπνίξε, καὶ ἐρρίζεν
εἰς τὸν Ὀρόντιον ποταμὸν· ὡσαύτως δὲ καὶ εἰς τὴν Ἑδεσσαν ἔλαβε πλη-
θος Χριστιανῶν Ὀρθοδόξων καὶ ἐφόνευσεν. Μία δὲ γυνὴ Ὀρθόδοξος βλέ-
πουσα τοὺς Ὀρθοδόξους ὑπὲρ Πίστεως πῶς ἐλάμβαναν θάνατον, ἐπῆ-
ρε τὸ παιδίον αὐτῆς, καὶ τὸ ἔσυρνε μετὰ σπασθῆς, καὶ ἔλεγεν αὐτῇ· περ-
πάτειε παιδί μου, ὅτι καιρὸς εἶναι μαρτυρίας νὰ μαρτυρήσωμεν διὰ τοῦ
ὀνόματος τῆς Χριστοῦ, νὰ λάβωμεν τὰς σεφάνους τῆς μαρτυρίας. ἀκούσας
τοῦτο ὁ Οὐάλης, κατηχυώθη, καὶ τὴν ὀργὴν ἔπαυσε. τῆτο τὸ ὠκονόμη-
σεν ὁ Θεός. Τῷ δὲ, 9. χρόνῳ τῆς βασιλείας Οὐαλεντινιανῆς, ὁ Μέγας
Βασίλειος, Ἀρχιερεὺς τῆς Ἐκκλησίας ἐγένετο. ὠνείδισε δὲ τὸν ἀδελφὸν
αὐτῆς τὸν Οὐάλντα ὁ βασιλεὺς ὡς κακόδοξον, ἤγχεν ὡς ἐχθρὸν τῆς Πί-
στεως τῇ Ὀρθοδόξῳ, καὶ πολεμῶν αὐτὸς ὁ Οὐάλης μετὰ τῇ Γότθων,
βοήθειαν πρὸς αὐτὸν ὁ βασιλεὺς δὲν ἀπέστειλεν, ἀλλὰ εἶπεν· ὅτι ἀν-
δρὸς θεομάχε δὲν εἶναι δίκαιον νὰ βοηθῇ τινάς· οἱ δὲ Ὀρθόδοξοι Χρι-
στιανοὶ βλέποντες τὴν κακὴν ὀργὴν τοῦ Οὐάλντος τοῦ βασιλέως, ὅπου
εἶχε κατ' αὐτῇ διὰ νὰ τὰς ἀφανίσῃ, ἐπεμψαν Ἀποκρισιαρίους εἰς αὐτὸν
Ἄνδρας, 80. Σοφῆς, ἐναρέτης, καὶ λογίης, μήπως καταπραῦνεν τὴν ὀρ-
γὴν καὶ τὸν θυμὸν αὐτῆς. καὶ ὁ ἀλιτῆριος ἐχὶ μόνον δὲν ἐδέχθη αὐτὰς,
ἀλλὰ διὰ πληρωμὴν τῆς κόπης αὐτῆς ὥρισε καὶ ἔκοψαν αὐτὰς μέσα εἰς τὸ
καράβι ὅπως τὰς ἤφερον. ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ πολυάθλος Μέγας Ἀθανά-
σιος,

σιος, ἀρχιερατεύσας χρόνους, 46. καὶ ὑπέμεινε μεγάλας ὀξορίας καὶ θλίψεις, καὶ στενοχωρίας, διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν χρόνους, 40. καὶ ἔκαμαν οἱ Ὀρθόδοξοι ἄλλον Πατριάρχην, ὀνόματι Πέτρον, καὶ οἱ Ἀρειανοὶ ἐδίωξαν αὐτὸν, καὶ πολλὰς ἀνδρας, καὶ γυναῖκας Ὀρθοδόξους ἐβασάνιζαν. καὶ Πέτρος ὁ Πατριάρχης ἔφυγε καὶ ὑπῆγε εἰς τὴν Ῥώμην εἰς τὸν Δάμασον τὸν Πάπαν τῷ τότε καιρῷ, ὁ ὁποῖος ἦτον Ὀρθόδοξος. ἐσεβαίναν δὲ εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῆς Ὀρθοδόξων οἱ Ἀρειανοί, καὶ ἔφερναν παιγνιώτας, καὶ ὄργανα καὶ τύμπανα, καὶ ἔκαμναν χορούς, καὶ τὰ ῥέχα τῆς κορασίων ἔχιζαν καὶ ἐγύμναζον αὐτὰ, καὶ ὅτε αὐτοὶ δεισκόντο, ἔτρεχαν καὶ ἄρπαζαν αὐτὰ, καὶ γυμνὰ μέσα ἀπὸ τῆς Χώρας τὰ ἔσυρναν. ἄλλα μὲν ἐπόρνευον, ἄλλα δὲ ἔσφαζαν φανερά, καὶ δὲν ἀφύων ἐδὲ καὶ τὰ τὰ θάψαν, μόνον τὰ ἐρρίκταν καὶ τὰ ἔτρωγαν τὰ σκυλῖα καὶ τὰ ὄρεια, καὶ μέσα εἰς τὸ ἅγιον βῆμα τῆς Ἐκκλησίας ἔβαλαν παῖδιά καὶ ἐμαγάζιζαν. Τῷ δὲ, 10. χρόνῳ τῆς βασιλείας Οὐαλεντινιανοῦ, ὁ Ἀμβρόσιος Ἀρχιερεὺς Μεδιολανῶν ἐγένετο μετὰ τὸν θάνατον Αὐξεντίου. ἐγένετο δὲ ἔπως. ὁ Λαὸς εἰς φιλονεικίαν ἦλθε, ποῖον νὰ κάμνῃ Ἀρχιερεῖα. ὁ δὲ βασιλεὺς Οὐαλεντινιανὸς ἦτον εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, καὶ ἀπέστειλε τὸν Ἀμβρόσιον ὡς ἀνθρώπον φρόνιμον, καὶ δύνει καὶ εὐδοξον, ἵνα καταπαύσῃ τὴν παραχλὺν τῆς Λαῶν καὶ τὸ σκαῦδαλον. ὁ δὲ Ἀμβρόσιος ἦτον ἀβάπτιστος, ἀλλ' ἡ δικαιοσύνη πολλὴν εἶχε καὶ ἀγαθότητα, καὶ ἤλεγχε τὰς Ἀρχοντας καὶ Μεγιστὰς, καὶ τοὺς ἀδίκους ἤλεγχε εἰς τὸ πρόσωπον. καὶ ὡσαύτῃ ἦλθεν εἰς Μεδιόλανα τῇ τοῦ Θεοῦ βοήθειᾳ, ἔπαυσεν ὁ Λαὸς ἀπὸ τῆς φιλονεικίας ὅπως εἶχαν. καὶ ὅλος ὁ Λαὸς, Ἱερωμένοι καὶ Λαῖκοι μιᾷ γνώμῃ καὶ βουλῇ ἐψήφισαν τὸν Ἀμβρόσιον Ἀρχιεπίσκοπον Μεδιολανῶν. ἀκέσας δὲ τοῦτο Οὐαλεντινιανὸς, ἐχάρη χαρὰν μεγάλην, καὶ ὤρεσε νὰ βαπτίσῃ τὸν Ἀμβρόσιον, καὶ νὰ τὸν χειροτονήσῃ, καὶ μετὰ τὸν Θεὸν ἐδόξασεν ἐμπαροῦσεν παντὸς τῆς Λαῶν, εἰπὼν. Ὁ χαρισῶ σοι, Δέσποτα Βασιλεῦ Παντοκράτωρ, Ὑψιστε Θεὲ Ἰησοῦ Χριστέ ἡμέτερε, ὅτι τοῦτον τὸν ἀνθρώπον ἐποίησα μὲν Ἀρχοντα σωμάτων ἐγὼ, σὺ δὲ Διδάσκαλον, καὶ Προσάτλιν τῆς ψυχῶν ἡμῶν, καὶ τὴν ψῆφον, ὅπως ἔκαμα ἐγὼ δι' αὐτὸν, ἐσερέωσας δικαίως καὶ ἀληθινῶς. Τότε δὲ καὶ ὁ Μέγας Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἐγένε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως συνεργεῖα Μελετίου, καὶ Βασιλεὺς τῆς Μεγάλης, καὶ εἰάν δὲν ἤθελε φθάσῃ σιωπῶντως νὰ γινῇ Πατριάρχης, ἐδύνας ἀπὸ τὸν Λαὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἤθελεν ἀπομείνῃ, ὅπως νὰ μὴ πέσῃ εἰς τὴν Ἀρείου καὶ Εὐνομίας Αἵρεσιν, διότι ὅλας τὰς Ἐκκλησίας εἶχαν οἱ Αἵρετικοί, μόνον τὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας Ἀναστασίας εἶχαν οἱ ὁσεβεῖς Χριστιανοί. ἦσαν δὲ τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ Ἀρχιεπίσκοποι μεγάλοι, καὶ θαυμαστοί, Σοφοί, καὶ ἐνάρετοι, καὶ ἀληθινοί, Γρηγόριος ὁ Νύσσης, καὶ Πέτρος ἀδελφὸς γνήσιος τῆς Μεγάλης Βασιλείας, καὶ Ὁπτιμος Μήτροπολίτης Πισιδίας, καὶ Ἀμφιλόχιος Ἰκονίου. τῷ δὲ, 11. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας ἐτελεύτησεν αὐτὸς ὁ Οὐαλεντινιανὸς ὁ μέγας, ζήσας χρόνους, 84. ἡ δὲ αἰτία τοῦ θανάτου ἦτον αὕτη. οἱ Σαυρομάται εἶναι ἔθνος μικρὸν καὶ ἐλεεινόν, καὶ ἔκαμαν πόλεμον εἰς

τὰς Ῥωμαίους, καὶ ἐνίκηθον οἱ Σαυρομάται νίκῃ μεγάλῃ, καὶ ἔσει-
λαν Ἀποκρυσιαεῖς εἰς τὰς Ῥωμαίους ζυγῶντες ἀγάπῃ· καὶ ἰδὼν αὐτοὺς
ὁ Βασιλεὺς, ἠρώτησεν αὐτὰς, εἰ ὅλοι οἱ Σαυρομάται εἶναι οὕτω μικροὶ
ταπεινοὶ καὶ ἐλεεινοὶ εἰς τὰ κορμιά αὐτῶν ὥσπερ αὐτὸς. οἱ δὲ Σταυρομά-
ται ἀπεκρίθησαν, ὅτι ἡμεῖς ἡμεῖς οἱ καλλιώτεροι καὶ μεγαλήτεροι εἰς
θεωρίαν ἀπὸ τῆς ἄλλης, ὅλης. Τότε ὁ Βασιλεὺς ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ καὶ
εἶπεν· εἰς κακὴν τύχην τῷ Ῥωμαίων ἐβασίλευσεν Οὐαλεντινιανὸς, εἰ
οἱ Σαυρομάται, ποῖοι μικροὶ καὶ ἄτυχοι, μάχονται τὰς ἐνδοξοτάτας Ῥω-
μαίους, τί κάμνει χρεία νὰ λέγωμεν διὰ ἄλλας μεγάλας καὶ ἀνδρείους; καὶ ἐκ-
τύπησε τὰς παλάμας αὐτῆς μεγάλως, καὶ ἀπὸ τὴν βίαν τῆς φωνῆς καὶ τῆς
μεγάλου κτύπου τῶν χειρῶν τῆς ἐρράγη μία φλέβα, καὶ ἔδραμεν αἷμα πολὺ
καὶ ἀπέθανεν εἰς σὴν Κασέλλι τῆς Γαλλίας.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΟΥΑΛΕΝΤΟΣ.

Μετά δὲ τὸν θάνατον τούτου, τὸ φασάτον ἐψήφισαν Βασιλέα αὐτὸν τὸν
ἀδελφὸν τοῦ βασιλέως τὸν Οὐάλεντα τὸν ἀσεβέστατον· ὁ δὲ Οὐάλης ὁ
βασιλεὺς ἔστειλε Τραϊανὸν τὸν Στρατηγὸν μετὰ δυνάμεως πολλῆς εἰς τὴν
Περσίαν. ἀπελθὼν δὲ αὐτὸς καὶ πολεμήσας αὐτὰς, ἐνίκηθη, καὶ ἐγράφη
μετὰ μεγάλης ἐντροπῆς καὶ ἀτιμίας, καὶ ὁ Βασιλεὺς ἀνείδιζεν αὐτὸν ὡς
ἀδόκιμον καὶ ἀνάνδρον. Τότε ὁ Τραϊανὸς ἀποκριθεὶς εἶπε τοῦ βασιλέως·
ἤξευρε ὦ βασιλεῦ, ὅτι ἐγὼ δὲ ἐνίκηθκα, μόνον ἐσύ, διότι μάχεσθαι
τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ ἀπιστία τῆς ψυχῆς σου προξενεῖ εἰς τὰ
φασάτα ἀδυναμίαν καὶ ἀνανδίαν καὶ δειλίαν, καὶ τῷ ἐχθρῶν σε δίδει δύ-
ναμιν καὶ ἀνδρίαν. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀκέσας οὕτως, μεγάλως κατηχύθη.
Λιβανίος δὲ ὁ Σοφιστὴς, καὶ Ἰάμβλιχος ὁ Πρόκλου διδάσκαλος ἐκαμαν
τὴν λεγομένην Ἀλεξομαντίαν, καὶ κύραν ὅτι θέλει νὰ βασιλεύσῃ ἀν-
θρωπος, ὅπως ἔχει τὸ πρῶτον σοιχεῖον τῆς ὀνόματος αὐτῆς, θ. καὶ ὁ βα-
σιλεὺς ἀκέσας οὕτως ἐταράχθη, καὶ πολλὰς ἐθανάτωσε Θεοδοσίους, καὶ
Θεοδότας, καὶ Θεοδώρας, καὶ ἄλλας ὅπως εἶχαν τὸ πρῶτον σοιχεῖον, θ. ἀ-
πεκεφάλισε. καὶ τοῦτος ἦτον ὁποῦ ἐμελλε νὰ βασιλεύσῃ Θεοδόσιος ὁ Μέ-
γας. Ἰβλιατὸς δὲ, ὁ καὶ Σάββας καλούμενος, καὶ ὁ Ἀφρατῆς ὁ μέγας,
ἀνθρωποὶ Θεοφόροι καὶ Ἀσκηταὶ, ἦλθαν εἰς Ἀντιόχειαν, καὶ ἐπεριπάτουν
φανερὰ μετὰ παρρησίας σπρεώνοντες τὰς Ὀρθοδόξους, καὶ ἀναθεματίζοντες
τὰς Ἀρειανούς. καὶ ὁ Ἀφρατῆς ἠλεγξε τὸν βασιλέα κατὰ πρόσωπον, καὶ
εἶπεν αὐτὸν καὶ ἀποσάτω καὶ μισόχειρον καὶ τῆς Ἀγίας Τριάδος ἐχθρόν.
ὁ δὲ Χρυσόμαχος βασιλεὺς κατηχύθη καὶ τελείως λόγον δὲ ἀπεκρί-
θη. σὴν δὲ ἀπὸ τῆς δυνούχης αὐτῆς μέγας καὶ ἐνδοξος ὕβρισε καὶ ἀνεί-
δισε καὶ ἔδειρε τὸν Ἅγιον, καὶ αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ ἐγινέτο παράφρων, εἰς ῥό-
πον ὅπως ἐσάλωσε ἀπὸ τὸν νοῦν αὐτῆς, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ λεβὸν, καὶ ἐ-
σέβη μέσα εἰς τὸ χάλκωμα ὅπως ἔβραζε καὶ ἐκεῖ ἠφανίσθη καὶ ὑπῆγεν
εἰς τὴν ἀπώλειαν. Εἰς τὴν τὸν καιρὸν διέλαμπεν ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ ὁ
Σύρος, ἀνθρωπος μέγας καὶ ὑψηλὸς εἰς Θεοσέβειαν, καὶ Διδάσκαλος ἁ-
Cronogr. ο ξιος,

ξιος, ἔχων τὴν χάριν τῆς Ἁγίας Πνεύματος, ποιήσας λόγους πολλὰς διδασκαλικὰς, καὶ βιβλία πολλὰ εἰς ὠφέλειαν καὶ στερέωσιν τῆς Ἐκκλησίας. Οὐάλης δὲ ὁ βασιλεὺς, ἀφ' οὗ κατέλυσε τὰς Ἐκκλησίας τῆς Ὁρθοδόξων, ἦλθεν ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς εἰς τὴν Καισάρειαν μετὰ μεγάλῳ ὀργῇ καὶ μανίᾳ κατὰ τὰ Μεγάλῃς Βασιλείῃς. ὅμως κατεβροντίσθη, καὶ ἐφείξεν εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ εἰς τὰς Θεοσόφους λόγους τῆς Μεγάλου τούτου Φωστῆρος, καὶ ὑπολαβήθη πολλὰ τὴν κατὰστασιν καὶ τὸ ἥθος ἐκεῖνο τὸ Ἀγγελικόν. λοιπὸν ὑποαγκάσθη πολλὰ ἀπὸ τῆς Ἀρκανούς ἵνα ἐξορίσῃ αὐτὸν, καὶ κινήσῃς ὑπὸ τῆς πατρὸς αὐτῆς τῆς Διαβόλης, ἐξαίρετον ὀρισμὸν τῆς τῆς ἐξορίας, καὶ θέλων ὑπογράψαι αὐτὸν κατὰ τὴν συνήθειαν, ἤφεραν αὐτῷ κονδύλιον, καὶ ὡς τὸ ἐπίασεν ἐτζακίσθη, ἤφεραν καὶ δούτερον, καὶ ὡς τὸ ἐπίασεν ἐσυμτείφθη. ἤφεραν καὶ τρίτον, καὶ ὡς τὸ ἐπίασεν ἐπαρλύθη εἰς τὰ χεῖρά τῃς. καὶ ἰδὼν ἔτις ἐθαύμασε. Τότε καὶ ὁ Υἱὸς αὐτῆς Γαλάτης ἀπέθανε μετὰ πικρὸν καὶ βίαιον θάνατον, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἡ Βασίλισσα ἠσθύνισεν ἀρρώστιαν μεγάλῃ. ὅμως ὁ βασιλεὺς ἐζήτησε συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Μέγαν Βασίλειον, καὶ ἐχάρισεν αὐτῷ χάριτα καλὰ καὶ μεγάλα βασιλικά, καὶ τὰ ἔχῃ διὰ κυβέρνησιν πτωχῶν καὶ δεομένων. Οὕτω διὰ δεήσεως καὶ δόχης τοῦ Ἁγίου ἔλαβε τὴν ὑγίαν τῆς ἡ γυναικα αὐτῆς.

Τῷ δὲ, 3. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας οἱ Γότθοι ἐξέβησαν εἰς τὴν γῆν τῆς Ῥωμαίων, καὶ κατέλυσαν τόπους πολλοὺς, τὴν Μυσίαν, τὴν Θράκην, τὴν Μακεδονίαν, τὴν Ἀχαΐαν, καὶ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐρήμωσαν πόλεις καὶ χώρας μεγάλας· ἐφάνησαν δὲ τότε καὶ εἰς τὰ σύμφορα ὡς ἀνδρες ἀρματωμένοι. ἐγεννήθη δὲ καὶ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν παιδί, καὶ εἶχεν εἰς τὴν μέσῃ τοῦ μετώπου ὀφθαλμὸν ὥς ἑνῃ. εἶχε δὲ χεῖρας, 4. καὶ πόδας, 4. ὁ δὲ Λαὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἤκουσαν ὅτι οἱ Γότθοι ἀφανίζον τὴν γῆν τῆς Ῥωμαίων, ἀρχίζον καὶ ὑβρίζον τὸν βασιλέα ὑβρεῖς μεγάλας, λέγοντες αὐτὸν ἀνάνδρον καὶ φεγοπόλεμον καὶ ἀνάξιον τῆς βασιλείας. ἀκέσας δὲ ἔτις κατηχούσθῃ, καὶ λαβὼν τὰ φουδάτα αὐτοῦ καὶ ἄλλα πολλὰ, ἐξέβη νὰ ὑπάγῃ κατὰ τῆς Γότθων, ὅπως πολεμήσῃ μετ' αὐτῶν. ἦτον δὲ τότε ἐκεῖ ὥς Ἀσκητῆς μέγας καὶ ἐνάρετος ἡγιασμένος καὶ πορορατικός, ὀνόματι Ἰσαάκιος, καὶ ὅταν ἐκαβαλίσκισεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐλθὼν καὶ ὑπήγενεν εἰς τὸν πόλεμον, ἔδραμε καὶ ὑπώπησεν αὐτὸν, καὶ ἐπίασε τὸν βασιλέα ἀπὸ τοῦ σαλινάρι τῆς ἀλόγῃς καὶ εἶπέ τῃ· εἰς πόλεμον ὑπάγεις νὰ πολεμήσῃς; ἡξοῦρε ὅτι ἐσὺ ἔχεις τὸν Θεὸν ἐχθρὸν καὶ ἀντίπαλον. ἀκέσας δὲ οὕτως ὁ βασιλεὺς ἐθυμώθη, καὶ ὠργίσθη τὸν Ἰσαάκιον, καὶ ὤρισε καὶ ἔβαλεν αὐτὸν εἰς φυλακὴν, ἕως νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τοῦ πόλεμου, νὰ τὸν φονεύσῃ. ὁ δὲ Ἰσαάκιος ἀπέκείθη, ἐὰν γυρίσῃς, φονεύσέ με. καὶ λαβόντες αὐτὸν ἔβαλεν ἐν σκοτεινῇ φυλακῇ. ἀπελθὼν δὲ ὁ βασιλεὺς εἰς τὸν πόλεμον, καὶ πολεμήσας, ἐνίκησαν αὐτὸν οἱ Γότθοι, καὶ ὡς εἶδεν ὅτι ἐνίκηθη, ἐφυγε μετὰ τῶν πρώτων καὶ οἰκειακῶν, καὶ ὑπήγεν εἰς ὥς Χωρίον, καὶ ἐμπήκαν μέσα εἰς ἀχυρῶνα καὶ ἐκρύβησαν. οἱ δὲ Σκυῖται ἦλθαν εἰς τὸ

τὸ Χωρίον, καὶ ὑπῆγαν εἰς πὺν ἀχυρῶνα, ὁδηγηθέντες παρὰ Θεῶ, καὶ ἔβαλαν φωτίαν μὲν ἡξόροντας, ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶναι μέσα μετὰ τῶ ἀρχόντων αὐτῶ, καὶ ἐγρόντο πυρίκαυτοι, Θεῶ ἐκδικήσει, καὶ ὁ ἀσεβέ-
 σατος βασιλεὺς, καὶ ὅσοι ἦσαν μετ' αὐτῶ ὡς ἐχθροὶ τῶ Θεῶ καὶ τῆς ἀλη-
 θῆς Πίστεως τῶ Χριστιανῶν. Τότε ὁ Πνευματοφόρος Ἀσκητὴς Ἰσαάκιος,
 ὡς εἶχε τὸ προορατικόν, λέγει πρὸς ἐκείνους ὅπῃ ἦσαν ὁμῶ εἰς τὴν φυ-
 λακίῳ, ἡξόρετε ἀδελφοί, πῶς ὁ βασιλεὺς σήμερον καίεται εἰς ἀχυ-
 ρῶνα, διότι μεγάλη δυσωδία καὶ βρῶμος ἔρχεται ἀπ' αὐτὸν, καὶ μετὰ ὀ-
 λίγας ἡμέρας ἦλθε καὶ ὁ λόγος διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀσεβεστάτου
 Βασιλέως, καὶ ἐγινε μεγάλη χαρὰ εἰς τὰς Χριστιανὰς. ἐκεῖνοι δὲ ὅπου
 ἦσαν εἰς τὴν φυλακίῳ, ὡς ἔμαθαν τῆτο, μεγάλως ἐθαύμασαν εἰς τὴν
 ἀγιοσυμῶν καὶ ἀρετῶν τῶ ἀνδρὸς τῆτο, διὰ τὸ νὰ ἐπροεῖπε τὸν θάνατον
 τοῦ βιοθανῆ βασιλέως. Οὕτως ἐλυξώθη ὁ Ἅγιος καὶ οἱ ἐπίλοιποι ἀ-
 πό τῶ φυλακίῳ. Ἐβασίλευσε δὲ μετὰ πὺν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ
 Οὐαλεντινιανῶ χρόνους ἑεῖς.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΓΡΑΤΙΑΝΟΥ.

Μετὰ τὸν κακὸν θάνατον τούτου ἐβασίλευσε Γρατιανὸς, ὁ ὁποῖος ἦτον
 Υἱὸς Οὐαλεντινιανῶ, καὶ ἐβασίλευσε μόνον χρόνους ἑεῖς. Εἰς τὸν και-
 ρὸν τῆς Βασιλείας αὐτῶ ἐγινε σεισμὸς μέγας εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, καὶ
 πόσον φοβερὸς ἦτον, ὥστε ἡ θάλασσα ἔφυγεν ἀπὸ τὸν τόπον τῆς καὶ ὑπῆγε
 μέσα, καὶ τὰ καράβια ἔμειναν καὶ ἐστέκοντο εἰς τὴν ξέραν. Ὡς εἶδεν
 ὁ Λαὸς ὅπως, ἔδραμαν κάτω εἰς τὰ Καράβια νὰ ἰδῶν τὸ θαῦμα ἐκεῖνο
 τῆς θαλάσσης, καὶ παρῶντες ἔδραμιν ἡ θάλασσα ἔξω, καὶ ἐπνίξε πύντε
 μυριάδας ἀνθρώπων, καὶ εἰς ἄλλας πολλὰς τόπας πολλὰ μέρη ἐχάλασεν
 ἐκεῖνος ὁ σεισμὸς. Τότε ἡ Κρήτη, καὶ ἡ Σικελία ἐκλείσθη ἀπὸ τὸ νε-
 ρὸν πόσον, ὥστε ἦλθεν ἑκατὸν στάδια μέσα πρὸς τὴν γῆν, ὅπου κάθε
 ἐπτὰ ἡμισυ στάδια εἶναι εἷς μίλι. Γρατιανὸς δὲ ὁ Βασιλεὺς, καὶ ὁ ἀ-
 δελφὸς αὐτῶ Οὐαλεντινιανὸς, τὰς Ἀρχιερεῖς ὅπῃ ἦσαν εἰς τὴν ἐξορίαν,
 ὅλους τὰς ἤφεραν εἰς τὰς θρόνους αὐτῶ, τοὺς δὲ Ἀρειανὰς ἐδίωξαν. Ἦτον
 δὲ συνεργὸς εἰς τῆτο Δάμασος ὁ Ἀγιώτατος Πάπας Ῥώμης. Τότε καὶ ὁ
 Ἀγιώτατος Πέτρος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἔλαβε τὸν θρόνον τῶ, καὶ ὁ
 Βασιλεὺς ἀπέσειλε πανταχῶ ὀρσμούς καὶ Νόμους, νὰ ἔχωσιν οἱ Ὀρθό-
 δοξοὶ τὴν τιμὴν αὐτῶ καὶ τὰς Ἐκκλησίας. Τότε ὁ μέγας Γρηγόριος ὁ
 Θεολόγος μετὰ παρρησίας ἐδίδασκεν ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει εἰς τὸν
 Ναὸν τῆς Ἀγίας Ἀναστασίας, ὅπου καὶ θαύματα παράδοξα ἐγιναν τῇ
 ἐμφανείᾳ τῆς Παναχαῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μα-
 ρίας. σιωπημένους δὲ τῶ Λαῶ ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἀγίας Ἀναστασίας, ἐπε-
 σεν ἀποπάνω μία γυναῖκα καὶ ἀπέθανε. Ἰδόντες τῆτο ὁ Λαὸς, πολλὰ
 ἐλυπήθησαν, καὶ δεήσεως γενομένης ὑπὸ τῶ Ὀρθοδόξων πρὸς τὸν Θεόν,
 τῇ πρεσβείᾳ τῆς Ἀειπαρθένου Θεοτόκου, ἐν τῷ ἅμα ἀνάστηθι ἡ γυνὴ,
 καὶ ἐγένετο μεγάλη χαρὰ καὶ ἐορτὴ εἰς τὰς Ὀρθοδόξους Χριστιανὰς διὰ τῶ

γενομένου θαύματος. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀπελθὼν εἰς τὴν Ἀλαμανίαν ἔκαμε καιρὸν πολὺν ἐκεῖ, καὶ ὁ Λαὸς βλέπωντας τὴν ἀργίαν τῆ Βασιλείας, καὶ πῶς δύνανται χαρὶς κεραλῶ, ἤγουν Ποιμένα, ἀπέστειλαν Ἀποκρισιαρεῖς εἰς αὐτὸν, ἢ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν θρόνον τε, ἢ νὰ τὰς δώσῃ Βασιλέα. ὁ δὲ Βασιλεὺς μὴ ἔχων τί ποιῆσαι, ἵνα μὴ ἀναστατήσῃ καὶ ἀθετήσῃ αὐτὸν, καὶ κάμῃ ἄλλον Βασιλέα, ἔδωκε τὰς θεληματικὰς Θεοδοσίον τὸν μέγαν. ἐβασίλευσε δὲ αὐτὸς ὁ Γρατιανὸς μόνος χρόνους, 3. καὶ μετὰ τῆ μεγάλης Θεοδοσίας ὁμῶς ἄλλας χρόνους ἑξῆς. τῷ δὲ, 6. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας, Ἀνδραγάθιος ὁ Στρατηγὸς, καὶ Μάξιμος ὁ Τύραννος, ἐποίησαν ἐπιβελῶν κατὰ τῆ Βασιλείας νὰ τὸν φονεύσῃν. ἡ δὲ ἐπιβελὴ εἶναι αὕτη. τῆτος ὁ Μάξιμος ὁ Τύραννος ἐσέβη μέσα εἰς σῶα κλυβὶ ὁμοίον ὡσὰν ἐκεῖνο ὅπῃ ἐκάθετο ἡ Βασίλισσα, καὶ ὑπήγεγεν ἀπὸ τὸν εἰς τόπον εἰς περὶδιάβασιν. καὶ ἡ Βασίλισσα ἔλειπεν ἔξω, καὶ ἔσειλε νὰ τὴν φέρῃ, καὶ ὁ Βασιλεὺς ὑπήγεγεν νὰ τὴν προῦπανθήσῃ. ὁ δὲ Μάξιμος καὶ Ἀνδραγάθιος ἤρχοντο μὲ τὸ κλουβί, τὸ ὅποιον εἶδεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ θαρρῶντας ὅτι εἶναι ἡ Βασίλισσα, ἐπαίζοντο ἀπὸ τὸ ἄλογον διὰ νὰ ἔμπῃ μέσα εἰς τὰ ἀμάξι, καὶ οὕτως ἐπήδησαν ἀπὸ μέσα ὁ Ἀνδραγάθιος, καὶ ἀπεκεφάλισέ τον.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ.

Τῆς δὲ φονεύσεως, ἐβασίλευσε Θεοδόσιος ὁ μέγας. ἦτον δὲ τὸ γένος Ἰβηρος ἀπὸ τὰ Ἑσπερία μέρη, ὁμογενὴς καὶ θαυμασίος καὶ ἀνδρειωμένος, καὶ εἰς τὰς πολέμους δοκιμώτατος, καὶ ὠριότατος πολεμῶν, καὶ χαριτωμένος εἰς ὅλα τὰ τῆ σώματος. εἶχε δὲ γυναῖκα, ὀνόματι Πλακίλλαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἔκαμε τὸν Ἀρκάδιον, καὶ τὸν Οὐάριον. ὁ δὲ Βασιλεὺς Θεοδόσιος ὑπῆγε μὲ τὰ φεσάπια αὐτῆς κατὰ τῆς Γότθων, καὶ ἔκαμε νίκην μεγάλαν εἰς αὐτὰς ὁ Βασιλεὺς. τότε ἐγύρισε καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ἐκεῖ ἠθρόνησε, καὶ ἐβάπτισεν αὐτὸν ὁ Ἐπίσκοπος, καὶ Νάμον ἔχευον εἰς σερέωσιν τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως, καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸν πανταχῶς. εἶτα ἦλθεν εἰς Κωνσταντινῆπολιν, καὶ ἐμύωσεν εἰς Δημόφιλον τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Ἀρειανῶν, ὅτι ἢ νὰ ἀναθεματίσῃ τὴν Αἵρεσιν τῆς Ἀρείου, ἢ νὰ εὕγῃ ἀπὸ τὰ Πατριαρχεῖον. ἐκεῖνος δὲ εἶχε τὸν Ἐπίσκοπον Ἀλεξανδρείας μετ' αὐτῆς τὸν κακόδοξον, καὶ ἐσαύαξε πάντας τοὺς Ἀρειανούς, καὶ ἀγῆκεν ἔξω τῆς Πόλεως καὶ ἐκκλησίαζε, καὶ ἦσαν ἐκεῖ. τότε παρέλαβεν ὁ μέγας Γρηγόριος τὰς Ἐκκλησίας μετὰ πάντων τῆς ὀρθοδόξων Χριστιανῶν. ἐκράτισαν δὲ αὐτὰς οἱ Ἀρειανοὶ χρόνους, 40. τῷ δὲ, 5. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἐγέννησε μία γυναῖκα εἰς μίαν γυνῆναι παιδιά τέσσαρα ἀρσενικά, καὶ ἔζησαν μῆνας δύο, καὶ ἀπέθανε πρῶτον τὸ σῶα, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ τὰ τέρα. Τῷ δὲ, 6. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐγένετο ἡ Ἀγία Οἰκουμενικὴ δολτέρα Σύνοδος ἐν Κωνσταντινῆπόλει, εἰς βεβαίωσιν καὶ σερέωσιν τῆς δογματικῆς τῆς ἐν Νικαίᾳ πρώτης καὶ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. τέτων δὲ τῆς 150. Ἀγίων Πατέρων.

ρων προηγουμένων, Τιμόθεος Ἀλεξανδρείας, Μελέτιος Ἀντιοχείας, Κύριλλος Ἱεροσολύμων, καὶ θεῖος Γρηγόριος Κωνσταντινουπόλεως. ἦλθον δὲ καὶ κακόδοξοι Ἐπίσκοποι Μακεδονيانοὶ, 36. καὶ ὁριζήσαντες ὑπὸ τῆς Ἀγίων Πατέρων τὰ στέργειν τὰ τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου Ἀγίας δόγματα, αὐτοὶ δὲ ἠθέλησαν, καὶ ἐδίωξαν αὐτὰς ὡς ἀνάξις καὶ μὴ θέλοντας τὴν ἀλήθειαν. Τότε ἡ Ἀγία Σύνοδος ἐστερέωσε τὸν μέγαν Γρηγόριον Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, ὡς πολλὰ κοπιήσαντα ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξης Πίστεως, καὶ τῆς σκληρίας τῆς αἰρέσεως τὴν Πόλιν ἐλθούσας. αἰκίσας δὲ ὁ θεῖος Γρηγόριος ὅτι πολλοὶ τῆς Ἐπισκόπων ἐφθόνησαν εἰς πῦρ, ὡς ἄνθρωπος σοφὸς καὶ εἰρηνικὸς χωρὶς βίας τινὸς καὶ ἀνάγκης παρητήσατο τὸν θρόνον τῷ Πατριάρχῃ, καὶ ἀνεχώρησε καὶ ἡσύχασεν. ὁ δὲ Βασιλεὺς, καὶ ἡ Σύνοδος ἔκαμε Πατριάρχην, Νεκτάριον ὀνόματι, ἄνθρωπον εὐλαβῆ καὶ φρονιμώτατον. ἦτον δὲ ἀβάπτιστος, καὶ τότε ἐβαπτίσθη, καὶ ἐχειροτονήθη. ἡ δὲ Ἀγία Σύνοδος ἐβεβαίωσε τὰ δόγματα τῆς ὀρθοδόξης Πίστεως τῆς ἐν Νικαίᾳ πρώτης Συνόδου, καὶ προσέθηκαν εἰς τὸ Ἅγιον Σύμβολον, καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ Κύριον, τὸ ζωοποιόν ἕως τέλους. τὸν δὲ Πνευματάρχον Μακεδόνιον ἀναθεμάτισαν, καὶ ὅσους ἦσαν μετ' αὐτοῦ. Πνευματάρχον τὸν εἶπαν, ὅτι ἔλεγε λόγια βλάσφημα κατὰ τὴν Ἀγίαν Πνεύματος ὁ παμμύαρος. τὸ δὲ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὡμολόγησεν ἡ Θεία Σύνοδος ὁμότιμον τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ Θεὸν ἀληθινόν. τὸν Χειστὸν τέλειον Θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον ἐκήρυξαν, καὶ Κανόνας, 7. μόνον ἐποίησε. Τότε καὶ τὴν Κωνσταντινέπολιν νέαν Ῥώμην ἐθέσπισαν εἶναι. Θέλων ἔνθ' ὁ βασιλεὺς νὰ μάθῃ τὰς Τίξεις αὐτῶν τὰ ἱερὰ ρηάγματα, ὡς αὐτὸν ἐβασίλευσεν, ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἤφερε μετὰ μεγάλης τιμῆς τὸν Ἅγιον Ἀρσένιον, ὁ ὁποῖος ἦτον ἐνάρετος ἄνδρας, καὶ σοφώτατος, ἑξακκυστός, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ τὰς δύο Τίξεις αὐτῶν, τὸν Ἀρκαδίον καὶ τὸν Οὐάριον, καὶ τὰς ἐμαύθανε τὰ θεῖα καὶ ἱερὰ ρηάγματα, καὶ μιὰ τῶν ἡμερῶν ἑξαίφνης ἦλθεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐσέβη μέσα εἰς τὸ διδασκαλεῖον, καὶ ἤνυρε τὰς Τίξεις αὐτῶν καὶ ἐκαθέζοντο, καὶ ὁ Διδάσκαλος ἔσεκον ὀρθὸς καὶ ἐδίδασκεν αὐτὰς. καὶ ἰδὼν ἔπως, ἠγανάκτησε πολλὰ καὶ ἐβαρυῦθη. Τότε λέγει· ὦ Διδάσκαλε, τί εἶναι τὸ ὅπως κάμνεις; τὸ ὅποιον εἶναι ἄσεμνον καὶ ἀφρεπές; ἐσὺ ὡς Διδάσκαλος εἶναι πρέπον καὶ τίμιον νὰ καθέζεσαι, καὶ οἱ Μαθηταὶ νὰ σέκωνται ὀρθοὶ ἐμπροσθέν σου, νὰ διδάσκῃς καὶ νὰ παιδεύῃς αὐτοὺς, ἕχθ' αὐτοὶ νὰ καθέζωνται, καὶ ἐσὺ νὰ σέκῃς ὀρθός. παρακαλῶ δὲ τὸ αὐτὸ ἄλλω φωνῇ μὴ τὸ κάμῃς, μόνον δέομαί σου, ὅτι νὰ παιδεύῃς τοὺς υἱούς μου ὡς ἐνός ιδιώτη καὶ πτωχῷ. ἀπερνῶντας δὲ ὀλίγος καιρὸς, ὁ Ἀρκαδῖος ἐγένετο παρήκοος τῷ Διδασκάλῳ εἰς τὴν παιδείαν τῶν μαθημάτων, καὶ ἔτι τὸν ἔδειρε πολλὰ, καὶ λυπηθεὶς μέγας ὁ Ἀρκαδῖος, ἠβελήθη νὰ τὸν φονεύσῃ. ὁ δὲ Ἀρσένιος αἰκίσας ἔτι, φοβηθεὶς, ἔφυγε κρυφίως καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ δὲν τὸ ἤξευρε τις, καὶ ἀπὸ τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ ἐγένετο Ἰσαγγελος. τῷ δὲ, 7. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας, Οὐάριον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ὑπατον ἀνηγόρευσε. ὁ δὲ ἐπὶ τῇ δὲ καὶ πρὸς πόλεμον

Μαξίμῳ τῷ Τυρανῷ, καὶ πολεμῶν μετ' αὐτῷ εἰς τὰ μέρη τῆς Δύσεως, ἐξέβαλαν φήμῳ ψεύδῃ, ὅτι ἐνίκησεν ὁ Μάξιμος, καὶ οἱ Ἀρειανοὶ ἀναπαυθόντες, ἔκαψαν τὴν οἰκίαν Νεκταρίου τῷ Πατριάρχῃ. τῷ δὲ, 8. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας, ἐν τῇ Παλαιστίνῃ εἰς Χωεῖον καλέμενον Ἐμμαῦς, ἐγεννήθη παιδί τέλειον, καὶ ἀπὸ τῆς οὐφαλῆς καὶ ἀπ' αὐτῶν εἶχε δύο στήθη καὶ δύο κεφαλὰς, καὶ πᾶσα κεφαλὴ εἶχε καὶ μύτην καὶ στόμα καὶ ὀμμάτων· ἡ μία ἐξ αὐτῶν ἔφαγε καὶ ἔπινε, καὶ ἡ ἄλλη ἐβλεπε μόνον, καὶ ἡ μία ἐκοιμάτο, καὶ ἡ ἄλλη ἦτον αὐπνός, καὶ πολλαῖς φοραῖς ἐπαιζαν ὁμῶς, καὶ ἔζησε χρόνος, 2. καὶ ἡμέρας ὀλίγας. καὶ ἀπέθανον ἡ μία, ἡ δὲ ἄλλη ἔζησεν ἡμέρας, 8. καὶ ἀπέθανε. τῷ δὲ, 9. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας, ἔστησεν εἰς τὸ Βυζάντιον κίονα μέγαν καὶ θαυμαστόν, τὸν λεγόμενον Ταῦρον. τῷ δὲ, 10. χρόνῳ ἐνίκησε Μάξιμον τὸν Τύραννον, καὶ τὸν ἀπεκεφάλισεν ἐν μὲν Αὐγέστῳ. ὁμοίως καὶ τὸν Ἀνδραγάδιον, ὅπῃ ἐφόνευσεν τὸν Βασιλέα Γρατιανόν.

Θεόφι-
λος.

Θεόφιλος δὲ ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ἐζήτησεν ὀρισμὸν Βασιλικὸν εἰς ἀφανισμόν τῶν Ἑλλήνων, καὶ λαβὼν τὸν Ἑλληνικὸν Ναόν, ὅπῃ ἦτον εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, κατέλυσεν ἐκ βάθρων γῆς, καὶ τὰ Εἰδωλα συνέτριψεν. οἱ δὲ Ἕλληνες ἐθυμώθησαν, καὶ ἐποίησαν φόρον μέγαν εἰς τὴν Χριστιανίαν. ἐπεμψε δὲ ὁ Βασιλεὺς πανταχῇ Ἀρχοντας καὶ ὀρίσμεν εἰς πᾶσαν Πόλιν καὶ Χώραν, ὅτι εἰ μὴ θέλωσιν οἱ Ἕλληνες νὰ βαπτίζωνται καὶ νὰ γίνωνται Χριστιανοί, νὰ τὴν ἀφύων. εἰ δὲ καὶ δευὴν θέλωσιν, νὰ τὴν ἀποκεφαλίσεν, ἢ μὲ πᾶσαν βάσανον νὰ τοὺς ἀποκτείνεν, καὶ νὰ χαλάσεν καὶ ὅλως τὴν Ναὸν αὐτῶν, καὶ τὰ χρυσᾶ, καὶ ἀργυρᾶ Εἰδωλα νὰ καταλύσεν, νὰ τὰ μοιράσεν τῶν πτωχῶν, καὶ εἰς κανὴν τόπον Εἰδωλολάτρευον νὰ μὴ ἀφήσιν. Μάρκελλος δὲ ὁ Ἀπαμείας Ἐπίσκοπος, θείῳ ζήλῳ κινέμενος, τὴν ναὸν τῶν Ἑλλήνων ἐν Ἀπαμείᾳ κατέσρεψε, καὶ τὰ θεμέλια ἀνῶρυξε, καὶ διὰ τοῦτο ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. τῷ δὲ, 11. χρόνῳ ἔγραψε Νόμον Θεοδοσίος ὁ Βασιλεὺς, γυναῖκα Ἱεροδιακόνησαν νὰ μὴ κάμνεν ἕως νὰ γνήῃ χρόνων, 60. ἐξώρισε δὲ καὶ τὸν Εὐνόμιον κακόδοξον ὄντα, καὶ πλανῶντα τὸν Λαόν, καὶ ἀπέθανεν ἐν τῇ ἐξορίᾳ. τῷ δὲ, 12. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας, ἀπέθανεν ἡ Βασίλισσα, ἡ γυνὴ τῆς Βασιλέως, ἡ δ' ὀσεβεστάτη Πλακίλλα, ἡ ὁποία ἠγάπα τοὺς πτωχοὺς καὶ ἑσπέρους, καὶ μετὰ χεῖρά της ἐδέλυνε τὴν ἀρρώστους καὶ τὴν νενημεμένους. ἦτον δὲ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν στήλη τῆς Βασιλείας, καὶ ὑπῆγαν οἱ Ἀντιοχεῖς καὶ τὴν ἑρρίξαν, καὶ τὴν ἔσυραν ἀπὸ ταῖς σφάταις κατὰ πάθος, διὰ τὸ νὰ τὴν ἐγύρουν ὁ Βασιλεὺς τὰ σινηθισμένα τέλη ὅπῃ ἔδιδαν καθεστῶτον. ἀκέσας δὲ τὸτο ὁ Βασιλεὺς, ἐθυμώθη πολλὰ καὶ ὠργίσθη, καὶ περαιοτέρως διὰ τὴν ἀγάπην τῆς Βασιλείας, καὶ ἠβελήθη νὰ ἀποστείλῃ φεσάτα νὰ ἐξολοθρεύσῃ παντελῶς τὴν Ἀντιοχείαν. οἱ δὲ Ἀντιοχεῖς μεγάλως μετενόησαν διὰ τὸτο ὅπῃ ἔκαμαν, καὶ ἀπέστειλαν εἰς τὸν Βασιλέα Φλαβιανὸν τὸν Πατριάρχῃ Ἀντιοχείας, νὰ δεηθῇ καὶ νὰ παρακαλέσῃ τὸν Βασιλέα, νὰ γνήῃ Χριστομίμητος, νὰ σπλαγχνισθῇ καὶ νὰ ἐλεήσῃ τὸν πταίσιμον ὅπῃ ἐπαισαν. καὶ ἰδὼν ὁ Βασιλεὺς τὸν Πατριάρχῃν παρη-
κα-

καλέσται, καὶ τῷ Λαῷ τὴν ἐπιστροφὴν, ἐσυμπάθησεν αὐτὸς ὁλοφύχως. Τῷ δὲ καιρῷ ἐκείνῳ ἐχειροτονήθη Ἱεροῦς ἐν Ἀντιοχείᾳ παρὰ Φλαβιανοῦ, ὁ Μέγας Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, καὶ λόγους πολλοὺς καὶ θαυμαστοὺς ἔκαμε πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ὁποίους ἐκάλεσεν ἀνδραγατάς, τῷ δὲ, 13. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, ἐξέβη ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ὑπῆλθεν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ὡς ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλονικίαν, ἐπαράχθησαν πολλὰ οἱ Θεσσαλονικεῖς, διότι οἱ στρατιῶται ἐκόνεβαν, ἡγοῦν ἀπλίκον εἰς τὰ σπήτια αὐτῶν, καὶ ἐκαταπάτου αὐτῶν, καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ὑπομείνουν τὴν ἀπανθρωπίαν αὐτῶν, ἄρχισαν καὶ ὑβρίζαν τὸν Βασιλέα, καὶ ἀπὸ τῆς Ἀρχοντίας αὐτῶν ἐλιθοβόλησαν. ὁ δὲ Βασιλεὺς, ὡς ἔμαθε ταῦτα, μεγάλως ἐπαράχθη, πλὴν ἐμακροθύμησε, καὶ ἐσιώπησεν ἕως νὰ εὕρῃ καιρὸν ἐπιτήδειον νὰ κάμῃ τὴν ἐκδίκησιν εἰς αὐτοὺς. Τότε μὲν ἡμέρας ὤρῃσεν ἵνα δὲ ἐπιδοῇ ἡ Πόλις διὰ τὸ ἵπποδρόμιον, διὰ νὰ κάμουν χαραῖς καὶ παιγνίδια, ὡς ἦτον συνήθεια, καὶ ἔκαμναν. ὁ δὲ Λαὸς ἀκέσας, ἔδραμαν νὰ ἴδῃν ταῖς χαραῖς καὶ τὰ παιγνίδια, καὶ ὁ Βασιλεὺς παρήγγειλε τῷ Ἐπάρχῳ καὶ τοῖς στρατιώταις, ὅτι ὅταν συναχθοῦν, νὰ ἀποκεφαλίσουν αὐτοὺς. καὶ ὡσὰν ἐσυνάχθησαν, ἐξαίφνης ἐγύμνωσαν οἱ στρατιῶται τὰ σπαθία, καὶ ἐκοψαν ἀνδρας χιλιάδας, 15. καὶ ἔδραμε τὸ αἷμα ὡς ποταμὸς μέγας. Τότε ἐκαβαλίσκυσεν ἀπ' ἐκεῖ καὶ ὑπῆγε εἰς τὰ Μεδιόλανα, καὶ ὡς ἔσωσεν ἐκεῖ, ἐν τῷ ἅμα ὑπῆλθεν εἰς τὸν Μητροπολίτην νὰ τὸν προσκυνήσῃ, καὶ ἐξέβη ὁ Ἀρχιερεὺς Ἀμβρόσιος, καὶ δὲν τὸν ἄφηκε νὰ ἔμπῃ μέσα, ἀλλὰ μετὰ παρρησίας τὸν ἔλεγξε, καὶ εἶπέ του, θαυμάζω, ὦ Βασιλεῦ, πῶς ἐτόλμησας καὶ ἦλθες νὰ ἔμπῃς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν ἐνθυμήθῃς τὴν ἀδικίαν, τὸ μέγα κακὸν τοῦ φόνου ὅπῃ ἔκαμες καὶ ἐφόνόησες τὰς ἀδελφάς σου τὰς Χριστιανὰς, καὶ ἔκαμες τὰ παιδία τὰς ὀρφανὰς, καὶ τὰς γυναικὰς τῶν χήρας; πῶς νὰ πατήσῃς οἱ πόδες σου τὰς ἱερὰς πόδας τῶν ἁγίων Ναῶν; πῶς νὰ σηκώσῃς τὰς ὀφθαλμούς σου νὰ ἴδῃς τὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ἐκείνου τοῦ Μεγάλου Βασιλέως, τὴν ἀποσωπολήντην Χρυσῇ; πῶς νὰ ἀνοίξῃς τὸ στόμα σου νὰ παρακαλέσῃς τὸν δίκαιον Κριτὴν; πῶς νὰ ἀπλώσῃς τὰ χεῖρά σου εἰς δέησιν, ὅτι ἀκόμη σπάζει τὰ αἵματα τῶν Χριστιανῶν; λοιπὸν ἐξέλθε ἐκ τοῦ Ναοῦ, ἵνα μὴ βάλῃς ἀπάνω σου περαιοτέραν ἁμαρτίαν, καὶ βάλῃς εἰς τὸ κορμί σου καὶ εἰς τὴν ψυχὴν σου τὸν Θεὸν τὴν ἀγανάκτησιν. ὅμως εἰς αὐτὸν ἀληθινὸς Χριστιανὸς καὶ δίκαιος Βασιλεὺς, γύρισε καὶ σύρε εἰς τὸ Παλάτιον, καὶ δεῖξαι μετανοίαν, καὶ δεήθητι τὸν Θεὸν μετὰ δακρύων, καὶ στυγμῶν, καὶ συντετριμμένης καρδίας, ἵνα σε ἐλεήσῃ καὶ συγχωρήσῃ, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ μέγας καὶ δυνατὸς καὶ φοβερὸς Κριτὴς, καὶ ἀθάνατος καὶ αἰώνιος Βασιλεὺς. εἶδὲ καὶ θέλῃς νὰ μὲν δυναστεύσῃς ὡς ληστής νὰ ἔμπῃς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ὅπῃ εἶσαι ἀνάξιος αὐτῆς διὰ νὰ τὴν μιμήσῃς, πρῶτον κόψε τὸν κεφαλὴν σου, καὶ τότε κάμε ὡς βέλεσαι, καὶ ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ θέλει σὲ κτείνῃ.

Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀκούσας οὕτως ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἔκαμε τοῦ

Ἀρχιερέως τὴν παρέπεσαν μετανοίαν, καὶ ἐκλαυσε πολλὰ, καὶ ἐστράφη
 μετὰ δακρύων καὶ πολλῆς ταπεινώσεως εἰς τὸ Παλάτιόν του, καὶ ἔκαμε
 μύσας ὀκτὼ, μετανοῶν καὶ κλαίων διὰ τὸ ἁμάρτημα τῆς φόνων ὅπου
 ἔκαμε, καὶ ἐδέετο τοῦ Θεοῦ νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Ἦλθε δὲ ἡ Ἑορτὴ τῆς
 Χριστοῦ Γεννῶν, καὶ ὁ Λαὸς ὅλος ἔτρεχον εἰς τὰς Ἐκκλησίας στολισ-
 μένοι καὶ ὀξέπισμύνοι διὰ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν ὑπέρλαμπρον χά-
 ριν τῆς ἡμέρας. καὶ ὁ Βασιλεὺς δὲν ἐτόλμα νὰ ὑπάγῃ, ὅτι ἐφοβεῖτο τὸ
 ἐπιτίμιον τῆς Ἀρχιερέως, καὶ τὴν ἐλέγχῃς ὅπως τὸν ἠλεγχε. μόνον εὐγα-
 λε τὸ βασιλικὸν σέμμα, καὶ ἔβαλέ το ὀμπρός τε, καὶ ὅλα τὰ βασιλικά
 φορέματα, καὶ ἐκάθητο κατὰ γῆς πτωχικὰ ἐνδυμένος, καὶ ἔκρε το σῆθος
 καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῆς μεγάλως, καὶ κλαίων ἔλεγεν· οἱμοι, οἱμοι τῆς τα-
 πεινῶ καὶ ἁμαρτωλῶ, ὅτι ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ πλῆστοι, καὶ πτωχοὶ, γυ-
 ναῖκες, καὶ παιδιὰ εὐφραίνονται στολισμένοι εἰς τὴν χαρὰν τῆς Γεννήσεως
 τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ, καὶ ἀφόβως ὑπαγάνην εἰς τὴν Ἐκ-
 κλησίαν, καὶ βλέπουν τὴν δόξαν αὐτῆς τῆς Θεοῦ, καὶ ἀκούουν ψαλμωδίας, καὶ
 ὕμνους, καὶ δοξολογίας εἰς τὴν Γέννησιν τῆς Θεοτότου, ἐγὼ δὲ ὁ ἁμαρτω-
 λὸς καὶ πανάθλιος εἰδὼ εἰς τὴν Οὐρανὸς πολμῶ νὰ σκιδώσω τὸ πρόσωπον
 νὰ ἰδῶ ἀπὸ τὸ πολὺ πλῆθος τῆς ἁμαρτιῶν μου. ὦ τῆς δυστυχίας καὶ
 συμφορᾶς μου, τί ᾔδω καὶ ὠφελεῖ με ἡ ὀξυσία καὶ ἡ δόξα τῆς ἐπιγείας βασι-
 λείας, ὅταν ὑπερῶμαι τὴν δόξαν τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας τῆς Οὐρανίου;
 καὶ λέγωντας ταῦτα, ἐτυπτε τὸ σῆθος καὶ ἔκλαιε πικρῶς. ἰδὼν δὲ αὐτὸν
 Μαγίστρος ὁ Ρουφῖνος, εἶπε αὐτῷ· μὴ λυπῇ, ἀλλ' ἐγὼ ἀπελθὼν εἰς
 τὸν Ἀμβρόσιον, παρακαλέσω αὐτὸν νὰ σὲ δεχθῇ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.
 καὶ ὑπῆγεν ὁ Ρουφῖνος μετὰ παρρησίας εἰς τὸν Ἀρχιερέα, καὶ ἤρχισε καὶ
 ὠμίλησε καὶ ἐπαρακάλει τὸν Ἀρχιερέα ἵνα συγχωρήσῃ τῆ βασιλείας, καὶ
 δὲν τὸν ἐδέχθη τελείως, μόνον εἶπέ τε· Ρουφῖνε, ὁμοιάζει νὰ εἶσαι ἀ-
 γαίχωντος ἀνθρώπου καὶ ὑπερήφανος, καὶ Θεὸν δὲν φοβεῖσαι εἰδὼς ἑμέας.
 ὁ δὲ Ρουφῖνος ἀκούσας ἐπὶ, κατηχυώθη, ἐπειδὴ τὸν ὠνειδίσεν ὁ Ἀρχιε-
 ρεύς, καὶ τὸ περισσότερον, ὅτι δὲν ἐπέτυχεν τῆς ζητήσεως, καὶ ἐστράφη λυ-
 πέναι, καὶ ἐρχόμενος εἰς τὸν βασιλέα, ὑπῆντησεν αὐτὸν εἰς τὴν στρά-
 ταν, ὅπως ὑπῆγενεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ εἶπεν αὐτῷ τὰς λόγους τῆς
 Ἀμβροσίας, ὅπως εἶπε πρὸς αὐτὸν, καὶ ἀνάγκασεν αὐτὸν ἵνα ἐπιστρέψῃ
 εἰς τὸ Παλάτιον. ὁ δὲ Βασιλεὺς σενάξας ἀπὸ καρδίας, εἶπε· δὲν ἠξού-
 ρω τί νὰ κάμω. λέγω νὰ ὑπάγῃς ἕως τὴν θύραν τῆς προαυλίας τῆς Ἐκ-
 κλησίας νὰ σαρματῶς ἐκεῖ, καὶ ἴσως ὁ Θεὸς νὰ ἐπιστρέψῃ τὸν λογισμόν
 τῆς Ἀρχιερέως νὰ μὲ συγχωρήσῃ. Τότε ἦλθεν ἕως τὴν θύραν τῆς προαυ-
 λίας, καὶ ἐτάθη ἐκεῖ. Ἀκούσας δὲ ταῦτο ὁ Ἀμβρόσιος ἐγῆγεν ἀπὸ τὴν
 Ἐκκλησίαν, καὶ εἶπε τοῦ βασιλέως· πῶς ἐγῆγεν ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ
 Θεοῦ; καὶ πῶς ἦλθες ἐδῶ χωρὶς ἐρώτησιν καὶ συγχώρησιν; μήπως βέλε-
 σαι νὰ μὲ δυνασδέσῃς ὡς βασιλεὺς, νὰ ἔμπης στατικῶς εἰς τὴν Ἐκ-
 κλησίαν; Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐβλεπε κάτω εἰς τὴν γῆν, ἔχων τὴν κεφαλὴν
 κλιμύνων, καὶ ἔλεγε τῷ Ἀρχιερεῖ· ὅτι ὁμολογῶ τὸ ἁμάρτημά μου, καὶ
 βοῶ ὅτι ἐπταίτα εἰς τὸν Θεόν καὶ εἰς τὴν Ἀρχιερωσύνην σου, καὶ κατα-

φέγω εἰς τὰς χεῖράς σου, καὶ ὤρσει με τί θέλεις, καὶ νὰ τὸ κάμω. Τότε
 ὁ Ἀρχιερεὺς ὡς εἶδε τὴν ταπείνωσιν τῆ βασιλείας καὶ τὴν ὀλοφύχως ἐ-
 πιστροφὴν καὶ μετάνοιαν, ἐδέχθη αὐτὸν, καὶ εἶπέ τῳ νὰ κάμῃ Νόμον, ὅτι
 ὅποιος καταδικαθῇ εἰς ἀπόφασιν θανάτου, ἀφ' ἧ γυνὴ ἢ κρείσιν καὶ ἀπό-
 φασιν αὐτοῦ, νὰ περάσῃ ἡμέραι, 30. νὰ μὴ τὸν θανατώσῃ, ἕως ἧ νὰ
 γένη ἀκραιβέστερα ἐξέτασις, μήπως καὶ δεῖν εἶναι εἰς πταίσιμον καὶ θανα-
 τωθῇ ἀδίκως, καὶ εἶναι ἡ ἀμαρτία εἰς αὐτὸν τὸν βασιλέα. ἀπομνη εἶπέ
 τι νὰ στείλῃ δωρεὰς καὶ ἐλεημοσυῶν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, εἰς τὰς γυ-
 ταῖνας ὅπῃ ἐχήρουν, καὶ εἰς τὰ παῖδια ὅπῃ ἔμειναν ὀρφανὰ διὰ ὄνο-
 μα αὐτῆς, καὶ ἐλεημοσυῶν εἰς τὰ πτωχὰ, καὶ νὰ δώσῃ καὶ εἰς τὰ Μονα-
 στήρια δωρήματα εἰς ἄφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν αὐτῆς, καὶ ὅλα τὰ ὑπεχέθη νὰ
 τὰ κάμῃ. Τότε ὁ Ἀρχιερεὺς ἀπλώσε καὶ τὸν ἐπὶ ἑρῶν ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ
 ὑπῆλθεν ὁμῶς μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ καθὼς εἰσῆλθε μέσα ὁ βα-
 σιλεὺς, καὶ εἶδε μακρόθεν τὴν Εἰκόνα τῆ μεγάλῃ καὶ ἀθανάτῃ Βασιλείας
 Χειρῶν, ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπον κατὰ γῆς, καὶ ἔκαμιν ὀχλασίαν λέ-
 γωντας· ὀχλασίῳ σοι, Κύριε Ἰησοῦ Χειρῶν Βασιλεῦ τῆς δόξης, ὅτι ἐ-
 παίδουσάς με διὰ τῆ δόξης σου καὶ Ἀρχιερέως Ἀμβροσίῳ, καὶ παραβλέψας
 τὰς ἀμαρτίας μου, ἐσυγχώρησάς μοι εἰσελθεῖν εἰς τὸν ἅγιον τῶν Ναὸν
 προσκυλῆσαι τῇ μεγαλωσυύῃ σου. Εὐχομένῃς δὲ ταῦτα, ὁ Ἀμβρόσιος ἤλ-
 θε εἰς τὸ βῆμα, καὶ ὅταν ὁ βασιλεὺς ἐπλήρωσε τὴν ὀχλὴν, ἤλθε καὶ
 αὐτὸς νὰ ἔμπῃ εἰς τὸ βῆμα, καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς ἐμύυσεν αὐτὸν λέγων,
 ὅτι τὸ ἅγιον Βῆμα διὰ τῆς Ἱερεῖς μόνον ἐγκύετο γὰ εἶναι κεχωρισμένον,
 ὁ δὲ ἐπίλοιπος Ναὸς διὰ τῆς κοσμικῆς. ὕπαγε γὰρ καὶ σὺ, ἐπειδὴ καὶ
 λαϊκὸς εἶσαι, καὶ σματίσσε μετὰ τῶν ἄλλων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Τότε ὁ
 βασιλεὺς ἔκαμε μετάνοιαν, καὶ ὑπῆγε καὶ ἐσάθη μετὰ τῶν Ἀρχόντων αὐ-
 τῆς, καθὼς τὸν ὤρσει ὁ Ἀρχιερεὺς. ὁ δὲ βασιλεὺς ἐβλεπε τὸν Ἀρχιε-
 ρέα ὡς Ἀγγελον Θεοῦ, καὶ τὸν ὀλαβεῖτο πολλὰ, καὶ ἡγάπα ὀλοφύχως,
 καὶ ἀπὸ τότε ἐγκύετο συνήθεια καὶ Νόμος καὶ εἰς τὰς ἄλλας βασιλεῖς,
 ὅτι νὰ σέκωνται ἔξω εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ εἰς τὸ βῆμα νὰ μὴ ἐμπαί-
 νων. Τῷ δὲ καιρῷ ἐκείνῳ ὁ Νεῖλος ὁ ποταμὸς δεῦρ ἤρξησε νὰ δράμῃ κα-
 τὰ τὴν συνήθειαν αὐτῆς, νὰ ποτίσῃ τὴν Αἴγυπτον, καὶ εἶχε χαρὰν με-
 γάλῃ οἱ Ἕλληνες λέγοντες, ὅτι διατὶ δεῦρ κάμνεν θυσίας εἰς τὰς θεὰς
 αὐτῆς, διὰ τῆτο ὁ ποταμὸς δεῦρ ἀναβαίνει νὰ δράμῃ. Ἀκίστας δὲ ταῦτα
 ὁ φιλόχριστος καὶ δούσεβῆς βασιλεὺς, ἀπεκείθη· μὴ γινώοιτο, ὅτι ὁ ποτα-
 μὸς ἔχει αἰσθησιν, ἢ γινώσιν, ἢ χαίρει ποτὲ εἰς θυσίας, ἢ λυπεῖται,
 καὶ διὰ τῆτο δεῦρ αὐξάνει. ὁ δὲ Θεὸς ἀποδεξάμενος τὴν καλὴν αὐτῆς πί-
 σιν, ἠλόγησε τόσον τὴν ἀνάβασιν τῆ ποταμῆς, ὥς ὅσοι ἦσαν εἰς τὴν
 Αἴγυπτον ἐφοβήθησαν μήπως καταποντιθῇ ἡ Ἀλεξανδρεῖα. τῷ δὲ, 14.
 χρόνῳ ἐπολέμησε Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς τὸν Ἀποσάτλιν, καὶ ἐπίασεν αὐ-
 τὸν ζωντανόν, καὶ ἀπεκεφάλισεν αὐτόν. τῷ δὲ 15. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βα-
 σιλείας ὀρέθησαν τὰ λείψανα τῶν Ἀγίων Προφητῶν Ἀββακὺμ καὶ Μι-
 χαῖλ. ἤλθε δὲ ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ὑπῆλθον τινὲς Ἐπίσκο-
 ποι μετὰ θελήσεως τῆ Πάπᾳ Ἰννοκέντιῳ, καὶ κατηγοροῦν τὸν Πατριάρ-
 χην

χλὺ Ἀντιοχείας Φλαβιανόν· ὁ δὲ δυσεβέστατος Βασιλεὺς ἐδίδαξεν αὐ-
τὸς ἔχειν εἰρῳίῳ καὶ ἀγάπῳ καθαρὰν, καὶ ᾤεισεν ἵνα ἔλθωσιν οἱ Ἐ-
πίσκοποι ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς εἰς τὴν Ῥώμην, διὰ τὰ γυνή εὐωσις,
καὶ ἀγάπη, καὶ συμφωνία μία. ἔδωκε δὲ ὁ βασιλεὺς πολλὰ χαρίσματα
εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἔκοψε δυναστείας, καὶ βάρη ὅπῃ εἶχαν, ἤγειν ἀγγα-
είας. Ἦτον δὲ εἰς τὴν Ῥώμην μία συνήθεια καὶ Νόμος, ὅτι ὅποια γυ-
ναῖκα ἐπαράπιπτεν ἀπὸ τὸν ἀνδρα αὐτῆς, ἤγουσιν ἢ θελε μοιχθεῖν, τὴν
ἐβαλον εἰς τὸ πορνοσάσιον μετὰ τῶν πορνῶν γυναικῶν, καὶ ἐκτύπων καὶ
τύμπανα καὶ ἄλλα παιγνίδια εἰς ἐντροπὴν αὐτῆς. Τότε ᾤεισεν ὁ Βα-
σιλεὺς νὰ μὴ γίνεταί πλέον. τῷ δὲ, 15. χρόνῳ ἤφεραν τὴν ἀγίαν κα-
ραν τῇ Ἀγίᾳ Προφῆτῃ Προδρόμῳ καὶ Βαπτιστῇ Ἰωάννῃ εἰς τὴν Ἀλεξαν-
δρείαν. Εὐερισκομένη δὲ τοῦ Βασιλέως εἰς τὰ Μεδιόλανα, τῷ 16. χρό-
νῳ τῆς βασιλείας τῆς ἀρρώσθησας ἀπέθανεν. Ἦτον δὲ χρόνων, 60. καὶ ἐ-
βασίλευσε χρόνος, 16. καὶ ἀφῆκε τὴν βασιλείαν εἰς τοὺς δύο Υἱοὺς αὐ-
τῆς, καὶ τὸν μὲν Ἀρκαδίον βασιλεῖα Κωνσταντινουπόλεως καὶ πάσης Ἀνατο-
λῆς ἔκαμε, τὸν δὲ Ὀνώριον εἰς τὰ ἐσπέρεια μέρη, καὶ τὸ βασίλειον εἰ-
χεν εἰς τὴν Ῥώμην. Τὸ κορμὶ τοῦ Βασιλέως Ἀρκαδίου ὁ Υἱὸς αὐτοῦ
ἤφερον εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ ἔθαψαν αὐτὸ ἐν τῇ Ναῷ τῇ Ἀ-
γίῳ Ἀποστόλῳ.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΑΡΚΑΔΙΟΥ ΥΙΟΥ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ.

Εὐβασίλευσε δὲ ὁ Υἱὸς αὐτῆς Ἀρκαδίου μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆς, Κόσ-
μος ἔτος, 5888. τῆς Θείας Σαρκαίσεως, 394. καὶ ἐβασίλευσε χρόνος, 14.
τῷ δὲ, 6. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἀπέθανε Νεκτάριος ὁ Πατριάρχης
Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐψήφισεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἡ Σύγκλητος, καὶ πᾶ-
σα ἡ Πόλις Ἰωάννῳ τὸν Χρυσόστομον ἀπὸ τῆς Ἀντιόχειας, μαρτυρη-
θεῖτα ὑπὸ Λιβανίου τῆς διδασκάλου αὐτῆς. Ἦτον δὲ ὁ Ἰωάννης εἰς δόξῳ
καὶ ἐνδόξῳ γονέων καὶ βαθυπλέτων, Σεκένδῳ Πατρὸς, καὶ Μητρὸς Ἀνθῆ-
σης, λόγιος καὶ θαυμαστὸς ἀνθρώπος, ἐμπειρότατος εἰς πᾶσαν Ἐκκλη-
σιαστικὴν σοφίαν καὶ τέχνῳ, ὥς τε καὶ αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες ἐθαύμαζον ἐπὶ
τῇ σοφίᾳ καὶ γνώσει αὐτοῦ. καὶ τὴν μὲν γραφὴν τῇ Χριστιανῶν ἔμαθεν
ἀπὸ τοῦ Ἡγούμενον Μοναστηρίου, καλέμενον Καρτέριον. τὴν δὲ γραφὴν
τῇ Ἑλλήνων ἀπὸ τὸν Λιβανίου. ἐχειραπονήθη δὲ ὁ Χρυσόστομος Πα-
τριάρχης Κωνσταντινουπόλεως εἰς δόξαν Χριστοῦ. Τῷ δὲ αὐτῷ ἔτει γεννᾷ
ὁ Βασιλεὺς Υἱὸν ἀπὸ τῆς Εὐδοξίας τὴν βασίλισσαν τὴν γυναῖκα αὐ-
τῆς, καὶ τὸν ἐπωνόμασε Θεοδόσιον μικρόν, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς Χρυσόστο-
μος ἀνεδέξατο ἀπὸ τῆς Ἀγίας Βαπτίσματος. τῷ δὲ, 8. χρόνῳ ἐτυράννη-
σε Γαῖνᾳς κατὰ Ἀρκαδίαν, καὶ ἔκαμε πολλὰ κακὰ εἰς τὴν Κωνσταντινού-
πολιν· ὅμως ὕστερον ᾤμοσεν εἰς τὴν Ναὺ τῆς Ἀγίας Εὐφημίας ὅρκους
νὰ εἶναι πιστὸς δῆλος καὶ γνήσιος τοῦ Ἀρκαδίου, καὶ πάλιν ἠπάτησε τοὺς
ὅρκους αὐτῆς, καὶ ἔκαμε χειρότερα κακὰ παρὰ τὰ πρῶτα, καὶ ὑπῆγεν εἰς
Χερσόνησον τῆς Θράκης, καὶ ἔκαμε περάματα, καὶ ἐπέρασεν εἰς τὴν Ἀνα-

πολλὴν διὰ τὰ λάβη τὰ Κάσρη τὰ ἀνατολικά, καὶ ἐκεῖ ἐγένετο μέγας πό-
λεμος καὶ ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἀπὸ θαλάσσης, καὶ ἐχάθη καὶ αὐτὸς ὁ Γαῖνᾶς
καὶ τὸ φεσάτον αὐτῶ. ὁ δὲ τῶ βασιλέως ἀδελφὸς, ὁ βασιλεὺς τῆς Ῥώ-
μης Ὀνώριος, διὰ μικρὰν αἰτίαν, ἔκαμν εἰς τὴν Ῥώμην μεγάλας τα-
ραχὰς καὶ συγχύσεις εἰς τὸν λαόν, καὶ ἀπὸ τὸν πολὺν θυμὸν ὅπως εἶ-
χον, ἄφηκε τὴν Ῥώμην, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ρεβένταν, Πόλιν τῆς Ἰτα-
λίας παρὰ θαλάσσαν, καὶ ἐκάθισεν ἕως 8 καὶ εἰρνώδισεν. Ἰωάννης δὲ ὁ
μέγας Φωστὴρ καὶ Διδάσκαλος ἐφώτισε πολλὰς, καὶ ὠφέλησε τὴν Ἀγίαν
Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τῆς Δύσεως καὶ τῆς Ἀνατολῆς καὶ ὅλης
τῆς Οἰκουμένης. διότι πάντοτε ἐδίδασκε τὴν θείαν Γραφὴν, καὶ ἐκήρυττε
μετάνοιαν καὶ πᾶσαν ἀρετὴν καὶ θεοφιλή πολιτείαν, καὶ πολλοὶ τῶ κάκο-
δόξων ἐγύρισαν ἀπὸ τῶ αἵρεσιν καὶ εἰδωλολαβείαν, καὶ ἦλθαν εἰς τὴν
ἀλήθειαν, εἰς τὴν Πίσιν τῶ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ καὶ εὐας αἰρετι-
κὸς Μακεδονιανὸς ἦλθεν εἰς τὴν Ἀγίαν Ἐκκλησίαν τῶ Ὀρθοδόξων εἰς
τὸν μέγαν Χρυσόστομον, καὶ ἐπροσκύνησεν ἀναχωρήσας ἀπὸ τῶ αἵρεσιν,
καὶ λιάνεζε καὶ τὴν γυναῖκα αὐτῶ, ἵνα ἀρνηθῇ τὴν αἵρεσιν, νὰ ἔλθῃ
εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, καὶ νὰ κοινωνήσῃ μετὰ τῶ Ὀρθοδόξων, καὶ τόσα
πολλὰ ἀγαθὰ τῆς εἶπεν, ὥστε ἔκαμν τὴν καὶ ἔσερξε. καὶ πάλιν ἠθέλησε
καὶ ἐπῆρε κοινωνίαν ἀπὸ τῶ Μακεδονιανῶν τῶ Αἰρετικῶν, καὶ τὴν ἔδωκε
τῆς ὑποχειρίας τῆς νὰ τὴν φυλάξῃ. Τότε ὑπῆγε καὶ ἔλαβε Κοινωνίαν καὶ
ἀπὸ τῶ χειρὸς τῶ Χρυσόστομου, καὶ ἔκαμν χῆμα ὅτι τὴν ἔωγει, καὶ αὐ-
τὴ τὴν ἔδωκε τῆς ὑποχειρίας τῆς νὰ τὴν φυλάξῃ καὶ αὐτὴν, καὶ ἐπῆρε τὴν
πρώτῃ κοινωνίαν, καὶ ἔβαλεν αὐτὴν εἰς τὸ σῶμα αὐτῆς νὰ τὴν φάγῃ,
καὶ παρόντος ἡ κοινωνία ἐκείνη ἐγενε κομμάτι πέτρα εἰς τὸ στόμα τῆς.
Ὡς εἶδε τὸ θαῦμα τῶτο ἡ γυναῖκα, ἐφοβήθη καὶ ἐφόμαξε, καὶ ἐπεγράφη
μετ' ὀλαβείας καὶ πόθου θεϊκοῦ, καὶ ἔδραμε καὶ ἔπεσεν εἰς τῶ πόδας τῶ
Ἀγίου βοῶσα τὸ σημεῖον ὅπως ἐγένῃ, καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ συγχώρησιν
πιστεύσασα ὀλοφύχως. Λαβὼν τὴν πέτραν ἐκείνην ὁ Χρυσόστομος ἀ-
πὸ τῶ χειρὸς τῆς γυναικὸς, ἔβαλεν αὐτὴν ἐν τῶ σκολοφυλακίῳ τῆς
Ἐκκλησίας, καὶ πολλοὶ ἀπὸ τῶ τῶ θαύματος ἐγράφησαν εἰς τὴν Ὀρ-
θοδοξίαν. τῶ δὲ, 9. χρόνῳ τῆς αὐτῶ βασιλείας ἔστησε τὸν Ξηρόλοφον εἰς
τὴν Κωνσταντινὴν πόλιν, ἔκτισε δὲ καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν τὴν Ἀρκαδιέ-
πολιν, κτίσματα θαυμαστά. Ὁ δὲ θεῖος Χρυσόστομος ἐν καθάρῳ βίῳ
καὶ ὀρθῳ λόγῳ καὶ θείοις χαρίσμασι διαλάμπων, καὶ πνευματικὸς πᾶ-
σαν ἀρετὴν, ἠγαπήθη ὑπὸ πάντος τῶ λαῶ ἀγάπῃ πολλὴν καὶ καθα-
ράν. ὅσοι δὲ ἦσαν ἄνθρωποι ποιηροὶ, ὅπως ἀγαπήσαν τὴν ἀσωτίαν καὶ
τὴν ἀκαθαρσίαν, ἐμίσηντον καὶ ἀπεσρέφοντο ἀπ' αὐτῶ, καὶ αὐτοὶ περιου-
τέρως συνήργησαν, καὶ ἐγένοντο εἰς αὐτὸν σκαῖδαλα μεγάλα καὶ ταραχαί,
καθὼς θέλομεν τὸ εἶπῃ ἔμπροσθεν. διότι εἶχαν βοηθὸν καὶ τὴν βασι-
λισσαν, ὅπως τὴν ἔλεγχον ὁ Ἀρχιερεὺς διὰ τὸ ἀμπέλι τῆς χήρας, ὅπου
τὸ ἐπῆρεν ἀδίκως. Εὐφροπίς γὰρ τῶ Εὐνέχῃ ἢ ὑπόθεσις, καὶ ἡ φιλονει-
κία τοῦ Σεβηριανοῦ πρὸς Σεραπίωνα τὸν Ἀρχιδιάκονον Ἰωάννην, καὶ ἡ
αἰτία τῶ φυγόντων ἐξ Αἰγύπτου διὰ Θεοφίλου, καὶ τὰ γράμματα ὅπου

γράφει ὁ Θεόφιλος πρὸς τὸν Ἐπιφάνιον, ἦσαν ὅλα εἰς ἐπιβλάς καὶ σκαν-
δαλα κατὰ τοῦ θείου Χρυσόστομου. Ἐπιφάνιος δὲ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύ-
πρου, ἐλθὼν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἔκαμε χειροτονίας καὶ συνάξεις
χωρὶς ἐπιτροπῆς καὶ θελήσεως τῆ ἀληθινῆς Ποιμένος τῆ θείας Χρυσόστο-
μου. ὁ δὲ θεῖος Χρυσόστομος, ὡς ἀληθινὸς μαθητὴς καὶ μιμητὴς τῆ Χρι-
στοῦ, παρέβλεπε ταῦτα πάντα διὰ τὸ εἰρηνικὸν καὶ ἀσκανδάλισον· μάλ-
λον δὲ ἐμήνυσε τὸν Ἐπιφάνιον, ἵνα ὑπάγῃ νὰ κάθεται μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ Πα-
τριαρχεῖον, καὶ αὐτὸς δὲν ἠθέλησεν, ὅτι ἦτον συμφωνησιμὸς εἰς τὰς
διαβολὰς τῆ Θεοφίλου, ὅπως ἔλεγε κατὰ τῆ Μακαρίου Ἰωάννου.

Ὁ δὲ θαυμασιὸς Ἰωάννης ἔκαμε λόγον κατὰ ποιητῶν γυναικῶν εἰς
τὴν ἀποτομὴν τοῦ Προδρόμου, τοῦ ὁποῦ λόγου εἶναι ἡ ἀρχή· „ Πά-
λιν Ἡρωδίας μαίνεται, πάλιν ταραττεται“. οἱ δὲ ἐχθροὶ τῆς ἀλη-
θείας καὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου ἔδραμαν εἰς τὴν βασίλισσαν Εὐδοξίαν, λέ-
γοντες αὐτῇ, ὅτι ἔκαμε λόγον εἰς τὸν Πρόδρομον, καὶ εἶναι κατὰ σε κα-
τωμένους. ἡ δὲ βασίλισσα ὡς ἤκουσεν οὕτως, ἐπίστανσε τὸν λόγον, καὶ
ἐταράχθη μεγάλως, καὶ ἔπεσεν εἰς μεγάλῳ ὀργῇ κατὰ τοῦ Ἀρχιε-
ρέως Ἰωάννου, καὶ οὕτως ἐν τῇ ᾧμα ὑπῆγεν εἰς τὸν βασιλέα καὶ ἐγκά-
λεσεν αὐτὸν λέγουσα· ἤξευρε βασιλεῦ, ὅτι ὁ Πατριάρχης ὕβρισε με
μεγάλας ὕβρεις, καὶ ἀτιμίας εἶπε, καὶ ἡ πρὸς ἐμὲ τιμὴ εἶναι ἐδική
σου, καὶ τὸ ἐναντίον ἡ ἀτιμία, ὅπου μὲ ἀτιμάζει καὶ ὑβρίζει, εἶναι
ἐδική σου. Ἀκούσας δὲ ὁ βασιλεὺς, ἐκινήθη πολλὰ εἰς ὀργὴν κατὰ τοῦ
Χρυσόστομου, καὶ ἐν τῇ ᾧμα ἔστειλε ταχυδρόμους, καὶ ἤφερε τὸν Θεό-
φιλον καὶ ἀπὸ τῆς Ἀλεξανδρείας εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, διὰ τὸ νὰ
τὸν ἐγνώριζεν ὅτι ἦτον φανερός ἐχθρὸς καὶ ἐπίβουλος τοῦ Χρυσόστομου
διὰ φθόνον. Ἐλθὼν ἔν ὁ Θεόφιλος μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν Ἀρχιερέων,
καὶ Συνοδὸν γενομένης, ἐκάθισαν καὶ ἐξέβαλαν αὐτὸν ἐκ τῆς Πατριαρχικῆς
θρόνου ἀδίκως καὶ παραλόγως, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐξώρισεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς
Κωνσταντινούπολιν, καὶ ὑπῆγεν ὁ Ἅγιος. ὁ δὲ λαὸς ἀκέσας τὸτο, ἐκινή-
θη εἰς ὀργὴν κατὰ τῆ βασιλέως καὶ κατὰ τοῦ Ἀρχιερέως, ἵνα ἀποκτεί-
νωσιν αὐτὰς, καὶ λαβόντες ἄρματα καὶ πέδας καὶ ξύλα, ὑπῆγαν πρῶτον
ἐκεῖ ὅπου ἦτον ὁ Θεόφιλος νὰ τὸν λιθάσεν. αὐτὸς δὲ φοβηθεὶς μετὰ τῆς
συνοδίας αὐτῆς, ἔδραμνεν εἰς τὸ παλάτι τῆ βασιλέως, καὶ ὁ λαὸς ἔδρα-
μνεν ὀπίσθεν αὐτοῦ εἰς τὸ Παλάτι μετὰ ὀργῆς πολλῆς καὶ μεγάλων φω-
νῶν, ὑβρίζοντες τὸν βασιλέα, καὶ τῇ βασίλισσαν, καὶ τὰς Ἀρχιερεῖς,
λέγοντες πρὸς αὐτοὺς· πέμψατε ταχέως νὰ φέρετε τὸν Πατριάρχην εἰς
τὸν θρόνοντα, εἰδὲ, ἀποκτείνουσας τῆς ὥρας. Ὁ δὲ Βασιλεὺς, καὶ ἡ
βασίλισσα, καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, πολλὰ φοβηθέντες διὰ τῇ ὀργῇ καὶ ὀρ-
γῇ τοῦ λαοῦ, συντόμως ἀπέστειλάν τον εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ διὰ τὸ
εἰρηνικόν, ὅπως παύσῃσι τὰ σκάνδαλα, ἦλθον εἰς τὸν Πατριάρχην τὸν
θεῖον Χρυσόστομον, παρακαλῶντες ἵνα ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ
εἰρήνευσεν ὁ λαὸς, καὶ ἐχάρη πολλὰ. Τότε συνήχθησαν οἱ Ἐπίσκοποι,
7. καὶ ὅσα ἔκαμνεν ὁ Θεόφιλος, καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς κατὰ τῆ Χρυσόστομου ὅ-
λα τὰ ἀνέφεσαν, νὰ εἶναι ἀνίχυρα καὶ ἀβέβαια καὶ ἀντὶ ἐδούτος. Τό-
τε

τε ἡ βασίλισσα Εὐδοξία ἔκαμε στήλιον ἐδικλὴν τῆς ὁλόγυρον, καὶ ἔστησαν αὐτὴν ἀπὸ αὐτῶν εἰς ὑψηλὴν καὶ μεγάλην κολῶναν, εἰς τόπον λεγόμενον Πιττάκιον, σιμὰ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον εἰς τὴν Ἁγίαν Εἰρήνην. Ὁ δὲ ἑπαρχὸς τῆς πόλεως ἦτον Μανιχαῖος καὶ Ἐκκλησίουφρων, καὶ ἐσυνάζον ἐκεῖ τὸν Λαὸν μετὰ τυμπάνων, καὶ ὀργάνων, καὶ ἄλλων παιγνιδίων πολλῶν, λέγοντας ὅτι διὰ τιμὴν τῆς βασιλείας κάμνει ταῖς τοιαύταις χαραῖς. Ταῦτα ἔκαμε τῷ καιρῷ, ὅταν ἐλειπέρηται ὁ Ἀρχιερεὺς, ἢ ἔφαλλον ἄλλῳ ἀκολουθίαν, ὡς ἐχθρὸς τῷ Χριστῷ, καὶ τῷ Ἁγίῳ ὅπῃ ἦτον ὁ ἑπαρχὸς διὰ τὰ καμνὴ σκαῦδαλον, καὶ ἀπὸ τῶν πολλῶν παραχλὴ τῶν παιγνιδίων καὶ τῶν φωνῶν, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπου ἦτον ὁ Ἀρχιερεὺς καὶ ὁ Λαὸς, δὲν ἐρχοικᾶτο ἢ τε ἡ ἀκολουθία, ἢ δὲ ἡ διδασχὴ, οὔτε ψαλμωδία, καὶ ἦτον καὶ ὁ Λαὸς ὅλος λυπημένος. διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς εἶχε περισσοτέραν λύπην, διὰ τὸ νὰ ἐβλεπε τοῦ Χριστοῦ τὸν Λαὸν καὶ ἔκαμνεν ἀποχλὴν, καὶ δὲν ἤρχετο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ ψάλλοντες ὁ Ἀρχιερεὺς, ἦλθε πάλιν ὁ μιαιώτατος ἑπαρχὸς μετὰ τῶν ὀργάνων, καὶ λέγει τοῦ ὁ Ἀρχιερεὺς· τί εἶναι τοῦτο ὅπου κάμνεις, καὶ συγχίζεις τὸν Λαὸν τῷ Χριστῷ, καὶ ἄλλῳ ὥραν δὲν ἐρχεσθαι νὰ παίξῃς τὰ παιγνίδια εἰς τὴν στήλιον τῆς βασιλείας, μόνον τὴν ὥραν ὅπου ψάλλομεν, ἢ λειτουργοῦμεν; Ὁ δὲ ἑπαρχὸς, ὡς ἤκουσεν οὕτως, ἤρε τὸν καιρὸν καὶ ξεράσῃ τὸ φαρμάκι, ὅπῃ εἶχε κατὰ τῶν Ἀρχιερέων, καὶ ἔδραμεν εἰς τὴν βασίλισσαν καὶ εἶπεν, ὅτι ὁ Πατριάρχης μου εἶπε πολλὰς ὕβρεις, καὶ ὠργίσθη διὰ τὴν τιμὴν ὅπου κάμνω εἰς τὴν στήλιον τῆς Βασιλείας σου. Ὡς δὲ ἤκουσε τοῦτο ἡ βασίλισσα, ἐκινήθη πάλιν εἰς περισσοτέραν ὀργὴν παρὰ τὴν πρῶτην κατὰ τοῦ Ἀρχιερέως, διὰ τὸ νὰ εἶχε καὶ τὸ πάθος διὰ τὸ ἀμπέλι τῆς χήρας ὅπου εἶπαμεν, ὅτι τὸ ἐπῆρεν ἀδίκως, καὶ ὁ ἀληθὴς Ἀρχιερεὺς τοῦ Κυρίου ἠλεγχεν αὐτὴν καθημερινῶς διὰ τὴν ἀδικίαν ἐκείνην. διότι ἡ χήρα δὲν ἔλειπε πάντοτε νὰ μὴν κλαίῃ ἐμπροσθεν τοῦ Ἁγίου διὰ τὴν ἀδικίαν, ὅπου ἔκαμεν εἰς αὐτὴν ἡ βασίλισσα, καὶ ἀπὸ τότε πάλιν περισσοτέρων ἐχθραν ἐκίνησε πρὸς τὸν Ἅγιον, καὶ ἐσυνάξε συώδοον, καὶ ἐκάθησαν τὸν ἀδίκως καὶ παρανόμως ἀπὸ τὸν θρόνον τῆς, καὶ ὁρίσεν τὸν ὁ Βασιλεὺς εἰς Κεκεσὸν, καὶ πολλοὶ καλοὶ καὶ ἐνάρετοι ἄνθρωποι ἐκινδυνώσαν ὑπὲρ αὐτῆς, διὰ τὸ νὰ ἐβάλαν φωτίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἔκαψαν αὐτὴν λέγοντες· ὅτι ἐπειδὴ ὁξορίζετε ἐσεῖς τὸν Πατριάρχην, ἡμεῖς νὰ κάψωμεν τὴν Ἐκκλησίαν. λέγουσι δέ τινες, ὅτι ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον ἀγῆκε φωτία καὶ ἔκαψεν ὅλα τὰ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπὸ τὴν Κεκεσὸν ὁξορίζεται πάλιν εἰς Πυττιῶντα, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς Κόμανα τῆς Ἀρμενίας, καὶ ὡς ὑπήγενεν ἐκεῖ, ἠθένησε καὶ ἀπέθανεν εἰς τὰ Κόμανα τῇ, 14. τῷ Σεπτεμβρίου Μηνὸς, καὶ ἐτάφη τὸ Ἅγιον Σῶμα αὐτῆς τιμίως καὶ ἀλαβῶς. Λέγουσιν τινὲς τῶν Διδασκάλων, ὅτι τῷτο ὅπῃ ἀπέθανεν ὁ Θεὸς Χρυσόστομος τῇ ἡμέρᾳ τῆς Ἰφώσεως τῶν τιμίων καὶ ζωοποιῶν Σταυρῶν, ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ ἀποθάνῃ αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ, διότι εἶναι ὅλα τὰ Δαιμόνια δαιμόνια διὰ τὴν Ἰφώσιν τῶν τιμίων καὶ ζωοποιῶν Σταυρῶν, καὶ ἐκεῖνα ὅπου εἶ-

ναι εἰς τὸν Ἀδὺν, καὶ ἐκεῖνα ὅπῃ εἶναι εἰς τὴν γῆν ἀπάνω, καὶ ἐκεῖνα ὅπῃ εἶναι εἰς τὸ νερόν, καὶ ὅσα εἶναι εἰς τὸν αἶρα, τὰ ὅποια λέγονται ἐναέρια τελῶνια τῆς ψυχῶν, διὰ τὸ νὰ ἐξέπεσον ὁ πρῶτος ἱεὺς Ἀγγέλων ὁ Ἑωσφόρος, ὅπῃ ἐχίθη ὁ Οὐρανὸς καὶ ἔπεσαν οἱ Δαίμονες, καὶ εἶπεν ὁ Ἀρχιστράτηγος Μιχαὴλ. „σῶμεν καλῶς, σῶμεν μετὰ φόβῳ Θεοῦ“. καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐκεῖ ὅπου ὄρεθον, καὶ θεοὶ Δαιμόνιον ἐκεῖ ἐσάθη, καὶ σέκεται ἕως τῆς σήμερον. Μετὰ δὲ τὴν ἐξορίαν τῆς Χρυσόμοι, ἐχειροτονήθη Πατριάρχης εἰς Κωνσταντινέπολιν, Ἀρσάκιος ὀνόματι. Ἐξῆς δὲ χρόνος, 52. ὁ μέγας Χρυσόμοι, καὶ ἀρχιεράτορες χρόνος, 5. ἡμισυ. ὁ δὲ Πάπας τῆς Ῥώμης Ἰννοκέντιος, ὡς ἤκουσε τὴν ἐξορίαν τῆς Χρυσόμοι καὶ τὴν θάνατον, ἔγραψε πρὸς τὸν Βασιλέα Ἀρκαδίον ἔτω.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΙΝΝΟΚΕΝΤΙΟΥ ΠΡΟΣ ΑΡΚΑΔΙΟΝ.

Φωνὴ αἵματος τῆς ἀδελφῆ μου Ἰωάννης βοᾷ πρὸς τὸν Θεὸν κατὰ σὺν, Βασιλεῦ, ὡς ποτε Ἀβελ τῆς δικαίας, κατὰ τῆς ἀδελφοκτονίας Καὶν, καὶ παντὶ χρόνῳ ἐκδικηθήσεται. οὐ μόνον δὲ τοῦτο πέπραχας, ἀλλὰ καὶ ἐν καιρῷ εἰρήνης διωγμὸν κατὰ τῆς τῆς Θεῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἱερέων αὐτῆς συνουσίας. ἐξέωσας τὸν μέγαν τῆς Οἰκουμένης Διδάσκαλον τοῦ θρόνου τῆς Ἐπισκοπῆς αὐτῆς ἀκρίτως, συνδιώξας αὐτῶν τὸν Χριστόν. ἀλλ' ὁ Μακάριος Ἰωάννης τὸν βίον κατέλιπε, τὴν πίσιν τηρήσας, καὶ σπείζας τοὺς σαλδομενούς, ἀλλ' εἰς ἀλήκτους αἰῶνας τὴν ἀδάπανον ἔσφαλιν, καὶ ἀθάνατον ζωὴν ἐκληρονόμησεν. ἡ δὲ νέα Δαλιδά, ἡ κατὰ μικρὸν τῆς ξυρῆς τῆς πλάνης δεσμεύσασα φορτίον ἀμαρτημάτων βαρὺ, καὶ δυσβάστακτον. Διὸ ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος, ὁ πισθθεὶς τὸν θρόνον τῆς Μεγάλου Ἀποστόλου Πέτρου, ἀφορίζω σέ τε καὶ κείνῳ τῆς μεταλήψεως τῆς ἀχραντίνης μυστηρίου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. ἀλλὰ καὶ πάντα κληρικὸν πολυμήσαντα μεταδύναμι ὑμῖν, ἀφ' ἧς ἀναγνώτε μου τὸν πεμφθέντα σὺνδεσμον, ὑπὸ κατὰ κρίσιν εἶναι. Ἀρσάκιον δὲ, ὃν εἰσαγάγετε εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἐπισκοπῆς ἀντὶ τοῦ μεγάλου Ἰωάννου, καὶ μετὰ θάνατον καθαιρούμεν σὺν πᾶσι τοῖς κοινωνήσασιν αὐτῷ. ἀλλ' ἐδὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ γραφήσεται ἐν τοῖς Ἱεροῖς διπτύχοις, ἀνάξιός γάρ ἐστιν, ὡς μοιχόσας τὴν Ἐπισκοπὴν. προστιθέμεν δὲ τῇ καθαιρέσει Θεοφίλῃ ἀφορισμὸν, καὶ ἀναθεματισμὸν, καὶ τελείαν ἀλλοτερίωσιν τῆς Χριστιανισμοῦ.

Ἡ ἐξήγησις τῆς ἐπιστολῆς λέγει ἔτω. Βοή τῆς αἵματος τῆς ἀδελφῆ μου Ἰωάννης φωνάζει εἰς τὸν Θεὸν καταπάνω σε, ὡς αὐτὸς τῷ καιρῷ ἐκείνῳ τὸ αἷμα τῆς δικαίας Ἀβελ ἐβόησε καταπάνω τοῦ Καὶν, ὅπῃ ἐσκότωσε τὸν ἀδελφόν τε, καὶ βεβαίως θέλει ἐκδικηθῇ τὸ ἄδικον τοῦ Ἰωάννου. διότι εἰς καιρὸν εἰρηνικὸν ἔκαμες διωγμὸν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐξέβαλες τὸν ἀληθινὸν Ποιμένα καὶ Ἀρχιερέα αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας, καὶ μετ' αὐτῆς καὶ τὸν Χριστόν ἐξώρισες. Περὶ τῆς Ἰωάννης ἐγὼ δὲν λυπῶμαι, διότι ἐκεῖνος ὑπῆγε μετὰ τῆς Ἀγίας Ἀποστόλων εἰς τὴν Βασιλείαν τῆς Οὐρανῶν. ἀλλὰ λυπῶμαι διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ψυχῆς σας, ἐνθυμήμενος ὅτι διὰ

μία γυναῖκα ποιηραὶ καὶ κατηραμένω ἐξημίωσες ὅλον τὸν Κόσμον ἀπὸ διδαχαῖς γλυκύταταις, ὅπῃ ἐπροξενῶσαν τῷ ζωῷ καὶ σωτείᾳ τῶ ἀνθρώπων· διὰ τοῦτο ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος καὶ ἀνάξιος, ὅπῃ ἐπισδέσθηκα τὸν θρόνον τῶ Ἀγίου Πέτρου τῶ Κορυφαίου τῶ Ἀποστόλου, ἀφορίζω καὶ ἐσέ-να, καὶ ἐκείνῳ τὴν γυναῖκά σου ἀπὸ τῆς κοινωνίας τῶ Ἀχχαίων καὶ Ἀγίων τῶ Χριστοῦ Μυστηρίων, καὶ ἀποφασίζω νὰ εἶναι καθηρημένος ὁποῖος ἱερεὺς πολμήσῃ νὰ σᾶς μεταλάβῃ. εἰ δὲ πολμήσητε νὰ δυνασδέσετε τι-νὰ ἱερεῖα νὰ σᾶς μεταλάβῃ, καὶ νὰ χαλάσετε τούτῳ τῷ ἀποστολικῷ κρείσιν καὶ ἀπόφασιν, ἡ ἁμαρτία αὕτη θέλει σαθῇ ἐμπροθεῖν τῶ προσώ-πῳ σε βαρέα εἰς τὴν φεικτῷ ἡμέραν τῆς δευτέρας Παρουσίας, ὅτε δὲν θέλει δυναθῇ τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα νὰ σᾶς βοηθήσῃ. τὸν δὲ Ἀρσά-κιον, τὸν ὁποῖον ἐβάλετε εἰς τὸν θρόνον τῶ Μακαρίου Ἰωάννου, τῆτον καὶ μετὰ θάνατον ἔχομεν καθηρημένον μὲ ὅλους ὅσοι ἐσυγκοινωνήσαν εἰς αὐ-τὴν τὴν ἀδικίαν καταπαύω τοῦ Ἰωάννου ὅπῃ ἐδιώχθη, ὡς ἐκεῖνοι ὅπου ἐμοίχθυσαν τῷ Ἐκκλησίᾳ, καὶ σιμὰ εἰς τῆς, ἔχομεν καὶ τὸν Θεόφι-λον Ἀλεξανδρείας Πατριάρχῳ ἀφωρισμένον, καὶ ἀναθεματισμένον καὶ ἀλλόθιον ἀπὸ τὸν Χριστιανισμόν. Ταῦτα ὅπου ἠκούσετε, ἔγραψεν ὁ Πάπας. Ὁ δὲ Οὐάριος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βασιλέως, καὶ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης, ἔστειλε καὶ αὐτὸς γραφὴν πρὸς τὸν Ἀδελφὸν αὐτοῦ, οἰκιδίζων καὶ λέγων οὕτω.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΟΝΩΡΙΟΥ ΠΡΟΣ ΑΡΚΑΔΙΟΝ.

Δὲν ἤξδ' ῥω τί διαβολικὴ ὑπερηφανία, καὶ ἐνέργεια σὲ ἔκαμεν, Ἀδελ-φε βασιλεῦ, καὶ ἐκατάβαλέ σε μία γυναῖκα, καὶ ἔκαμες τὴν τοιαύτῃ πα-ρανομίαν, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ἄλλος Βασιλεὺς ἀσεβὴς ἔκαμε ποτὲ, νὰ ὑσερήσῃς τὰ φῶς ἀπὸ τὸν Κόσμον, λέγω δὲ, τὸν Φωστῆρα τῆς Οἰκουμέ-νης, τὸν Θεῖον Ποιμένα, καὶ Διδάσκαλον τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Μέγαν Χρυσόστομον· καὶ οὐχὶ μόνον ὁ Πάπας βοᾷ κατὰ σὺ, ἀμὴ καὶ ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς, ὅπου δέσκονται ἐδῶ εἰς τὴν Βασιλείαν μου. Περὶ δὲ τοὺς Τοποτηρητὰς αὐτῶ, ὅπῃ ἔσειλαν καὶ ἤφεραν εἰς τὴν Βασιλείαν μου τὰς ἐπιστολάς περὶ τῆς τῆς ἀδίκως γενομένης, ἐπειδὴ δὲν ἔδειξας εἰς αὐτὰς καμίαν ἀσπλαγχνίαν, οὐδὲ φιλανθρωπίαν, ἀμὴ τὰς ἔβαλες εἰς φυλα-κὴν χωρὶς καμίαν ἔοφὴν πεινῶντας καὶ διψῶντας, καὶ τὰ ἀργύρια ὅπου εἶχαν διὰ ἔξοδον τῆς ζωῆς αὐτῶ ὥρισε καὶ τὰ ἐπῆραν, διὰ νὰ βοουῖ περιωτέρως εἰς τὸν Θεόν, καὶ τὴν Ἀποστολικὴν κρείσιν τῶ Μακαριωτάτου Πάπα, τῶ Διαδόχου πῦ Θεῖου Ἀποστόλου Πέτρου, δὲν τὴν ἐδέχθης ἀντὶ ἔδουθός, ἀμὴ εὐγαλες τὰς Ὀσιωτάτας Ἐπισκόπους ἀπὸ τοὺς θρόνους αὐ-τῶ, καὶ ἄλλας αἰουσίους ἔβαλες. λοιπὸν, Ἀδελφε, ἐπιστράφε, καὶ σκεδα-σαι, ἔχι μὲ λόγια, ἀμὴ μὲ ἔργα, καὶ διόρθωσαι τὸ πᾶν τὸ ἀδικον, ἵνα μὴ ὀργίζηται ὁ Θεὸς κατὰ σε, καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, ὅτι καλῶς ἤξδ' ῥεις, αἱ προσδύχαι αὐτῶ σερραίνον τὴν βασιλείαν σου· εἰ δὲ κακῶς κάμνης, ἀντὶ δ' ἡς λαμβάνεις κατάραν.

Ὡς δὲ ἔλαβεν ὁ Βασιλεὺς τὰς ἐπιστολάς τῷ Πάπα, καὶ τῷ Ἀδελφῷ αὐτοῦ, ἦλθεν εἰς μεγάλῃ καὶ πολλῇ ἀδημονίᾳ, καὶ θλίψιν ἀπαρηγόρητον, καὶ παροξύνει ὤρεσεν εἰς ὅλῃ τῇ Πόλιν νὰ γυροῦσιν νὰ εὕρουν ἐκείνους, ὅπως ἔκαμαν τὰς κατασκευὰς κατὰ τὴν Χρυσότομον, διότι δὲν ἦσαν ἀκόμη μισευμένοι ἀπ' ἐκεῖ ὅλοι, ἀλλὰ μερικοὶ ἀπ' αὐτῶν. καὶ ἔτι, ὡς ἐγύρουν, ἄλλους δὲν ἤσαν, μόνον τούτους, Μιχαὴλ, καὶ Θεόπεκρον, καὶ Ἰγυρίωνα, τὸς Θεοφίλου ἀνεψίους, καὶ τὸν Βερροίας Ἀκάκιον, καὶ τὸν Γαβάλων Σεβηριανόν, τὸς ὁποῖους, μετὰ πολλὰς ὑβρίτες καὶ ἀτιμίας μεγάλαις ὤρεσε παρρησία καὶ τοὺς ἐφυλάκωσαν ἕως ἃ νὰ συλλογιῶν τί νὰ κάμῃ εἰς αὐτούς, καὶ εἰσὼν τὸς ἐφυλάκωσαν ἐζήτησε νὰ εὕρῃ ἐκείνους ὅπως ἔκαμαν τὰ κακὰ τῷ Τοποτηρητῶν τῷ Ἀρχιερέων τῆς Ῥώμης, καὶ ἤρε Μαρίνον τινὰ ἀνδραποῦ τῆς βασιλείας Εὐδοξίας, καὶ τὰ παῖδιά αὐτοῦ, οἱ ὅποιοι ἦσαν αἰτία, καὶ ὤρεσε καὶ ἔκοψε τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ ἄλλους, ὅσοι ἦσαν αἰτία, ἢ συγγενεῖς, ἢ ἀνδραποῖ τῆς Εὐδοξίας καὶ δύνεισκοντο εἰς τιμὴν, ὅλους τὸς ὑσέρησεν ἀπὸ ἐκείνης τῆς τιμῆς καὶ ἀξίας, καὶ τὰ πρᾶγματα αὐτῶν ἔκαμν ἀφροντικά, καὶ τὸς ἐπιλοίπους ἔβαλεν εἰς φυλακὴν μετὰ δαρμὸς πολλὰς καὶ βάσανα. Τῇ γυναῖκα αὐτοῦ Εὐδοξίαν εἰς μίαν ἄκραν τοῦ Παλατίου ἔβαλε καταφρονημένῃ εἰς μίαν κάμεραν, καὶ τῇ βασιλικῇ τιμῇ, ὅπως εἶχεν ὡς Βασίλισσα, ὑσέρησέ την, καὶ δὲν ἀφῆκε νὰ τὴν βλέπῃ τινὰς, μόνον αἱ δούλαις της. Ὡς εἶδεν ἡ Βασίλισσα τῇ τοιαύτῃ καταφρόνησιν, καὶ ἐνθουσίᾳ ὅπως τῆς ἔκαμν ὁ Βασιλεὺς, ἦλθεν εἰς μεγάλῃ καὶ πολλῇ θλίψιν, καὶ ἀπὸ τὴν πικρίαν ὅπου ἔλαβεν, ἔπεσεν εἰς μεγάλῃ καὶ κακῇ ἀρρώστειαν, καὶ ἔβρεχεν ἀπ' αὐτῇ αἷμα, καὶ ἐβρῶμειε μεγάλως ἐκεῖ εἰς τὸ κρεβάτι ὅπως ἐκοιμάτο. ἦτον δὲ ἐγγαστρωμένη, καὶ ὥσαν τῆς ἦλθεν ἡ ἀδύναμις καὶ ἐβρῶμει, ἀπὸ τῇ ὀργῇ ὅπως ἔπεσεν εἰς αὐτῇ παρὰ Θεοῦ, ἦλθεν ὁ καιρὸς νὰ γεννήσῃ, καὶ ὥσαν τῇ ἀρχισαν οἱ πόνοι, καθὼς εἶναι τῇ γυναικῶν, δὲν ἤρχετο τὸ βρέφος εἰς τὴν φύσιν νὰ γεννηθῇ, ἀμὴ ἐσείετο εἰς τὴν κοιλίαν αὐτῆς, καὶ ἔτις ἀπέθανε μέσα εἰς τῇ κοιλίαν της, καὶ ἦτον ἀπεθαμμένον ἡμέρας ἑπτὰ, καὶ ἐσάπη ἐκεῖ μέσα, καὶ ἐβρῶμησεν ὁμῶς μετὰ τῇ κοιλίαν της, καὶ ἔτις ἀπέθανεν αὐτὴ κακῶς, καὶ ἀτίμως καταφρονημένη πολλὰ. ἀφῆκε δὲ θυγατέρας τέσσαρας, τῇ Πελχερίαν, τὴν Φαλκίλαν, τῇ Ἀρκαδίαν, καὶ τῇ Μαρίαν, αἱ ὁποῖαι δὲν ὑπανδρεύθησαν, μόνον ἀπέθαναν παρθέναι. εἶχε δὲ υἱὸν Θεοδόσιον τὸν Μικρὸν μόνον. ἦτον γοῦν ἡ Εὐδοξία βάρβαρη, καὶ κακῆς καρδίας καὶ γνώμης σκληρᾶς. Μετὰ δὲ τῇ ὀξείᾳ τοῦ Χρυσόστομου ἐζήσεν ἡ Εὐδοξία, μόνον μὲν, 3. καὶ ὅταν ἀπέθανεν, ἐβόα ἡ γῆ εἰς τῇ Ῥώμῃ ἡμέρας ἑπτὰ διὰ τὴν ἁμαρτίαν ὅπου ὀξείσε τὸν Ἅγιον. Ὁ δὲ Βασιλεὺς Ἀρκαδιὸς ἀντέγραψεν Ἰννοκέντις τοῦ Πάπα, καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ὁνωρίου, καὶ τῇ Ἐπισκόπων, ζητῶντας συγχώρησιν, ὅτι δὲν ἠξίωρε τελείως τὰ ὅσα κακὰ ἐγιναν εἰς τὸς Τοποτηρητὰς τῇ Ἐπισκόπων, καὶ ὅτι ὁ Ἅγιώτατος Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, ὁ Χρυσόστομος, ὅπως ὀξείσθη, δὲν ἦτον αὐτὸς ἡ αἰτία μήτε νὰ τὸν καθήρουν, μήτε νὰ τὸν δικάσουν, ἀμὴ

Ἐπιστολὴ Ἀρκαδίου, πρὸς τὸν Πάπαν Ἰννοκέντιον.

ἀμὴν ἡ αἰτία ἦτον τῆς Ἀρχιερέων, καὶ ὥς εἶναι ἡ ἀμαρτία καὶ ἀδικία εἰς τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, διότι ἐγὼ ἐπίσδυσά τες λόγους αὐτῶν ὡς Ἀρχιερεῖς τῶ Χριστοῦ, θαρρύνοντας ὅτι νὰ κρίνουν δικαίως, ἐχὶ μὲ πάθος καὶ φόβον. Διὰ νὰ πιστωθῇτε, πέμπωσας τὸν Ἀκάκιον καὶ τὸν Σεβηριανὸν, διὰ νὰ μάθετε ἀπ' αὐτῶν πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἡ παρανομία αὐτῶν ὅπου ἐγέννη τῆς καθαιρέσεως καὶ τῆς ἐξορίας τοῦ Χρυσοστόμου, ἦτον τῆς Ἀρχιερέων, Θεοφίλου Ἀλεξανδρείας, Ἀκακίου Βερρόϊας, Ἀντιόχου Πτολεμαίδος, Σεβηριανῶν Γαβάλων, Κυρίλλου Χαλκηδόνος, καὶ ἄλλων ἐπτά. Διὰ τὸτο παρακαλῶ τὴν σὺν Μακαριότητα νὰ μὴ μὲ ἀφήσης ἄμοιρον καὶ ἀκοινώνητον τῆς ἀχαύνων Μυστηρίων τοῦ Χριστοῦ. Ὁ δὲ Πάπας, ὡς εἶδε τὴν βασιλέως τὴν ἐπιστροφὴν καὶ τὴν ταπείνωσιν, καὶ μετανοίας ὅπου ἔγραψεν εἰς τὴν ἐπιστολὴν αὐτῇ, καὶ ὅτι αἰτία δὲν ἦτον, ἐσπλαγχνίδθη καὶ κατενύγη τῇ καρδίᾳ, καὶ διὰ τὴν παρακάλεσιν Ὀνωρίου τῶ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ἔγραψε πρὸς αὐτὸν, ὅτι ἐδέχθη αὐτοῦ τὴν μετανοίαν, καὶ ἔπως ἔγραψε γράμμα ἐπίσκοπικὸν τοῦ αἰδεσιμωτάτου Μητροπολίτου Κυζίκου, δι-
 εσκομίσας τότε εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, ὅτι νὰ λύσῃ τὸν βασιλέα τὴν ἀφορισμῶν, καὶ νὰ τὸν μεταλάβῃ τῶν θείων Μυστηρίων. Ὁ Ἀρχιερεὺς ἔκαμε κατὰ τὴν προσάξιν τοῦ Πάπα, καὶ ἐσυγχώρησεν αὐτὸν, καὶ τὸν ἐμετάλαβε, καὶ ἔγραψε καὶ τὸ ὄνομα τῶ Θεοῦ Ἰωάννου τῶ Χρυσοστόμῳ, διὰ νὰ μνημονόυεται ὡς ἄξιός ὅπου εἶναι μνημοσύνης, ὅτι ἔπος ἐμύυσεν ὁ Πάπας. Περὶ δὲ τῶ Θεοφίλου Ἀλεξανδρείας, ὤρισεν ὁ Πάπας, ὅτι νὰ συναχθῇ Σύνοδος εἰς τὴν Θεσσαλονίκην διὰ τὴν παρανόμον καθαιρέσιν ὅπως ἔκαμε, νὰ λάβῃ τὴν αὐτοπάθειαν καὶ καταδίκην ὑπὸ τῆς Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, καθὼς καὶ αὐτὸς ἐποίησεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν αὐτῇ τὴν Πρεσβυτέραν Ῥώμην, ὅπως ἐκάθισεν καὶ ἀφώ-
 ρισεν αὐτὸν καὶ ἀνέθεμάτισεν. ἐκάθισεν δὲ αὐτὸν τὸν Θεόφιλον ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς καὶ Βασιλεὺς τῆς Βασιλευσάντων Χριστός, ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἀπέ-
 θανεν ἀπὸ πάθος ὅπως τοῦ ἦλθεν, διότι ἐκρατήθη τὸ ἔρος τῶ ἀπὸ πέ-
 ξαν, καὶ ἀπέραςε μεγάλῳ ὀδυρῶν καὶ τιμωρίαν, καὶ ἐχὶ μόνον αὐτὸς, ἀμὴν καὶ ὅλοι οἱ ἐπίλοιποι, ὅπως σωθήρησαν εἰς τὴν καθαιρέσιν τοῦ Ἀγίου, ἀπὸ ὀργαῖς Θεϊκαῖς ἐβασανίσθησαν καὶ ἐπαιδεδέθησαν πολλὰ, καὶ εἰς τὰ βάσανα ἐκείνα ἀπέθαναν κακῶς καὶ ὀδυνηρῶς. Ὁ δὲ Ἐπιφανίος ὑπῆγεν εἰς τὴν Κύπρον, καὶ παρὰ Θεοῦ ἐγνώρισε τὴν ἐξορίαν καὶ τὸν θάνατον τῶ Χρυσοστόμου, καὶ τὴν τὸ ἐμύυσεν, ὁμοίως καὶ ὁ θείος Χρυσό-
 στομος ἀπεκαλύφθη τὸν θάνατον τῶ Ἐπιφανίῳ πῶς θέλει ἀπεθανῇ μέ-
 σα εἰς τὸ παράβη, καὶ τοῦτο ἦτον, διὰ νὰ ἐγνώρισῃ καθεὶς ἀνθρώπος ὅτι τοῦτοι οἱ δύο Ἀγιώτατοι Ἀρχιερεῖς καὶ Διδάσκαλοι δὲν ἀπέθαναν εἰς καμίαν ἔχθραν, ὅτι τοῦ εἰρηνικοῦ Χριστοῦ ἦσαν Μαθηταὶ γνήσιοι, ὅπως λέγει: „ Ἐν τῷ γινώσκονται πάντες ὅτι μαθηταὶ με ἐστέ, ἀγά-
 „ πῳ ἐὰν ἔχητε μετ' ἀλλήλων “. ὅμως τῶτοι οἱ δύο Ἀρχιερεῖς δὲν ἀπέ-
 θαναν εἰς καμίαν ἔχθραν, καλὰ καὶ ἐὰν ἐσυμβῇ μικρὸν σκανδαλον, ὡς εἶναι τῆς ἀνθρώπων, εἰς τὴν πρῶτῃν καθαιρέσιν, ἀμὴν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ἀρετῶν ἔβαλαν καθαραν ἀγάπην, διὰ τῆς ὁποίας λέγει Παῦλος ὁ

Ἀπόστολος· „ Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρησδύεται, ἔπαροξύνεται, ἔλπι-
 „ γίζεται τὸ κακόν “. καὶ ὅτι „ ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγά-
 „ πῃ, ἐν τῷ Θεῷ μένει “. Ἐπελούπησε δὲ Ἀρκάδιος ὁ βασιλεὺς τῷ, 14.
 χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας, καὶ ἐβασίλευσε μὲν τὴν πατρὸς αὐτοῦ Θεοδο-
 σίῃ τὴν μεγάλην χρόνους, 12. καὶ ὡσανὺ ἀπέθανεν ὁ Πατὴρ τῆς, ἐβασίλευσε μό-
 νος χρόνους, 14. καὶ ἀφῆκε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ Θεοδοσίον τὸν Μικρὸν χρόνων ὀκτώ,
 καὶ ἐπίφη ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλων, καὶ πρὶν νὰ ἀποθανῇ, αἰνυό-
 ρησε Βασιλέα αὐτὸν τὸν Υἱὸν τῆς Θεοδοσίου τὸν Μικρὸν.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ.

Μετὰ τῶν ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Θεοδοσίος ὁ Μικρὸς. ὁμοίως ζών-
 τός τῆς ὁ Ἀρκάδιος, ἐφοβήθη μήπως καὶ ἐπιβεβούλῃ τινὰς αὐτὸν τὸν Υἱὸν
 τῆς Θεοδοσίου, διὰ τὸ νὰ ἦεν μικρὸν παιδί, καὶ ἀφῆκεν εἰς τὴν δια-
 θήκῃ αὐτοῦ Ἐπίσκοπον καὶ Δεφύσορα τῶν Παιδῶν, Ἰσδιγέρδην τὸν Βασι-
 λέα Περσῶν, ὅτι εἶχε πολλὴν ἀγάπην εἰς αὐτόν. ὁ δὲ Ἰσδιγέρδης, ὡς
 ἤκουσε τῆτο, ἐχάρη χαρὰν μεγάλην, καὶ εἶχε περισσοτέραν ἀγάπην εἰς
 τὸν Θεοδοσίον, παρὰ εἰς τὸν Πατέρα του τὸν Ἀρκάδιον, καὶ ἐν τῷ ἅμα
 ἀπέστειλεν ἀπὸ τῆς Περσίας εἰς τὴν Χριστιανικώτατον ἀνδρῶν Δαυμασόντε
 καὶ σοφώτατον, Ἀντίοχον ὀνόματι, Παιδαγωγὸν, καὶ Ἐπίσκοπον Θεοδοσίῃ
 τοῦ βασιλέως, καὶ ἔγραψεν ὁ Ἰσδιγέρδης πρὸς τοὺς Ἀρχοντας τοῦ Ῥω-
 μαίων, ὅτι ὁ Ἀρκάδιος ἀφῆκεν εἰς τὸν Υἱὸν αὐτοῦ Ἐπίσκοπον καὶ Δεφύ-
 σορα ἐμὲ, καθὼς δηλοῖ ἡ διαθήκη αὐτοῦ, διὰ τῆτο ἀπέστειλα αὐτόνδε ἀν-
 δρῶν ἐδικόν μου εἰς τὸν τόπον τῆς, νὰ δέξηται νὰ ἐπιτηρῇ καὶ νὰ φυ-
 λάτῃ τὸ Παιδί αὐτὸ ἐμὲ, καὶ βλέπετε ὅλοι καλὰ νὰ μὴ ἐπιβεβούλῃ
 τινὰς τὸν Βασιλέα σας, καὶ ποροξενήσῃ μέγαν πόλεμον καὶ μάχην ἀκατά-
 λυτον καταπαύσας. Ἐλθὼν ὁ Ἀντίοχος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν,
 ἐγένε κατὰσσις καὶ εἰρήνη μεγάλη μέσον Περσῶν καὶ Ῥωμαίων, μάλιστα
 καὶ ὁ Ἀντίοχος ἔγραφε πολλὰ εἰς τὸν Ἰσδιγέρδην διὰ τῆς Χριστιανῆς ἀγα-
 θῆς, καὶ ὅπως ἐπλατυώθῃ ὁ Χριστιανισμὸς εἰς τὴν Περσίαν. Ἡ Πελχε-
 ρία δὲ ἡ Ἀδελφὴ τῆς Βασιλέως ἦτον χρόνων, 19. νέα ὁμορφώτατη, καὶ
 σωετὴ, καὶ φρονιμώτατη, καὶ ἐκυβέρνα τὴν Βασιλείαν καλῶς καὶ ἐπιμε-
 λῶς, καὶ ταῖς ἀδελφὰς αὐτῆς ἐβάλεν εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Παρθένου.
 ἐπαίδευσεν δὲ αὐτὸν τὸν Ἀδελφόν τῆς Θεοδοσίου ὡς σοφωτάτῃ καὶ θεῖον νῦν
 ἔχουσα, καὶ κατέστησεν αὐτὸν ἵνα φοβῆται τὸν Θεὸν δισεβῶς καὶ θεοφιλῶς
 καὶ ἔχῃ μόνον τῆτο, ἀμὴ καὶ εἰς ὁμιλίαν, καὶ εἰς περπάτημα, καὶ εἰς σο-
 λὴν, καὶ εἰς ῥάπεζαν, καὶ εἰς σάσιν, καὶ εἰς καθέδραν. Ἐκτίσεν δὲ αὐτῇ
 ἡ Πελχερεία Μοναστήρια πολλὰ, καὶ Ναὺς μεγάλας καὶ θαυμασίους, καὶ
 πτωχοτροφεία καὶ Ξενῶνας, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὰ πλεον πολὺν καὶ κτή-
 ματα βασιλικά, διὰ ἀνάπαυσιν Μοναχῶν καὶ πτωχῶν καὶ ξένων καὶ δεο-
 μένων. Τῷ δὲ, 2. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας, Ἀττικὸς ὁ Πατριάρχης
 Κωνσταντινουπόλεως ἐδίδαξεν εἰς τὸν Ἑβραῖον ἀδελφὴν παράλυτον, ὅπως ἴδεν εἶ-
 χε κανεὶν μέλος υἱῆς, καὶ ἐβάπτισεν αὐτόν, καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐβαπτίζε-
 ται, ἵσταντο,

πο, ἔγινεν ὑγιής ὥσων νὰ μὴν ἤθελεν ἀθηνῆσθαι ποτέ. Τῷ δὲ, 3. χρό-
 νῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας ἐσφάγισαν εἰς τὰς Γαλλίας, ἦγεν εἰς τὰ Ἑσπε-
 ρία μέρη, Ἰεβριανὸς, καὶ Σεβαστιανὸς, ἀνδρωποὶ ἐνδοξότατοι, καὶ ὑπῆγαν
 τὰς κεφαλὰς αὐτῶν εἰς τὴν Ῥώμην, εἶτα εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐσφάγισαν
 Σαλούστιος, καὶ Ἡρακλειανὸς, ἀνδρες λαμπρότατοι. καὶ ὁ Ἀλαρίχος ὁ
 Γότθος, ὁ Ἀφρὴνης τῶν Βαρδήλων, ἐπῆρε τὴν Ῥώμην, ὅπου ἦτον εἰς
 ὄλον τὸν Κόσμον περιβόητος, Μηνὶ Αὐγούστῳ, 29. ἔτος ἀπὸ κτίσεως
 Κόσμου 5865. ὁ δὲ Βασιλεὺς Ὀνώριος ἦτον εἰς τὴν Ῥαβένναν, καὶ ὡς
 τὸ ἤκουσεν, ἔπεσεν εἰς μεγάλην πικρίαν καὶ ὑδρωπικίαν καὶ ἀπέθανεν.
 Ὡς τὸ ἔμαθαν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, ἐλυπήθησαν πολλὰ· ἐσείετο
 δὲ πᾶσα ἡ Πόλις ἡμέρας, 6. Τῷ δὲ, 5. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας
 ἔκαμαν οἱ Ἑβραῖοι ἐπιβελῶν καὶ τῶν Χριστιανῶν εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν,
 καὶ εἶπαν ἀνάμεσόν τους, νὰ φορέσῃ κατ' ἑνὸς ἀπ' αὐτῶν εἰς τὸ χεῖρ τῆς
 δακτυλίδι φοινικένιον, ἦγεν ἀπὸ φοινίκι, καὶ ἀρματώθησαν τὴν νύκτα,
 καὶ δὴνῃσαν φωνάζοντας, καὶ κρίζοντας, ὅτι καίεται ἡ Ἐκκλησία. Ὡς
 τὸ ἤκουσαν οἱ Χριστιανοί, ἔβρεχαν διὰ νὰ σβύσῃ τὴν φωτίαν ἀπὸ τῆς
 Ἐκκλησίας, ὅτι ἐπίσδυσαν ἐν ἀληθείᾳ νὰ καίεται, καὶ οἱ Ἑβραῖοι τὰς
 ἐσφάζαν εἰς τὴν σφάταν. Ὡς δὲ ἐγνώρισαν οἱ Χριστιανοὶ αὐτὴν τὴν
 ἐπιβελῶν τῶν ἀσεβεσάτων Ἑβραίων, πολλὰς κατέσφαξαν, καὶ τὰς ἄλλας
 ἐξώρισαν, καὶ τὰ πράγματα αὐτῶν ἔκαμαν ἀφεντικά καὶ ἐπέλησαν. Ὁ δὲ
 φύλαξ τῆς βασιλείας Ἀντίοχος ὁ Πέρσης ἀπέθανε, καὶ ἔγινεν ἡ Περ-
 ρία Κυρία εἰς ὅλην τὴν βασιλείαν. τῷ αὐτῷ χρόνῳ πολλοὶ εἰς τὴν Περ-
 σίαν Χριστιανοὶ ὑπὸ τῶν Μάγων ἐμαρτύρησαν. Τῷ δὲ, 7. χρόνῳ τῆς αὐ-
 τῆς βασιλείας, εἰς τὸν κάμπον τοῦ Ἰμμου, ἐπίασαν οἱ Ἑβραῖοι παιδὶ
 Χριστιανόν, καὶ ὡς παίζοντες τὸν Σταυρόν καὶ τὸν Χριστόν, ἐκρέμασαν τὸ
 Παιδίον εἰς τὸ ξύλον, καὶ ἐκάρφωσαν αὐτό, καὶ ἄλλα πολλὰ βάσανα ἔκα-
 μαν εἰς αὐτό, καὶ ἀπέθανεν. Ὡς δὲ ἔμαθε τῆτο ὁ βασιλεὺς, ἔκαμε τῆ-
 πορέπυσαν ἐκδίκησιν εἰς τὰς Ἑβραίας, καὶ ἀπεκεφάλισε πολλὰς ἐξ αὐ-
 τῶν. Τῆτον τὸν χρόνον ἀπέθανε Λεόντιος ὁ Φιλόσοφος εἰς τὰς Ἀθῶνας,
 ὁ ὁποῖος εἶχεν υἱὸς τρεῖς, καὶ μίαν θυγατέρα, καὶ εἰς τὸν θάνατόν του
 ἔγραψε διαθήκην καὶ εἶπεν· ὅτι ὅλα μὲν τὰ πράγματα, εἴτι καὶ ἐὰν ἔχω,
 τὰ ἀφίγω εἰς τὰς υἱάς μου, τῇ δὲ Ἀθηναίδι τῇ ποθεινοτάτῃ, καὶ γλυκυν
 πάτῃ μου θυγατρὶ, θέλω δοθῆναι νομίσματα ἑκατὸν, καὶ σώζει τὴν ἡ
 καλή της τύχη, ἡ ὁποῖα εἶναι λαμπρὰ καὶ δὴ τυχεράτη. Ἀφ' ἧς δὲ ἀπέ-
 θανεν ἔπος ὁ Λεόντιος ὁ πατὴρ αὐτῶν, εἰδὲ ἐκεῖνα τὰ ἑκατὸν νομίσματα
 δεῦν ἤθελεν οἱ ἀδελφοὶ αὐτῆς νὰ τῆς τὰ δώσῃν, καὶ ἀπὸ τῆς λύπης της
 ἤλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν ἀπὸ τὰς Ἀθῶνας, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν
 Περλχερίαν τὴν Ἀδελφίαν τῆς βασιλείας, ἐγκαλῶσα τοὺς ἀδελφούς αὐτῆς,
 διὰ τὸ νὰ τὴν ἀδικῶσαν. ἡ δὲ Περλχερία εἶδε τὴν δὴμορφίαν αὐτῆς, καὶ
 τὴν σεμνότητα καὶ φρογισμότητα, καὶ ἠρώτησεν αὐτὴν ἐὰν εἶναι παρθέ-
 ρος. Ὡς ἔμαθε περὶ τῆς παρθενίας αὐτῆς, ἔστειλεν αὐτὴν εἰς τὸν
 Πατριάρχην, καὶ ἐβάπτισεν αὐτὴν, διότι ἦτον Ἑλληνίδα, καὶ ἔβαλε τὸ
 ὀνομά της Εὐδοκία, καὶ ἔτω τὴν ἔδωκε γυναῖκα νόμιμον τοῦ Βασιλέως

τῇ Ἀδελφῇ τῆς, διὰ συνεργείας Παυλίνης, Μαγίστρας, τὴν ἀξίαν, ὁ ὅποιος ἦτον οἰκειακὸς τοῦ Βασιλέως. ἡ δὲ Ἀθηναΐδα, ἡ Εὐδοκία, καὶ τὸν λόγον τῇ πατρὸς τῆς, ὅπως εἶπεν ὅτι σώζειται ἡ τύχη τῆς, ἐγένε Βασίλισσα τῆς Οἰκουμενῆς.

Τούτων τὸν χρόνον Ἀττικὸς ὁ Πατριάρχης ἐσυνάξατο ὅλους, ὅπου ἦσαν σκανδαλισμοὶ καὶ βεβαρημένοι διὰ τὴν ἑξορίαν τοῦ Χρυσοστόμου, καὶ δὲν ὑπήγσαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐδίδαξαν αὐτοὺς καὶ ἐπαρηγόρησε, καὶ ἔβαλεν ὅλους τὰς Ἱερεῖς καὶ ἔγραψαν τὸ ὄνομα τῆς Χρυσόμας εἰς τὰ κοντάκιά των νὰ τὸν μνημονεύειν, καὶ ἔπως ἐγένετο εἰρήνῃ μεγάλη. ὁ δὲ Πατριάρχης Ἀττικὸς ἀπέθανε, καὶ ἐχειροτονήθη Σισίνιος. τῷ δὲ, 17. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας ἀπέθανεν Ἰσδιγέρδης ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας, καὶ ἐγένετο ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Οὐάρης βασιλεὺς, καὶ ἐσεύλετο εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἰς Θεοδόσιον τὸν βασιλέα, διὰ τινὰς Πέρσας ἀνθρώπους ἐδικές τε, ὅπως ἐλγῆκαν ἀπὸ τῆς Περσίας καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. ὁ δὲ Θεοδόσιος δὲν ἠθέλησε νὰ τοὺς δώσῃ, καὶ ἔπως κατελύθη ἡ ἀγάπη τῆς Ῥωμαίων μετὰ τῆς Περσῶν, καὶ ἐσεύλετο ἐν τῇ ᾧμα ὁ Θεοδόσιος κατὰ τῆς Περσῶν Ἀρδαβέριον τὸν στρατηγὸν μὲ φασάτα πολλὰ, ὁ δὲ Οὐάρης ἐστεύλετο Ἀρσεφον τὸν Στρατηγὸν αὐτῷ μετὰ δυνάμεως πολλῆς, καὶ εἶχε καὶ βοηθὸς Σαρακηνὸς μυριάδας πολλὰς. ὁ δὲ Ἀρδαβέριος ὑπῆγεν εἰς τὴν γῆν τῆς Περσῶν, καὶ ἐφθάσε σιμὰ εἰς τὴν Εὐφράτιν ποταμὸν, καὶ ὡς ἐσίμωσαν τὰ δύο φασάτα, ἔβαλεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν καρδίαν τῆς Περσῶν φόβον μέγαν, καὶ ἐφόβητο, καὶ ἐπεφταν μέσα εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἐπνίγοντο. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἔβρεχαν καὶ ἐφόρον τὰς Πέρσας, καὶ ἐπῆραν τὰ ἄρματα αὐτῶν, καὶ τὸν πλῆτον καὶ τὰ φλάμπαρα, καὶ ἐνίκησαν οἱ Ῥωμαῖοι τὰς Πέρσας νικῶν μεγάλῃ. Τῷ δὲ, 19. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας, ἐρέθησαν τὰ λείψανα τῆς Προφῆτις Ζαχαρίας εἰς ὅνα Χωεῖον, σιμὰ εἰς τὴν Ἐλευθερόπολιν, ὁμοίως ἐρέθησαν καὶ τὰ λείψανα τῆς Ἀγίας Στεφανίας τοῦ Πρωτομάρτυρος εἰς Χωεῖον, λεγόμενον Καταπερμαγάλον· ἐκεῖ ἔθαψεν αὐτὸν Γαμαλιήλ. Τότε ἐδόθη ἐν πρώτοις νὰ ἐορτάζεται ἡ μνήμη τοῦ Θεοῦ Χρυσοστόμου. Τῷ δὲ, 20. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας, εἶπεν ἡ Παλχερεία πρὸς τὸν Βασιλέα τὸν Ἀδελφόν τῆς, καὶ ἐστείλε χρυσίον πολὺ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα τῷ Πατριάρχῃ, εἰς διατροφὴν καὶ κυβέρνησιν ὀρφανῶν, καὶ πτωχῶν, καὶ ξένων, καὶ ἐκείνων ὅπως εἶχαν χρεῖαν. ἐστείλε δὲ καὶ Σταυρὸν χρυσὸν μὲ μαργαριτάρια καὶ λίθους τιμίους, διὰ νὰ τὸν βάλῃ ἀπάνω εἰς τὸν Κρανίον πόπον, ὅπως ἐσαυρώθῃ ὁ Χριστός, καὶ ἔπειτα ἔλαβεν ὁ Πατριάρχης, καὶ ἔκαμε καθὼς τῷ ἐμβύυσεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐστείλε τὸν Πατριάρχην, ἀντὶ τῆς δώρων ὅπως ἐπεμψε, τὴν δεξιὰν χεῖρα Στεφανίας τοῦ Πρωτομάρτυρος, καὶ ἄλλα τινά. Ὄταν ἐφθασεν εἰς τὴν Χαλκηδόνα ἡ ἁγία χεὶρ, εἶδεν ἡ μακαρία Παλχερεία εἰς τὸν ὕπνον τῆς τῆς νύκτα ἐκείνῃ τὸν Ἁγίον Στέφανον καὶ λέγει τῆς· ἰδὲ ἡ προσώχη σὲ εἰσηκέσθῃ, καὶ τὸ ζήτημά σου ἐγίνη, καὶ οὕτω τὸ πουργόν, ὡς ἂν ἐσηκώθῃ ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ἐπῆρε τὸν Βασιλέα τὸν Ἀδελφόν τῆς καὶ τὸν Πατριάρχην, καὶ ὅλον τὸν Κλήρον,

ρον, καὶ ὁλῶ τὴν Σύγκλητον τῆς ἐνδοξοτάτης Ἀρχόντων, καὶ ἐγῆκαν με-
τὰ πάσης δόλαβείας, καὶ ὑπνώτισαν τὸ Ἅγιον Λείψανον, καὶ τοὶ ὑπῆγαν
εἰς τὸ Παλάτι φάλλοντες. Τότε ἐκτίσαν τὴν Ἐκκλησίαν λαμπρὰ καὶ με-
γάλῃ, καὶ ἔβαλαν ἐκεῖ τὸ Ἅγιον Λείψανον αὐτοῦ. Τῷ δὲ, 21. χρόνῳ
τῆς αὐτῆς βασιλείας ἐκινήθη Θεοδόσιος ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ τῆς πολλῆς αὐ-
τῆς ἀγαθότητος καὶ φιλανθρωπίας, διὰ δεήσεως τῆς Χριστιανῶν, ὅπως ἦσαν
εἰς τὴν Περσίαν, καὶ ἠγάπησε τὴν ἀγάπην, καὶ ἔστειλεν Ἀποκρυσια-
εῖς, καὶ ἔκαμαν ἀγάπην σπερεὰν, καὶ ἔως ἐπαυσεν ὁ διωγμὸς, ὅπου
ἔκαμαν οἱ Πέρσαι εἰς τὰς διωγμένους Χριστιανούς. Τῷ δὲ, 22. χρόνῳ τῆς
αὐτῆς βασιλείας ἀπέθανε Σισίνιος ὁ Πατριάρχης. τῷ δὲ, 23. χρόνῳ ἐ-
χειροτονήθη αὐτὸς αὐτοῦ, Νεσόριος ἀπὸ τῆς Ἀντιόχειαν, καὶ ἐν τῷ ἅμα
ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον, καὶ ἔδειξε τὴν ἀσέβειαν καὶ τὴν ἀπιστίαν τῆς ψυ-
χῆς του, ὅτι ἦτον βλάσφημος καὶ Αἵρετικός. ἔκαμε δὲ λόγον περὶ πί-
στεως, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῷ Συγκλήτῳ αὐτῆς διὰ τὰ τὸν παρρησιάσῃ εἰς τὸν
Λαόν. ἐβλάσφημε δὲ ὁ ἀσεβὴς καὶ παρμύιαρος, λέγωντας, ὅτι νὰ μὴ
λέγῃ τις τὴν Μαρίαν Θεοτόκον, ὅτι ἡ Μαρία ἦτον ἄνθρωπος, καὶ
Θεὸς νὰ γεννηθῇ ἀπὸ ἀνθρώπου ἦτον ἀδιύατον, καὶ ἐβιάζετο νὰ σπερεώ-
σῃ τὸν τὸν λόγον. ὁ δὲ Λαὸς, ὡς ἤκουσαν τὴν τοιαύτην βλασφημίαν,
ἐταράχθησαν πολλὰ, καὶ μιὰ Κυριακὴ εἶπεν ὁ Νεσόριος τοῦ Πρόκλου
νὰ διδάξῃ, καὶ ἔως ἄρχισεν ὁμιλίαν εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον μεγὰ-
λη τῇ φωνῇ, „Παρθενικὴ πανήγυρις σήμερον Ἀδελφοί“ καὶ τὰ ἐξῆς. τῷ
τε ἐμίσησαν ὅλοι τὸν Νεσόριον διὰ τὴν ἀλαζονείαν καὶ κακοπιστίαν αὐτῆς
εἶχε δὲ ὁ ἀσεβὴς Νεσόριος ὅμοιον εἰς τὴν αὐτοῦ γνώμην ὥς ἱερεῖα,
Ἀναστάσιον οἰόμενι ἀπὸ τῆς Ἀντιόχειαν, ὁ ὁποῖος εἰς τὰς Ἐκκλησίας
ἐβλάσφημε τὴν Ἀειπάρθενον Θεοτόκον, καὶ ἔκαμε μεγάλας παραχὰς καὶ
συγχύσεις εἰς τὸν ἀσεβὴ Λαόν εἰς πάντι πόσον. Τῷ τῷ χρόνῳ ἐγένετο
τὸ φοβερὸν καὶ παράδοξον μέγα θαῦμα τῆς Ἀγίας ἐπὶ Παίδων τῆς ἐν
Ἐφέσῳ, Μαξιμιανῆς, Ἰαμβλίχης, Μαρτινιανῆς, Διονυσίας, Ἀντωνίνης, Ἐ-
ξακτωδιανῆς, καὶ Κωνσταντίνης.

Θαῦμα,
τῆς ἐπὶ τῇ
Παίδων
τῆς ἐν
Ἐφέσῳ.

Ταῦτα οἱ Ἅγιοι ἦσαν εἰς τὸν καιρὸν Δεκίου Βασιλέως Ῥώμης, καὶ
εἴτι πράγματα εἶχαν τὰ ἐμοίρασεν εἰς τοὺς πτωχοὺς διὰ ὄνομα τοῦ
Χριστοῦ, καὶ διὰ τὸ νὰ ἔκαμινεν ὁ Δέκιος πολλὰς τιμωρίας καὶ βάσανα
εἰς τοὺς Χριστιανούς, ὑπῆγαν εἰς ὥς ἀπὸ τῆς ἀπῆλαιον καὶ οἱ ἐπὶ ὁμοῦ καὶ
ἐκρύβησαν, καὶ ἐδεήθησαν τοῦ Θεοῦ νὰ πάρῃ τὰς ψυχὰς αὐτῶν, διὰ
τὰ μὴ παραδοθῶν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀσεβεστάτου Δεκίου· ὁ δὲ Θεός,
ὅπου κἀμινε τὰ θελήματα ἐκείνων ὅπου τὸν φοβουῖται, εἰσήκουσε τὴν
προσευχὴν αὐτῶν, καὶ ἔλαβε τὰς ψυχὰς αὐτῶν, καὶ ἔμειναν τὰ κορ-
μιά ἀπεθαμμένια εἰς τὸ ἀπὸ τῆς ἀπῆλαιον. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἦλθεν εἰς τὴν Ἐφε-
σον, καὶ ἐζήτησε τίς διὰ τὰ προσκυνησούν τὰ εἰδωλα, διότι παρέδω-
καν αὐτὸς προηγουμένως ὅτι εἶναι Χριστιανοί. Ὡς ἤκουσαν τινὲς ὅτι γυροῦσι
αὐτοὺς ὁ Βασιλεὺς, εἶπαν πρὸς αὐτὸν ὅτι ἀπέθαναν, καὶ εἶναι εἰς ὥς ἀπὸ
τῆς ἀπῆλαιον, ἀπεθαμμένοι, καὶ ἔως ἔστειλεν ὁ Βασιλεὺς καὶ εἶδαν αὐτοὺς,
καὶ ἐσφάλισαν τὰ κορμιά αὐτῶν, καὶ οὕτως ἀπέρασαν, 370. χρόνοι. Εἰς
τὰς

τῆς 23. χρόνος τῆς Βασιλείας Θεοδοσίου ἐσήκωσαν τινὲς μὴ φοβούμενοι
τὸν Θεὸν Αἵρεσιν, ὅτι δὲ εἶναι Ἀνάσασις, ἡ γοῦν δὲ ἀνασκάπτει οἱ
ἀνθρώποι. ὁ δὲ ἀσεβέστατος Βασιλεὺς ἔβλεπε τὴν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν
ὅπως ἐσυγχύζετο πολλὰ καὶ ἐταράσσεται, διότι πολλοὶ τῶν Ἐπισκόπων ἔ-
πεσαν εἰς αὐτὴν τὴν Αἵρεσιν, καὶ ἦτον εἰς μεγάλῃ λύπῃ τί νὰ κά-
μῃ. ὅμως ἔπεσαν εἰς προσβολὴν παρακαλῶν τὸν Θεὸν μετὰ δακρύων,
ὅπως φανερώσῃ τὸ. ὁ δὲ Θεός, ἰδὼν τὰ ψυχικὰ δάκρυα αὐτῶν, εἰσή-
κασε τὴν δέησίν τε, καὶ ὠκονόμησε τοιαύτην οἰκονομίαν, νὰ φανερώσῃ εἰς
ὅλους τὰς Χριστιανὰς ὅτι εἶναι βέβαια Ἀνάσασις νεκρῶν, καὶ ἐκεῖνος ὅπου
ᾤειξε τὸ βουλὸν ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτον τὸ σπήλαιον, ὅπου ἦσαν οἱ
ἑπτὰ Παῖδες ἀπεθαμμένοι, ἠθέλησε νὰ κάμῃ μανδραν διὰ τὰ πόρτα
αὐτοῦ, ὅτι ἦτον ποιμὴν, ἦτοι βοσκός, καὶ ἐκοπτε πέτραις ἀπὸ τὸ σπή-
λαιον, καὶ ὀρεσμῶ Θεῷ, ἀπὸ τὸν κτύπον τῶν πετρῶν ἐσηκώθησαν οἱ ἑ-
πτὰ Παῖδες ὅπως ἦσαν ἀπεθαμμένοι εἰς τὸ σπήλαιον. ἀφ' οὗ δὲ ἐσηκώ-
θησαν καὶ ἐκάθισαν, ὡμίλουν εἰς τὰ ἄλλα, ὡσανὺ νὰ ἦθελαν πέσῃ νὰ
κοιμηθῶν τὴν ἐφσινὴν ἡμέραν. διότι ἀπὸ τὰ ῥέχα ὅπως ἐφορῶσαν τί-
ποτε δὲν ἐχάλασεν, ὡς τὸ θαύματος, εἰδὲ καὶ ἀπὸ ταῖς κλωσαῖς, ὅπως
ἦσαν ῥαμμένα, ἐκόπη κομμάτι, πόσους χρόνους ὅπως ἦσαν ἀπεθαμμένοι
καὶ κατὰκοιτοί ἀπάνω εἰς τὴν ὑψότητα τῆς γῆς, καὶ ἐκεῖ ὅπως ὠμίλουν,
πρεσβυτέρως ἔλεγον διὰ τὸν Δέκιον, πῶς ζητεῖ αὐτὲς νὰ τὰς τιμωρήσῃ.
ὁ δὲ Μαξιμιανός, ὁ εἰς ἀπὸ τὰς ἑπτὰ, εἶπε πρὸς τὰς ἄλλας· αὐτὴν εἶ-
ναι Ἀδελφοί, καὶ μᾶς πιάσεν, νὰ σαματήσωμεν ἀνδρειωμένα διὰ ὄνομα
τῶ Χριστοῦ, νὰ μὴν παραδώσωμεν τὴν δούλειαν τῆς ψυχῆς μας, καὶ νὰ
ἀρνηθῶμεν τὸν αἰώνιον Βασιλέα, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ὡ-
σανὺ εἶπε τέτοις τὰς λόγους, λέγει πρὸς τὸν Ἰάμβλιχον· ὕπαγε, Ἀδελφε
Ἰάμβλιχε, νὰ ἀγοράσῃς ψωμιά, καὶ ἔπαρε παῖδά, ὅτι ἐφές ἡφες ὀλί-
γα, καὶ εἰμεθὺν πεινασμένοι, καὶ εἰάν ἡμπορέσῃς μάθε τί βέλεται Δέ-
κιος ὁ Βασιλεὺς διὰ ἡμᾶς. Ὁ Ἰάμβλιχος ὑπῆγεν εἰς τὸ Κάστρον διὰ
τὰ ψωμιά, καὶ ἐμπαίναντας εἰς τὴν πόρταν, εἶδε Σταυρὸν ἐκεῖ εἰς τὴν
πόρταν καὶ ἐθαύμασε. διότι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἀσεβεστάτου Δεκίου, οὔτε
Σταυρὸν ἔβλεπες, ἢτε Εἰκόνα, ἢτε ἄλλο σημάδι τῶν Χριστιανῶν, καὶ τοῦ-
τος δὲν εἶδε μόνον εἰς τὴν πόρταν τὸν Σταυρὸν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλους τό-
πους, καὶ τὰ κτίσματα ἄλλης γενεᾶς κτισμένα, καὶ τὰς ἀνθρώπους ἐνδυ-
μένους ἄλλα φορέματα ἀπὸ τῶ καιρῶ ἐκεῖνο, καὶ τὸ ἔφωκ ὅτι ὄνειρον βλέ-
πει. Ὡς ὑπῆγεν εἰς τὸ ψωμοπουλεῖον, ἐπῆρε τὰ ψωμιά, καὶ ἔδωκε
τὰ ἀργύρια, καὶ ἐγύρισε μετὰ σκεδῆς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ εἶ-
δε τὸν ψωμοπώλιν καὶ ἔδειχνε τὰ ἀργύρια πρὸς τὰς σωξόφους αὐτοῦ, καὶ
πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους, ὅπως δῖρέθισαν ἐκεῖ, καὶ ἔπως ἐπρόσκεινεν. Ὡς
δὲ εἶδαν τὰτα τὰ ἀργύρια καὶ ἦσαν Δεκίος τὸ Βασιλέως, γεγραμμένον τὸ
ὄνομα αὐτοῦ, καὶ ἡ εἰκόνα αὐτοῦ εἰς αὐτὰ, εἶπαν ὅτι τέτοιος ὁ ἀνθρώπος,
ὅπως τὰ ἡφες ἐδῶ, φανερόν εἶναι ὅτι πῦρ βίον χωσμένον. Ὁ δὲ Ἰάμ-
βλιχος, ὡς ἡκασεν ἔπος, ἐφοβήθη καὶ παῖδά, καὶ δὲν ἡμπορέσε νὰ ὁμι-
λήσῃ, ὅτι ἐλόγιασε πῶς τὸν ἐγνώρισαν, καὶ θέλουσι τὸν παραδώσει εἰς
ταῖς

τὰς χεῖρας Δεκίῃ τῇ Βασιλέῳς νὰ τὸν θανατώσῃ, διότι εἶδαν τὴν εἰκόνα
 τῆς Δεκίου εἰς τὰ ἀργύρια, καὶ ἔδραμαν καὶ ἔπιασαν αὐτὸν καὶ ἐκράτην.
 ὡς ἐπέρασεν ὀλίγη ὥρα, ἀνοιξε τὸ σῶμα τῷ καὶ εἶπε πρὸς τὸν φωμοπώ-
 λην καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους· παρακαλῶ τὴν αὐθουτίαν σας, ἐπειδὴ τὸ
 ἀργύριον ἔχετε εἰς τὰ χεῖρά σας, ἐπάρετε καὶ τὰ φαρμῖα, καὶ ἀφῆτέ με
 νὰ ὑπαγῶ. Τοῦτοι ἀπεκρίθησαν, δείξέ μας τὸν βίον ὅπου νῦρες, καὶ
 νὰ μᾶς κάμῃς συνθήκας εἰς αὐτὸν νὰ τὸν μοιράσωμεν, εἰδὲ, σὲ θέλο-
 μεν παραδώσει εἰς τὴν Ἀφροδίαν, νὰ σὲ θανατώσῃ· καὶ λέγοντες τὸν
 λόγον, ἔσωσαν καὶ οἱ ὑπὲρ τὰς οἱ αὐθουτικοὶ, καὶ ἐπῆραν αὐτὸν καὶ ἔβα-
 λαν εἰς τὸν λαιμόν τε ἀλυσίδα, καὶ ἔσυρναν αὐτὸν μέσα ἀπὸ τὸν φόρον,
 καὶ τὸν ἤφεραν εἰς τὸν Ἀνθύπατον, ὅπου ἦτον Ἀφροδίτης τῆς Ἐφέσου, καὶ
 καθὼς τὸν ἤφεραν, ἀρχισε νὰ ἐξετάζῃ αὐτὸν, καὶ λέγει του· εἰπέ μοι,
 Νεῦτζικέ μου, πῶς τὸν νῦρες τὸν βίον, καὶ εἰς ποῖον τόπον, καὶ πόσος
 εἶναι; Τοῦτος τοῦ ἀπεκρίθη, ὅτι βίον ἐγὼ ποτὲ δὲν νῦρα, ἀμὴ τοῦτα
 τὰ ἀργύρια, ὅπῃ βασιλεύω διὰ φόβον μου, τὰ ἔχω ἀπὸ τῆς γονείσ μου,
 καὶ τοῦτο τὸ ἐναντίον ὅπου ἦλθεν εἰς ἐμέ, δὲν ἠξόλω τὸ τί εἶναι. Ὁ
 Ἀνθύπατος τῷ λέγει· ἀπὸ ποῖον τόπον εἶσαι; καὶ ἀπεκρίθη, ὅτι ἀπ' ἐ-
 δῶ εἶμαι, ἐὰν εἶναι τοῦτη ἡ Ἐφεσος. Ὁ Ἀνθύπατος τοῦ ἀπεκρίθη·
 ποῖοι εἶναι οἱ γονεῖς σε; ἃς ἔλθεν ὁμοῦ εἰς ἡμᾶς νὰ μάθωμεν τὴν
 ἀλήθειαν, νὰ σὲ πισύσωμεν. Ὁ δὲ Ἰάμβλιχος, ὡσαύτῃ ἤκουσε τοὺς λό-
 γους τοῦ Ἀνθυπάτου εἶπεν αὐτῷ· ὁ δεῖνας εἶναι ὁ Πατήρ μου, καὶ ἡ
 δεῖνα ἡ Μητήρ μου, καὶ ὁ δεῖνας ὁ Πάππος μου. Ὁ Ἀνθύπατος λέγει·
 ἔσῃ ὀνόματα εἶναι αὐτὰ καὶ ἀνυπόστατα, ὅπου δὲν τὰ ἠκούσαμεν ποτέ
 μας εἰς τὸν τόπον τοῦτον. Ὁ Ἰάμβλιχος εἶπεν· ἐγὼ τὴν ἀλήθειαν λέ-
 γω, καὶ σὺ δὲν με πισύεις; ἄλλο δὲν ἠξόλω νὰ εἰπῶ. Ὁ δὲ Ἀνθύ-
 πατος, ὡς ἤκουσεν, ἐθυμώθη πολλὰ καὶ λέγει τῷ· ἀσεβέσατε, τὸ ἀργύ-
 ριον, ὅπῃ ἔχεις, μαρτυρεῖ καὶ βοᾷ ὅτι εἶναι περὶ ἀπὸ 32. χρό-
 νος κομμένον εἰς τὸν καιρὸν Δεκίῃ τῇ βασιλέῳς, καὶ ἐσὺ εἶσαι νέος, ὅπῃ
 δὲν φθάσεις ἀκόμη εἰς 30. χρόνος, καὶ τεχνόεσαι μὲ τὰ φάρμακα καὶ ἄ-
 τυχὰ σε λόγια νὰ μᾶς γελάσῃς; Τότε ὁ Ἰάμβλιχος ἔπεσεν εἰς τὰ πο-
 δάκια τῇ Ἀνθυπάτῃ, καὶ τὸν ἐπαρακάλει λέγωντας, ὅτι ὁ Δέκιος ὁ Βα-
 σιλῆς, ὅπῃ δέσκεται εἰς τὸν τόπον τῆτον, ποῦ νὰ καθεύδεται; Ὁ δὲ
 Ἀνθύπατος τῷ λέγει· εἰς τίνας τῶν χρόνων Δέκιος δὲν εἶναι, ἀμὴ πολ-
 λὰς χρόνος ἔχει ὅπῃ ἦτον. Ὁ Ἰάμβλιχος λέγει· Ἀφροδίτη μου, διὰ τοῦτο
 θαυμάζομαι καὶ ἀπορῶ, ἀμὴ ἐλάτῃ μετ' ἐμοῦ εἰς τὸ σπήλαιον, νὰ σᾶς
 δείξω καὶ τὰς συνθήκας μου, καὶ ἐλπίζω ὅτι διὰ τὰ λόγια, ὅπῃ θέλεις ἀ-
 κέσει ἀπ' αὐτῶν, νὰ πισύσῃς τὰ ὅσα σοῦ εἶπα· διότι ἐγὼ ἠξόλω βε-
 βαίως, ὅτι ἀπὸ τὸ πρόσωπον Δεκίου τοῦ βασιλέως ἐφύγαμεν, διὰ νὰ
 εἶναι φοβερός, καὶ ὅτε ἦλθα νὰ ἀγοράσω φαρμῖα, καὶ εἶδα τὸν Δέκιον
 ὅπῃ ἦλθε, καὶ ἐμπήκε μέσα εἰς τὸ Κάστρον τῆτο τῆς Ἐφέσεως. Ἐκεῖ ὅ-
 που ἔκαμνε τὴν ἐξετάσιν ὁ Ἀνθύπατος, ἔκραξε καὶ τὸν Ἐπίσκοπον,
 Μαρίνον ὀνόματι. ὁ δὲ Ἐπίσκοπος, ὡς ἤκουσε καταλεππῶς τῶν λόγων τῷ
 Ἰαμβλίχῃ, εἶπεν εἰς τὸν Ἀνθύπατον· κατανοῶ, ὅτι μέγατι καὶ θαυμα-

ζόν· εἶναι εἰς τέτλιω τέλι υπόθεσιν· ἀμὴν γὰρ ὑπᾶμεν ὁμῶς μετὰ τοῦτον τὸν
 νέον καὶ μετὰ τὸν Λαὸν γὰρ ἰδεῖμεν τοῦτο. Οὕτως ὑπῆγεν ὁ Ἰάμβλιχος με-
 τὰ τὰς Ἀρχιερέως, καὶ μετὰ τοῦ Ἀνθύπατος, καὶ μετὰ πάντος τοῦ Λαοῦ,
 καὶ ὡσανύ ἐσίμωσαν εἰς τὸ σπήλαιον, ἐμπῆκε πρῶτος ὁ Ἰάμβλιχος μέ-
 σα, καὶ μετὰ τῶτον ὁ Ἐπίσκοπος, καὶ ὁ Ἀνθύπατος, καὶ ὅλος ὁ Λαός.
 Τότε ἐγύρισεν ὁ Ἐπίσκοπος εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τοῦ σπηλαίου, καὶ εἶδε
 μνημεῖον βουλαμνόν μετὰ δύο βούλαις ἀργυραῖς, ὅπερ ἔβαλαν Ῥαφῆτος
 καὶ Θεοφόρος ὡς Χριστιανοί, τοὺς ὁποίους ἐσεῖλεν ὁ Δέκιος γὰρ ἀνοίξουσι
 τὸ σπήλαιον ὅπερ ἦτον φραμνόν, καὶ ἐκεῖ ἦσαν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν Ἀ-
 γίων ἑπτὰ παίδων γλυπτὰ εἰς μολύβι. ὡς εἶδαν τὸ μνημεῖον τῶν Ἀ-
 γίων, ἐθαύμασαν ὅ,τε Ἀρχιερεὺς καὶ ὁ Ἀνθύπατος καὶ ὁ Λαός,
 καὶ ἐμπῆκαν καὶ παραμέσα βαδύτερα εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ ἦσαν τοὺς
 Ἀγίους ἔξ Παίδας, καὶ ἔπεσαν εἰς τὰ ποδάγια αὐτῶν, καὶ τοὺς ἐρω-
 τοῦσαν, οἱ ὅποιοι τοὺς ἐξηγήθησαν, ὅτι ὁ Δέκιος τοὺς ἐζήτει διὰ γὰρ
 τοὺς τυραννίσῃ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καὶ πῶς ἐμπῆκαν μέσα εἰς
 τὸ σπήλαιον, καὶ πῶς ἐκοιμήθησαν, ὅλα τὰ εἶπαν καταλεπτῶς. Ὡς ἡ-
 κουσαν οὕτως, ἐδόξασαν τὸν Θεὸν τὸν ποιῶντα τοιαῦτα μεγάλα θαύ-
 ματα φοβερά. Τότε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ ὁ Ἀνθύπατος ἔκαμαν ἀνα-
 φορὰν εἰς τὸν βασιλέα Θεοδόσιον. Ὁ δὲ Βασιλεὺς, ὡς ἔμαθε τοῦτο τὸ
 ὑπερθαύμαστον, ἔλαβε μεγάλῃ χαρὰν ψυχικῶς καὶ σωματικῶς, καὶ
 ἐν τῷ ἅμα μετὰ σπεδῶ πολλῷ ἦλθεν εἰς τέλιω Ἐφεσον, καὶ ὑπῆγεν εἰς
 τὸ σπήλαιον, καὶ ἦρε τὰς Ἀγίας ἑπτὰ Παίδας, καὶ ἔπεσε μετὰ δακρύων
 εἰς τὰς πόδας αὐτῶν χαίρων, ὅτι εἰσήκασεν ὁ Θεὸς τέλιω προσόχῃ αὐ-
 τοῦ καὶ τέλιω δέησιν, διὰ τὸ γὰρ τῶν ἔδειξεν ὀφθαλμοφανῶς τέλιω Ἐξανάστα-
 σιν τῶν ἀπεθαμνόνων. ὁμιλῶντος δὲ τῶν Βασιλέως μετὰ τῶν Ἀγίων, καὶ
 τῶν Ἀρχιερέως καὶ τῶν Ἀρχόντων, εἰς ὀλίγῃ ὥραν ἀπέθαναν ἐμπροσθεν
 πάντων, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν αἱ ἅγαι ψυχαὶ αὐ-
 τῶν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἔδωκε χρυσάφι καὶ ἀσῆμι καὶ ῥέχα πολυτίμητα, καὶ
 ἔκαμαν ἑπτὰ κυβούρια διὰ γὰρ βάλῃ τὰ κορμιά τῶν Ἀγίων μέσα, καὶ
 τέλιω νύκτα ἐκεῖνῃ ἐφάνησαν τῶν Βασιλέως εἰς τὸν ὕπνον τῶν καὶ εἶπαν· ἀ-
 φες μας εἰς τέλιω γλῶ ἐκεῖ ὅπερ δεισκόμεθα τέλιω πρῶτῃ φοράν ἀπεθαμ-
 ννοί, ἀπὸ τέλιω ὁποῖαν ἐσηκώθηκαμεν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἔκαμε σύναξιν
 Ἐπισκόπων καὶ Ἀρχόντων, καὶ ἔβαλε τὰς Ἀγίας εἰς τέλιω γλῶ, καθὼς
 τῶν εἶπαν εἰς τὸ ὄραμα, καὶ ἔκαμεν αὐτῶν ἑορτικῶς μεγάλῃ, καὶ εἰς τοὺς
 πτωχεὺς ἔδωκε χρήματα πολλὰ, καὶ ἐχαροποίησεν ὅλον τὸν Λαὸν καὶ τοὺς
 ἐφιλοτίμησε, καὶ ἔδωκεν δὲ χαρισίαν καὶ δόξαν πάντες Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡ-
 μῶν τῷ ποιῶντι τοιαῦτα φοβερά καὶ ἐξαισία θαύματα.

Τῷ δὲ, 14. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, καὶ Κε-
 λεστίνου Πάπας Ῥώμης γράφει τῶν Νεσορείς γὰρ παύσῃ ἀπὸ τῶν πονηρῶν
 δογμάτων αὐτῶν, γὰρ γνήθ ὀρθόδοξος, εἰ δὲ μὴ, γὰρ εἶναι ὡς σῶας ἀπλῆς
 ἀνθρώπος. ὁ δὲ Νεσόρειος ἐγνώρισεν ἀπὸ τὰ γράμματα, ὅτι αὐτοὶ δο-
 σιωπῶσιν, καὶ ἔκαμε παντοίας τέχνας εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ ἔγραφε τῶν Κυ-
 ρίλλου ὅπως γὰρ σιωπήσῃ, ὅτι ἐνόμιζε πῶς θέλει φοβήσῃ τὸν Κύριλλον

τὰ βασιλικά γράμματα. Ὁ δὲ Κύριλλος, ὡς ἔλαβε τὰ βασιλικά γράμματα, δειὼν ζήλω κινήσεις, ἔγραψεν εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὰς Ἀδελφὰς αὐτοῦ περὶ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, καὶ περὶ τῆς ἀσεβείας τοῦ Νεστορείου, καὶ ἐξήκτισε τῷ βασιλεῶς ἵνα γρή Συνόδος Οἰκουμενικὴ νὰ ἐξετάσῃ κανονικῶς τὰ ὅσα ἔλεγον ὁ Ἐρισκατάρατος Νεστόριος. Ὁ δὲ Χρυσιανικώτατος Βασιλεὺς, ὡς εἶδε τὴν ἐπιστολὴν τῷ Ἀγιωτάτῃ Κυρίλλῃ, ἐκαστάλαβε τὰς βλασφημίας τῷ Ἐρισκατάρατῃ Νεστορείῃ, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἀπέστειλεν ὀρισμὸν, εἰς τὰς Πατριάρχας, καὶ εἰς τὰς Μητροπολίτας, καὶ εἰς τὰς Ἀρχιεπισκόπους, καὶ Ἐπισκόπους, καὶ ἔγραψεν ὅπως ὅτι χωρὶς προφάσεως ἢ ἀφορμῆς τινὸς, ἀφ' ἧς περάσῃ ἡ Ἑορτὴ τῷ Θεῷ καὶ μεγάλῃ Πάχῃ, ὁποῖος δὲν ἔρεθῇ εἰς τὴν Ἐφεσον ἕως τῆς Ἀγίας Πεντηκοστῆς νὰ εἶναι ἀναπολόγητος εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ. Κελεστῖνος δὲ ὁ Πάπας Ῥώμης ἐμβύβισε τῷ Κυρίλλῃ Ἀλεξανδείας νὰ εἶναι εἰς τὸν τόπον τε καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν τε, ὅτι διὰ τὸ μακρὸς τῷ τόπῳ δὲν ἐδυνάτετο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἐφεσον. Τῷ δὲ, 25. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας συλήχθη εἰς τὴν Ἐφεσον ἡ Ἀγία καὶ Οἰκουμενικὴ, 3. Συνόδος τῇ 230. Πατέρων. ἐπέρασαν ἀπὸ τῆς δολιτέρας Συνόδου ἕως τῆς, 3. χρόνοι, 41. ἀπὸ δὲ κτίσεως Κόσμου χρόνοι, 5115. Ἦτον πρῶτος τῆς Συνόδου Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, εἶχε καὶ τὸν τόπον τῷ αὐτῷ Κελεστίνῃ Πάπῃ Ῥώμης, καθὼς τῷ ἔγραψε, καὶ ὁ Ἱεροσολύμων Ἰβερνάλιος. ἦσαν καὶ οἱ ἐπίλοιποι τῇ Ἀρχιερέων. Ἐλεγε δὲ ὁ παμμίαιρος μὴ εἶναι Θεοτόκον τὴν Θεοτόκον, ἀλλ' ἡ Χριστοτόκον, καὶ δύο Υἱὸς ἐπὶ τῷ εἶναι Χριστῷ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφλυάρει ὁ τεισκατάρατος, καὶ ἄλλος Υἱὸς εἶναι ἐκεῖνος ὅπῃ ἐγεννήθη ἐκ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, ἄλλος ἐκεῖνος ὅπῃ ἐγεννήθη ἀπὸ τῆς Μαρίας ὁ Χριστός· ἀλλὰ ἡ Ἀγία αὕτη Συνόδος τῇ Θεῶν Πατέρων ἐκήρυξαν λαμπρῶς, ὅτι ὁ Χριστός τέλειος Θεὸς εἶναι, καὶ τέλειος ἀνθρώπος, ἐν μιᾷ ὑποστάσει, καὶ ἐν δυσὶ ταῖς φύσεσιν. ἡ δὲ Ἀγία Θεοτόκος ἡ ἀσπάρως καὶ ὑπὲρ φύσιν γεννήσασα αὐτὸν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, χωρὶς ἀνδρός, καὶ χωρὶς πόνου καὶ ὀδυῆς, ἡ ὁποία ἦτον Παρθένος καὶ πρὶν νὰ ἐγγαστρωθῇ, καὶ ἀφ' ἧς τὸν ἐγγαστρώθη, καὶ ἀφ' ἧς τὸν ἐγέννησε πάλιν ἔμεινε Παρθένος, καὶ ἀληθὴς Θεοτόκος. Οὕτως ἀπέφθικαν καὶ ἐκήρυξαν, τὸν δὲ ψάλλον Νεστόριον, καὶ τὰς σὺν αὐτῷ ἐκάθησαν καὶ ἀναθεμάτισαν, καὶ ἐγένετο εὐαγγελισμὸς εἰς τὰς Ἀγίας τῷ Θεῷ Ἐκκλησίας, καὶ ὁμόνοια μεγάλη. Ὁ βασιλεὺς ἐξώρισε τὸν Νεστόριον εἰς τὸ Νησί τῆς Θάσος, καὶ ἐκεῖ τὸν ἔφθασεν ἡ ὀργὴ τῷ Θεῷ, καὶ ἐσάπησαν ὅλα τε τὰ μέλη, καὶ περὶ αὐτὸν ἡ γλῶσσά τε ὅπῃ ἐβλασφήμησεν εἰς τὴν Θεοτόκον, καὶ ἀπέθανε κακῶς μετὰ μεγάλους πόνους καὶ τιμωρίας, καὶ ἔλαβαν τὴν ψυχὴν αὐτῆς οἱ Δαίμονες οἱ Πατέρες αὐτῆς, καὶ ἔβαλαν αὐτὴν μετὰ τῷ ἀσεβεστάτῃ Ἀρείῳ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον· διότι καὶ ὁ Ἀρειος, καὶ αὐτὸς ὁ Νεστόριος, ἄγγελοι τῷ Διαβόλῳ ἦσαν. Ἀφ' ἧς δὲ ἐκάθησαν καὶ ἀνεθεμάτισαν τὸν τὸν Νεστόριον, ἡ Συνόδος καὶ ὁ βασιλεὺς ἐχειροτόνησαν Πατριάρχην Μαξιμιανὸν Πρεσβύτερον. Τῷ δὲ, 26. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἦλθεν ὁ Οὐαλεντινιανὸς ἀπὸ τῆς Ῥώμης εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ ἐπῆρε

διὰ

διὰ γυναῖκα τὴν θυγατέρα τῆ Θεοδοσίᾳ βασιλέως, Εὐδοξίαν καλουμένην, ὅπῃ τὴν ἐγέννησεν ἡ Εὐδοκία ἡ γυναῖκα αὐτῆς, καὶ πάλιν ἐστράφη εἰς τὴν Ῥώμην. Κύρος δὲ ὁ Ἐπαρχὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀνδρὶς γνωστὸς καὶ σοφώτατος, ἐκατάλυσε τὸ χαλασμένον τείχιον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ διὰ, 60. ἡμέρας ἐκτίσεν ἄλλο δυνατὸν καὶ καλὸν, καὶ πλατύτερον ἀπὸ τὸ πρῶτον· ὅθεν ὁ Λαὸς, ὡς εἶδαν τὸ κάλλος τῆς κτίσματος, ἐβόησαν ἔμφορῶς τῇ Βασιλείᾳ· Κωνσταντῖνος ἐκτίσε, Κύρος ἀνανέωσεν. ὁ δὲ Βασιλεὺς ὡς ἤκουσε τῆτο, ἐθυμώθη, καὶ ὠργίσθη πολλὰ τὸν Κύρον, καὶ ἐφοβήθη νὰ μὴ τῇ πάρῃ τὴν Βασιλείαν, καὶ ἔβαλε καὶ κατηγόρησάν τον διὰ Ἐλλινόφρονα, καὶ εὗγαλεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς Ἐπαρχίας τῆς τιμῆς ὅπῃ ἦτον, καὶ ἐπώλησε τὰ πράγματά τε, ἐπειδὴ ἐγέναν ἀφροτικά. Διὰ τοῦτο ὁ ἐλθὲν ἐπρόσδραμον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἵνα μὴ θανατώσῃ αὐτὸν, καὶ ἐγένεν Ἱερὸς, καὶ μετὰ καιρὸν ἔκαμεν αὐτὸν ὁ Πατριάρχης καὶ μέγαν Σκολοφύλακα τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐλυπήθη πολλὰ πῶς ἠδίκησε τὸν Ἐπαρχον, καὶ τὸν εὗγαλεν ἀδικῶς ἀπὸ τῆς τιμῆς, καὶ ἐσπλαγχνίσθη αὐτὸν. εἶπε δὲ τῷ Πατριάρχῃ καὶ ἐχειροτόνησέ τον Ἀρχιεπίσκοπον Σμύρνης. οἱ δὲ Σμυρναῖοι, ὡς ἤκουσαν ὅτι ἐκεῖνος ὁ Ἐλλινόφρων ἐρχεται εἰς αὐτοὺς, ἔκαμαν συνόδον Ἱερεῖς καὶ κοσμικοὶ, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ τὸν σκοτώσουν, διότι Ἐλλινόφρονα Ἀρχιερεὰ δὲν θέλομεν, διὰ νὰ μὴ μᾶς κολάσῃ. Τότε εἷας γέροντες πεπαιδευμένους, καὶ ἐνάρετους λέγει μεγαλοφώνως εἰς ὅλους· Ἀδελφοί, Θεὸς θέλωντος, εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἔχομεν τὴν ὑπερθαύμαστον Ἑορτὴν τοῦ Χριστοῦ Γεννῶν, καὶ χρεῖα εἶναι ὁ Ἀρχιερεὺς ὅπου ἐρχεται νὰ κάμῃ ὁμιλίαν εἰς αὐτὴν τὴν Ἑορτήν, ὡς εἶναι χρεὸς τοῦ Ἀρχιερέως, καὶ εἰ μὴ ἀκῶσμεν αὐτὸν καὶ φρονεῖ τὰ τοῦ Ἐλλίνου, νὰ λιθοβολήσωμεν αὐτὸν, εἰ δὲ καὶ δόσεβῶς καὶ ὀρθοδόξως διδάξῃ ἡμᾶς, νὰ τὸν προσκυνήσωμεν ὡς Ἀρχιερεὰ καὶ Ποιμένα μας. Ὁ δὲ Λαὸς, ὡς ἤκουσε τὸν λόγον τῶν γέροντος, ἤρεσάν τους, καὶ ὡσαν ἦλθεν ὁ Ἀρχιερεὺς εἰς τὴν Σμύρνην εἰς τὸν τόπον τῆς, ἐπῆγαν καὶ ὑπάντισάν τον, καὶ ἐπροσκυνήσαν τον· καὶ ὡσαν ἦλθεν ἡ Ἑορτὴ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως, ἐσυναχθῆσαν ὅλος ὁ Λαὸς εἰς τὴν Μητρόπολιν, καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς ἀνέβη εἰς τὸν ἄμβωνα νὰ κάμῃ διδαχὴν, καὶ ἔπος ἀρχισεν καὶ εἶπεν· Ἄνδρες Ἀδελφοί, ἡ Γέννησις τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ σιωπῇ τιμάθω, ὅτι ἀκοῇ καὶ μόνῃ συνελήφθη ἐν τῇ Ἀγίᾳ Παρθένῳ ὁ τῷ Θεῷ Λόγος· αὐτὰ ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας ἀμήν. Ὡς δὲ ἤκουσαν οἱ Σμυρναῖοι ἔπος, ἔδραμαν ὅλοι καὶ κατεφίλησαν τὴν χεῖρα τοῦ Ἀρχιερέως, ποιεῖντες καὶ τὴν προσήκουσαν μετάνοιαν, καὶ εἶχαν αὐτὸν Ἀρχιερεὰ καὶ Ποιμένα, καὶ ἐτίμωσαν καὶ ἐσέβορον αὐτὸν ὡς ἔχοντα τὸν Θεὸν ἐπὶ γῆς. Ἐκράτισε δὲ τὴν Ἀγίαν Ἐκκλησίαν αὐτῆς τοῦτος ὁ Ἀρχιερεὺς καλῶς καὶ δόσεβῶς καὶ εἰρηνικῶς.

Τῷ δὲ, 28. τῆς Θεοδοσίου Βασιλείας χρόνῳ ἐχάλασε τὸ θάνατον τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ ἐπλάκωσεν ἀνθρώπους, 572. καὶ ἀπέθαναν. ἀπέθανον δὲ καὶ Μαξιμιανὸς ὁ Πατριάρχης, καὶ ἐγένε Πατριάρχης Πρόκλος ὁ Ἀγιώτατος ὁ Μαθητὴς τοῦ Χρυσόστομου. τοῦ δὲ Βασιλέως Θεοδοσίου

ἡ μητέρα Εὐδοξία, ὅπου ἔξωρισε τὸν θεῖον Χρυσόστομον ἀδίκως ἀπὸ
τὸν θρόνον του, ὡς ἀν' ἀπέθανεν ἀπὸ ὀργῆς Θεϊκῆς, καὶ ἔθαψάν τιν
εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, καθὼς τὴν ἔθαψαν, ὡς τὸ θαύ-
ματος, ἐσείετο ἡ γῆ, ἥτοι ὁ τάφος αὐτῆς χρόνους, 35. διὰ τὴν ἀμαρ-
τίαν καὶ τὴν παρανομίαν ὅπῃ ἔκαμε καὶ ἔξωρισε τὸν Χρυσόστομον, καὶ
ὁ λαὸς βλέποντες τὸ ποιῶν θαῦμα, μεγάλως ἐδόξαζον τὸν Θεόν. Ὁ
δὲ Πρόκλος ὁ Ἀγιώτατος Πατριάρχης, ὡς ἔλαβε τὸν θρόνον, δὲν ἔπαυ-
σε ποτὲ νὰ μὴ λέγῃ τῷ Βασιλέως περὶ τοῦ Θεοῦ Διδασκάλου αὐτοῦ καὶ
Πατρὸς τῷ Χρυσόστομῳ, ὅπως ἀποστείλῃ νὰ φέρῃ τὸ ἅγιον Σῶμα αὐτοῦ
ἀπὸ τὰ Κόμανα εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, ὅτι εἰὰν δὲν ἔλθῃ, ἡ μητέρα
τῆς δὲν συγχωρεῖται, καὶ νὰ παύσῃ ὁ τόπος ὅπῃ σείεται. Ὁ δὲ Βασιλεὺς
ἀκούσας ἔπος, ὑπολαβήθη πολλὰ, καὶ ἔχάρη διὰ νὰ συγχωρηθῇ ἡ Μητέ-
ρα τῆς, καὶ ἀπέστειλεν ἀνθρώπους ἐδικούς του νὰ φέρῃ τὸ ἅγιον Σῶμα τοῦ
Χρυσόστομου, καὶ δὲν ἀπέστειλε μετὰ δεήσεως τινὸς ἢ παρακλησίας, ἀλλ'
ἀπλῶς ὡς ὀρεσικῶς ἔσπῳ. Οὕτως ὑπῆγαν οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Βασι-
λέως εἰς τὰ Κόμανα, καὶ ἀνοιξαν τὸ μνήμα τῷ Ἁγίῳ, καὶ ἀπλῶσαν νὰ
τὸ λάβῃ, καθὼς ᾤείδθησαν παρὰ τοῦ Βασιλέως, καὶ ὡς τοῦ θαύματος,
δὲν ἐδυμήθη τινὰς νὰ σαλεύσῃ αὐτὸ, ἀλλ' ἔσεκον ὡς σερὰ πέτρα καὶ ἀ-
σάλευτος. οἱ δὲ ἀπεσταλμένοι ἄνδρες, ὡς εἶδαν τὸ τέλος ὅτι εἶναι ἀδύ-
νατον νὰ σαλευθῇ, ἐγύρισαν καὶ ἦλθαν εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ εἶπαν τὰ
γενόμενα, ὅτι ἀδύνατον εἶναι τὸ ἅγιον σῶμα ἐκεῖνο νὰ τὸ σαλεύσῃ
ἄνθρωπων ἀπὸ τὸν τάφον. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀκούσας, ἐλυπήθη
πολλὰ, καὶ ἐν τῷ ᾧμα ἀπέστειλε καὶ ἤφερε τὸν Πατριάρχην εἰς τὸ Παλά-
τι, καὶ ἐξηγήθη καθὼς εἶπαν οἱ ἀπεσταλμένοι. Ὁ δὲ Πατριάρχης, ὡς
ἤκουσε τὸτο, εἶπε τῷ Βασιλέως νύσσει θεῖα καὶ τῷ Ἁγίῳ ἡ Βασιλεῖα σε
δὲν ἀπέστειλες εἰς τὸν Ἅγιον νὰ τὸν δεηθῇς καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃς ὡς
Πατέρα σε πνευματικόν, καὶ Διδάσκαλον νὰ ἔλθῃ, ὅπῃ τὸν ἔξωρισεν ἡ
μητέρα σε ἀδίκως ἀπὸ τὸν θρόνον σου, ἀλλ' ἔστειλες ὀρεσικῶς ὡς Βασι-
λεὺς νὰ φέρῃ τὸ λείψανον αὐτοῦ, καὶ τὸτο εἶναι ἀδύνατον νὰ ἔλθῃ ἔπος,
ἀν' δὲν ἀποστείλῃς πρὸς αὐτὸν ράμμα σε, καὶ ἱερωμένους, καὶ κοσμητοὺς
ἄνδρας νὰ παρακαλέσῃν αὐτὸν, νὰ ἔλθῃ εἰς δόλογίαν καὶ ἁγιασμόν τῆς
Βασιλείας σε καὶ τῷ λαῷ σε, καὶ εἰς συγχώρησιν τῆς μητέρας σε, ὅπῃ τὸν
παρώργισε πολλὰ. Ὡς δὲ ἤκουσε τοὺς λόγους τῆς οὗ Βασιλεὺς, ἔπεσε
μετὰ δακρύων, καὶ ἐδεήθη τῷ Ἁγίῳ νὰ εἰσακίσῃ τῆς δεήσεως αὐτοῦ, καὶ
νὰ ἔλθῃ, καὶ νὰ μὴ ὑπερήσῃ τὴν ζήτησιν αὐτοῦ, καὶ ἔπος ἐσυνάξεν Ἀρ-
χιερεῖς, Ἱερεῖς, Διακόνους, Φάλτας, Ἀρχοιτας, καὶ ἄλλους χρησίμους ἄν-
δρας, ὅλους ἐναρτίους, καὶ δούλους, καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς λαμπάδας πολυτί-
μους καὶ διάφορα θυμιάματα, καὶ ᾤρισε καὶ ἠτοίμασαν δέκα κάπεργα καὶ ἔ-
βαλέ τας μέσα, καὶ ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ἅγιον καὶ ἔδωκεν αὐτήν.
Οὕτως ἐμίσηψεν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινέπολιν καὶ ὑπῆγαν εἰς τὰ Κόμα-
να, ἐκεῖ ὅπῃ ἦτον θαμμένος ὁ Ἅγιος, καὶ ὡς ὑπῆγαν οἱ Ἀρχιερεῖς ὅ-
λοι καὶ ὁ ἐπίλοιπος λαὸς, ἀνοιξαν τὸν τάφον τῷ Ἁγίῳ, καὶ ἀφ' ἐσπέρας
ἐκδύθησαν οἱ ἱερωμένοι τὰ ἱερά, καὶ ἀναψαν τὰς λαμπάδας, καὶ ἔψαλλον
οἱ

Επιστο-
λή Θεο-
δοσίας
αὐτο-
κράτο-
ρος, πρὸς
Ἰωάννην
τὸν Χρυ-
σόστο-
μον.

οὐ φάλαγγι ὀλοκύντιον. Τίς δύναται νὰ ἐξηγηθῇ τῆς ἀκολουθίας ἐκεί-
νης τὸν ὕμνον ὅπου ἔκαμαν; τὸ πρῶτον ἀνοιξαν τοῦ Βασιλέως τὴν ἐπιστο-
λὴν, ὅπως τὴν ἔγραψε μὲ τὸ χεῖρ τε, καὶ ἀρχισαν καὶ τὴν ἀνέγνωσαν ἀ-
πάνω εἰς τὸν τάφον τῆς Ἀγίας, ἣ ὅποια ἔγραφεν ἔπως τῇ Οἰκουμένη τῇ
Πατριάρχῃ, καὶ Διδασκάλῳ Ἰωάννῃ τῷ Χρυσοστόμῳ Θεοδόσιος ὁ Βασι-
λεὺς. Ἐνόμισα καὶ τὸ ἐδικόν σε λείψανον, ὅτι εἶναι ἀπεθαρμύνον ὥσπερ
τὰ ἄλλα σώματα τῆς ἀνθρώπων, καὶ ἠβελήθην νὰ τὸ φέρω ἐδῶ εἰς ἡ-
μᾶς, καὶ ἔπως ἀπέσειλα ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, μὴ ποιήσας τὸ πρέπον, καὶ
ἐσφαλὰ πολλὰ. Διὰ τὸτο μὲ ὅλῳ τὴν ἐπιθυμίαν καὶ χαρὰν, ὅπως εἶχα,
νὰ ἰδῶ τὸν ἁγιόν σε σῶμα, δὲν τὸ ἀπάλαυσα. ἀμὴν δέομαί σε, Πάτερ,
Ἄγιε, ἵνα μὲ συμπαθήσῃς, ὅτι ἡμαρτον μεγάλως εἰς σέ, ὅπως ἐκήρυ-
ξες τὴν μετανοίαν εἰς ὅλους τὰς ἀνθρώπους διὰ τῆς θαυμαστῆς σου ρε-
σῶν, καὶ ὥσπερ Πατέρα, ὅπου ἀγαπᾷ καλὰ τὰ παιδιὰ του, οὕτω σέ πα-
ρακαλῶ, ὡς Υἱός σου πνευματικός, νὰ μοῦ ἀκούσῃς νὰ δώσῃς θελημα-
τικῶς τὸ ἁγιόν σου σῶμα, διότι θέλομεν λάβῃ μεγάλῃ χαρὰν ἡμεῖς,
ὅπως ποθέμεν νὰ σε ἰδῶμεν καὶ νὰ σε ἀπολαύσωμεν.

Ὡ τοῦ φοβεροῦ θαύματος! ὡς ἀνέγνωσαν τὴν ἐπιστολὴν, ἀνέβαινε τὸ
σῶμα τῆς Ἀγίας κάτωθεν ἀπὸ τὸν τάφον μόνον του, χωρὶς νὰ τὸ πιάσῃ
χεῖρ ἀνθρώπου. καὶ ὥσπερ ἐτελειώθη ἡ ἐπιστολή, ἐξέβη ἔξω ἀπὸ τὸν τά-
φον, καὶ ἔπως τὸ ἐπίασαν καὶ τὸ ἔβαλαν μέσα εἰς σὺν σεντικὶ πολύτι-
μον, ὅπως τὸ ἔκαμον ἡ Βασίλισσα καὶ ὁ Βασιλεὺς, καὶ τὸ ἤφεραν φάλλον-
τες μέσα εἰς τὸ κάτεργον. μετὰ δὲ ὀλίγας ἡμέρας ἐφθασαν τὰ κάτεργα
μὲ τὰ λείψανον τῆς Ἀγίας, καὶ ὡς ἐπλησίασαν πρὸς τὸ Σκέταρι, ἦλθεν
ἀνεμος θυιατός καὶ ἐσκόρπισε τὰ κάτεργα, καὶ ἐκείνο τὸ κάτεργον, ὅπου
εἶχε τὸ λείψανον τῆς Ἀγίας, ἐχώρισεν ἀπὸ τὰ ἄλλα, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν
γλῶσσαν, καὶ ἐκτύπησεν εἰς τὸ ἀμπέλι τῆς χήρας, ὅπου τὸ εἶχεν ἡ Βασί-
λισσα ἀδίκως ἐπαρμύνον, καὶ ἦλθε τὸ γύρον τὰ ἀμπέλια καὶ ἐχώρισέ το,
καὶ στέκεται ἔως τὴν σήμερον, ὡ τοῦ θαύματος, χωρισμὸν μέσα εἰς
τὴν θάλασσαν, καὶ ὥσπερ τὸ ἐχώρισεν, ἔπαυσεν ὁ ἀνεμος καὶ ἐγένε γα-
λῶν μεγάλη, καὶ ἔσμιξαν ἐμὲ ὅλα τὰ κάτεργα, καὶ ἤρχοντο μέσα εἰς
τὴν Πόλιν φάλλοντες, καὶ δοξολογῶντες μὲ τὸν Ἅγιον. Ὁ δὲ Βασιλεὺς,
καὶ οἱ Στρατηγοί, καὶ οἱ Μεγιστάνοι, καὶ οἱ Ἀρχοντες ἔδραμαν καὶ ἐμπῆ-
καν εἰς τὸ Βασιλικὸν κάτεργον, ὅπου ἦτον σολισμὸν πολλὰ. ὁμοίως
καὶ ὁ Πατριάρχης μετὰ πολλῶν Ἀρχιερέων, Κληρικῶν, Ἡγουμενῶν, Ἱε-
ρομονάχων, Ἱερέων, καὶ Διακόνων, ἐμπῆκαν εἰς ἄλλα κάτεργα φορμύνοι
μὲ ὅλῳ τὴν Ἱερατικὴν σολῶν. ὁ δὲ Λαὸς ὅλος πλείστοι, καὶ πρυντες,
τέστοι, καὶ γέροντες, καὶ πᾶσα ἡλικία, ἐμπῆκαν ἄλλοι εἰς κάτεργον, ἄλλοι
εἰς περάματα, καὶ ὑπῆγαν ὅλοι ὡς πρὸς ποιμένα τὰ πρόβατα, καὶ ὡς
πρὸς ἀγαπητὸν πατέρα τὰ τέκνα, καὶ ὑπῆλθον τὸ κάτεργον, ὅπου εἶχε
τὸν Ἅγιον, καὶ ἀπὸ τὰ κάτεργα, καὶ ἀπὸ τὰ περάματα ἐσκαπάθη ἐκείνη
ἡ θάλασσα, καὶ ἐγένε ὡς περ Οὐρανὸς μὲ τὰ ἄστρα ἀπὸ τὰς πολλὰς λαμ-
πάδας, καὶ μέσα, καὶ ἔξω ἡ Πόλις, καὶ ἡ θάλασσα διωδιάθη, καὶ ὁ αἴ-
ρας ἀπὸ τὰ διάφορα θυμιάματα, καὶ εἶδε τὴν μυρωδίαν ἐκείνην τὴν γλυ-
κυ-

κυτὰ τὴν εἰς τὸν Λαὸν, καὶ εἶχαν χαρὰν μεγάλῃ ὅλοι, μικροὶ τε μεγά-
 λοι νὰ ἰδῶν τὸν περιπόδητον Θεῖον Ποιμένα αὐτῶν, τὸν Διδάσκαλον, καὶ
 Πατέρα πνευματικόν, τὸν Μέγαν Φωστῆρα τῆς Οἰκμενείας, τὸν μέγαν Ἡ-
 λιον ὅπῃ ἐφώτισεν ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ λαβόντες τὸ Ἅγιον σῶμα αὐ-
 τοῦ, μετὰ πολλῆς τιμῆς, ἤφεραν αὐτὸ εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας Εἰρμῆς
 ψάλλοντες, καὶ ἔθνησαν αὐτὸ εἰς τὸ Ἱερὸν συῶθρονον, καὶ ἐβόησαν ἅπαν-
 τες· παράλαβε τὸν θρόνον σου Ἄγιε, παράλαβε τὴν Ἐκκλησίαν σου δε-
 λε τοῦ ἀληθινῆς Θεοῦ. Τότε ἐποροσκυνῶσεν αὐτὸς ὁ βασιλεὺς καὶ ὅλος ὁ
 Λαός· ὁ δὲ βασιλεὺς ἔπεσεν εἰς τὰς πόδας τῆς Ἀγίας, καὶ ἐπαρακάλει
 νὰ συγχωρήσῃ τὴν Εὐδοξίαν διὰ τὰς συκοφαντίας ὅπῃ εἶπε κατ' αὐτῆς,
 καὶ διὰ τὴν ὀξωρίαν ὅπῃ τὸν ὀξώρισεν ἀδίκως ἀπὸ τὸν θρόνον τε. ἀπὸ
 δὲ τῆς Ἀγίας Εἰρμῆς τὸν Ναὸν ἔλαβον τὸ λείψανον τοῦ Ἀγίου πάλιν
 μὲν ψαλμωδίας καὶ λαμπάδων καὶ θυμιαμάτων, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸν Ναὸν
 τῆς Ἀγίας Ἀποστόλων, ἐκεῖ ὅπῃ ἦσαν ἡ βασίλισσα Θεομενία, καὶ ἐκά-
 θισαν αὐτὸ εἰς τὸ Ἱερὸν συῶθρονον. Τότε αὐοῖξε τὸ μελίρρυτον στόμα του
 καὶ εἶπεν, εἰρμῆ τῷ Λαῷ, εἰρμῆ τῇ Εὐδοξίᾳ· καὶ καθὼς ὀξεφώνησε τὸν
 λόγον, ὃ τοῦ φεικτῆς θαύματος, παρὸς τοῦ ἐπαυσε ὁ τάφος τῆς βασι-
 λίσσης, ὅπῃ ἐσεῖετο χρόνος, 35. καὶ ὅπως ἔβαλαν τὸ Ἅγιον σῶμα αὐτοῦ
 εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα μέσα, καὶ λειτουργίας γενεμενείας, μεγάλα θαύματα
 ἐποίησεν ὁ Ἅγιος. Τελειῶντα χρόνος ἦτον βασιλεὺς ὁ Θεοδόσιος, ὅταν ἤ-
 φεραν τὸ λείψανον τῆς Θεῆς Χρυσοστόμου εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν. ἔγιναν
 δὲ καὶ τοῦτον τὸν χρόνον σεισμοὶ φοβεροὶ καὶ μεγάλοι μὲν τὰς τέσσαρας,
 καὶ ὁ Λαὸς ἐφοβήθη πολλὰ, καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τῆς Πόλεως, καὶ ὑπῆγαν ἔξω
 εἰς τὸν κάμπον, καὶ ἔβαλαν τέντας, καὶ ἐκαθέζοντο ἐκεῖ. Ὁ δὲ Πατριάρ-
 χης καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ ἐπίλοιπος Λαός, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι, ἔκλαιον
 καὶ παρεκάλουν τὸν Θεὸν νύκτα καὶ ἡμέραν, ἵνα παύσῃ ἡ ὀργὴ ἐκείνη ἢ
 φοβερά τὰ σεισμῶν· καὶ μίαν ἡμέραν ἐγένετο σεισμὸς μέγας καὶ φοβερός, καὶ
 ἐσεῖετο ἡ γῆ ὡς περὶ τὸ φύλλον τῆς δρυὸς, καὶ ὁ Λαὸς μετὰ θρήνων καὶ
 ὀδυρμῶν μεγάλων ἔκραζαν τὸ, Κύριε ἐλέησον. Ἐκεῖ ὅπῃ ἔκαμιναν τὴν
 λιτανεῖαν ὁ Πατριάρχης μετὰ τῶν κλήρων αὐτῶν ἔξω εἰς τὸν κάμπον, ὡς
 τρίτῃ τῆς ἡμέρας, ὡς ἔσεκαν καὶ παρεκάλουν τὸν Θεὸν, ὀξαιφνης, ἐκεῖ
 ὅπου ἦτον ὁ Λαὸς ὅλος, ἐπάρθη ὑπὸ δυνάμεως Θεῆας ὥς παῖδι ἀπὸ
 τῆς μέσλης τῆς, καὶ τὸ εἶδαν ὅλοι καὶ ἀνέβαινε πρὸς τὸν Οὐρανὸν, καὶ βλέ-
 ποντας ὁ Λαὸς ἐφειτταν καὶ ἐθαύμαζαν, καὶ πόσον ὑψηλὰ ὑπῆγεν, ὅτι
 πλέον δὲν ἐβλεπαν ποῦ εἶναι, καὶ μετὰ ὥραν πολλὴν ἐκατέβη εἰς τὴν
 μέσλην τοῦ Λαοῦ, ἐκεῖ ὅπῃ ἔβαλαν τὴν λιτανεῖαν, καὶ ἤφεραν τὸ παιδί
 ἐμπροσθεν τῶν βασιλέως καὶ τῶν Πατριάρχων, καὶ ἠρώτησαν αὐτὸ, τί εἶδεν
 ἐκεῖ ὅπῃ ὑπῆγε, καὶ τίς τὸ ἄρπαξε; τὸ δὲ παιδί ἀπεκρίθη, ὅτι Θεῖα
 φωνὴ με παρήγγειλε νὰ εἰπῶ τοῦ Ἀρχιερέως καὶ τῶν Λαῶν, ὅταν ψάλλουν
 καὶ λιτανεύουν, ἔπω νὰ λέγουν· Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος ἰσχυρός, Ἅγιος
 ἀθάνατος ἐλέησον ἡμᾶς. καὶ ὡς τῶν μεγάλων θαύματος, τὴν ὥραν ἐκείνην
 ἐστῆθη ὁ σεισμὸς. Θεοδόσιος δὲ ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς ἡ Παλ-
 χεία ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλῃ εἰς τὸ φοβερὸν θαῦμα τῶν, καὶ ὤρισαν
 διὰ

Θαῦμα
 ὅπῃ ἔ-
 γινεν εἰς
 Κωνσταν-
 τινέπο-
 λιν.

διὰ δεισμὸν αὐτῷ εἰς ὅλῳ τῷ Οἰκουμενῶν ἔγω νὰ φάλλῃ τὸν θεῖον ὕμνον. Τῷ δὲ, 35. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἤφεραν τὸ λείψανον τῆς Προφήτης Ἡσαΐα, καὶ τὸ ἔβαλαν ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἀγίας Λαυρεντίας. Τῷ δὲ, 36. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας, Ἀντίοχον τὸν Πραιπόσιτον καὶ Πατρίκιον τὸν Βαΐβλον αὐτῷ ἔκαμε Παπαῦν, καὶ τὰ τεράγματα τε ἔβαλε καὶ τὰ ἐδιαγέμισαν, διότι πολλὰ ἐκαταφρόνει αὐτὸν καὶ ἐδοξάζετο κατ' αὐτῷ, καὶ ἀπὸ τότε ἔκαμε Νόμον καὶ δεσμὸν, ὅτι ποτὲ Εὐνῆχος νὰ μὴ ἀναβαίνει εἰς ἀξίωμα Πατρικίου.

Τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῇ Ἀγίῳ Θεοφανείῳ, δεισκομένῳ τοῦ βασιλέως εἰς τῷ μεγάλῳ Ἐκκλησίᾳ, ἦλθεν εἷας πτωχὸς ἀπὸ τῷ Ἀνατολίῳ καὶ ἤφερε τὴν εἷα μῆλον μέγα καὶ θαυμαστὸν καὶ ὀξείρατον, καὶ ἔδωκε τοῦ πτωχοῦ ἐκείνου ὅπου τὸ ἤφερε φλωρία, 50. ὁ δὲ βασιλεὺς τῷ ὄραν ἐκείνῳ τὸ ἔστειλε τῆς βασιλείας. Ἡ δὲ βασίλισσα ἠξόρωντας ὅτι Παυλῖνος ὁ Μάγισθος εἶναι ἀσθενὴς, τοῦ τὸ ἔστειλε χάριν ἀγάπης· διότι ἦτον ἀνὴρ τοῦ Παλατίου, καὶ λόγιος καὶ ὡραιότατος, καὶ πάντοτε ἐσωτύχων μετ' αὐτοῦ καὶ φανερά καὶ μυστικά ὅπου δεισπόντισαν μόνοι εἰς τὸ Παλάτι, διὰ τὸ νὰ ἦτον ἀγάπη κατὰ καὶ χωρὶς κακῶς δόλον εἰς τῷ μέσῳ τῆς. Τοῦτος ὁ Παυλῖνος ἦτον συνεργὸς εἰς τὴν Ἀδελφῶν τῆς βασιλείας τῷ Πελχερίῳ, ὅπῃ τὴν ἔδωκε γυναῖκα τῇ Ἀδελφῷ τῆς τοῦ βασιλέως. ὅμως ὁ Παυλῖνος, ὡς ἔλαβε τὸ μῆλον ἀπὸ τῷ βασίλισσαν, ἀπέρασεν δύο ἡμέραι, καὶ ἔστειλε τὸ μῆλον αὐτὸ τοῦ βασιλέως, μὴ ἠξόρωντας ὅτι ὁ βασιλεὺς τὸ ἔστειλεν εἰς τῷ βασίλισσαν. ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς ἔλαβε τὸ μῆλον, ἐγνώρισεν αὐτὸ, καὶ ἐθυμώθη πολλὰ κατὰ τῆς βασιλείας, καὶ ἦλθεν εἰς ὑπόψιν μήπως μοιχόει αὐτῷ, καὶ ἐγένον ἀχρεῖον θεῖον, καὶ ὑπῆγε καὶ ἠύρετῳ εἰς τὸ κελλί τῆς καὶ λέγει· πῶς εἶναι τὸ μῆλον ὅπῃ σὺ ἔστειλα; καὶ αὐτὴ ἀπεκρίθη, ὅτι ἔφαγά το. καὶ πάλιν τῆς λέγει· νὰ ἐπιχαρῆς τῷ ζώῳ μου, εἰπέ μοι, μήπως καὶ τὸ ἔστειλες τινός, ἢ τὸ ἔδωκες; καὶ αὐτὴ ἀπεκρίθη, ὅτι εἰς τὴν ζῶν σὺ ὁμνῶ, ὅτι ἔφαγά το. Τότε περαιοτέρως ὠργίσθη καὶ ἐθυμώθη κατ' αὐτῆς, ὅταν ἔκαμε τὸν ὅρκον εἰς τῷ ζώῳ αὐτῷ ὅτι τὸ ἔφαγε, καὶ τῷ ὄραν εὐχαλε τὸ μῆλον καὶ τῆς τὸ ἔδειξεν. ἡ δὲ βασίλισσα, ὡς εἶδεν αὐτὸ, ἐγένον ὡς περ ἀπεθαμμένη, καὶ τῆτος ὁ ὅρκος ἔβαλε τὸν βασιλέα εἰς περαιοτέραν ὑπόψιν ὅτι τῷ μοιχόει ὁ Παυλῖνος, καὶ τῷ νύκτα ἐκείνῳ ἔστειλε καὶ ἐκοφαν τῷ κεφαλῷ αὐτῷ, τῷ δὲ βασίλισσαν ὕβρις ὕβρις μεγάλας καὶ πολλὰς, καὶ ἐπίβηλον καὶ ἀνάξιον τῆς βασιλείας ἐκήρυξεν αὐτῷ, καὶ ἀπὸ τότε ἐγένον ἐχθρὰ καὶ χωρισμὸς τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλείας. ἡ δὲ βασίλισσα ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ ἐνδοπιάθη εἰς τῆτος ὅπῃ ἔπαθεν, διὰ τὸ νὰ ἔπαθον ἀγνωστὰ καὶ ἀφρονέστατα, καὶ ἐκλαίον ἀσυνάως νύκτα καὶ ἡμέραν πῶς τὸ ἔπαθε, καὶ ἐκατανόησεν ὅτι πλέον πρόσωπον δὲν ἔχει εἰς τὸν βασιλέα, καὶ ἐπαρακάλεσέ τον νὰ τῆς δώσῃ δεσμὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς τῷ Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἔγω τῆς ἔδωκεν. ἐπῆρε γὰρ πλοῦτον πολὺν καὶ ὑπῆγε, καὶ ἔκαμεν ἐκεῖ πολλὰ ἀγαθὰ καὶ ἐπαινετὰ τεράγματα· οἱ γὰρ πύργοι τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ τὰ τείχη, καὶ ἡ

ῥάλλαις τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἄλλων πολλῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ καμπαναρία
 ἐχάλασαν πολλά, καὶ αὐτὴ τὰ ἀνέκτισε καὶ τὰ ἐκαλλώπισεν ὅπου κῦρε
 χαλασμένον κτίσμα, καὶ ἔδωκεν εἰς Μοναστήρια καὶ εἰς Ἐκκλησίας δερ-
 γασίας μεγάλας καὶ βασιλικὰς, καὶ ἐπληρώθη εἰς αὐτῷ τῷ Δαβὶδ ὁ λό-
 γος: „ Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ δόδοίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω
 „ τὰ τεῖχη Ἱερουσαλήμ “. διότι πολλά ἀγαθὰ ἔκαμεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα,
 καὶ ἐκεῖ ἀπέθανε, καὶ ἔθαψάν τινι εἰς τὸν Ναὸν τῷ Ἁγίῳ Στεφάνῳ, καὶ
 ὅταν ἀπέθανεν, ἔκαμεν ὄρκον φοβερόν ὅτι εἰς τὴν κατηγόριαν, ὅπου
 ἐκατηγόρησαν αὐτῷ διὰ τὸν Παυλῖνον, δὲν ἡξήσει καὶ λόγον ἐξ αὐτῶ
 κακὸν διὰ ἁμαρτίαν, ἢ διὰ ἄλλο κακὸν, μόνον ὅσαις φοραῖς ἐσυώτυχε
 μετ' αὐτῶ, λόγια καλὰ ὠμιλῶσαν χωρὶς δόλον τινά. Τῆτος ὁ βασιλεὺς
 Θεοδόσιος ἦτον δισεβῆς καὶ Ὀρθοδοξώτατος, πλὴν ἦτον ἥρατος, ἦγεν
 εἴ τι τῶ ὠμιλῶσαν, δίδυς τὰ ἐπίσδρε, καὶ δὲν τὰ ἐξέταζε πολλά· καὶ
 ὅταν ἔγραφον οἱ Γραμματικοὶ αὐτῶ ὀρισμὸν, ἢ χρυσόβαλλον δεργασίας,
 ἢ ἄλλο ράμμα ὅπως τῶ ἔδιδαν εἰς χεῖράς τε, χωρὶς νὰ τὰ ἀναγνώτῃ ἢ
 αὐτὸς, ἢ ὁ Γραμματικὸς, ὑπέγραψεν αὐτὸ ἀνεξετάσως, καὶ τὰς ἐπίσδρε.
 ἢ γὰρ Πελχερία ἢ Ἀδελφὴ τῶ ἐλυπεῖτο πολλά, καὶ ὠνείδιζε τὸν πάντα νὰ
 μὴ τὰ κάμνῃ χωρὶς νὰ διαβάσῃ τὸ ράμμα, ἀλλ' αὐτὸς δὲν τὴν ἦκε,
 καὶ αὐτὴ ὡς φρονιμωτάτη ἐποίησε τοιαύτῳ κατασκευῇ καὶ τέχνῳ, διὰ νὰ
 μάθῃ νὰ μὴν ὑπογράψῃ τὰ ράμματα χωρὶς νὰ τὰ ἀναγνώσῃ, καὶ κράζει
 εἰς τὸν Γραμματικὸν τῶ βασιλέως καὶ λέγει τῷ ράφαι ἔγω· Θεοδόσιος ὁ βα-
 σιλεὺς δίδω εἰς ἐσὲ τὴν γλυκυτάτῃ μου Ἀδελφῇ Πελχερίαν, νὰ ἔχῃς
 τὴν Γυναῖκά μου τὴν Εὐδοκίαν σκλάβαν καὶ δέλῃν εἰς πᾶσαν ὑπηρεσίαν
 ἀπὸ τὴν σήμερον καὶ εἰς ὅλην αὐτῆς τὴν ζωὴν, καὶ νὰ μὴν ἔχῃς κανέ-
 να ἐμπόδιον ἔτε ἀπὸ ἐμέ, ἔτε ἀπὸ ἄλλον τινά. Οὕτως ἐπῆρε τὸ ράμ-
 μα ἢ Πελχερία, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν Ἀδελφόν της, καὶ ὑπέγραψεν αὐτὸ,
 χωρὶς νὰ τὸ ἰδῇ τί λέγει, καὶ ὡσαύτ' ὑπέγραψεν, ἄρχισεν ἢ Ἀδελφὴ
 αὐτῶ καὶ ὠνείδισεν αὐτὸν πολλά, καὶ τὸν κατηγόρησεν ὡς ἄγνωστον καὶ
 ἀσυμβέβητον. Τότε τῶ ἔδωκε τὸ ράμμα καὶ τὸ ἐδιάβασε, καὶ ἀναγινώσκων
 ἐξηραίνθη ἢ ἰχὺς αὐτῶ, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῶ ἠλλαξεν ἀπὸ τὴν ἐνθου-
 σίαν, καὶ ὤρεσεν ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνῃ, ὅτι νὰ μὴν ὑπογράψῃ κανέ-
 να ράμμα χωρὶς νὰ τὸ βλέπῃ καλῶς πρῶτην καὶ δευτέραν φοράν, καὶ ἔγω
 τὸ ἐκράτισεν ἕως τέλους τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Τῶ τὸ ἔκαμεν ἢ Πελχερία,
 δεισκομένης τῆς βασιλείας Εὐδοκίας εἰς τὴν βασιλείαν. Τῶ δέ, 39.
 χρόνῳ τῆς αὐτῶ βασιλείας, Πρόκλος ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως,
 καὶ Κύριλλος ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας δισεβῶς ἀπέθαναν, καὶ εἰς τὸν
 θρόνον Κωνσταντινουπόλεως ἔγενε Πατριάρχης ὁ Διόσκορος, πονηρὸς ἀν-
 θρωπος καὶ ἀπαίδετος καὶ κακόδοξος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ μακρόθεν ἦτον Αἰρε-
 τικὸς, διότι ἐφρόνει τὰ τῶ Ὀρεινῶν. Τῶ δέ, 41. χρόνῳ τῆς αὐτῶ βα-
 σιλείας, τὴν τῶ Χαλκοκρατικῶν Ἐκκλησίαν εἰς ὄνομα τῆς Θεότητος ἐκ-
 τισεν, ἢ ὁποία ἦτον προτίτερα τῶ Ἑβραίων Συναγωγῇ. Τῶ δέ, 42.
 χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἐκαβαλίσκωσεν ὁ βασιλεὺς μὴ τῶ Ἀρχόν-
 των αὐτῶ, ἵνα ἰδῇ πᾶς τέντας τῶ αἰλόγων, καὶ πεισὸν τὸ αἶλον αὐτοῦ,
 (ἐσκό-

ἐσκόπωσεν αὐτὸν, καὶ ἔκραξε τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς Πελχερίαν, καθὼς ἐγύ-
ρισεν εἰς τὸ Παλάτι, καὶ τῆς εἶπεν, ὅταν ἦμεν εἰς τὴν Ἐφεσον, μετὰ ἀ-
πεκάλυψεν ὁ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, ὅτι ἀποθανόντος μὲ, θέλει βασιλεύ-
σει Μαρκιανός, καὶ πέμψε, κράζετον, καὶ εἶπέ τε τὸν λόγον τῆτον. Μετὰ
δύο ἡμέρας ἀπέθανεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐτάφη ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἀγίας
Ἀποστόλων. Ἐβασίλευσε δὲ χρόνους, 42. καὶ μῆνας, 2. Πρὶν οὖν νὰ
ἀπεθῇ ὅτι ἀπέθανεν, ἡ σοφωτάτη καὶ φρονιμωτάτη Πελχερία, κατὰ τὸν
λόγον τοῦ Ἀδελφοῦ αὐτῆς, ἔσειλε καὶ ἔκραξαν τὸν Μαρκιανόν, ὁ ὁποῖος
εἶχε σωφροσύνην πολλὴν καὶ σεμνότητα καὶ ἀρετὴν καὶ γῆρας τίμιον, καὶ εἶπε
πρὸς αὐτόν· Βασιλεὺς ὁ Ἀδελφός μὲ ἀπέθανεν, ὅμως ὡς αἰδέσιμον καὶ
ἐνάρετον ἄνδρα ἀπὸ ὅλην τὴν Σύγκλητον τῆς Παλατίης σὲ ἐκλεξα διὰ νὰ
σὲ κάμω βασιλέα, καὶ δός μοι ὄρκον, νὰ φυλάξης τὴν παρθενίαν μὲ ἀ-
μόλυτον, καθὼς τῷ Θεῷ τὴν ἐπαράδωκα ἄσπιλον καὶ καθαράν, καὶ ἔπως
ἐδώκεν αὐτῆς ὄρκον πιστὸν καὶ τὴν ζήτησιν αὐτῆς. Ὡς ἤκουσεν ἔπως ἡ Ἀ-
γία Πελχερία ἐχάρη, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔπεμψε καὶ ἦλθεν Ἀνατόλιος ὁ
Πατριάρχης, καὶ ἡ Σύγκλητος, καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐκ τῆς προκείμενης καὶ χρι-
σίμων ἀνδρῶν, καὶ ἔσεσαν αὐτὸν βασιλέα.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΜΑΡΚΙΑΝΟΥ.

Ψὴν δὲ Θεὸς ἔκαμαν βασιλέα τὸν Μαρκιανόν μετὰ τὸν θάνατον Θεο-
δοσίου. οὗτος ὁ Μαρκιανός εἰς τὰς ἡμέρας Θεοδοσίου ὑπῆγεν εἰς εὐα-
τόπον, Λυκία καλέμενον, εἰς τὴν Ἀνατολίαν, καὶ ἐκεῖ ἔπεσεν εἰς ἀδέ-
νειαν, καὶ ὡσὰν ἔλαβε τὴν ὑγίαν ἔσμιξε μετὰ δύο ἀδελφούς, τὸν εὐα-
λέξαν Ἰέλιον, καὶ τὸν δώτερον Ταττιανόν, καὶ ὡς τὸν εἶδαν τοῦτον, τὸν
ἐπῆραν εἰς τὸ πηλίκιον αὐτοῦ, καὶ ἔκαμάν τε μεγάλας τιμὰς, καὶ ἀνέπαυ-
σαν αὐτὸν καλῶς· καὶ μιᾷ τῇ ἡμέρᾳ δὲ γῆκαν ἕξω νὰ κυνηγήσῃ, καὶ
ἐπῆραν ὁμῶς καὶ τὸν Μαρκιανόν, καὶ τόσα πολλὰ ἐκυνήγησαν, ὥστε ἐπῆραν
κόπον πολὺν, καὶ ὥρα τῆς γούματος ἦσαν τόπον καλὸν καὶ νερόν, καὶ ἐκά-
θισαν ἐκεῖ καὶ ἔφαγαν, καὶ ἔπως ἔπεσαν καὶ ἐκοιμήντο ἀπὸ τὸν κόπον.
εἰς ὀλίγον δὲ, ἐκεῖ ὅπου ἐκοιμόντισαν, ἐξύπνησεν ὁ Ταττιανός, καὶ εἶδε
τὸν Μαρκιανόν εἰς τὸν ἥλιον ὅπου ἐκοιμάτο, διότι ἐγύρισεν ὁ ἥλιος
ἀπὸ τοῦ μέρους ἐκεῖνο τῆς δένδρεως, καὶ εὐας αἰτὸς μέγας ἦλθεν ἀπάνω εἰς
τὸν Μαρκιανόν, καὶ ἀνοίξε τὰς πτέρυγας αὐτοῦ, καὶ ἔκαμνέ τε σκιάν διὰ
τὸν ἥλιον. Ὡσὰν εἶδεν ὁ Ταττιανός ἔπως, ἐξύπνησε καὶ τὸν ἀδελφόν
τοῦ τὸν Ἰέλιον, καὶ ἔδειξάν τε τὸ Θεῖκόν ἐκεῖνο σημεῖον. οἱ δὲ δύο τῆτοι
Ἀδελφοὶ ἐβλεπαν πολλὴν ὥραν τὸ σημεῖον καὶ ἐθαυμάζοντο, καὶ Θεὸς σο-
φία ἐνόησαν, ὅτι τῆτος μέλλει νὰ γνή βασιλεὺς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ
ἐν τῷ ἅμα ἐξύπνησαν τὸν Μαρκιανόν, καὶ ἐκάθισαν ὁμῶς οἱ ἄμφω εἰς τὸ
δένδρον ἀποκάτω, καὶ λέγουσιν· εἰ μὴ γνή βασιλεὺς, τί χάριν νὰ
μᾶς δώσῃς; καὶ τοῦτος ἀπεκρίθη· τί ἄνθρωπος εἶμαι ἐγὼ νὰ ἔλθω
εἰς τοιοῦτον μέγα ἀξίωμα τῆς βασιλείας; τοῦτοι δὲ πάλιν δώτεραν φο-
ρὰν εἶπαν, εἰ μὴ βασιλεύσῃς, τί δώρεον νὰ ἔχωμεν παρὰ σοῦ; καὶ

ὁ Μαρκιανὸς νόσει Θεϊκῇ ἐπίστασε τοὺς λόγους αὐτῶν, καὶ τοὺς εἶπεν·
 εἰ μὴ εἶναι παρὰ Θεοῦ νὰ γνῶν τὸτο εἰς ἐμὲ, Πατέρας μου νὰ σὰς ἀνακη-
 ρύξω καὶ νὰ κάμω. Τότε τῷ ἔδωκαν φλαβία διακόσια, καὶ εἶπαι· ὕπα-
 γε εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἐνθυμήσεσθαι ὅταν ὁ Θεὸς θέλει σὲ ὑψώσῃ, καὶ
 ἀξιώσῃ εἰς τὸτο. Λοιπὸν ὡσαύτῃ ἐγένε βασιλεὺς ὁ Μαρκιανὸς, ἐνθυμήθη
 καὶ καλὰ ὅπως τῷ ἔκαμαν οἱ δύο Ἀδελφοὶ Ταττιανὸς καὶ Ἰέλιος εἰς τὴν
 Λυκίαν, καὶ ἔπειλε καὶ τὰς ἡφεραι εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν μετὰ μεγά-
 λης τιμῆς, καὶ ἐν τῷ ἅμα Πατέρας αὐτῶν τοὺς ἀνέκηρυξε· καὶ τὸν μὲν Τατ-
 τιανὸν Ἐπαρχον καὶ κεφαλὴν Κωνσταντινουπόλεως τὸν ἔκαμε, τὸν δὲ Ἰέ-
 λιον Ἀφρόντην τῆς Λυκίας. Ἐν δὲ τῷ καιρῷ Θεοδοσίῳ τῷ Βασιλέως ἀ-
 πέσειλκεν Ἀσπαρον τὸν Στρατηγὸν μὲ φουσάτον πολὺ εἰς τὴν Ἀφρικὴν
 κατὰ τοῦ Γιζερίχου, καὶ πολέμους γινομένους, ἐνίκησεν ὁ Γιζερίχος τὸν Ἀ-
 σπαρον, καὶ ἔπιασε πολλὰς στρατιώτας σκλάβους, καὶ μέσα εἰς ὅλους ἦτον
 εἷας καὶ ὁ Μαρκιανὸς, καὶ ἔπως ἔβαλαν ὅλους τὰς σκλάβους τὰς στρατιώτας
 δεμένους εἰς τὴν αὐλὴν τῷ Γιζερίχῳ, καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ, ὥρα τῷ μεσημερίου
 ἦλθεν εἰς τὸ παραθύρι ὁ Γιζερίχος νὰ ἰδῇ τὰς σκλάβους, καὶ μέσα εἰς
 ὅλους βλέπει τὸν Μαρκιανὸν ὅπως κοιμᾶτο, καὶ ἀπαύτως ἔσεκεν εἷας ἀε-
 τὸς, καὶ τὸν ἐσκέπαζε μὲ ταῖς πτερύγαις τὰς διὰ νὰ μὴ τὸν καίῃ ὁ ἥ-
 λιος. Ὁ δὲ Γιζερίχος, ὡς εἶδε τοῦτο, ἐκατάλαβεν ὅτι βασιλικὸν ση-
 μεῖον εἶναι, καὶ μέλλει νὰ γνῶν βασιλεὺς, καὶ ἔπως ἀπέσειλε καὶ ἡφεραι
 τὸν Μαρκιανὸν ἐμπαροῦν αὐτῷ, καὶ ἠρώτησε πῶς λέγεται τὸ ὄνομά τῃ,
 καὶ εἶπε· Μαρκιανὸς λέγομαι. Τότε εἶπεν ὁ Γιζερίχος, κάμνεις μὲ ὄρ-
 κον, ἂν σὲ δώσῃ ὁ Θεὸς τὴν χάριν καὶ βασιλεύσης, ὅτι ποτὲ ἐμὲ εἶδε
 τὸν πόπον μὲ τοὺς Βανδύλους νὰ μὴ πολεμήσης, καὶ ἐγὼ νὰ σὲ ἐλάβωθε-
 ρώσω; καὶ ἔπως ἔκαμεν ὄρκον αὐτῷ, καὶ τότε τὸν ἐλάβοθέρωσε, καὶ ὡς ἔλα-
 βε τὴν βασιλείαν, ἐφύλαξε τὸν ὄρκον, καὶ ποτὲ τὸν Γιζερίχον δὲν ἐπο-
 λέμησεν. Εἰς τὴν ἀρχὴν δὲ τῆς βασιλείας τοῦ Μαρκιανοῦ, ἡ μακαρία
 Πελχερία τὸν ἐν Βλαχέρναις Ναὸν τῆς Θεομήτορος ἀκαδόμησε μετὰ καὶ
 ἄλλων πολλῶν Ἐκκλησιῶν. Τῷ δὲ, 2. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἐγένετο
 ἡ Ἀγία καὶ Οἰκουμενικὴ 4. Συνόδος, ἀφ' οὗ ἀπέρασαν χρόνοι, 30. ἀπὸ
 τὴν εἴτην, καὶ ἦσαν Πατέρες, 630. καὶ ἐσιωάχθησαν εἰς τὴν Χαλκηδό-
 να, συμπρόντος τῷ Βασιλέως, καὶ τῆς Συγκλήτης, καὶ ἀναδεμάτισαν Διότ-
 κορον καὶ Εὐτυχὴ ὡς κακοδόξους, τὰς συγχέοντας τὸν ἐν δύο φύσεσι γνω-
 ριζόμενον Χριστὸν, τὸν Κύριον ἡμῶν καὶ Θεὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ὁ Βα-
 σιλεὺς τὰς μὲν Αἵρετικὰς ἐξώρειεν ἐν Γάγγραι, τὴν δὲ Συνόδον ἐμε-
 γάλυνε, καὶ εἶπεν· „Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι τὸ χίσμα τῆς Ἐκ-
 κλησίας ἠφανίσθη καὶ ἐγενόμεθα πάντες εἰς μίαν ἀληθινὴν ὁμολογίαν
 „τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως“. Ἦσαν δὲ πρῶτοι τῆς Συνόδου ταύτης, ὁ
 Κωνσταντινουπόλεως Ἀνατόλιος, ὁ Ἀντιοχείας Μάξιμος, ὁ Ἱεροσολύμων
 Ἰββενάλιος, καὶ ὁ Παχασίνος καὶ Λακίνσιος οἱ Ἐπίσκοποι, σὺν Βορι-
 φατίῳ τῷ πρεσβυτέρῳ, τὸν πόπον ἐπέχοντες Λέοντος τοῦ Ἀγιοτάτου Πά-
 πα Ῥώμης τῆς Πρεσβυτέρας. Οὗτος ὁ Ἀγιοτάτος Πάπας οὐχὶ μόνον
 τούτους ἐπεμφεν, ἀλλὰ καὶ ἐπιστολὰν θαυμασίαν, καὶ ἐβεβαίωκε τὰ τῆς

Συνόδου. ἐκάλεσαν γὰρ οἱ Θεοὶ Πατέρες τῆς Συνόδου ταύτης τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὡς ὀρθοδόξιας. Τῷ δὲ, 3. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἀπέθανον ἡ μακαρία καὶ ὁσεβεσάμη Παλχερία, παρθένος, καὶ δεὺν ἐφθάρη ποτὲ ἡ παρθενία αὐτῆς, καὶ ὅλα τὰ πράγματα τῆς κινήτου καὶ ἀκινήτου, ἔδωκε διὰ τὴν ἀγάπην τῷ ἀγαπήσαντος πτωχῶς Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν. Τῷ δὲ, 6. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἀπέθανε καὶ αὐτὸς ὁ Μαρκεῖανός ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐτάφη ἐν τῇ Ναῷ ἡδ' Ἀγίων Ἀποστόλων.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚΕΛΛΟΥ, ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΓΓΟΝΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μετά τῶτον ἐβασίλευσε Λέων ὁ Μακέλλης ὁ μέγας. ἐσέφθη δὲ ὑπὸ Ἀνατολίου Πατριάρχου. Μακέλλης δὲ ἐλέγετο, διότι ἐσφάξεν Ἀσπαρα καὶ Ἀρδαβέρειον ὡς Αἰρετικούς. Μακέλ δὲ λέγεται φράγγικα ὁ σφαγὴς. τῷ δὲ, 1. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἐγένετο σεισμὸς μέγας εἰς τὴν Αἰτιόχειαν, ὅτι σχεδὸν εἰπεῖν ἡ Πόλις ὅλη ἐχάλασε. καὶ τῷ, 4. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας ὁ τῆς Μανδρας Στυλίας Μέγας Συμεὼν ἐτελεύτησε. τῶτος ἔδειξε τὴν ποιαύτην ἀσκησιν. τῷ, 5. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἐπεσε φωτιά μεγάλη εἰς τὴν Πόλιν, καὶ τόσα πράγματα πολλὰ ἔκαψε, ὥστε δεὺν δυνάται τινὰς νὰ γράψῃ καταλεπτῶς τὴν φθορὰν ἐκείνῳ, οὗ ἐγένετο ἀπ' ἐκείνου τὴν φωτίαν. Τῷ δὲ, 6. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας εὐχὰς ζωγράφος ἠθέλησε νὰ ἰσορήσῃ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν, εἰς ὁμοιότητα τῷ Διὶ τῷ Θεῷ ἡδ' Ἐκκλησίᾳ, καὶ παρὰ τοῦ ἐξηραίνθη ἡ χεὶρ αὐτοῦ, καὶ ὡς εἶδε τὴν καταδίκην ὅπως ἦλθεν εἰς αὐτὸν παρὰ τῷ Ἀληθινῷ Χριστῷ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἔδραμεν εἰς τὸν ἀγιώτατον Καλόγερον, Γεννάδιον τὸ ὄνομα, καὶ ἐπεσεν εἰς τὰς πόδας αὐτοῦ, καὶ ἐξαγορεύθη τὸ ἁμάρτημα οὗ ἐκάμε, καὶ πισθίσας καὶ ἐπιστραφεὶς εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν τὸν εὐσπλαγχνον καὶ φιλόφρονον, ἐγένετο ὑγιὴς ἡ χεὶρ αὐτῆς, καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Τῷ, 12. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας, ἐκάμεν Ἀρμάδα μεγάλην κατὰ Γίζερχου, ὁ ὁποῖος ἐβασίλευε τὴν Ἀφεικὴν, καὶ ἐκάμε πολλὰ κακὰ εἰς τὰς Χριστιανὰς, καὶ ἐσήκωσε κότεργα, 1113. καὶ εἶχε μέσα εἰς κατ' εὐχὰ κότεργον ἀνδρας ἑκατὸν, καὶ ἐξώδιασε χρυσίον, 190000. καὶ ἀργύριον, 190070. χωρὶς ἐκεῖνα οὗ ἐδόθησαν ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Ρώμης, καὶ ὅλης τῆς Ἰταλίας, καὶ ὅλη ἡ Ἀρμάδα ἀπρακτος ἐγύρισε διὰ τὴν κακοβελίαν τῷ Στρατιῷ, ἦγεν τῷ πρώτῳ τῆς Ἀρμάδος, καὶ εἶδε καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ φεσάτου ἤφερε, διότι ἐθανάτωσαν αὐτὸ οἱ ἐχθροί. ἐκεῖ ἔδειξε γὰρ τὴν γνώμην ἐκείνου ἀληθινὴν, ὅπως λέγει· ὅτι κάλλιον εἶναι εὐχὰ φουστάτον ἐλαφίον, νὰ ἔχῃ εὐχὰ λεονταίρι ἀφρόντῳ, ἢ εὐχὰ φουστάτον λεονταίρι, νὰ ἔχῃ εὐχὰν ἀφρόντῳ ἐλάφι. ἡ εὐνοια δηλοῖ, ὅτι, ὅταν εἶναι ὁ Ἀφρόντης τῷ φεσάτῳ δυνατὸς καὶ ἀνδρειωμένος, καὶ τὸ φεσάτον ἀχαμνὸν, αὐτὸς τὸ κάμνει δυνατὸν καὶ ἀνδρειωμένον. εἶδε καὶ τὸ φεσάτον εἶναι δυνατὸν καὶ ἀνδρειωμένον, καὶ ὁ Ἀφρόντης ἀνάνδρος καὶ ἀδυνάτος, κάμνει καὶ τὸ φεσάτον ὡσαν καὶ τῷ λόγῳ τῷ. ἔγω τὸ ἔπαθε τὸ φεσάτον τῷ Λέοντι τούτῳ τοῦ βασιλείως· διὰ νὰ ἔχῃ ἀνάνδρον καὶ δειλὸν Ἀρχηγόν,

κα-

Θαύμα
ἐπὶ ἑ-
γινεν εἰς
τὸν ζω-
γράφον

κατέσφαξαν αὐτὸς οἱ ἐχθροί. Τῷ δὲ, 12. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἀνηγόρευσε βασιλέα τὸν ἐγγονα αὐτῆς Λέοντα, τὸν υἱὸν τῆς Ζωώνος, καὶ Ἀειάδνης τῆς θυγατρὸς αὐτῆς. Τότε καὶ τὴν Ἐδῆτα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἤφεραν ἀπὸ τῆς Ἱεροσόλυμα, τὴν ὁποίαν εἶχε μία Ἑβραία γυναικα παρθένος ὀλαβεσάτη, καὶ τὰ λείψανα τῆς Ἀγίας Αναστασίας ἀπὸ τὴν Νικομηδείαν, τὰ ἤφεραν καὶ τὰ ἔβαλαν εἰς τὸν Ναὸν αὐτῆς. Εἰς τὸν καιρὸν δὲ τότε τῆς βασιλείας ἐφάνη εἰς τὸν Οὐρανὸν σημεῖον μέγα, οὗ αὐτὸς ὁ φῶς μακρὸν, καὶ ἔσκευεν ἡμέρας, 40. καὶ ἔβρεχε, καὶ πόσον πολὺ ἔβρεξε μέσσα εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, ὥστε ἦτον τὸ νερὸν μία πίδαμνὴ ἀπάνω ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἦτον τὸ νερὸν ἐκεῖνο ὡς περ φωτὶα, καὶ ἔλεγαν ὅλοι, ὅτι φωτὶα εἶναι, καὶ θέλην καὶ. Ἐκαμαν νηστείας καὶ δεήσεις, καὶ λιτανίας εὐχαλῶν, παρακαλουῦτες τὸν Θεὸν μετὰ δακρύων νὰ ἐλθοῦν ἐκ αὐτοῦ ἐκ τῆς ὀργῆς ἐκεῖνης. Ἰδὼν ὁ Θεὸς τὴν κατὰρα δέησιν αὐτῶν καὶ τὰ δάκρυα, ἐσπλαγχνίθη καὶ ἐλδοθέρωσεν αὐτὸς ἐκ τῆς ὀργῆς ἐκεῖνης, ὅτι κατὰ τὸν θείον Δαβὶδ, θέλημα τῆς φοβουμένης αὐτὸν ποιεῖ, καὶ τῆς δεήσεως αὐτῶν εἰσακτεῖ. πολλοὶ δὲ τῶν Χριστιανῶν τὴν ἁγίαν Κυριακὴν ἐδέχοντο, καὶ ἄλλοι ἐπαιζαν παιγνίδια διάφορα, καὶ τῆτος ὁ βασιλεὺς ὤρεσεν, ὅτι τὴν ἁγίαν Κυριακὴν νὰ μὴ δουλεύειν, μήτε νὰ καβαλικεύειν, μήτε παιγνίδια νὰ παίζειν. Ἀθροίσας δὲ ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ δυσειτείας, ἀπέθανε, βασιλεύσας χρόνος, 18. Μετὰ τῆτον ἐβασίλευσεν ὁ Ἐγγονας αὐτῆς, ὁ υἱὸς τῆς Ζωώνος, ὁποῦ τὸν εἶχε σεμνόνον βασιλέα, καὶ ἔζησεν εἰς τὴν βασιλείαν χρόνον οὗα, καὶ ἔσεφε βασιλέα τὸν πατέρα αὐτῆς Ζωῶνα.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΖΗΝΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΥΣΚΟΥ.

Μετὰ τῆτον ἐβασίλευσεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ζωῶν χρόνος, 27. καὶ μῆνας, 4. ἦτον δὲ Αἰρετικὸς τῆς συγχυτικῆς Αἰρέσεως τῆς Ἀκεφάλων, ἀνδρῶπος ὀξύθυμος, μνησίκακος, καὶ φθόνος γεμάτος, ὅτι ἦτον ἀπὸ μιαν καὶ κακίστην γενεάν τῆς Ἰσαύρων. τῆτος κακῶς καὶ ἀθέως ἐκυβέρνηεν τὰ πράγματα, καὶ εἰς ἀμαρτίας καὶ ἄλλας κακὰς πράξεις ἐσυνέδαζε. Βασιλίσκος δὲ τοῦ Βερίνου ἀδελφὸς ἦτον εἰς τὴν Ἡράκλειαν καὶ ἐσυνίαζε λαὸν κατὰ τῆς βασιλείας, καὶ ὡς ἔμαθε τῆτο ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ γυναικα αὐτῆς Ἀειάδνη, ἐπῆραν βίον πολὺν καὶ ἔφυγαν καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Ἰσαύρειαν, καὶ ἐμπῆκαν εἰς οὗα Κάστρον δυνατὸν, ὅπερ τὸ ἔλεγαν Οὐβαρα. Τῆτος δὲ ὁ Βασιλίσκος βασιλεὺς ἀνηγόρευσε, καὶ Μάρκον τὸν υἱὸν αὐτῆς, Καίσαρα ἔσεφε, καὶ Ζηνωδίαν τὴν γυναικα αὐτῆς Αὐγέσαν ἔσεφε, καὶ ὡσαν ἐβασίλευσε τῆτος, ἦλθεν εἰς τὴν Πόλιν μέγας ἐμπρησμός, ἦγεν φωτὶα, καὶ τὸ καλλιώτερον μέρος τῆς Πόλεως τὸ ἠφαίνισε. Διὰ τοῦτο τὸν βασιλέα Βασιλίσκον τὸν ἐμίσησαν ὅλοι οἱ ἀνδρῶποι, καὶ δὲν τὸν ἔλεγαν βασιλέα, μόνον ἐμπρησμόν, καὶ τῆς βασιλείας ἀφανισμόν. Ἐλεγαν καὶ τῆτο, ὅτι ὁ Βασιλίσκος τὸ θηρίον, καὶ ὁ ἐμπρησμός, ἦγεν ἡ φωτὶα, εἶναι ἴσα· καὶ ὡσαν τὸν ἐμίσησαν, ἔγραψαν πρὸς τὸν Ζωῶνα ἐ-

καὶ ὅπῃ ἦτον εἰς τὴν Ἰσαύριαν, διὰ τὰ ἐλθὼν νὰ πάρῃ πάλιν τὴν βασιλείαν. Ὡς εἶδε τὰ γράμματα ἐχάρη, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μετὰ δυνάμεως μεγάλης, ἀπεδίωξε τὸν Βασιλίσκον· ὁ δὲ Βασιλίσκος, ὡς ἔμαθον ὅτι ἐφθάσεν ὁ Ζωών, ἔφυγε καὶ ἐμπήκεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΠΑΛΙΝ ΖΗΝΩΝΟΣ.

Ελάβε δὲ τὴν βασιλείαν ὁ αὐτὸς Ζωών, καὶ ἐδέχθη αὐτὸν ὁ Λαὸς μετὰ χαρᾶς μεγάλης. τότε ἐν τῇ ᾧμα ἔκαμιν ὅρκους πολλὰς τοῦ Βασιλίσκου, ὅτι νὰ εὖγῃ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ μὴ φοβηθῇ, καὶ πισθῶσας ὁ Βασιλίσκος εἰς τὰς ὅρκους τῆ βασιλείας, ἐγῆκεν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ὡς ἐγῆκεν, ἀλησμονήσεν τὰς ὅρκους ὁ βασιλεὺς, καὶ τὸν ἔστειλεν εἰς τὴν Κεκεσὸν τῆς Καππαδοκίας μετὰ τὴν γυναῖκά τε καὶ μετὰ τὰ παιδιά τε, καὶ τὰς ἔβαλεν εἰς ἑνα πύργον χωρὶς ψωμὶ καὶ νερόν, καὶ ἀπέθαναν ἀπὸ τὴν πείναν. Εἰς τὰς ἡμέρας ταύτας τοῦ βασιλέως ἐρέθη τὸ λείψανον Βαρνάβα τοῦ Ἀποστόλου ἐν Κωνσταντίᾳ τῆς Κύπρου, ἀποκᾶτω εἰς μίαν ξυλοκερατίαν, καὶ εἶχεν εἰς τὸ σῆθος τε τὸ κατὰ Ματθαῖον Ἅγιον Εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον μετὰ τὸ χεῖρ τε τὸ ἔγραφε. Τῷ δὲ, 4. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἐγένε σεισμὸς φοβερός εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, Μηνὶ Σεπτεμβρίῳ, 25. καὶ ἔπεσαν Ἐκκλησίαις πολλαῖς ἕως τὰ θεμέλια, καὶ ἐχώθησαν καὶ ἀπέθαναν πληθὺς ἀνθρώπων, ὅπου δὲν εἶχαν μετρημόν. ἔπεσαν καὶ ἀπὸ τὰ τειχία τῆς Πόλεως, καὶ ἐκράτησεν ὁ σεισμὸς ἐκεῖνος πολὺν καιρόν. Ὁ δὲ Θεὸς, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ βασάζῃ τὰ κακὰ τοῦ Ζωώνος, ὑπὸ θείας δυνάμεως ἐκόπη ἡ κεφαλὴ του καὶ ἀπέθανε.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ, ΤΟΥ ΔΙΚΟΡΟΥ.

Μετὰ ταῦτα ἔλαβε τὴν βασιλείαν Ἀναστάσιος, ὁ Σιλεντιάριος, ὁ καὶ Δικόρος λεγόμενος, τὸν ὁποῖον ἐψήφισεν ἡ Βασίλισσα ἡ γυναῖκα τοῦ Ζωώνος, καὶ ἡ Σύγκλητος, καὶ τὸ φεσάτον. ἦτον δὲ Αἵρετικὸς εἰς τὴν Αἵρεσιν τῇ Ἀκεφάλων, ἦγεν τῇ Συγχυτικῶν. Ταῦτος πολλὰ κακὰ ἔκαμιν εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους. Ἀρχιερεῖς εὐγαλεν ἀπὸ τὰς θρόνους τῶν ἀδίκως, καὶ ἔβαλεν Αἵρετικὰς, ὅπου ἦσαν εἰς τὴν γνώμην τε, καὶ πολλοὺς Ἀρχόντας Χριστιανὰς ἐξώρισε, καὶ πολλὰς ἐθανάτωσεν. Ἐβασίλευσε δὲ χρόνους, 13. ταῦτος ὁ Θεόργιστος Ἀναστάσιος, καὶ ἀπὸ τὴν κακοπιστίαν τε καὶ ἀπὸ τὰ πολλὰ κακὰ ὅπου ἔκαμινεν, εἶδε μίαν νύκτα εἰς τὸν ὕπνον του ἑνα φοβερόν Κριτὴν, καθεζόμενον ἐπὶ θρόνον ὑψηλὸν καὶ ἐπιρμένον μετὰ πολλῶν ὑπηρετῶν, ὅπῃ ἐσέκοντο πλησίον τε, καὶ ἐκράτειν εἰς τὸ χεῖρ τε ἑνα βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἀνοίξε καὶ νύρε τὸ ὄνομά τε γεγραμμένον, καὶ ἔπως ἐκράξεν αὐτόν, καὶ λέγει τε· ἐγὼ ἠθέλα νὰ σὲ ἀφήσω νὰ ζήσης ἀκόμη καιρὸν ἱκανόν, ἀμὴ διὰ τὴν κακοπιστίαν σου καὶ τὰ πολλὰ σου κακὰ,

καὶ κόπτω ἀπὸ τῆς ζωῆς σου χρόνος, 14. καὶ μετὰ φόβου πολλοῦ καὶ φό-
 μος ἐξύπνησε, καὶ ἐν τῷ ᾧμα ἔσειλε καὶ ἤφεραν Ἀμαντίον τὸν Πραιπό-
 ζιτον, ὁ ὁποῖος ἦτον εἷας ἀπὸ τῆς Μεγιστῶν τῆς Βασιλείας, καὶ πιστὸς
 τῇ Βασιλείᾳ καὶ τῆς βαλῆς αὐτῇ, καὶ καθὼς ἤλθεν, ἐξηγήθη τὸ ὄραμα
 μετὰ λύπης μεγάλης. Ἀκούσας τὴν διήγησιν τοῦ ὁνείρου, ἀπεκρίθη ἐν
 τῷ ᾧμα καὶ εἶπε· Κύριε Βασιλεῦ, εἶδα καὶ ἐγὼ ταύτῃ τὴν νύκτα ἄλλο
 εἷα φοβερόν ὄραμα, ὅτι δεισμονίᾳ με ἐμπροσθεν τῆς Βασιλείας σου ὡς
 ὑπηρετῆς καὶ δῆλος, ἤλθεν εἷας μέγας χοῖρος, καὶ ἔδραμε καὶ ἔπιασέ με
 ἀπὸ τὸ ἀπαναφόρε, καὶ ἔρριξέ με κάτω εἰς τὴν γῆν, καὶ ἠφανίσέ με.
 Ἀκίσας ὁ Βασιλεὺς, ἐξηράνθη ἡ διώκρισις αὐτοῦ καὶ ἡ καρδία τε καὶ τὸ
 κορμί τε, καὶ ἔτις ἐκραξε τὸν Ὀνειροκρίτην, ὀνόματι Πρόκλον, καὶ ἐξη-
 γήθησαν τὰ ὀράματα, ὅ, τε Βασιλεὺς, καὶ ὁ Ἀμαντίος. ὁ δὲ Ὀνειροκρί-
 τῆς, ὡς ἠκέσσε τὴν διήγησιν τῆς ὁνείρου, παρὰ τοῦ ἐδιάλυσεν αὐτὰ, ὅ-
 τι καὶ οἱ δύο θέλουν δώσει κακὸν θάνατον. Οὕτως εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔ-
 πεσεν ὁργὴ παρὰ Θεοῦ, ἦγεν πῦρ ἐξ Οὐρανοῦ μέσα εἰς τὸ Παλάτι, καὶ
 κατέκαψε τὸ μιαιόν τε σῶμα, ἦγου τοῦ Βασιλέως, καὶ τὴν ψυχὴν του
 ἐπαράλαβαν οἱ Δαίμονες, καὶ ἔβαλαν την εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον. ὁμοίως
 καὶ τὸτος ὁ Ἀμαντίος κακῶς ἐπεδύπησε κατὰ τὸ ὁνειρόν τε, ὅτι ὁ Βασι-
 λεὺς Ἰεσῆνος, ὡς ἔλαβε τὴν Βασιλείαν, ἔπιασε τὸν Ἀμαντίον καὶ ἄλλους
 κακὰς καὶ ἐπιβέλους, καὶ ἀπεκεφάλισεν αὐτούς. Τοῦτος ὁ Θεήλατος ἐκλή-
 θη Δικὸρος, διότι ἦτον ἡ μία κόρη τῆς ἐφθαλμῶν αὐτῇ πράσινη, ἡ δὲ
 ἄλλη μαύρη. ἠξάρετε, καθὼς λέγει ὁ Θεὸς Πατριάρχης Ἀντιοχείας
 Ἀναστάσιος, ὅτι δεῦν εἶναι προωρισμένος καιρὸς εἰς τὴν ζωὴν τῆς ἀνθρώ-
 πῃ, ἦγεν αποφασισμένος πόσους χρόνους νὰ ζήσῃ, ἢ πολλὰς, ἢ ὀλίγας,
 μόνον εἰς τὴν θέλησιν τῆς Θεοῦ εἶναι, ὅταν ὀρίσῃ νὰ πάρῃ τὸν ἀνθρώ-
 πον. διότι πολλῶν ἀνθρώπων αὐξάνει τὴν ζωὴν, καὶ πολλῶν τὴν ὀλι-
 γοσδεῖ, ὡς αὐτὸς ἠξάρετε κατὰ τὴν ἀρρήτον αὐτῇ Σοφίαν, τὴν ὁποίαν
 ἀνθρώπου νῆς δεῦν δύναται νὰ τὴν κατανοήσῃ, ἢ νὰ τὴν μετρήσῃ, ἢ νὰ
 τὴν καταλάβῃ, ὅτι καθὼς ἠκέσσετε ἀνῶθεν, διὰ νὰ κάμνῃ ἐναντία αὐτῇ
 τῇ Θεῷ καὶ τῇ δέλων αὐτῇ, τῆς Χριστιανῶν, ὁ Βασιλεὺς Ἀναστά-
 σιος, ὀλιγοσδεῖ τὴν ζωὴν αὐτῇ χρόνους, 14. ἄλλων δὲ πάλιν ὅπως κά-
 μνου ἀγαθὰ ἔργα καὶ φοβῶνται τὸν Θεόν, αὐξάνει τὴν ζωὴν αὐτῇ διὰ
 σωτηρίαν πολλῶν ἀνθρώπων, διὰ τὸ νὰ εἶναι ὁ ὅρος, ἦγεν ἡ ἀπόφασις
 τῇ κατ' εἰδὸς ἀνθρώπου εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅποτεν θέλῃ νὰ τὸν ἐ-
 πάρῃ. Ἐπαρε παράδειγμα εἰς τοῦτο· εἷας Βασιλεὺς εἶναι, καὶ ἔχει
 διαφορὰς ὑπηρετῆς εἰς τὴν Βασιλείαν τε διὰ νὰ τὸν ὑπηρετῇ, καὶ νὰ ὑ-
 πηρετῇ κατ' εἷας κατὰ τὴν ὑπηρεσίαν ὅπως εἶναι ἄξιος, καὶ ὡσαύτῃ τὸν
 θέλει πλέον ὁ Βασιλεὺς ἐκείνον τὸν ὑπηρετῆν, διὰ κάποιαις αἰτίαις,
 ὅπως κάμνει, ἢ ὁποῖαις δεῦν τὸν ἀρέσεν, τὸν διώχει, καὶ πέρνει ἄλλον·
 ἔτι καὶ ὁ Θεὸς ἔχει τὰς ἀνθρώπους εἰς τὸν Κόσμον νὰ πληρῶναι τὴν
 γῆν, καὶ ὅσον καιρὸν θέλει, τοὺς ἀφώγει, ὅταν δὲ τῇ φανῇ, πέρνει αὐ-
 τὰς, καὶ ἔρχονται ἄλλοι εἰς τὸν τόπον τῆς. ἐμάθετε ὅτι ἡ ζωὴ τῆς ἀνθρώ-
 πῃ εἶναι εἰς τὸ θέλημα τῆς Θεοῦ νὰ τὴν αὐξάνῃ, ἢ νὰ τὴν ὀλιγοσδεῖ,

καθώς αὐτὸν εἶπαμεν. Εἰς τὰς ἡμέρας ταῦτα τῷ Βασιλέως, Εὐτυχίου Πατριάρχης Ἀρείανος βαπτίζων τινὰς, εἶπε· βαπτίζεται ὁ δεῖνας εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς δι' Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ εὐθέως ἐξηρανώθη ἡ Κολυμβήθρα.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΘΡΑΚΟΣ.

Μετά τῶτον βασιλεύει Ἰεσῖνος ὁ γέρων ὁ Θράξ χρόνος, 9. ἔπος ἦτον ἀνδρας ζηλωτὴς εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὴν δόσέβειαν τῆς Ὀρθοδόξου Πέσεως, καὶ ἀντίδικος τῷ Αἰρετικῶν, δόσεβης πολλὰ καὶ Ὀρθοδοξώτατος. ἦτον δὲ εἰς τὰς πολέμους δοκιμώτατος. εἶχε καὶ γυναῖκα, ὀνόματι Λαπποκίαν, τῇ ὁποίᾳ ἐσεφεν Αὐγέσαν, καὶ ἐκεῖ ὅπῃ τῇ ἐσεφεν, ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτῆς ὁ Λαὸς Εὐφημίαν. ὁμῶς ἐνῆς, ὀνόματι Εὐσέβιος, εἶχε πολλὴν ἀγάπην μετὰ τῷ Βασιλέως, καὶ ἦτον πολλὰ πλέσιος, καὶ ἀπὸ τῇ πολλῇ πλεσιότῃ ἦλθεν εἰς πτωχείαν, καὶ ἀσθενήσας ἦλθεν εἰς θάνατον, καὶ ἔκαμε διαθήκην, καὶ ἔγραφεν, νὰ εἶναι κληρονόμος ὁ Βασιλεὺς. τὰς δὲ τρεῖς θυγατέρας αὐτοῦ, αἱ ὁποῖαι ἦσαν μικραὶ, νὰ ταῖς ἀνατρέψῃ καὶ νὰ ταῖς ὑπανδρόσῃ, καὶ ὅλα τὰ χρεήτα νὰ δώσῃ, καὶ ἔκαμνεν τὸ ὁ Βασιλεὺς. ὅσους δὲ ἐξώρισεν ὁ ἀλιθῆριος Ἀναστάσιος, ὅλους τοὺς ἐλδοθέρωσεν ἀπὸ τῇ ἐξορίαν, καὶ ἐπανάλαβαν τῇ πατρίδα τοὺς πάλιν καὶ τὰ ἀσῆτῃα καὶ τὰ παράγματά τας. Τῷ 3. δὲ χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, τῆς Λαζίας ὁ Βασιλεὺς, ὀνόματι Τζάθος, ἐγέννη ἀπειθὴς τῷ Βασιλέως Περσῶν Καβάδης. διότι ἦτον εἰς τῇ ὑποταγῇ αὐτοῦ, καὶ τέλος αὐτῇ ἐδίδεν, ἦγεν χαράτζιον. ἦλθεν ὁ Τζάθος εἰς τῇ Κωνσταντινέπολιν, εἰς τὸν Βασιλέα Ἰεσῖνον, καὶ ἐπροσκυνώσεν αὐτὸν, καὶ μεγάλως τὸν ἐδεήθη νὰ τὸν κάμῃ Χριστιανόν, καὶ νὰ τὸν ὑψώσῃ βασιλεῖα τῇ Λαζῶν, καὶ ἐδέχθη τὸν μετὰ χαρὰς μεγάλης, καὶ ἐβάπτισέ τον, καὶ ὡς ἦν τὸν εἶχε καὶ τὸν ἐκήρυξε, καὶ γυναῖκα Ῥωμαίαν ὀνομασάτω τοῦ ἔδωκε, καὶ τῇ ἐπῆρσεν εἰς τῇ Λαζίαν, καὶ δῶρα πολλὰ τῷ ἔδωκεν. ἔμαθε δὲ τῷ Καβάδης ὁ Περσίας Βασιλεὺς, καὶ γράφει πρὸς Ἰουστίνον τὸν Βασιλέα ἔπος· Φιλία καὶ ἀγάπη δέσκεται ἀνάμεσόν μας, καὶ ἐσὺ κάμνεις ὡς ἐχθρὸς, διότι ἐκείνους ὅπῃ εἶναι εἰς τῇ ὑποταγῇ καὶ ἐξουσίαν τῆς Βασιλείας μὴ περιποιεῖσαι καὶ δέχεσαι, καὶ τοὺς ἀγκαλίζεσαι μεγάλως. Ὁ δὲ Βασιλεὺς, γράφεις μὴ, ἀπεκρίθη, λόγους, ὅτι ἐσκανδαλίθης, καὶ ὁ Τζάθος ἦλθεν εἰς ἡμᾶς διὰ νὰ λυβωθῇ ἀπὸ τῷ μυσάρῃ Ἑλλωισμῷ, καὶ τῷ ἀσεβῶν θυσίων, καὶ τῆς πλάνης τῇ Δαιμόνων, νὰ βαπτισθῇ, νὰ γνῇ Χριστιανὸς, νὰ γνωρίσῃ τὸν ἀληθινὸν Θεὸν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅπῃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον, καὶ κάμνει τὸν κληρονόμον τῆς Βασιλείας τῇ Οὐρανῶν. ὁμῶς ἡμεῖς τὸν ἐβάπτισαμεν, καὶ ἀπεστείλαμεν τον εἰς τὸν τόπον τῷ. Ἀκέσας δὲ ὁ Βασιλεὺς ἐπαράχθη, καὶ διὰ τῷ πάλιν ἐχθρὰ καὶ μάχη ἐγένεν ἀνάμεσον αὐτῷ. Ὁ δὲ Βασιλεὺς Ἰεσῖνος ἀπέστειλεν ὀρισμὸν εἰς ὅλους τοὺς τόπους τῆς Βασιλείας, ὅπως ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι, ὅπῃ κάμνουν ἀπαξίας, νὰ τὰς κόπτεν τὰς

τὰ κεφαλὰς, καὶ τὰ πρᾶγματά τες νὰ γίνωνται ἀφεντικά, καὶ πολλὰς ἀ-
 πύκτους ἐφόνδυσαν, καὶ ἔκαμαν κατὰ τὸν ὀρισμὸν τοῦ Βασιλέως, καὶ διὰ
 τὸτο ἐταπεινώθη πολλὰ ὁ Λαὸς τῆς Πόλεως, ὅτι πολλὰς ἀποπίαις καὶ
 κακὰ ἔκαμαν. Τῷ δὲ, 7. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας ἐκαταποντίσθη ἡ
 μεγαλόπολις καὶ περιβόητος Ἐδεσσα ἀπὸ τὸ νερὸν, διότι ἀπὸ τῆς μέσῃ
 τοῦ Κάστρου ἔτρεχε ποταμὸς, ὁ ὁποῖος ἐλέγετο Σκίρτης, καὶ τόσοι ἐπλή-
 θυνον ὁ ποταμὸς καὶ αὐξῶνε τὸ νερὸν, ὥστε ἐπλάκωσε τὸ Κάστρον ἐ-
 κείνο ὡς αὐτὴ θάλασσα, καὶ ἐκαταπόντισεν ὅλα τὰ σπήτια καὶ τοὺς ἀνθρώ-
 πους. λέγουσι δὲ, ὅτι τῆτος ὁ καταποντισμὸς ἐγένετο ἄλλῃ μίαν φορά.
 Ὡς αὖ ἐπαυσεν ὁ θυμὸς τῶ νερὸ καὶ ἐγένη γαλήνη, ἤσαν εἰς τὸ σῶμα
 τοῦ ποταμοῦ μίαν πλάκα, καὶ εἶχε ραῖμματα γλυπτὰ, καὶ ἔλεγον ἔτι
 „Σκιρτήσας κακὰ σκιρτήματα Σκίρτης“ ἦσαν θέλει πηδήσας κακὰ πηδή-
 ματα εἰς τῆς Ἐδεσσιανῆς ὅπῃ τῆς ἐκαταπόντισεν. Ἐν αὐτῷ τῷ χρόνῳ ἐ-
 φάνη μία γυναῖκα ἀπὸ τῆς Κιλικίας, καὶ ἦτον μεγάλη ὡς αὐτὸν ἐκεῖνοι οἱ
 παλαιοὶ Γίγαντες, καὶ ἦτον ὑψηλότερη ἀπὸ τὸν ὑψηλότερον ἀνθρώπου ὅ-
 πῃ νὰ δέσκειται εἰς τὸν Κόσμον πῆχυν μίαν, καὶ πλατεία πολλὰ εἰς
 τὸ κορμὶ, καὶ ἐπερπάτειν ἀπὸ Κάστρον εἰς Κάστρον, καὶ ἐπερυν ἀπὸ
 πᾶσα ἐργασίῃ ἀπὸ μίαν φόλαν. Τότε ἐφάνη Ἀσὴρ ἀπαύω εἰς τὴν πόρ-
 ταν τῆς χάλκινῃ τοῦ Παλατίου, καὶ ἐσάθη ἡμέρας 26. καὶ ἐγένετο σεισ-
 μὸς μέγας, καὶ ἡ Κωνσταντινέπολις εἰς πολλὰ μέρη ἐχάλασε, καὶ ἡ Ἀν-
 τιόχεια ὅλη ἐχάλασε, καὶ ἐπλάκωσε πολλὰς ἀνθρώπους καὶ ἀπέθανον,
 καὶ ἐκεῖνοι ὅπῃ ἔμειναν ζωντανοὶ, εὗρνε φωτὶα ἀπὸ τῆς γῆς καὶ τοὺς
 ἔκαψε. Τὸ Κάστρον ὅπῃ λέγουσι Πομπηῖαν πόλιν ἐχίθη εἰς τῆς μέσῃ,
 καὶ τὸ ἥμισυ ἐχάθη μετὰ τῶν ἀνθρώπων ὅπῃ ἦσαν ἐκεῖ, καὶ ἡ γῆ ἐσείετο
 χρόνον 50. Ὁ Βασιλεὺς βλέπων τοιαύτην ὀργὴν, μεγάλως ἐλυπήθη καὶ
 ἐκλαυσε, καὶ ἔρριψε τὰ Βασιλικά φορέματα, καὶ ἔβαλε σάκκον πολλὰς ἡ-
 μέρας, ὁμοίως καὶ ὁ Λαὸς ὅλος ἔβαλε λυπητικὰ φορέματα. Ὅταν ὑ-
 πήγενεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τῆς Ἐκκλησίας, καὶ σάκον Βασιλικὸν δεῦν
 ἐφόρει, καὶ ἐπταὶ ἡμέρας ἐλιτανόβουν νηστεύοντες. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀπέσειλε
 τεχνίτας καλὰς καὶ ἐπιτηδεῖας εἰς τῆς Ἀντιόχειαν νὰ τὴν ἀνακαινίσαν,
 καὶ νὰ τῆς κτίσιν ὡς τὸ πρῶτον, καὶ ἔδωκέ τας διὰ ἔξοδον χρυσίου κρη-
 νάρια, 50. καὶ ἔτι τῆς ἐκτίσε. Τῆτος ὁ Βασιλεὺς ἐτύπωσε τὴν ἑορτὴν
 τῆς Ὑπαπαντῆς νὰ ἐορτάζεται, ὅτι προηγήτερα δεῦν ἐορτάζετο. Τῇ δὲ, 14.
 τοῦ Ἀπριλίου Μηνὸς τῇ ἑορτῇ τοῦ Πάχα ἠδυνήσεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἐπο-
 χείρισεν Βασιλέα τὸν μέγαν Ἰσινιανὸν τὸν ἀρεσιόντα, καὶ συνεβασίλευ-
 σεν μετὰ αὐτῷ ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιον ἕως τὸν Αὐγούστον, καὶ τῷ αὐτῷ Μηνὶ
 ἀπέθανεν ὁ Βασιλεὺς Ἰουστίνος ὁ δισεβέστος, καὶ ἐτάφη ἐντίμως ἐν τῇ
 Μονῇ τῆς Βασιλείας, ἐν Τάφῳ παρσίῳ, ἐκεῖ ὅπῃ ἦτον θάμνη καὶ
 ἡ γυναῖκα αὐτοῦ Εὐφημία.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΙΟΥΔΑΙΩΝ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ.

Ιουδαίος ὁ μέγας, μετὰ τὸν θάνατον τῆ αὐτῆς θείας Ἰουδαίας, Βασιλεὺς
 Ῥωμαίων ἐγένετο ἀπὸ κτίσεως Κόσμου χρόνος, 6021. ἀπὸ δὲ τῆς θείας
 Σαρκώσεως τῆ Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, 527. ἐβασίλευσε χρόνους, 36.
 μῶνας, 7. καὶ ἡμέρας, 13. καὶ καθὼς ἐβασίλευσεν, ἔκαμε μέγαν διωγ-
 μὸν κατὰ τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν Αἰρετικῶν, καὶ ὅσους ἐπιάσεν Αἰρετικὰς,
 ἔκαμε μεγάλῳ καὶ πολλῷ παίδευσιν εἰς αὐτοὺς καὶ τιμωρίαν, καὶ ὤρι-
 σεν, ὅτι μόνον ἡ Πίστις τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν νὰ πολιτεύεται, καὶ
 ὅλας τὰς Ἐκκλησίας τῶν Αἰρετικῶν ἔδωκε τῶν Ὀρθοδόξων. Τῷ αὐτῷ
 χρόνῳ ἐπολέμει ὁ Βασιλεὺς τῆς Περσίας Τζάδον τὸν Βασιλέα Λαζών.
 ἐπεὶ δὲ ἐν ὁ Βασιλεὺς εἰς βοήθειαν τῆ Τζάδον φεσάτον πολὺ, καὶ Κα-
 πεταίνης ῥεῖς, Βελισάριον, Κύρικον, καὶ Πέτρον, καὶ πολεμήσαντες ἐνι-
 κήθησαν διὰ τὰ μὲν εἶναι κατὰ Θεὸν εἰς μίαν βουλὴν. Ακούσας δὲ ὁ
 Βασιλεὺς ὅτι ἐνικήθησαν, ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ ὥσπερ ἦλθεν εἰς τὴν Κων-
 σταντινέπολιν εἰς τὸν Βασιλέα, ἀπέστειλε Πέτρον τὸν Νοτάριον αὐτῶν τὸν
 Στρατηλάτην μετὰ δυνάμεως πολλῆς καὶ ἔσμιξε μετὰ τῆ Τζάδον, καὶ πο-
 λεμήσαντες τῆς Πέρσης, πολλὰς ἀπεκεφάλισαν, καὶ ἔλαβαν καὶ πολλοὺς
 αἰχμαλώτους καὶ κέρση ἀναείρμητα. Τῷ τῷ χρόνῳ ἦλθεν εἰς τὴν Κων-
 σταντινέπολιν ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων, Γρέτης λεγόμενος, καὶ προσκυμή-
 σας τὸν βασιλέα, ἐγένετο Χριστιανὸς μετὰ πάντων τῶν συγγενῶν αὐτοῦ,
 καὶ ὑπέστρεψεν ὀπίσω εἰς τὸν τόπον τῆ μετὰ χαρᾶς μεγάλης. Τῷ δὲ, 2.
 χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας, ὁ Ῥόδου Ἐπίσκοπος Ἡσαΐας, καὶ Ἀλέξαν-
 δρος τῆς Διὸς Πόλεως Θράκης, καὶ ἄλλοι ἐπαραδόθησαν παράτινων ὡς
 ἀρσενικοῖται, καὶ προσάξει τῶ βασιλέως, ἔκοψαν τὰ ὀρχιδιά τῆς, καὶ τῆς
 ἐγύμνωσαν, καὶ τοὺς ἐπάμπόσαν εἰς τὸν φόρον. ἦσαν δὲ καὶ ἀπὸ τῆς
 Σύγκλητον τῆ Παλατίης, καὶ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς, τῆς ὁποίας ἐγύμνωσαν καὶ
 τῆς ἐσυραν εἰς τὸν φόρον καὶ τῆς ἀπεκεφάλισαν. Τῷ δὲ, 3. χρόνῳ τῆς αὐ-
 τῆς βασιλείας, ἐκίνησαν τὰ Ἄβρη ἀπὸ τὸ βράδυ ἕως τὸ πικρὸν, καὶ ἐ-
 περπατήσαν πολλὰ γλίσωρα, καὶ βλέποντες ὁ Λαὸς, ἐθαυμάζοντο πολ-
 λὰ, καὶ ἔλεγον ὅτι πέφτην, καὶ ὁ ἥλιος εὗγνε χωρὶς ἀκτῖνας χρόνον,
 1. τῷ δὲ, 4. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας Μῶνι Νοεμβεῖς, 29. ὥρα τρί-
 τη τῆς ἡμέρας, ἀπὸ ὀργῆς Θεϊκῆς ἔπαθε πάλιν ἡ Ἀντιόχεια ἡ μεγά-
 λη, περάσσοντας δύο χρόνοι ἀπὸ τὸ μέγαλον κακὸν, ὅπως ἔπαθεν. ἐγένε
 σεισμὸς μίαν ὥραν, καὶ βοὴ ἐκ τῆ Οὐρανῶ φοβερά, καὶ ἔπεσαν ὅλα τὰ
 νέα κτίσματα, ὅπως ἔκτισεν ὁ ἀποθανὼν Βασιλεὺς Ἰουδαῖος, καὶ ἀπὸ τὰ
 παλαιὰ κτίσματα, ὅσα δὲν ἔπεσαν εἰς τὸν πρῶτον σεισμόν, ἔπεσαν
 εἰς τὸν δεύτερον, καὶ ἀπέθαναν εἰς τὸν χαλασμόν ἐκεῖνον ἄνδρες χιλιάδες
 πένταρες καὶ οὐκτακόσιοι ἐβδομήκοντα, καὶ ὅσοι ἐγλύτωσαν ἀπὸ τῆς ὀργῆς
 ἐκεῖνῃς, ἔφυγον καὶ ὑπῆγαν εἰς ἄλλους τόπους, καὶ ἐλυξώθησαν ἀπὸ
 τῆς ὀργῆς. Οὕτως εἶδεν ὄραμα ὅτις Θεοσεβὴς ἄνθρωπος, νὰ εἰπῇ ὁ-
 λου τοῦ Λαοῦ νὰ γράψαν εἰς τὰ πρόθυρα τῶν αἰτητίων αὐτῶν, „ Χριστὸς
 „ μετ’

μεθ' ἡμῶν εἴπω“. καὶ ὥσαν τὸ ἔκαμαν, ἀσάθη ἡ ὀργὴ τῆ Θεῶ, καὶ ἀπὸ τότε ὠνομάσθη καὶ λέγεται ἡ Ἀντιόχεια Θεούπολις. Τότε ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα ἔδωκαν χρυσίον πολὺ εἰς ἀνακαινισμόν τῆς Πόλεως Ἀντιοχείας. Τῷ δὲ, 5. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας, ἀφ' ἧς ἐγένετο ἡ σφαγὴ τοῦ Λαοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου ἐπολέμησαν ἀνὰ μέσον τῆς εἰς τὸ Ἰπποδρόμιον, ἐκεῖ ὅπου ἔκαμναν ταῖς χαραῖς, καὶ ἔτρεχαν τὰ ἄλογα, ἐσφάγησαν, 35. χιλιάδες ἄνθρωποι, καὶ ὁ Βασιλεὺς ἰδὼν τὸν φόνον τοῦ ποσέως Λαοῦ, ἔλαβε λύπην μεγάλην, καὶ εἶχεν ἀδημονίαν ἡμέραν καὶ νύκτα. ὅμως ὁ Θεὸς ἔβαλεν εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ λογισμόν ἀγαθὸν καὶ κτίσιν Ἐκκλησίαν μεγάλην καὶ θαυμασίην καὶ ὡραιότητα, καὶ νὰ εἶναι ἐξάκρυστη. Ὡσαν ἡβουλήθη νὰ κάμῃ αὐτὸν τὸν περικαλὴ Ναὸν, ἔγραψεν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον εἰς τὰς Ἀφροίτας καὶ εἰς τὰς Ἀρχοντας νὰ τῷ συνάξουν κολῶνας, μάρμαρα πορφυρᾶ, καὶ ἄλλα διάφορα πολύτιμα διὰ τὴν κτίσιν τοῦ Ναοῦ. Οὕτως ἐσύναξαν ταῦτα πάντα, καὶ τὰ ἐπεμπαν τῷ Βασιλεῶς· ἐσυνάχθη δὲ ὅλη ἡ ἐπιμασία τῆς κτίσεως διὰ χρόνους, 7. ἡμιτυ. καὶ τῷ, 11. τῆς αὐτῆς Βασιλείας ἐγένον τὰ Ἐγκαίνια τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, δηλονότι τῆ αὐτῆς Ναοῦ, καὶ ἐξῆλθεν ἡ Λιτὴ ἀπὸ τῆς Ἀγίας Ἀναστάσεως, μετὰ τῷ Πατριάρχῃ καὶ τῷ Βασιλεῶς καὶ παντὸς τῷ Λαῷ, ἐν 7ῷ τῷ, 6008. χρόνῳ ἀπὸ κτίσεως Κόσμου, Ἰνδικτιῶνος, 15. τῇ, 23. τῇ Φεβρουαρίᾳ μηνός, ὥρα πρώτη τῆς ἡμέρας, τὴν τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας ἀνοικοδομὴν ἄρχισε νὰ κάμῃ ὁ Βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος ἔλαβε μὲ τὰ χεῖρά τῃ ἀσβέσῃ καὶ ὄτρακον, καὶ νύχαισιν τῷ Θεῷ, καὶ πρῶτος ἀπὸ τῆς κτίσεως ἦτον αὐτὸς ὅπῃ ἔβαλεν ἀρχὴν εἰς τὸ θεμέλιον. Τότε ἄρχισαν καὶ οἱ κτίσαι νὰ κτίζου, καὶ ὁ Βασιλεὺς εἶδεν ἐν ὁράματι θεῖον Ἀγγελον, καὶ ἔδειξέ τῃ τὸ μέτρον τῷ Ναῷ, πόσον νὰ γούνη καὶ πῶς, καὶ ἦσαν οἰκοδόμοι, 100. καὶ εἶχε καθ' ἑαυτὸς Μάστορας μαθητὰς, καὶ ἐργάτας, 100. ὁμοῦ ὅλοι ἦτον χιλιάδες δέκα. Ἦσαν εἰς τὸ δεξιὸν μέρος ὅπῃ ἐδέλσαν αἱ πρώτη χιλιάδες, καὶ αἱ ἄλλαι πρώτη εἰς τὸ ἀριστερόν. ἦτον δὲ ὁ πρῶτος ἱεὺς δημιουργῶν μέγας τεχνίτης, καὶ σοφώτατος εἰς τὸ κτίζειν Ναὸς θαυμασίως. Ἐκτίσαν δὲ αὐτὸν τὸν ἀξιοθαύμαστον μέγαν καὶ περιβόητον Ναὸν τῆς Ἀγίας Σοφίας, τὸν ἐπίγειον Οὐρανὸν, τὴν νέαν Σιών, τὸ καύχημα τῆς Οἰκουμένης, τὴν δόξαν τῷ Ἐκκλησιῶν, ἡ ὁποία ὑπερβαίνει ὅλους τοὺς ἄλλους Ναούς· διότι ἀφ' οὗ ἐκτίσεν ὁ Θεὸς τὸν Κόσμον, καὶ ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον, τοῦτος Ναὸς δὲν ἐγένετο, οὐδὲ θέλει γούνη, ὁ ὁποῖος φαίνεται ἕως τοῦ νῦν μέγας καὶ θαυμαστός. Κτίζοντας δὲ αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς, ὅξο διάσεν ὅλον τὸν βίον τῆς βασιλείας, καὶ πλέον δὲν εἶχε, καὶ ἦτον εἰς μεγάλῃ λύπῃ καὶ ἀδημονίᾳ τί νὰ γούνη διὰ χρυσάφι, νὰ περαιώσῃ τὸ θεῖον ἔργον ἐκεῖνο ὅπῃ ἄρχισεν.

Οὕτως ἐφάνη αὐτῷ ἐκεῖ εἰς τὸν Ναὸν, ὅπῃ ἔσεκε καὶ ἐβλεπε τὰς τεχνίτας πῶς κτίζεν, ὥς Εὐνέχος νέος ἀσπροφόρος φοβερός καὶ λαμψρότατος, καὶ λέγει τῷ Δέσποτα βασιλεῦ, τί ἔχεις καὶ σέκεις σκυθρωπὸς καὶ λυπημένος; ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀπεκρίθη, ὅτι τὸ χρυσάφι τῆς βασιλείας μετ' ὅλον τὸ ὅξωδίασα, καὶ πλέον δὲν ἔχω, καὶ πῶρα ἀδημονῶ τί νὰ κάμω, διότι δὲν

δὲν ἔχω νὰ δώσω τῇ κτιστῶν καὶ τῇ ὑπηρετῶν τὴν δαλόνειν, ὅπως ἐδέλδ-
 σαν. ὁ δὲ λαμπαφόρος ἐκεῖνος Εὐνέχος μὲ πολλὴν χαρὰν εἶπε τῷ βασι-
 λέως· μὴ λυπεῖσαι περὶ τῆς, ἀμὴν αὐτοῦ τὸ πρῶτον ἀποστείλε με ἀπὸ τῆς
 Ἀρχοντίας σου ὅσας οὐρεῖς καὶ μελάρια, καὶ ἐγὼ μόνω εἰς τὴν πόρταν τῆς
 χρυσέας, καὶ νὰ σε δανείσω χρυσάφι ὅσον θέλεις. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ὡς
 ἤκουσεν, ἀπὸ τὴν πολλὴν χαρὰν ὅπως ἔλαβεν, ἐφάνητε ὅτι τῷ ἦλθεν ἔκ-
 τασις καὶ δὲν ἠμπόρειε νὰ ὁμιλήσῃ, καὶ ἀλησμόνησε νὰ ἐρωτήσῃ ποῖος εἶναι
 ἐκεῖνος ὅπως τῷ λαλεῖ, καὶ πῶς λέγουν τὸ ὄνομά τε, καὶ ἀπὸ πῦρ ἦλθε,
 καὶ ἀπὸ ποῖον τόπον εἶναι. ὁμῶς τῇ ἐπαύριον, κατὰ τὸν λόγον αὐτοῦ τοῦ
 Εὐνέχου, ἀπέστειλεν ὁ Βασιλεὺς τὸν Κοιναῖον Βασιλίδην, καὶ τὸν Ἐπαρ-
 χον Θεόδωρον, καὶ τὸν Παφίκιον, καὶ τὸν Στρατηγὸν αὐτοῦ, ὑπὲρ τὰς πε-
 ντῶντα, καὶ μελάρια εἴκοσι μετὰ βελγιδίων, 40. εἰς καθ' ἓν μουλάρειον
 δύο βελγίδας, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν χρυσέαν πόρταν, καὶ ἐκεῖ ἤσαν τὸν
 Εὐνέχον καβαλάρην εἰς ἄλογον λαμπαρόν καθήμενον, καὶ ἐπὶ ἑρπύς καὶ
 ὑπῆγαν εἰς τὸ Τριβανάλιον, καὶ ἐκεῖ τῆς ἐφάνησαν Παλάτια χρυσόρροφα
 καὶ κραββάτια ὀλόχρυσα, καὶ ἐπέζδυσαν ἀπὸ τὰ ἄλογα, καὶ τῆς ἀνέβα-
 σεν ἀπὸ σκάλαν χρυσόρροφον πολλὰ θαυμαστῶν, καὶ εὐχαλε κλειδί χρυ-
 σόν, καὶ ἀνοίξε κεντρικὸν χρυσόν, τὸ ὁποῖον ἦτον ἀπάνω εἰς τὸ πάτωμα
 χρυσάφι γεμάτον κατὰ τὸν, καὶ ἐπὶ ἑρπύς ὁ Εὐνέχος φτιάει καὶ ἔβαλεν εἰς
 καθ' ἓν μίαν βελγίδα χρυσάφι κεντρίωα εἰς δύο, ὅπως ἐγίναν ὅλα κεντρίωα
 οὐδοήκοντα. Οὕτως τὰ ἔλαβαν οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Βασιλέως, καὶ
 τὰ ἐφόρτωσαν εἰς τὰ μελάρια, καὶ εἶπε τῶν· ὑπάγετε, δότε αὐτὰ τῷ βα-
 σιλέως Ἰουστινιανῷ. Οὕτως ἐσφάλισε τὸ κεντρικόν, οἱ δὲ Ἀρχοντες ὑ-
 πῆγαν τῷ Βασιλέως τὸ χρυσάφι. Ὡσαν τῆς εἶδεν ἐξεπλάγη, καὶ ἐρώ-
 τισέ τῆς εἰς ποῖον τόπον ὑπήγετε; καὶ ποῖος εἶναι ὁ Εὐνέχος ὅπως ἔκα-
 με τόσῳ καλωσυνῶν εἰς ἡμᾶς, καὶ ἔδωκέ μας ταύτῳ τὴν δωρεάν τοῦ
 χρυσάφους; οἱ δὲ Ἀρχοντες εἶπαν τῷ Βασιλέως τὸν τόπον τῆς Παλατίων
 ὅπως ὑπῆγαν. ὁμῶς ὁ Βασιλεὺς ἔβαλε κατὰ νῦν ὅτι θέλει ἔλθῃ πάλιν
 ὁ Εὐνούχος ἐκεῖνος εἰς αὐτὸν νὰ τοῦ ἀποδώσῃ τὰς ἀμοιβὰς, καὶ αὐτὸς
 πλέον δὲν ἐφάνη. Ὡς δὲ εἶδεν ὁ Βασιλεὺς, ὅτι ἄργησε καὶ δὲν ἦλθεν,
 ἀπέστειλεν ἐκεῖνον ὅπως ἠκολούθει αὐτοῦ πάντα, καὶ ἄλλον σῶν, νὰ πη-
 γόνειν εἰς τὰ Παλάτια τοῦ Εὐνέχου ἐκεῖνου νὰ τὸν εὕρου. Ὡς ὑπῆγαν
 εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, εἶδεν Εὐνέχον ἤσαν, οὐδὲ Παλάτια, οὐδὲ κτίσμα-
 τα τελείως, μόνον ἦτον ὁ τόπος ὅλος γῆ χωρὶς κτίσματα, καὶ σφραγίτες
 εἶπαν τῷ Βασιλέως τὰ γινόμενα. Ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς ἤκουσεν, ἐθαύμα-
 σε μεγάλως, καὶ ἐγνώρισε ὅτι ἐκεῖνος ὁ Εὐνέχος ἦτον Ἄγγελος, καὶ ἀ-
 πεσάλη παρὰ Θεῶν. Οὕτως ἔδωκεν εὐχαριστίαν τῷ Θεῷ, καὶ εἶπε· τώρα
 ἐγνώρισα ὅτι ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Ἄγγελον αὐτὸν καὶ ἐχάρισέ με τὴν
 ποσαύτῳ Θεοχάρακτον δωρεάν τοῦ χρυσίου· ὅπως θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν
 τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ. Ἐξώθεν δὲ τοῦ Ναοῦ καὶ ἐσωθεν ἦσαν κολώναις χί-
 λιας, καὶ πᾶσα μίαν κολώναν ἦτον τὸ κεφαλοκόλωνον καὶ τὸ ὑποπόδιον
 χρυσόν ἐνθρονισμένον μετὰ λειψάνων. Ὅμως ὡσαν ἔκτισε καὶ ἐτελείωσεν
 ὁ Βασιλεὺς τὸν θαυμαστὸν τοῦτον Ναόν, ἐχάρη χαρὰν μεγάλῃ, πλὴν

ἦτον εἰς ἀδμονίαν μεγάλῳ πῶς καὶ τὸν ὀνομάσῃ, καὶ ἔπος ἀπεκαλύφθη ὑπὸ θεῆς Ἀγγέλου εὐδὸς παιδὶς τῆς Μασόρων, ὅτι νὰ ὀνομάσῃ αὐτὴν Ἀγίαν Σοφίαν. Μαθὼν τοῦτο ὁ Βασιλεὺς ὑπὸ τοῦ παιδὸς, ἐχάρη πολ-
λά. λοιπὸν ἡβουλήθη νὰ κατασκευάσῃ καὶ μεγάλῳ Ἀγίαν Τράπεζαν θαυμασίῳ καὶ πολυτίμητον, ὅπως διὰ τεχνικῆς πολλῆς μεθόδου ὅπως θέ-
λει τὴν κάμῃ, νὰ μὴ διώκεται ἀνθρώπινος νῆς καὶ τὴν κατανοήσῃ, καὶ ἐ-
κάλεσε σοφὸς ἀνδρας, δοκίμους, τεχνίτας πολυμαθεῖς, καὶ συνεβλήθη αὐτοῖς, πῶς νὰ τὴν κάμῃ· καὶ εἶπαν τῷ Βασιλεῶς, ὅτι νὰ βάλῃ εἰς τὸ
χωροπύριον χρυσάφι, ἀσημι, χάλκωμα, ἡλεκτρον, σίδηρον, λίθους τι-
μίους πολλὰς, ὑάκινθον, σμάραγδον, μαργαριτὰι, κασίτερον, μαγνί-
τιον, ὀνύχιον, μολύβι, κρύσταλλον, ἀδάμαντα, καὶ ἄλλα ἕως, 72. καὶ ἐ-
ξίψαν αὐτὰ ὅλα ὅμῃ, καὶ τὰ ἔβαλαν εἰς τὸ χωροπύριον, καὶ ἡ φωτὶα
τὰ ἐχάινδρε, καὶ τὰ ἔκαμιν εἷς μίγμα. Ὁ δὲ Βασιλεὺς καὶ ὁ Ἀρχι-
τέκτων ἐβλεπαν τὸν Ἀγγελον ὅπως τὰ ἐπαράσκει, καὶ ἔκαμινε τὴν ὑπηρε-
σίαν εἰς αὐτὰ, ἡγοῦν τὰ ἀνάδδωε μέσα εἰς τὸ χωροπύριον. ἔλαβαν δὲ
οἱ τεχνίται τὸ χωροπύριον, καθὼς ἦτον μὲ ἐκεῖνα τὰ χρώματα, καὶ ἔ-
χυσαν αὐτὰ καὶ ἔκαμαν τὴν Ἀγίαν Τράπεζαν χυτὴν πολυποίκιλον καὶ
πανθαύμασον. κατεκόσμησε δὲ αὐτὴν γύροθεν μὲ χρυσάφι καὶ μαργαρι-
τὰι καὶ μὲ λίθους πολυτελεῖς, καὶ ἔβαλεν αὐτὴν ἀπάνω εἰς δώδεκα κί-
νια ἀργυρᾶ, καὶ τὴν ἐνθρονίασε, καὶ τὴν ἐσερέωσε διωκτὰ μετὰ Λειψά-
νων Μαρτύρων. τὸ δὲ θαλασσίδιον τὸ ὑπὸ κάτῳ τῆς Ἀγίας Τραπεζῆς,
καὶ ὅλα καὶ γύροθεν, καὶ τὰ σκαλάνια ὅπως ἀνέβαινον ὁ Πατριάρχης, καὶ
οἱ Κληρικοὶ ἀπάνω εἰς τὴν Ἀγίαν Τράπεζαν καὶ ἡσυχάζοντο, καὶ τὸ ἔδα-
φος ὅλον τὸ ἔκαμιν ἀργυρὸν. Ποῖος νῆς ἀνθρώπου νὰ δυνηθῇ νὰ κατανοή-
σῃ τὴν θεωρίαν ἐκείνης τῆς Ἀγίας Τραπεζῆς; ὅταν δὲ ἐβλεπες αὐτήν, ἐ-
φαίνετό σε ἀπὸ τὰ πολλὰ χρώματα καὶ τὴν λαμπρότητα ὅπως εἶχεν, ὅτι
ἦτον ὡσανύ σιλβωμένη, καὶ ὅταν ἠθέλεις νὰ τὴν ἰδῇς, σε ἐφαίνετο χρυσῇ,
ἄλλοτε ἀργυρῇ, ἄλλοτε ὡσανύ ζαφύρι, ἄλλοτε ὡσανύ φῶς ὅπως ἀστράπτει,
καὶ ἄλλοτε εἰς διάφορα χρώματα, ἀπὸ τὰ πολυποίκιλα πορτάγματα ὅπου
εἶχεν. Ἐξαίφε δὲ ὁ Βασιλεὺς γύροθεν τῆς Ἀγίας Τραπεζῆς ταῦτα·

„Τὰ σὰ ἐκ τῆς σῶν Σοὶ προσφέρομεν οἱ δέλοί σε, Χριστέ, Ἰσινιανὸς
καὶ Θεοδώρα, τὰ ὅποια ὁμολογῶς πρόσδεξαι, γιὰ καὶ Λόγε τῷ Θεοῦ, ὁ
σαρκωθεῖς, καὶ σαυρωθεῖς ὑπὲρ ἡμῶν. καὶ ἡμᾶς ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ σου
Πίστει διατήρησον, καὶ τὴν πολιτείαν σε, ὡς ἡμῖν ἐπίσδυσας, καὶ τὴν ἰ-
δίαν σε δόξαν αὐξήσον, καὶ φύλαξον, πρεσβεύεις τῆς Ἀγίας Θεοτόκου καὶ
Ἀειπαρθένου Μαρίας“. Ἐκαμε δὲ τὸ συνδρόνον, ὅπου ἐκαθέζετο ὁ
Πατριάρχης μέσα εἰς τὸ βῆμα, καὶ ταῖς βαθμίδες τῷ συνδρόνῳ, ὅπου
καθέζονται οἱ Ἱερεῖς εἰς τὴν Ἀγίαν Λειτουργίαν, ὅλα ἀργυρᾶ. τὸν δὲ
Ἀμβωνά μετὰ τῆς Σωλαίας ἔκαμε μὲ χρυσάφι καὶ ἀσημι, καὶ μετὰ λί-
θων πολυτελῶν. ἐπαίωθον δὲ τοῦ Ἀμβωνος ἔκαμε χρυσὸν βούλον διὰ
μαρμάρων πολυτίμων καὶ σμάραγδων, καὶ ἀπάνω ἔβαλεν εἷς Σταυρὸν
χρυσόν, λίθων, 100. ἦτον δὲ ἐκεῖ καὶ τὸ σῶμα τοῦ φρέατος, τὸ ὅποιον
ἤφερον ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ τὴν Σαμάρειαν, εἰς τὸ ὅποιον ἐκάθισεν ὁ Χρι-
στὸς

τὸς ὅταν ἐδιαλέγετο σὺν τῇ Σαμαρείτιδι, καὶ δίδεσκεται ἕως τῆς σήμε-
 ρον, καὶ τὸ ἔχουσιν βαλμυρόν εἰς πόπον ὑψηλόν, ἐκεῖ ὅπου προσκυνεῖ ὁ
 μέγας Αὐθύντης μέσα εἰς τὴν Ἀγίαν Σοφίαν. Ὡς τὸ θαύματος! ὁ τὸ
 Θεὸς περιώνυμος Ναὸς ἐγίνετο ναὸς τῆς Ἰσραηλιτῶν. φέρον Ἡλίου, σεία-
 ζον ἡ γῆ. Ἀφ' ἧ δὲ ἐτελείωσε τὸν λαμπρότατον Ναὸν ὁ Βασιλεὺς, ἐσέ-
 βη μέσα μὲν τῇ Πατριάρχῃ Εὐτυχίᾳ, καὶ παντὸς τῇ Κλήρῳ καὶ τῇ Λαῷ.
 Ὡς ἐπλησίασεν εἰς τὰς ὡραίους πύλας, ἡσπάσθηκεν ὁ βασιλεὺς τῇ
 χεὶρᾳ τῇ Πατριάρχῃ, καὶ προέδραμεν εἰς τὴν μέσῃν μέχει τοῦ Ἀμβω-
 νος, καὶ ἐσάθη ἀπέναντι τῇ μεγάλῃ θύλῃ καὶ ἐσήκωσε τὰ χεῖρά τε εἰς
 τὸν Οὐρανόν, καὶ ἐβόησε φωνὴν μεγάλῃν. Δόξα τῷ Θεῷ, Δόξα τῷ Θεῷ,
 Δόξα τῷ Θεῷ, ὅπως μὲν ἡξίωσε καὶ ἐτελείωσα τοῦτον ἔργον ὑπερθαύμα-
 ζον. ἐνίκησά σε Σολομὼν πάνσοφε, σὲ καὶ πᾶσαν τὴν δόξαν σου. Ὡ-
 σαν ἐμπῆκε μέσα, ἔδωκε καὶ ἐμοίρασεν εἰς τὸν Λαὸν χρυσάφι καὶ ἀσῆμι
 κεντρώαρια, 7. τὰ ὅποια Στρατήγιος ὁ Μάγιστρος ὁ Ἀδελφοποιητὴς τῇ
 Βασιλείᾳ τὰ ἐρρίκτεν εἰς τὴν γῆν, καὶ ὁ Λαὸς ἄρπαζε μετὰ χαρᾶς.
 Τῇ ἐπαύριον πάλιν τὰ ὅμοια ἔκαμεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν λαόν, καὶ
 ἐδόθησαν ἄλλα, 7. κεντρώαρια χρυσάφι καὶ ἀσῆμι, καὶ γέγονε δόξα, καὶ
 χαρὰ εἰς τὸν Λαόν, καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν μεγάλως. Ἡ δὲ Βασιλὶς Θεο-
 δώρα ἐκτίσεν τὸν Ναὸν τῆς Ἀγίων Ἀποστόλων, καὶ εἰς τὰ Ἐγκαίνια τῇ
 Ναῷ ἐγίνετο καὶ ἡ κατάθεσις τῆς Ἀγίων Λειψάνων, Ἀνδρέας, Λακκά, καὶ
 Τιμοθέου, τῆς Ἀποστόλων. Ὅταν τὸν ἐκτίσεν, ἦλθεν εἰς χρεῖαν διὰ
 ἔξοδον, ὅτι ὅσα εἶχε τὰ ἐξώδιασε, καὶ δίδεσκετο εἰς μεγάλῃν λύπην καὶ
 ἀδημονίαν τί νὰ κάμῃ, καὶ ποῦ νὰ εὕρῃ ἔξοδον νὰ τελειώσῃ τὸν θεῖον
 Ναὸν ἐκεῖνον. Οὕτως εἶδεν ἐν ὁράματι τὰς Θεοὺς Ἀποστόλους, καὶ εἶπαν
 εἰς αὐτὴν· μὴ λυπῆσαι, ὦ Βασίλισσα, περὶ χρυσίου, ἀλλ' ὕπαγε τῇ
 ἐπαύριον κάτω εἰς τὸν αἰγιαλόν, καὶ ἐκεῖ θέλεις εὕρῃ ἐκεῖνο ὅπως ἐπι-
 θυμεῖς. Ἡ Βασίλισσα ἐξύπνησεν ἀπὸ τῆς χαρᾶς, καὶ τὸ ταχὺ ἐπῆ-
 γεν εἰς τὸν αἰγιαλόν, καὶ ἦρε σταμνία 12. γεμάτα χρυσάφι, καὶ εἶχε
 κατ' αὐτὴν σταμνὶ ἔξωθεν γεγραμμένον τῆς, 12. Ἀποστόλων τὸ ὄνομα κυρίου
 κυρίου, Πέτρου, Παύλου, Ἰωάννου, Ἀνδρέας, Ἰακώβου, Ματθαίου, Λακκά,
 Μάρκου, Θωμᾶ, Βαρθολομαίου, Φιλίππου, καὶ Σίμωνος τῷ Ζηλωτῇ. Οὕ-
 πως ἔλαβεν αὐτὰ ἡ Βασίλισσα, καὶ τὰ ἤφεραν εἰς τὸ Παλάτι, καὶ ἀνοίξε
 καὶ ἦρεν αὐτὰ γεμάτα χρυσάφι, καὶ ἐδόξασε μεγάλως τὸν Θεόν, καὶ ἔδω-
 καν ὕμνος καὶ δοξολογίας τῆς Ἀγίων Ἀποστόλων. Λαβῆσα ἔν τῷ χρυσίῳ
 ἐκεῖνο, ἐκτίσεν καὶ ἐτελείωσεν ὅλον τὸν ὑπερθαύμαστον Ναὸν τῆς Ἀγίων
 Ἀποστόλων μέσα καὶ ἔξω ὡραιότατον, καὶ ἐξαίρετον, ὁ ὁποῖος εἶναι τῇ
 σήμερον Ἰμαρέτιον τῇ Σελτανὲν Μεχμέτ, ὅπως ἐπῆρε τὴν Πόλιν. γέγονται
 δὲ ὀλίγα κτίσματα ἀπ' ἐκεῖνα ἕως τῆς σήμερον.

Οὗτος ὁ Βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς ὁ μέγας ὑπῆγε καταπαύῳ τοῦ Χοσ-
 ρόου τοῦ Περσῶν Βασιλέως, ὀνόματι Γελίμερ, καὶ ἦτον Τοπάρχης τῇ,
 ἡ δὲ αἰτία ἦτον αὕτη· ὁ Βασιλεὺς εἶχε πολλὴν φιλίαν μετὰ Ἰδερίχου,
 τοῦ Ῥηγὸς τῆς Βανδήλων. σιυνέβη δὲ, καὶ ὁ Γελίμερ ἐπιβουλόθη τοῦ-
 τον τὸν Ἰδερίχον, καὶ ἐπῆρε τὸ Ῥηγάτον αὐτοῦ, καὶ αὐτὸν, καὶ τὴν γυ-

καὶ τὰ παῖδιά του καὶ τοὺς ἔβαλεν εἰς φυλακὴν, καὶ εἶχε τοὺς ἀποκλεισμένους. Μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ Βασιλεὺς, ἐλυπήθη πολλὰ διὰ τὸν φίλον αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἔκαμε φουσάτον δυνατὸν καὶ Ἀρμάδα, καὶ κάτεργα πολεμικά, 500. καράβια μεγάλα, ὅπου εἶχαν τὰ ἄρματα καὶ τὴν τροφὴν τοῦ φεσάτου, 170. καὶ ἀπάνω εἰς τὸ φουσάτον καὶ εἰς τὴν Ἀρμάδα, ἔβαλε Στρατηγὸν τὸν θαυμαστώτατον Βελισσάειον, τὴν δόξαν καὶ τὸ καύχημα τῶν Ῥωμαίων. Οὗτος ὁ Βελισσάειος, ἀπὸ τῆς καλῆς, καὶ θαυμαστῆς τοῦ γνώσεως καὶ ἀξίας, ἐταπείνωσε πάντας τὰς δυνατεὺς καὶ Στρατῆρας, καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀγάπην ὅπως εἶχαν ὁμοῦ εἰς αὐτὸν, ἔτρεχαν καὶ ἦσαν μετ' αὐτῶν. διότι ἦτον ἀγαθὸς καὶ δίκαιος, καὶ ἠγάπα ὅλους, ὡς φίλτατα Παιδιά, καὶ ὁλοφύχως ἠθέλων νὰ ἀποθάνῃ διὰ τὴν ἀγάπην αὐτῶν, καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴν δικαιοσύνην ὅπου εἶχεν, ἐδιαλάλειν εἰς τὸ φουσάτον ἑκὶς φορὰς τὴν ἡμέραν, ὅτι ἀδικίαν, ἢ δυναστείαν τινὰς νὰ μὴν κάμνῃ, καὶ ἀπὸ τῆς ἀξιοπτιος καὶ ἀνδρίας αὐτῶν ἐνίκησε καὶ ὑπέταξε πολλὰ Ἑθνη, καὶ ἐταπείνωσε πᾶσαν Ἀρχὴν καὶ Ἐξουσίαν. Ἀπὸ δὲ τὰς πολλὰς δικαιοσύνας ὅπως ἔκαμνεν νὰ ἐξηγηθῇ μίαν, ἢ ὁποῖα εἶναι φοβερά κατὰ ἀλήθειαν. Ἐνας στρατιώτης ἐπῆρε δυναστικῶς μιᾶς γυναικὸς πτωχῆς τὸ ὀρνίθι, καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὴν πολλὴν πτωχείαν ὅπως εἶχεν, ἔδραμε λυπημένη εἰς τὸν Βελισσάειον, καὶ ἐγκάλεσε τὴν δυναστείαν, ὅπως τῆς ἔκαμνεν ὁ στρατιώτης. Ἀκέσας δὲ ὁ Βελισσάειος τὸ, ἐθυμώθη πολλὰ, καὶ ἐρόβνησε καὶ ἐξέταξε, καὶ ἤνυρε τὸν στρατιώτην ὅπου ἔκαμε τὴν δυναστείαν τῆς πτωχῆς, καὶ ἐν τῷ ἅμα τὸν ἐφάρκισεν. Ἡμερος δὲ ἦτον πολλὰ καὶ συγκαταβατικός, καὶ οἱ λόγοι του καὶ ἡ καρδιά ἦσαν μετὰ μέλιτος, ἀμὴ ἦτον καὶ πολλὰ δίκαιος, καὶ ἐπαίδολε τὰς κακὰς διὰ σωφρονισμὸν τῶν ἐπιλοίπων, καὶ εἰς τὰς κρείσσεις αὐτοῦ μὴτε ὑπερήφανον ἔβλεπε, μὴτε χήραν, μὴτε πτωχὸν νὰ ἀδικήσῃ τινὰ, νὰ τὰς δώσῃ δίκαιον, ἀμὴ τὰ κατ' ἐνός ἐδίδε τὸ δίκαιον, καὶ ἐξ ἰδίων τὰ ἐδίδε καὶ ἐβοήθει τοὺς ὀρφανοὺς καὶ πτωχεύς. καὶ ἀφ' ἧς ἐφερρίσθη ὁ στρατιώτης διὰ τὸ ὀρνίθι, ἔλαβε φόβον μέγαν καὶ φόμον τὸ φεσάτον, καὶ εἰς αὐτὸ ἦσαν τινὲς κακοποιοὶ, ἐταπεινώθησαν καὶ ἐγίναν καλοί. Εἶχε δὲ ὁ Βελισσάειος παραγγελίαν τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ, ὅτι εἰς ὅποιον τόπον ἠθέλων πεζούσῃ νὰ τεντώσῃ, ἐκεῖ παρόντος ἔσεναν καὶ φέρκων, καὶ ἐδιαλάλῃσαν νὰ μὴ γίνεταί καμία ἀδικία, ἢ ἀρπαγὴ εἰς τὸν Λαόν, ἢ εἰς τὰ σπήτια τῶν ἀνθρώπων. Βλέποντες τοῦτο, ἐφῆμιν καὶ ἐδόξαζον μεγάλως τὸν Βελισσάειον. Παρέλαβε δὲ Χώρας δυνατὰς, καὶ Κάσρη πλεσιώτατα μετὰ λαὸν πολλοῦ καὶ ἀναειδυμῆτος, καὶ τὴν περιώνυμον Πόλιν τῶν Καρχηδονίων, καὶ ἐχὶ μετὰ πολέμου ἐλάμβανεν αὐτὰ, ἀμὴ ἀπὸ τῆς μεγάλης φήμης καὶ ἀνδρίας αὐτῶν, διότι εἰς ὅλον τὸν Κόσμον ὥσπερ βροντὴ διέδραμεν ἡ ἀνδρία καὶ ἡ ἀξία του, καὶ ὅπου αὐτὸς ἠθέλων ὑπάγῃ νὰ πολεμήσῃ, ἐξέβαιναν ἔξω καὶ οἱ Αὐθρόνται, καὶ οἱ Ἀρχοντες, καὶ ὁ Λαὸς καὶ ἐπυροσκυλῶν αὐτόν. Τὰ παλάτια δὲ τῶν Γελιμέρων, ὅπως ἤνυρον ἐκεῖ, τὰ ὁποῖα εἶχαν βίον πολὺν χρυσάφι καὶ ἀσημι, ὅλα τὰ ἐμοίρασε τῶν στρατιωτῶν. μετ' αὐτῶν δὲ τῶν Γελι-

Στρατηγὸς Βελισσάειος, καὶ ἀνδραγαδίαν αὐτοῦ.

Ο Βελιστάριος πολλὰς πολέμους δυνατὲς ἔκαμν, ὅτι ἀπὸ τὸ πολὺ αἷμα ὅπῃ ἔχυσεν τῷ ἔχθρῳ, ἔβαλεν ἢ γῆ ἐκείνῃ, ἢ ἀπεσομάθησαν τὰ ἄρματα τῷ Ῥωμαίων ἀπὸ τὸν πόλεμον, ἢ ἀπὸ τὴν καταδίκην ὅπῃ ἔκαμαν εἰς τὰς βαρβάρους. πλὴν ἢ γῆ ἐσκεπάσθη ἀπὸ τὰ σώματα αὐτῶν. καὶ τὸν Γελίμερ καὶ τὴν γυναῖκά τε ἔπιασε ζωντανὰς, καὶ ἔκαμν τὰς δέλτας, καὶ ἐγένετο χαρὰ μεγάλη εἰς τὸν Βελιστάριον καὶ εἰς τὰ φροσάτα τε, διὰ τὴν νίκην ὅπῃ ἔκαμαν. Ὁ δὲ Βελιστάριος ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, φέρων αἰχμάλωτον εἰς τὸν Βασιλέα αὐτὸν τὸν Γελίμερ μετὰ πλέτου καὶ μετὰ πολλῶν Ἀρχόντων τῶν Γελιμέρων, τὰς ὁποίας ἤφερε καὶ ἐπαρρησίασεν εἰς τὸ Ἰπποδρόμιον· ὁ δὲ Βασιλεὺς καὶ ἡ Σύγκλητος ἐδέχθησαν τὸν Βελιστάριον μετὰ τιμῆς καὶ χαρᾶς μεγάλης, καὶ ὁ Βασιλεὺς θέλων νὰ ἀποδώσῃ τῷ προσήκουσαν τιμὴν καὶ ἀμοιβὴν εἰς τὸν Βελιστάριον, ὅταν ἤθελε νὰ ἔμπῃ εἰς τὴν Πόλιν, ὤρισε καὶ ἐσόλισαν τὰ σπήτια πον καὶ τὰ ἐργασίαι καὶ ταῖς σράταις οἱ Πολῖται καὶ ἐλαμφοφόρεσαν, καὶ ὡσὰν ἤρχετο ὁ Βελιστάριος εἰς τὸν Βασιλέα, εἶχε καὶ Γελίμερ τὸν Βασιλέα, καὶ τὰς ἄρχοντας αὐτῶν δεμνίους ἔμφοσθεν αὐτοῦ. Ἀφ' ἧ δὲ ἔφθασε καὶ ἐπροσκυνῶσε τὸν βασιλέα, ἐφόρεσεν αὐτῷ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν σέφανον πολύτιμον, καὶ ὤρισε καὶ νέαν χαραγὴν, ἣν μολέδα χρυσὴν καὶ ἀργυρὴν καὶ χάλκινην καὶ σιδιραῦν, καὶ εἰς τὸ εἷνα μέρος τῆς χαραγῆς ἐκείνων τῷ φλαρείων, καὶ τῷ ἐπιλοίπων ἔκαμαν τὸν Βασιλέα, καὶ ἡ ἐπιγραφή αὐτῷ ἔλεγε· Ἰουστινιανὸς ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ Βασιλεὺς καὶ Αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων· εἰς δὲ τὸ ἄλλο μέρος ἔκαμε τὸν Βελιστάριον ἄρματομνίον, καὶ ἡ ἐπιγραφή αὐτῷ ἔλεγε· Βελιστάριος ἡ δόξα τῷ Ῥωμαίων.

Περάσωντας δὲ ὀλίγος καιρὸς, ἔλαβαν οἱ Γότθοι τὴν Πρεσβυτέραν Ῥώμην, καὶ μαθὼν τῆτο ὁ Βασιλεὺς, ἔσειλε τὸν Βελιστάριον, καὶ ἐπολέμυσεν αὐτὸς, καὶ τὰς ἐνίκησε, καὶ ἔπιασε τὸν Ῥήγα ζωντανόν, ὁ ὁποῖος ἦτον μέγας καὶ θαυμαστὸς εἰς τὴν ἀνδρίαν καὶ εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ἔβαλε τὰ εἰς τὰ χέρια καὶ ποδάρια τὰ σίδηρα, καὶ τὴν Ῥώμην ἐλάβε θέρωσεν ἀπ' αὐτῶν, τὸν δὲ Βασιλέα Ἰουστινιανόν ἐσωσεν ἀπὸ τὸ θάνατον, καὶ ἀκέσατε τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ Βασιλεὺς ὤρισε καὶ ἐγένεν Ἰπποδρόμιον, καὶ ἐσυνάχθη ὁ λαὸς ὅλος, καὶ ἔκαμαν χαραῖς πολλαῖς μετὰ διαφόρων παιγνιδίων, καὶ ἐκεῖ εἰς ταῖς χαραῖς ἔκαμεν ὁ λαὸς σάσιν καὶ ἐπιβουλήν κατὰ τῶν Βασιλέως νὰ τὸν φορέσῃ, νὰ κάμουν Βασιλέα εἷνα ἀπὸ τοὺς Ἀρχοντας Πατείκιον, συγγεῖν Ἀναστασία τῶν Βασιλέως, τὸν ὁποῖον ἐφῆμισαν διὰ Βασιλέα. Ὁ Βελιστάριος δὲ ὀρέθη εἰς τὸ σπήτιον αὐτῷ, καὶ μαθὼν τοῦτο, ἐν τῷ ἅμα ἔδραμνεν εἰς τὸ Ἰπποδρόμιον, καὶ ὀρῶν τὸν λαὸν ἠρειωμένον ὡς περ θηρία ἄγρια κατὰ τοῦ Βασιλέως, ἐκινήθη καὶ ἐσέβη εἰς τὸ μέσον ὡς λέων θρασυκάρδιος, καὶ κατέσφαξε πολλοὺς καὶ καπέδιώξε. Τοῦτοι, ὡς εἶδαν τὸν Βελιστάριον, ἐφοβήθησαν πολλὰ, καὶ ἔφυγαν καὶ διεσκορπίθησαν, καὶ ἐλυξώθη ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ τὸν θάνατον. Τῆτο ἦτον τὸ πλέον ἐπαινετώτερον τῶν Βελισταρίων ἀπὸ ὅλαις ταῖς νίκαις ὅπῃ ἔκαμε, καὶ παρὰ πάντων ἐφῆμίθη, καὶ μεγάλως ἐπαινέθη. ὅμως ὁ ἔχθρὸς τοῦ καλοῦ καὶ τῷ ἀγαθῷ, ὁ Διάβολος ἔβαλε πικρὸν φθόνον εἰς

μερικῶν ἀνθρώπων καρδίας, καὶ ἐφθόνησάν τον καὶ ἐσυκοφάντησαν, καὶ ἐπαρέδωκάν τον τῷ Βασιλέως, καὶ ἐγύμνωσαν αὐτὸν ἀπὸ πάσης τιμῆς καὶ ἀπὸ τῆς πραγμάτων αὐτῶ, καὶ ἔκαμιν αὐτὸν ὡς αἰχμάλωτον, καὶ ἦλθεν εἰς μεγάλην ταλαιπωρίαν καὶ πτωχείαν, ὅπως τὸν ἐτύφλωσαν ἀδίκως, καὶ εἰς πόσον τὸν κατήντησεν ὁ ἔοχος τῶ χρόνου, ὥστε ἐκράτειν εἰς τὸ χεῖρ τὰ ξύλινον καυχή, καὶ ἐζήτα ἐλεημοσύνην, καὶ ἐπεθύμει νὰ χορτάσῃ ψωμί, καὶ ἐκεῖ ὅπως ἐκαθέζετο γυμνὸς καὶ ταλαίπωρος ἔλεγε· δότε τοῦ Βε-
 λισαρίου ἐλεημοσύνην, τὸν ὁποῖον ὁ φθόνος ἐταπείνωσε, καὶ ἔτις ἀπέ-
 θανεν ἐν πτωχείᾳ καὶ ταλαιπωρίᾳ. Τῷ δὲ, 15. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασι-
 λείας, ὁ Δαβὶδ, ὁ τῷ Ἀξερμιῳ Βασιλεὺς βεβλόμενος νὰ πολεμήσῃ με-
 τὰ Δαμιανῶ τῷ Βασιλέως τῷ Ἑβραίων, διατὶ ἀπέκτεινεν ὁ αὐτὸς Δα-
 μιανὸς πολλὰς Χριστιανούς πραγματώτας, ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ νὰ τοῦ βοη-
 θήσῃ νὰ νικήσῃ τὸν Δαμιανὸν, καὶ νὰ γνῇ Χριστιανός, καὶ πολέμῳ γυνο-
 μένῳ, τῇ τῷ Θεῷ συνεργείᾳ, ἐνίκησε τὰς Ἑβραίους, καὶ ἐπίασε ζωντανὸν
 τὸν Δαμιανὸν τὸ Βασιλεῖα, καὶ τὸ Κάστρον αὐτῶ καὶ βασίλειον τὸ ἔλαβε,
 καὶ δὴ χάρις τῷ Θεῷ. Τότε ὡς ἐνίκησεν, ἐπεμφε πρὸς τὸν Βασιλεῖα
 Ἰσσηνιανὸν νὰ τοῦ στείλῃ Ἐπισκόπους καὶ Κληρικούς, καὶ ἔτις ἀπέστειλε,
 καὶ ἐπίσδωσεν αὐτὸς, καὶ ὅλος ὁ τόπος αὐτῶ, καὶ ἐβαπτίσθησαν, καὶ ἔγιναν
 Χριστιανοὶ ὁσεβεῖς καὶ Ὀρθόδοξοι. Τῷ δὲ, 16. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασι-
 λείας ἐπληρώθη καὶ ἡ χάλκινη κολῶνα, ἡ λεγομένη τῷ Αὐγυσεῶνος, καὶ
 ἤφεραν τὴν στήλην τῷ Ἰσσηνιανῶ, καὶ τὸν ἔβαλαν ἀπάνω καβαλάρην, καὶ
 ἐκράτειν εἰς τὸ ζερβὸν χεῖρ μῆλον σρογγυλὸν, σημεῖον, ὅτι ᾤρισεν ὁ-
 λὴν τὴν Οἰκουμένην, καὶ τὴν δεξιὰν χεῖρα τὴν εἶχε σηκωμένην ἀπάνω,
 ἡ ὁποία ἔδειχεν, ὅτι ᾤριζε καὶ τοὺς Πέρσας, καὶ ἔλεγε· σταθῆτε, καὶ
 μηδόλως ἔλθιτε εἰς τὸν τόπον τῷ Ῥωμαίων. Ὅλον τὸ χάλκωμα, ὅ-
 πως ἦτον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἦτον ὡσανὺ κεραμίδια χρυσομενά, καὶ ἐσκέ-
 παζε τὴν ἐμπασίαν τῷ Παλατίᾳ τῷ Μεγάλῳ Βασιλέως Κωνσταντίνῳ, ἡ
 ὁποία κολῶνα λέγεται καὶ τὴν σήμερον χαλκῇ, καὶ τῇτι εἶναι ὅπου
 ὀνομάζεται τῷ Αὐγυσεῶνος. Τῷ δὲ, 17. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας ἐφά-
 νη σῆας Χαλκίας, ὀνόματι Ἀνδρέας, καὶ εἶχεν σῆα σκυλὶ ξανθὸν καὶ τυ-
 φλὸν, καὶ ἔκαμνε μετὰ αὐτὸ τὸ σκυλὶ μεγάλα θαύματα, τὰ ὁποία νὰ ἀ-
 κέσετε καὶ νὰ θαυμάσετε. Ὑπήγουν αὐτὸς ὁ Ἀνδρέας, καὶ ἔσεικνεν εἰς ἓ-
 να τόπον, καὶ ἦκνεν ὁ Λαὸς τὰ θαυμαστὰ πράγματα ὅπως ἔκαμνε, καὶ
 ἐσυνάζοντο νὰ βλέπουσι, καὶ ὡσανὺ ἤθελε σιωπᾷ ὁ Λαὸς, κρυφίως ἀ-
 πὸ τὸ σκυλὶ τῶ ἔφερναν οἱ ἄνθρωποι τὰ δακτυλίδιά τας, ἄλλον χρυσόν,
 ἄλλον ἀργυρόν, ἄλλον σιδηρόν, καὶ τὰ ἔβαλλαν κατὰ γῆς, καὶ τὰ ἐσκέπα-
 ζαν μετὰ χώματα, καὶ ἔλεγον ὁ Ἀνδρέας τοῦ σκυλὶ, φέρε τοῦ δεινὸς τὸ
 χρυσὸν δακτυλίδι, καὶ ὑπήγνε μέσα ἀπὸ τὸ χῶμα ὅπως ἦτον σκεπασ-
 μένον, καὶ τὸ εὗρε, καὶ τὸ ἔδιδεν εἰς τὸ χεῖρ του. Πάλιν τοῦ ἔλεγε·
 φέρε μετὰ τοῦ δεινὸς τὸ δακτυλίδι τὸ ἀργυρόν, καὶ ἔτις ἔβρεχε καὶ ἤφερνον
 αὐτὸ μέσα ἀπὸ τὰ χώματα· καὶ πάλιν ὁμοίως ἔλεγε· φέρε μετὰ τῷ δεινῷ
 τὸ δακτυλίδι, καὶ ἔβρεχε καὶ ἤφερνέ το, καὶ τοῦ ἄλλο τὸ ἄλλο, ἡγοῦν τὰ
 κατὰ σῆος τὸ ἐδικόν του. Βλέπωντας ὁ Λαὸς ταῦτα, ἐθαύμαζαν μεγά-
 λως.

Συκο-
φαντία
κατὰ τὴν
γενναίαν
Βελισ-
σαρίαν.

λως· ἢ οὐχὶ μόνον τοῦτο ἔκαμινεν, ἀλλὰ καὶ φλωεῖα πολλῶν βασιλέων ἐσκέπαζε μὲ τὸ χῶμα, καὶ τότε ἔλεγε τῷ σκυλί· φέρε με τῷ δαίμονι βασιλείας τὸ φλωεῖν, καὶ ἡφενέ το, καὶ ἔγωγε τῷ ἐπιλοίπων βασιλέων κατ' ἐνὸς κατ' ὄνομα. Νὰ ἀκούσετε καὶ ἄλλο θαυμαστότερον· ἐκεῖ ὅπου ἐσέκετο ὁ πολὺς λαὸς, ἄνδρες, γυναῖκες, παῖδιά, ὅπῃ ἔβλεπαν ταῦτα τὰ θαυμάσια, ἔλεγεν ὁ αὐτὸς Ἀνδρέας τοῦ σκυλί· ποία τῶν γυναικῶν εἶναι ἐγκαστραμμένη; καὶ ἀληθῶς ἔδειχεν πᾶσαν μίαν. πάλιν τοῦ ἔλεγε· δεῖξαί με, ποία εἶναι καλὴ, καὶ ποία κακὴ; καὶ κατὰ ἀλήθειαν ἔδειχεν ταῖς καλαῖς, καὶ ταῖς πόρναις, καὶ ταῖς μοιχαλίδες· καὶ πάλιν τῷ ἔλεγε· δεῖξαί με ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν, ποῖος εἶναι ἐνάρετος, καὶ ποῖος ἐλεήμων, καὶ ποῖος εἶναι ἀκρεβὴς, καὶ ποῖος εἶναι ταπεινός, καὶ ποῖος εἶναι κενόδοξος, καὶ ποῖος εἶναι πόρνος, καὶ ποῖος εἶναι μοιχός; καὶ ἔδειχεν ἀληθῶς εἷς καὶ εἷς, πόσον τὰς καλὰς, ὥσαν καὶ τοὺς κακοὺς, καὶ ὅλοι πάλιν ἐθαύμαζον περὶ αὐτῶν εἰς τοῦτο παρα εἰς τὰ ἄλλα ὅπου ἔδειχεν τὸ σκυλί. πλὴν λέγουν δι' αὐτὸ τὸ σκυλί, ὅτι εἶχε Διάβολον μέσα, καὶ μὲ τῷ Διαβόλῳ τὴν δυνάμιν ἔδειχεν αὐτὰ ὅλα ὅπῃ ἠθέλησε, καὶ ἔκαμινεν καὶ ἄλλα πολλὰ θαυμάσια.

Τῷ δὲ, 18. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, ἐβλήθη ἡ θάλασσα ἔξω εἰς τὴν Θράκην μίλια τέσσαρα, καὶ ἐσκέπασεν αὐτὴν, ἕως εἰς τὴν Διονυσίου Πόλιν, καὶ εἰς τὸ Ἀφροδίσιον, καὶ ἐπνίγησαν πολλοὶ ἀνθρώποι, καὶ πάλιν τοῦ Θεοῦ τῷ προστάγματι ἦλθεν ἡ θάλασσα εἰς τὸν τόπον τῆς. Τῷ δὲ, 19. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας ἔλειψε σιτάρι καὶ κρασί ἀπὸ τῆς Πόλεως, καὶ ἔγινε πολὺς χειμὼν, καὶ μετὰ τὴν αὐτὴν Πάσχα, ἦγον μετὰ θύσας, καὶ ἔκαμινεν ὁ λαὸς ἀποκρεῖαν Φεβρουαρίου, 4. Ὁ βασιλεὺς δὲ ὤρεσεν, ὅτι τὴν ἑβδόμηδα ὁμοῦ ἀπὸ ταῖς, 4. τοῦ Φεβρουαρίου γὰρ πούλησεν κρέας οἱ κρεωπῶλοι, διότι φησὶ δὲν δίδεσκετο, καὶ οὕτως ἔφεραν τὰ κρέη καὶ τὰ ἐκοφαν, ἀλλὰ καὶ δὲν ἠγόρασε, διότι δὲν ἔφωγον, καὶ τὸ Πάσχα ἔγινε κατὰ τὸν ὥρεσεν ὁ βασιλεὺς. Τῷ δὲ, 20. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας ἀπέθανεν ἡ βασίλισσα Θεοδώρα δισεβῶς. Τῷ δὲ, 22. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας ἔγιναν ὑπὲρ φύσιν βρονταὶ καὶ ἀστραπαὶ, καὶ πολλοὶ ἀνθρώποι ἐκεῖ ὅπῃ ἐκείοντο ἔπαθον βλάβην. Τῷ δὲ, 23. χρόνῳ, ἦλθεν Ἀποκρισιᾶριος ἀπὸ τῆς Ἰνδίας εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὁ ὁποῖος ἔφερον εἷς ἐλέφαντα μετ' ἐαυτῶν, καὶ τὴν νύκτα, ἐκεῖ ὅπῃ ἦτον δεμένος ὁ ἐλέφας εἰς τὸν σταυλόν, ἐκοψε ταῖς ἀλυσες καὶ ἐβλήθη ἔξω, καὶ ἐφόνευσεν πολλὰς ἀνθρώπους, καὶ ἄλλους ἐλάβωσε. Τῷ αὐτῷ χρόνῳ, Μωὺ Ἰελίω, ἐσιναχθὲν ὁ λαὸς καὶ ἔγινε ῥοιτὰ τῶν ἀλόγων, καὶ ἐμάλωσαν ἀνήμερόν τας, καὶ πολλοὶ ἐσφάγησαν καὶ ἀπέθαναν, καὶ σπύτια καὶ ἐργασίαι πολλὰ διηρπάγησαν. Τῷ δὲ, 24. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας ἐν τῇ Πόλει τῆς Βόρρυος ἦτον εἷς βουνὸν πλησίον τῆς θαλάσσης, καὶ ἔκαμε μέγαν λιμῶνα, καὶ ἐμπαιναν μεγάλα καὶ μικρὰ καράβια, ὅπῃ προτιτέρα δὲν εἶχαν πρὶν γὰρ σταθῆν· καὶ ἔγινεν ἐκ Θεοῦ, ὅτι ἐκόπη τὸ βουνὸν, καὶ ἔπεσε μέσα εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἔκαμε λιμῶνα. ἔφυγε δὲ ἡ θάλασσα εἰς τὸ πέλα-

λαγος μίλι εἷς, καὶ πάλιν ἦλθεν εἰς τὸν τόπον τῆς. Τῷ δὲ, 25. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας ἐγένετο ἡ Ἀγία καὶ Οἰκουμενική, 5. Σύνοδος εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν. ἀπέρασαν δὲ ἀπὸ τῆς πρώτης Σύνοδου χρόνοι, 102. καὶ ἐκυριάρχησαν Πατέρες, 165. κατὰ τοῦ Ὁριγένης, ὁ ὁποῖος ἔλεγε, ὅτι εἶναι τέλος τῆς Κολάσεως, καὶ ἀνεθεμάτισαν αὐτὸν, καὶ τὰς ὁμόφρονάς αὐτοῦ. Τῷ δὲ, 26. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, εἷς πλάσιος εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν ἠθροίσθη πολλὰ, καὶ ἦλθεν εἰς θάνατον, καὶ ἐδέχθη τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔδωκε τῷ πτωχῶν χρυσίον λίβραις, 30. καὶ τὰ ἐχάρισεν ὁ Θεὸς τῷ ζῶντι. Ὡς ἔλαβε τὴν εὐτείαν, ἀπὸ συνεργείας τοῦ Διαβόλου μετενόησε πολλὰ διὰ τὸ χρυσίον, ὅπως ἔδωκε τῷ πτωχῶν. εἶχε δὲ πολλὴν ἀγάπην καὶ πληροφορίαν ἀληθινὴν εἰς εἷς πλάσιον ἀνθρώπον Θεοσεβῆ, καὶ ὑπῆγε καὶ ἠύρε τον, καὶ λέγει τὰ μετὰ λύπης μεγάλης περὶ τὰ χρυσία, ὅπως ἔδωκε τῷ πτωχῶν. τῆτος δὲ ὁ δόξαβης ἀνδρας, ὡς ἠκασεν ἔτι, εἰπερείθη καὶ λέγει τὰ ὡς ἀδελφε, μὴ βάλης τοῖς τὸν κακὸν λογισμόν εἰς τὸ ἀγαθόν ὅπως ἔκαμες, καὶ λυπήσῃς τὸν Θεόν, ὅπου ἔκαμεν ἔλεος καὶ ἀνέστησέ σε ἀπὸ τὸν θάνατον διὰ τὴν ἐλεημοσύνην σου, καὶ θέλει σὲ σείλη θάνατον αἰφνίδιον, καὶ ἀποθανῆς ἀμετανόητος, καὶ τότε θέλεις κολαθῇ. Τοῦτος τελείως τὰς λόγους τὰς δὲ τὰς ἐβάλεν εἰς τὸν νῦν τε, μόνον διὰ τὸ χρυσίον ὅπως ἔδωκεν ἐβόα καὶ ἐλυπεῖτο. τότε ὡς εἶδε τὸτο ὁ πανάγαθος Θεός, ἐκεῖνος ὁ φίλος τὰς ἀληθινὰς ἐλεήμων εἶπέ τὰ· ἐπειδὴ λυπεῖσαι καὶ ἀδμονεῖς πόσον διὰ τὴν ἐλεημοσύνην ὅπως ἔκαμες, ἔλθὲ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐμπαροῦσεν τῆς Εἰκόνης τῆς Χρυσῆς, καὶ εἶπε, δὲ εἶμαι ἐγὼ, Κύριε, ὅπου ἔκαμα τὴν ἐλεημοσύνην ἐκείνῳ, μόνον εἶπε διατ' ἐμένα, ὅτι τῆτος εἶναι, καὶ ἐγὼ ἐκεῖ τῆς ὥρας καὶ δώσω τὰς, 30. λίβρας τὸ χρυσάφι. Ὁ δὲ ταλαίπωρος ἐκεῖνος περὶ χαρῶς ἔλαβε τὸν λόγον, καὶ ἀπῆλθεν ὁμοῦ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ὁ δόλορημνός τῆτος ὁ ἐνάρετος ἀνδρας ἐβάστα εἰς τὸ χεῖρ τὸ χρυσίον, καὶ ἐσέβησαν ὅμως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐμπαροῦσεν τῆς Ἀγίας Εἰκόνης τῆς Κυρίας κατὰ γῆς ἐβάλεν ἐποῦτος ὁ δόξαβης ἀνθρωπος τὸ χρυσίον. Ὡς τὸ εἶδεν ἐκεῖνος ὁ ταλαίπωρος ἐχάρη πολλὰ, καὶ εἶπε πρὸς τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα τῆς Κυρίου, ὅτι ἐγὼ δὲ εἶμαι, Κύριε, ὅπως ἔκαμα τὴν ἐλεημοσύνην διὰ τὸ ὄνομά σου, μόνον τῆτος εἶναι· καὶ ἀπλώσε καὶ ἐπῆρε τὸ χρυσίον ἀπὸ τῆς εἰκόνας. Ὡς ἦλθε καὶ εὐγὴ τὴν πόρταν τῆς Ἐκκλησίας, ἐκεῖ ἐπεσε, καὶ ἀπέθανεν. Οἱ δὲ Κληρικοὶ ἐν τῇ ᾄμα καὶ ὁ λαὸς ὅπως εἶδον ἐκεῖ, ὡς εἶδαν τὸ θαῦμα τοῦτο, ὅλοι ἐξεπλάγησαν, καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν. Τότε εἶπαν εἰς τὸν δόλορημνόν ἐκεῖνον ἀνθρώπον, καὶ πάρη τὸ χρυσίον ὅπως ἔδωκε, καὶ δὲ ἠθέλησε, μόνον εἶπον· ὁ Θεὸς δὲ γελάται, καὶ οὕτως ἐμοίρασε τὸ χρυσίον ἐκεῖνο τῷ πτωχῶν, καὶ διὰ τῆς καλῆς αὐτοῦ προαιρέσεως καὶ ἐλεημοσύνης ἐγένετο κληρονόμος τῆς Βασιλείας τῷ Οὐρανῶν, καὶ ὁ ταλαίπωρος ἐκεῖνος ὑπερήθη τῷ παρῆσαν ζῶντι καὶ τῷ μέλλουσιν, καὶ κληρονόμος τῆς αἰωνίας πυρὸς ἐγένετο.

Τῷ δὲ, 27. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας ἐγένη σεισμὸς μέγας, καὶ πολλαὶ Ἐκκλησίαι, καὶ σπήτια, καὶ τείχη τῆς χρυσῆς πόρτας, καὶ ἡ

δεξιά χεῖρα τοῦ Ἀνδριάντος ἔπεσε, καὶ πολλοὶ ἀνθρώποι ἀπέθαναν. τῷ
 τος ὁ σεισμός ἐγένη εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην, καὶ ἐγένε φθορὰ πολ-
 λή, καὶ εἰς τὴν Ἀραβίαν, καὶ Παλαιστίνην, καὶ Μεσοποταμίαν, καὶ
 Ἀντιόχειαν ἠφανίσθησαν Κάστρη, καὶ Χῶραι πολλαί, καὶ πολλοὶ ἀν-
 θρώποι, καὶ ἄλογα, καὶ ἡ θάλασσα ἔδραμεν ἔξω μίλια δύο, καὶ πολ-
 λὰ παράβια ἐπνίγησαν, καὶ ἐκράτειν ὁ σεισμός ἡμέρας, 40. Τῷ δὲ,
 29. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Παλαιστίνης
 οἱ Σαμαρεῖται καὶ οἱ Ἑβραῖοι ἐσυμφώνησαν κατὰ τῆς Χριστιανῶν, καὶ
 πολλοὺς ἔσφαξαν, καὶ τὰ ρούχα αὐτῶν ἔλαβαν. Ὡς τὸ ἤκουσεν ὁ Βασι-
 λῆς, ἀπέστειλεν εἰς αὐτοὺς ἄξιον ἄνδρα, ὀνόματι Ἀδάμαντα, καὶ ἄλλους ἀ-
 πεκεφάλισεν, ἄλλους ἔξωρυσεν, ἄλλους ἐφάρκισε, καὶ τέλος ὅλους τὰς ἔξω-
 λόθρωσε. Τῷ, 31. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας ἐγέναν πάλιν σεισμοὶ φο-
 βεροὶ, ὥστε ἔπεσαν τὰ δύο τεῖχη τῆς Πόλεως τὸ τῆς Ανατολῆς καὶ τῆς
 Δύσεως, καὶ πολλαὶ Ἐκκλησίαι, καὶ σπήτια ἔπεσαν ἕως ἐδάφους, καὶ τὰ
 Προάστια, καὶ τὸ Ῥήγιον, ὥστε πλέον δὲν τὰ ἐγνώριζαν ἀπὸ τῆς ἀφανισ-
 μῆς. Τοῦτος ὁ σεισμός ἐγένη εἰς ἄλλας τόπους μέγας, ὥστε οὐδένως ἀν-
 θρώπος ἀπὸ τὰς παλαιὰς ἐνθυμήθη ποτὲ τὸν φοβερόν ἐκεῖνον σεισμόν.
 ἡ γῆ ἐσεῖετο ἡμέρας, 10. νύκτα, καὶ ἡμέραν. Βλέπων οὕτως ὁ Βασι-
 λῆς, ἐλυπεῖτο μεγάλως, καὶ εἰς τὴν Ἑορτὴν τῆς Χριστῆ Γεννῶν, καὶ τῆς
 Ἀγίων Θεοφανείων, ὑπῆγεν εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν χωρὶς σέμμα
 Βασιλικὸν, καὶ ἐκεῖνα ὅπῃ ἔξωδιάζοντο ὑπὸ τῆς Βασιλείας εἰς ταῖς χα-
 ραῖς, ὅπῃ ἔκαμναν τὸ δωδεκάήμερον, ἀπὸ τὴν πολλὴν τὴν λύπην δὲν τὰ
 ἔκαμε, μόνον ἐκεῖνῳ τῷ ἔξοδον ὅπῃ ἔμελλε νὰ ἔξωδιάσῃ, τὴν ἔδωκε
 τῷ πτωχῶν. Τὸν δὲν Φεβρουάριον Μῆνα εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν ἐγένε
 θανατικὸν πολὺ καὶ μέγα, καὶ τὸ περισσότερον οἱ νέοι ἀπέθνησκον, καὶ
 πόσος λαὸς ἀπέθανεν, ὥστε ἀφῶνάν τας ἀταφους ἡμέρας ἔρεις, ὅπῃ δὲν
 ἔσωναν τὰ κραββάτια τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ τῶν Μοναστηρίων νὰ τὰς ὀγά-
 νουν. Ὡσαύτῃ εἶδεν ὁ Βασιλεὺς ἔπος, ὤρισε καὶ ἔκαμαν χίλια κραββά-
 τια, καὶ πάλιν δὲν ἔσωσαν νὰ τὰς ὀγάνῃ. Τότε πάλιν ὤρισε καὶ νύξ-
 πισαν ἀμάξια, καὶ μύρια ἄλογα, καὶ ἔσυρναν τὰς ἀπεθαμμένους, καὶ οἱ
 ζωντανοὶ δὲν ἔσωναν νὰ θάπτῃν τὰς ἀποθαμμένους, μόνον τοὺς ἀφῶν
 ἀπὸ ἑξ ἡμέρας ἀταφους, καὶ ἄλλους ἐρρίκτον εἰς τὸν αἰγιαλὸν, καὶ ἐβρώ-
 μισεν ὁ Κόσμος, καὶ ἦτον μεγάλη καταδίκη εἰς τὰς ἀνθρώπους, καὶ ἔχι
 μόνον μὲ κραββάτια, καὶ μὲ ἀμάξια εὗγαναν τοὺς ἀπεθαμμένους, ἀλλὰ
 καὶ μὲ περάματα, καὶ ὅλα ἐγέμιζαν, καὶ πάλιν ἀπὸ τὸ πλῆθος ἔμειναν
 ἀνθρώποι ἀταφοί. ἐκράτισε δὲ τῇ τῇ Θεϊκῇ ὀργῇ Μῶνας, 2. τὸν Ἰού-
 λιον, καὶ Αὐγύστον. ἐγέναν δὲ τότε καὶ πολλαὶ ἀσραπαὶ καὶ βρονταί, ὥστε
 πολλοὶ ἀνθρώποι ἀπέθαναν. Τῷ δὲ, 31. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας,
 πάλιν ἐγένετο δεύτερον θανατικὸν, ἔχι ὀλιγώτερον ἀπὸ τοῦ πρώτου, καὶ
 ἐκράτει μῶνας, 4. τῷ δὲ, 34. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἠκούσθη καὶ
 ἐκηρύχθη εἰς ὅλην τὴν Πόλιν ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἀπέθανε, διότι τοῦ ἐ-
 πόνει τὸ κεφάλι πόσον, ὥστε δὲν ἐδιώετο νὰ ἰδῇ κανεὶν ἀνθρώπον ἀπὸ
 τὸν πολὺν πόνον τῆς κεφαλῆς, καὶ ἐγένε μεγάλη παραχὴ εἰς τὴν Πόλιν,
 καὶ

καὶ ἀρπαγὴ εἰς τὰ ἐργαστήρια, καὶ εἰς τὰ μαγγιρεῖα. Μαθὼν τοῦτο ὁ Βασιλεὺς, ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ διὰ τὰ πύση τὴν παραχλὺ τοῦ Λαοῦ, ᾤρισε τὸν Ἐπαρχον καὶ ἀναΐαν εἰς τὴν Πόλιν φωτίαις μεγάλαις καὶ λαμπράδες, λέγωντας πῶς ὑγίαιεν ὁ Βασιλεὺς. ὁ δὲ Λαὸς ἰδὼν τοῦτο, ἔπαυσαν ἀπὸ τῆς παραχλὺς καὶ ἀρπαγῆς, καὶ εἰρνώδισαν. Τῷ δὲ, 37. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας, ἐπίασε φωτία εἰς τὸν Ξενῶνα τῆς Σαμψῶν, καὶ ἐκείνῃ τελείως. ὁμοίως καὶ τὰ ἔμπορον τοῦ Ῥαφίνεσ ἀπήτια, καὶ τὸ Μεσίανλον τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, τὸ λεγόμενον Γαρσονοσάσιον, καὶ τὰ δύο Ἀσκητήρια πλησίον τῆς Ἀγίας Εἰρῆνης, καὶ περὶ τῆς Νάρθηκος, ᾤρισε ἑκάστη καὶ αὐτόν. Τῷ δὲ, 38. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, Εὐτύχιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καθιρέθη, καὶ ὤξωείθη εἰς τὴν Ἀμασίαν, καὶ ἔγινε Πατριάρχης Ἰωάννης ὁ ἀπὸ Σχολαστικῶν. Ἡ αἰτία ἦτον, ὅτι δὲν ἤθελε νὰ ὁμοφωνήσῃ εἰς τοῦ Βασιλέως τὴν Αἵρεσιν περὶ φθαρτῆς, καὶ ἀφθάρτου. Εἰς τὰς ἡμέρας δὲ τῆς τῆς Βασιλείας, δύο Μοναχοὶ ἔφεραν τὰ σκελῆκια τῆς μεταξίου ἀπὸ τῆς Συρίας εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, ὅπῃ προτιότερα δὲν ἤξευρε κανεὶς πῶς γίνονται, καὶ ἀπὸ τότε ἐφάνησαν καὶ ἐπλάτυναν καὶ ἔγιναν εἰς τὸν Κόσμον. Τῆτος ὁ Βασιλεὺς δὲν ἔκτισε μόνον τὴν περὶφημον Ἀγίαν Σοφίαν, ἀλλὰ καὶ ἄλλας πολλὰς, καὶ μεγάλας, τὴν μίαν εἰς τὴν Παξίδα τῆς τῆς Ἀχίδας, τὴν ἄλλην εἰς τὴν Λόκοσίαν τῆς Κύπρου, καὶ εἶναι καὶ αἱ δύο αὗται μεγάλαι καὶ ὡραῖαι. ἔκτισε καὶ εἰς τὸ Σινᾶ ὄρος, καὶ ἄλλα πολλὰ Μοναστήρια, καὶ Ἐκκλησίας. Εἰς τὸν καιρὸν δὲ τῆς Βασιλείας τῆς τῆς Βασιλείας ἦτον καὶ τὸ θαυμαστὸν θηρίον τῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον πολλὰ καράβια μεγάλα καὶ δυνατὰ ἠφάνισε τελείως· καὶ μιᾷ ἡμέρᾳ κατέβηκε Δελφίνους νὰ τῶς φάγῃ, καὶ οἱ Δελφῖνες ἔφθγαν καὶ ἤλθαν εἰς τὴν ἄκρην τῆς θαλάσσης εἰς τὴν γλῶ, τὸ δὲ θηρίον ἤρχετο μετὰ θυμῶ πολλῷ εἰς τῶς Δελφίνες, καὶ ὡς ἤλθεν εἰς τὴν ἄκρην τῆς θαλάσσης, ὅπου ἦσαν οἱ Δελφῖνοι, ἤρκεν ὀλίγα νερά, καὶ ἐκάθισε δυνατὰ ἐκεῖ, πόσον ὅτι ἔτε ὁμοῦρος, ἔτε ὀπίσω ἠμπόρειε νὰ ὑπάγῃ. οἱ δὲ ἄνθρωποι, ὡς εἶδαν τὸ θηρίον ὅτι ἐκάθισεν, ἔδραμαν μὲ τζεκέρια καὶ μὲ ἄλλα ἄρματα δυνατὰ, καὶ ἐσκόπωσαν τὸ φοβερώτατον ἐκεῖνο θηρίον. τότε ἔδεσαν αὐτὸ μὲ τέχνῳ μὲ χοινία δυνατὰ, καὶ τὸ ἔσυραν εἰς τὴν γλῶ. Ὁ δὲ Βασιλεὺς Ἰεσινιανὸς, εἰς τὰ τέλη τῆς ζωῆς τῆς, ἐκίνησε δόγμα, τὸ περὶ φθαρτῆς, καὶ ἀφθάρτου, καὶ ὁρισμὸν ἔπεμψε πανταχῶ καὶ ἔγραψεν, ὅτι τὸ σῶμα τῆς Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὅρῃν νὰ λάβῃ Θάνατον ἦτον ἀφθαρτον, καὶ ἔλεγε ψόματα· ἀλλὰ τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου πρὶν νὰ λάβῃ Θάνατον εἰς τὸν Σταυρὸν ἦτον φθαρτὸν, ὡς περ ἄνθρωπος, μετὰ δὲ τῆς Ἀνάστασιν ἔγινεν ἀφθαρτον, καὶ διὰ τὰ πέσῃ εἰς τὸ αὐτὸ δόγμα νὰ βλασφημῇ, ἔγινε ἕως τῆς δόσεβείας τῆς Θεῆς, καὶ ἀπέθανε.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΚΟΥΡΟΠΑΛΑΤΟΥ.

Μετὰ τῶτον ἐβασίλευσεν ὁ ἀνεψιὸς αὐτῆς Ἰουστίνος ὁ Κουροπαλάτης χρό-
 νος, 13. εἶχε δὲ γυναῖκα ὀνόματι Σοφίαν. τῆτος ἐσέφθη Βασιλεὺς ὑπὸ
 Ἰωάννη Πατριάρχῃ τῷ ἀπὸ Σχολαστικῶν. ἦτον δὲ ὁσεβεύς πολλὰ εἰς
 τὴν Πίσιν, καὶ τὸν πόρογονον Βελισαρίον τὸν Ἀββαῖον Φωτεινὸν ἀπέστειλεν
 εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν διὰ τὴν εἰρηνώσασθαι τὰς Ἐκ-
 κλησίας, καὶ ἔδωκέ τε πᾶσαν ἐξουσίαν. τῆτος ὁ Βασιλεὺς ἠδούνησε πολ-
 λὰ, καὶ δού ἐδυνάετο τὰ δούλῃ εἰς κείσιν τὰ κείνη τὰς πτωχὰς, καὶ οἱ
 δουλοὶ ἐδυνάσθουν τὰς ἀδυνατάς, καὶ ἔπερνον τὰ πράγματά τας, καὶ ὅταν
 ἤθελε λάβῃ τὴν ὑγείαν τε, ὑπήγγισεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἔσεκεν ὁ
 Λαὸς ὅλος καὶ ἐβόα πῶς ἀδικεῖται. τότε ὁ Βασιλεὺς ἐξέβαινεν ἀπὸ τῆς
 Ἐκκλησίας, καὶ ἔκραζεν ὅλος τὰς Ἀρχοντας καὶ τοὺς ἔλεγον· ἐγὼ πρ-
 σδῶ, ὅτι ἐσεῖς ὅλοι εἰσε ὁσεβεῖς Χριστιανοὶ, δίκαιοι, καὶ πλεσιώτα-
 τοι, καὶ σώνεις τας τὰ ἔχετε τὰ ἐδικά σας, καὶ τὰ μὴ ἀδικεῖτε τὰς πτω-
 χὰς, καὶ τὰ ἀρπάζετε τὰ πράγματά τας, ἐναντία τῷ Θεῷ καὶ τῆς Βασι-
 λείας μου, ἀμὴ παρακαλῶσας, ἀπόδοτε ἡμεῖς πτωχῶν τὰ πράγματα θε-
 ληματικῶς, διὰ τὴν μὴ χάσετε τὰ ἐδικά σας. Οἱ δὲ, ὡς ἤκουσαν τὰς λό-
 γας τοῦ Βασιλέως, χειρότερα κακὰ καὶ μεγαλήτερα ἔκαμναν, διὰ τὴν
 ἐσυνήθισαν τὰ ἀρπάζειν καὶ τὰ ἀδικεῖν. κακὸν πρᾶγμα εἶναι ἡ ἀδικία
 καὶ ἡ συνήθεια ἡ κακὴ, διότι γίνεται φύσις δούτέρα εἰς τὸν ἄνθρωπον.
 πάλιν μετὰ ἡμέρας ἐξέβη ὁ Βασιλεὺς ἐκ τοῦ Παλατίου εἰς ἑῷα τόπον καὶ
 ἐκάθισεν, καὶ ἐκάλεσε τὰς Ἀρχοντας δούτεραν φεραν, καὶ λέγει πρὸς αὐ-
 τὰς· εἰ μὴ ἐκ Θεοῦ καὶ ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἔχω τὴν Βασιλείαν, τοῦτο
 ὅπου σὰς λέγω, τὰ ὅποια εἶναι δίκαια, τὰ κάμνετε, διὰ τὴν μὴ ἀδι-
 κῆτε τὰς πτωχὰς, καὶ ἀπὸ τῆς σήμερον τὰ παύσετε, ὅτι τῆτος ὅπου κά-
 μνετε ἐσεῖς, μόνον τὰ ψάμα τὸ κάμνεν, ὅπως φαίνει τὸ μέγαλον τὸ μι-
 κροῦρον. εἰ δὲ καὶ τὸν ὀρισμὸν με δού κάμνετε, ἀμὴ θέλετε τὰ κάμνετε
 τὰ θελήματά σας, τὰ ἀδικεῖτε τοὺς πτωχοὺς, κάμνετε ἄλλον Βασιλέα ὅ-
 ποιον θέλετε, ὅτι ἐγὼ ἀπειθεῖς καὶ ἀδίκους δού δυνάομαι τὰ βασιλεύω.
 ἑῷας δὲ ἄνθρωπος δίκαιος καὶ φοβέμενος τὸν Θεὸν εἶπε τοῦ Βασιλέως,
 παρρησία εἰς ὅλους τὰς Ἀρχοντας καὶ τὸν Λαόν· Δέσποτα Βασιλεῦ, αὐ
 εἶναι καὶ ὀρίζεις, ὅτι εἰς ἡμέρας, 30. τὰ μὴ δέσκεται τινὰς ἀπὸ ἐ-
 κείνων ὅπως ἀδικεῖν, ἢ τὰ ἀδικῇ, κάμε με ὁμωρὸς εἰς ὅλους Ἐπαρχον τῆς
 Βασιλείας, καὶ ὠρεσάι με ὅτι πόρσωπον ἄνθρωπον ἔτε μέγαλα ἔτε μικρὰ
 τὰ μὴ βλέπω, μόνον τὸ δίκαιον τὰ κείνω, καὶ αὐ εἶναι καὶ ἔλθῃ τινὰς
 τὰ ἐγκαλῇ, ὅτι ἤλθε κείσιν καὶ δού τὴν ἐκείνη, ἢ ἀδικία καὶ δού ἔκα-
 μα τὴν ἐκδίκησιν, κόψε τὴν κεφαλὴν μου. Ἀκούσας δὲ ἔπος ὁ Βασιλεὺς,
 ἐχάρη πολλὰ, καὶ ἀνηγόρευσε τὸν Ἐπαρχον. ἐκάθισεν δὲ τῆτος ὁ Ἐπαρ-
 χος εἰς τὸ Κεῖθριον τὸ Ἐπαρχικόν, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἤλθεν ἑμφοροῦσεν
 αὐτοῦ μία γυναῖκα χήρα κλαίουσα καὶ βοῶσα τὴν ἀδικίαν, ὅπου ἔκα-
 μεν εἰς αὐτὴν ὁ Μάγιστρος, ὅτι ἐπῆρσεν ὅλα τὰ πράγματά τας. Ὡς ἡ-

πῦσεν ὁ Ἐπαρχος τὰς λόγους τῆς γυναικὸς, ἔδωκέ τῃς βέλλαν νὰ φέρῃ τὸν Μάγιστρον εἰς τὴν κείσιν, νὰ εἰπῇ εἰς αὐτὴν ἔχῃ δίκαιον. Ὡς ὑπῆγεν ἡ γυναικίκα εἰς τὸν Μάγιστρον, ἔδειρεν αὐτὴν, καὶ ἤλθεν ὀπίσω εἰς τὸν Ἐπαρχον δαρμυνή, καὶ ἀπέστειλε Τζαῖσιον εἰς τὸν Μάγιστρον, καὶ ὡς εἶδεν αὐτὸν, πολλὰς ὕβρεις εἶπε κατ' αὐτοῦ καὶ ἀπεδίωξέ τον, καὶ ἐστράφη ὁ Τζαῖσιος εἰς τὸν Ἐπαρχον, καὶ εἶπε τὰς ὕβρεις. Ὁ δὲ Ἐπαρχος εἰς τὸ Ἰπποδρόμιον ἐκδέχετο τὸν Μάγιστρον. καὶ ὁ Μάγιστρος ἐπῆγεν εἰς τὴν Βασιλικὴν θάπεζαν, ὅπῃ ἔκαμινεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἐκάλεσεν ὅλους τὰς Μεγισταίνους. Ὡς ἔμαθον ὁ Ἐπαρχος ὅτι ὁ Μάγιστρος δέσκεται εἰς τὴν Βασιλικὴν θάπεζαν, ὑπῆγεν ἐκεῖ, καὶ λέγει τῇ Βασιλείᾳ· εἰ μὲν οὐκ εἶσαι, Δέσποτα Βασιλεῦ, νὰ φυλάξῃς ἐκεῖνα ὅπῃ μὲ ὤρεις διὰ νὰ μὴ ἀδικῶνται οἱ πτωχοὶ, νὰ κάμω κατὰ τὴν ὑπόχεσίν σου, εἰ δὲ καὶ ἡ Βασιλεία σου θώγῃ καὶ πίνῃ με τὰς ἀδίκας, τί κείσιν νὰ κάμω ἐγὼ εἰς αὐτὰς; ἀμὴν ἤξωρε, ὅτι ἐγὼ παραιτῶμαι τὰ ὅσα ὑποχέθηκα. Ὁ δὲ Βασιλεὺς μεγάλη τῇ φωνῇ ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν· ὅτι εἰς εἰς ἐγὼ ἐκεῖνος ὅπῃ κάμνω τὰς ἀδικίας, σήκωσέ με ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ κάμε μου τὴν ἐκδίκησιν. Ὁ δὲ Ἐπαρχος ἐν τῷ ᾧμα ἄρπαξεν ἀπὸ τῆς θάπεζας τὸν Μάγιστρον, καὶ ἔσυρέ τον ἔξω, καὶ ἐν τῷ τόπῳ λεγομένῳ Χαλκῇ, τὸν ἐπῆγε, καὶ ἐκεῖ τὸν ὤξευσε, καὶ κῦρυν ὅτι μεγάλως ἔχει ἀδικημόν τὴν χήραν. Τότε ὤρισε καὶ ἔδειραν αὐτὸν, καὶ τὰς τεύχεας τῆς κεφαλῆς τῆς ἐκοψέ, καὶ γυμνὸν εἰς τὸ γαῖθάρει τὸν ἐκάθισεν, καὶ μέσα εἰς τὴν Πόλιν τὸν ἐγύρισαν, καὶ τὸν ἐπόμεψαν, καὶ τὴν ἀδικίαν ὅπῃ ἔκαμον ἐβόων οἱ ὑπῆρται ἐκεῖ ὅπῃ τὸν ἐπόμεψαν. Τότε ὁ Ἐπαρχος ἐπῆρε τὰ πράγματα τῇ Μαγίστρῃ, καὶ ἔδωκέ τῃς γυναικὸς. Ὡς αὖ εἶδε καὶ ἤκυσεν ὁ Λαὸς τὴν τοιαύτην καταδίκην τῇ Μαγίστρῃ, ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν καὶ ἐσωφρονίσθησαν, καὶ αἱ ἀδικίαι ἔπαυσαν, καὶ ἕως ὅπου ἤλθαν αἱ θιαύτα ἡμέραι, ὁ Κόσμος εἰρήνευσε, καὶ πλέον δὲν ἐφαίνε τινὰς νὰ ἐγκαλῇ. Τότε ὁ Βασιλεὺς ἐχάρη πολλὰ ψυχῇ τε καὶ σώματι, καὶ ἐδόξασεν τὸν Θεὸν μεγάλως. Ὁ Ἐπαρχος ἐπῆγεν εἰς τὸν βασιλέα, καὶ ἐπροσκύνησεν αὐτὸν καὶ εἶπε· Δέσποτα Βασιλεῦ, κατὰ τὴν ὑπόχεσίν μου ἔκαμα καὶ ἐτελείωσα, καὶ νῦν κάμε ὡς ὀρίσεις. Ἐν τῷ ᾧμα ὁ βασιλεὺς Πατρίκιον καὶ Ἐπαρχον ἔκαμινεν αὐτὸν ἕως ὅλης τῆς ζωῆς αὐτοῦ.

Τῷ δὲ, 2. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας, Αἰθέριος καὶ Αὐδῖος οἱ Ἰατροὶ με τὰς ἄλλας Ἱατροὺς ὁμοφρονήσαντες, ἔκαμαν ἐπιβελὴν νὰ θανατώσῃν τὸν βασιλέα, καὶ μαθὼν τῆτο ὁ βασιλεὺς ἀπεκεφάλισεν αὐτούς. Τῷ δὲ, 3. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας, ἡ δόσεβεσάτη Βασίλισσα Σοφία ἡ Γυνὴ αὐτοῦ ὤρισε καὶ ἤφεραν τὰ ἐνέχειρα ὅσα εἶχαν τῶν πτωχῶν οἱ πλείστοι, ὅπῃ ἔδωκαν δανεικὰ πρὸς αὐτούς, ἢ καὶ ὁμολογίας, καὶ ἡρώτα ἡ βασίλισσα κατ' αὐτὰς, πόσον ἐκείνον ὅπῃ τὰ ἔδωκεν, ὡς αὖ ἐκείνον ὅπῃ τὰ ἐπῆρε, καὶ ἐκείνον ὅπῃ ἐχρεώσῃ, πόσον ἦτον τὸ χρέος, καὶ ὥς ἐπλήρωσε τὸ χρέος κατ' αὐτούς, καὶ ἔλαβεν ὅλα τὰ ἐνέχειρα καὶ τὰς ὁμολογίας, καὶ ἔδωκέ τῃς τῶν πτωχῶν κατ' αὐτούς τὸ ἐδικόν τε, καὶ ἔκαμε τὸ τοῖστον ἀγαθὸν ὅτι ἔσωσε τὰς πτωχάς. Τῷ δὲ, 7. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἄρχισε νὰ κτίζῃ τὸν

Ναὸν τῷ Ἀγίῳ Ἀποστόλῳ ἐν τῇ Ὀρφανοφροσίῳ, καὶ εἰς τὰς Βλαχέρ-
 ρας εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἔκαμε δύο καμάραις περισσότε-
 ραις. Εἰς τὸν καιρὸν τότε τῆ βασιλείας ἐτυπώθη νὰ ψάλλεται ὁ Χερσβι-
 κὸς Ὕμνος, ἦγαν, „Οἱ τὰ Χερσβίμ μουσικῶς εἰκονίζοντες“. καὶ τῇ με-
 γάλῃ Πέμπτῃ, αὐτὶ τῆ Χερσβικῆ, „τῆ δειπνίσας τῆ μουσικῆ“. Ὁ δὲ ἀ-
 νεψιὸς τοῦ Βασιλέως, ὀνόματι Αὐγαστος, ἦτον Δεκάς εἰς τὴν Ἀλεξάν-
 δρειαν, καὶ ἐπιβελόδη τὸν Θεῖον αὐτῆ καὶ Βασιλέα, καὶ μαθὼν τὸτο ὁ
 Βασιλεὺς, ἐσείλε καὶ ἀπεκεφάλισαν αὐτόν. Τῷ δὲ, 10. χρόνῳ, Τιβέριον
 τὸν Κόμητα τῷ Ἐξεκσβιτόρων, τὸν ἔλαβεν ὡς υἱόν τε, καὶ ἔκαμνεν τὸν Καί-
 σαρα καὶ συγκάθεδρον τῆς βασιλείας του, ὅτι ἀσθενεῖ πολλὰ ἀπὸ τῆς
 ποδαλγίας, καὶ τὸν περισσότερον καιρὸν ἦτον εἰς τὸ κρεβάτι. Εἰς τὰς
 ἡμέρας τότε τῆ βασιλείας ἦτον εὐας Ἑβραῖος, ὁ ὁποῖος ἔκαμνε γιανλία,
 καὶ εἶχεν ἐργαστήριον καὶ καμίιν μέσα, ὅπως ἔκαμνε τὴν τέχνην τε, καὶ εἶ-
 χεν εὐα παιδὶ ἀρσενικὸν μονογενὲς, καὶ ἔβαλέ το νὰ μαθαίνη γραμματὰς
 Ἑβραϊκὰ κατὰ τὴν πίσιν αὐτοῦ. Ὁ τὸπος ὅπως ἐμάθαινε τὸ παιδί ἦτον
 πλησίον τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ ὅταν εὐγενεῖ ἀπὸ τὸ μάθημα τὸ
 παιδί ἐσμιγε μὲ τὰ παιδιὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἐπαιζε, καὶ ἐφιλιώθησαν.
 τῷ δὲ Χριστιανῶν τὰ παιδιὰ ἐξέβησαν ὥρα τῆ γούματος ἀπὸ τὸ μάθη-
 μα, καὶ ἤθελαν νὰ ὑπαγούεν εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν διὰ νὰ μετα-
 λάβουν, καὶ νὰ πληρώσων τὸν Θεῖον Ἄρτον ὅπως ἐμεταλάμβανεν ὁ Λαὸς,
 καθὼς τοὺς παρήγγειλεν ὁ Σκλόφυλαξ, ὅτι ἦτον μεγάλη Πέμπτῃ. Ὑ-
 παγούοντας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὰ παιδιὰ, Θεοῦ ὁδηγία, ὑπήντησαν
 καὶ τῆ Ἑβραίου τὸ παιδί ὅπως ἐπήγενε νὰ φάγη, καὶ ὡσανὺ τὸ εἶδαν, εἶ-
 πᾶν τε· φίλε, ἔρχεσαι καὶ σὺ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας ὅπου ὑπᾶμεν νὰ
 φάμεν; τὸ δὲ παιδί μετὰ χαρᾶς ὑκολέθησεν αὐτὰ, καὶ ἐπιασαν ὁμοῦ,
 ὡσανὺ ἐπῆγαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἔφαγαν τὸν Ἄρτον ἐκεῖνον, καὶ
 τὸν Οἶνον τοῦ ποτηρίου ἐπion, καὶ ὁ Σκλόφυλαξ δὲν ἤξευρεν, ὅτι τὸ
 παιδί εἶναι Ἑβραίου. ὅμως ἐξέβησαν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐπῆγε
 τῆ Ἑβραίου τὸ παιδί εἰς τὸ σπητί τε, καὶ λέγει τε ὁ πατέρας τε· πῶς ἦ-
 σαν καὶ ἀργήσαντες πόσω ὥραν; τὸ δὲ παιδί ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν, ὅτι μὲ
 τὰ παιδιὰ τῶν Χριστιανῶν ἦμεν εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν καὶ ἐφάγα-
 μεν. τὸ δὲ δόλιον ἐκεῖνο θυμὸν ὁ πατὴρ τοῦ παιδὸς ἐθυμώθη πολλὰ,
 καὶ ὡσανὺ ἔφαγαν ἐπῆρε τὸ παιδί μετὰ πολλῆς μανίας καὶ θυμοῦ, καὶ ὑ-
 πῆγεν εἰς τὸ ἐργαστήριον, καὶ ἀναψὲ τὸν φῆρνον μεγάλως καὶ ἔρριξε μέ-
 σα τὸ παιδί τε νὰ καῇ, καὶ αὐτὸς δὲ γῆκεν ἔξω, καὶ ἐσφάλισε τὸ ἐργα-
 στήριον, θάρρῶντας ὅτι θέλει καῇ νὰ τὸ εὖρη στάκτιον, καὶ ὑπῆγεν ἀπὸ
 ἄλλῳ σράταν, καὶ ἐμάκρυνεν ἀπ' ἐκεῖθεν. Τὸ παιδί ἐκάθετο μέσα εἰς
 τὴν κάμινον, ὡσανὺ οἱ ἄλλοι Παῖδες, ὅπου τοὺς ἔβαλεν ὁ Ναβαχοδονό-
 σωρ, οἱ ὁποῖοι ἔμειναν ἀφλεκτοί, ἦγαν δὲν ἐκάησαν. ἡ δὲ γυναῖκα τοῦ
 Ἑβραίου ἡ μάνα τῆ παιδὸς, ὡς εἶδε τὸν ἄνδρα τῆς ὅπως ἐπῆρε τὸ παιδί
 μετὰ θυμοῦ καὶ ὀργῆς, ὑπῆγεν εἰς τὸ ἐργαστήριον νὰ ἰδῇ τὸ παιδί, καὶ
 ἤνυρε τὸ σφαιλισμόν, καὶ ἔβαλε τὸν ὀφθαλμόν της εἰς τὴν τρύπαν τῆς πόρ-
 τας, καὶ ἤκασε τὴν φωνὴν τῆ παιδὸς. ἡ δὲ γυναῖκα ἐφώνησε φωνῇ με-
 γα-

γάλη, καὶ ἐσιυνάχθησαν πολλοὶ ἄνθρωποι, καὶ αὐοῖζαν τὸ ἐργασθεῖν, καὶ
 πῦραν τὸ παιδί καὶ ἐκάθετο εἰς τὸ μέσον τῆς καμίνου ἀβλαβὲς ἀπὸ τῆς
 φωτίαν, τὸ ὁποῖον εὐγαλαν ἔξω, καὶ τὰ ἐρωτῶσαν πῶς ἐγινε; καὶ εἶπεν·
 ὁ πατήρ μου ἐρρίζε με μέσα εἰς τὴν φωτίαν τῆς καμίνου, καὶ ἦλθε μία
 γυναῖκα παρόδους, ὡσαύτῃ ἐκλείσσε καὶ ἐφυγεν ἐκεῖνος, καὶ ἐφόρειε πορφυ-
 ρᾶ, καὶ ἐκατίσβεσε τὴν μεγάλαν φωτίαν ἐκεῖνῃ, καὶ λέγει με· παιδί
 μου, μὴ φοβεῖσαι. Ἡ δὲ μήτηρ τοῦ παιδὸς, ὡς τὸ ἤκουσεν, ἐξεπλάγη καὶ
 μεγάλως ἐδόξασε τὸν Θεὸν καὶ τὴν ὑπεράγιον Θεοτόκον τῆς βοήθειαν
 τῆς Χριστιανῶν, καὶ ἔτις ἐπῆρε τὸ παιδί της καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν Πατριάρ-
 χην Μναῦν, καὶ εἶπε πάντα τὰ γινόμενα, καὶ ἐπαρακάλει τὸν Πατριάρ-
 χην νὰ τὴν βαπτίσῃ, καὶ τὸ παιδί της. Ὁ Πατριάρχης ἐπῆρέ της καὶ ὑ-
 πῆγεν εἰς τὸν βασιλέα, καὶ ὁ Βασιλεὺς, ὡς τὸ ἔμαθεν, ἐν τῇ ᾧμα
 ἀπέστειλε καὶ ἤφερε τὸν πατέρα τῆς παιδὸς, καὶ ἔκαμε μεγάλῃ ἐξέτασιν.
 Ὡς ἔμαθε πάντα καταλεπτῶς, εἶπε τοῦ Ἑβραίου νὰ γένῃ Χριστιανός.
 ὁ δὲ Ἑβραῖος ποσῶς δὲν ἠθέλε νὰ ἀκέσῃ τοῦτο. ὁ δὲ βασιλεὺς πάλιν
 νουθετήσας καὶ παρακαλέσας, ὁ Ἑβραῖος δὲν ἠθέλησε τελείως νὰ γένῃ
 Χριστιανός. τότε ὡς εἶδε τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης αὐτοῦ ὁ βασιλεὺς,
 ὤρεσε καὶ ἐκοψαν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ὡς φονέα, διότι ἡ βεβλή αὐτῷ ἦτον νὰ
 θανατώσῃ τὸ παιδί της. τὴν δὲ γυναῖκα καὶ τὸ παιδί τοὺς ἐβάπτισεν ὁ
 Πατριάρχης, καὶ τὴν γυναῖκα ἔκαμε Καλοχραΐαν, τὸ δὲ παιδί Ἀναγνώ-
 ευν, καὶ δωρεὰς εἰς αὐτὰς ὁ βασιλεὺς ἔκαμε.

Τῷ δὲ, 12. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας ἠδυνήσεν ὁ Βασιλεὺς πολλὰ,
 καὶ ἐκάλεσε τὸν Πατριάρχην καὶ ὅλῃ τῇ Σύγκλητον, καὶ ἔστειλε καὶ ἤφεραν
 τὸν Τιβέριον τὸν Καίσαρα, καὶ ἐμπροσθεν εἰς ὅλους εἶπεν, ὅτι ὁ Θεὸς θέ-
 λει νὰ τὸν κάμῃ Βασιλέα, καὶ νὰ τὸν κάμῃ ἀγαθόν, καὶ ἐγὼ τὸν σέφανον
 τῆς Βασιλείας δὲν σὲ τὸν δίδω, μόνον ὁ Θεὸς, καὶ τίμα αὐτὸν, καὶ αὐτὸν
 τὸν σέφανον, ἵνα τιμηθῇς παρ' αὐτοῦ, καὶ μὴ χαίρεσαι εἰς χύσεις αἱμά-
 των, μὴ δὲ συγκοινωνῇς μετὰς τῶν φονεῖς· μὴ κακὸν ἀντὶ κακῆς τινὸς ἀπο-
 δώσης· μηδὲν εἶσαι θυμώδης ὡς ἐμέ, ὅτι ἐγὼ ἔπταισα καὶ ἐσφαλα πολ-
 λὰ ἀπὸ τῆς ματίας μου. ἀμὴν ἀπέλαβα καὶ τὰς ἀνομίας μου. μὴ δὲ ἐπαρ-
 θῇς καὶ ὑψωθῇς εἰς τὴν τιμὴν τῆς Βασιλείας. ἔτις ἔχε τὸν Κόσμον, καὶ
 ἀγάπα αὐτὸν ὡς τὸν ἑαυτὸν σε, ὅτι ἠξούρεις ποῖος ἦσαν πάντα, καὶ τώρα
 τί ἐγινες. ἠξούρεις ποῖος ἦμεν ἐγὼ, καὶ τώρα πῶς εἶμαι. τὸν θάνατον
 βλέπω ἐφθαλμοφανῶς. τῆτοι ὅλοι ὅπῃ με παρασέκην γίνονται παιδία
 σε καὶ δέλοί σε· καὶ ἄλλα πολλὰ εἶπεν αὐτῷ. τότε τὰ λέγει διὰ ὄνομα
 τῆς βασιλείας τῆς Ὁμοζύγου αὐτῆς· τὴν μητέρα σε σέβε καὶ τίμα, ὅπου
 ἦτο ποτὲ Κυρά σε· δέλος ἦσαν αὐτῆς, ἀμὴν ἀπὸ τῆς σήμερον γένῃ αὐ-
 τῆς υἱός. Ταῦτα εἶπεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ ὁ Τιβέριος ἔπεσεν εἰς τὰς πό-
 δας αὐτῶν. τότε πάλιν λέγει τοῦ Τιβερίου ὁ Βασιλεὺς· ὁ Θεὸς ὅπῃ ἔκα-
 με τὸν Οὐρανὸν, καὶ τὴν Γῆν, νὰ βάλῃ εἰς τὴν καρδίαν σε καὶ ἄλλα ἀ-
 γαθὰ, τὰ ὁποῖα ἄφησα, καὶ δὲν σὲ τὰ εἶπα. Ἐν ὀλίγῳ δὲ ἀπέθανεν
 ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἐτάφη ἐν τῇ Ἡρώῃ Ἰουδαίων.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΙΒΕΡΙΟΥ.

Μετά τῆτον ἐβασίλευσεν αὐτὸς ὁ Τιβέριος, Κόσμος ἔτος, 6071. τῆς δὲ Θείας Σαρκώσεως, 577. ἔκαμε δὲ εἰς τὴν Βασιλείαν χρόνους, 4. καὶ τὴν Ὀμόζυγον αὐτῆς Ἀναστασίαν Αὐγύσαν ἐσεψεν. ἔκαμε δὲ μετ' αὐτῆς θυγατέρας δύο, Χαριπὴν, καὶ Κωνσταντίαν. τῆς δὲ, 2. χρόνῳ αὐτοῦ ἐσύναξε φασάτα κατὰ τοῦ Βασιλέως Περσῶν. διότι ὁ Πέρσης δὸν ἤθελε τὴν εἰρήνην, καὶ Στρατηγὸν τῆς Ἀνατολῆς ἔκαμεν Ἰουστινιανὸν ὀνόματι. καὶ τῆς 3. χρόνῳ ἔλαβεν ὁ Στρατηγὸς τὰ φασάτα, καὶ ἐστράτευσε κατὰ Περσῶν. καὶ πολέμου γενομένου, ἐνίκησαν οἱ Ῥωμαῖοι τὴν Πέρσας, καὶ πολλὴν αἰχμαλωσίαν καὶ κέρση εἰς τὴν Περσίαν ἔκαμαν, καὶ ἐγύρισαν μετὰ νίκης μεγάλης. Τῷ, 4. χρόνῳ Εὐτύχιος ὁ Πατριάρχης ἐτελεύτησε, καὶ μετὰ ἑξ ἡμέρας χειροτονεῖται Ἰωάννης Διάκονος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας ὁ Νησιώτης. Ὁ δὲ Βασιλεὺς, συνάξας πάλιν φασάτα, ἀπέστειλεν εἰς τὴν Πέρσας μετὰ Στρατηγῶν Μαυρίκιον τὸν Κόμητος, καὶ πολέμου γενομένου ἰσχυρῶς, ἐνίκησαν οἱ Ῥωμαῖοι κατὰ κράτος, καὶ ἐλάβαν ἀπὸ τοῦ Πέρσας Κάσρη καὶ Χώρας, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ Πέρσαι παρὰ Ἰουστινιανῶς καὶ Ἰουστίνου τῶν Βασιλέων. γραφεὶς δὲ ὁ Μαυρίκιος μὲν νίκης μεγάλης ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐδέχθη αὐτὸν μετὰ τιμῆς μεγάλης ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἐπαρρησίασεν εἰς ὅλῳ τὴν Πόλιν τὰς νίκας ὅπου ἔκαμαν ὁ Μαυρίκιος, καὶ Γαμβρόν εἰς τὴν θυγατέρα του τὴν Κωνσταντίαν αὐτὸν ἐποίησεν. ὁμοίως καὶ τῆς ἄλλης αὐτοῦ θυγατρὸς Χαριπὴν ἔδωκε Γερμανὸν τὸν Στρατηγὸν, καὶ ἔκαμεν αὐτὴν Καίσαρας. Τῇ δὲ, 14. τῷ Αὐγούστου Μηνὸς, φαγὼν ὁ Βασιλεὺς συκάμιναν ὄψιμα αξιοθεάτως νοσησάμενα, παρὰ τοῦς ἐπεσεν εἰς ἀσθενεῖαν μετὰ τὸν θάνατον, καὶ ὡσαύτῃ ἤλθεν εἰς τὸ τέλος, ἐκάλεσεν Ἰωάννην τὸν Πατριάρχην καὶ τὴν Σύγκλητον, καὶ ὅλον τὸ φασάτον, καὶ Μαυρίκιον τὸν Γαμβρόν αὐτῶς, καὶ Βασιλέα τὸν ἀνιγρόρρισε, καὶ πάντες δέημισαν τὸν Μαυρίκιον διὰ Βασιλέα αὐτῶν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς Τιβέριος ἀποθανὼν, ἐτάφη ἐντίμως ἐν τῇ Ἡρώῃ, ἐν λάρνακι πρασίνῃ.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΜΑΤΡΙΚΙΟΥ.

Μαυρίκιος ὁ Γαμβρός αὐτοῦ, μετὰ τὸν θάνατον αὐτῶς, ἐσέφη Βασιλεὺς ὑπὸ τῷ Πατριάρχῃ Ἰωάννῃ τοῦ Νησιώτη, καὶ ἐβασίλευσε χρόνους, 20. μηνῶς 3. καὶ ἡμέρας, 2. Ἦτον δὲ Ὀρθοδόξοτατος, ἀμὴν ὑπὲρ φύσιν φιλάργυρος, καὶ καθὼς ἠξόβρετε, ὁ Ἀπόστολος λέγει, ὅτι ρίζα πάντων τῶν κακῶν εἶναι ἡ φιλαργυρία, καὶ δεύτερα εἰδωλολαβεία, καὶ Κόλασις μεγάλη τῆς ψυχῆς. Τῷ δὲ, 2. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας, Φιλιππικὸν τινὰ στρατηγὸν τῆς Ἀνατολῆς ἔκαμε Γαμβρόν, καὶ Γορδίαν τὴν Ἀδελφὴν αὐτῶς ἔλαβε, στρατεύσας δὲ ὁ Φιλιππικὸς εἰς τὴν Πέρσας, πολλὴν αἰχμαλωσίαν ἐπῆρε, καὶ εἰς τὴν Κωνσταντινέαν πόλιν ἐγύρισε. τότε δὲ

τινὲς Ἑλλήνες ἦσαν εἰς σὺν αὐτῇ τινὸς ἀνθρώπου καὶ ἔτρωγον, καὶ μεγά-
 λας δὲ θυμίας ἔκαμναν, καὶ βιάγοντες ἄρχισαν καὶ ἔλεγον πολλὰς ὕβρεις
 κατὰ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ ἔλαβαν τὴν ἐκδίκησιν παρ' αὐτῆς. ἄλ-
 λοι ἐτυφλώθησαν, ἄλλοι ὑπερήθησαν τῆς φωνῆς, ἄλλοι ἐγέναν παραλύ-
 τοι. ὁ δὲ οἰκοκύρις τῶν ὁσπητίων εἶδον ἐν ὁράματι τὴν Ἁγίαν Θεοτόκον,
 καὶ ἐσάθη ἀπαύωτα, καὶ ἐκράτει μίαν βέργαν μικρὴν καὶ ἐκοίτε τὰ γόνα-
 τὰ τε, καὶ ἀπὸ τῆς πόντης δὲ θυὸς ἐξύπνησε, καὶ ἤρε τὰ ποδάριά τε κομ-
 μίσια. τότε ἐκαβαλίσκυσεν εἰς σὺν φοράδι, καὶ ἐπερπάτει ὅλῳ τῷ Πό-
 λιν, καὶ ἐβόα τὴν δικαιοκρεσίαν τῆς Θεᾶς, καὶ τῷ τῆς Παναμώμου Θεοτόκου
 κατ' αὐτοῦ ὀργῶν. Τῷ δὲ, 9. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας ἐγεννήθη σὺν
 παιδί, χωρὶς ὀμμάτια καὶ χωρὶς χεῖρα. τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐγεννήθη σὺν
 σκυλί, καὶ εἶχε ποδάρια ἑξ, καὶ κεφαλὴν λεονταίης, τὸ ὅποιον ἐγένε με-
 γάλον πολλὰ. Τῷ δὲ, 13. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας ἐγεννήθησαν δύο
 παιδία, καὶ τὸ σὺν εἶχε τέσσαρα ποδάρια, καὶ τὸ ἄλλο δύο κεφάλια. λέ-
 γουσίν τινες, ὅτι εἰς τὸν τόπον ὅπῃ γεννῶνται τοιαῦτα σημεῖα, καὶ σὺν κα-
 λὸν δοῦν εἶναι εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον. Τῷ δὲ, 18. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασι-
 λείας ἐφάνησαν εἰς τὸν Νεῖλον ποταμὸν, εἰς τὸ μέρος ὅπῃ ἀνατέλλει ὁ
 ἥλιος, δύο ζῶα, καὶ εἶχαν ἀνθρώπου μορφὴν, τὸ σὺν ἀρσενικόν, καὶ τὸ
 ἄλλο θηλυκόν, καὶ ἐσάθησαν, 9. ὥραις ἔξω ἀπὸ τὸν ποταμὸν, ἕως οὗ
 τὰ εἶδεν ὁ λαὸς ὅλος, καὶ τὸ ἀρσενικόν ἦτον γυμνὸν ἕως εἰς τὸν ὄμφα-
 λόν, τοῦ δὲ θηλυκοῦ ἐφαίνοντο τὰ βυζία, καὶ δὲ γῆκαν προκόδειλοι καὶ ἔφα-
 γαν πολλὰς ἀνθρώπους. Τῷ δὲ, 19. χρόνῳ, τῇ ἡμέρᾳ τῆς Ἁγίας Πάχας,
 Σοφία ἡ Αὐγύστα ἡ γυνὴ Ἰουστίνης τῆς Βασιλέως ὁμῆ καὶ ἡ ὁμόζυγος τοῦ
 Βασιλέως Μαυρικίης ἡ Κωνσταντῖνα πολύτιμον σέμμα ἔκαμαν, ἦγεν κο-
 ράνας, καὶ ἐχάρισαν τῷ τῆς Βασιλέως. ὁ δὲ Βασιλεὺς, ἰδὼν τῆτο, τὸ ἐ-
 λαβε μετὰ χαρᾶς, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν μεγάλῃν Ἐκκλησίαν, καὶ τῷ Θεῷ
 τὸ παρέδωκε, τὸν ὅποιον ἐκρέμασεν ἐπάνω τῆς ἁγίας Τραπεζῆς. Τῷ
 αὐτῷ δὲ χρόνῳ σὺν Κασσιανὸς, ὁ ὅποιος ἦτον ἀσκητὴς περιβόητος, ἐ-
 δραμεν ἀπὸ τὸν φόρον, καὶ ἦλθε μέχρι τῆς χαλκῆς πύλης, καὶ ἐβάστα σπαθί-
 γυμνόν, καὶ τὸν θάνατον τῆς Βασιλέως ἔλεγεν, ὅτι μέλλει νὰ τὸν ἀποκε-
 φαλίσεν. Βασιλεύοντος γὰρ τῆς Μαυρικίης, σὺν Ασπασίος ἐπῆγε καὶ
 εἶπε τῷ, ὅτι μέλλει νὰ λάβῃ θάνατον ἀπὸ σὺν ἀνθρώπου, ὅπου θέλει
 ἔχῃ τὸ πρῶτον σοιχείον τοῦ οἰόματος αὐτοῦ, Φ. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀκέσας,
 ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ κατὰ νῦν ἔβαλεν, ὅτι ὁ γαμβρὸς αὐτοῦ ὁ Φιλιππι-
 κὸς εἶναι τῆτος, ὅπῃ μέλλει νὰ τὸν θανατώσῃ, καὶ ἠβελήθη νὰ τὸν ἀπο-
 κεφαλίσῃ. ἡ δὲ γυναῖκα τῆς Φιλιππικῆς, ἡ ἀδελφὴ τῆς Βασιλέως μαθε-
 σα τῆτο, τὸ εἶπε τῷ ἀνδρὶ τῆς. ὁ δὲ ἀκέσας, τῆς ὥρας ἐφυγεν εἰς τὸ
 Μοναστήρι, καὶ ἐφυλάχθη ἀπὸ τὴν ὀργὴν τῆς Βασιλέως. Ὁ δὲ Χάσγανος
 ὀνόματι, Σάξάπης τῆς Περσίας, λαβὼν φεσάτα, ἦλθε καὶ ἐκέρσωσε
 Κάσρη πολλὰ καὶ Χώρας τῆς Βασιλέως, καὶ ἐπῆρεν αἰχμαλώτας χιλιάδας,
 12. καὶ ἀφ' ἧς ἔλαβε τὸν λαὸν αἰχμαλώτων, ἐμύωσε τῆς Βασιλέως Μαυ-
 ρικίης νὰ δώσῃ αὐτῇ φλωρία δώδεκα χιλιάδας, ἦγεν εἰς κάθῃ ἀνθρώπου
 φλωρίαν σὺν, καὶ νὰ τὰς ἐλθούσας. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀπὸ τῆς πολλῆς φι-
 λαρ-

λαργυρίαν ὅπῃ εἶχε, δὲν ἠθέλησε. τότε πάλιν δούτεραν φορὰν τῷ ἐμήνυσεν ἡ δώση φλωρία χιλιάδας ἕξ, καὶ πάλιν δὲν ἠθέλησεν, ἀλλὰ ἔλεγε ποροφασίσματα εἰς τὸν Λαόν, ὅτι θέλει τὰς ἐλδοθεράσει χωρὶς φλωρία, ἢ γὰρ νὰ πολεμήσῃ νὰ νικήσῃ τὸν Χάσχανοκ. τότε καὶ ἔτι τὴν φορὰν τῷ ἐμήνυσεν ἵνα δώσῃ αὐτῷ εἰς καθ' ἓνα ἄνθρωπον ἓνα ἀργυρὸν, ἢ γὰρ ἄσπρα, 4. Λέγουσιν τινὲς Ἰσραηλῖται, ὅτι ἐζήτησαν αὐτὸν εἰς καθ' ἓνα ἄνθρωπον κεράτιον ἓνα, τὸ ὅποιον εἶναι, 12. φόλαις, καὶ εἰδὲ αὐτὸ τὸ ὀλίγον δὲν ἠθέλησε ἡ δώση ἀπὸ τῆς λύσαν τῆς φιλαργυρίας. Ὁ δὲ Χάσχανος θυμωθεὶς, καὶ ὠργισθεὶς πολλὰ, κατέκοψε τὰς δώδεκα χιλιάδας τὸν Λαόν, καὶ ἔδραμε τὸ αἷμα τὸσον πολὺ, ὅπῃ ἐφαίνετο πῶς εἶναι μέγα ποτάμι. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀκέσας ὅτι ἀπεκεφάλισεν ὅλον τὸν Λαόν, ἐγνώρισεν ὅτι ἡ ἁμαρτία τοῦ Λαοῦ ἐκείνη ὅπου ἐφονεύθη ἀδίκως, διὰ τὴν μὴ τοὺς ἐξαγοράσῃ διὰ ὀλίγον χρυσίου, εἶναι εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς, καὶ ἐκρινεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς, ὅτι τὴν κείσιν ὅπου μέλλει νὰ λάβῃ διὰ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ Λαοῦ, νὰ τὴν λάβῃ ἐδῶ εἰς τὸν Κόσμον τῶτον τὸν παρόσκαιρον, καὶ ἔχῃ εἰς τὴν δούτεραν Παρυσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν μέλλει πᾶς ἄνθρωπος νὰ λάβῃ καθὼς ἐπαρῇ, ἢ ἀγαθὰ, ἢ κακά.

Οὕτως ἔγραψε γραφὰς δευτικὰς πρὸς τὸν Πατριάρχην, καὶ εἰς τὰς Ἀρχιερεῖς, καὶ εἰς τὰ Μοναχία, καὶ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, νὰ δευθῶν τῷ Θεῷ νὰ ἀποδώσῃ αὐτῷ τὸ αὐταπόδομα ἐδῶ εἰς τὸν φθαρτὸν Κόσμον τῶτον, διὰ τὴν ἁμαρτίαν τῶ Λαοῦ ὅπῃ ἐφονεύθη. Οὕτως ἐδεήθησαν ἅπαντες, ὁμοίως καὶ ὁ Βασιλεὺς, μετὰ δακρύων. ὁμοίως κατὰ τὸν θεῖον Δαβὶδ, „θέλημα, ἡ τοῦ φοβερισμῶν αὐτὸν ποιεῖ, καὶ τῆς δεήσεως αὐτοῦ εἰσακτεῖ“. καὶ μιᾷ νυκτὶ ἐν ὁράματι βλέπει ὁ Βασιλεὺς Μαυρίκιος ὅτι δῖνεν εἰς τὴν χαλκὴν πόρταν τῶ Παλατίου, καὶ ἔσεκον ἔμπροσθεν τῆς Εἰκόνης τῆς Σωτῆρος Χειρῶν, καὶ ἐκεῖ ὁμοῦς ἦτον καὶ ὁ Λαὸς ὅλος ἐκεῖνος ὅπῃ ἠχμαλώτισεν ὁ Χάσχανος καὶ ἀπεκεφάλισεν, καὶ ἔσεκον ἐκεῖ ὁμοῦς καὶ ἐγκάλειε τὸν Μαυρίκιον, ὅτι αὐτὸς ἦτον ἡ αἰτία τῆς σφαγῆς αὐτοῦ, ὅπῃ ἐθανάτωθησαν ἀδίκως. Τότε ὡσανὺ ἐβόησεν ὁ Λαὸς ἔπος, διγῆκε φωνὴ ἀπὸ τῆς Ἀγίας Εἰκόνης αὐτῶ τῆς Σωτῆρος Χειρῶν τῶ φοβερῶ καὶ ἀπορωπολήπτῃ Χειρῶν, καὶ λέγει πρὸς τὰς ὑπερέτας αὐτῶ, οἱ ὅποιοι ἦσαν οἱ Θεοὶ Ἄγγελοι· φερέτε μοι ἐδῶ Μαυρίκιον τὸν Βασιλέα· καὶ λαβόντες οἱ ὑπερέται, ἔφερον αὐτὸν, καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Κύριος· πῶς θέλεις ἀποδώσωσι τὴν παίδεισιν, ἐδῶ εἰς τὸν Κόσμον τῶτον, ἢ εἰς τὸν μέλλοντα ἐν τῇ δούτερᾳ μου παρυσίᾳ; Ὁ Μαυρίκιος ἀπεκρίθη καὶ εἶπε· Φιλανθρώπε Δέσποτα Δικαιοκρίτα, μὴ εἰς τὸν μέλλοντα αἰῶνα, μόνον ἐδῶ εἰς τὸν φθαρτὸν Κόσμον τῶτον. Τότε ὤρισεν, ὅτι δότε Μαυρίκιον τὸν Βασιλέα καὶ τὴν γυναῖκα τῆς καὶ τὰ παιδία αὐτῶ Φωκᾷ τῷ στρατιώτῃ Τυραννῶ φονεῦσαι αὐτούς. Ἐξύπνησε δὲ ὁ ἐλθὲν Μαυρίκιος ἀπὸ τοῦ ὕπνου κλαίων καὶ ῥέμων καὶ ὀδυρόμενος, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔκραξε τῷ Ἀδελφῷ αὐτῶ, τῷ γυναικα τοῦ Φιλιππικῶ, καὶ ὅρκον φοβερόν τῆς ἔκαμε νὰ ἀποσείλῃ νὰ ἔλθῃ ὁ ἄνδρας τῆς, καὶ κακὴν φόβον νὰ μὴ ἔχῃ. Ἡ δὲ γυναῖκα, ὡς ἐπιστάθη ἀπὸ τῶ Βασιλέως, ἐμήνυσεν τῷ ἀνδρὶ τῆς, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἦλθεν ἔμπροσθεν

τῷ Βασιλέως. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἔπεσον εἰς τὰς πόδας αὐτοῦ λέγων· συγ-
 χώρησόν μοι Ἀδελφε, ὅτι ἡμαρτον εἰς ἐσέ πολλὰ, διότι εἶχα φόβον ἀπὸ
 σοῦ, ὅτι θέλεις ἐπιβουλεύσει τὴν ζωὴν μου διὰ τὰ μέ θανατώσης, διὰ
 τὸ τὰ μέ εἶπαν, ὅτι ἀπὸ ἀνθρώπου ὅπῃ θέλει ἔχη τὸ πρῶτον σοιχείον
 τὸ ὄνομά τε, Φ. αὐτὸς θέλει μέ θανατώσει, καὶ διὰ τοῦτο ὠργίσθηκα
 πρὸς σέ διὰ τὸ ὄνομα, θαρρῶντας ὅτι εἶσαι ἐσὺ ἐκεῖνος. ἀμὴν τὴν σή-
 μερον ἐπληροφορήθηκα βεβαίως, ὅτι ἐσὺ δὲν εἶσαι. ὅμως παρακαλῶ σε
 νὰ μέ εἰπῇς ἂν εἶναι καὶ ἡξούρης εἰς τὸ φεσάτον τινὰ στρατιώτῳ, ὅπου
 νὰ πὺν λέγῃν Φωκᾶν. Ὁ δὲ Φιλιππικὸς εἶπεν· ἡξούρω σὺν, ὁ ὁποῖος τὸν
 ἀπερασμύνον καιρὸν ἀπέστειλε τὸ φεσάτον εἰς τὴν Βασιλείαν σε ζητῶντας
 τὰ χρήματα τὰ κατ' ἐνός στρατιώτῃ ἀπὸ τὸ φεσάτον, καθὼς εἶναι τεταγ-
 μένα νὰ δίδονται, καὶ ὁμιλῶντας ἡ Βασιλεία σου μετ' αὐτῶν, πολλὰ σου
 ἀντιλέγει φαρμακωμένα. Ὁ δὲ Βασιλεὺς λέγει τῷ Φιλιππικῷ· τί γνώμης
 ἀνθρώπος εἶναι; ὁ δὲ Φιλιππικὸς λέγει, κακῆς, φονδῆς, ἀνελεήμων, λύ-
 κος αἰμοβόρος, ὀξύθυμος πολλὰ, δυνάστης, ἄρπαγος, ἀδίκος. Τότε ὡς
 ἤκουσεν ὁ Βασιλεὺς ἔπος, ἐξηγήθη τῷ Φιλιππικῷ τὸ ὄραμα, καὶ τὴν νύκτα
 ἐκείνῳ ἐφάνη κομήτης ἐν τῷ Οὐρανῷ, ὁ λεγόμενος Σιφίας. Τῇ ἐπαύ-
 ριον ἔφθασεν ὁ Μάγιστρος ἐκεῖνος, ὅπῃ τὸν ἔστειλεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὰς
 Ἀρχιερεῖς διὰ νὰ δεηθῇ τῷ Θεῷ νὰ ἀνταποδώσῃ εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὴν κη-
 σιν, καὶ ἤφερον ἀπόκρισιν εἰς τὸν Βασιλέα, ὅτι ὁ Θεὸς ἐδέχθη τὴν με-
 τάνοιαν αὐτῶν, καὶ τὴν ψυχὴν αὐτῶν, καὶ τῆς γυναικὸς τε, καὶ τῶν παι-
 δίων, θέλει τὰς βάλῃ μετὰ τῶν Ἀγίων, τὴν δὲ Βασιλείαν μετὰ ἀτιμίας
 θέλῃν λάβῃ ἐξ αὐτοῦ, καὶ θέλουσι τὸν φονεύσῃ. Ὡς ἤκουσε τὸν Μάγι-
 στρον ὁ Μαυρίκιος ἐδόξασε τὸν Θεόν. ὁ δὲ Φωκᾶς ἦλθεν εἰς τὸν Βασιλέα
 Μαυρίκιον Ἀποκρυσιάριος ἀπὸ τὸ φεσάτον, διὰ νὰ λάβῃ τὰ χρήματα τὰ
 μισθῶ αὐτῷ, ἡγουσι τὴν ῥόγαν. Ὁ Βασιλεὺς, φιλόργυρος ὢν, αὐτεῖπε
 τῷ Φωκᾶ, καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸν μετὰ ὀλίγων φλωρίων. ἀπελθὼν οὖν ὁ
 Φωκᾶς εἰς τὸ φεσάτον εἶπε πολλὰ κατὰ τῷ Βασιλέως. τὸ δὲ φεσάτον, ἀ-
 κέσαντες τὰ ὅσα εἶπεν ὁ Βασιλεὺς ἐναντίον, καὶ ὕβρεις πολλὰς, καὶ ὅτι
 τὸν μισθὸν δὲν θέλει νὰ δώσῃ, ἐφήμισαν Βασιλέα τὸν Φωκᾶν. μαθὼν
 δὲ τῷτο ὁ βασιλεὺς Μαυρίκιος, ἐμπήκεν εἰς πέραμα μεγάλον μετὰ τὴν γυ-
 ναϊκά τε καὶ μετὰ τὰ παιδία τε, καὶ ἐπέρασεν εἰς τὸ Ἀκρωτήριο τῷ Ἀγίου
 Μάμαντος. ἐρχομένη δὲ τῷ Φωκᾶ ὡς Βασιλέως εἰς τὴν Κωνσταντινούπο-
 λιν, ἐγῆκεν ὁ Λαὸς ὅλος εἰς προῦπάντησιν αὐτοῦ. ἐξέβη καὶ ὁ Παξιάρ-
 χης Κυριακὸς, καὶ ἡ Βασιλικὴ Σύγκλητος, καὶ ὁ Παξιάρχης ἔδωκε τοῦ
 Βασιλέως χράμμα περὶ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, ὅπως φυλάξῃ τὴν Ἐκ-
 κλησίαν ἀσκανδάλισον. Ἀλλὰ τῷτος ὁ Θεήλατος ἦτον Αἵρετικὸς, καὶ κακὸν
 θηρίον κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

ΤΥΡΑΝΝΙΣ ΦΩΚΑ ΤΟΥ ΤΥΡΑΝΝΟΥ.

Ανηγορεύθη Βασιλεὺς ὁ Φωκᾶς ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Προδρόμου, Κόσμου
 ἔτος 6095. ἀπὸ τῆς Θείας Σαρκώσεως, 593. καὶ μετὰ δύο ἡμέρας ἐ-
 κα-

κάθισεν εἰς τὸ Βασιλικὸν ἀμάξι, καὶ ἦλθε καὶ ἐμπήκε μέσα εἰς τὰ Βασιλικὰ Παλάτια. τῇ δὲ πέμπτῃ ἡμέρᾳ Λεοντῷ τῷ γυναικῇ αὐτῆς ἔσχεον Αὐγέσαν. Μίαν ἡμέραν ἐκαβαλίσκουσε καὶ ἔξέβη ἔξω, καὶ μερικοὶ ἀπὸ τὸν Λαὸν, ὡς ἦσαν βαρεμένοι ἀπὸ τοῦ Μαυρικίᾳ τῷ πολλῷ φιλαργυρίᾳ, ἐβόησαν· ὁ Μαυρίκιος δὲν ἀπέθανεν ἀμὴ ζῇ. Ἐρώτησε δὲ περὶ τῆς ὁ Φωκάς, καὶ ὡς ἔμαθε ὅτι ζῇ, ἐκινήθη ὁ Τύραννος κατ' αὐτῆς εἰς φόνον, καὶ ἀπέστειλε νὰ ἐρδυνήσεν νὰ τὸν εὐρουν, καὶ νύραν αὐτὸν, καὶ τῷ γυναικῇ καὶ τὰ πρῶτα παιδία αὐτῆς τὰ ἀρσενικά, καὶ τὰ ἡφερὰν ἐμφοροῦεν αὐτοῦ. Τότε εἶπεν ὁ Μαυρίκιος· δίκαιος εἰ Κύριε, καὶ δικαία ἡ κρείσις σε. καὶ ἐν τῷ ἅμα ὤρισεν ὁ αἰμοβόρος λύκος ὁ Φωκάς, καὶ ἔκοψαν πρῶτα τὰ παιδία αὐτῆς. εἶχε δὲ καὶ εἷς παιδί ὁ Μαυρίκιος εἰς τῷ βυζάσειαν ὅπῃ ἐβύζανε, καὶ εἶπε νὰ τὸ φέρουν καὶ αὐτὸ, νὰ λάβῃ κακὸν θάνατον διὰ νὰ συγχωρηθῇ ἡ ἀμαρτία αὐτῆς. καὶ ἔδραμαν οἱ ὑπηρεταὶ δι' αὐτὸ, καὶ ἡ ἐλεεινὴ βυζάσεια, τάχα διὰ νὰ μείνῃ ἀπὸ τὴν Βασιλικῇ σπορᾷ τὸ παιδί, ἐσερέωσε τῷ καρδίαν της, καὶ ἔδωκε τὸ παιδίον αὐτῆς τὸ ἀρσενικόν, τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη μίαν ἡμέραν μετὰ τῆς Μαυρικίᾳ τὸ παιδί, ὅπως ἀποκεφαλιδῇ αὐτὸ, καὶ εἰς τοῦ Μαυρικίᾳ. οἱ δὲ ὑπηρεταὶ ἐπῆραν αὐτὸ καὶ ἐπῆγαν. Ὡς τὸ εἶδεν ὁ Μαυρίκιος λέγει· τὸ τὸ παιδί δὲν εἶναι ἐδικόν μου, μόνον τῆς γυναικὸς τῆς βυζάσειας. Τότε πάλιν οἱ ὑπηρεταὶ ὑπῆγαν καὶ ἔλαβαν τῆς Μαυρικίᾳ τὸ παιδί, καὶ ὡς τὸ εἶδεν αὐτὸ ὁ Μαυρίκιος εἶπε· τὸ τὸ εἶναι τὸ ἐλεεινόν μου παιδί· καὶ ἔκοψαν τῷ κεφαλῷ καὶ ἔδραμε γάλα μετὰ τῆς αἵματος, καὶ ἰδόντες αὐτὸ ὁ Λαὸς ἐκλαυσαν· καὶ ἐν τῷ ἅμα εἶπε πάλιν ὁ Μαυρίκιος· δίκαιος εἰ Κύριε, καὶ δικαία ἡ κρείσις σε. Ἀφ' οὗ ἀπεκεφάλισαν τὰ ἐλεεινὰ παιδία, ἀπεκεφάλισαν καὶ τῷ Μητέρα αὐτῆς τὴν Βασίλισσαν, καὶ τὸν ἐλεεινὸν Πατέρα τὸν Μαυρίκιον, καὶ ἔρριψαν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ τὰ σώματα ἐν τῷ κάμπῳ τῆς Τριβευναλίας, καὶ ὤρισεν ὁ Τύραννος, ὅτι ὅποιος θέλει, ἅς τὸς ἐπάρῃ, καὶ ἅς τὸς θάψῃ. Οὕτως ἔσμιξαν τινὲς φιλόχειροι ἄνδρες, καὶ ἐπῆραν καὶ τὸς ἔθαψαν ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἀγίας Μάμαντος, πλησίον τῆς Ξυλοκέρκῃς πόρτας· ἐπέγραψαν δὲ ἐν τῷ τάφῳ αὐτῶν ἡρωελεγεία ταύτην.

Ὡδ' ἐγὼ ὁ τριτάλαινα καὶ ἀμφοτέρων Βασιλῆων,
 Τιβερίᾳ θυγάτηρ, Μαυρικίᾳ τε δάμαρ,
 Ἡ πολύπαις Βασίλισσα, καὶ ἡ δείξασα λοχείῳ,
 Ὡς ἀγαθὸν τελέθῃ, καὶ πολυκοιρανοίη,
 Κεῖμαι σὺν τέκεσι καὶ ἡμετέρῳ παρακοίτῃ.
 Δῆμον ἀτασθαλίῃ καὶ μανίῃ στρατικῆς.
 Αἶ, αἶ. τῆς Νιόβης, ἐμπνοὸς εἰμὶ νέκυς,
 Τῆς Ἐκάβης ἔτλιν πολὺ χεῖρωνα τῆς Ἰοκάστης.
 Ναὶ, ναὶ τὸν γενέταν, διατὶ μάτῳ τὰ νεογνὰ ἔκτειναν,
 Ἀνθρώπων κακίης μῆδαν ἐπισάμενα;
 Ἡμετέροις πετάλοισι κατάσκιος ἐκέτι Ῥώμη,
 Ρίζα γὰρ ἐκλάσθῃ Θρηϊκίοις ἀνέμοις.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΘΡΗΝΗΤΙΚΩΝ ΣΤΙΧΩΝ.

Εγὼ ἐτάφηκα ἐδῶ ἢ πολλὰ ἀθλία, ὅπῃ εἶμαι ἀπὸ δύο βασιλεῖς, θυγατέρα τῆς Βασιλέως Τιβερίε, καὶ γυναῖκα Μαυρικίε τῆς Βασιλέως, ὅπῃ ἔκαμα πολλὰ παῖδιά, καὶ ἔδειξα ὅτι τὰ πολλὰ παῖδιά ὅπῃ ἐγέννησα, ἤθελαν εἶδε καλὰ διὰ τὴν Βασιλείαν. Κεῖτομαι μὲ τὰ παῖδιά μου καὶ μὲ τὸν ἀνδρα μου ἀπὸ κακίαν καὶ ὀργῇ τῆς στρατιωτῶν. καὶ, καὶ, ἐγὼ εἶμαι ὡσαύτῃ Ἰόβην ἐκείνῳ, ὅπῃ εἶχε πολλὰ παῖδιά καὶ τὰ ἔχασε, καὶ ἀκόμη ἔπαθα χειρότερα ἀπὸ τὴν Ἐκάβην τὴν Βασίλισσαν τῆς Τροίας, ὅπῃ ἐπῆραν τὴν βασιλείαν τῆς, καὶ ἐσκότωσαν τὰ παῖδιά τῆς, καὶ ἀπὸ τὴν Ἰοκάστῳ ἐκείνῳ, ὅπῃ ἔχασε τὴν Βασιλείαν τῆς καὶ τὰ παῖδιά τῆς. ἃς εἶναι. τὸν πατέρα τῆς παιδίων τὸν ἀνδρα μου ἐσκότωσαν, ἀμὴ τὰ παῖδιά τὰ ἀκακα ὅπου δὲν ἤξοιραν οὐδὲ ἔφταιγαν, διατί τὰ ἐφόνευσαν; λοιπὸν ἡ Κωνσταντινέπολις πλέον δὲν θέλει σκεπάζεσθαι ἀπὸ τὰ φύλλα μας, ἡγὼν ἀπὸ τὸ γένος μας νὰ βασιλεύεται. διότι ἡ ρίζα ὀλοτελῶς ἐκόπη ἀπὸ ἀνέμους ἐναντίως τῆς Θράκης, ἡγὼν ἀπὸ ἀνθρώπους ἐχθρῆς, ὅπῃ ἦσαν ὡσαύτῃ τὸν ἀνέμον τῆς Θράκης, ἢ ὅπῃ ἦσαν ἀπὸ τὴν Θράκῃ.

Ὁ δὲ Φιλιππικὸς ἔλαβε τὸ χῆμα τῆς Μοναχῶν, καὶ ἐγένετο Ἱεροῦς, καὶ δέρισκετο ἐν τῇ Χρυσόπολει νῦν λεγομένη Σκετάρειον, καὶ ἡσύχως ἐπέρασε τὴν ζωὴν τῆ καὶ ἀπέθανεν. Εἰς τὰς ἡμέρας τῆτου τῆς Τυραίνε τῆς Φωκῆς πολλὰ κακὰ ἐπερίσβευσαν εἰς τὸν Κόσμον. Θάνατος ἀνθρώπων καὶ ζώων πολὺς καὶ ἀναείδμητος, ἀνομβραῖαι, ἡγὼν ὅπῃ δὲν ἔβρεχε, πείνα πολλὴ καὶ θανατικὸν, καὶ χειμῶνες μεγάλοι, καὶ βαρέοι, τόσον ὅτι ἐπάγωσεν ἡ θάλασσα, καὶ ἀπέθαναν τὰ ὄψαλα. Μίαν ἡμέραν τὸ βράδυ ἐπὶ πολὺ κρασί ὁ Φωκῆς καὶ ἐμέθισε, καὶ τὸ περιὸν ἄρχισε νὰ εὐγῇ ἔξω. τότε ἐφώναξεν ὁ Λαὸς, εὐγα Φωκῆ. αὐτὸς δὲ ἀπὸ τὴν μέθην δὲν διγῆκε γλίγαρα νὰ ἰδῇ τὸν Λαόν, καὶ ἐφώναξαν μεγαλοφώνως, πάλιν κρασί ἐπὶ πάλιν τὸν νῦν σου ἔχασες; Ἀκῆσας τοῦτον τὸν λόγον, ἐθυμώθη πολλὰ, καὶ ἐφόνευσε πολλὰς, καὶ τινὲς ἀπὸ τῆς λύπης τῆς φονεῦσάντων ἔδραμαν καὶ ἔβαλαν φωτίαν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἔφυγαν ὅλοι οἱ φυλακωμένοι. Τῷ δὲ, 2. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας, Χοσρόης τῆς Περσῶν Βασιλεὺς δυνάμιν πολλὴν κατὰ τῆς Ῥωμαίων ἀπέστειλε μετὰ τῆς στρατῶν τῆς, καὶ ὁ Γερμανὸς στρατηγὸς τῆς Ῥωμαίων ἐπολέμει μὲ τοὺς Πέρσας, καὶ ἐλαβώθη ὁ Γερμανὸς, καὶ ἐνίκηθησαν οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ ὁ Γερμανὸς μετὰ σὺνδεκα ἡμέρας ἀπέθανε, καὶ πάλιν Ναρσῆς, τὸν ὁποῖον ὁ Φωκῆς τὸν ἔκαμε στρατηγόν, ἐπολέμησε μετὰ τῆς Περσῶν καὶ ἐνίκηθη, καὶ πλῆθος πολὺ τῆς φεσάτε ἠφανίσθη, καὶ μαθὼν τῆτο ὁ Φωκῆς ἐλυπήθη πολλὰ. Τῷ δὲ, 3. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας πολλὰ Κάσρη καὶ Χώρας τῆς Ῥωμαίων οἱ Πέρσαι ἠφάνισαν. Τῷ δὲ 4. χρόνῳ οἱ Πέρσαι ἐπῆραν τὸν τόπον καλούμενον Δάραν, ὅλῳ τῇ Μεσοποταμίᾳ καὶ Συρίαν, καὶ πόσῳ αἰχμαλωσίαν ἔκαμαν, ὡς μετρημὸν δὲν εἶχε. Τῷ τῷ χρόνῳ ἀπέθανε Κυριακὸς ὁ Πατριάρχης, καὶ ἐχειροτονήθη Θωμᾶς Διάκονος καὶ Σακελλάριος τῆς μεγάλης Ἐκ-

κλησίας. Τῷ δὲ, 5. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας, πολλὰς φίλῃς τῆς Μαυρικίῃς ὁ Τύραννος ἀπεκεφάλισε, καὶ τὰ κορμὶα τῶν ἔκαψε. Τῷ δὲ αὐτῷ χρόνῳ οἱ Πέρσαι τὸν Εὐφράτην διεπέρασαν ποταμὸν, καὶ ὅλῳ τῷ Συρίῳ καὶ Παλαιστίνῳ καὶ Φοινίκῳ ἠχμαλώτισαν. Ὁ δὲ ἀλιτῆριος τῆτος Φωκάς ὁ Τύραννος, λαβὼν τὴν Βασιλείαν, Θεῷ παραχωρήσει, πολλὰ κακὰ εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῆς Χριστῆ ὡς Αἰρετικὸς ἔκαμε, καὶ εἰς τὸ γένος τῶν Χριστιανῶν· πολλὰς ἀδίκως ἀπεκεφάλισε, πολλὰς ἐξώρισε, πολλῶν τὸν βίον ἥρπαξε, πολλὰς γυναικας παρθένους ἐφθαιρε, καὶ εἴτι ἄλλο κακὸν ἀσωτίας ἦτον, δὲν ἔλειπε νὰ μὴ τὸ κάμῃ, ὅτι εἶχε συνεργείας ἀπὸ τὸν πατέρα τε τὸν διάβολον, καὶ ὁ ἐλεεινὸς Λαὸς οἱ Χριστιανοί, βλέποντες τὰ πολλὰ τε κακὰ, ἐβόων μετὰ δακρύων κατ' αὐτὸ πρὸς τὸν Θεόν. Ἦκουε ταῦτα ὁ ἅγιώτατος καὶ Θεοφόρος Πατὴρ, ὁ ὁποῖος εἶχε πολλὴν παρρησίαν εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἀπὸ τὰ πολλὰ κακὰ αὐτῶν ἔργα, ἐβόησε πρὸς τὸν Θεὸν λέγων· Κύριε Θεέ μου, δέομαί σε μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τῆ προσώπῃς σε τὸν ἐλεεινόν. τί εἶναι ἡ ὀργὴ ὅπως ὠργίσθῃς τὸν Λαόν σου, καὶ ἀπέσειλας τοῖς τὸν Τύραννον Βασιλέα εἰς αὐτόν; τί εἶναι ἡ τῶν παιδούσις; τί εἶναι αὕτη ἡ παραχώρησις ὅπως ἐπαραχώρησες εἰς τὸν Λαόν σου, καὶ παρέδωκας αὐτὸς εἰς χεῖρας τοῖς τε λύκῃς αἰμοβόρῃς; τί ἀπέσρεψας τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' αὐτῶν; Τότε ἀπεκαλύφθη αὐτῷ Θεόθεν τῷ Θεοφόρῳ, ὅτι πολλὰ ἐρόνῃσα νὰ εὕρῃ πλέον χειρότερον Βασιλέα ἀπὸ τῶτον, καὶ δὲν ἦν ἄλλος εἰς παιδούσιν τοῦ Λαοῦ, νὰ ταπεινώσῃ αὐτοὺς ἀπὸ τὰς κακὰς πράξεις ὅπως κάμνεν τῷ σήμερον, ὅτι τελείως ἀπ' ἐμὲ ἐξέκλιναν, καὶ τῷ Διαβόλῳ ἐπαραδόθησαν, καὶ ῥέχον εἰς τὰ θελήματα αὐτοῦ. ὅμως τὰς ἰούσεις τῆς Θεῆς πλέον ἀπὸ τῷ σήμερον μὴ ἐρόνῃς. Ὁ δὲ Θεοφόρος ἐκεῖνος, ὡς ἤκουσεν ἔπως, ἐπροσκυνῶσε τῷ Θεῷ, ζητῶν συγχώρησιν.

Τῷ δὲ, 6. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, οἱ Πέρσαι σὺν τῷ Καρδαίχῃ ἐπῆραν φουσατόν πολὺ, καὶ ὑπῆγαν καὶ ἐπολέμησαν, καὶ ἔλαβαν τῷ Ἀρμενίῳ, Καππαδοκίῳ, Γαλατίῳ, καὶ Παφλαγονίῳ, καὶ ἦλθαν ἕως τῷ Χαλκηδόνι κερσάοντες, καὶ οἱ μὲν Πέρσαι ἔξω τῆς Πόλεως ἐπαίδεον τὸν Λαόν τῆς Θεῆς, ὁ δὲ Φωκάς μέσα εἰς τὴν Πόλιν ἔκαμνε χειρότερα παρὰ τοὺς ἔξω Τυράννους. Τῷ δὲ, 7. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας ὁμοφώνησαν οἱ Ἑβραῖοι, καὶ ἀπισήσαντες ἀπὸ τῷ ὑποταγῷ τῆς Βασιλείας, ἔκαμαν συνωμοσίαν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἐσφαζαν τὸν μέγαν Ἀναστάσιον Πατριάρχῃν Ἀντιοχείας, καὶ ἐκοψαν τὸν αὐλὸν τῆς φύσεως αὐτοῦ, καὶ ἐβαλάν τον εἰς τὸ σόμα αὐτοῦ, καὶ ἐκοψαν καὶ ἄλλους πολλὰς τῶν Χριστιανῶν. Ὁ δὲ Φωκάς, ὡς ἔμαθε τῷ σάσιν καὶ ἀπείθειαν τῶν Ἑβραίων, ἔκαμε τινὰ Κοπανὰ ὀνόματι στρατηλάτῃν, καὶ ἀπέσειλον αὐτὸν μετὰ δυνάμεως κατὰ τῶν Ἑβραίων, καὶ ἄλλους μὲν ἐφόνόησεν, ὅταν ἦλθον εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ἄλλους δὲ ἐξώρισεν. ὅμως ὁ Κύριος ἡμῶν λέγει διὰ τῆς Προφήτης Ἠσαΐα· “Εὰν θέλῃτε καὶ εἰσακέσχητέ με, τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεθε· εἰ δὲ καὶ δὲν θέλετε, μάχαιραν θέλω σείλῃ εἰς ἑσᾶς.”

λοιπὸν αὐτὸς ὁ Κύριος καὶ Θεὸς ἡμῶν μετὰ τὰς ἐχθρὰς τε τοὺς Τυράννους

παιδύει μας τὰς δάλεις τὰς Χεισιανὰς, διὰ νὰ σωφρονιθῶμεν, καὶ διὰ νὰ παιδευθῶμεν εἰς τὰ κακὰ ὅπῃ κάμνομεν, καὶ νὰ ταπεινωθῶμεν καὶ νὰ σωθῶμεν· ἀμὴ ἕως τέλους δεὺν ἀφίλει νὰ παιδύου ἡμᾶς, μόνον ἀποδίδει αὐτῷ τὰ κακὰ ὅπῃ ἔκαμαν εἰς ἡμᾶς, καὶ λαμβάνει κακὸν θάνατον, καὶ δίδει πῶς καὶ ἄλλας παιδύσεις πρὶν τῷ θανάτῳ. Λοιπὸν καὶ τὰς τῆς Τυραννὸς τῆς Φωκᾶς, μὴ δυνάμενος ὁ Θεὸς νὰ ὑποφέρῃ τὰς ἀδίκας φόβους καὶ τὰ πολλὰ κακὰ ὅπῃ ἔκαμνεν, ἐλάλησεν εἰς τὴν καρδίαν Κεῖαπος τῆς Πατεικίης, ἀνδρὸς δικαίου, καὶ ἔγραψε πρὸς Ἡράκλειον τὸν Πατεικίον, Στρατηγὸν Ἀφεικῆς, ὅτι νὰ ἤθελε στείλῃ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, καὶ Νικήταν τὸν υἱὸν Γρηγοῦ τῆς Πατεικίης τὸν ὑποστράτηγον αὐτοῦ, ἵνα ἔλθωσι κατὰ τῆς Τυραννὸς, ὅτι ἔμαθα δι' αὐτὰς, ὅτι ἐτοιμίζονται νὰ ἔλθουν κατ' αὐτοῦ τοῦ Φωκᾶ. Ὁ δὲ Ἡράκλειος λαβὼν τὸ γράμμα τῆς Κεῖαπος, ὁδηγία Θεοῦ, ἀρμάτωσε κάτεργα πολλὰ εἰς τὴν Ἀφεικίαν, καὶ φασάτον πολὺ ἔκαμε, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, εἰς τὸν λιμένα τὸν καλέμενον Σοφίας. ἔφερε δὲ καὶ τὴν ἀχειροποίητον Εἰκόνα τῆς Κυεῖς ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς βοήθειαν αὐτοῦ, ἵνα ἱσχύσῃ τὸν ἐχθρὸν αὐτοῦ, καθὼς καὶ ἐγένετο. πολέμῳ δὲ γενομένῳ ἀναμέσον Φωκᾶ καὶ Ἡρακλείου, Θεὸς δὲ βοηθῆντος, ἐνίκησεν ὁ Ἡράκλειος, καὶ ὁ Φωκᾶς ἰδὼν ὅτι ἐνίκηθη, ἔφυγεν εἰς τὰ Βασίλεια. Φωτεινὸς δὲ τις ὀνόματι ἀδικήθη ἀπὸ τῆς Φωκᾶς, διατὶ μεδυνασίαν ἐμοίχθισε τὴν γυναῖκά τῃ, καὶ ἔδραμον εἰς τὰ Βασίλεια μετινάς στρατιώτας, καὶ τὸν Φωκαῖν ἐπίασε, καὶ ἀτίμως ἀπὸ τὸν θρόνον τὸν Βασιλικὸν εὗγαλε, καὶ ἐγύμνωσέ τον ἀπὸ τὰ Βασιλικά φορέματα ὅπου ἐφόρει, καὶ τὸν ἐφόρεσε μαῦρα, καὶ δέσας αὐτὸν ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ ἀπὸ τὰς χεῖρας, τὸν ἔσυρε μετὰ μεγάλης ἐντροπῆς καὶ ἀτιμίας, καὶ εἰς τὸν Ἡράκλειον τὸν παρέδωκεν. ἰδὼν δὲ ὁ Ἡράκλειος τὸν Φωκαῖν τὸν ἐχθρὸν τῆς Θεῆς ἐμπαροσχέ τῃ δερμίνῳ, ἐχάρη μεγάλως, καὶ ἐν τῷ ἅμα ὤρισε καὶ ἔκοψαν τὰ χεῖρα, καὶ τὰ ποδάριά τῃ, καὶ τὰς ὤμους, καὶ τὴν φύσιν αὐτοῦ, καὶ ἐν ὑσέροις τὴν κεφαλὴν. Τότε οἱ στρατιῶται λαβόντες τὸ μιαρὸν αὐτοῦ σῶμα, ὑπῆγαν ἐν τῷ Φόρῳ, ἐκεῖ ὅπῃ ἐπώλησαν τὰ κρέη τῷ βοϊδίῳ, καὶ ἔκαψαν τὸ μιαρὸν τῃ σῶμα. ἦτον δὲ σιωπήγορος Κεῖαπος ὁ Πατεικίος εἰς τὸν θάνατον τοῦ Φωκᾶ. Ἐβασίλευσε δὲ ὁ παυμνίαιος χρόνος, 8. καὶ διὰ τὰ πολλὰ κακὰ ὅπῃ ἔκαμεν, ἔλαβε κακὸν θάνατον τὸ σῶμα, καὶ ἡ ψυχὴ τῃ ἐκληρονόμησε τὴν γέννησιν τῆς πυρὸς, ὅπῃ ὁ σκώληξ ὁ ἀκοίμητος καὶ ὁ βρυγμὸς τῆς ὀδόντων.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ.

Μετὰ τῶτον ἐβασίλευσεν αὐτὸς ὁ Ἡράκλειος χρόνος, 31. ἐσέφθη δὲ ὑπὸ Σεργίου Πατριάρχου ἐν τῷ Εὐκτειῷ τῆς Ἀγίας Στεφανῆς ἐν τῷ Παλατίῳ· ἐσέφθη δὲ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Αὐγέσα, ὀνόματι Φαβία, καὶ μετωνόμασεν αὐτὴν Εὐδοκίαν, Κόσμος ἔτος, 6103. ἀπὸ δὲ Χριστοῦ, 609. Ἐν τῷ χρόνῳ ἔλαβαν οἱ Πέρσαι τὴν Ἀπάμειαν τῆς Συρίας καὶ τὴν Ἐδεσσαν, καὶ ἦλθαν ἕως εἰς τὴν Ἀντιόχειαν. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι πολεμήσαντες μετὰ τῷ

Περ-

Περσῶν, ἐνικήθησαν, καὶ ἀπωλέσθαι τὸ φεσάτον, μόνον ὀλίγον ἐγλύτωσε. Τῷ δὲ, 2. χρόνῳ παρέλαβαν οἱ Πέρσαι Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, καὶ πολλὰς μυριάδας ἀνθρώπων ἠχμαλώτισαν. Βλέπων δὲ ταῦτα ὁ Βασιλεὺς, ἦλθεν εἰς μεγάλην ἀπορίαν καὶ λύπην, καὶ διελογίζετο τί νὰ κάμῃ, διὰ τὸ νὰ μὴ εἶχε χρυσίον ὀλοτελῶς, ἀμὴν δέεισκετο εἰς πολλὴν πτωχείαν ἢ Βασιλείᾳ. Τῷ τῷ χρόνῳ ἐγενήθη τῷ Βασιλεῖ υἱὸς ἀπὸ Εὐδοκίας τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, Ἡράκλειος ὁ Μικρὸς, ὁ Νεὸς Κωνσταντῖνος, Μὲν Μαίῳ, 3. Τῷ αὐτῷ χρόνῳ, τῷ τετάρτῳ ἔγενεν τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, ἐπολέμησαν οἱ Πέρσαι τὴν Δαμασκὸν, καὶ ἐπῆραν αὐτήν, καὶ τὴν ἠχμαλώτισαν ὅλῃν. ὁ δὲ Ἡράκλειος πρὸς τὸν Χοσρόην ἔστειλε, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ παύσῃ νὰ μὴ χυῖν αἵματα ἀνθρώπων, καὶ πάκτον νὰ λαμβάνῃ, ἦγεν τέλος, καὶ καμίαν ἀπόκρισιν δὲν ἔδωκε τῷ ἀνθρώπῳ τῆ Βασιλείας. Τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἐπῆρεν ὁ Ἡράκλειος γυναῖκα, Μαρτίαν ὀνόματι, καὶ Αὐγέσαν τὴν ἑστῆε Σέργιος ὁ Πατριάρχης. Τὸν δὲ, 5. χρόνον παρέλαβαν οἱ Πέρσαι τὸν Ἰορδάνην, καὶ τὴν Παλαιστίνην, καὶ τὴν Ἀγίαν Πόλιν Ἱερουσαλὴμ μετὰ πολέμου, καὶ ἀπεκεράλισαν, ὡς λέγουσιν τινὲς, μυριάδας, 9. διὰ χειρὸς τῆς Ἑβραίων, διότι αὐτοὶ ἠγόραζαν τὰς Χριστιανὰς κατ' εὐχὰς ὡς ἐδυνάετο, ἢ πολλὰς ἢ ὀλίγας, καὶ τὰς ἐφόνοσαν. Ζαχαρίαν δὲ τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων, καὶ τὰ τίμια Εὐλὰ ἔλαβαν, καὶ Λαὸν πολὺν αἰχμάλωτον, ὑπῆγαν εἰς τὴν Περσίαν. Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ χρόνῳ ἐγενήθη τῷ Βασιλεῖ ἄλλος υἱὸς Κωνσταντῖνος, ἀπὸ Μαρτίνας γυναικὸς αὐτοῦ, καὶ ἐβαπτίσθη ἐν Βλαχέρναις ὑπὸ Σεργίου Πατριάρχου. Τῷ δὲ, 7. χρόνῳ παρέλαβον οἱ Πέρσαι ὅλῃν τὴν Αἴγυπτον, καὶ Ἀλεξανδρείαν, καὶ Λιβύην, ἕως Αἰθιοπίας, καὶ ἐπῆραν αἰχμαλωσίαν πολλὴν καὶ χρυσίον, καὶ ἐγύρισαν, τὴν δὲ Καρχηδόνα δὲν ἐδυνήθησαν νὰ πάρουν. Τῷ δὲ, 8. χρόνῳ πάλιν ὁ Ἡράκλειος ἀπέστειλεν εἰς τὴν Περσίαν εἰς τὸν Χοσρόην Ἀποκρισιαεὶς, παρακαλῶν αὐτὸν διὰ νὰ κάμῃν ἀγάπην. ὁ δὲ Χοσρόης ἀπεκρίθη τῷ Ἡρακλεῖ, ὅτι ἐὰν θέλῃς ἀγάπην, νὰ ἀρνηθῇς τὸν Σταυρωμένον, τὸν ὁποῖον λέγετε ὅτι εἶναι Θεὸς, καὶ νὰ προσκυνησέτε τῷ Ἡλίῳ. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀκέσας ἔγω, μεγάλως ἐλυπήθη. Τῷ δὲ, 8. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας ἔκαμαν οἱ Ἀραβες φεσάται, καὶ ἦλθαν ἕως εἰς τὴν Ἀδριανέπολιν καὶ Ἡράκλειαν. ἀπέστειλε δὲ ὁ Ἡράκλειος εἰς Χασγανὸν τὸν Αὐθρόντιον Ἀράβων ζιτῶν ἀγάπην. ὁ δὲ Χασγανὸς ἔσερξε, καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐλθὼν ἔξω τῶ Μακρῷ Τείχεϊ μετὰ πολλῶν δωρημάτων Βασιλικῶν διὰ νὰ δεχθῇ τὸν Χασγανόν, καὶ νὰ λάβῃ πίσιν παρ' αὐτοῦ, ὅτι νὰ εἶναι ἡ ἀγάπη βεβαία εἰς αὐτὸς, ὁ Χασγανὸς πλησιάσας πρὸς τὸν Βασιλέα, ἠθέτησε τὰς συνθήκας καὶ τοὺς ὅρκους ὅπῃ ἔκαμε διὰ τὴν ἀγάπην, καὶ ἑξαίφνης τυραννικῶς κατὰ τὴν Βασιλείαν ἔδραμεν. Ἰδὼν δὲ ὁ Βασιλεὺς ἔπος, ἔξεπλάγη εἰς τὴν ἐπιβουλήν ἐκείνῃ τὴν αἰφνιδίαν τῶ Χασγανῶ, καὶ φυγὼν ὑπέσχετο εἰς τὴν Πόλιν, καὶ λαβὼν ὁ Χασγανὸς τὰ Βασιλικά ἐκεῖνα δωρήματα, ἐγύρισεν εἰς τὰς Χώρας τῆς Ἡρακλείας καὶ Ἀδριανεπόλεως, καὶ τὰς ἠχμαλώτισε. Τῷ δὲ, 10. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας ἀπέστειλε πρὸς Χασγανόν παρα-

πονέμενος, διατὶ παρέβη τὰς λόγους τε καὶ τὴν ὑπόχρεσιν ὅπερ ἔκαμε, καὶ
 δεὺν ἔσερξεν εἰς τὰς ὀρκας αὐτῆς, μόνον τὰς ἠθέτησε, καὶ ὁ Χασγανός δι-
 λαβηθεὶς τοὺς λόγους τοῦ Βασιλέως, ἔκαμεν ἀγάπῃ μετὰ τοιαύτης συμ-
 φωνίας, ἵνα δίδῃ τέλος αὐτῷ ὁ Βασιλεὺς. Ἐγύρισαν δὲ οἱ ἀπεσταλμέ-
 νοι εἰς τὸν Βασιλέα μετὰ χαρᾶς μεγάλης, καὶ τοῦτο ἔκαμεν ὁ Βασι-
 λεὺς τεχνικῶς, ἐπειδὴ ἠθέλε νὰ ὑπάγῃ σωματικῶς εἰς τὴν Περσίαν
 νὰ μὴ ἔχῃ ἐχθρὸν τὸν Χασγανόν. Τῷ δὲ, 12. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασι-
 λείας, ὡς ἐγένετο ἡ ἑορτὴ τῆς Θεῆς καὶ Μεγάλῃς Πάχας, ἐν τῇ ἅμα τῇ
 δευτέρᾳ τὸ ἑσπέρας, ἠτοιμάθη νὰ ὑπάγῃ νὰ πολεμήσῃ τὰς Πέρσας, καὶ
 ἐπῆρε καὶ ἀπὸ τὰ Μοναστήρια καὶ ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας χρυσίον καὶ ἀργύ-
 ριον δανεικόν, ὅτι εἰς πτωχείαν δέεισκετο, καὶ ἐγγράφως ἔγραψε τῷ καθ' ἑ-
 αὐτοῦ τὸ τί ἔλαβεν. ἀφῆκε δὲ τὸν Υἱὸν αὐτῆς, καὶ Σέργιον τὸν Πατριάρχην,
 καὶ Βῆνον τὸν Πατρίκιον, ἀνδρα φρονιμώτατον καὶ σωετὸν καὶ πολύπειρον,
 νὰ διοικεῖν τὴν Κωνσταντινέπολιν καὶ ὅλα τὰ τῆς Βασιλείας. ἔγραψε δὲ
 ὁ Βασιλεὺς πρὸς τὸν Χασγανόν, παρακαλῶν αὐτὸν ὡς φίλον ἠγαπημέ-
 νον, νὰ εἶναι βοηθὸς εἰς τὰ πράγματα τῆς Ῥωμαίων, καὶ Ἐπίτροπον τοῦ
 Υἱοῦ αὐτοῦ τὸν ὠνόμασεν. Ὁ δὲ Χοσρόης τῆς Περσῶν βασιλεὺς, Σάβω
 τὸν Στρατηγὸν ἀπέστειλε μετὰ πολλῆς δυνάμεως κατὰ τῆς Ῥωμαίων, καὶ
 ἠφάνισεν ὅλην τὴν Ἀνατολήν, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Χαλκιδόνα, καὶ ἱ-
 κανὸν καιρὸν ἐκεῖ ἐκάθισε, καὶ τὸν Βασιλέα Ἡράκλειον μετὰ ἐπιβου-
 λῆς καὶ ἀπάτης ἐκαλέσατο πρὸς αὐτὸν, καὶ διὰ ἀγάπῃ ἐλάλησεν. Ὁ
 δὲ Βασιλεὺς ἐπίσδωσε τὰς λόγους τε, καὶ μὴ θάρσων ὅτι δόλιος εἶναι,
 ἐπίσδωσεν αὐτὸν, καὶ πέμπει μετ' αὐτῆς τὸν Ἡγεμόνος Σάη γέροντας ἀπὸ
 τὰς Μεγιστῶν ἐβδομῶντα, πρὸς Χοσρόην τὸν βασιλέα μετὰ πολλῶν καὶ
 μεγάλων δωρημάτων Βασιλικῶν, τὰς ὁποῖας ἔλαβεν ὁ Σάης, καὶ ὑπαγέ-
 νωντας ἔδωκεν αὐτῶς κακῶς καὶ ἀτίμως, καὶ εἰς τὴν Περσίαν εἰς τὸν Χο-
 σρόην τὸν Βασιλέα αὐτῆς παρέδωκεν αὐτὰς. Ὁ δὲ Χοσρόης, λαβὼν αὐ-
 τὰς καὶ ὀξετάσας, ἔμαθε τὸ ἀληθές, ὅτι ὁ Σάης μετὰ τῷ Βασιλέως Ἡ-
 ρακλεῖς ὠμίλησε περὶ ἀγάπης, καὶ τῆς Ἀποκρυσιαεῖς ἀπέστειλεν Ἡ-
 ράκλειος ὁ Βασιλεὺς. Ἀκέσας δὲ ὁ Χοσρόης, ὅτι ὁ Σάης τὸν Βασιλέα
 εἶδε, καὶ δεὺν τὸν ἐπίασε νὰ τὸν φέρῃ δεμνίον, ἐδυμάθη καὶ ὠργίσθη,
 καὶ παρόδους ὤεισε καὶ ἐγδαρὰν τὸ δέρμα τῷ Σάῃ, καὶ κακῶς ἀπέθα-
 νε. τοὺς δὲ Ἀποκρυσιαεῖς ὤεισε καὶ ἔβαλαν εἰς φυλακὴν, καὶ κακῶς
 εἶχαν ἐκεῖ ὡς δέσμοι. Μαθὼν δὲ περὶ τῶν ὁ Ἡράκλειος, ἐλυπήθη.
 Ὁ δὲ Χοσρόης πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλον Ἀρχοντα μετὰ πολλῆς δυνάμεως,
 καὶ ἦλθε πρὸς τὴν Ἀσίαν τὴν Ῥωμαίαν, καὶ θάνατον πολὺν καὶ αἰχμα-
 λωσίαν ἔκαμεν. Ὁ δὲ Ἡράκλειος, μὴ δυνάμενος πλέον ὑποφέρειν τὸν
 αἰχμαλωτισμὸν, καὶ τὸν θάνατον τῷ Λαῷ, ἀπέβλεπε μετὰ τῆς βοηθείας τῇ
 Θεῷ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Περσίαν, καὶ ἐκάλεσε τὸν Πατριάρχην εἰς τὴν
 Μεγάλῃν Ἐκκλησίαν, τὸν τε Κλῆρον, καὶ τὰς Ἀρχοντας, καὶ ὅλον τὸν
 Λαόν, καὶ τὰ ὑποδήματα τὰ βασιλικά εὗγαλε, καὶ ἔβαλε μαῦρα. Ὡ-
 σαν ἑσέβη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, λέγει τοῦ Πατριάρχου, εἰς χεῖρας τοῦ
 Θεοῦ, καὶ τῆς Θεομήτορος Ἀγίας Θεοτόκος, καὶ εἰς ἐσέ ἀφῆκον τὴν Πόλιν
 ταύ-

παύτῳ καὶ τὸν Υἱόν μου. Τότε ἦλθε καὶ ἐσάθη εἰς τὸ μέσον τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἔπεσε μετὰ τὸ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν, καὶ ἄρχισε καὶ ἔλεγεν ἔτω· Δέσποτα Θεὲ καὶ Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, μὴ παραδῶς ἡμᾶς εἰς ὄνειδος τοῖς ἐχθροῖς σου διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, ἀλλ' ἐπιβλέψας ἐλέησον, καὶ κατὰ τῆς ἐχθρῶν μου νίκης δός ἡμῖν διὰ τὰ μὴ καυχηθῶν οἱ ὑπερήφανοι Τύραννοι κατὰ τῆς δόξης σου τῆς ἐλεεινῶν Χριστιανῶν. Ἰδὼν δὲ τὸν Βασιλέα Γεώργιος ὁ Πισίδης μετὰ τοιαύτης ταπεινώσεως, εἶπε πρὸς αὐτόν· ὦ Βασιλεῦ, μετὰ μαῦρα ὑποδήματα ἐτύλιξες τὰ ποδιάριά σου, ἀμὴ ἤξευρες, ὅτι μετὰ τὸ αἷμα τῆς Περσῶν θέλεις τὰ βάψαι, καὶ γινούμιν κόκκινα. Ποιήσας τὴν προσοχὴν ὁ βασιλεὺς, ἔλαβε μετὰ χαρᾶς εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ τὴν Θεανδρικὴν καὶ Ἀχειροποίητον Μορφὴν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ ἐγράψατο κατὰ τῆς Περσῶν ἐσέβη εἰς καράβια καὶ ἐπέρασε τὴν Μαύρην Θάλασσαν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὑπῆγον εἰς τὴν Περσίαν. Ἐλαβε δὲ εἰς βοήθειαν καὶ πολλὰς Τέρκας καὶ ἄλλα πολλὰ ἔθνη. Ἀπερχομένου δὲ τοῦ Βασιλέως, ἤρε το φασάτον αὐτοῦ εἰς φόβον πολὺν, καὶ εἰς ἀλληλομαχίαν, καὶ ἀταξίαν, καὶ εἰς πολλὰ μέρη χωρισμένον, καὶ ἐδημηγόρησε λόγους γλυκυτάτους, καὶ ἠγκαλίδθη αὐτὸς, καὶ περιεποιήθη ὡς πατὴρ φιλόσπλαγχνος τὰ παῖδιά αὐτοῦ, καὶ εἰς ὁμόνοιαν μίαν κατέστησε, καὶ ἀγάπῳ πολλῇ, καὶ παρήγγειλε καθ' ἑνὸς, ὅτι ἀπὸ πάσαν ἀδικίαν νὰ ἀπέχων, καὶ τὴν δόσέβειαν νὰ ἀγαπῶν καὶ νὰ προσκυνῶν.

Ἀκούσαντες δὲ οἱ Πέρσαι, ὅτι ὁ Βασιλεὺς ὑπαγνύνει κατ' αὐτοῦ, ἔδραμε πλῆθος καβαλαρέων Περσικὸν πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀρμενίας, ὅπως ἦτον ὁ Βασιλεὺς, ὅπως ἐξαίφνης νὰ δώσων πόλεμον τῷ Βασιλεῶς, καὶ τὸν νικήσων. Τὸ δὲ φασάτον τοῦ βασιλέως οἱ Ῥωμαῖοι ἔμαθον ὅτι οἱ Πέρσαι κατ' αὐτοῦ ἐρχονται νὰ πολεμήσων, καὶ προέδραμαν καὶ ὑπῆντισαν αὐτοῖς, καὶ πολέμῳ γινόμενῳ, ἐνίκησαν οἱ Ῥωμαῖοι τὰς Πέρσας, καὶ τὸν Στρατηγὸν αὐτοῦ ἐπίασαν, καὶ τὸν ἔδεσαν, καὶ εἰς τὸν Βασιλέα τὸν ἔφεραν, ἀπὸ δὲ τῶ φασάτου τὰς περιωσιτέρους ἀπεκεφάλισαν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀπερχόμενος ὅπως αὐτὸς ἤθελε τύχη πόλεμος, αὐτὸς ἔφεχε πρῶτος, καὶ βλέπωντας τὸ φασάτον, ὅτι ὁ Βασιλεὺς πρῶτος εἰς πόλεμον ἔχει, ἔλαβον θάρσος καὶ ἔφεχαν ὡς λέοντες, καὶ ἐνίκησαν ὅλον τὸ πλῆθος τὸ Περσικὸν καὶ ἐσφαζάντες, καὶ μόνον ὀλίγοι ἔφυγον καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Περσίαν, καὶ τὴν καταδίκην ὅπως ἐγένετο εἰς αὐτοὺς εἰπὼν τὴν εἰς τὸν Χοσρόην τὸν Βασιλέα τους, ὅθεν οἱ Ῥωμαῖοι μεγάλως ἐδόξασαν τὸν Θεόν, καὶ τὸν Βασιλέα νύχαισαν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς, ὡς ἦλθεν ὁ χειμὼν, ἀφῆκε τὸ φασάτον μετὰ τοὺς στρατιώτας εἰς τὴν Ἀρμενίαν διὰ νὰ ξεχειμάσῃ, καὶ αὐτὸς ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ὁ Βασιλεὺς δρομαῖος ἀγῆκεν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ εἰς τὴν Ἀρμενίαν εἰς τὰ φασάτα ἔφθασε, καὶ ἰδόντες αὐτὸν καὶ προσκυνήσαντες, ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην. Ὁ δὲ Χοσρόης ἀπέστειλε τὸν Σαρναβάζαν μετὰ πολὺ φασάτον κατὰ τῆς Ῥωμαίων. Ὁ δὲ Βασιλεὺς Ἡράκλειος ἐσέβη εἰς τὴν Περσίαν, καὶ μαθὼν ὁ Χοσρόης, ἀπέστειλε ταχυδρόμον, καὶ ἐγύεισε τὸν Σαρναβάζαν, καὶ σιωπᾶς ὁ Χοσρόης ὅλα τὰ Περσικὰ φασάτα, ἔδωκε τῷ Σαρναβάζῃ νὰ ὑπάγῃ κατὰ τὸν Βασιλέως

ὁ δὲ Βασιλεὺς, ὡς αὐτὸ ἐσέβη μέσα εἰς τὴν καθολικὴν Περσίαν, ἔβαλε
 εἶαν, καὶ ἔκαμε τὰ Κάσρη καὶ τὰ Χωρία. Ὡς ἔμαθε δὲ ὁ Βασιλεὺς περὶ
 τῆς Χοσρόου, ὅτι δέσκεται εἰς εἷνα Κάσρον, Γαζακὸν λεγόμενον, μετὰ
 σάτον μεγάλον, ὥρμησε καὶ ὑπάγει εἰς αὐτὸν, καὶ ἔστειλεν ὁμοῦ με-
 ρικὸν φουσάτον ἀπὸ τῶν Σαρακηνῶν ὅπῃ εἶχεν. Ὁ Χοσρόης ὡς ἔμα-
 θεν ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἐσίμωσεν εἰς αὐτὸν, ἔστειλε βίγλαν, καὶ ὑπαντήθη
 μετὰ τῆς Σαρακηνῶν τῆς Βασιλέως, καὶ οἱ Σαρακενοὶ, ὡς εἶδαν τὴν βί-
 γλαν τῆς Χοσρόου, ἔδραμαν καὶ ἄλλες ἐσφαξαν, καὶ ἄλλες ἐπῆραν ζωντα-
 νὰς ὅμῃ μετὰ τὸν Στρατηγὸν αὐτῆς, καὶ τῷ Βασιλεῖ τὰς παρέδωκεν. Τῷ
 τοῦ μαθὼν ὁ Χοσρόης ἔφυγεν· ὁ δὲ Βασιλεὺς καταδιώξας αὐτὸν καὶ τὸ
 φουσάτον αὐτοῦ, πολλοὺς ἐσφαξε καὶ ἠχμαλώτισε, καὶ ὡς ὑπῆγεν, ἔ-
 λαβε τὴν Γαζακὸν Πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον ὁ ναὸς τῆς Πυρός καὶ τὰ
 χρήματα τῆς Βασιλέως Λυδῶν, καὶ ὡς ἐσέβη εἰς τὸ Κάσρον, ἤρε καὶ τὸ μυ-
 σαρὸν εἰδωλὸν τῆς Χοσρόου, καὶ ἄλλα πολλὰ εἰδωλα ὅπῃ εἶχε μετὰ χρυ-
 σίος καὶ λίθων τιμίων, καὶ ἔβαλε φωτίαν καὶ ἔκαψέ τα ὅλα, καὶ τὸν ναὸν
 τῆς Πυρός, καὶ τὸ Κάσρον, καὶ ἐδίωκε πολλὰ τὸν Χοσρόην καὶ τὸν πιά-
 σιν· ἔλαβε δὲ αἰχμαλωσίαν ὁ Βασιλεὺς ὡσεὶ χιλιάδας, 50. καὶ ἔδεσεν
 αὐτὰς. Οὗτος ὁ Βασιλεὺς ἦτον πολλὰ συμπαθὴς καὶ ἐλεήμων, καὶ ἔβλε-
 πον ἐκείνας τὰς δεμνίας, καὶ ἐλυπεῖτο πολλὰ, καὶ ἔλυσεν αὐτὰς ἀπὸ
 τῶν δεσμῶν. Μετὰ ταῦτα ἀπέστειλε χρύσματα εἰς τὴν Πόλιν χράφοντας
 τὴν νίκην ὅπῃ ἔκαμε, Θεὸν χάριτι, καὶ ἀκέσαντες οἱ ἐν τῇ Πόλει, ἔ-
 λαβαν χαρὰν μεγάλην, καὶ ὀλοφύχως ἐδόξασαν τὸν Θεόν.

Τῷ δὲ, 6. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας, ὁ Χοσρόης νέαν στρατιὰν ἔκαμεν
 ἀπὸ τε ξένων καὶ δέλων καὶ τοπικῶν, καὶ ἐπαράδωκε τῇ Σάη τῇ Στρατηγῇ, καὶ
 ἄλλας, 50. χιλιάδας ἀπὸ τῆς Σαρβαρῆ ἐσυνάξε καὶ κατὰ τῆς Βασιλέως ἀ-
 πέστειλε. τὸν δὲ Σαρβαρον μετὰ τὸ ἐπίλοιπον φουσάτον ἔστειλε νὰ πολεμήσῃ
 τὴν Κωνσταντινῆπολιν, καὶ ἐσυμφώνησαν μετὰ ἄλλων πολλῶν πολεμιστῶν
 Ἀράβων καὶ Σθλαβίνων, ὅπως νὰ ἔλθουν, καὶ τὴν Πόλιν τελείως νὰ ἀ-
 φανίσουν. Ὁ Βασιλεὺς μαθὼν περὶ τήτου, εἰς τρία μέρη τὸ φουσάτον
 αὐτὸ ἐχώρισε καὶ τὸ μὲν εἰς εἷνα εἰς φύλαξιν τῆς Πόλεως, τὸ δὲ
 ἄλλο ἐπέδωκε Θεοδώρῳ τῷ Ἀδελφῷ αὐτοῦ, καὶ κατὰ τοῦ Στρατηγοῦ τῆς
 Περσῶν νὰ πολεμῇ, τὸν δὲ εἶπον ἐπῆρε αὐτὸς καὶ ὑπῆγε πρὸς Λαζικὴν,
 καὶ τὰς Τέρκας τῆς Ανατολῆς εἰς βοήθειαν ἐκάλεσεν. Ὁ δὲ Στρατηγὸς
 Σάης μετὰ τὸ νέον φουσάτον τοῦ Χοσρόου κατὰ τοῦ Θεοδώρου τοῦ Ἀδελφοῦ
 τοῦ Βασιλέως ὑπῆγε, καὶ πρὸς πόλεμον ἠτοιμάθησαν. Ὁ δὲ Θεὸς διὰ
 τρεσβειῶν τῆς Θεοτόκου, πόλεμος γενομένης, χάλασαν παροδόξως μεγά-
 λην ἑρρίξε κατὰ τῆς Περσῶν καὶ πολλὰς ἐθανάτωσε, τὸ δὲ φουσάτον τῆς
 Ἀδελφῆς εἶχε γαλλῶν μεγάλῳ, καὶ ὡς εἶδε τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, ἔδρα-
 με κατὰ τῆς Περσῶν, καὶ ἐσφαξε πολλὰ πλήθη αὐτῆς. Μαθὼν τοῦ-
 το ὁ Χοσρόης, ὠργίσθη τὸν Σάην, καὶ μαθὼν ὁ Σάης τὴν ὀργὴν τοῦ
 Βασιλέως, ἠθρόνησε, καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου ἀπέθανε, καὶ ἀπὸ τὴν μανίαν
 τῆς ὁ ἀσεβὴς Χοσρόης ἔκαμε πολλὴν παίδωσιν εἰς τὸ κορμὶ τοῦ Σάη κα-
 θὼς ἦτον ἀπεθαμμένον. Ὁ δὲ Ζεβελεὴλ, ὁ δεύτερος Ἀφρότης ἀπὸ τὸν

Χασγανόν, διὰ τὸ νὰ ἔχουν ἀγάπην μετὰ τὸν Βασιλέα, ὑπῆλθον εἰς βοήθειαν αὐτῶν, καὶ περιπατῶντας τὴν Περσίαν, πολλὰ Κάστρη καὶ Χώρας ἔκαψαν καὶ ἠφάνισαν, ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐβγήκεν ἀπὸ τὴν Λαζικήν καὶ ὑπῆλθε τὸν Ζεβελεὴλ τὸν φίλον αὐτοῦ, καὶ χαρὰς μεγάλας ἔκαμαν. Ὁ Ζεβελεὴλ ἐπροσκύνησε τὸν Βασιλέα, καὶ ἀφῆκε τὸν υἱὸν αὐτῶν μετὰ φασάτῃ πολλῇ εἰς βοήθειαν τοῦ Βασιλέως, καὶ αὐτὸς ἐγύρισεν εἰς τὸν τόπον αὐτῶν, ὁ δὲ Βασιλεὺς μετὰ τοῦ υἱοῦ Ζεβελεὴλ καὶ Χοσρόου ὑπῆλθον. Ὁ δὲ Σαρβαρος, ἐρχόμενος εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν καὶ τὴν πολεμὴν μετὰ τῶν Ἀράβων, πολλὰς Πόλεις καὶ Χώρας τῆς Ἀνατολῆς ἠφάνισε, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Σκέταρι. Ὁ δὲ Χασγανός ἀφελήσας τὴν ἀγάπην τοῦ Βασιλέως, ἠνώθη μετὰ τοῦ Σαρβάρα, καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ τίς νὰ γράψῃ τὸ πλῆθος τῶν ἀσεβῶν, τῆς τε Ἀρμάδος, καὶ τῶν παραβίων, καὶ πεζῶν; ἡ μὲν θάλασσα ἐγέμισεν κάπεργα, ἡ δὲ γῆ καβαλαρέας καὶ πεζοὺς. ἔβαλαν δὲ φωτίαν καὶ ἔκαψαν ὅλα τὰ ἔξω τῆς Πόλεως, καὶ τοσούτον φασάτον ἦτον, ὥστε εἷας Ῥωμαῖος δυνὲν ἐφθάνειν εἰς δέκα ἐχθροὺς, καὶ ἐβόησαν μεγαλοφώνως οἱ παμμίαροι, ὅτι μηδὲν θάρρειτε εἰς τὸν Θεὸν ὅπως πιστεύετε, καὶ σᾶς γλυτώσῃ ἀπὸ τῶν χειρῶν μας, διότι ἡμεῖς αὐτοὺς περὶ τὴν Πόλιν ἀπὸ τῶν χειρῶν σας, καὶ ἐσᾶς θέλομεν ἀφανίσει καὶ φονεύσει. Ὁ δὲ Λαὸς ἤκουε ταῦτα, καὶ μεγάλως ἐλυπεῖτο, καὶ δέησιν πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ὁλοφύχως ἐποίησαν, καὶ πρὸς τὴν ὑπεραγίαν αὐτῶν Μιτέρα τὴν ἀκαταμάχητον Δέσποιναν Θεοτόκον, καὶ εἰσήκουσεν ὁ Θεὸς τὴν δέησιν αὐτῶν, καὶ θαῦμα μέγα καὶ ἑξαίσιον ἐποίησεν αὐτῇ ἡ ὑπεραγία καὶ Κυρία ἡμῶν Θεοτόκος. Δέκα ἡμέρας ἦτον τὸ φουσατόν γύρωθεν τῆς Πόλεως, τῇ δὲ δεκάτῃ τὸ πρωῒ, ὅταν εὐγενεὶς ὁ Ἥλιος εἰς τὸν Κόσμον νὰ ἀνατείλῃ, εἶδαν οἱ ἄγγελοι ἐχθροὶ ἀπὸ τὴν πόρταν τοῦ Ναοῦ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῶν Βλαχερινῶν, ὁ ὁποῖος Ναὸς ἦτον κτισμένος πλησίον τῶν τειχέων, ὅπως ἦτον ἡ θάλασσα, καὶ ἐβγήκε μία Γυναῖκα περιφανεσάτη καὶ ὑπερηφανομένη μετὰ πολλὰς στρατιώτας, ἡ ὁποία ἦτον ἡ τῶν ἀβοηθήτων βοήθεια, ἡ Κυρία ἡμῶν Θεοτόκος, οἱ δὲ στρατιῶται οἱ θεῖοι ἦσαν Ἄγγελοι. Ὡς εἶδον αὐτὴν ἐλογίασαν ὅτι εἶναι ἡ Βασίλισσα ἡ Γυναῖκα τοῦ Ἡρακλεῖος, καὶ ὑπαγούει πρὸς τὸν αὐτοκράτορα αὐτῶν, διὰ τὸ νὰ τὸν προσκυνήσῃ, διὰ τὸ νὰ λείπῃ ὁ Βασιλεὺς εἰς τὴν Περσίαν, καὶ βλέποντες αὐτὴν ὅπως ὑπῆλθεν, καὶ ἀπέρασε τὸ φασάτον, καὶ δυνὲν ὑπῆλθεν εἰς τὸ φασάτον τῶν ἀφέντων, ἔδραμαν ὀπίσω αὐτῆς νὰ τὴν φθάσουν. Ὡς ἐπλησίασεν ἡ Κυρία ἡμῶν Θεοτόκος σιμὰ εἰς τὸν τόπον αὐτῆς, τὸν λεγόμενον Παλαιὰς Πέτρας, ἔγινεν ἄφαντος μετὰ τῶν ὑπηρετῶν αὐτῆς, καὶ πλέον δυνὲν ἐφανῇ, ὅθεν τὴν εἶδαν πόθεν ὑπῆλθε. Τότε τῇ τῷ Θεῷ δυνάμει καὶ τῇ βοήθειᾳ τῆς Ἀγίας Θεοτόκου ἐγινε σκαύδαλον ἀνάμεσον τῶν φουσατῶν τῶν Ἀσεβῶν, καὶ ἐσφάζαν εἷας τὸν ἄλλον ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως ἑσπέρας, ὅπως ἐπολέμουν ἀνάμεσα αὐτῶν, καὶ ἑξαίφνης, ὡς τοῦ θαύματος, ἦλθεν ὀργὴ καὶ εἰς τὴν Ἀρμάδα, αἴνεμος μέγας καὶ δυνατός, καὶ ἐκτύπησεν εἰς τὰ κάπεργα, καὶ τὰ ὑπῆλθε καὶ τὰ ἐρρίζον ἐκεῖ ὅλα εἰς τὸ τειχίον, εἰς τὸν Ναὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου εἰς ταῖς Βλαχεριναῖς,

ραις, καὶ τὰ ἐτζάκισεν ὅλα καὶ συνέτριψε, καὶ ὁ Λαὸς τῆς ἐχθρῶν, πολλοὶ μὲν παρὰ Θεῶν ἐκατακάησαν, καὶ ἄλλους κατέκοψαν οἱ Ῥωμαῖοι· ὅτι ὡς εἶδαν τὸ θαῦμα, ὅπως ἔκαμιν ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος διὰ τε γῆς καὶ θαλάσσης, ἀνοιξαν ταῖς πόρταις τῆς Πόλεως καὶ ἐβγήκεν ὁ Λαὸς ὅλος τῆς Χριστιανῶν, ἄνδρες, γυναῖκες, καὶ νέοι, καὶ κατέσφαξαν τὰς ἐχθράς. οἱ δὲ αὐθύνται τὰ φεσάτα, ὁ Σάρβαρος καὶ ὁ Χάσγανος καὶ ἄλλοι, ἐγύρισαν κλαίοντες ἀπὸ τὴν καταδίκην, ὅπως ἔπαθαν, διὰ τὸ νὰ ἔχασαν τὰ φεσάτα αὐτῶν. Ἐγύρισαν δὲ εἰς τὰς τόπας των μὲν ὀλίγης καὶ μικρᾶς στρατιᾶς. Ὁ δὲ Σάρβαρος, μὴ ἔχων πρόσωπον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν Χοσρόην, ἔμεινεν εἰς τὴν Χαλκηδόνα, καὶ ἠφαίνε λαὸς καὶ χώρας.

Τῷ δὲ, 17. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας, δεισκομένους τὴν Βασιλέως Ἡρακλείου εἰς τὴν Περσίαν, ἔχων καὶ τὰς Τέρκας εἰς βοήθειαν, διὰ τῆς χειμῶνα ἐκαθέζετο ἐκεῖ· οἱ δὲ Τέρκοι φοβηθέντες τὸν χειμῶνα, καὶ τὰς Πέρσας, εἶνα μὴ σφάζειν αὐτὰς, ἀφῆκαν τὸν βασιλέα, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὰς τόπας αὐτῶν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐσύναξε τὸ φεσάτον αὐτῶν καὶ εἶπεν· ἠξόλρετε, Ἀδελφοί, ὅτι ἔδούκας εἶναι νὰ μᾶς βοηθήσῃ, μόνον ὁ Θεὸς καὶ Σωτὴρ ἡμῶν, καὶ ἡ Μήτηρ αὐτῶν ἡ Ἀγία Θεοτόκος, ὅπως θέλει δείξει τὴν βοήθειάν της εἰς ἡμᾶς. Ὁ δὲ Χοσρόης πάλιν ἐσύναξε φεσάτα, καὶ Στρατηγὸν ἔβαλεν εἰς αὐτὰ Ῥαζάσην ὀνόματι, ἄνδρα πολεμικώτατον καὶ ἀνδρειομάνον, καὶ κατὰ τὴν βασιλέως αὐτὸν ἔσειλεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐπήγετε πρὸς τὰ ἐνδότερα μέρη τῆς Περσίας, καὶ πολλὰ Κάσφη καὶ Χώρας ἔκαψε, καὶ τὸν Λαὸν τὸν Περσικὸν ὅπως εἶχεν αἰχμάλωτον, ὅλον τὸν ἀπεκεφάλισε. Τὸν Ὀκτώβριον Μῶνα ὑπῆγον ὁ Βασιλεὺς εἰς μίαν χώραν, λεγομένην Χαμαϊθὰ, καὶ ἐκεῖ ἀνέπαυσε τὸ φεσάτον ὅλον ἡμέρας, 7. καὶ ὁ στρατηγὸς Ῥαζάστης ἠκολούθει τὸν Βασιλέα κατόπιθεν, καὶ περιγῶντας ὁ βασιλεὺς μετὰ τὸ φεσάτον, ἠφαίνε τὰ φαγνητὰ τῆς ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων, καὶ ἦρχετο κατόπιν ὁ Ῥαζάστης, καὶ δὲν ἤυρισκε φαγνητὰ, καὶ ἐπείνα πολλὰ, ὥστε πολλὰ ἄλογα ἀπὸ πείνας ἀπέθαναν. ἔσμιξε δὲ ὁ Ῥαζάστης μετὰ τῷ βασιλέως, καὶ δώσαντες πόλεμον πρῶτον καὶ δεύτεραν φοράν καὶ τρίτην, τῇ τῷ Θεῷ δυνάμει καὶ τῆς Θεοτόκος, ἐνίκησεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπέκτεινε Ῥαζάστην τὸν Στρατηγὸν, καὶ τὰς Ἀρχοντας αὐτῶν, καὶ ἀπὸ τὰ φεσάτα πολλὰς. ἐλαβώθησαν δὲ Ῥωμαῖοι μόνον πενήντα, καὶ ἀπὸ τῶν πενήντα οἱ δέκα ἀπέθαναν, καὶ οἱ ἄλλοι ἐγλύψωσαν· ἐλαβώθη καὶ ὁ βασιλεὺς εἰς τὰ χεῖλη. Ὡσαν ἔπαυσεν ὁ πόλεμος ὅπως ἐνίκησαν οἱ Ῥωμαῖοι, ἤνυαν τὸν Ῥαζάστην σφαιρομάνον, καὶ ἐπῆραν τὸ σκεπτήριόν της, ὅπως ἦτον ὀλόχρυσον, καὶ τὸ λεράκι της, καὶ τὴν σέβαν της, χρυσὰ ὅλα. Τότε ὁ Βασιλεὺς καὶ τὸ φεσάτον αὐτῶν ἔδωκαν ὕμνας ὁμοχαινεῖς εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἰς τὴν Ἀγίαν Θεοτόκον, καὶ λαβόντες θάρρος, ἐκίνησαν καὶ ἔδραμαν κατὰ τὸν Χοσρόην νὰ τὸν σφάξουν. Ὡς ἐπήγουν, ἤνυαν εἰς παλάτιον τὸ Χοσρόην, λεγόμενον Ροῦσα, καὶ τὸ ἐχάλασαν. ἀπὸ τῆς ἐπῆγαν εἰς ἄλλο παλάτιον, λεγόμενον Τεκλὰ, καὶ εἰς αὐτὸ ἦτον Ἱπποδρόμιον, καὶ πολλὰ θηρία καὶ ἐρπετὰ καὶ πετεινά. ἀπ' ἐκεῖθεν ἦλθαν εἰς ἄλλα παλάτια, καὶ ὅλα τὰ ἐκατάκαψαν. Μαθὼν ὁ Χοσρόης διὰ τὰ παλάτια ὅτι τὰ κατέκαψεν ὁ Βασιλεὺς καὶ

ἔρχεται νὰ τὸν πιάσῃ, μίαν νύκτα μὲν ἠξόρῳντας τινὰς ἀπὸ τὸν Λαὸν
 λόγον τινὰ, ἐξύπνησε τὸ τειχίον τῆς Κάσρας, καὶ ἔφυγε μὲ τὴν γυναῖκά τῃ
 καὶ μὲ τὰ παιδιὰ τῃ, καὶ ἐπέρασε καὶ ἐφυλάχθη εἰς σὺν τόπον, ὅπῃ ἦτον
 πολλὰ δυνάμεις, καὶ δὲν ἐφοβεῖτο. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἦλθεν εἰς τόπον λεγό-
 μιν Σιαγέρ, καὶ κατέσκαψε Χώρας καὶ φράγματα, καὶ Γεδερῆδος ὁ
 Χιλιάρχος Σαρβάρι, καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἦλθαν εἰς τὸν Βασιλέα ἀπεσταλ-
 μένοι ἀπὸ τὸν υἱὸν τῆς Χοσρόου, ὀνόματι Συρόβω, λέγοντες αὐτῷ· ὅτι ὁ
 Χοσρόης θέλει νὰ σέψῃ Βασιλέα τὸν μικρότερον υἱὸν αὐτοῦ. Ὡς τὸ ἤκου-
 σεν ὁ παῖς υἱὸς αὐτοῦ ὁ Συρόης, ὅτι δὲν τὸν ἐκαταδέχθη, ἔσειλέμας
 νὰ τὸν πολεμήσωμεν, καὶ εἰ μὲν νικήσωμεν αὐτὸν, ἦδη καλὸν, εἰδὲ,
 νὰ ἐλθούμεν εἰς τὴν βασιλείαν σου, νὰ ὑπάγωμεν ὁμοῦ κατ' αὐτῷ. Ὁ
 δὲ Βασιλεὺς ἔλαβε τούτους μετὰ μεγάλης τιμῆς, καὶ παρόντος ἀπέ-
 στειλεν εἰς τὸν Συρόβω καὶ ἐδηλοποίησεν αὐτῷ, ὅτι εἰναι νὰ νι-
 κήσῃς, ἀνοίξε ταῖς φυλακαῖς καὶ εὐγάλε τὰς Ῥωμαίους, ὅπου εἶναι μέ-
 σα σφαλισμένοι, καὶ δός τας ἄρματα, καὶ θέλεις ἰδῇ τὴν νίκην ὅπῃ θέ-
 λεις κάμῃ. Οὕτως ὁ Συρόης ἤκουσε διὰ γραφῆς τῆς Βασιλέως, καὶ εὐ-
 γάλε τὰς Ῥωμαίους ἀπὸ τῆς φυλακῆς, τὰς ὁποίας ἐκέρσεσκον ὁ πατήρ
 τῆς ὁ Χοσρόης, καὶ ὑπῆγε κατ' αὐτῷ, καὶ ἐνίκησεν αὐτὸν, καὶ τὸν ἐπια-
 σε ζωντανόν, καὶ ἔβαλέ του σίδερα, καὶ ἐσφάλισέ τον εἰς σὺν ὁσπῆτιον
 σκοτεινόν, καὶ τῷ ἐδίδεν ὀλίγον φῶμι καὶ ὀλίγον νερόν καὶ τὸν ἐλιμακ-
 τίνει, καὶ ἔσειλε τὰς Ἀρχοντας καὶ τὸν ἐπτυσαν εἰς τὸ πρόσωπον, τὰς
 δὲ υἱὲς αὐτοῦ καὶ τὰ ἐπίλοιπα παιδιὰ τὰ ἐσφάξαν ὁμοῦς του, καὶ πε-
 ράσαντας ἡμέρας, 15. ἔβαλε καὶ τὸν ἐσαγίτεψαν. Τότε γράφει ὁ Συ-
 ρόης πρὸς τὸν Βασιλέα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸν θάνατον, καὶ τῶν παι-
 δίων αὐτοῦ, καὶ ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς ἐχάρη χαρὰν μεγάλην, καὶ ἐδό-
 ξασε τὸν Θεόν, καὶ ἀγάπῃ μεγάλῃ καὶ σερεῶν ἔκαμεν ὁ Βασιλεὺς,
 καὶ αὐτὸς ὁ Συρόης ὁ αὐθεντίας τῆς Περσίας, καὶ ἀπὸ τῆς πολλῆς ἀγά-
 πης, ὅσους αἰχμαλώτας εἶχεν ὁ βιοθανὴς Χοσρόης Ῥωμαίους καὶ φράγ-
 ματα, ὅλα τὰ ἀπέσειλεν ὁ Συρόης τῇ Βασιλέως, καὶ τὰ τίμια ξύλα τῆς
 Ἱεροσολύμων, καὶ ἄλλα Ἱερά, ὅπῃ ἐκέρσεψεν ὁ Σαρβαραζᾶς ὁ ἀρχι-
 γὸς τοῦ Χοσρόου, καὶ τὸν Πατριάρχην Ζαχαρίαν. Ὡσαν ἐγένετο ἡ ἀ-
 γάπη ἀνάμεσον Ῥωμαίων καὶ Περσῶν, ἔσειλεν ὁ Βασιλεὺς τὸν Ἀδελφόν
 αὐτοῦ Θεόδωρον εἰς τὴν Ἑδεσσαν καὶ εἰς τὰς ἄλλας πόλεις, καὶ ἐλόθέρωσαν
 ὅλας τὰς Πέρσας ὅπῃ ἦσαν αἰχμαλῶται, καὶ ἔδωκεν ἄδειαν ὁ βασιλεὺς
 τῶν Περσῶν, ἀφόβως νὰ περὶπατῶν εἰς τὰς πόλεις αὐτῆς. ὁμοίως καὶ Συρόης
 ὁ Ἀφέντης Περσῶν ἔδωκεν ἄδειαν, ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι νὰ ὑπαγούνην εἰς τὰς
 πόλεις αὐτῆς χωρὶς τινὸς φόβου. Ὁμοῦς ἀκέσετε τὸ τοῦ θαυμαστὸν διήγημα.
 Ὁ Θεὸς τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ ὅλῃ τῇ Κτίσειν εἰς ἕξ ἡμέρας τὰ
 ἔκαμε, καὶ εἰς τὴν ἑβδόμην κατέπαυσεν· ἔτω καὶ ὁ Βασιλεὺς ἕξ ἡμέρας
 τὰς Πέρσας ἐπολέμει, καὶ εἰς τὰς ἑπτὰ εἰρνώθηκε, καὶ μετὰ χαρᾶς καὶ νίκης
 ἐγύρισεν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ ἐρχομένη αὐτῇ τῇ Βασιλέως ὁ
 υἱὸς αὐτοῦ ὁ Κωνσταντῖνος, καὶ ὁ Πατριάρχης Σέργιος, καὶ ὅλος ὁ λαὸς ἐ-
 γῆκαν, βασιῶντας εἰς τὰ χεῖρά τας κλάδας ἐλαιῶν, καὶ λαμπάδας, καὶ

ὑπε-

ὑπεδέχθησαν τὸν Βασιλέα, ὁχλαίνοντες τῷ Θεῷ, ὅπῃ τὸν ἐφύλαξε καὶ τὸν ἐκατόδωκε μὲν νίκης εἰς τὸν θρόνον τῆς Βασιλείας αὐτῆς. Τῷ δὲ 19. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας ἐμίσθυσεν ἀπὸ τὴν Πόλιν, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ παρέδωκε τὰ τίμια Ξύλα, καὶ τὰ Ἱερά εἰς τὸν Ναόν, καὶ τὸν Πατριάρχην Ζαχαρίαν ἔβαλεν εἰς τὸν θρόνον αὐτῆς, καὶ ὤρεισε διὰ ὀρισμῶν ἐγγράφου, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι νὰ μὴ ἔχουν ἐξουσίαν ἀπὸ τρία μίλια νὰ σιμώνουν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. ὑπῆγε καὶ εἰς τὴν Ἐδεσαν, καὶ παρέδωκε τὴν Ἐκκλησίαν τῇ Ὁρθοδόξῳ Χριστιανῶν, τὴν ὁποίαν εἶχαν Νεστοριανοὶ οἱ Αἵρετικοί, ὅπῃ τὴν τὴν ἔδωκεν ὁ ἀλιτῆριος Χοσρόης.

Εἰς τὸν καιρὸν τούτου τῆς Βασιλείας Ἡρακλεῖς ἐφάνη καὶ ὁ Μωάμεθ ὁ Περὶ τῆς
πότῃ ἐ-
φάνη ὁ
Μωά-
μεθ. ποροφήτης τῇ Ἰσλαμικῇ, ὁ ὁποῖος ἦτον μιᾶς γυναικὸς χήρας ὑποχείριος, ἡ ὁποία εἶχε βίον πολὺν. Τούτος ὁ Μωάμεθ ἐσελευιάζετο, καὶ ἐπεφτεν εἰς τὴν γυνῆ καὶ ἀφείζε το σῶμα αὐτῆς, καὶ ἡ γυναικα, μὴ ἠξίου-
ροντας τὸ ἀδελφίμα αὐτῆς, ἐπῆρεν αὐτὸν ἄνδρα. Μιᾶ ἡμέρᾳ εἶδεν αὐτὸν καὶ ἐπεσεν εἰς τὴν γυνῆ, καὶ ἐκυλίετο, καὶ ἀφείζε το σῶμα αὐτῆς, καὶ ἔλαβε λυπῶν μεγάλῳ, καὶ τὸ περιαιότερον εἶχε τὴν ἐνθουσίαν νὰ λέγεται γυναικα τοῦτου μιᾶς ἀνδρός. ὅμως Θεοῦ παραχωρήσει ἐφυγεν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινῆ πόλιν εἰς Κασσάνην, ὀνόματι Παχώμιος, ἀπὸ τὰς κακὰς πράξεις ὅπῃ ἔκαμνε, καὶ ἦλθε καὶ ἦυρεν ὁμοιον αὐτῆς, αὐτὸν τὸν Μωάμεθ, καὶ ἔκαμαν ὁμόνοιαν διαβολικῶς, καὶ ἔστησαν Νόμους τῇ Ἰσλαμικῇ ἐναντίας τῇ Χριστιανῇ. Ὅταν δὲ ἤθελεν ἔλθῃ τὸ ἀδελφίμα εἰς τὸν Μωάμεθ, ὅπῃ ἐπεφτε καὶ ἐκυλίετο, βλέποντας ἡ γυναικα τὴν αὐτὴν, πολλὰ ἐλυπεῖτο· ὁ δὲ μιαιώτατος Παχώμιος ἐπαρηγόρει τὴν γυναικα καὶ ἔλεγεν· ὦ κυρία μου, τί το ὅπῃ βλέπεις εἰς τὸν ἄνδρα σε εἶναι σημάδι χάριτος, ἀμὴν ἐχὶ λύπης. διότι ἀπὸ τὸν Θεὸν λαμβάνει τὰς Νόμους παρὰ τῷ Ἀρχιερατῇ Μιχαὴλ, καὶ ὅταν ἔρχεται ὁ Ἄγγελος ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς αὐτὸν, τότε ἀπὸ τὴν λαμπρότητα τῷ Ἀγγέλῳ, πέφτει κάτω, καὶ ὁ Ἄγγελος δὲ τὸν λέγει Μωάμεθ, μόνον ποροφήτης. Ὡς ἠκούσεν ἡ γυναικα τὰς λόγους τῷ ψευδοκαλογῆρι, ἐχάρη πολλὰ, διὰ τὸ νὰ ἠξιώθῃ καὶ ἐπῆρε ποροφήτην ἄνδρα διὰ νὰ λέγεται ποροφήτις. Οὗτος ὁ παρανομοῦς πολλὰς τῇ ἀνθρώπων ἔστυρε μὲ ψευδοκαλογίας, καὶ τοὺς ἔβαλεν εἰς τὴν ἀπώλειαν μὲ τὰς λόγους. Τούτος ἐδίδασκε καὶ τὰς Ἰσλαμικὰς πῶς νὰ ποροσκυνῇ, καὶ πῶς νὰ ποροσβῶνται, καὶ νὰ λέγουν, Ἀλαχὺμ Ἐκίμπερ, καὶ ἄλλα τὰ τῆς αὐτῆς μυσταρᾶς πίστεως. Ὅμως ὁ Βασιλεὺς Ἡρακλεῖς ἐδέχθη τὴν πίσιν, καὶ ἐδιδάχθη ὑπὸ Ἀθανασίῳ Πατριάρχῳ Κωνσταντινῆ πόλεως τῷ Σύρῳ, Σεργίῳ ὀνόματι, εἰς τὴν Αἵρεσιν τῇ Μοροθελιῇ, καὶ πεσὼν ἐπίστρεψε, καὶ μὲ ταῦτα ἐπεσεν εἰς ἀδελφίαν ὑδερικὴν, ἦγεν ὑδροπικίαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπέθανε, καὶ ἐπαιδύθη πολλὰ κακῶς ἀπὸ τὸ αὐτὸ ἀδελφίμα· τοσούτον ὅτῃ τὸ πάθος ἠξιώθη, ὥστε, ὅταν ἤθελε νὰ κατῆρσῃ, ἐγύριζεν ὁ αὐλὸς τῆς φύσεως αὐτῆς, καὶ ἐκατέρειε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, διὰ τὸ νὰ ἦτον κατάκοιτος εἰς τὸ κραββάτι, καὶ ὥς ἐβλεπαν τὴν τοιαύτην καταδίκην ἐκεῖνοι ὅπῃ παρέσεκαν, ὅταν ἤθελε νὰ κατῆρσῃ, τὴν ἔβαλαν σανάδι διὰ νὰ μὴ τὸν κτυπᾷ τὸ κάτερον εἰς τὸ πρόσωπον.

πον. Τέτιν τὴν παίδουσιν τῷ ἔδωκεν ὁ Θεὸς διὰ δύο τινὰ, τὸ μὲν εἶα, διὰ τὸ ἔπεσεν εἰς τὴν αἵρεσιν αὐτὴν τῷ Μονοθελητῷ, τὸ δὲ ἄλλο δὲ διὰ τὴν παρανομίαν ὅπως ἔκαμεν, νὰ πάρῃ γυναῖκα τὴν ἀνέψιαν Μαρτίαν.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, ΗΡΑΚΛΩΝΑ, ΜΑΡΤΙΝΗΣ,
ΚΑΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΣ.

Μετὰ τῶτον βασιλεύει ὁ υἱὸς αὐτοῦ Κωνσταντῖνος μὲν ἔτος, 4. ἦτον δὲ πάντοτε ἀδελφὸς, καὶ ἡ μητέρα αὐτῆς Μαρτίνα, καὶ Πύρρος ὁ Παξιάρχης ἐφαρμάκωσαν αὐτὸν, καὶ ἀπέθανεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ. Μετὰ τῶτον βασιλεύει ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς Ἡρακλωναὸς ὅπως μὲν τῷ μητέρα καὶ τῷ Μαρτίαν, μὲν ἔτος 6. Τέτοι τῷ χρόνῳ ἡ Σύγκλητος τῆς Βασιλείας, ἦσαν οἱ παῖδες, ὁμοφρονήσαντες ἐπίασαν τὸν Βασιλέα Ἡρακλωναὸν ὅπως καὶ τὴν μητέρα καὶ Μαρτίαν, καὶ ἐκοίταν τὰς γλῶσσας αὐτῶν καὶ ταῖς μύταις, καὶ τὰς ἐξώρισαν, καὶ ἐψήφισαν Βασιλέα Κωνσταντῖνον τὸν υἱὸν Κωνσταντῖνου Ἡρακλείου. Μετὰ τῶτον ἔλαβε τῷ Βασιλείᾳ Κωνσταντῖνος ὁ υἱὸς Κωνσταντῖνου Ἡρακλείου, καὶ ἐβασίλευσε χρόνος, 27. ἦτον δὲ Αἰρετικὸς, Κάσμις ἔτος, 6134. ἀπὸ Χρυσῆ καταβάσεως, 640. καὶ τῷ δολτέρῳ χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας ἐκτίσεν ὁ Οὐμαρος τὸν Ναὸν τῆς Ἱερουσαλὴμ, καὶ δὲν ἔσκε, τὸ κτίσμα ὅπως ἐκτίσσε, μόνον ἐπεφθεν. Ἡ αἰτία ἦτον, διὰ τὸ νὰ ἔκαμαν οἱ Ἑβραῖοι νὰ κατεβάσῃ τὸν Σπυρὸν, ὅπως ἦτον ἀπάνω εἰς τὸν Ναὸν τῶ ὄρους τῷ Ἑλαιῶν. Τῷ δὲ, 3. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας ἐγένετο ἐκλειψίς τῷ Ἡλίῳ. τῷ δὲ 6. χρόνῳ ὑπῆγεν ὁ Μαβίας ὁ ἀρχηγὸς τῷ Ἀράβων καὶ τῆς Κύπρου μὲν ἄρμενα, 1700. καὶ ἐπῆρε τὸ Κάσρον τῆς Κωνσταντίας, καὶ ὅλον τὸ Νησί. Τῷ δὲ, 13. χρόνῳ ὁ αὐτὸς Μαβίας εἰς τῷ Τρίπολιν ἔκαμε μεγάλα κἀτέργα, διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ πολεμήσῃ τὴν Κωνσταντινέπολιν. Διὰ τῶτο εἶδαν δύο Ἀδελφοὶ φιλόχριστοι, πολλὰ χριστιανικώτατοι καὶ δόλαβεῖς, υἱοὶ Βενικάτορος, καὶ Ζήλω θείῳ ἐκίνησαν καὶ ὑπῆγαν εἰς ταῖς φυλακαῖς, καὶ ἀνοιξαν ταῖς πόρταις, καὶ τὰς φυλακωμένους ἠλδοθέρωσαν καὶ ἀπέλυσαν, καὶ τὸν Ἀμοιραὺν τῆς Τριπόλεως ἐφόνευσαν, καὶ τῷ παλατίῳ τὰς ἀνδρώπας, καὶ εἰς τὰ κἀτέργα ἐκεῖνα ἔβαλαν φωτίαν καὶ τὰ ἔκαψαν. Τέτοι οἱ δόλοημενοὶ Ἀδελφοὶ ἐμίσδωσαν ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ἦλθαν εἰς τῷ Κωνσταντινέπολιν, ὅμως αὐτὸς ὁ Μαβίας δὲν ἔπαυσε, μόνον ἔκαμε φασάτα καὶ ἦλθον εἰς τῷ Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, ἐκεῖ ὅπως δέεισκετο ὁ Βασιλεὺς, καὶ πολέμῳ γενόμενος, ἐνίκησαν τὰς Ῥωμαίους, καὶ πολλὴ σφαγὴ καὶ αἱματοχυσία ἐγένετο εἰς αὐτὰς. ὁ δὲ Βασιλεὺς μόνος ἐγλύπωσε, καὶ ἦλθον εἰς τῷ Κωνσταντινέπολιν μὲν μεγάλης ἐνέουπης. Τῷ δὲ, 16. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας ἔκαμε φασάτα καὶ ὑπῆγε καὶ τῷ Σθλαβίνων, καὶ πολλὰς ἀφανίσας καὶ αἰχμαλώτους λαβὼν, ἦλθον εἰς τῷ Κωνσταντινέπολιν. Τέτος ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος δὲν ἐδυνήθη νὰ σύρῃ τὸν Ἅγιον Μάξιμον εἰς τῷ Αἵρεσιν αὐτῆς εἰς τῷ Μονοθελητῶν τὸ δόγμα, καὶ ἐκοίτε τῷ χεῖρά καὶ τῷ γλῶσσά του, καὶ διὰ ταύτῃ τῷ αἵρεσιν, καὶ τὸν Ἅγιον Μαρτῖνον Πάπαν Ῥώμης ἐξώρισε.

Τῷ δὲ, 17. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας, Μαβίας ὁ ἱψὺς Ἀράβων ἀρχηγὸς ἐπέμψεν Ἀποκρυσταίους εἰς τὸν Βασιλέα Κωνσταντίον διὰ νὰ κάμῃ ἀγάπῳ μετ' αὐτῆς, καὶ νὰ δίδῃν αὐτῇ τέλος, ἦγεν χαράτζίον φλωεῖα χιλιάδας ἑεῖς, καὶ δὲν τὸ ἐσερξε. τῷ δὲ, 18. χρόνῳ ἐφοβήθη διὰ Θεοδόσιον τὸν Ἀδελφὸν αὐτῆς μήπως θανατώσῃ αὐτὸν καὶ πάρῃ τὴν Βασιλείαν, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν Παύλῳ τῷ Πατριάρχῃ, καὶ ἐχειροτόνησεν αὐτὸν Διάκονον, καὶ ὡσαύτ' ἐχειροτονήθη, ἐμετάλαβε τὸν Βασιλέα ἱψὺς Ἀχχαίων Μυσηίων μὲν τῶν Ἀγίων Ποτιέων· ὁ δὲ Βασιλεὺς καὶ μὲν τῷτο δὲν εὐγάλε τὴν κακίαν καὶ τὸν ζῆλον ἀπὸ τὸν Ἀδελφὸν αὐτῆς, καὶ ἐκοψε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, καὶ καθὼς τὸν ἐθανάτωσε, δὲν ἔλειπε κάθε νύκτα νὰ μὴ τὸν βλέπῃ εἰς τὸν ὕπνον τε, φορῶντα πολλὰ Διακόνους, καὶ βασιάζοντα εἰς τὸ χεῖρ τε ποτιέον γεμάτον αἷμα, καὶ τῷ ἔλεγε, πῖε ἀδελφέ. Βλέπωντας ἔτις, ἐβαρύνθη τῇ καρδίᾳ, καὶ διὰ νὰ μὴ βλέπῃ κάθε νύκτα τὸ ὄραμα, ὑπῆγεν εἰς μίαν Χώραν τῆς Σικελίας, Συρακῆσαν ὀνομαζομένην, καὶ ἐβίβλετο νὰ μεταβάλῃ τὴν βασιλείαν ἀπὸ τῆς Κωνσταντινέπολις εἰς τὴν Ῥώμῳ, ὅπῃ ἦτον καὶ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, ὅτι πολλὰ τὸν ἐμίσησεν ὁ Λαὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, διὰ νὰ εἶναι Αἰρετικὸς καὶ κακόδοξος. Οὕτως ἔσειλε νὰ φέρῃ ἐκεῖ τὴν γυναῖκά τε καὶ τὰς υἱὰς τε, ὁ δὲ Λαὸς δὲν τὰς ἀφῆσαν. Τῷ δὲ, 26. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας, ἔσειλε τὸν υἱὸν αὐτῆς Ἰζήβ μὲν πολλῶν βαρβάρων, καὶ ἦλθε καὶ ἱψὺς Ῥωμαίων, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Χαλκηδόνα, ἠχμαλώτισε πολλὰς Ῥωμαίας, καὶ ἐπῆρε καὶ τὸ Ἀμμόριον τῆς Φρυγίας, καὶ ἀφῆσεν ἐκεῖ στρατιώτας ἐκλεκτὰς χιλιάδας, 5. διὰ φύλαξιν τὰ τόπων, καὶ αὐτὸς ὑπῆγεν εἰς Συρίαν, καὶ χειμῶνος γενομένης μεγάλῃς, ἔσειλεν ὁ Βασιλεὺς τὸν Κεβικελάειον Ἀνδρέαν, καὶ διὰ νὰ εἶναι χιόνη πολὺ καὶ κρύον, ἦσαν ἀμέλειμοι οἱ στρατιῶται μέσα εἰς τὸ Κάστρον. Τῷ νύκτα ἦλθεν ὁ Κεβικελάειος μετὰ τὸ φεσάτον εἰς τὸ Κάστρον, καὶ ἔκαμαν σκάλας, καὶ ἐμπῆκαν μέσα εἰς τὸ Κάστρον, καὶ ἐκοψαν ἐκεῖνας τὰς στρατιώτας ὅλγας, ὥστε δὲν ἐγλύψωσεν ἐδύνας, οἱ ὅποιοι, ὡς εἶπαμεν, ἦσαν χιλιάδες πέντε. Τῷ δὲ, 27. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας ἐδολοφονήθη ἐκεῖ εἰς Συρακῆσαν τῆς Σικελίας. Μίαν ἡμέραν ὑπῆγεν εἰς τὸ λεῖξον, καὶ ἦτον εἷας, ὀνόματι Ἀνδρέας ἐκεῖ, καὶ ὡς ἀρχισε νὰ ὀμιλῇ μὲν τῷ Βασιλεὺς δολερῶς, ἐσήκωσε τὸν καὶδον, καὶ ἔδωκέ τον εἰς τὸ κεφάλι, καὶ τὸν ἐσκότωσε, καὶ ἠκῶθη εἰς ὅλον τὸ Κάστρον ἐκεῖνος, καὶ μαθὼν τῷτο ὁ υἱὸς τῆς Βασιλέως Κωνσταντίνος ἔκαμεν ἀρμάδα μεγάλῃν καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Σικελίαν εἰς αὐτὸν τὸν τόπον ὅπῃ ἐσκότώθη ὁ πατήρ τε, καὶ ἔλαβε τὸν Αὐθρόντιον. ὀνόματι Ζίζιον, καὶ τὸν φονέα τῆς πατρὸς τε τὸν Ἀνδρέαν, καὶ ἐκοψε τὴν κεφαλὴν τῆς μὲν ἄλλων πολλῶν, καὶ ὅλγας ἐκεῖνας τὰς τόπους τῆς Ἰταλίας κατέστησεν εἰς τὴν ὑποταγὴν αὐτῆς, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ ἠφερε καὶ τὸ σῶμα τῆς πατρὸς τε, καὶ τὸ ἔθαψαν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀγίων Ἀποστόλων μὲν τῶν πατρὸς αὐτῆς τῆς Κωνσταντίνης.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΛΕΓΟΜΕΝΟΥ ΠΩΓΩΝΑΤΟΥ.

Μετά τῆτον ὁ Υἱὸς αὐτῆς Κωνσταντῖνος ὁ Πωγωνάτος ἐβασίλευσε χρό-
 νος, 17. ἦτον δὲ Ὁρθόδοξος. ἐκλήθη δὲ Πωγωνάτος διὰ τῆτις τὴν αἰ-
 τίαν· τῆτος ἦτον χωρὶς γένεια ὅταν ὑπῆγεν εἰς τὴν Σικελίαν νὰ ἐκδι-
 κήσῃ τὸν θάνατον τῆ πατρὸς τε, καὶ ὅταν ἐγύρισεν εἰς τὴν Κωνσταντινέπο-
 λιν ἦτον μὲ γένεια, καὶ ἀπὸ τῆτο ὠνομάθη Πωγωνάτος. Τῷ 1. χρόνῳ τῆς
 αὐτῆς Βασιλείας ὑπῆγαν οἱ Σαρακηνοὶ εἰς τὴν Ἀφρικήν, καὶ ἐπολέμησαν,
 καὶ ἐπῆραν ὀγδοκῶντα χιλιάδες Λαόν· τὸ δὲ φεσάτον τῆς Ῥωμαίων ἦλθεν
 εἰς τὸ Σκῆπτει, λέγοντες πρὸς τὸν Λαόν τῆς Κωνσταντινέπόλεως, ὅτι εἰς
 τὴν Ἀγίαν Τριάδα ὅπῃ πιστεύομεν, νὰ σέψωμεν Βασιλεῖς καὶ τὰς ἄλ-
 λας δύο Ἀδελφεὰς τῆ Βασιλείας, τὸν Τιβέριον, καὶ τὸν Ἡράκλειον, νὰ εἴ-
 ναι καὶ οἱ τρεῖς. τῆτοι δὲ οἱ δύο ἀδελφοὶ δυνεῖχαν ἀξίαν βασιλικήν. Ὁ
 δὲ Βασιλεὺς, ὡς ἤκουσεν ἔπος, ἐπαράχθη πολλὰ, καὶ ἀπέστειλε καὶ ἐπια-
 σεν ὅλας τὰς πρώτας, καὶ τὰς ἐφάρκισεν εἰς τὰ δένδρα τῆς συκῶν, τῆς δὲ
 δύο ἀδελφῶν ἐκοψε ταῖς μύταις. Τῷ δὲ 2. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας
 ἐγένετο μέγας χειμὼν καὶ ὑπερθαύματος, ὥστε ἀπέθαναν πολλοὶ ἀνθρώ-
 ποι καὶ θηρία. Τῷ δὲ, 4. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας ἐφάνη εἰς τὸν Οὐρα-
 νὸν τόξον θαυμαστότατον καὶ φοβερόν, ὡς λέγειν πάντας, ὅτι τῆ Κόσμου
 τέλος εἶναι. Τῷ δὲ 5. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας ἦλθαν οἱ Ἀγαρκῖοι
 εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν μὲ δυνάμειος πολλῆς καὶ μεγάλης διὰ γῆς καὶ
 θαλάσσης, καὶ ἡ μὲν θάλασσα ἐγένισε κάτεργα, ἡ δὲ γῆ καβαλαρέες καὶ
 πεζεὺς, καὶ ἐπολέμην αὐτὴν χρόνος, 7. καὶ ἀπὸ τὸν Ἀπείλκιον μὴν ἕως
 τὸν Σεπτέμβριον ὅλον τὸ Καλοκαίρι ἐπολέμην, καὶ τὸν χειμῶνα ὑπῆγε-
 ναν καὶ ὀξεχείμαζαν εἰς τὴν Κύζικον, καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν τῆς ἀθέων
 ἐσφάγησαν εἰς τὰς πολέμους ἐκείνους, καὶ ἐσφάφησαν μὲ μεγάλης ἐνδο-
 πῆς. Ὡς ἦλθαν εἰς τὰ μέρη τοῦ Συλαίης, ἦλθεν ἀνεμος μέγας καὶ θυ-
 νατὸς εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ὅλα τὰ κάτεργα ἐκείνα καὶ ὁ λαὸς ἐκατα-
 ποντίσθησαν τῇ πρὸς ἀσπίαν τῆς Πανάγνης καὶ Ἀγίας Θεοτόκης. Οἱ δὲ Τέρ-
 κοι, βλέποντες ὅτι ἡ Βασιλεία τῆς Ῥωμαίων ὑπὸ Θεῶν φυλάσσεται καὶ νι-
 καῖ, ἐστειλαν εἰς τὸν Βασιλέα διὰ νὰ κάμνῃ ἀγάπην μετ' αὐτῆς. Ὁ δὲ Βα-
 σιλεὺς ἀπέστειλεν εἰς αὐτοὺς τινὰ ἀνδρα φρονιμώτατον, Ἰωάννην τὸν Πι-
 τζικαυδῶν, νὰ εἴσῃ μετ' αὐτῆς τῆς ἀγάπης. Ὁ δὲ Πιτζικαυδῆς ἀ-
 πελθὼν, ἐκαμν εἰρηνικὴν ἐγγράφως μετὰ Τερκῶν καὶ Σαρακηνῶν, καὶ νὰ
 δίδου καθεὶς χρόνον τέλος πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Ῥωμαίων, χρυσίον χι-
 λιάδας δέκα, καὶ ἀνδρας αἰχμαλώτας, 100. καὶ ἄλλα δ' ἔχοντα, 50. καὶ
 ἐκαμν τὴν ἀγάπην νὰ σέκεται σερεωμένη ἕως 30. χρόνος. Ἐμαθὼν δὲ
 περὶ τῆς οἱ Αὐθρόται ὅπῃ ἐκατοίκον εἰς τὰ μέρη τῆς Ἑσπερίας, καὶ ἐστει-
 λαν εἰς τὸν Βασιλέα Ἀποκρυσιαρῆς μὲ χρυσίον πολὺ, ζητοῦντες ἀγά-
 πην. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐκαμν ἀγάπην σερεὰν μετ' αὐτῶν, καὶ ἐγένον εἰς
 Ἀνατολίαν καὶ εἰς τὴν Δύσιν μεγάλη ἀμεριμνία. Τῷ δὲ, 10. χρόνῳ τῆς
 αὐτῆς Βασιλείας, ἐσύναξαν οἱ Βέλγαροι φεσάτα, καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Ἀ-
 δριαν-

Δειπόλιν πολεμῆντες. Ὁ δὲ Βασιλεὺς, ὡς τὸ ἤκουσε, παρόδους ἐξέβη κατ' αὐτῶν, καὶ πόλεμος γενόμενος, πολλοὶ ἀπὸ τῆς Ῥωμαίας ἐσφάγησαν καὶ ἐνίκησαν οἱ Βέλγαροι, καὶ βεβλόμενος ὁ βασιλεὺς νὰ ἔχῃ ἀγάπῃ με' ὅλους, ἐσυμφώνησε νὰ δίδῃ τέλος, καὶ τῆτι ἡ αἰχμή ὅπῃ ἦλθεν εἰς τῆς Ῥωμαίας, ἦτον ἀπὸ τὴν μαρίαν καὶ ἀγνωσίαν τῆ Βασιλέως. Τῷ δὲ, 13. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας ἐγένετο ἡ Ἀγία καὶ Οἰκουμενική, 6. Συνόδος, καὶ ἐσυνάχθησαν Πατέρες, 170. εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν κατὰ Σεργίον, καὶ Πόρριον, καὶ Παύλον τῷ Μονοθελητῷ, τοὺς ὁποίους ἀναθεμάτισεν ἡ Ἀγία αὕτη Συνόδος, καὶ τοὺς ὁμόφρονάς αὐτῶν. ἦτον τότε Πατριάρχης Γεώργιος. ἐπέρασαν δὲ ἀπὸ τῆς 5. ἕως τὴν 6. χρόνοι, 149. Τῷ τῷ χρόνῳ ὑπήγενε τὴν σράταν εἷας ἀνδρῶπος εἰς μίαν Χώραν, καὶ ἠκολούθησεν αὐτὸν καὶ τὸ σκυλί τε, καὶ ὡς ὑπήγενεν, ὑπῆντησεν αὐτὸν εἷας ληστὴς κλέπτης, καὶ ἐφόρῳσεν αὐτὸν, καὶ ἔφυγεν ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ἄφησε τὸν ἀνδρῶπον ἀπεθαμμένον, καὶ τὸ σκυλί δὲν ἐλγῆκεν ἀπ' ἐκεῖ, μόνον ἐκαθέζετο καὶ ἐφύλαγε τὸν αὐθέντην ἀπεθαμμένον, ἕως οὗ νὰ τὸν θάψῃ. Κατὰ τύχην ἀπέρασεν εἷας ἀνδρῶπος Χριστιανικώτατος, καὶ εἶδε τὸν ἀπεθαμμένον καὶ ἐσπλαγχνίθη, καὶ ἔσκαψε καὶ ἔθαψέ τον. τὸ δὲ σκυλί ἠκολούθησε πύτον τὸν ἀνδρῶπον, καὶ ὑπῆγε μετ' αὐτοῦ. Τοῦτος ὁ ἀνδρῶπος εἶχε καπηλεῖον, καὶ ἐκεῖ δέεισκετο καὶ τὸ σκυλί, καὶ ἔμπαιναν καὶ εὐγυναν οἱ ἀνδρῶποι, καὶ ὅλους τῆς ἐπεριχαίρετο. Ἐπέρασε καιρὸς πολὺς, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ καπηλεῖον ὁ φονὴς ἐκεῖνος, ὅπου ἐσκότωσε τὸν αὐθέντην πυθὶ νὰ φάγῃ, καὶ ὡσάν τὸν εἶδε τὸ σκυλί, ἐγνώρισέ τον, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔδραμεν ἀπαύω εἰς αὐτὸν νὰ τὸν φάγῃ. ὁ δὲ Κάπηλος ἐδίωχεν τὸ σκυλί διὰ νὰ σιωπήσῃ, τὸ δὲ σκυλί περισσοτέρως ἔτρεχεν εἰς τὸν φονέα ἀπαύω εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. βλέπων δὲ ὁ Κάπηλος τὴν ὀρμὴν τοῦ σκυλίου τρέχοντος ὡς λυσσιασμένον, σοφία Θεὸς εἶπεν, ὅτι τὸ το σημεῖον μέγα δηλοῖ, καὶ ἔπιασε τῶτον τὸν ἀνδρῶπον καὶ παρέδωκέ τον τῷ Κεῖτῳ· ὁ δὲ Κεῖτης τὸν ἐξέτασε με' παίδουσαις καὶ με' μαρτύρεια, καὶ ὡμολόγησε τὴν ἀλήθειαν, ὅτι τὸν αὐθέντην τοῦ σκυλίου ἐσκότωσα. ἐκεῖ ἦτον καὶ ὁ σκύλος· καὶ ὡς ἤκουσαν μεγάλως ἐθαύμασαν. ὅμως ὁ Κεῖτης ᾤεισε καὶ ἀπεκεφάλισέ τον, καὶ ἀπέλαβε τὴν μάχαιραν ὅπῃ ἔδωκεν. Εἰς τὰς ἡμέρας τούτου τοῦ Βασιλέως ἐπῆραν οἱ Τῆρκοι τὴν Κύπρον, καὶ ἐδόθη τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ Κύπρου ἡ Μητρόπολις Κυζίκου με' ταῖς Ἐπισκοπαῖς αὐτῆς, ἐν ἔτει 6178. Τῷ δὲ 15. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας ἀπέθανεν ὁ δεισεβέστατος Κωνσταντῖνος Βασιλεὺς ὁ Πωγωνάτος.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ.

Ἰουστινιανὸς, μετ' τὸν θάνατον τούτου, ὁ υἱὸς τοῦ ἐβασίλευσε χρόνος δέκα. ἦτον δὲ ἀνδρῶπος δοκόφρων, ὥστε ἐδοξάζετο ὅτι ὅλῳ τῷ γένει τοῦ Κόσμου νὰ τῷ ἔχῃ μόνος τε· ἦτον καὶ ὀρμητικὸς καὶ κακὸς ἀνδρῶπος, καὶ ποτὲ ἀπὸ τινὰ ἀπὸ τοὺς Ἀρχοντας αὐτῶν δὲν ἔπερνε βεβλῶ, μόνον ἀ-

συμ-

συμβεβλώς ἔκαμινεν ἐκεῖνο ὅπῃ τοῦ ἐφαίνετο. Εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἐ-
 γινεν ἐκλειψίς τῆς Ἡλίου, καὶ οἱ Ἀσέρες ἐφάνησαν. Ἐκαμε δὲ φασάτον
 καὶ τῆς Βελγάρων καὶ Σθλαβίνων, καὶ ἕως τῆς Θεσσαλονίκης διέδραμε,
 καὶ πολλὰς ἔλαβε καὶ ὑφαίνετο καὶ ὅταν ἐσρέφετο, ἐκαρτέρουν αὐτὸν οἱ Βέλ-
 γαιοὶ εἰς τὸ στυγρὸν τῆς Κλεισέρας, καὶ πολέμους γενόμενοι, μόλις ἐγλυτω-
 σεν ὁ Βασιλεὺς, εἰς δὲ τὸ φασάτον αὐτῷ πολλὴν φθορὰν ἔκαμαν οἱ
 Βέλγαιοι. Ὁ δὲ Ἀββα Θεόδοτος, ὁ ποτὲ Ἐγκλειστος, γενικὸς Λογο-
 θέτης κατεσάθη, καὶ πολλοὺς ἀπὸ τῆς μεγάλης Ἀρχοντας χαρὶς καμίαν
 αἰτίαν ἐπαίδουε, καὶ ἐπὶ ὁμῶς, καὶ κατὰ κεφαλῆς αὐτοὺς ἐκρέμαζε, καὶ ὁ
 Ἐπαρχος πολλὰς καὶ αὐτὸς εἰς φυλακὴν ἔβαλε, καὶ μεγάλως ἐπαίδουεν.
 Οἱ δὲ Λαὸς βλέπωντας ἔτι, πολλὰ ἐμίσησαν τὸν Βασιλέα, καὶ μαθὼν
 καὶ πληροφορηθεὶς, ὅτι μισεῖτον ὁ Λαὸς καὶ ὑβρίζει τον, ἐκέλευσε Στέφα-
 νον τὸν Παξίκιον τὸν Πέρσιον, Σακελλάριον καὶ στρατηγὸν, ὡς λύκον αἰ-
 μοβόρον καὶ ἀνελεήμονα, ἵνα τῇ ἐρχομένῃ ἐκείνῃ νυκτὶ ἀποκεφαλίσῃ τὸν
 Λαὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ δὲ Λεόντιος Παξίκιος ὁ Στρατηγὸς τῆς
 Ἀνατολῆς, ὁ ὁποῖος ἐνίκησε πολλὰς ἐχθράς τε, ἀντὶ τιμῆς καὶ χαρίτων
 καὶ δ'εργεσιῶν, ὅπῃ ἤθελε νὰ λάβῃ παρὰ τῆς Βασιλέως, ἐφθονήθη ὑπὸ
 αὐτῆς, καὶ ἔβαλε τον εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν, καὶ ἔκαμε χρόνους ἑξῆς κλεισ-
 μένος, καὶ μὴ ταῦτα εὐγαλὸν αὐτόν. Ὅμως ἔμαθεν ὁ Λεόντιος τῆς Βα-
 σιλέως τὴν ἀπόφασιν, ὅτι θέλει νὰ κόψῃ τὸν Λαὸν, καὶ ὑπῆγον εἰς ἀν-
 δρώπας πῖστος φίλους αὐτῆς, καὶ ἔδωκε λόγον. Οὕτως ἐσύναξαν τὸ ἑσπé-
 ρας τῆς νυκτὸς ἐκείνης, Λαὸν πολὺν μὴ πολλῶν ἀρμάτων, καὶ ὑπῆγαν εἰς
 τῆς Βασιλέως τὸ παλάτι, καὶ κτυπήσαντες τῆς θύραν ἐσέβησαν μέσα, καὶ
 ἤρσαν τὸν Βασιλέα καὶ ἐκοιμᾶτο, καὶ ἔτι τὸν ἐπίασαν ὁ Λεόντιος καὶ τὸν
 ἔδεσε, καὶ ἐν τῇ ᾧμα ὁ Λεόντιος ἀνοίξε τὰς φυλακάς ὅλας, καὶ εὐγαλὸν
 ὅλας τὰς φυλακωμένους ἔξω καὶ τὰς ἀρμάτωσε, καὶ ἔστειλε πανταχόθεν εἰς
 τῆς Πόλιν ὅλῳ, καὶ ἐκραζαν· συναχθεῖτε ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ εἰς τὴν Ἀ-
 γίαν Σοφίαν, ὅτι ὁ Βασιλεὺς Ἰεσινιανὸς ἐνίκηθη. Ἀκέσας ὁ Λαὸς, ἔ-
 δραμε μὲ χαρὰν μεγάλην καὶ ἐβόων· „ αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύ-
 ριος, ἀγαλλιασάμεθα καὶ δ'εφρανθώμεν ἐν αὐτῇ “. Ὡς ἤλθεν ἡ ἡμέ-
 ρα, ἐπῆρσαν ὁ Λεόντιος τὸν Βασιλέα δεδεμένον εἰς τὸ Ἰπποδρόμιον, καὶ
 ἔδραμον ὁ Λαὸς, καὶ ἐκεῖ ἐκοψεν τῆς μύτικῃ αὐτῆς, καὶ εἰς Χερσῶνα τὸν
 ἔξωρσε, καὶ ἀπὸ τότε ἀνομάθη Ῥινότμητος, ἥτις κοφομύτης. Τὸν δὲ
 Θεόδωρον Μοναχόν, καὶ Στέφανον τὸν Σακελλάριον, τοὺς ἔδεσαν ἀπὸ τὰ
 ποδάκια, καὶ ἀπὸ τὸ παζάρι τὰς ἔστυραν, καὶ τὰς ὑπῆγαν ἕως εἰς τὸ βυ-
 τὸν, καὶ ἐκεῖ τὰς ἐκοψαν.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΛΕΟΝΤΙΟΥ.

Μετὰ τῆς ἐξορίας τούτου, ὁ Λαὸς δ'εφήμισεν Βασιλέα τὸν Λεόντιον.
 ἐσέφθη δὲ παρὰ Καλλινίκου Παξιάρχου Κωνσταντινουπόλεως, Κόσμος ἔτος
 6188. ἀπὸ δὲ Χρυσῆς καταβάσεως, 694. Ἐβασίλευσε δὲ χρόνους ἑξῆς,
 καὶ τὸν πρῶτον χρόνον εἰρηνικῶς ἐπέραςεν· τῇ δὲ, 2. χρόνῳ ὑπῆγε μετὰ
 πολ-

πολλὰ φασάτε εἰς τὰ μέρη τῆς Ῥώμης, καὶ πολλὰς αἰχμαλώτας ἐπῆρε. τῷ δὲ, 3. χρόνῳ ἦλθαν οἱ Ἀραβες εἰς τὴν Ἀφεικὴν, καὶ πολεμήσαντες ἐπῆραν αὐτὴν· ὅπερ μαθὼν ὁ Βασιλεὺς Λεόντιος, ἀπέστειλεν Ἰωάννῳ τὸν Πατρίκιον, ἄνδρα ἀξιώτατον μετὰ πολλῆς Ἀρμάδας, καὶ τοὺς ἐχθρὰς ἐδίωξε, καὶ τὰ Κάστρη τῆς Ἀφεικῆς ἠλκιδέρωσε, καὶ τότε εἰς τὴν Πόλιν ἐγένετο μέγα θανατικὸν, μύας, 4. καὶ πολὺς λαὸς ἀπέθανε. Τὸ δὲ φασάτον ἦλθεν εἰς σάσιν καὶ συνωμοσίαν, καὶ Βασιλέα τὸν Ἀψίμαρον ἀναγορεύουσιν, ὁ ὁποῖος ἦτον Δρουγάριος Σμυρνοβυρρῆραιωτῶν, τὸν ὁποῖον μετωνόμασαν ἀπὸ Ἀψίμαρον, Τιβέριον. Ὁ δὲ Ἀψίμαρος, ὁ ψευδοβασιλεὺς, ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν μετ' ὅλον τὸ φασάτον, καὶ ἐπίασε τὸν Βασιλέα Λεόντιον, καὶ ἐκοψε τὴν μύτην αὐτοῦ, καὶ εἰς τὴν Μορὴν τῆς Δαλματίας τὸν ἔβαλε, τὰς δὲ φίλῃς αὐτοῦ ἐπόμπωσε καὶ ἐξώρισε.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΑΨΙΜΑΡΟΥ.

Μετὰ τὸν διωγμὸν τῆς Ἀψίμαρος, ὁ καὶ Τιβέριος, ἐβασίλευσε χρόνους, 7. καὶ τῷ 2. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας ἐγέννη μέγαν θανατικόν. Τῷ αὐτῷ χρόνῳ κατέδραμε τῷ Ῥωμαίων τὸ φασάτον τὴν Συρίαν ἕως Σαμωσάτων, καὶ ἐσφαζαν χιλιάδας διακοσίας Ἀράβων, καὶ πολλὴν αἰχμαλωσίαν καὶ κέρση ἔλαβαν, καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν μετὰ τῆς μεγάλης, καὶ Φιλιππικὸν τὸν Πατρίκιον υἱὸν Νικηφόρου ἐξώρισεν ὁ Βασιλεὺς, διὰ τὸ εἶπαι ὅτι θέλει γνῆ Βασιλεὺς, διότι εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον αὐτὸν αἰτὸν ἀπαῶν εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ τὴν ἑκάμην ἰσκιον. Ἐπὶ τῆς αὐτοῦ Βασιλείας, οἱ Ἀρχοντες τῆς Ἀρμενίας ὁμοφωνήσαντες, ἀπεκεφάλισαν ὅσους Σαρακηνούς ἦσαν εἰς τὴν Ἀρμενίαν, καὶ Ἀποκρυσταρείους ἐν τῷ ἅμα ἀπέστειλαν εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ ἐπροσκυῶνσαν αὐτὸν, καὶ οὕτω πύς ἀπέστειλε. Τῷ δὲ αὐτῷ χρόνῳ ὁ Ἀζαρ ἔκαμε φασάτον χιλιάδας δώδεκα, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Κιλικίαν, καὶ ἐσμιξε μετὰ τῶν ἀδελφῶν τῶ Βασιλέως τῶ Ἡρακλείου, καὶ πολέμους γενόμενους, ἐνίκησεν ὁ Ἡρακλεῖος, καὶ τὰς περισσότερας ἐσφαξε, τὰς δὲ ἐπιλοίπους ἔδεδε, καὶ τὰς ἔστειλε τῷ Βασιλέως. Τῷ δὲ, 6. χρόνῳ Ἀζίδας ὁ Χανεῖ ἔκαμε φασάτον, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Κιλικίαν, καὶ πολέμου γενόμενους, ἐνίκησε καὶ ἐπῆρεν σὺν Κάστρον, Σισίον λεγόμενον. Ὁ δὲ τῶ Βασιλέως ἀδελφὸς Ἡρακλεῖος μαθὼν τῆτο, ἔδραμε, καὶ πολεμήσας μετ' αὐτῷ, ἐκοψέ πῦ δώδεκα χιλιάδας Ἀράβων. Ὁ δὲ Βασιλεὺς Ἀψίμαρος ἐφοβεῖτο πολλὰ τὸν Ἰσινιανόν, ὅπως αὐτὸς ἐκοψέ τὴν μύτην ὁ Λεόντιος, ἐκεῖ ὅπου ἦτον ἐξωρισμένος εἰς τὴν Χερσάνην, μήπως καὶ ἔλθῃ κατ' αὐτὸν διὰ τὴν λάβην τὴν Βασιλείαν, ὅτι τινὲς Ἀσρολόγοι ἔλεγον περὶ τῆς. Οὕτως ἐγραφε τῷ Χερσωννήτῳ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσαν, ἢ νὰ τὸν πιάσῃ νὰ τὸν στείλῃ ζωντανόν, καὶ νὰ τὰς χαρίσῃ δεργασίας καὶ δῶρα πολλὰ. Τοῦτο μαθὼν ὁ Ἰσινιανός, ἔφυγε καὶ ἦλθεν εἰς τὸν Δάρας, καὶ ἐζήτησε νὰ ἰδῇ τὸν τῷ Χαζάρων Αὐτοκράτορι τὸν Χαχαόν, ὁ ὁποῖος Χαχαός, ὡς ἔμαθε περὶ αὐτοῦ τοῦ Ἰσινιανῶ, ἐδέχθη αὐτὸν ἀσπασίως μετὰ μεγάλης τιμῆς,

μῆς, καὶ ἔδωκεν αὐτῇ εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Θεοδώραν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς Ἀψίμαρος μαθὼν τοῦτο, ἔστειλεν εἰς τὸν Χαχάνον, ὅτι εἰάν εἶναι καὶ σείλη τὸν Ἰεσινιανὸν ζωντανόν, ἢ καὶ τὴν κεφαλὴν ταύτην, νὰ τὴν δώσῃ χαρίσματα Βασιλικά· ὁ δὲ Χαχάνος ἠβελήθη νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃ, καὶ εἷας ἀπὸ τῆς δέλου τοῦ Χαχάνου τὸ ἐμύυσσε τῆς Θεοδώρας τῆς γυναικὸς τῆς Ἰεσινιανῆς, καὶ αὐτὴ τὸ εἶπε τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς. Ὡς τὸ ἤκουσε, μεγάλως ἐφοβήθη καὶ ἐτρόμαξε, καὶ ἐν τῇ ᾧμα ἀπέσειλε τὴν γυναῖκά τιν εἰς τὴν Χαζαρίαν, καὶ αὐτὸς φεύγει καὶ ὑπάγει εἰς τὰς Βουλγάρους καὶ Σθλαβίνους, καὶ τάζει τοὺς μεγάλους δωρεασίας καὶ δωρήματα, εἰάν ἔλθουν εἰς βοήθειαν αὐτῆς, νὰ πάρῃ τὴν Κωνσταντινέπολιν. Ἀκούσαντες ὅπως, ἔσερξαν καὶ ἠκολούθησαν αὐτῇ, ὅτι εἶχε καὶ ἄλλα φεσάτα, καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, ἐπέζδυσαν εἰς τὴν Χαρσίαν πόρταν, καὶ ἕως τῆς Βλαχερινῶν, καὶ ἄλλες ἡμέρας ἦτον ἐκεῖ ἔξω, καὶ ὠμίλειε τοῦ Λαοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ αὐτοὶ τὸν ὕβριζαν. Μετὰ τὰς ἄλλας ἡμέρας, τὴν νύκτα κῆρυν ἀδειαν, καὶ ἐσέβη εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ παραχρῆς μεγάλης γυναικὸς, ἐκάθισεν εἰς τὸ παλάτιον τῆς Βλαχερινῶν. Ὡς ἔμαθε τοῦτο ὁ Ἀψίμαρος ὁ Βασιλεὺς, ἔλαβε χρυσίον πολὺ, καὶ ἔφυγε, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀπολωνιάδα.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ο δὲ Βασιλεὺς Ἰεσινιανὸς ἦλθεν εἰς τὸ Βασιλικὸν Παλάτι, καὶ ἀπέλαβε πάλιν τὴν Βασιλείαν τὸ δεύτερον, καὶ ἔκαμε χρόνους ἕξ εἰς τὴν Βασιλείαν, καὶ ἐν τῇ ᾧμα ἀπέσειλε στρατιώτας εἰς τὴν Ἀπολωνιάδα, καὶ τὸν Ἀψίμαρον ἐπίασαν καὶ δεμνόν τὸν ἤφεραν εἰς τὸν Βασιλέα Ἰουστινιανόν. ὁμοίως ἀπέσειλε καὶ εἰς τὴν Μονὴν τῆς Δαλμάτων, ὅπου ἦτον ὁ Λεόντιος περλωρισμένος ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ἀψίμαρου, καὶ ἤφερε καὶ αὐτόν. ἔπεμψε καὶ εἰς τὴν Ἀδριανέπολιν, ὅπου ἦτον ὁ Ἡράκλειος ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἀψίμαρου, ὁ πρῶτος στρατηγὸς μετὰ τινων Ἀρχόντων, καὶ ἤφερον αὐτὸς, καὶ τῇ ᾧρα ἐκεῖνη ὅπως ἦλθαν, ὤρσε καὶ τοὺς ἐκρέμασαν εἰς τὰ τεῖχη. τὸν δὲ Ἀψίμαρον, καὶ Λεόντιον, ὅπου τοῦ ἔκοψε τὴν μύτην καὶ τὴν ἐπῆρε τὴν Βασιλείαν, ὤρσε καὶ ἐπόμεψαν εἰς ὅλην τὴν Πόλιν δεμνούς, καὶ τὴν Βασιλέως δεισκομένους εἰς τὸ Ἰπποδρόμιον, ἤφεραν αὐτοὺς τὰς δύο, καὶ τὰς ἔρριξαν εἰς τὰ ποδάριά τιν, καὶ τὰς ἐπάτειον εἰς τὰς τραχήλους. οἱ δὲ στρατιῶται τοῦ Βασιλέως ἔλεγον μεγαλοφώνως· „Επὶ ἀσπίδα καὶ Βασιλίσκον ἐπιβήσῃ, καὶ καταπατήσῃς λέοντα καὶ δράκοντα“. Τότε ἀπέσειλεν αὐτὸς ἐν τῇ Κιωνίᾳ τόπῳ καλεσμένῳ, καὶ ἐκεῖ αὐτὸς ἀπεκεφάλισαν. τὸν δὲ Πατριάρχην Καλλίνικον ἐτύφλωσε, καὶ εἰς τὴν Ρώμην τὸν ἐξώρσε, διότι ἦτον συνήγορος τοῦ Λεοντίου, ὅπως ἔκαμε τὴν ἐπιβελίαν εἰς αὐτόν, καὶ Πατριάρχην ἄλλον ἔκαμε τὸν ἐν τῇ Νήσῳ Ἀμάσειδι ἐγκλειστον, ὀνόματι Κύρον, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε πῶς μέλει νὰ λάβῃ τὴν Βασιλείαν. Οὐ μόνον ταῦτα ἔκαμεν, ἀλλὰ καὶ πληθὺς ἀπὸ τὸ φεσάτον, καὶ ἀπὸ τὸν Λαὸν τῆς Πόλεως ἀπεκεφάλισε, καὶ ἐγένετο μέ-

γας φόβος καὶ φόμος εἰς ὅλους. Ὡς ἔλαβε τὴν Βασιλείαν, ἀπέστειλε κάτεργα πολλὰ νὰ φέρνῃ τὴν γυναῖκά τε ἀπὸ τὴν Χαζαρίαν, καὶ ὑπαγείοντες τὰ καράβια, τὰ ἦρε φερτὴν μεγάλην, καὶ ἐχάθησαν ὁμοῦ μετὰς ἀνδρώπας, καὶ οὐδὲν κάτεργον ἐγλύτωσεν οὔτε ἀνδρῶπος. Ὡς ἤκουσε τὸτο ὁ γυναικάδελφος αὐτοῦ Χάζανος, ἔπεμψε πρὸς αὐτὸν γρατὴν γραφύσαν ἕτως· Ὡ ἀνόντε Βασιλεῦ, δεῦ ἦτον νὰ ἀποστείλῃς εἴα ἢ δύο κάτεργα νὰ πάρῃς τὴν γυναῖκά σε, ἀμὴ ἀπέστειλες τόσα πολλὰ, καὶ ἐχάθησαν καὶ τὰ κάτεργα καὶ ὁ Λαός; ἢ ἐμέξῃσες μετὰ πόλεμον νὰ πάρῃς τὴν γυναῖκά σου, διὰ τοῦτο ἔστειλες τόσον πλῆθος; ὅμως ἤξευρε ὅτι ἐγεννήθη σε υἱός. Οὕτω πάλιν ἔστειλε, καὶ ἤφεραν τὴν γυναῖκά τε καὶ τὸν υἱόν τε τὸν Τιβέριον εἰς τὴν Πόλιν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐνθυμήθη τὴν ἐπιβλήν τῷ Χερσονητῶν, ὅταν ἦτον ἐκεῖ ἐξωρισμένος, ὅπῃ ἤθελεν νὰ τὸν πιάσῃ ζωντανόν, ἢ καὶ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν, νὰ τὸν σείλῃν εἰς τὸν Βασιλέα Ἀφίμαρον, καὶ ἔστειλεν ὅλῳ αὐτοῦ τὴν Ἀρμάδα μεγάλην καὶ μικρὰ καράβια καὶ κάτεργα, καὶ ὤρυσεν, ὅτι ὅλον τὸν Λαὸν ἐκείνον μικρὰς μεγάλους νὰ τὰς ἀποκεφαλίσῃν. Ὡς δὲ ὑπῆγαν ἐκεῖ μετὰ τὰ κάτεργα κατὰ τὸν ὁρισμὸν τῷ βασιλέως, ὅλως ἀπεκεφάλισαν ἀνδρας καὶ γυναῖκας, μόνον τὰ μικρὰ βρέφη τὰ νήπια ἐλυπήθησαν νὰ σφάξουν, καὶ ἀφῆκάν τε, καὶ ἕτως ἐγύρισεν ἡ Ἀρμάδα εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ τὰ γενόμενα εἶπαν τῷ Βασιλέως, καὶ ἐχάρη πολλὰ. Ὡς δὲ ἤκουσε μετὰ ταῦτα, ὅτι τὰ νήπια παιδία δεῦ ἐσφάξαν, ἐταράχθη πολλὰ, καὶ καθὼς ὁ βιοθανὴς Ἡρώδης ἐσφάξε τὰς δεκατέσaras χιλιάδας παιδία ἀδίκως, ἐτζη καὶ αὐτὸς παρόδους ἔστειλε τρεῖς καράβια μεγάλα νὰ μαζώξῃν ὅλα τὰ παιδία, νὰ τὰ βάλλῃν μέσα, νὰ τὰ φέρνῃ νὰ τὰ σφάξῃ μετὰ τὸ χεῖρ τε νὰ δὴφρανθῇ. Ὡς ὑπῆγαν ἐκεῖ τὰ καράβια, ἐμαζώξαν ὅλα τὰ νήπια, καὶ τὰ ἔβαλαν μέσα κατὰ τὸν ὁρισμὸν τῷ Βασιλέως, καὶ ἐρχόμενα τὰ καράβια μετὰ τὰ παιδία, ἦλθεν ἀνέμος μέγας καὶ πολὺς καὶ ἐκαταποντίθησαν μετὰ τῷ Λαῷ καὶ τῷ παιδίων, καὶ ἐδεμία ψυχὴ ἐγλύτωσεν. Ὡς ἔμαθε τοῦτο ὁ βασιλεὺς, ἐχάρη πολλὰ ὁ αἰμοβόρος· ὁ δὲ Λαὸς τῆς Πόλεως ὡς εἶδαν τὴν ἀπανδρωπίαν τοῦ Βασιλέως, ὁμοφρόνησαν, καιρὸν ἐπιτήδειον δρόντες, καὶ κατ' αὐτὰ ὥρμησαν, καὶ ἔλαβαν αὐτὸν καὶ ἀπεκεφάλισαν, καὶ λαβόντες τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἀπέστειλαν Βαρδάνε τῷ Φιλιππικῷ, τὸν ὁποῖον τὸ φασάτον δόφῃμινε Βασιλέα. Ὁ δὲ υἱὸς τοῦ Βασιλέως Γουσιμίου, ὁ Τιβέριος, παιδίον χρόνων δέκα, ὡς ἔμαθε τὴν σφαγὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐφοβήθη μήπως σφάξῃ καὶ αὐτὸν, καὶ ἔφυγε καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῷ Βλαχερνῶν, καὶ ἐκρύβη μέσα εἰς τὸ Θυσιαστήριον· ὁ δὲ Λαὸς ἔδραμε κατ' αὐτὸν, καὶ ἐμπῆκαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μετὰ τὰ σπαθία γυμνά, καὶ ὡς εἶδεν αὐτὰς, ἐφοβήθη, καὶ ἔδραμε καὶ ἠγκαλίσθη τὴν Ἀγίαν Τράπεζαν, καὶ τὴν Θεοτόκον ἐδέετο. οὗτοι δὲ ἄρπαξαν αὐτὸν ἀπ' ἐκεῖ, καὶ τὸν εὐγαλαν ἔξω, καὶ ὡς πρόβατον τὸν ἐσφάξαν. Τέτα ὅλα ἐκατασκήσασεν ἡ δολοφροσύνη τῷ Βασιλέως.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΒΑΡΔΑΝΟΥ ΤΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΙΚΟΥ.

Βαρδάνης ὁ Φιλιππικός, μετὰ τοῦτων ἐβασίλευσε χρόνους δύο, καὶ πρὶν νὰ βασιλεύσῃ τοῦτος, ὑπῆγεν εἰς αὐτὸν εὐας καλόγηρος Αἰρετικός, Ἀ-
 ερονόμος, καὶ εἶπέ του· ἐὰν βασιλεύσῃς, ὁμνύεις, ὅτι τὴν κακῶς γινο-
 μούλω, 6. Συνόδον νὰ τὴν ἀπορρίψῃς; καὶ μεθ' ὅρκου ἔπαξέ τε νὰ τὸ
 κάμῃ. Τότε ὁ ἄθεος Ψεῦδοκαλόγηρος πάλιν εἶπέ του· ὅτι αὐτὸς θέλῃς νὰ
 γνήῃς πολυχρόνιος εἰς τὴν Βασιλείαν, τῷτο ὅπου μοῦ ἔταξες νὰ τὸ κά-
 μῃς. Λοιπὸν ὡσαύτ' ἐβασίλευσε τῷτος, εὐγάλε τὸν Πατριάρχῳ ἀπὸ τὸν
 Θρόνον αὐτῷ, καὶ Ἰωάννῃ τὸν αὐτῷ συμμαθητὴν καὶ σιωαιρετικὸν ἔκαμε
 Πατριάρχῳ, καὶ κινήθεις μετὰ μανίας μεγάλης κατὰ τῆς 6. Συνόδου,
 ἐποίησε Ψεῦδοσυῖον, καὶ ἐσπένδαζε νὰ ἀναξέψῃ τὰ ὑπ' αὐτῆς, δηλονότι
 τὰ τῆς 6. Συνόδου δογματισθέντα Θεῖα Δόγματα, καὶ κῆρυξεν ὁμοίως εἰς τὴν
 γνώμῳ τῷ Ἰωάννῃ, ὅπῃ ἔκαμε Πατριάρχῳ, καὶ ἄλλας ὁμόφρονας αὐτῷ,
 καὶ ἐγγράφως ἀναθεμάτισεν αὐτήν· ἀλλὰ διὰ τοῦτο ὁ μάταιος, τῆς Θεο-
 τῆς ἐκδικήσῃ, τῷ 2. χρόνῳ ἐτυφλώθη. Τῷ δὲ αὐτῷ χρόνῳ οἱ Βέλγα-
 ροὶ διέδραμαν κατὰ τῆς Πόλεως, καὶ ἦλθαν ἕως τῆς χρυσῆς πόρτας, καὶ ὅ-
 σον λαὸν ἐσφαζαν καὶ ἠχμαλώτουν, δυν' ἡμπορῶ νὰ τὸν λογαριάσω
 νὰ τὸν ρεάψω, πόσος πολὺς ὅπῃ ἦτον. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐπέρηα τὸν και-
 ρόν τε ἄσεμνα καὶ κακὰ, καὶ πολλὰ ἀδόκιμος ἦτον. Τῷ δὲ δευτέρῳ χρόνῳ
 τῆς αὐτῆς Βασιλείας ἔκαμε ἔαπεζαν τὸ Σάββατον τῆς Πεντηκοστῆς, καὶ
 ἔβρωγε μετὰ τινων Ἀρχόντων, καὶ τελειωθείσης τῆς ἑαπέζης, ἔπεσεν ὁ
 Βασιλεὺς καὶ ἀνεπαύετο τὸ μεσημέρι. Ὁ δὲ Πρωτοστράτηγος Ρῆφος μετὰ
 φουσατὸν ὅπῃ εἶχεν, ἦλθεν ἡσύχως καὶ ἀταράχως καὶ ἐσέβη ἀπὸ τὴν
 χρυσὴν πόρταν, καὶ ἔδραμεν εἰς τὸ Παλάτι, καὶ ἄρπασεν τὸν Βασιλέα,
 καὶ ὑπῆγέ τον εἰς τόπον λεγόμενον Ἀρματώριον πῶν Πρασίνων, καὶ τὸν ἐ-
 τύφλωσε, καὶ τὸν ἀπεδίωξε.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΑΡΤΕΜΙΟΥ ΤΟΥ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ.

Τῇ δὲ ἐπαύριον, ἦγεν τῇ Κυριακῇ τῆς Πεντηκοστῆς, ἐσέφθη Βασιλεὺς
 ὑπὸ Ἰωάννῃ Πατριάρχῃ τῷ Αἰρετικῷ, Ἀρτέμιος ὁ Πρωτασηκείτης, ὁ ὁ-
 ποῖος μετωνομάθη Ἀναστάσιος. ἐβασίλευσε δὲ καὶ τῷτος χρόνους δύο. οὗ-
 τος ἔκαμε Στρατηγὸν εἰς τὰς καβαλαρέας τῆς Ανατολῆς, Λέοντα τὸν Ἰ-
 σαυρον, καὶ Θεόδωρον καὶ Γεώργιον τὰς Πατρικίας ἐξώρισεν εἰς τὴν Θεσ-
 σαλονίκῳ· τὸν δὲ Πατριάρχῳ Ἰωάννῳ τὸν Αἰρετικὸν ἐκ τῷ Θρόνῳ ἐκά-
 θηρε, καὶ Γεώργιον ἐκ Μητροπόλεως Κυζίκου ἐμετάθεσεν εἰς τὸν Θρόνον
 τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἔτω τὸ μέγα μήνυμα ἐξέφώνησαν· „Ἡ Θεῖα
 „Χάρις, ἡ πάντοτε τὰ ἀδελφὴν θειοπρόστα, καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπλη-
 „ρῶσα, μετατίθῃσι Γερμανὸν τὸν Ὁσιώτατον Πρόεδρον τῆς Κυζίκων Μη-
 „τροπόλεως, εἰς Ἀρχιεπίσκοπον ταύτης τῆς Θεοφυλάκτε καὶ Βασιλίδος Πό-
 „λεως, ἐπὶ Ἀρτεμίου Βασιλέως“. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἔμαθεν, ὅτι τὸ φε-
 σά-

σάτον τῷ Σαρακηνῶν ἐγῆκε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Φοίνικα, νὰ κόψῃ ξύλα διὰ νὰ κάμῃ κότεργα, καὶ παρόντος ἔκαμιν Ἀρμάδα, καὶ ἔσειλε νὰ κάψῃ ὅλῳ ἐκείνῳ τῷ ξυλῷ. Ὡς ὑπῆγεν ἡ Ἀρμάδα εἰς τὴν Ῥόδον, ἐκεῖ ἔκαμιν συνωμοσίαν καταπαύειν τὴν Βασιλείαν νὰ τὸν ἀγάλῃ, καὶ ἔτιως ἔσφαξαν τὸν Στρατηγὸν αὐτῷ Ἰωάννῳ, καὶ δίδεως ἐγύρισαν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ ἐρχόμενοι, ἦλθαν ἐν τῇ Ἀβραμυτίῳ. ἐκεῖ ἦσαν Θεοδόσιον, ἄνδρα δισεβὴ διοικητὴν, καὶ τὸν Βασιλέα ἀνηγόρευσαν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς Ἀρτέμιος, μαθὼν τοῦτο, ἐν τῇ Πόλει Νικαία κατέφυγε. Τὸ δὲ φασάτεν τῆς Πόλεως καὶ τῆς Θεοδοσίου ἔξη μῶες ἐπολέμειν, ἐπειδὴ δὲν ἤθελαν τὸν Θεοδόσιον Βασιλέα. Ὁ δὲ Θεοδόσιος ὑπῆγεν εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀδριανυπόλεως, καὶ ἔλαβε φασάτον πολὺ, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, εἰς τὰ τειχία τῆς Βλαχέρνας, καὶ δῶρα πολλὰ ἔδωκε τῷ ἀνδρῶν ὅπῃ ἐφύλαγαν, καὶ ἔτιως ἀνοίξαν αὐτῇ τὴν πόρταν, καὶ ἐσέβη εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ Βασιλικὸν Παλάτι, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Βασιλείας.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ.

Μετὰ τὸν τὸν Ἀρτέμιον, Θεοδόσιος ὁ Βασιλεὺς Ῥωμαίων ἐσέφθη βασιλεύσας χρόνους δύο. Ὡς ἐβασίλευσε, Γερμανὸν τὸν Πατριάρχην, καὶ τοὺς Ἀρχοντας Ἀρτεμίου ἀπέσειλεν εἰς τὴν Νικαίαν ἐξωρισμένους. Ὡσαν τὸς εἶδεν ὁ Ἀρτέμιος, μεγάλως ἐκλαυσε, καὶ τῆς ὥρας ἔγινε Καλόγηρος, καὶ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ὁ Βασιλεὺς Θεοδόσιος τὸν ἐξώρισεν. ὁ δὲ Λέων ὁ Ἰσαυρος ὁ Στρατηγὸς τῷ καβαλαρέων τῆς Ἀνατολῆς, ἦτον πολλὰ ὑπέρμαχος τοῦ Ἀρτεμίου, καὶ δὲν ἠθέλησε τελείως νὰ ἔλθῃ εἰς προσκυῶσιν καὶ ὑποταγὴν τῇ Βασιλείᾳ Θεοδοσίᾳ. ὁμοίως καὶ Ἀρτάβασδος, ὁ Στρατηγὸς τῷ Ἀρμενικῶν. τῆτοι οἱ δύο ἦσαν ὁμοφωνημένοι κατὰ τὴν Βασιλείαν Θεοδοσίαν. ὁ δὲ Ἀρτάβασδος ἔταξε τοῦ Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου νὰ τοῦ δώσῃ τὴν θυγατέρα τὴν γυναῖκα. ὁ δὲ Μάλσαμας, ὁ αὐθέντης τῷ Σαρακηνῶν, ἔκαμε φασάτον καὶ ἤρχετο κατὰ τῷ Ῥωμαίων, καὶ ὡσαν ἦλθεν εἰς τὸ μέρος τοῦ Ἀμμοῦ, ἔγραψε πρὸς τὸν Λέοντα τὸν Ἰσαυρον ἔτιως ὅτι ἡ Βασιλεία ἐσέναι πρέπει, καὶ ἐλθε νὰ ὁμιλήσωμεν τὰ τῆς ἀγάπης. Ὁ δὲ Λέων ἀπέσειλεν Ἀρχοντας Ἀποκρυσιαεῖς, καὶ ἀγάπῳ μετ' αὐτῶν ἐποίησε. τὸ δὲ φασάτον, τὸν Λέοντα, Βασιλέα ἀφῆμισαν. Ἐρχομένου αὐτῶν τοῦ Λέοντος εἰς τὴν Νικομηδείαν, ἐκεῖ ἦρε τὴν Βασιλείαν τὸν υἱὸν μετὰ ὅλης τῆς βασιλικῆς ὑπηρεσίας, ὅπῃ ὑπῆγενεν εἰς πόλεμον, καὶ ἐπιασέ τον, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Χρυσόπολιν, ἦγουεν εἰς τὸ Σκέπαι, καὶ ἐπίασε καὶ τὸν υἱὸν αὐτῶν. ἔσειλε δὲ καὶ ἐπροσκύνησαν αὐτὸν ὡς εἰς αὐτῶν, καὶ ἐζήτησαν, ἵνα μὴ θανατώσῃ αὐτὸν, καὶ νὰ ἐλθῇ θέρωσιν καὶ τὸν υἱὸν αὐτῶν, καὶ ἔτι νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Βασιλείαν. Ὁ δὲ Λέων ὁ Ἰσαυρος ἀκούσας τοῦτο, ἔκαμε κατὰ τὴν ζήτησιν τοῦ βασιλέως, καὶ λαβὼν ὁ Βασιλεὺς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ὑπῆγεν εἰς τὴν μεγάλῃ Ἐκκλησίαν, καὶ ἐγένηκαν καὶ οἱ δύο Κληρικοὶ, ποιήσαντες παραίτησιν τῆς

Βασιλείας. Τῆτος ὁ Βασιλεὺς ἦτον χρυσογράφος, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Ἐφεσον, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας Φιλίππας.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΙΣΑΥΡΟΥ.

Μετὰ τῆτον, Λέων, ὁ καὶ Κόνων ὁ Ἰσαυρος, καὶ Εἰκονομάχος ἐγένετο Βασιλεὺς Ῥωμαίων, Θεὸς παραχωρήσει, καὶ ἐβασίλευσε χρόνος, 24. Κόσμος ἔτος 679. ἀπὸ Χριστοῦ καταβάσεως, 703. Ὅμως κάμνει χρεία νὰ ἀναφέρωμεν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὅλως τὴν συνοίαν, πόθεν ἦτον ἡ αἰτία καὶ ἐγένον ἡ Εἰκονομαχία, καὶ ἀπεδίωξε τῆτος ὁ ἀλιτῆριος Λέων ὁ Ἰσαυρος τὰς Ἀγίας Εἰκόνας, καὶ ἀκέσαστε τὴν διήγησιν. Ἐβραῖοι τινὲς Ἀστρονόμοι ἀπὸ τὴν Λαοδικεῖαν τῆς Φοινίκης ἦλθαν πρὸς Ἰζήθ τὸν αὐθεντὴν τῆς Ἀράβων, καὶ εἶπαν αὐτῷ, ὅτι ἐὰν θέλῃς νὰ αὐξήσῃ ὁ Θεὸς τὴν βασιλείαν σου ἀπὸ τὴν σήμερον ἕως, 40. χρόνος, νὰ ὀρίσῃς εἰς τὸν τόπον ὅλον ὅπῃ ὀρίζεις, ὅπῃ εἶναι Ἐκκλησία τῆς Ῥωμαίων νὰ καταλύσῃ τὰς Εἰκόνας, καὶ τελείως νὰ τὰς ἀποδιώξῃς. Ἀκέωντας δὲ τῆτος ὁ ἀλιτῆριος, ὅτι αὐτὸν χαλάσῃ τὰς Εἰκόνας τῆς Χριστιανῶν, θέλει αὐξήνθῃ ἡ Βασιλεία τῶν χρόνων, 40. ἔγραψεν ὀρισμὸν νὰ ἀποσείλῃ εἰς ὅλον τὸ κράτος, ὅτι καθὼς ἰδὲν τὸν ὀρισμὸν τῶν, νὰ καταλύσῃ τὰς Εἰκόνας τῆς Χριστιανῶν ἀλλ' εἶναι ἀκοίμητος ὁ ὀφθαλμὸς τῶ Θεοῦ, καὶ διὰ πρεσβειῶν τῆς Ἀγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐν τῷ ἅμα ἡ θεία σπάθη ἡ δίσκος ἐσφαξεν αὐτὸν, καὶ δὲν ἔσωσε νὰ σείλῃ τὸν ὀρισμὸν. Ἐλαβε δὲ τὴν αὐθεντίαν ὁ Υἱὸς αὐτοῦ, καὶ ἠβελήθη νὰ πιάσῃ τὰς Ἐβραίας νὰ τοὺς ἀποκεφαλίσῃ, διὰ τὸ νὰ εἶπαν εἰς τὸν πατέρα τῶν, ὅτι θέλει βασιλεύσει, 40. χρόνος, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ ἅμα ἀπέθανε, καὶ ἐφάνησαν ψεῦσται. Οἱ Ἐβραῖοι ἔμαθαν τοῦτο, καὶ ἔφυγαν καὶ ἦλθαν εἰς τὰ μέρη τῆς Ἰσαυρίας, καὶ ἐκεῖ ὑπῆγαν εἰς μίαν βρύσιν νὰ ἀναπαυθῇ ἀπὸ τὴν καύσιν, ὅτι ἦτον καλοκαίρι, καὶ καθεζόμενοι εἰς τὴν βρύσιν, ἦλθε καὶ ὁ Λέων ὅπῃ ἔβοσκε τὰ γαδύρια τὰ τόπῃ ἐκεῖνῃ, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν βρύσιν καὶ ἔφαγε, καὶ τὰ ζῶα ἄφησε νὰ τὰ βόσκη σὺν παιδί ὅπῃ εἶχε μετ' αὐτοῦ, καὶ ἔπος ἐπείπε καὶ ἐκοιμᾶτο τὸ μεσημέρι, καὶ ἐκεῖ ἦλθεν ἀπ᾽ ἄνω τῶν σῶν αἰτὸς καὶ ἐσκέπασέ τον. Ἰδόντες δὲ οἱ Ἐβραῖοι τὸ σημεῖον τοῦτο, ἤνυσαν εἰς τὴν τέχνῃ αὐτοῦ, ὅτι μέλλει νὰ γενῇ Βασιλεὺς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἔπος ὑπῆγαν καὶ ἐξύπνησαν αὐτὸν, καὶ μετὰ μεγάλης χαρᾶς καὶ ποταμείας εἶπαν αὐτῷ· τί εὐεργεσίαν νὰ δώσῃς πρὸς ἡμᾶς, ἐὰν λάβῃς ἀργῆμα ὅπῃ δὲν ἐλπίζεις, οὐδὲ εἰς τὸν νῦν σου τὸ ἔχεις; Ὁ δὲ Λέων ἀπεκρίθη· εἰπατέ μοι τῆτος τί εἶναι, πληροφορήσας αὐτὸς μεθ' ὅρων, ὅτι εἴτε μοῦ ζητήσετε νὰ τὸ ἔχετε. Ἐκεῖ πλησίον ἦτον ὁ Ναὸς τοῦ Ἀγίου Θεοδώρου, καὶ ἔπω τὸν ἔβαλαν καὶ ἔκαμν ὄρκον, καὶ τότε τῶν εἶπαν, ὅτι θέλει βασιλεύσει εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν. Αὐτὸς δὲ εἶπεν εἰς αὐτοὺς· τί εὐεργεσίαν θέλετε ἀπὸ ἐμέ; καὶ εἰς τοῦτο ἀπεκρίθησαν ὅτι εὐεργεσίαν καμίαν δὲν θέλομεν, μόνον τὰς Εἰκόνας τῶν Χριστιανῶν νὰ εὐγάλῃς ἀπὸ τὰς Ἐκκλησίας. Ὡς τῆς παρανομοτάτης καὶ ἀσεβεστάτης ζητήσεως.

Περὶ
τῆς εἰ-
κονομα-
χίας
πότε ἄρ-
χισε.

σεως. Ὁ δὲ Λέων μετὰ πολλῆς περιχαρείας ἐδέχθη τὸν λόγον αὐτοῦ, καὶ ἀποκρίνεται τὸς, ὅτι κατὰ τὸν ὅρκον ὅπως σᾶς ἔδωκα, τὴν ζήτησιν ὅπως ἐζητήσετε νὰ τὴν ἔχετε. Πάλιν οἱ Ἑβραῖοι εἶπον αὐτῷ· ὅτι ἐὰν καὶ μὴς τὸτο, καὶ διγάλης τὰς Εἰκόνας τῶν Χριστιανῶν ἀπὸ τὰς Ἐκκλησίας, ἡξούρε βεβαίως ὅτι ὁ Θεὸς θέλει αὐξήσει τὴν βασιλείαν σου καὶ τῶν υἱῶν σου χρόνος ἑκατὸν. Ἀκούσας τοῦτο, ἔλαβε περισσοτέραν χαρὰν· ἐπέρασε δὲ ὀλίγος καιρὸς, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ ἐγένετο στρατιώτης, καὶ ἀπὸ στρατιώτης ἐγένετο Πρωτοπαπάριος τῆς Βασιλείας Ἰσταντῶν τῆς Κοφομίτις, ὅτι ἦτον θεωρητικὸς καὶ ἀνδρειωμένος· ἀπὸ δὲ Πρωτοπαπάριος ἐγένετο Στρατηγὸς τῆς Ανατολῆς παρὰ τοῦ βασιλέως Ἀρτεμίου, τοῦ καὶ Ἀνασασίου, καθὼς τὸ ἐγράψαμεν ὀπίσω. Βασιλεύσας δὲ τὸτος ὁ Λέων, Σελεϊμανῆς ὁ Τερκος μετὰ τῶν Ἀμοιράδων αὐτῶν ἐσυνάξαν πολλὰς μυριάδας φεσάτα, καὶ ὑπῆγε καὶ ἠφάνισε τὴν βασιλείαν τῶν Περσῶν, καὶ ἄλλας πολλὰς Αὐθεντίας, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν, καὶ ἀπέθανον αὐτὸς ὁ Σελεϊμανῆς, καὶ ἔλαβε τὴν αὐθεντίαν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Οὐμαρος, καὶ τόσος μεγάλος καὶ βαρὺς χειμῶνας ἐγένετο, ὥστε ἔκαμε νὰ μὴ φανῇ ἡ γῆ ἡμέρας, 100. διότι ὡσαύτῃ ἐπεσε τὸ χιόνι τὸ πολὺ ἐκείνο, καὶ ἐσκέπασε τὴν γῆν, ἐπάγωσε, καὶ πολλὰ ἄλογα ζῶα, καὶ καμήλια, καὶ ἄλογα διάφορα ἐχάθησαν εἰς τὸν πάγον ἐκεῖνον, καὶ τὰ Καλοκαιεῖς ἐλθόντος, ἦλθε καὶ ὁ Σαφιάμ μὲ πολὺ φεσάτον, ὅπως ἔκαμεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὁμοίως καὶ ὁ Ἰζή, ὁ Αὐθεντής τῶν Ἀράβων, ἦλθε καὶ αὐτὸς μὲ πολλὰ δύαμιν, καὶ ἐσμίξαν μετὰ τῶν Οὐμάρων, καὶ εἶχαν καὶ πλοσίματα ὀκτακόσια, καὶ ἐκαταπλάκωσαν τὴν Πόλιν σερεᾶς καὶ θαλάσσης, καὶ ἐπολεμοῦσαν χρόνος δύο. Ὁ δὲ τῆς Πόλεως Ἱερὸς Λαὸς, τὸ σεπτὸν ξύλον τῶν Τιμίων καὶ Ζωοποιῶν Σταυρῶν, καὶ τὴν Σεβασμίαν Εἰκόνα τῆς Θεομήτορος Ὁδηγητείας ἐβάσταζον, καὶ ἤρχοντο τὸ γύρον ἀπὸ τὰς τειχίας, καὶ Κύριον τὸν Θεὸν μετὰ δακρύων ἐδέοντο. Ὁ δὲ Κύριος τὸς φοβεμένους αὐτὸν, δὲν τὸς παρακῆει, καλὰ καὶ ἐὰν παιδῶνται ὀλίγον τίποτε διὰ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν, ἀμὴ ἕως τέλους δὲν τοὺς ἀφίλει νὰ παιδῶνται, μόνον τὰς δεήσεις αὐτῶν ταχέως τὸς ἀκῆει, καὶ κάμνει τὰ θελήματα αὐτοῦ. Οὕτω τὴν δέησιν τῆς τοῦ Λαοῦ τῆς Πόλεως εἰσακῆσας, ἀπὸ τῆς πολλῆς αὐτῆς ἀσπλαγχνίας καὶ φιλανθρωπίας, καὶ διὰ φρεσβειῶν τῆς Ἀγίας Θεοτόκου τῆς σωτηρίας ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν, ἀνέμει πολλὰ καὶ σφοδρὰ γυνομένη, πολλὰ ἀπὸ τὰ καράβια τῶν ἐχθρῶν ἐκαταποντίσθησαν μετὰ τῶν ἀνθρώπων. ἰδόντες δὲ οἱ ἐχθροὶ τὸ ποῖστον θαῦμα, ἀφῆκαν τὴν Πόλιν καὶ ὑπῆγαν, καὶ τόση πείνα εἰς αὐτὰς ἐγένετο, ὥστε ἀνθρώπους ἀπεθαμμένους ἔβωγαν, καὶ ἔμνονον τὸτο, ἀμὴ καὶ τὴν κοφρίαν αὐτῶν ἐφύων καὶ τὴν ἔτρωγαν. Ἐπεσε δὲ εἰς αὐτὰς καὶ ἄλλη ὀργή, ἡγουν θανατικὸν, καὶ τόσοι ἀπέθαναν, ὥστε δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὸς λογαριάσων, ἢ νὰ τὸς γράψουν. Τότε οἱ Βέλγαροι ἔδραμαν κατ' αὐτῶν καὶ ἐσφαζαν, 22. χιλιάδας Ἀράβων. ὁ δὲ στρατηγὸς ὁ Μερδασᾶς μὲ τὰ φεσάτα του, τὴν Νικαίαν καὶ τὴν Νικομηδεῖαν διέτρεχε. τὸ δὲ Ῥωμαϊκὸν φεσάτον ἐκρύβη εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, καὶ ὀξαίφνης ἔδραμε, καὶ πολλὰ φόνον εἰς

τὰς ἐχθρὰς ἔκαμαν, καὶ τέλος τοὺς ἀπεδίωξαν· τὰ δὲ πλοσίματα τῶν ἐχθρῶν ὅπῃ ἐγλύτωσαν, ἐκίνησαν καὶ ὑπήγσαν πρὸς τὴν Συρίαν εἰς τὸν τόπον τῆς. Εἰς τὰς, 15. τῆς Αὐγύστου, τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κοιμήσεως τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἦλθεν ὀργὴ Θεοῦ διὰ πρεσβειῶν τῆς Παναγίας Θεοτόκου, αἶμος μέγας, καὶ εἰς τὴν Προικόνησον, καὶ εἰς τὸν Μαρμαρᾶν πολλὰ ἐχάθησαν μετὰ τῷ Λαῷ ὅλου ὅπου εἶχαν μέσα· τὰ δὲ ἐπίλοιπα ὅπου ἐγλύτωσαν, ὡς ὑπῆγαν ἐν τῇ Αἰγαίῳ πελάγει, ἦλθε πάλιν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ εἰς αὐτὰ τὰ ἐπίλοιπα, χαλάζει καὶ φωτίζει, καὶ ἐβρασεν ἡ θάλασσα, καὶ ἔλυσεν ἡ πύσσα τῶν ξύλων, καὶ ὅλα ἐβέλησαν μετὰ τῶν ἀνθρώπων, καὶ τελείως ἠφανίσθησαν, καὶ δευτέρως ἐγλύτωσαν ἀπὸ τὰ χίλια ὀκτακόσια, μόνον τρία, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Συρίαν. Τοῦτοι τὰ τρία ὅπου ἐγλύτωσαν ἦτον Θεοῦ οἰκονομία, διὰ τὰ ἐξηγηθῆναι τὴν δυνάμιν τοῦ Θεοῦ πῶς τὰς ἐκαταπόντισε καὶ ἠφανίσθησαν. Ὁ Οὐμαρος, ὁ αὐθιγὴς τῶν Τερκῶν, ὡς εἶδε τὸν μέγαν ἐξολοθισμόν τῶν φεσάτε αὐτῶν καὶ τῆς ἀρμάδος, ἐγνώρισε τὴν δυνάμιν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀπὸ τοῦ πάθος τῆς, πολλὰς τῶν Χριστιανῶν ἐμαρτύρησε, καὶ ἔλαβον τὸν σέφανον τῆς μαρτυρίας. Ὁ δὲ Σέργιος ὁ Πρωτοπαπάριος καὶ Στρατηγὸς τῆς Σικελίας ὡς ἔμαθον ὅτι Τερκοὶ πολεμῶν τὴν Πόλιν, ἔκαμε Βασιλέα ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, Βασίλειον Πολίτην, τὸν Τίον τοῦ Ὀνομαγάλου, τὸν ὁποῖον μετωνόμασε Τιβέριον. ἔκαμε δὲ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς Τιβέριος καὶ Ἀρχοντας ἐδικές τῆς μετὰ τὴν βελίαν τοῦ Σεργίου. Ὁ δὲ Λέων ὁ βασιλεὺς ἤκουσε τὰ γινόμενα, καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐσεῖλεν ἄνθρωπον ἐκ τοῦ ὁσσητίαι, ὀνόματι Παῦλον, μετὰ δυνάμιν Ἀρμάδος πολλῆς, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ εὐγάλε τους ὀρσμούς, ὅπῃ ἐγραφεν ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν Λαὸν ἀγαπητικῶς, καὶ ἀνέγνωσαν αὐτὰς ἐμπροσθεν τοῦ Λαοῦ. Ακούσας ὁ Λαὸς, δέφημισαν τὸν Βασιλέα αὐτῶν τὸν Λέοντα, καὶ τὸν Τιβέριον τὸν Ὀνομάγαλον, καὶ ὅλους τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἐπίασαν καὶ τοὺς ἔδεσαν, καὶ τὰς ἐπαράδωκαν τοῦ Παύλου, τῶν ὁποίων ὁ Παῦλος ἐκοψεν τὰς κεφαλὰς, καὶ τὰς ἐσεῖλε τοῦ Βασιλέως. Ὁ δὲ Σέργιος ὁ Στρατηγὸς τῆς Σικελίας, ὅπου ἔκαμε τὸν Βασίλειον Βασιλέα, μαθὼν ὅτι ὁ Παῦλος ἦλθε μετὰ δυνάμεως, ἔφυγε, καὶ ἐν ὑσέροις ἐσεῖλεν εἰς τὸν Παῦλον νὰ τὴν συμπαθήσῃ, καὶ ἦλθεν εἰς προσκυλίσιν αὐτῆς. Οὕτως ἐσυμπάθησαν αὐτὸν, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν Παῦλον, καὶ ὅλα τὰ ἑσπέρια εἰρήνευσαν.

Τῷ δὲ, 3. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἐγέννησεν ὁ Βασιλεὺς υἱὸν δυνατεβέστατον καὶ τοῦ Διαβόλου προδρομον, χειρότερον ἀπ' αὐτὸν, ὀνόματι Κωνσταντίνον, ὁ ὁποῖος ἀπὸ μικρόθεν ἦτον ὅλος κατοικητήριον τοῦ Διαβόλου. Λέγουσι ὅτι, ὅταν ἐβάπτιζεν αὐτὸν ὁ Γερμανὸς ὁ Πατριάρχης, ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τὴν Κολυμβήθραν, καὶ ἐκεῖ ὁ παμμίαιος ἐκόπρισεν αὐτήν. Τότε ὁ Πατριάρχης ἰδὼν τοῦτο, προεφήτευσεν καὶ εἶπεν· ὅτι μέγαλον κακὸν θέλει καμῆ τοῦτος εἰς τοὺς Χριστιανούς, καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, καθὼς καὶ ἐγένη, καὶ διὰ τὰ κοπήσῃ τὴν Ἀγίαν Κολυμβήθραν ὀνομάσθῃ Κοπρώνυμος. Τῷ δὲ, 7. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἦλθαν οἱ μάντις ἐκεῖνοι οἱ Ἑβραῖοι, ὅπου

εἶπαν

εἶπαν τοῦ Βασιλέως ὅτι θέλει βασιλεύσει, καὶ ἐπροσκυύησαν αὐτὸν, καὶ ἐδέχθη τοὺς μετὰ πολλῆς καὶ μεγάλης τιμῆς καὶ χαρᾶς. Ἐξήτισαν οὖν τὴν χάριν, ὅπῃ τὰς ἐταξεν ὡς Βασιλεῦς, ἵνα δὲγάλη τὰς εἰκόνας τῆς Χριστιανῶν ἀπὸ τὰς Ἐκκλησίας, καὶ ὅπως ἐμπήκον ὁ Διάβολος μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του καὶ εἰς τὸ κορμί του, καὶ ἀπέφλεε νὰ κατεβάσῃ τὰς Ἀγίας Εἰκόνας· πλὴν ἐφοβήθη μοναχὸς του, καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐκφωνήσῃ τοιοῦτον ὀρισμὸν, ἵνα μὴ γινῇ σκαῦδαλον εἰς τὸν Λαόν καὶ παραχῇ, ἀλλὰ ἐσυμβεβλήθη εἰς τὸν ἑαυτὸν τε νὰ κράξῃ τὸν Πατριάρχην, μὴ πως καὶ τὸν φέρῃ εἰς τὴν ἀθεον βεβλήν αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς καταπραυῖν τὸν Κόσμον. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἦτον Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὁ Ἅγιος Γερμανὸς, ὁ ὁποῖος ἦτον Υἱὸς τινὸς μεγάλου Ἀρχοντος τῆς Παλατίης, Ἰστυνιανὸς ὀνόματι, ἐπὶ τῆς Βασιλείας Ἡρακλείου, τὸν ὁποῖον Ἰστυνιανὸν ἐφθόνησε Κωνσταντῖνος Πωγωνάτος, ὁ ἐγγονὸς τοῦ Βασιλέως Ἡρακλείου, καὶ τὸν ἐφόνευσεν· τὸν δὲ Υἱόν τε, τῶν τὸν Γερμανόν, ὡς μικρὸν παιδί ὅπῃ ἦτον τότε, τὸ δυνέχισε, διὰ νὰ μὴ εἶναι ἄξιος εἰς Βασιλείαν, καὶ τὸν παρέδωκε νὰ μαθαίνῃ γράμματα. ὅμως αὐτὸς, ὡς μέγας εἰς τὴν ἀρετὴν, ἐχειροτονήθη Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. Εἰς αὐτὸν γὰρ ἐμύυσεν ὁ Βασιλεὺς Λέων νὰ τῷ εἰπῇ τὴν βεβλήν αὐτῆς, καὶ πρῶτα μὲν τὸν ἐκαλοπίασε μὲ λόγια γλυκὰ καὶ εἰρηνικὰ, ἔπειτα δὲ εἰς τὸ φανερὸν ἐσυώτυχέτου τοιαῦτα λόγια· ὑπολαμβάνω, Δέσποτα Ἄγιε, ὅτι αἱ Εἰκόνες, ὅπῃ προσκυνοῦμεν οἱ Χριστιανοὶ δὲν διαφέρουσι τίποτες ἀπὸ τὰ Εἰδῶλα, διὰ τὸ εἰπεῖν εἰς τὸν Λαόν σου νὰ ταῖς δὲγάλην ἀπὸ ταῖς Ἐκκλησίαις, ἢ αὐτὴ εἶναι ἀλήθεια ὅτι εἶναι Ἀγίαις αἱ Εἰκόνες, πρόσαξε νὰ ταῖς κρεμάσῃς ὑψηλότερα, νὰ μὴ ταῖς φθάνουσι οἱ ἄνθρωποι καὶ ταῖς φιλῶν, ὅτι ὡς ἁμαρτωλοὶ ὅπῃ εἴμεθον ὅλοι μας ταῖς μολυβόμεν, καὶ μιαινόμεν, καὶ τοὺς ζωγραφισμένους Ἀγίους. Τότε ὁ Ἅγιος Γερμανὸς, ὡς ἤκουσε τὰς ποιῆτας λόγους ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Βασιλείας, ἀναστράξεν ἐκ βάθους ψυχῆς, καὶ εἶπέ του· Κράτιστε Βασιλεῦ, αἱ Ἀγίαι Εἰκόνες δὲν εἶναι Εἰδῶλα ὡς λέγεις, ἀλλὰ εἶναι μορφώματα τῆς Ἀγίων καὶ αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὁποῖος ταῖς προσκυνεῖ, τίποτε δὲν ταῖς μολυβεῖ, μάλιστα ἀγιάζεται καὶ φωτίζεται περαιοτέρων, καθὼς εἷας ἄνθρωπος, ὅπου νὰ εἶναι κρυμμένος, ὅσον σιμώνει εἰς τὴν φωτίαν, τὸσον περαιοτέρων θερμαίνεται. Οὕτως εἶναι καὶ εἰς τὰς Ἀγίας Εἰκόνας, ὅσον πλησιάζει ὁ ἄνθρωπος πρὸς αὐτάς, τοσοῦτον περαιοτέρως λαμπρύνεται ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Ἀγίου, ὅπου εἶναι ζωγραφισμένος. Λοιπὸν, Βασιλεῦ δὲτυχέσατε, μὴ λέγεις τοιοῦτον λόγον εἰς τὰς Ἀγίας Εἰκόνας, ὅτι γίνεσθαι Αἰρετικὸς. ἡμεῖς ἔχομεν νὰ ἀκῶσμεν ἀπο πορορατικῆς Ἀγίας, ὅτι μέλλει νὰ βασιλεύσει εἷας Βασιλεῦς, Κόνων τὸ ὄνομά τε, καὶ ἐκεῖνος ἔχει νὰ σηκώσῃ τοιαῦτῳ Αἵρεσιν, ἀλλὰ ἐσύ τοιοῦτον λόγον μὴ εἰπῇς πλέον, ὅτι ἐὰν τὸ μάθῃ οἱ Ἀρχοντες τοῦ Παλατίου σε, καὶ ὁ Κόσμος σε ὅλος, σε φονεύει. Ἀπεκρίθη ὁ Βασιλεὺς· ἐγὼ ὅταν ἤμην παιδί ἔγω μὲ ἔκραζαν τὰ παιδία τῆς πόλεως Κόνων τὸ ὄνομά με. Τότε λέγει τε ὁ Πατριάρχης· ἐπειδὴ εἶσαι ἐσύ ἐκεῖνος ὁ Κόνων,

καὶ ἐσήκωσες ποταύτῳ Αἴρεσιν, ὁμοιάζει ὅτι εἶσαι ἀγράμματος, καὶ διὰ
 τῷτο μὴ ἠξούρωταις τί διηγῶνται τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας διὰ τὰς
 Ἀγίας Εἰκόνας, τὸ λέγεις αὐτὸ· ἀμὴν ἄκουσε ἀπὸ ἐμὴν πῶς εἶναι δι-
 καιον καὶ ἅγιον νὰ προσκυῶμεν τὰς Ἀγίας Εἰκόνας, καὶ πῶς ἐθαυμα-
 τουργῶσαν τὸν παλαιὸν καιρὸν. Εἰς τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, ὅταν ἐπεριπάτει
 ὁ Χριστὸς ὁ Κύριος ἡμῶν ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἄνθρωπος τέλειος, καὶ ἐδίδασκε
 τὸν Κόσμον, καὶ ἰατρῶε πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν, ἦτον σὺν αὐτῷ Βα-
 σιλδὺς εἰς τὴν Ἔδεσαν, ὀνόματι Αὐγαρος, καὶ εἶχε λέπραν εἰς ὅλον τε
 τὸ κορμὶ, καὶ ἀπὸ τῆς πολλῆς αὐτοῦ ἀδυναμίας δὲν ἠμπόρειε νὰ ὑπάγῃ νὰ
 τὸν ἰδῇ, καὶ ὅταν ἐπλησίαζε τὸ Πάθος αὐτοῦ νὰ τὸν σταυρώσῃ, ἐσεῖλεν
 σὺν τεχνίτην ζωγράφον, Ἀνανίαν ὀνόματι, μετὰ μίαν τὴν Ἐπισολὴν, πα-
 ρακαλῶντάς τον νὰ ἔλθῃ εἰς αὐτὸν, καὶ παρήγγειλε τῷ Ἀνανίᾳ, ὅτι ὅταν
 ἔλθῃ ὁ Χριστὸς εἰς τὴν Ἔδεσαν νὰ ἰσορήσῃ τὴν Εἰκόνα αὐτοῦ, νὰ τὴν
 ὑπάγῃ νὰ τὴν ἰδῇ. Οὕτως ὑπῆγεν ὁ Ἀνανίας εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ
 ἔδωκε τῷ Χριστῷ τὴν Ἐπισολὴν, καὶ ἐκάθισεν ἀπέναντι αὐτοῦ νὰ τὸν
 ζωγραφίσῃ. Ὁ Χριστὸς, ὡς Θεὸς καὶ καρδιογνώστης ὅπῃ ἦτον καὶ εἶναι,
 ἐμετάλλαξε τὴν ὄψιν τῆς προσώπου αὐτοῦ, καὶ ἦεν καὶ τέσσαρες φοαῖς
 ἐπάχισεν ὁ ζωγράφος νὰ τὸν ζωγραφίσῃ, καὶ πλέον δὲν ἐδυνάτο. Τέλος
 ἐζήτησεν ὁ Κύριος καὶ ἐνέφθῃ, ἐπειτα ἐπῆρσεν σὺν Μανδήλιον καὶ ἐσφογ-
 γίδῃ, καὶ ὡς τὸ θαύματος, παρῶντος ἐτυπώθῃ ἡ ὄψις τῆς προσώπου
 αὐτοῦ, καὶ τότε τὴν ἔδωκε τῷ Ἀνανίᾳ καὶ εἶπέ του· σύρε δὲς τὴν ἐκείνου
 ὅπῃ σὲ ἐσεῖλε, καὶ πιάσε καὶ πέτῃ τὴν Ἐπισολὴν καὶ δόσε τὴν. Ἡ δὲ
 Ἐπισολὴ ἔγραφεν ἔτω· „ Καλότυχος εἶσαι, Αὐγαρε, ὅπῃ ἐπίστῳσες
 „ εἰς ἐμὴν χεῖρ νὰ με ἰδῇς. τὸ δὲ πῶς με ἐμήνυσες νὰ ἔλθῃ αὐτὸς,
 „ δὲν εἶναι δυνατόν, διότι ἐγὼ διὰ τῷτο ἐκατέβην ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ νὰ
 „ τελειώσω ὅσα εἶπαν οἱ Προφῆται διατ' ἐμὴν, καὶ ἀφ' ἧς τὰ πληρώσω,
 „ πάλιν νὰ ὑπάγω πρὸς τὸν Πατέρα μου. Τότε γὰρ ἀφ' ἧς ἀναληφθῶ, θέ-
 „ λω σὲ στείλῃ σὺν μαθητῶν Θεοδωρίῳ ὀνόματι, ὁ ὁποῖος καὶ τὸ πά-
 „ θος σου θέλει ἰατρῶσῃ, καὶ ζωὴν αἰώνιον νὰ σοὶ χαρίσῃ, καὶ μεγάλῃ
 „ καλωσύνῃ θέλει κάμῃ εἰς τὸ Κάστρον σου, νὰ μὴ φοβῆται ἀπὸ τοὺς
 „ ἐχθρούς “. Ἐκαμε δὲ ὁ Κύριος εἰς τὸ τέλος τῆς Ἐπιστολῆς ἑπτὰ βέλ-
 „ λαις μετὰ γραμμάτων Ἑβραϊκῶν, τὰ ὅποια ἔλεγον ἔτω· „ Θεὸς Θεὸς Θεῖον
 „ θαῦμα, ἡ Θεὸς Θεά Θεῖον θαῦμα “. Ὁ Αὐγαρος, ὡς ἠκούσεν ὅτι ὁ
 Ἀνανίας ἦλθεν, ἐχάρη πολλὰ, καὶ ἐσηκώθῃ νὰ προὔπαντήσῃ τὴν Εἰκό-
 να τοῦ Κυρίου, καὶ παρῶντος ὅτι ἐπροσκύνησεν, ἰατρῶθῃ ἀπὸ τῆς ἀ-
 δυνάμει, μόνον εἰς τὸ πρόσωπόν τε ἀπέμεινεν ὀλίγη λέπρα. μετὰ δὲ
 τὸ σωτήριο Πάθος τῷ Χριστῷ καὶ τὴν Ἀνάληψιν, ὑπῆγεν ὁ Ἀπόστολος
 Θεοδωρίος εἰς τὴν Ἔδεσαν, καὶ ἐβάπτισεν τὸν Αὐγαρον μετ' ὅλης τῆς Ἀρ-
 χοντίας τε. Ἀφ' οὗ ἐβαπτίσθῃ ὁ Αὐγαρος, ἐλγῆκεν ἀπὸ τῆς Κολυμβή-
 θραν καθαρὸς ἀπὸ ὅλης τῆς ἀδυναμίας. Ἀπ' ἐκεῖνον γοῦν τὸν καιρὸν
 ἐτίμα καὶ ἐπροσκύει τὸ Ἅγιον Μανδήλιον τῷ Χριστῷ. Μετὰ δὲ ταῦτα
 ἔκαμε καὶ ἄλλο σὺν καλόν· εἰς τὴν ἑξῶ μερέαν τῷ Κάστρῳ ἦτον σὺν Εἰ-
 δωλον μεγάλῳ σημεῖον τινὸς Ἐλλήνος, ὅπῃ, εἴ τις ἠθέλε νὰ ἐμπῇ με-
 σα

Ἡ πρὸς
 Αὐγα-
 ρον Ἐ-
 πιστολή
 Θεοδω-
 ρίου πα-
 ρὰ τοῦ
 Χριστοῦ.

σα εἰς τὸ Κάστρον, πρῶτα ἐπροσδύχετο ἐκεῖ, καὶ τότε ἔμπαινον. Ἐκεῖνο γὰρ τὸ Εἶδωλον τὸ ἐχάλασε παντελῶς ὁ Αὐγαρος ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἔστησε τὸ Ἅγιον Μανδήλιον γὰρ τὸ προσκυνοῦν ὅλοι. ἔγραψε δὲ καὶ γράμματα καὶ ἔλεγον· „Χεῖς ὁ Θεός, ὁποῖος ἐλπίζει εἰς σέ ποτε δὲν κακοπαθεῖ“. καὶ ἔβαλόν τε ἐκεῖ. ἔπειτα ὤρισεν γὰρ μὴ πολμήσῃ τινὰς γὰρ ἔμπη εἰς τὸ Κάστρον, εἰ δὲν προσκυνοῦσιν τὴν εἰκόνα ἐκείνῳ. Ἐφυλάχθη γὰρ ὁ ὄρισμός αὐτὸς ἕως ἃ ἔζησεν ὁ Βασιλεὺς ὁ Αὐγαρος, καὶ μὲν ταῦτα ὁ Υἱὸς τοῦ ἐφύλαξέ το. Ἀφ' ἧ δὲ ἐβασίλευσεν ὁ ἔγγονός τε. ἡβελήθη γὰρ κατεβάσῃ τὸ Ἅγιον Μανδήλιον ἐκεῖνο, ὅπῃ ἦτον κολλημένον εἰς εἷς σανίδι, γὰρ εἴσῃ πάλιν τὰ Ἐλλῶνος τὸ εἶδωλον. Λοιπὸν ὁ Ἀρχιερεὺς τὰ τόπῃ ἐκείνῃ καὶ τὰ τότε καιρῷ, ὡς ἔμαθε τὴν βελῶν τὰ βασιλέως, ἔβαλε καλὴν ἐννοίαν εἰς τὸν νῦν τε. Καμάρα ἦτον ἀπάνωθεν τῆς πόρτας τῆς Κάστρου· ἐκεῖ γὰρ ἔβαλε τὴν Εἰκόνα τῆς Χεῖς, καὶ ἐκρέμασε καὶ εἷς κανδήλι ἀναμμένον, καὶ ἐν ὑσέροις ἐκτίσεν ἀπὸ ὁμῶρος τὸν τόπον μὲν τὰ βλα καὶ ἀσβέσω, καὶ πλέον δὲν ἐφαίνετο τὸ Ἅγιον Μανδήλιον, καὶ διὰ γὰρ μὴ φαίνεται, ἀφῆκεν ὁ Βασιλεὺς τὸ ἐπιχείρημα ὅπῃ ἔβαλε γὰρ κάμῃ. Τοιαύτῳ διήγησιν γράφει τὰ Βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ βασιλεὺς, διὰ τὰς Ἀγίας Εἰκόνας, καὶ ἐσὺ πῶς βέλεσαι γὰρ ταῖς χαλάσῃς; εἰ δὲν ἦτον ἄρετον γὰρ ζωγραφίσωμεν τὰ Χεῖς καὶ τῶν Ἀγίων τὰ πρόσωπα, πῶς ἠθέλε τυπώσῃ ὁ Χεῖς μοναχός τε τὸ πρόσωπόν τε εἰς τὸ μανδήλιον; ἢ πῶς ὁ Βασιλεὺς Αὐγαρος ἰαχέθη ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἀπὸ τῆς ἀδυναμίας, μόνον ὅτι τὸ ἐπροσκύνησεν; εἰ δὲν εἶναι καλὸν γὰρ προσκυνοῦμεν τὰς Εἰκόνας, ἀκυσον, ὁ βασιλεὺς, καὶ ἄλλο θαῦμα, ὅπῃ ἔκαμῃ αὐτὸ τὸ Ἅγιον Μανδήλι.

Εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Βασιλέως Ἡρακλείου, ὁ Βασιλεὺς τῶν Περσῶν, ὀνόματι Χοσρόης, κουρσδῶντας τὰ Κάστρη τῆς Ἀνατολῆς, ὑπῆγε καὶ εἰς τὴν Ἐδεσσαν αὐτῇ, ὅπου εἶχε τὸ Ἅγιον Μανδήλιον τοῦ Χριστοῦ. οἱ δὲ ἄνθρωποι τῆς Ἐδεσσας, βλέποντες τὰ φεσάτα, ἐφοβουῦτο πολλὰ, καὶ ἐδέοντο τοῦ Θεοῦ γὰρ τοὺς βοηθήσῃ. Ὁ Θεός τί ὠκονόμησε; τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτον Ἀρχιερεὺς τοῦ τόπου, Εὐάλιος ὀνόματι, καὶ διὰ τυκτὸς φαίνεται πρὸς αὐτὸν μία Γυνῆκα ὠραιότητι καὶ λαμπροτάτη, καὶ λέγει τῷ σύρε εἰς τὴν πόρταν τοῦ Κάστρου, καὶ σκάψε ἀπὸ τῆς μίαν μερίαν ἀπάνωθεν τῆς πόρτας, ἐκεῖ θέλεις εὖρη μίαν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐκείνῳ ἔπαρε, καὶ θέλεις ἰδῇ τὴν δύωμιν τοῦ Χριστοῦ. Τὸ ταχὺ ὥσπερ ὤρῃσεν ὁ Ἀρχιερεὺς, ἐσηκώθη καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν τόπον, ὅπῃ τὰ ἔδειξεν ἡ Παναγία εἰς τὸν ὕπνον τε, καὶ μόνον ὅτι ἔσκαψεν ὀλίγον τὸ κασρότειχον, ὃ τῷ θαύματος, ὀρέθη ἡ κανδήλα ἐκείνη ἀναμμένη ἀπὸ πόσας χρόνας, καὶ ἡ Εἰκόνα τῆς Χεῖς σῶα καὶ ἀνέβαινεν ἄλλὰ καὶ μία κεραμίδα ὅπῃ ἦτον ἀπέναντι τῷ Μανδηλίῳ, καὶ εἰς ἐκείνην ἦτον τυπωμένη τὸ πρόσωπον τῆς Χεῖς, ὡς καὶ εἰς τὸ Μανδήλιον. Ἐπῆρε γοῶν τοῦτο ὁ Ἐπίσκοπος, καὶ ἐβιγύρισε μετ' ἐκεῖνο τὸ Κάστρον μετὰ λιτῆς καὶ δεήσεως. Μίαν τῶν ἡμερῶν ἀναψαν οἱ Πέρσαι μεγάλῳ φωτίαν γὰρ καύσαν τὰ τεῖχη τῆς Κάστρου. Λοιπὸν πάλιν ἐπῆρυν ὁ Ἐπίσκοπος

πρὸς τὸ Μανδήλιον ἐκεῖνο, καὶ περιεγύρεισε τὸ Κάστρον δολύτεραν φοράν, καὶ ὁ Θεὸς διὰ πολὺ θαῦμα ἐμεταγύρεισε τὴν φωτίαν πρὸς τὸ ἔξω μέρος, καὶ κατέκαυσε πολὺ φουσατόν τῷ Περσῶν, οἱ δὲ ἐπίλοιποι ὡς εἶδον τὸ θαῦμα ἐφυγαν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ δὲν ἐτόλμησαν πλέον νὰ πολεμήσουν ἐκεῖ. Τί σὲ φαίνεται, ὦ βασιλεῦ, διὰ τὴν Εἰκόνα αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἦτον ἐκείνη ἁγία καὶ τιμημένη; δὲν ἦτον ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Μανδηλίου ὅπου ἔδειξε τὸ τοιοῦτον θαῦμα; ἀμὴ σὺ πῶς καταπατεῖς τὰς Ἀγίας Εἰκόνας, καὶ λέγεις ὅτι εἰδῶλα εἶναι; ἀκουσόν μου, ὦ βασιλεῦ κράτιστε· ἄλλο εἶναι τὸ εἰδῶλον, καὶ ἄλλη εἶναι ἡ Εἰκὼν· διότι εἰδῶλον εἶναι καὶ λέγεται τὸ ξύλον ὅπου εἶναι γλυμμένο, καὶ ἔχει ὁμοίωμα ἀνδρὸς ἢ γυναικός· καὶ Εἰκόνα εἶναι ἐκείνη, ὅπου δὲν δύναται νὰ πιάσῃς μὲ τὸ χεῖρ σε χεῖρα, μήτε χεῖρα, μήτε ποδάρι, μήτε ἄλλο μέλος. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς, εἰάν εἶναι κανεὶν ὁμοίωμα τοῦ Χριστοῦ ἢ τῶν Ἀγίων, καὶ χωρίζουν τὰ μέλη του, δὲν προσκυνοῦμεν, ἐπειδὴ ἔχει τύπον εἰδώλου· ἀμὴ ὅποιον εἶναι ζωγραφισμένον ἀπὸ τεχνίτην, καὶ ἔχει ὁμοίωσιν τῷ Χριστῷ, καὶ τῆς Θεοτόκου, καὶ ἄλλων Ἀγίων, ἐκεῖνο τιμῶμεν, καὶ προσκυνοῦμεν· διότι ὡς οὐρίζει ὁ μέγας Βασίλειος, ἡ τιμὴ τῆς Εἰκότος ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει. Ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς· ἔχεις νὰ ἀποδείξῃς καὶ ἀπὸ ἄλλας μαρτυρίας τὴν τιμὴν τῶν Εἰκόνων; Λέγει τῷ Ὁ Ἅγιος Γερμανός· ἀπὸ χίλιας μαρτυρίας νὰ τὸ ἀποδείξω, ὅτι ὥρετον εἶναι νὰ προσκυνοῦμεν τὰς Εἰκόνας· πλὴν διὰ νὰ μὴ βαρεθῇς τὰς λόγους μου, νὰ σὲ εἰπῶ καὶ ἄλλας ἰσορίας. Τὸν καιρὸν ὅπῃ ἦσαν οἱ πρῶτοι τῶν Ἀποστόλων ζωντανοὶ, Πέτρος, καὶ Παῦλος, καὶ Ἰωάννης, ἔκαμαν μίαν Ἐκκλησίαν ἀντίπερα τῷ Ἱεροσολύμων εἰς τὴν Κάστρον, ὅπῃ ὠνομάζετο Διόπολις, εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Μετὰ ταῦτα ὑπῆγαν οἱ Ἀπόστολοι εἰς τὴν Παναγίαν καὶ, εἰπάν τῃς· Δέσποινα Θεοτόκε Παρθένε, παρακαλοῦμέν σε οἱ δοῦλοί σου μίαν δέησιν νὰ μᾶς κλῇς· Ἐκκλησίαν ἐκτίσαμεν εἰς τὴν Διόπολιν διὰ τὸ ὀνομάσῃς· λοιπὸν ἔπαρε τὸν κόπον καὶ κοπίασε νὰ τὴν ἐλογήσῃς, ὅτι βελόμεθα νὰ τὴν ἐγκαινιάσωμεν. Λέγει τῇς ἡ Παναγία· ὑπάγετε, καὶ θέλετε μὲ εὐρῇ ἐκεῖ. Οὕτως ὑπῆγαν οἱ Ἀπόστολοι εἰς τὸν Ναόν, καὶ ὡς τὸ θαύματος, εἶδαν τὴν Παναγίαν ζωγραφισμένην εἰς τὸ δεξιὸν μάρμαρον, εἰς τὸν σῶλον λέγων τῆς Ἐκκλησίας. Μετὰ ταῦτα δὲ ὑπῆγε καὶ ἡ Παναγία σωματικῶς, καὶ ὡς εἶδε τὸ ὁμοίωμά της εἰς τὸ κίονι, ὄχλαίσησε τῇ Ὑῖς της, ὅπῃ τῆς ἐχάρισε τοιαύτῃ δυνάμιν. Αὐτὸ τὸ ὁμοίωμα τῆς Παναγίας ἐφυλάχθη ἕως εἰς τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας Ἰελιανῆ τῆς Παραβάτης, ὁ ὁποῖος ἔμαθον, ὅτι κάμνει θαύματα ἐκείνη ἡ Εἰκὼν, καὶ ὡς ἔβλεπεν ὅπου ἦτον ὁ τρισκαπάρτατος ἐφθόνησε, καὶ ἔστειλεν Ἑβραίους ζωγράφους νὰ τὴν χαλάσωσι ἀπὸ τὸ κίονι. Οὕτως ὑπῆγαν, καὶ ὅσον ἔξουσιν τὸ μάρμαρον, τοσοῦτον περαιοτέρου ἐφαίνετο λαμπρότερον τὸ πρόσωπον τῆς Παναγίας· τέλος ὡς εἶδαν ὅτι δὲν δύνονται νὰ κάμωσι τίποτες, ἄφησάν το εἰς τὸν τόπον του. Ὡς φαίνεται γὰρ, ὦ βασιλεῦ, τοὺς τρόπους ἐκείνου μυθεῖσαι καὶ ἐσὺ, καὶ βούλεσαι νὰ χαλάσῃς τὰς

Ἀγίας Εἰκόνας· ἀμὴν ἰδὲ καλὰ νὰ μὴ πάθῃς τὰ ὁμοιά του, ὅτι ἐκεῖνος ἐφοιδέθῃ ἀοράτως ἀπὸ Θεοῦ εἰς τὸν πόλεμον τῆς Περσίας, καὶ ὥρσῃ νὰ μὴ τὸ ἰδοῦμεν καὶ εἰς τὴν βασιλείαν σε. Ἰδὲ τὰς προτέρας σε βασιλεῖς, πῶς ἐπροσκυνῶσαν τὰς ἁγίας Εἰκόνας, καὶ ὁ Θεὸς τὰς ἠύξανε, καὶ σὺ διατί δὲν μιμεῖσαι ἐκεῖνας, ἀμὴν κάμνεις τὸ θέλημα τῆς Διαβόλου; ἰδὲ ὅπῃ σε τὸ λέγω, ὅτι ἡ ἀμαρτία αὐτὴ νὰ εἶναι εἰς τὸν ἔαχιδόν σε, εἰὰ θελήσῃς νὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ, νὰ ὀυγάλῃς τὰς Ἀγίας Εἰκόνας· πλὴν ἄκουσε καὶ ἄλλο θαῦμα διὰ τὰς Ἀγίας Εἰκόνας, νὰ μὴν ἔχῃς πρόφασιν καὶ λέγῃς, ὅτι ἀπὸ τῆς ἀγνωσίας σου ἐσήκωσες αὐτὴν τὴν Αἵρεσιν.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος περιπατῶν ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, καὶ διδάσκων τὸν Κόσμον, ἐπῆγε καὶ εἰς τὴν Λύδδαν. ἐκεῖ ἦτον ὁ ἄνθρωπος, ὀνόματι Αἰνέας, ὁ ὁποῖος ἦτον ἀσθενημένος ὀκτὼ χρόνους, καὶ δὲν ἐδυῖετο νὰ περιπατήσῃ, ὅμως ὁ Ἅγιος Πέτρος ἰατρῶσέν τον μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸς ἀφ' ἑῷ ἰατρῶσέν τον, ὥστε βίον πολὺν, καὶ ἐκτίσεν μίαν Ἐκκλησίαν ὡραιότατῃν εἰς τὸ ὄνομα τῆς Παναγίας ὁμῶς μετὰ τοὺς ἄλλους Μαθητὰς τῆς Χριστοῦ· οἱ δὲ Ἑλλῆνες καὶ οἱ Ἑβραῖοι τὰ τόπῃ ἐκεῖνα, ὡς εἶδαν τὸν Ναὸν εὐμορφὸν καὶ μέγαν, ἐφιλονεύσαν μετὰ τὰς Χριστιανὰς νὰ τὸν πάρῃν. ὑπῆγαν γὰρ καὶ τὰ τεῖα γυνὴ εἰς τὸν Αὐθρόντῃν τῆς πόπου, καὶ ἐκείθῃσαν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Ὁ Κεῖπς, διὰ νὰ μὴ κάμῃ χάριν τινὸς ἀπὸ τὰ τεῖα μέρη, ἔκαμιν ἀπόφασιν, καὶ εἶπε τῷ ὑπηρετῶντι· ὑπάγετε σφαλίσετε τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ βουλώσετέ τῃν ἕως ἑξῆς ἡμέρας, καὶ τότε νὰ τὴν ἀνοίξωμεν νὰ ἔμπῃν μέσα, καὶ εἰτινος σημάδι ὄρεθῇ μέσα ἀπὸ τῆς ὅπῃ δικάζονται, ἐκεῖνα νὰ εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Οὕτω τὴν ἐσφάλισαν, καὶ μετὰ ἑξῆς ἡμέρας ὑπῆγαν καὶ τὰ ἑξῆς γυνὴ, καὶ ἀνοίξαν ὁμῶς μετὰ τὸν Αὐθρόντην τῆς πόπου, καὶ ὅταν ἔμπῃκαν μέσα, εἶδαν πρὸς τὸ δυσικὸν μέρος τῆς Ἐκκλησίας μίαν Γυναῖκα ζωγραφισμένην ἑξῆς πῆχες εἰς τὸ μῆκος, καὶ ἀποπάνω ἐφόρει φόρεμα πορφύρεον, καὶ ἀποκάτω γαλάζιον. εἶχε δὲ καὶ γράμματα ἀπάνωθεν τῆς ὅπῃ ἔγραφαν, Μαρία ἡ Μήτηρ τῆς Ναζωραίας Βασιλέως Χριστοῦ. Τότε λέγει πρὸς τὸν Κόσμον ὁ Αὐθρότης ἐκεῖνος· τίνος εἶναι ἡ Εἰκόνα τῆς καὶ ἐπιγραφῆς; ἀπεκρίθησαν οἱ Χριστιανοὶ μεγαλοφώνως· ἐδική μας εἶναι Αὐθρότης. Τότε ὤρισαν, ὅτι τῷ Χριστιανῶν νὰ εἶναι ἡ Ἐκκλησία· οἱ δὲ Ἑβραῖοι καὶ οἱ Ἑλλῆνες ἀνεχώρησαν ἀπ' ἐκεῖθεν. Μετὰ δὲ ταῦτα ἔκαμιν θαύματα πολλὰ ἡ Ἀγία αὕτη Εἰκὼν· τυφλὰς ὤμμάτωσε, κετξὰς ἀνῶρθωσεν, ἀσθενημένους ἰατρῶσεν, ἀρρώστους ἐθεράπευσε, καὶ ἄλλα μεγαλήτερα θαύματα ἔδειξεν ἡ Κυρία Θεοτόκος διὰ τῆς Εἰκόνης ἐκείνης. Εἰς τὴν Κύπρον δὲ τὴν Νῆσον πρὸς τὸ νότιον μέρος ἦτον ποτὲ Ναὸς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. ἔξω δὲ τῆς Ναοῦ, ἀπάνω εἰς τὴν πόρταν, ἦτον μία Εἰκὼν τῆς Παναγίας ζωγραφισμένη μετὰ ἡφίδας· εἶχε δὲ χῆμα, ὅτι ἡ μετὰ Παναγία ἐκάθετο ἐπὶ θρόνου, καὶ ἐκράτει τὸν Χριστὸν ὡς βρέφος εἰς τὰ γόνατά της, δύο δὲ Ἀγγελοὶ ὁμῶς ἐκ δεξιῶν της, καὶ ἄλλος ὁμοῦ ἀριστερῶν της ἔσεκαν μετὰ φόβου πολλοῦ. Μίαν γὰρ τῶν ἡμερῶν ἐπέρασεν ἀπ' ἐκεῖ ὁ ἄνθρωπος ὁ ὀνόματι

ὑπῆγεν εἰς τὸ σπητί τε, καὶ ἔχων τὸν Διάβολον μέσα τε, ἐφάνη τε καὶ ἐτόξευσε τὴν Παναγίαν εἰς τὸ δεξιὸν γόνατον, καὶ παρόδους, ὡς τὰ θαύματος, διὰ τὰ δείξει ἡ Παναγία τὴν ἐνέργειαν τῆς Εἰκόνης τῆς, ἐχύθη αἷμα περισσὸν ἀπὸ τῆς πληγῆς, καὶ ἔσαξεν εἰς τὴν γῆν. Ὁ δὲ Ἀράπης, ὡς εἶδε τὸ θαῦμα, ἔβλεπεν καὶ φόβων τὰ ὑπάγει εἰς τὸ σπητί τε, δὴνκεν ἡ ψυχὴ τε εἰς τὴν σφάταν. Ἐὰν δὲ σὲ ἀρέσκον αὐτὰ τὰ θαύματα τῆς Εἰκόνης, ὦ βασιλεῦ, τὰ εἰπὼ καὶ ἄλλα περισσότερα, ὅπως τὰ γράφον τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐδὼ μέσα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἶας τόπος εἶναι, ὅπου διὰ τὰ πωλεῖν ἐκεῖ τὰ χαλκώματα, τὸν ὀνομάζουσαν Χαλκοπρατεῖαν. Λοιπὸν αὐτοῦ εἶναι μία Εἰκόνα θαυμασιώτατη τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, ὅπου τὴν ἔστησεν ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ μέγας. μετὰ ταῦτα δὲ τὴν ἐτίμησε περισσῶς καὶ ὁ βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς ὁ μέγας, καὶ τὴν ὀνόμαζαν οἱ ἄνθρωποι Ἀντιφωνητὴν, διὰ τοιαύτῃ αἰτίαν. Εἰς τὴν γειτονίαν αὐτὴν ἦτον εἶας Χριστιανὸς, ὀνόματι Θεόδωρος, ναύτης εἰς τὴν τέχνην, ὁ ὁποῖος εἶχε καὶ φίλον μέγαν εἶνα Ἑβραῖον πλούσιον πολλὰ, ὀνομαζόμενον Ἰωσήφ. λοιπὸν ὡς ἐβλεπεν αὐτὸς ὁ Θεόδωρος τὴν πραγματεῖαν του, ὅτι ὅλον εἶνα ὑπάγει εἰς αὐξήσει, ἐμάζωξε μίαν φορὰν βίον πολὺν, καὶ ὑπῆγεν εἰς ταξίδιον. ὅμως ἀπὸ φόβου τοῦ Διαβόλου, ἐρχόμενος εἰς τὸ ὀσπήτιον αὐτοῦ πλουτισμένος, ἐτζακίσθη τὸ καράβι, καὶ ἐπνίγησαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ τὰ πράγματα ὅλα ὅπου εἶχε τὸ καράβι, καὶ ἔχασεν ὁ πτωχὸς τῆτος ὅλον τε τὸν βίον, καὶ ἐγλύτωσε γυμνὸς μόνος, διὰ τὰ εἶναι καλὸς τεχνίτης εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ ὀσπήτι τε γυμνὸς καὶ ταλαίπωρος, μὴ ἔχων τὴν κεφαλὴν πᾶ κλίνειν, καὶ εἰς τὴν μεγάλην πτωχείαν καὶ σκνοχωρίαν ἦλθεν, ὥστε ἐκινδύνωσε τὰ παλίστην τὰ παιδία τε. ἀλλὰ ὁ Θεὸς ὅπως ἀνίστα ἀπὸ γῆς πτωχόν, καὶ ἀπὸ κοφρείας ἐγείρει πρῶτα, ὡς λέγει ὁ Θεὸς Δαβὶδ, τί ὠκονόμησεν εἰς ἐκεῖνον τὸν πτωχόν; μίαν τῶν ἡμερῶν ἐσηκώθη, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν φίλον τε τὸν Ἑβραῖον, καὶ λέγει τε παρακαλῶ σε, φίλε μου Ἰωσήφ, ἐπάκουσόν με τῆς πτωχῆς, καὶ δός με βοήθειαν εἰς τὴν χρείαν με, καὶ δάνεισέ με μερικὰ φλωεῖα τὰ ὑπάγω πάλιν εἰς πραγματεῖαν, καὶ ἢ ὅτι τὰ χαθῶ τελείως, ἢ τὰ δὴγάλω τὸ χρέος μου. Ἀπεκρίθη ὁ Ἑβραῖος· ἔχεις μάρτυρας καὶ ἐγγυητὰς τὰ με δώσης; Λέγει ὁ Χριστιανός· μάρτυρας μὲν ἔχω τὰ σὲ δώσω, ἀμὴ ἐγγυητὰς δὲν ἔχω. διότι ποῖος με ἐγγυεῖται ἐμὴν τὸν πτωχόν καὶ ταλαίπωρον; πλὴν ἐλθέ τὰ ὑπάμεν εἰς τὸν Χριστὸν ὅπως πισδύομεν ἡμεῖς οἱ Χριστιανοί, καὶ ἐκεῖνον τὰ σὲ δώσω ἐγγυητὴν καὶ μάρτυρα. Ἦκασέ τε γὰρ ὁ Ἑβραῖος, καὶ ὑπῆγε καταπόδι του. Ὡς ἐπῆγαν με τὸν Ἑβραῖον εἰς τὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, τὰ λέγει· ἰδὲ τῆτος εἶναι ὁ Χριστὸς ὅπως με ἐγγυεῖται, καὶ αὐτὸν σου δίδω μάρτυρα, ὅτι αὐτὸν γυεῖσω καλὰ, τὰ σὲ τὰ δώσω σωσά, καὶ τὸ διάφορον ὅμως. Θεὸς ὁδηγία, ἐπίσδύσε τον ὁ Ἑβραῖος, διὰ τὸ τὰ τὸν ἐγνώριζεν ὅς ἀρχὴς καλόγνωμον ἄνθρωπον, καὶ ἔδωκέ τε φλωεῖα ὅσα ἠθέλησεν. Οὕτως ὑπῆγεν εἰς τὸ ταξίδι τε ὁ Χριστιανός, καὶ ἔδωκεν ὁ Θεὸς καὶ

καὶ ἐδιαφόρεσεν. ἐρχόμενος δὲ εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, ἄραξε τὸ καράβι εἰς τὸν λιμένα τῆς Σικελίας, καὶ ἐκεῖ ἐσυλλογίσθη εἰς τὸν ἑαυτὸν τε καὶ εἶπεν· τίς ἡξήσει πῶς θείλω πάθῃ ἕως τὸ ὑπερον διὰ τὰς ἀμαρτίας μου; ἀμὴν ἂς χωρίσω τὸ χέος τῷ Ἑβραίῳ καὶ τῷ πείλω ὁμῶς. ἐπίασε γὰρ εἰς σὺν σκηνώπυλον, καὶ ἔβαλε μέσα τὸ χέος τῷ Ἑβραίῳ, καὶ τὸ ἐσφάλισε, καὶ τὸ ἐπίσσωσεν ἀπὸ ἕξω, καὶ τὸ παχὺ ἐσάθη, καὶ ἐδείδθη τοῦ Θεοῦ καὶ εἶπε· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, τίς μοι γινέσθαι τῷ Θεῷ, ὅπως μὲ ἐγγυήθης τὸν ἀμαρτωλόν, εἰς τὰς χεῖράς σου παραδίδω τὸ χέος μου, καὶ ἐσύ ὡς Παντοδύναμος πῆγενέ το τοῦ Ἑβραίου. Οὕτως εἶπε, καὶ ἐρρίξε τὸ σκηνῶν μετὰ τὰ φλωεῖα εἰς τὴν θάλασσαν. κατὰ δὲ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, Θεὸς ὁδηγία, ἐκατέβη ὁ Ἑβραῖος Ἰωσήφ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ περιδιαβάσας μετὰ δύο τε δέλφες, καὶ περιδιαβάζοντας εἶδε τὸ σκηνῶν ἐκεῖνο, ὅπως ἐπλεον εἰς τὴν θάλασσαν ἐμφορῶνεν του, καὶ παρόδους ἔσειλεν σὺν ταῖς δέλφον καὶ εὐγαλέ το, καὶ ἐπίασέ το, καὶ τὸ ἀνοιξε, καὶ ἤυρε μέσα φλωεῖα, καὶ ἐμέτρησέ τα, καὶ ἦσαν σαυτά, ὅσα ἐδάνεισε τοῦ καλοῦ Θεοδώρου. Μέσα εἰς ἐκεῖνα τὰ φλωεῖα ἦυρε καὶ γραφὴν ὅπου ἔγραψεν, ὅτι καὶ ἡξήσῃς, φίλε Ἰωσήφ, ὅτι αὐτὸς σε σέλνω τὸ χέος μου ὅλον ὅμως καὶ τὸ διάφορον, καὶ δέξεται. καὶ ὁ μὲν Ἑβραῖος ἐπῆρε τὸ χέος τε, ὁ δὲ Χριστιανὸς μετὰ ἡμέρας ἱκανὰς ἦλθεν εἰς τὸ ἀσπῆντί τε, καὶ ἔχων ὅλον τε τὸ θάρρος εἰς τὸν Χριστόν, δὲν ἀνάφερε τίποτε τῷ Ἑβραίῳ διὰ τὸ χέος του. Ἀφ' οὗ ἀπέρασαν δύο μῶνες, καὶ λέγει ὁ Ἑβραῖος· φίλε Θεόδωρε, παρακαλῶ σε δός μου τὰ φλωεῖα ὅπως σε ἐδάνεισα. Ἐγὼ διὰ καὶ μὴ σε πικρῶναι, ἐπειδὴ ἦλθες χαρήμενος, δὲν σε εἶπα τίποτε πόσον καιρὸν, ἀμὴν πῶρα σε ζητῶ καὶ μετὰ δώσης τὸ χέος καὶ τὸ διάφορον. Ἀκέσας δὲ ὁ Χριστιανὸς ἐγίνετο ὡς νεκρὸς, καὶ περάσοντας ὀλίγη ὥρα καὶ λέγει· δὲν ἐπερίλαβες τὰ φλωεῖα σου καὶ τὸ διάφορον; Ἀπεκρίθη ὁ Ἑβραῖος· δὲν ἡξήσω τίποτε. Ὁ δὲ Χριστιανὸς καὶ λέγει· ἔλα καὶ ὑπᾶμεν εἰς τὸν ἐγγυητὴν μου καὶ μάρτυρα, καὶ ἂς μαρτυρήσῃ ἐκεῖνος ἂν δὲν σε καὶ ἔδωκα, ἢ ἂν δὲν καὶ ἔλαβες. Ἐκίνησαν λοιπὸν καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, καὶ λέγει ὁ Χριστιανὸς πρὸς τὸν Ἑβραῖον· ἰδὲ ὁ ἐγγυητής μου, καὶ ἂς ἐρωτήσωμεν καὶ εἰπῇ τὴν ἀλήθειαν, καὶ παρόδους ὁ Χριστιανὸς ἔκραξε μετὰ δακρύων· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, τίς μοι γινέσθαι τῷ Θεῷ, ὅπως μὲ ἐγγυήθης τὸν ἀμαρτωλόν, εἶπέ μου τὸν δούλόν σου, ἐπῆρην ἐποῦτος ὁ Ἑβραῖος τὸ χέος, ἢ δὲν τὸ ἐπῆρε; καὶ ὡς τῷ θαύματος, παρόδους φωνῇ ὡς αὐτὸ βροντὴ ἠκούσθη ἀπὸ τῆς Εἰκόνας ἐκείνης λέγῃς, καὶ, καὶ ἐπῆρην. Αὐτὴν τὴν φωνὴν ὡς τὴν ἠκούσεν ὁ Χριστιανὸς ἐχάρη πολλὰ, ὁ δὲ Ἑβραῖος ἐν τῷ ἅμα ἐτυφλώθη, καὶ ἔκραξε μεγαλοφώνως· ἐπῆρά τα Χριστέ, ἐπῆρά τα, μόνον μή με ὀργισθῇς. Ὡς εἶδε τὸ μέγα θαῦμα τοῦτο ὁ Ἑβραῖος, τῆς ὥρας ἐβαπτίσθη, καὶ ἔγινε Χριστιανὸς μετὰ ὅλον τε τὸ σπῆντι, καὶ διὰ καὶ μαρτυρήσῃ ἡ Εἰκόνα τὴν ἀλήθειαν, ὠνομάσθη Ἀντιφωνητής. Λοιπὸν, ὦ Βασιλεῦ, εἰ καὶ δὲν εἶναι ἅγιαι αἱ Εἰκόνες, πῶς ἠδελαν κάμη ποιαῦτα θαύματα; ἀμὴν ὁμολογῶ, διὰ καὶ ἀρέσων τῷ Χριστῷ καὶ τῷ ἁγίῳ ἁγίων, διὰ τὸ τοῦ θαυματουργοῦ εἰς καθεστὸς πόπον.

Εἰς

Θαῦμα
ἐπὶ τῇ
γενεῇ
εἰς
Κωνσταν-
τινέπο-
λιν πα-
ρά τῆς
εἰκόνας
τῷ Χρι-
στῷ.

Ἐπεὶ
Θαύμα
εἰς Βη-
ρυτὸν.

Εἰς τὸ Κάστρον τῆς Βηρυτοῦ, ἦγον τὸ Βερῆτι, ἔγινεν ἄλλο σῶμα Θαύμα ἀπὸ μίαν δεσποτικὴν Εἰκόνα τοιαυτῶς. Ἐνας Χριστιανὸς ἐκάθετο εἰς σῶμα ὁσπῆτι μὲ νοῖμι διὰ σῶμα χρόνον. λοιπὸν ὡσὰν ἐτελείωσεν ὁ χρόνος διγῆκεν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὁσπῆτι, καὶ ὑπῆγεν εἰς ἄλλο ὅπῃ εἶχεν ἀγοράσει. ὅμως εἶχε μίαν Εἰκόνα, ὅπῃ ἐπαράσαινεν τὸν Χρῆστον ἐσαυρωμένον, καὶ ἀσόχησε νὰ τὴν πάρῃ, καὶ ἀπομένον εἰς μίαν κάμεραν μικρὴν τοῦ ὁσπητίου. Ἐνας δὲ Ἑβραῖος δὲν εἶχεν ὁσπῆτι, καὶ γυροῦντας νὰ νοικιάσῃ, ἤρκεν ἑτοῖμον τὸ ὁσπῆτι ἐκεῖνο, καὶ ἐνοίκιασέ το. Ἀπέρασεν ὀλίγος καιρὸς μετὰ ταῦτα, καὶ ἡ γυναικα τοῦ Ἑβραίου, ὡς ἐγκαταρρωμένη ὅπου ἦτον, ἐγέννησε παιδί. λοιπὸν ἐσωμάχθησαν πολλοὶ Ἑβραῖοι, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὰ γεννήτεια τῆς Ἑβραίας, καὶ καθήμενοι εἰς τὸ ὁσπῆτι, ἐσοχάθησαν τὴν Εἰκόνα τῇ ἐσαυρωμένῃ Χρῆστῃ ἀπαύωσεν εἰς τὸ προσκέφαλον τῆς Ἑβραίας, καὶ παρόδους ἐσηκώθησαν ὅλοι τες μετὰ θυμῷ νὰ εὗγαν ἀπ' ἐκεῖνο τὸ ὁσπῆτι. Λέγει τοὺς ὁ οἰκοκύριος· καθίσετε νὰ δὲ θυμῶμεν, ἀδελφοί, σὰς παρακαλῶ. Ἀπεκρίθησαν οἱ Ἑβραῖοι μετὰ μεγάλης ὀργῆς· ἐσὺ εἶσαι Χριστιανὸς ἀσεβὴς καὶ παρανόμος, καὶ ἡμεῖς νὰ φάμεν φῶμι μετ' ἐσένα; Λέγει τες ἐκεῖνος· ἐγὼ Χριστιανός; Ἀπεκρίθησαν οἱ Ἑβραῖοι· ναὶ Χριστιανός, καὶ Ναζωραῖος εἶσαι, καὶ πιστεύεις τὸν Ἰησοῦν ὅπου ἐσταύρωσαν οἱ Ἑβραῖοι, ἐπειδὴ ἔχεις τὴν Εἰκόνα τοῦ εἰς τὸ ὁσπῆτί σε; Λέγει τες ἐκεῖνος· μαὶ τὸν Θεὸν τῷ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ ἡδὲ Πατέρων μας, τίποτε δὲν ἤξδρω. ἀμὴ ὡσὰν ἐκατάλαβα τώρα, τὴν ἀλησμόνησεν ὁ Χριστιανὸς ὅπου ἐκάθετο ἐδῶ μὲ νοῖμι, καὶ ἐγὼ μὴ ἔχωντας πολλὰς ἡμέρας εἰς ἐπὶ τοῦτο τὸ ὁσπῆτι, δὲν τὴν εἶδα. ἀμὴ διὰ νὰ μὲ πισθῶσιτε, ἐπάρετέ την καὶ κάμετέ την ὡσὰν θέλετε. Τότε λέγαν τες οἱ Ἑβραῖοι· ἐσὺ πρῶτος κάμε ἀρχὴν κακῶν εἰς αὐτὴν, καὶ τότε νὰ πισθῶμεν ὅτι δὲν εἶναι Χριστιανός. Παρόδους ὁ ἀσεβέστατος ἐκεῖνος Ἑβραῖος εὗγαλε τὸ μαχαίρι του καὶ εἶπεν· ἐδῶ ὅπῃ τὸν ἐλόγχασαν οἱ πατέρες μας, τὸν λογχάτω καὶ ἐγὼ. Οὕτως ἔκρουσε τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα μὲ θυμῷ εἰς τὴν δεξιὰν πλευράν, καὶ, ὡς τῷ Θαύματός, ἐν τῷ ἅμα, ὡσὰν νὰ ἦτον ζωντανὸν κρέας, τοιαυτῶς ἔσπασε, καὶ αἷμα καὶ γάλα περιστὸν εὗγαλε, τὸ ὅποιον, ὡσὰν τὸ εἶδαν οἱ Ἑβραῖοι, μερικοὶ μὲν ἐπίσθωσαν καὶ ἔγιναν Χριστιανοί, ἄλλοι δὲ ἀπέμειναν εἰς τὴν ἀπιστίαν τες, ὡσὰν πῶς βλέπω καὶ ἐσὺ ὅτι παθόνεις, βασιλεῦ, τόσα Θαύματα ὅπῃ ἔκαμαν αἱ Ἁγίαι Εἰκόνες τῷ Χρῆστῃ καὶ τῷ Ἀγίῳ, καὶ πάλιν δὲ πισθῶεις, ἀμὴ γίνεσαι ἀπιστος πρὸς αὐτάς. Διὰ τῆτο καὶ μετ' αὐτοὺς τοὺς Ἑβραίους θέλεις ὑπάγῃ εἰς Κόλασιν αἰώνιον, ἐπειδὴ καὶ ἀθετεῖς τὰς Ἁγίας Εἰκόνας. Τότε ὁ βασιλεὺς, ὡς ἤκουσε τὴν τοιαύτην ἔλεγξιν τοῦ Πατριάρχου, ἐσήκωσε τὸ χεῖρ, καὶ ἔδωκε τῷ σῶμα ῥάπισμα, καὶ μετὰ θυμῷ εἶπεν· ὑπάγε ἀπ' ἐδῶ κακὴ κεφαλὴ, καὶ μὴ φανῇς πλέον ὁμωρός μου, νὰ μὴ χάσης καὶ τὴν ζωὴν σε. Ὁ δὲ Ἅγιος Πατριάρχης ὑπέμεινε τὸ ῥάπισμα ὅπῃ τοῦ ἔδωκε, καὶ ἔγινε μιμητὴς τοῦ Χρῆστῃ ὅπῃ τὸν ἐῤῥάπισαν. ὅμως ὑπῆγεν ἀπὸ τὸ Παλάτι ὁ Πατριάρχης ἀποδιωγμένος· ὁ δὲ ἀσωλείδης ἐκεῖνος καὶ παρανομώτατος βασιλεὺς, ὡς εἶδεν

εἶδεν ὅτι δὲν ἐδωθήθη νὰ φέρῃ τὸν Πατριάρχην εἰς τὴν γνώμην τε, ἐβελήθη νὰ κάμῃ ἄλλο, καὶ ἦτον τέτι ἡ βελή τε. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον οἱ Χριστιανοὶ Βασιλεῖς εἶχαν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν εἷνα Διδάσκαλον μετὰ δώδεκα Μαθηταῖς, κατὰ μίμησιν τῶ Χριστοῦ καὶ τῶ Ἀποστόλου, καὶ ἐὼ δὲν ἤθελαν ἐρωτήσῃ ἐκεῖνον, δὲν ἔκαμναν ὑπόθεσιν. ἐκάθετο δὲ ὁ Διδάσκαλος ἐκεῖνος εἰς εἷνα ὁσιώτιον βασιλικὸν πλησίον τῆς Ἀγίας Σοφίας, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Διδασκαλεῖον εἶχαν μαζωμένα τὰ βιβλία τῶ Κόσμου, ὅσα εἶναι ὅπῃ δέσονται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶ Χριστοῦ, καὶ τὰ Ἑλληνικά καὶ ἐκεῖ τὰ εἶχαν συνημενά, καὶ ὡς λέγουσι τινές, τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ ἦσαν συνημενά βιβλία ἐβδομηκοντα μυριάδες, ἦγουν ἑπτακόσσιαις χιλιάδες, διότι πᾶσα μυριάς κάμνει δέκα χιλιάδας. Αὐτὸν τὸν Διδάσκαλον ἐκραξεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀνέφερε τὴν αἰτίαν ὑπόθεσιν περὶ τῶ Ἀγίων Εἰκόνων. Ἀπεκρίθη καὶ αὐτός· ἐγώ, κράτιστε βασιλεῦ, εἰς πόσα χαρτία, ὅπῃ ἔχω μαθημενά καὶ συνημενά, δὲν δέσχω πῶς εἶναι αἰτίαν νὰ προσκυνῶν ὁ Κόσμος τὰς Ἀγίας Εἰκόνας. μάλιστα δὲ νὰ τὰς τιμῶμεν, καὶ λέγειν τὰ βιβλία τῶ Ἀγίων, ὅτι ὁποῖος δὲν τὰς προσκυνοῖ εἶναι Αἰρετικὸς καὶ ἀναθεματισμένος. Ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς καὶ πῃ τὸ δέσχεις αὐτό, ὅτι καλὸν εἶναι νὰ προσκυνῶν οἱ Χριστιανοὶ τὰς Εἰκόνας; Ἀπεκρίθη ὁ Φιλόσοφος καὶ οἰκουμενικὸς Διδάσκαλος· πρῶτον μετὰ καὶ ἀρχὴν τὸ εὐρίσκω εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ· διότι γράφει ἐκεῖ, ὅτι ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἦτον ἄριστος εἰς τὴν ζωγραφίαν. λοιπὸν ὅταν ἔζησεν ἀκόμη ἡ Παναγία ἐπὶ τῆς γῆς, ἐζωγράφισεν ἑῖς Εἰκόνας εἰς τὸ ὄνομά της, καὶ ὑπῆγε καὶ ἐδείξέταις νὰ τὰς ἰδῇ ἡ Παναγία· καὶ ὡς ταῖς εἶδεν, εἶπε μετὰ χαρᾶς μεγάλης· ἡ χάρις τῶ Υἱοῦ μου καὶ ἡ ἐδική μου νὰ εἶναι μετὰ αὐταῖς. ὅμως ἐὼν ἦτον ἄπορον, ὦ βασιλεῦ, νὰ ζωγραφίζωμεν τοὺς Ἀγίους, τὸν ἠθέλε διώξῃ καὶ ὀνειδίσῃ ἡ Παναγία πῶς τὴν ἐζωγράφισεν. ἀμὴ ὡς φαίνεται ἡ ὑπόθεσις ἤρεσε τῶ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας νὰ τὰς ζωγραφίζωμεν καὶ νὰ τὰς προσκυνοῦμεν. Λέγει τε ὁ βασιλεὺς· ἀμὴ πῶς ἔχω νὰ ἀκούσω ὅτι εἶπεν ὁ Θεὸς τῶ Μωϋσέως, νὰ μὴ προσκυνοῦσθαι κανεὶα ὁμοίωμα ἐπὶ τῆς γῆς; Ἀπεκρίθη ὁ Διδάσκαλος· ὦ Βασιλεῦ, ὁ Θεὸς προβλέπωντας τὰς Ἑβραίας, ὅτι θέλουν πέσει εἰς Εἰδωλολατρείας, διὰ τὸ τὰς παρήγγειλε ποιεῖν ὅπως· διότι οἱ Ἑβραῖοι μετὰ τὸν θάνατον τῶ Μωϋσέως ἔκαμναν εἰδωλα, καὶ ἔλεγον ὅτι ἐκεῖνα εἶναι Θεοί. ἀμὴ ἡμεῖς δὲν λέγομεν ὅτι αἱ Εἰκόνες εἶναι Θεοί, ἀλλὰ μόνον ταῖς προσκυνοῦμεν ὡς ἀντίτυπον τῶ Χριστοῦ καὶ τῶ Ἀγίων, καὶ ὡσαύτως καὶ τὸ φλωεῖ, ὅπῃ ἔχει τὴν χαραγὴν σε καὶ τὸ πρόσωπόν σε, δὲν τὸ λέγομεν ὅτι εἶναι βασιλεὺς, ἀλλὰ ἀντίτυπον τῶ βασιλέως, διὰ τὸ τὸ τιμῶν καὶ οἱ ἄνθρωποι, καὶ δὲν πολμεν νὰ τὰ καταπατήσεν· ὁμοίως καὶ τὰς Ἀγίας Εἰκόνας τὰς τιμῶμεν, ἐπειδὴ ἔχουν τὸ πρόσωπον τῶ Ἀγίων, καὶ ἐπειδὴ κάμνουν θαύματα ἀπὸ τῆς ἐνέργειας τῶ Ἀγίου Πνεύματος. Λέγει ὁ βασιλεὺς· καὶ πῃ ἠκέσθη αὐτό, ὅτι ἔκαμναν θαύματα αἱ Εἰκόνες; Λέγει ὁ Διδάσκαλος· ἄκουσον, βασιλεῦ, νὰ σε διηγηθῶ τὰ θαύματα τῶ Εἰ-

κόνων, καὶ ἐδιηγήθη τὰ τῷ Αὐγάρῳ ὅλα. ἔπειτα λέγει τε, ὅτι ἦτον τις
 ἄρχων ἀνθρώπος, καὶ πολλαῖς φοράς περνώντας ἀπὸ τῆς μεγάλῃ Ἐκ-
 κλησίᾳ, καὶ βλέπωντας τῆς Εἰκόνα τῆς Θεότητος εἰς τὸ προαύλιον, ἔλε-
 γε λόγια βλάσφημα κατ' αὐτῆς. μίαν δὲ τῇ νυκτὶν ἐφαίνετο πρὸς αὐτὸν ἡ
 Παναγία, ἔχουσα μὲν τὴν λόγον της δύο δυνάμεις, τὰς ὑποίας ἐπρόσβαλεν νὰ
 ταῦσαι τὰς χεῖράς τε καὶ τὰς πόδας τε. αὐτὴ δὲ ἀπλωσε τῆς ἁγίας της
 χεῖρα, καὶ ἐχάραξεν ὅλα τε τὰ μέλη μὲν τὸν δάκτυλόν της, καὶ παρόδους
 ἐδιαλύθη ὁ τεικατάρματος ἐκεῖνος ὡσανὺ τὸ ὕφασμα τῆς ἀράχνης. Ἄλ-
 λος δὲ ἄρχων, εἰς αὐτὸ τὸ Κάστρον, ἐβλασφήμει πολλὰ εἰς τὴν Εἰκόνα
 τῆς Παναγίας, καὶ μίαν τῇ ἡμερῶν τὸν ἐκυνηγῶσαν στρατιῶται νὰ τὸν φο-
 ρῶσαι, καὶ αὐτὸς μὴ ἔχων πᾶν νὰ προσδράμῃ, ἔδραμεν εἰς τῆς Θεοτό-
 κος. καὶ, ὡς τῷ θαύματος, ὡσανὺ ζωντανὴ ἡ Εἰκὼν ἐγύρισε τὸ πρόσωπόν της
 ἀπ' ἐκεῖνον. Τότε τὸν ἐπίασαν καὶ τὸν ἐφόρυσαν. Ἄλλος δὲ τις ἀνθρώ-
 πος περνώντας ἀπὸ τῆς Εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος, ἐρρίξε πέτραν πρὸς αὐ-
 τὴν, καὶ παρόδους εἶδαν οἱ πάντες ἀνθρώποι, ὅπως ἐρέθησαν ἐκεῖ, ὅτι
 ὡσανὺ νὰ ὀγῆκε περιστέρα ἀπὸ τὸ σῶμα του, καὶ ἐσέβη κόρακας. Ἐδῶ
 εἰς τῆς Κωνσταντινέπολιν ἐγένετο, ὡς βασιλεῦ, ποτὲ καιροῦ θαῦμα ἀπὸ
 μίαν Εἰκόνα τῷ Χριστῷ. εἰς τῆς Ἁγίας Σοφίας τὴν Ἐκκλησίαν εἶναι ἔ-
 ξω σὺν πηγᾷ, ὅπως νίβονται οἱ Χριστιανοί, ὅταν θέλουν νὰ σέβουν εἰς
 τὸν Ναόν. λοιπὸν ἐκεῖ ἦτον μία Εἰκόνα τῷ Χριστῷ, ὅπως τῆς ἔστησεν ὁ
 μέγας Βασιλεὺς Ἰουστινιανός. σὺν δὲ Ἑβραῖος ὑπῆγε μίαν φοράν νὰ
 πῖν νερόν, καὶ ὡς εἶδε ἑξυγῶν τε ὅτι δὲν ἦτον τινὰς, εὐγαλε τὸ μαχαί-
 ρει τε καὶ ἐκτύπησε τῆς Ἁγίας Εἰκόνα εἰς τὸ γῆθος, καὶ παρόδους διὰ
 θαῦμα πολὺ, ἀνέβρυσεν αἷμα, καὶ μὴ ἔχοντας τί νὰ κάμῃ, ἐπῆρε καὶ
 ἐρρίξε τὴν μέσα εἰς τὸ πηγᾷ, καὶ μηδὲ ἐκεῖ δὲν ἐσάθη τὸ αἷμα. Τότε
 τινὲς Χριστιανοὶ περνώντας ἀπ' ἐκεῖ, εἶδαν τὸν Ἑβραῖον αἱματωμένον, καὶ
 ἐπίασαν τὸν ὡς φορέα. τέλος ἐμαρτύρησε τῆς ἀλήθειαν, καὶ εὐγαλαν τῆς
 Εἰκόνα ἀπὸ τὸ πηγᾷ κτυπημένῳ μὲν τὸ μαχαίρει εἰς τὸ γῆθος, καὶ
 ὅλοι ὅξεπλάγησαν εἰς τὸ παράδοξον ἐκεῖνο θαῦμα. ὁ δὲ Ἑβραῖος ἐπέ-
 σρεψε καὶ ἐγένετο Χριστιανὸς μὲν ὅλον τε τὸ σῶμα. Οὐ μόνον αἱ δεσποτι-
 καὶ Εἰκόνες ἔκαμαν θαύματα, ἀτυχέστατε Βασιλεῦ, ἀλλὰ καὶ τῇ Ἁ-
 γίᾳ. διότι εἰς τὰ Νησία ὅπως ὀνομάζονται Κυκλάδες, εἰς σὺν νησί, ἦ-
 τον ὁ Ναὸς τῷ Ἁγίῳ Ἀποστόλῳ Ἀνδρέᾳ τῷ Πρωτοκλήτῃ, καὶ μέσα εἰς τὸ
 βῆμα τῆς Ἐκκλησίας ἦτον ἡ Εἰκὼν τῷ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέᾳ. σὺν
 δὲ ἱερεὺς τῷ Ναῷ ἐκεῖνος, ἐξ ἐνεργείας τοῦ διαβόλου παρακινηθεὶς, ἐπῆ-
 ρε τῆς ἁγίας λόγχῃ, καὶ εὐγαλε τὸ δεξιὸν ὀμμάτι τῷ Ἁγίου Ἀποστό-
 λῳ, καὶ παρόδους, ὡς τῷ θαύματος, ὀγῆκε τῷ ἱερέως τὸ δεξιὸν ὀμμάτι,
 καὶ ἐκόλλησεν εἰς τὸ ὀγαλμένον τῆς Εἰκόνας, καὶ ἀπὸ τότε δὲν ἔλειψεν ὁ
 ἱερεὺς, καθήμενος ἐκεῖ τυφλὸς, κλαίωντας τὴν ἁμαρτίαν αὐτῆς. Δὲν εἶ-
 ναι ταῦτα ὅλα θαύματα, Βασιλεῦ, ὅπως ἔδειξαν αἱ Ἁγίαι Εἰκόνες; πῶς
 ἐσὺ καταπατεῖς καὶ λέγεις ὅτι εἰδῶλα εἶναι; δὲν ἐρωτᾷς καὶ τὸν Πα-
 τριάρχην Γερμανὸν νὰ ἰδῇς τί θέλει σὺ εἰπῇ καὶ αὐτός; Λέγει τε ὁ Βα-
 σιλεὺς· ἐκραξά τον καὶ αὐτὸν ὀφεί, καὶ ἐφλυάρησεν ὡσανὺ καὶ ἐσέ. Ἀπεκεί-
 νη

Θη ὁ Διδάσκαλος· λοιπὸν φλυαρίαις εἶναι αὐτὰ ὅπῃ σὺ λέγῃς, Βασιλεῦ; ἀμὴν τὰ ἐδικά σου λόγια τὰ ἀσεβέστατα καὶ παρανόμα, αὐτὰ εἶναι καλὰ; κάμε ὥσῃ σὺ φαίνεται· ἐγὼ εἰς τὴν Αἵρεσίν σου δὲν συγκαίνομαι. Λέγει τὸ Ὁ Βασιλεὺς· ὕπαγε κάμε τὴν δουλείαν σου, καὶ ἐγὼ εἶμι ἡ-ξούριω θέλω κάμει. Ἐπαραμέρησε δὲ ἀπ' ἐκεῖ ὁ Διδάσκαλος, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ διδασκαλεῖον αὐτῶν.

Ὁ δὲ παρανομώτατος Βασιλεὺς, ἐπειδὴ εἶχε μέσα τὸ ὅλον τὸν Διάβολον, θέλωντας νὰ στερεώσῃ τὴν κακίαν τὴν γνώμην, ἔβαλε διὰ νυκτὸς καὶ κατέκαυσε τὸ διδασκαλεῖον, καὶ τὸν Διδάσκαλον, καὶ τὰς Μαθητὰς του (ὡς τῆς συμφορᾶς!) μὲ ὅλα τὰ συναγμένα βιβλία, καὶ παρὰ τοῦς ἄρδεν εἰς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας νὰ ἐγγάλουν τὰς Ἀγίας Εἰκόνας, καὶ ἄλλας μὲν νὰ κατακαύσουν, ἄλλας δὲ νὰ ρίξουν εἰς τὴν θάλασσαν. Ὅσαις ἀσεβείαις καὶ παρανομίαις ἔκαμιν ὁ ἀσεβέστατος, τίς νὰ ταῖς διηγήθῃ; ἀπὸ ταῖς ὁποίαις νὰ περιγράψωμεν ὀλίγαις· παρὰ τοῦς ἐγγάλειν ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον τὸν Ἀγιώτατον Γερμανὸν, καὶ ἔβαλον ἄλλον ὁμόπιστόν τε, Ἀναστάσιον ὀνόματι, ὁ ὁποῖος, ἔχοντας συντροφίαν τὸν Κωνσταντῖνον, καὶ τὸν Νικήταν, ἐπαρακίνησε τὸν Βασιλέα εἰς περαιοτέραν Εἰκονομαχίαν, καὶ ἀκούσατε πόσαις ἀσεβείαις ἔκαμιν ὁ τρισκατάρατος εἰς τὰς Ἀγίας Εἰκόνας. Εἰς τὴν πόρταν, ὅπῃ ὀνομάζεται χαλκῇ, ἦτον μία Εἰκόνα μεγάλη τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. λοιπὸν ἔσειλε τὸν Σπαθάρειόν τε νὰ τὴν κατεβάσῃ καὶ νὰ τὴν συσφίξῃ τελείως. ὑπῆγε γὰρ ὁ Σπαθάρειος μὲ ἄλλας ὑπηρετὰς νὰ κάμει τὴν Βασιλέως τὸν ὀρισμὸν, καὶ ἐπειδὴ ἦτον ὑψηλὸς ὁ τόπος, ἔβαλε σκάλαν, καὶ ἀνέβη νὰ τὴν συσφίξῃ. Τὸ ὥς τὸ εἶδαν οἱ Χριστιανοί, ἔδραμαν παρακαλῶντας αὐτὸν, καὶ δελικῶς ἐδέοντο νὰ μὴ χαλάσῃ αὐτήν, καὶ αὐτὸς δὲν τὰς ἤκουε. Τέλος ὡσανῶς εἶδαν ὅτι βέλεται παντελῶς νὰ τὴν συσφίξῃ, θείῳ ζήλῳ κινέμενοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἔξάβιβξαν τὴν σκάλαν ὅπῃ ἐσέκετο, καὶ παρὰ τοῦς ἔπεσεν ὁ τρισκατάρατος Σπαθάρειος, καὶ ἀπέθανεν. Ἦσαν δὲ ἐπὶ τοῖς ὅπῃ ἔσوران τὴν σκάλαν, Ἰελιανὸς Μαρκεσιανὸς, Ἰωάννης, Ἰάκωβος Ἀλέξιος, Δημήτριος, Φώτιος, Πέτρος, Λεόντιος, καὶ μία Ἀρχόντισσα, Μαρία τὸ ὄνομά της. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ὡς τὸ ἔμαθεν, ἔσειλε τὰς στρατιώτας τε, καὶ ἐφόρμησε τὰς δρεθούτας ἀνδράπας, τοὺς δὲ ῥηθούτας δέκα, πρῶτον μὲν ἔεισε νὰ τὰς δέιραν δυνατὰ, ἔπειτα νὰ τοὺς βάλουν εἰς φυλακὴν, καὶ νὰ τὰς δώσῃ πᾶσαν ἡμέραν πεντακόσαις ῥαβδίαις. ὑπέμειναν δὲ οἱ Ἅγιοι, παιδολόμοι μὴν ὀκνῶντες. Μετὰ ταῦτα ἔεισε ὁ ἀσεβέστατος, καὶ κατέκαυσαν τὰ πρόσωπα αὐτῶν. τέλος τὰς ἀπεκεφάλισαν εἰς τόπον τινα, ὅπῃ ὀνομάζεται Κυρήγιον. Τῷ δὲ καιρῷ ἐκείνῳ ἦτον ὁ Ἅγιος Θεόφιλος ὁ ὁμολογητὴς, καὶ ὁ Ἅγιος Λογγῖνος ὁ Στυλῖτης, Ὑπάτιος Ἐπίσκοπος, Ἀνδρέας ὁ Ἱερὸς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἀπὸ τὴν Λυδίαν, καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς, καὶ ὁ Κοσμάς ὁ συμμαθητὴς του, Γεώργιος ὁ Ἀθηναῖος, Βασίλειος ὁ Ὁμολογητὴς, καὶ ὁ συνασκητὴς του Προκόπιος. Ὁ μὲν ἀσεβέστατος Βασιλεὺς ἔεισε καὶ τὰς ἐφυλάκωσαν, καὶ τὰς ἐτυράννησε διὰ τὸ ὄνομα τῆς Εἰκόνης τοῦ Χριστοῦ. τὸν μὲν Ἅγιον Θεό-
φι-

φιλον, πρῶτον μὲν ἔδειρε δυνάτα, ἔπειτα τὸν ἐφυλάκωσε, καὶ ὤρισε νὰ μὴ τοῦ δίδεν τροφὴν, τέλος τὸν ἐξώρισε. τὸν δὲ Ἅγιον Λογγῖνον, ὤρισε νὰ τὸν ἀπλώσεν εἰς τέσσαρα, ἔπειτα νὰ βάλῃ τὰς Ἀγίας Εἰκόνας, ὅπως τὴν δρέθυσαν, νὰ ταῖς καύσεν εἰς τὸ κεφάλι τε. μετὰ δὲ ταῦτα πόσον τὸν ἔδειρε μὲ ξηρὰ νεῦρα, ὥστε ἔτρεχεν ἀπ' αὐτὸν τὸ αἷμα ὡσὺ ποτάμι. βλέπωντας τοῦτον, ὅτι δὲν καταπείθεται πλέον νὰ καταπατήσῃ τὰς Ἀγίας Εἰκόνας, ἐσηκώθη μοναχὸς τοῦ ἀπὸ τὸν θρόνον τοῦ, καὶ μετὰ θυμῷ πολλῷ ἔδειρε τὸν Ἅγιον εἰς τὸ πρόσωπον μὲ τὸ μιὰν τοῦ χέρι. τὸν δὲ Ἐπίσκοπον Ὑπάτιον, καὶ τὸν Ἱερέα Ἀνδρέαν τὰς Λυδίας, ὤρισε πρῶτον μὲν νὰ τὰς σύρῃν κατὰ γῆς, ἔπειτα νὰ ἐγδάρῃν τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς των, καὶ νὰ καύσεν ἀπάνω τὰς τὰς Ἀγίας Εἰκόνας ὅπως εἶχαν. τέλος νὰ τὰς ἀλείψῃν μὲ πίσσαν, ἔπειτα νὰ τοὺς γυεῖζεν ὅλον τὸ παζάρι, καὶ νὰ τὰς σφάζῃν εἰς τόπον τινα, ὅπως ὀνομάζεται Ξηρόλοφος, τὰ δὲ κορμιά τὰς νὰ ρίξουν ἐν σκυλίαν. Τὸν δὲ Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνὸν ἔκαμε τὸν Ἀποικιστὴν τῆς Δαμασκῆ καὶ ἔκοψε τὸ δεξιὸν τε χέρι. ὁμοίως καὶ τὸν Κοσμάν τὸν ἐφυλάκωσε, τὸν δὲ Ὁμολογητὴν Γεώργιον τὸν Λημνιώτην, ὤρισε νὰ κόψῃν τὴν μύτην τε, ἔπειτα νὰ φέρουν τὰς Ἀγίας Εἰκόνας, ὅπως εἶχε, νὰ ταῖς καύσεν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ, καὶ ὥς ἐπελειώθη τὴν ὥραν ἐκείνην. τὸν δὲ Ἅγιον Βασίλειον τὸν Ἀσκητὴν, καὶ τὸν συνασκητὴν Προκόπιον, ὤρισε νὰ ζύσῃν ὅλον τὰς τὸν λαιμόν. ἔπειτα νὰ τὰς βάλουν εἰς φυλακὴν νὰ κἀθῶνται πεινασμένοι, καὶ ἄλλες πολλὰς Ἀγίας ἐτυράννησεν ὁ παρανομώτατος, πλὴν διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς λόγου δὲν γράφω τὰ ὀνόματα τὰ κατ' εἰς.

Τότε ὡς εἶδεν ὁ Ἅγιος Γερμανὸς ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ὅτι ἐπαρακινήθη εἰς τοσούτον ὁ ἀλιτῆριος Βασιλεὺς, καὶ χαλὰ τὰς Ἀγίας Εἰκόνας, φοβόμενος καὶ αὐτὸς νὰ μὴ πάθῃ τὰ ὅμοια, τί ἔκαμεν ὁ Ἅγιος Πατριάρχης; μία Εἰκόνα μεγάλη δεσποτική ἦτον εἰς τὸ Πατριαρχεῖον. λοιπὸν ἐπῆρέ την, καὶ ἐκατέβη εἰς τὸ περιγίαλον τῆς θαλάσσης, εἰς τόπον λεγόμενον Ταμαντίον, ἔχοντας τοιαύτην εὐνοίαν. Ὁ τότε Πάπας τῆς Ῥώμης Γρηγόριος ἦτον εὐσεβὴς καὶ ἅγιος ἀνδρῶπιος. πρὸς ἐκείνον ἐβλήθη νὰ στείλῃ τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα τῇ Χρυσῇ νὰ φυλαχθῇ· διότι εἰς τὴν Ῥώμην δὲν ὤρριζε πολλὰ ὁ Λέων ὁ Ἰσαυρὸς· ἔγραψε δὲ καὶ γράφῳ, καὶ ἔγραψεν ὥς· Γερμανὸς ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως γράφει πρὸς ἐσένα τὸν Πάπαν τῆς Ῥώμης Γρηγόριον. Ἡξοῦρεις ὅτι ἐδῶ εἶναι μεγάλη σύγχυσις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Θεῆς, καὶ μέγας κίνδυνος εἰς τὰς Ἀγίας Εἰκόνας. Διὰ τούτο, ἐπειδὴ αὐτόθι εἶναι Ὁρθοδοξία, σέλλω σε ἐπὶ τὴν τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα τοῦ Χρυσῆ, καὶ δέξαι την. Ὡσαν ἔγραψε τὴν γράφῳ, ἔσκαψεν ἀπάνω τὴν Εἰκόνα, καὶ ἔβαλέ την ἐπιτίθει. Τότε ἐγράφη μετὰ πολλῶν δακρύων, καὶ ἐδεήθη τῆς Θεῆς νὰ καταπαύσῃ τὴν σύγχυσιν τῆς Ἐκκλησίας, νὰ ἀφανίσῃ τὸν Βασιλέα, νὰ εἰρηνώσῃ ὁ Κόσμος, καὶ ἄλλα πολλὰ· καὶ πρὸς τὴν Εἰκόνα εἶπε· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὅπως εἶσαι ζωγραφισμένος εἰς ἐπὶ τὴν Εἰκόνα, φύλαξε αὐτὴν καὶ ἡμᾶς, ὅτι χυρόμεσθον. Οὕτως εἶπε, καὶ ἔρριξε τὴν Εἰκόνα εἰς τὴν θάλασσαν.

Εἰς τὴν
τὴν Γερ-
μανοῦ
πατριάρ-
χεος
τὸν τῆς
Ῥώμης.
Πάπαν.

λασαν. καὶ ὦ τῷ θαύματι, μήτε δεξιὰ, μήτε ἀριστερὰ ἔπεσαν, ἀλλ' ἐ-
 στάθη ὁρμή, καὶ ἔφεχεν ὡσανὺ γλίσγωρος πεζοδρόμος, καὶ διὰ μίαν ἡμέ-
 ραν ὑπῆγεν ἕως τῷ Ῥώμῳ εἰς τὸν Τίβεριν ποταμόν. Τῷ νύκτα ἐ-
 κείνῳ εἶδεν ὁ Πάπας τῆς Ῥώμης εἰς τὸν ὕπνον τὸ Ἄγγελον Κυρίε καὶ
 τοῦ εἶπεν· ἐγέρθητι νῦν προὔπαντήσης τὸν Βασιλέα ὅπου ἔρχεται. Ὁ
 Πάπας ἐν τῷ ἅμα ἐξύπνησε, καὶ ἐσυλλογίζετο ποῖος εἶναι ὁ βασιλεὺς,
 καὶ ποῖαν ὥραν ἔρχεται, καὶ συλλογίζόμενος πάλιν ἐκοιμήθη, καὶ δούτεραν
 φοράν ὁ Ἄγγελος τῷ λέγει· ὁ Βασιλεὺς τῷ βασιλοδόντων ἔρχεται, Χρι-
 στός ὁ Θεός, καὶ σιγκώσῃ τὸ ταχύ νῦν κατέβης εἰς τὸν Τίβεριν ποταμόν,
 καὶ ἐκεῖ θέλεις τὸν ἰδῆ. Τὸ ταχύ ἐσυνάξε τὰς Κληρικὰς τε, καὶ τὰς Ἀρ-
 χοντας, καὶ μετὰ λαμπάδων καὶ θυριαμάτων ἐκατέβηκαν εἰς τὸν ποταμόν
 μετὰ πλοῦσιμον, καὶ εἶδαν τὴν δεσποτικὴν Εἰκόνα ὅπῃ ἐσέκετο ὁρμή.
 Τότε λέγει ὁ Πάπας πρὸς τὴν Εἰκόνα· Κύριε, εἰ μὴ πρὸς ἡμᾶς ἀπεστά-
 λης, ἔλα ἔμπα μοναχός σε εἰς τὸ πλοῦσιμον, ὅτι ἐγὼ ἀνάξιός εἰμαι
 νῦν σε πιάσω. καὶ παρόδους ἐπήδησεν ἡ Ἁγία Εἰκόνα ἐκείνη τοῦ Χρι-
 στοῦ, καὶ ἐμπῆκε μέσα εἰς τὸ πλοῦσιμον. Ἐπῆρε γὰρ ὁ Πάπας τὴν
 Ἀγίαν Εἰκόνα, καὶ ἤνευ τὴν γραφὴν τῷ Πατριάρχῃ, ὅπῃ τὴν εἶχε βαλ-
 μύλῳ ἀπάνω εἰς αὐτὴν τὴν Εἰκόνα. Ὡς τῷ ἀνέγνωσεν, ἐκλαυσε
 πολλά. Τότε ἔβαλε τὴν Εἰκόνα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του, καὶ ἀπ' αὐτῆς
 τὴν Εἰκόνα εὗρνε καθεὶ χρόνον κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνῳ νερὸν ἁλμυ-
 ρόν, τὸ ὁποῖον ἔκαμνε θαύματα πολλά. Ὡς δὲ ἀνέγνωσεν ὁ Πάπας
 τὴν γραφὴν τῷ Πατριάρχῃ, ὅπῃ ἔγραφεν, ὅτι ὁ ἀσεβέστατος βασιλεὺς
 Λέων ἔστειλεν ὀρισμὸν πανταχοῦ διὰ τὰς Ἀγίας Εἰκόνας νῦν μὴ ταῖς
 προσκυνοῦν, ἐν τῷ ἅμα ἐμπόδισε τὸν παρανομώτατον ἐκείνον ὀρισμὸν
 διὰ γραφῆς αὐτῆς ἀπὸ τῷ Ῥώμῳ, καὶ ἀπὸ ὅλλῳ τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἐσέ-
 βοντο καὶ ἐπροσκυνῶσαν τὰς Ἀγίας Εἰκόνας. Ἐγραφε δὲ καὶ πρὸς τὸν
 ἀσεβέστατον Βασιλέα, νῦν μὴ χαλᾷ τὰς ἀποφάσεις τῷ Ἀγίων Πατέ-
 ρων, ὅπου ἀπέφωσαν καὶ ἐκύρωσαν, ἵνα μὴ παραδοθῇ τῷ αἰωνίῳ πυ-
 εῖ· τὸν δὲ Πατριάρχῳ Ἀναστάσιον, καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ ἀνεδεμάτισεν.
 Οἱ δὲ παρανόμος Βασιλεὺς, λαβὼν τὸ χράμμα τῷ Ἀγίῳ Πάπα, καὶ ἰδὼν
 τὰ γραφόμενα, ἀντὶ ἐδουλὸς ἐλογίσαστο αὐτά. Τῷ δὲ, 16. χρόνῳ τῆς αὐ-
 τῆς Βασιλείας ὑπᾶνδρόσε τὸν υἱὸν αὐτῆς Κωνσταντῖνον τὸν Θεοκατάρτατον,
 καὶ ἐπῆρε τὴν θυγατέρα Χασγάνη τῷ Αὐθοντὸς τῷ Σκυθῶν, τῷ ὁποίῳ
 ἔκαμε Χρυσιανὴν, καὶ τὴν ὀνόμασεν Εἰρηνίαν, καὶ ἔβαλεν αὐτῇ καὶ ἔμα-
 θε χράμματα, καὶ ἔζησεν ἐν δόσεβείᾳ, τῷ δὲ ἀσέβειαν μεγάλως ἤλεγ-
 χε. Τῷ δὲ, 44. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας τῇ, 26. τῷ Ὀκτωβρίῳ μη-
 νός, τῇ ἡμέρᾳ τῷ Ἀγίῳ Δημητρίῳ, ἡμέρα, 4. ὥρα 8. τῆς ἡμέρας, ἐγι-
 νε σεισμὸς μέγας καὶ φοβερός εἰς Κωνσταντινῆπολιν, καὶ ἔπεσαν αἱ Ἐκ-
 κλησίαι, καὶ τὰ Μοναστήρια, καὶ τὰ Παλάτια, καὶ λαὸς πολὺς ἀπέθα-
 νεν. ἔπεσε δὲ καὶ ἡ σῆλη Ἀρκαδίας τῷ Βασιλέως, ὅπῃ ἦτον εἰς τὸν Ξη-
 ρόλοφον, καὶ ἄλλαι πολλαὶ σῆλαι τῷ βασιλέων, καὶ ἀπὸ τὰς τείχεσι τῆς
 Πόλεως, Κάστρη καὶ Χῶραι εἰς τὴν Ἀδριανῆπολιν, καὶ εἰς τὴν Νικαίαν,
 καὶ εἰς τὴν Νικομήδειαν ἔπεσαν, καὶ ἐκράτειν ὁ σεισμὸς ἐκεῖνος μῆνας

εἵδεκα. ἦλθε δὲ τῇ ἀσεβεσάτῃ Βασιλείῳ ἀδελφείᾳ δυσεντερίᾳ, καὶ ἔλυσαν ὅλα τε τὰ ἐντόδια ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ ἀπέθανεν ὁ ἀλιτῆριος, καὶ ἔλαβαν οἱ Δαίμονες τὴν μιαν αὐτῆς ψυχὴν, καὶ ἔβαλαν τὴν μὲν τῇ Ἰελιανῇ τῇ Παραβάτῃ εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΚΟΠΡΩΝΤΟΥ.

Μετά τῶτον ὁ υἱὸς αὐτῆς Κωνσταντῖνος ὁ Κοπρώνυμος Εἰκονομάχος ἐβασίλευσε χρόνους, 35. Κόσμος ἔτος, 6236. τῆς Θείας Σαρκώσεως 739. ὅμως ἀπὸ τὴν ὀχέα ἐγέννηκε γέννημα πικρότερον καὶ φαρμακερώτερον, καὶ ἀπὸ τὸ θανατηφόρον ὀφίδι ἐγέννηκε κακὴν ἀσπίδα πετομένη, καὶ ἐθανάτωσε τὰς δυσεβεῖς. ὑπερέβη εἰς τὴν κακίαν ὁ υἱὸς τὸν πατέρα τὸν ἀλιτῆριον ὁ Κοπρώνυμος, καὶ ὡς ἐβασίλευσε, Θεὸν παραχωρήσει, ἔγινεν ὄργανον ἐπιτήδειον τῇ Διαβόλῃ, καὶ ἄρχισε καὶ ἔλεγε πολλὰς βλασφημίας κατὰ Θεοῦ, καὶ κατὰ τῆς Ἀγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἀγίων. Μίαν ἡμέραν ἐσύναξεν ὅλον τὸν Λαόν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἱερωμένους καὶ κοσμικούς, καὶ ἔως ἐπῆρεν εὐα σεντυκόπελον, καὶ τὸ ἐγέμισε χρυσάφι, μαργαριτῶν, λίθους πολυτίμους, καὶ ὡσὰν τὸ ἐγέμισε, λέγει πρὸς τὸν Λαόν· εἶναι τὸ τιμῆς ἀξίον; ὁ δὲ Λαὸς ἀπεκρίθη καὶ εἶπε, ναὶ εἶναι τιμῆς μεγάλης. Ἐν τῷ ἅμα ἐκέρωσε τὸ σεντυκόπελον ἐκεῖνο, καὶ δὲν ἄφηκε μέσα τίποτε· τότε λέγει πρὸς τὸν Λαόν· τώρα ὅπως ἐγένετο ἀπὸ τὸ σεντυκόπελον τὸ χρυσάφι, τὸ μαργαριτῶν, καὶ οἱ λίθοι, ἔχει πλέον τιμὴν τὸ σεντυκόπελον; ὁ δὲ Λαὸς, μὴν ἠξέδροντες τὴν βελὴν τοῦ ἀλιτῆρος Βασιλέως, ἀπεκρίθησαν· ἔδὲ μιᾶς τιμῆς εἶναι πλέον. Παρόντος ὁ ἀσεβέστατος ἀνοίξε τὴν παμμίανόν τε γνώμην καὶ σόμα, καὶ εἶπεν· ἔτι καὶ ἡ Θεοτόκος, ἕως ἔτι εἶχε τὸν Χριστὸν εἰς τὴν κοιλίαν τῆς ἡτον τιμῆς πολλῆς ἀξία, καὶ ὡσὰν τὸν ἐγέννησεν, ἔμεινεν ὡσὰν καὶ τὰς ἄλλας γυναῖκας. Ἀκούσας δὲ ὁ Θεοσεβὴς Λαὸς τοῦ μιανοῦ τὴν μεγάλῃ βλασφημίαν, ἐσήκωσαν εἰς τὸν Οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμούς των, καὶ εἶδαν, καὶ πρὸς τὴν γλῶσσαν αὐτῶν κλαίοντες καὶ λέγοντες, πῶς δὲν ἀνοίγεις, Κύριε, τὴν γλῶσσαν καὶ καταπίῃ αὐτόν; πῶς δὲν πέμπεις φωτίαν εἰς τὸν κάψης; πῶς δὲν ξηραίνεις τὴν γλῶσσαν καὶ τὸ σόμα αὐτῆς, καὶ ὅλον τε τὸ κορμί; πῶς δὲν ἐτύφλωσες αὐτόν, ὅπως λαλεῖ τοιαύτην βλασφημίαν κατὰ τῆς Ὑπεράγνης Θεοτόκου; βαβαὶ τῆς μακροθυμίας σου, βαβαὶ τῆς φιλανθρωπίας σου· ἵλεως γενῇ ἡμῖν, Κύριε, τῶν ὁμολογούντάς σε Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινῆς, καὶ Κυρίου καὶ Σωτῆρα ἡμῶν, καὶ τὴν Ὑπεράγιαν Θεοτόκον τὴν Μητέρα σου, τὴν σὲ ἀσπόμενους γεννήσασαν. Ὡς ἀσεβέστατε Κοπρώνυμε, ἀγγελε τῇ Διαβόλῃ, δὲν εἶδες ἀγγεῖον ὅπως εἶναι γεμάτον μύρον; καὶ εἰς τὸ δάλαν τὸ μύρον ἀπὸ τοῦ ἀγγείου, πάλιν τὸ ἀγγεῖον δῶδιάζει ἀπὸ τὴν δῶδιαν τὰ μύρα; ὦ ἀλιτῆρι Κοπρώνυμε, δὲν εἶδες σεντυκί ναὶ εἶναι γεμάτο μόχον, καὶ εἰς τὸ δάλαν τὸν μόχον ἀπὸ τοῦ σεντυκί, ἡ μυρωδία τῶν μόχων δὲν λείπει, μόνον μυρίζει; ἡ Ὑπεράγια δὲ καὶ μόνη Θεοτόκος, ἡ σωτηρία ἡμῶν, δὲν ἡτον ὡσὰν καὶ τὰς ἄλλας

κας γυναῖκας, διότι μόνη αὐτὴ ἦτον ἐκλελεγμένη ἀπὸ πασῶν τῶν γε-
νεῶν, καὶ πρὶν γὰρ γεννήσῃ τὸν Κύριον, ἄσπιλος καὶ Ἀγία καὶ Παρθένος,
καὶ πάλιν μετὰ τὴν γέννησιν, Παρθένος καὶ ἀπὸ αἰδήσεων, καὶ ἀπὸ ἐν-
νοιῶν, καὶ ἀπὸ ἐνθυμήσεων, καὶ ἦτον, καὶ εἶναι Ἀγία Θεοτόκος, καὶ τότε καὶ
εἰς τὰς αἰῶνας, καὶ ἡ χάρις τῆς Μοιρογενεῆς Τίτῃ αὐτῆς, τῆς Κυρίας καὶ Θεᾶς
τῆς Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ πρὶν γεννηθῆναι, καὶ μετὰ τὸ γεννηθῆναι αὐ-
τὸν τὸν Κύριον, ἔτε ἔλειπεν, ἔτε λείπει ἀπ' αὐτὴν, καθὼς καὶ ἡ δαυδία
τῆς μύρου καὶ τῆς μέχου ἀπὸ τὸ σεντέκι. Περὶ δὲ τῶν Ἀγίων, ὁρισμὸν
ἔδωκεν ὁ ἀσεβέστατος γὰρ μὴ λέγονται Ἀγιοί, μήτε γὰρ τὰς ὀνομάσῃ τι-
νάς Ἀγίους, μόνον ὁ Μάρτυς Γεώργιος, ὁ Μάρτυς Δημήτριος, ὁ Ὁσίου
Ἀντωνίου, καὶ τινὸς Ἀγίου πρεσβείαν γὰρ μὴν ἐπικαλεῖνται, ἔδὲ τῆς Θεο-
τόκου, ὅτι δυνάμει ἰχθύων, καὶ τὰ ἅγια Λείψανα, ὅπως τὰ εὔρεν, γὰρ τὰ κα-
ταπατὲν καὶ γὰρ τὰ ἀτιμάζεν.

Τῷ δὲ, 2. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἐγένετο ἀβροχία πολλή, καὶ
σεισμός μέγας καὶ τόπος, καὶ πολλὰ βενα ἐμετασάλλουσιν, καὶ ἐσ-
μίζαν εἰς τὴν ἔρημον Σαβὰ, καὶ πολλὰὶ Χῶραι ἐκαταποντίδισαν, καὶ
κατέπιεν αὐτὰς ἡ γῆ μετὰ τῶν ἀνθρώπων. Τῷ αὐτῷ χρόνῳ ἐγίναν ἐμ-
φύλιοι πόλεμοι, ἦγον ἀνήμερόν τους, οἱ ὅποιοι ἀφ' ἑ ἐστάθη ὁ Κόσ-
μος φοβερώτεροι δυνάμει ἐγίναν. Τῷ δὲ, 3. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας,
εἰς τὸ μέρος τοῦ Βορέως ἐφανή σημεῖον, καὶ στάκη κατὰ τόπους ἐπε-
σεν. ἐγίνε καὶ πείνα μεγάλη εἰς τὴν Πόλιν, τόσον ὅτι ἐπαυλήθη τὸ
μόδι τὸ κειράει νομίσματα, 12. καὶ πολλοὶ ἀπέθαναν. Τῷ δὲ, 5.
χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἀπὸ τὰς, 10. Αὐγούστου ἕως τὰς, 15. ἐγι-
νε σκότος ὡσανὺ ὁμίχλη, ἦγεν ὡσανὺ ζόφος, καὶ πρὸς, 5. χρόνῳ Μηνὶ Ἰαν-
νουαρίῳ εἰς τὰς, 12. ἐγένετο σεισμός μέγας ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, καὶ ἐν
τῇ Ἰορδανίῃ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Συρίᾳ, τόσον μέγας, ὥστε μυριάδες ἀνθρώ-
πων ἀπέθαναν, καὶ πολλὰὶ Ἐκκλησίαι, καὶ Μοναστήρια, καὶ ὁσπήτια ἐπε-
σαν. Τῷ δὲ, 9. χρόνῳ, τῇ, 25. τῆς Ἰαννουαρίου Μηνὸς, γεννᾶται τῷ ἀ-
σεβεῖ Κωνσταντίνῳ υἱὸς ἐκ τῆς Χαζάρης Εἰρῆνης, τὸν ὅποιον ὠνόμασε
Λέοντα εἰς ὄνομα τῆς καταράτης πατρὸς αὐτοῦ. Τῷ δὲ 12. χρόνῳ τῆς αὐ-
τῆς βασιλείας, ὁ δυσσεβὴς Ἀναστάσιος ὁ Πατριάρχης ἀπέθανε, καὶ ἐτάχ-
θη μετὰ Ἀννα καὶ Καϊάφα. Τῷ δὲ, 13. χρόνῳ ὁ ἀσεβὴς κατὰ τῶν Ἀ-
γίων καὶ σεπτῶν Εἰκότων παρανόμον συνέδριον ἔκαμε, καὶ ἐσυμάζε μια-
ρὰς ὁμόφρονας αὐτῷ, καὶ τὸν Ἀγιώτατον Γερμανὸν, καὶ Γεώργιον τὸν Κύ-
προν, καὶ Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνὸν, ἀνδρας Ἀγίους καὶ αἰδεσίμους καὶ δι-
δασκάλας ἀναθεμάτισε, καὶ ἄλλους Θεοφόρους καὶ Ὁσίους, καὶ τὰς ἰσορείας
τῶν Ἀγίων εἰς τὰς Ἐκκλησίας ἐσβυσε, καὶ ἰσορείας ἀλόγων καὶ κωπηγίων
ἰσόρησαν. ἀπὸ τῆς δὲ τῆς ἐπισκόπου τῆς μιᾶς ἐχειροτόνησαν οὕτως ὅτι
αὐτῶν, Κωνσταντῖνον ὀνόματι, Εἰκονομάχον, καὶ τότε τὸν ἔλαβεν ὁ ἀσε-
βέστατος βασιλεὺς ἀπὸ τὴν δεξιὰν χεῖρα, καὶ ἀνέβη εἰς τὸν ἄμβωνα, καὶ
μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐβόησε, Κωνσταντίνε τῷ ἀγιωτάτῳ καὶ οἰκουμενικῷ πα-
τριάρχῃ πολλὰ τὰ ἔπη. τὸ αὐτὸ ἔφαλλον καὶ οἱ ψάλται. εἶτα ἐκάθισεν
αὐτὸν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον. Τῷ δὲ αὐτῷ χρόνῳ ἐσελάν οἱ Βέλ-
γαροι

γαροι ἀποκείσιν εἰς τὸν βασιλέα, ζητῶντες τέλος διὰ τινὰ Κάσρι·
 ὁ δὲ βασιλεὺς θυμωθεὶς μεγάλως ἀτίμασε καὶ ἀπεδίωξε τὰς ἀποκει-
 σιαίρας, οἱ δὲ Βέλγαροι θυμωθέντες ἦλθαν κατὰ τὴν Βασιλείαν ἕως τῆς
 μακρῶν τειχῶν τῆς Πόλεως, καὶ πολλὰ αἰχμαλωσίαν ἐπῆραν, καὶ ἐγύει-
 σαν ἀβλαβεῖς. ὁ δὲ βασιλεὺς λυπηθεὶς, κατὰ τῆς Βουλγάρων ὑπῆγε
 μὲ τὸ φεσάτον αὐτῶν, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Κλεισθραν Βερεγάβαν, καὶ πολέ-
 μες γενόμενος, πολλὰς Ῥωμαίους ἐσφαζαν καὶ ἐκέρσδυσαν. ὁ δὲ βασιλεὺς
 μὲν μεγάλης ἐνδοπῆς ἐγύεισεν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν. Τῷ δὲ, 20.
 χρόνῳ αὐτῶν, Κομήτης λεγόμενος ἀστὴρ ἐφάνη εἰς τὴν Ἀνατολὴν λαμπρό-
 τατος, καὶ ἐφαίνετο ἡμέρας δέκα, καὶ ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς ἐπῆγεν εἰς τὴν
 Δύσιν, καὶ ἐφαίνετο ἡμέρας, 21. τῷ δὲ 23. χρόνῳ αὐτῶν, ὁ Ὅσιος Ἀν-
 δρέας, ὁ λεγόμενος Καλυβίτης, εἰς τὸν ἐν Βλαχέρναις Ναὸν τῆς Ὑπερ-
 αγίας Θεοτόκου ἤλεγχε αὐτὴν παρρησίᾳ τὴν ἀσέβειαν, καὶ ἀκούσας ὁ
 ἀλιτῆριος, ὤρσε καὶ ἐπίασαν αὐτὸν, καὶ πολλὰς καὶ βαρείας μάστιγας ἔδω-
 καν αὐτῷ, καὶ τὰς πόδας ἔδυσαν μὲ χοινία, καὶ τὸν ἔσυραν εἰς τὸν φό-
 ρον, καὶ ὥσαν τὸν ἔσυραν, ἐκινήθη εὐας ὑπὸ τῆς Διαβόλης ἀπὸ τὸν Λαόν,
 καὶ ἐπῆρε μίαν μεγάλαν κοπίδα ἀπὸ τὸ μακελλεῖον, ὅπου ἔκοπταν τὸ
 κρέας, καὶ ἔδωκε τῇ Ἀγίῳ εἰς τὰ ποδάρια, καὶ ἔκοψεν αὐτὴν, καὶ ἐν τῷ
 ᾧμα ὁ Ἅγιος ἀπέθανε, καὶ τὴν ψυχὴν αὐτῆς τῇ Θεῷ παρέθετο. Ἄλλως
 πολλὰς Ἀγίας ἀπέκτεινε, καὶ πολλῶν χεῖρα, ποδάρια, μύταις, αὐτῶν
 ἔκοψε, καὶ τὸν Ὁσιομάρτυρα Στέφανον τὸν νέον μὲ πολλαῖς τιμαῖς
 ἔθανάτωσε, καὶ ἄλλον Ἀγιώτατον, καλέμενον Πέτρον, καὶ ἑ μόνον τέρας,
 ἀμὴ καὶ Ἀρχοντας, καὶ σφοδρώτατος τῶν ἐπαράδωσαν ὅτι προσκυνοῦν τὰς
 Ἀγίας Εἰκόνας, καὶ ἐν τῷ ᾧμα ἀπεκεφάλισεν αὐτὴν, καὶ εἰς ὄρκον ὅλον
 τὸν Λαόν ἔβαλεν, ὅπως τινὰς μὴ προσκυνοῦν τὰς Εἰκόνας. Τῷ δὲ,
 23. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἐγένετο μέγας καὶ βαρὺς χειμὼν τόσον,
 ὥστε τινὰς ἀπὸ τῶν παλαιῶν ἀνθρώπων δεῦν τὸ ἐνθυμεῖτο. ἡ θάλασσα
 ἐπάγασε καὶ ἐξηραίνθη, καὶ ἐγένετο ὥσαν μάρμαρον, καὶ ἐπερνεσαν ἀπᾶν
 τὰ ἀμάξια καὶ ἄλλα φορτία βαρέα. Ὡσαν ἦλθεν ὁ Μάρτιος Μελῶς,
 ἐπεφταν οἱ ἀσέρες! ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν τόσον, ὅπως ἔλεγον ὅτι τέλος Κόσ-
 μος εἶναι, καὶ βροχὴ τελείως δεῦν ἐγένε, μόνον ἐξηραίνθησαν αἱ βρύσες καὶ
 οἱ ποταμοί, καὶ πείναις καὶ θανατικὰ πολλὰ ἐγέναν, καὶ ἄλλαι παίδου-
 σες. Ἀκούοντας καὶ βλέπωντας ταῦτα ὁ ἀσεβὴς βασιλεὺς, τελείως δεῦν
 ἀπέστρεφεν ἀπὸ τὰ κακὰ, ὅπως ἔκαμιν εἰς τοὺς Χριστιανούς, μόνον πε-
 ρισσοτέρως ἀναπτεν ὁ θυμὸς καὶ ἡ κακία τῆς ψυχῆς κατὰ τῆς Χρυσια-
 νῶν. Τῷ αὐτῷ χρόνῳ διέβαλαν τινὲς τὸν Πατριάρχην εἰς τὸν βασιλέα,
 ὅτι καταλαλεῖ αὐτὸν καὶ ὑβρίζει· ὁ δὲ βασιλεὺς ἀκέσας ἔπος, ἐσηκώ-
 θη ἀπὸ τῆς θρόνου, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν φόρον, καὶ ἐπεμψε καὶ ἤφεραν τὸν
 Πατριάρχην, ἢ τὸν Δαιμονιάρχην, καὶ ὡς εἶδεν αὐτὸν, ἐγέμισεν ὅλος θυ-
 μὸς καὶ ὀργῆς κατ' αὐτὸν, καὶ ὤρσε πρῶτον καὶ τὸν ἔδειραν· μὲν τὸν δαρ-
 μὸν τὸν ἀπεκεφάλισε, καὶ ἔκαμιν αὐτὸν αὐτοῦ ἄλλον Εἰκονομάχον, Νι-
 κήταν τὸ ὄνομά του, ἀνθρώπον πονηρὸν καὶ ἀρεάματον. Τῷ δὲ, 25. χρό-
 νῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, παρέδωκαν αὐτῷ Πέτρον τὸν Ἱερὸν, καὶ τὸν

Θεοφόρον Στέφανον τὸν τῷ Αὐξεντίῃ, καὶ πολλὰς τιμωρίας εἰς αὐτὸς ἔκα-
με, καὶ πάντα τὰ ὑπέμειναν διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καὶ τέλος ἀπεκεφά-
λισεν αὐτὸς, καὶ ἐρρίξε τὸς εἰς τὴν θάλασσαν. ὁμοίως καὶ τὸ μνήμα τῆς
Ἀγίας Εὐφημίας, καθὼς ἦτον μετὰ τὸ Ἅγιον αὐτῆς Λείψανον, τὸ ὁποῖον
ἦτον μαρμαρένιον ὡσὰν σεντούκι, ᾤρισε καὶ τὸ ἐρρίξαν εἰς τὴν θάλασ-
σαν. Θεὸς δὲ χάριτι ἦλθεν αἶμος, καὶ ὑπῆγε πλέοντας εἰς τὴν Λῆμνον,
καὶ ἔσπευεν ἐκεῖ ἕως ὅπου ἐγένετο Κωνσταντῖνος καὶ ἡ Μητέρα αὐτοῦ Εἰρήνῃ
Βασιλεῖς, οἱ τινες ἦσαν ὀρθόδοξοι καὶ δόξαβεις.

Τὰς Καλογήρας ὅλγας ἠβελήθη τελείως νὰ τὰς ἀφανίσῃ ἀπὸ τὸ πρόσω-
πον τῆς γῆς ὁ ἀσεβὴς, καὶ πολλὰς ἀπεκεφάλισε, καὶ πολλὰς ἀτίμασεν, διὰ
τὸ νὰ ᾤρισε μίαν ἡμέραν νὰ γένῃ Ἱπποδρόμιον, καὶ ἔτιως ἐσυναχθῇ ὅλος
ὁ λαὸς, καὶ μὴν ἡξέδροντας οἱ Χριστιανοὶ ὑπῆγαν, καὶ τῶτος ὁ ἀσεβὴς ᾤ-
ρισε καὶ ἔδωκεν τῷ καθ' ἑνὸς Καλογήρῃ μίαν γυναῖκα ἀτιμῶν, καὶ τὴν
ἐσυρναν ἀπὸ τῆς χεὶρ μέσῃ ἀπὸ τὸν λαὸν ἐκεῖ εἰς τὸ Ἱπποδρόμιον, καὶ
ἐφτυαν καὶ ὑβρίζαν τὰς Καλογήρας, καὶ διὰ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ὑπέμειναν,
καὶ τότε τὰς ἐξώρισεν. ὅμως ὁ Διάβολος καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὸν ἐμάν-
θανε τέχνας. εἶχε δὲ καὶ συμμαθητὰς καὶ ὁμόφρονας, Μιχαὴλ τὸν Με-
λισσηνὸν, στρατηγὸν τῆς Ἀνατολῆς, καὶ Μιχαὴλ τὸν Λαχανοδράκοντα, στρα-
τηγὸν τῆς Ἀδριανουπόλεως, καὶ Μαΐνῳ τὸν κατὰ τὸ ὄνομα μανιώδη, στρα-
τηγὸν εἰς τὸ Βυκελλάριον, εἰς τὰς ὁποίας ἔγραψεν, ὅτι, εἰ μὴ εἶναι πι-
στοὶ καὶ ἡγαπημένοι αὐτῷ, τελείως νὰ ἀφανίσῃν καὶ νὰ ἐντροπιάσῃν τὸ
σχῆμα τῆς Μοναχῶν μετὰ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ παίδευσιν. Ὡς δὲ εἶδον οὗτοι
τὸ γράμμα τῷ Βασιλέως, ἀπορῶν νὰ γράψω τί ἔκαμαν εἰς τὸ Ἅγιον καὶ
Ἀγγελικὸν Σχῆμα τῆς Μοναχῶν. Τῶτος ὁ Λαχανοδράκοντας ἐσιώαξεν
ὅλγας τὰς Καλογήρας καὶ ταῖς Καλογεραῖς, ὅσας δέρισκοντο εἰς τὸν τόπον
ὅπῃ ᾤριζε, καὶ εἶπέ τις, ὅποιος θέλει ἀπὸ ἐσῆς νὰ εἶναι εἰς τὴν ὑπο-
ταγὴν τοῦ Βασιλέως καὶ ἐμῶ, τὴν ὥραν τῆς νύκτος νὰ ῥίξῃ τὰ καλογερεῖα
ῤῃχα, νὰ φορέσῃ κοσμικὰ, καὶ νὰ ὑπανδράδῃ. εἰ δὲ, ὅποιος δὲν κά-
μνει τὸν δεισμόν μου, θέλω τὸν τυφλώσει νὰ τὸν ἐξορίσω εἰς τὴν Κύ-
προν· καὶ καθὼς εἶπε τὸν λόγον, ἔκαμε καὶ τὸ ἔργον, ὅτι ὅποιος δὲν ἠ-
θέλησε νὰ τῷ ἀκούσῃ, τῷ ὥραν τὸν ἐτύφλωσε καὶ τὸν ἐξώρισε. Πολ-
λοὶ Καλόγεροι τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐμαρτύρησαν, καὶ τὰ Μοναστήρια, καὶ τὰ
ἱερὰ σκεύη, καὶ τὰ βιβλία, καὶ τὰ ζῶα, καὶ τὰ κτήματα ὅλα τῆς Μονα-
στικῆς ἐπέλησεν ὁ ἀσεβὴς Λαχανοδράκοντας, καὶ τὴν τιμὴν αὐτῆς
ἔστειλε τῷ Βασιλέως. ὅσα δὲ ἦν Πατερικὰ βιβλία, καὶ Ἅγια Λείψα-
να, τὰ κατέκαψε, καὶ ἐκείνων, ὅπῃ τὰ εἶχαν, ἀλειψε τὰς κεφαλὰς τοὺς
μετὰ πῖσαν καὶ μετὰ λάδι, καὶ ἔβαλε φωτίαν, καὶ τὰς ἔκκιε. Ὅποιος ἦλθε
καὶ ἔλεγε τὸ ὄνομα τῆς Θεοτόκου, ἢ ἄλλου Ἁγίου, τὸν ἀπεκεφάλισεν ὡς
ἐχθρὸν τῷ Βασιλέως, καὶ τὸσον ἔκαμεν ὁ μιαιλὸς, ὥστε εἰς ὅσον τόπον ᾤ-
ριζε δὲν ἄφηκε πούποτε Καλόγηρον, οὐδὲ Καλογραῖαν. Ὡς ἔμαθε τοῦ-
το ὁ ἀσεβὴς Βασιλεὺς, ἐχάρη πολλὰ καὶ νύφραυθη καὶ ἡγαλλιάσθη, καὶ
ἐν τῷ ἅμα ἔγραψε πρὸς αὐτόν· ὦ ἀγαπημένε μου, δὲ χαρισῶσε, ὅτι νῦν
ρά σε κατὰ τὴν καρδίαν μου, ὅπῃ κάμνεις τὰ θελήματατά μου, καὶ τὰς ἀ-

μοιβὰς παρ' ἐμῶ θέλεις ἔχει. Ὁ δὲ Μελισσηνὸς, καὶ ὁ Μανὴς, καὶ οἱ ἄλλοι δύο Στρατηγοί, ἀνέσαντες ἔτι, ἔκαμαν περὶ αὐτὰ κακὰ εἰς τοὺς δὺλομημένους Καλογήρας, παρὰ ὅπως ἔκαμιν ὁ Λαχανοδράκοντας. Ὁ δὲ Πατριάρχης, τὰς Εἰκόνας ὅπως ἦσαν εἰς τὰ εὐδοθεῖν τῆ Παλατίου μετὰ ψηφίδων, ὅλας τὰς ἔξυσεν. ὁμοίως καὶ τὰς ἐπιλοίπας ὅλας, ὅπως ἦσαν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον. Τῷ δὲ 28. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἔσεψεν Αὐγέσαν τὴν γυναῖκα αὐτῆς Εὐδοκίαν, καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτῆς, Χεισοφόρον καὶ Νικηφόρον, τὰς ἔκαμε Καίσαρας, τῆ Πατριάρχῃ ποιήσαντος ἀρχὴν. Τῷ δὲ, 29. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἦλθεν ἡ Εἰρηνὴ ἀπὸ τῆς Ἀθηνῶν, καὶ ἐσεψθη εἰς γάμον Λέοντα τὸν υἱὸν τῆς βασιλέως εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας Στεφανίας. Τῷ δὲ, 33. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἔλαβε τὰ φεσάτα καὶ ὑπῆγε κατὰ τῆς Βουλγαρίας, καὶ ὡς ὑπῆγεν, ἔκαμιν εἰρηνῶν μετ' αὐτῆς, καὶ ἐγύρισεν. Οἱ δὲ Βούλγαροι ἐπέμψαν δώδεκα χιλιάδας φεσάτον εἰς Βερζιτίαν. Ἀκούσας τοῦτο ὁ βασιλεὺς, διέγκνεν εἰς τὴν λεγομένην Λιθοσάραν, καὶ ἐκτύπησεν αὐτοὺς, καὶ ὅλας τὰς ἀπεκεφάλισε, καὶ οὕτως ἐγύρισεν εἰς τὴν Πόλιν. Τῶτον τὸν πόλεμον τὸν ἀνόμασεν ὁ βασιλεὺς διέγκνῃ, ἐπειδὴ δὲν ἐσφάγη τινὰς ἀπὸ τοῦ φουσάτου αὐτοῦ. ὁ δὲ Αὐθύντης τῆς Βουλγαρίας ὁ Ἐλέριχος ἐγνώρισεν, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ ἔκαμιν αὐτῷ τὴν ἐπιβουλὴν εἰς τὸν βασιλέα, ὅπως ἐκοίτε τὰς, 12. χιλιάδας τὸν Λαὸν, καὶ ἠθέλησε νὰ μάθῃ ποῖοι εἶναι, καὶ ἔκαμε τήν τε τὴν τέχνην. ἔγραψε γραφὴν εἰς τὸν βασιλέα ἔτι. Αὐθύντη βασιλεῦ, ἐγὼ ἔχω βελὴν νὰ φύγω νὰ ἔλθω εἰς τὸ σκέπασμα τῆς βασιλείας σε, καὶ ἐὰν οὐκ εἴης, γράψε με τὰ ὀνόματα ποῖος ἀνθρώπου ἔχεις ἐδῶ φίλους, ἵνα παρήρῃσω εἰς αὐτοὺς τὸ μυστήριον, νὰ μὲ συνοδράμουν νὰ λάβω τὸν βίον με, καὶ νὰ τὰς πάρω νὰ φύγωμεν νὰ ἔλθωμεν ὁμῶς. Ὁ δὲ ἀνόητος βασιλεὺς δὲν ἐκατάλαβε τὴν εὐνοίαν τῆς γραφῆς τῆς Βουλγαρίας, ὅτι εἶναι μὲ ἐπιβουλίας, ἀλλ' ἐν τῇ ᾧμα ἔγραψε τὰ ὀνόματα αὐτῆς τῆς φίλων αὐτοῦ. Ὡς εἶδε ταῦτα ὁ Αὐθύντης τῆς Βουλγαρίας, ἔλαβεν αὐτοὺς, καὶ ἀπεκεφάλισε. Μαθὼν τὸτο ὁ βασιλεὺς ἐπίασεν τὴν γενειάδα αὐτοῦ, καὶ μεγάλως τὴν ἐτείναξεν διὰ τὸ νὰ ἐμπαίχθῃ. Τῷ δὲ, 35. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἔλαβε φεσάτα, καὶ ὑπῆγε καὶ τῆς Βουλγαρίας. Ἐκεῖ ἦλθεν εἰς αὐτὸν ὁργὴ Θεϊκὴ, καὶ εὐγαλὸν εἰς τὰ σκέλη κοσμήματα ὥσπερ κάρβουνα ἀναμμένη, καὶ ἐπίασεν τὸν θέρμη φοβερά, καὶ ἐκαίετο ὥσπερ νὰ ἦθελον εἶσαι μέσα εἰς μεγάλῳ φωτίαν, καὶ ἐγύρισεν εἰς τὴν Ἀρκαδιούπολιν ἀσθενὴς εἰς τὸ κραββάτι. Ὡσαύτως ἦλθεν εἰς τὴν Σιλυβείαν, ἐμπῆκεν εἰς πέραμα, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν διὰ θαλάσσης, καὶ εἰς τὸ Κασέλλι τῆς Σχογγύλης ἀπέθανε ψυχῇ, καὶ σώματι, καὶ ἐφώναζε φωνὰς μεγάλας, ὅτι ἀπὸ τῆς πυρετῆς ἐκαίετο, καὶ ἔλεγε. Ζῶντας με πρὶν ἀσβέσω ἐπαρδόθην διὰ τὴν Ἀγίαν Θεοτόκον Μαρίαν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς σήμερον νὰ τιμᾶται καὶ νὰ ὑμνῆται ὡς Θεοτόκος ἀληθὴς ἔσα. περὶ τῆς δὲ καὶ διορθέμενος εἶπε τὰς λόγους ταύτας. σῶζου ὁ Ναὸς ὁ μέγας τῆς Ἀγίας Σοφίας. σῶζε ὁ Ναὸς τῆς Θεοτόκου ἐν ταῖς Χαλκοκρατείσις. σῶζου ὁ Ναὸς τῆς Ἀγίας Ἀποστόλων. σῶζου Πόλις καὶ Σύγ-

Εἰς τὴν
ἐλ-
ειχου,
αὐτὸς τὸν
βασιλέα
Κωνσταν-
τῖνον.

Σύγκλητος. σῶζε ἑμέ μου Βασιλεῦ. σῶζε καὶ σὺ Θεόφανες, τὸ μέγα μου Μυσήειον. Οὕτως ἔρριξε τὴν μιανὰν αὐτῆ ψυχὴν τῇ Διαβόλῳ, καὶ ἀπέθανε κακῶς, καὶ ἐτάφη τὸ βρωμερόν του σῶμα ἐν τῇ Ναῷ τῇ Ἀγίῳ Ἀποσόλῳ.

ΒΑΒΙΛΕΙΑ ΛΕΟΝΤΟΣ.

Μετὰ τῶτον βασιλεύει ὁ υἱὸς αὐτοῦ Λέων, ὁ ἐκ τῆς Χαζάρης, χρό-
νης, 5. καὶ ὡσαύτῃ ἐβασίλευσε, καὶ ἔπαυσε καὶ ὁ Θρῳῶς τῆ πατρὸς αὐτῆ,
ἔκραξε τὸν Θεοφάνην καὶ λέγει τῇ· τί εἶναι τὸ μέγα Μυσήειον τῆ πατρὸς
μου, ὅπως τὸ ἡξόρεις ἐσὺ μόνος; ὁ δὲ Θεοφάνης εἶπε· διὰ τὸ νὰ ἀπέ-
θανεν ὁ πατήρ σου, δυνάμει νὰ φανερώσω ἐκεῖνο ὅπως ἐκάμαμεν μυστι-
κῶς· πενταπόσια κεντῶνεία χρυσάφι ἐχώσαμεν εἰς σὺν τὸν μετὰ τὸν
λόγον τῇ ἀδελφῶν σου τῇ Καيسάρων καὶ Νοβελισίμων. Ὡς ἔμαθε τῶτο
ὁ Βασιλεὺς, ἔπεμψε καὶ ἐπῆρέ τα ὅλα, καὶ τίποτε δὲν ἄφηκεν. Ἐν ταῖς
ἡμέραις δὲ Μιχαὴλ υἱὸς Θεοφίλου τοῦ Βασιλέως, βουλὴ καὶ παραινέσει τῇ
Καίσαρος, ἤφεραν εἰς τὸν φόρον, εἰς τόπον καλούμενον τῇ Ἀμασεινῇ, τὸ
Δείψανον τῇ ἀσεβεστάτῃ Κορωναίου, καὶ ἐκεῖ ἐκαυσαν αὐτό. Ὡσαύτῃ
ἐβασίλευσε τῶτος ὁ Λέων, ἔδειξεν εἰς τὴν ἀρχὴν εἰς ὀλίγον καιρὸν ὅτι
εἶναι δισεβῆς καὶ φίλος τῆς Θεοτόκης καὶ τῇ Καλογήρῳ. ἀμὴ ἐν ὑσέροις
ἐξέραςε τὸ φαρμάκι, καὶ ἐγένετο καὶ αὐτὸς ἐχθρὸς μέγας τῇ Χρυσιανῶν,
καὶ τῇ Ἀγίῳ Εἰκόνῳ. Τῷ, 1. χρόνῳ τῆς Βασιλείας αὐτοῦ ἐζήτησε
τὸ φασάτον, καὶ ἔσεψε τὸν υἱὸν αὐτῆς Κωνσταντῖνον Καίσαρα. Τῷ δὲ, 2.
χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἦλθε Πελέριχος ὁ Αὐθρότης τῇ Βουλγάρων
εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ ἐπροσκυνώσεν αὐτόν, καὶ ἐδέχθη τον μετὰ χαρᾶς καὶ
τιμῆς μεγάλης, καὶ ἐτίμησέ τον εἰς τὸ ἀξίωμα τῇ Πατρικίᾳ, καὶ ὑπάν-
δρῶσεν αὐτὸ μετὰ τῆς ἐξαδέλφης τῆς γυναικὸς αὐτῆς, καὶ ἐδέχθη αὐτόν
ἀπὸ τῆς θείας Κολυμβήθρας, καὶ πολλὰ τὸν ἡγάπα. Τῷ δὲ, 3. χρόνῳ
αὐτῆς ἔστειλε στρατηγὸν μετὰ φουδάτα εἰς τὴν Γερμανίαν, καὶ πολλὰς Σύρας
καὶ Ἰακωβίτας ἠχμαλώτισε. Τῷ δὲ, 5. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἀ-
πέθανεν ὁ Φόλδοπατειάρχης, καὶ ἔλαβε τὸν κόλπον τῆ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ
Διαβόλου, καὶ ἐχειροτονήθη Πατριάρχης Παῦλος ὁ τίμιος Ἀναγνώστης ὁ
Κύπριος. Τῇ, 3. δὲ ἐβδομάδι τῆς Ἀγίας Τεσσαρακοστῆς ἦνεν εἰς τὸ
προσκεφάλαιον Εἰρῶν τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Εἰκόνας δύο, καὶ ὡσαύτῃ ταῖς
εἶδεν, ἐσυλλογίσθη καὶ ἐδιάκεινεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τῇ, ὅτι ὁ Παπίας τοῦ
Παλατίου ταῖς ἤφερε μετὰ τῆς Πειρικηίς, τὴν δὲ γυναῖκα αὐτῆς πολλὰ
ὕβρεις καὶ ἀτιμάσεις ἀπεδίωξεν. Αὐτὴ διὰ τὰς Εἰκόνας εἶπεν· ὅτι
δὲν ἡξόρῳ εἰδῶσιν ἑδὲ εἰδᾶται· ἀλλ' αὐτὸς δὲν τὴν ἐπίστῳσε, μόνον
τῆς εἶπε· τῶτος εἶναι ὁ ὄρκος, ὅπου ὤμοσες τῇ πατρὸς με εἰς τὰ ἀχραν-
τα Μυσήεια τῆς Πίσεως, ὅτι ποτέ σου νὰ μὴ προσκυνώσης, ἑδὲ νὰ σε-
βεσαι Εἰκόνας; καὶ ὡσαύτῃ τὴν ἀπεδίωξε, πλέον δὲν τὴν εἶδεν, οὐδὲ μετ'
αὐτῆς ἐσμιξεν. Εἶδε δὲ μίαν ἡμέραν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὴν μεγάλῃ Ἐκ-
κλησίᾳ τὸ σέμμα τῇ Ἡρακλείου Βασιλέως, τὸ ὅποιον ἀφίερῳσεν ἐκεῖ,
καὶ

καὶ λαβὼν ἐφόρεσεν αὐτὸ, καὶ ἐδοξάζετο περιπατῶν μετ' αὐτὸ, καὶ ὥσαν ἐ-
γύρεισεν εἰς τὸ Παλάτι, εὐγαλὸν εἰς τὴν κεφαλὴν ὥσαν κάρβυνα ἀνάμ-
μωσά, καὶ μέγας πυρετὸς καὶ φοβερός ἤλθεν εἰς αὐτὸν, καὶ κακὴν κακῶς
τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπέρριξε, καὶ εἰς ὅλα τε τὰ κακὰ ἐπόρθεσε καὶ τὸ ἁ-
μάρτημα τῆς Ἱεροσολίας.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗΣ.

Μετὰ τῶτον, Κωνσταντῖνος συνὲ τῇ μητρὶ αὐτοῦ Εἰρηνῇ ἐβασίλευσαν
χρόνους, 15. Κόσμος ἔτος, 6273. τῆς Θείας Σαρκώσεως, 779. καὶ ὥσαν
ἐβασίλευσαν τῶτοι, μετὰ ἡμέρας σαράντα, τινὲς τῶ Παλατίε ἀνδρωποί,
ὅπερ ἦσαν τῆς Συγκλήτε, ἠθέλησαν νὰ κάμουν Βασιλέα, Νικηφόρον τῷ
ἀπὸ Καισάρων, τὸς ὁποίους ἐπίασεν ἡ Βασίλισσα, καὶ ἔδειρε πολλὰ, καὶ
τὸς ἐξώρισε, τὸς δὲ ἀνδραδέλφους αὐτῆς, ὅπου ἦσαν Καίσαρες, καὶ Νο-
βελλίσιοι, τὸς ἔκαμε Καλογήρους, καὶ Ἱερεῖς, καὶ εἰς τὴν ἑορτῇ τῷ
Χριστοῦ Γεννῶν ἔκαμε καὶ μετέδρσαν τῷ Λαῷ τῷ ἀχραντῶν Μυστηρίων.
τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὑπῆγε καὶ ἡ Βασίλισσα μετὰ τὸν Υἱὸν αὐτῆς, ὁ ὁποῖος
ἦτον χρόνων, 10. εἰς τὴν μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, καὶ ἐπῆρε καὶ τὸ σέμμα
τὸ βασιλικόν, ὅπου ἐπῆρσεν ὁ ἀνδρας τῆς ὁ Λέων ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ τῆς
Ἐκκλησίας, καὶ ἐκαλλώπισεν αὐτὸ περιασπέρως μετὰ λίθων καὶ μαργα-
ρίτων, καὶ τὸ ἔβαλε καὶ τὸ ἀφιέρωσεν εἰς τὴν μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, κα-
θὼς ἦτον ἀφιερωμένον. Τῷ δὲ αὐτῷ χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἐπολέ-
μισαν οἱ Ἀραβες μετὰ τῷ Ῥωμαίων, καὶ ἐνίκησαν οἱ Ῥωμαῖοι, ὅμως
οἱ ὀλογημένον Χριστιανοὶ ἦσαν καὶ μωσέον διὰ τὸν φόβον τῷ παρανόμων
Βασιλέων, καὶ δαλωμένον καὶ πεπατημένον, καθὼς εἶναι τὰ χόρτα καὶ
μωσέον καὶ πλακωμένον ἀπὸ τὸν πολὺν καὶ μέγαν χειμῶνα καὶ πάγον, καὶ ὅ-
ταν ἔλθῃ τὸ καλοκαῖρι, ἦγεν ἡ ἀνοιξίς, παύει ὁ χειμῶν, καὶ ὁ πάγος
λύει, καὶ τότε τὰ χόρτα βλαστάνει καὶ αὐξανει, καὶ χαίρονται οἱ ἀνδρω-
ποὶ βλέποντες αὐτὰ· οὕτως ἐγενε καὶ εἰς τὰς ἡμέρας τούτε τῶ Βασιλέως
Κωνσταντίνου, καὶ Εἰρηνῆς τῆς αὐτῆς μητρός. Καθὼς ἐβασίλευσαν, ἐκη-
ρύχθη ἡ ἀσέβεια, καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐπλατυνέτο· οἱ Αἵρετικοί,
καὶ Θεομάχοι κατηρχύνοντο, καὶ ἐλυπῶντο μέγας· οἱ οὐ δισέβεις Χρι-
στῖανοὶ βλέποντες αὐτῶ, μέγας τὸν Θεὸν ἀχαιρίζον, καὶ τὸς Βασιλεῖς
ἐδοξάζον. Τότε καὶ τῆς παρθενίου Μάρτυρος Εὐφημίας τὸ μνημεῖον ἤφεραν
μετὰ μεγάλης τιμῆς, καὶ εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας Εὐφημίας ἔβαλαν αὐ-
τὸ, ὁ ὁποῖος Ναὸς ἦτον ὅλος κοτρίᾳ γεμάτος, ὅπερ ὤρεισεν ὁ ἀσεβέστα-
τος πονηρὸς αὐτῆς ὁ Βασιλεὺς ὁ Χριστιανομάχος, καὶ τὸν ἐγέμισαν,
ἀλλ' αὐτὴ τὸν ἐκαθάρισεν. ὦ τοῦ θαύματος, μία γυναῖκα μετὰ ενός
παιδὸς νὰ ἀναστήσῃ τὴν ἀσέβειαν, καὶ τὴν ἀσέβειαν νὰ χαλάσῃ; με-
γάλη σε ἡ οἰκονομία, Κύριε. Τέτῳ τῷ χρόνῳ εἷας γεωργὸς ἀνδρωπὸς
εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀνδριανουπόλεως, εἰς τὸ μέρος τῶ μακρῶς τείχους, ἔσκα-
πτον ἐκεῖ, καὶ ὑρε λάρνακα, ἦγουν μνημεῖον, καὶ εὐγαλε τὸ σκέπασμα
αὐτοῦ, καὶ ὑρεν ἀνδρωπὸν ἀπεθαμμένον μέσα, καὶ ὡς λέγουσι τινὲς,
ἦτον

ἦτον ὁ Πλάτων. πλὴν ὁ Πλάτων ἀπέθανεν εἰς τὰς Ἀθῆνας· καὶ ἦσαν
 γράμματα εἰς τὸ σκέπασμα τῆς λάρνακος· „Ὁ Χριστὸς μέλλει νὰ γεννη-
 ῇ ἐκ Παρθένου Μαρίας, καὶ πισθῶ εἰς αὐτόν. ἐπὶ δὲ τῆς Βασιλείας
 „Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης πάλιν θέλει μεῖν ὁ ἥλιος“. Ἐδήλει, ὅτι
 εἰς τὰς ἡμέρας τῶν θέλει χαλάσει ἡ Εἰκονομαχία, καὶ θέλει ἀναστῆ
 πάλιν ἡ δισέβεια, καὶ ἡ προσκυῶσις τῶν Ἀγίων Εἰκόνων, διὰ τὸ νὰ
 ἔκαμαν οἱ Ἑβραῖοι τὴν ἀρχὴν, καὶ ἡ, 7. Συνόδος ἔκαμε τὴν κατάλυ-
 σιν τῆς Εἰκονομαχίας. Τῷ δὲ, 2. χρόνῳ τῆς αὐτῶν Βασιλείας, ἀπέσει-
 λεν Εἰρήνῃ ἡ Βασίλισσα πρὸς Κάρολον Ῥήγα Φραγγίας, καὶ ἔκαμαν
 σύμφωνα μετ' ὅρκων, καὶ πάρῃ τὴν Νύμφην εἰς τὸν γάμον αὐτῆς, ἡγου-
 μένην θυγατέρα αὐτοῦ, Εὐδοκίαν λεγομένην. Οὕτως ἔστειλεν Ἐλισαῖον
 τὸν Εὐνοῦχον καὶ Νοτάριον, καὶ τὴν ἐμάνθανε τὰ τῶν Ῥωμαίων γράμματα,
 καὶ τὴν γλῶσσαν νὰ ὁμιλῇ. Τῷ δὲ, 3. χρόνῳ τῆς αὐτῶν Βασιλείας, ἀ-
 πέστειλε Σταυράκιον Πατρίκιον τὸν Λογοθέτην, κατὰ τῶν Σθλαβίνων με-
 τὰ δυνάμεως, καὶ πολεμήσας ἐνίκησεν αὐτοὺς, καὶ δέλους τῆς Βασιλείας
 τὰς ἔκαμεν. ἦλθε δὲ ὁ Σταυράκιος μετὰ τῶν φεσάτε αὐτῶν εἰς τὴν Πελο-
 πόνησον, καὶ πολλὰν αἰχμαλωσίαν καὶ κέρσην ἔλαβε, καὶ τὰ ὑπῆγε τῆς
 Βασιλείας. Τῷ δὲ, 4. χρόνῳ τῆς αὐτῶν Βασιλείας, Παῦλος ὁ Ὁσιος
 καὶ Ἀγιώτατος Πατριάρχης ἠθύνετο, καὶ ἔκαμε παραίτησιν τῶν θρόνων αὐ-
 τῶν, καὶ ὑπῆγεν ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Φλώρου. Ὡς ἔμαθε τὸ ἡ Βασίλισσα,
 ὑπῆγεν εἰς αὐτὸν ζητῶσα συγχώρησιν, καὶ ἐδέετο ἵνα ἔλθῃ εἰς τὸν θρό-
 νον αὐτῶν. Ὁ δὲ Ἅγιος τῆς εἶπε πολλὰ περὶ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως εἰς
 ὠφέλειαν καὶ σωτηρίαν, καὶ ὅτι εἰν δεῦν γυνὴ Συνόδου Οἰκουμενικὴν νὰ δι-
 γάλῃ ἀπὸ τῶν μέσων τὰ κακὰ, καὶ σφάλματα τῶν Χριστιανομάχων, καὶ
 Εἰκονομάχων, δεῦν ἔχετε σωτηρίαν. Ἡ δὲ Βασίλισσα ὡς ἠκασεν οὕτως,
 ἔκλαυσε καὶ ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ ὡς ἔλαβεν ὑπόχεσιν ἡ Βασίλισσα ὅτι
 νὰ κάμῃ Συνόδον Οἰκουμενικὴν, ἀπέθανεν ὁ Ἅγιος διλογήσας αὐτὴν,
 καὶ ἀπὸ τότε ἤρχισε νὰ λέγεται λόγος παρρησίας ἀφόβως περὶ τῶν Ἀ-
 γίων Εἰκόνων παρὰ πάντων τῶν ὁσέβων. Τῷ δὲ, 5. χρόνῳ τῆς αὐτῶν Βα-
 σιλείας, ἐσυνήλθεν Εἰρήνῃ ἡ Βασίλισσα ὅλην τὴν Σύγκλητον, καὶ ὁ-
 λον τὸν λαόν, καὶ ἠρώτησεν αὐτοὺς ποῖος εἶναι ἄξιος καὶ ἀρμόδιος διὰ νὰ
 γυνὴ Πατριάρχης; καὶ ὅλοι μιᾷ φωνῇ ἐξεφώνησαν, Τάρασιος ὁ Ἀσκητή-
 της. ὁ δὲ Τάρασιος ἐκ ἠθέλε τὸ, διότι ἦτον ὁ λαὸς καὶ αἱ Ἐκκλη-
 σίαι εἰς διχοσασίαν ἀπὸ τῶν Εἰκονομάχων. Ἡ δὲ Βασίλισσα καὶ ὁ λαὸς
 εἶπον πολλὰ πρὸς τὸν Ἀγιώτατον Τάρασιον, καὶ μόλις τὸν ἔκαμαν καὶ ἡ-
 θέλησε, καὶ τῇ, 25. τῶν Δεκεμβρίων μηνῶν, τῇ ἑορτῇ τῆς Χριστῶ Γεννή-
 σεως, ἐχειροτονήθη Πατριάρχης. καὶ ὡς ἐχειροτονήθη, ἀπέστειλεν εἰς τὴν
 Ῥώμην τὰ συνοδικὰ, καὶ τὴν ὁμολογίαν τῆς Πίστεως αὐτῶν, καὶ ἀπε-
 δέχθησαν παρὰ τοῦ Πάπα Ἀδεμανῶ. Τῷ δὲ, 6. χρόνῳ τῆς αὐτῶν Βα-
 σιλείας, Συνόδου κηρυχθείσης ἐν τῷ Ναῷ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ἐσυ-
 νάχθησαν οἱ Εἰκονομάχοι, καὶ ἦλθαν μετὰ τὰ ἄρματα νὰ πολεμήσων, καὶ
 συγχύσεως γενομένης, ὑπέστρεψαν. Τῷ δὲ, 7. χρόνῳ τῆς αὐτῶν Βασι-
 λείας, τῇ, 9. τῶν Σεπτεμβρίων μηνῶν, ἡμέρᾳ πρώτῃ, 5. ὥρα ἐγένετο ἐ-
 κλει-

κλειψίς μεγάλη τῇ Ἠλίῃ. Τῷ δὲ, 8. χρόνῳ συνήχθη ἡ 7. Σύνοδος εἰς τὴν Νικαίαν, καὶ ἦσαν Πατέρες, 367. οἱ ὅποιοι ἦλθον κατὰ τῆς Εἰκονομάχων, καὶ ἀνεδεμάτισαν τὰς Εἰκονομάχους, καὶ Κανόνας, 22. ἔκαμαν. ἀπέρασαν ἀπὸ τὴν, 6. Σύνοδον ἕως τῆς, 7. χρόνοι ἑκατὸν εἰκοσι. ὁ μὲν ὡρῖσεν ἡ Ἀγία Σύνοδος αὕτη, ὅτι αἱ Ἀγίαι Εἰκόνες σὺν τῇ τιμῇ Σταυρῶν νὰ προσκυνοῦνται καὶ νὰ σέβωνται, διὰ τὸ νὰ διαβαίνει ἡ τιμὴ τῆς Εἰκόνος εἰς τὸ πρωτότυπον, καὶ ὅλαι αἱ Ἐκκλησίαι ἀπέλαβον τὸν εὐλισμὸν αὐτῶν καὶ τὴν ὑποτέλειαν καὶ δόξαν ἀπὸ τῆς Ἀγίας Εἰκόνας, καὶ τὰ Μοναστήρια τῆς Καλογέρας, καὶ ἐγένετο μεγάλη χαρὰ εἰς ὅλον τὸ γένος τῆς Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, καὶ Νόμον τότε ἔγραψαν, καὶ ὑπέγραψεν ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Μητέρα αὐτῆς, καὶ Ταράσιος ὁ Πατριάρχης, καὶ οἱ Τοποτηριταὶ τῷ Πάπᾳ Ἀδριανῷ, καὶ τῶν ἑτέρων Πατριαρχῶν, καὶ ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς ὅσοι συνήχθησαν εἰς τὴν Σύνοδον, καὶ εἰρνώδισεν ἡ Ἐκκλησία τῷ Θεῷ, καλὰ καὶ εὖ ὁ ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας Διάβολος πάντοτε δὲν παύει παρὰ νὰ σπέρνῃ ζιζανία εἰς τὰς ἐργάτας αὐτῆς, ἦγεν εἰς ἐκεῖνας ὅπως κάρην τὰ θελήματα τῶν ἀλλ' ἢ τῷ Θεῷ Ἐκκλησία τῇ αὐτῇ χάριτι πολεμεῖσα καὶ πολεμεμένη αἰεὶ νικᾷ.

Τῷ δὲ, 9. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας, ἔλυσεν ἡ Βασίλισσα τὴν συμφωνίαν, ὅπου εἶχε μὲν τοῦ Καρόλου τοῦ Ρηγὸς τῆς Φραγγίας τὴν θυγατέρα, διὰ νὰ τὴν πάρῃ γυναικα ὁ υἱὸς αὐτῆς Κωνσταντῖνος, καὶ ἐπῆρσεν ἄλλω ἐκ τῆς Ἀρμενικῶν, Μαρίναν ὀνόματι, καὶ ἐστεφανώσεν αὐτὸν μετ' αὐτῆς, ἀλλ' ὁ Κωνσταντῖνος αὐτὴν δὲν ἤθελε. Τῷ αὐτῷ δὲ χρόνῳ ἐγένετο σεισμὸς φοβερώτατος. Τότε τινὲς ἀπὸ φόβον καὶ κακίαν, ὅπως εἶχαν εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ εἰς τὴν Βασίλισσαν ἀγάπῃ, ἐβούλοντο ὅτι αὐτὴ νὰ εἶναι κυρία καὶ Βασίλισσα, διὰ νὰ διοικουῖ αὐτοὶ τὰ πράγματα τῆς βασιλείας. Λοιπὸν συνέβαλαν τὸν Βασιλέα εἰς τὴν Μητέρα αὐτοῦ, λέγοντες, ὅτι δὲν εἶναι ὡρῖσμένον παρὰ Θεοῦ νὰ εἶναι ὁ υἱὸς σου Βασιλεὺς, διότι ἐδική σου εἶναι ἡ βασιλεία, ἀμὴ οὐχὶ τοῦ υἱοῦ σου. Αὕτη ἔξαπατηθεῖσα ὡς ἡ Εὐα, ἐπειδὴ ἠγάπα καὶ τὴν δόξαν νὰ ἀρχοῦν μόνη τῆς, ἐβεβαίωσε το εἰς τὸν νοῦν τῆς ὅτι νὰ τὸ κάμῃ. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἦτον χρόνων, 20. καὶ ἄξιός καὶ ἀνδρειωμένος εἰς τὰς πολέμους, καὶ ἐλυπεῖτο πολλὰ πῶς δὲν ἐξουσιάζει κυρία πρᾶγμα τῆς βασιλείας, καὶ ἐμελέτησε κακὰ κατὰ τῆς Μητρὸς αὐτῆς, ὅπως νὰ τὴν ἀποδιώξῃ. Ὁ δὲ Σταυράκιος ὁ Πατρίκιος ἔμαθε τοῦτο, καὶ τὸ εἶπε τῇ Βασίλισσᾳ. Ὡς τὸ ἤκουσεν ὠργίσθη καὶ ἐθυμώθη, καὶ ὅλγες τὰς ἀνθρώπους τῆς ὑἱῆς τῆς ἔδειρε καὶ ἐξώρῃσέ τας, τὸν δὲ Μάγιστρον καὶ Θεόδωρον Πατρίκιον τὸν Χαμελιανόν, καὶ ἄλλους ὅπως ἦσαν εἰς τὴν Βασιλῆα, τὰς ἐξώρῃσεν ἐν Κασοβίᾳ· τὸν δὲ υἱὸν αὐτῆς ὕβρισε πολλὰ καὶ ἠτίμασε, καὶ τὸν ἀπεδιώξεν ἀπὸ τὴν Βασιλείαν ἡμέρας ἰκανὰς, καὶ ἔβαλεν ὅλον τὸ φουσάτον, καὶ ἔκαμαν ὄρκον, ὅτι ὥστε ζῇ ἐκεῖνη νὰ μὴ σέρξεν τὸν υἱὸν αὐτῆς Βασιλέα· μόνον οἱ Ἀρμενικοὶ δὲν ἔστερξαν αὐτὸ, ἀμὴ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν Κωνσταντῖνον καὶ Εἰρῶν διφύμησαν. Συναχθέντες δὲ οἱ Θεματικοὶ ὅλοι, ὡς ἤκουσαν τὰ κατορθώματα τῆς Βασιλείας, μιᾷ γνώμῃ ἐζή-

ἐξήψαν Βασιλέα τὸν Κωνσταντῖνον. Ἡ μητέρα αὐτῆς, ὡς εἶδε τὸ ὄρμημα τοῦ Λαῦ, ἀφῆκεν αὐτὸν, ὅτι τὸν εἶχε περιωρισμένον. Τότε μεγάλη τῇ φωνῇ Κωνσταντῖνον Αὐτοκράτορα δέφημψαν. εἰσῆλθε δὲ ὁ Βασιλεὺς εἰς τὴν Πόλιν μετὰ πάντων τῶν οἰκιακῶν τοῦ πατρὸς αὐτῆς, καὶ τὴν Μητέρα αὐτῆς εὐγαλον ἀπὸ τοῦ Παλάτι, καὶ ὥρισεν, ὅτι νὰ καθεύδεται εἰς τὸ Παλάτι τῶν Ἑλβερεϊῶν, τὸ ὁποῖον ἐκτίσεν αὐτῇ, καὶ ἐκρυψε χρυσίον πολὺ, εἰς αὐτὸ περιωρισμένη καὶ κλεισμένη. ἐγείετο δὲ ἐμφορησμός, ἦγουν ἐπίασε φωτία, καὶ ἔκαψε τὸν θρόνον τοῦ Πατριαρχεῖος τὸν λεγόμενον Θωμαῖτιον, ὁ ὁποῖος εἶχε καμάραις ἀποκάτω, καὶ ἦσαν ἐκεῖ ὅλα τὰ χέδη τῆς γραφῆς, ὅπῃ ἡρμήνευσεν ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ὑπῆγε κατὰ τῶν Βουλγάρων, καὶ πολεμήσας ἐνίκησεν αὐτούς. ἐπαρακάλεσε δὲ πολλὰ τὸν Βασιλέα ἢ Μητέρα αὐτοῦ νὰ τὴν συμπαθήσῃ, καὶ νὰ τὴν ἔχῃ εἰς τὸ Παλάτι του· ὁ δὲ Βασιλεὺς λυπηθεὶς, σπλαγχνισθεὶς, καὶ δολαβηθεὶς τὴν Μητέρα αὐτῆς, ἐπειδὴ οἱ Γονεῖς ἔχον τὸν τόπον τοῦ Ποιητοῦ Θεοῦ εἰς τὴν γλῶσσαν, τὴν ἐπῆρε μετὰ πάσης τιμῆς ὡς Μητέρα αὐτῆς εἰς τὸ Παλάτι, καὶ δέφημψεν αὐτὴν ὡς Βασίλισσαν, καὶ ὥρισεν νὰ τιμᾶται καθὼς καὶ τὸ πρῶτον, καὶ ὅλον τὸ φασάτον καὶ ὁ Λαὸς τὸτο ἔσερξαν· μόνον οἱ Ἀρμενιοὶ ἀντιστάθισαν καὶ δυνάτο ἔσερξαν, ἀμὴ ἐξήψουν νὰ γένῃ Βασιλεὺς Ἀλέξιος ὁ Μοσηλῆς. Διὰ τοῦτο ἐπίασεν αὐτούς καὶ τοὺς ἔδειρε, τοὺς ἐκέρδισε, καὶ τοὺς ἐφυλάκωσεν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς δέγηκεν εἰς τὸν Ἅγιον Μάμαντα, καὶ ἐπειδὴ διέβαλαν πολλοὺς εἰς αὐτὸν, καὶ τοὺς ἐσυκοφαντήσαν ὡς ἐπιβούλους τῆς Βασιλείας, ἐπίασε πρῶτον τοὺς ἑαυτοῦ τῶν θεῶν αὐτῆς, Κωνσταντῖνον τὸν Πάππον αὐτῆς, Νικηφόρον καὶ Χρυσόφορον καὶ Νικήταν, Ἀνθιμον καὶ Εὐδόκιμον, καὶ ἔκοψε τὰς γλώσσας αὐτῶν, καὶ τὸν Ἀλέξιον ἐτύφλωσε, καὶ τὸν Μοσηλὴ ἐτύφλωσεν· ἀλλὰ εἰς μᾶλλον δυνάστη ἐπέρασεν νὰ ἀφήσῃ ὁ Θεὸς νὰ μὴ κάμῃ τὴν ἐκδίκησιν. Ἐμίσησε δὲ ὁ Βασιλεὺς τὴν γυναῖκα αὐτῆς Μαρίναν ὑπὸ ἀναγκασίας τῆς Μητρὸς αὐτῆς, διὰ τὸ νὰ ἤξωρεν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὅτι δυνάστην ἀγαπᾷ, καὶ ἐβίαζεν αὐτὴν μετὰ θυμῆς καὶ ὀργῆς διὰ νὰ γένῃ καλοχραία, νὰ πάρῃ ἄλλω, καὶ αὐτὴ δυνάστη ἠθέλεν. Ὡς εἶδεν ἔτις, ἔλαβε Θεοδότῳ τὴν Κεβικουλίαν τῆς Μητρὸς αὐτῆς· ὁ δὲ Πατριάρχης δυνάστη ἔσερξε τοῦτο νὰ γένῃ, ἐδὲ πλείως ἠθέλε νὰ τὸ ἀκέρῃ. Ὁ δὲ Βασιλεὺς πολλὰ ἐπαρακάλεσε τὸν Πατριάρχην καὶ ἐδεήθη τον, ἀμὴ δυνάστη ἠθέλησε νὰ τὸ ἀκέρῃ, ἀλλ' ἔσκεν σφεδρὸς διαφεντόων τοὺς Νόμους, καὶ δυνάστη ἐφοβεῖτο τὸν Βασιλέα. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐμύυσε τὸν Πατριάρχη, ἢ νὰ σέρῃ τοῦτο, ἢ νὰ ἀνοίξῃ τοὺς ναὺς τῶν Εἰδώλων ὡς καὶ τὸ πρῶτον, καὶ τοὺς Ναὺς τῶν Χριστιανῶν νὰ σφαλίσῃ. Ὁ δὲ Πατριάρχης ὡς τὸ ἤκουσεν ἐφοβήθη, καὶ ἀφίσε τον, καὶ ἐπῆρε τὴν μοιχαλίδα δούτεραν γυναῖκα παρανόμως, καὶ ἐλυπήθη πολλὰ περὶ τῆς, καὶ ἐδεήθη μετὰ δακρύων τὸν Θεὸν κατ' αὐτῆς, ὅπως τὸ δώσῃ τὰς ἀμοιβὰς διὰ τὴν αὐθάδειαν αὐτῆς, καὶ τὴν παρανομίαν τῆς μοιχείας. Ἐκαμε τὸν Γάμον ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸ Παλάτι τῶν Ἀγίου Μάμαντος, ἡμέρα, 4. καὶ ὁ Ἀγιώτατος Ἡγούμενος τῶν Σπαδίτων, καὶ οἱ λοιποὶ ἀπέφυγον, καὶ ἀπεχρίθησαν ἀπὸ τὸν Πατριάρχην διὰ τὸν παρανόμον Γάμον

μον τοῦ Βασιλέως ὅπου ἔκαμε, καὶ πλέον δὲ τὸν ἐμνημόνευεν. Τοῦτο μαθὼν ὁ Βασιλεὺς, ἐργάζετο κατ' αὐτὴν κακὰ νὰ τοὺς παιδεύσῃ· ἡ δὲ Μητέρα αὐτῆς ἠγάπα αὐτὴς καὶ τὰς ἐτίμα. Τῷ δὲ, 10. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας, ὑπῆγον ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῆς Μητρὸς αὐτῆς εἰς τὰ θέρμα τῆς Πρύσης, καὶ ἔκαμαν ἐκεῖ ἡμέρας ἱκανὰς, καὶ ἡ Γυνὴ τῆς Βασιλείας ἐγέννησεν υἱόν. Ὡς ἤκουσε τοῦτο ὁ Βασιλεὺς, ἄφησε τὴν Μητέρα τὴν ἐκεῖ εἰς τὴν Πρῆσαν, καὶ αὐτὸς ἦλθε δρομαῖος εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἦρε γυναικὸν υἱόν, καὶ ἐχάρη, καὶ βασιλικαῖς χαραῖς ἔκαμε, καὶ ἐπωνόμασεν αὐτὸν Λέοντα, εἰς τὸ ὄνομα τῆς Πατρὸς αὐτῆς. Τότε ἡ Μητέρα αὐτῆς ἔμεινε μόνη, καὶ ἦρκεν ἄδειαν, καὶ ἔκραζεν ὅλας τὰς πρώτας τῆς φασάτης, καὶ ἔταξεν αὐτῆς δῶρα καὶ τιμὰς μεγάλας, διὰ νὰ δὴγάλῃ τὸν υἱὸν τῆς ἀπὸ τὴν Βασιλείαν, νὰ μείνῃ μόνη, καὶ ἔτω τὸ ἔσερξαν οἱ πρώτοι, καὶ ἔκαμαν συμβαλὼν νὰ τυφλώσῃ αὐτὸν διὰ νὰ ἀποθανῇ, νὰ ἔχῃ ἡ Μητέρα αὐτῆς τὴν Βασιλείαν, καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῆς ἦλθεν ἀπὸ τῆς Πρῆσαν εἰς τὴν Κωνσταντινὴ-πολιν εἰς τὸ Παλάτι τοῦ Βασιλέως, καὶ ἀπέκλεισαν αὐτὸν μέσα ἐκεῖ, ἀφ' ὧς ἐμπῆκαν, καὶ εἰς τὴν πορφύραν ὅπως ἐγέννηθη, ἐκεῖ τὸν ἐτύφλωσαν κακῶς καὶ ἀνελεημόνως, καὶ ὡς λύκοι αἱμοβόροι ἔκαμαν εἰς αὐτὸν διὰ νὰ τὸν θανατώσῃ μετὰ γνώμης τῆς Μητρὸς αὐτῆς. ἐσκοτίσθη δὲ τότε ὁ Ἡλῖος ἐπὶ ἡμέρας, 17. καὶ τὰς ἀκτῖνας αὐτῆς δὲν ἔδωκεν, ὡς πάντες ἔλεγον, ὅτι διὰ τὴν τοῦ Βασιλέως τυφλώσιν ἐγένετο τοῦτο. τοιοῦτο γὰρ σκοτίδι ἐγένη, ὥστε καὶ τὰ παράβια ὅπως ἀρμυρίζαν, δὲν ἤξευραν πᾶς ὑπαγχεῖν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέγα σκότος. Ἀλλὰ ἰδέτε καὶ τὴν Θεοῦ τὰ ἀνεξερεύνητα κείμενα, ἦγον ταῖς κείσεσ τε, ὅπως δὲν ἡμπορεῖ ἄνθρωπος νὰ ταῖς λογιᾶσῃ, εἰδὲ νὰ ταῖς μετρήσῃ. ἀφ' ὧς ἦν ἀπέρασαν χρόνοι, 5. τὸν αὐτὸν Μῆνα, τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ὅπως ἐτύφλωσε τοὺς θεοὺς αὐτῆς, καὶ Ἀλέξιον τὸν Μοσηλὲ, ἐτυφλώθη καὶ αὐτός.

ΜΟΝΑΡΧΙΑ ΕΙΡΗΝΗΣ ΤΗΣ ΠΑΙΔΟΚΤΟΝΟΥ.

Εκράτισε δὲ ἡ Μητέρα αὐτῆς μόνη τὴν Βασιλείαν χρόνος, 5. καὶ ἐχάρισε δωρεαῖς μεγάλαις ἐκείνων ὅπως ἐτύφλωσαν τὸν υἱὸν τῆς. ἦτον δὲ τότε Πάπας τῆς Πρεσβυτέρας Ῥώμης Λέων ὁ Ἀγιάπαιος, καὶ ὡς ἔμαθε τοῦτο, ἐσεῖλεν ὄργαις καὶ κατάραις πολλαῖς τῆς Βασιλείας διὰ τὴν ἀσπαραγχνίαν καὶ ἀδικίαν ὅπως ἔκαμε καὶ ἐτύφλωσε τὸν μονογενῆ υἱὸν αὐτῆς· οἱ δὲ ἀνδράδελφοι αὐτῆς ἀντιστάθησαν εἰς τὸτο, ὅτι νὰ εἶναι Βασίλισσα, καὶ ἐξώρισαν αὐτὴν εἰς τὰς Ἀθῶνας· καὶ πάλιν ἀπ' ἐκεῖ ἐκατασκοδίαζαν ἐπιβλαὰς, καὶ ἔμαθε το ἡ Βασίλισσα, καὶ ἐσεῖλεν εἰς τὰς Ἀθῶνας, καὶ ἀπεκεφάλισαν αὐτὴν, καὶ ἐξωλοθρόβθη παντελῶς καὶ ἠφανίσθη τὴν μιᾶς Κορωνύμης τὸ γένος ὅλον, τὴν δὲ καταδίκτω, ὅπως ἔκαμον ἡ Βασίλισσα εἰς τὸν υἱὸν αὐτῆς, μεγάλως μετενόησε, καὶ διὰ ταύτῃ τὴν ἀμαρτίαν ἀνοίξε τὰς θησαυροὺς τῆς Βασιλείας, καὶ ἔδωκε χρυσίον πολὺ καὶ ἀργύριον πανταχῇ, τῷ πτωχῶν, τῷ Μοναστηρίων, τῷ Ἐκκλησιῶν, καὶ τὰς ἐκμερίκια τῆς Πόλεως ἐχάρισε, καὶ ὅσοι ἐχρεώσαν χρόν, ὅλους τὰς ἐλῶ-
θε-

θέρωσε, καὶ τὰ χράμματα τῷ χρέει ὅλα τὰ ἔκαψεν ὥσάν τὰ ἐπλήρωσεν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς τῆς Ῥώμης ὁ Κάρολος ἐσείλεν εἰς τὴν Βασίλισσαν Εἰρήνην διὰ τὴν πᾶν γυναικά τε, καὶ σμίξεν τὴν Βασιλείαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τῆς Ῥώμης, καὶ ἐσερξεν ἡ Βασίλισσα· μόνον Ἀέτιος ὁ Στρατηγὸς ἐμπόδισεν αὐτὴν. Αὕτη ἡ Βασίλισσα ἔκτισε τὴν Ἀγχίαλον, ἠγάγεν τὴν Ἀχελῷ, καὶ τὴν Βερρόϊαν, ὅπερ εἶναι πλησίον τῆς Θεσσαλονίκης, τὴν ὁποίαν μετωνόμασεν Εἰρηνέπολιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτῆς. Τῷ Θεῷ δὲ ἡ δικαία κρίσις καὶ ἐκδίκησις δὲν ἄφησεν εἰς τέλος τὴν Βασίλισσαν καὶ μὴ λάβῃ τὸ ἀνταπόδομα, διὰ τὴν ἁμαρτίαν ὅπερ ἔκαμνεν εἰς τὸν υἱόν της, καὶ ἐξώθη ἡ καρδιά τῷ Νικηφόρῳ, τῷ ἀπὸ Γενικῶν, τῷ Παῖνικίῳ, διὰ καὶ λάβῃ τὴν Βασιλείαν, καὶ συνεβελούσαντο Λέοντα τὸν Κλόκα, καὶ Νικήταν τὸν Τριφύλλιον, καὶ Νικήταν Παῖνικιον, καὶ Σισίνιον τὸς αὐταδέλφους, καὶ Λέοντα Παῖνικιον τὸν Μεσηλάκην, καὶ ἄλλας τινάς, οἱ ὅποιοι ἦλθον μετ' αὐτῶν εἰς τὸ Παλάτι εἰς τὴν χαλκὴν πόρταν, ὥρα, 4. τῆς νυκτός, καὶ τὸς φύλακας, ὅπερ ἐφύλαγαν τὸ Παλάτι καὶ τὴν Βασίλισσαν, ἐγέλασαν, διατὶ τὸς εἶπαν, ὅτι ἡ Βασίλισσα μᾶς ἐσείλε καὶ κάμωμεν Βασιλέα τὸν Νικηφόρον· οἱ δὲ φύλακες, ἰδόντες τῆτες τὸς θαυμαστὸς ἀνδρας, ἐπίσδυσαν, καὶ ἔκαμαν Βασιλέα τὸν Νικηφόρον, καὶ τὸ περὶ τὸν ἐσφάλισαν τὴν Βασίλισσαν εἰς τὸ Παλάτι τῷ Ἐλδθερείῳ, καὶ ἔβαλαν φύλακας, καὶ τὴν ἐφύλαγαν ἐπιμελέσασθαι.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΤΟΥΤ ΑΠΟ ΓΕΝΙΚΟΥ, ΣΤΑΤΡΑΚΙΟΥ,
ΚΑΙ ΜΙΧΑΗΛ ΤΟΥΤ ΚΟΥΤΡΟΠΟΛΑΤΟΥ.

Ὁ δὲ Νικηφόρος ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐστέφθη Βασιλεὺς παρὰ τοῦ Πατριάρχου, καὶ ὁ λαὸς ἐβόων καὶ ἔλεγον καὶ τὸν Βασιλέα καὶ τὸν Πατριάρχην, ὅπερ τὸν ἐσεφανώσε, Τύραννον καὶ ἀλιτῆριον. Ἐβασίλευσε δὲ τῶτος χρόνος, 8. καὶ ἡμέρας, 9. καὶ τῇ ἐπαύριον ἐπῆρε τινάς ἀπὸ τῶν Πατρικίῳ, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Βασίλισσαν, ἐκεῖ ὅπερ τὴν εἶχε περὶ εὐεμεσίῳ, καὶ ἔδειξεν ἀγάπην εἰς αὐτὴν καὶ τὴν ἐπαρηγόρει, ὅτι πᾶσαν ἀνάπαυσιν καὶ σε κάμω, καὶ καὶ ἔχης τὸ θέλημά σου, πλὴν τῶτος σε παρακαλῶ, ὅτι καὶ μᾶς δείξης τοὺς θησαυροὺς τῆς Βασιλείας· ἡ δὲ μετὰ δακρύων καὶ ταπεινῶ τῷ χήματι ἀπεκρίθη· ὅψε ἦσαν δούλός μου, καὶ εἶχέμεν ὄρκον καὶ μὴ ἐπιβεβούθῃς ποτὲ τὴν βασιλείαν μου, καὶ σήμερον ἐγίγες ἐπίορκος καὶ Τύραννος; αὐτὴν τὴν ἐπιβεβούθῃς εἰς τὴν δικαίαν κρίσιν τῷ Θεῷ ἀφύω καὶ σε τὴν ἀνταποδώσῃ, ὅτι δι' αὐτοῦ Βασιλεὺς βασιλεύουσιν. ὅμως τὴν σήμερον προσκυλῶσε ὡς βασιλέα, καὶ παρακαλῶσε καὶ με ἀφήσης καὶ καθεζώμαι εἰς τὸ ὁσιώτιον ὅπερ ἔκτισα τοῦτο τοῦ Ἐλδθερείῳ, διὰ καὶ ἔχω παραμικρὰ παρηγορίαν εἰς τὴν ἀμείνον μου συμφορὰν καὶ θλίψιν. Ὁ βασιλεὺς ἀπεκρίθη· εὐὸ θέλης καὶ σε κάμω τὸ θέλημα, καὶ με κάμης ὄρκον, καὶ με δείξης τὸν θησαυρὸν τῆς βασιλείας, καὶ ἔως ἐσερξῇ καὶ ἔκαμνεν ὄρκον, καὶ ἔδειξέ τε ὅλους τὸς θησαυροὺς τῆς βασιλείας, καὶ ὥσάν τὸς ἔλαβον, ἔδωκέ της τὰς ἀνταμοιβὰς

βάς, καὶ τὴν ἐξώρισεν εἰς τὴν Πείγκιπον Νῆσον, εἰς τὸ Μοναστήριον ὅπερ ἐκτίσεν ἡ Βασίλισσα, καὶ ὡσαύτῃ τὴν ἐξώρισεν, ἐλυπήθησαν ὅλος ὁ Λαὸς τῆς Πόλεως διὰ τὰς πολλὰς ἐργασίας καὶ δωρεὰς ὅπου ἔκαμνεν εἰς αὐτὴν. Ὡς εἶδεν ὁ Βασιλεὺς ὅτι λυπῶνται, ἐφοβήθη νὰ μὴ ἐπιβάλῃ πάλιν τὴν Βασίλισσαν, καὶ τὴν ἐξώρισεν εἰς τὴν Μιτυλήν, καὶ ἔβαλε καὶ τὴν ἐφύλαγαν. ἀπέθανε δὲ εἰς τὴν ἐξορίαν εἰς τὰς 9. τῆς Αὐγέστου Μηνὸς, καὶ πόσον ἦλθεν εἰς πτωχείαν, ὥστε ἔγνεθε, καὶ ἔκαμνε νῆμα, καὶ μετ' αὐτὸ ἔζη. Αὐτὰ δίδει ὁ Θεὸς ἡμῖν ἀδίκων. Ὡσαύτως ἀπέθανεν, ἔστειλεν ὁ Βασιλεὺς καὶ ἤφεραν τὸ Λείψανόν της εἰς τὸ Μοναστήριον ὅπερ ἐκτίσεν αὐτὴ εἰς τὴν Πείγκιπον Νῆσον. Νικήται δὲ τῆς Τριφυλίας, ὅπερ τῆς ἐσιώδραμε καὶ ἔγινε Βασιλεὺς, ἔδωκε τὰς ἀμοιβὰς, καὶ ἐφαρμάκωσεν αὐτόν. Ἦτον δὲ τῆτος ὁ Βασιλεὺς φρονιμώτατος, καὶ πολλὰ φιλάργυρος, καὶ πάντοτε ἔσκε κατηφὴς μετ' ἡθὺς κακόν. Βαρδάνιος δὲ τῆς Ἀνατολῆς ὁ στρατηγός, ἐλογίαζε καὶ ἐμέγα εἰς τὸν ἑαυτὸν τὰ νὰ γένῃ Βασιλεὺς, καὶ μετ' ἐξ ὅπου νὰ πάρῃ τὴν βασιλείαν. Ἐκεῖ εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς δέεικτο ὡς Ἁγιώτατος Ἐγκλειστος, προορατικός, καὶ εἰς ὅλῃ τὴν Οἰκουμενῇ ἠκρότη ἡ ἀρετὴ τῆς. Ἀκούωντας περὶ τῆς Ἀγίου ὁ Βαρδάνιος, ἐπῆρε μετ' αὐτῶν ἄλλοι ἀπὸ τῶν φασάτα, Λέοντα τὸν Ἀρμένιον, Μιχαὴλ τὸν ἐξ Ἀρμενίας, καὶ Θωμᾶν Ἀρμενίου, καὶ ἐπῆγε καὶ ἐπροσκύνησε τὸν Ἅγιον μόνος, καὶ αὐτοὶ ἔσκεαν ἔξω. Ὁ δὲ Βαρδάνιος εἶπε τὸ μυστήριον εἰς τὸν Ἅγιον γέροντα, ὅτι βέλεται νὰ ἐπιχειρηθῇ μετὰ καθεξῆς ὅπου διὰ νὰ λάβῃ τὴν Βασιλείαν· ὁ δὲ Ἁγιώτατος γέροντας ἀπεκρίθη, ὅτι, νὰ παύσῃς ἀπὸ τὴν ποιάυτην βελὴν, καὶ αὐτὸν σὲ ἀναγκάσῃ καὶ τινὰς, νὰ μὴ τὸν ἀκρότης· εἰδὲ καὶ ἐπιχειρηθῇς, θέλεις χάσῃ τὸν βίον σου καὶ ἄλλα πράγματα, καὶ τέλος θέλῃς ἀγάλλῃ καὶ τὰ ὀρμάτιά σου, νὰ μείνῃς τυφλός. Ἀκούσας δὲ ὅπως, ἐλυπήθη μεγάλως. εἶπε τῶν δὲ καὶ τῶν βλέπειν αὐτὴς ὅπερ εἶναι ἔξω μὴ σὲ, τὸν Λέοντα, καὶ τὸν Μιχαὴλ· αὐτοὶ θέλῃς γένῃ Βασιλεὺς· ὁ δὲ τρίτος ὁ Θωμᾶς θέλει ἐπιχειρηθῇ νὰ λάβῃ τὴν Βασιλείαν, καὶ δεὺν θέλει κάμῃ τίποτε, μόνον νὰ χάσῃ καὶ τὴν ζωὴν τῆς. Ὡσαύτως ἐξέβη ἔξω, εἶπε τῶν Λέοντος καὶ τῶν Μιχαὴλ τῶν Ἁγίων τὴν προφητείαν, πῶς θέλῃς βασιλεύσει, καὶ ὁ Θωμᾶς θέλει ἐπιχειρηθῇ, ἀμὴν δεὺν ἐπιτυχόνει.

Τὰ δὲ φασάτα ἦσαν βεβαρυμένα ἀπὸ τὴν πολλὴν φιλαργυρίαν τῆς Βασιλείας, διὰ τὸ νὰ τοὺς ἔταξε μεγάλας δωρεὰς, καὶ τοὺς ἐγέλασε, καὶ ἐψήφισαν Βασιλέα τὸν Βαρδάνιον, τὸν ἐπὶ κλέῃ Τούρκος. τοῦτος δὲ ὁ Βαρδάνιος ἤξελε τὰς αποφάσεις τοῦ Ἀγίου, καὶ δεὺν ἤθελε παντελῶς νὰ τὸ στέρξῃ, ἀλλὰ δεὺν ἠμπορεῖ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τοῦτο, διότι ὁ Λαὸς στατικῶς τὸν ἐκράτει, καὶ ἦλθαν ἕως εἰς τὴν Χρυσόπολιν ὁφθαλμοῦ τῆς Βασιλείας τὸν Βαρδάνιον. ὁ δὲ Βαρδάνιος, ἔχων τὸν τοῦ Θεοῦ φόβον εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ διὰ νὰ μὴ γένῃ πόλεμος ἀνάμεσάν τους, καὶ ἡ ἁμαρτία θέλει εἶσαι εἰς αὐτόν, ἔστειλε κρυφίως ἀνδράπης εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ ἐζήτην νὰ τοῦ συμπαθήσῃ, ὅτι στατικῶς του ἔγινε τοῦτο· καὶ ὁ πῆγεν ἐν τῷ Καταβολίῳ εἰς τὴν τοῦ Ἡρακλείου Μονῇ, καὶ ἐγένετο

Κα-

Καλόγηρος· ὁ δὲ Λαὸς, ὅπῃ ἦτον μετ' αὐτῶν, ἔφυγον διὰ τὸν φόβον τοῦ Βασιλέως. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀκούσας, ἀπέστειλεν ἀνδρωπὸν δρομαῖον νὰ φέρῃ τὸν Βαρδάνιον εἰς τὴν Πόλιν. ὁ δὲ ταχυδρόμος ἐπῆγε, καὶ ἤνευ τὸν Βαρδάνιον τυφλόν, ὅπου τὸν ἐτύφλωσαν τινὲς γνώμη τῆ βασιλείας. Ἀκέσας ὁ βασιλεὺς τάχα ἐλυπήθη, καὶ ἔδειξε περὶ τῆς πῶς δὲν ἡξήσει τίποτε. Τῷ δὲ, 2. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας ὑπῆγε νὰ πολεμήσῃ τὴς Ἀραβας, καὶ πολεμήσας ἐνίκησαν αὐτὸν, καὶ ἐγένετο μετὰ μεγάλης ἐνδοπῆς. Τῷ δὲ, 3. χρόνῳ ἐκτίσεν τὴν Ἀγκυραν τῆς Γαλατίας, καὶ τὴν Θήβαν, καὶ τὴν Ἀδριανέπολιν, καὶ τὴν Ἀδρασόν. Τῷ δὲ, 4. χρόνῳ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ὁ Ἀγιώτατος Πατριάρχης Ταράσιος ἀπέθανεν ἐνδόξως, τῇ, 4. τῆς, 1. ἐβδομάδος τῆς Νηστεῶν, καὶ ἐτάφη εἰς τὸ στενὸν Μοναστήριον, τὸ ὁποῖον ἐκτίσεν αὐτός. Τῇ δὲ μεγάλῃ Κυριακῇ τῆς Πάχα ἐχειροτονήθη Πατριάρχης Νικηφόρος ὁ Ἀγιώτατος, ψήφῳ παντὸς τῆς Λαῶν, καὶ τοῦ βασιλέως, καὶ τῶν Ἱερέων, ὁ ὁποῖος ἦτον κοσμικὸς εἰς τὸ ὀφίκιον τῆς Ἀσκηρήτης. Πλάτων δὲ, καὶ Θεόδωρος Ἠγέμενος τῶν Στεδίων δὲν ἔσερξαν τὴν χειροτονίαν τοῦ Νικηφόρου διὰ τοιαύτην αἰτίαν, διὰ τὸ νὰ ἦτον λαϊκός, καὶ ἐν τῷ ᾧμα τὸν ἔκαμαν Πατριάρχην, καὶ διὰ τὸτο ἔχεν μόνον δὲν τὸν ἔσερξαν, ἀλλ' ἡ χίσμα ἔκαμαν εἰς τὸν Λαόν, τοὺς ὁποῖους ὁ βασιλεὺς ἠβελήθη νὰ τῆς παιδεύσῃ, ἀλλ' ἐμπόδισαν αὐτὸν τινὲς ἀπὸ τῆς Ἀρχοντίας. Τῆτος ὁ βασιλεὺς ἐρρίζεν εἰς τὸν Λαόν πολλὰ βάρη καὶ ἀδικίας, καὶ ἐλάμβανε τὸν βίον αὐτῶν, καὶ ἐβόων κατ' αὐτῶν καὶ Ἀρχοντες καὶ πτωχοί, καὶ χήραις καὶ ὀρφανοί. τούτος ἔδειξε καὶ τὸ κεφαλιάτικον νὰ πληρώνεται, ὅπῃ τὸ ἔχουν τὴν σήμερον οἱ Τούρκοι, καὶ τὸ πέρνεν. Ὁ δὲ Κρέμος ὁ τῶν Βουλγάρων Ἀρχηγὸς ἦλθε μετὰ δυνάμεως μεγάλης καὶ ἐπολέμησε τὴν Σαρδικὴν, καὶ τὴν ἐπῆρε, καὶ χιλιάδας, 6. στρατιωτῶν κατέσφαξεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς συλλάβας φεσάτα, ὑπῆγε κατὰ τῆς Κρέμας, καὶ πολέμῳ γενομένῳ, ἐνίκησεν ὁ Κρούμος τὸν βασιλέα, καὶ ἐπίασεν αὐτὸν καὶ τῆς Ἀρχοντίας αὐτῶν, καὶ ἀπὸ τὸν Λαόν πολλὰς, καὶ ἄλλας ἔσφαξε, καὶ ἄλλας ἐπῆρσεν αἰχμαλώτας, τῆ δὲ βασιλείας τὴν κεφαλὴν ἔκοψε, καὶ τὴν ἔβαλεν ἀπάνω εἰς τὸ κοντάρι διὰ νὰ τὴν ἰδοῦν ὅλοι. Τότε τὴν ἐπῆρε, καὶ ἔβαλε καὶ τὴν ἐκαθάρισαν καλὰ εἰς τὸ κόκκαλον, καὶ τὸ ἀσήμωσε τογύρον, καὶ ἐπινε μετ' αὐτὴν κρασί· καὶ τὸ πρῶτον ὅπῃ τὴν ἐπίασε, καὶ ἐγένετο τῷ, τὴν ἐσήκωσε, καὶ εἶπεν· εἰς τὴν νίκῳ μας πίνω τὸτο τὸ καυκὶ γεμάτον· καὶ ἔπειτα τὸ ἔπιναν οἱ Ἀρχοντες αὐτῶν γεμάτον διὰ τὴν νίκῳ ὅπῃ ἐνίκησαν, καὶ ἀπὸ τότε λέγουσιν, ὅτι ἐγένετο σωτήρεια ὅπῃ σηκώνεν γεμάτον τὸ καυκὶ εἰς τὴν ἑσπέραν, καὶ πίνεν. Μετὰ τούτον βασιλεύει ὁ υἱὸς αὐτοῦ Σταυράκιος μῆνας, 2. ὁ ὁποῖος ἦτον λαβωμένος εἰς τὸν δεξιὸν ὤμον, ὅπῃ ἐλαβώθη εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ἀπέθανε. Μετὰ τούτον Μιχαὴλ Καράκολος ὁ Κουροπαλάτης, ὁ Γαμβρός αὐτῶν εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς τῆς Προκοπίαν, ἐγένετο βασιλεὺς. τῆτος ἦτον ἀνδρωπὸς ταπεινός, ἐνάρετος, καὶ φοβέμενος τὸν Θεόν, καὶ ἡγάπα πάντοτε νὰ εἶναι εἰρήνη μεγάλη καὶ εἰς τὰ φεσάτα, καὶ εἰς τὸν Λαόν. ὁμοίως τινὲς μὴ φοβούμενοι τὸν Θεόν, ὡς εἶδον αὐτὸν ταπεινὸν καὶ ἐνάρετον, ἀποστά-

πισαν πολλά, καὶ ἔκαμαν ἀποπίας, καὶ ἀρπαγμὰς, καὶ φόνας. Ὡς ἔβλεπεν ὁ Βασιλεὺς ταῦτα, ἐθρήνει καὶ ἐκλαίει, ὅτι ἡ αἰτία εἶναι αὐτὸς ὅπου γίνονται ταῦτα, διὰ τὸ νὰ ἐλυπεῖτο νὰ κάμῃ παιδύσειν, καὶ ὁ Κόσμος ἔλεγον πολλά κατ' αὐτῶ, καὶ ὀνειδισμὰς, καὶ ὕβρεις, καὶ ὅτι εἶναι ἀνάξιός νὰ ποιμαίνῃ βασιλείαν, μόνον Καλογήρης. Ἀκέσας ταῦτα ὁ Βασιλεὺς, ὡς εἰρηνικός ἀνθρώπος, ἔκαμε παραίτησιν τῆς βασιλείας, καὶ ὑπῆγεν εἰς Μοναστήριον, καὶ ἔγινε Καλόγηρος, καὶ ἔζησε θεαρέτως.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΑΡΜΕΝΙΟΥ.

Ο δὲ Λαὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔκαμαν βασιλέα Λέοντα τὸν Ἀρμενίου, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον, καθὼς ἦτον σωήθεια, καὶ ὅταν ἔλαβεν ὁ Πατριάρχης τὸ σέμμα τῆς βασιλείας νὰ τὸν φορέσῃ, ἀπλωσεν ἀπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν τῶ ἀσεβεσάτω, καὶ ἐφάνη του ὅτι εἰς ἀκαήθια καὶ ξιβόλια ἔβαλε τὸ χέρι τῶ. Τότε ἐπροφήτευσεν, ὅτι μεγάλον κακὸν μέλει νὰ κάμῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶ Χριστοῦ. Τῶν δὲ Βελγάρων ὁ Ἀρχηγὸς, ὀνόματι Οὐμαρος, ἔκαμε φασάτα πολλά, καὶ ἦλθεν εἰς Ἀδριανούπολιν, καὶ εἰς ὅλα τὰ μέρη ἐκεῖνα πολλὰς φόνας ἔκαμαν, καὶ αἰχμαλώτους ἔλαβαν. ὁ δὲ βασιλεὺς ἔστειλε πρὸς τὴν Βελγάρων παρακαλῶν νὰ γνῇ ἀγάπῃ, οἱ δὲ Βέλγαροι δὲν ἠθέλησαν, μόνον μάχῃ, καὶ ἔπως ἐπολέμησαν τὰ Ῥωμαῖκά φασάτα μετὰ τοὺς Βελγάρων, καὶ ἐνίκηθησαν οἱ Ῥωμαῖοι. Ὁ Βασιλεὺς ἔστεκεν εἰς τόπον ὑψηλόν, καὶ ἔβλεπε τὰ φασάτα αὐτῶ ὅπῃ ἐπολεμῶσαν, καὶ ὡς εἶδεν ὅτι ἐνίκηθησαν οἱ Ῥωμαῖοι, ἐλυπήθη πολλά· οἱ δὲ Βέλγαροι, ὡς ἐνίκησαν, ἀπεμερίμνησαν. ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς εἶδε τὴν ἀφοβίαν τῶ Βελγάρων, ὅτι καδέζονται ἀμέεμνοι χωρὶς τινὸς φόβου, ὁξαίφνης ἔδωκε πόλεμον εἰς αὐτῶ καὶ τὴν ἐνίκησε, καὶ φθορὰν μεγάλην ἔκαμε, καὶ κέρσην πολλὰ ἔλαβε, καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Πόλιν μετὰ νίκης μεγάλης καὶ παρρησίας. Τότε ἐνθυμήθη τῶ Ἀγίῳ γέροντος τῶ Μοναχῶ τῶ προορατικῶ καὶ ἐγκλείσας τὴν λόγους ὅπῃ τῶ εἶπεν, ὅτι θέλει βασιλεύσει, καὶ ἠβελήθη νὰ τῶ ἀποσείλῃ δῶρα πολύτιμα διὰ νὰ κάμῃ τὰς ἀμοιβὰς. Μίαν τῶν ἡμερῶν ἐκραξάν οὐα γέροντα τῶ Παλατίου πρωτοσύβελόν του, ὀνόματι Θεοδόσιον τὸν Μελισσῶν, ὁ ὁποῖος ὡς παλαιὸς γέρον ἐκράτει τὴν Εἰσανομαχίαν εἰς τὸ κρυπτόν ἀπὸ τῶν προσηύτερων βασιλεῖς, καὶ τότε ἐφαίνετο ὡς ὀρθόδοξος. Λέγει τῶ ὁ βασιλεὺς· ἐγὼ ὅταν ἦμην στρατιώτης μετὰ τῶ Βαρδανίῃ τῶ Στράτηγού τῆς Ἀνατολῆς, εἰς τὸν καιρὸν τῶ βασιλέως Νικηφόρου τῶ ἀπὸ Γενικοῦ, ὑπήγαμεν εἰς οὐα Ὁσιον Ἀσκητὴν εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος, εἰς τὸ βουνὸν τῶ Ἀγίου Αὐξεντίου, καὶ ἐκεῖνος μὲ εἶπεν, ὅτι θέλω βασιλεύσει. λοιπὸν φαίνεται μοι, ὅτι καλὸν εἶναι νὰ τοῦ σείλωμεν τίποτε δεργασίας, καὶ νὰ τοῦ μιλῶσωμεν νὰ μᾶς δὴχῇ. Ἀπεκρίθη ὁ Θεοδόσιος, καλὴ εἶναι ἡ βελήσε βασιλεῦ· ἀμὴ νὰ σείλω ἐγὼ ἀνθρώπους νὰ ἰδοῦν εἰς τὸ σπήλαιον ὅπῃ οὐεῖς, εἰάν ζῇ ὁ γέρον ἐκεῖνος, ἢ ἀπέθανε, καὶ τότε νὰ τῶ σείλωμεν τὰ χαρίσματα. Ἦκασεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἠρεσέ του
ἡ βα-

ἡ βελή. τί ἐν ἑκάμην ὁ τρισκατάρτος Θεοδόσιος; ἐπειδὴ ἐγύρουν ἀφορμὴν νὰ σύρῃ τὸν βασιλέα πρὸς τὴν Εἰκονομαχίαν, ἔστειλεν εἰς τοῦ δῆλον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ βενὸν νὰ ἰδῇ τὴν ἀλήθειαν, ὁ ὁποῖος ὡσαύτ' ὑπῆγεν ἐκεῖ εἰς τὸ βενὶ, καὶ δὲν ἤρε τινὰ, ἐγύρισε, καὶ εἶπέ τε τὴν ὑπόθεσιν. Τότε ἐγνώρισεν ὁ κακογέρον ἐκεῖνος, ὅτι ἤρε καιρὸν νὰ φέρῃ τὸν βασιλέα εἰς τὸ θέλημά τε. εἶχε δὲ εἰς τὸν κακόγηρον ὁμοίον τε εἰς τὴν Αἵρεσιν καὶ εἰς τὴν Εἰκονομαχίαν, καὶ ἔκραξέ τον καὶ λέγει του· εἰ μὴ ἀκρίβως γινώσκον τὸ θέλημά μας. σύρε εἰς τὰ Ἁγίου Αὐξεντίου τὸ βουρὸν, καὶ ἐκεῖ εἶναι εἰς τὴν ἀνατολικὴν μέρος, καὶ κάθ' ἡμέραν ὡς ἀσκητῆς, καὶ ὁ Βασιλεὺς θέλει σε σείλῃ χαρίσματα, καὶ ἐσύ νὰ μὴ τὰ δεχθῇς, ἀλλ' νὰ εἰπῇς, ὅτι εἶναι Ἑλλήνας, καὶ Εἰδωλολάτρης, καὶ προσκυνοῖ τὰς Εἰκόνας, καὶ διὰ τὸ δὲν εἶναι πρέπον νὰ τὸν δολογήσῃς. εἰ μὴ κάμῃς αὐτὸ, εὐκολὰ ἔχομεν νὰ τὸν φέρωμεν εἰς τὸ θέλημά μας. Ἦκεσε τὸ οὗτο κακόγηρος ἐκεῖνος, καὶ ὑπῆγεν ὡς ἀσκητῆς εἰς τὸ βενόν. Τότε λέγει ὁ Θεοδόσιος πρὸς τὸν Βασιλέα· κράτιστε Βασιλεῦ, ἔστειλε ἀνδρῶπον νὰ ἰδῇ, καὶ ἤρετον ὑγιῇ καὶ καλὰ, καὶ μάλιστα ἐβαρέθη εἰς τὴν βασιλείαν σου, πῶς δὲν ὑπῆγες πόσον καιρὸν νὰ σε δολογήσῃ, ἀλλ' ἂς τὰ σείλωμεν τὰ δωρήματα ὁμῶς, ὡσαύτ' οὐδεὶς, καὶ τότε θέλωμεν ὑπάγῃ ἡμεῖς ἐκεῖ, ἀφορμὴν εἰς κυνήγιον, ἢ νὰ τὸν μωύσωμεν νὰ ἔλθῃ. Παροῦτος ὤρισεν ὁ Βασιλεὺς δύο ἀπὸ τῶν δούλων του, καὶ ἔλαβαν τὰ χαρίσματα ἐκεῖνα τὰ Βασιλικά ὅπου ἠτοίμασε, καὶ τὰ ἐπῆγαν τὰ Ἀσκητῶν. Ὡς δὲ εἶδεν αὐτὰ ὁ κακόγηρος Ἀσκητῆς, δὲν τὰ ἐδέχθη, ἀλλ' εἶπέ τε, ὅτι ἐγὼ ἀπὸ Εἰδωλολάτρου ἀνδρῶπον δωρεὰν δὲν δέχομαι, διότι ὁ Βασιλεὺς εἶναι Εἰδωλολάτρης, καὶ προσκυνοῖ τοίχους καὶ σαρκίδια, καὶ ἐγὼ νὰ πάρω τὰ χαρίσματά τε; μὴ γινώσκω. ὑπάγετε ὀπίσω, εἰπέτε τε, ὅτι ἐβαρέθηκέ τον ὁ Θεὸς πολλὰ, καὶ βέλεται εἰς ὀλίγας ἡμέρας, εἰ μὴ δὲν ἀφήσῃ τὴν Αἵρεσίν τε, νὰ τὸν ἀφανίσῃ ἀπὸ τὸ πρῶτον τῆς γῆς. ἐγὼ ὅπως ἤξωρα πῶς θέλει βασιλεύσει, ἤξωρα καὶ αὐτό. Ταῦτα ὡς ἤκουσαν οἱ δῆλοι τοῦ Βασιλέως, ἐγύρισαν ὀπίσω πικραμένοι καὶ τὰ εἶπαν τῷ Βασιλεῶς· καὶ αὐτὸς ὡς ἀνδρῶπος, ὡς ἤκουσεν ἐπικραίνθη πολλὰ, καὶ ἐσυλλογίζετο τί εἶναι αὐτὰ τὰ λόγια. τέλος ἔκραξε τὸν Θεοδόσιον καὶ εἶπέ τε ὡς τὰ ἐμήνυσεν ὁ Ἀσκητῆς. Λέγει τε ὁ Θεοδόσιος· Βασιλεῦ, θαυμάζω καὶ ἐγὼ τί εἶναι αὐτὴ ἡ δουλεία, πλὴν ἐσυμβεβλήθηκα νὰ κάμωμεν μίαν ὑπόθεσιν. σήμερον καὶ αὔριον ἂς περάσῃ ἡ ἡμέρα, καὶ τρίτῃ νύκτι νὰ βάλω ἐγὼ τὰ Βασιλικά φορέματα, καὶ σὺ βάλῃς τὰ ἐδικά μου, νὰ ὑπάμεν ὁμῶς του μοναχοὶ οἱ δύο μας βαθέα νύκτι, καὶ εἰ μὴ εἶναι καὶ γνωρίσῃ τὴν ὥραν ὅπως ὑπάμεν, καὶ εἴτι μᾶς εἰπῇ νὰ κάμωμεν. Ἦρσε γὰρ ἡ βελή τῷ Βασιλεῶς, αὐτὸς δὲ ὁ τρισκατάρτος Θεοδόσιος ἔκραξεν εἰς τὸν δῆλον ἐμπιστευμένον, καὶ εἶπέ τε κρυφὰ, ἔπαρε τήν τε γραφὴν, καὶ ὑπάγε γλίγωρα εἰς τὰ Ἁγία Αὐξεντίου τὸ βενόν· ἐκεῖ θέλεις εὖρη εἰς τὴν Ἀσκητικὴν πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος, καὶ δός τε τρίτῃ τὴν γραφὴν, καὶ πρόσεχε νὰ μὴ σε ἐννοήσῃ τις, καὶ σε θανατώσῃ. Ἡ δὲ γραφὴ ἔγραφεν ὅτι· νὰ ἤξωρης ἀπὸ τώρα ἕως τρίτης ὥραν

ὤραν τῆς νυκτὸς τῆς τρίτης νύκτας, νὰ εὕγῃς ἔξω τῷ ἀπηλαίου σκοτεινῷ
 νὰ μᾶς ἀπαντελήσῃς, ὅτι ἔρχομαι ἐγὼ καὶ ὁ Βασιλεὺς μόνος, καὶ ἐσὺ
 νὰ μᾶς γνωρίσῃς, ὅτι ἐγὼ θέλω βαστᾶ τὰ βασιλικά φορέματα, ὁ δὲ
 Βασιλεὺς τὰ ἐδικά μου. τότε εἶτι ἔχεις νὰ τοῦ εἰπῇς διὰ τὰς Εἰκόνας,
 εἰπέτε· νύκτα εἶναι ὁ καιρὸς, καὶ δεῦν θέλει σὲ γνωρίσει ὁ Βασιλεὺς.
 Ἐπῆρέ τιν γυνὸν ὁ δούλος βελωμένον τὴν γραφίαν, καὶ ὑπῆγέ τιν τῷ ψαλ-
 δασκῆτι ἐκεῖνον. Κατὰ δὲ τὴν τρίτην νύκτα, ὡς εἶχε συμφωνίαν ὁ Βα-
 σιλεὺς, καὶ ὁ Θεοδόσιος, διγῆκαν ἀπὸ τῆς Πόλιν κρυφά, καὶ πῶς διγῆ-
 καν; ἀκόμη ὅταν ἦσαν ἀνοικταῖς ἢ πόρταις τοῦ Κάστρου, ἔβαλαν καὶ οἱ
 δύο ἀλλοιώτικα φορέματα καὶ διγῆκαν, τὰ δὲ ἐδικά τες φορέματα τὰ εἶ-
 χαν κρυμμένα, καὶ μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὑπῆγαν ἐκεῖ εἰς τὸ ἀπήλαιον.
 τοιαύτῳ μεταχείρησιν ἔκαμν ὁ ἄγνωστος καὶ μαρὸς βασιλεὺς, καὶ δεῦν ἔ-
 βαλε καὶ ἄλλο εἰς τὸν νῦν του νὰ μὴ τὸν φονεύσῃ ὁ Θεοδόσιος, καὶ βασι-
 λεύσῃ αὐτός. Ὁ δὲ ψαλδασκῆτις ἐκεῖνος, ὡς παραγγελμένος ὅπῃ ἦτον,
 διγῆκε καὶ προῦπαντίσέ τες, ὡς εἷνα μίλι τόπον, καὶ λέγει τες· χαῖρε ὦ
 βασιλεῦ, καὶ σὺ Θεοδόσιε· τί ἦτον αὐτὸ ὅπου ἐκοπιάσετε καὶ ἦλθετε
 εἰς ἐμὲ τὸν ἁμαρτωλόν; πλὴν ὁ Θεὸς νὰ πληρώσῃ τὸν μισθὸν τῷ κόπου
 σας. ἀμὴ διατί νὰ κάμῃς ἔγω, Θεοδόσιε, νὰ βάλῃς τὰ βασιλικά φο-
 ρέματα, ὅπῃ δεῦν σὲ παρέπεν; ἀμὴ εἰάν θέλετε νὰ γελάσετε τὸν Θεόν, καὶ
 διὰ νὰ δοκιμάσετε καὶ ἐμένα, τὸ ἔκαμες αὐτό; γλίγωρα εὐγάλε τὰ βασι-
 λικά φορέματα, καὶ δός τε τῷ βασιλείῳ. καὶ πρὸς τὸν βασιλέα εἶπε· καὶ
 σὺ βασιλεῦ, διατί νὰ βάλῃς τὰ δούλα σου τὰ φορέματα, ὅπῃ δεῦν εἶναι
 παρέπον νὰ τὰ βασῇς; ἀμὴ ὁμοιάζει ὅτι ἦλθετε νὰ ταπεινώσετε καὶ νὰ
 καταπατήσετε τὴν ἀρετὴν μου. Λέγωντας, ὅτι νύκτα εἶναι ὁ καιρὸς, καὶ
 καλὰ δεῦν γνωρίζω τὰ πρόσωπά σας ὀφθαλμοφανῶς, ὅμως ἀπὸ τῆς
 χάριν τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι σᾶς ἐγνώρισεν ἡ ψυχὴ μου καὶ τὰς δύο. διὰ
 τῷτο λέγω σας, ἐπειδὴ ἦλθετε νὰ γνωρίσετε τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ ἐμένα,
 ἀνοίξετε τὸν νῦν σας καὶ κατανοήσατε. Αὐταῖς ἡ Εἰκόνες, ὅπῃ προσκυνοῦν
 οἱ Χριστιανοί, δεῦν εἶναι Ἁγίαις, ἀμὴ Εἰδῶλα εἰρωνικά εἶναι· διότι ὁ
 Θεὸς εἶπε τοῦ Μωϋσέως, νὰ μὴ προσκυνῇσιν κανεὶν ὁμοίωμα ἐπὶ τῆς
 γῆς, καὶ οἱ πεπλανημένοι ἄνθρωποι διατί προσκυνοῦν τὰ σάνιδια; αὐτὸ
 τῆς χριστιανικῆς πίστεως δεῦν εἶναι, βασιλεῦ, μηδὲ εἶναι δίκαιον νὰ δει-
 σκωνται εἰς τὰς Ἐκκλησίας Εἰκόνες, ὅτι μάλιστα μιαίνεται ἀπ' αὐταῖς
 ἡ Ἐκκλησία τῷ Θεῷ, καὶ γίνεται ὡσανὺ τὰς ἐκκλησιαστικὰς βωμοὺς, ὅπῃ εἶ-
 χαν τὰ εἰδῶλα. διὰ τῷτο, εἰάν θέλῃς νὰ σὲ κάμῃ ὁ Θεὸς πολυχρόνιον,
 καὶ νὰ σὲ ἀξιώσῃ τῆς βασιλείας του, πρόσταξε νὰ ταῖς ἀγάλουν ἀπὸ
 τὴν Ἁγίαν μας Ἐκκλησίαν, ὅτι αὐτὸν τὸ κάμῃς αὐτὸ, ἡ ἁμαρτία τοῦ
 Κόσμου ὅπῃ ταῖς προσκυνοῦν, ἀπάνω εἰς τὸ κεφάλισμα εἶναι. Ταῦτα ὡς
 ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς, καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ἦτον, καὶ ἐγελάσθη ὁ παλαίπω-
 ρος καὶ ἐπίστανσέ του. Ἀφ' ἧς ἐγύρισεν ὀπίσω εἰς τὰ βασίλεια, λέγει
 πρὸς τὸν Θεοδόσιον· πῶς σου ἐφάνησαν οἱ λόγοι τοῦ ἀσκητοῦ, εἶπεν ὁ
 Θεοδόσιος· ὡς λόγια Θεῷ, κράτιστε βασιλεῦ, καὶ διὰ τῷτο κάμνει χρεῖα
 νὰ τὸν ἀκρίσωμεν, ἐπειδὴ τοιοῦτος προορατικὸς καὶ πνευματοφόρος εἶναι, καὶ

ἐν τῇ ᾧμα ἐφανερώσεν ὁ ἀσυνεΐδης βασιλεὺς τὴν βελιότη, καὶ ᾤ-
σεν εἰς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας νὰ κατεβάσεν τὰς Ἀγίας Εἰκόνας, καὶ πάλιν ἐγένετο μεγάλη σύγχυσις εἰς τὸν Κόσμον ἀπὸ τὸν ὀρισμὸν τῆ βασι-
λέως. Κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν ἦτον Πατριάρχης εἰς τὴν Κωνσταντινού-
πολιν ὁ Ἅγιος Νικηφόρος, ὁ ὁποῖος ἦτον γέννημα καὶ θρόνον τῆς Κω-
νσταντινουπόλεως, Θεοδώρου καὶ Εὐδοκίας τῆς Ἀρχόντων Τίος, ὁ ὁποῖος
Θεόδωρος ἦτον τῆς βασιλικῶν προσαγμαίων, καὶ ἐμαρτύρησε διὰ τὰς Ἀ-
γίας Εἰκόνας ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου. ἐμβύυσσε
δὲ ὁ βασιλεὺς τοῦ Πατριάρχου, νὰ στέρξῃ καὶ νὰ βεβαιώσῃ τὰ θελή-
ματά τε. Ὡς δὲ τὸν ἤκουσε, μόνον τὸν ὕβριζεν ὡς αἰρετικὸν καὶ εἰκο-
νομάχον, τὸν ἐξώρισεν εἰς τὴν Θάσον Νῆσον, καὶ ἐφυλάκωσέ τον ἐκεῖ
εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν, καὶ ἔβαλεν ἄλλον Πατριάρχην ὁμόγνωμόν του,
Ἰωάννην ὀνόματι, καὶ μάγον εἰς τὴν τέχνην. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις
ἦτον ὁ Ἅγιος Θεοφύλακτος ὁ Ἐπίσκοπος Νικομηδείας, Μιχαὴλ ὁ Ἐπί-
σκοπος Συναδων, Αἰμιλιανὸς Κυζίκου, Εὐθύμιος Σάρδεως, Θεοφάνης
Ἡγούμενος τοῦ μεγάλου Ἀγρῶ, Στέφανος ὁ Ἡγούμενος τῆς Τριγλίας, Μα-
κάριος Ἡγούμενος τῆς Πελεκητῆς, Ἰωάννης ὁ Ἡγούμενος τῆς Καθαρῶν,
καὶ τέτρες ὅλας τὰς ἐτυραννήσεν ὁ ἀσεβέστατος. τὸν μὲν Θεοφύλακτον ἐξώ-
ρισεν εἰς τὴν Σφόβιλον πόλιν, καὶ ἔκαμεν ἐκεῖ, 30. χρόνους κακοπα-
θιμύς. τὸν Μιχαὴλ ἐξώρισεν εἰς τὴν Εὐδοκιάδα Πόλιν. τὸν Αἰμι-
λιανὸν ὁμοίως, τὸν Εὐθύμιον ὡσαύτως. τὸν δὲ Θεοφάνην τὸν ἀπέκλει-
σαν εἰς τὰ Βασίλεια τῆς Ἐλιδεύς, μέσα εἰς εἴνα κελὶ σκοτεινὸν, καὶ
ἔκαμεν ἐκεῖ, 2. χρόνους, τέλος τὸν ἐξώρισεν εἰς τὴν Σαμοθράκην τὴν
Νῆσον, καὶ ἐκεῖ ἀνεπαύθη. τὸν δὲ Στέφανον, πρῶτον μὲν ᾤρισε νὰ τὸν
δεῖραν δυνατὰ, ἔπειτα νὰ τὸν ἐρωτήσεν, εἰ μὴ θέλῃ νὰ πατήσῃ τὴν Εἰ-
κόνα τῆς Χρυσῆς, τέλος εἰ μὴ δὲν θελήσῃ, νὰ τὸν ἐξωρίσεν. τὸν δὲ Μα-
κάριον τὸν ἐφυλάκωσεν εἰς τὸ βᾶθος τῆς φυλακῆς. ὁμοίως καὶ τὸν Ἰωάν-
νην, ᾤρισε πρῶτον μὲν νὰ τὸν δεῖραν μὲ νεῦρα ξηρὰ βοϊδία, ἔπειτα νὰ
τὸν φυλακώσουν, τέλος τὸν ἐξώρισεν εἰς τὸ Κάστρον, ὅπου ὀνομάζεται
Περταδάκτυλος, καὶ ἄλλας πολλὰς Ἀγίας ἐτυραννήσεν, τοὺς ὁποίους δὲν
γράφωμεν κατ' ὄνομα διὰ τὸ πλῆθος. Τὸτο μόνον γράφω, ὅτι περισσότε-
ρα κακὰ ἔκαμεν εἰς τὰς ἁγίας Εἰκόνας καὶ εἰς τὰς Χρυσιανὰς ἀπὸ τὸν
βιοθάνῃ Λέοντα τὸν Ἰσαυρον, καὶ ἀπὸ τὸν ἀσεβέστατον υἱόν τε τὸν Κο-
πρωνύμον· ἀλλὰ ἡ θεία ἀπάθη τῆς Θεῆς δὲν ἄφησε νὰ τρέχῃ τοιαυτοῦ-
πως, ἀμὴ γλίσγωρα ἔκαμε τὴν ἐκδίκησιν.

Οὗτος ὁ ἀσεβέστατος βασιλεὺς εἶχε φιλίαν πολλὴν μὲ τὸν Μιχαὴλ
τὸν Τραυλὸν, ὅπου τοὺς εἶπεν ὁ Ἅγιος ὁ προορατικὸς ὅτι θέλουν βα-
σιλεύσει, τὸν ὁποῖον ἔκαμε Πατρίκιον, καὶ ἐδέχθη καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ
Θεόφιλον ἀπὸ τὸ ἅγιον Βάπτισμα. εἶχε δὲ καὶ τὸν Θωμᾶν εἰς τιμὴν,
ἐκεῖνον ὅπου εἶπεν ὁ προορατικὸς ὅτι δὲν θέλει λάβῃ βασιλείαν, καὶ
ἀπὸ φόβον καὶ λόγους τινὰς ἤλθεν εἰς ἔχθραν ὅ, τε Μιχαὴλ καὶ ὁ
βασιλεὺς, ὅτι ἔλεγε κατὰ τοῦ βασιλέως ὕβρεις πολλὰς. Ὁ δὲ βασι-
λεὺς ἔμαθε τὰς ὕβρεις τοῦ Μιχαὴλ, καὶ ἐν τῇ ᾧμα ἐστειλεν ὑπηρε-
τας

τας καὶ ἐπίασαν αὐτὸν, καὶ ἔστησαν ἔμπροσθεν αὐτοῦ. ἦτον δὲ τότε ἡ παραμονὴ τῆς Χριστῆς Γεννήσεως. Ὡς εἶδεν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς, ἐθυμώθη πολλὰ, καὶ ἐγένεν ὡς λύκος αἰμοβόρος, καὶ ἀνοίξας τὸ βιβλίον τοῦ βασιλικῆς Νόμου, ἤρε γεγραμμένον, ὅτι ὁποῖος ὑβρίζει Βασιλέα, ζωντανὸν νὰ τὸν καίῃν. διὰ τὸτο ὤρισε καὶ αὐτὸς καὶ ἀνάψαν εἶαν μεγάλῳ νὰ τὸν κάψῃ καὶ τῷ Νόμῳ τὴν ἀπόφασιν. ἔτω τὸν ἔδεσαν χεῖρα καὶ πόδας, καὶ τὸν ἐπήγουν διὰ νὰ τὸν βάλῃν εἰς τὴν φωτίαν νὰ τὸν κάψῃ, καὶ ὁ βασιλεὺς ἠκολούθει κατόπι νὰ ἰδῇ τὸν Μιχαὴλ εἰς φωτίαν νὰ καίεται, νὰ χαρῇ ἡ καρδιά του. Ὡς ἔμαθε τοῦτο ἡ Βασίλισσα, δὲγῆκεν ἀπὸ τὴν κάμαραν αὐτῆς, καὶ ἔδραμε καὶ ἔπεσεν εἰς τὰς πόδας τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς τῷ βασιλέως, καὶ λέγει τῷ· δέομαί σε, κύριέ μου, τίμησον τὴν ἡμέραν τῆς Ἑορτῆς, καὶ διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἡμέρας μὴ κάμῃς τοιαύτῳ κείσιν νὰ λάβῃς ζωὴν ἀνθρώπου νὰ βαρυνθῇ ὁ Θεὸς κατὰ σοῦ, ἀμὴν ἄφες νὰ περάσῃ ἡ θεία Ἑορτὴ σήμερον, καὶ αὖριον κάμε τὸν ὀρισμὸν σε. Ὁ βασιλεὺς ἀκέσας ἔπος ὑλαβήθη, καὶ ἔπαυσεν ἀπὸ τὴν ὀρμὴν διὰ τὴν ὥραν, ἀμὴν εἰπέ τις ταῦτα τὰ λόγια· ἰδὲ τὸ ζήτημά σε κάμνω, μόνον βλέπε νὰ μὴ γνῇ ἡ δέησίς σε πολλῶν κακῶν ἀφορμῇ. ὅμως ἠλθὲν ἔρωσε τὸν Μιχαὴλ ἀπὸ τὴν φωτίαν, καὶ ἔβαλε τὸν εἰς τὴν φυλακὴν δεμνὸν μὲ σίδερα, καὶ ἔβαλε στρατιώτας καὶ τὸν ἐφύλαξαν, καὶ διὰ πλέον πίσειν ἔβαλεν εἰς τὸ Παλάτιον εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ Παπίαν. ὅμως ὡσὰν ἐπέρασε, καὶ ἐγένε νύκτα βαθεῖα, ἔβαλεν ὁ βασιλεὺς ἱμάτια πτωχικὰ καὶ δουλικά καὶ δὲγῆκεν ἀπὸ τὸ Παλάτιον αὐτὸς μόνος, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ εἶδεν ἐὰν εἶναι καὶ φυλάγῃ καλὰ ὁ Παπίας τὸν Μιχαὴλ, καὶ ἐσάθη εἰς τὴν πόρταν τῆς φυλακῆς, καὶ εἶδε τὸν Μιχαὴλ κοιμώμενον δεδεμνὸν μὲ τὰ σίδερα, καὶ ὁ Παπίας ἐκαθέζετο ἔξυπνος καὶ ἐφύλαγε τὸν Μιχαὴλ· ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς εἶδε τὸν Μιχαὴλ καὶ τὸτον, ἐστράφη εἰς τὸ Παλάτιον του. Ὁ Παπίας ὡς ἦτον ἔξυπνος, ἐγνώρισε τὸν βασιλέα ἀπὸ τὸ περπάτημα, καὶ ἔπος ἔδραμε καὶ ἐξύπνησε τὸν Μιχαὴλ, καὶ εἰπέ τῷ πῶς ἦλθεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἔλαβε φόβον μέγαν ὁ Παπίας, καὶ Θεὸς σοφία καὶ βουλήσει ἐποίησαν συμβέλιον κατὰ τῷ βασιλέως νὰ τὸν θανατώσουν. Οὕτως ἐζήτησεν ὁ Μιχαὴλ ἀπὸ τὸν Παπίαν χάρτιον καὶ καλαμάρι, καὶ ἔγραψεν εἰς ἄλλους πέντε φίλους αὐτοῦ, ὅτι ὁ βασιλεὺς μέλλει νὰ ἔλθῃ αὐτὸς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸν ὄρθρον, ἐπειδὴ ἡ ἡμέρα εἶναι ὑπέρλαμπρος, καὶ διὰ τὸτο δέομαι καὶ παρακαλῶσας διὰ τὰς οἰκτιρμὰς τῷ Θεῷ, φορέσετε ἱμάτια πτωχικὰ διὰ νὰ μὴ σᾶς γνωρίσουι, καὶ βασάτε τὰ ἄρματα σας ἀποκάτω κρυμμένα, καὶ ὑπάγετε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν προπότερα παρὰ νὰ ἔλθῃ ὁ βασιλεὺς, καὶ ὡσὰν ἔλθῃ, ὅταν εὔρητε καιρὸν, κάμετε ἐκεῖνο ὅπερ ἔχομεν συμφωνημένον καὶ μελετημένον, νὰ τὸν σκοτώσετε. Λαβὼν τὰ χαρτῖα τοῦ Μιχαὴλ ὁ Παπίας, ὑπῆγε καὶ ἔδωκε τῷ κατ' οἶκόν, ὅπου τοῦ ἔγραψεν ὁ Μιχαὴλ, καὶ τῷτοι, ὡς εἶδαν τὰς γραφὰς τῷ Μιχαὴλ, τῆς ὥρας ἐτοιμάσθησαν, καὶ ἐζώσθησαν τὰ ἄρματα αὐτῶν, καὶ ἐφόρεσαν ἀπάνω δουλικά φορέματα, καὶ ὥρα τοῦ ὄρθρου, ὅταν ὁ Λαὸς ἐσύχναζεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τότε καὶ αὐ-

αὐτοὶ ὑπῆγαν μετὰ τὸν πολὺν Λαὸν καὶ ἐσέβησαν μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ὁ βασιλεὺς ἦτον καλόφρωνος πολλὰ εἰς τὸ φάλλειν, καὶ ὡς ἤλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐσάθην εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον, καὶ εἰς τὸ τροπάριον τῆς ὀγδόης ᾠδῆς, ἤγουν, Ὡς παντάνακτος ἐξεφαύλισαν πόθῳ· τότε ἐξεφώνησε νὰ φάλλῃ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς μετὰ μέλους. Ὡς ἄρχισε καὶ ἐφάλλαν, ἐξαίφνης τῆτοι οἱ τρεῖς ἐπήδησαν ἀπάνω εἰς αὐτὸν, βαστώντας τὰ σπαθία γυμνά εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν. ὁ δὲ βασιλεὺς ἰδὼν αὐτοὺς, ἐνόησε τὴν ἐπιβουλὴν, ὅτι θέλουν νὰ τὸν ἀποκεφαλίσκω, καὶ ἔδραμον εἰς τὸ βῆμα μέσα, καὶ τῆτοι ὅπῃ τὸν ἐδίωχναν, δὲν ἔπαυσαν ἀπὸ τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ἔδραμαν κατόπιν αὐτῶν μέσα εἰς τὸ βῆμα, καὶ ἐκεῖ τὸν ἐσφαζαν καὶ τὸν ἐκατάκοψαν, καὶ ἀφήσαντες τὸν νεκρὸν ἐκεῖ, ἔδραμαν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ αἰοῖξαν καὶ εὐγαλαν τὸν Μιχαὴλ, καὶ ἐκοψαν τὰ σίδερα, καὶ ἐλὼθέρωσαν αὐτόν. Βασιλεύοντος τῆτου τοῦ βιοθανῆς Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου, εἶδεν ἡ μητέρα τοῦ ἐνείρου, ὅτι ὀρέθην μέσα εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Βλαχερνῶν, καὶ ἐκεῖ εἶδε μίαν Βασίλισσαν μετὰ πολλῶν ὑπηρετῶν ἀσπροφύρων, καὶ εἶδε καὶ τὴν Ἐκκλησίαν γεμάτῃ αἵμα. τότε ἤκουσε καὶ λέγει ἐκείνη ἡ Βασίλισσα εὐχὴ ἀπὸ τῆς ὑπηρετῆς, ὅτι ἔπαρε μίαν λευκάνην, καὶ γέμισέ τὴν αἷμα, καὶ δός τῇ νὰ πῖν τὸ Λέοντος ἡ μητέρα. Αὕτῃ ἀπεκρίθη· πολλοὺς χρόνους ἔχω ὅπῃ εἶμαι χήρα, καὶ κρέας δὲν ἔφαγα. Τότε ἀπεκρίθη μετὰ μεγάλῃ θυμῷ ἡ Βασίλισσα ἐκείνη, (ἡ ὁποία ἦτον ἡ Ἁγία Θεοτόκος), καὶ εἶπε πρὸς τὴν Μητέρα τοῦ Λέοντος, δὲν παύει ὁ ὕψος σου νὰ χυῖ αἷματα Χριστιανῶν, ὅπου προσκυνοῦν τὰς Εἰκόνας μὲ, καὶ τὴν Τίξ μου τὴν Μονογενῆς; ἀλλ' ἂς ἤξῃ ὅτι γλίσγωρα θέλει λάβῃ καταδίκην μεγάλῃ πρὸς ἀμοιβήν. Ἐξυπνὴ δὲ γενομένη τοῦ Λέοντος ἡ μητέρα, ἔδραμε μετὰ τρόμον πολλὸν ἀπὸ τὸ ὄραμα ὅπου εἶδε, καὶ ἐπαρακάλει αὐτὸν ἵνα παύσῃ τὴν Εἰκονομαχίαν, διὰ νὰ μὴ ἐξαλείψῃ αὐτὸν ὁ Θεός, καὶ εἶπε τῇ τὸ ὄραμα ὅπῃ εἶδεν· ἀλλ' αὐτὸς ἀνέβη τὸν θυμὸν καὶ τὴν ὀργὴν κατὰ τῆς Ἁγίων Εἰκόνων, καὶ ἔκαμε περισσοτέρας τιμωρίας εἰς ἐκείνας ὅπου ἐσέβοντο τὰς Ἁγίας Εἰκόνας. Διὰ τῆτο ἔλαβε τὸ ἀνταπόδομα, καὶ ἐσφαζαν αὐτὸν κακῶς καὶ ἀτίμως, καὶ ὑσερήθην καὶ τὴν παρῆσαν ζωνὴν, καὶ τὴν μέλλουσαν, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον. Ἐβασίλευσε δὲ χρόνους, 7. καὶ μῆνας, 6.

Ὁραμα
ὅπῃ εἶ-
δεν ἡ
μητέρα
τῆ βασι-
λέως.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΜΙΧΑΗΛ ΤΟΥ ΛΕΓΟΜΕΝΟΥ ΤΡΑΥΛΟΥ.

Μετὰ τῆτον βασιλεύει αὐτὸς ὁ Μιχαὴλ, ὁ λεγόμενος Τραυλός. Τραυλὸς ἐλέγετο, διότι ἐλάλει τραυλὰ, καὶ ἦτον ἀπὸ τὸ Ἀμμώριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκατοικῶσαν Ἑβραῖοι πολλοί, καὶ Ἀθιγγαῖοι, καὶ ἄλλα ἔθνη κακὰ καὶ ἀπίστα, καὶ εἶχαν πολλὰς αἱρέσεις, καὶ ἐμέτεχον ἀπ' αὐταῖς καὶ αὐτὸς ὁ Μιχαὴλ. Ὡσαν ἐκάθισεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Βασιλείας, τὰς Ἁγίας Εἰκόνας δὲν ἠθέλησε νὰ προσκυλῇ, ἀλλ' ὅσοι ἐτίμωρον καὶ ἐπροσκυνοῦν αὐτάς, τινὰ δὲν ἐμπόδιζεν, ἀλλ' εἶπεν, ὅτι κατ' εὐχὴν ἂς ἔχῃ αἰεὶ νὰ κάμνῃ ὡσαν θέλει, ἢ νὰ τὰς προσκυλῇ, ἢ νὰ μὴ τὰς προσκυλῇ.

κυῶν. ἀμὴν ἕως τέλους ἡ ἀπόφασις τῆς λόγου τε δεῦν ἐκράτησεν, ἀλλὰ ὅ-
 σον ἐμάκρυνεν εἰς τὴν βασιλείαν, πόσον περὶασότερον ἀρχίζε καὶ ἀναπτειν
 ὁ θυμὸς τῆς ψυχῆς αὐτῆς, καὶ ἔδειξε τὴν Εἰκονομαχίαν, καὶ τὴν κακίαν,
 ὅπως εἶχε κατὰ τῆς Χριστιανῶν, ὅπως ἐσέβοντο τὰς Ἀγίας Εἰκόνας, καὶ
 τὰς Καλογήρας ἐπτυνεν εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ ἔκαμνον εἰς αὐτοὺς πολλὰ
 βάσανα, καὶ τιμωρίας, τὰς δὲ ἄλλας Χριστιανὰς ἔβαλεν εἰς φυλακὴν, καὶ
 ἄλλας ἐξώριζε. Τότε καὶ τὸν Ἀγιώτατον Μεθόδιον, ὁ ὁποῖος ἐγέννη με-
 τὰ ταῦτα Πατριάρχης, καὶ Εὐθύμιον ὅπως ἦτον Σάρδεων Ἀρχιερεὺς, ὅ-
 πως δεῦν ἔκαμνον τὰ θελήματα αὐτοῦ νὰ ἀρνηθοῦν τὴν προσκυνοῦσιν τῆς
 Ἀγίων Εἰκόνων, τοὺς ἐδίωξεν ἔξω ἀπὸ τῆς Πόλιν· καὶ τὸν μετὰ θεῖον
 Μεθόδιον τὸν ἐξώρισεν εἰς σὺν Νησί, ὅπως τὸ λέγειν τοῦ Ἀκρίτα, καὶ τὸν
 ἔβαλεν εἰς τὴν φυλακὴν· τὸν δὲ Μακάριον Εὐθύμιον τὸν παρέδωκε τοῦ
 υἱοῦ αὐτοῦ Θεοφίλου, καὶ τὸν ἐθανάτωσεν ἀπὸ τῆς δαρμῆς καὶ ἀπὸ ἄλλων βά-
 σανων. Ὅσον ἐμίσησε τὸ γένος τῆς Χριστιανῶν, πόσον ἠγάπησε τὸ γέ-
 νος τῆς Ἑβραίων, καὶ ἐμμεῖτο τὰς πράξεις τῆς Κοθρωνύμης εἰς τὰ κακὰ,
 ὅπως ἔκαμνε τῆς Χριστιανῶν διὰ τὰς Ἀγίας Εἰκόνας, ἐπειδὴ ἔφθασεν εἰς
 τὴν ἄκραν τῆς ἀσεβείας, καὶ ὤρισε νὰ ἰνστέον τὰ Σάββατα, καὶ τὴν μέλ-
 λουσαν ἀνάσσειν δεῦν τὴν ἐπίσταν, καὶ ὅτι δεῦν εἶναι Διάβολος. ἔλεγεν ὅ-
 τι καὶ ὁ Ἰσίδας εἶναι μετὰ τῆς σωζομένων, καὶ τὴν Ἑορτὴν τῆς Θεῆς καὶ
 σωτηρίου Πάχα τῆς Λαμπρᾶς ἀπέφλυον, ὅτι παρὰ καιρὸν νὰ τὴν ἑορ-
 τάζειν, ἐχὶ τῇ Κυριακῇ ὅπως ἐτύπωσαν οἱ Θεοφόροι Πατέρες, καὶ πᾶσαν
 βλασφημίαν ἔλεγε, καὶ τὴν πορνείαν ἠγάπα. Ὁ δὲ Λέων ὁ Ἀρμενίος ὁ
 βασιλεὺς, ὅπως τὸν ἐσφαξαν μέσα εἰς τὸ θυσιαστήριον, εἶχε τρεῖς υἱοὺς,
 καὶ θυγατέρας δύο, καὶ τὴν μετὰ Βασίλισσαν μετὰ ταῖς θυγατέρας τῆς, ταῖς
 ἔβαλεν εἰς τὴν Μονὴν τὴν λεγομένην τῆς Δεσποτῶν, καὶ ταῖς ἐσφάλι-
 σεν ἐκεῖ, καὶ τὰς ἐξόδους τῆς ζωῆς αὐτῶν εἶχαν ἀπὸ τὰ πράγματα αὐ-
 τῶν. τὰ δὲ ἀρσενικά τὰ δυνέχισε, διὰ νὰ μὴ πάρειν γυναῖκας καὶ κά-
 μιν παιδιά, καὶ κινδυνώσῃ ἡ βασιλεία· καὶ τὰ μετὰ δύο παιδιά ἀπέθα-
 ναν, τὸ δὲ νεώτερον ἔζησε, μόνον ἡ λαλίᾳ τε ἐκράτηθη. ἦσαν δὲ καὶ τὰ
 ἑρῖα τούτα παιδιά δισεβῆ, καὶ ἐπροσκυνοῦσαν τὰς Ἀγίας Εἰκόνας κρυ-
 φὰ ἀπὸ τὸν πατέρα αὐτῶν, καὶ τοῦτο τὸ παιδί ὅπου ἔζησε καὶ δεῦν ἠμπό-
 ρειε νὰ λαλήσῃ, εἶχεν εἰς τὸ ὁσπῆτί τε τὴν Εἰκόνα τοῦ Ἀγίου Γρηγο-
 ρίου τοῦ Θεολόγου, καὶ μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐκλαινεν ὁμωρὸς εἰς τὴν Εἰκόνα, καὶ
 ἐπαρακάλει τὸν Ἅγιον νὰ τῆς δώσῃ τὴν φωνὴν, καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην ἐν
 ὁράματι βλέπει τὸν μέγαν Γρηγόριον, καὶ λέγει τῆς· ἤκουσα τῆς δεήσεώς
 σε, καὶ ἐκεῖνο ὅπως ἐζήτης τὸ ἔλαβες· καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἀπὸ τῆς χαρᾶς ἐ-
 ξύπνησε, καὶ ἐπῆρσεν εἰς τὸ χεῖρ τὸ βιβλίον τῆς Θεολόγου καὶ ἐξεφώνησε·
 „Πάλιν Ἰησοῦς ὁ ἐμὸς, καὶ πάλιν Μυστήριον“. καὶ ἔδωκε δόξαν τῇ Θεῷ
 καὶ τῇ Ἀγίῳ.

Τότε οἱ Τῆρκοι πολεμοῦντες τὴν Ἀδριανούπολιν, ἦλθαν οἱ Χριστιαν-
 νοὶ εἰς μεγάλῃ σφοδρότητι ἀπὸ τὰ πράγματα ὅλα, καὶ οὕτως εὐχα-
 λαν τὴν νύκτα σὺν φρονιμώτατον καὶ θεοσεβέστατον ἄνδρα, καὶ τὸν ἐ-
 σείλαν εἰς τὸν βασιλέα ζητῶντες βοήθειαν. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐδέχθη τὰς αἰ-
 τίας.

ἐντίμως καὶ μετὰ χαρᾶς πολλῆς, καὶ τὰ ζητήματα αὐτοῦ ἔσερξε νὰ τὰ κάμῃ. ἔγραψε καὶ γράμματα καὶ τὴν ἔδωκε διὰ περισσοτέραν βεβαίωσιν, καὶ ὅτι οἱ ἄνθρωποι νὰ μὴ δειλιάσουν, ἀλλὰ νὰ στέκωνται ἀνδρειωμένῳ νὰ θάρρουν εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ δέωνται αὐτῶν, καὶ εἰτι ἔταξεν ὁ βασιλεὺς τῷ Λαῷ, εἰς ὀλίγας ἡμέρας, εἶπεν, ὅτι τὰ σέλλει. καὶ ἔστειλε τὸν μετὰ τῆς λόγος, καὶ μετὰ τὰ γράμματα μετὰ μεγάλῃ σπουδῇ. Ὡς δὲ ἤκουσεν ἕως τῆς λόγος τῷ βασιλεῶς, ὑπήγεγε μετὰ χαρᾶς μεγάλης, καὶ ἔξωθεν τῷ Κάστρῳ τὸν ἐπίασαν οἱ Τῦρκοι, καὶ ἐπῆραν τοῦ τὸ γράμμα τοῦ Βασιλέως, καὶ ἀπ' αὐτὸ ἐγνώρισαν, πῶς θέλει νὰ στείλῃ ὁ βασιλεὺς βοήθειαν εἰς τὸν Λαόν τιν. Τότε τὰ λέγουν οἱ Τῦρκοι, ὅτι εἰὰν θέλῃς νὰ σὲ χαρίσωμεν τὴν ζωὴν σου νὰ μὴ σε θανατώσωμεν, καὶ νὰ σὲ δώσωμεν καὶ βίον πολὺν, ὑπάγε σιμὰ εἰς τὰ τεῖχη τῷ Κάστρου, καὶ φάναζε τῷ Χριστιανῶν, ὅτι τὸν Βασιλέα δὲν τὸν μέλει οὐδὲ φροντίζει διὰ τ' ἐσᾶς, ἕτε βοήθειαν σᾶς σέλλει· καὶ ὁ ἀλογημένος ἐκεῖνος ἄνθρωπος εἶπε μετὰ δόλῳ· ναὶ, νὰ τὸ κάμω· καὶ παρὼς τὸν ἐπῆραν πολλοὶ Τῦρκοι μετὰ τὰ σπαθία γυμνά καὶ ἐσίμωσαν εἰς τὰ τεῖχη, καὶ λέγουσιν, εἰπέ κατ'ὡς σὲ παραγγείλαμεν, εἰδὲ σὲ σφάζομεν, καὶ τὸ κορμὶ σου θέλομεν τὸ κάψαι. Τοῦτος ὁ μακαρίτης δὲν ἠθέλησε νὰ χαδοῦν πόσαις ψυχαῖς, ἀλλὰ ἔφραξεν ὡς Θεοσεβὴς, καὶ προέκρινε νὰ θανατωθῇ μόνος τιν, καὶ ἔχεν τὸ πλῆθος ὅλον τοῦ Λαοῦ, καὶ κατ'ὡς τὸν εἶχαν ὀπιθαγκωνισμένον, ὡς ἐσίμωσαν εἰς τὰ τεῖχη, ἐβόησε μεγάλη τῇ φωνῇ· ἀδελφοί μου Χριστιανοί, θαρσεῖτε, σέκεθε ἀνδρειωμένοι, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἔφθασεν εἰς βοήθειάν σας. Κατ'ὡς ἤκουσαν τοὺς λόγους τῆς οἱ Τῦρκοι, κατέκοψαν αὐτὸν, καὶ ἔγινε Μάρτυς. Ὁ δὲ Λαὸς τῷ Χριστιανῶν, ὡς ἤκουσαν ἕως, ἔλαβαν χαρὰν μεγάλῃ καὶ ἐσάθησαν ἀνδρειωμένα· οἱ δὲ Τῦρκοι ἐφοβήθησαν μὲν τὸν Βασιλέα νὰ μὴ τῆς πλακώσῃ ἐκεῖ, καὶ ἔφυγαν, καὶ ἐφυλάχθη τὸ Κάστρον καὶ ὁ Λαὸς ὅλος ἀβλαβής. Αὐτὸς ὁ ἀλογημένος, ὅπου ἔσφαξαν, ἔγινε κληρονόμος τῆς Βασιλείας τῷ Οὐρανῶν ἐν τῇ χορῇ τῷ Μαρτύρων· ὁ δὲ Θωμᾶς, ὅπως τοῦ εἶπεν ὁ Ἀγιάτατος γέροντας ὅτι θέλει ἐπιχειρηθῇ, ἀλλὰ τίποτε δὲν θέλει κάμῃ, μόνον θέλει θανατωθῇ, ἵναγκάσθῃ ἀπὸ πολλὰς ἀνθρώπων καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν τιν διὰ νὰ γυνῇ Βασιλεὺς, καὶ ἐσυνάξε φασάτα πολλὰ, καὶ ἐφόρεσε σέμμα βασιλικὸν εἰς τὴν κεφαλῇ, καὶ Βασιλεὺς ἀνηγόρευθη εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἰωβ. Ἐκεῖθεν ἐκίνησε, καὶ ἐρχόμενος ἐκέρσθη τὴν Ἀνατολίαν, καὶ ἔστειλεν ὁ βασιλεὺς, φασάτα, καὶ ἐπολέμησε μετὰ τὸν Θωμᾶν, καὶ ἐνίκησεν ὁ Θωμᾶς, καὶ ἔκαμε πολλὰ ἐναντία εἰς τῆς τόπας τῷ Βασιλεῶς· καὶ ἐπειδὴ ἔμελλε νὰ λάβῃ θάνατον κακὸν ὁ Θωμᾶς κατὰ τὸν λόγον τοῦ Ἀγίου γέροντος, ἐμίσησαν αὐτὸν οἱ Χριστιανοί, καὶ οἱ στρατιῶται, διότι εἶχαν χρόνος ἔρεις ὅπως ἐπολεμῶσαν, καὶ ἕως ἔφυγαν ἐξ αὐτῶν· ὁ δὲ Θωμᾶς μετὰ ὀλίγον φασάτον ἦλθε καὶ ἐμπήκεν εἰς τὴν Ἀδριανέπολιν. Ὁ δὲ βασιλεὺς μετὰ δυνάμεως μεγάλης ἐσφάλισέ τον ἐκεῖ, καὶ ἔγινε πείνα μεγάλη εἰς τὴν Ἀδριανέπολιν. Ὡς εἶδε τὸ φουσάτον, ὅπου ἦτον μετὰ τὸν Θωμᾶν, τὴν καταδίκλιν

ὅπῃ εἶχεν ἀπὸ τῆς πείνης, καὶ τὸ περισσότερον ὅτι τὰς ἐκαταπλάκω-
σεν ὁ Βασιλεὺς μετὰ δυνάμεως πολλῆς, πολλοὶ ἔφευγαν κρυφίως ἀπὸ
ταῖς πόρταις, καὶ ἄλλοι ἀπὸ τῆς τείχης τῆς νύκτα ἐκρημνίζοντο, καὶ ὑπὴ-
ρχον καὶ ἐπορροῦσαν τὸν Βασιλέα. ἐκεῖνοι δὲ ὅπῃ ἐμειναν μετὰ τὸν Θω-
μαῦ βλέποντες τῆς καταδίκῃς, ὅτι ἀποθαίνεν ἀπὸ τῆς πείνης, καὶ φο-
βῶνται καὶ τὸν θάνατον νὰ μὴ τοὺς κόψῃ ὁ Βασιλεὺς ὥσπερ λάβῃ τὸν
τόπον, ἐπῆραν τὸν Θωμαῦ, καὶ ἀνοίξαν ταῖς πόρταις καὶ τὸν ἤφεραν καὶ
τὸν ἐπαράδωκαν τοῦ Βασιλέως, καὶ ἐν τῇ ᾧμα ᾤεισε καὶ τὸν ἀπλῶσαν
εἰς τὴν γλῶττιν, καὶ τὸν ἐπάπισεν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ εἰς τὸν λαιμὸν, καὶ
ἐκοψαν τὰ χεῖρά τε, καὶ τὰ ποδάριά του, καὶ τὸν ἐκάθισαν ἀπάνω εἰς
ἐνα γαῖδρον, καὶ τὸν ἐγύρισαν ὅλον τὸ φασάγον, καὶ αὐτὸς ἐβόα, ἐλέη-
σόν με Βασιλεῦ. καὶ ἀπὸ ταῖς πολλαῖς παίδεσιν καὶ μαρτύρῃς ἔλαβε
θάνατον ὁ Θωμᾶς, καὶ ἐπληρώθη ἡ προφητεία τῆς Ἀγίας γέροντος. Ὁ δὲ
Βασιλεὺς ἦλθε μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Εἰς τὰς ἡμέρας
δὲ τῆς Βασιλείας τῆς, ἔκαμαν οἱ Σαρακῆνοὶ μεγάλῃ ἀρμάδι, καὶ ἤν-
σαν ἄδειαν καὶ ἐκέρσσαν, καὶ ἠχμαλώτιζαν τὰ Νησιά, καὶ ἐπῆραν τὴν Κρή-
την, τὴν Σικελίαν, τὴν Καλαυρίαν, καὶ ἄλλους τόπους πολλὰς τῆς Φραγ-
κῶν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς Μιχαὴλ ἔπεσεν εἰς ἀδύνατον μεγάλῃ δυσεντε-
ρείᾳ, καὶ ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐν τῇ Ναῶ τῇ Ἀγίᾳ Ἀποστόλων. Ἐβα-
σίλευσε χρόνος, 9. καὶ μῶνας, 8.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΘΕΟΦΙΛΟΥ.

Ἐλαβε δὲ τὴν βασιλείαν αὐτῷ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Θεόφιλος, μὲν Ὀκτωβρίου
8. ὁ ὁποῖος ἦτον εἰς ἡλικίαν ἀνδρὸς, καὶ ἠγάπα τὴν δικαιοσύνην πολ-
λὰ, καὶ πρόσωπον ἀνδρώπῃ δυνάμει ἐβλέπε, καὶ τὰς Νόμους ἐφύλαττε κα-
λῶς. Καθὼς ἔλαβε τὴν βασιλείαν, ἔκαμε πύτλιν τῆς δικαιοσύνης
ἐκράξεν ὅλους ἐκείνους, ὅπῃ ἦσαν αἰτία καὶ ἐσκόπῳσαν τὸν Βασιλέα Λέον-
τα τὸν Ἀρμενίου, καὶ εἶπε διὰ νὰ τὰς σιωπῇ καὶ νὰ τὰς βάλῃ εἰς τὰ
χεῖρά τε, ὅτι θέλει νὰ τὰς φιλοδώρῃ καὶ τιμήσῃ, διὰ τὴν ἐσκόπῳσαν τὸν
Λέοντα, καὶ ἔλαβεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ τὴν βασιλείαν, καὶ ἐπειδὴ ὁ πατὴρ του
δυνάμει ἐκαμε τῆς ἀνταμοιβῆς, αὐτὸς νὰ τῆς κάμῃ. Ὡς τὸ ἤκου-
σαν οἱ ἐλεεινοὶ ἐκεῖνοι, ἔδραμαν καὶ ὑπῆγαν ὁμιλῶντες μετὰ χαρᾶς με-
γάλης. Ὡς τοὺς εἶδεν ὁ Βασιλεὺς, εἶπε τοῦ Ἐπαρχοῦ· ἔπαρέ τις καὶ
δός τις τὰς ἀμοιβὰς, διότι δυνάμει ἔβαλαν τὰ χεῖρά τε εἰς ἀνδρῶνα, ἀμὴν
τὸν Χριστὸν ἐσφαζαν μέσα εἰς τὸ θυσιαστήριον· καὶ οὕτως ἀπεκεφάλι-
σεν αὐτοὺς ὁ Ἐπαρχος. Τοῦτος ὁ Βασιλεὺς χειρότερος ἦτον παρὰ τὸν
πατέρα αὐτοῦ εἰς τὴν Εἰκονομαχίαν, καὶ τὸν Ὀρθοδόξον Λαὸν ἐβλέπε κακῶς,
διὰ τὴν ἐπορροῦσαν τὰς Εἰκόνας. Θέλων δὲ ὁ Θεόφιλος νὰ πάρῃ γυ-
ναῖκα ὅπῃ νὰ τοῦ ἀρέσῃ, ἐστειλὼν εἰς πάντα τόπον διὰ νὰ ἐκλέξῃ τι-
μίας, ὁμογενεῖς, καὶ ὡραίας παρθένους, καὶ οὕτως ἐσωμάχθησαν, ἀπὸ
ταῖς ὁποῖας ἦτον καὶ ἡ Σοφωτάτη Κασία. Ἐρχομένων τῶν παρθένων εἰς
τὴν Κωνσταντινούπολιν κατὰ τὸν ὁρισμὸν τῆς βασιλείας, ἦρχετο καὶ ἡ Ἀ-
γία

γία Θεοδώρα, τῆς ὁποίας ἡ Πατερίδα τῆς ἦτον ἡ Παφλαγονία, καὶ ὡς ἤρ-
χετο, εἷας ἀγιάτατος ἀνδρας, ὁ ὁποῖος ἀπάνω εἰς μίαν σήλῳ ἔσεκν,
εἶπε τῆς Θεοδώρας, ὅτι αὐτὴν πέρνει ὁ Βασιλεὺς γυναῖκα, καὶ γίνεται Βα-
σίλισσα· καὶ ἔπως ἐσυνάχθησαν τὰ κοράσια εἰς τὸ Παλάτι τῆ Βασιλέως,
τὰ ὁποῖα, ὡς λέγαν, ἦσαν δώδεκα. Τότε εἶπεν ὁ Βασιλεὺς πρὸς αὐτὰ
τὰ κοράσια, ὅτι ὁποίας δώσω τὸ μῆλον, αὐτὴ νὰ εἶναι γυναῖκά μου.
ἔπως ἐπῆρε τὸ μῆλον καὶ τὸ ἐβάστα εἰς τὸ χέρι. εἶδεν ὅλα τὰ κοράσια
εἷα καὶ εἷα, καὶ εὗγαλε τὰ δέκα ὅπῃ δὲν τῆ ἄρεσαν, ἔμειναν δὲ τὰ δύο,
ἡ Κασία, καὶ ἡ Θεοδώρα, καὶ πόσον ὁμορφόταταις ἦσαν καὶ αἱ δύο, ὥστε
δὲν ἠμπόρειε νὰ ξεχωρίσῃ νὰ εἰπῇ ποία εἶναι ἡ ὁμορφότερα, καὶ ἐθαυ-
μάζετο καὶ ἐλυπεῖτο τί νὰ κάμῃ. Τότε λέγει, καλῶς εἶπαν ὅτι ἀπὸ τὴν
γυναῖκα ἔγιναν τὰ κακά. ἡ δὲ Σοφωτάτη Κασία ἀπεκρίθη καὶ τῆ εἶ-
πεν, ὅτι ἀπὸ τῆς γυναῖκα ἐβλάστησαν τὰ ἀγαθὰ, καὶ ἀπὸ τὴν Γυναῖ-
κα ἔγινεν ἡ σωτηρία τῆ Κόσμου, καὶ ἐσώθη τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀ-
πὸ τὰς χεῖρας τῆ διαβόλου. Ὁ δὲ Θεόφιλος ὡς εἶδε πῶς ἐπορεύετο καὶ
δὲν ἐνέβη τὸν Βασιλέα, ἐβαρέθη πολλὰ, καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἔδωκε τὸ μῆ-
λον τῆς Θεοδώρας, καὶ ἐπῆρε τὴν γυναῖκα. ἡ δὲ Κασία εἶπεν, ὅτι ἐ-
πειδὴ δὲν ἔγινε Βασίλισσα τοῦ προσηκούρου τούτου Κόσμου, νὰ γινῶ τῆς
αἰωνίου Βασιλείας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οὕτως ὑπῆγεν εἰς
Μοναστήριον καὶ ἔγινε καλοχραία, καὶ ἡγίασε. Αὐτὴ ἔκαμε καὶ τὸ τρο-
πάριον, ὅπῃ ψάλλεται τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ Τεξάδι, τὸ „ Κύριε, ἡ ἐν
„ πολλαῖς ἁμαρτίαις περιπεσῶσα γυνὴ “. Λοιπὸν ἡ Ἀγία Θεοδώρα ἡ
Βασίλισσα εἶχεν Εἰκόνας κρυφίως εἰς τὸ κελλίον, καὶ ἐπροσκύνα αὐτάς
μετὰ πάσης τιμῆς καὶ δουλαβείας, καὶ ὅσας Χριστιανὰς ἤξελεν ὅτι προσκυ-
νοῦν τὰς Ἀγίας Εἰκόνας, ἡγάπα τὰς πολλὰ ὀλοφύχως, τοὺς δὲ Αἰρετι-
κοὺς, ὅπου δὲν ἠθέλων νὰ τιμοῦν τὰς Ἀγίας Εἰκόνας, εἶχε μεγάλῳ
ἐχθραν καὶ πάθος εἰς αὐτούς. εἶχε δὲ ἡ Θεοδώρα ἀδελφὰς δύο, ὁ εἷας
ἐλέγετο Βάρδας, καὶ ὁ ἄλλος Πετρωνᾶς. Ὁ Πετρωνᾶς ἐβελήθη νὰ κτί-
σῃ ὁσπῆτιον ἐδικόν τε σιμὰ εἰς μιᾶς χήρας ὁσπῆτι, καὶ οὕτω τὸ ἔκτισε,
καὶ ἐπῆρεν ἀπὸ τῆς χήρας τὸν τόπον, καὶ τὴν ἀδίκησεν. ὡς δὲ εἶδεν ἡ
χήρα τὴν ἀδικίαν, ὅπῃ τῆς ἔκαμν ὁ Πετρωνᾶς, καὶ ἤξελεν ὅτι ὁ Βα-
σιλεὺς εἶναι δίκαιος καὶ κρίνει τὴν ἀλήθειαν, ὑπῆγεν εἰς αὐτὸν κλαίου-
σα τὴν ἀδικίαν, ὅπῃ τῆς ἔκαμν ὁ Πετρωνᾶς. Ὁ δὲ Βασιλεὺς, ὡς ἤκω-
σε τὰς λόγους τῆς γυναικὸς, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἔκραξε τὸν Πετρωνᾶν, καὶ λέγει
τῇ· ἡ χήρα πούτη βοᾷ πρὸς ἐμὲ κατὰ σὲ, καὶ βλέπε νὰ μὴ τὴν ἀδική-
σης, καὶ ἔλθῃ καὶ δεύτεραν φοράν εἰς ἐμέ. Ὁ δὲ Πετρωνᾶς, ὥσαν δὲ γῆκεν
ἀπὸ τὸν Βασιλέα, ἀλησμόνησε τὴν παραγγελίαν ὅπῃ τῆ εἶπε, καὶ ἔκα-
με περὶ αὐτὴν ἀδικίαν τῆς χήρας. ἡ δὲ χήρα πάλιν ἔδραμν εἰς τὸν
Βασιλέα, καὶ εἶπε τὴν ἀδικίαν τῆς. Ὁ δὲ Βασιλεὺς, ὡς εἶδεν ὅτι καὶ δεύ-
τερον ἐγκαλεῖ τὸν Πετρωνᾶν, ἔκραξε τεχνίτας δοκίμους ὅπῃ ἐκτίζαν ὁσπῆ-
τια, καὶ ἔσειλέ τας νὰ ἰδῶν ἐὰν ἀδικῇ ὁ Πετρωνᾶς τὴν χήραν. Ἐπῆγαν
οἱ τεχνῖται, καὶ εἶδαν κατὰ τὸν ὁρισμὸν τῆ Βασιλέως, καὶ ἐκατάλαβαν
ὅτι μεγάλως ἀδικεῖ ὁ Πετρωνᾶς τὴν χήραν, καὶ εἶπαν τὸ τῆ Βασιλέως.

Ο δὲ Βασιλεὺς, ὡς τὸ ἤκουσεν, ἐθυμώθη πολλὰ, καὶ ὤρισεν, ὅτι καθὼς εἶναι ἐκείνη ἡ ἀδίκη κτίσις, ὅπου εἶναι εἰς τῆς χήρας τὸν τόπον, νὰ εἶναι ἐδικήτης χωρὶς καμίαν ἔξοδον· τὸν δὲ Πετρωτῶν ὤρισε καὶ τὸν ἐγδυσαν, καὶ τὸν ἐγύρισαν μέσα ἀπὸ τὸν φόρον δέρνοντας. Ἄλλον Ἀρχοῦντα ἀδικητὴν ἐπαίδευσεν, ὅτι ὤρισε καὶ κατέκαψαν τὰ γυνεῖά του ἐμφορῶν εἰς ὅλον τὸν λαόν. Ὡς δὲ εἶδεν ὁ λαὸς τὸν βασιλέα ποιῶντα τοιαύτῳ δικαιοσυλῇ, δὴ χαρίσαν τὸν Θεόν, καὶ τὸν βασιλέα δέφημον, καὶ ἐφοβῶντο πολλὰ· ἐμίσην δὲ αὐτὸν πάλιν, διότι ἦτον ἐχθρὸς τῇ Ἀγίῳν Εἰκότων καὶ διώκτης. ὅμως ἡ Βασίλισσα Θεοδώρα ἔκαμνεν εἰς τὸν παράβι ὑπερθαύμαστον μεγάλον, διὰ νὰ ταξιδύῃ νὰ πραγματεύεται νὰ κερδίῃ. Μίαν ἡμέραν ἦρχετο τὸ παράβι ἀπὸ τὸ ταξίδι, καὶ εἶχε καλὸν καιρὸν, καὶ ἔμπαιγε μέσα εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἐφαίνετο ὡσαύτῃ εἰς μέγα νησί, καὶ ἔβλεπεν ὁ λαὸς ὅλος νὰ τὸ ἰδῇ, καὶ τὰ παιδία ἐφώναζαν, ἔρχεται τὸ παράβι τῆς Βασίλισσας. Ὁ δὲ βασιλεὺς καθεζόμενος εἰς τὸ Παλάτιον μέσα, ἤκουσε τὰς φωνὰς τῶν παιδίων ὅτι ἔρχεται τῆς Βασίλισσας τὸ παράβι, καὶ ἐθαύμασε, καὶ δὴ γυνεὶ ἔξω εἰς τὸ παραθύρι, καὶ βλέπει εἰς τὸν αἰγιαλὸν ὅσα παράβια ἔμπαιναν καὶ εὐγεναν ἀπὸ κάθε τόπον, εἰς τὸ ὁποῖον Παλάτιον κάθεται τὴν σήμερον ὁ Γιανιτζάραγας τῷ μεγάλῳ Αὐθέντῳ. Ὡς δὲ ἦλθεν ὁ βασιλεὺς καὶ εἶδε τὸ παράβι πόσον μέγα καὶ θαυμαστὸν, δὲν εἶπε καμμία λόγον ἐναντίον, μόνον ἐσιώπησεν. ἦλθε δὲ τὸ παράβι καὶ ἄραξεν εἰς τὸν λιμένα, καὶ ἐπέρασαν ἡμέραι τρεῖς. Τότε ἔκραξεν ὁ βασιλεὺς τὸν Καραβοῦνεν καὶ τὸν Γραμματικόν, καὶ εἶπέ τους, ὅτι ὅσοι πραγματευτὰδες ἔχον πραγματείαν μέσα εἰς τὸ παράβι, εἰπέτε τους νὰ τὴν πάρουν, τὰ δὲ ὅσα πράγματα εἶναι τῆς Βασίλισσας ἃς σέκωνται μέσα εἰς τὸ παράβι. Οὕτω μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὑπῆσαν οἱ πραγματευτὰ καὶ ἐπῆραν τὰ ῥέχά τους· τὰ δὲ ῥέχα καὶ πράγματα τῆς Βασίλισσας ὅλα ὅσα ἦσαν τὰ ἔκαψεν, καὶ ἀφ' ἧς τὰ ἔκαψεν, ἔκραξε τὴν Βασίλισσαν, καὶ τῆς εἶπεν· ὁ Θεὸς σε ἐχάρισε καὶ ἔχεις τὴν βασιλείαν ὅλης τῆς Οἰκουμένης, καὶ τίποτε δὲν σε λείπει, καὶ σὺ ἡδέλυσες νὰ κάμῃς πραγματείαν; τὸ ὁποῖον οὔτε τοῦ Θεοῦ ἀρέσει, οὔτε τῶν ἀνθρώπων, ἀμὴ εἶναι καταλαλιὰ, καὶ ἀπὸ τὸν Θεὸν Κόλασις, διότι ἡ πραγματεία πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους ἐδόθη νὰ τὴν κάμνῃς, διὰ νὰ ζῇς καὶ νὰ δῃμερῇς μετ' αὐτῆς, ἀμὴ τῶν βασιλέων δὲν ἐδόθη νὰ ἐργάζωνται τοιαῦτα πράγματα. Ἡ δὲ Βασίλισσα, ὡς ἤκουσεν οὕτω, καὶ εἶδε καὶ τὸν θυμὸν τῆς βασιλέως, ἐσιώπησε, καὶ λόγον δὲν ἀπεκρίθη. Ὁ δὲ βασιλεὺς εἶχε συνήθειαν, ὅτι μίαν φορὰν τὴν ἐβδομάδα νὰ ὑπαγῇ εἰς τὸν Ναὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν ταῖς Βλαχέρναις νὰ προσκυνῇ, καὶ οἱ ὑπηρεταὶ αὐτῆς νὰ βοῦν, ὅποιος ἀδικεῖται ὑπό τινος ἃς ἔλθῃ ἐμφορῶν τοῦ βασιλέως, καὶ τινὰς νὰ μὴ πολμήσῃ νὰ ἐμποδίῃ τὴν ἀδικεμένους. Ὡς ἠθέλε γυεῖσθαι ἀπὸ ταῖς Βλαχέρναις ἦρχετο εἰς τὸν φόρον, καὶ ἐξέταζε τὰ πράγματα τῆς παζαρίου, πῶς πωλῶνται καθ' ἑαυτὰ, διὰ νὰ μὴν ἀδικῇται ὁ λαός· καὶ ἔχῃ μόνον εἰς τὸ Παλάτιον ἐκκεῖν, ἀμὴ καὶ εἰς κάθε τόπον ὅπου ἠθέλε τύχῃ περπατῶντας καβαλάρης τὴν Πόλιν.

εἶχε

εἶχε δὲ καὶ εἰς τὰ κελλία τε τὸ παραθύρι μίαν καμπαίαν μικρὸν τι κίλιν, καὶ τὸ χοινί, ὅπερ ἦτον δεμνὴ, ἐκρέμετο τὴν ἑξῶ μερέαν εἰς τὴν σφά-
ταν, καὶ εἶχεν ἐκεῖ δύο ὑπνέτας, καὶ ὅποιος εἶχεν ὑπόθεσιν, ὑπῆγενε
καὶ ἐπιανε τὸ χοινί τῆς καμπαίας, καὶ ἔκρεν ἡ καμπαία, καὶ ἔφεχαν οἱ
δύο ὑπνέται οἱ ὠρυσμένοι παρὰ τὰ Ἀφροντὸς, καὶ ἔπερναν τὸν ἀνδρω-
πον ἐκείνον, καὶ ὑπῆγεναν τὸν εἰς τὸν βασιλέα, καὶ ἔλεγε τὴν ὑπόθεσιν
τε, καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκαμνε τὴν ἀπόφασιν, καὶ δὲν τὴν ἐμάκρυνε. πλὴν
εἰς ὅσα χαρίσματα εἶχε, καὶ εἰς τὴν δικαιοσύνην τὴν μεγάλην ὅπερ ἔ-
καμνε, ἦτον ἐχθρὸς, ὡς εἶπαμεν, τῷ Χριστιανῶν ὅπου ἐσέβοντο τὰς
Ἀγίας Εἰκόνας, καὶ δὲν ἠθέλε νὰ τοὺς ἰδῇ, ἔδεν νὰ τὰς ἀκέσῃ. Εἶχε δὲ
εἰς τὸ Παλάτιον ἑνα ἀνδρωπον μασκαρῶν, καὶ ἦτον πίθηκος, κακοτρό-
σῳπος, παιγνίδι, γέλοιο, τὸ ὄνομα τοῦ Δέβερις, ὁ ὅποιος ἔσεκν εἰς
τὴν ἑσπέραν, καὶ ἐκαμνε ὁ βασιλεὺς μεγάλαις χαραῖς, καὶ ἐχαίρετο
μετ' αὐτοῦ. Μίαν ἡμέραν ἐλγῆκεν ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τοῦ Παλάτιου, καὶ
ὑπῆγε γύροθεν τῆς Πόλεως νὰ βλέπῃ νὰ μὴ γίνεταί καμία ἀδικία. Τό-
τε ἡ Βασίλισσα ἤρε καὶρὸν, ἀνοίξε τὸ σεντούκι της, καὶ εὗγαλε τὰς Εἰ-
κόνας, καὶ ἐπροσκύωα καὶ ἠσπάζετο αὐτάς, καὶ ἀπὸ τῆς σπουδῆς της καὶ
χαρᾶς δὲν ἐνθυμήθη νὰ σφαλίσῃ τὴν πόρταν τῆς κάμεράς της, ἀλλ' ἦ-
τον ἀνοικτή. Ὁ μασκαρῶς ἤρε τὴν ἀνοικτὴν, καὶ ἐπήδησε καὶ ἐσέβη μέ-
σα, καὶ ἔφθασε τὴν Βασίλισσαν ὅπερ ἠσπάζετο τὰς Ἀγίας Εἰκόνας. Ὡς
δὲ εἶδεν αὐτάς, ἐσίμωσεν εἰς τὴν Βασίλισσαν, διὰ τὸ νὰ ἦτον μασκα-
ρῶς, καὶ ἐρωτᾷ την, τί εἶναι αὐτά; καὶ τῇ εἶπε· τὰ καλά με νινία εἶναι
τῆτα, καὶ τὰ φιλῶ καὶ τὰ ἀγαπῶ πολλά. Ἐλθόντος τῆ βασιλέως, ἐ-
κάθισεν εἰς τὴν ἑσπέραν, καὶ ὁ Δέβερις ἔσεκν ὁμῶς τοῦ κάμνοντος
ἐνθυμίας τῆ βασιλέως. ἐκεῖ γὰρ ἐνθυμῶντας, εἶπε καὶ περὶ τῆς βασι-
λείας τὰ νινία, καὶ πῶς ἐφίλησεν αὐτά. Ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς τὸ ἤκου-
σεν, ἀνῆλθεν ἡ καρδία τε, καὶ ἐπληροφορήθη μέσα τε, ὅτι βέβαια Εἰκο-
νίσματα εἶχεν ἡ βασίλισσα καὶ προσκυῶα, διότι πάντοτε ἐλογιάζε καὶ
ἐκαταλάμβανεν, ὅτι σέβεται τὰς Ἀγίας Εἰκόνας, καὶ ἐσηκώθη μετὰ ὀρ-
γῆς ἀπὸ τῆς ἑσπέρης, καὶ ὑπῆγεν εἰς αὐτήν, καὶ ἀρχισε καὶ τὴν ὑ-
βρῆσεν ὑβρεῖς μεγάλας, καὶ Εἰδωλολάτρευσαν τὴν ἐκάλει. Ἡ βασί-
λισσα, ὡς ἤκουσε τὰς φοβερὰς λόγους, ἀπεκρίθη ἐπιτήδεια· ἐπίσδισεν τὰ
βρωμερὰ τὰ μασκαρῶν τὰ λόγια, ὅτι ἔχω Εἰκονίσματα; εὗγαλε ἀπὸ τὸν
γὰρ σε αὐτὸν τὸν λογισμόν, ὅτι δὲν εἶναι ἔτι· ἀλλ' ἡ ὑπόθεσις εἶναι
αὕτη· ὅταν ἐλγῆκες ἀπὸ τοῦ Παλάτιου, ἐμπῆκα εἰς τὴν κάμεράν μου καὶ
ἐπιασα τὸν καθρέπτον με, καὶ ἔβλεπα τὸ πρόσωπόν με, καὶ ἦσαν ἐκεῖ
καὶ ἡ σκλάβαις με, καὶ ἔδειχνε τὸ γυαλὶ τὰ προσώπατά μας, καὶ ἦλθε
καὶ ἠρώτησε, καὶ εἶπά τε, ὅτι νινία εἶναι. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀκέσας, ἐκα-
ταπαύειν ὁ θυμὸς αὐτῆς καὶ ἠγαλλιάσθη, ἡ δὲ βασίλισσα ἤρε καὶρὸν
καὶ αἰτίαν τῆ μασκαρᾶς, καὶ ἔβαλε καὶ τὸν ἔδειραν βαρέα, διὰ νὰ μὴ λέγῃ
πλέον τὰ νινία, καὶ ἔτις ἐπαυσεν.

Ἐπὶ δὲ στρατιωτικῆς εἰς τὴν Ἀνατολίαν, ὅπου ἦσαν τὰ φουσάτα, εἶ-
χεν ἑνα ἄλογον ἀξιώτατον, θαυμαστόν, πολλὰ ἀνδρειωμένο, καὶ εὐ-
μορ-

μορφον, ὁ δὲ Στρατηγὸς τοῦ φουσατέ εἵβλεπε τὸ τοιοῦτον ἄλογον καὶ ἐ-
 ζήλωσε, καὶ ἔκαμνε πολλὰς τέχνας εἰς τὸν στρατιώτῃ νὰ τὸ πάρῃ· ἀ-
 μὴ ὁ στρατιώτης τελείως δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ διὰ νὰ τὸ δώσῃ. Ὁ
 δὲ βασιλεὺς ἦλθεν εἰς χρείαν διὰ καλὸν ἄλογον καὶ ἀξιώτατον, καὶ
 ἔγραψε πανταχοῦ ἂν εἶναι καὶ εὐρεθῇ νὰ τὸ πληρώσῃ. ὁ δὲ Στρατηγὸς
 ἀκούσας τοῦ βασιλέως τὴν ζήτησιν διὰ ἄλογον, καὶ εἶχε καὶ τὸν φθό-
 νον πῶς δὲν τοῦ τὸ ἐδίδεν, ἤρε καὶρὸν καὶ τὸ ἐπῆρε στανικῶς, λέγων-
 τας, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐπέμψεν διὰ νὰ τοῦ εὐροῦμεν ἄλογον καλὸν καὶ
 ἀξιον, καὶ ἔδωκέ τε διατ' ἐκεῖνο ἄλλο, τὸ ὁποῖον ἦτον ἀχαμνὸν, καὶ κα-
 μίαν τιμὴν δὲν εἶχεν. ὁ δὲ Στρατηγὸς ὡς ἔλαβε τὸ ἄλογον τῷ πτωχοῦ
 τοῦ στρατιώτε, τὸ ἔσειλε τῷ βασιλέως, λέγων πῶς εἶναι ἐδικόν τε πράγ-
 μα. Ὁ βασιλεὺς, ὡς εἶδεν αὐτὸ τοιοῦτον ἀξιώτατον καὶ θαυμαστὸν ἐχάρη
 πολλὰ, καὶ ὑπεχάρησεν τὸν Ἐπαρχον, καὶ ἐκαβαλίσκετο κατ' ἡμέραν, καὶ
 ὑπῆγεν εἰς τὸν θεῖον Ναὸν ἱερῶν Βλαχερνῶν. Ἦλθε δὲ καιρὸς μάχης,
 καὶ ὑπῆγαν τὰ φουσατά εἰς πόλεμον. Ὁ στρατιώτης ὁ πτωχὸς ὅπῃ εἶχε
 τὸ καλὸν ἄλογον, καὶ τὸ ἐπῆρεν ὁ Στρατηγὸς, ἦτον συνηθισμένος ἀπὸ
 τὴν ἀξιοσύνην τῶν ἀλόγων, καὶ πάντοτε ἐκτύπα μέσα εἰς τὰς ἐχθρὰς καὶ ἐ-
 νίκα. Ὡς ὑπῆγεν εἰς τὸν πόλεμον μετὰ τὸ ἀχαμνὸν ἄλογον, ἔδωκεν
 εἰς τοὺς ἐχθρὰς μέσα, καὶ ὅταν ἤθελε νὰ γυρίσῃ, τὸ ἄλογον δὲν ἐδυνή-
 θη νὰ φύγῃ, καὶ τὸν ἐσκοτώσαν. Ἡ δὲ ἀθλία τοῦ γυναικὸς ἔμεινε χήρα
 μετὰ τὰ ὀρφανὰ παιδιά, καὶ δὲν εἶχε καμμίαν βοήθειαν τῆς ζωῆς αὐτῆς. Ἦ-
 κκε δὲ τὴν δικαιοσύνην τῷ βασιλέως ὅπῃ ἔκαμνε, καὶ ἔπως ἐκίνησε καὶ
 ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ ὑπῆγε μετὰ τὰ ὀρφανὰ, καὶ ἐσαμάτη-
 σεν εἰς τὴν σφάταν, ὅπου ἐπέραν ὁ βασιλεὺς καβαλάρης μετὰ τὸ ἄλογον
 τῶν ἀνδρῶν τῆς, καὶ ἐπίασε τὸ σαλιβάρι καὶ εἶπέ τε· διὰ τὸ ἄλογον τοῦτο
 ἔκαμες ἐμὴν χήραν, καὶ τὰ παιδιά μου ὀρφανὰ. Ὡς δὲ ἤκουσεν ἔπως ὁ
 βασιλεὺς, ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ ἐστείλε τὴν εἰς τὴν βασίλισσαν. Ὡς δὲ
 ἦλθεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ Παλάτι, ἐκραξε τὴν γυναικὴ καὶ ἐξηγήθη τε
 καταλεπτῶς, τὸ πῶς δυναστικῶς ὁ Στρατηγὸς ἐπῆρε τὸ ἄλογον τῶν ἀνδρῶν
 τῆς καὶ τῶν τὸ ἔσειλε, καὶ πῶς τῶν ἔδωκεν ἄλλο ἀχαμνὸν, καὶ ὥσάν ἦτον
 μαθημένος μετὰ τὸ καλὸν ἄλογον, ἐμπῆκεν εἰς τὸν πόλεμον, καὶ διὰ νὰ
 μὴν ὠφελῇ, δὲν ἠμπόρεσε νὰ εὕρῃ, καὶ τὸν ἐσκοτώσαν. Ὁ δὲ βασιλεὺς,
 ὡς ἤκουσε τὰ λόγια τῆς γυναικὸς, ἐσειλε καὶ ἤφεραν τὸν Στρατηγὸν, καὶ
 τὴν γυναικὴ ἐκρυψαν. Τότε ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς τὸν Στρατηγὸν, ὅτι
 τοιοῦτον ἀξιώτατον ἄλογον πῶς τὸ ἤρε; μήπως καὶ τὸ ἐπῆρες τινὸς δυνα-
 στικῶς; Ὁ δὲ Στρατηγὸς εἶπε τῷ βασιλέως, ὅτι τὸ ἄλογον ἐδικόν μου ἦ-
 τον, καὶ ὥσάν εἶδα τὸν ὀρισμὸν σε, ὅτι ζητεῖς ἄλογον ἀξιον, σε τὸ ἔσει-
 λα, ἀμὴ ἀπὸ τινὰ ἐγὼ δὲν τὸ ἐπῆρα. Ἐν τῷ ἅμα ὁ βασιλεὺς ὤρι-
 σε καὶ ἔφεραν τὴν γυναικὴ ὁμωρὸς, καὶ ὡς τὴν εἶδεν ὁ Στρατηγὸς ἔμει-
 νεν ὡς ἀπεθαμμένος, καὶ δὲν ἠμπόρει νὰ ὁμιλήσῃ, καὶ μετὰ ὀλίγην ὥραν
 ἔπεσεν εἰς τὰ ποδάκια τῷ βασιλέως κλαίων καὶ βοῶν, ὅτι ἐσφαλε. καὶ
 ἐκρινεν ὁ βασιλεὺς, τὴν μετὰ γυναικὴ μετὰ τὰ παιδιά τῆς ἔκαμνεν ἀδελφὰς
 τῷ Στρατηγῷ, καὶ ἐμοίρασεν ὅς ἴσου τὰ πράγματα ὅπῃ εἶχε, καὶ εὐγαλέ

τον καὶ ἀπὸ τῆς τιμῆς ὅπως εἶχε, καὶ εὐγαλέ τον καὶ ἀπὸ τὸν τόπον τε, καὶ ὀξώρισε τον. Εἰς τὸν καιρὸν τῆς αὐτοῦ βασιλείας ἀπὸ σεισμῶν καὶ ἄλλαις πολλαῖς ὀργαῖς ἔπεσαν τὰ τεῖχη τῆς Πόλεως, καὶ αὐτὸς τὰ ἐμετάκτισε, καὶ ἔγραψε τὸ ὄνομά τε ἀπάνωθεν ἀπὸ ταῖς πόρταις τῆς τειχίῳν. „Θεόφιλος ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ πιστὸς βασιλεὺς καὶ Αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων“. καὶ φαίνονται ἕως τῆς σήμερον. Ἐκαμε δὲ φασάτα δυνατὰ, καὶ ὑπῆγε κατὰ τῆς Τερκῶν, καὶ πολέμους γενόμενους, ἔπεσαν πολλοὶ ἀπὸ ἑνὸς μέρους καὶ ἀπὸ ἄλλο, καὶ πολλὰς αἰχμαλώτους ἐπῆραν ἀπὸ τῆς Ῥωμαίουσιν οἱ Τερκοὶ, καὶ ὀλίγον ἦλθε νὰ πάρῃ καὶ τὸν βασιλέα, ἐὰν δὲν ἤθελε φθάσῃ νὰ τὸν ἀρπάξῃ Μανουὴλ ὁ Στρατηγός. διὰ τοῦτο τὸν ἐκάλεε σωτηρία αὐτῆς, καὶ ἀνάδοχον εἰς τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν Μιχαὴλ ἔβαλε, καὶ εἰς τὸν θάνατόν τε, Ἐπίσκοπον τῆς ἡμετέρας τὸν ἄφηκε. τοὺς δὲ αἰχμαλώτους ὅπως ἔλαβαν οἱ Ἀγαρίωσι, ἔσειλε καὶ ὀξωγόρασεν αὐτούς. ὡς εἶχε δὲ τὴν λύσαν κατὰ τῆς Ἀγίων Εἰκόνων ὁ ἀσεβέστατος, ἐπαράδωκεν αὐτοῦ ἑνὸς Ἀγιάτου ζωγράφου, Λάζαρον ὀνόματι, καὶ ἔκαμε του μεγάλας τιμωρίας, διότι ἐπροσκυνεῖ τὰς Ἀγίας Εἰκόνας, καὶ διὰ νὰ ταῖς ἱστοεῖζῃ, ὤρισε καὶ ἔβαλεν πέπλα εἰς τὴν φωτίαν, καὶ τὰ ἔκαψαν πολλὰ, καὶ τὰ ἔβαλεν εἰς ταῖς παλάμαις τε, καὶ ἔφερχεν ἡ φωτία ἀπὸ τὸ κορμί τε πύσσον, ὥστε εἶναι ὡς ἀπεθαμμένος, ἀλλ' ἐφυλάχθη ὑπὸ τῆς θείας χάριτος. ὅθεν ὁ Τύραννος, ὡς ἔμαθεν ὅτι εἶναι εἰς τέλος νὰ ἀποθάνῃ, διὰ τὴν παρακάλεσιν τῆς Βασιλίσσης καὶ ἄλλων τινῶν ἀνθρώπων μεγάλων τῆς Παλατίης τῆς βουλῆς, εὐγαλέ τον ἀπὸ τῆς φυλακῆς, καὶ τὸν ἐλύθέρωσεν. ὁ δὲ Ἅγιος ὑπῆγε κρυφῶς εἰς τὸν ἅγιον Ναὸν τῆς Ἀγίου Προδρόμου, τὸν καλέμενον Φοβερῶς, καὶ ἐκατοίκησεν ἐκεῖ, καὶ ὡσὰν ἦτον ἀκόρη μὲν ταῖς πληγαῖς τῆς φωτίας, ἰσόρισε τὴν Εἰκόνα τῆς Προδρόμου, ἡ ὁποία ἔκαμε θάματα πολλὰ καὶ ἰάματα.

Ὅμως ὁ ἀλιτήριος βασιλεὺς ἔκαμε μέγαλυν σύγχυσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Χριστοῦ, καὶ ἐπειράζοντο οἱ Χριστιανοὶ διὰ τὰς Ἀγίας Εἰκόνας. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτον ὁ Ἅγιος Μεθόδιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στεδίτης, καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ ὁ Μητροπολίτης τῆς Θεσσαλονίκης, οἱ δύο υἱοὶ τῆς Σαβαίτης Ἰωνᾶ, καὶ μαθηταὶ τῆς Ἀγίας Μιχαὴλ τοῦ Συγκέλευ τῆς Ἱεροσολύμων, καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐνάρετοι καὶ Θεοφόροι Πατέρες, τῶν ὁποίων ἐτυράννησεν ὁ Θεόφιλος· διότι, τὸν μὲν Μεθόδιον τὸν εὐγαλέ τον ἀπὸ τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον, καὶ ἔβαλεν αὐτὸν αὐτῆς, Ἰωάννην τινὰ ὀνόματι, ὁ ὁποῖος, ἔχοντας συντρόφους τὸν Ἀντώνιον καὶ Θεόδοτον, καὶ Θεόδωρον, καὶ Λήζικα, ἐπαρακίνει τὸν Βασιλέα εἰς περαιοτέραν Αἵρεσιν μὲν ταῖς μαγείαις καὶ γοιτείαις, καὶ εἰς ἄλλαις δαιμονικαῖς τέχναις. ἔλεγον δὲ οἱ ἀσεβέστατοι αὐτοὶ, μηδὲ τὰ Λείψανα τῆς Ἀγίων δὲν εἶναι δίκαιον νὰ προσκυνῇ οἱ Χριστιανοί. τὸν δὲ Ἅγιον Θεόδωρον τὸν Στεδίτην τὸν ὀξωρίσεν εἰς τὴν Λίμνην τῆς Ἀπολλωνιάδος· τὸν δὲ Ἰωσήφ τὸν ἀδελφόν τε τὸν ἀπέκλεισεν εἰς σκοτεινοτάτην φυλακὴν. τὸν δὲ Θεόδωρον, καὶ Θεοφανίην, τῶν δύο ἀδελφῶν, ὤρισε καὶ τῶς ἔγραψαν εἰς τὸ μέτωπον μὲν ψαλμὸν κοφτερὰ δώδεκα σίχους, οἱ ὁποῖοι ἔλεγον ἔτσι·

Παν-

Πάντων ποθέντων προσρέχειν πρὸς τὴν Πόλιν,
 ὅπερ πάναγροι τῷ Θεῷ Λόγῳ πόδες
 ἔστησαν εἰς σύστασιν τῆς Οἰκουμένης.
 Ὡφθισαν ἔτοι τῷ σεβασμίῳ τόπῳ,
 Σκοδὴ πονηρὰ δεισιδαίμονος πλάνης.
 Ἐκεῖθεν πολλὰ λοιπὸν ἐξ ἀπιστίας,
 Πράξαντες αἰσχρὰ δεινὰ δυσεβοφρόνως,
 Ἐκεῖθεν ἠλάθισαν ὡς ἀποσάται.
 Πρὸς τὴν Πόλιν δὲ τοῦ κράτους πεφύγοτες,
 Οὐκ ἐξαφῆκαν τὰς ἀθέσμους μωρίας.
 Ὅθεν γραφεῖτες ὡς κακῆργοι τὴν θείαν,
 Κατακρίνονται καὶ διώκονται πάλιν.

Ἐπειδὴ ἦσαν αὐτοὶ οἱ Ἅγιοι ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, διὰ τὸ τὰς ἐγρα-
 φαν καὶ τὰς ποιήτας σίχας. Λέγει δὲ ἡ ἐννοια αὐτῶν. Οἱ ἄνθρωποι ὅλοι
 ἐπιθυμῶν νὰ ὑπάγῃν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐκεῖ ὑπὲρ ἐσάθισαν τὰ Ἅγια
 ποδάρεα τῷ Χριστῷ διὰ τὴν σύστασιν καὶ σωτηρίαν τῷ Κόσμῳ. τοῦτοι δὲ
 ἐφάνησαν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον δοχεῖα πονηρὰ τῆς κακῆς πλάνης. ὅμως
 ἐκεῖ ἔκαμαν πολλὰ κακὰ ἀπὸ τὴν ἀπιστίαν τῆς, καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ τό-
 πε ἐκείνῃ τὰς ἐδίωξαν, καὶ ἐδῶ ὅπερ ἦλθαν εἰς τὸ Κάστρον τῆ βασιλείας,
 δεῦν ἄφηκαν ταῖς παρανομίαις μωρίαις τῆς. διὰ τὸ τὰς ἐγράψαμεν εἰς τὸ
 μέτωπον ὡς κακὲς ἄνθρωποι, νὰ τοὺς καταφρονῇτε καὶ ἐσεῖς πάλιν ὡς
 διωγμίστας. Αὐτοὺς πύς σίχας ἐγραψαν. ἔπειτα, τὸν μὲν Θεόδωρον τὸν
 ἐφυλάκισαν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, τὸν δὲ Θεοφάνην τὸν ἐξώρισαν
 εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ἄλλαις πολλαῖς ἀτυχίαις ἔκαμαν ὁ τεισά-
 θλιος. πλὴν αὐτὸς μὲν ποιῆτος ἦτον εἰς τὴν Αἵρεσιν· ἡ δὲ γυναῖκά τῆ,
 ἡ Θεοδώρα ἡ Βασίλισσα, τῆς μὲν Ὀρθοδόξους καὶ προσκυνητὰς τῷ Ἅ-
 γίῳ Εἰκόνων ἐτίμα κρυφά, διὰ τὸν φόβον τῆ βασιλείας, τῆς δὲ Αἵρε-
 τικῆς καὶ Εἰκονομάχας ἐμίσει καὶ ἀπεστρέφετο, καθὼς τὸ πορεύεσθαι.
 ἐλυπεῖτο δὲ πολλὰ εἰς τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀνδρός τῆς, ὅμως δεῦν εἶχε τί
 νὰ κάμῃ, διὰ τὸ νὰ ἤξευρε τὴν ὁμότητα καὶ ἀπανθρωπίαν αὐτοῦ. ἀμὴν
 καὶ εἰάν ἤθελε τοῦ ἀναφέρει λόγον πολλὰκις διὰ ἄλλῳ ὑπόθεσιν, αὐτὸς
 τὴν ἀπεστρέφετο, καὶ ἔδειχνε σχῆμα βαρετὸν πρὸς αὐτὴν. Διὰ τοῦτο
 ἐσιώπα πάντοτε, καὶ μόνον τὸν Θεὸν ἐπαρακάλει νὰ τὸν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ
 τὴν πλάνῃ τῆς. Εἰς δὲ τὸν, 5. χρόνον τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ὑπῆσαν οἱ
 Ἀγαρίωι μὲ φεσάτον πολὺ εἰς τὸ Ἀμμόριον τὴν Πατείδα αὐτοῦ, καὶ
 ἠχμαλώτισαν εἰς τὰς, 15. τῆς Αὐγύστου μηνός. ἐφονεύθη δὲ καὶ πλῆ-
 θος πολὺ Χριστιανῶν, καὶ ἄλλους ἐπῆραν αἰχμαλώτας εἰς τὴν Συρίαν.
 Τότε ἐμαρτύρησαν καὶ οἱ Ἅγιοι, 42. Μάρτυρες οἱ Νεοφανεῖς. ἡ δὲ Κων-
 σταντινέπολις ἐκινδυνώδε πολλὰ, καὶ μόνον ἀπὸ τὴν Εἰκονομαχίαν, ἀμὴν καὶ
 ἀπὸ πείναν καὶ κρυάδα, καὶ ἀπὸ σεισμὸς φοβερὸς, ὅπερ ἐγένοντο τὸν και-
 ρὸν ἐκεῖνον· ἀλλ' ὁ ταλαίπωρος βασιλεὺς Θεόφιλος πλέον δεῦν ἐπέστρεφεν
 εἰς

εἰς τὰς φοβερισμὰς τῆ Θεᾶ, ὅπῃ ἔβλεπον· ἀμὴν ἔμεινον εἰς τὴν Αἵρε-
σίν τε τὸσον, ὥστε ἔκαμε, 12. χρόνος εἰς τὴν βασιλείαν, καὶ μετὰ ταῦ-
τα ἐπιάσε τον ἀδελφεία δουρατὴ εἰς τὴν καρδίαν τὸσον, ὅπῃ ἀνείχθη τὸ
σώμα τε, καὶ ἐφαίνοντο τὰ ἐντός τε ὅλα. Ἡ δὲ Βασίλισσα Θεοδώρα βλέ-
πουσα αὐτὸν πῶς τυραννεῖται, ἐκάθετο εἰς τὸ προσκέφαλόν τε καὶ ἐλυ-
πεῖτο, καὶ ἐκεῖ ἀπεκοιμήθη ἀπὸ τῆς λύπης, καὶ εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον
τῆς τῆς Κυρίας Θεοτόκου, ὅπου ἔβαστα τὸν Χριστὸν ὡς βρέφος εἰς τὰς
ἀγκάλας τῆς, καὶ ἐσέκετο ἐπαύωθαι τῆ Θεοφίλῃ μετὰ πολλὰς Ἀγγέλους,
τὰς ὁποίας ὤειρε, καὶ ἔδερναί τον διὰ τὰς Ἀγίας Εἰκόνας, καὶ παρόδους
ἐξύπνησε. Τότε ὁ Βασιλεὺς, ἐκραξε μεγαλοφώνως, ἀλαίμονον εἰς ἐμὲ τὸν
ἄδελφον. διὰ τὰς Ἀγίας Εἰκόνας δέρνομαι ἔτις ἀσυμπάθητα ὁ παλαί-
πωρος. παρακρύωντας δὲ τοιουτοτρόπως, εἶδεν ὅτι ἀπὸ τῆς Ἀρχοντας
αὐτοῦ, Θεόκτιστον ὀνόματι, ὅπῃ ἐφόρειν ἐγκόλπιον εἰς τὸν λαιμόν, τὸ
ὁποῖον εἶχε ζωγραφισμένον τὸν Χριστόν. Ὡς τὸ εἶδεν, ἔκαμε τε νεῦμα
να ὑπάγῃ κοντά τε, καὶ ὑπῆγε μετὰ πολλοῦ φόβου, νομίζωντας ὅτι τὸν
θέλει φονδέσει, καὶ αὐτὸς ἐτρόμαξε καὶ εὗγαλιν ἀπὸ τὸν λαιμόν τε τὸ ἐγ-
κόλπιον. καὶ, ὡς τῆ θαύματος, καθὼς τὸ ἐφίλησε, παρόδους ἐκλεισε τὸ
σώμα του. Ἡ δὲ Βασίλισσα Θεοδώρα, ὡς εἶδεν ὅτι δέχεται τὰς Ἀγίας
Εἰκόνας, ὑπῆγεν εἰς τὴν κάμαράν της, καὶ ἤφερε τε τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα
τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας, καὶ ἐφίλησεν αὐτὰ ὁ Βασιλεὺς, καὶ οὕ-
τως ἀπέθανε.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΙ ΘΕΟΔΩΡΑΣ.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῆς, ἐβασίλευσε Μιχαὴλ ὁ υἱὸς αὐτῆς πρῶτε
ἡμισυ χρόνων παιδίον μετὰ τῆς μητρὸς τῆς Θεοδώρας, καὶ παρόδους ὤει-
σεν εἰς πᾶσαν χώραν καὶ τόπον να λυβωθῇ οἱ φυλακαμένοι, καὶ ἐξω-
ρισμένοι διὰ τὰς Ἀγίας Εἰκόνας, τὰς ὁποίας ἐξώειρε καὶ ἐτυράνησε
Θεόφιλος ὁ ἀνδρας τῆς. Τότε ἐδίωξεν ἀπὸ τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τὸν
μαύτιν Ἰωάννην, καὶ ἔβαλε πάλιν τὸν Ἅγιον Μεθόδιον, ὁ ὁποῖος ἦτον
τότε κλεισμένος ἀνάμεσα εἰς δύο τοίχας, καὶ μόνον τὸ πρόσωπόν τε ἐφαί-
νετο. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτον καὶ ὁ μέγας Ἰωάννης ὁ Ἀσκητὴς εἰς τὸ βε-
νὸν τῆς Πρέσης, καὶ ὁ Ἅγιος Ἀρσάκιος ὁ ἀληθὴς δῆλος τῆ Θεᾶ, οἱ ὁ-
ποῖοι ἐξ ἀποκαλύψεως Θεᾶ ὑπῆγαν εἰς τὸν πύργον τῆς Νικομηδείας τῆς
Ἀγίας Διομήδους, καὶ ἤσαν τὸν Ἀσκητὴν Ἠσαΐαν, καὶ εἶπαν τε· ὁεῖζει ὁ
Θεὸς να ὑπάμεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, πρὸς τὴν Βασίλισσαν, καὶ
πρὸς τὸν Πατριάρχην Μεθόδιον, να ζήσωμεν τὴν Ὀρθοδοξίαν τῆς Ἀ-
γίων Εἰκόνων, ὅτι ἔγω λέγει ὁ Θεός· ἔπαυσαν οἱ ἐχθροὶ τῆ Θεοῦ καὶ
τῆς Εἰκόνων. ἔπαυσεν ἡ Εἰκονομαχία. ἀπὸ τῆς νυνὶ θέλει εἶσαι εἰρήνη
καὶ εὐσέβεια. Ταῦτα εἶπαν οἱ Πατέρες, καὶ ἐκίνησαν διὰ να ὑπαγύνουν
εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸν Πατριάρχην Μεθόδιον, καὶ
εἶπαν τε τὴν ὑπόθεσιν. Αὐτὸς ὡς ἤκουσεν, ἐπῆρέ τας μετὰ τοῦ λόγου του,
καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Βασίλισσαν Θεοδώραν, καὶ λέγει τῆς· παρακαλέμεν
σε,

σε, Βασίλισσα, πρόσαξε νὰ ἀνακαινισθῇ καὶ νὰ καλλωπισθῇ αἱ Ἐκκλησίαι τῆ Θεοῦ νὰ ἀπολαύσῃ πάλιν τὸν σολισμὸν καὶ τὴν δόξαν, ὅπως εἶχαν πρῶτα, διὰ νὰ σερεωθῇ ἡ Πίστις τῶν Χριστιανῶν εἰς τὰς ἡμέρας σε, νὰ ἔχῃς καὶ σὺ καὶ τὰ Παιδιά σε μνημόσυνον. Ἀπεκρίθη ἡ Βασίλισσα μετὰ πολλῆς ταπεινώσεως καὶ τὴν λέγει, δέχομαι τὰς λόγους σας, τίμιοι καὶ ἡγιασμένοι Πατέρες, πλὴν ἀκούετε καὶ τὰς λόγους μου νὰ ἡξούρετε, ἐγὼ οὗ ἀρχῆς ἤμην Ὁρθόδοξος, καὶ ἐπορευόμενος εἰς τὸ κρυφὸν τὰς Ἀγίας Εἰκόνας, καὶ διὰ νὰ μὲ πισύσετε, ἰδέτε τὴν ἀλήθειαν. καὶ παρὰ τοῦ εὐγάλου ἀπὸ τὸν κόρπον τῆς μίαν Εἰκόνα μικρὰν τῆ Χρυσῆ καὶ τῆς Παναγίας, καὶ ἐφίλησέ την, καὶ εἶπε μεγαλοφώνως, εἴτις δὲ προσκυνεῖ τὴν Εἰκόνα τῆ Χρυσῆ, καὶ τῆς Παναγίας, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, νὰ εἶναι ἀναθεματισμένος. Τότε, ὡς εἶδαν οἱ Πατέρες ἐκεῖνοι, ἐδόξασαν τὸν Θεὸν διὰ τὴν πίσιν τῆς Βασίλισσας. Τότε τὴν λέγει ἡ Βασίλισσα· μίαν δέησιν ζητῶ ἀπὸ τῶν ἁγιοσωτῶν σας, Πατέρες Τίμιοι. Ἀπεκρίθη ὁ Πατριάρχης· τί εἶναι τὸ ζήτημά σου; λέγει τῇ Βασίλισσᾳ· δέομαί σας, παρακαλέσετε τὸν Θεὸν νὰ σώσῃ τὸν ἀνδρα μου τὸν Θεόφιλον τὸν βασιλέα, ὅτι καλῶς ἡξούρετε ὅτι ἦτον Αἰρετικὸς, καὶ θάρρῳ οὗ ἀποφάσεως ὅτι εἶναι κολασμένος. Ἀπεκρίθη ὁ Πατριάρχης· ἐξω τῆς διωμέως μας εἶναι ἡ ζήτησίς σε Βασίλισσα. πλὴν ἡ φιλανθρωπία τῆ Θεοῦ εἶναι μεγάλη, καὶ ἴσως νὰ εἰσακούσῃ τῆς δεήσεώς μας καὶ νὰ τὸν σώσῃ. ἀμὴ νῆσοι καὶ ἡ βασιλεία σε, καὶ ὅλον τὸ Παλάτι ἀπὸ μικρῶ ἕως μεγάλου, καὶ μετὰ δακρύων δέεδε τῇ Θεῷ, καὶ νὰ κάμωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς ἄλλο μέρος δέησιν μὲ τὰς Ἀρχιερεῖς, καὶ Ἱερεῖς, καὶ Μοναχὰς, καὶ μὲ τὸν Κόσμον, καὶ ὁ Φιλανθρωπὸς Θεὸς, ὅπου δὲ θέλει νὰ κολαδῇ ὁ ἀνθρωπος, ἴσως θέλει κάμῃ ἔλεος εἰς τὸν ἀνδρα σε· πρὸ πάντων δὲ, κάμε ἐλεημοσύνην περισσὴν εἰς τὰς πτωχὰς καὶ ξένους, καὶ ἐλδοθέρωσε ἀπὸ τὰς αἰχμαλώτους, καὶ ἔπως ἡ δέησίς σε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Θεόν. Ταῦτα εἶπεν ὁ Πατριάρχης, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ κελλίον τε, καὶ τὸ ταχὺ ἐκραξε τὸν Λαόν τε ὅλον ἀπὸ μικρῶ ἕως μεγάλου, νέους, γέροντας, ἀνδρας, γυναῖκας, Ἱερεῖς, Ἀρχιερεῖς, Λαϊκὰς, Καλογήρους, καὶ Ἀσκητὰς. μέσα δὲ εἰς ἐκείνους ὅλους ἦτον καὶ ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, ὅπου προεΐπαμεν, Θεοφανῆς καὶ Θεόδωρος οἱ ἀυτάδελφοι, ἄλλος Θεοφανῆς ὁ Ἠγούμενος καὶ Σύγκελος, καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐνάρετοι καὶ θαυματουργοὶ Πατέρες, οἱ ὅποιοι ἐσωμάχθησαν μετὰ τῇ Πατριάρχῃ εἰς τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἔκαμαν ὅλην τὴν πρῶτην ἐβδομάδα τῆς Ἀγίας Τεσσαρακοστῆς δέησιν εἰς τὸν Θεὸν μὲ νησεῖαν καὶ μὲ δάκρυα διὰ τὸν βασιλέα Θεόφιλον. Ἡ Βασίλισσα Θεοδώρα ὁμοίως ἐδέετο τῇ Θεῷ μετὰ ὅλα τὰ Παλατῖα αὐτῆς εἰς τὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκου, καὶ πρὸς τὸ ξημέρωμα τοῦ Σαββάτου, ἀπὸ τῆς πολλῆς δέησιν καὶ δάκρυα, ἐπέσεν εἰς ἑκστασιν, καὶ ἐφανήκε τῆς ὡσάν νὰ ἡθέλῃν ὄρεθῇ εἰς τὸν φόρον σιμὰ εἰς τὴν ὑψηλὴν κολώναν, ὅπως ἔστησεν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος· ἐκεῖ εἶδε πολλὰς μαύρας ὅπως ἐπεριέσαν τὸν φόρον, βασάντας εἰς τὰ χεῖρά τους παιδευτικὰ σκώεργα, ἄλλος σπαθί, ἄλλος μαχαίρι, ἄλλος ράβδι, ἄλλος τζιμπίδι, ἄλλος ἄλλα φοβεράτατα

ὄργανα παιδείσεως. μέσα εἰς ἐκείνους ὅλους εἶδε τὸν ἄνδρα τῆς τὸν Θεόφιλον γυμνόν, καὶ τὸν ἔστυρνεν καὶ ἔδερναν χωρὶς καμίας λύπης. Ὡς τὸν εἶδε, τὸν ἐγνώρισε, καὶ ἔδραμεν ὀπίσω τε νὰ ἰδῇ πρὸς τὸν ὑπαγόνον, καὶ ὑπῆγαν τὸν ἐκείνοι οἱ μαῦροι ἕως τῆς πόρταις ὅπῃ λέγειν Χαλκῆν, καὶ ἐκεῖ ἐκαθέζετο σὺν Βασιλεὺς, εἰς θρόνον λαμπρότατον, εἰς τὸν ὁποῖον ἔστησαν ἔμπροσθεν Θεόφιλον τὸν βασιλέα δευκτόν. ἡ δὲ Βασίλισσα Θεοδώρα ἔδραμε καὶ ἔπεσεν εἰς τὰς πόδας αὐτῆς τῆς φοβερῆς βασιλέως, καὶ ἐπαρακάλει διὰ τὸν ἄνδρα τῆς. Τότε μετὰ πολλὴν ὥραν ἀνοιξεν ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος τὸ σῶμα τε, καὶ τῆς λέγει· ὦ γυναι, μεγάλη σε ἡ πίσις· πλὴν γίνωσκε, ὅτι διὰ τὰ δάκρυά σε καὶ τῆς πίσις σε, καὶ διὰ τὴν παρακάλεσιν τῆς Ἱερέων με, δίδω συμπάθειον τῆς ἀνδρός σου τῆς Θεοφίλου. Ὡς αὐτὴ εἶπε τοὺς λόγους τούτους εἰς τῆς Βασίλισσας, ὤρισε τῆς ὑπηρετῆς αὐτῆς, ἡγοῦν τῆς θείων Ἀγγέλων, ὅτι λύσατε καὶ δότε τὸν εἰς τὰ χεῖρα τῆς γυναικὸς αὐτῆς, καὶ κατὰ τὸν ὀρισμὸν τῆς βασιλέως ἐκείνης τοῦ φοβερῆς, τὸν ἔλυσαν καὶ τὸν ἔδωκαν εἰς τὰ χεῖρα αὐτῆς. αὐτὴ δὲ τὸν ἐπῆρσεν εἰς τὰ χεῖρά της, καὶ ἐγύρισε μετὰ χαρᾶς μεγάλης. Αὐτὸ τὸ ὄνειρον εἶδεν ἡ Βασίλισσα, καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐξύπνησεν. Ὁ δὲ Πατριάρχης Μεθόδιος, ὅταν ἦλθε τὸ Σάββατον αὐτὸ τῆς πρώτης ἐβδομάδος τῆς Ἀγίας Τεσσαρακοστῆς, ἐπῆρε χαρτὶ ἄγραφον, καὶ ἔγραψεν ὀνομάτων τῆς Αἵρετικῶν τὰ ὀνόματα, καὶ κάτω εἰς τὸ τέλος ἔβαλε καὶ τὸ τῆς Θεοφίλου. τότε τὸ ἐβέβλωσεν ἔμπροσθεν τῆς Ἀρχιερέων, καὶ τῆς Ἀγίων Πατέρων ὅπῃ ἦσαν ἐκεῖ, καὶ ἔβαλε τὸ ὑποκάτω εἰς τῆς Ἀγίαν Τράπεζαν, καὶ εἰς τῆς δέησιν ἐκείνῳ εἶδε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν ὕπνον τε Ἀγγελὸν Κυρίαν καὶ τοῦ εἶπεν· ἰδὲ εἰσηκῆσθι ἡ δέησίς σου εἰς τὸν Θεόν, Ἐπίσκοπε, διὰ τὸν Θεόφιλον. διὰ τοῦτο μὴ πειράζῃς πλέον τὸν Θεόν. Θέλωντας δὲ νὰ ἰδῇ τῆς ἀληθείαν, εὐὲν εἶναι τὸ ὄραμά τε ἀληθινόν, ὑπῆγεν εἰς τῆς ἁγίαν τράπεζαν καὶ ἐξεβέβλωσε τὸ χαρτὶ, καὶ τῆς μετὰ ἄλλων Αἵρετικῶν τὰ ὀνόματα ἡρέτα γεγραμμένα, μόνον τῆς Βασιλέως Θεοφίλου ὅπου ἔλειπεν. Αὐτὸ τὸ θαῦμα ὡς τὸ ἦκυσεν ἡ Βασίλισσα, καὶ ὅλος ὁ Κόσμος, ἐχάρη καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν. Τότε ὤρισεν νὰ συναχθῶν ὅλοι τοὺς εἰς τῆς Ἐκκλησίαν τῆς Θεᾶς μετὰ τῆς τιμίας Σταυρῆς, καὶ μετὰ τὰς Ἀγίας Εἰκόνας νὰ κάμνῃ δοξολογίαν καὶ λειτουργίαν πρὸς τὸν Θεόν. Εὐγῆκεν ἔν ἡ βασιλίσσα καὶ ὁ υἱὸς τῆς Μιχαὴλ ὁ μικρὸς βασιλεὺς, βασιῶντας τὰς Ἀγίας Εἰκόνας, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον καὶ ἐλειτουργήθησαν· καὶ τῆς μετὰ Αἵρετικῆς καὶ Εἰκονομάχας ἀναθεμάτισαν, τῆς δὲ Ὁρθοδόξας καὶ ὁσεβεῖς ἐτίμησαν, καὶ ἀπὸ τότε ἐκράτισεν ἡ ἐορτὴ αὐτῇ τῆς Ὁρθοδοξίας νὰ ἐορτάζεται τῇ πρώτῃ Κυριακῇ τῆς Ἀγίας Τεσσαρακοστῆς.

Εἰς τὸν καιρὸν τῆς τῆς βασιλέως ἦτον σὺν ἀξιώτατος καὶ ἑξακκοστὸς ἄνθρωπος, ὀνόματι Θεόφοβος, Πέρσης, ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, καὶ ἐφθονοῦσαν πολλὰ αὐτὸν οἱ Ἀρχόντες τῆς Παλατίης, καὶ ἔλεγον πολλὰ κατ' αὐτῶν πρὸς τὸν βασιλέα, ὅτι θέλει νὰ λάβῃ τῆς βασιλείαν. Ὡς αὐτὸ ἀσθένησεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐφοβήθη μήπως ὁ Θεόφοβος πάρῃ τὴν βασιλείαν, καθὼς ἔλεγον οἱ Ἀρχόντες, ὤρισε καὶ τὸν ἐπίασαν, καὶ ἔβαλαν τὸν εἰς

σκοτεινὴν φυλακὴν, καὶ ὅταν ἐγνώρισαν ὅτι ἀποθαίνει, ἔστειλε καὶ ἔκο-
ψαν τὸ κεφάλι τῆ καὶ ἤφεραν τὸ ἔμφοδόν τε. Οὕτως ἀπλῶς τὸ χέρι τῆ,
καὶ τὸ ἐπίασαν ἀπὸ τὰ μαλὶα καὶ εἶπεν· οὔτε ἐγὼ Θεόφιλος, ἔτε ἐσὺ
Θεόφοβος, ὥς πλεον ἔτε ἐγὼ ὁ βασιλεὺς ἔχω ζῶν, ἔτε ἐσὺ ὁ Θεό-
φοβος, ὅπου θέλεις νὰ γούης βασιλεὺς. παρήγγειλε δὲ τῆς Θεοδώρας
τῆς Γυναικὸς τοῦ νὰ ἀναθρέψῃ τὸν Μιχαὴλ βασιλικῶς, καὶ νὰ οἰκονομῇ
τῶ βασιλείαν ἕως οὗ νὰ ἔλθῃ εἰς ἡλικίαν ἀνδρὸς ὁ Μιχαὴλ, καὶ τὰς
σεπτὰς Εἰκόνας νὰ τιμῇ καὶ νὰ προσκυνῇ, καὶ ποτὲ νὰ μὴ τὰς ἐγ-
λῇ ἀπὸ τῶ Ἐκκλησίαν. ἀφῆκε δὲ καὶ Ἐπιτρόπος νὰ ἐπιβλέπουσι καὶ
νὰ διοικῇ τὰ πράγματα τῆς βασιλείας ὁμοῦ μετὰ τῆς Γυναικὸς αὐτοῦ,
τὸν τε Μάγιστρον Μανὴλ τὸν Δομέσικον τῶ Σχολῶν, καὶ Παῖκιον Θεό-
κτιστον τὸν Λογοθέτην τῆ δρόμῃ, καὶ Βάρδαν τὸν ἀδελφὸν τῆς Βασιλίσ-
σης, οἱ ὅποιοι ἐγῆκαν εἰς τὸ Ἱπποδρόμιον, καὶ ἐσυνάξαν τὸν Λαὸν ὅ-
λον, ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας, μικρὰς καὶ μεγάλας, καὶ εἶπαν τὰ καλὰ,
ὅπῃ ἔκαμιν ὁ Θεόφιλος εἰς τῶ Πόλιν, καὶ τῶ ἀγάπῃ καὶ τῶ δικαιο-
σύλῃ, ὅπῃ εἶχεν εἰς ὅλους, καὶ διὰ τοῦτο νὰ εἶναι πισοὶ τῆ γοῦ αὐτοῦ
Μιχαὴλ τῆ Βασιλέως, καὶ τῆς Βασιλίσσης Θεοδώρας. Ὁ δὲ Λαὸς, ὡς ἤ-
κουσεν τῶ Ἀρχόντων τῆς λόγῃς, ἔδραμαν καὶ ἐπροσκυνῶσαν τὸν βασιλέα
καὶ τῶ Βασίλισσαν, καὶ ὑπεχέθησαν, ὅτι καὶ τὸ αἷμα αὐτῶ νὰ χύσῃ
διὰ ὄνομα τῆς βασιλείας αὐτῶν. Ὡς ἤκουσαν οἱ Ἀρχοντες τῶ ἀπόκρι-
σιν τῆ Λαὸ ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην. Βόγοις δὲ ὁ Ἀφέντης τῶ Βελ-
γάρων, ὡς ἔμαθεν ὅτι ὁ βασιλεὺς ἀπέθανε, καὶ ἡ γυναῖκά τῆ ἔλαβε
τῶ βασιλείαν μετὰ Παιδὶ μικρὸν, ὑψώθη καὶ ἐδοξάθη, καὶ ἔως ἐπεμψεν
Ἀποκρυσταίνας εἰς τὴν Βασίλισσαν νὰ κόψῃ τὰς συμφωνίας ὅπου εἶχαν,
καὶ ὅτι θέλει νὰ ἔλθῃ κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως νὰ πολεμήσῃ. Ὡς
ἤλθαν οἱ Ἀποκρυσταίνοι εἰς τὴν Βασίλισσαν, ἀπεκρίθη τῶ ἀποκρυστα-
ίνων· ὅτι, εἰ μὲν ἔλθῃ ὁ Ἀφέντης σας νὰ πολεμήσῃ, καὶ νικηθῇ ἀπὸ
ἐμὴν τῶ Γυναῖκα, θέλει εἶναι μεγάλη τῆ ἐνδομή καὶ κατγορία, εἰ
δὲ καὶ ἀπὸ ταῖς ἀμαρτίαις με θέλει με νικήσῃ, θαυμαστὸν δὲ εἶναι ἔ-
δὲ καταλαλὶα νὰ νικήσῃ ἀνδρας γυναῖκα. Οὕτως ἐγύρισαν οἱ Ἀποκρυσ-
ταίνοι εἰς τὸν Ἀφέντην τους, καὶ ἀνέφεραν τοὺς λόγους τῆς Βασιλίσσης.
Ὡς τῆς ἤκουσεν, ἐπαράχθη καὶ ἐθαύμασε, καὶ ἔκαμιν ἀγάπην σερεὰν με-
τὰ αὐτῆς. Ἐκεῖ εἰς τὸν Ἀφέντην τῶ Βουλγάρων ἦτον αἰχμάλωτος εἷας
ἀξιώτατος καὶ χρησιμώτατος ἀνδρας τῆ Παλατίς, ὀνόματι Θεοδόσιος Κου-
φάρης, καὶ εἰς τῶ Βασίλισσαν ἦτον σκλάβη ἡ Ἀδελφὴ τῆ Ἀφεντῆς, ὅ-
πῃ ἐπιάθησαν τὸν καιρὸν ὅπῃ ἐγίνη μάχη καὶ ἐπολέμησαν, καὶ ὥσαν ἐ-
γινεν ἀγάπη, ἔκαμαν ἀλλάξιαν, καὶ ἔδωκεν αὐτὸς ὁ Ἀφέντης τῶ Βουλ-
γάρων τὸν Θεοδόσιον, καὶ ἐπῆρε τῶ ἀδελφῷ τῆ ἀπὸ τὴν Βασίλισσαν, καὶ
ἐκεῖ ὅπῃ ἦτον ὁ Θεοδόσιος εἰς τὸν Ἀφέντην τῶ Βουλγάρων, πολλὰ ἔλε-
γε περὶ τῆς Ὁρθοδόξῃ Πίστεως ἡμῶν τῶ Χριστιανῶν, καὶ ἤκουσεν ὁ Ἀ-
φέντης καὶ ἀφραίνετο πολλὰ. ἡ δὲ Ἀδελφὴ τῆ Ἀφεντῆς, ὅπῃ ἦτον σκλάβη
εἰς τὸ Βασιλικὸν Παλάτι, ἔκαμε καιρὸν πολὺν, καὶ ἔμαθε τὰ γράμ-
ματα, καὶ ἐδιδάχθη τὰ Μυστήρια τῆ Χρῆς, πῶς ἐγινεν Ἀνδρωπος διὰ

να σώσῃ τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἐσαυρώθη, καὶ ἀνέστη, καὶ ἐλύτρωσε τὸν Ἀδὰμ καὶ τὰς ἑξ Ἀδὰμ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Διαβόλου, καὶ ἀνελήφθη, καὶ πάλιν μέλλει νὰ ἔλθῃ νὰ κείνῃ τὰς ἀνθρώπους, καὶ τὰς μὲν δικαίους νὰ βάλῃ εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τὰς δὲ ἀμαρτωλοὺς εἰς Κόλασιν αἰώνιον μετὰ τοὺς Διαβόλους. Ὡς ἦλθεν εἰς τὸν ἀδελφόν της, καθημερινῶς τὸ ἔλεγον αὐτὰ, καὶ ὁ Ἀφέντης, ἔχοντας τὴν εἰδήσιν ἀπὸ τοῦ Θεοδοσίου, καὶ ἀκάνοντας καὶ τὰς λόγους τῆς γυναικὸς τῆς Ἀδελφῆς τοῦ, ἐκατανύγετο τῇ καρδίᾳ πολλὰ, πλὴν ἐφύλαττεν ἀκόμη τὴν πίσιν αὐτῆς. Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐγένη πείνα φοβερά εἰς ὅλον τὸν τόπον αὐτῆς τοῦ Ἀφεντός, καὶ ὁ δὲ εἶχε τί νὰ κάμῃ, καὶ πῶς νὰ βοηθηθῇ νὰ σώσῃ τὸν Λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τὴν πείναν· ὁμῶς ἐνθυμήθη τὰς λόγους τοῦ Θεοδοσίου, καὶ τῆς Ἀδελφῆς τοῦ, ὅπως ἔλεγαν περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ὥς ἐκραζεν ὅλον τὸν Λαὸν αὐτοῦ, καὶ ἐδεήθησαν ὁλοφύχως τὸν Κύριον ἡμῶν, ἵνα λυτρώσῃ αὐτοὺς ἀπὸ τῆς πείνας, καὶ νὰ πισύσῃ εἰς αὐτὸν καὶ νὰ βαπτισθῇ. καὶ, ὡς τὸ θαύματος, παρόδους ἐγένισεν ὁ Κόσμος ἐκεῖνος σιτιρία, καὶ πάσης ἄλλης γενεᾶς φαγητὰ, καὶ ἐχόρτασαν καὶ νύφρανθησαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Κύριον μεγάλως, καὶ ἐβαπτίσθησαν ὅ,τε Ἀφέντης καὶ οἱ ἐπίλοιποι, καὶ ἐγέναν ὅλοι Χριστιανοί. Ὁ Ἀφέντης μετωνομάσθη Μιχαήλ, εἰς ὄνομα τοῦ βασιλέως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐκτίσε καὶ Ἐκκλησίαν θαυμασίαν, καὶ ἔβαλε καὶ τινὰ ζωγράφον Ῥωμαῖον Καλόγηρον, Μεθόδιον ὀνόματι, καὶ ἰσόρησεν αὐτὴν, καὶ μέσα εἰς ὅλας τὰς ἰσορείας ἔκαμε τὴν δούτεραν Παρουσίαν. Ὡς εἶδεν εἰς αὐτὴν ὁ Ἀφέντης τὰς χοροὺς τῶν Δικαίων ἐν τῇ Παραδείσῳ, καὶ τὰς χοροὺς τῶν ἀμαρτωλῶν κολαζομένων, ἐνθυμήθη τὰς λόγους τοῦ Θεοδοσίου, καὶ τῆς Ἀδελφῆς αὐτῆς, καὶ ἐφοβήθη μεγάλως, καὶ ἐδέετο καθημερινῶς τὸν Θεόν, ἵνα σώσῃ αὐτὸν, καὶ νὰ τὸν ἀξιώσῃ ἐν τῇ χορῇ τῶν Δικαίων. Τῆτος ὁ Ἀφέντης ὅπως ἐβαπτίσθη, εἶχεν ὀλίγον τόπον, καὶ ἦτον στενοχωρημένος ὁ Λαὸς αὐτοῦ, καὶ ἐπεμψεν εἰς τὴν βασίλισσαν, παρακαλῶντας νὰ τοῦ δώσῃ μερικὸν τόπον ἀπὸ τῶν τόπων, ὅπως εἶχεν ἐκεῖ πλησίον. Ἡ δὲ Ἀγία Βασίλισσα, ὡς ἤκουσεν ὅτι ἐγενε Χριστιανὸς αὐτός, καὶ ὁ Λαὸς τοῦ ὅλος, ἐχάρη πολλὰ, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ τόπον, ὁ ὁποῖος ἦτον ἔρημος ἀπὸ τὸ ὄρειον, ἡ γὰρ ἀπὸ τὸ σύνορον τῆς καλουμένης Σιδιρᾶς ἕως τοῦ Δεβελτοῦ, καὶ ἦτον αὐτός ὁ τόπος τῶν Ῥωμαίων, καὶ Βελγάρων. Τὸν αὐτὸν τόπον τὸν ἐκάλεσαν οἱ Βέλγαροι Ζαγοράν.

Τὸν δὲ καιρὸν ὅπου ἐδίωξεν ἡ Βασίλισσα τὸν μαῖνιν Ἰωάννην ἀπὸ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου, καὶ ἔβαλε πάλιν τὸν ἀγιάτατον Μεθόδιον, περὶέεισε τὸν μιαιώτατον Ἰωάννην τοῦτον εἰς εἷνα Μοναστήριον. ὡσαύτως δὲ εἶσκετο ἐκεῖ, εἶδε ζωγραφισμένον τὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς Θεοτόκου, καὶ τῶν Ἀρχαγγέλων, καὶ εἶπε τὸ διακόνε τοῦ, καὶ ἀνέβη καὶ εὐχαλε τὰ ὀμμάτια τῶν Ἀγίων Εἰκόνων, βλασφημῶντας ὅτι ὁ δὲ ἔχεν δύναμιν νὰ βλέπῃ. ἔμαθε δὲ τὸτο ἡ ἀσεβessäτη Βασίλισσα, καὶ ἐσείλε καὶ ἔφεραν τὸν τὸν μιαιὸν ἐκεῖ, καὶ ἀπέφηνε νὰ δῷ τὰ ὀμμάτια τοῦ. ἀλλὰ μεσιτεύσαντες τινὲς καὶ παρακαλέσαντες ὁ δὲ τὸν ἐτύφλωσε, μόνον ὥρισε καὶ

Συκο-
φαντία
κατὰ τὴν
ἀγίω-
πάτου
Μεθο-
δίου.

καὶ ἔδωκάν τε διακόσιας ραβδίας μετὰ τὰ νεῦρα. καὶ τί ἐκατασκήδασεν ὁ ἀλιτῆριος μετὰ τὰς συντροφίας τε τὰς Εἰκονομάχας; ὥσαν τὸν ἐκάθηναν ἀπὸ τὸν Πατριάρχικόν Θρόνον, καὶ ἔβαλαν πρὸς Ἀγιώτατον Μεθόδιον, ἐσυμβεβλήθησαν οἱ παρανόμοι νὰ κατηγορήσουν τὸν Ἀγιώτατον Πατριάρχην, διὰ νὰ λυπήσουν τοὺς Ὀρθοδόξους, τὴν Βασίλισσαν, καὶ ὅλον τὸν Λαόν. Οὕτως ἔδωκαν φλωεῖα πολλὰ μιᾶς γυναικὸς πτωχῆς, καὶ παρήγγειλαν νὰ λέγῃ φανερά εἰς τὸν Κόσμον, ὅτι τὸν πόρνον ὅπου ἐπόρνευε μετ' ἐμὲν ἔβαλαν Πατριάρχην. ἤκουσε δὲ τὸτο ἡ Βασίλισσα, καὶ οἱ ἐπίτροποι τῆ βασιλείας, καὶ ἐταράχθησαν πολλὰ, καὶ οἱ Κληρικοὶ, καὶ ὁ ὅλος ὁ ἀσεβέστατος Λαός. Οὕτως ἐκάθισαν εἰς κλίσιν, συνάξαντες Ἀρχιερεῖς. καὶ, ὡς τὸ θαύματος, ποῖος ἐδυῶτο νὰ μετρήσῃ τὸ πλῆθος τοῦ Λαοῦ ὅπῃ ἐσυνάχθη; καὶ ἔσειλαν ἐν τῇ ᾧ καὶ ἤφεραν τὴν γυναῖκα ὁμωρὸς, καὶ ὁ ἡγιασμένος Πατριάρχης ἦτον ἐκεῖ διὰ νὰ ἀκῆται αὐτῆς συκοφαντίαις ὅπῃ τὴν ἔλεγε. Τότε ἀρχισεν ἡ γυναῖκα παρρησία καὶ ἔλεγχεν αὐτὸν, ὅτι ἐσμιζες μετ' ἐμὲν καὶ ἀμαρτεψες τὴν δαίνα ὥραν καὶ τὴν δαίνα ἡμέραν, καὶ εἰς τὸν δαίνα τόπον. Ὁ δὲ τίμιος Πατριάρχης ἐσιώπα. οἱ δὲ ἀσεβεῖς Χριστιανοὶ, ὡς ἤκουσαν ἔπος, ἐλυπήθησαν μεγάλως, καὶ ἐσκυφάν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν κάτω βλέποντες τὴν γυναικα, καὶ περαιοτέρως ὁ ὅλος ἀπὸ τὰς Ἐπιτρόπους τῆς βασιλείας. οἱ δὲ ἀσεβέστατοι Αἰρετικοὶ καὶ Εἰκονομάχοι, ὅπῃ ἐκατασκήδασαν αὐτὴν τὴν συκοφαντίαν, εἶχαν χαρὰν μεγάλην. Ὁ δὲ Μαννὴλ μετ' ὅλλω τὴν δολάβειαν, ὅπῃ εἶχεν εἰς τὸν Πατριάρχην, εἶπεν· ὅτι διὰ ὅσα ἀνθρώπων νὰ γνῶν τὸ γένος τῆς Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν γέλοιον; ἀμὴν κάλλιον εἶναι νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸν Θρόνον. Ὁ δὲ ἱερὸς Πατριάρχης, ἀκούωντας ταῦτα, ἐμέμνησεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τε, ὅτι οἱ Αἰρετικοὶ νὰ μὴ μείνῃν εἰς τὴν ἐλπίδα καὶ χαρὰν, ὅπῃ εἶχαν, καὶ οἱ ἀσεβεῖς νὰ εὐχῶν ἀπὸ τὸν κακὸν λογισμόν, ὅπῃ ἔβαλαν. Οὕτως ἐμωροῦν τὴν κριταίαν ἐσήκωσε τὰ ῥέχά τε, καὶ ἔδειξε φανερά τὰ κρυφὰ τὰ κορμίσ τε, ἦγεν τὰ μόριά τε, καὶ ἦσαν καυμμένα καὶ μεμαραμμένα, καὶ δὲν ἐφαίνετο παρὰ μόνον ἡ τύπωσις, καὶ καμίαν ἐνέργειαν παντελῶς δὲν εἶχαν κατὰ τὴν ἐπιλοίπων. Ὡς εἶδαν οἱ ἀσεβεῖς τοῦτο, εὐγαλάν τὸν κακὸν λογισμόν ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν, καὶ ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην, καὶ ἐπερίλαβαν τὸν πάσης τιμῆς ἄξιον καὶ καθαρὸν Ἀρχιερέα, καὶ ἐκαταφίλῃν αὐτὸν, καὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς ἀληθείας μεγάλως ἐντροπιάσθησαν, καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ἠλλαξάν, ὅπῃ ἦσαν χαροποὶα, καὶ ἀντὶ τῆς πολλῆς χαρᾶς, ὅπῃ εἶχαν, ἔλαβαν περαιοτέραν λύπην. ὅσα δὲ πλέον ἡγαπημένος τῆ Πατριάρχης ἠρώπησεν αὐτὸν, ἀπὸ τί τὸ ἔπαθεν, ὅπου ἐμαρανθήκαν τὰ μόριά τε; ὁ δὲ Πατριάρχης ἐδιηγῆθη καταλεπτῶς περὶ τῆς, ὅτι Νικηφόρος ὁ Πατριάρχης ἔσειλέ με εἰς τὸν Πάπαν διὰ χρείαν, καὶ ἐκεῖ ὅπῃ ἤμην, ἐπείραξέ με πολλὰ τὸ Δαιμόνιον τῆς πορνείας, καὶ δὲν με ἀφύων ἔδὲ νύκτα ἔδὲ ἡμέραν νὰ μὴ μὲ ἀναγκάζῃ εἰς τὸν ἔρωτα τῆς ἀμαρτίας· καὶ ὡς εἶδα ὅτι καίομαι ἀπὸ τὸ πάθος, ἐφοβήθηκα νὰ μὴ μὲ νικήσῃ ὁ Διάβολος, καὶ ἔλθω εἰς τὸ θάλαμα καὶ κάμω τὴν ἀμαρτίαν, καὶ ἐν τῇ ᾧ ἔδραμα εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας

Απο-

Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, καὶ ἐδεήθηκα αὐτοὺς νὰ μὲ ἐλθῶσιν ἐφάνηκαν ἀπὸ τῆς τοιαύτης ὁρεξίνης τῆς ἀμαρτίας· καὶ τὴν νύκτα ἐκείνη ἐφάνηκαν εἰς τὸν ὕπνον μου, καὶ τὰ ἑκάστην καθὼς τὰ βλέπετε, καὶ μοῦ εἶπαν νὰ μὴ λυπῶμαι διὰ ταύτην τὴν ὁρεξίνην τῆς ἀμαρτίας, ὅτι δὲν θέλω πειραχθῆναι πλέον. Οὕτως ἐξύπνησα μὲ μέγαλον πόνον, καὶ τὰ ἦν καὶ μετὰ καθὼς τὰ βλέπετε. Ὡς δὲ ἤκουσαν τὰς λόγους τῶν ἁγίων, καὶ εἶδαν καὶ ὁφθαλμοφανῶς τὸ γινόμενον θαῦμα ἀπὸ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ἐδόξασαν αὐτοὺς. Τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ ἡ Βασίλισσα μετὰ τῶν ἐπιτρόπων ἔειπεν καὶ ἔπιασαν τὴν γυναῖκα, καὶ τὴν ἔδερναν μὲ ραβδία ἀκανθωτά, καὶ τὴν ἐξέτασαν νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν πόθεν ἐκινήθη καὶ κατηγόρησε τὸν ἅγιον· ἡ δὲ βιοθανὴς γυναῖκα ὁμολόγησε τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν ὅτι, καθεζομένης εἰς τὸ ὁσπήτιόν μου, ἦλθον ὁ δαίμων καὶ ὁ δαίμων καὶ ἄλλοι πολλοί, καὶ ἔδωκαν μου φλαγία διὰ νὰ εἰπῶ τὰς κατηγορίας ἐκείνας, ὅπως ἤκουσατε καὶ εἶπα. Τὰ φλαγία, ὅπως μὲ ἔδωκαν, τὰ ἔχω εἰς τὸ ὁσπήτιόν μου, μέσα εἰς σὺν σεντήκι, ὅπως τὸ ἔχω γεμάτον σιτάρι. Οὕτως ἔσειλεν ἡ βασίλισσα σὺν ὑπηρετήν, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ ὁσπήτιόν τῆς γυναικός, καὶ ἀνοίξε τὸ σεντήκι, καὶ ἤρε τὰ φλαγία μέσα εἰς τὸ σιτάρι, καὶ ἤφεραν τα εἰς τὴν Βασίλισσαν, καὶ ἐφάνη φανερά ἡ ἀδικία συκοφαντία τῶν ἁγίων Πατεράρχων. Ἐν τῷ ἅμα ἐπίασαν ἐκείνους ὅπως σιωπήρην εἰς τὴν συκοφαντίαν, καὶ ἐπαίδευσαν αὐτοὺς βαρέως.

Μιχαὴλ δὲ ὁ βασιλεὺς νύκτωρ καὶ ἔφθασεν εἰς νέαν ἡλικίαν, καὶ συμβαλὴν τῶν Βάρδα τῶν θεῶν πολλὰ κακὰ ἔκαμε τῆς μητέρας τῆς, καὶ δὲν τὴν ἄφρων νὰ ἐξουσιάζῃ καὶ νὰ πᾶν εἰς τὴν βασιλείαν. ὁ δὲ Θεόκτιστος ἐπαρηγόρει τὴν βασίλισσαν, καὶ τὸν υἱὸν τῆς βασιλέας ἐνοχλεῖ, καὶ ἀνείδει, νὰ ἀκούῃ τῆς μητέρας τῆς, καὶ νὰ εἶναι εἰς τὸ θέλημα τῆς. Ὁ Βάρδας ἀκάνοντας τὰς λόγους τῶν Θεοκτίστων ὅπως ἔλεγε, διέβαλεν αὐτὸν εἰς τὸν βασιλέα, ὅτι θέλει νὰ ὑπανδρώσῃ τὴν μητέρα σου, ἢ ταῖς ἀδελφάδαις σου, διὰ νὰ σὲ τυφλώσῃ νὰ πάρῃ τὴν βασιλείαν· καὶ ὅτι ὁ Θεόκτιστος εἶναι ἀνάξιός νὰ κυβερνᾷ τὸ βασίλειον, καὶ δὲν ἔπαυε καθημερινῶς νὰ λέγῃ καὶ νὰ ἐνοχλῇ τὸν βασιλέα κατ' αὐτὴν τὴν Θεοκτίστην. Τέλος ἐβουλόθησαν νὰ τὸν θανατώσῃ. Μία ἡμέρα ἦσαν τὸν Θεόκτιστον μόνον καὶ ὠμίλει μὲ τὴν βασίλισσαν. ὁ δὲ Βάρδας εἶχε θέλημα ἀπὸ τὸν βασιλέα, καὶ εἶχε καὶ τὸν φόνον καὶ τὴν κακίαν γεγραμμένην εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ ἦν καιρὸν καθὼς τὸν ἤθελε. ὡς τὸν εἶδε καὶ ἐλάλει μὲ τὴν βασίλισσαν μουσικῶς, ἔβαλεν εἰς τὸν νῦν τῆς καὶ ἐσυκοφάντισεν αὐτὸν διὰ ἔργον πορνείας, καὶ ἔδραμον εἰς τὸν Θεόκτιστον μὲ μαχαίρην μεγάλην γυμνὴν εἰς τὸ χέρι. ὁ δὲ ἐλθὼν Θεόκτιστος ὡς τὸν εἶδε κρατῶντας τὸ μαχαίρην ἔφυγε, καὶ διὰ τὸ νὰ μὴ ἡμπορῇ νὰ φυλαχθῇ, ὑπῆγεν ὑποκάτω εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκεῖ τὸν ἐκαταπλάκωσε, καὶ τὸν ἐσφαξε, καὶ ἀπέθανεν. Ἡ δὲ βασίλισσα ὡς εἶδε τὴν τὸν ἀδικὸν θάνατον, ἐκλαυσε πικρῶς, καὶ ἐβόα πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἐκαταράτο τὸν Βάρδα τὸν ἀδελφὸν τῆς καὶ τὸν βασιλέα τῆς υἱῆς, νὰ τῆς δώσῃ ὁ Θεὸς τὰς ἀμοιβὰς εἰς τὸν Κόσμον τῶν διὰ τὸν ἀδικὸν φόνον ὅπως ἔκαμαν, καθὼς καὶ τὰς

τὰς τὰς ἀπέδωκεν ἐν ὑσέροις, τὸ ὅποιον θέλομεν γράφει νὰ τὸ μάθετε. Ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ Μανυὴλ ὁ ἄλλος Ἐπίσκοπος τῆς βασιλείας, καὶ ἔμεινεν ὁ Βάρδας μόνος, καὶ ἐκυβέρνηα τὴν βασιλείαν, καὶ ἔκαμνον εἴτι ἤθελε, καὶ δεὺν εἶχε τινὰ νὰ τὸν ἐξετάζη. Ἡ δὲ Βασίλισσα βλέπουσα τὰς κακὰς πράξεις αὐτῆς τῆς υἱῆς καὶ τὰς ἀδικίας, καὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς Βάρδα, δεὺν ἔπαυε νὰ τὰς ἐλέγχει, καὶ ἔκαμαν βελῶν καὶ τὴν ἀπεδίωξαν ἀπὸ τὸ βασιλεῖον μετὰ τὰς τέσσαρας θυγατέρας αὐτῆς, καὶ τὴν ἐξώρισαν εἰς τὸ Νησί τὸ λεγόμενον Πρώτη. Ὡς δὲ εἶδεν ἡ βασίλισσα τὴν καταφρόνησιν ὅπῃ ἔκαμνον εἰς αὐτὴν ὁ υἱὸς τῆς, ἔκραξε τὰς Ἀρχοντας τῆς Παλατίης, καὶ ἔδειξεν αὐτοῖς τὸν θησαυρὸν τῆς βασιλείας, βλέπυσσα τὸν υἱὸν αὐτῆς πῶς ἐπορεύετο κακῶς, εἰς πορνείας, μέθαις, καὶ ἀσωτίαις, καὶ ἐχάλα τὸν θησαυρὸν, καὶ διὰ νὰ μὴν εἴπῃ τινὲς ὅτι ἡ Βασίλισσα τὸν ἐκράτισε, ἐζύγιασαν τὸ χρυσάφι καὶ τὸ ἀσύμι, καὶ τὸ μὲν χρυσάφι δὲ γῆκε κεντηνάερα χίλια ἐννεκῆντα, τὸ δὲ ἀσύμι κεντηνάερα ἑξῆς χιλιάδες. Ὡσαύτῃ ἐζύγιασαν, εἶπεν ἡ βασίλισσα τῷ Ἀρχόντῳ, ὅτι τῆτον τὸν βίον ὁ ἀνδρας μετὰ τὸν ἐσίναξε, καὶ ἔδειξά τον εἰς ἐσᾶς ὅλους, καὶ τὸν ἐπαράδωκε τῇ υἱῇ μετὰ τῆς βασιλέως, διὰ νὰ μὴν εἴπῃτε μὴ ταῦτα, ὅτι ἐπῆρε τὸν βίον καὶ ἀφῆκε πτωχὴν τὴν βασιλείαν. Οὕτως ἐχαιρέτισε τὰς Ἀρχοντας καὶ ὅλον τὸν λαόν, δὲ γῆκεν ἀπὸ τὸ Παλάτι, ἐπῆρε ταῖς θυγατέρες τῆς, καὶ ἐπῆγε μετὰ μεγάλον θρῶνον εἰς τὴν ἐξορίαν.

ΕΞΟΡΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΣ.

Ὡς δὲ ἐξωρίθη ἡ Βασίλισσα, ἤυρε μέγαλιν ἀδειαν ὁ βασιλεὺς καὶ ἔπεσεν εἰς δίδυμίας, καὶ τραπέζας, εἰς κυνήγια, εἰς χοροὺς, εἰς καθημερινὴν τέρψιν, εἰς πορνείας, εἰς μοιχείας, εἰς παιγνίδια μετὰ τὰ ὄργανα, καὶ ἄλλα διάφορα, καὶ δεὺν τὸν ἔμελε τελείως διὰ τὴν βασιλείαν, μόνον νὰ παίζη, νὰ χορεύῃ, νὰ πορνύῃ, νὰ καταφρυγᾷ, καὶ νὰ καταξυφᾷ εἰς ἀσωτίας. ἐκεῖνοι ὅπῃ ἔβρωσαν καὶ ἔπιναν μετὰ αὐτοῦ, καὶ τὸν ἔκαμναν χαρᾶς καὶ δίδυμίας, τὸν ἐκαλοῦσαν καὶ τὸν ἔκαμναν συύτεκνον, καὶ ἐβάπτιζε τὰ παιδία των· καὶ τῇ ἐνὸς ἐχάριζε κεντηνάερα χρυσάφι, καὶ τῇ ἄλλῃ ἄλλο, καὶ τῇ ἄλλῃ μισόν, καὶ τῇ ἄλλῃ περὶ αὐτότερον, κατὰ τοὺς ἀνθρώπους. ὅποιος τοῦ ἔκαμνε χαρᾶς καὶ δίδυμίας, παρδύς ἔπερνε χάρισμα χρυσάφι, καὶ ἐκαπαχάλασε καὶ διέφθειρεν ὅλον τὸν βίον τῆς βασιλείας, ὅπῃ τῇ τὸν ἔδωκεν ἡ μητέρα τῆς, καὶ πλέον δεὺν εἶχε τελείως νὰ ἐξοδιάσῃ, καὶ ἦλθεν εἰς μέγαλιν ἀδημονίαν τί νὰ κάμῃ, καὶ πῶς νὰ εὕρῃ νὰ ἐξοδιάζῃ, νὰ μὴ παύσῃ ἡ χαρᾶς καὶ δίδυμίας τῆς· καὶ συμβεβλάντον οἱ κακοὶ συμβεβλάτορες ἕως. Εἰς τὸν καιρὸν ὅπῃ ἐβασίλευεν ὁ πατήρ τῆς ὁ Θεόφιλος, ἔκαμνον ὁ πατήρ τῆς ἐνὰ πρᾶγμα θαυμασιώτατον, δὲ μορφώτατον καὶ ἄξιον νὰ τὸ βλέπῃ κατ' ἕναστος ἀνθρώπος νὰ χαίρεται. ἔκαμνον ἐνὰ πλάτανον μέγαλον ὀλόχρυσον, καὶ ἔκαμε καὶ πᾶσα γυνεὴς πουλὶ καὶ ἐβαλάντα ἀπάνω. ἔκαμε καὶ δύο λεοντάερα, καὶ ὄρνεα, καὶ ὄργανα, καὶ ἄλλα διάφορα ἔργα ὀλόχρυσά εἰς τὸ σφύρι

εἰ καὶ εἰς τὸ ἀμῶνι φτιασμένον τὸ χρυσάφι, καὶ ὅταν ἤθελε δώσῃ ὁ αἶμος, ἐσείετο ὁ πλάτανος καὶ ἐσείοντο καὶ τὰ πελία, καὶ ἐλάλει κάθε εἷς τὴν φωνήν τε. ὁμοίως ἐπαιζαν καὶ τὰ ὄργανα μετὰ τὸν αἶμον, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἔργα, ὅπου εἶχε καμωμένα, καὶ ἦτον ὑπερβαύμασον πρᾶγμα νὰ τὸ βλέπῃ τινὰς, ἢ νὰ τὸ ἀκῇ. ὅσοι τὸ ἐβλεπων εἶχαν μεγάλῃ χαρὰν, βλέποντες μετὰ πόσῳ σοφίᾳ καὶ μετὰ πόσῳ τέχνῳ τὰ ἔκαμε. τούτα ἦσαν ποιήματα τοῦ Λέοντος τοῦ σοφοῦ μετὰ τέχνῳ ἀστρονομικῷ. Ὡσαύτῃ ἐξώδιασεν ὅλον τὸν βίον τῆς βασιλείας ὁ ἀνάξιος βασιλεὺς ὁ Μιχαὴλ, ὑπαγκάσθη ἀπὸ τῆς ἀγνοσίας τε καὶ ἀπὸ κακῶν συμβεβηκότων, καὶ ὤρσει τὰς χρυσοχόους καὶ ἐχάλασαν αὐτὸ τὸ δὴ μορφώτατον κάλλος, καὶ ἐκάσθη ἀπὸ τῆς βασιλείαν, καὶ τὸ ἐκοίταν καὶ τὸ ἐβαλαν εἰς τὰ χωνία καθὼς ἦτον ὁ πλάτανος ὅλος σολισμένος μετὰ τὰ πουλία καὶ μετὰ τὰ λεοντάρια, μετὰ τὰ ὄρνεα, μετὰ τὰ ὄργανα, καὶ μετὰ τὰ ἄλλα ἔργα, καὶ ἐχώνδυσαν αὐτὰ εἰς τὴν φωτίαν, καὶ ἐζυγισαύτα, καὶ ἐζήτησαν διακόσια κεντριάρια χρυσάφι καθαρὸν. δεὺν ἐχάλασε μόνον τούτα, ἀμὴ καὶ τὰ βασιλικά ὀλόχρυσα φορέματα, καὶ ὅσα ἄλλα ἦσαν ὑφασμένα μετὰ τὸ χρυσάφι, καὶ σκετέλια, καὶ πινάκια, καὶ ποτήρια χρυσᾶ, ὅλα τὰ ἐχώνδυσεν εἰς τὸ καμίνι, καὶ τὰ ἔκαμε φλεγία, καὶ ἐξώδιαζε, καὶ ἐχαίρετο εἰς τὰς κακὰς τοῦ ὀρέξεως. Ἡ δὲ μητέρα του, ἐκεῖ ὅπου ἦτον εἰς τὴν ἐξορίαν εἰς τὸ Νησί τῆς Πρώτης, δεὺν ἐλείπε νὰ πέρνῃ ταῖς θυγατέρες τῆς νὰ ὑπαχθῇ νὰ προσκυνᾷ εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Βλαχερνῶν. ὁ δὲ υἱὸς τῆς Μιχαὴλ, καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς ὁ Βάρδας, ἀκούοντας ὅτι ἡ βασίλισσα δεὺν καθεύδεται, μόνον ἀσυνάως ἔρχεται νὰ προσκυνῇ, ἐφθόνησαν πολλὰ, καὶ ἐσεύλαν τὸν ἄλλον τῆς ἀδελφῶν τὸν Πετρίαν, καὶ ἐπῆρσαν ὅλον τὸν βίον ὅπως ἔζη μετὰ ταῖς θυγατέρες τῆς, καὶ δεὺν τῆς ἄφηκε παρέξ μόνον ὀλίγον τίποτε, καὶ τῆς ἐπαράγγειλεν νὰ ζῇ πτωχικὰ, καὶ ἔχῃ βασιλικά. ἔβαλε καὶ στανικῶς καὶ τὴν ἔκαμαν Καλοχραίαν ὅμως μετὰ ταῖς θυγατέρες τῆς. ἡ δὲ ἐλθελὴ Βασίλισσα, ὡς εἶδε τὴν καταφρόνησιν τῆς υἱῆς καὶ τῆς ἀδελφῶν ὅπως τῆς ἔκαμαν, μεγάλως ἐλυπήθη, καὶ ἀπὸ τῆς λύπῃς ἀπέθανεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς ὁ υἱὸς τῆς καμίας φροντίδα δεὺν εἶχε τῆς βασιλείας ἔδωκε τὸν ἔμελε, καὶ τὸσον ἤλθε καὶ ἔπεσαν εἰς ἀσωτίας, ὥστε ἐγινε σκευὸς παντὸς κακοῦ, καὶ ἐπορεύνησε πολλὰ κακὰ εἰς τὴν Βασιλείαν τῆς Ῥωμαίων, καὶ πάσης γενεᾶς ἀταξίαν καὶ ἀκολασίαν ἔδειξεν εἰς τὰς ἀνθρώπους, μόνον τὰ τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως Δόγματα ἐκράτησε καὶ ἐσερέωσε καλῶς, καὶ δεὺν τὰ ἐσάλουσεν. ἡ δὲ ζωὴ αὐτοῦ ὅλην ἐπέρασεν, ὡς εἶπαμεν, εἰς μέθην, εἰς πορνείας, καὶ εἰς ἄλλα κακὰ.

Μία ἡμέρα ἔφεχαν τὰ ἄλογα εἰς τὸ ἵπποδρόμιον, καὶ ἤλθον ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὸ Παλάτιον, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν θάπεζαν καὶ δίδυμει, καὶ εἶχεν εἰς τὴν ἀγκάλλῃ τὴν μίαν νέαν, καὶ εἰς τὴν ζερβὴν ἄλλαν νέαν, καὶ ἐπαιζαν τὰ παιγνίδια καὶ τὰ ὄργανα, καὶ ἐχόρδων οἱ νέοι καὶ αἱ νέαι, καὶ ἐχαίρετο. ἐκεῖ εἰς τὴν μεγάλῃ χαρὰν καὶ δίδυμίαν ὅπου εἶχαν, ἤλθον ὁ γραμματικὸς τε καὶ εἶπε· νὰ ἡξόρῃς, Ἀφρόδι βασιλεῦ, ὅτι οἱ

Τῆρκοι ἐποιμάζονται μὲ φασάτα, καὶ ἔρχονται καταπαύω τῆς βασιλείας σου νὰ σὲ πολεμήσουν. Ἀκέσετε πόθον τὸ ἔμαθον ὁ Γραμματικός. Ἡ βασιλεία εἶχεν σὺν καθρέφτῳ μέγαν καὶ θαυμαστὸν, τὸν ὁποῖον τὸν ἔκαμε μὲ ἀστρονομικῶς τέχνῳ ὁ Λέων ὁ Σοφός, καὶ ἐκεῖ μέσα ἔβλεπες ὅλον τὸν Κόσμον, τὰς Βασιλεῖς, τὰς Ἀφύτας, τὰς Στρατηγὰς, τὰ φου-
 σάτα, τὰ ἄλογα, τὰ ἄρματα, τὰ Κάσρη, τὰς Χώρας, καὶ ὅτι ἡδέες καὶ ἐπεθύμεις νὰ ἰδῆς εἰς ἄλλον Κόσμον, ὑπήγευες καὶ τὸ ἔβλεπες εἰς τὸν καθρέφτῳ, καθὼς νὰ ἦσαν καὶ εἰς τὸν Κόσμον ἐκεῖνον νὰ τὸ ἔβλεπες· καὶ εἴτε συμβαλίαν καὶ ἀπόφασιν ἔκαμναν οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ ἄλλοι Αὐτοῦ-
 ται διὰ πᾶσαν ὑπόθεσιν, καὶ περὶ πολέμων πόσα φασάτα ἐσυώαζαν, καὶ πῶς τὰ ἄρμάτωναν, καὶ πῶς θέλουν νὰ ὑπαγύναν, ἐκεῖ τὰ ἔβλεπες ὅλα καταλεπτῶς. Οὕτως ὁ Γραμματικός ὑπῆγεν εἰς τὸν καθρέφτῳ, καὶ εἶδε τὰ φασάτα τῶν Τερκῶν, ὅπως ἐμαζώνοντο νὰ ἔλθουν νὰ πολεμήσουν τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ ὑπῆγε καὶ εἶπε τοῖς βασιλέως. Καθὼς τὸ ἤκου-
 σεν ὁ βασιλεὺς ἐκεῖ εἰς τὴν ἔαπεζαν, ἐφάνη του πολλὰ κακὸν διὰ τὴν χαρὰν, ὅπως εἶχε καὶ ἐχαίρετο, καὶ διὰ νὰ μὴ παύσεν οἱ χοροὶ καὶ τὰ παιγνίδια καὶ ἡ ἔαπεζα, ἀπέστειλεν σὺν ἀπὸ τὰς ὑπηρετίας τε καὶ ἐτζά-
 κισιν τὸν τελείως, καὶ συνέβριξε τὸν καθρέφτην ἐκεῖνον τὸν πολυτίμητον καὶ ἀξιέπαινον, καὶ τὸν Γραμματικὸν ὕβρισε ὕβριτας μεγάλας, καὶ ἐδίω-
 ξέ τον ἀπὸ τὸ Παλάτι. Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ βασιλέως τούτου πολλὰ ἐκα-
 ταπάτησαν οἱ Τούρκοι καὶ οἱ Σαρακῖνοὶ τοὺς τόπους αὐτοῦ. Ὡς εἶδε τὴν τοιαύτῃ καταφρόνησιν, ἐσυώαξε φασάτα, καὶ ὑπῆγε μὲ τὸν Βάρδα τὸν θεῖόν του, ὁ ὁποῖος ἐτιμήθη Κουροπαλάτης. Εἰς τὴν Μελιτινὴν ἀφύ-
 τθεν ὁ Ἄμερ ὁ Τερκος, καὶ ἐκεῖ ἔδωκε πόλεμον, καὶ ἐνίκηθησαν οἱ Ῥω-
 μαῖοι, καὶ ἐκινδυνώσεν νὰ πιαθῇ σκλάβος ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἐγράφησαν κακῶς καὶ μὲ ἐνδοξαῖς εἰς τὴν Πόλιν. Περᾶσαντες δύο χρόνοι ἐσυώα-
 ξεν ὁ Ἄμερ ὁ Τερκος φασάτον ἑξῆς μυριάδας στρατιώτας, καὶ ἤρχετο κα-
 ταπαύω τὴν βασιλείαν. Ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς ἤκουσεν ὅτι ἔρχεται ὁ Ἄμερ, ἐφοβήθη νὰ μὴ τὸν νικήσῃ, καθὼς καὶ τὴν πρώτην φοράν, καὶ ἐσυώαξε τέσσαρας ἡμισυ μυριάδας φασάτον, καὶ ὑπῆγεν ἀπάνω τε. Ὁ δὲ Ἄμερ τὸ ἔμαθε καὶ ἐκαρτέρησέ τον εἰς τὸπον σκόν, καὶ ἐξαίφνης ἔδραμεν εἰς αὐ-
 τὸν καὶ τὸν ἐτζάκισε, καὶ ἐγύρισε φεύγωντας ὁ Βασιλεὺς καὶ τὸ φουσατόν, καὶ ἐκατάσφαξαν πολλὰς, καὶ ἦλθεν εἰς μέγα κίνδυνον ὁ ἀσύστατος βα-
 σιλεὺς νὰ πιαθῇ σκλάβος καὶ τὴν δεύτεραν φοράν ἀπὸ ἀπραξίας αὐτοῦ καὶ τοῦ Βάρδα. Πάλιν περάσαντες σὺν χρόνος, ἐσυώαξεν αὐτὸς ὁ Ἄ-
 μερ φουσατά χιλιάδας, 40. καὶ ἤρχετο καὶ τῶν Ῥωμαίων. Ὁ δὲ βασι-
 λεὺς ἔστειλε τὸν θεῖόν τε τὸν Πεῖωνα τὸν ἀδελφὸν τῶν Βάρδα. Ὁ δὲ Πε-
 ῖωνας, ὡς ἤκουσε τὸν ὀρισμὸν τοῦ βασιλέως, ἔπεσεν εἰς ἀδημονίαν με-
 γάλῃ καὶ λύπῃ, καὶ δὲν εἶχε τί νὰ κάμῃ νὰ ἐκφύγῃ. Οὕτως ἔλα-
 βε τὸ φουσατόν, καὶ ὑπῆγε κατὰ τὴν Ἄμερ. εἰς τὴν σράταν ἦτον σὺν βου-
 ρὸν, ὀνομαζόμενον Λάβης, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκαθέζετο σὺν Ἀγιώτατος Ἀσκητῆς, ὀνόματι Ἰωάννης, μέγας καὶ περιβόητος εἰς τὴν ἀρετὴν. Ὑπῆγεν ὁ Πεῖωνας καὶ ἐπροσκυνώσέ τον, καὶ ἐδεήθη νὰ τὴν δώσῃ δύχην καὶ ὅλα-

ἔλογίζαν, καὶ νὰ τῷ φανερώσῃ ἐὰν νικήσῃ εἰς τὸν πόλεμον, ὅπῃ ὑπαγέ-
 νει καὶ τῷ Ἀμερ τῷ Σαρακλῶν. Ὁ δὲ Ὀσιώτατος Ἰωάννης εἶπε τῷ Πε-
 ῤωνᾷ, ὅτι ὑπάγε εἰς τὸν πόλεμον, καὶ θέλεις νικήσῃς τὰς ἐχθρὰς σου τὰς
 Σαρακλῶν, καὶ τελείως θέλεις ἀφανισθῇ, καὶ μὴ μεγάλης νίκης θέλεις γυ-
 εῖσαι. Οὕτως ἐλόγησεν αὐτὸν, καὶ ὁ Πεῤωνᾶς ὑπῆγεν ἀγαλλόμενος ὥσπερ
 ἔλαβε πληροφορίαν ἀπὸ τοῦ Ἁγίου. Ὡς ἐφθασεν εἰς τὸν τόπον τῷ Ἀ-
 μερ, ἔδωκεν πόλεμον μέγαν, καὶ Θεὸς βοήθειά, καὶ τῇ δόχῃ τῷ Ἀγίῳ ἐ-
 σφαζέ τὸν Ἀμερ, καὶ τὰ φεσάτα τῷ τελείως τὰ ἐξωλόθρευσεν. ὁ δὲ υἱὸς τῷ
 Ἀμερ πρὶν νὰ γινῇ πόλεμος ἐφοβήθη, καὶ ὑπῆγε νὰ φυλαχθῇ εἰς σῶα
 κάστρον, Μελιτινὴν ὀνομαζόμενον, ὅπῃ ἦτον ὁ θρόνος τῷ πατρὸς τῷ, καὶ
 ἐπαραφύλαξαν αὐτὸν τινές, καὶ τὸν ἐπίασαν, καὶ τὸν ἐπαράδωκαν εἰς χεῖ-
 ρας τῷ Πεῤωνᾷ. ὁ δὲ Πεῤωνᾶς ὡς ἔκαμε τὴν τοιαύτην μεγάλην καὶ θαυμα-
 στὴν νίκην ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν μὴ δόξης μεγάλης, καὶ ἐπροσκύ-
 νησε τὸν βασιλέα, καὶ τὸν ἀδελφόν τῷ Βάρδαν ἠγκαλίθη καὶ κατεφίλησε, καὶ
 ἐξηγήθη αὐτῷ τῷ Ὀσιώτῃ Ἀσκητῇ τὰς λόγους, ὅπῃ τῷ εἶπεν ὅτι θέλει
 νικήσῃ. Ἀκούσας ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ Βάρδας τὸ προορατικὸν τῷ Ἀγίῳ, μεγά-
 λως ἐθαύμασαν. ἐτίμησε δὲ ὁ βασιλεὺς τὸν Πεῤωνᾶν Δομέσικον τῷ
 σχολῶν. Μεθόδιος δὲ ὁ ἀγιώτατος Πατριάρχης ἔδωκε τὸ κοινὸν χρέος τῷ
 θανάτῳ, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὰς αἰωνίους μονάς, ἀφ' ἧς ἔκαμιν εἰς τὸν θρόνον
 μόνον χρόνους τέσσαρας.

Μετὰ τῷτον ἐγινε Πατριάρχης Ἰγνατίος ὁ ἐγγονας Νικηφόρος τῷ Βασι-
 λέως, τῷ θυγατρὸς τῷ Ὑῖος, ὅπῃ τὸν εἶχε μετὰ τὸν Μιχαὴλ τὸν Ῥαγκα-
 βέ, ὅπῃ ἀφῆκε θεληματικῶς τὴν βασιλείαν, τὸν ὁποῖον Ἰγνατίον ἔκαμαν
 ἀντὶχον, καὶ διὰ τῷτο ὑπῆγεν εἰς τὴν Μονὴν τῷ Σταύρῳ ὀνομαζομένῃ, καὶ
 ἐγινε Καλόγηρος. Τῷτος ὁ ἐλόγημενός ὡσπερ ἔλαβε τὸν Πατριαρχικὸν θρό-
 νον ἔλεγχε πολλὰ καὶ ἀνείδιζε τὸν Βάρδαν, καὶ ἐδίωχνέ τον ἀπὸ τῷ Ἐκ-
 κλησίῳ διὰ τὰς κακὰς πράξεις αὐτῷ καὶ τὰς παρανομίας, ὅπῃ ἔκαμιν.
 ὁ Βάρδας δὲ ἐδέετο πολλὰ τὸν Πατριάρχην νὰ τὸν συγχωρήσῃ, καὶ αὐ-
 τὸς τελείως δὲ τὸν ἐπαραδέχετο, ἕως οὗ νὰ κάμῃ ἀποχλὴ ἀπὸ τὰς
 μιαινὰς αὐτοῦ πράξεις. Ὡς δὲ εἶδεν ὁ Βάρδας τὸ ἀμετάθετον τῷ ψυ-
 χῇ τῷ Πατριάρχῃ, ὠργίσθη αὐτὸν, καὶ εὐγάλε τον ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ
 εἰς τὸν τάφον τῷ Κοστανύμῃ τῷ βασιλέως τὸν ἔβαλε καὶ τὸν ἐσφάλισε,
 καὶ ἀφῆκεν ἐκεῖ φυλακάτορας ἀνδρας κακὰς καὶ ἀπανθρώπους καὶ τὸν ἐφύ-
 λαξαν, καὶ ἦλθεν εἰς τέλος νὰ ἀποθάνῃ ὁ Πατριάρχης ἐκεῖ ἀπὸ οὐδυνῶν
 μεγάλων, ἐὰν δὲ ἤθελεν εἶρεθῇ σῶας θεοσεβῆς ἀνθρώπος, ὅπῃ τὸν εὐ-
 γάλεν ἀπὸ τὸν τάφον ὅταν ἔλειπαν οἱ φυλακάτορες. Μετὰ ταῦτα ὁ βιο-
 θανῆς Βάρδας τὸν ἐξώρισεν εἰς τὴν Μιτυλήνην. ἔπαθαν δὲ καὶ ἄλλοι Ἐπί-
 σκοποι χειρότεροις παίδεσιν ἀπὸ τὸν Βάρδαν διὰ νὰ μὴ θελήσεν νὰ
 ἔλθῃ εἰς τὰ θελήματά τῷ. Αὐτὸς ὁ Βάρδας ἐσείλε καὶ ἤφεραν τὸν Πα-
 τριάρχην ἀπὸ τὴν ἐξορίαν, καὶ ἐσύναξε Σύνοδον ἀρχιερατικὴν, καὶ ἐκάθη-
 ρεν ἀδίκως τὸν ἀγιώτατον Ἰγνατίον, καὶ ἔκαμε Πατριάρχην Φώτιον τὸν
 Σοφώτατον, ὁ ὁποῖος ἦτον πρωτασκηρῆς. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐσείλεν σῶα
 ἀπὸ τὰς Ἀρχοντας αὐτῷ εἰς τὴν Πελοπόννησον διὰ πράγματα ἀφῃντικά,
 ὅπῃ

ὅπῃ εἶχεν ἐκεῖ νὰ ῥητάσῃ, ὁ ὁποῖος ἦτον συγγενὴς αὐτῷ ὀνόματι Θεο-
 φίλος, τὸν ὁποῖον ἔλεγαν Θεοφιλίτζω, διότι εἶχε κορμὶ μικρόν. Τοῦ-
 τος ὁ Θεοφιλίτζης εἶχε δῆλον τὸν Βασίλειον, ὅπῃ ἐγίνη Βασιλεὺς μετὰ
 τὸν βασιλέα Μιχαήλ. καὶ ὡσαύτῃ ἦλθεν εἰς τὴν Πελοπόννησον ὁ Θεοφιλί-
 τζης, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀχαΐαν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀγίου Ἀποστόλου Ἀν-
 δρέα. τῆς Πρωτοκλήτε νὰ προσκυλήσῃ, ὅτι ἐκεῖ ἦτον τὸ λείψανόν τε, καὶ ὁ
 Βασίλειος ὁ δῆλος αὐτῷ δὲν ὑπῆγεν ἀντάμα, ὅτι ἔκαμνεν ὑπηρεσίαν τῷ
 Ἀφροντῷ του τῷ Θεοφιλίτζῃ, ὅτι ἦτον παῖς εἰς τὰς δουλοπαίδες ὅλους.
 Μετὰ ταῦτα ἦρθε καιρὸν καὶ ἄδειαν καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀποστό-
 λου μόνος τε νὰ προσκυλήσῃ, καὶ ὡσαύτῃ ἐμπήκε μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν,
 ἦρθεν ἐκεῖ εἰς τὸν Καλόγηρον ἐνάρετον καὶ ἡγιασμένον, ὁ ὁποῖος ὑπηρετεῖ
 τὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου. Ὡς εἶδε τὸν Βασίλειον ἐσηκώθη ὀρθός, καὶ τὴν
 παρέπεσαν τιμῶν ἔκαμνεν εἰς αὐτὸν, ὡσαύτῃ νὰ ἤθελεν ἰδῇ Βασιλέα τοῦ
 δὲ Θεοφιλίτζῃ, ὅτε ὑπῆγε, δὲν τῷ ἔκαμε καμίαν τιμῶν, μηδὲ ἐσηκώθη
 ὀρθός. ὅμως ἔτυχαν τινὲς ἀνδραποὶ εἰς τὸν Ναὸν, ὅταν ὁ Θεοφιλίτζης
 ὑπῆγε, καὶ ὅταν μετὰ ταῦτα ἦλθε καὶ ὁ Βασίλειος εἶδαν τὸν ἀγιάτατον
 ἐκεῖνον Καλόγηρον ὅπου δὲν ἐτίμησε τὸν Θεοφιλίτζω, μόνον τὸν Βασί-
 λειον, καὶ ἔδραμον εἰς τὴν Κυράν τῆς πόλεως τῆς Ἀχαΐας, ἡ ὁποία ἐλέγε-
 το Δανιηλὶς ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς ἀνδρός της, γυναῖκα δὲ γυνεσάτη καὶ φρονι-
 μωτάτη, καὶ εἶπαν τὰ γινόμενα. ἡ δὲ Δανιηλὶς ὡσαύτῃ ἤκουσε τὰς λόγους,
 ἐν τῷ ἅμα ἔκραξε τὸν Μοναχὸν ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἦτον ἡξιασμένος τοῦ
 προορατικῆς χαρίσματος, καὶ ἄρχισε νὰ ὀνειδίζῃ καὶ νὰ τὸν ἐλέγχῃ, λέ-
 γουσα· πόσας χρόνους ὅπῃ καθεύδομαι ἐδῶ, καὶ μὲ ἡξόβρεις εἰς τί δει-
 σκομαι, καὶ ὅσαις φοραῖς ἦλθα εἰς τὸν Ναὸν καὶ εἰς ἄλλους τόπους μὲ
 εἶδες, καὶ ποτὲ δὲν ἐσηκώθης νὰ μὲ κάμῃς τὸ πρέπον τῆς τιμῆς, εἰδὲ τῷ
 ὕμῳ, εἰδὲ τῷ ἐγγόνῳ μου, καὶ τώρα εἶδες ἕξιν καὶ πτωχὸν ἐλεεινὸν δέλε, μό-
 νον τὸν εἶδες, ἐσηκώθης καὶ τὸν ἐτίμησες ὡς Βασιλέα; ὁ δὲ Μοναχὸς
 ἀπεκρίθη, ὅτι αὐτὸν ὅπου λέγεις, ἐγὼ δὲν τὸν εἶδα ὡς εἷς πτωχὸν,
 οὐδὲ ὡς δούλῳ, ἀλλ' ὡς Βασιλέα τῷ Ῥωμαίων τὸν εἶδα ὅπου ἐστέφθη
 παρὰ Θεοῦ, καὶ διὰ τῆς ἐσηκώθηκα καὶ τὸν ἐτίμησα· διότι ἐκεῖνος ὅπου
 τιμᾷ ὁ Θεὸς, χρέος ἔχεν καὶ οἱ ἀνδραποὶ νὰ τὰς τιμῶν. Ἡ δὲ γυναῖκα
 Δανιηλὶς, ὡς ἤκουσεν ἔπος ἐθαύμασεν. ὁ δὲ Θεοφιλίτζης, ὡς ἐτελείω-
 σε τὸν ὀρισμὸν τῆς βασιλείας, ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. ὁ δὲ
 Βασίλειος ἔμεινεν ἐκεῖ εἰς τὴν Ἀχαΐαν, διότι ἠδυνήσε καὶ ἐγίνε κατὰ-
 κειτος, καὶ ἔδειξεν εἰς αὐτὸν μεγάλην εὐσπλαγχνίαν, καὶ ἐλάττωσαν αὐτὸν
 ἡ τε Δανιηλὶς, καὶ ἄλλοι πολλοί. Ὡς δὲ ἐσηκώθη ἀπὸ τῆς ἀσθενείας,
 ἐκάλεσεν αὐτὸν ἡ Δανιηλὶς, καὶ ἔδωκέ τε δωρήματα καὶ χαρίσματα πολ-
 λά, καὶ ἐζήτησεν αὐτὸν νὰ γένῃ ἀδελφὸς πνευματικὸς μετὰ τῷ ὕμῳ αὐτῆς
 Γωάννῃ. ὁ δὲ Βασίλειος ὁρῶν τὴν πτωχείαν αὐτῆς, καὶ τὴν δόξαν τῆς γυ-
 ναικὸς, ὅπῃ τῷ ἐζήτηι τοιαύτην δέησιν, ἔκαμε τὸ θέλημά της καὶ ἐγίνε
 ἀδελφὸς πνευματικὸς μετὰ τῷ ὕμῳ. Ὡς δὲ ἡξόβρεν ἡ Δανιηλὶς τὸν λό-
 γον τῆς προορατικῆς Μοναχῆς, ὅπῃ τῆς εἶπεν ὅτι ἐκ τῆς Θεοῦ εἶναι σεμνέ-
 κος βασιλεὺς, τῷ εἶπεν, ἡξόβρε, γίε μου, ὅτι ὁ Θεὸς θέλει σὲ σεφανώ-
 σει

σει Βασιλέα Κωνσταντινουπόλεως, καὶ παρακαλῶσε, ὅταν σὲ φέρῃ ὁ Θεὸς εἰς τὴν ποταύτην ἀξίαν, νὰ ἀγαπᾷς ἐμὲ καὶ τὰ παιδιά μου. Ὁ δὲ Βασίλειος ἀπεκρίθη τῆς γυναικὸς, ὅτι εἰς τὴν νὰ γένῃ αὐτὸ ὅπου λέγεις, ἐσὺ καὶ τὰ παιδιά σου νὰ εἰσεῖσθε Ἀφρύνταις ὅλας τὰς πόλεις τὰς καὶ ἔπως ἐγένοντο. Ὁμῶς νὰ ἀναφέρωμεν περὶ τῆς τῆς Βασιλείας πόλεως ἦτον, καὶ πῶς ἦλθεν εἰς τὴν Πόλιν, καὶ πῶς ὑπῆγε καὶ ἐμπῆκε μὲ τὸν Θεοφιλίτζω.

Τοῦτος ἦτον ἀπὸ τῆς Μακεδονίας, ἀπὸ χρησίμους γονεῖς, διότι ἦσαν ἀπὸ τὴν Ἀρμενίαν, ἀπὸ γένος λαμπρὸν, καὶ ἀπὸ τῆς σειράς τῆς Ἀρσακίων ἐκατάγετο, ἀπὸ τὴν ὁποίαν σειράν τῆς Ἀρσακίων ἦτον Νόμος, ὅτι νὰ γίνεταί βασιλεὺς εἰς τὰς Πάρθους καὶ εἰς τὰς Μήδους καὶ εἰς τὴν Ἀρμενίαν, καὶ οἱ γονεῖς τῆς, ἦγον τὴν πατρὸς τῆς, ἦλθαν ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν· ἀπὸ δὲ τῆς Κωνσταντινούπολιν ἐκατοίκησαν εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ ἐπώχυναν, καὶ ἐπίασαν τὴν γεωργικὴν τέχνην, καὶ εἰς τὸν καιρὸν ὅπως ἦτον ὁ πατὴρ τῆς Βασιλείας, ἦλθεν ὁ καιρὸς τῆς θέρους, καὶ ἐπῆρε θερυσάδες, καὶ ὑπῆγαν νὰ θείσων εἰς τὸ χωράφι τῆς, καὶ ἐθείσαν, ἔχοντες τὸν Βασίλειον τὸ παιδί μαζί τους, τὸ ὁποῖον ἀκόμη ἐβύζανεν. ἐκεῖ ὅπως ἐπῆγαν, διὰ νὰ μὴ καίῃ ὁ ἥλιος τὸ παιδί, τῆς ἐκαμαν τέντα μὲ τὰ σάχυντα δεμάτια, καὶ ἐβάλαν τὸ παιδί καὶ ἐκοιμήτο μέσα, καὶ ὅταν ἦρχετο ὁ ἥλιος καὶ ἐγύριζεν, ἐκρούαν ἢ ἀκτῖνες τὸ παιδί καὶ ἐκαιγὰν το, καὶ ἀδημόνει διὰ τὸ νὰ ἦτον μοναχόν. ἦλθε δὲ αἰτὸς ἐξ Οὐρανῶν μὲ ἀνοικταῖς ταῖς πτερύγαις τῆς, καὶ ἐσκέπαζε τὸ παιδί ἀπὸ τῆς κάψιν τῆς Ἡλίου. Οἱ θερυστάδες, ὡσαν εἶδαν καὶ ἐκατέβη ὁ αἰτὸς μὲ ἀνοικταῖς ταῖς πτερύγαις τοῦ ἀπάνω εἰς τὸ παιδί, ἐλόγιασαν ὅτι θέλει κάμει τίποτε κακὸν τῆς παιδίου, καὶ ἐφώναξαν τῆς μητέρας τοῦ, ὅτι αἰτὸς ἐδραμεν εἰς τὸ παιδί σου. ἡ δὲ φιλότιμη μητέρα τῆς ἐδραμε μετὰ βίας, καὶ ὑπῆγε καὶ ἤρε τὸ παιδί γερὸν καὶ ἐχάρη, τὸν δὲ αἰτὸν ἐδίωξεν, διότι ἐσκυψεν εἰς τὴν γῆν καὶ ἐπῆρε πέτραν καὶ ἐρρίξεν εἰς αὐτόν. οὕτως ἐπέρασεν ὀλίγον, καὶ ἡ γυναικα ὑπῆγεν εἰς τὸ χωράφι εἰς τὸν ἀνδρα τῆς, καὶ πάλιν ὁ αἰτὸς ἐφθασεν ἐν τῷ ἅμα μὲ ἀνοικταῖς ταῖς πτερύγαις τοῦ, καὶ ἐσκέπαζε τὸ παιδί διὰ τὸν ἥλιον. Πάλιν οἱ θερυστάδες, ὡσαν εἶδαν τὸν αἰτὸν, ἐφώναξαν τῆς μητέρας τοῦ. Ὡς τὸν εἶδεν ἡ γυναικα, ἐπῆρε πέτραν καὶ ἐρρίξεν εἰς τὸν αἰτὸν, καὶ ἔπως ἐφυγε δολιχὴν φορὰν. Ὡς ἐπῆγεν ἡ γυναικα εἰς τὸ χωράφι, ἐφθασεν ἐν τῷ ἅμα καὶ ἔβη φορὰν ὁ αἰτὸς μὲ ἀνοικταῖς ταῖς πτερύγαις τῆς, καὶ ἐφώναξαν πάλιν οἱ θερυστάδες τῆς μητέρας τῆς, καὶ Θεὸς σοφία, ὁ πατὴρ τῆς καὶ ἡ μητέρα τῆς ἐγνώρισαν ὅτι παρὰ Θεοῦ εἶναι τὸ σημεῖον, καὶ ἔπως ἐξέφαν τὸ παιδί μὲ χαρὰς πολλῆς. Ὡς δὲ ἦλθεν ὁ Βασίλειος εἰς τὴν τῆς νέων ἡλικίαν, ἀπέθανεν ὁ πατὴρ τῆς, καὶ ἐμεινεν ἡ μητέρα τοῦ χήρα, καὶ ἐπεσεν ὅλη ἡ φροντίδα τῆς ὁσπητίσ καὶ τῆς ἀδελφῶν αὐτῆς εἰς τὸν Βασίλειον, καὶ βλέπωντας ὅτι ἀπὸ τὴν γεωργικὴν τέχνην ἔχει ὀλίγη βοήθειαν, καὶ εἶδεν καὶ τὴν ἑοφίαν τῆς ζωῆς τῆς εἶχεν, ἡβελήθη νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν νὰ δευλόσῃ νὰ ζήσῃ τὸ ὁσπητίον αὐτῶν. εἶπε δὲ

δὲ τὸ μυσῆριον τῆς μητέρας του. Ὡς τὸ ἤκουσε δὲν ἠθέλησε τελείως νὰ τὸν ἀφήσῃ, μόνον ἔκλαιε καθημερινῶς, καὶ τὸν ἐδέετο νὰ μείνῃ διὰ νὰ τὴν γηροκομήσῃ. ὁ δὲ Βασίλειος τῆς εἶπεν, ὅτι ἀδυνάτον νὰ διαμείνω, μόνον δός με τὴν ἀχλύ σου, παρακαλῶσε, καὶ ἔπως ἢ ταλαίπωρος μητέρα του δὲ χήθητον ὀλοφύχως. Ἦλθε δὲ ὁ Βασίλειος εἰς ταῖς χυσαῖς πόρταις τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐμπῆκε μέσα, καὶ ἦτον πολλὰ βράδυ, καὶ εἰς τὴν σφάταν ὅπῃ ἐπερπάτειεν, εἶδεν εἷς Μοναστήριον μέγα, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται τῷ Ἁγίῳ Μάρτυρος Διομήδους, καὶ ἐμπῆκε μέσα εἰς τὸ προαύλιον, καὶ ἔπescen ἐκεῖ καὶ ἐκοιμᾶτο, ὅτι ἦτον κοπιασμένος ἀπὸ τὴν σφάταν. Ὁ δὲ Ἠγούμενος, ὡσανῶς ἔφαλλε τὸ ἀπόδειπνον, ἔπεσε καὶ ἐκοιμᾶτο, καὶ ὥρα τετάρτη τῆς νυκτὸς βλέπει εἰς τὸν ὕπνον τὸν Μάρτυρα Διομήδην τῆς Μονῆς τὸν Ἅγιον, καὶ τῷ λέγει· εὖγα ἀπὸ τῶν πόρταν τῶν Μοναστηρίων εἰς τὸ προαύλιον, καὶ κράξαι ὀνομαστικά, Βασίλειε, καὶ ὁποῖος σὲ ἀποκριθῇ, αὐτὸν κάλεσε, καὶ φέρεται μέσα εἰς τὸ Μοναστήριον, καὶ κάμετε τὴν πρέπουσαν τιμὴν, ὅτι αὐτὸς εἶναι κεχρισμένος παρὰ Θεοῦ νὰ γούνη βασιλεῖς, καὶ αὐτὸς μέλλει νὰ οἰκοδομήσῃ καὶ νὰ αὐξήσῃ τὸ παρὸν Μοναστήριον. Ὁ δὲ Καθηγούμενος ἐξύπνησε, καὶ ἐφάνητε ὅτι φαντασμα εἶναι, καὶ ἀπὸ εἴτι τῷ εἶπεν ὁ Ἅγιος τίποτε δὲν ἔκαμε, μόνον πάλιν ἔπεσε καὶ ἐκοιμᾶτο. Ὁ δὲ Ἅγιος ἐφάνη καὶ δεύτεραν φοράν καὶ εἶπε τὰ ὅμοια. Ὁ δὲ Ἠγούμενος οὐκ ἤκουσε τοῦ Ἁγίου, ἀλλ' ἐκοιμᾶτο. Τότε καὶ τρίτῃν φοράν ὁ Ἅγιος μετὰ θυμῷ πολλῷ καὶ ὀργῆς εἶπε τῷ Ἠγούμενῳ, ὅτι αὐτὸς δὲν σκηωθῆς νὰ τὸν φέρῃς μέσα, θέλω σὲ παιδεύσει βαρέα ὡς ἀπειθῇ. ὁ δὲ Ἠγούμενος, ὡς εἶδε τὸ τρίτον ὄραμα, καὶ τῆς φοβερῆς λόγους τῷ Ἁγίῳ, ἐν τῷ ἅμα ἐξύπνησε μετ' ἑόμον πολλῷ, καὶ ἔδραμεν εἰς τὴν πόρταν τῶν Μοναστηρίων καὶ ἔκραξε, Βασίλειε. Τοῦτος δὲ θυὸς ἀπεκρίθη· τί με ὀρίζεις τὸν δαλόν σου; Ὁ Ἠγούμενος τὸν ἐπῆρε, καὶ ἔβαλέ τον εἰς τὸ Μοναστήριον, καὶ τὸν ἐφιλοξένησε πολλὰ μετ' πάσης τιμῆς. ἔκαμε δὲ ὁ Βασίλειος ἐκεῖ εἰς τὸ Μοναστήριον ἡμέρας πολλὰς, καὶ ἐπαρακάλεσε τὸν Ἠγούμενον νὰ τὸν βάλῃ δαλόν εἰς τινὰ μέγαν Ἀρχοντα νὰ δαλῶν με πλεωμῶν, νὰ περῇ τὸν καιρὸν του. Ὁ Θεοφιλίτζης ὁ συγγενὴς τῷ βασιλέως καὶ τῷ Βάρδα εἶχε συωήθειαν νὰ ὑπαγούνη νὰ προσκυλῇ πάντοτε εἰς τὸ Μοναστήριον τῷ Ἁγίῳ Διομήδους τῷ Μάρτυρος, καὶ ἐπεθύμει νὰ δέισκῃ δούλους δυνατῶς νὰ τῆς ἔχῃ νὰ τὸν ὑπηρετῶν. ἔπως ἐσύντυχεν ὁ Ἠγούμενος τὸν Θεοφιλίτζην διὰ τὸν Βασίλειον, καὶ ὡς τὸν εἶδε θεωρητικόν, ἐπῆρέ τον μετὰ πάσης χαρᾶς, καὶ ἐνδυσέ τον καὶ ἐσόλισέ τον. Ὡς ἐπέραςε καιρὸς καὶ εἶδε τὰ καλά τὰ ἔργα καὶ τὴν ἀνδρίαν καὶ τὴν ἀξιοπῆτα, τὸν ἔκαμε πρῶτον εἰς ὅλας τὰς δέλας αὐτῶν, καὶ εἶχε πίσιν μεγάλην εἰς αὐτόν· καὶ τῷ Ἠγούμενῳ ἀπεκαλύφθη ἐν ὁράματι νὰ μὴ φανερώσῃ τὸ μυσῆριον περὶ τῷ Βασιλείῳ, ὅτι μέλλει παρὰ Θεοῦ νὰ γούνη Βασιλεῖς. Ἦτον δὲ ὁ Βασίλειος εἰς τὸ κορμὶ καὶ εἰς τὰ χεῖρα πολλὰ ἀνδρειωμένος καὶ δὲ μορφώτατος, χαιτωμένος ἀπὸ τὴν κεφαλῇ ἕως εἰς τὰ ποδάκια. Ἦ δὲ μήτηρ τῷ Βασιλείῳ, ὅπῃ ἦτον εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἐπεθύμει νὰ μάθῃ δι' αὐτόν τὸν ὑόντης, τί ἐγίνη, καὶ πῶς κατήντησε

τισε, καὶ ἦτον εἰς μεγάλην λύπην. Μίαν νύκτα βλέπει, ὅτι εἰς τὴν αὐ-
 λὴν τῆ ὀσσητίε αὐτῆς ἦτον εὗα κυπαρίσι χρυσὸν μέγαν φυτὸμνόν,
 καὶ εἶχε χρυσὰ κλαδιά, καὶ ἀποκάτω εἰς ἐκεῖνο ἦτον ὁ υἱὸς τῆς ὁ Βα-
 σίλειος καὶ ἐκαθέζετο. ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐξύπνησε, καὶ ἀπὸ τῆς χαρᾶς τῆς
 πλέον δὲν ἠμπόρειε νὰ κοιμηθῇ. τὸ πουργὸν ἐξηγήθη τῇ γυναικὶ
 τῇ δὲ λαβῶν τὸ ὄνειρον. Ὡς τὸ ἠκούσαν τῆς εἶπαν, ὅτι χαίρει, διότι ὁ
 υἱὸς σε γίνεται Βασιλεὺς Ῥωμαίων. ἡ δὲ μήτηρ τῆ Βασιλείεως ὡς ἠκούσεν
 ἔπος, ἤξευρε καὶ τὸ σημεῖον τῆ αἰτῆς, ὅτι τὸν ἐσκέπαζεν ὅταν ἐθέριζαν,
 καὶ ἐπληροφορήθη μεγάλως εἰς τῆτο, καὶ ἐχαίρετο νύκτα καὶ ἡμέραν, καὶ ἐ-
 δόξαζε τὸν Θεόν. Μιᾶ δὲ τῇ ἡμερᾷ ὁ υἱὸς τῆ Καίσαρος Βάρδα ἤκαμε
 μεγάλῳ ἑάπεζαν, καὶ ἐκάλεσε φίλους καὶ συγγενεῖς καὶ γείτονας· καὶ κα-
 τὰ τὴν τύχην ἔτυχαν καὶ τινὲς Βέλγαροι Ἄρχοντες τότε εἰς τὴν Πόλιν φί-
 λοι τῆς, καὶ ἐκάλεσε καὶ αὐτοὺς, καὶ τῆς Ἄρχοντας τῆς Παλατίεως, καὶ ἐσυ-
 νάχθησαν ὅλοι οἱ καλεσμένοι εἰς τὴν ἑάπεζαν, καὶ ἔβωγαν καὶ εὐθυμῶ-
 σαν, εἶχαν δὲ οἱ Ἄρχοντες τῆτοι οἱ Βέλγαροι εὗα ἀνδρα μετ' αὐτῆς ἀν-
 δρειωμνόν πολλὰ, καθὼς τὸν Λυκαῖον, ὅπῃ ἦτον εἰς τὸν καιρὸν τῆς Με-
 γάλῃς Δημιτείας, ὅπῃ τὸν εἶχεν ὁ Μαξιμιανὸς καὶ τὸν ἐνίκησεν ὁ Νέσωρ,
 καὶ ἐκαυχόνησαν οἱ Βέλγαροι εἰς τὴν ἑάπεζαν, καὶ ἔβωγαν, ὅτι δὲν δει-
 σκεται τινὰς τὴν σήμερον εἰς ὅλῳ τῷ Οἰκουμνῳ νὰ πολεμήσῃ μετ'
 αὐτῆς, καὶ τὸν ἐπαινῶσαν πολλὰ εἰς τὴν ἀνδρίαν, καὶ ἔπος εἶχε καὶ ἡ ἀ-
 λήθεια. οἱ δὲ Ἄρχοντες τῆς Κωνσταντίνης πόλεως ἀκούοντες ἔπος ἐλυπῶν-
 το πολλὰ. ὁ δὲ Θεοφιλίτζης, ὅπῃ ἐκαθέζετο ἐκεῖ, ἤξευραντας τῆς δούλεως
 τῆς τοῦ Βασιλείεως τὴν ἀνδρίαν καὶ τὴν ἀξιοσύνην, εἶπε πρὸς τὸν Καίσα-
 ρα Βάρδαν· εἰὰν οὐκ εἶχες, ἔχω δὲλλον, ὁ ὁποῖος δύναται νὰ πολεμήσῃ με-
 τ' αὐτὸν τὸν περιβόητον Βέλγαρον. Ὡς δὲ ἠκούσεν ὁ Βάρδας τοῦτον τὸν λό-
 γον ἐχάρη, καὶ ὤρισε νὰ ἐλθῇ εἰς τὸ μέσον, καὶ οὕτως ἔστειλεν ὁ
 Θεοφιλίτζης καὶ ἠφενε τὸν Βασίλειον εἰς τὸ μέσον. Ὡς δὲ εἶδεν αὐτὸν ὁ
 μέγας καὶ δυνατὸς ἐκεῖνος Βέλγαρος ἐγέλασεν, ὅτι τὸν εἶχεν ἀντὶ ἐδε-
 νός. ὁ δὲ Πατερίκιος Κωνσταντῖνος ἠγάπα τὸν Βασίλειον, ὅτι ἦτον ἀπὸ
 τῆς Ἀρμενίας καὶ αὐτός. Ὁ πόρος, ὅπου ἠθέλων νὰ παλῶσεν, ἦτον
 ὑπερὸς ἀπὸ τῆς νερᾶς, καὶ ἔπος ἔστειλεν ὁ Πατερίκιος Κωνσταντῖνος καὶ ἠφεναν
 σάντιον καὶ περονίσματα ἀπὸ ξύλου καὶ ἔρριξαν ἀπάνω, καὶ τότε ἄρχισαν
 νὰ παλῶσεν, καὶ πιαίνει ὁ Βασίλειος ἐκεῖνον τὸν ἀνδρειωμνόν Βέλγαρον,
 ὥσπερ νὰ ἠθελε πιάσῃ παιδί, καὶ τὸν ρίχνει ἀπάνω εἰς τὴν ἑάπεζαν,
 ὥσπερ νὰ ἠθελε ρίξῃ εὗα δερμάτι χορταίει, ἢ μαλί. Ὡσπερ εἶδαν τοῦτο
 οἱ Ἄρχοντες οἱ Ῥωμαῖοι, ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλῳ, καὶ ἔδωκαν τὰ παι-
 γνίδια, καὶ ἐφιλοδώρησαν τὸν Βασίλειον χαρίσματα μεγάλα. οἱ δὲ Βέλ-
 γαροι ἐλυπήθησαν λύπῳ μεγάλῳ ὡς εἶδαν τὴν ὀντροπὴν ὅπου ἔπα-
 θαν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖνῳ τῷ ἡμέρᾳ διέδραμε περισσοτέρως εἰς ὅλῳ τῷ
 Κωνσταντινέπολιν ἡ φήμη τῆς Βασιλείεως. συνέβη δὲ καὶ ἄλλο μεγαλήτερον
 ἀπὸ τῆτο καὶ πλέον θαυμαστότερον, καὶ νὰ τὸ ἀκούετε, ὅπῃ τὸ ἔκαμνεν
 αὐτὸς ὁ Βασίλειος.

Ἐνας Ἄρχων ἀπὸ ξένον Κόσμον ἐπεμφε τοῦ βασιλέως κανίσκι εὗα
 ἄλλο-

ἄλογον ὁμορφώτατον πολλὰ καὶ θαυμαστὸν νὰ τὸ βλέπῃ τινὰς, καὶ μιᾷ
 ἡμέρᾳ ἐκαβαλίκευσεν ὁ βασιλεὺς καὶ ἐγῆκεν εἰς κυνήγιον, καὶ κυνη-
 γῶντας ἐρρίξεν εἰς αὐτὸ ξύλον καὶ ἐσκόπως εἰς αὐτὸ λαγόν. ὡς εἶδεν ὅτι ἐ-
 πεσεν ὁ λαγός, ἐπέζδυσεν ἀπὸ τοῦ ἄλογου νὰ σφάξῃ τὸν λαγόν. ἐ-
 κεῖ ὅπου ἐκρατοῦσαν τὸ ἄλογον, ἐπαιζε καὶ ἐπῆδα, καὶ ἐκεῖνος ὅπου
 τὸ ἐβάστα δὲν ἠμπόρειε νὰ τὸ κρατῇ πλέον, καὶ ἐφυγέτω. ὁ δὲ λαός,
 ὅπου ἦσαν μετὰ τὸν βασιλέα, ἐδραμαν νὰ τὸ πιάσῃ, καὶ τινὰς δὲν
 ἠμπόρειε νὰ τὸ πιάσῃ μετὰ κανένα τρόπον, καὶ ἐλυπεῖτο ὁ βασιλεὺς
 πολλὰ. τέλος, ὡς εἶδεν ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὸ πιάσῃ, ἐθυμώ-
 θη πολλὰ, καὶ ὤρεσεν νὰ τὸ σκοτώσῃ. ὁ δὲ Βασίλειος ἦτον ἐκεῖ μετὰ
 τὸν Ἀφρύτην καὶ τὸν Θεοφιλίτζην, καὶ ἐπῆρέτω θῆλημα, καὶ ὑπῆγε καὶ ἐ-
 ποροκυώησε τὸν βασιλέα, ὅτι αὐτὸς νὰ τὸ πιάσῃ. Ὁ βασιλεὺς ἐχάρη
 τὸν λόγον, καὶ ἔδωκε τὸ θῆλημα, καὶ ἐδραμεν ὁ Βασίλειος, καθὼς ἦ-
 τον καβαλάρης, καὶ ἔφθασε τὸν βασιλέα τὸ ἄλογον, ὅπου ἔφεχε φεύγον-
 τας, καὶ ἔκαμε πολλὰς τέχνας ὅσον νὰ τὸ πιάσῃ. τέλος δὲ ἦλθεν ὁ Βα-
 σίλειος μετὰ τὸ ἄλογόν τε, καὶ ἐσμιξε μετὰ τὸν βασιλέα τὸ ἄλογον κεφάλι μετὰ
 κεφάλι ἴσα κάτω καὶ τὰ κορμιά τῶν δύο ἀλόγων, καὶ παρὰ τοῦ ἐπῆδου
 ὁ Βασίλειος ἀπὸ τοῦ ἄλογου αὐτοῦ, καὶ ἐκαβαλίκευσε τὸ ἄλογον τὸν βασι-
 λέα εἰς τὴν πολυτίμητον σέλαν ἀπάνω. ἔπως ἐδραμε καὶ τὸ ἠφενε τοῦ
 βασιλέως, καὶ ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τὸ χεῖρ του, καὶ τὸν ἐποροκυώησεν. Ὡς δὲ
 εἶδε τὸν Βασίλειον τὴν ἀνδρίαν ὁ Βασίλειος, ἐθαύμασε πολλὰ καὶ αὐτὸς
 καὶ ὅλος ὁ λαός ὅπου ἦτον ἐκεῖ, καὶ ἐπῆρε τὸν Βασίλειον ὁ βασιλεὺς ἀ-
 πὸ τὸν Θεοφιλίτζην, καὶ εἶχε τὸν εἰς τὸ Παλάτιον διὰ ἀνδρωπον ἐδικόν
 τε, καὶ ἐτίμησέ τον εἰς τὸ τὸ Πρωτοστράτορος ὀφφίκιον. Μιᾷ δὲ ἡμέρᾳ ἐ-
 γῆκεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ κυνήγι, καὶ ἦτον καὶ ὁ Βάρδας ἐκεῖ, καὶ ὁ Βα-
 σίλειος ὁ Πρωτοστράτωρ, καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν Ἀρχόντων. ἐκεῖ ὅπου ἐ-
 κυνηγοῦσαν, ἀπὸ τοῦ πλῆθους τοῦ λαοῦ τῶν φωνῶν ἐγῆκεν εἰς αὐτὸς λύκος
 πολλὰ μέγας καὶ ἐφύγεν. Ὡς τὸν εἶδεν ὁ Βασίλειος, ἐδραμεν ὀπίσω
 τε νὰ τὸν φθάσῃ, καὶ ἐβάστα εἰς τὸ χεῖρ τε τὸ πελατικὸν τὸν βασιλέα καὶ
 ἐρρίξέ το, καὶ ἔδωκε τὸν λύκον εἰς τὸ κεφάλι, καὶ ἐκοψε τὸ κεφάλι τὸ μέσα
 εἰς τὴν μέσῃ, καὶ τὸ ἔκαμεν εἰς δύο. Ὡς εἶδε τοῦτο ὁ βασιλεὺς καὶ
 οἱ ἐπίλοιποι, ὑπερεθαύμασαν. ὁ δὲ Βάρδας εἶπεν εἰς αὐτὸς ὅπου εἶχε πλη-
 ροφορίαν εἰς αὐτὸν, ὅτι βλέπεις αὐτὸν τὸν Βασίλειον τὸν Πρωτοστράτορα,
 αὐτὸς εἶναι ὅπου θῆλει ἐξολοθρεύσει τὴν γενεάν μας ἀπὸ τοῦ ποροσώπου
 τῆς γῆς. Ἦτον δὲ Δαμιανός τις ἔχων ὀφφίκιον τοῦ Παρακοιμωμένου, καὶ
 ἀπὸ συμβουλῆς καὶ συκοφαντίας τοῦ Βάρδα εὐγάλεν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς ἀ-
 πὸ τὴν τάξιν τε, καὶ ἐχάρη πολὺν καιρὸν τοῦ Παρακοιμωμένου τὸ ὀφφί-
 κιον. ὁ δὲ Βάρδας πολλάκις ἀνέφερε τὸν βασιλέα διὰ τὸ ὀφφίκιον. ἀλ-
 λά Θεὸς προνοίᾳ πάντας ἀπεδείκνυσεν ὁ βασιλεὺς, καὶ τὸν Βασίλειον ἐτί-
 μησεν εἰς αὐτό, καὶ ὑπανδρώσέ τον μετὰ τὴν θυγατέρα τὴν φρονιμωτάτην καὶ
 περιβοήτου ἐν εὐγενείᾳ, Ἰγγέρου τὸ ὄνομα, τὸ δὲ γένος Μαρκιανικίων.
 Ἦτον ἡ νέα φρονιμωτάτη, σωφρονεστάτη, καὶ θεωρητική. Ὁ δὲ Βάρδας
 πρὸς τὰς ἀνδράπας τοῦ Παλατίου ἔλεγε, ὅτι ἀλλοποῦ εὐγάλα ἀπὸ τοῦ
 βα-

βασιλέα, καὶ ἤφερα λέοντα, ὥς τὸν Δαμιανὸν εὐγαλα, καὶ ἤφερα τὸν Βα-
 σίλειον ὅπως θέλει μᾶς ἐξολοθρεύσει, καὶ πάντοτε εἰς τὸν βασιλέα καὶ τὴν
 Βασιλείαν πολλὰ κακὰ ἔλεγε, καὶ ἔκαμνε συμβελαῖς νὰ τὸν θανατώσῃν.
 ὁ δὲ βασιλεὺς δὲν ἤθελε, καὶ ὁ Βασίλειος δὲν ἐκοιμᾶτο, ἀμὴ ἦτον πάν-
 τοτε ἀγρυπνος, πάντοτε φυλαγμένος, καὶ ἐμελέτα κατὰ τὴν Βάρδα, καὶ ἐ-
 κείνο ὅπως ἐμελέτα ὁ Βάρδας νὰ τοῦ κάμῃ, τὸ ἐκατασκολεύσῃ ὁ Βασί-
 λειος κατ' αὐτὸν. Ὁ βασιλεὺς μετὰ τοῦ Βάρδα ἔκαμαν φουσαῖτα ἀρμάδα,
 καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Κρήτην, καὶ τὴν κατασκολεύων τὴν Βάρδα εἶχον ἐτοι-
 μασμένῳ διὰ νὰ τὸν θανατώσῃν. Ὄταν ἐλθῇσαν ἔξω νὰ βάλῃν ταῖς
 τένταις τῆ βασιλείας, καὶ τὴν Βάρδα, ἐκεῖ ἦλθαν εἰς λόγους καὶ σκαῦδαλα,
 τῆ βασιλείας καὶ τῆ Βάρδα οἱ ὑπηρετοί, καὶ τότε ἔδειξαν καὶ τὸ ἔργον τῆς
 βουλῆς. Ἐν τῷ ἅμα εὐγαλαν τὰ σπαθία καὶ ἔδραμαν κατὰ τοῦ Βάρ-
 दा, ὁ ὁποῖος ἔδραμον εἰς τὰ ποδάρια τοῦ βασιλέως, καὶ ἔπεσε νὰ φυ-
 λαχθῇ, καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὸν ἄρπαξαν, καὶ τὸν ἐσφαξαν, καὶ ὅλον τε τὸ κορμὶ
 τὸ ἐκατάκοψαν. Ὁ βασιλεὺς, ὡς εἶδε τὴν ὀρμὴν τοῦ φουσαῖτε, ἐφοβή-
 θη καὶ δὲν ἐλάλησε τίποτε. Πρῶτος εἰς τὴν βαλὴν ἦτον τοῦ θανάτου τοῦ
 Βάρδα ὁ γαμψός τε, ὁ ἀνδρας τῆς θυγατρὸς τε κατὰ τὴν Βασιλείαν. Ὡς
 δὲ εἶδεν ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Δρυγγάριος τῆς βίγλης τὴν σύγχυσιν τῆ φε-
 σάτε, ἦλθεν εἰς τὴν μέσῃ καὶ ἔπαυσε τὴν σύγχυσιν, καὶ εἰρυνόδωσεν
 ὅλους, λέγωντας πρὸς τὸν βασιλέα, ὅτι δικαίως ἦτον ἐκεῖνο ὅπου ἔκα-
 μαν τοῦ Βάρδα, καὶ τὸν βασιλέα δὲφήμισεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς μετὰ τῆς
 ἀρμάδος καὶ τῆ φεσάτε ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν
 ἔκαμε παιδὶ ὁ βασιλεὺς, ἔκαμε τὸν Βασίλειον ὡς ὕόν τε, καὶ ἐτίμησεν
 τὸν Μάγιστρον. ὁ δὲ θάνατος τῆ Βάρδα ἦτον ζῶν τοῦ Βασιλείου, καὶ ἐδό-
 ξασεν αὐτὸν καὶ τὸν ἐπλάτισε καὶ τὸν ἐσόλισε, καὶ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντη-
 κοστῆς τὸν ἐπῆρσεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας Σο-
 φίας μετὰ πάντος τῆ Λαῶ, καὶ ἔκαμε τὸν ὑποψήφιον τῆς βασιλείας, καὶ
 ἔβαλε τε καὶ τέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν, ὥς μετὰ τὸν θάνατόν τε ὁ Βα-
 σίλειος νὰ εἶναι βασιλεὺς τὸν ἐκήρυξεν. Ὁ Βασίλειος, ὡς ὑψώθη εἰς
 τὴν τοιαύτῃ Ἀξίαν, ἄρχισε καὶ ἐμπόδιζε τὸν βασιλέα ἀπὸ τὰς κακὰς
 πράξεις ὅπως ἔκαμνε, καὶ τὸν ὠνειδίζε πολλὰ. διότι, ὡς αὐτὸς ἤθελε με-
 θύσῃ, ἐγίνετο ἔξω φρενῶν, καὶ ἐκοπτεν ἀφτία, μύταις, χεῖρα, κεφα-
 λια καὶ ἀνδράπων ἀδίκως, καὶ ὁ Κόσμος ἐβόα. Εἰς δὲ τὴν πολλὴν ἀ-
 γάπῃ, ὅπως εἶχεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸν Βασίλειον, ἐγίνετο πόση ὀργὴ
 καὶ φθόνος, καὶ ἠτοίμασεν ἀνδράπων νὰ τὸν θανατώσῃν, διότι εἶχε καὶ
 συνεργὰς Σαββάτιον καὶ Πηγαῖον τῆς Σφαηγῆς. Ὁ δὲ Βασίλειος δὲν
 ἔπαυε νὰ τὸν ἐλέγχῃ. Ὁ βασιλεὺς ἐλυπεῖτο πολλὰ νὰ τὸν ὠνειδίσῃ ὁ
 Βασίλειος, καὶ ἐπῆρσεν σὺν τῇ Παλατίᾳ ἀνδρῶπον, ὀνόματι Βασιλικῖνον,
 καὶ τῇ ἐφόρεσε τὸ χρυσοῦν βασιλικὸν φόρεμα, καὶ τὴν κορώναν τὴν βασιλι-
 κὴν ἔβαλεν εἰς τὴν κεφαλὴν τε, καὶ τὸν ἐπῆρσεν ἀπὸ τὸ χεῖρ ἐμπαροῦσεν
 εἰς τὰς Ἀρχοντας αὐτοῦ καὶ εἶπεν, ὦ ἀδελφοί, τοῦτον θέλω νὰ ὑψώσω
 εἰς τὸν ὑψηλότετον θρόνον τῆς βασιλείας, καὶ ἔχι τὸν Βασίλειον. Οἱ δὲ
 Ἀρχοντες, ὡς ἤκουσαν τὸν λόγον τοῦ βασιλέως ὅλοι τὸν ἐφοροκύνισαν.

ὁ δὲ Βασίλειος τὴν ὥραν ἐκείνην ἐσυμβεβλήθη μετὰ τῶν φίλων αὐτοῦ, καὶ ἐμελέτησε νὰ θανατώσῃ τὸν βασιλέα. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἦτον εἰς τὸ Παλάτι τοῦ Ἀγίου Μάμαντος, καὶ ἔφαγε, καὶ ἔπινε, καὶ χορὰς καὶ δούρυμίας μεγάλας ἔκαμνε. καὶ ὡς ἐμέθυσεν, ἦτον ὥρα τρίτη τῆς νυκτὸς καὶ ἐκοιμήτο, καὶ ἐπήδησεν ὁ Βασίλειος μετὰ ἄλλας πολλὰς πύγας αὐτῷ, καὶ ἐσφάξε τὸν βασιλέα. Ἐκαμε δὲ ὁ Μιχαὴλ εἰς τὴν βασιλείαν χρόνους, 14. μετὰ τὴν μητέρα τὴν ἔκαμε χρόνους, 3. καὶ μόνος τὴν τῶν ἄλλων.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.

Μετὰ τῶντον ἐβασίλευσε Βασίλειος ὁ Μακεδὼν μετὰ τὴν βαλὴν τῶν Ἀρχόντων τῆς Συγκλήτης, καὶ παντὶ τοῦ Λαοῦ, ἐπὶ ἀπὸ κτίσεως Κόσμου, 6000. Καθὼς ἔλαβε τὴν βασιλείαν ἐμπαροῦθεν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, ἀνοίξε τὸν βασιλικὸν βίον, καὶ δὲν ἦν μετὰ παρέξ μόνον εἷς κεντηνάρια χρυσάφι. τὰ δὲ ἄλλα ὅπερ εἶχεν ἡ βασιλεία, ὅλα τὰ ἐφείρει καὶ τὰ ἠφανίσαν ὁ Μιχαὴλ, καθὼς ἠκούσατε, εἰς μέθαις, καὶ πορνείαις, εἰς χαρίσματα ὅπου ἐχάριζε, καὶ εἰς ἄλλας ἀσωτίας καὶ κακά. οἱ δὲ Ἀρχόντες καὶ ὁ ἐπίλοιπος Λαὸς εἶπαν τοῦ βασιλέως, ὅτι ἐκεῖνοι ὅπερ τὰ ἐπῆραν ἀπὸ τοῦ Μιχαὴλ, νὰ τὰ δώσωμεν εἰς τὴν βασιλείαν· διότι ἦσαν ἐγγράφως, ποῦ, καὶ πῶς, καὶ πόσα ἐδόθησαν. Ὁ βασιλεὺς Βασίλειος ὑπὸ ἀγαθωσύνης αὐτοῦ καὶ φιλελευθροπίας ὤρισεν, ὅτι ὅσοι ἔλαβαν χρυσίον παρὰ Μιχαὴλ τῷ Βασιλέϊ, τὸ ἥμισυ νὰ εἶναι χάρισμα αὐτοῦ, καὶ τὸ ἥμισυ νὰ φέρωμεν εἰς τὴν βασιλείαν. καὶ κατὰ τὸν ὀρισμὸν τοῦ βασιλέως τὸ ἥμισυ ἤφεραν, καὶ ἐσυναχθὲν χρυσίον κεντηνάρια τριακόσια, καὶ τὰ ἔβαλαν εἰς φύλαξιν διὰ χρεῖαν τῆς βασιλείας. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐμοίρασε φλωρία πολλὰ εἰς τὰς πτωχὰς, ἐκτὶ ἀπὸ τῆς βασιλείας, ἀμὴ ἀπὸ ἐδικὰ τῶν. οὕτως, καθὼς ἐβασίλευσε τῶς ὁ Βασίλειος, εὐρέθη βίος πολὺς, ὅπερ ἦτον κεκρυμμένος εἰς τὴν γῆν. ἔκαμε δὲ ὀρισμὸν εἰς τοὺς Κεῖταις, νὰ γίνεταί δικαιοσύνη, διότι ἦτον πολλὰ δίκαιοτατος, καὶ οἱ πλούσιοι νὰ μὴ ἀδικοῦν τοὺς πτωχοὺς. ἔβαλε Κεῖταις κατὰ τόπους, καὶ ἔπαυσαν αἱ ἀδικίαι ὅπου ἦσαν εἰς τὸν Λαόν. ἔκαμε δὲ καὶ τόπον, ἦγεν ὁσπῆτια διὰ τὰς πτωχὰς καὶ ξένους, ὅπερ εἶχαν κείσες, καὶ ἀναπαύονταν, καὶ ἔφαγον καὶ ἔπιναν χωρὶς καμίας πληρωμῆς, ἕως ἢ νὰ λάβωσιν ἀπόφασιν, καὶ μετὰ τὴν ἀπόφασιν ὑπήγουνε κατὰ εἰς τὸν τόπον τοῦ. ἔβαλε κατὰ τόπους ἀνθρώπους πύγας ἐδικούς τοῦ προβλεπταῖς διὰ νὰ μὴ ἀδικῆται τινὰς. ὅποιον ἤθελε μάθῃ ὅτι τὸν ἀδίκησαν, ἐν τῷ ἅμα ἐπεμπε καὶ τὸν ἤφεραν, καὶ ἐδίδε τὸ δίκαιον αὐτῷ. Οὕτως ἔπαυσε πᾶσα ἀδικία καὶ κακὸν ἀπὸ τῆς Κωνσταντινέπολιν, ὅπερ εἰς τὰς ἡμέρας Μιχαὴλ τοῦ βασιλέως καὶ ἡ πέτρας ἐβόων ἀπὸ τὰς ἀδικίας. Μία ἡμέρα ἐκαβαλίσκυσεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ὑπήγουνε ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, καὶ ἐπερπάτησεν ὅλην τὴν Πόλιν, καὶ ἔκραζαν οἱ ὑπὲρ αὐτῷ, ὅτι εἰς ἔχῃ τινὰς ἀδικον ἀπὸ τινὰ, νὰ ἐλθῇ ἐμπαροῦθεν τῷ Βασιλέϊ, καὶ δὲν εὐρέθη τινὰς νὰ ὑπάγῃ ἐμπαροῦθεν τοῦ βασιλέως νὰ

ἐγκαλέσῃ διὰ ἀδικίαν, ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μιχαὴλ ὅλα τὰ κακὰ ὅπου ἦσαν εἰς τὴν Πόλιν ἔπαυσαν καὶ ἐγιναν ἀγαθὰ, καὶ ἐδοξάζετο ὁ Θεός, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐχαίροντο, βλέποντες τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν δαυλαγχαλίαν τῆ βασιλείας, ὅπῃ εἶχεν εἰς τὸν λαόν τε. Ὁ δὲ βασιλεὺς εὗγαλε Φώτιον τὸν Πατριάρχην μετὰ ἀρχιερατικῆς Συνοδου ὡς παρανόμον, ὅπῃ ἔλαβε τὸν θρόνον ἀδίκως, καὶ ἔβαλε πάλιν τὸν νόμιμον Πατριάρχην, Ἰγνατίον τὸν Ἡγιασμένον, τὸν ὁποῖον εὗγαλεν ὁ Βάρδας ἀδίκως καὶ παρανόμως. Ἐν δὲ τῷ πρώτῳ χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας, ἐγένετο ἐπιβελὴ κατ' αὐτὴν παρὰ τῆ Συμβατίου, Γεωργίου, καὶ Πηγαῆς, τῶν Πατρικίων καὶ Στρατηγῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν, καὶ ἔκαμον ἐξέτασιν καὶ ἐφάνησαν τῶτοι ἐπίβελοι τῆς ζωῆς τῆ βασιλείας· καὶ ὁ μὲν Συμβάτιος καὶ Γεώργιος καὶ Πηγαῆς ὑπερήθνησαν τῶν ὀφθαλμῶν, ἤγεν τὰς ἐτύφλωσαν, τὰς δὲ λοιπὰς ἐξώρισε. Θέλωντας δὲ νὰ κόψῃ τὰς ἐπιβελὰς τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν, ἔστειλε τοὺς δύο υἱοὺς αὐτοῦ Κωνσταντῖνον καὶ Λέοντα βασιλεῖς. Τῷ δὲ, 3. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἀνηγόρευσε καὶ τὰς ἄλλας δύο υἱοὺς αὐτῶν Ἀλέξανδρον καὶ Στέφανον ἐν τῇ τοῦ Θεοῦ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. Μετὰ ταῦτα ἐσυνάξε φεσάτα καὶ ὑπῆγε κατὰ τῶν Βαρβάρων· διότι ἐγῆκεν ὁ Χρυσόχειρος, ὁ Ἀφρίτης τῆς Ἀφεικῆς, ὁ ὁποῖος ἦτον πολλὰ ἀνδρειωμένος, καὶ ἔκαμε μεγάλον ἀφανισμόν εἰς τὰς Χώρας τῶν Ῥωμαίων. Ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς ὑπῆγεν ἐκεῖ, ἔκαμε μεγάλον ἐξολοθισμόν εἰς τὰς Χώρας τῶν ἐχθρῶν, καὶ ἄλλας ἐσφάξεν, ἄλλας ἐπῆρε σκλάβους, καὶ χρυσίον ἀμέτρητον ἔλαβε, καὶ ἄλλα διάφορα πράγματα, καὶ ἐλόθρευσεν ὅλες τὰς Ῥωμαίους, ὅπου ἦσαν αἰχμάλωτοι ἀπὸ τὸν καιρὸν Μιχαὴλ τοῦ Βασιλέως, καὶ ἔβαλε φωτίαν, καὶ ἔκαψε πολλὰς ἀπὸ τὰς Χώρας αὐτῶν, καὶ πολλὰς ἐκράτισε, καὶ ἦλθε μετ' μεγάλης νίκης καὶ χαρᾶς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐμπῆκεν ἀπὸ τῆς χρυσῆς πόρταν μετὰ δόξης μεγάλης, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας Σοφίας, καὶ ἔκαμε λιτανείαν καὶ ἔλαβεν δόχλιν καὶ δόλογίαν παρὰ Ἰγνατίου τοῦ Πατριάρχου. Οὕτως ὑπῆγεν εἰς τὸ Παλάτιον, καὶ ἔδωκεν δαργεσίας, καὶ δαρήματα εἰς τοὺς στρατιώτας καὶ τοὺς Στρατηγούς, τοῦ κατ' ἐξουσίαν καὶ τῆς ἀξίας του, ὅπου δέεισκετο.

Μετὰ χρόνον οὖν ἐγῆκε πάλιν ὁ Χρυσόχειρος εἰς τῶν Ῥωμαίων τοὺς τόπους καὶ ἠφάνισεν, ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς ἔμαθε τῆτο, ἔπεμψε δύο Στρατηγούς μετ' φουσάτα πολλὰ κατὰ τοῦ Χρυσόχειρου εἰς τὴν Ἀφεικὴν, καὶ πολέμου γνησιότητος, ἐσφάγησαν πολλοί, ὅμως ἐνίκησαν οἱ Ῥωμαῖοι. Ἐδραμὰν δὲ ὀπίσω αὐτοῦ καὶ ἐφθασάν τον, καὶ ἐκόψαν τὴν κεφαλὴν τε, καὶ τῶν συσφόρων του, καὶ ἀπέστειλαν εἰς τὸν βασιλέα χαροποιὰ μυνύματα, ὅτι ἐνίκησαν τὸν Χρυσόχειρον μετὰ τὰ φουσάτα του, καὶ τὴν κεφαλὴν τε ἔστειλαν. Ὡς δὲ ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς τὴν νίκην, ὅτι ἐνίκηθι ὁ Χρυσόχειρος καὶ εἶδε τὴν κεφαλὴν τε, μεγάλως ἐδόξασε τὸν Θεόν, καὶ ἔκαμε χαρὰς μεγάλας εἰς ὅλην τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ὡσαύτως ἔπεσεν ὁ Χρυσόχειρος, ἡ Ἀφεικὴ καὶ οἱ ἄλλοι τόποι ἐκεῖνοι ἐταπεινώθησαν πολλὰ. ἐκινδύνωσε δὲ μεγάλως τὸ φεσάτον τῆ βασιλείας, ὅτι ἦλθαν εἰς μεγά-

λίω φιλονεικίαν οἱ δύο Στρατηγοί, ποῖος νὰ ἔχη τὰ πωρῶτα. Ἰγνάτιος δὲ ὁ Ἀγιώτατος Πατριάρχης, ἔδωκε τὸ κοινὸν χεῖρος, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὰς αἰωνίους μονάς, ὁ δὲ Βασιλεὺς ἔδωκε πάλιν τὸν θρόνον εἰς τὸν Φώτιον. Κατὰ τῆτον τὸν καιρὸν ἐγένετο ἐπιβελὴ κατὰ τὴ βασιλείῳ παρὰ τῆ Πατρικίᾳ Ῥωμανοῦ τοῦ Κερκεᾶ, καὶ ἄλλων πολλῶν. Μαθὼν τῆτο ὁ βασιλεὺς, τὸν μὲν Ῥωμανὸν ἐτύφλωσε, τὰς δὲ ἄλλας ἔδειρε καὶ τὰς ἐξώεσεν. Αὐτῷ τῷ χρόνῳ ὁ Ἀμυρᾶς τῆς Ταρσῆ ἔκαμε ξιαντά καράβια μεγάλα, τὰ ὅποια ἔλεγον οἱ Σαρακῆνοὶ Κερμπάκια, καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Εὐρεῖππον. ὁ δὲ Στρατηγὸς τῆς Ἑλλάδος διὰ ὀρισμῶ βασιλικῶ ἐσυνάξε πολλοὺς Λαὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος μέσα εἰς τὴν Εὐρεῖππον. οἱ δὲ ἐχθροὶ ἦλθαν εἰς τὰ τειχία τῆ Κᾶστρε, καὶ ἔδωκαν πόλεμον δυνατὸν, καὶ πολλοὶ ἀπέθαναν. ὅταν ἐπολέμου, ἦλθεν ἄνεμος δυνατὸς καὶ ἐκάησαν εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τὰ καράβια ἐκεῖνα, τὰ περισσότερα. ὁ δὲ Λαὸς τῆς Εὐρεῖππε, ὡς εἶδαν τὸν ἀφανισμόν τῶν καραβίων καὶ ἀπὸ τὸν λαὸν, ἀνοιξαν ταῖς πόρταις καὶ ἔδραμαν εἰς τὰς ἐχθρὰς, καὶ πρῶτον πόλεμον ὅπῃ ἔδωκαν, ἐσφαζαν τὸν Ἀμυραῦν, καὶ ἄλλας πολλὰς. οἱ δὲ ἐπίλοιποι, ὡς εἶδαν τὸν θάνατον τῶν Ἀμυρᾶ καὶ τῶν ἐπιλοίπων, ἔδραμαν εἰς τὰ καράβια ἐκεῖνα ὅπου ἔμειναν καὶ δεὺν ἐκάησαν, καὶ ἔφυγαν μετὰ μεγάλης ἐνθουσιᾶς. ἀπὸ δὲ τῆς Κρήτης ἐβλήκαν εἰκοσιεπτὰ κουμπάκια μεγάλα, τὰ ὅποια ἔλεγον γαλέας τοῦ Σαὴλ τοῦ Τέρκε, ὁ ὅποιος ἦτον Ἀφέντης τῆς Κρήτης, καὶ εἰς αὐτὰ εἶχεν σὺνα, Φώτιον ὀνόματι, ἄνδρα ἀξίον τῆς πολέμου, καὶ ἐβλήκεν ἀπὸ τὴν Κρήτην καὶ ἤρχετο κατὰ τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἦλθαν κερσίζοντας τὰ Νησίᾳ ἕως εἰς τὸν Μαρμαρᾶν. ὁ δὲ Πατρίκιος ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀρμάδας τῆ βασιλείῳ Βασιλεὺς, ὡς ἔμαθε τῆτο ἔδραμε κατὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὰ, καὶ τὰ μὲν εἰκοσι τελείως ἠφάνισε, τὰς δὲ Βαρβάρους ὅλγας ἀπεκεφάλισε, καὶ ἄλλας ἔκαψε μὲ τὰ καράβια, καὶ ἄλλας ἐπνίξεν εἰς τὴν θάλασσαν. αἱ δὲ ἑπτὰ ἀπὸ τὰς γαλέας ἐκεῖνας ἔφυγαν, καὶ μόλις ὑπῆγαν εἰς τὴν Κρήτην. πάλιν δεὺν ἔπαυσαν οἱ Βάρβαροι, ἀμὴν ἔκαμαν ἄλλας γαλέας, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Πελοπόννησον, εἰς τὴν Μοθώνην, καὶ εἰς τὴν Πάφον. Ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς ἔμαθε τῆτο, ἐπεμψεν αὐτὸν τὸν Πατρίκιον Νικήταν μὲ τὴν ἀρμάδα κατὰ τῶν ἐχθρῶν. ὁ δὲ Πατρίκιος ἦλθεν εἰς ταῖς Κεχρεαῖς, εἰς τὴν Κόρινθον, καὶ διὰ νὰ μὴ δώσῃ εἰς τὰς ἐχθρὰς καμίαν εἰδήσιν, ἀμὴν νὰ εἶναι ἀμέειμνοι, ἐσυνάξεν ὅλον τὸν Λαὸν ἀπὸ τῆς Κόρινθου καὶ ἀπὸ τὰ χωρία, καὶ ἐπέρασε τὴν νύκτα τὰ κάπεργά του πέραν εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Κορίνθου διὰ τῆς γῆς. Τινὲς λέγουσιν, ὅτι ἀπ᾽ αὐτῶν εἰς ἀμάξια τὰ ἔβαλε καὶ τὰ ἐπέρασεν· ἄλλοι λέγουσιν ὅτι τὰ ἔσυραν ἄνθρωποι ἀπ᾽ αὐτῶν εἰς τὴν γῆν μὲ τέχνῃ καὶ τὰ ἐπέρασαν. εἶναι δὲ τὸ διάστημα τῶν Κεχεῶν ἀπὸ τῆς θάλασσαν ἕως τῆς ἄλλης θάλασσαν τῆς Κορίνθου μίλια ἕξ, καὶ διὰ τῆτο λέγεται Ἑξαμίλι ὁ τόπος. Ὡς ἐπέρασεν ἡ Ἀρμάδα, οἱ ἐχθροὶ δεὺν εἶχαν παντὶ φόβον μήτε μέειμναν, καὶ ἐν τῷ ἁμα ἐξαίφνης ἔδωκεν εἰς αὐτὰς ὁ Πατρίκιος μὲ τὴν Ἀρμάδα, καὶ πολλοὶ ἀπὸ τὰς ἐχθρὰς ἔδωκαν εἰς τὴν γῆν καὶ ἔφυγαν μέσα τὸν Μαρμαρᾶν, καὶ πολ-

πολλὰς ἐσφάζαν, καὶ τὰ καράβια ἄλλα ἐκάλον ἄλλα ἐπνίξε, καὶ τελείως τὰ ὀξωλόθρυσεν, τὸν δὲ πρῶτον τῆς Ἀρμάδος μὲν καὶ ἄλλων πολλῶν ἐπίασε ζωντανὸν καὶ ἀπεκεφάλισε. πολλοὶ ἐκάνησαν μέσα εἰς τὰ καράβια, καὶ πολλοὶ ἐπνίγησαν. ἐκείνους δὲ ὅπως ἐφυγαν εἰς τὴν σερραὺν τῆς Μωρέως, ἐσείλε φασάτον πολὺ καὶ τὸς ἐπίασαν, καὶ ἄλλους ἐφάρκισεν, ἄλλους ἐκρέμασεν ἀπὸ τὰ ποδάρια, ἄλλους ἐγδάρει, καὶ ἄλλους ἐβάλεν εἰς τὰ χαλκώματα, καὶ τὸς ἐβράσε μέ πίαςαν, καὶ ὀξωλόθρυσεν τὸ γένος ἐκεῖνο τῷ Βαρβάρων, ὅπως ἦσαν εἰς τὰ καράβια ἐκεῖνα. Οὐ μόνον τῆταις ταῖς νύκταις ἐκαμαν διὰ σερραῶν καὶ θαλάσσης οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὰς ἡμέρας τῆς τῆς βασιλείας, ἀλλὰ καὶ ἄλλαις περιεσότεραις.

Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐνθυμήθη, ὅταν ἤρχετο ἀπὸ τῆς Μακεδονίας τῆς Πατρίδα του εἰς τῆς Κωνσταντινούπολιν, ὅτι ἔμεινεν εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἀγίου Διομήδους, καὶ ἐκαλλώπισεν αὐτὸ ἐκ βάρων, καὶ τὸ ἐστόλισεν μέσα καὶ ἔξω μὲ πολύτιμα πρᾶγματα καὶ λαμπρὰ, καὶ πολλὰ κτήματα ἐβάλεν εἰς αὐτὸ διὰ ζωοφιλίαν τῷ Μοναχῶν καὶ ἱερέων, καὶ τῆς Δανιηλίδος τὸν υἱὸν ἀπὸ τῆς Ἀχαΐας, ὅπου ἐκαμιν ἀδελφὸν πνευματικόν, ὡς ἦλθεν εἰς τῆς Κωνσταντινούπολιν, ἐδέχθη μὲ μεγάλῳ παρρησίᾳ, καὶ πρωτοπαπάριον τὴν ἐτίμησε. τῷ δὲ μητέρα του τῆς Δανιηλίδας ἐστείλε καὶ τῷ ἤφεραν εἰς τῆς Κωνσταντινούπολιν, καὶ τῆς ἐχάρισε μεγάλας χάριτας καὶ δωρεάς, καὶ ἀπέστείλε τῷ Κυρίῳ τοῦ τόπου ἐκεῖνου, καθὼς τῆς ἐταξεν ὅταν τοῦ εἶπεν ὅτι θέλει γυνὴ Βασιλέως. Τῆς οὖν Βασιλέως πολλὰς Ναὺς ἀνεκαίνισεν ἐκ βάρων, καὶ χαλασμένους ἀνοδόμησε. καὶ πρῶτον μὲν τῆς Ἀγίας Σοφίας τῆς δυτικῆς καμάραν τῆς μεγάλῳ, ἣ ὅποια ἐκινδυνύει νὰ πέσῃ, ὅτι εἰς πολλοὺς τόπους ἀνοίξε, μὲ τέχνῳ τῷ πολλῶν τῶν ἐσφάλισεν ὅπου ἦτον χαλασμένη, καὶ τῷ ἐσπερέωσε, καὶ τὰς ζωγραφίας ὅλας ὅπου ἐχάλασαν ἱσόρησε, καὶ τὸν Ναὸν τῷ Ἀγίῳ Ἀποστόλῳ, ὅπου ὀξέπεσεν ἀπὸ τὸ πρῶτον κάλλος τῆς ὁμορφίας καὶ ὁμορφείας, τὸν ἐκαλλώπισε καλλιώτερον παρὰ τὸν πρῶτον. Τὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκου, ὅπου ἦτον εἰς τῆς πηγῆς καὶ ἐχάλασε, τὸν ἀνεκαίνισε καλλιώτερον ἀπὸ τὸ ἦτον πρῶτον. Ἀλλὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκου, ὅπως ἐπέσεν ἀπὸ σεισμὸν ἐκ βάρων, τὸν ἐκτίσεν ὡραιότερον καὶ καλλιώτερον παρὰ ὅπως ἦτον πρῶτον. Τοῦ Ἀγίου Στεφάνου τῆς Πρωτομάρτυρος τὸν Ναὸν, ὅπως ἐπέσεν ἀπὸ θεμελίας, ἐκτίσεν καὶ ἐκαλλώπισεν. δύο Ναὺς τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου τὸν ὅλον ἐκ βάρων, καὶ τὸν ἄλλον περιεσότερον ἀνοδόμησε. τὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου Φιλίππου, καὶ τὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας Λακῆς τῆς Εὐαγγελιστῆς ἀπὸ θεμελίων. ἔκαμε καὶ τὸν μέγαν Ναὸν τῆς Ἀγίας Μάρτυρος Μωκίς, καὶ τὸν Ναὸν ὅπως ἦτον πλησίον τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, ὅπως ἐπέσεν, εἰς τὸ πρῶτον κάλλος τὸν ἔκαμε. τὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Ῥωμανοῦ, καὶ τῆς Ἀγίας Δημητρίου, καὶ τῆς Ἀγίας Αἰμιλιανῆς, ὅπως ἐπαλαιώθησαν, ἐκ βάρων τὸς ἐκτίσεν. τοὺς Ναοὺς τοῦ Ἀγίου Ναζαρείου, τῆς Χριστοῦ Ἀναστάσεως, καὶ Ἀναστασίας τῆς Μάρτυρος, καὶ τοῦ Μεγαλομάρτυρος Πλάτωνος, καὶ τοῦ Μάρτυρος Ἀκακίου, καὶ τοῦ Προφήτου Ἠλίου ἄλλους ἐκτίσεν ἐκ βάρων ὅπως.

ὅπῃ ἔπεσαν, καὶ ἄλλας χαλασμένους ἀποδόμισε, καθὼς ἦσαν πρότερον καὶ καλλίτερα. Νέαις Ἐκκλησίαις ἔκαμεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, καὶ τοῦ Πρώτου τῆς Ἀγγελῶν Μιχαήλ, καὶ Ἡλιῶ τοῦ Προφήτου, καὶ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ τοῦ Μεγάλου Νικολάου, καὶ τῆς Ἀποστόλου Πέτρου. Οὐ μόνον τούτους ἔκτισε καὶ ἀνεκαίνισεν, ἀλλὰ καὶ ἄλλας πολλὰς, καὶ μέσα εἰς τὴν Πόλιν, καὶ εἰς τὸ Παλάτιον, καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν Πόλιν Μοναστήρια καὶ Ἐκκλησίας δὲν ἔπαυσεν εἰς ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς Βασιλείας τῆς νὰ μὴ καλλωπίζῃ, καὶ νὰ κτίζῃ καὶ νὰ ὀφείλῃ, καὶ εἰς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας καὶ Μοναστήρια ἔκαμε καὶ καλωσυῖν, καὶ ἔδωκεν ἀφιερώματα, καὶ κτήματα, εἰς φωταγωγίαν τῆς Ναῶν, καὶ εἰς ζωοφωρίαν Γερέων καὶ Μοναχῶν, καὶ πολλὰς Ἑβραίας, ἔκαμε Χριστιανὰς, καὶ ἔδωκεν τοὺς χαρίσματα καὶ δωρεὰς μεγάλας. Εἰς εὐαγγελίους τῆς Βουλγάρων, ὅπου ἐπίσδυσαν εἰς τὸν Χριστόν, εἰς τὸν καιρὸν τῆς Θεοδώρας τῆς Βασιλίσσης, ἔστειλεν εἰς αὐτὰς ἀνδρας δόσεβεις, καὶ ἐναρέτους, καὶ σοφίας ἐμπεπλησμένους, καὶ τὰ ἐβεβαίωσεν εἰς τὴν Πίστιν τῆς Χρῆς. Τούτους Ρῶς, ἦσαν τὰς Ρῶσας, ἦτον ἡ αἰτία ὅπῃ ἐβαπτίσθησαν, καὶ ἀπέστειλεν εἰς αὐτὰς Ἀρχιερεῖς. Ἀλλὰ ἄξιον εἶναι νὰ διηγηθῶμεν τὸ θαῦμα ὅπου ἐγένετο παρὰ τῶν Ἀρχιερέων ὅταν τὸν ἀπέστειλεν ἐκεῖ. Καθὼς ὑπῆγον, ἤρε τὸν Ἀφέντιον τῶν πόλεων πολλὰ συγχυσμένον, καὶ τὰς Ἀρχοντας αὐτῶν διὰ τὴν πίσιν ὅπῃ ἐπίσδυσαν, καὶ διηγήσαντο πάλιν ἀπ' αὐτῆς. ὅμως ἐδίδασκεν αὐτὰς πολλὰ ὁ Ἀρχιερεὺς κρατῶντας εἰς τὸ χεῖμα καὶ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, καὶ ἔλεγε πρὸς αὐτὰς περὶ τῆς Θεῆς Οἰκονομίας τῆς καὶ σάρκα Γεννήσεως τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ περὶ τῆς θαυμασίας, ὅπῃ ἐγέναντο πρὶν νὰ σαρκωθῇ ὁ Χριστός, καὶ ἀφ' ἧς ἐσαρκώθη. μέσα δὲ εἰς τὰ θαύματα, ὅπῃ ὁδηγήθη, εἶπε καὶ περὶ τῆς τειῶν Παίδων, πῶς τὰς ἔβαλαν μέσα εἰς τὴν κάμινον, καὶ διηγήσαντο ἀβλαβεῖς καὶ δὲν ἐκάνηκαν. Τότε, ὡς ἤκουσαν τὸ γένος τῆς Βαρβάρων τῶν τοῦ θαύματος, ἐφώνησαν ὅλοι μιᾷ φωνῇ ὅτι εἰ δὲν γένῃ τῶν τοῦ θαύματος ὡσὺν ἐγέννη καὶ εἰς τὰς τρεῖς Παῖδας, ἡμεῖς δὲν πιστεύομεν. Ὁ δὲ Ἀγιώτατος Ἀρχιερεὺς, διὰ τὸ νὰ εἶναι πιστὸς εἰς τὸν λόγον τῆς Κυρίας ὅπῃ εἶπεν, ὅτι καὶ αὐτὴ ζητήσετε ἐν τῷ ὀνόματί μου θέλετε τὸ λάβει, καὶ ὅποιος πιστεύει εἰς ἐμὲ, τὰ ἔργα ὅπῃ κάμνω ἐγώ, θέλει κάμει, εἶπε πρὸς αὐτὰς ὅτι εἰ δὲ θέλετε ὅτι ὅλης σας τῆς ψυχῆς νὰ πιστεύετε εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστόν, ζητήσετε μοι ὅ,τι θέλετε, καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν θέλει τὸ κάμει, εἰ καὶ καὶ ἡμεῖς ἡμεῶν ἐλάχιστοι καὶ ἀνάξιοι. Οἱ δὲ Βάρβαροι ἀπεκρίθησαν ὅλοι μιᾷ φωνῇ, ὅτι νὰ ἀνάψωμεν φωτίαν, καὶ νὰ βάλῃς μέσα τὸ βιβλίον τῆς Εὐαγγελίας, καὶ εἰ δὲν εἶναι καὶ δὲν καὶ, καὶ εὐγὴ ἀβλαβον, νὰ πιστεύωμεν ὁλοφύχως εἰς τὸν Θεόν, ὅπῃ κηρύττετε καὶ διδάσκειτε. Ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς, ὡς ἤκουσε τὸν λόγον, τὰ ἤρεσε, καὶ ἔσερξεν τὸν ἑμπαροῦν ὅλα τὰ Λαῶν. Οὕτως ἀναψαν μέγαλυν φωτίαν οἱ Βάρβαροι, καὶ ὁ Ἅγιος, κρατῶν τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον εἰς τὰς χεῖράς τας, ἐσήκωσε τοὺς ὀφθαλμούς τας πρὸς τὸν Οὐρανὸν ὅμει καὶ τὰς χεῖρας, καὶ ἔλεγεν ἑμπαροῦν εἰς ὅλον τὸν Λαόν· δόξασόν σου τὸ Ἅγιον ὄνομα, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

μῶν. Καθὼς εἶπε τὸν λόγον τοῦτον, ἔρριψε τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον μέ-
σα εἰς τὴν φωτίαν, καὶ ἡ φωτία ἐκαίετο πολλῶν ὥραν. Ὡς δὲ ἔπαυσεν
ἡ φωτία τελείως, ἐγύρουν εἰς τὴν σάντλιν μέσα τῆς φωτίας, καὶ ἤ-
ραν τὸ Θεῖον καὶ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ὃ τῷ θαύματος, χωρὶς καμίας βλά-
βης τῆς φωτίας, καὶ ἔσεκε λαμπρὸν καὶ καθαρὸν, καθὼς τὸ ἔρριψαν. Ε-
θαύμασαν μεγάλως οἱ Βάρβαροι, καὶ τὸν Θεὸν ὀλοφύχως ἐδόξασαν, καὶ ἐ-
πίσταν εἰς αὐτὸν μετὰ καθαρᾶς καρδίας καὶ πίστεως, καὶ ἔδραμαν μικροί
τε καὶ μεγάλοι καὶ ἐβαπτίσθησαν.

Κατὰ τῆτον τὸν χρόνον, ὁ πρῶτος υἱὸς τῷ Βασιλέως ὁ Κωνσταντῖνος ἀ-
πέθανεν ἀπὸ κεφαλαλγίας, καὶ ἐλυπήθη πολλὰ ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἡ βασι-
λισσα, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ὡς φρονιμώτατος ἐπαρηγόρει τὴν
Βασίλισσαν, καὶ τῆς υἱᾶς αὐτῆς. ἔπεσε δὲ ὅλη ἡ ἀγάπη τῷ Βασιλέως εἰς
τὸν Λέοντα τὸν υἱὸν τῆς, καὶ ἠθέλησε νὰ τὸν ὑπανδρόσῃ, καὶ δεῦν ἡύεισκε
κόρην εὐμορφωτάτην, καὶ φρόνιμην, καὶ ἐλυπεῖτο πολλὰ. ὅμως ἔμαθε περὶ
τῆς Ἀγίας Θεοφανῶς, ὅτι εἶναι καθὼς τὴν ἐγύρουν εὐμορφη, καὶ φρόνιμη,
καὶ παρδύς ὤρεισε καὶ τὴν ἤφεραν εἰς τὸ Παλάτι, καὶ ἔκαμαν τὸν γάμον,
καὶ ἔλαβεν αὐτὴν ὁ υἱὸς αὐτῆς ὁ Λέων γυναῖκα δόλορητικῶν. Περὶ δὲ αὐ-
τῆς, καὶ τῶν γονέων, καὶ τῆς γεννήσεως τῆς Θεοφανῶς, νὰ τὸ ἐξηγηθῆμεν.
Αὕτη ἦτον ἀπὸ τὴν Κωνσταντινέπολιν ἀπὸ μεγάλον γένος, τὸ ὁποῖον ἐλέ-
γετο τῶν Μαρτινακίων, καὶ ὁ πατέρας τῆς ἦτον δόσεβης Χριστιανὸς, ὀνόματι
Κωνσταντῖνος, Ἀφέντης ὅλης τῆς Ἀνατολῆς, καὶ ἡ μητέρα τῆς ἐλέγετο Ἄννα,
καὶ ἦτον ἀπὸ τὴν Ἀνατολίαν. ἡ δὲ Θεοφανῶς ἦτον δόχης τέκνον, διότι ἡ
μητέρα τῆς ἦτον σείρα καὶ δεῦν ἐγέννα, καὶ διὰ τῆτο νύκτα καὶ ἡμέραν ἐπα-
ρακαλῶσαν τὴν Ἀγίαν Θεοτόκον νὰ τῆς δώσῃ παιδί, καὶ πάντοτε ὑπῆγε-
ραν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκου δεόμενοι νὰ τῆς δώσῃ κληρονόμον. Ἡ δὲ
Ἀγία Θεοτόκος εἰσήκουσε τῆς δεήσεως αὐτῶν, καὶ ἔδωκε τῆς παιδί αὐτῇ
τὴν Ἀγίαν Θεοφανῶν. Ὅταν ἔγινεν ἔξη μηνῶν, τὴν ἔβαλε καὶ ἔμαθε
γράμματα ἑλληνικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ, καὶ καθημερινῶς ἐπρόκοπτεν εἰς
τὸ καλόν. Βλέποντές τὴν οἱ γονεῖς τῆς ἐχαίροντο καὶ ἠγαλλιῶντο, καὶ ἐδό-
ξαζαν τὸν Θεόν, καὶ τὴν Κυρίαν Θεοτόκον εἰς τὸ παιδί ὅπῃ τῆς ἐχάρι-
σεν· ὅμως νὰ ἀκέσσετε τί ἐγέννησεν ὁ φθόνος. Ἐνας Ἱερομόναχος, ὀνό-
ματι Σανταβαρλῶς, εἶχε μεγάλῳ φιλίαν μετὰ τὸν βασιλέα, καὶ ἦτον οἰ-
κιακὸς τῷ Παλατίῳ, καὶ ἤκουε τὸν λόγον αὐτῶν πολλὰ ὁ Βασιλεὺς, καὶ
παρρησίαν μεγάλῳ εἶχεν. ἀμὴν τῷ Παλατίῳ οἱ Ἀρχοντες δεῦν ἠθέλαν
νὰ τὸν ἰδεῖν, βλέποντες ταῖς δολιότητές τες, ὅπῃ ἦτον γεμάτος ἀπὸ κάθε
κακὸν καὶ φθόνον καὶ καταλαλιάν, καὶ συνέβαλεν εἰς τὸν βασιλέα πράγ-
ματα φοβερά φέτικα, καὶ ὠργίζετο ἀδίκως. Διὰ τῆτο τοῦ βασιλέως ὁ
υἱὸς ὁ Λέων πολλαῖς φοραῖς τὸν ὑβρίσει, καὶ τὸν εἶπε μάγον, καὶ πλάγιον,
καὶ φέτικον· ὁ δὲ Σανταβαρλῶς, ὡς ἤκουσεν ἔπος ἐσιώπησε, καὶ ἔδειξε
πρὸς τὸν Λέοντα μεγάλῳ ἀγάπῳ καὶ πληροφορίαν. Ὡς ἐπέρασε και-
ρὸς, λέγει τῷ μίαν ἡμέραν· ὦ βασιλεῦ, διατί αἰτίαν, ὅπου εἶσαι νέος
δεῦν βασάζεις σπαθί, ἢ μαχαίρει, ὅταν ὑπαγνύεις μετὰ τὸν Πατέρα σε εἰς
τὸ κυλῆγι, αὐ εἶναι καὶ κάμνη χρεία, ἢ λαγὸν νὰ ἐγδάρῃ, ἢ φωμί νὰ
Cronogr. z 3 κό-

κόφειν, ἢ μὴ γινῆ τίποτες ἐπιβελή κατὰ τὴ Πατρός σου, ἢ διὰ λόγου σου, νὰ μὴν δρεθῆς χωρὶς ἄρμα, καὶ δὲν διωθῆς νὰ ἀντισταθῇς τῷ ἐχθρῶν σας; Ὁ δὲ Λέων δὲν ἐκατανόησε τὸ φάρμακον, ὅπως εἶχε μέσα τὸ Σανταβαρβῶς, ὅπου ἐπολέμει νὰ τὸ ξεράσῃ διὰ νὰ τὸν θανατώσῃ. ἀμὴν ἐπίσδυσέ τε, καὶ ἐπῆρεν σὺν μαχαίρῃ καὶ τὸ ἔβαλε μέσα εἰς τὸ ὑπόδημά τε κρυφῶς. Ὡς δὲ ἐκατάρθωσε τὸ ἔργον, ὅπως ἐβέλετο ὁ Σανταβαρβῶς, ὑπῆγε μουσικᾶ εἰς τὸν βασιλέα καὶ τοῦ λέγει· ἡξοῦρε, ὦ Βασιλεῦ, ὅτι ὁ υἱός σου ἐπιβελόμενος τὴν ζωὴν σου, καὶ εἰς δὲν μὲ πισδύης, τώρα ὅπου δύνεις ἔξω εἰς τὸ κυνηγι, γύρεψε τὰ ὑποδήματά σου, καὶ θέλεις εὖρη μαχαίρῃ κρυμμένον μέσα, καὶ τότε νὰ πισδύσης τὰ λόγια μου. Ὁ δὲ Βασιλεὺς, ὡς τὸ ἤκουσεν, ἐταράχθη πολλὰ καὶ ἠλλοιώθη ἡ ὀψίς τε, καὶ ὡς δύνῃκεν ἔξω, ἐστάθη εἰς σὺν τόπον, καὶ ἔδειξεν ὅτι ἔχει χεῖραν διὰ μαχαίρῃ, καὶ εἶπεν εἰς ὅλους, ὅτι εἰς ἔχῃ τινὰς μαχαίρῃ νὰ μοῦ δώσῃ. ὁ δὲ Λέων χωρὶς καμίαν πονηρίαν εὐγαλε τὸ μαχαίρῃ ἀπὸ τὸ ὑπόδημά τε καὶ τὸ ἔδωκε τοῦ Πατρός του. Ὡς τὸ εἶδεν, ἐσφάγη εἰς τὴν καρδίαν, καὶ ἐπίσδυσεν τὰς λόγους τῶ Σανταβαρβῶς ὅτι εἶναι ἀληθινοὶ, καὶ παρὰ θύς ἐγύρισεν εἰς τὸ Παλάτι, καὶ ἐγδυσεν τὸν Λέοντα τὰ βασιλικά φορέματα, ὅπως ἦτον ἐνδυμένος, καὶ ἔβαλέ τον εἰς σὺν τόπον εἰς τὸ Παλάτι περιωρισμένον, καὶ ἠνάγκαζέ τον ὁ Σανταβαρβῶς νὰ τὸν τυφλώσῃ, καὶ ἠβελήθη νὰ τὸ κάμῃ. ἀμὴν ὁ Πατριάρχης καὶ οἱ Ἀρχοντες ἐμπόδισαν. ὅμως ἐξώρισέ τον μετὰ τὴν γυναικά του τὴν Θεοφανῶν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ἔκαμιν ἐκεῖ σφαλισμένος χρόνος ἑξῆς. ἡ δὲ Μητέρα τοῦ Λέοντος ἐκλαίει καθημερινῶς διὰ τὸν υἱόν της. λοιπὸν εἶχον εἰς τὴν κάμεράν της σὺν πουλὶ, ψιττακὸν ὀνομαζόμενον, ἦτοι Παπαγάλος, εἰς τὸ κλουβὶ μέσα, τὸ ὁποῖον μιμεῖται πολλὰ τῷ ἀνθρώπων τοὺς λόγους, καὶ λαλεῖ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ εἴτι ἀκούσῃ. ἡ Βασίλισσα ἀσυνάως νύκτα καὶ ἡμέραν δὲν ἔλεγεν ἄλλο κλαῖεσα, μόνον, Λέων μου, Λέων μου, υἱέ μου, υἱέ μου. Ἀκούωντας ὁ Παπαγάλος καθημερινῶς ἀπὸ τὴν Βασίλισσαν, ἄλλο δὲν ἔλεγε καὶ αὐτὸς, μόνον, Λέων μου, Λέων μου, υἱέ μου, υἱέ μου. λοιπὸν μίαν ἡμέραν ἔκαμε τὰ ἐγκαίνια τῆ Ναοῦ τῆς ἁγίας Ἡλίας. ἡ δὲ Βασίλισσα ἐπῆρε τὸν Παπαγᾶν μετὰ τὸ κλεβὶ, καὶ τὸν ἐκρέμασεν ἐπάνωθεν τῆς θάψεως, ὅπως ἠθέλαν νὰ καθίσκιν οἱ Ἀρχοντες νὰ γόθῃν μετὰ τὸν Βασιλέα, καὶ ὡς ἐκάθισαν καὶ ἔτρωγαν, παρὰ θύς ἀρχισεν ὁ Παπαγάλος, ὡς μαθημένος ὅπως ἦτον, καὶ ἐκλαίει διὰ τὸν Λέοντα ὡσὰν τὴν Βασίλισσαν, καὶ ἔλεγε, Λέων μου, Λέων μου, υἱέ μου, υἱέ μου. Ὡς ἤκουσαν οἱ Ἀρχοντες τὸ πουλὶ, ὅπου ἔλεγε τοὺς λόγους ἐκείνους τοὺς παραπονετικὰς καὶ θρήνητικὰς, ἐπαυσαν καὶ δὲν ἔτρωγαν πλέον, μόνον ἐσκυφαν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν μετὰ λύπης. Ὁ δὲ Βασιλεὺς, ὡς τὰς εἶδεν ἔπως, εἶπε πρὸς αὐτούς· ὦ ἀδελφοί, διὰ ποίαν αἰτίαν ἐπαύσατε καὶ δὲν φάγετε; οἱ δὲ Ἀρχοντες μετὰ δακρύων ἀπεκρίθησαν· ὦ Δέσποτα Βασιλεῦ, δὲν βλέπεις ὅτι τὸ ἄλογον ζῶον ὀνειδίζει ἡμᾶς τὰς λογικὰς, ἐπειδὴ κλαίει τὸν Ἀφρόντημας, καὶ τὸν κρᾶζει, καὶ μᾶς ἐλέγχει, διατὶ τὸν ἀλησμονήσαμεν; ὅμως παρακαλοῦμεν τὴν βα-

σιλείαν σου να ἐλεγχθῇ ἢ ὑπόθεσις, καὶ εἰ μὲν εἶναι αἷτιος, ἡμεῖς να σφάξωμεν αὐτὸν, καὶ τὸ αἷμά τε να πῖωμεν. εἰδὲ καὶ αἷτιος δὲν εἶναι, διατί να σέκεται ἡ ἀδίκη συκοφαντία να δέισκεται εἰς τὴν φυλακὴν; Ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς τοὺς λόγους τῆς τῆς Ἱερᾶς Ἀρχόντων, ῥωαγκάσθη καὶ ὑπὸ τῆς πατρικῶν σπλάγχνων, καὶ ἤκουσε τὴν παρακάλεσιν αὐτῶν, καὶ ἔστειλεν ἐν τῇ ᾄμα αὐθροπον ταχυδρόμον τὴν ὥραν ἐκείνην, καὶ ἐλόδ-
 θέρωσε τὸν Λέοντα μετὰ τὴν γυναῖκά τε ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ἤλ-
 θεν εἰς τὴν Πόλιν, εἰς τὸν βασιλέα τὸν Πατέρα τε, καὶ ἠγκαλίσθη καὶ
 κατεφίλησε τὸν ὕόν του καὶ τὴν Νύμφην τε, ἔγδυσε αὐτὲς τὰ πτωχικὰ
 φορέματα, καὶ τὰς εἵδυσε βασιλικά, καὶ εἶχαν τὴν προτέραν τιμὴν τῆς
 Βασιλείας. Ἐκεῖ ὅπῃ ἦτον ἐξωρισμένος ὁ Λέων, ἔκαμε τὰ, 11. Ἐω-
 θινὰ, ὕστερον δὲ ὁ ὕός του ὁ Κωνσταντῖνος ἔκαμε τὰ Ἐξαποσειλάεια.
 Μετὰ ταῦτα δὲν ἀπέρασε πολὺς καιρὸς καὶ ἀπέθανεν ὁ βασιλεὺς Βα-
 σίλειος, βασιλεύσας χρόνους, 19. Εἰς τὰς ἡμέρας τούτου τοῦ βασιλέως
 μετετέθη Βασίλειος ὁ Κρήτης εἰς τὴν Θεσσαλονίκην παρὰ Ἰγνατίου τοῦ
 Πατριάρχου.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΛΕΟΝΤΟΣ ΣΟΦΟΥ.

Εβασίλευσε δὲ Λέων ὁ ὕός αὐτῆς μετὰ τὸν θάνατον τούτου, καὶ ἔμαθε
 πῶς ὁ Πατριάρχης Φώτιος ἐβυλάτο να κάμῃ Βασιλέα εὐα συγγενῆ τε,
 καὶ ἐθυμώθη πολλὰ, καὶ ἐπέμψε τὸν Μάγιστρον Ἀνδρέαν, καὶ τὸν Μάγι-
 στρον Ἰωάννην τὸν Λογοθέτην τῆς Δρόμου τὸν Ἀγιοπολίτην εἰς τὴν με-
 γάλῃ Ἐκκλησίαν, καὶ ἀνέβηκαν εἰς τὸν ἄμβωνα, καὶ ἀνέγνωσαν τὰς αἰ-
 τίας τῆς Πατριάρχης Φωτίου ἔμπροσθεν τῆς Λαῶ, καὶ εὐχαλαῖον ἀπὸ τὸν
 Πατριαρχικὸν θρόνον, καὶ τὸν ἐξώρισεν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἀρμονιακῶν.
 ἔγινε δὲ Πατριάρχης Στέφανος ὁ Σύγκελος, Ἀδελφὸς τῆς βασιλέως, καὶ
 διὰ να εἶναι ὁ Ἡρακλείας ἀπεθαμμένος, ἐχειροτονήθη Πατριάρχης πα-
 ρὰ τῆς Καισαρείας. Τότε παρὸς τοῦ ἐστειλεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὰ Εὐχάϊτα,
 καὶ ἤφεραν τὸν Σανταβαρίων, ὅπῃ ἦτον ἐκεῖ Μητροπολίτης, καὶ ὤρισε καὶ
 τὸν ἔδειραν τὸσον βαρέα, ὥς τὸν ἄφικαν ὡς ἀπεθαμμένον, καὶ μὲν ταῦ-
 τα τὸν ἐξώρισεν εἰς τὰς Ἀθῶνας, καὶ ἐκεῖ ἔστειλε καὶ τὸν ἐτύφλωσαν.
 Ὅταν ἡ Θεοφανὴ ἐπῆρε τὴν ἐξουσίαν καὶ ἔγινε Βασίλισσα, δὲν ἐμέξα
 τῆς λόγους τῆς εἰδὲ ποσῶς διὰ Βασίλισσαν, ἀμὴν ἀπ' ἐξω ἐβάστα βασιλικά
 φορέματα, καὶ ἀπὸ μέσα ἐφόρειε τείχινα ἱμάτια, καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν
 ἦτον σφαλισμένη εἰς εὐα κελί καὶ ἐδιάβαζε τὸ ψαλτήριον· τὸν δὲ πλῆ-
 τον τὸν πολὺν ὅπῃ τῆς ἤφεραν, ὡς ἄχυρα τὸν ἐκαταφρόνει· ἡγεῖται καὶ
 ἀχρυπνίαις πολλαῖς ἐκατόρθωκεν· ἐλεημοσιύῃν εἰς τοὺς πτωχοὺς κρυφὰ
 καὶ φανερὰ ἔκαμειν. ἡ ἔσφη τῆς ἦτον ὀλίγον ψωμί καὶ λάχανα βρασμέ-
 να, καὶ τὰ βασιλικά φορέματα ὅπῃ εἶχεν, ὅλα τὰ ἐμοίραζεν εἰς χήρας,
 καὶ ὀρφανὰ, καὶ Ἀσκητήρια, καὶ σπήλαια τῆς Καλογήρων. ἔκαμε δὲ Ἐκ-
 κλησίας, καὶ Μοναστήρια, καὶ δὲν ἔπαυεν ἀσυνάως να ὑπαγμένη εἰς Μο-
 ναστήρια να προσκυνοῦν διὰ τὴν ψυχὴν τῆς. Τῷ Ἀγίῳ καὶ Μεγάλῳ

Σαββάτῳ, λέγουσι τινές, ὅτι ὑπῆγον εἰς σὺν Μοναστήριον ὁξικουστὸν νὰ λειτουργηθῇ, τὸ ὁποῖον Μοναστήριον ἦτον πλησίον εἰς τῆς Ἀδριανπόλεως πρὸς τὴν πόρταν, καὶ ἐλέγετο Χριστός ἡ Χώρα, καὶ τὴν σήμερον εἶναι Μετζίτι τῆς Τουρκῶν. εἶναι τρουλαῖον, καὶ ἔχει χράμματα εἰς τὴν τρουλλαν ἀπάνω, καὶ λέγουσι, Δωροθέου. Ὡσαύτῃ ἐμπῆκε μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἤρθε τὸν Ἱερέα ὅπως ἐλειτῆργει, καὶ τινὰς δὲ ἦτον ἐκεῖ, μόνον ὁ Ἠγούμενος, οἱ Φάλται, καὶ ὁ Ἐκκλησιάρχης, καὶ ἐθαύμασαν ἡ Βασίλισσα, πῶς πιαύτῳ μεγάλῳ ἡμέραν δὲ εἶναι οἱ Καλόγηροι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐν τῷ ἅμα ἔκραξε τὸν Ἐκκλησιάρχην, καὶ τὸν ἐρώτησε ποῦ εἶναι οἱ Πατέρες, καὶ λείπουσι ἀπὸ τῆς Λειτουργίας; Ὁ δὲ Ἐκκλησιάρχης ἀπεκρίθη, ὅτι εἰς τὸν κῆπον τῆς Μοναστηρίου δέξονται, καὶ ἐπιμαΐζου φαγητὰ διὰ τὴν αὐριον ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ δὲ Βασίλισσα, ὡς ἤκουσε τὰς λόγους, ἐπῆρε τὴν Ἐκκλησιάρχην, καὶ ὑπῆγε μετ' αὐτῆς καὶ ἤρθε τῆς Πατέρας, ὅπως ἐποίμαζαν, καὶ ἄλλος ἐσφάζει ἀρνία, ἄλλος μοχάει, καὶ ἄλλοι πᾶσα γυνεὴς ζῶον, καὶ ἄλλοι ἐγδερναν, καὶ ἦσαν τὰ χεῖρά τας γεμάτα αἷμα ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας τῆς ζῶον. Ὡς δὲ εἶδεν ἡ Βασίλισσα τὸτο, ἐβαρέθη πολλὰ καὶ ἐλυπήθη, διὰ τὸ νὰ ἀφῆσαν τὴν θείαν Λειτουργίαν τὴν ἀφθαρτον ἱερῶν, καὶ ὑπῆγαν νὰ ὑπηρετοῦν τὴν φθαρτὴν ἱερῶν τῆς κορμίας, καὶ κανεὶν λόγον δὲ εἶπε πρὸς αὐτὰς, μόνον ἀφῆκε καὶ ἐπέρασαν αἱ ἡμέραι τοῦ θείου Πάσχα. Μετὰ τὴν νέαν Κυριακὴν, ἐκάλεσε τὸν Πατριάρχην, καὶ Ἀρχιερεῖς πολλοὺς, καὶ τὰς Κληρικὰς, καὶ ἔκαμε Σύνοδον τοπικὴν. ἐλάλησεν, ὅτι ἀτιμον καὶ ἀσέβητον εἶναι οἱ Καλόγηροι νὰ φάγουν κρέας, ἐπεὶδὴ ἠρνήθησαν τὸν Κόσμον καὶ τὰ τῆς Κόσμου, καὶ λογίζονται ὡς ἀπεθαμμένοι. Ἀκούσαντες τοὺς λόγους τῆς Βασιλίσσης ἡ Σύνοδος, ἀπέφθιναν ὁμοφώνως, ὅτι οἱ Καλόγηροι κρέας νὰ μὴ φάγουν, ἔτε αἱ Καλοχραῖαι, καὶ ἐτυπώθη καὶ ἐσφαγίθη αὕτη ἡ ἀπόφασις καὶ παρὰ τῆς βασιλείας, ὡς δικαία καὶ εὐλογος καὶ νόμιμος. Τὰς δὲ Εὐνέχας καὶ δούλως ὅπως εἶχεν ἡ Βασίλισσα καὶ δούλως ποτὲ δὲ ἔκραξε τινὸς τὸ ὄνομα τοῦ νὰ εἰπῇ, Ἰωάννη, ἡ Ἐλσὴν, μόνον κύρ Ἰωάννη, καὶ κυρὰ Ἐλσὴν. ποτὲ τὸ κύρ δὲ ἔλειψεν ἀπὸ ὄνομα ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς τῆς δούλης τῆς. ἡμέρα δὲ ἔλειψε νὰ μὴ δούλην δακρυα. τὸ κρεβάτι τῆς ἦτον μὲ χρυσὰ ῥέχα ὡς βασιλικόν, καὶ αὕτη ἐρρίκτε φαθὶ μοναχὸν κατὰ γῆς καὶ ἐκοιμήτο. ποτὲ τῆς δὲ ἔφαγε φωμί χωρὶς νὰ κλαύσῃ τὰς ἀμαρτίας τῆς, μὴ δὲ ἐσηκώθη ἀπὸ τὸν ὕπνον χωρὶς νὰ λέγῃ φάλμους ἀπὸ τὸ φαλτῆριον, καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴν τῆς ἐγκράτειαν ἔπεσεν εἰς ἀδύναμιον, καὶ ἤρθε ἀφορμὴ καὶ δὲ ἐκοιμήτο μὲ τὸν Βασιλέα. Ὁ δὲ βλέπωντας ταῦτα ὁποῦ κάμνει, ὅτι δὲ εἶναι δι' αὐτὸν, ἐχωρίσθη ἀπ' αὐτῆς, καὶ αὕτη ἐγενε Καλοχραῖα εἰς σὺν Μοναστήριον, καὶ πόσῳ ἀρετῶν εἶχεν, ὥστε ἦτον ὑπερθαύμασι· τὴν νύκτα ἔπερνε τὰ σαμνία τῆς ἀδυνατίων Καλοχραίων, καὶ τὰ ἐγέμιζε νερόν. ὁμῶς ὅταν ἠθέλησεν ὁ Θεὸς νὰ παραλάβῃ τὴν ψυχὴν τῆς, τὸ ἐγνώρισε, καὶ ἔκραξε ταῖς Καλοχραῖς τῆς Μοναστηρίου, καὶ ἐπῆρσαν ἀπὸ ὅλαις συγχώρησιν, καὶ τότε ἀπέθανε. Διὰ ταῦτα δὲ τὴν Ἁγίαν Λέαν ὁ Βασιλεὺς ὁ

αὐδρας τῆς ἑκάμε μίαν Ἐκκλησίαν περιβόητον, πλησίον τῷ Ἀγίῳ Ἀποστόλῳ, καὶ ἠθέλε νὰ τὴν ὀνομάσῃ εἰς τὸ ὄνομά της, πλὴν ὁ Πατριάρχης καὶ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς δὲν τὸν ἄφησαν, διὰ τὸ νὰ μὴ ἔδειξε τίποτε θαῦμα μετὰ τὸν θάνατόν της. ἄλλο δὲ, ὅτι εἶπαν, πῶς αὐτὴ ὅπως ἦτον ἕως ὅτε εἰς τὰ Βασίλεια, πῶρα νὰ ἔχῃ Ναὸν εἰς τὸν ὄνομά της, ὅπου εἶναι ἄλλοι Ἅγιοι μεγαλήτεροι, καὶ καὶ παραμικρὰ Ἐκκλησίαν δὲν ἔχεν; ἀλλὰ νὰ τὴν ὀνομάσῃ τῷ Ἀγίῳ Πάντῳ, διὰ νὰ τιμοῦνται ὅλοι οἱ Ἅγιοι καὶ αὐτὴ ἡ Ἁγία ὅμως μετὰ τὰς ἄλλας.

Τῷ δὲ, 2. χρόνῳ τῆς αὐτῆς Βασιλείας Ἀγγαίων ὁ Δεκάς τῆς Λογγαβαρίας, ὁ Γαμβρός τῆς Ρηγὸς τῆς Φραγγίας, ὡς ἔμαθε τὸν θάνατον τῆς Βασιλείας βασιλέως, ἔλυσε τὴν ἀγάπην ὅπως εἶχε μετὰ τὰς Ῥωμαίους, καὶ πολλὰς χώρας ἐπῆρεν. Ὡς τὸ ἤκουσεν ὁ Βασιλεὺς, ἔστειλε τὸν Πατριάρχον Κωνσταντῖνον τὸν ἐπὶ τῆς Τραπεζῆς μετὰ φασάτα τῆς Δύσεως, καὶ πολέμους γενομένους, ἐκινήθησαν οἱ Ῥωμαῖοι καὶ κατεκόπησαν, καὶ μόλις ἐγλύτωσεν ὁ Πατριάρχης. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐγένετο ἐκλειψίς τῆς Ἡλίου ὥρα ἑκτὴ τῆς ἡμέρας, ὅτι ἐφάνησαν οἱ Ἀσέρες, καὶ αἶετοι δυνατοὶ καὶ ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ ἐγέναντο φοβεραὶ, καὶ ἔπεσεν ἀστραπή καὶ ἔκαψεν αὐδρας ἐπὶ τὰ ἑμποροῦν τῆς Ναὺς τῆς Ἀγίας Κωνσταντίνου ἐν τῇ Φόρῳ. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἠγάπα πολλὰ τὴν θυγατέρα τῆς Ζαοντζᾶ, ὅτι ἦτον εὐμορφὴ καὶ ξεχωριστὴ εἰς τὰ κάλλη, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην τῆς ἑκάμε τὸν πατέρα τῆς Βασιλοπάτορα, καὶ ἀπὸ τὴν εὐμορφίαν ὅπου εἶχεν, ἐπῆρεν αὐδρα Θεόδωρον τὸν Πατριάρχον τὸν Γονιαζίτση, τὸν ὅποιον ἐφαρμάκωσαν μετὰ τὴν βελὴν τῆς βασιλέως. Ὁ δὲ βασιλεὺς εἶχεν αὐτήν, ἡ ὁποία ἐλέγετο Ζωὴ, καὶ ζῶντος τοῦ αὐτοῦ αὐτῆς καὶ μετὰ τὸν θάνατον, καὶ ἠμάρτανε μετὰ αὐτῆς, καὶ πρὶν νὰ ἀποθάνῃ ἡ Γυνὴ τῆς Βασιλέως εἶχεν αὐτήν. Τῷ δὲ, 3. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἀπέθανε Στέφανος ὁ Πατριάρχης ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως, καὶ ἐγένετο αὐτὸς αὐτῆς ἄλλος ὀνόματι Ἀντώνιος. τὸν δὲ βασιλεὺς ἀλόγησεν ὥσπερ Κληρικὸς μετὰ τὴν Ζωὴν, ὅπως τὴν ἐμοίχθε ζῶντος τοῦ αὐτοῦ αὐτῆς, καὶ διὰ τοῦτο ἐκάθησαν τὸν Κληρικόν. μετὰ δὲ χρόνον ὥσπερ καὶ μὲν ἀπέθανεν αὐτὴ ἡ Ζωὴ, καὶ ἐκεῖ ὅπου ἔσκαπταν νὰ τὴν θάψουσι ἀρέθισαν χρᾶματα γλυπτὰ εἰς ὥσπερ μάρμαρον, καὶ ἔλεγον, Θυγάτηρ Βαβυλῶνος ἡ παλαιή. Ὁ δὲ Συμεὼν, ὁ Ἀφεντὴς τῶν Βουλγάρων, θέλωντας νὰ λύσῃ τὴν ἀγάπην ὅπως εἶχε μετὰ τὰς Ῥωμαίους, ἤρε πολλὰς αἰτίας κατὰ τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἑκάμε μάχην μετὰ αὐτῶν, καὶ ἐκινήθη εἰς πόλεμον. ὁ δὲ βασιλεὺς ἀκούσας τοῦτο, Προκόπιον τὸν Κρῶνίτην τὸν Στρατηγόν, καὶ Κερτίκιον τὸν Ἀρμένιον μετὰ φασάτα πολλὰ ἐπεμψε κατὰ τὸν Συμεὼν, καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν ἐπολέμησαν, καὶ ἐνίκησαν οἱ Βούλγαροι, καὶ κατέσφαξαν τὰς Ῥωμαίους, τὸν δὲ Κρῶνίτην καὶ Κερτίκιον ἐπιάσαν ζωντανούς, καὶ ὥρισεν ὁ Συμεὼν καὶ ἔκοψαν ταῖς μύταις τας, καὶ ἔστειλέ τας εἰς τὸν βασιλεὺς εἰς ἑντροπήν τῶν Ῥωμαίων. Ὁ βασιλεὺς, ὡς εἶδε τὴν ποταύτην καταδίκην, ἐσυνάξε φασάτα πολλὰ, καὶ ἔστειλε καὶ διὰ ξηρᾶς, καὶ διὰ θαλάσσης νὰ πολεμήσῃ τὸν ἐχθρόν τε τὸν Συμεὼν, καὶ μετὰ τὰ φασάτα τῆς σερραῆς ἔστειλε Πατριάρχον Νικηφόρον τὸν Φωκαῖον μετὰ τὴν Ἀρμά-
δα

δα δὲ ἔσειλεν Εὐστάθιον τὸν Πατρίκιον καὶ Δρουγγάριον. Ὡς ἔσμιξαν τὰ φασάτα, ἔγινε πόλεμος μέγας καὶ φοβερός, καὶ ἐνίκηθη ὁ Συμεὼν κατὰ κράτος, καὶ μόλις ἐφυλάχθη εἰς τὴν Δύσραν. ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ Πατριάρχης Ἀντώνιος, καὶ ἐχειροτονήθη εἰς τὸν θρόνον Νικόλαος ὁ Μουσικός, Ἀνὴρ σοφώτατος καὶ συνετώτατος. Ἐλαβε δὲ ἑίτην γυναῖκα ὁ βασιλεὺς, Εὐδοκίαν τὸ ὄνομα, καὶ ἐγγαστρώθη, καὶ ὅταν ἦλθεν ὁ καιρὸς νὰ γεννηθῇ, ἀπέθανεν αὐτὴ καὶ τὸ παιδί. Τῶν δὲ Τερκῶν ἡ Ἀρμάδα ἐδιαγέμισε τὴν Σικελίαν, ἦγεν εἷς Κάστρον, ὅπερ τὸ λέγουσιν Ταυρομενίαν, καὶ ἐσφάγησαν πολλοὶ Ῥωμαῖοι, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἦλθεν εἰς τὸ Νησί τῆς Μιτυληνῆς καὶ τῆς Λήμνου, καὶ ἔκαμιν αἰχμαλωσίαν πολλήν. Τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς ὑπῆγεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ Μοναστήριον τῆς Ἀγίας Μαρκίας, καὶ ὡσανῶς ἐμπήκε μέσα εἰς τὸ βῆμα, ἐπήδησεν εἷς αὐτὸν ἄνθρωπος μὲ εἷς ῥάβδι μεγάλην, καὶ ἔδωκε τὸν βασιλέα εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ ἤθελε τὸν σκοτώσῃ, εἰς δὲν ἔκρυψε τὸ ῥάβδι εἰς εἷς πολυκανόδιον, διότι ἐκεῖνο ἐπῆρεν ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ἀνδρός, ὅπερ ἔρριξε τὸ ῥάβδι, ὅμως ἀπὸ τὸν κτύπον ἔρριψε πολὺ αἷμα ἀπὸ τῆς κεφαλῆς. ἔγινε δὲ ταραχὴ μεγάλη εἰς τὸν λαὸν μέσα εἰς τὴν Ἑλλησπίαν, καὶ οἱ Ἀρχοντες ἐφοβήθησαν καὶ ἔφυγαν, καὶ ἦτον ὁ Ἀλέξανδρος ὁ ἀδελφὸς τῆς κληνῆς, καὶ δὲν δῖρέθη ἐκεῖ, καὶ εὐχῆκεν ἀπ' αὐτὸν ἡ ὑποψία· ἀμὴ ἤθελαν εἰπῇ πῶς αὐτὸς τὸν ἔβαλε νὰ σκοτώσῃ τὸν Βασιλέα διὰ νὰ λάβῃ τὴν Βασιλείαν. ἐπίασαν οὖν τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, καὶ ἔκαμάν τε πολλὰ βάσανα νὰ ὁμολογήσῃ, εἰς δὲν ἦσαν τινὲς ὅπερ τὸν ἔβαλαν, ἢ πολλοὶ, ἢ ὀλίγοι, καὶ δὲν ὁμολόγησε τίνα ποσῶς. Τότε ὤρσειν ὁ βασιλεὺς καὶ ἔκοφαν πρῶτα τὰ χεῖρά τε καὶ τὰ ποδάριά τε, καὶ μετὰ ταῦτα τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν φωτίαν καὶ τὸν ἔκαψαν.

Ὁ δὲ βασιλεὺς ἠβουλήθη νὰ ἐμποδίσῃ, ὅτι πλέον γὰρ μὴ γίνεται ἡ συνάξις εἰς τὸν Ναὸν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς, διότι ἐκεῖ εἰς αὐτὸν τὸν Ναὸν ἐωρτάζετο αὐτὴ ἡ ἑορτὴ, καὶ εἶχαν συνήθειαν καὶ ὑπῆγεν ὁ βασιλεὺς καὶ ὅλος ὁ λαός. ὁ δὲ Σοφώτατος Μάρκος Μοναχός, Οἰκοδόμος τοῦ αὐτοῦ Μοναστηρίου, ὁ ὁποῖος ἐτελείωσε τὸ Τετρακώδιον τοῦ Μεγάλου Σαββάτος τοῦ κυρτοῦ Κοσμά, πολλὰ ἐδεήθη τοῦ Βασιλέως περὶ τῆς ἵνα μὴ γένῃ αὐτὴ ἡ ἀπόφασις. ἀλλ' ὁ βασιλεὺς ἦτον εἰς μεγάλην ὀργὴν καὶ θυμόν· καὶ ὁ Μοναχὸς Μάρκος, βλέπωντας τὸν Βασιλέα ἔγωγε, τὰ εἶπεν· ὦ Βασιλεῦ, μὴ ὀργίζεσαι πολλὰ εἰς τοῦτο, ὅτι ὁ Δαβὶδ ὁ Προφήτης τὸ γράφει· „Ὅσα ἐποιήρευσάτο ὁ ἐχθρὸς ἐν τῷ ἁγίῳ σου, καὶ „ὁρεκαυχήσαντο οἱ μισῶντές σε ἐν μέσῳ τῆς ἑορτῆς σου“. ἀμὴ ἤξευρε ἡ Βασιλεία σου, ὅτι ἀπὸ τῆς σήμερον θέλεις ζῆσαι ἀκόμη χρόνους δέκα εἰς τὴν βασιλείαν, καὶ θέλεις ἀποθανῇ τῷ τῷ τῷ ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ὅπερ ἐλαβώθης. καὶ ἔπως ἔγινε. καὶ ἔζησε μετὰ ταῦτα χρόνους 10. καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἀπέθανε κατὰ τὸν λόγον τοῦ Ἀγίου Μάρκου. Ὡς ἤκουσε τοὺς λόγους τῆς βασιλείας, ἔδωκεν ἄδειαν νὰ γίνεται αὐτὴ ἡ ἑορτὴ εἰς τὸ Μοναστήριον, καὶ νὰ μὴν ἔχῃ κανεὶν ἐμπόδιον. Ἐλαβε δὲ ὁ βασιλεὺς τετάρτην γυναῖκα, Ζωὴν τὴν Καρβοναφίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε πα-

πολιῶν καιρὸν ἀστεφανώτῳ. εὐλόγησε δὲ τὸν Βασιλέα μετ' αὐτῷ σῶας
 ἱεροῦς, ὀνόματι Θωμᾶς, τὸν ὁποῖον ἐκάθησαν διὰ τὴν τετραγαμίαν ὅπῃ
 εὐλόγησεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐγέννησε μετ' αὐτῷ υἱόν, καὶ ὠνόμασέ τον
 Κωνσταντῖνον, καὶ ἐκάλεσέ τον καὶ Πορφυρογέννητον. καὶ τί δηλοῖ, ἀκούσατε,
 ὁ Πορφυρογέννητος. Ὁ Βασιλεὺς διὰ τὸ νὰ μὴ ἔκαμνε παιδί, ἐπεθύμει
 πολλὰ νὰ κάμῃ, καὶ ὥσῃ ἐγεννήθη τὸ παιδί, ἐστόλισεν ὅλον τὸ Πα-
 λάτι μέσα καὶ ἔξω κόκκινῃ, καὶ ὅλῳ τῷ Πόλιν εἰς χαρὰν τῷ υἱῷ τῷ, καὶ
 διὰ τῷ τὸν ὠνόμασε Πορφυρογέννητον. ἐγένε δὲ καὶ σημεῖον ὅταν ἐγεν-
 νήθη αὐτὸ τὸ παιδί· ἐφαίνε Ἀσέρας λαμπρὸς, καὶ ἔσεκον ἡμέρας 40. καὶ
 εἶχε τὰς ἀκτῖνάς του κατὰ ἀνατολὰς. ἐβάπτισε δὲ τὸ παιδίον εἰς τῷ
 Ἀγίῳ Σοφίῳ Νικόλαος ὁ Πατριάρχης. ὅμως, διὰ τὸ νὰ ἦτον ὁ Βασι-
 λεὺς τετραγάμος, δὲν τὸν ἄφηνεν ὁ Πατριάρχης νὰ ἐμπαίνη εἰς τὴν Ἐκ-
 κλησίαν μέσα, μόνον ἔστεκον ἔξω εἰς τὸν Νάρθηκα. ὁ δὲ Πατριάρχης ὁ
 Σαμωνᾶς ὁ Παρακοιμώμενος, ὁ ὁποῖος ἦτον συνεργὸς εἰς πᾶθε κακόν,
 καὶ εἰς τῷ παρανομίᾳ τῷ βασιλέως, ἠνάγκασε τὸν Βασιλέα, καὶ στα-
 νικῶς νὰ πὴν δεχθῇ εἰς τῷ Ἐκκλησίᾳ ὡς βασιλέα ὁ Πατριάρχης.
 Ἐστειλεν ὁ Βασιλεὺς Φέρουαίῳ, ἰ. παρακαλῶντας τὸν Πατριάρχην
 νὰ τὸν συγχωρήσῃ, ὁ δὲ Πατριάρχης δὲν ἠθέλησε τελείως νὰ τὸ στέρ-
 ξῃ. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐθυμώθη πολλὰ ὡς εἶδε τὸ ἀμετάθετόν τε, καὶ εὐ-
 γαλέ τον ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον, καὶ ἔβαλεν ἄλλον, Εὐθύμιον ὀνόμα-
 τι Σύγκελον, καλὸς καὶ αὐτὸς καὶ ἐνάρετος ἄνδρας καὶ ἡγιασμένους. ὅ-
 μως καὶ αὐτὸς τὸν βασιλέα πολλὰ ἐνουθέτησε καὶ ὠνείδισε περὶ ταύ-
 τῃς τῆς τετραγαμίας, καὶ ἠβελήθη ὁ Βασιλεὺς νὰ κάμῃ ὀρισμὸν νὰ πέρ-
 νων οἱ Χριστιανοὶ τετάρτῳ γυναικί, καὶ ὁ Πατριάρχης μετὰ ἄλλων Ἀρ-
 χιερέων τὸν ἐμπόδισαν, λέγοντες, ὅτι οὐ μόνον ὁ δ. γάμος εἶναι πα-
 ράνομος, ἀλλὰ καὶ ὁ γ. καθὼς τὸ λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος, καὶ ἐσιώ-
 πησεν ὁ Βασιλεὺς. Τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς ἔσεφε τὸν υἱὸν αὐτοῦ
 Κωνσταντῖνον μετ' τὸν Πατριάρχην Εὐθύμιον βασιλέα, καὶ ἔκαμε χαρὰς
 μεγάλας. Τοῦτος ὁ Βασιλεὺς ἐπροβίβασε καὶ ἐκαταβίβασε τὰς μητρο-
 πόλεις ὅλας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καθὼς εἶναι εἰς τὸ Νόμιμον, καὶ
 πάλιν ὑπερὸν Ἀνδρόνικος ὁ Παλαιολόγος, καθὼς εἰκονταί τὴν σήμερον.
 Τῷτος ὁ βασιλεὺς ἔκαμε καὶ Νεαραῖς πολλαῖς, καὶ τὸ Νόμιμον τῶν τριῶν
 βασιλέων. ἤξευρε δὲ καὶ τῷ Ἀστρονομίᾳ καλῶς, καὶ ἔκαμε θαυμαστὰ
 ἔργα, τὰ ὅποια θέλομεν τὰ γράφει. Ἐκαμε μίαν χελώνην μαρμα-
 ροῦσαν, τινὲς λέγουσιν δύο, καὶ ἐπερπατῶσαν ὅλῳ τὴν Πόλιν, καὶ ἐφιλοκα-
 λῶσαν πᾶσαν ὕλῃν ὅπῃ εὗρισκαν καὶ ἔφαγαν τῷ, καὶ ὥσῃ ἠθέλαν γε-
 μίσῃ, ἔφεχαν καὶ τὰ ξερνῶσαν εἰς τῷ θάλασσαν, καὶ πάλιν ἐγύριζαν,
 καὶ καμίαν ἀπαστεῖαν δὲν ἄφηναν εἰς τῷ Πόλιν. Δείσκονται αἱ χε-
 λῶναι αὗται ἕως τῷ σήμερον εἰς τὸ Ἀχρεὶ τὸ ἀφοντικὸν τῆς Κωνσταν-
 τινουπόλεως. Δεύτερον ἔκαμεν σῶα μάρμαρον πορφυρὸν, καὶ ἔβαλε μίαν
 χέρα καὶ αὐτῷ πορφυρῷ, καὶ τῷ ἐκάλεσε Δικαιοκρίτῳ. διότι, αὐτὸς εἶχε
 τινὰς διαφωνίας εἰς ὑπόθεσιν, ὑπήγσαν εἰς τῷ χέραν ἐκεῖνῳ, καὶ ἔ-
 βαλεν φλωρία, καὶ ἐμετρήσαν εἰς τῆς χέρας τῷ παλάμῳ, καὶ ὥσῃ ἠ-
 θε-

Χελώ-
 ναις με
 ἀστρο-
 νικῶν
 Τέχνην.

Θελε σφαλίσῃ, ἀποφάσιζεν ὁ βασιλεὺς νὰ δίδῃ τόσα ἐκεῖνος, ὅπου ἤθελεν ἀγοράσῃ τὴν πραγματείαν ἐκείνην, καὶ ἦτον ἡ χέρα (νομίζω καὶ αἱ χελῶναι) κατωμένα μετέχνην ἀστρονομικὴν (ναὶ βέβαια!) καὶ ὅσα ἤθελε σφαλίσῃ, ὀλίγα, ἢ πολλὰ, δὲν ἦτον ἀντιλογία, μόνον τὰ ἔπερνε ἀπὸ τὴν παλάμῃ τῆς χέρας ἐκείνης, καὶ δὲν ἐναντιεῖτο τὸν ὀρισμὸν τῆ βασιλέως. Μίαν ἡμέραν ἐπούλειεν εἷας ἀνδρῶπος ἄλογον ἀξιότατον, καὶ ἐγύρῃε φλωεῖα ἑκατὸν καὶ περισσότερα, καὶ δὲν ἐσυμφώνησαν εἰς τὸ παζάρεως. ἐπῆγαν εἰς τὴν χέρα, καὶ ἄρχισεν ὁ ἀγοραστὴς καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν χέρα, καὶ καθὼς ἔβαλεν εἷα φλωεῖ, ἐσφάλισεν ἡ χέρα, καὶ πλέον δὲν ἦτον λόγος νὰ ἐναντιωθῇ, μόνον ἐπῆρε τὸ φλωεῖ καὶ ἔδωκε τὸ ἄλογον, καὶ ἐθαύμασαν εἰς τὴν τὸσῶν ὀλίγων τιμῇ. τὴν νύκτα ἐκείνῃ ἐφόφισε τὸ ἄλογον, καὶ τὸ ἐγδάραν, καὶ ἐπῆραν εἰς τὸ τομάρι εἷα φλωεῖ. Ὡς ἤκουσεν ὁ λαὸς οὕτω, μεγάλως ἐθαύμασαν εἰς τὴν τοιαύτῃ τέχνῃ. Δείσκειται δὲ καὶ αὐτὸ τὸ μάρμαρον τὸ πορφυρεὺν εἰς τὸ Ἀχρεῖ τῆ Αἴφοντος, πλὴν λείπεται ἡ μισὴ χέρα μετὰ τὴν παλάμῃ καὶ μετὰ τὰ δάκτυλα. Ἐκαμε δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πράγματα θαυμαστά.

Ἄλλο
μέτ'
ἀστρο-
νομικῇ
Τέχνῃ.

Ἀκόμη λέγουσιν τινὲς, ὅτι τῆτος ὁ Λέων ἠγάπησε μίαν γυναῖκα μεγά-
λην Ἀρχόντισσαν, καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀγάπην καθ' ἡμέραν ἐπῆγε καὶ τὴν
ἐβλεπεν ἀπ' ἐξω. Μίαν ἡμέραν ἔταξέ τι ἐκεῖνο ὅπως ἤθελε, καὶ αὐτὸς τὸ
ἔσερξε μετὰ μεγάλην χαρὰν· ὅμως ἐπῆγε, καὶ ἐκείνη ἐκρέμασεν εἷα καλὰ δι-
ὰ τὸ παραθύρι, καὶ ἐκεῖνος ἀπὸ τὸν πολὺν πόθον ἐσέβη μέσα, καὶ δὲν
ἔβαλεν εἰς τὸν νῦν τι κανὼν νὰ πάθῃ. ὅμως ἐσυρέ τον ἕως τὴν
μέσῃ, ὅσον δὲν ἐδύνατο νὰ κατέβῃ, καὶ τότε τὸν ἔδεσε, καὶ ἐξημέρωσε κρε-
μασμένος μέσα εἰς τὸ παζάρι, καὶ ἐγελάσθηκεν εἰς ὅλας τὰς ἀνθρώπους.
ὕστερον κατέβασέ τον καὶ ἐδιάβη μετὰ ἐνδοπλὴν μεγάλῃ. Αὐτὸς ὁ σοφὸς
δὲν ὑπόμεινεν, ἀμὴν ἔκαμε καὶ ἐχάθη ἡ φωτιά ἀπὸ ὅλῃ τὴν Πόλιν,
καὶ οἱ ἀνδρῶποι δὲν εἶχαν τί νὰ κάμνῃ, μήτε νὰ πυροβολήσουν, μήτε
ἄλλον τρόπον νὰ πιάσουν φωτίαν. ἐρώτησάν τον τί νὰ κάμουν, καὶ αὐ-
τὸς εἶπε νὰ πιάσουν τὴν γυναῖκα ἐκείνῃ νὰ τὴν σήσουν μέσα εἰς τὸ
παζάρι γυμνῇ, καὶ νὰ πάρουν φωτίαν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ μερία τῆς,
διότι ἐκεῖ τὴν ἔχει κρυμμένην, καὶ εἰάν δὲν κάμετε ἔγω, φωτιά δὲν γί-
νεται. Ἐκαμὰν το χωρὶς τὸ θέλημα τῆς γυναικὸς, καὶ ἔπερναν φωτίαν
ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ μερία τῆς, καὶ ἐντροπιάσθηκε πλέον παρὰ τὸν Λέοντα
τὸν Σοφόν· διότι ὅσοι ἤθελαν νὰ πάρῃ ἀπὸ ἄλλον φωτίαν, δὲν ἐδύνα-
το, διότι ἔσβυνε, καὶ διὰ τῆτο ἐπῆραν ὅλοι μέσα ἀπὸ τὰ μερία τῆς. Μετὰ
ταῦτα ὁ Βασιλεὺς ἠθρόνησε, καὶ ἐγνώρισεν ὅτι ἀποθνήσκει, καὶ ἔπος ἐκρα-
ξεν ὅλῃ τὴν Σύγκλητον, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸς· ἰδὲ, Ἀδελφοί, τὸ τέλος
τῆς ζωῆς με ἦλθε. λοιπὸν παρακαλῶσας νὰ ἐνθυμᾶσθε πάντοτε τὴν ἀγά-
πῃν ὅπως εἶχα εἰς ἐσᾶς καὶ τὴν δαυλαγχνίαν, καὶ νὰ ἀγαπᾶτε τὴν γυ-
ναῖκά με καὶ τὸν υἱόν με. Οἱ Ἀρχοντες ἐκλαίαν πολλὰ τὴν σέρησιν τοῦ
καλοῦ καὶ ἀξίου βασιλείως ὅπως ὑπερίζοντο, καὶ εἶπαν· ὅτι, ὅσῃ ἀγάπῃ
ἔχομεν εἰς τὴν βασιλείαν σου, περισσοτέρων νὰ ἔχωμεν εἰς τὸν υἱόν σου,
καὶ εἰς τὴν γυναῖκά σου τὴν βασίλισσαν. οὕτως κατεφίλησαν ὅλοι τὸν

Βασιλέα μετὰ δακρύων, καὶ ὁμιλῶντας ἀπέθανε, βασιλεύσας χρόνους, 25. καὶ παρέδωκε τὴν Βασιλείαν εἰς τὸν Ἀδελφόν τε τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ τὸν ἐπαρακάλεσε πολλὰ νὰ ἀγαπᾷ τὸν υἱόν τε τὸν Κωνσταντῖνον, καὶ νὰ τὸν βλέπῃ μετὰ πάσης ἐπιμελείας καὶ πόθου.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Εβασίλευσε δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Ἀδελφὸς αὐτῆς μετὰ τὸν θάνατον τῆς Βασιλέως, ὅμῃ καὶ ὁ ἀνεψιὸς αὐτῆς Κωνσταντῖνος ὁ υἱὸς τοῦ Λέοντος. Καθὼς ἐκάθισεν εἰς τὸν θρόνον τῆς βασιλείας, ἔστειλε καὶ ἤφεραν Νικόλαον τὸν Πατριάρχην, ὅπῃ τὸν εὐγάλετο ὁ Λέων, διατὶ δὲ τὸν ἐσυγχώρησεν εἰς τὴν τετραγαμίαν, καὶ εὐγάλετο τὸν Εὐθύμιον, καὶ οἱ Κληρικοὶ, οἱ φίλοι Νικολάου τῆς Πατριάρχου, ὡς εἶδαν τὴν καθαίρεσιν τοῦ Εὐθυμίου, ἐπήδησαν εἰς αὐτὸν ὡς ἀρχαὶ θηρία, καὶ ἔκαμαν πᾶσαν ἀτιμίαν εἰς αὐτόν. ἐτζάκισαν κονδύλια καὶ ἔρριπταν εἰς τὰ γυνεῖά τε, ἔφτυσαν εἰς τὸ πρόσωπόν τε, καὶ ὕβρισαν τὸν πολλά. εἷας ἀπὸ τούτων σκύλας τῆς Κληρικῆς ἐπίασε τὰ γυνεῖά τε καὶ τὰ ἑσυρε, καὶ μοιχὸν καὶ ἐπιβάτῳ τὸν ἔλεγε καὶ αὐτὸς, καὶ οἱ ἄλλοι. Ὁ δὲ Ἀγιώτατος Εὐθύμιος ὅλα τὰ ὑπέμεινε μετὰ παύσεως καὶ ἡσυχίας, καὶ ἐξώρισέ τον ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ Μοναστήριον τῆς Ἀγαθῆς, καὶ εἰς ὀλίγον ἐκεῖ ἀπέθανε, καὶ τὸν ἤφεραν μέσα εἰς τὴν Πόλιν, καὶ τὸν ἐθαψαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του. Ὁ δὲ Κληρικὸς ὅπου ἐπίασε τὰ γυνεῖά τε, τὴν ὥραν ὅπῃ ἐγύρισεν εἰς τὸ σπήτι του, τὸ κῦρε καὶ μόνον, καὶ τὴν θυγατέρα τε ἔξω ἀπὸ τὸν νοῦν τῆς, καὶ κατῴκησεν ὕστερα καὶ ἐζήτει ἀπὸ ὁσπῆτι εἰς ὁσπῆτι καὶ ἐθρέφετο, Ὁ δὲ βασιλεὺς καμίας φροντίδας τῆς Βασιλείας δὲν εἶχεν, καὶ τοῦ Κόσμου, μόνον ἔτρωγε καὶ ἔπινε, καὶ ἔκραζε ταῖς μαντίαις καὶ ἐμαντεύετο πόσους χρόνους θέλει ζήσει. Ἐσυνάξατο ὅλα τὰ σκῆλη τῶν Ἐκκλησιῶν τὰ ἀφιερωμένα, χρυσᾶ, καὶ ἀργυρᾶ, καὶ ἐγύμνωσε τὰς Ἐκκλησίας τῆς Χερσῆς, καὶ ἔκαμον εἷς σαῦλον, ἦγον ἀχρεῖ, διὰ νὰ φάγουν καὶ νὰ ῥέχουν τὰ ἄλογα. Ἐκαμε δὲ Ἐπιτρόπους τῆς Βασιλείας αὐτῆς Ἰωάννην Ἀργίτην, Λάζαρον τὸ γένος, καὶ τὸν Γαβριηλόπουλον, καὶ τὸν Βασιλίτζην, καὶ ἠβελήθη νὰ κάμῃ τὸν Βασιλίτζην βασιλέα, καὶ τὸν ἀνεψιὸν του νὰ δυνεχίσῃ, καὶ εἰς δὲν ἤθελε βοηθήσῃ ὁ Θεὸς νὰ ἐμποδίσῃ τὸν λογισμόν τε, ἔκαμνέ το. ἀμὴ οἱ Ἀρχοντες ὅπῃ ἐφύλαγαν τὸ παιδί τοῦ Λέοντος, ὅταν τὸ ἐζήτει, ἔλεγαν ὅτι δὲν εἶναι καιρὸς τε νὰ δυνεχισθῇ, ὅτι εἶναι μικρὸν, καὶ μὲν τέτρες τῆς λόγους, ἐφύλαγαν τὸ παιδί, καὶ δὲν τὸ δυνέχισεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς εἰς τὰς, 6. τῆς Ἰαννουαρίου Μηνὸς ἔκαμε ῥάπεζαν, καὶ ἐθύμισε πολλὰ καὶ ἐμέθυσε, καὶ ἐκοιμήτο. ἐν τῇ ᾧμα τὸν ἐπίασε πόνος εἰς τὰ ἐντόδια, καὶ ἔδραμον αἷμα πολὺ ἀπὸ τῆς μύτης του, καὶ ἀπὸ τὰ μόριά του, καὶ ἀπέθανε τὴν δευτέραν ἡμέραν, ἦγον εἰς τὰς, 7. τῆς Ἰαννουαρίου, καὶ ἀφῆκον Ἐπιτρόπους Νικόλαον τὸν Πατριάρχην, τὸν Μάγιστρον Στέφανον, τὸν Μάγιστρον Ἰωάννην, καὶ Ἑλλαδᾶν, Ἰωάννην τὸν Ρέκτωρα, τὸν Βασιλίτζην, καὶ τὸν Γαβριηλόπουλον, καὶ παρέδωκε τὴν βασιλείαν εἰς τὸν

ἀνε-

ἀνεψιόν τε Κωνσταντῖνον. Ἐθαψάντου εἰς τὸν τάφον τῷ Πατρὸς του, καὶ ἐβασίλευσε χρόνον σ'α.

ΜΟΝΑΡΧΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ.

Μετὰ τὸν ἐβασίλευσεν ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ Κωνσταντῖνος, ὁ Υἱὸς τοῦ Λέοντος, καὶ ἦτον χρόνων, 7. καὶ οἱ ἀνωθεν Ἐπίτροποι ἦσαν τῆς βασιλείας διοικηταί. Ὁ δὲ Κωνσταντῖνος ὁ τῷ Δῆκα τῷ Ἀνδροκίῃ υἱὸς, ὁ Δομέσικος τῷ Σχολῶν, ἡβουλήθη ὑπὸ ἀναγκασίας τινῶν φίλων, ὡς ἀνδρειωμένος, νὰ κυβερνήσῃ τὴν βασιλείαν, καὶ νὰ γαμή καὶ βασιλεύῃ, λέγωντας ὅτι τὸν θέλουν καὶ οἱ Ἀρχοντες καὶ ὁ Λαὸς, καὶ ἠθέλησε νὰ θανατώσῃ τὸν Βασιλέα, καὶ ἐγένετο πόλεμος, καὶ ἐνίκησαν οἱ ἀνδραποὶ τῷ Βασιλέως, καὶ ἐπίασαν τὴν ἐπιβέλῃ καὶ τὸν Δούκαν, καὶ ἄλλους ἐξώρισαν, ἄλλους ἐθανάτωσαν, ἄλλους ἐκαμαν Καλογέρεας, καὶ τὴν γυναῖκα τῷ Δῆκα τὴν ἐκαμαν Καλοζαίαν, καὶ τὸν υἱόν τε ἐθανάτωσαν. Ὁ δὲ Συμεὼν ὁ Ἀφύτης τῷ Βυλγάρων ἐκαμε φουσαῖτα πολλὰ καὶ ἦλθε καὶ τῷ Ῥωμαίων, καὶ ἐτόκωσεν ἀπὸ ταῖς Βλαχέρναις ἕως εἰς τὴν χρυσὴν πόρταν, καὶ εἶχεν ἐλπίδα νὰ πάρῃ τὴν Πόλιν. Ὡς ἔμαθεν ὅτι τὰ τείχη εἶναι δυνατὰ, καὶ φασάτα μέσα ἀνδρειωμένα, ἔστειλε τὸν Μάγιστρον αὐτῷ Θεόδωρον εἰς τὸν Βασιλέα καὶ ἐζήτην ἀγάπην. οἱ δὲ Ἐπίτροποι ἐσερξαίντο μετὰ χαρᾶς, καὶ ὑπῆγεν ὁ Πατριάρχης μετ' ἄλλους Ἐπίτροπους, καὶ ἦλθαν εἰς τὸν Βασιλέα εἰς τὸ Παλάτι τῷ Βλαχερνῶν, καὶ ἔδωκαν πίστιν βεβαίαν τοῦ Συμεὼν. οὕτω τὸν ἤφεραν μέσα εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἐπροσκύνησε τὸν Πατριάρχην καὶ τὴν ἐδιάβασεν δ'χλὺν, καὶ ἐκάθισαν εἰς θρόνον, καὶ ἐκαμαν ἀγάπην σερεάν, καὶ δῶρα πολλὰ τῷ Συμεὼν καὶ τῷ υἱῶν τε ἐχάρισαν, καὶ ἔπος ὑπῆγεν εἰς τὸν τόπον τῷ. Τὴν δὲ μητέρα τῷ Κωνσταντίνῳ βασιλέως, ὅπως τὴν ἐδίωξεν Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὸ Παλάτι ὁ ἀνδράδελφός της, ἐμήνυσαν οἱ Ἐπίτροποι καὶ ἦλθεν εἰς τὸν Υἱόν της, καὶ ἐπῆρσεν ὁ Βασιλεὺς γυναῖκα τὴν θυγατέρα Ῥωμανοῦ, τὴν Ἐλσίνην, καὶ ἐσεφανώσεν τὸν ὁ Πατριάρχης Νικόλαος, καὶ τὸν Ῥωμανὸν ἐτίμησε Βασιλοπάτορα. Εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀποστάτισεν ἀπὸ τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνος Λέων ὁ Φωκάς, ὁ Δομέσικος τῷ Σχολῶν, καὶ ἐπῆρε καὶ ἄλλους πολλὰς μετ' αὐτῷ, καὶ ἐπέρασεν εἰς τὴν Χρυσόπολιν σιωάζοντας Λαὸν, καὶ ὁ Λαὸς ἔτρεχε πισδύοντες ὅτι εἶναι πιστὸς τῷ Βασιλέως. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ὡς τὸ ἔμαθεν, ἔγραψε πρὸς τὸν Λαὸν τὴν ἐπιβουλὴν τοῦ Φωκά, καὶ ὅτι εἶναι ἐχθρὸς τῷ βασιλέως, καὶ ὅσοι θέλουν τὸν βασιλέα, νὰ φύγουν ἀπ' αὐτόν. Ὁ δὲ Φωκάς ὡς ἔμαθε τὴν γραφὴν τῷ βασιλέως, ἐκαμε τέχνας νὰ τὴν πιάσῃ, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη. ὡς ἀνεγνώσθη, ἔφυγαν ὅλοι, καὶ ἔμεινε μόνος κατηχυμένος, καὶ ὑπῆγεν εἰς σ'α χωρίον, καὶ ἐκεῖ τὸν ἐπίασεν ὁ Μιχαὴλ ὁ Βαρὺς καὶ ἐτύφλωσεν αὐτόν. Ἐγένετο δὲ καὶ ἐπιβλὴ καὶ Ῥωμανοῦ παρὰ τινος Κωνσταντίνῳ Κτηματῶν, Δαβὶδ τῷ Κουμβλιανῷ, καὶ Μιχαὴλ Κεράτορος τῷ Μαγγανῶν. Ἀρμάτωσαν τινὰς νέας εἰς τὸ κωῆγι, ὅταν εὗγῃ ὁ Ῥωμανὸς, νὰ τὸν σκοτώσῃ. ἔμαθε το γούνη καὶ

ἢ ἐπιασέ τις ὁ Ῥωμανὸς, καὶ τοὺς δύο πρῶτους ἐτύφλωσε, καὶ τὴν μητέρα τῆ βασιλέως Ζωὴν ἐδίωξε, ἢ ἐσεilé τῷ εἰς τὸ Μοναστήρι τῆς Ἀγίας Εὐφημίας, λέγοντας, ὅτι αὐτὴ ἔκαμε τὴν ἐπιβελῶν. ἐδίωξε δὲ καὶ ἄλλους πολλοὺς, ὅπου ἐλάττωσαν τὸν βασιλέα, καὶ ἐγίνε Καῖσαρ ὁ Ῥωμανὸς εἰς τὰς, 26. τῆ Σεπτεμβρίου Μηνὸς, καὶ τὸν Δεκέμβριον στέφεται παρὰ τῆ βασιλέως καὶ τῆ Πατριάρχου βασιλέως, καὶ τῆ Θεοφανείων στέφει τῷ Γυναικά τῃ, καὶ τὸν Υἱόν τῃ Χραιοφόρον, καὶ ἔλεγε· μετὰ τὸ θάλημα τῆ βασιλέως Κωνσταντίνου τὸ κάμνω. Τὸν Ἰούλιον Μῆνα ἐγίνε ἡ εὐωσις τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὰ σκανδαλά, ὅπως ἐσκανδαλίζοντο οἱ Κληρικοὶ διὰ τὸν Πατριάρχην Νικόλαον, καὶ Εὐθύμιον, καὶ εἰρυνόωσαν καθὼς καὶ τὸ πρῶτον. Ὁ δὲ βασιλεὺς Ῥωμανὸς ἐξορίζει τὸν Μάγιστρον Στέφανον εἰς τὸ Νησί τῆ Ἀντιγόνε, καὶ τὸν ἔκαμε Καλόγηρον ὡς τῆς βασιλείας ἐχθρόν καὶ ἄλλας πολλὰς. ἐπῆρε δὲ ὁ Ῥωμανὸς Γαμβρόν εἰς τῷ δολιτέραν τῃ Οὐγατέρᾳ τῷ Ἀγάθῳ Λέοντι τοῦ Ἀργυρῆ, ἀνδρα σοφώτατον καὶ ἀνδρειωμένον. ἡ Βασίλισσα Θεοδώρα Γυνὴ τῆ Ῥωμανῆ ἀπέθανε εἰς τὰς, 26. τῆ Φεβρουαρίου, καὶ ἀνηγορεύθη Βασίλισσα ἡ Γυνὴ τῆ Χραιοφόρε, Σοφία.

Ὁ δὲ Συμεὼν ὁ Ἀφέντης τῷ Βουλγάρων ἠθέτησε τῷ ἀγάθῳ τῷ Ῥωμαίων, καὶ πολλὰς πολέμους ἔκαμε μετ' αὐτῆς καὶ ἐνίκησεν. ἦλθε πάλιν μετὰ δυνάμεως μεγάλης, καὶ ἐκούρσωσε τῷ Μακεδονίαν, καὶ ἔκαψε πολλὰ χωρία τῆς Ἀδριανουπόλεως. ἦλθε πάλιν εἰς τῷ Πόλιν ἕως ταῖς Βλαχέρναις καὶ ἐτέντωσε, καὶ ἐμύωσε νὰ ἔλθῃ ὁ Πατριάρχης καὶ ἄλλοι πρῶτοι Ἀρχοντες νὰ ὁμιλήσῃν περὶ ἀγάπης. ὑπῆγεν ὁ Πατριάρχης, καὶ Μιχαὴλ ὁ Πατρίκιος ὁ Στυπιάτης, καὶ Ἰωάννης ὁ Μυσικός, καὶ ὁμιλήσαν περὶ ἀγάπης. ἐζήτησεν ὁ Συμεὼν νὰ ἰδῇ Ῥωμανὸν τὸν Βασιλέα, ὅτι ἤκουε δι' αὐτὸν πῶς εἶναι ἀνθρώπος συνεπώτατος, καὶ θαυμαστός. ὡς ἤκουσεν ὁ Ῥωμανὸς τῆς λόγου, ἤρπασε καὶ ἠτοίμασαν τὸ Βασιλικὸν κάτεργον, καὶ ἐμπῆκεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν Ναὸν τῷ Βλαχερνῶν καὶ ἐπροσκύνησε. ἔλαβε μετ' αὐτοῦ καὶ τὸ Ἀγιον Μανδύλιον εἰς φύλαξιν, καὶ ὄρμηκε μετὰ στρατιώτας ἀρματωμένους ἀπὸ τὸν Ναόν. ἦλθε δὲ καὶ ὁ Συμεὼν μετὰ τῆς ἐδικῆς τῆ στρατιώτας, καὶ ἄλλοι ἐβάσταζαν χρυσὰ σκεπάδια, ἄλλοι ἀργυρὰ, ἄλλοι χαλκὰ, ἄλλοι ἄλλης γενεᾶς, καὶ εἶχαν εἰς τῷ μέσῳ τὸν Ἀφέντην τῆς τὸν Συμεὼν, καὶ ὀφείμην τον ὡς βασιλέα· ὁ δὲ Ῥωμανὸς ἐδέχθη ἀσπασίως τὸν Συμεὼν, διότι ἠγάπα τῷ εἰρηνῶν, καὶ ἐφίλησεν εὐας τὸν ἄλλον, καὶ περὶ ἀγάπης ἀρχισαν νὰ λαλῶν, καὶ εἶπεν ὁ Ῥωμανὸς τὸν Συμεὼν· ἤκουσά σε Χριστιανὸν ἀνθρώπον, καὶ Θεοσεβῆ, ἀμὴν τὰ ἔργα σε Χριστιανικά δοῦν εἶναι. ὅμως εἰ μὴν εἶσαι ἀληθινὸς Χριστιανός, παῦσε ἀπὸ τὰς αἱματοχυσίας τῷ Χριστιανῶν, καὶ μὴ μολυῖς τῷ ψυχῶ σε ἀπὸ τὰ αἵματα τῷ Χριστιανῶν, ὅπου εἶσαι μιᾶς πίστεως μετ' αὐτῷ. Ἐνθυμήσου ὅτι ἀνθρώπος εἶσαι, καὶ σήμερον ζῆς, καὶ αὐριον ἀποθνήσκεις, καὶ μέλλει νὰ κερδῇς ἐνώπιον τῆ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δολιτέρᾳ αὐτῇ Παρεσίᾳ. Λοιπὸν, Ἀδελφε, εἰ εἶναι καὶ κάμης τὴν μάχην διὰ νὰ κερ-

κερδήσης βίον, ἐγὼ νὰ σὲ δώσω βίον ὅσον θέλεις, μόνον μὲν εἰς τὴν ἀγάπην καὶ ὁμόνοιαν, καὶ νὰ ζήσης ζωὴν εἰρηνικὴν, καὶ νὰ μὴ χυῖς τὰ αἵματα τῆς Χριστιανῶν. Ὁ Συμεὼν, ὡς ἤκουσε τὰς λόγους τὰς τούτας, ὤλεθρον βήθη, καὶ ἔπος ἔκαμαν ἀγάπην, καὶ ἐφίλησαν εἰς τὸν ἄλλον, καὶ ἔδωκεν ὁ βασιλεὺς πολλὰ δῶρα τῷ Συμεὼν, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν τόπον τε. Ἐγένετο δὲ τότε εὖα σημεῖον, ὅτι ἦλθαν δύο αἰετοὶ καὶ ἐσάθησαν ἀπάνω εἰς αὐτοὺς, καὶ εἶχαν ἀπλωμασίας τὰς πτέρυγας των ὅσον καιρὸν ὠμιλοῦσαν. Ἀφ' οὗ ἐχώρισαν, ἐχώρισαν καὶ οἱ αἰετοὶ, καὶ ὁ εὖας ἐπῆγε μέσα εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ὁ ἄλλος μετὰ τοῦ Συμεὼν εἰς τὴν Μακεδονίαν. Τῇ ἑορτῇ τῇ Χριστῇ Γεννῶν, Ῥωμανὸς ὁ βασιλεὺς ἔφερε τὰς δύο υἱοὺς αὐτοῦ βασιλεῖς, Στέφανον, καὶ Κωνσταντῖνον· τὸν δὲ ἄλλον τοῦ υἱοῦ τὸν Θεοφύλακτον τὸν ἐχειροτόνησεν ὁ Πατριάρχης ὑποδιάκονον, καὶ τὸν ἐσφράγισεν Σύγκελον Μαίε, 15. Ἀπέθανε δὲ ὁ Πατριάρχης Νικόλαος, ὅς τις ἐκράτισε τὴν δευτέραν φορὰν τὸν θρόνον χρόνος, 13. καὶ τὸν Αὐγαστον ἐχειροτόνησαν Πατριάρχην Στέφανον τὸν Ἀμασίας. Ὁ δὲ Συμεὼν, ὁ Ἄρχων τῶν Βελγάρων, ἠθέλησε νὰ κάμῃ μάχην μετὰ τὰς Ῥωμαίους, καὶ ὤρεθον εὖας Ἀστρονόμος Ἰωάννης, καὶ λέγει τῷ βασιλεῶς· ὅτι εἰὰ θέλῃς νὰ ἀποθανῇ ὁ Συμεὼν καὶ νὰ παύσων οἱ πόλεμοι, πέμψε νὰ κόψουν τὴν κεφαλὴν τῆς σήλης, ὅπου βλέπει πρὸς τὴν Δύσιν, καὶ ἐν ταύτῃ νὰ ἀποθανῇ ὁ Συμεὼν, διότι εἰς αὐτὴν τὴν στήλῃ εἶναι σοικειωμένος. Ὁ βασιλεὺς ἔστειλε καὶ ἔκοψαν τὴν κεφαλὴν τῆς σήλης, καὶ αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ὁ Συμεὼν ἀπέθανεν εἰς τὴν Βελγαρίαν, καὶ ἄφηκεν Ἐπίτροπον εἰς τὰς ἡμέρας, τὸν υἱὸν τῆς γυναικαδελφῆς τε, Πέτρον τῷ Σουρβέλου. Μετὰ τὸν θάνατόν τε ἔπεσε πείνα μεγάλη εἰς τὴν Βελγαρίαν καὶ ἀκρίδα, καὶ ἔφθειρε τὰς καρπὰς, καὶ ἐγένοντο ἐκεῖ μεγάλη πείνα. Ἡβελήθη δὲ ὁ Πέτρος νὰ ἔλθῃ κατὰ τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἐσύναξε φουδάτα πολλὰ, καὶ ἦλθεν ἕως εἰς τὴν Μακεδονίαν. Μαθὼν ὁ βασιλεὺς τὸτο, ἔστειλε φουδάτα κατ' αὐτὸν. Ὁ Πέτρος ὡς τὸ ἤκουσεν, ἔστειλεν εὖα Καλόγηρον κρυφὰ εἰς τὸν βασιλέα διὰ νὰ κάμῃ συσσιτικέσιον ἀνήμερόν τους. ὡς τὸ ἤκουσεν, ἐχάρη ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀποσέλλει Κωνσταντῖνον, Βασιλικὸν Κληρικόν, τὸν Ῥόδιον, καὶ Μοναχόν τινα Θεοδόσιον νὰ ὁμιλήσων μετὰ τῶν Βελγάρων. ἔπος ἐπῆγαν καὶ ἔκαμαν ἀγάπην, καὶ ἔστησαν καὶ τὴν συμφωνίαν τῷ γάμῳ. ὁ δὲ Πέτρος ἐπεμψεν εἰς τὸν βασιλέα ἀπὸ τὰς Ἀρχοντας αὐτοῦ καὶ εἶδαν τὴν εὐφροσύνην, καὶ ἦσαν ἡ Οὐγατέρα Χριστοφόρος τῷ βασιλεῶς, ὀνόματι Μαρίνα, ἡ Ἐγγόνη Ῥωμανῆ τῷ βασιλεῶς, καὶ ἤρεσέ τις πολλὰ, ὅτι ἦσαν ὠραιόταται καὶ χαριτωμέναι, καὶ ἐμύλυσαν καὶ ἦλθεν ὁ Πέτρος εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἔστειλεν ὁ βασιλεὺς τὸν συμπέθερόν τε Νικήταν Μάγιστρον μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν Ἀρχόντων, καὶ ὑπὸ τῶν τῶν Πέτρον. Ὡς ἐπλησίασεν εἰς ταῖς Βλαχέρναις, ὠγῆκεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τὸ κάπεργον καὶ ἐδέχθη αὐτὸν μετὰ μεγάλης τιμῆς, καὶ ἦλθαν εἰς τὸ παλάτι. Εἰς τὰς οἰκίας τοῦ Ὀκτωβρίου Μλωδὸς ὠλόγησε τὸν Πέτρον μετὰ Μαρίνης τῆς Ἐγγόνης αὐτοῦ ἐν τῇ Ναῶ τῆς Πηγῆς Στέφανος ὁ Πατριάρχης, καὶ ἔκαμαν γάμους θαυμαστὰς. Λαβὼν ὁ Πέτρος τὴν γυναῖκά τε, ἐπορεύθη εἰς τὴν Βελ-

γαρίαν. Ὁ δὲ Πατριάρχης ἀπέθανε τὸν Ἰούλιον μῆνα, καὶ ἔκαμιν εἰς τὸν θρόνον χρόνος, 2. καὶ μῆνας, 11. τὸν δὲ Δεκέμβριον μῆνα ἐχειροτόνησαν Πατριάρχῳ Τρύφωνι Ἱερομόναχον, καὶ σέκεται εἰς τὸν θρόνον ἕως οὗ ὁ Θεοφύλακτος, ὁ υἱὸς τοῦ Ῥωμανοῦ, καὶ ἔλθῃ εἰς νόμιμον ἡλικίαν, καὶ τότε καὶ εὐγὴ ὁ Τρύφων, καὶ γένῃ ὁ υἱὸς τῷ βασιλέως. ὁ δὲ υἱὸς τῷ Ῥωμανῷ Χρυσόφορος ὁ βασιλεὺς ἀπέθανεν ἐν Μῶνι Αὐγούστου, Ἰνδικτιῶνος, 14.

Ἦλθε δὲ καιρὸς καὶ ὁ Θεοφύλακτος ὁ Σύγκελος, ὁ υἱὸς Ῥωμανῷ, ἦλθεν εἰς τὴν ἡλικίαν ὅπῃ ἔστησαν μὲν τῷ Τρύφωνος, καὶ αὐτὸς δὲν ἤθελε καὶ κάμναι παραίτησιν, ἀμὴν ἐζητεῖ καὶ γένῃ κρείσσις, διατὶ αἰτίαν τὸν δὲ γάζουν. Ὁ βασιλεὺς ἐλυπεῖτο πολλὰ τί καὶ κάμνῃ, ὁ δὲ Μητροπολίτης Κασαρείας Θεοφανὴς βλέπωντας τὸν Βασιλέα πολλὰ λυπημένον λέγει· μὴ λυπεῖσαι, ὦ βασιλεῦ, καὶ ἐγὼ καὶ κάμω τὸ θέλημά σε· καὶ ἐχάρη ὁ βασιλεὺς, καὶ ὑπάγει ὁ Καισαρείας εἰς τὸν Πατριάρχῳ με δόλον καὶ λέγει τῷ· Δέσποτά μου, ὁ βασιλεὺς πολλὰ εἶναι θυμωμένος ἐναντίον σου, καὶ γυροῖται αἰτίας καὶ σὲ δὲ γάλλῃ ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ λέγει πῶς δὲν ἡξόρεις γράμματα, εἰς δὲ τὰ ἄλλα ἄμωμος εἶσαι καὶ ἀναίτιος. εἰ γοῦν δὲν δείξης πῶς ἡξόρεις, οἱ ἐχθροί σου λύκοι γίνονται κατὰ σε. ἀμὴ συμβελεύω σε καὶ πάρῃς χάρτην ἄγραφον ἐμπροσθεν τῆς Συνόδου, καὶ γράψῃς τὸ ὄνομά σε καὶ τὸ τῆς Αρχιερωσύνης σε ἀξίωμα, καὶ τὸ ἰδὼ ὁ Βασιλεὺς καὶ βεβαιωθῇ. ὁ δὲ Πατριάρχης ἐπίστανσε τῷ Καισαρείας, ὅτι καὶ Θεὸν τῷ λέγει, καὶ κάμνει Συνοδόν. Ὅταν ἐκάθισαν, λέγει ὁ Πατριάρχης, ἡξόρετε ἀδελφοί καὶ συλλειτουργοί, ὅτι πολλὰς τέχνας καὶ συκοφαντίας ἔκαμαν καὶ με δὲ γάλλουν ἀπὸ τὸν θρόνον, ἀμὴ καμίαν αἰτίαν δὲν ἦραν, τέλος λέγαν ὅτι εἶμαι ἀγράμματος. ὅμως τὴν σήμερον θέλω πληροφορήσει ἐκείνους ὅπῃ με συκοφαντῶν πῶς με ἀδικῶσιν. ἔγω λέγει καὶ φέρει τὸν χάρτιν ἄγραφον, καὶ ἐμπροσθεν τῆς Συνόδου ἔγραψεν εἰς τὸν χάρτιν. „ Τρύφων ἐλέω Θεῷ Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ῥώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης “ καὶ ἐπιστάθη τοῦ Καισαρείας, ὅτι εἶναι φίλος κατὰ Θεόν, καὶ ἔδωκεν του τὴν ὑπογραφήν· τοῦτος δὲ ὁ Καισαρείας ἐπῆρε τὴν ὑπογραφήν, καὶ ἔγραψε γράμματα ἀνωθεν τῆς ὑπογραφῆς, πῶς ὁ Πατριάρχης θεληματικῶς κάμνει παραίτησιν ἐκ τοῦ θρόνου ὡς ἀνάξιος, καὶ ἔδειξε τοῦ Βασιλέως τὴν κατασκέδην ὅπῃ ἔκαμε, καὶ ἐχάρη ὁ Βασιλεὺς ὡς τὴν εἶδε, καὶ ἤφεράν τιν ἐπὶ Συνόδου. καθὼς τὴν εἶδαν, ἔκαμαν ἀπόφασιν συνοδικήν, καὶ εὐγαλαν τὸν Πατριάρχῳ ἀπὸ τὸν θρόνον τῷ. ὁ δὲ παλαίπαρος Πατριάρχης, ὡς ἤκουσε τὸ γράμμα τῷ ὅπῃ ἤφεραν εἰς τὴν Συνόδον, καὶ γράφει πῶς κάμνει παραίτησιν τῷ θρόνῳ ὡς ἀνάξιος, ἐκατανόησεν ὅτι ἡ κατασκέδην ἦτον τοῦ Καισαρείας· πλὴν δὲν εἶχε πλέον τί καὶ κάμνῃ, καὶ ἐχειροτονήθη Πατριάρχης Θεοφύλακτος, ὁ υἱὸς τῷ Ῥωμανῷ τοῦ Βασιλέως, ἐν Μῶνι Φεβρουαρίῳ, ἔτος, 2. ὁ δὲ Ῥωμανὸς πάντοτε ἐδέετο τῷ Θεῷ καὶ τὸν συγχωρήσῃ διὰ τὴν ἀμαρτίαν τῷ ὅρκῳ ὅπῃ εὐγαλε τὸν Κωνσταντῖνον τὸν Γαμβρόν τῷ ἀπὸ τῆς βασιλείας, καὶ ἐδίδε πολλὰς ἐλεημοσύνας εἰς τὰς πτωχὰς, καὶ τὸ Κάστρον

τῆς Ἑδέσσης ἐπολεμεῖτο παρὰ τῷ Ῥωμαίων, καὶ ἐσυνωχώθησαν πολλὰ ὁ Λαός, καὶ ἐστεῖλαν παράκλησιν εἰς τὸν Βασιλέα, νὰ μὴ τῆς πολεμᾷ πλέον, καὶ νὰ τῷ δώσῃ τὸ Ἅγιον Μανδύλιον, ὅπῃ εἶχεν ἰσορρομῆον τὸ πρόσωπον τῶ Χρυσῷ, καὶ ἐχάρη ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἐπαυσε τὸν πόλεμον. Ἐφεραί τε τὸ Ἅγιον Μανδύλιον, καὶ ἐδέχθη το μετὰ πάσης χαρᾶς καὶ φόβου, καὶ προὔπαντίσεν το μετὰ λαμπάδων καὶ θυμιαμάτων. Πολλοὶ γὰρ Χριστιανοὶ δὺλαβεῖς, βλέποντες τὴν ἀδικίαν ὅπῃ ἔκαμεν ὁ Ῥωμανὸς εἰς τὸν Γαμβρόν τε τὸν Κωνσταντῖνον, διατὶ παρέβη τῆς ὀρκῆς καὶ ἐπῆρε τὴν βασιλείαν, θείῳ ζήλῳ κινήσυντες καὶ ὁμοφρονήσαντες, εὐγαλάν τον ἀπὸ τὸ Παλάτι, καὶ τὸν ἐξώρισαν εἰς τὸ Νησί τῆς Πρώτης, καὶ ἐκεῖ τὸν ἔκαμαν Καλόγηρον.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΠΑΛΙΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΙΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ.

Εἵλαβε δὲ πάλιν τὴν βασιλείαν Κωνσταντῖνος ἐν ἔτει 6453. Μετὰ τὴν βουλὴν τῶ Ἀρχόντων ἐπίασε τῆς δύο γυναικαδελφῆς τε, Στέφανον καὶ Κωνσταντῖνον τῆς Βασιλῆας, εἰς τὰ ἔαπέζι ὅπῃ ἔβωγαν, καὶ τὰς ἔβαλεν εἰς τὰ κάτεργα καὶ τὰς ἐξώρισε. τὸν μὲν Στέφανον εἰς τὸ Πανόρμου τὸ Νησί, τὸν δὲ Κωνσταντῖνον εἰς τὴν Τερέβινθον, καὶ παρὰ τῇ Μητροπόλει τῆς Καισαρείας Βασιλῆας, καὶ Ἀναστασίᾳ Ἡρακλείας χειροτονῶνται Κληρικοί. τὸν μὲν Στέφανον εἰς τὴν Ῥόδον, καὶ τὸν ἄλλον εἰς τὴν Μιτυληνὴν, καὶ ὕστερον εἰς τὴν Σαμοθράκην. Ὁ Στέφανος ὑπόμεινεν ἀνδρείως τὴν δυστυχίαν τε, καὶ ἔζησεν εἰς τὴν Μιτυληνίῳ ἐξόριστος χρόνος, 19. καὶ ἀπέθανεν. ὁ δὲ Κωνσταντῖνος δὲν ἐδυνάετο νὰ ὑπομείνῃ ὡς ὀλιγόψυχος, καὶ ἠβελήθη τὸν δεύτερον χρόνον ὅπῃ ἦτον εἰς τὴν ἐξορίαν νὰ φύγῃ, καὶ ἐκείνοι ὅπῃ τὸν ἐφύλαγαν, τὸν ἐσφαζαν. ὁ δὲ Ῥωμανὸς ἀπέθανε Καλόγηρος μηνὶ Ἰαλίῳ, Ἰνδικτιῶτος, 6. καὶ ἐτάφη ἐν τῇ Μυρελαίῳ. Ὁ δὲ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἐξωλόθρευσε πᾶσαν εὐα, ὅπῃ εἶχεν εἰς ὑποψίαν, καὶ τῆς Ἀρχόντας, ὅπῃ εἶχεν εἰς ὑποψίαν, καὶ ἦσαν βοηθοὶ αὐτῷ, καὶ τῆς γυναικαδελφῆς αὐτῆς μεγάλως τοὺς ἐτίμησεν. ἔγινε δὲ Μονοκράτωρ τῆς Βασιλείας, καὶ ἦτον ἐπισήμων εἰς Λογαριασμόν, εἰς Ἀστρονομίαν, εἰς Γεωμεσίαν, εἰς Φιλοσοφίαν. Τῇ ἡμέρᾳ τοῦ ἀγίου Πάσχα ἔστεψεν βασιλεὺς τὸν Υἱόν τε τὸν Ῥωμανὸν διὰ Θεοφύλακτε Πατριάρχῃ. ἀπέθανε δὲ ὁ Πατριάρχης Θεοφύλακτος, ἀρχιερατεύσας χρόνος, 23. καὶ ἡμέρας, 25. καὶ εἶχε τὸν θρόνον παρανόμως καὶ ἔξω τῶ θείων Κανόνων, ὅτι ἦτον χρόνων, 16. ὅταν ἔγινε Πατριάρχης, καὶ ἔκαμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χρυσῷ πολλὰς παρανομίας καὶ ἀτοπίας, καὶ καμίας φροντίδα δὲν εἶχεν εἰς τὸ Ποίμνιον τῶ Χρυσῷ, μόνον εἰς ἄλογα καὶ εἰς κυνήγια καὶ εἰς ἀσωτίας, καὶ φόβον Θεῷ ποσῶς δὲν εἶχεν, ἀμὴ ὕβριζε τὸν Θεόν, καὶ τῷ Ἀγίῳ τὰς μνήμας ἐγέλα καὶ ἐνέπαιζε, καὶ ἄλλα πολλὰ κακὰ ἔκαμε. καὶ ἠθρούνε, καὶ ἔφεχεν αἷμα ἀπὸ τῆς μύτης τε καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος χρόνος, 2. καὶ ὑδροπικίασε, καὶ ἀπέθανε κακῶς ἐν ἔτει, 6464, μηνὶ Φεβρουαρίῳ, Ἰνδικτιῶτος, 4. καὶ ἐχειροτονήθη Πατριάρχης εἰς τὰς 3. τῷ Ἀπριλίῳ Πολύδ-

λύδης ἱερομόναχος, γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, σοφώ-
τατος, δόξαβης, καὶ περιβόητος εἰς τὴν ἀρετὴν. Κατὰ τὸν τὸν καιρὸν ἤφε-
ραν καὶ τὴν τιμίαν χεῖρα τῶ Τιμίῳ Προδρόμῳ εἰς τὴν Πόλιν μὲν πάσης τι-
μῆς καὶ δόξαβης, τὴν ὁποίαν ἔκλεψεν Ἰωβὼς ὁ Διάκονος. Ὁ δὲ βασιλεὺς
ἐφαρμακώθη ὑπὸ τῶ ἡὺ αὐτῶ Ῥωμανῶ, καὶ ἀπέθανε τῇ, 9. τῶ Νοεμβρίου
μηνὸς, βασιλεύσας μετὰ Λέοντος τῶ πατρὸς αὐτοῦ καὶ τῆς μητρὸς χρόνος,
13. καὶ πάλιν μὲν τῶ πενθέρῳ τῶ Ῥωμανῶ, ὅπῃ τῶ ἐπῆρε τυραννικῶς τὴν
Βασιλείαν, χρόνος δεκαπέντε, καὶ ἔθαψάν τον εἰς τὸν τάφον τῶ πατρὸς τῶ.

1070. 1071.
ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΡΩΜΑΝΟΥ.

Μετὰ τὸν βασιλεύει ὁ υἱὸς τῶ ὁ Ῥωμανὸς, καὶ τῇ Κυριακῇ τῶ Πάχα
ἔσεφε τὸν υἱὸν τῶ βασιλέα διὰ χειρὸς Πολυδύκτη Πατριάρχου. τῶ δὲ ἐρ-
χομένῳ χρόνῳ ἐγέννησε δεύτερον υἱόν, Κωνσταντῖνον ὀνόματι, καὶ τὴν φρον-
τίδα τῆς βασιλείας ἔδωκεν Ἰωσήφ τῷ Παρακοιμωμένῳ, Βεῖγκαν τὸ γέ-
νος, καὶ τῶ βασιλέως ἡ φροντίς δὲν ἦτον ἄλλη, μόνον νὰ σμίγῃ μὲν ἀν-
δρῶν παιγνιωτῶν νὰ κάμνῃ χαρὰς, καὶ νὰ γελᾷ, καὶ δὲν τὸν ἐμελε διὰ
τὴν φροντίδα τῶ Λαῶ. Τῷ τῶ χρόνῳ ἐπεμψε Νικηφόρον Μάγιστρον τὸν
Φωκαῖν, ὅπῃ ἦτον σαλμυός παρὰ Κωνσταντίνου τῶ βασιλέως εἰς τὴν Ἀ-
νατολίαν, ὁ ὁποῖος ἔκαμε πολλὰς νίκας εἰς τὰς Σαρακηνούς τῆς Ἀνατο-
λῆς, καὶ εἰς τὴν Ταρσὸν τὸν Ἀμηντὸν Καραμανίαν, καὶ εἰς τὸν Χετιδὰ τὸν
καὶ Χάλεπ, καὶ εἰς τὸν Ζήθ τὸν Τειπόλεως, τὰς ὁποίας ἐνίκησε καὶ ἐξό-
πασεν. Ἐπεμψε δὲ αὐτὸν τὸν Νικηφόρον εἰς τὴν Κρήτην κατὰ τῶ Σα-
ρακηνῶν, καὶ ἔδωκε τὰ φεσάτα πολλὰ καὶ Ἀρμάδα καλὴν καὶ δυνατὴν.
λαβὼν ὁ Νικηφόρος τὴν Ἀρμάδα, ὑπῆγεν εἰς τὴν Κρήτην, καὶ ὡς ἤθε-
λε νὰ ἐγγάλῃ ἔξω τὰ φεσάτα, ἔφθασαν οἱ Τέρκοι καὶ ἐμπόδιζαν αὐτόν.
αὐτὸς δὲ ὡς δοκιμώτατος, ἐγγῆκεν ἔξω μὲ τὰ φουσάτα τῶ χωρὶς κανσάα
κίνδυνον, καὶ ἐδίωξεν αὐτὰς. ὡς δὲ ἐγγῆκεν ἔξω, ἠτοίμασε τὸ φεσάτον
μετὰ πάσης ἐπιμελείας, καὶ ἔδραμεν εἰς τὰ Κάστρη καὶ εἰς τὰς ἄλλας τό-
πας τὰς δυνατὰς, καὶ ἠφανίσεν καὶ ἐχάλασε τὰς ἐχθρὰς. Εἰς δὲ τὰς, 7.
τοῦ Μαρτίου, Ἰνδικτιῶνος, 4. ἦλθεν εἰς τὸ Κάστρον, τὸ ὁποῖον λέγουσι
Χαύδακα, καὶ τὸν Ἀφσύτην τὸν Ἀμηντὸν, Κερέτην τὸ ὄνομά τῶ, τὸν ἐπία-
σε, καὶ Ἀνεμὰν τὸν δεύτερον ἀφσύτην καὶ αὐτὸν ἐπίασε, καὶ τὸν Χαύδακα
ἐπῆρε, καὶ ὅλον τὸ Νησί τὸ ἐδέλωσε, καὶ διέδραμεν ἡ νίκη τῶ Νικηφόρου
εἰς ὅλον τὸν Κόσμον. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀκῆσας, ἐχάρη πολλὰ, καὶ ἐπεμ-
ψεν εἰς τὸν Νικηφόρον νὰ ἔλθῃ μὲ τὰ φεσάτα εἰς τὴν Ἀνατολήν, ὁ ὁποῖος
ἦλθε κατὰ τὸν ὀρισμὸν τῶ βασιλέως, καὶ ἐν τῶ ἅμα τὸν ἀπέστειλεν εἰς
τὴν Συρίαν, καὶ ἐπολέμησε, καὶ κατὰ κράτος ἐνίκησε, καὶ διέδραμεν εἰς
τὰ μέσα μέρη τῆς Συρίας. ἐπῆρε δὲ τὴν Βερόϊαν μὲ πολλὰ πλῆτον καὶ
σκλάβους, καὶ ἠλώδερωσε καὶ τὰς Ῥωμαίους, ὅπῃ ἦσαν ἐκεῖ σκλάβοι, καὶ
ἔστειλέ τας εἰς τὰ ὁσπῆτιά τας. Ἐν ἔτει δὲ, 6471. τῇ, 15. τῶ Μαρτίου ἀ-
πέθανε Ῥωμανὸς ὁ βασιλεὺς, καὶ ἦτον χρόνων, 24. βασιλεύσας χρόνος,
13. τὸν ὁποῖον ἐφαρμάκωσαν.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΑΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΕΤΑ ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ.

Μετά τῆτον ἔλαβαν τὴν Βασιλείαν οἱ δύο υἱοὶ αὐτῶ, Βασίλειος, καὶ Κωνσταντῖνος μετὰ Θεοφανοῦς τῆς Μητρὸς αὐτῶ· δύο ἡμέρας πρὶν νὰ ἀποθανῇ ὁ βασιλεὺς ἐγέννησεν ἡ Βασίλισσα θυγατέρα, καὶ ἐπωνόμασέ την Ἀνναν. ὁ δὲ Νικηφόρος ὁ Φωκάς, ὡσαύτῃ ἦλθε μετὰ τὴν νίκην εἰς τὴν Ἀνατολίαν, ἐμύυσεν ἡ Βασίλισσα καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Πόλιν μετὰ τὴν κέρση ὅπῃ ἔκαμν εἰς τὴν Κρήτην καὶ εἰς τὴν Συρίαν, τὰ ὅποια ἤφερε καὶ τὰ ἑρρίξεν εἰς τὸ Ἰπποδρόμιον ἐμπαροῦσεν τῷ Λαῷ, καὶ ἐθαύμασαν ὅσοι τὰ εἶδαν. ἤφερε δὲ καὶ σὺν κομάτι ῥέχου τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ὅπῃ τὸ κῦρε μέσα εἰς τὴν Βερρόϊαν τῆς Συρίας, καὶ ὡσαύτῃ παρέδωκε τὰ κούρση ὁ Φωκάς, ἐγένετο πάλιν εἰς τὰ φουσάτα. τὰ δὲ φουσάτα ὑπὸ σιμωργείας τῷ Τζιμισκῇ, ἀνηγόρευσαν βασιλέα τὸν Νικηφόρον τὸν Φωκά, καὶ ὅπως ἦλθε μετὰ τὰ φουσάτα εἰς τὴν Χρυσόπολιν. Βασίλειος δὲ ὁ Παρακοιμώμενος, ἦτον ἐχθρὸς Ἰωσήφ τῷ Βείγκῃ, καὶ φίλος αἰετος Νικηφόρου τῷ Φωκά, καὶ ἀπὸ πρώτης ὥρας τῆς ἡμέρας ἕως τῆς ἑκτῆς, ἐχάλασε καὶ ἠφανίσεν πολλὰ ὁσπήτια τῶν Πολιτῶν μεγάλα καὶ θαυμαστά, καὶ τῷ Ἰωσήφ ἐμὲν, τὸ ὅποιον ἦτον ξεχωριστὸν εἰς ὅλα· καὶ ἐχὶ μόνον τῆτο, ἀμὴ καὶ τῶν πτωχῶν. εἰς ἐκεῖνον τὸν χαλασμόν ἐγέναν καὶ φόνοι πολλοί. ὁ δὲ Βασίλειος ὁ Παρακοιμώμενος ἐσόλισε τὰ κάτεργα καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Χρυσόπολιν, καὶ ἦλθεν ὁ Νικηφόρος καὶ ἐσέβη μετὰ τὰ φουσάτα. ὅταν ἦλθεν εἰς τὴν χρυσίαν Πόρταν, ἔδραμν ὅλος ὁ Λαὸς καὶ εὐφρόμεν αὐτὸν ὡς Βασιλέα μετὰ διαφόρων ὀργάνων καὶ παιγνιδίων, καὶ ἦλθαν μετ' αὐτῶ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον. ἐπῆρέ τον ὁ Πατριάρχης, καὶ ἀνέβασέ τον εἰς τὸν ἀμβωνα, καὶ σέφει αὐτὸν Βασιλέα, ἡμέρα Κυριακῇ, 16. τῷ Αὐγέστου, Ἰνδικτιῶνος, 6.

Λαβὼν δὲ ἀπὸ τῆτος τὴν Βασιλείαν ὁ Νικηφόρος Φωκάς, ἐν τῷ ἅμα ἔσειλε τὸν Σύγκελον Μοναχὸν Ἀντώνιον τὸν Σπουδίτην, καὶ εὐγάλε τὴν Θεοφανῶ ἀπὸ τὸ Παλάτι, καὶ τὰ παιδία τῆς τῆς Βασιλεῖς, καὶ εἰς τὸ τοῦ Πετρεῖ Παλάτι τῆς ἔσειλε, καὶ ὕπερον τῆς ἐξώρεσεν εἰς τὴν Παφλαγονίαν, ὁμοίως καὶ τὸν Ἰωσήφ Βείγκῃ τὸν ἐχθρόν τε. Μετὰ ταῦτα ἤφερε τὴν Θεοφανῶ εἰς τὸ Μοναστήριον τῷ Ἀσκηρῇ ἐν τοῖς Ποτίοις· ἐχειροτονήθη δὲ καὶ Βάρδας ὁ πατέρας τοῦ βασιλέως Καῖσαρ, καὶ ὁ βασιλεὺς ἔλαβε γυναῖκα αὐτῷ τὴν Θεοφανῶ τὴν βασίλισσαν, καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅταν ἐγένετο ἡ εὐλόγησις, ἐκράτειν ὁ Πατριάρχης τὸν βασιλέα ἀπὸ τὸ χεῖρ, καὶ ὅταν ἤθελε νὰ σέβη εἰς τὸ βῆμα, ἄφηκε τὸ χεῖρ τῷ βασιλέως, καὶ ἐμπῆκε μέσα εἰς τὸ βῆμα, καὶ τὸν βασιλέα δὲν τὸν ἄφηκε νὰ ἐμπῇ, ἀμὴ τῷ εἶπεν· ὅτι εἰὰ δὲν λάβῃς τὸν κανόνα σου, διατὶ ἐπῆρες δευτέραν γυναῖκα, εἰς τὸ βῆμα δὲν ἐμπαίνεις. Ἐλυπήθη ὁ βασιλεὺς πολλὰ, καὶ πάντοτε ἐχθρόετο τὸν Πατριάρχην. ἐκηρύχθη δὲ λόγος, ὅτι ὁ βασιλεὺς Νικηφόρος ἐγένεν ἀνάδοχος σὺν παιδίῃ τῆς Θεοφανῆς, καὶ ὁ Πατριάρχης ὡς τὸ ἤκουσεν, εἶπεν εἰς τὸν βασιλέα· ἢ νὰ τὴν χωριθῇς, ἢ

νὰ

να εἶσαι ἔξω τῆς Ἐκκλησίας τῆ Χρυσῆ, καὶ ἔγινε Συνοδος καὶ ὁρέτασις μεγάλη. ἐμαρτύρησεν ὁ πατὴρ τῆ βασιλείας, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἀνάδοχος ποτὲ δὲν ἔγινεν εἰς τὰ παῖδια τῆς Θεοφανῆς. ὁμοίως καὶ Σπυλιανὸς ὁ Πρωτοπαπᾶς τῆ μεγάλης Παλατίης, ἐνώπιον τῆς Συνοδοῦ τῶν Ἀρχιερέων Κληρικῶν τε καὶ Ἀρχόντων, καὶ ὤμοσεν, ὅτι ποτὲ ἔτε ὁ Νικηφόρος ὁ βασιλεὺς, ἔτε ὁ πατὴρ τοῦ βασιλέως Βάρδα ἔγιναν ἀνάδοχοι εἰς τὰ παῖδια τῆς Θεοφανῆς. ἐπεὶ δὲ γὰρ ὁ Πατριάρχης κατὰ τὴν μαρτυρίαν, καὶ ἔδωκε μόνον διὰ τὴν δουρίαν γυναῖκα κανόνα, καὶ εἶχε τὴν εἰσοδὸν τῆς Ἐκκλησίας, ὅμῃ καὶ ἡ βασίλισσα. Τῷ δὲ, 2. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἐσιώαξε φεσάτα πολλὰ. εἶχε δὲ καὶ βοηθὸς τῆς Ἰβήρης, καὶ τῆς Ἀρμενίας, καὶ ὑπῆγε κατὰ τῆς Κιλικίας, καὶ εἶχε τὴν Θεοφανῶ καὶ τὰ παῖδια τῆς μετ' αὐτῆς, καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν Κιλικίαν ἔβαλε μέσα εἰς σὺν κάστρον δυνατὸν τὴν Θεοφανῶ καὶ τῆς υἱῆς τῆς, καὶ αὐτὸς ἐσέβη μέσα εἰς τὴν Κιλικίαν, καὶ ἔλαβε Κάσρη δυνατὰ καὶ Χώρας, καὶ ἔκαψε καὶ ἠφάνισε, καὶ χρυσίου πολὺ καὶ αἰχμαλωσίαν ἔλαβε. καὶ ἐπῆρε τὴν γυναῖκα τε καὶ τὰ παῖδια τῆς, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Πόλιν μετὰ δόξης μεγάλης. τὴν δὲ Ἀντιόχειαν δὲν ἐδυνήθη νὰ τὴν πάρῃ, καὶ ἄφηκεν ἐκεῖ Πέτρον τὸν Στρατηγὸν, καὶ τὸν Βέρτζην, καὶ ἔκαμαν τέχνας πολλὰς, καὶ ἔβαλαν σκάλας εἰς τῆς πύργους, καὶ ἐμπῆκαν μερικοὶ ἀνδρωποὶ μέσα. Ὁ Βέρτζης ἦλθεν εἰς τὴν πόρταν, καὶ εὐγαλε τὸ σπαθίον τε καὶ ἔκοψε τὴν κλειδωνίαν, καὶ ἐσέβηκαν ὅλα τὰ φεσάτα μετὰ τὸν Πέτρον μέσα, καὶ ἐπαράλαβαν τὴν Ἀντιόχειαν. Ἦκασέ το ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐχάρη καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν. ἔπειτα ἦλθεν ὁ Βέρτζης εἰς τὴν Πόλιν καὶ ἐπροσκυνώσεν τὸν βασιλέα, καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸν φόβον του καμίαν τιμὴν εἰς αὐτὸν δὲν ἔκαμεν εἰς τόσῳ ἀνδραγαθίαν καὶ νίκῳ ὅπῃ ἔκαμεν, ἀμὴ τὸν ὕβρισε πολλὰ καὶ τὸν ἀτίμασε, καὶ εὐγαλέ τον καὶ ἀπὸ τὴν τιμὴν ὅπῃ εἶχεν. Ὁ δὲ Λαὸς, ὡς τὸ ἤκουσαν, ἐμίσησαν τὸν βασιλέα, καὶ τὸ περισσότερον ὅτι μεγάλην ἀδικίαν ἔκαμνεν εἰς τὰ πράγματα καὶ κέρδη τῶν στρατιωτῶν, ὅτι τὰ ἄρπαζε, καὶ κρείσιν δὲν τῆς ἔκαμνε, καὶ εἰς τὸν Κόσμον πολλὰ κακὰ ἔκαμνε, καὶ τὰ τέλη ὅπῃ ἔδιδεν ὁ Λαὸς ἠύξησε καὶ ἔκαμνεν περαιοτέρα, καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν τὰ εἰσοδήματα, ὅπῃ τὰ ἐπροσήλωσαν οἱ βασιλεῖς, τὰ ἔκοψε, καὶ ἔκαμε Νόμον μετὰ Ἐπισκόπους μερικὸς ἀδιακρίτως, ὅτι χωρὶς γνώμης καὶ ἐπιβουλῆς αὐτῆς νὰ μὴ ψιφίζεν οὐδὲ νὰ χειροτονῇ Ἀρχιερεῶν καὶ ὅταν ἀποθανῇ ὁ Ἀρχιερεὺς, νὰ στείλῃ ἀνδρωπὸν τε νὰ κάμῃ ἔξοδον τῆς ταφῆς τε, καὶ τὰ ἄλλα νὰ εἶναι τῆς Βασιλείας. ἐπέδραζε νὰ κάμῃ Νόμον, ὅτι ὅσοι ἀποθανῶν στρατιῶται εἰς τὸν πόλεμον, νὰ τῆς τιμὴν διὰ Μάρτυρας. ἀμὴ τινὲς τῶν Ἀρχιερέων ἐσάθισαν ἐναντίοι, καὶ εὐγαλαν τὸν βασιλέα ἀπὸ τὸν σκοπὸν ὅπῃ εἶχε, διότι ἠφεραν τὸν Κανόνα τῆς Μεγάλης Βασιλείας, ὅπῃ λέγει, ὅτι ἔρεις χρόνους νὰ εἶναι ἀκοινωνῆτοι ἐκεῖνοι ὅπῃ εἶναι εἰς πόλεμον στρατιῶται. ὀλιγόστεφε δὲ καὶ ὅλας τὰς μονέδας, τὰς χρυσᾶς, τὰς ἀργυρᾶς, καὶ τὰς χάλκινας, ὅπῃ ἦτον ἡ χαραγὴ τῶν Βασιλέων, καὶ νὰ ἔχεν μίαν τιμὴν παράλογον μετὰ τὴν ἐδικὴν του, ὅπῃ ἦτον εἰς τὸ ζύγι μικρὰ, καὶ μάλιστα νὰ ἔχῃ περαιοτέραν τιμὴν παρὰ ταῖς ἄλλαις.

ἄλλαις ὁλαῖς· καὶ ἐλυπήθη ὁ Κόσμος πολλὰ, διότι καμία εὐθελία δὲν ἦτον εἰς ὅ, τι ἐπελοῦσαν. ἔκαμε δὲ καὶ ἄλλο περὶ αὐτόν, ὅπου ἔβαλε τὸν Λαὸν εἰς ὀργὴν κατὰ τῆς ζωῆς αὐτῆς. διότι πολλὰ κτίσματα, ὅπου ἦσαν γύροθεν τῆς Παλατίης εὐμορφα, τὰ ἐχάλασε, καὶ ἔκαμε ἑργύρε ὡσαύτως Κάστρον ὑψηλὸν καὶ δυνατὸν, λέγωντας, ὅτι εἰ μὴ ἐπιβελὴ κατ' αὐτῆς, νὰ μὴ φοβῆται. καὶ δὲν ἐνθυμήθη τὸν Θεὸν Δαβὶδ ὅπου λέγει· „εἰ μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰ μὴ Κύριος φυλάξῃ Πόλιν, εἰς μάτην ἠγρύπνησεν ὁ φυλάσων“. Ὄταν τὰ ἐτελείωσεν, ἔπλεον εἷας ἀνθρώπος μέσα εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐφώνησεν· Ὁ βασιλεῦ, ὑψώσεις τὰ πειχία διὰ νὰ ὑπάγῃς ἀπάνω εἰς τὸν Οὐρανὸν, διὰ νὰ μὴ σὲ θανατώσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπως φοβεῖσαι, θέλεις τὸ λάβῃ.

Τῷ δὲ, 6. χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας, ἐγινε βρασμός, καὶ ἐσείετο ἡ γῆ, καὶ ἦτον ὀξείσιον τὸ κακὸν ἐκεῖνο, καὶ ἐγιναν καὶ αἶετοι καὶ τὸν Μάϊον Μύα σιληροὶ καὶ καυσικοὶ, καὶ ἐφθάρησαν τὰ δένδρα καὶ τὰ ἀμπέλια. τὸν ἄλλον χρόνον ἐγινε μεγάλη πείνα, καὶ ἐπαλείτο τὸ σάει εἷς νόμισμα χρυσίον τὸ μόδι, καὶ τὸ ἀφεντικὸν τὸ ἔβαλεν ὁ ἀνελεῆμων δύο, καὶ δὲν ἐνθυμήθη ἐκεῖνο τὸ ἀγαθὸν ὅπου ἔκαμεν ὁ Βασιλεὺς ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν Πόλιν, ὅταν ἐγινε πείνα, ὅπως ἀνοίξε τῆς Βασιλείας τὰ ἀμπάγια, καὶ ἄρῃσιν ὅτι νὰ δίδωνται δώδεκα μόδια εἰς τὸ νόμισμα, καὶ ἐχόρτασεν ὁ Λαὸς, καὶ ἐχάρησαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν, καὶ ἐφώνησαν τὸν Βασιλέα, ἀλλ' ὅταν ἔβλεπε καὶ ἐλυπεῖτο ὁ Λαὸς, ἐκεῖνος ἐχαίρετο. Μίαν ἡμέραν ἐγὼ ἔβλεπον ὁ βασιλεὺς ἔξω νὰ ἴδῃ τὰ φασάτα πῶς εἶναι, καὶ εἶδεν ἐκεῖ εἷς γέροντα, καὶ ἐβιάζετο νὰ περάσῃ εἰς τὸ πύργον τῶν στρατιωτῶν· καὶ λέγει του ὁ βασιλεὺς· ἀνθρώπε, ἀδύνατον εἶναι νὰ φθάσῃς μετὰ τοὺς στρατιώτας μου, ὅτι εἶσαι γέροντας. ἀπεκρίθη ὁ γέροντα χεῖς παντὶ φόβῳ· ὅτι πῶρα εἰμι δυνατώτερος, παρὰ ὅταν ἦμην νέος, διότι τῶ ἐνός φλαγέας τὸ σιταίρι τότε τὸ ἐφόρτωσα εἰς δύο μετὰ, καὶ πῶρα τὸ βασὶ εἰς τὸν ὅμῳν μου, καὶ δὲν με βαρεῖ· καὶ ἀνείδιξε τὴν ἀσπλαγχνίαν τῆς βασιλείας διὰ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ σιταίρου, πῶς τὸ ἔβαλε δύο νομίσματα. Ὁ βασιλεὺς ἐδέχθη τὸν λόγον εἰς γέλοισιν. οἱ δὲ Σαρακηνοὶ ὑπῆγαν, καὶ ἐκέρσθον τῆς Συρίας καὶ τῆς Κιλικίας τὰ Κάστρη, καὶ τὸν Ἀρχιερέα Ἱεροσολύμων Ἰωάννην ἔκαψαν ζωντανόν, καὶ εἰς τὸν ἅγιον Τάφον ἔβαλαν φωτίαν, καὶ τὸν ἔκαψαν. ἐγινε δὲ καὶ ἐκλειψίς Ἡλίου τῇ, 22. τῆς Δεκεμβρίας, καὶ ἐφάνησαν τὰ ἄστρα. Ὁ δὲ βασιλεὺς ὠργίσθη τὴν Θεοφανῶν, ὅτι τὴν ἐμοίχθον ὁ Τζιμισκῆς. αὐτὴ δὲ ὡς τὸ ἔμαθον, ὅτι ἐκηρύχθη ἡ μοιχεία αὐτῆς, ἔγραψε γράμματα εἰς τὸν Τζιμισκῆν. Ὄταν τὰ εἶδεν, ἐν ταύτῃ ἦλθεν εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἀνέβασέ τον ἡ βασίλισσα Θεοφανῶν μετὰ τὸ κοφίνι, καὶ τὰς συντροφάς τε εἰς τὸ Παλάτι, καὶ ἔδραμαν εἰς τὸ κρεβάτι τῆς βασιλείας, καὶ δὲν τὸν πύραν ἐκεῖ, καὶ ἔμειναν ὡς ἀπεθαμμένοι ἀπὸ τὸν φόβον τῆς. ἐκεῖ γυροδόντας, πύραν εἷς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τε, καὶ τὰς ἔδειξε πᾶς ἐποιμαῖο κατὰ γῆς κρυμμένος. Ὁ Τζιμισκῆς τὸν ὀξύπνισε μετὰ τὸ ποδάρι τε, καὶ Λέων ὁ Ἀλαβάντιος εἶχε σπαθί, καὶ τὴν ἔδωκεν εἰς τὸ κεφάλι, καὶ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸ βασιλικὸν κρεβάτι.

βάτι, καὶ ὕβρισαν καὶ ἀτίμασαν τον, καὶ αὐτὸς ἄλλο δὲν ἔλεγε, μόνον τὸ, Κύριε ἐλέησον, καὶ, Θεοτόκε βοήθει μοι. ὅμως ἐσφαζάν τον καὶ ἐκοψαν τὴν κεφαλὴν τε ἐν ἔτει 6478. Δεκεμβρίῳ, 11. Λέγουσι δὲ ὅτι δέκα ἡμέρας προπότερα ἐκήρυξαν εἰς τὸ κελλί τῆ βασιλείας, καὶ χράμματα ἐρρίξαν, νὰ φυλάγῃσαι, ὅτι ὁ Τζιμισκῆς σὲ σκοπώνει, καὶ αὐτὸς τελείως δὲν τὸ ἐσχαίζετο. Ἐβασίλευσε δὲ Νικηφόρος ὁ Φωκᾶς χρόνος 6. καὶ μῆνας 6.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΤΖΙΜΙΣΚΗ.

Μετὰ τὴν σφαγὴν τήτου ἐδέξατο τὴν βασιλείαν ὁ Τζιμισκῆς, ὁμοῦ μὲ τὰς ὑἱὰς τῆς Θεοφανῆς Ῥωμανὸν καὶ Κωνσταντῖνον. Ὁ δὲ Τζιμισκῆς ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ δὲν τὸν ἄφηκεν ὁ Πατριάρχης νὰ σέβῃ μέσα νὰ σέφθῃ βασιλεύς, μόνον τοῦ εἶπεν, ὅτι δὲν εἶσαι ἄξιος, ὅτι σάζῃ τὰ χεῖρά σου τὸ αἷμα. ἀμὴν εἰς τὴν δέλην νὰ σέβῃς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆ Χρυσῆς, μετανόησε νὰ συγχωρηθῇς εἰς τὴν ἁμαρτίαν ὅπως ἔκαμες. ὁ δὲ βασιλεὺς ἐπροσκύνησε, καὶ ἔταξε νὰ κάμῃ τὸν κανόνα. πλὴν αὐτὸς μὲ τὰ χεῖρά τε δὲν τὸν ἐσφαξε τὸν βασιλέα, μόνον ὁ Ἀλαβαῆτιος καὶ ὁ Ἀτζιποθεόδωρος μὲ τὸν λόγον τῆς βασιλείας, καὶ ὤρσαν ὁ Πατριάρχης νὰ εὐγῇ ἡ βασίλισσα ἀπὸ τὸ Παλάτι καὶ νὰ ἐξοριθῇ, καὶ νὰ ἐξοριθῇ καὶ ἐκεῖνοι ὅπως τὸν ἐφόνόσαν, καὶ νὰ κοπῇ καὶ ὁ Νόμος ὅπου ἔγινεν, ὅτι οἱ Ἀρχιερεῖς νὰ γίνωνται μὲ τὸ δέλημα τοῦ βασιλέως, καὶ ὅταν ἀποθάνῃ νὰ πέρῃ ὁ βασιλεὺς τὰ πράγματα τε, ὅπως τὰ ἔκαμεν ὁ Νικηφόρος ὁ βασιλεὺς. Ὁ δὲ Τζιμισκῆς ἐν ταύτῃ ἐξώρισε τὴν βασίλισσαν εἰς τὸν Μαρμαρῶν, καὶ τὰς φονεῖς ἐδίωξε, καὶ τὰς Νόμους ἤφερε καὶ τὰς ἔχισεν ὁ Πατριάρχης, καὶ τῇ Χρυσῇ γυναικὶ ἐσεψεν ὁ Πατριάρχης τὸν Τζιμισκῆν βασιλέα. Τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἔγινε μεγάλη πείνα, ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ Πατριάρχης, καὶ ἐχειροτονήθη Βασίλειος Ἱερομόναχος ὁ Σκαμανδρινὸς, ἀνδραποῦς ἐνάρετος καὶ ἡγιασμένος. ὅμως, ὡς εἶδαν τὴν καταδίκην ὅπως τὰς ἔκαμεν ὁ Νικηφόρος, ὅλα τὰ ἔθνη ἐσυμάχθησαν, Τῆρκοι, Αἰγύπτιοι, Πέρσαι, Ἀραβες, καὶ ἄλλοι νὰ ἐλθὺν θερῶσιν τὰ Κάσρη ὅπως τὰς ἐπῆρε, καὶ ἔκαμαν Ἀφόντῳ, Ζῶχαρ ὀνόματι, ἀνδρα ἀνδρειωμένον καὶ παρτικώτατον καὶ ἄξιον τῆ πολέμου, καὶ τὸσον πολὺ φασάτον ἐμαζώχθη τῇ ἐχθρῶν, ὥστε μέτρον δὲν εἶχε, καὶ ἐρχόμενοι ἐκέρσδαν Κάσρη καὶ Χώρας. Ὡς ἐμαθόν καὶ τὸν θάνατον Νικηφόρου τῆ βασιλείας, ἐχάρησαν περὶ αὐτότερον. ὁ δὲ βασιλεὺς Τζιμισκῆς ἦλθεν εἰς ἀθημονίαν μεγάλῃ, καὶ σέλλει χράμματα εἰς ὅλους τοὺς Σῆα-τηγὰς τε νὰ στρατεύσιν κατὰ τῆ ἐχθρῶν, καὶ παρδύς ἔδραμαν, καὶ πόλεμος γυνόμενος, ποτὲ μὲν οἱ Ῥωμαῖοι ἐρίκην, ποτὲ δὲ οἱ Τῆρκοι, καὶ ἔγιναν φόνοι καὶ αἵματα πολλὰ. Ἦλθε γοῦν ὁ χειμὼν, καὶ ἔπαυσαν οἱ πόλεμοι, καὶ ὁ βασιλεὺς ἠτοίμασεν ἄλλα φασάτα κατὰ τῆ ἐχθρῶν, καὶ ἔκαμε πᾶσαν οἰκονομίαν. ἐκάθηναν γὰρ τὸν Πατριάρχῃν διὰ πολλαῖς αἰτίαις καὶ ἔγινε Πατριάρχης Ἀντώνιος ὁ Στεδίτης. Ἐν δὲ τῇ Αὐγύστῳ μὲν ἐφάνη Κομήτης, ὁ λεγόμενος Πωγωνίας, καὶ ἐσάθη μὲν ὁκτώ-

προεμίλυνε δὲ τὸν θάνατον τῆ βασιλείας. Τῆτος ὁ βασιλεὺς ὤρισε καὶ ἔβαλαν εἰς πᾶσαν χαραγὴν τὴν εἰκόνα τῆ Χρυσῆς, καὶ ἔγραψεν ὁλόγυρα, Ἰησοῦς Χρὺς ὁ βασιλεὺς τῆ βασιλείας, καὶ ἐφύλαξάν το καὶ οἱ ἄλλοι βασιλεῖς μετὰ ταῦτα. Τὸ καλοκαῖε εὐγαλεν ὁ βασιλεὺς τὰ φουσαῖτα, καὶ ὑπῆγε κατὰ τῆς Τερκῶν ὅπῃ ἐπολεμῶσαν μετὰ τῆς Στρατιγῶν, καὶ ἦλθεν εἰς τὰ Εὐχαῖτα τῇ ἡμέρᾳ τῆς Ἀγίας Θεοδώρας τῆς Στρατιλάτης, ὅπῃ ἐώρταζαν τὴν μνήμην τῆς εἰς τὰς, 8. τοῦ Ἰουνίου. ἐκεῖ εἰς τὸ φασάτον αὐτῆς, εἶδεν ὅσα Στρατιώτῃ μετὰ ἄσπρον ἄλογον θαυμαστὸν, ὅπῃ δὲ τὸν εἶδε ποτέ τῆς, καὶ ῥάγκαζε τὰ φασάτα, καὶ μετὰ λόγους παλῆς τοὺς ἐσπερέωνε πρὸς τὸν πόλεμον. πρὶν γὰρ σπρίξουν οἱ πόλεμοι, εἶδε μία γυναῖκα γερόντισσα ἀλαβεσάτη εἰς τὴν Κωνσταντινὴν πάλιν εἰς τὸν ὕπνον τῆς, μίαν Κυράν λαμπροφορεμένην ἐπὶ θρόνῳ μετὰ στρατιώτας, ἥ ὅποια ἦτον ἡ Παναγία, καὶ εἶπεν ὁδὸς στρατιώτῃ Κυρίε Θεόδωρε, ἡξούρε, ὅτι Ἰωάννης ὁ βασιλεὺς ὁ φίλος μας εἶναι εἰς μέγαν κίνδυνον, καὶ καβαλίσκουσε, καὶ σύρε βοήθησέ του. Ἐν ταύτῃ ὁ Μέγας Θεόδωρος ἔσασε καβαλάρης εἰς τὸν βασιλέα. ἡ δὲ γυναῖκα ἐδιηγῆθη τὸ παχὺ τὸ ὄνειρον, καὶ ὅλοι ἐδόξασαν τὸν Θεόν, καὶ ἐπιστάθη ὅλος ὁ λαὸς, ὅτι νικᾷ ὁ βασιλεὺς. Γενομένης γὰρ τῆς πολέμου, ἐβλεπεν ὁ βασιλεὺς ὁφθαλμοφανῶς τὸν Ἅγιον Θεόδωρον, ἐπὶ ἐκατάσφαζε τὰς ἐχθρούς, καὶ ἐξωλοθροῦθησαν ὅλοι, καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν, τὴν Θεοτόκον, καὶ τὸν Ἅγιον Θεόδωρον. ἐπῆγε γὰρ σωματικῶς ὁ βασιλεὺς εἰς τὰ Εὐχαῖτα, ἐκεῖ ὅπῃ ἦτον τὸ Λείψανον τῆς Ἀγίας, καὶ ἐχάλασεν ἀπὸ θεμελίας τὸν Ναόν, καὶ ἔκαμεν ἄλλον ὡραιότατον, καὶ τὰ Εὐχαῖτα τὰ ἐπωνόμασε Θεοδώρεπολιν. ἦλθε γὰρ εἰς τὴν Πόλιν, καὶ τινὲς τῆς Παλατίης, ὅπῃ δὲ τὰς ἔδωκε χάριτας, ὅπῃ ἐζητήσαν, ἠτοίμασαν ποτήριον φαρμάκῃ, καὶ τὸ ἔκαμαν ἀχαμνόν, καὶ ἐχάρισαν χαρίσματα εἰς τὸν κεραυλὸν του, καὶ εἶπαν τῆς τὸ μυσῆριον, καὶ ἐδίδε τῆς ὀλίγον ὀλίγον, διὰ γὰρ μὴ χροικηθῇ εἰς τὴν ὥραν. ὡς τὸ ἐπικεν, ἔπεσεν εἰς ἀσθενείαν, καὶ κατ' ἡμέραν εἰς τὸ χειρότερον. ἔπεσε δὲ εἰς τὸ κρεβάτι, καὶ εὐγαλε νοσήματα εἰς τὰς ὤμους ὡσανὶ κάρβουνα, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὰ μάτια, καὶ ἔτρεχεν αἷμα πολὺ. ὡς εἶδεν ὅτι ἀποθνήσκει, ἐσέβη εἰς τὸ Παλάτι, καὶ ἔκαμε Κληρονόμους τῆς βασιλείας τὰς Τίς τῆς Θεοφανῆς, Βασίλειον, καὶ Κωνσταντῖνον, ὅπῃ τὰς εἶχε μετὰ τὸν Ῥωμανὸν τὸν βασιλέα. Ἐβασίλευσε δὲ αὐτὸς χρόνος, 6.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΑΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΩΝ ΤΩΝ ΡΩΜΑΝΟΥ.

Μετὰ τὸν θάνατον τῆτος ἦλθεν ἡ προπατορικὴ βασιλεία εἰς Βασίλειον καὶ Κωνσταντῖνον, καὶ ἔγιναν βασιλεῖς Ῥωμαίων ἐν ἔτει 6484. Ἰνδικτιῶνος, δ'. καὶ ἦτον ὁ Βασίλειος χρόνων, 20. καὶ ὁ Κωνσταντῖνος, 17. καὶ ἐκυβέρνηα ὅλην τὴν βασιλείαν ὁ Βασίλειος. Ἐσεύλαν καὶ ἠφῆραν τὴν μητέρα τῆς ἀπὸ τὴν ἐξορίαν, καὶ τότε ἐσυνάξαν ὅλους τὰς Στρατιγὰς μετὰ τὰ φασάτα τῆς, καὶ ἔστειλαν κατ' ὅσα εἰς τὰς ἐχθρούς γὰρ φυλάξουν καὶ μὴ κουρεῖν τὸν λαόν. Μέσον εἰς τοῦτους ἦτον καὶ ὁ Βάρδας,

δας ὁ Σκληρὸς, τὸν ὁποῖον ἔκαμιν ὁ βασιλεὺς Δοῦκαν, καὶ ἔστειλέ
τον εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, διότι οἱ Σαρακῆνοὶ πάντοτε ἔτρεχαν καὶ
ἐκούρσδσαν. ὁ δὲ Σκληρὸς διὰ τὰ μελετᾷ τὰ γυνὴ βασιλεὺς, ἔδει-
χνε πολλὴν ἀγάπην εἰς τὰ φουδάτα προήτερα πρὶν τὰ γυνὴ Δοῦκας,
καὶ οἱ Στρατιῶται, ὡς ἔβλεπαν τοιαύτην ἀγάπην, ἀγάπησαν τὸν καὶ
αὐτοὶ περαιοτέρως, καὶ τέλος ἀπεκάλυψε τὸ μυστήριον εἰς αὐτὸς. Ὁ-
ταν ἐπῆγεν ὁ Βάρδας εἰς τὴν Μεσοποταμίαν ἐφόρεσε βασιλικὰ ρού-
χα, καὶ τὸ φασάτον τῷ Ἀρμενίων δὴμήμισαν τὸν βασιλέα, καὶ ἐσιώαζε
βίον πολλὴν καὶ φουδάτον περαιοτέρως, καὶ ἀπὸ πολλὰς Αὐθύντας βοή-
θειαν, καὶ ἐκίνησε κατὰ τῷ Βασιλέων τὰ λάβη τὴν βασιλείαν. Οἱ
Βασιλεῖς, ἀφ' ἧς ἤκουσαν ὅτι ἔρχεται κατ' αὐτῷ ὁ Βάρδας, ἔστειλαν Στρα-
τιγὰς πολλὰς με φασάτα καὶ τῷ Βάρδα, καὶ ἐκίνησεν ὁ Σκληρὸς, καὶ ἐγι-
νε πολὺς φόρος, καὶ ἐσκοτώθησαν πολλοὶ ἀπὸ τῆς πρώτης, καὶ ὑψώθη ὁ
Σκληρὸς πολλὰ, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Νικαίαν, καὶ ἐπῆρέ τὴν, καὶ ἔκαψε καὶ
τὰ χωρία τῆς. Ἦτον δὲ τότε ὁ Βάρδας ὁ Φωκᾶς ἀνδρὲς ἀξιώτατος, καὶ τὰ
πολέμῳ δοκιμάτατος, ὁξωρισμένος ἀπὸ τὴν βασιλείαν ἀπὸ συκοφαντίας
τινῶν. Ὡς δὲ ἦλθεν ὁ Σκληρὸς πλησίον τῆς Πόλεως, ἦλθαν οἱ βασι-
λεῖς εἰς ἀδημονίαν, καὶ ἐπεμψαν καὶ ἔφεραν μετ' ὅρκου τὸν Βάρδαν τὸν Φω-
κᾶν, καὶ τὰ εἶναι ἐλπίθερος, καὶ ἐτίμισαν τὸν Μάγιστρον, καὶ Δομέσικον
τῷ Σχολῶν, καὶ ἐπεμψαν τὸν κατὰ τῷ Σκληρῷ. Ὁ δὲ Σκληρὸς ὡς τὸ ἔμα-
θον ἐσράφη, καὶ ὁ Φωκᾶς τὸν ἐδίωκε κατόπι, καὶ ἔσωσε, καὶ ἔσμιξαν ὁ
Σκληρὸς καὶ ὁ Φωκᾶς. ἔδωκεν ὁ Σκληρὸς μετὰ τὸ σπαθί τοῦ ἀλόγου τῷ
Φωκᾶ, καὶ ἔκοψε τὸ δεξιὸν ἄφτι μετὰ τὸ σαλιβάρι. ὁ δὲ Φωκᾶς ἔδωκε
τῷ Σκληρῷ μετὰ ῥάβδι σιδερένιον δυνατὴν πολλὰ, καὶ ὅλον τὸ βάρος τῷ σι-
δήρει ἦλθεν εἰς τὸν λαιμὸν τῷ ἀλόγῳ, διότι εἰς τὴν ἀκρὴν τῆς κεφαλῆς
ἔδωκε τῷ Σκληρῷ, καὶ διὰ τὸ τοῦ δὲν ἀπέθανεν εἰς τὸν τόπον. Ὁ δὲ Σκλη-
ρὸς, ὡς ἔλαβε τὴν κοπανίαν, ἐσκοτίσθη, καὶ ἔδωκε τῷ ἀλόγῳ, καὶ ἀνέβη
εἰς οὐα βενὸν καὶ ἐφυλάχθη ὁ δὲ Φωκᾶς εἰσέβη εἰς τὸ φασάτον τῷ Σκλη-
ρῷ καὶ ἔκαμε σφαλὴν πολλὴν, καὶ ἐπίασε πολλὰς ζωντανάς. ὁ δὲ Σκλη-
ρὸς ἐγλύτωσε μετὰ ὀλίγον φασάτον, καὶ ὑπῆγε καὶ ἐφυλάχθη εἰς τὴν Μαρ-
τυρόπολιν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπεμψε Κωνσταντῖνον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἀποκλει-
στον πρὸς Χοσρόην τὸν Ἀφόντην τῆς Βαβυλωνος ζητῶντας βοήθειαν, καὶ
δὲν τῷ ἔδωκεν ἀπόκλεισιν, καὶ ἔσπεκεν ἐκεῖ πολλὴν καιρὸν ἕως τὰ λάβη
τὴν ἀπόκλεισιν. Ἡβελήθη γὰρ καὶ αὐτὸς τὰ ὑπάγη εἰς τὸν Χοσρόην, καὶ
ὑπῆγεν. ὁ δὲ Φωκᾶς ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ ὑπεδέχθητον
ὁ βασιλεὺς περὶ χαρᾶς καὶ ἐτίμισέ τον, καὶ σέλλει ὁ βασιλεὺς Ἀποκλει-
στον εἰς τὴν Χοσρόην διὰ τὴν ἀποσασίαν τῷ Σκληρῷ, καὶ ὅτι δὲν πρέ-
πει τοιαύτης δόξης ἢ βασιλείας να τὰς δέχεσθαι, ὡς κακὸς καὶ ἀπίστος,
καὶ ἄλλα διάφορα. Ὡς ἔλαβεν ὁ Χοσρόης τὰ γράμματα τοῦ βασιλέως,
ἐπίασε τὸν Σκληρὸν μετὰ ὅλας τὰς Ῥωμαίους, καὶ τοὺς ἔβαλεν εἰς τὴν φυ-
λακίαν. Τότε καὶ ὁ Πατριάρχης Ἀντώνιος ἀφῆκε τὴν Ἀρχιερασιεύειν, καὶ
ἔκαμιν ἡ Ἐκκλησία χωρὶς Πατριάρχην τρεῖς ἡμισυ χρόνους, καὶ τότε
ἐχειροτονήθη Πατριάρχης Νικόλαος, Χρυσοβέργης τὸ γένος. Ἐγινε δὲ

σεισμός μέγας εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἔπεσαν πολλαῖς Ἐκκλησίαις καὶ ὀσπήτια, καὶ μέρος ἀπὸ τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ ἀνωκοδόμησέ τα ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐξωδίασεν εἰς τὰς κτίσας, καὶ εἰς τὰ ἄλλα, δέκα κεντηνάχεια χρυσάφι.

Βάρδας δὲ ὁ Φωκᾶς ἔβαλε βασιλικά φορέματα, καὶ ἀνηγορεύθη ὑπὸ τῶν φεσάτα ἐκεῖ εἰς τὴν Βαλγαρίαν, ὅπου τὸν ἔσειλαν οἱ Βασιλεῖς. Ὁταν ἦτον εἰς τὴν φυλακὴν ὁ Σκληρὸς, ἦλθεν ὁ Χοσρόης εἰς πόλεμον μετὰ τῆς Περσῶν, καὶ ἔγινε ζήτησις ἀνδρῶν, καὶ ἔπος εὐγαλᾶν τὸν Σκληρὸν ἀπὸ τῆς φυλακῆς μετ' ὅλας τὰς ἀνδράπας ὅπως εἶχε, καὶ ἐσαύαξεν ὁ Σκληρὸς ὅλας τὰς Ῥωμαίους ὅπως ἦσαν ἐκεῖ, καὶ ὑπῆγαν μετὰ τῶν Χοσρόης, καὶ ἐπολέμησεν ὁ Χοσρόης, ἔχων βοηθὸς τὰς Ῥωμαίους, καὶ ἐνίκησε τὰς Πέρσας, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν Χοσρόην, καὶ ἐδέχθηκε τὰς μετὰ χαρᾶς, καὶ ἐφιλοδώρησέ τους. Ὡσαύτ' ἀπέθανεν ὁ Χοσρόης, ἀφῆκε τὴν Αὐθουτίαν εἰς τὸν υἱόν τε, καὶ παρήγγειλέ τε καὶ ἐλόθ' ἑώρασεν τὸν Σκληρὸν μετὰ τὰς Ῥωμαίους, καὶ ἦλθεν ὁ Σκληρὸς μετ' αὐτὰς εἰς τὰς πόλεις τῆς βασιλείας, καὶ ἐκεῖ ἔμαθε διὰ τὸν Βάρδαν Φωκᾶν ὅτι ἐκηρύχθη βασιλεὺς ὑπὸ τῶν φεσάτα τε, καὶ ἐκήρυξαν καὶ τὸν Σκληρὸν τὰ φεσάτα τε βασιλεῖα, καὶ ἦτον μεγάλη σύγκυσις εἰς τὴν Κωνσταντινῆπολιν εἰς Βασιλέα καὶ Ἀρχοντας. ἔκαμε δὲ τέχνῳ ὁ Σκληρὸς, καὶ ἔσειλε τὸν υἱόν τε τὸν Ῥωμανὸν εἰς τὸν βασιλέα κρυφά, δείχνωντας πῶς ἔφυγεν ἐξ αὐτοῦ. Ὡς τὸν εἶδεν ὁ βασιλεὺς ἐδέχθητον, καὶ ἐτίμησέ τον Μάγιστρον. ὁ δὲ Φωκᾶς ἐμελύσσε τοῦ Σκληροῦ, νὰ εἶναι καὶ οἱ δύο βασιλεῖς, καὶ νὰ ἔχη ὁ Σκληρὸς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ τὴν Φοινίκην, καὶ τὴν Συρίαν, καὶ τὴν Παλαιστίνην, καὶ τὴν Μεσοποταμίαν, καὶ ὅλα τὰ μέρη ἐκεῖνα, καὶ τὰς βασιλεῖς νὰ θανατώσεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς ἔμαθε τὴν ἀποσασίαν τῶν Φωκᾶ, ἔσειλε τὸν Στρατηγὸν αὐτῶν καὶ φεσάτα πολλὰ, καὶ ὕψερα καὶ τὸν ἀδελφόν τε τὸν Κωνσταντῖνον νὰ πολεμήσεν τὸν Φωκᾶν, καὶ κατόπι καὶ αὐτὸς σωματικῶς, καὶ ἐπλάκωσαν τὸν Φωκᾶν. Ὡς εἶδε τὸν βασιλέα, ἔδραμον εἰς εὐά βουνόν, καὶ καθῶς ἐπέζδυσεν ἀπέθανε, καὶ ἐγύμνωσαν τον μήπως τὸν ἐσφαξέ τινάς, καὶ δυνῆσαν εἰς τὸ κορμί τε τίποτε. Λέγεται δὲ, ὅτι ὁ Συμεὼν, ὁ πιστὸς τῶν Φωκᾶ, ἔλαβε δῶρα παρὰ τῶν βασιλέως, καὶ ἐφαρμάκωσέ τον. ἀπέθανε γὰρ ἐν ἔτει 6487. ἐν μηνὶ Ἀπριλίῳ, Ἰνδικτιωνος, 2. καὶ ὡσαύτ' ἀπέθανε τῆτος, πάλιν ὁ Σκληρὸς ἠφάνισε χώρας καὶ Κάσρη, καὶ γράφει τε ὁ βασιλεὺς ἔπος· ἀκόμη δὲν ἐχόρπισες αἵματα τῆς Χριστιανῶν, πίνωντας ὡς φονέας καὶ ληστές, πλὴν καὶ σὺ ἀνθρώπος εἶσαι, καὶ θάνατον καρτερεῖς, καὶ τί λόγον θέλεις δῶσε ἐνώπιον τοῦ ἀληθινῆς Κριτοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὡς εἶδε τὰ γράμματα ὁ Σκληρὸς, μετενόησε μέγας, καὶ ἐκατάλαβεν, ὅτι ἐὰν ὑπάγῃ νὰ προσκυνήσῃ, δυνῆται κάμνει τίποτε κακόν. πηγνύωντας εἰς τὴν Πόλιν, ἦλθέ τε ὀργὴ Κυεῖς καὶ ἐτυφλώθη, καὶ τὸν ἐπῆγαν τυφλὸν εἰς τὸν βασιλέα, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς, εἶπεν· ὁ Χριστὸς Θεέ μου, ὅτι ἐκείνην ὅπως ἐφοβέμεν βλέπω καὶ τὸν σύρην τυφλόν. ὁμῶς ἔπαυσαν αἱ ἀποσασίαι καὶ οἱ πόλεμοι οἱ ἐμφύλιοι, ὅπως ἐσφάζοντο μόνοι τὰς καθημερινῶς.

Νικόλαος δὲ ὁ Πατριάρχης ἀπέθανεν ἐν ἔτει 653. Ἰνδικτιῶνος, 8. ἐχειροτονήθη δὲ Σισίνιος ὁ Μάγιστος, αὐθρῶπος λογιώτατος καὶ ἱατρὸς αἰετός. ἔζησε δὲ χρόνος ἑεῖς καὶ ἀπέθανε, καὶ ἐγένη Σέργιος Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τοῦ Μανθῆλ. οἱ Βέλγαροι δὲ τότε διέδραμαν τὰ Κάσρη καὶ τὰς Χώρας τῆς Ῥωμαίων, καὶ ἔκαμαν πολλὴν φθοράν. Ὁ βασιλεὺς ἐσυνάξε τὰ φεσάτα τε καὶ ὑπῆγε κατ' αὐτῶν, καὶ ἐξωλόθροσε τὰς κατὰ κράτος, καὶ ἐπῆρέ τας πολλὰ Κάσρη καὶ Χώρας, καὶ ἦλθε νικητὴς εἰς τὴν Πόλιν. Τῆς Αἰγύπτου ὁ Αὐθούτης ὁ Σίζιος ἔλυσε τὴν ἀγάπην τῆς Ῥωμαίων, καὶ ἐχάλασε τὸν Ναὸν τῆ Σωτῆρος Χριστοῦ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα τῶ Θεῷ Τάφῃ, καὶ τὰ Μοναστήρια ἐκέρσωσε, καὶ εἰς τὰς Καλογήρας πολλὰ κακὰ ἔκαμε. Μετὰ δὲ εὖα χρόνον ἐγένε χειμῶν φοβερός, ὅτι ἐκρυσάλωθιταν ἡ λίμναις, οἱ ποταμοὶ, καὶ ἡ θάλασσα. καὶ τὸν Ἰανναρίου ἐγένε σεισμός φεικιδέστατος, καὶ ἐσείετο ἡ γῆ ἕως εἰς τὰς 9. τοῦ Μαρτίου, καὶ ἔπεσε μέρος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγίων, Μ. καὶ ἐν ταύτῃ τὰ ἔκτισεν ὁ βασιλεὺς. Ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ Πατριάρχης Σέργιος, ἀρχιερατεύσας χρόνος, 20. ἐγένε δὲ Πατριάρχης Εὐστάθιος ὁ Πρωτοπαπᾶς τῆ βασιλείας. Ἠθέλησε γὰρ ὁ βασιλεὺς νὰ πολεμήσῃ τὴν Σικελίαν, καὶ ἐσεῖλεν ἐμπροσθεν εὖα τε Εὐνέχον, Ὀρέστω ὀνόματι, με φεσάτα πολλὰ, καὶ αὐτὸς νὰ ὑπάγῃ ὕπερον. Ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ Πατριάρχης Εὐστάθιος, καὶ ἐγένεν Ἀλέξιος ὁ Καθηγέμενος τῆς Στεδίων, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν τῷ ἅμα ἀπέθανεν. ἐβασίλευσε δὲ χρόνος, 50. ζήσας χρόνος, 70. καὶ ἐτάφη ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἀγίας Ἰωάννης τῆ Θεολόγας ἐν τῷ Ἐβδομίῳ, καθὼς παρήγγειλε.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

Ἐγένε δὲ διάδοχος τῆς αὐτῆς βασιλείας Κωνσταντῖνος ὁ ἀδελφός τε, καὶ ἔδειξε πᾶσαν κακίαν παρὰ τὸν ὅπῃ θέλει ὁ Διάβολος. ἔφεχεν εἰς Ἱπποδρόμια, καὶ παιγνίδια ὅλῳ τῷ νύκτα ἔφεχεν ἀπὸ τόπον εἰς τόπον νὰ μοιχῶν καὶ νὰ μεθῇ, καὶ ὅπῃ ἄτυχον καὶ μέθυσον, τὸν ἔσελιν Ἀφροδίτῃ εἰς τὰ Κάσρη, καὶ πολλὰς Ἀρχοντας ἐπαίδευσεν ἀδίκως. ἄλλας ἐτύφλωσεν, ἄλλας ἐξώρισε, καὶ πολλὰ βάρη εἰς τὸν Κόσμον ἐρρίξε, τὰς πτωχὰς ἐγύμνωσε, καὶ τὰς πλεσίους ἐπτώχυνε. Τότε ἦλθεν Ἀρμάδα τῆς Τερκαῶν εἰς τὰ δωδεκάνησα, καὶ ἐγῆκεν ὁ Στρατηγός τῆς Σάμης ὁ Θεοδωροκαὶος μετὰ τὸν Στρατηγὸν τῆς Χίε. καὶ ἐπῆγαν κατ' αὐτῶν μετὰ Ἀρμάδα καλλιῶ, καὶ ἐνίκησαν τὰς Τέρκας μετὰ τῷ Ἀρμάδα τας ὅλῳ. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἦλθεν εἰς νόσημα θανάσιμον, καὶ οἱ ἱατροὶ εἶπαν ὅτι ἀποθνήσκει. Ὡς ἐβεβαιώθη τὸν θάνατον, ἐσυλλογίζετο τίνα νὰ ἀφήσῃ βασιλέα, καὶ εἶπε νὰ φέρῃ Πατρίκιον Κωνσταντῖνον τὸν Δαμασκηνόν, νὰ τὸν κάμῃ Γαμβρόν εἰς τὴν θυγατέρα τε, καὶ νὰ τὸν κάμῃ καὶ βασιλέα. Ἐπὶ τὸν Εὐνούχου πιστὸς τοῦ βασιλέως ἠγάπα πολλὰ τὸν Πατρίκιον Ῥωμανόν τὸν Ἀργυρόπελον, καὶ τὰ ἐμύλυσεν ἐν τῷ ἅμα νὰ ἔλθῃ, ὡς ἐκπροσώπε τῆ βασιλείας. τὸ δὲ Πατρίκιον Κωνσταντῖνον ἐμύλυσεν νὰ κατέ-

ζέται. ὁ δὲ Ῥωμανὸς ἐν τῷ ἅμα ἔφθασε μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ. Ὡς τὸν εἶδεν ὁ βασιλεὺς, ἐδυμώθη πολλὰ καὶ εἶπε· διάλεξε ἀπὸ τὰ δύο τῶτα ὅπῃ λέγω νὰ κάμῃς, ἢ νὰ χωριθῇς τὴν γυναῖκά σου, νὰ πάρῃς τὴν θυγατέρα μου, νὰ σὲ ἀφίσω βασιλέα, ἢ νὰ σὲ τυφλώσω, ἐὰν δὲν τὸ κάμῃς. Ὁ Ῥωμανὸς ἔγινεν ὡς ἀπεθαμμένος, ἡ δὲ γυναῖκά τε φοβουμένη νὰ μὴ πάθῃ τίποτε κακὸν ὁ ἀνδρας τῆς ὁ Ῥωμανὸς, ἐδίωκε καὶ ἔγινε Καλοχραία, παρὰ νὰ τυφλώσῃ τὸν ἀνδρα τῆς, καὶ ζῶντος τῆ βασιλείας, ἠρράβωνίθη τὴν θυγατέρα τε Ζωὴν, καὶ ἐρρέθη λόγος, ὅτι εἶναι συγγένεια, καὶ ἔξετασεν ὁ Πατριάρχης καλὰ, καὶ δὲν ἤρε τίποτε, καὶ ἐσεφάνωσέ τας ἐμπροσθεν τοῦ βασιλέως, καὶ ἀνηγορεύθη βασιλεὺς. Μετὰ ἑξῆς ἡμέρας ἀπέθανε Κωνσταντῖνος ὁ βασιλεὺς, ζήσας χρόνος, 70. καὶ ἐβασίλευσε μόνον χρόνος ἑξῆς.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΡΩΜΑΝΟΥ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, ΚΑΙ ΖΩΗΣ.

Μετὰ τῶτον Ῥωμανὸς ὁ Γαμβρὸς αὐτῆ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτῆ ἐβασίλευσαν. ἔλαβαν δὲ τὴν βασιλείαν ἔτει 6537, καὶ ἐφύμησαν αὐτοὺς ὅλος ὁ λαός. Ὡσαν ἐκάθισεν ἐπὶ θρόνου, ὅλα τὰ καλὰ ἔκαμε, καὶ πρῶτον ὤρισε νὰ δίδεται εἰς τὴν Μεγάλῃν Ἐκκλησίαν περὶ πλεονέκτερον λίβραις, 500. χρυσάφι, ὅπῃ τὸ ἔδιδε πάντα ἡ βασιλεία· ἠλοθέρωσεν ὅλῃς τῆς φυλακωμένους ὅπῃ ἦσαν διὰ μικρὰ πταίσματα, καὶ ὅσους ἐχρεώσσαν ἀφεντικά, τῆς ἐλοθέρωσεν. ὁμοίως καὶ τῆς πτωχὰς ὅπῃ ἐχρεώσσαν τινῶν, ἔδωκέ τε καὶ ἐλοθέρωσέ τους, καὶ ἑξῆς Συγκέλευς ἐτίμησε Μητροπολίτας, καὶ πολλοὺς Ἱερεῖς πτωχοὺς ἀνάστησεν· ἄλλους πτωχοὺς ἔσωσεν ἀπὸ τὴν πτωχείαν ὅπου εἶχαν, καὶ ἔδωκε πολλὰ ἐλεημοσύνην χρυσάφι διὰ τὴν ψυχὴν τῆ Πενθερόν τε, καὶ ὅσους ἀνθρώπους ἔλαβον κακὸν ἀπὸ τὸν Πενθερόν τε, ἔκραξέ τας εἰς τὸ Παλάτι καὶ τῆς ἐτίμησε καὶ τῆς ἐφιλοδώρησεν, ἄλλας φλευρία, ἄλλας ἀμπέλια καὶ ὁσπύτια, καὶ ἄλλας τιμὰς τῆ Παλατίαν. Εἰς τὸν καιρὸν τῆτου ἔδωκεν ὁ Θεὸς βροχίῳ μεμετρημένῳ, καὶ ἔγινε πλῆθος καρπῶ. Τῇ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς ἔγινε παραχὴ εἰς τὴν Λειτουργίαν διὰ τὴν πρωτοκαθεδερίαν, ὅτι δὲν ἐκαταδέχοντο οἱ Μητροπολίται νὰ πρωκαθίσκῃ οἱ Σύγκελοι ἐν τῷ σινθρόνῳ. ἔγινε καὶ χύσις Ἀσέρος, καὶ ἔκαμε σράταν ἀπὸ τὴν Δύσιν εἰς τὴν Ανατολίαν, καὶ ἐδηλοῦσε τὴν φθοράν, ὅπου ἔγινεν εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν φουστάτου εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ὅπου ἦτον Στρατηγὸς Μιχαὴλ Σπανδύλης, καὶ ἐγένετο βροχὴ πολλή, καὶ ἐκράτησεν ἕως τὸν Μάρτιον μῆνα, καὶ ἐπλήθυναν τὰ νερά, καὶ ἐπερίσδυσαν, καὶ ἔφεχαν ἀπάνω τῆς γῆς, καὶ ἐγέμισαν οἱ κάμποι, καὶ ὡσαν πέλαγος ἔγιναν· ἐπνίγησαν ζῶα καὶ καρποὶ, καὶ ἔγινε πείνα μεγάλη. ὁμῶς ὁ βασιλεὺς ἠβελήθη νὰ ὑπάγῃ εἰς Συρίαν νὰ πολεμήσῃ τὴν Βερρόϊαν, καὶ ὑπόμαζε φεσάτα μετὰ Κωνσταντῖνῳ τῷ Γαμβρῶ του τοῦ Καραντινοῦ, νὰ καταπατήσῃ τὴν δυνάμιν τῆς ἐχθρῶν τους. Ὁ Γεώργιος ὁ Ἀφούτης τῆς Ἀβασγίας, μαζώνωντας ἐκεῖ τὰ φουστάτα, ἀπέθανε, καὶ ἔστειλεν ἡ γυναῖκά τε Ἀποκλεισθείς καὶ δῶρα πολλὰ εἰς τὸν

Βα-

Βασιλέα νὰ κάμῃ ἀγάπῳ, καὶ νὰ ὑπανδρόσῃ καὶ τὸν Υἱόν της τὸν Παγκράτιον, καὶ ἐδέχθηκέ της ὁ Βασιλεὺς ἀσπασίως, καὶ ἔκαμαν ἀγάπῳ, καὶ τὴν ἀνέψιάν τε τὴν Ἐλσύλιν ἔδωκε γυναῖκα εἰς τὸν Παγκράτιον, καὶ ἐτίμησέ τον Κουροπαλάτῳ. Τοῦτον τὸν χρόνον ἔγινε θαῦμα παράδοξον· εἰς τὸ βενὶ τῆ Κεζενᾶ ἦτον βρύσις καλὴ, καὶ εἶχε νερὸν ὑγιέστατον, καὶ ἤρχετο φωνὴ μιᾶς γυναικὸς ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ἔκλαιε καὶ ἔλεγεν, καὶ ἔγινε πολλαῖς φοραῖς, ἀπὸ τὸν Μάρτιον μὲν ἕως τὸν Ἰούνιον, ἡμέραν καὶ νύκτα, καὶ ὑπῆγαν τινὲς νὰ ἰδῶν τὴν γυναῖκα ἐκεῖνῳ ὅπῃ ἔκλαιε, καὶ δὲν ἤμπορῶσαν τελείως νὰ καταλάβω, καὶ ἐπορμύυσεν τὸν θάνατον τοῦ Ρωμαϊκοῦ φεσάτα, ὅπῃ ἔγινεν εἰς τὴν Συρίαν. Λοιπὸν ὡσαύτ' ἐσυνάχθησαν τὰ φεσάτα, ἔστειλε τὸν Γαμβρόν τε τὸν Καραντινὸν καὶ Πατείκιον ὁμῶς, καὶ αὐτὸς ἤρχετο ὀπίσω. οἱ δὲ Σαρακῖνοί, ἔδραμαν εἰς τὰς τόπας τῆ βασιλείας, καὶ ἔκαμαν πολλὴν φθοράν. Ὁ δὲ Σπονδύλης, ὁ τῆς Ἀντιοχείας Ἀφούτης, διγῆκε νὰ πολεμήσῃ τοὺς Σαρακῖνους, νὰ δείξῃ ὅτι εἶναι ἀνδρειωμένος, καὶ ἐνίκηθῃ, καὶ ἔγινε φόνος ἀμέσος εἰς τὸ φουσάτον, καὶ ἦλθαν Ἀποκρυσιαεῖοι ἀπὸ τὴν Βερρόϊαν μετὰ δώρων πολλῶν εἰς τὸν Βασιλέα ζητῶντες ἀγάπῳ, καὶ πολλοὶ ἀπὸ τῆς Ἀρχοντίας τε τὸν ὑπάγον καζαν νὰ κάμῃ ἀγάπῳ, ὅτι ἦτον καλοκαῖρ, καὶ νερὸν δὲν δύνεισκετο. Ὁ βασιλεὺς δὲν ἔστρεψε ποσῶς, καὶ ὑπῆγε σιμὰ εἰς τὴν Βερρόϊαν μετ' ὅλον τὸ φεσάτον, καὶ ἐπεμψε Κωνσταντῖνον Παξίκιον τὸ Θαλασσιλὸν, ὡς ἀνδρειωμένον, νὰ πολεμήσῃ μετὰ τῷ Ἀράβων, καὶ ἐνίκησάν τον οἱ Σαρακῖνοί, καὶ ἔγινε μεγάλη σύγχυσις εἰς τὰ φεσάτα καὶ εἰς τὸν Βασιλέα. Ἐπῆσε δὲ καὶ μεγάλη ἀθρόνη εἰς τὰ Ρωμαϊκὰ φεσάτα, καὶ ἀπέθανον καθ' ἡμέραν, καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὴν δίψαν, ὁμοίως καὶ τὰ ἄλογα, καὶ ἦλθαν οἱ Σαρακῖνοί, καὶ ἐκτύπησαν εἰς τὸ φεσάτον, καὶ ἐτζάκισαν τὸν Βασιλέα, καὶ ἔφυγαν οἱ Ρωμαῖοι, καὶ οἱ Σαρακῖνοί τὰς ἐδίωχναν, καὶ τὰς ἐσφαζαν, καὶ περισσότεροι ἀπέθανον, πλακῶνόντες ὅσας τὸν ἄλλον, καὶ εἰς ὀλίγον ἦλθε νὰ πιάσῃ καὶ τὸν Βασιλέα, καὶ μόλις ἔφθασεν εἰς Ἀντιόχειαν καὶ ἐφυλάχθη, καὶ ἔγινε μεγάλη καταδίκη εἰς τὰς Ρωμαίους, ὅτε 6538, μὲν Αὐγέσῳ, Ἰνδικτιῶνος, 13.

Ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, δὲν ἐδυνάετο νὰ ὑπομείνῃ τὴν ἐνθροπὴν ὅπῃ τῆ ἔκαμαν, καὶ ἔστειλεν Ἀποκρυσιαεῖους εἰς τὸν Ἀμηνρᾶν τῆς Τειπόλεως Πινζαράχ, καὶ ἔκαμαν ὁμόνοιαν νὰ ὑπάγουν κατὰ τῆς Συρίας. ἔστειλεν Ἀρχηγὸν εἰς τὰ φουσάτα Θεόκτιστον τὸν Πρωτοπαθάειον, καὶ ἔσμιξε μετ' αὐτὸν Πινζαράχ, καὶ ὑπῆγαν κατὰ τῆς Συρίας. Ὁ Στρατηγὸς τῆς Συρίας, ὡς εἶδε τὰ φουσάτα, ἔφυγε, καὶ ἐκαταδίωξάν τον, καὶ εἰς τὰ ὄρια τῆς Τειπόλεως τὸν ἐσώσαν καὶ τὸν ἐσφαζαν, καὶ ἐπῆραν τόπας πολλὰς καὶ δυνατὰς. Ἐγύρισεν ὁ Θεόκτιστος μετὰ νίκης μεγάλης εἰς τὴν Πόλιν μετ' αὐτὸν τοῦ Πινζαράχ, ὀνόματι Ἀλάχ, καὶ ἐτίμησέ τον Παξίκιον ὁ βασιλεὺς. Ὑστερον ἦλθε καὶ ὁ Πινζαράχ μετ' αὐτὸν τῆς Ἀντιοχείας Νικήτα, καὶ ἐδέχθη τὸν Πινζαράχ ὁ βασιλεὺς ἀσπασίως μετὰ πάσης τιμῆς, καὶ δεργασίας πολλὰς τῇ ἔδωκε, καὶ ἔστειλέ τον μετὰ μεγάλῳ δόξαν καὶ συνοδίαν. Τῷ δὲ, 6540. ἔτει,

ἔπει, ἦλθε πρὸς τὸν Βασιλέα ὁ υἱὸς τοῦ Χαλεπιτοῦ Ἀμερ μετὰ δώρων πολλῶν ζητῶντας νὰ ἀνακαινίσῃ τὴν ἀγάπην, καὶ νὰ δίδῃ τὸ τέλος ὅπου ἔδιδαν, καὶ ἐδέχθητον ὁ βασιλεὺς, καὶ ἔκαμαν εἰρήνην. Ἐν δὲ τῇ, 8. τῇ Ἰαννίᾳ, ὥρα, 2. τῆς νυκτὸς, ἐγένετο ἐνὸς Ἀσέρος χύσις ἀπὸ τὴν Μεσημβρίαν, καὶ ὑπῆγε πρὸς Ἀρκτον, καὶ ἤσραψεν ὅλη ἡ γῆ, καὶ ἐφορμώυσε πάλιν καταδίκην εἰς τὰς Ῥωμαίους. Τότε ἦλθαν οἱ Σαρακηνοὶ ἀπὸ τῆς Μεσοποταμίας μέχρι Μελιτινῆς, καὶ ἔκαμαν πολὺ κακὸν, καὶ ἡ Ἀρμάδα τῆς ἦλθε, καὶ διέδραμε τοὺς Κορφοὺς, καὶ τὸν Αὐλῶνα, ἕως εἰς τὸ Ρ'αουζι. Ἐκαψαν καὶ ἠχμαλώτισαν πολλοὺς τόπους, καὶ τὰς Ῥαουζάιους. Ἀπὸ τῆς ἀρμάδας τοῦ Στρατηγοῦ Ναυπλίου τοῦ Καραντῆλου ἔπαυον πολὺ κακὸν, ὅτι ἐπολέμησαν μετὰ τῶν Σαρακηνῶν, καὶ ἰφάνισαν τὰ κότεργα αὐτῶν, καὶ ὅσα ἐγλύτωσαν, ἐθυμώθησαν καὶ ἔκοψαν ὅλες τὰς Ῥωμαίας ὅπου εἶχαν σκλάβους. Ὡσαὺν ἐγύρισαν τὰ κότεργα τῶν Σαρακηνῶν, ἠύρεται φουρτουῶα, καὶ ἐπνίγησαν εἰς τὴν Σικελίαν. Τοῦτον τὸν χρόνον ἐγένετο πείνα καὶ θανατικὸν εἰς τὴν Καππαδοκίαν, καὶ εἰς ἄλλας πολλὰς τόπας, καὶ ἄφικαν οἱ ἀνθρώποι τὰ ὁσιότητά τας καὶ ἐφυγαν ὁ δὲ Μιχαὴλ ὁ Καταλάκτης ἐγένετο Ἀρχὸν τοῦ Πανθέα, καὶ ἐμοίχευε τὴν βασίλισσαν, καὶ ἔχοντας πολλὴν ἀγάπην εἰς αὐτὴν, ἐσυλλογίσθη νὰ φαρμακώσῃ τὸν Βασιλέα τὸν ἀνδρατῆς, καὶ νὰ πάρῃ τὸν Μιχαὴλ τὸν μοιχόν, καὶ νὰ τὸν κάμῃ βασιλέα, καὶ ἐκατέρωθωσέ το· ἠτοίμασε τὸ φαρμάκι, καὶ ἔδιδέ το ἀπὸ ὀλίγον τοῦ Βασιλέως κάθε ἡμέραν. Ὁ Βασιλεὺς, ὡς τὸ ἔπινε, ἔπεσεν εἰς τὸ κρεβάτι, καὶ τόσον ἐγένετο ἀχαμνὸς, ὥστε ἐπαρακάλει τὸν θάνατόν του. Εἰς τὰς 15. τοῦ Ἀπριλίου ἐτύχεν ἡ μεγάλη, 5. καὶ ἔδωκε τὴν ρόγαν τῶν ἀνθρώπων τῇ Παλατίῳ, καὶ τὸ βράδυ ἐσέβη εἰς τὸ λαβρὸν μετὰ τὸν Μιχαὴλ, καὶ ἐκεῖ τὸν ἐπνίξεν ὁ Μιχαὴλ μετὰ τὸ θέλημα τῆς βασιλείας, καὶ τὸν ἐπῆραν ἀποθαμνίσον, καὶ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸ Παλάτι, βασιλεύσας χρόνος, 5. καὶ μῆνας, 6. ὁ παλαίπαρος. Τὴν δὲ νύκτα ὅπως ἔφαλλαν τὰ Ἁγία Πάθη τῇ Κυρίᾳ, ἐμώυσεν ἡ βασίλισσα τοῦ Πατριάρχου, ὡς ἀπὸ μέρες τῇ Βασιλέως, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Παλάτι, καὶ ὑπῆγε καὶ ἠύρε τὸν Βασιλέα ἀπεθαμνίσον, καὶ τὴν βασίλισσαν εἰς τὸν θρόνον τὸν βασιλικόν, καὶ σιμάτης ὁ Μιχαὴλ, καὶ λέγει ἡ βασίλισσα τοῦ Πατριάρχου, νὰ στεφανωθῇ μετὰ τὸν Μιχαὴλ. Ὁ Πατριάρχης, ὡς εἶδεν ἀπεθαμνίσον τὸν Βασιλέα, καὶ τὴν βασίλισσαν μετὰ τὸν Μιχαὴλ, ἔμεινεν ὡς νεκρὸς, καὶ διελογίζετο πῶς νὰ κάμῃ, καὶ ἡ βασίλισσα, ὡς τὸν εἶδε συλλογιζόμενον, ἔδωκέ τε πενήντα λίτραις χρυσάφι, καὶ τῶν κληρικῶν ἄλλαις, πενήντα, καὶ ἔτι τὰς ἐσεφάνωσαν.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΜΙΧΑΗΛ ΤΟΥ ΚΑΤΑΛΑΚΤΟΥ.

Τῷ δὲ πρῶτῳ ἡ βασίλισσα ἀνηγόρευσε τὸν Μιχαὴλ βασιλέα, καὶ ἐκάθησέ τον εἰς τὸν θρόνον τὸν βασιλικόν, καὶ ἐσεφέ τον ὁ Πατριάρχης βασιλέα ἐν ἔτει, 6542. τὸν δὲ Ῥωμανὸν τὸν ἔθαψαν τὴν μεγάλῃ παρασκευῇ

σκολῶν εἰς τὴν περιέβλεπον Ἐκκλησίαν, ὅπῃ τὴν ἔκτισεν αὐτός. Ὁ βασιλεὺς εἶχεν ἀδελφὸν Ἰωάννην, ἀξιόν, καὶ παρακτικώτατον. καὶ ἐν τῇ ἁμα εἰσεῖλε χάριμα εἰς ὅλῃ τῇ Οἰκουμένῃ, ὅτι Ῥωμανὸς ὁ βασιλεὺς ἀπέθανε, καὶ ζώντας τε ἀκόμη, ἀνηγορεύθη βασιλεὺς ὁ Μιχαὴλ, καὶ ἐσεφανώθη τὴν βασιλείαν, καὶ ὅλοι διήμνησαν τὸν νέον βασιλέα. μόνος δὲ Κωνσταντῖνος ὁ Θαλασσιεύς, δεισκόμενος εἰς ὑπηρεσίαν βασιλικὴν, δὲν ἀφῆκε πολλὰς νὰ τὸν διφημίζεν, ἀμὴ ἔλεγε, πῶς τόσοι ἀξιότατοι καὶ δυνάμεικοι ἄνδρες καὶ ἀπὸ μεγάλα γένῃ δὲν ἔλαβαν τὴν βασιλείαν, μόνον ὁ Μιχαὴλ, ὅπου ἦτον τειῶν μαγικουρίων ἄνθρωπος. Ὡς τὸ ἔμαθον ὁ Ἰωάννης ὁ ἀδελφὸς τῆ βασιλείας, ἐπαράχθη πολλὰ, καὶ ἐλόγιαζε πῶς νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸ θέλημα τῆ βασιλείας, καὶ ἐσεῖλεν εἰς αὐτὸν Εὐνέχον ἐπιπύδειον, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν Θαλασσιεύον, καὶ πολλὰ τῷ εἶπε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν βασιλέα, ἀμὴ δὲν ἠθέλησεν, ὅτι ἐφοβήθη. ἐστεῖλεν ἄλλον Εὐνέχον μετὰ τίμια ξύλα, καὶ μετὰ τὸ ἅγιον Μανδύλιον καὶ τὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, καὶ ἔκαμνεν ὅρκους ὡς ἀπὸ μέρης τῆ βασιλείας, καὶ τῷ Ἰωάννῃ, ὅτι χωρὶς φόβου νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν βασιλέα. ἦλθε γὰρ καὶ ἐπροσκύνησέν τὸν καὶ ἐτίμησέν τὸν Ἀνθύπατον, καὶ πολλὰ δῶρα τῷ ἔχαιρεσεν. ὅσους δὲ Εὐνέχους εἶχεν ἡ βασιλίσσα ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν πατέρα της, καὶ ὅσους ἄλλους ἠγόρασεν, ὅλους τὰς ἐδίωξεν ὁ Ἰωάννης, καὶ ἔβαλε δάκρυς ἄνθρωπος ἐδικὰς τὰς πρὸς ἀπὸ τὸ γένος τῆ, διὰ νὰ μὴ κάμῃ καὶ τὸν Μιχαὴλ ὡσανὺ τὸν Ῥωμανὸν ὅπῃ τὸν ἐφαρμάκωσεν. ἐτίμησε δὲ ὁ ἀδελφὸς τῆ βασιλείας ὅλους τὰς Ἀρχοντας κατὰ εἰς ἀπὸ τιμῶν εἰς τιμῶν, καὶ δωρεαῖς εἰς ὅλον τὸν λαὸν ἔκαμε, καὶ ἀγάπῃ ἔδειξε πολλῶν εἰς ὅλους. Κατὰ δὲ τῇ ἡμέρᾳ τῆς Ἁγίας Πάχας, ἐπεσε χαλᾶζι μέγαν καὶ φοβερόν, καὶ συνέτριψε δένδρα, σπήτια, Ἐκκλησίας, ἀμπέλια, καὶ καρπὸς ἐκείνον τὸν χρόνον δὲν ἐγένετο. ἐγένετο δὲ χύσις Ἀσέρος τῇ Κυριακῇ τῆς Θωμᾶ εἰς ἑῖς ὥρας τῆς νυκτός, καὶ ἐχάθησαν οἱ Ἀστέρες. Ὁ βασιλεὺς ἐδαιμονίσθη, καὶ εἶχε τὸ δαιμόνιον ἕως τέλους ζωῆς τῆς, καὶ ἰαφείαν δὲν ἤνυρε, μόνον μετὰ αὐτὸ ἀπέθανεν. Εἰς τῷτον τὸν καιρὸν εἷας ἄνθρωπος ἐδυνασθεύει μίαν γυναῖκα εἰς ἀμαρτίαν, καὶ ἐκείνη ἐναντιεῖτο, καὶ τέλος ἐπῆρε τὸ μαχαῖρι ἀπὸ τὸ ζωνάρι τῆς ἡ γυναῖκα καὶ ἐσφαξέ τον. Ὡς τὸ ἔμαθον πολλὰ τῇ ἐπαίνεσαν, καὶ ἔδωκαν καὶ τὰ παράγματά τῆ ὅλα εἰς αὐτήν, καὶ ἐκείνον τὸν ἐρρίξαν ἄθραπτον. Ἄλλος ἄνθρωπος Θεοσεβὴς, Ἀρχιερεὺς παρῶτα δούλος, εἶδεν ὀφθαλμοφανῶς εἷας ἀσπροφόρον, καὶ ἦσαν τρία σακκία δεικνύοντες ὁμωρὸς τῆς, καὶ λέγει τῷ λῦσαι τὸ εἷας σακκί, καὶ τὸ ἄλλο, καὶ τὸ τρίτον. Ὡς τὸ ἔλυσε, τὸ μὲν παρῶτον εὐγαλεν ὀφίδια, καὶ τὸ δεύτερον ὀχαῖς, ἀσπίδες, καὶ βασιλίσκους, καὶ τὸ τρίτον κανθάρας, καὶ σκνίπας, καὶ ἄλλα φαρμακερά. Ὡσανὺ τὰ εἶδεν, ἔμεινεν ὡς νεκρός. Λέγει του ὁ ἀσπροφόρος· ποῦτα ὅπου εἶδες θέλουν ἔλθῃ εἰς ἐσᾶς, διατὶ παραβαίνετε τὰς ἐντολάς τῆς Θεοῦ, καὶ διὰ τὸ παρανόμον ἔργον ὅπῃ ἐγένετο εἰς τὸν Ῥωμανόν. Ὁ δὲ Μιχαὴλ ἀπὸ τὸ δαιμόνιον καμμίαν ὑπηρεσίαν τῆς Βασιλείας δὲν ἔκαμνε, καὶ μόνον ὁ Ἰωάννης τὰ ἐκυβέρτα ὅλα. Εἶχε δὲ καὶ ἄλλον ἀδελφόν ὁ βασιλεὺς Νικήταν, καὶ τὸν ἔκαμαν

Δῆκαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ δὲν τὸν ἐδέχθησαν οἱ Ἀντιοχεῖς, καὶ ἰ-
 κείνος ὅπῃ ἐσιώαζε τὰ βασιλικά δικαιώματα, ἐναντιώθη τῆς Ἀντιοχείας,
 καὶ ἐβοήθησε τὸν Νικήταν Δῆκαν, καὶ ἐθανάτωσάν τον, καὶ τὸ περαιοτέρον
 διὰ τὸ τοῦ δὲν τὸν ἐδέχοντο, καὶ ἔκαμῃ τῆς ὀρκῆς φοβερῆς, ὅτι φόβον τινὰς
 ἦν μὴ εἶχεν διὰ τὸν φόνον, καὶ ἐπίσδυσαν τῆς ὀρκῆς καὶ ἐδέχθησαν τον.
 Οἱ δὲ Δῆκας, ὡς ἔλαβε τὸ Κάστρον καὶ ἐξουσίασεν εἰς ὅλα, ἀλησμόνησε
 τῆς ὀρκῆς, καὶ ἐπίασε τῆς πρώτης 10. καὶ ἐκοψέ τῆς, καὶ ἄλλης 10. ἀπὸ
 τῆς μεγαλητέρας ἔδεσε, καὶ ἐσείλε τῆς εἰς τὴν Πόλιν, καὶ δὲν ἔγραψε δια-
 τὶ δὲν τὸν ἐδέχθησαν, ἢ τὸν φόνον, ἀμὴν διὰ τὸν Θαλασσιῶν, ὅπῃ δὲν
 ἠθέλε νὰ προσκυμῇ τὸν βασιλέα, καὶ πῶς εἶναι φίλοι τε, καὶ ἐπίβου-
 λοι τῆς Βασιλείας μετ' ἐκείνον. Οἱ δὲ Ἰωάννης ἐθυμώθη πολλὰ, ὡς εἶδε
 τὰ γράμματα, καὶ ἐνθυμήθη τῆς λόγῆς τῆς Θαλασσιῶν, καὶ ἐπίσδυσεν τοῦ
 ἀδελφοῦ, καὶ περαιορίζει τὸν Θαλασσιῶν εἰς τὴν νῆσον Πρώτην. Οἱ δὲ αὐ-
 δρας τῆς θυγατρὸς του, Κωνσταντῖνος ὁ Δοῦκας, ἐβόα τὴν ἀδικίαν, ὅτι
 ὁ Ἰωάννης ἐπαρέβη τῆς ὀρκῆς καὶ τὸν ἔλεγε, καὶ ἔφερε τὸν Θεὸν διὰ μάρ-
 τυρα ἀλάθην, καὶ πολλοὶ ἀπὸ τῆς Ἀρχοντίας, διὰ νὰ λέγαν τὴν ἀλή-
 θειαν διὰ τὸν Θαλασσιῶν, ἐξωρίθησαν, καὶ ἐγιναν τὰ πράγματα τῆς ἀ-
 φητικῆς, καὶ ἄλλοι ἐγιναν Καλόγηροι.

Τέτω πρὸ καιρῷ ἐγινε σεισμὸς φοβερός, καὶ ἔπαθον πολὺ κακὸν τὰ
 Ἱεροσόλυμα, διότι ἀπέθαναν πολλοὶ ἄνθρωποι ὅπου ὤρεθησαν μέσα
 εἰς τὰς Ἐκκλησίας, καὶ εἰς τὰ ὀσπήτια ὅπου ἐχάλασαν, καὶ ἐσείετο ἡ
 γῆ ἡμέρας, 40. καὶ ἐφάνη στύλος πυρὸς κατὰ τὴν Ἀνατολὴν, καὶ τὴν
 κορυφὴν του τὴν ἔδεινε κάτω πρὸς Μεσημβρίαν. Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέ-
 ρας ἐπῆραν οἱ Σαρακηνοὶ τὰ Μύρα, καὶ πάλιν εἰς τόπον τινὰ, Βου-
 κελαρείοις ὀνόματι, ἀνοιξεν ἡ γῆ καὶ ἐκατάπιε πρῶτε Χωρίαν μετ' αὐ-
 θράπους, καθὼς ἦσαν. Ἦλθον δὲ οἱ Ἀραβες καὶ ἐπολέμην τὴν Ἐ-
 δεσσαν, καὶ εἰς ὀλίγον νὰ τὴν πάρουν, ἀμὴν ἐστείλῃ ὁ βασιλεὺς βοή-
 θειαν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ τὴν ἐγλύτωσε. Τότε ἀπέθανεν ὁ Νι-
 κομυδείας, καὶ ἐγινεν υἱὸς συγγενῆς τοῦ Βασιλέως, Ἀντώνιος ὁ Πα-
 χύς, καὶ κακὴν χάρισμα ἀνδρώπινον δὲν εἶχεν ἀπάνω του, ἀμὴν ἦτον
 καὶ φωνὴ καὶ γλῶσσα βοῶν. Οἱ Θεοὶ δὲ ἐπαραχώρησε καὶ δὲν ἔβρεξε
 μῆνας ἕξ, καὶ ἔκαμαν λιτανείαν οἱ Ἀδελφοὶ τῆς Βασιλείας, καὶ ὁ μὲν
 Ἰωάννης ἐβάστα τὸ Ἅγιον Μανδύλιον, ὁ δὲ μέγας Δομέστικος τὴν πρὸς
 Αὐγαραν Ἐπιστολὴν τῆς Χρῆστος, καὶ ὁ Πρωτοβεσιάρειος τὰ Ἅγια Σπάργα-
 ρα, καὶ ἐπεριπάτην περὶ οἱ ἀπὸ τῆς μεγάλης Παλατίης ἕως τὸν Ναὸν τῆς
 Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἡς Βλαχερνῶν. Ἐκαμε δὲ καὶ ὁ Πατριάρχης ἄλλην
 λιτὴν μετ' τὸν κλῆρον αὐτῶν, καὶ ἐκεῖ ὅπῃ ἔδετο τῆς Θεῆς διὰ βροχὴν, ἔρ-
 ρηξε χαλάζι μέγαν καὶ φοβερόν, καὶ συνέτριψε τὰ δένδρα καὶ τὰς καρ-
 πῆς, καὶ ἐγινε πείνα μεγάλη. Οἱ δὲ Ἰωάννης, ὡς εἶδε τὴν τοιαύτην κα-
 ταδίκην, ἐσείλῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἄλλαχού, καὶ ἠγόρασαν σιτὰρι μὴ-
 δια χιλιάδας 100. καὶ ἔλαβον οἱ Πολῖται παρηγορίαν. Οἱ δὲ Ἰωάννης ἡ-
 βουλήθη νὰ γένη Πατριάρχης, ὅτι τὸν ἠγάπουν πολλὰ, καὶ ἠθέλησε
 νὰ ὀγάλη τὸν Πατριάρχην, καὶ ἐμήνυσε μερικῶν Ἀρχιερέων νὰ τὸν

δ'γάλου, καὶ νὰ χειροτονήσῃ τὸν Ἰωάννην. Ὁ δὲ Πατριάρχης ἔγραψε πρὸς τὰς Ἀρχιερεῖς, ὅτι, ἐπειδὴ καθὼς λέγεται δὲν ἔγινε μὲ φήφης Ἀρχιερέων, ἀμὴ μὲ πρὸς αὐτὴν τὴν Βασιλέως, καὶ παρὰ κανόνας εἶμαι Πατριάρχης, νὰ καθήρετε ὅσους Ἀρχιερεῖς ἐχειροτόνησα, ὅπῃ ἔχω δέκα χρόνους, καὶ νὰ ἀναθεματιθῶν καὶ οἱ τρεῖς Βασιλεῖς, ὅπῃ ἔσεψα, καὶ τότε νὰ εὐχῶ ἀπὸ τὸν θρόνον. Οἱ Ἀρχιερεῖς, ὡς εἶδαν τὰ χράμματα τοῦ Πατριάρχου, κατισχυώθησαν· διότι οἱ περὶ αὐτόν ἦσαν χειροτονία τε, καὶ ἔπαυσαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ ὁ Ἰωάννης ἀπὸ τὸν σκοπὸν ὅπῃ εἶχαν. Τῷ δὲ 6547. ἔτει, ἔγινε σεισμὸς μέγας, καὶ ἐσείετο ἡ γῆ ἀπὸ τὸν Νοέμβριον ἕως τὸν Ἰαννουάριον. ἔγινε δὲ καὶ πείνα πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀδριανουπόλεως, καὶ τῆς Μακεδονίας, καὶ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ἦτον καὶ ὁ Βασιλεὺς εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ὑπῆγαν οἱ Κληρικοὶ ἐγκαλῶντας τὸν Μητροπολίτην τῆς Θεοφανίου ὀνόματι, ὅτι δὲν ἔδιδε τὰ συνήθισμένα δικαιώματα ἀπὸ σιτᾶρι καὶ ἄλλα. Ὁ Βασιλεὺς εἶπε τοῦ Μητροπολίτου παραινετικά λόγια, νὰ μὴ κρατῇ τὰ δικαιώματα τῶν Κληρικῶν, ὅτι εἶναι ἄδικον· ἀλλ' ὁ Ἀρχιερεὺς ἐσκληρυώετο, καὶ ποσῶς δὲν τὸ ἔσεργεν. Ὁ Βασιλεὺς μηχανᾶται νὰ τὸν δελεάσῃ καθὼς ὁ φάρᾶς τὸ φάει, καὶ νὰ τὸν παιδεύσῃ ὡς πλεονέκτῃ, καὶ σέλλει εἶναι τε ὑπὸ πρῆξιν νὰ τὴν δανείσῃ εἶναι κεντηνᾶρι χρυσάφι, ἕως ἂν νὰ τὴν στείλῃ ἀπὸ τὴν Πόλιν. Ὁ Μητροπολίτης ἔκαμιν ὄρκον, ὅτι δὲν ἔχει μόνον 30. λίτρας, καὶ ἔστειλεν ὁ Βασιλεὺς καὶ τὸν ἤφεραν ἐμπροσθέν τε, καὶ ἔπειτα ἔστειλεν εἰς τὸ κελλίον καὶ ἐγύρῃσαν, καὶ ἦσαν κρυμμένα χρυσάφι 33. κεντηνᾶρια, καὶ ἔδωκε τὰ δικαιώματα τῶν Κληρικῶν ἀπὸ τὸν χρόνον ὅπῃ ἀρχιεράτοσεν, ἕως εἰς ἐκείνῃ τὴν ὥραν· τὰ δὲ ἐπίλοιπα ἐμοίρασε τῶν πτωχῶν, καὶ τὸν Μητροπολίτην ἐκάθηρεν ὡς ἐπίορκον, καὶ τὸν ἐκλείσεν εἰς εἶναι μετόχιον τῆς Μητροπόλεως, καὶ ἐτύπωσε νὰ τὴν δίδουν πόσον εἰσόδημα τὸν χρόνον διὰ ζωοφρίας τε.

Ὁ δὲ Ἰωάννης ἠθέλησε νὰ πάρῃ καθάρσιον, καὶ ἔμαθέ το ἡ βασίλισσα, καὶ ἐμύωσε τοῦ ἱατροῦ καὶ ἔταξε τοῦ πολλὰ δωρήματα νὰ τὸν φαρμακώσῃ, καὶ ἦτον εἰς τὴν Βουλὴν Κωνσταντῖνος ὁ πρωτοπαθάριος, καὶ ὁ Ἰατρὸς ὑπεσχέθη νὰ τὸν φαρμακώσῃ· ἀλλ' εἶναι παιδί, ὅπου εἶχεν ὁ Ἰατρὸς ὑπὸ πρῆξιν, ἤκουσε τὸν λόγον, καὶ εἶπε τὸν τοῦ Ἰωάννου, καὶ ἐθυμώθη πολλὰ, καὶ ἐξέτασε καὶ ἦρε τὴν ἀλήθειαν, καθὼς εἶπε τὸ παιδί, καὶ παρὸντος ἐξώρισε τὸν Ἰατρὸν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, τὸν δὲ Πρωτοπαθάριον ἐξώρισε, καὶ τὸ παιδί μετὰ τὸν ἐτίμησε, καὶ ἡ ὑπόψια ὅπου εἶχεν εἰς τὴν νύμφην τοῦ τῆς βασίλισσας, τὸν ἀνάψεν περὶ αὐτὴν. Τῷ δὲ αὐτῷ χρόνῳ ἔγινεν ἐπιβουλὴ κατὰ τῆς Πόλεως Ἐδέσσης, καὶ ἔπερναν τὴν οἱ ἐχθροί, ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἐβοήθῃ, καὶ ἡ κατασκόλη ἦτον αὐτῇ. Οἱ Σαρακῆνοὶ ἐξεχώρισαν δώδεκα, τοὺς πλέον φρακτικωτέρους μὲ πεντακόσια ἄλογα καὶ πεντακόσια καμήλια, καὶ εἶχαν ἀπάνω χίλια σεντήκια, καὶ εἰς κάθε σεντήκι ἦσαν δύο ἄνδρες ἀρματωμένοι, ὅπῃ ἐγίνοντο δύο χιλιάδες, διὰ νὰ πάρῃ τὴν Ἐδέσσαν μὲ ἐπιβελῶν, καὶ ἔλεγον ὅτι τὰ σεντήκια εἶναι χρυσάφι, καὶ ἄλλα

πράγματα πολύτιμα μέσα, καὶ ὑπᾶμύν τα κανίσκι τῆ Βασιλέως, καὶ ἦ-
τον ὁ λογισμὸς τῆς, ἀφ' ἧς σέβουν εἰς τὸ Κάστρον, νὰ δῶναι τὴν νύκτα
τῆς ἀνθρώπων ἀπὸ τὰ σεντέκια νὰ κερσίσουν τὸ Κάστρον. Ὁ δὲ Στρα-
τηγὸς τῆς Ἐδέσσης καθὼς τῆς εἶδεν καὶ ὑπῆγαν, τῆς μὲν δώδεκα ἐπῆρε μέ-
σα εἰς τὸ Κάστρον εἰς τὸ Παλάτιον, καὶ ἐτίμησέ τας, ἀπὸ δὲ τὰ καμήλια
καὶ τὰ σεντέκια καὶ τὰ ἄλογα, Θεὸς ὁδηγία, δὲν ἀφῆκε νὰ σέβῃ κανεὶα μέ-
σα. Ἐνας δὲ πτωχὸς Ἀρμενίος ἤξορσεν ἀράπικα καὶ ἐζήτει ἐλεημοσύνην,
καὶ ἐζήτησε καὶ ἐκεῖ, καὶ, ἤκασε μέσα ἀπὸ τὰ σεντέκια ὅπῃ ἐλάλῃσαν
ἀνθρώποι, καὶ ἔλεγον ἡμεῖς Ἀράπιδων ὅπου ὑπηρετοῦσαν τὰ καμήλια, ἀ-
κόμη δὲν ἦλθεν ὁ καιρὸς νὰ δώγουμεν νὰ χορτάσωμεν ἀπὸ τὰ αἵματα
τῶν Ῥωμαίων; Ὁ δὲ πτωχὸς ἐκεῖνος ὁ Ἀρμενίος ὡς ἤκασεν, ἔδραμεν ἐν
τῷ ἅμα καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸν Στρατηγὸν, καὶ ἐφάνέρωσεν ὅλῳ τῷ ἐπιβα-
λῆν τῶν Σαρακηνῶν διὰ τὸ Κάστρον. Ὁ δὲ Στρατηγὸς ὡς τὸ ἤκασεν, ἦλ-
θέ τῷ μέγας φόβος, καὶ ἐσυνάξατο ἀνδρας ἀξίους τῷ πολέμῳ κρυφῶς, καὶ
ἀφῆκεν ἐκεῖνος τῆς 12. εἰς τὸ Παλάτιον, καὶ αὐτὸς ἐπῆρε τῆς ἀνδρας ἐκεῖ-
νος τῆς ἀρματωμένους, καὶ ὑπῆγαν ἐκεῖ, καὶ ἀνοῖξαν τὰ σεντέκια, καὶ ἤν-
σαν μέσα τῆς ἀρματωμένους ὅπῃ ἤθελαν νὰ πάρουν τὸ Κάστρον, καὶ ἐκο-
ψάν τοὺς ὄλους, καὶ τὰ καμήλια καὶ τὰ ἄλογα, καὶ ὄλους τῆς ὑπηρετίας.
Τότε ἦλθεν εἰς τὸ Παλάτιον, καὶ ἦρε τῆς 12. καὶ ἐκοψέ τας κεφαλὰς τῶν
ἐνδεκα, τῶν δὲ πρῶτον ἐκοψέ τὰ χεῖρά τῶν, τὰ ποδάριά τῶν, τὰ ἀφτίδια τῶν,
καὶ τῷ μύτῳ τῶν, καὶ τὸν ἐσεῖλεν ὀπίσω νὰ τὸν ἴδῃ ἐκεῖνοι ὅπῃ τὸν ἐ-
πεμψαν· τὸν δὲ πτωχὸν Ἀρμενίον ἔδωκέ τῳ μεγάλα χαρίσματα καὶ δὴ-
μέρησεν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς, ὡς ἐπειράζετο ἀπὸ τὸ Δαιμόνιον, ἔκαμε πολ-
λὰ νὰ ἐλθῇ θεωρῶν, ἀμὴ δὲν ὠφελήθῃ. ὅμως ἐπεμψεν εἰς τὰς ἐπαρ-
χίας, καὶ εἰς τὰ νησίᾳ ἐλεημοσύνην· καὶ εἰς μὲν τῆς Πρεσβυτέρους ἐσει-
λε νομίσματα δύο, εἰς δὲ τῆς Μοναχῶν ἀνὰ νόμισμα ἓν, ἀμὴ δὲν ὠφε-
λήθῃ, μόνον περισσοτέρως ἐπασχε, καὶ ὑδροπίκισεν. Ὡς ἔκαμε πολλὰ
καιρὸν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, εἰς τὸν Ναὸν τῆς μεγάλης Δημητρίας, καὶ ἐ-
πληροφορήθῃ ὅτι δὲν ὑγιαίνει, ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ ἐ-
γνώρισε τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας ὅπῃ ἔκαμε καὶ
ἐθανάτωσε τὸν Ῥωμανὸν παιδίσκῃ· ὅθεν ἔγινε Καλόγηρος παρὰ Μονα-
χοῦ τινὸς, Κοσμᾶ τοῦ Τζινζιλέκη, ὅπου πάντοτε τὸν ἐνουθέτει, καὶ ἀ-
πέθανεν ἐν μετανοίᾳ, καὶ ἔλεγε νὰ τοῦ συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς τὴν ἀμαρ-
τίαν του. Ἐβασίλευσε δὲ χρόνος ἕξ, καὶ μῆνας ὀκτώ, καὶ ἦτον ἀνθρώπος
δύλαβης καὶ καλός.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΜΙΧΑΗΛ ΤΟΥ ΚΑΛΑΦΑΤΟΥ.

Αφ' οὗ ἀπέθανεν ὁ Βασιλεὺς, ἔμεινεν ἡ βασίλισσα μόνη, καὶ ἐδια-
λογίζετο τρεῖς ἡμέρας ποῖον νὰ κάμῃ Βασιλέα, καὶ ἔβαλε κατὰ νοῦν
νὰ κάμῃ τὸ ἀνεψιὸν τῆς Βασιλέως, ὅπῃ ἐλέγετο Μιχαὴλ, καὶ ἐκραξέ τον καὶ
ἔδωκέ τῳ ὅρκους φοβεροὺς νὰ εἶναι δῦπειθής εἰς αὐτήν, καὶ νὰ μὴ γούνη πο-
τὲ ἐπίβελος, καὶ εἴτι εἶπῃ αὐτῇ, νὰ γίνεταί, καὶ αὐτὸς νὰ εἶναι ὡς σῶας
δὲ.

δούλος της, ἢ υἱός της. Ἐπίσδυσεν εἰς τὰς ὄρκους ἡ βασίλισσα, καὶ δὴ-
 ξέπισε τὸ Παλάτι, καὶ ἐνδυσέ τον τὰ βασιλικά φορέματα, καὶ ἀνηγόρευ-
 σέ τον Βασιλέα, σφθεῖς παρὰ τῷ Πατριάρχῃ ἐν ἔτει, 6555. Μὲν Δε-
 κεμβεῖω. ἐν αὐτῇ τῇ ᾧρᾳ ὅπῃ ἔλαβε τὴν βασιλείαν, ἤλθε τῷ σκοτία
 εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ ὡσαύτῃ ἐπίληψις τὸν ἐπίασε, καὶ ἔπεσεν ὀλιγο-
 θυμίσμῳ, καὶ μὲ πολλὰ μυρίσματα μόσχων, καὶ ἄλλων μυρισμά-
 των, μόλις σιωπῇλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τῷ. Ἡ γῆ ἐσειέτο τότε μύνας τέσ-
 σαραι. Καθὼς ἐβασίλευσεν, ἐτίμησε πολλὰ τοὺς Ἀρχοντας τῷ Παλα-
 τίου, καὶ ὅσους ἦσαν ἐξωρισμένους, ἤφενεν εἰς τὴν βασίλισσαν μὲ τὸ
 θέλημά της· ὅμως ἀπὸ τῷ συμβουλῷ τοῦ Δομεστίκῃ ἐπιβουλόθῃ τῷ
 βασίλισσαν, καὶ ἠθέτησε τοὺς ὄρκους ὅπου ἔκαμε, καὶ ᾤρισε νὰ τὴν
 φυλάγουν νὰ μὴ κάμῃ ἐπιβουλῶν, καθὼς ἔκαμε τῷ Ρωμανῷ, καὶ τοῦ
 Θεῖου του Μιχαήλ. λοιπὸν ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὸν Λαόν, εἰς ἔχου
 δὴλᾶβαιαν καὶ δαλωσύναν εἰς αὐτὸν ὡς Βασιλέα, καὶ τῇ Κυριακῇ τοῦ
 Θωμᾶ ὑπῆγε σεφανωμένος ὡς Βασιλεὺς ἐν τῷ Ναῷ τῷ Ἀγίων Ἀπο-
 στόλων μετὰ τῷ Ἀρχόντων τῷ καὶ δόξης πολλῆς, καὶ ᾤρισε καὶ ἐσόλισαν
 τὰς τόπας, ὅπῃ ἠθέλε νὰ περάσῃ μὲ σκῆπη χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, καὶ μὲ
 ῥέχα πολύτιμα. Ὁ δὲ Λαὸς ἐδένειας τὸν δὴμήμισεν ὡς Βασιλέα ἐδὲ τὸν
 ἐπροσκυῖνεν, καὶ αὐτὸς, τίποτε δὲν εἶπε, μόνον ὑπέσχετο ἐν ἑοπιασμέ-
 νος, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐμύυσε τὸν Πατριάρχῃ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Στενὸν,
 εἰς τὴν Μονίαν, νὰ τὸν καρτερῇ ἐκεῖ ἐπὶ τῷ αὐριον, καὶ ἐσειλέ τῷ ἐξο-
 δον, χρυσᾶφι λίτρας, 4. διὰ νὰ κάμῃ φαγητὰ, καὶ τῷ ἦτον διωγμὸς τῷ
 Πατριάρχῃ, καὶ τῷ νύκτα ἐκείνῃ ἐδίωξε τὴν βασίλισσαν ἀπὸ τὸ Πα-
 λάτι, καὶ τὴν ἐκλεισεν εἰς τὸ Νησί τῷ Πείγνιπος, καὶ εἶπε νὰ τὴν κά-
 μῃ καλογραίαν, καὶ νὰ τοῦ φέρῃ τὰς τείχας τῆς κεφαλῆς της, καὶ οὕτως
 ἔγινεν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἔγραψεν ὀρισμὸν, καὶ τὸν ἀνέγνωσεν ὁ Ἐπαρχος
 τῆς Πόλεως εἰς τὸν Κόσμον, καὶ ἔγραψεν ὁ ὀρισμὸς ἔτω· διὰ νὰ φανῇ
 ἐπίβουλοι καὶ ἀπειθεῖς εἰς τὴν βασιλείαν μῃ Ἀλέξιος ὁ Πατριάρχης, καὶ
 Ζωὴ ἡ βασίλισσα, ἔγιναν ἐξόριστοι, καὶ ὁ Λαὸς μῃ, ὅσοι εἴσε εἰς τὴν
 ὑποταγὴν μῃ, εἰς τὸ σέρξετε, θέλετε τιμηθῇ, εἰ δὲ καὶ δὲν θέλετε, θέ-
 λω σὰς παιδύσει ὡς παρηνόους. Ὡσαύτῃ ἀνέγνωσθῃ ὁ ὀρισμὸς, ἐγῆκε
 μία φωνὴ ἀπὸ τὸν Λαόν, ὅτι ἡμεῖς Σταυροπάτῃν Καλαφάτῃν Βασιλέα
 δὸν θέλομεν, ἀμὴ τὴν ἀπ' ἀρχῆς Βασίλισσαν ἡμῶν Ζωὴν· καὶ πάλιν
 εἶπαν μιᾷ φωνῇ, νὰ θανατώσωμεν τὸν Καλαφάτῃν. οὕτως ᾤρμησαν, καὶ
 ἐπῆρε κατ' ἐνάς λιθάρα, ξύλα, σπαθία, νὰ σκοτώσῃ τὸν Ἐπαρχον.
 Ὡς εἶδεν ἔπος τὴν ὀρμὴν τῷ Λαῷ, ἔφυγε καὶ ἐγλύτωσε, καὶ ὁ Λαὸς ἐδρα-
 μαν, καὶ ἐπῆραν τὸν Πατριάρχῃν, καὶ ἤφεραν τὸν εἰς τὸν θρόνον τῷ. ὁμοίως
 καὶ τὴν Θεοδώραν τὴν Ἀδελφὴν τῆς Ζωῆς τῆς Βασιλίσσης, καὶ ἐσόλισαν
 τὴν μὲ τὰ βασιλικά ἐνδύματα, καὶ τὴν δὴμήμισαν ὡς Βασίλισσαν αὐ-
 τῷ, ὅμῃ μὲ τὴν Ζωὴν τὴν Ἀδελφὴν της, καὶ ᾤρμησαν ὅλοι εἰς τὸ Παλάτι
 νὰ δὴγάλουν τὸν Μιχαήλ. Ὁ Βασιλεὺς, ὡς εἶδε τὴν ὀρμὴν τοῦ Λαῷ,
 ἐφοβήθη, καὶ ἐσειλε καὶ ἤφεραν Ζωὴν τὴν βασίλισσαν εἰς τὸ Παλάτι, καὶ
 τῆς εὐγαλαν τὰ καλογραϊκά φορέματα, καὶ τὴν ἐνδυσαν τὰ βασιλικά.

Μὲ τῷτο ἤλπιζεν ὁ Βασιλεὺς νὰ σιωπήσῃ ὁ Λαὸς, καὶ δὲγῃεν εἰς τὸ παραθύρι νὰ ἰδῇ, καὶ ῥρίξαν σαγίταις καὶ πέτραις καὶ ξύλα νὰ τὸν σκοτώσωσι, καὶ ὕβρισαν τὸν μεγάλως. Ὡς εἶδε ταῦτα ὁ Βασιλεὺς, ἠθέλησε νὰ ἀφήσῃ τὴν βασιλείαν διὰ τὸ εἰρηνικόν, νὰ ὑπάγῃ εἰς Μοναστήρι, καὶ ὁ Δομέσικος τῷ Σχολῶν δὸν τὸν ἀφῆκεν, ἀμὴν τῷ εἶπε νὰ σταθῇ ἀνδρειωμένῳ ὡς Βασιλεὺς νὰ ἀποθάνῃ εἰς τὴν βασιλείαν τε· καὶ μὲ τῷτο ἔμεινε. καὶ ἀρματώθη ὁ Λαὸς, καὶ ὑπῆγαν κατὰ τοῦ Βασιλέως, καὶ ἐπολέμησαν μὲ τὰς ἀνθρώπους τῷ Βασιλέως, καὶ ἐσφάγησαν ἕως ῥεῖς χιλιάδες, καὶ ἐνίκησεν ὁ Λαὸς, καὶ ῥρίξαν ταῖς Πόρταις τῷ Παλατίῳ, καὶ ἐμπῆκαν μέσα, καὶ ἐγύρουν τὸν Βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἔφυγε, καὶ ὑπῆγε εἰς τὸ Μοναστήρι τῷ Στεδίῳ, καὶ ἀφίνωντας τὴν βασιλείαν, ἔγινε Καλόγηρος, καὶ ὁ Θεὸς αὐτῷ Ἰωάννης ὀμῶ.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΖΩΗΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ.

Μετὰ τῷτον ἡ Ζωὴ πάλιν ἔλαβε τὴν βασιλείαν, καὶ ἐβέλετο νὰ ἀφήσῃ τὴν ἀδελφὴν τῆς Θεοδώρας νὰ μὴ τὴν ἔχῃ μετ' αὐτῆς, καὶ δὸν τὴν ἀφῆκεν ὁ Λαὸς, μόνον ἐζήτησαν νὰ εἶναι καὶ αὐτὴ ἀντάμα, καὶ οὕτως ἔσπερξεν. ἦλθε δὲ ἡ Θεοδώρα ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ Παλάτι, καὶ ἐσωμάχθησαν οἱ Ἀρχοντες, καὶ ὅλος ὁ Λαὸς, καὶ ἡ Ζωὴ ἔκαμεν ὀμιλίαν, καὶ διχαρίσθησαν εἰς τὴν ἀγάπην, καὶ διασλαγχνίαν ὅπως ἔδειξαν εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς, καὶ ἠρώτησε τί νὰ γένῃ εἰς τὸν βασιλέα· καὶ εἶπαν ὅλοι νὰ τὸν θανατώσωμεν, ἢ νὰ τὸν τυφλώσωμεν. Ἡ δὲ Ζωὴ ἐλυπεῖτο καὶ ἐμπόδιζε νὰ μὴ γένῃ αὐτῇ ἡ δυστυχία· ἀλλ' ἡ Θεοδώρα ἐθυμώθη, καὶ ἔκραξε τὸν νέον Ἐπαρχον, καὶ ἐσείλε τον νὰ τυφλώσῃ τὸν Μιχαὴλ, καὶ τὸν θείον αὐτῷ. Ἐπῆγε γὰρ, καὶ ὁ Μιχαὴλ ἐσέβη μέσα εἰς τὸν Ναόν, καὶ ἔδραμεν ὁ Λαὸς καὶ τὰς ἄρπαξαν, καὶ τὰς ἤφεραν εἰς τὸν φόρον, καὶ πλησίον τῆς Περιβλέπτῃ ἐν τῷ Στίγματι τὰς ἐτύφλωσαν. Ἐβασίλευσε δὲ ὁ Μιχαὴλ μῆνας, 4. καὶ ἡμέρας, 5. καὶ ὤχρυσεν εἰς τὸ Μοναστήριον τῷ Ἐλεγκμῶν, καὶ οἱ συγγενεῖς αὐτῷ ἔφυγαν μακρὰ, καὶ ἐκέρδισαν τὴν ζωὴν τους. Ὡς ἔλαβαν τὴν βασιλείαν ἡ Ζωὴ καὶ ἡ Θεοδώρα, ἐτίμα καὶ δὲλαβεῖτο τὰς Ἀρχοντας, καὶ τῷ Λαῷ δωρεὰς μεγάλας ἔδωκεν. Ὁ δὲ Κωνσταντῖνος ὁ Μονομάχος ἦτον ὀχρυσμῖος εἰς τὴν Μυτιλήνῳ διὰ τὴν ἐπιβουλήν τῆς βασιλείας. Ἡ Ζωὴ ὡς ἔλαβε τὴν βασιλείαν, ἐμήνυσέ του, καὶ ἦλθε σιμὰ εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἐσείλεν ἡ βασίλισσα ἑαυτῆς Εὐνῆχον πιστὸν τὸν Περγαμηνόν, καὶ ἔδωκέ τε τὰ βασιλικὰ φορέματα νὰ τὰ φορέσῃ, καὶ ἐφόρεσέ τε· τὸν ἤφεραν εἰς τὸ Παλάτι, καὶ ἐσεφανώθητον διὰ ἀνδρα τῆς, καὶ ὁ Ἱεροὺς ὁ Στυπῆς ἀλόγησεν αὐτοὺς ὡς πρῶτος Ἱεροὺς, ἐν μὲν Ἰαννίῳ, ἐνδεκάτῃ.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΜΟΝΟΜΑΧΟΥ.

Στέφεται δὲ βασιλεὺς ὁ Κωνσταντῖνος τῇ ἐπαύριον παρὰ τῷ Πατριάρχῃ ἐν ἔτει, 6550. καὶ ἐτίμησε τὰς Ἀρχοντας τῆς Συγκλήτης, καὶ ἐμοίρασε πολὺ χρυσίον εἰς τὸν λαόν. Τῷ δὲ πρώτῳ χρόνῳ ἐφαίνετο σῆμα Ἀσὴρ, καὶ ἔκαμνε σράταν ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν εἰς τὴν Δύσιν, καὶ ἐφαίνετο σῆμα μῆνα, καὶ προεμύνε τὴν συμφορὰν ὅπῃ ἦλθεν εἰς τὰς Ῥωμαίους. Στέφανος δὲ ὁ Βοϊθλάβος ἦλθε μετὰ δυνάμεως εἰς τὰ μέρη τῷ Αὐλῶνος, καὶ ἔλαβε Σέρβους καὶ Ῥωμαίους, καὶ ἔκαμε πολλὴν φθορὰν. Ἐστειλεν ὁ Βασιλεὺς τὸν Μιχαὴλ Ἀφρόντιον τῷ Δυρράχιος καὶ Πατρίκιον, διὰ νὰ συνάξῃ λαὸν νὰ πολεμήσῃ τὸν Στέφανον, καὶ ἦτον ἄνθρωπος ἀπαρκὴς τῷ πολέμῳ, καὶ ἐσυμάζε καὶ τὸν ὄρισμὸν τῷ Βασιλέως ἐξήντα χιλιάδες λαόν· ἀλλὰ δὲν ὑπῆγεν εἰς σράταν καθολικὴν, ἀλλὰ ὑπῆγεν εἰς κρημνοὺς καὶ στενοὺς τόπους, ὅπῃ δύο ἄλογα μόλις ἐπερνῶσαν, καὶ ἦσαν οἱ ἐχθροὶ ὥσαν ἡθέλαν, καὶ ἐπολέμισαν τὰς ἀποπαύω μὲ ξύλα, μὲ πέτραις, μὲ σαγίταις, καὶ ἐθανάτωσαν πλέον παρὰ σαραντα χιλιάδες λαόν, καὶ οἱ ἐπιλοιποὶ ἐφυγαν πεζοὶ καὶ γυμνοὶ, καὶ μετ' αὐτὰς ὁ Μιχαὴλ Αὐφρόντης τῷ Δυρράχιος καὶ ἐφυλάχθησαν κρυμμένοι εἰς τὰ βενὰ τὴν νύκτα, καὶ ἦτον ἐλπεινὸν νὰ βλέπῃ τινὰς ἐκείνους τὰς σφραγίδας. Ὁμοῦς κατόδωδον εἰς τὸ Δυρράχιον ἀπὸ νύκτα ἕως νύκτα. ἀπέθανε δὲ ὁ Πατριάρχης Ἀλέξιος, καὶ ἐγένετο ἄλλος, Μιχαὴλ ὁ Κυρβλάριος εἰς τὰς 25. Μαρτίου. ὁ δὲ Πατρίκιος Λέων ὁ Τορνίκης ἐγένετο ἀποστάτης, καὶ ἐσυμάζε φεσάτα πολλὰ, καὶ ὑπῆγε καὶ τῷ Βασιλέως εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ ἐπολέμισαν, καὶ εἰς ὀλίγον ἔλειψε νὰ πάρῃ τὴν βασιλείαν. Τέλος ἐνίκηθη ὁ Τορνίκης, καὶ ἐπιασάν τον ζωντανόν, καὶ τὸν ἐτύφλωσεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ ὅσους ἦσαν εἰς αὐτὴν τὴν βελὴν ἐπόμπωσε καὶ ἐξώρισεν. Ἦλθε δὲ θανατικὸν εἰς τὴν Πόλιν πόσον, ὥστε δὲν ἔσωναν οἱ ζωντανοὶ νὰ θάπτων τοὺς ἀποθαρμύεις, καὶ τὸ θένος ἔπεσε χαλάζι, καὶ ἐθανάτωσε ζῶα πολλὰ καὶ ἀνθρώπους. ὁ δὲ βασιλεὺς, ὡς ἦτον ποδαλγός, ἐκείτετο εἰς τὴν Μονὴν τῷ Μαγγανῶν, καὶ ἐκεῖ ἀπέθανε, καὶ τὸν ἔθαψαν ἐκεῖ, καθὼς παρήγγειλε, βασιλεύσας χρόνους, 12. ἡ δὲ Ζωὴ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἀπέθανε προτιτέρα. Ἦτον δὲ πολλὰ ἐλεήμων ὁ Μονομάχος.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΘΕΟΔΩΡΑΣ, ΚΑΙ ΜΙΧΑΗΛ ΤΟΥ ΑΠΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΥ.

Μετὰ τῆτον οἱ Ἀρχοντες τῷ Παλατίῳ καὶ ὁ λαός ἐσεψαν βασιλίσσαν τὴν Θεοδώραν μόνω, καὶ ἐτίμησε πολλὰ ὅλους ἐκείνους ὅπῃ τὴν ἐσεψαν, ὁμοίως καὶ τὰς Εὐνέχους. ἠθρόνησε δὲ καὶ ἀπέθανε καὶ αὐτὴ, ἐν ἔτει 6564. ἐν Μῶνι Αὐγέσῳ, βασιλεύσασα χρόνους δύο, καὶ μῆνας ἑπτὰ. Μετὰ τὸν θάνατον ταύτης, οἱ Εὐνέχοι μετὰ τῷ Συγγέλῳ Λέοντος, ἔκαμαν βασιλέα Μιχαὴλ Πατρίκιον τὸν γέροντα τὸν ἀπὸ Στρατιωτικῆς, ὅταν ἐψυχομάχῃ ἡ βασίλισσα, καὶ ἐσυμφώνησαν μετ' αὐτοῦ, ὅτι χωρὶς

τὴν βουλήν των ποτὲ νὰ μὴ κάμνη τίποτε. Ὁ Μιχαὴλ ἦτον ἀνδρῶπις ἀνώφελης, ἀπαρκτος, ἀγνώστος, καὶ διὰ τῆτο τὸν ἔκαμαν, διὰ νὰ ἔχη μόνον τὸ ὄνομα, καὶ αὐτοὶ νὰ οὐρίζων. Ἐβασίλευσε δὲ χρόνον σὺν, καὶ ὤξοιθι ἀπὸ τὴν βασιλείαν ὡς ἀνάξιος.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΙΣΑΑΚΙΟΥ ΤΟΥ ΚΟΜΝΗΝΟΥ, ΚΑΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΤΟΥ ΔΟΥΚΑ.

Μετὰ τῆτον ἐφήφησαν βασιλέα Ἰσαάκιον τὸν Κομνένον, καὶ ὡς ἐσέφθη Βασιλεὺς, ὤρεισε καὶ τὸν ἐτύπωσαν εἰς τὴν βασιλικὴν μονέδα βασιλῶντας σπαθί, καὶ δὲν εἶχε τὴν ἐλπίδα τε εἰς τὸν Θεόν, ἀμὴ ἔδειχον ὅτι μεγάλῃ πρᾶξιν εἶχον εἰς τὸν πόλεμον. ἤφερε δὲ τὴν Γυναῖκά του Αἰκατερίναν ἀπὸ τὴν Ἀνατολίαν, καὶ τὴν ἔσεφε βασίλισσαν. Ἀπέθανε δὲ ὁ Πατριάρχης, καὶ ἔγινε Πατριάρχης Κωνσταντῖνος ὁ Λιχέδης. Ὁ δὲ Βασιλεὺς δὴ γῆκεν εἰς τὸ κυνήγι, καὶ ἐκτύπησέ τον ἀστραπή, καὶ ἔπεσεν ἀπὸ τὸ ἄλογον, καὶ ἀφείζε τὸ σῶμα τε. ἐκοίτετο γὰρ πολλὰς ἡμέρας ἀδυνῆς, καὶ ἤλπιζε νὰ ἐλθῇ θρωθῇ ἀπὸ τὴν ἀδυνείαν, καὶ ἔκαμε πολλὰς ἰατρείας. Ὡς εἶδον ὅτι δὲν ἐλθῇ θρωνέται, παραιτήθη τὴν βασιλείαν, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Στεδίπων, καὶ ἔγινε Καλόγηρος, καὶ ἡ βασίλισσα τὸν ἠνάγκασε πολλὰ. Ἐβασίλευσε δὲ χρόνος, 2. καὶ μῶνας 3. καὶ ὅσον καιρὸν ἔζησε Καλόγηρος, ἔδειξε πᾶσαν ὑπακοὴν εἰς τὸν Ἡγούμενον καὶ εἰς ὅλους τὰς Καλογήρους, ὥστε ἔγινε καὶ πορτάρης, καὶ εἰς τὰς ἄλλας ὑπηρεσίας ὑπηρετήσεν ἀπὸ τὴν πολλήν τε ταπεινώσιν. Ἐγινε δὲ Βασιλεὺς μὲν τῆτον Κωνσταντῖνος ὁ Δεκάς, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὴν Βασιλείαν εἰρηνικῶς χωρὶς τινος παραχῆς. Ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ Πατριάρχης ὁ Λιχούδης, καὶ ἔγινεν Ἰωάννης Μοναχὸς ὁ Ευφιλίνος. ἠθύνισε δὲ ὁ Βασιλεὺς, καὶ ὡς εἶδε καὶ τὸν κυριόει ἡ ἀδυνεία πολλὰ, τὰ παῖδια ὅπῃ εἶχον ἀπὸ τὴν Εὐδοκίαν τὴν βασίλισσαν, τὸν Μιχαὴλ, τὸν Ἀνδρόνικον, καὶ τὸν Κωνσταντῖνον, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἦτον Πορφυρογέννητος ὁ Κωνσταντῖνος, ὅλους τὰς ἔκαμε βασιλεῖς, καὶ τὸν Ἀδελφόν τε τὸν Ἰωάννην ἔκαμε πρῶτον βασιλέα. εἶχε δὲ καὶ θυγατέρας τρεῖς, Ἀνναν, Θεοδώραν, καὶ Ζωὴν. Ὁταν δὲ ἀπέθνησκεν, ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Λαὸν ἐγγραφον ὁμολογίαν, νὰ μὴ δεχθῇ ἄλλον βασιλέα, μόνον τὰ Παιδιά τε, καὶ ὑπέγραψαν εἰς τὴν ὁμολογίαν ὅλος ὁ Λαός. ὑπεχέθη δὲ καὶ ἡ βασίλισσα νὰ μὴ πάρῃ ἄλλον ἄνδρα, τὰ ὅποια χρᾶμματα τὰ ἔδωκαν τῇ Πατριάρχῃ νὰ τὰ φυλάγῃ. Ἀπέθανε δὲ ὁ βασιλεὺς χρόνων, 60. βασίλευσας χρόνος ἑπτὰ ἡμισυ, καὶ ἐτάφη εἰς τὸ Μολιβωτόν.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΕΥΔΟΚΙΑΣ, ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΡΩΜΑΝΟΥ, ΜΙΧΑΗΛ ΤΟΥ
ΠΑΡΑΠΙΝΑΚΗ, ΚΑΙ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΒΟΥΤΑΝΕΙΑΤΟΥ.

Ἐδέχθησαν δὲ τὰ σκῆπτρα τῆς βασιλείας μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἡ γυναῖκά του ἡ Εὐδοκία, καὶ τὰ παῖδια αὐτῶν. Ἀφ' οὗ ἐβασίλευσαν ὀλίγον,

γον, ἤφεραν εἰς τὰ βασίλεια Διογένη τὸν Ῥωμανόν, καὶ ἐσεφανώθητον ἡ βασίλισσα, καὶ ὅσα ἐτάξεν, ἀληθμονήσεται, καὶ ὑσέρισσε τὴν Βασιλείαν ἀπὸ τὰ φίλτατα παῖδιά της, Διογένης δὲ ὁ Ῥωμανὸς ἐκινύχθη Βασιλεὺς παρὰ τῆς βασιλείας Εὐδοκίας, καὶ ἐσέφθη, καὶ ἐπροσκυύησάν τον οἱ Ἀρχοντες καὶ ὅλος ὁ Λαός. ἐπιβεβλήθη δὲ ἀπὸ τὰς ἀνθρώπους τε καὶ τὸν ἐτύφλωσαν, καὶ ἀπέθανε καὶ ἐτάφη εἰς τὸ Νησί τὴν Πρώτην. ἐβασίλευσε δὲ χρόνος 3. καὶ μῆνας, 8. Μετὰ δὲ τὴν τύφλωσιν καὶ θάνατον τῆς, ἔλαβε τὴν βασίλειαν Μιχαὴλ ὁ Παραπινάκης. Ἀπέθανε δὲ ὁ Πατριάρχης Ευφιλίμος, καὶ ἐγένετο ἄλλος, Κοσμάς Μοναχὸς ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ἐτίματον ὁ Βασιλεὺς πολλὰ διὰ τὴν ἀρετὴν του. Οἱ δὲ Πολῖται ἐψήφισαν Βασιλέα εἰς τὴν Ἀνατολὴν Νικηφόρον τὸν Βοτανειάτην, καὶ τὸν βασιλέα Μιχαὴλ, ἄρπαξαν ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ τὸν ἤφεραν ἔξω, καὶ τὸν ἐκάθισαν εἰς μὲλαι μικρὸν, καὶ τὸν ἐσεύλαν εἰς τὴν Μορὴν τῆς Στεδίτων, μετὰ τὴν βασίλισσαν Μαρίαν τὴν γυναῖκά τε, καὶ τὸν Κωνσταντῖνον τὸν Υἱόν τε ἔκαμαν Καλόγερον. Ἐβασίλευσε δὲ χρόνος, 7. ὕστερον δὲ τὸν ἔκαμαν καὶ Μητροπολίτην Ἐφέσας. Ἐλαβε δὲ τὴν βασίλειαν Νικηφόρος ὁ Βοτανειάτης χωρὶς πολέμου τινός, καὶ ἐσέφθη Βασιλεὺς παρὰ τῆ Πατριάρχῃ τῇ μεγάλῃ τρίτῃ. Ἐλαβε δὲ γυναῖκα, Μαρίαν τὴν γυναῖκα τῆ πρώτης βασιλέως Μιχαὴλ, καὶ ἐσεφανώθητην. Ἐβασίλευσε δὲ χρόνος ἑξῆς εἰρηνικῶς, καὶ ἀπέθανε.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΑΛΕΞΙΟΥ, ΙΩΑΝΝΟΥ, ΜΑΝΟΥΗΛ, ΑΛΕΞΙΟΥ,
ΚΑΙ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ ΤΩΝ ΚΟΜΝΗΝΩΝ.

Μετὰ τὸν θάνατον τῆς, ἔλαβε τὴν βασίλειαν Ἀλέξιος ὁ Κομνένος, καὶ ἐβασίλευσε χρόνος, 37. καὶ μῆνας, 4. Εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἐγένετο ἡ σάσις περὶ τῆς τριῶν μεγάλων Ἀρχιερέων, Βασιλείου, Γρηγορίου, καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, καὶ τὸ Μοναστήριον τῆς Πάτμου ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Χριστοδούλου. Τοῦτος ὁ βασιλεὺς ἐτίμησε τὴν Λακεδαιμονίαν, ὅπως ἦτον Ἐπισκοπὴ τῆς Παλαιῶν Πατρῶν, καὶ ἐδόθη τῷ Μητροπολίτῃ Παλαιῶν Πατρῶν, τὸ Ἀμύκλινον ἀντὶ τῆς Λακεδαιμονίας, ἐν ἔτει 6590. ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας Εὐσταθίου. ἐδόθη δὲ αὐτῷ καὶ σάκος ἐν ταῖς Ἱεουργίαις. Τοῦτος ὁ βασιλεὺς τὴν Ἀττάλειαν εἰς Μητρόπολιν ἐτίμησεν, ὅπου ἦτον Ἐπισκοπὴ Πέργης τῆς Παμφυλίας. Ἐδωκε Νεαραν, ἵνα μετακρίνωνται οἱ καθηρημένοι Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς, ἢ δικαίως ἐκείνησαν, ἢ ἀδίκως. Ὁ Ἐπίσκοπος Καισαρείας Σάββας ἐγένετο Πατριάρχης Ἱεροσολύμων. Ἐπέρασε δὲ τῆς ὁ βασιλεὺς εἰρηνικῶς εἰς τὸν καιρὸν του, καὶ ἀπέθανε. Μετὰ τοῦτον ἐβασίλευσεν ὁ Υἱὸς αὐτοῦ Ἰωάννης ὁ Κομνένος, καὶ ἐσέφθη παρὰ τῆ Πατριάρχῃ, γνώμῃ πάσης τῆς Συγκλήτῃ, καὶ παντὸς τῆς λαῖ. ἐβασίλευσε δὲ χρόνος, 24. καὶ μῆνας, 7. καὶ ἀπέθανεν. Ἀποθανόντος δὲ τῆς, ἐγένετο βασιλεὺς ὁ Υἱὸς τε ὁ Μανὴλ γνώμῃ τῆ Πατριάρχῃ, καὶ τῆς Ἀρχόντων, καὶ παντὸς τῆς λαῖ. ἐβασίλευσε δὲ χρόνος, 38. εἰρηνικῶς, καὶ εἶδεν ὅτι ὁ Κόσμος

μος εἶναι μάταιος, καὶ παραίτησε τὴν βασιλείαν, καὶ ἔγινε Καλόγηρος, καὶ μετωνομάθη Ματθαῖος Μοναχός. Μετὰ τῆτον ἐβασίλευσεν ὁ Υἱὸς αὐτοῦ Ἀλέξιος ὁ Κομνένος. Τῆτος ὁ βασιλεὺς ἔκαμε Νεαραὺ περὶ μνησείας, νὰ εἶναι τὸ ἀρσενικὸν χρόνων, 14. καὶ τὸ θηλυκόν, 12. εἰ δὲ καὶ εἶναι παρακάτω, νὰ εἶναι ἄκυρος· διότι αἱ μνησεῖαι ὅπῃ γυνῆν εἰς τὸν ἀνῶθεν χρόνον, δεῦν καλεῖνται καὶ ἀναλογίαν, μήτε τὰ ποιοσύνμφωνα, ὅτι τὴν δύναμιν τὴν ἔχον ἀπὸ τῆς ἐπικλήσεως τῆς Θεᾶς, καὶ ἀπὸ τῆς ἱερῶν δ' ἁλῶν, καὶ εἶναι ἄλυτοι, ἐκτὸς πᾶς αἰτίας ὅπῃ δέρονται εἰς τὸν Νόμον γραμμῆαι. Ἐκαμιν ἀκόμη Νεαραὺ, ὅτι εἰὰ γυνὴ γάμος μὲ φίλος λόγους χωρὶς ἱερολογίας, καὶ ὕστερον νὰ μετανοήσῃ τὸ εὖ μέρος, ἀνεμποδίτως νὰ χωρίζονται, καὶ νὰ πέρνῃν ἄλλον. εἰὰ δὲ σμίξῃ τὸ ἀνδρόγυνον, νὰ εἶναι ἀχώριστον. Τῆτον τὸν βασιλέα ἔσφαξεν ὁ Θεῖός του ὁ Ἀνδρόνικος, καὶ ἐβασίλευσε χρόνον εἴα. Μετὰ τὴν σφαγὴν τῆτε, ἐβασίλευσε τυραννικῶς ὁ Θεῖος αὐτοῦ Ἀνδρόνικος, ὅπῃ τὸν ἔσφαξε, χρόνους δύο ἡμισυ. τῆτον τὸν ἐφόνευσεν πάλιν Ἰσαάκιος ὁ Ἀγγελος, καὶ ἐπὶ τὸ ποτήριον, ὅπῃ τὸν ἐκέρασε.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΙΣΑΑΚΙΟΥ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ, ΚΑΙ ΑΛΕΞΙΟΥ.

Μετὰ τῆτον ἔλαβε τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ ὁ Ἰσαάκιος ὁ Ἀγγελος, ὅπῃ ἔσφαξε τὸν Ἀνδρόνικον. Τῆτος ἔσμιξε τὴν Πάρον καὶ τὴν Ἀξίαν, καὶ τὴν ἔκαμε μίαν Μητρόπολιν. τῆτος ἐτίμησε τὸ Ἄργος εἰς Μητρόπολιν, ὅπῃ ἦτον Ἐπισκοπὴ τῆς Κορίνθου, ἐν ἔτει 6597. Εἰς τὰς ἡμέρας τῆτε ἔγινεν εἴας Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. Τῆτος ὁ βασιλεὺς ἔδωκε χρυσόβαλλον, ὅτι ὁποῖος κοσμικὸς Ἱερὸς ὅπῃ νὰ ἔχη γυναῖκα, καὶ θέλει νὰ γυνὴ Ἀρχιερεὺς, πρῶτον νὰ γίνεται ἐγγράφως ἡ συμφωνία τῆς χωρίσεως, καὶ τότε νὰ γίνεται ἡ γυναικα Καλοχραία, καὶ νὰ σεβαίνῃ εἰς Μοναστήριον, καὶ ἔπειτα νὰ γίνεται Ἀρχιερεὺς. Ἐβασίλευσε χρόνους, 8. ἡμισυ, καὶ ἐτύφλωσέ τον ὁ ἀδελφός τε ὁ Ἀλέξιος, καὶ μὲ τῆτον ἀπέθανε. Μετὰ τὸν θάνατον τῆτε, ἐβασίλευσεν ὁ ἀδελφός τε Ἀλέξιος χρόνους, 9. ἡμισυ, καὶ ὁ ἀνεψιός τε ὁ Ἀλέξιος, θέλωντας νὰ ἀποδώσῃ τὰς ἀμοιβὰς ὅτι ἐτύφλωσε τὸν πατέρα τε, ὅταν τὸν κῆρεν, ἐδίωξέ τον ἀπὸ τὴν βασιλείαν καὶ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινέπολιν. Μετὰ τὸν διωγμὸν τῆτε, ἔλαβε τὴν βασιλείαν ὁ ἀνεψιός τε Ἀλέξιος ὁ υἱὸς τῆς Ἰσαακίου τῆς Ἀγγέλου, καὶ ἐβασίλευσε μῆνας, 9. ἡμέρας, 20. καὶ τῆτον ἐφόνευσεν Ἀλέξιος Δεκάς ὁ Μέρτζεφλος.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΔΟΥΚΑ ΤΟΥ ΜΟΥΡΤΖΟΥΦΛΟΥ.

Μετὰ τὸν φόβον τῆτε, ἐστέφθη βασιλεὺς αὐτοῦ ὁ Δεκάς ὁ Μέρτζεφλος, καὶ ἐβασίλευσε χρόνους, 2. ἡμέρας, 20. Ὡς τῆς μωρᾶς διοικήσεως! οἱ Χριστιανοὶ Χριστιανές, οἱ Θεῖοι ἀνεψιοί, οἱ ἀνεψιοὶ Θεῖους ἔσφαζαν, καὶ πῶς ὁ Θεὸς ἠθέλει ὑπομείνῃ; Τῆτου τυραννῆντος, ἐπῆραν οἱ Βενέ-

τικοὶ τὴν Κωνσταντινέπολιν ἐν ἔτει 6612. Ἀπειλίου 12. Ἰνδικτιῶνος, 2. ἡμέρα, 2. καὶ ἔκαμαν βασιλέα, Μπαλδοβίνον Φιλανδρείας. Ὅμως νὰ μάθετε τὴν αἰνοίαν τῆς ὑποθέσεως, πῶς ἐπῆραν οἱ Φράγγοι τὴν Πόλιν. Οἱ Σαρακῖνοὶ ἐπῆραν καὶ ἐκυρίδσαν τὸν Τάφον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, χρόνοι ἀπὸ κτίσεως Κόσμου 6665. Ὁ δὲ Ὁσιώτατος Ἱερομόναχος Πέτρος ὁ Ἐρημίτης ἐπῆγε νὰ προσκυλήσῃ τὸν Ἅγιον Τάφον, καὶ ὅτε καὶ αὐτὸς ἐπεριπάτησεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, διὰ νὰ λάβῃ ἀγιασμόν καὶ χάριν καὶ ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν τε. Ἦσαν δὲ τότε ἀπὸ κτίσεως Κόσμου, ἕξ χιλιάδες καὶ ἑξαπόσιοι δώδεκα. Ὡς ἔφθασεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐπροσκυῶσε μετὰ πολλῆς δόλαβείας τὰς ἁγίας τόπας. Ἦυρε δὲ τὸν Πατριάρχην καὶ τὰς Χριστιανὰς, τὰς ὁποίας ἐπαίδευν πολλὰ οἱ Σαρακῖνοὶ, καὶ ὅχι μόνον τὰς ἐβασανίζαν, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐλειτουρῶσαν, ἐπήγναν καὶ τὰς ἐρρίχναν τὰ Ἅγια. Ἰδὼν ὅπως ὁ Ἐρημίτης, ἔκλαυσε πολλὰ, καὶ εἶπε τῷ Πατριάρχῃ καὶ τοῖς λοιπῶν Χριστιανῶν νὰ ὑπομείνουσι, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν θέλει ἐλθεῖν ἐλευθερωθῆναι ἀπ' αὐτῶν τὴν τυραννίδα. Οὕτως ἐπῆγε μὲν ἀπελθὼν εἰς τὸν Πάπαν, καὶ τὸν ἐπροσκυῶσε, καὶ μετὰ θρόνου τῷ εἶπε τὰ πάθη τῷ Πατριάρχῃ καὶ τοῖς ἐπιλοίπων Χριστιανῶν, ὅπως εἶχαν ἀπὸ τῶν Σαρακῖνων, καὶ τὴν καταφρόνησιν ὅπως καμνεν εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον. Ἦκουσε δὲ τῷτο ὁ Πάπας, καὶ πολλὰ ἐλυπήθη, καὶ εὐθὺς ἔστειλε Καρδινάλες εἰς τὸν Ῥήγαν τῆς Φραντζας, καὶ Ἐπισκόπους ὁμοῦ, καὶ εἰς τὰς ἄλλας Ῥηγὰδες καὶ εἰς Δέκιδες καὶ Κόντιδες, καὶ ἡύχετο καὶ ἐλόγει τας, καὶ τὰς ἔγραφε τὰ πάθη τῶν Χριστιανῶν, ὅπου ἔχεν ἀπὸ τῶν Σαρακῖνων, καὶ τὰς ἐπαρακάλει νὰ ὁμοφωνήσῃν νὰ ὑπάγῃν νὰ τὰς ἐξολοθρεύσουσι καὶ νὰ τοὺς ἀφανίσκῃν, καὶ νὰ ἐλευθερώσῃν τὰς Χριστιανὰς, καὶ τὸν Ἅγιον Τάφον. Εὐθὺς λοιπὸν ἐσήκωσαν τὸν Σταυρὸν, καὶ ἐσυναχθῆσαν ὀγδοῶντα χιλιάδες, καὶ ἐπῆγαν πεζοὶ εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ ἦτον τότε ὁ Βασιλεὺς, καὶ ὠμίλησαν οἱ Πέρτζιποι μετ' αὐτὸν νὰ ὑπάγῃν κατὰ τῶν Σαρακῖνων, καὶ ἔταξε τὰς ὁ Βασιλεὺς δώδεκα χιλιάδες καβαλαρέας, διὰ νὰ πάρῃ τὴν Ἀνατολίαν ἀπὸ τῶν Τέρκων, καὶ ἔτι καὶ ὑπῆγαν καὶ ἐπολέμησαν πολλὰς τόπας, καὶ τὰς ἐπῆραν, καὶ τοὺς ἔδωκαν τῷ Βασιλεῶς. Αὐτὸς ὡσαύτως ἐπῆρε τὰς τόπας, τὰς ἐγέλασε καὶ δὲν τὰς ἠκολούθησε, καὶ οἱ Φράγγοι ἐπήγναν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ἐδιαγέμιζαν τόπας πολλὰς, καὶ ἐκέρδησαν κέρση πολλὰ, καὶ πολλὰς παλέμους ἔκαμαν μὲν τοὺς βαρβάρους, καὶ ἔφθασαν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ἐνίκησαν εἰς τὸν πόλεμον μὲν τὴν βοήθειαν τῷ Θεῷ τοὺς Σαρακῖνους, καὶ τὰς ἐσφαζαν, καὶ τὰς ἐπῆραν τὸν Ἅγιον Τάφον, καὶ τὰς Χριστιανὰς ἐλευθερώσαν ἀπὸ τὴν τυραννίδα, καὶ δὲ χαρισεῖαι καὶ λιτανεῖαις ἔκαμαν πρὸς τὸν Θεόν. Ἐκαμαν δὲ Ἀφούτην τῆς Συρίας καὶ τῶν Ἱεροσολύμων τὸν Κόντε Φρενδεπέλιαν. τῷτος δὲ ἐδέχθη τὴν Ἀφεντίαν, ἀλλὰ τὸ σέμμα τὸ χρυσὸν δὲν ἠθέλησε ποτὲ νὰ βάλῃ εἰς τὴν κεφαλὴν τε, λέγωντας, ὅτι δὲν εἶναι ἄξιος, εἰδὲ πρέπει τε ἐκεῖ ὅπως ἔσεσαν τὸν Βασιλέα τῶν βασιλέων μὲν τὸ ἀκατάβητον σέμμα, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, νὰ σεφανώσουσι εἰς ἁμαρτωλὸν ὡσαύτως ἐμένα. Ἀκούσαντες οἱ Χριστιανοί, ἐπαίνεσαν τὸν

Κόντε, καὶ ἤρχοντο πολλοὶ Χριστιανοὶ μετὰ ταῖς φανηλίστας, καὶ ἑκατό-
κην εἰς τὸν Ἅγιον τόπον, δυνημερμένοι καὶ ἀναπαυμένοι.

Ἐπέρασαν ἑκατὸν τέσσαρες χρόνοι, καὶ τότε ὁ Διάβολος ἐφθόνησε, καὶ οἱ
βάρβαροι οἱ Σαρακῆνοὶ ἐπῆραν πάλιν τὰ Ἱεροσόλυμα. Ὡσαύτῃ ἤκουσαν
οἱ Χριστιανοὶ οἱ Ἀφεντάδες ὁ Ντεμπιάνκος, ὁ Κόντες τῆς Φιλανδρείας,
ὁ Κόντες τῆς Καμπανείας, ὁ Κόντες τῆς Λέζας, καὶ ἄλλοι πολλοὶ Ἀφεν-
ταῖς, ὅπου διὰ τὸ εἶναι πολλοὶ δυνάμεις καὶ τὰ ὀνόματα,
ᾧ μυσφώνησαν ὅλοι, καὶ ὁ Πάπας μετὰ αὐτοὺς, καὶ ἔκαμαν ὅρκους φεικτὰς τὰ
ὑπ᾿ αὐτοῖς νὰ πολεμήσωσι τὰς Σαρακῆνας, καὶ ἔκαμαν Ἀρχιστράτηγον τὸν
Κόντε τῆς Καμπανείας, ὀνόματι Τζεφρόν, ὅπῃ ἦτον φρονιμώτατος, καὶ
ἀνδρειωμένος καὶ ἄξιος διὰ φασάτα, καὶ ἐπέρασαν δύο μῶνες, καὶ ἦλθε
τὸ ἀδελφεία καὶ ἀπέθανον. ἦτον τὸ γένος τὸ Ντεβαλάρτος, καὶ πολλὰ τὸν
ἐλυπήθησαν ὅλοι. Ἐκαμαν συμβούλιον εἰς τὸ Πυργῆτε, καὶ ἐψήφισαν
Ἀφεντίω καὶ Ἀρχιστράτηγον τὸν Μπονιφάτζιον Μαρκέζε Μομφεράτε, ὅπῃ
ἦτον Ἀφεντίης μέγας εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ τὴν ἀδελφήν τινε εἶχε γυναῖκα
ὁ Ῥήγας τῆς Φραντζας. Ἐτζη ἐσηκώθησαν ἀπ' ἐκεῖ οἱ Ἀφεντάδες με-
τὰ τὸν Ἀρχιστράτηγον, καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Σαβόγιαν νὰ ὑπάω εἰς τὴν Βενε-
τίαν, καὶ ἔστειλαν Ἀποκρυσιαεῖς εἰς τὴν Βενετίαν πρὸς τὸν Πρίντζιπα,
αὐτὸν οὐκ εἶναι καὶ αὐτὸς εἷας ἀπ' ἐκείνων τὰς Ἀφεντάδες νὰ βοηθήσῃ
διὰ τὸ ὄνομα τῶ Χριστοῦ, νὰ ἐλθὲ φερώσωσι τὸν Ἅγιον Τάφον ἀπὸ τὰς
χεῖρας τῶν ἁσεβῶν, καὶ νὰ ἐποιμάσῃν κἀτέργα καὶ μεγάλα περάματα διὰ
τὰ φουσατά. Ἦσαν καβαλαρέοι δεκοκτὼ χιλιάδες, καὶ πεζοὶ ὀγδοκῶντα
χιλιάδες. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτον Πρίντζιπας ὁ Μισέρ Ἀελάκος Ντάν-
τολος. ἔσερξαν δὲ οἱ Ἑνετοὶ νὰ κάμνῃ τὰ κἀτέργα καὶ τὰ ἄλλα πλοσί-
ματα, ἀμὴ ἔκαμαν μετὰ τὰς Ἀποκρυσιαεῖς, ὅσα μείναν εὐκαιρα δίχως
νὰ ἔχουν φασάτον νὰ τὰ γεμίσῃν, νὰ τὰς τὰς πλερώνῃν, ἦγαν τὴν ἐξο-
δον, καὶ ὥστε νὰ συλαχθῶν οἱ Ἀφεντάδες, ἔγιναν καὶ τὰ κἀτέργα καὶ τὰ
πλοσίματα, καὶ ἦλθεν ὁ Ἀρχιστράτηγος μετὰ τὰ φασάτα καὶ μετὰ τὰς Ἀφεν-
τάδες εἰς τὴν Ἑνετίαν, καὶ ὁ Κόντες τῆς Λέζας μετὰ τὸ φουσατόν του δυνά-
μειν εἰς τὴν Ἑνετίαν, διὰ τὸ ἀπὸ τὸν τόπον τινε ἐμπῆκεν εἰς τὰ ἐδι-
κά τὰ πλοσίματα μετὰ ὅλον του τὸ φουσατόν, διὰ τὸ ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ἐπεφτεν
ἐπικολώτερα καὶ σιμώτερα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ἐμεινῇ τὰ
πλοσίματα τῶν Ἑνετῶν εὐκαιρα, καὶ ἔγινε σκανδαλον μέγα, ὅτι ἐγύρθη-
σαν τὰς ἐξόδους κατὰ τὴν συμφωνίαν ὅπου εἶχαν. τέλος δὲ εἰρηνώσαν
μετὰ τοῦτου. Εἰς τοῦτο ἐσήκωσαν κεφάλι τῆς Ζάρας οἱ ἄνθρωποι, οἱ
ὅποιοι Δείσκονται εἰς τὴν Σιλαβενίαν, καὶ ἠθέλησαν νὰ κάμνῃ Αὐθεν-
τίω ἐδικόν τινε, καὶ ἔκαμαν, καὶ ἔτζη τὴν ἐπῆραν οἱ Ἀφεντάδες μετὰ τὸν
Ἀρχιστράτηγον, καὶ τὴν ἔδωκαν τῶν Ἑνετῶν διὰ τὴν ἐξοδον τῶν κἀτέργων.
Τότε ἔκαμαν βελὴν νὰ ὑπάωσι νὰ πολεμήσῃν νὰ πάρῃν τὴν Κωνσταντι-
νούπολιν, διὰ τὸ τοὺς ἐγέλασαν ὁ Βασιλεὺς. Τότε ἔστειλεν ὁ Βασιλεὺς,
ἦτοι ὁ Ῥήγας τῆς Φραντζας, γράμματα νὰ ὑπάωσιν εἰς τὴν Κωνσταντι-
νούπολιν, καὶ νὰ ἀφίσχῃν τὸ ταξίδι τῶν Ἱεροσολύμων, καὶ ἔτζη ἐπῆγαν εἰς
τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ εὐχαλασὰ τὰ φασάτα τῆς Σερεῆς, καὶ τὰ κἀτέργα
τῶν

Ἦν Ἐνετῶν τοῦ πελάγους ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὰ τεῖχη, καὶ ἔδωκαν μέγαν πόλε-
μον καὶ φοβερόν, καὶ μετὰ ταῖς λεμπάρδαις ἔκαμναν χαλάσεις τὰ κατέρ-
γα, καὶ ἐμπήκον οἱ Ἐνετοὶ εἰς τὴν Πόλιν πρῶτοι ἀπὸ τῆς ἄλλης. Τό-
τε ἐμπήκον τὰ φασάτα τὰ ἄλλα, καὶ ἔβαλαν φλόγες εἰς τὰ τεῖχη, καὶ
μετὰ μεγάλαις χαραῖς ἐπαῖξαν ταῖς βουμπέταις καὶ τὰ ἄλλα παιγνίδια.
Ὡς ἐκυρίδωσαν οἱ Φράγγοι τὴν Πόλιν, ἐγύρουν τὸν βασιλέα καὶ δὲν
τὸν ἦσαν, διατὶ ἔφυγον. οἱ δὲ Φράγγοι ἔπαζαν μεγάλα χαρίσματα
ὅποιος τὸν παραδώσει, καὶ μετὰ τὰ χαρίσματα τὰ πολλὰ τὸν ἐπρόδωσαν
τῷ Φραγγῶν, καὶ αὐτοὶ, ὡς ἦσαν τὸν βασιλέα, ἐχάρηκαν πολλὰ, καὶ
ἐδιαλογίζοντο τί θάνατον νὰ τῷ δώσω. Ἐτῆς ἦσαν τῷ Λέοντος τῷ Σοφῷ
οἱ Χρησμοὶ εἰς τὴν κολώναν τὴν γλυπτὴν, ὅπως εἶχε πολλὰς τροφίτας
περὶ τῆς Βασιλίδος τῆς Πόλεως, καὶ καὶ τὸν Χρησμόν ἐκρέμασαν αὐτὸν
εἰς τὴν κολώναν, καθὼς ἔκαμνον αὐτὸς Ἀλεξίου τῷ Βασιλεῶς, ἔτῆς καὶ
χειρότερα ἔπαθε. Μετὰ τῆς τὸν θάνατον, ἔκαμνον σιόδον, καὶ ἔπεσαν
ὁ κλῆρος ἐπὶ Μπαλδοβῖνον τὸν Φιλανδρινόν, καὶ ἔσφαλλον αὐτὸν Βασιλέα.
μετὰ τῆς, νὰ ἔχον τὸ Βασίλειον μετὰ τῆς Ἐνετῶν, καθὼς τὸ ἐπῆσαν ὁμά-
δι, καὶ αὐτὸς ἦτο λείπῃ οἱ Ἐνετοὶ δὲν τὸ ἐπῆσαν.

Λαβόντες δὲ οἱ Ἐνετοὶ τὴν Βασιλείαν τῆς Κωνσταντινέως, ἐσύνα-
ξαν ὅλα τὰ Ἁγία Λείψανα, καὶ τὰ ἐπῆσαν, καὶ εἰκονίσματα μικρὰ καὶ
ῥαυτὰ, ποτήρια ἐγκοσμημένα, βημόθυρα, ποδιαῖς, αἵραις, καλύμμα-
τα ἐκλεκτὰ, τὰ πολυτίμα πρᾶγματα τῆς Ἁγίας Σοφίας, καὶ ἄλλων
Μοναστηρίων, καὶ Ἐκκλησιῶν, φαιλῶνια, ἐπιβραχίλια, ἐπιμαῖνα, ὠρά-
τια, Εὐαγγέλια ἀξιοτίμητα καὶ θαυμαστὰ, καὶ ὅλα τὰ βιβλία ἀπὸ πα-
λαιᾶ γλώσσης γεγραμμένα. ἐπῆσαν δὲ καὶ τὰ δύο θυμιάτια τὰ μαλαματέ-
νια τῆς Ἁγίας Σοφίας, τὰ ὅποια νῦν ἀνθρώπινος δὲν δύναται νὰ κα-
ταλάβῃ καὶ νὰ μετρήσῃ τὸ κάλλος καὶ τὴν ὠραιότητα τῶν θυμιάτιων, ἢ
νὰ τὴν διηγήσῃ. ὁμοίως καὶ τὸ τέμπλον, ὁ ὅποιος ἦτον ὅλος ἀργυρο-
διάχυσος πολυτίμος μετὰ τῶν Ἀποστόλων, τῶν Προφητῶν, Ἱεραρχῶν, Μαρ-
τύρων, Ὁσίων, μετὰ τῶν Κυρίων ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς Παναγίας,
καὶ τῶν Ἁγίων Ἰωάννη τῷ Προδρόμῳ τὰ μακάγια ὅλα ἀργυροδιάχυστα,
τὸν τίμιον Σταυρόν, ὅπως ἔκαμνον ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, ὅταν ἐπολέμει
μετὰ τῷ Μαξιμιανῷ, ὅπως εἶδε τὸ ἄστρο τὴν νύκτα· ἔλαβαν καὶ τὴν Ἀ-
γίαν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ὅπως ἐφόρησεν ὁ Ἅγιος Λακᾶς, τὰ χάλκινα
ἄλογα, ταῖς κορώναις ὅπου ἐφοσῆλωσαν οἱ βασιλεῖς, καὶ καθόλου,
εἴτι ἔχει ὁ Ἅγιος Μάρκος, εἶναι ὅλα τῆς Ἁγίας Σοφίας. ταῖς πόρταις
τῆς Ἁγίας Σοφίας, ἔβαλαν ταῖς εἰς τὸν Ἅγιον Μάρκον, καὶ φαίνονται
πολυτίμαις καὶ θαυμασταῖς. Ὀρίσαν δὲ τὴν Κωνσταντινέωσιν οἱ Ἐνε-
τοὶ χρόνους, 56. ἄλλοι λέγουσιν 7. μῶνας 8. καὶ ἡμέρας 13. καὶ ὡς ἔχον
τὴν Κωνσταντινέωσιν οἱ Ἐνετοὶ, οἱ Ῥωμαῖοι οἱ Βασιλεῖς ἦσαν εἰς τὴν
Ἀνατολὴν, καὶ ἐκεῖ ἔστησαν τὰ βασίλεια.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΛΑΣΚΑΡΙ, ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΛΟΥΚΑ
ΤΟΥ ΒΑΤΑΤΖΙ, ΚΑΙ ΘΕΟΔΩΡΟΥ.

Μετά τὸν θάνατον τοῦ Δούκα τῆς Μορτζέφλου, ἔγινε βασιλεὺς εἰς τὴν Ἀνατολίαν Θεόδωρος ὁ γέρων ὁ Λάσκαρις, καὶ ἐβασίλευσε χρόνους, 18. ἄνθρωπος δόλαβης καὶ φοβέμενος τὸν Θεόν, καὶ ἀθνήσας ἀπέθανεν. Ἐλαβε δὲ μετὰ τὸν θάνατον τῆς τῆς Βασιλείαν ὁ Γαμβρός αὐτοῦ Ἰωάννης Δέκας ὁ Βατάτζης, καὶ ἐβασίλευσε χρόνους 33. θεαρέτως. Τῆτος ὁ Βασιλεὺς ἔδωκε χρυσόβελλον, ὅτι μὴ τὸν θάνατον τῆς Ἀρχιερέως νὰ μὴν ἀρπάζεν τὰ πράγματα τῆς Μητροπολίτε, μόνον ἐνώπιον πάντων νὰ τὰ λαμβάνῃ ὁ Οἰκονόμος ἐγγράφως, νὰ τὰ ἔχη, ἕως ἢ νὰ ἔλθῃ ὁ ἄλλος Ἀρχιερεὺς νὰ τὰ λάβῃ, καὶ ἔγινε τοῦτο τὸ χρυσόβελλον ἐν ἔτει 6737. Ἰνδικτιῶνος 4. Μηνὶ Νοεμβρίῳ. ἀθνήσας γὰρ ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐντίμως παρὰ πάντων. Μετὰ τῆτον βασιλεύει ὁ υἱὸς αὐτοῦ Θεόδωρος χρόνους, 4. καὶ εἶδε τὸν Κόσμον καὶ τὰ τῆς Κόσμου ὅτι εἶναι μάταια, καὶ ἡ Βασιλεία τῆς Θεῷ εἶναι αἰώνιος· ὅθεν ἄφησε τὴν βασιλείαν, καὶ ὑπήγχευ εἰς τὴν Μονὴν τῆς Σαδανδρῶν, καὶ ἔγινε Καλόγηρος, καὶ διήρесьησε τῷ Θεῷ διὰ τῆς ταπεινώσεως, καὶ ἐκεῖ ἀπέθανε.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΙ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΩΝ.

Μετά δὲ τὸ ἀπελθεῖν τῆτον ἐν Μοναστηρίῳ, ἔλαβε τὴν βασιλείαν ὁ παῖς τῆς Παλαιολόγων Μιχαὴλ, καὶ ἐβασίλευσε χρόνους, 24. καὶ ἐλατίνιζε. Τῷ δὲ ἑκτῷ χρόνῳ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἐπαράλαβαν οἱ Ῥωμαῖοι τὴν Κωνσταντινέπολιν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς Ἑνεπῶν, καὶ ἐδίωξόντες ὁ Στρατηγόπελος, καὶ ἦλθεν ὁ Βασιλεὺς καὶ ἔλαβε τὸν θρόνον τῆς βασιλείας Κωνσταντινουπόλεως τῆς Κυρίας πασῶν τῶν Πόλεων, καὶ ἔλαβε πάλιν τὸν σολισμόν τῆς, τὸν Βασιλέα, καὶ τὴν Σύγκλητον. Εἰς τὰς ἡμέρας τῆς τῆς Βασιλείας ἐπῆρκεν ὁ Σελταὺς Ὁρχανὴς τὴν Πρῆσαν, ἡ ὁποία ἦτον θρόνος τῆς Ῥηγῶν τῆς Βηθυνίας, διότι ἔκαμε μάχην μετὰ τὸν Βασιλέα, καὶ ἔγινε πόλεμος διωκτὸς καὶ μέγας ἀνήμεσον αὐτῶν, καὶ τότε ἐπῆρε τὴν Πρῆσαν, ἀπὸ Χειρῶν καταβάσεως 1390. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ὡς ἔλαβε τὴν Κωνσταντινέπολιν, ἐχάρη πολλὰ πῶς τὸν ἠξίωσεν ὁ Θεὸς καὶ ἔλαβε μίαν τοιαύτην Πόλιν, περὶ δὲ τῆς Πρέσης ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ ἐκλαυσε πῶς ἔγινε τοιαύτη παραχώρησις Θεῷ εἰς τὰς ἡμέρας τῆς, καὶ ἀθνήσας πολλὰ, ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐν τῇ Ναῶ τῇ Ἀγίῳ Ἀποστόλων. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς ἔλαβε τὴν Βασιλείαν Ἀνδρόνικος ὁ υἱὸς αὐτοῦ, μετὰ τὸν Μιχαὴλ τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Τῆτος ὁ Ἀνδρόνικος ὁ Βασιλεὺς ὠρθότομησε τὴν Ἐκκλησίαν. ἔκαμε καὶ ἐκθεσιν νέαν, καὶ πολλὰς Μητροπόλεις ἐτίμησεν ἀπὸ μικρὰς θρόνους εἰς μεγάλας, καὶ πολλὰς ἐκατέβασεν εἰς μικροτέρους θρόνους, καὶ γράφομεν τὰς κατ' ὄνομα.

- α. Η' Καισάρεια.
 β. Η' Έφεσος.
 γ. Η' Ηράκλεια.
 δ. Η' Αγκυρα.
 ε. Η' Κύζικος.
 ς. Αί Σάρδεις.
 ζ. Η' Νικομήδεια.
 η. Η' Νικαία.
 θ. Η' Χαλκηδών.
 ι. Η' Φιλαδέλφεια. αὕτη προσεβιβάθη εἰς Θρόνον ς'.
 ια. Η' Θεσσαλονίκη ἦτον Θρόνος ις'. καὶ ἐτιμήθη εἰς ια'.
 ιβ. Η' Ἀδριανέπολις Θρόνος μ'. καὶ ἐτιμήθη εἰς ιβ'.
 ιγ. Η' Σίδη ἦτον Θρόνος ι'. καὶ εἰς ιγ'. ἐκατέβη. Αὐτὸν τὸν Θρόνον
 ἔδωκεν εἰς τὴν Μονεμβασίαν ὕστερον ὁ Βασιλεὺς, καὶ εἶναι τὸ
 χρυσόβαλλον εἰς τὴν Μονεμβασίαν, καὶ νὰ ἐπέχη τὸν τόπον τῆς
 Ἱεροσολύμων.
 ιδ. Η' Σεβασεία ἦτον Θρόνος ια'. καὶ ἔγινε ιδ'.
 ιε. Η' Ἀμάσεια ιβ'. καὶ ἐκατέβη εἰς ιε'.
 ις. Η' Μελιτίνη ιγ'. καὶ εἰς ις'. ἐκατέβη.
 ιζ. Τὰ Τύανα ιδ'. καὶ ἐκατέβη εἰς ιζ'.
 ιη. Η' Γάγγρα ἀπὸ ιε'. εἰς ιη'.
 ιθ. Η' Ποντοηράκλεια Ἐπισκοπὴ ἦτον τῇ Κλαυδικόπολει, καὶ ἐρημώ-
 θη ἀπὸ τῆς Ἑθνῆς, καὶ ἐτιμήθη εἰς Μητρόπολιν. ἦτον Θρόνος
 ιζ'. καὶ ἐκατέβη εἰς ιθ'.
 κα. Η' Πρῆσα ρ'. καὶ ἀνέβη εἰς κα'.
 κβ. Αἱ Πηγαὶ ἦτον Θρόνος υ'. καὶ ἐτιμήθη εἰς κα'.
 κγ. Η' Πέργαμος ιζ'. καὶ ἐκατέβη εἰς κβ'.
 κδ. Η' Νεοκαισάρεια ιη'. καὶ ἐκατέβη εἰς κγ'.
 κε. Η' Πισινῆς ιθ'. καὶ ἐκατέβη εἰς κδ'.
 κς. Τὰ Μύρα κ'. καὶ ἐκατέβη εἰς κε'.
 κζ. Η' Σταυρόπολις κα'. ἐκατέβη εἰς κς'.
 κη. Η' Λαοδίκεια κβ'. ἐκατέβη εἰς κζ'.
 κθ. Τὰ Σινάδα Θρόνος κγ'. ἔγινε κη'.
 λ. Τὸ Ἰκόνιον κδ'. ἔγινε κθ'.
 λα. Η' Βερόοια ἦτον Ἐπισκοπὴ τῇ Θεσσαλονίκῃ, καὶ ἐτιμήθη εἰς Μη-
 τρόπολιν εἰς Θρόνον λ'.
 λβ. Η' Πισιδία κε'. καὶ ἔγινε λα'.
 λγ. Τὸ Σύλαιον κς'. ἔγινε λβ'.
 λδ. Η' Κόρινθος Θρόνος κζ'. ἔγινε λγ'.
 λε. Η' Μονοβασία ἦτον Ἐπισκοπὴ τῇ Κορίνθῃ, καὶ ἐτιμήθη εἰς Μη-
 τρόπολιν, εἰς τὸν τόπον τῇ Σίδης Θρόνος ιο'. καὶ σέκονται τὰ χρυ-
 σόβαλλα. ἐπέχει καὶ τὸν τόπον τῇ Ἱεροσολύμων μὲ χρυσόβαλλον.
 λς. Αἱ Ἀθῶναι κη'. καὶ ἔγινε λε'.

- λς'. Η' Μυκισός κθ'. κ' ἔγινε λς'.
 λζ'. Η' Κρήτη Θρόνος λ'. κ' ἔγινε λζ'.
 λη'. Η' Καλαβρία λά. κ' ἔγινε λη'.
 λθ'. Αἱ Παλαιαὶ Πάτραι λβ'. κ' ἔγινε λθ'.
 μ'. Η' Τραπεζῆς λγ'. ἔγινε μ'.
 μά. Η' Λάρισα λά. ἔγινε μά.
 μβ'. Η' Ναύπακτος λέ. ἔγινε μβ'.
 μγ'. Η' Φιλίππε πόλις λς'. ἔγινε μγ'.
 μδ'. Η' Τραϊανέ πόλις λζ'. ἔγινε μδ'.
 μέ. Η' Ρόδος λη'. ἔγινε μέ.
 μς'. Αἱ Σέρραι νη'. ἐτιμήθη εἰς μς'.
 μζ'. Η' Φιλίππε λθ'. ἔγινε μζ'.
 μη'. Η' Χερσόπολις, ἥτοι ἡ Καβάλα, ος'. ἐτιμήθη εἰς μη'.
 μθ'. Η' Ἰερά πόλις μά. ἔγινε μθ'.
 ν'. Τὸ Δορράχιον μβ'. ἔγινε ν'.
 νά. Η' Σμύρνη μγ'. ἔγινε νά.
 νβ'. Η' Μιτυλήνη μδ'. ἔγινε νβ'.
 νγ'. Τὰ Ἰωάννινα Ἐπισκοπὴ τῆ Ναυπάκτου, ἐτιμήθη εἰς Μητρόπολιν
 εἰς Θρόνον νγ'. κ' ἄλλας τιμὰς ἔχει κ' αὐτὸς, κ' χρυσόβουλα
 Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαμολόγου.
 νδ'. Τὸ Διδυμότειχον Ἐπισκοπὴ τῆ Τραϊανουπόλεως, ἐτιμήθη εἰς Μη-
 τρώπολιν εἰς Θρόνον νδ'.
 νε'. Ο' Μελούνικος ἐτιμήθη εἰς Μητρόπολιν εἰς νε'. Θρόνον. λέγεται
 δέ τινες ὅτι ἦτον Ἐπισκοπὴ τῆ Σερραίων.
 νζ'. Η' Κατάνη ἀπὸ μδ'. εἰς νζ'.
 νη'. Τὸ Ἀμμόριον ἀπὸ μέ. εἰς νη'.
 νθ'. Τὸ Καμαχίον ἀπὸ μς'. εἰς νθ'.
 ξ'. Τὸ Κοτταῖον ἀπὸ μζ'. εἰς ξ'.
 ξά. Η' Ἀγία Σεβηριανὴ μή. ἔγινε ξά.
 ξβ'. Αἱ Νέαι Πάτραι ἀπὸ ν'. εἰς ξβ'.
 ξγ'. Η' Ἄστρος ἀπὸ ξθ'. ἐτιμήθη εἰς ξγ'.
 ξδ'. Η' Ἀμασεις νβ'. ἔγινε ξδ'.
 ξέ. Αἱ Χῶναι νγ'. ἔγινε ξέ.
 ξς'. Η' Ἰδρεὲς νδ'. ἔγινε ξς'.
 ξζ'. Η' Κελτζίνη νε'. ἔγινε ξζ'.
 ξη'. Η' Κολωνία νς'. ἔγινε ξη'.
 ξθ'. Αἱ Θῆβαι νζ'. ἔγινε ξθ'.
 ο'. Η' Πομπηιέ πόλις νθ'. ἔγινε ο'.
 οά. Η' Ρωαία ξ'. ἔγινον οά.
 οβ'. Η' Ἀλαμεία ξά. ἔγινον οβ'.
 ογ'. Η' Αἶνος ξβ'. ἔγινον ογ'.
 οδ'. Τὰ Φέρσαλα Ἀρχιεπισκοπὴ ἦσαν, καὶ ἐτιμήθησαν εἰς Μητρόπο-
 λιν εἰς Θρόνον οδ'.

- οέ. Η Τιβεριόπολις, ἡ νυν Βάρνα, ξγ'. καὶ ἐγένετο οέ.
 ος'. Τὰ Εὐχαΐτα να. ἐγένετο ος'.
 οζ'. Η Κερασός ξέ. ἐγένετο οζ'.
 οή. Η Νατολία ξς'. ἐγένετο οή.
 οθ'. Τὰ Γέρμενα ξζ'. ἐγένετο οθ'.
 π'. Τὰ Μάδυτα ξή. ἐγένετο π'.
 πά. Η Ἀπάμεια ἦτον Ἀρχιεπισκοπὴ, καὶ ἐτιμήθη εἰς Μητρόπολιν εἰς
 Θρόνον.
 πβ'. Η Λιτμὼν λέγεται καὶ Λίτβαδα Ἐνορία τῆς μεγάλης Ῥωσίας,
 ἐγένετο Μητρόπολις, καὶ εἰς πβ'. Θρόνον ἐτιμήθη παρ' αὐτῆς τοῦ
 Βασιλέως, ἐπὶ τῷ Ἀγιωτάτῃ Πατριάρχῃ Γλυκέων, Κυρίῳ Ἰω-
 ἄννῃ, ἔτει 5ῳ.
 πγ'. Ο Καυκάσος πγ'.
 πδ'. Η Βιδώνη Ἐπισκοπὴ Βαλγαρίας ἐτιμήθη εἰς Θρόνον πδ'.
 πς'. Η Γοτθία Ἀρχιεπισκοπὴ οὔσα, ἐγένετο Μητρόπολις εἰς Θρόνον
 πς'.
 πζ'. Τὸ Βασίλαιον ό. ἐγένετο πζ'.
 πή. Η Ναζιανζός οβ'. ἐγένετο πή.
 πθ'. Τὰ Κέρκυρα ογ'. ἐγένετο πθ'.
 υ'. Η Ἀβυδός οδ'. ἐγένετο υ'.
 υά. Η Μέθυμνα οέ. ἐγένετο υά.
 υβ'. Η Χεισιανόπολις ος'. ἐγένετο υβ'.
 υγ'. Τὸ Ῥώσιον οζ'. ἐγένετο υγ'.
 υδ'. Η Λακεδαιμονία οή. ἐγένετο υδ'.
 υέ. Η Παροναξία οθ'. ἐγένετο υέ.
 υς'. Η Ἀττάλεια π'. ἐγένετο υς'.
 υζ'. Η Ζηκχία Ἀρχιεπισκοπὴ οὔσα, ἐτιμήθη εἰς Μητρόπολιν εἰς
 Θρόνον υζ'.
 υή. Ο Βόσπορος υή.
 υθ'. Η Σεγδαία Θρόνος υθ'.
 ρ'. Η Μεσημβρία πγ'. ἐγένετο ρ'.
 ρά. Η Ἀρκαδιόπολις πβ'. ἐγένετο ρά.
 ρβ'. Η Σηλυβρία πά. ἐγένετο ρβ'.
 ρέ. Τὸ Ἄργος πή. ἐγένετο ρέ.
 ρς'. Η Δίσρα υά. ἐγένετο ρς'.
 ρθ'. Η Εὐριππος υβ'. ἐγένετο ρθ'.

Τῆτος ὁ Βασιλεὺς, ὅς τις πολλὰς δωρεὰς ἐδωρήσατο εἰς Μητροπόλεις,
 εἰς Ἐπισκοπὰς, εἰς Μοναστήρια, ἐν νόσῳ βαρεῖα περιπεσὼν, ἀπέθαν-
 ον, ὁμοίως καὶ ὁ Υἱὸς αὐτοῦ Μιχαὴλ, καὶ ἔθαψαν αὐτὸς ἐν τῇ Μονα-
 στηρίῳ αὐτῶν.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ.

Μετά δὲ τὸν θάνατον τῶν ἐβασίλευσεν Ἀνδρόνικος ὁ υἱὸς τοῦ Μιχαήλ, ἔγγονας τῶν Ἀνδρονίκων τῶν ἀνωθῶν. Εἰς τὸν καιρὸν τούτου τῶν Βασιλέως ἐγένοντο ἡ Ἱερὰ Συνόδος κατὰ Βαρλαάμ καὶ Ἀκινδυόν, περὶ τῶν ἐν Θαβωρίῳ φώτος· καὶ ἦσαν ὁ Γρηγόριος ὁ Θεσσαλονίκης ὁ Παλαμᾶς, καὶ ἐλάλησεν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, ὅτι ἀκτιστὸν ἦτον ἐκεῖνο τὸ φῶς, καὶ ἀναθεμάτισαν τὸς ὡς Αἰρετικούς. Τῷτος ὁ Βασιλεὺς ἔκαμιν ὀρισμὸν, ὅτι ἀφ' οὗ ἀποθανῇ ὁ ἀνδρᾶς, ἢ ἡ γυνὴ, καὶ ἀφήσουσιν παιδὶ, καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἀποθανῇ καὶ τὸ παιδί, κατὰ τὸν παλαιὸν Νόμον, νὰ μὴ τὰ κληρονομῇ τὸ εἶνα μέρος, ἀλλ' νὰ γίνωνται τρία μερτικά, τὸ εἶνα νὰ πέρνουσιν οἱ κληρονόμοι, τὸ ἄλλο νὰ δίδεται διὰ ψυχικῶν σωτηρίων καὶ μνημόσυνα, καὶ τὸ ἄλλο νὰ πέρνουσιν ἢ ἀποθανόντων οἱ γονεῖς. τοῦτο ἐγένοντο ὅταν ἀποθανῇ ἀνὴρ, ἢ γυνὴ, καὶ ἀφήσῃ παιδί, καὶ τὸ παιδί δὲν ζήσῃ. ἐβεβαίωσε το καὶ ἡ διάκρισις τῶν Ἀγιωτάτων Ἀθανασίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. εἰὰ δὲ τύχη καὶ χηρεύουσιν ἄτεκνοι, ἀνδρες, ἢ γυναῖκες, νὰ μὴ ἀρπάζωνται τὰ πράγματα τῶν ἀπὸ τὴν Ἀφεντίαν, μήτε κατὰ τὴν παλαιὰν κακῶν συνήθειαν, μόνον τειμοίρια νὰ γίνωνται καὶ αὐτὰ, νὰ ἔχουσιν οἱ γονεῖς τὸ εἶνα, ἢ οἱ συγγενεῖς τῶν ἀποθανόντος. τὸ ἄλλο νὰ γίνεται εἰς μνημόσυνα, καὶ τὸ ἄλλο νὰ πέρνῃ τὸ ζωντανὸν μέρος, ἢ οἱ συγγενεῖς του, εἰὰ ἀποθανῇ. εἰδὲ καὶ παντελῶς συγγενεῖς δὲν ἔχῃ, τὰ ἡμισυ νὰ πέρνῃ τὸ Δημόσιον, ἢ γουὶ ἡ Ἀφεντία, καὶ τὰ ἡμισυ νὰ δίδωνται ὑπὲρ ψυχικῆς σωτηρίας. Τοῦτος ὁ Βασιλεὺς παραίτησε τὴν Βασιλείαν, καὶ ἐγένε Μοναχός, μετωνομασθεὶς Ἀντώνιος Μοναχός.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΟΤΖΗΝΟΥ.

Μετά τὴν παραίτησιν τῆς, ὁ Πατριάρχης, οἱ Ἀρχοντες, καὶ ὅλος ὁ Λαὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀφῆμisan βασιλέα Ἰωάννην τὸν Κατακοτζίων, καὶ λαβόντες αὐτὸν μετὰ μεγάλης τιμῆς, ἐσέφθη Βασιλεὺς παρὰ τοῦ Πατριάρχου, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Παλάτι. Ἐν τῷ ἅμα ἐτίμησε τοὺς Ἀρχοντας, καὶ τῶν Λαῶν πολλὰς δωρεὰς ἐδωρήσατο. Τῷτος ἔδωκε προνόμιον εἰς τὸν Θεσσαλονίκης νὰ λέγεται Παναγιώτατος, καὶ νὰ γράφῃ Ἰνδικτιῶνα. τῷτος ἐβεβαίωσε διὰ βασιλικῆς ὀρισμοῦ τὰ Ἱεροκύνια τῶν Μονεμβασίας, ὅπῃ ἔδωκεν ἡ Ἀνδρόνικος ὁ Παλαιολόγος, καὶ ἔδωκεν αὐτῶν μεγάλας τιμὰς καὶ εἰσοδήματα, καθὼς τὰ σεπτὰ χρυσόβελα τῶν Βασιλέων διαλαμβάνειν νὰ λέγεται Παναγιώτατος, νὰ γράφῃ Ἰνδικτιῶνα, νὰ εἶναι Ἐξάρχος πάσης Πελοποννήσου, καὶ νὰ ἐπέχῃ τὸν τόπον τῶν Ἱεροσολύμων. Ἐκαμε καὶ πολλὰς ἀναπαύσεις τῶν Χριστιανῶν, ἢ γουὶ Διδασκαλεῖα Φιλοσοφίας, καὶ πάσης ἄλλης παιδείας μαθημάτων, πτωχοβοφεία, γυροκομεία, καὶ Ναὸς ἀνέκτισεν. Ἦτον δικαιοτάτος εἰς τὰς κρίσεις καὶ μίμητις

τῆς τῆ Χρυσῆ. ἔγραψε καὶ τὸ καὶ Μωάμεθ βιβλίον. τέλος, ἰδὼν τὸν Κόσμον καὶ τὰ τῆ Κόσμου, σκιά, καὶ ὄνειρα, ἄφηκε τὴν Βασιλείαν, καὶ ἐγένετο Καλόγηρος μετωνομαθεὶς Ἰωάσαφ, καὶ ἐκέρδησε τὴν ἐπίγειον, καὶ Οὐράνιον Βασιλείαν.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ, ΚΑΙ ΜΑΝΟΥΗΛ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΩΝ.

Εβασίλευσε μετὰ τούτον τὸν δολογημένον Ἰωάννου, ὁ Παλαιολόγος ὁ Γαμβρός αὐτῷ, ὁ υἱὸς τῆ Ἀνδρονίκου, καὶ ἐπέρασεν εἰρηνικῶς, διότι ἐμνήσθη τὸν Πενθερόν του τὸν Κατακλιζυόν. Ἐκαμε πολλὰ καλὰ καὶ ἀγαθωσύας εἰς τὸν λαόν, καὶ ὅλοι τὸν ἐπαίνεσαν. ἀπέθανε δὲ καὶ αὐτός. Μετὰ τῶν βασιλέων ὁ υἱὸς αὐτοῦ Μανουὴλ ὁ Παλαιολόγος, καὶ εἶχεν Ἀδελφὸν Ἀνδρόνικον, τὸν ὁποῖον ὁ Πατήρ του τὸν ἐτύφλωσεν, ἔτι ζῶν, διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν, διὰ τὰ σμίξῃ μετὰ τὸν υἱὸν τῆ Ἀφροσύνης τῆ Τερκουῦς τῆ Μασί Τζελεπῆ, καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν ὑποταγὴν τῆς πατέρων των, καὶ ἐκέρσθαι Κασρί καὶ Χώρας καὶ ἀνδράπας. ὁμῶς ἔκαμαν βελὴν ὁ Βασιλεὺς κύρ Μανουὴλ, καὶ ὁ Ἀφροσύνης ὁ Τερκος τὰ τῆς ἐξολοθρεύσουσιν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, καὶ ὁ Τερκος ἐπνίξε τὸν υἱὸν τῆ, ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐτύφλωσε τὸν υἱὸν τῆ, καὶ τὸν ἐκλείσεν εἰς τῆς πύργους τῆς λεγομένου Ἀνεμάδες. εἶχε δὲ ὁ Ἀνδρόνικος υἱὸν, ὀνόματι Ἰωάννου, τὸν ὁποῖον ὁ Βασιλεὺς καὶ θεῖός τε τὸν ἄφηκε νὰ φυλάττῃ τὴν Πόλιν, καὶ αὐτὸς ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἰταλίαν νὰ τοῦ δώσῃ οἱ Φράγγοι βοήθειαν διὰ τὰ ὑπάγει καὶ τῆς Τερκουῦς, ὅτι πολλὰ τῆς ἐκαταπλάκωσαν οἱ Τερκοί, καὶ νὰ ἐνώσῃ καὶ τὰς Ἐκκλησίας. Ἦτον δὲ ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀνεψιὸς τῆ Βασιλέως δὺλαβῆς καὶ ἐπιτηδειότατος. ἔδωκέ τε καὶ τὴν Θεσσαλονίκην, διότι ἦτον τέλειος εἰς τὴν ἀρετὴν πόσον, ὥς ὅταν ἀπέθανεν, ὁ τάφος τε ἰάφθηκε πᾶσαν ἀσθενείαν. Ὡσαύτῃ ὑπῆγεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὑπεχέθησαν οἱ Φράγγοι νὰ τοῦ δώσουσιν βοήθειαν, καὶ ἔτιως ἔγραψεν ὁ Πάπας εἰς ὅλας τῆς Ρηγάδες καὶ εἰς τῆς Ἀρχοντας νὰ συνάξῃ φλωεῖαν νὰ τῆ δώσουσιν. Ὡς ἐκεῖ τῆ Βασιλέως, ἐγένετο μεγάλη ἑορτὴ, καὶ εἶχαν συνήθειαν οἱ Φράγγοι νὰ ἀσπάζονται τὸ ἐπιμανίκιον τῆ Ἐπισκόπου, καὶ ὡσαύτῃ τὸ ἡδεῖαν ἀσπαδῇ, τῆς ἔδιδε δῶρα, καὶ δὺλόγει αὐτῆς. ὑπῆγε γὰρ καὶ ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν πανήγυριν, καὶ τὸν ἐπροσκάλεσαν νὰ ἀσπαδῇ τὴν χεῖρα τῆ Λατίνου. Ὡς δὲ εἶδεν ὁ Ἐπίσκοπος, ὅτι δὲν καταδέχεται νὰ ἀσπαδῇ τὸ ἐπιμανίκιον αὐτῆς, καὶ νὰ λάβῃ δὺλογίαν παρ' αὐτῆς, παρόδους ἔγραψε μετὰ θυμῆ εἰς τὸν Πάπαν ἔτι. Τῆ Βασιλέως τῆς Ῥωμαίων, ὅπου δὲν ἠθέλησε νὰ προσκυνήσῃ τὸ ἐπιμανίκιον μου, ὁποῖος ἀπὸ τὸ γένος μας νὰ βοηθήσῃ καὶ εἶναι ἀσυγχώρητος. Ταῦτα ἔκαμεν ἡ κακὴ βουλή. Μαθὼν δὲ τούτο ὁ Βασιλεὺς, ἐνέσπῃ πολλὰ, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Βενετίαν χωρὶς τινὸς βοηθείας. Ἀπέθανε δὲ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ὁ Αὐτοκράτης ὁ Σελτὰν Μεχμέτης, ὁ υἱὸς τῆ Σελτὰν Μπαγιαζίτη, καὶ ἔλαβε τὴν αὐθεντίαν ὁ υἱὸς αὐτῆς ὁ Σελτὰν Μεράτης, καὶ εἶχεν ἀδελφὸν ὀνόματι Μουσταφᾶν, ὁ ὁποῖος ἔφυγε καὶ ἐσέβη μέσα εἰς τὴν Πόλιν,

λιν, καὶ τὸν ἐδέχθησαν οἱ Πολῖται, καὶ ἔδωκαν τῷ θυγατέρα τοῦ δυνεσάτῃ Γκοβέζου Δώρα εἰς γυναῖκα, ὅτι ὁ Βασιλεὺς κύρ Μανουὴλ εἶχε θυγατέρα ἀπὸ πορνείας, ὀνόματι Ζαμπίαν Παλαιολογίναν, καὶ τῷ ἔδωκε τὴν Δώρα γυναῖκα. Ὅμως τὸν Σελτὰν Μεσαφᾶν, ὅταν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ τὴν Πόλιν εἰς τὴν Ἀνατολὴν, τὸν ἐσυνέφοδον καλοὶ στρατιῶται ἄρματοι μετὰ κοντάκια καὶ ἄλλα ἄρματα. τὸν δὲ Σελτὰν Μουσαφᾶ, ὡς ἐπῆγεν εἰς τῷ Ἀνατολίῳ, τὸν ἐποροσκύνησεν ὁλος ὁ τόπος, καὶ ἔλαβε Κάσρη καὶ Χώρας, σχεδὸν εἰπεῖν, ὅλης τῆς Ἀνατολῆς, καὶ ἐκάθισαν εἰς τῷ Προύσαν. ὁ δὲ Σελτὰν Μουράτης ὁ ἀδελφὸς τῆς ἐπέρασεν ἀπὸ τῷ Καλλιούπολιν, καὶ ἦλθε κρυφίως εἰς τῷ Προῦσαν μετὰ μερικὸν φεσάτον, καὶ ὁ Σελτὰν Μεσαφᾶς ἐκαθέζετο ἀμέειμνος εἰς μέθαις καὶ λυγρῶν, καὶ δὲν ἤξευρε τίποτε πῶς ὁ ἀδελφὸς τῆς ὁ Μουράτης εἶναι κρυμμένος εἰς τῷ Προῦσαν. Ὡς ἔμαθεν ὁ Σουλτὰν Μουράτης πῶς εἶναι εἰς τὸ λυγρὸν, ἔδραμε μετὰ τὰ φουσάτα καὶ ἐπνιξέ τον ἐκεῖ μέσα, καὶ ἐκυρίδυσεν ὅλῳ τῷ Ἀφεντίαν Δύσεως, καὶ Ἀνατολῆς. Ὁργίθη ἔν τῃ Πολιτῶν ὁ Σουλτὰν Μουράτης διὰ τὸν Μεσαφᾶ, καὶ ἔκαμν εἰς αὐτοὺς παῦ κακόν. κατ' ἡμέραν ἐκούρσδε τὰς χώρας, ὅπου ἦσαν σιμὰ εἰς τῷ Πόλιν. ἐπολέμει καὶ τὴν Πόλιν χρόνους 3. καὶ δὲν ἐδυνήθη νὰ τῷ πάρῃ. Ἦτον καὶ πολὺ θανατικὸν εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἀπέθαναν πολλοὶ ἄνθρωποι. Ἐκαμε δὲ ἀγάπῳ ὁ Σουλτὰν Μουράτης μετὰ τῷ Βασιλέως καὶ τῇ Πολιτῶν, καὶ ἔσπυσαν ὄρκον, ὅτι ποτὲ ἄλλῳ φορᾶν νὰ μὴν ἔλθῃ καὶ τῆς Πόλεως νὰ τὴν πολεμήσῃ. Ἀπέθανε δὲ ὁ Βασιλεὺς Μανουὴλ ὁ Παλαιολόγος.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ.

Μετὰ τὸν θάνατον τῆς, ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτῆς, κύρ Ἰωάννης ὁ Παλαιολόγος, καὶ ἐσεφαναώθη γυναῖκα, ὅπερ τὴν ἤφεραν ἀπὸ τῷ Λουμπαρδίαν μετὰ πολὺν βίον, καὶ ποσῶς δὲν τῷ ἠγάπησεν. Ὡς εἶδεν αὐτὴ πῶς τῷ μισεῖ ὁ Βασιλεὺς, ἐπῆρε τὸν βίον τῆς καὶ ἔφυγε κρυφῶς, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν πατέρα τῆς. Ἦτον δὲ ὁ Βασιλεὺς πολλὰ πόρνος, καὶ διὰ τῆς δὲν ἠγάπα τὴν γυναῖκά του. Βασιλεύων δὲ ὁ Σελτὰν Μουράτης εἰς τῷ Ἀδριανέπολιν, καὶ ὁ κύρ Ἰωάννης εἰς τῷ Πόλιν, εἶχαν φιλίαν. Ὅμως ἠθέλησεν ὁ Σελτὰν Μουράτης νὰ πολεμήσῃ τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ἐμύυσέ του ὁ Βασιλεὺς, ὅτι δὲν εἶναι δίκαιον εἰς τῷ ἀγάπῳ ὅπου ἔχομεν, νὰ θέλῃς νὰ πολεμήσῃς τῷ Θεσσαλονίκῳ. Αὐτὸς ἀπεκρίθη, ὅτι εἰὰν ἦτον ἐδική σου, δὲν ὑπήγενα, ἀλλ' αὐτὴ εἶναι τῇς Βενετίκων, διὰ τοῦτο ὑπαγνώω, καὶ εἰὰν θέλῃ ὁ Θεὸς, τῷ πέρρω. Οἱ Βενετικοὶ τῷ ἐπῆραν μετὰ τῆς τὸν τρόπον. Ὁ Μανουὴλ Παλαιολόγος ὁ Βασιλεὺς εἶχεν τέτταρες υἱοὺς, Ἰωάννην, Θεόδωρον, Κωνσταντῖνον, Ἀνδρόνικον, Δημήτριον, καὶ Θωμᾶν, καὶ ἔδωκέ τας τέτταρας εἰς ἀνάπαυσιν, καὶ τῷ Ἀνδρονίκῳ ἔδωκε τὴν Θεσσαλονίκην. Τοῦτος ἠσθύνετο, καὶ ὡς εἶδε τῷ καταδίκῳ ὅπου ἔπαθεν, ἐσυμβεβλήθη μαρῶς, καὶ παλεῖ Θεσσαλονίκῳ τῷ περίφημον καὶ

καὶ θαυμαστὴν διὰ φλωεῖα χιλιάδες πενήντα. Ὡσαύτ' ἐπῆρυν, ἀλλὰ ἐφθειρε μὲ τὰς φίλους, ἀλλὰ εἰς μαρείας, καὶ ἐκεῖνα ὅπ' ἔμειναν, ἐπῆρέ τα καὶ ὑπῆγυν εἰς τὸ Βατοπαῖδι καὶ ἐγινε Καλόγηρος, καὶ μετωπομάθη Ἀντώνιος Μοναχός. ἠγόρασε καὶ τὸ Μετόχιον εἰς τὸ Ἀλάδιαβα μὲ πᾶσαν ὑπηρεσίαν, καὶ ἠγόρασε καὶ τὴν Χώραν ὅπ' ἦτον πλησίον τῷ Μετοχίῳ, καὶ τὰ ἀφιέρωσεν εἰς τὸ Μοναστήρι. Ἡ Χώρα ἔδιδε τὸ τέλος εἰς τὸ Μοναστήρι, καὶ δέρεσκεται ἕως τὴν σήμερον εἰς τὸ Βατοπαῖδι. Ἀφιέρωσεν οὖν Ποτήριον ἱασπιν θαυμασίον, ἀφιέρωσε ποτήριον ἕτερον κρυάλλινον, βημόθυρα, ποδίαις δύο, ἡ μία εἰς τὴν ἐσωτέραν πύλιν, καὶ ἡ ἄλλη εἰς τὴν ἑξωτερικὴν, καὶ ἔχει τὰς 24. Οἴκας κεντητάς, καὶ γύρωθεν εἶναι ὅλοι οἱ Προφῆται. Ἀκόμη ἀφιέρωσε καὶ ἄλλα τίμια ἱερά, τὰ ὅποια φαίνονται ἕως τὴν σήμερον πολῦτιμα καὶ θαυμαστά. Ὅμως ὁ Σελτὰν Μιράτης ὑπῆγυν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ἐπῆρέ τὴν, ἔτει 1440. ἀπὸ Χειρῶν, καὶ ἐφόνόησε πολλὰς, ὅτι δὲν ἠθέλων νὰ προσκυνησεν. Οἱ δὲ Βενέτικοι ἦσαν ὀλίγοι, καὶ ὡς ἔμαθαν ὅτι ἔρχεται ὁ Τερκος ἐφυγαν, μόνον οἱ τοπικοὶ Θεσσαλονικεῖς ἔπαχον, καὶ τὰ ὅσα ἔπαθον, δὲν δυνάται τινὰς νὰ τὰ γράψῃ, τὰς φόβας καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν. Ὁμοίως ἐπῆρε καὶ ἄλλα Κάσρη, καὶ ἐγύρισεν εἰς τὴν Ἀδριανέπολιν, ἐν ἔτει 6837. ἐκυρίδισε γὰρ Κάσρη καὶ Χώρας Σερβίας, Βαλγαρίας, καὶ ἄλλας τόπους, καὶ καθεὶς δὲν τὸν ἐναντιώθη Θεῷ παραχωρήσει ἀπὸ τὰς ἀμαρτίας μας. ἐπῆρε καὶ τὴν Βερροϊάν πρὶν νὰ πάρῃ τὴν Θεσσαλονίκην 1436. ἀπὸ Χειρῶν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς δὲν εἶχε τί νὰ κάμῃ, βλέπωντας τὰς ἀσεβεῖς ὅπ' ἐπλήθυνον καθ' ἑκάστην καὶ εἰς τὴν Ἀνατολὴν καὶ εἰς τὴν Δύσιν, καὶ ἔπερναν τὰ Κάσρη, ἀλλὰ μὲ χάριτας καὶ δεργασίας, ὅπ' ἔκαμναν εἰς τὸν Λαόν, ἀλλὰ δυνασικῶς μὲ πολέμους, καὶ ἔδειχεν ὁ Σελτὰν Μιράτης πῶς χωρεῖ τὸ θέλημά του γίνονται, διότι τὰ φουσάτα δὲν τὸν ἐρωτῶν, καὶ πέρνουντα. Ὅμως ὁ Βασιλεὺς βλέπων τὴν συμφορὰν, ἠβελήθη νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἰταλίαν νὰ κάμῃ εὐωσίαν εἰς τὰς Ἐκκλησίας μὲ τὸν Πάπαν, καὶ γράφει τῷ, καὶ ἐδέχθη τὸν λόγον ὁ Πάπας, μὲ πάσης χαρᾶς, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔστειλε καράβια ὁ Πάπας, καὶ οἱ Καρδινάλιοι, διότι εἶχαν πολλὴν ἐπιθυμίαν νὰ γούη εὐωσίς τῷ Ἐκκλησιῶν, ὅτι πολλὰς φοαῖς τὸ ἀρχισαν, καὶ δὲν τὸ ἐτελείωσαν. Ἦτον τότε Πάπας, ὀνόματι Εὐγένιος. Ὅμως ὁ Βασιλεὺς, ὡς ἐμήνυσε τῷ Πάπα, ἐμήνυσε καὶ τῷ Ἀρχιερέων Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ὁμοίως καὶ σοφῶν ἀνδρῶν, καὶ ἦλθαν ὅλοι εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, ὅ,τε Τραπεζέντος ὁμῶς μὲ τὸν Φιλόσοφον Ἀμυρτζήν, ὁ Νικαίας Βησαρείων, ὁ Ῥωσσίας, ὁ Φιλόσοφος Γεώργιος ὁ Σχολάειος, καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῷ Ἀρχιερέων. Ἦτον δὲ τότε Πατριάρχης ὁ Ἰνδικτίων Γωσήφ, ὅπ' ἀπέθανεν εἰς τὴν Συώδον.

Ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ ἤφεραν γυναῖκα τοῦ βασιλέως Μαρίαν Κατακουζωλὴν τῇ Πρωτοστράτορος, διότι ἡ θυγατέρα τοῦ Πρωτοστράτορος ἦτον γυναῖκα τοῦ Πρωτοβεστιάριου τοῦ Βασιλέως Τραπεζέντος. ἡ δὲ Μαρία ἦτον πολλὰ εὐμορφῇ, ὅτι εἰς τοὺς καιροὺς ἐκείνους ἄλλη δὲν ἦτον, καὶ πολλὰ γνωσικὴ, καὶ διὰ ταῦτα τὰ χαρίσματα τὴν ἠγάπα πολλὰ ὁ Βασιλεὺς.

Ὡς αὖ ἐσυυάχθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς, ἐλειτούργησαν εἰς τὴν Ἀγίαν Σοφίαν Ἀρχιερεῖς καὶ Κληρικοὶ 300. τὸν αἰεθμόν, καὶ ἐχειροτόνησαν ὅλοι τὸν Ἐφέσιν, κύρ Μάρκον τὸν Εὐγενικόν, Ἐξάρχον τῆς Συνοδῆς, καὶ ὥτως ὑπῆγαν. Ὁ Βασιλεὺς ἐσέβη εἰς τὸ ἐδικόν τε κἀπεργον, καὶ ἐπῆρε Δημήτριον τὸν Δεσπότην ὡς κακότροπον, ὅτι ἐφοβεῖτο νὰ μὴ κάμῃ εἰς τὴν βασιλείαν σκαῦδαλα ὡς καὶ ἄλλαις φοραῖς. Ὡς ἐπῆγαν εἰς τὸν Πάπαν, ἔκαμαν χρόνους δύο, καὶ γονομικῆς Συνοδου εἰς τὴν Φιορεντζαν, ἐγένοντο ἑνώσεις καὶ ὑπέγραψαν. ὁ δὲ Ἐφέσιν κύρ Μάρκος δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπογράψῃ, καὶ ἔξω ἀπὸ τῆτον ὅλοι ἔγραψαν. Μετὰ δύο χρόνους ἦλθεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὴν πόλιν μετὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς χωρὶς τοῦ Πατριάρχου, ὅτι ἀπέθανον ἐκεῖ ὡς εἶπαμεν, καὶ ἤρε τὴν Δεσποιναν Μαρίαν ἀπεθαμνίσαι, καὶ ἐλυπήθη πολλὰ. ὁμοίως καὶ ὁ Δεσπότης ἤρε τὴν γυναικά τε ἀπεθαμνίσαι τὴν τῆ Καταλάντζου θυγατέρα τῆ Ἀφεντῆς τῆς Αἴνης. Ταῦτα ἐγένοντο εἰς ἐκείνους τὰς καιρὸς, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτον Πατριάρχης, ἠθέλησαν νὰ κάμῃ, καὶ τινὰς δὲν ἠθέλε νὰ γένῃ διὰ τὰ σκαῦδαλα ὅπερ ἦσαν. Ὁ Βασαλείων δὲ καὶ ὁ Ῥωσσίας ἐμείναν εἰς Ῥώμην. διότι ὁ Βασαλείων ἦτον λόγιος, καὶ ὡς ἤκουσεν ὅτι ἐπῆραν τὴν Νικαίαν οἱ Τῆρκοι, ἐμείνε, καὶ ἐγένετο Καρδινάλιος. Ἦτον δὲ εὐσεβὴς πνευματικὸς εἰς τὴν Πόλιν, ἀνὴρ ἀγιώτατος, Γρηγόριος ὀνόματι, τὸ ἐπίκλην Μαρμῆς, στυγερὸς τῆ Μεγάλου Δεσπότης, καὶ τὸν ἐσήκωσαν εὐσεβῶς καὶ τὸν ἔκαμαν Πατριάρχην. ἐπέρασε δὲ καιρὸς καὶ τὰ σκαῦδαλα ἐπλήθυνον, καὶ ἔκαμε παραίτησιν. προεῖπε δὲ καὶ τῆ Μεγάλου Δεσπότης τῆ στυγερῆς, ὅτι εἰς ὀλίγον καιρὸν θέλουν πάρῃ οἱ Τῆρκοι τὴν Πόλιν, καὶ τὰς γῆρας θέλουν σφάζει ἐμπροσθέν σου, καὶ ὑσερον ἐσένα. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἦτον ἀδελφὸς, ὅτι ἐπόνει ὅλα τε τὰ κόκκαλα καὶ χεῖρα καὶ ποδάρια, καὶ ἦτον κακὴ ποδαλγία, καὶ ἀπ' αὐτὸ ἀπέθανον. Ὁ δὲ Σελτὰν Μεράτης διὰ τὰ νὰ ἐχόρτασε βίον καὶ δόξαν, ἐμύωσε τὴν ὑἱοῦ του Μεχμέτη, ὅπερ ἦτον εἰς τὴν Μαγνησίαν, καὶ ἦλθεν. ὁ Σελτὰν παρέδωκε τὴν Βασιλείαν, καὶ αὐτὸς ὑπῆγεν εἰς τὴν Μαγνησίαν, καὶ ἐκτίσεν βασιλικὰ Παλάτια, καὶ ἐκαθέζετο ἐκεῖ. Ὁ δὲ Σελτὰν Μεχμέτης ἦτον νέος ἕως χρόνων 18. καὶ εἶχε Βεζύειδες τὸν Τεχαλημπασιὰν καὶ Ἰμπεραῖμπασιὰν, ἀνδρας φρονιμωτάτους, καὶ δὲν τὰς ἤκουε ποσῶς, μόνον ἔβλεπον εἰς κυνήγια καὶ εἰς μέθαις. Ἀκούσαντες δὲ περὶ τῆτου οἱ Ἀρχιεροὶ τῆς Οὐγγρου, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἦτον νέος καὶ πράξιν πολέμου δὲν εἶχεν, ἔρμηνεσαν καὶ τῆς Τερκῶν, καὶ τὸ περισσότερον ἀπὸ τὰ μυνύματα τοῦ Βασιλέως ὅπερ ἐμύα τὰ Κράλη, καὶ τὰ Ἰάγκη. ἦτον γὰρ ὁ Ἰάγκος Σελτιγὸς Μέγας, καὶ ἐμύωσε τοῦ ὁ Βασιλεὺς μετ' ὅρκου, ὅτι εἰὰν δὲγάλη τὰς ἐχθρούς του τοὺς Τούρκους ἀπὸ τῆς Δύσεως, τὸ στέμμα τῆς βασιλείας νὰ τὸν φορέσῃ εἰς τὴν κεφαλὴν ὡς ἐλάβερωτὶ τῆς Χριστιανῶν καὶ τῆς Πίσεως, καὶ ἄλλα λόγια. Οὕτως ἦλθαν καὶ ἀπέρασαν τὸν Δανάβιν ποταμὸν μετὰ δυνάμεως μεγάλης, κερσίζοντες τὰ κάστρη καὶ τὰς Χώρας τῆς Βουλγαρίας, καὶ τοὺς ἐπορσκυώσεν ὅλος ὁ τόπος, καὶ ἦλθαν ἕως τῆς Βάρναν, καὶ ἐπῆραν τὴν, καὶ ἐκαθέζοντο ἐκεῖ, καὶ ἔβαζαν καὶ ἐπιναν καὶ ἐμεθοῦσαν, καὶ ἄλλας ἀσωτείας ἔκαμναν, καὶ κα-

θημερινῶς ἄρπαζαν, καὶ ἠφανίζαν τοὺς Χριστιανούς, ὅπου ἦσαν εἰς τὴν δαλωσιῶν τοῦ Τέρκε.

Ὡς εἶδαν οἱ Βεζύειδες, ὅτι μέλλουσιν οἱ Οὐγγροι νὰ καταπατήσουσι τὴν Δύσιν ὅλην, ἐμήνυσαν τῷ Σελταῖ Μουράτῃ εἰς τὴν Μαγνησίαν, καὶ ἔγραψάν τε, ὅτι ὁ υἱός σε εἶναι νέος καὶ πρᾶξιν πολέμου δὲν ἔχει, καὶ ἐκείνο ὅπως κάμνει χρεία τῷ λέγομεν, καὶ δὲν μᾶς ἀκέρει. λοιπὸν ἐλθέ τὸ σπουδαιότερον, ὅτι κινδυνεύει τὸ Γένος μας καὶ ἡ βασιλεία μας, καὶ θέλει εἶσαι ἡ ἀμαρτία εἰς τὴν ψυχὴν σου. Ὡς τὸ ἤκουσεν, ἦλθεν εἰς τὸ Σκῆταρι, καὶ ἐφοβεῖτο νὰ περάσῃ, καὶ ἦλθεν ὁ Χαλήλ μετὰ τὸ φεσάτον, καὶ ἐμήνυσεν τῷ Βασιλέως καὶ ἀπέρασεν, ὅτι ἐφοβήθησαν μήπως καὶ αὐτὸν περάσῃ, καὶ περάσῃ ἀπὸ τὴν Καλλιούπολιν, μὴ κάμῃ μάχην μετὰ τὸν Βασιλέα. ἐκράτει ὃν ἡ θαυμαστὴ γνώσις τῷ Βασιλέως καὶ μετὰ δύο μέρη. ὑπῆγε γὰρ ὁ Σελταῖ Μουράτης εἰς τὴν Βάρναν, καὶ ἔδωκε πόλεμον κατὰ τῶν Οὐγγρων, καὶ ἐνίκησαν αὐτὸν κατακράτος, καὶ ἠφάνισαν τῆς Δύσεως καὶ τῆς Ανατολῆς τὰ φουσάτα, καὶ ἔπεσεν ὁ Καρατζαμπασιάς Μπεγλέρμπεης ὢν τῆς Ανατολῆς, καὶ ἔγινε μέγας ἀφανισμός, καὶ ἔμεινεν ὁ Σελταῖ Μουράτης μόνον μετὰ τὴν πόρταν του. ἐκάθισαν ἔν εἰς βελὴν οἱ Οὐγγροι ὅπως νὰ κτυπήσῃ καὶ τὴν πόρταν. Ἦτον δὲ ὁ Ἰάγκος ἐμπειρότατος τῷ πολέμῳ, καὶ εἶπεν ἐμπροσθεν τῷ Κράλῃ καὶ τῶν Ἀρχόντων, ὅτι φαίνεται μὲ καλὸν νὰ ὑπάγω ἐγὼ μετὰ ἐκλελεγμένους στρατιώτας ὅπου ἠξέλω, καὶ εἰ μὲν δόδοκῇ ὁ Θεὸς καὶ δῖτυχῇσω καὶ κάμω νίκην, τῷ Θεῷ χάρις· εἰδὲ καὶ γυνὴ τὸ ἐναντίον, πάλιν εἶναι νὰ σταθῇ ὁ Κράλης μετὰ τὰ φεσάτα τε· εἰδὲ καὶ θέλῃ ὑπάγῃ ὁ Κράλης, καὶ γυνὴ ἀλλοεξόπως, τί μέλλει νὰ γυνὴ εἰς ἡμᾶς; αὕτη ἡ βελὴ τῷ Ἰάγκου ἀνέπαυσεν ὅλον τὸ φεσάτον, καὶ τὰς ἡρῶν. ὁ Κράλης δὲ ἦτον νέος, καὶ τὴν βελὴν τῷ Ἰάγκου δὲν ἐπίασεν, ἀλλὰ ἄλλων νέων ἀνδράπων, ὅπου τὰ εἶπαν, ἡ νίκη ἕως πέρα εἶναι ἐδική σου, καὶ δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ νὰ πιάσῃς τὸν Αὐθούτην μετὰ τὰ χεῖρά σε· καὶ εἰ ὑπάγῃ ὁ Ἰάγκος, θέλει φανῇ ὅτι αὐτὸς ἔκαμε τὴν νίκην. ἤκουσε γὰρ τῆς ὥρας ἔδωσαν αἱ τρεμπέται τῷ πολέμῳ, καὶ ἐκαβαλίσκουν ἀπὸ τὴν χαρὰν του ὡς ἦτον μαθημένος. λοιπὸν ὤρμησεν ὁ Κράλης ἀπὸ τὴν μέθην τε, καὶ ἐθάρρει νὰ νικήσῃ τὸν Σελταῖ Μουράτην, καὶ ἔδραμε, διὰ τὸ νὰ τοῦ ἔδωκαν οἱ Στρατηγοὶ δρόμον, καὶ ἐκίνησεν. ὁ δὲ Σελταῖ Μουράτης ἠθέλησε νὰ φύγῃ, ἀμὴ οἱ Γιανίτζαροι δὲν τὸν ἄφισαν. ὁ δὲ Κράλης, ὡς πῦρ ἀνοικτὸν δρόμον, ἦλθεν ἄτακτα καὶ ἐσίμωσεν εἰς τὸν Αὐθούτην. εἷας δὲ ἀπὸ τὰς Γιανιτζάρων, ὀνόματι Χαμουζᾶς, ἐκράτειν εἷα τζεκουρόπελον εἰς τὸ χεῖρ τε, καὶ ὡς εἶδε τὸν Κράλην, ὅτι ἐπλάκωσε τὸν Αὐθούτην, ἔδωκε τῷ ἀλόγῳ τῷ Κράλῃ εἰς τὰ ἐμπροσθινὰ ποδάρια, καὶ ἔπεσε τὸ ἄλογον μαζὶ μετὰ τὸν Κράλην ἐμπρός εἰς τὸν Αὐθούτην, καὶ ἔκοψεν τὴν κεφαλὴν τε, καὶ τὴν ἔβαλαν ἐπάνω εἰς εἷα κοντάρι, καὶ ἐφώναξαν μεγάλως διὰ τὴν νίκην ὅπου ἔκαμαν. Ὡς εἶδε τὸ φουσάτον τὸν Κράλην φοβερόν, ἐγύρισαν καὶ ἔφυγαν, καὶ οἱ Γιανίτζαροι τὰς ἐδίωχναν, καὶ ἄλλους ἔσφαζαν, ἄλλους ἐπίασαν ζωντανούς καὶ ἐσκλάβωναν τὰς, καὶ οἱ περισσότεροι

ροι ἐπνίγησαν εἰς τὴν λίμνην τῆς Βάρνης. τὸτο ἔκαμιν ἡ κακὴ συμβουλή. ὁ δὲ Ἰάγκος ὡς καλὸς στρατιώτης προεῖδε τὸ γινόμενον, καὶ ὑπῆλθεν ἀπὸ ἄλλου στρατὸν εἰς τὴν Παξίδα τε καὶ ἐκάθισεν. Ὁ δὲ Σελτὰν Μεράτης ἐγύρισεν εἰς τὴν Ἀδριανέπολιν νικητὴς, καὶ τὸν Γιανίτζαρίον ὅπως ἐσκότωσε τὸ ἄλογον τὸ Κράλη, τὸν ἔκαμιν Σαντζάκμπεϊ τῆς Φιλαδελφίας, τὸν δὲ Σελτὰν Μεχμέτλιν τὸν ἐσεῖλεν εἰς τὴν Μαγνησίαν πάλιν, καὶ αὐτὸς ἐκάθιστο εἰς τὴν Ἀδριανέπολιν, ἔχων ὅλην τὴν βασιλείαν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝ ΜΟΥΡΑΤΗ.

Πλέον παρά ἑξακόσιοι χρόνοι ἦσαν, ἀφ' οὗ οἱ Τούρκοι ἀπέρασαν ἀπὸ τὴν Ἀνατολίαν, καὶ ἐκεῖ ἐστάθισαν καὶ ἐκούρσθαι, καὶ ἀπὸ ὀλίγον εἰς ὀλίγον ἐφθάναν εἰς περισσοτέραν αὐξήσιν, καὶ ἔπερναν τόπους πολλὰς καὶ δυνατὰς, καὶ ἔδωκαν μέγαν φόβον ἐκεῖ, διότι δυνήσαν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι μαθημένοι τοῦ πολέμου. Οἱ Τούρκοι δυνήσαν τινὰ παῖδα Ἀφέντλιν, μόνον συντροφίαις κατωρισμέναις, καθὼς οἱ Ἀραβες τῆς Βαρβαρίας. λοιπὸν τρέχωντας καὶ πολεμῶντας, ὁ ἀνδρειώτατος Γοτιφρέδος ἦτον εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ μετὰ ἑξακόσιαις χιλιάδες πεζεὺς, καὶ 100. χιλιάδες καβαλαρέους. Ὡς ἔμαθον τοῦτο οἱ Τούρκοι, ἐσυνάχθησαν ὅλοι καὶ ἔκαμιν παῖδα Ἀφέντλιν εἰς αὐτὸς εἶναι ἀνδρειωμένον, λεγόμενον Σελεϊμάνλιν, καὶ ἐκτυπήθησαν μετὰ τῆς Χριστιανῆς σιμᾶ εἰς τὴν Νικαίαν, καὶ μετὰ πολὺν κόπον καὶ αἵματα ὅπου ἐχύθησαν τῆς Χριστιανῶν, ἐτζακίδη ὁ Σελεϊμάνης. ἔπειτα ἀπὸ τούτου τὸν Σελεϊμάνλιν δυνήσκειται ὅτι οἱ Τούρκοι γὰρ ἔχον μίαν ἀρχὴν. μόνον ἀπὸ τῆς χιλίους ἑξακοσίου χρόνους ἀπὸ Χριστοῦ, ἀρχισεν γὰρ εἶναι ὄνομα καὶ ἀρχὴ εἰς αὐτὰς Ὀτμάνης τὸ ὄνομα τε, ὁ υἱὸς Ἐντζιζ στρατιώτης Τέρκε. τούτος ὁ Ὀτμάνης ἐγένετο παῖδα Ἀφέντης τῆς Τερκεῶν καθολικὸς, καὶ ἀπ' αὐτὸν ἀρχισεν ἡ Αὐθουρία εἰς τοὺς Τούρκους, καὶ κατὰγεται ἕως τὴν σήμερον. Ἡ γενεὰ τε εἶναι αὐθουταί, τέττοι βασιλεῖς ἕως τὴν σήμερον, καὶ ἀπὸ ἄλλου γενεᾶν δυνήσκει καὶ οὐκ Αὐθουτλιν, μόνον κατὰ διαδοχὴν ἀπ' αὐτῶν τὴν γενεάν, καὶ ποτὲ ἄλλη γενεὰ δυνήσκει γὰρ γέννη ἐναντία τῆς γενεᾶς τοῦ Ὀτμάνη. Τούτος ἦτον γνωστικώτατος, μεγαλόφυχος καὶ δυνάστης πολλὰ, καὶ διέδραμε μετὰ φεσάτα, καὶ ἐπῆρε Κάσρη δυνατὰ εἰς τὴν Μαύρην Θάλασσαν. Εἰς τοῦτα τὰ Κάσρη ἦτον καὶ ἡ δυνάστης Χώρα τῆς Σεβαστοπόλεως. Ἐβασίλευσε χρόνους 28. καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸ 1328. ἀπὸ Χριστοῦ Γεννήσεως.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΟΡΧΑΝΗ, ΚΑΙ ΑΜΟΤΡΑΤΗ.

Μετά τούτου ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ὀρχάνης, καὶ ἦτον πολλὰ μεγαλόφυχος καὶ γνωστικώτατος. ἐπεθύμει γὰρ βασιλεύσῃ καὶ γὰρ οὐκ εἶσιν τόποις πολλὰς, καὶ πάντοτε ἐχάριζε δῶρα εἰς τὰς Στρατιγὰς πυ, καὶ εἰς ὅλα τὰ φουσατά. Ἦτον εἰς τὴν τέχνῃ τῆς ἀρμάτων πολλὰ ἐπιτίδειος, καὶ νύ-
 6

ἔπιζε τὰ φεσάτα, καὶ ἡγάπα πολλά τὴν δόξαιαν καὶ τὸν καλλωπισ-
 μόν. Ἐπῆρεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Ῥηγὸς τῆς Καραμανίας.
 ἔτος ἔκαμε μάχην μετὰ τὸν Βασιλέα Κωνσταντινουπόλεως Μιχαὴλ τὸν Πα-
 λαιολόγον, καὶ ἐπῆρε τὴν Πρῆσαν εἰς τὴν 1350. ἀπὸ Χρυσῆ, καὶ εἰς τὸν
 πόλεμον ἐλαβώθη καὶ ἀπέθανεν, ἐβασίλευσε δὲ χρόνος 22. Μετὰ τῆτον
 βασιλεύει ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀμεράτης, καὶ ἦτον ὀλίγη ἀνδρία καὶ ψυχῆς.
 εἶχε πολλὴν ἐπιθυμίαν νὰ πέρη τὴν τῶν Ῥωμαίων, καὶ ὅπου ἐπήγε-
 νεν, ἐπιτύχαιεν, ἢ ἀπὸ ἀμαρτίας, ἢ ἀπὸ εἰτι ἡξέει αὐτὸς μόνος ὁ
 Θεός, καὶ εἶχε μετὰ τὸν Βασιλέα τῆς Κωνσταντινουπόλεως μεγάλῃ ἀγάπην.
 Ὁ δὲ Αὐθρότης τῆς Βουλγαρίας, Μάρκος Καμβοβίκιος ἔκαμε μάχην με-
 τὰ τὸν Βασιλέα Κωνσταντινουπόλεως, καὶ διὰ τῆτον ἐζήτησεν ὁ Βασιλεὺς βοή-
 θειαν ἀπὸ τὸν Αὐθρότην τὸν Ἀμεράτην, διὰ νὰ τὸν ἔχη φίλον πολλά.
 Ὁ Αὐθρότης ὁ Ἀμεράτης ἔστειλε τὴν βοήθειαν Τούρκους ἐκλεκτὰς χιλιά-
 δας 12. καὶ ὁ Βασιλεὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως λαβὼν τὰ φεσάτα αὐτοῦ
 καὶ τὰς Τέρκας, ἔδωκε πόλεμον κατὰ τὸν Μάρκον, καὶ ἐνίκησέν τον, καὶ κα-
 πέσφαξε καὶ τὰ φεσάτα του. Ὡσαύτῃ ἐνίκησεν ὁ Βασιλεὺς, ἔστειλε τοὺς
 Τέρκας εἰς τὸν Αὐθρότην αὐτοῦ τὸν Ἀμεράτην χωρὶς παντὶ δῶρον, ἢ
 δὲ χαρυσίας, ἢ λόγον εἰς τὴν συνδρομὴν καὶ βοήθειαν ὅπως τὸν ἔκαμιν
 ὁ Αὐθρότης ὁ Ἀμεράτης. Αὐτὸ ἦτον ἀρχὴ τοῦ χαλασμοῦ τοῦ Βασιλείως
 τῶν Ῥωμαίων· διότι ἐβαρύνθη ὁ Σουλτὰν Ἀμεράτης κατὰ τὸν Βασιλέως,
 ὅτι καὶ τὸ φεσάτον τὸν ἐγκάλεσεν, ὅτι πολλὰ τὰς ἐκαταφρόνησε, καὶ ἔδει-
 ξε καὶ τὸ ἔργον ὅπως δὲν ἔστειλε τίποτε. Ὡμως ὁ Σουλτὰν Ἀμεράτης ἐ-
 σωάζε φεσάτα πολλὰ εἰς τὰς 1363. ἀπὸ Χρυσῆ, καὶ ἐπέρασεν εἰς τὸ
 στενὸν τῆς Καλλικίουπόλεως μετὰ δύο καράβια μεγάλα, καράκαις ὀνομαζόμε-
 ναι Γκιουβέζικαις, καὶ ἡ μία εἶναι Ἰντεριώνα, ἡ ἄλλη Σκαρτζαφήκα.
 Ἐλθόντες ὁ Σουλτὰν Ἀμουράτης, ὅτι ἀπέρασα διὰ νὰ χαλάσω τοὺς ἐχ-
 θροὺς τῶν Βασιλέως τῶν Ῥωμαίων. Ὡς ἐπέρασε μετὰ 60. χιλιάδες Τούρ-
 κας, ἔδραμιν ἐν τῇ ᾧμα εἰς τὰς πόλεις τοῦ Βασιλείως, καὶ ἐπῆρε τὴν
 Καλλιούπολιν καὶ ἄλλαις πολλαῖς Χώραις ἕως τὸ στενόν, καὶ ἐκεῖ ἔκαμε
 περατεραίς, διὰ νὰ περάσεν ἄλογα καὶ φεσάτα ἀπὸ τὴν Ἀσίαν εἰς τὴν
 Δύσιν, καὶ τότε ἐπῆρε καὶ τὴν Φιλιππέπολιν, καὶ τὴν περὶφημον Ἀδρια-
 νόπολιν, καὶ ὑπῆγε πολεμῶντας πρὸς τῆς Σερβίας τὰ μέρη, καὶ ἔλαβον
 ὁ Κόσμος φόβον μέγαν. Ὁ δὲ Δεσπότης τῆς Σερβίας, καὶ ὁ Αὐθρότης τῆς
 Βουλγαρίας Μάρκος, καὶ οἱ ἄλλοι Αὐθρόται τῆς Ἀλβανιτίας ἐσυνάχθη-
 σαν ὅλοι, καὶ ἔκαμαν ὁμόνοιαν, καὶ ἔδωκαν πίστιν νὰ εἶναι ὅλοι τὸ ἔ-
 να διὰ νὰ πολεμήσουν τὸν Ἀμουράτην καὶ ἔδωκαν πόλεμον, καὶ ἐνίκη-
 σεν (ὦ Θεὲ, ὦ κειμάτων σε ἀβύσσος) ὁ Ἀμεράτης ὅλους τοὺς Χριστι-
 ανοὺς, καὶ ἐπιάθη αἰχμάλωτος Λάζαρος ὁ Δεσπότης, καὶ ὁ Σουλτάνος ἔθα-
 νάτωσέν τον. Ὡμως εἶχεν εἷνα δούλον αὐτοῦ ὁ Δεσπότης, Λάζαρος τὸ ὀνο-
 μά τε, Ἰσδενιάγος Σέρβος, καὶ ὡς εἶδεν ὅτι ἐθανάτωσαν τὸν Αὐθρότην
 του, ἐλυπήθη πολλά, καὶ ἐγύρουν ἄδειαν καὶ καιρὸν νὰ ἐξεκδικήσῃ τὸν
 θάνατον τοῦ Ἀφεντός τε, καὶ ἐβάστα ἄρματα μικρά, ἡγουμ μαχαῖραι καὶ
 πουνιάλον, καὶ μίαν ἡμέραν ἤρε καιρὸν, καὶ ἔδωκε καὶ ἐσκότωσε τὸν Αὐ-
 θρό-

Θρόνῳ τὸν Ἀμεράτῳ, καὶ ἀπέθανεν ἔτει 1370. ἀπὸ Χεισοῦ, καὶ ἐβασίλευσε χρόνος 23.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΜΠΑΓΙΑΖΙΤΗ.

Μετὰ τῶτον βασιλεύει ὁ υἱὸς αὐτοῦ Μπαγιαζίτης, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔκαμε φουάτα, καὶ ὑπῆγε κατὰ τὰ Ἀφεντὰς τῆς Βουλγαρίας Μάρκε, διὰ νὰ ἐκδικήσῃ τὸ αἷμα τῶ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ πολέμου γενομένου ἐνίκησεν ὁ Αὐτοκράτης Μπαγιαζίτης Μάρκον τὸν Αὐτοκράτη τῆς Βουλγαρίας, καὶ ἐσφαξέ τον καὶ ὅλως τὰς Ἀρχηγὰς, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐπῆρσεν ὅλα τὰ Κάστρη καὶ τὰς Χώρας τῆς Βουλγαρίας καὶ τῆς Σερβίας, καὶ εἰς τὰς 1376. ἀπὸ Χεισοῦ, εἶχε πάρῃ τὸ πέραμα τῆς Πόρνας καὶ ἔδραμε τὴν Οὐγγρίαν, καὶ τὴν Ἀλβανίαν, καὶ τὴν Βλαχίαν, καὶ ἐπῆρε πολὺ πλῆθος Χριστιανῶν αἰχμαλώτους. Ἦτον δὲ μεγαλόφυχος καὶ δυνατῆς καρδίας, καὶ σερεὸς εἰς τὸ κορμὶ, καὶ ἐκαρτέρει τὰς καιρὰς νὰ ἔλθῃ ἐπιτήδριοι, καὶ ἄλλο δὲ ἐσπῶδαζεν. Ἦτον καὶ πολλὰ προβλεπτικός εἰς τὰς χρείας, καὶ γλίσωρος ὡς ἀστραπή, καὶ ἔκραξέ τον ὁ Κόσμος ὅλος Ἰλτιρὺμ Μπαγιαζίτῳ, λέγοντες πῶς ἦτον ὡς ἀστραπή. Μὲ τοῦτον τὸν ῥόπον ἐνίκησε πολλὰς Ῥωμαίους, καὶ τέλος ἐνίκησε καὶ ἦλθε καὶ ἀπέκλεισε τὴν Πόλιν. Ὁ δὲ ἐλεεινὸς Βασιλεὺς, ὡς εἶδεν ὅτι ἐπλησίασε καὶ ἐκαταπλάκωσεν αὐτὸν, ἔστειλεν εἰς τοὺς Αὐτοκράτας τῆς Φραγγίας ζητῶντας βοήθειαν νὰ τὸν βοηθήσῃ. Εὐερίσκετο δὲ τότε Ῥήγας τῆς Φραντζας ὁ Κάρολος, ἀνδρας ἄξιός καὶ εὐπακτός, καὶ ἔστειλε τὸν Γιοβαννὴν Κόντε τῆς Νιβέρσας, ἐγκαρδιακόν τε Ἀδελφὸν νέον καὶ ἀνδρικώτατον, καὶ μετ' αὐτὸν πέμπει ὅλως τὰς Καπετανέας τῆς Φραντζας, τὸν Μπὸν Σινιὸρ ντὲ Γεντζίν, καὶ Γεϊδίου Σινιὸρ ντὲλα Τρεμήλια, Φίλιππον Κόντε τῆς Ἀρτοῆς, καὶ τὸν Γιοβαννῆν Σινιὸρ ντὲ Βισίννα, καὶ τὸν Κόντε Τεδίε, καὶ ἄλλας μεγάλους ἀνθρώπους, καὶ ἤφεραν μετ' αὐτοὺς χιλίους καβαλαρέας, ὅλους σιδηρομύνους στρατιώτας καὶ ἄλογα, ἄλλους καβαλαρέας δύο χιλιάδας, καὶ ἐχὶ σιδηρομύνους, καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Οὐγγρίαν, καὶ ἐκεῖ ἐσμίξαν μετ' αὐτὸν Ῥήγαν Γισμόντον, καὶ ἐμπῆκαν μέσα εἰς τὴν Σερβίαν μετ' αὐτὴν βοήθειαν τῶ Θεοῦ, καὶ ἄρχισαν τὰς πολέμους, καὶ ἐπῆραν μερικὰς τόπας. ἦλθαν καὶ εἰς τὴν Νικόπολιν καὶ ἐπολέμησαν αὐτῷ πολλὰ, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὴν πάρῃ, διότι οἱ Τούρκοι τὴν εἶχαν καλὰ ἀρματωμένην, καὶ τόσον τὴν ἐπολέμησαν, ὥστε ὁ Σελτὰν Μπαγιαζίτης ἐσυμάξεν ὅλῳ τε τῷ δυνάμει, καὶ ἦλθε κατὰ πρόσωπον τοῦ Χριστιανῶν μετ' ἀμέτρητον φουάτον, καὶ οἱ Φραντζέζοι ἦσαν ὁμωρὸς καὶ ἐφύλαγαν. Ἐκεῖ ὅπῃ ἔφεχαν οἱ Τούρκοι διὰ νὰ βλέπουν καὶ νὰ ξεπατήσουν τὸ φουάτον τοῦ Χριστιανῶν, τῆτοι οἱ Φραντζέζοι δὲν ἐπρόσμεναν νὰ συναχθοῦν ὅλα τὰ φουάτα τοῦ Χριστιανῶν καβαλαρέοι καὶ πεζοὶ, ἀμὴν διὰ νὰ λάβῃ αὐτοὶ τὴν τιμὴν, ἐκτύπησαν εἰς τὸ Τούρκικον φουάτον, καὶ ἐκράτειε τὸ φλάμπερν ὁ Μπὸν Σινιὸρ ντὲ Βισίννα. ἔκαμαν σφαγὴν πολλὴν, ὅτι ἔδραμε τὸ αἷμα ὡς ποταμὸς, καὶ τόσον φόνον ἔκαμαν, ὥστε ἔκραξαν οἱ Φραντζέζοι, βιτόρια, βιτόρια, ἦγεν νίκη, νίκη. ἀμὴν ὀλίγω αἶ-
ραν

ραν ἦτον ἡ χαρά τες, διότι ἐν τῇ ἅμα ἔφθασεν ὁ Σουλτὰν Μπαγιαζίτης ὡς ἀστραπὴ με ἄλλαις 60. χιλιάδες φεσάτον ἐκλεκτόν. Ἦτον νύκτα, καὶ ἔφεγγε τὸ φεγγάρι ὡσὰν ἡμέρα, καὶ ἐκλείσε τὰς Φραντζέζας ὅλας πρὶν νὰ ἔλθῃ τὸ φουσάτον τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἐκεῖ τοὺς κατέσφαξεν ὅλους, ἀμὴ καὶ αὐτοὶ πολλὰ ἀνδρειωμένα ἐπολέμησαν. Ὡς δὲ ἐπλησίασαν τὰ ἄλλα τῶν Χριστιανῶν φουσάτα, καὶ εἶδαν τὸν φοβερὸν πόλεμον, καὶ τὴν χύσιν τῶν αἱμάτων, ἔφυγαν μετὰ μεγάλῳ ἐνθουσμῷ, καὶ μόλις ἐφυλάχθη ὁ Ῥήγας Σιγισμόντος μετὰ τὸν μέγαν Μαῖσορα τῆς Ρόδου, διὰ τὸ νὰ ἐμπῆκαν εἰς μίαν βάρκαν, καὶ ἐπέρασαν τὸν Τέναβιν, καὶ οἱ Τῆρκοι τὰς ἐδίωχναν ἀπὸ τῆς στερεᾶς μετὰ ταῖς σαῖταις, πλὴν δὲν τοὺς ἐπίασαν. Ὅταν οἱ Τῆρκοι ἐδίωχναν τὰς Χριστιανὰς, ἔκαμαν πολλὴν σφαγὴν. Ὡς οὖν ὁ Σουλτὰν Μπαγιαζίτης, καὶ ἤφεραν ὁμωρὸς τε τὸν Κόντε τῆς Νιβέρσας, τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ῥηγὸς τῆς Φραντζας, καὶ ἤφεραν τὸν, καὶ ἦτον γυμνός, ὅτι τὸν ἐγδυσαν οἱ Τούρκοι. Ὡς οὖν καὶ τὸν ἐγδυσαν, ὅτι ἦτον Αὐθύντης, καὶ ἐχάρισέ τε τῷ ζωῷ, καὶ ἔμνονον τῷ ζωῷ του, ἀμὴ εἶπέ τε, ὅτι νὰ πάρῃ ὅποιος θέλει νὰ διαλέξῃ πρῶτον ἀνδρας Χριστιανὸς, νὰ ἔχῃ παρηγορίαν εἰς τῷ σκλαβίᾳ τε. Οὕτως ἐδιάλεξε καὶ ἐπῆρσεν ἀπὸ τὰς ὀνομαστὰς πρῶτον, τὰς δὲ ἐπιλοίπας ὅλας ὤρισε καὶ τὰς ἐκοψαν ἔμπροσθέν τε.

Ὅταν ἤφεραν ὅλον τὸν λαὸν τῶν Χριστιανῶν νὰ τὰς κόψῃ, μέσα εἰς αὐτοὺς ἦτον δευτερός καὶ ὁ Μπὸν Σινιὸρ Μπουτζιάλδος, Μέγας Μαρσεκλαύδιος τῆς Φραντζας διὰ νὰ τὸν κόψουν καὶ αὐτόν. Ἦτον μέγας εἰς τὸ κορμὶ καὶ θεωρητικὸς, καὶ ἐκλαίε πικρῶς. ὁ δὲ Κόντε τῆς Νιβέρσας ὡς τὸν εἶδεν ἐλυπήθη, καὶ παρεκάλεσε νὰ μὴ τὸν κόψουν, καὶ δὲν τὸν ἔκοψε, μόνον τὰ τὸν ἐχάρισε, τὰς δὲ ἄλλας ἔκοψε. τὸν δὲ Κόντε καὶ τὰς ἔξῃ συμβόλους τοὺς ἐπῆρσεν εἰς τῷ Πρῶσαν, καὶ ἀπέκοψε τῷ ἀγορᾷ αὐτῶν χιλιάδας διακοσίας φλωρία, καὶ ἔδωκέ τε ὁ Αὐθύντης τῆς Μιτυλίως καὶ ἐπῆρέ τες. Ὁ δὲ Σουλτὰν Μπαγιαζίτης ἔδωκέ τες χαρίσματα, ὅταν τὰς ἐλθὲ φέρωσιν, ἄλογα, γεράκια, καὶ ἄλλα τινά. Ἐχράφε δὲ εἷας ἀπὸ τῶν τες ἔξῃ ὅπῃ ἐξαγοράσθησαν, ὅτι εἰς δύο ἦτον τὸ τῆρκικον φεσάτον χωρισμένον, καὶ ἐκράτει καθεὶς εἷας μέρος τόπος ἕως ἑπτὰ μίλια, καὶ ἦτον ὅλον τὸ φεσάτον ἕως τριακόσιας χιλιάδες, καὶ τῶν Χριστιανῶν τὸ φουσάτον ἦτον ἐννεκὼντα χιλιάδες, καὶ μέσα εἰς τὰς ἐννεκὼντα ἦσαν καβαλαρέοι χιλιάδες 20. καὶ ἐγένετο ὁ πόλεμος εἰς τοὺς 1395. ἀπὸ Χριστοῦ εἰς τὰς 29. τῆς Νοεμβρίου. Ὡς αὖ ἐνίκησεν ἐπῆρσεν εἰς τῷ Πόλιν, καὶ ἐχάλασε τὰ ἔξω αὐτῆς ὅλα, καὶ ἀμπέλια καὶ περιβόλια, ὁσπῆτια καὶ Ἐκκλησίας, καὶ ἦλθε καὶ εἰς τέλος νὰ τῷ πάρῃ. ἀμὴ ὁ Θεὸς ἐβοήθησε, διότι ἦλθεν εἰς τῷ Ἀνατολίῳ ὁ μέγας Ταμπερλαῖος, Αὐθύντης τῆς Τζαγατάν τόπος τῆς Ταταρίας πρὸς τῷ Παρθίαν, καὶ ὁ τόπος τε ἦτον πρὸς τῷ Σαμαρκαντίαν, εἰς τὸν Ἰαξάρτιν ποταμὸν, μετὰ πλῆθος καβαλαρέων καὶ πεζῶν, καὶ ἐπλάκωσεν ὅλῳ τῷ Ἀνατολίῳ. Ὡς τὸ ἔμαθε, παρὼντος ἄφησε τῷ Πόλιν, ἐπέρασεν εἰς τῷ Ἀγκουρλί, καὶ ἔκαμε πόλεμον μέγαν μετ' αὐτόν, καὶ ἐνίκησεν ὁ Ταμπερλαῖος. Ἐπίασε
ζων-

ζωντανὸν τὸν Σουλτὰν Μπαγιαζίτῳ, καὶ ἔδωκε τὸν μὲ χρυσῷ ἄλυσον, καὶ ἔβαλέ τὸν εἰς σιδηρὸν κλεβί, καὶ τὸν ἐπῆρυν ὅλῳ τῷ Ἀσίᾳ, καὶ τὴν Συρίᾳ, καὶ τὸν ἔσυρυν ἕως τέλους ζωῆς τε. Ἐσφάγησαν γὰρ εἰς ἐκεῖνον τὸν πόλεμον περὶ πλείονα παρὰ διακόσιαις χιλιάδες ἀνθρώποι, καὶ ὅταν ἦτον αἰχμάλωτος ὁ Σουλτάνος, τὰ παῖδιά του ἔφυγαν ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, καὶ κατέλυον εἰς τῷ Χώρᾳ τῇ Ῥωμαίων εἰς τὸ σκνόν, καὶ ἐκεῖ τὰ ἐφύλαγαν. Ὁ δὲ εἶς, ὀνόματι Χαλεπινός, ἔφυγε καὶ ὑπῆγεν εἰς τῷ Ἀδριανούπολιν, καὶ ἐσυνάξε φουδάτα διὰ τὰ πολεμῆση τὸν Ῥήγα Σιμόντε· διότι ὡς ἔμαθε τὸν τζακισμὸν τῇ Τερκῶν, ἔκαμε φουδάτα δυνατὰ τὰ ἐξολοθροῦση παντελῶς τὸ γένος τῇ Τουρκῶν. ὅμως ἐπολέμησαν εἰς τὰς 1409. ἀπὸ Χειρῶν, εἰς τὸν κάμπον Σελιμπέτς, καὶ ἐνίκησεν ὁ Σουλτάνος τὸν Ῥήγα, τὸν ὁποῖον ἐνίκησεν ὁ Μπαγιαζίτης ὀκτώτερος χρόνος 13. καὶ μόλις ἐγλύτωσε μοναχὸς τε καθὼς καὶ τῶν ἄλλων, καὶ ἔδωκε δέλημα τῷ Δεσπότη τῆς Σερβίας τὰ ἀφανίζῃ τὰς πόλεις τοῦ Βασιλέως Κωνσταντινουπόλεως. Τοῦτος ὁ Σουλτάν Χαλεπινός ἐζησε χρόνος 6. καὶ ἀπέθανεν· ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ πατήρ του εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν. Ἐμείναν δὲ τὰ δύο παῖδιά τῷ Σουλτάν Μπαγιαζίτῳ, Ἀδελφοὶ τῷ Χαλεπινῷ. τὸ εἶς ἐλέγετο Ὀρκανᾶς, καὶ τὸ ἄλλο Μεχμέτης. Ὁ Ὀρκανᾶς ἠθέλησε τὰ λάβῃ τῷ Βασιλείᾳ, καὶ ἐσκόπωσε τὸν ὁ θεῖός του ὁ Μωῦσέ· ὁ δὲ Μεχμέτης λαβὼν φουδάτον, ἐπλάκωσεν ἐξαίφνης τὸν θεῖόν τε, καὶ ἐσκόπωσε τὸν, καὶ ἔλαβε τὴν βασιλείαν.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΣΟΥΛΤΑΝΩΝ ΜΕΧΜΕΤΗ, ΑΜΟΥΡΑΤΗ,
ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ ΜΕΧΜΕΤΗ.

Ἐβασίλευσε δὲ τῆτος ὁ Σουλτάν Μεχμέτης, ὁ υἱὸς τοῦ Σουλτάν Μπαγιαζίτῳ, καὶ ἐσυνάξε φουδάτα ἐν ταύτῃ δυνατὰ, καὶ ὑπῆγεν εἰς τῷ Βλαχίᾳ καὶ τῷ Ἀνατολίῳ, καὶ ἐπολέμησε τὰ Κάσρη ἐκεῖνα, ὅπῃ ἐπῆρυν ὁ Ταμπερλᾶος, καὶ ἐπῆρέ τε, καὶ πολλὰς Αὐθύντας Τέρκας ἀπεκεφάλισεν ὅπῃ ἀπίστησαν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ πατρὸς τε. Ἐπῆρε καὶ τὴν Γαλατίαν, καὶ τῷ Καππαδοκίᾳ. Τοῦτος ἦτον ὁ πρῶτος βασιλεὺς ὅπου ἐσηκώθη ἀπὸ τῷ Πρῶσαν, καὶ ἔκαμε τὸν θρόνον εἰς τῷ Ἀδριανούπολιν. ἐβασίλευσε δὲ χρόνος 14. καὶ ἀπέθανεν εἰς τὰς 1419. Πολλοὶ λέγουσιν, ὅτι δὲν ἦτον τοῦτος ὅπου ἐπολέμησε τὸν Ῥήγα Σιμόντε, ἀλλ' ἄλλος. Μετὰ τῆτον βασιλεύει ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Σουλτάν Ἀμυράτης, τοῦ ὁποῖου ἐγράψαμεν ὀπίσω τὰς πολέμους καὶ τὰς νίκας ὅπῃ ἔκαμε, καὶ τὰς πόλεις ὅπῃ ἔλαβε, καὶ ἐγράψαμεν τὰς κατ' ὄνομα, πόθιν ἀπ' ἀρχῆς ἔλαβε τῷ βασιλείᾳ. ὅμως καθὼς ἐγράψαμεν, περάσοντες χρόνοι ἔξις, ἀφ' ὧν ἔκαμε τὰς νίκας, ἀπέθανεν. Ἐλαβε δὲ ὅλῳ τῷ βασιλείᾳ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Σουλτάν Μεχμέτης, καὶ εἰς ὀλίγον ἀπέθανεν. Ὁ Βασιλεὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως Κύριος Ἰωάννης ὁ Παλαιολόγος ὑπὸ τῆς χειραλγίας ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐντίμως καὶ βασιλικῶς. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς Βασιλέως ἦλθαν οἱ Ἀδελφοὶ αὐτοῦ, ὅ, τε Κωνσταντῖνος, ὁ καὶ Δράγας, καὶ

Δημήτριος, καὶ Θωμᾶς ἐν τῇ Πόλει, καὶ παρέδωκαν τὴν Βασιλείαν τοῦ πρώτου Ἀδελφοῦ αὐτοῦ Κωνσταντίνου, καὶ αὐτοὶ ἐμοίρασαν τὴν Πελοπόννησον, ἡγουμὸν τὸν Μωρέαν, καὶ ἄλλως ὑπῆσαν. Ἔλαβε δὲ τὴν Βασιλείαν ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸν Βασιλικὸν θρόνον, καὶ ἐπεροσκυνήσαν αὐτὸν οἱ Ἀρχόντες ὡς κεφαλὴν τῆς σωμάτων αὐτοῦ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝ ΜΕΧΜΕΤΗ.

Ο δὲ Σουλτὰν Μεχμέτης, ὡς ἔλαβε τὴν βασιλείαν τῆς Δύσεως καὶ τῆς Ανατολῆς, ἐβελούθη βελὺ πικροπατίῳ κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ κατὰ τῆς Χρυσιανῶν. Ἐδειξε πολλὴν ἀγάπην μὲ τὰς Πολίτας, ἡ ὁποία ἦτον γεμάτη πορνείας καὶ δόλῃ. Λοιπὸν ἐπάνω ἀπὸ τὸν Φάρον, εἰς τὸν λεγόμενον Φονέα, ἐκεῖ ἐκτίσε Κάστρον μὲ πύργους δυνατοὺς καὶ σερεοὺς, τὸ λεγόμενον νῦν, Νεόκαστρον, καὶ ἐδιδάμει οἱ Πολῖται φαγητὰ καὶ λιθάσια εἰς τὴν κτίσιν ὅπου ἐκτίζεν, ἐπειδὴ τὸν ἐφοβουῖτο, διὰ τὸ μὴ κάμῃ μάχῳ μετ' αὐτῶν, καὶ πάντοτε ἦσαν εἰς τὸ θέλημα αὐτοῦ τὸ ὅποιον ἐδούλοντο νὰ ἐμποδίσουν νὰ μὴ γένη, ἀμὴ ἠλπίσαν εἰς τοὺς ὄρκους ὅπῃ εἶχαν μετὰ τῆ πατρὸς αὐτοῦ, ὅπῃ ἔσερξε καὶ αὐτὸς, καὶ ἔδειχνε φιλίαν πολλὴν ἕως οὗ νὰ τελειώσῃ τὸ Κάστρον. Ὡσὰν ἐτελείωσεν, ἔβαλε φυλακὰς καὶ λεμπάρδες, καὶ οἱ Πολῖται εἶχαν ἐλπίδα, ὅτι εἰ καὶ κάμῃ μάχῳ μετ' αὐτοῦ, νὰ τὸ πάρουν, ἀμὴ ἡ ἐλπίδα ἦτον εὐκαιρή. Ὡσὰν ἐτελείωσε τὸ Κάστρον, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν, καὶ εἶπεν, ὅτι τὸν Ἀπρίλλιον ἔρχομαι, καὶ θέλω τὸ γνωρίσει οἱ Πολῖται. Ὡσὰν ὑπῆγεν ὀλίγον ὅπον, ἔκαμαν πηλάλημα τὸ φουσάτον, καὶ ὅσους ἦσαν εἰς τὰ χωράφια, τὸ μέρος τοῦ Ἀσώματος καὶ τῆς ἁγίου Φωκᾶ, τὰς ἄρπαξαν ἑξαίφνης καὶ ὑπῆσαν. Οἱ Πολῖται ἔστειλαν Ἀποκρισιαεῖους εἰς τὸν Σουλτὰν Μεχμέτῳ λέγοντες, ὅτι δεῦν εἶναι δίκαιον εἰς τὴν ἀγάπῳ ὅπῃ ἔχομεν νὰ ἄρπάξῃς τοὺς ἀνθρώπους μας. Αὐτὸς εἶπεν, ὅτι δεῦν ἡξούρω εἰδῆσιν, ἀμὴ νὰ ἑξετάσω νὰ εὗρω τὰς ἀνθρώπους νὰ τὰς στείλω. τοῦτο εἶπεν εἰς παιγνίδιον καὶ εἰς γέλοιο, ἀμὴ αὐτὸς ἐφάνερωσε τὴν μάχῳ. Τῷ αὐτῷ χρόνῳ ὤρμησεν ὥσπερ θηρίον ἄγριον μὲ φουσάτα ἀμέτρητα σερεᾶς καὶ θαλάσσης, καὶ τὴν γῆν ἐγέμισε πεζοὺς καὶ καβαλαρέας, τὴν δὲ θαλάσσαν κάτεργα, τὰ ὁποία εἶχε γεμίσει ἀνθρώπους ἀπὸ τὰς Χώρας τῆς Βασιλείας, ὅπῃ τὰς ἐπῆρε σαικῶς ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Μαύρης θαλάσσης, καὶ ἦλθαν τὰ κάτεργα ἕως τὰ τείχη τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ δεῦν ἐσέβηκαν μέσα εἰς τὸν λιμένα, διότι οἱ ἑλλεινοὶ Ῥωμαῖοι εἰς τὸ σῶμα τῆς λιμενῆς, ὅπῃ ἔμπεναν τὰ καράβια, ἔβαλαν ἀλυσίδας δυνατὰς μὲ τέχνῳ, καὶ δεῦν ἦτον δυνατὸν νὰ σέβῃ μέσα καράβι, ἢ μικρὸν, ἢ μεγάλον. Ὡς δὲ εἶδαν οἱ Τῆρκοι τὴν τοιαύτην κατασκευὴν, ἔκαμαν καὶ αὐτοὶ τέχνῳ, τὴν ὁποίαν νὰ ἀκούσῃ ἀνθρώπος καὶ νὰ θαυμάσῃ. Ἐσυραν τὰ κάτεργα εἰς τὴν γῆν, καὶ εὗγαλαν τὰ κατάρτια τὰς, καὶ τὰ κουπία ἔβαλαν εἰς τὰς τόπας τὰς, καὶ ἐκτύπησαν τὰ τύμπανα, καὶ ἡ βουμπέτας, καὶ ἔσυραν τὰ τῆς σερεᾶς μὲ πλῆθος λαοῦ

εἰς τὰ βενὰ τῆ Γαλατῆ, καὶ τὰ ἐκατέβασαν εἰς τὰ γλυκεὰ νερά ἀντι-
 κρυς τῆ Φαναρίας, καὶ λέγονται πῶρα ὁ τόπος τῆ Κασίμ Μπασιά, καὶ ἔρ-
 ρίζανται εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀρμάτωσαν τα, καὶ ἐκνεύσαν τὸν λιμέ-
 να. Τότε ἔκαμαν σκάλαις με βετζία καὶ με σανίδια ἀπὸ τῆς Ἀγίας
 Γαλατιανῆς ἕως τὴν Ζυλόπορταν, καὶ ἔδωκαν εἰς τὰ τεῖχη τῆς Πόλεως,
 καὶ τινὰς δὲν ὀρέθη νὰ τὴς ἐναντιωθῇ, διότι τὰ τεῖχη ἐχάλασαν, διὰ
 τὸ νὰ ἔδωκαν με μίαν μεγάλην λεμπάρδαν, καὶ ἐχάλασε τὸ τεῖχος ἀ-
 πὸ τὴν πόρταν τῆς Χαρσοῦ ἕως τὴν Πόρταν τοῦ Ἀγίου Ῥωμανῆ. Ἐκεῖ
 ἔκαμαν τρύπας, καὶ καλύβας με κληματίδας οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ ἐφύλαγαν
 νὰ μὴ ἔμπαν οἱ Τῆρκοι μέσα ἀπ' ἐκεῖνῳ τὴν χαλάσειαν, ὅπου ἐχά-
 λασεν ἡ λεμπάρδα. ὅμως ἐκεῖ ὀρέθη εἷας Ἀρχων Γενεβέζος, ὀνόμα-
 τι Τένιας, με δύο καράβια, καὶ ὡς εἶδε τὴν ἀδυναμίαν τῆς Ῥωμαίων,
 καὶ κανεῖς δὲν ἠθέλε νὰ σταθῇ εἰς τὴν χαλάσειαν, μόνον ἐσυνερίζοντο
 εἷας ἀπὸ τὸν ἄλλον, εἶπε τῷ Βασιλέως καὶ τῷ Ἀρχόντων, ὅτι δυνώμαι
 ἐγὼ, διὰ τὸ ὄνομα τῆ Χρυσῆ, με τὰς ἀνθρώπους μου νὰ πολεμήσω καὶ
 νὰ βασάξω τὴν χαλάσειαν με ἐξοδαίς μου. Εὐχαρίστησάν τον γὰρ πολλὰ
 ὁ Βασιλεὺς καὶ οἱ Ἀρχοντες. διέμεινε γοῦν τοῦτος ὁ Ἀρχων καὶ ἐφύλαγε
 τὴν χαλάσειαν, καὶ ἐπολέμα δυνατὰ. Ἀμὴν ἰδὲ τί πορροεῖ ἡ ἀμαρ-
 τία, ἡ ἡ παραχώρησις τῷ Θεῷ, ὅπως ἄφηκεν ὁ Θεὸς γυμνὸς ἀπὸ τὴν
 χάρειν τα. Ὡς ἔσκεν ἐκεῖ καὶ ἀντιμάχετο τὰς Τέρκας, ἦλθεν εἷας βόλε
 τσφεκίς, καὶ ἔδωκεν τα εἰς τὸ δεξιὸν ποδάρι, καὶ ἔπεσε κάτω ὡς ἀπεθαμ-
 μένος. Ὡς εἶδαν οἱ ἀνθρώποι του, ἄφηκαν τὴν χαλάσειαν, καὶ τὸν ἐ-
 πῆραν εἰς τὰ καράβια τα, καὶ ἔκαμαν ἄρματα, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Χίον,
 καὶ ἐκεῖ ἀπέθανεν ὁ καλὸς Ἀρχων. Εὐφημίσθη δὲ ὅτι μέσα ἀπὸ τὴν
 Πόλιν πᾶν ἔδωκαν, ἀμὴν κανεῖς δὲν ἠξόρει πόθεν ἦλθεν. Ἐκαμαν γὰρ
 βελλὼ οἱ Ἀρχοντες οἱ Πολῖται, καὶ ἔσειλαν τὴν νύκτα εἷας πλοῦσιμον,
 Τζιβέδα ὀνομαζόμενον, καὶ ἐμπῆκαν μέσα σαραντα νέοι, διὰ νὰ ὑπάγαν
 κρυφὰ νὰ κάψουν τοῦ Τούρκου τὴν ἀρμάδα. Ὀγῆκαν δὲ τῆτοι ἀπὸ τὴν
 πόρταν τῆ Κυνηγῆ, καὶ ἀπέρασαν ἀντικρυς, καὶ ἰδόντες οἱ Πολῖται τῆτο,
 ἠπόρησαν τί νὰ κάμνῃ εἰς τὸ πλῆθος τῆς Τουρκῶν, ὅτι εἷας Ῥωμαῖος
 εἰς χιλίους Τούρκους ἦτον. Ὡσαν ἀπέθανεν ὁ Ἀρχων ὁ Γενεβέζος, ἐ-
 μείνεν ἡ χαλάσεια χωρὶς ἀνθρώπους, καὶ ἔμαθαν οἱ Πολῖται, ὅτι ὁ
 Τῆρκος θέλει νὰ δώσῃ πόλεμον δυνατὸν ἐπὶ τὴν αὐριον, καὶ ἔπως Ὀ-
 γῆκαν εἰς τὸ Ἐξώκασρον, φοβέμενοι μήπως σιμώσεν καὶ ἔλθεν εἰς τὰ
 μεγάλα τεῖχη. οἱ δὲ Τῆρκοι ἔκαμαν πηλάλημα, καὶ ἐμπῆκαν ἀπὸ τὴν
 χαλάσειαν, καὶ ἐπῆραν τὰ μεγάλα τεχνία, καὶ ἔβαλαν φλόμπαρα εἰς
 τοὺς πύργους, ὁ δὲ Λαὸς τῆς Πόλεως ἦτον ἔξω. Ὡς ἤκουσαν τὰς φω-
 νὰς, ἔδραμαν νὰ σέβαν μέσα ἀπὸ τὴν πόρταν τῆς Χαρσῆς, νὰ δὲγά-
 λαν τὰς Τέρκας, καὶ εἰς τὴν πόρταν ἐπλάκωσεν εἷας τὸν ἄλλον, καὶ
 ἐπνίγησαν καὶ ἀπέθαναν οἱ περὶ τὸν ἄλλον ἀνθρώποι, ὅπως δὲν ἤμπορεσαν
 νὰ σέβουν μέσα ἀπὸ τὰ κορμιά τὰ σφαμμυῖα τῆς ἀνθρώπων, ὅπως ἦ-
 σαν ἡ πόρταις γεμάταις, ἡ πόρτα τῆς Χαρσῆς, καὶ τοῦ Ἀγίου Ῥωμανῆ
 ἕως τὰς καμάρας αὐτῶν, καὶ τὸσον πλῆθος Χρυσιανῶν ἦσαν σφαμμυῖοι,

ὥς οἱ Τῦρκοι τὸν Λαὸν ὅπῃ ἐκέρσθαι μέσα εἰς τὴν Πόλιν, παιδία, καὶ γυναικες, δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὰς ἀγάλῃν ἔξω ἀπὸ ταῖς πόρταις, μόνον τὰς ἔδωκαν μὲ τὰ χοινία, καὶ τὰς ἐκρέμαζαν ἔξω ἀπὸ τὰ τεῖχη, καὶ τὰς ἔρριπταν εἰς τὰ κάπεργα καὶ τέντας.

Οὕτως γέγονεν ὁ πόλεμος, καὶ ὁ χαλασμός τῆς περιφέρειας Πόλεως ἐν ἔτει 6361. ἀπὸ κτίσεως Κόσμου μὲν Μαΐω, 29. ἡμέρα τρίτη, καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπου ἐκτίσθη ἡ Πόλις ἕως τὸν καιρὸν ὅπου τὴν ἐπῆραν οἱ Τῦρκοι, ἐπέρασαν 1521. χρόνοι. Κωνσταντῖνος γοῶν τὴν ἐκτίσεσιν, καὶ Κωνσταντῖνος τὴν ἔχασε. Λέγουσι δὲ ὅτι ὅταν ἐπάρθῃ ἡ Πόλις, ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος, καὶ δὲν ἦτον ἐκλείψις Ἡλίου, ἀλλ' ἦτον σημεῖον παρὰ Θεοῦ διὰ νὰ τὸ ἐγνωρίσῃ ὁ Κόσμος ὅλος, ὅτι ἡ Βασιλεύσα τῆς Πόλεως παρεδόθη εἰς χεῖρας τῆς Τουρκῆς. Ὡς τῆς μακροθυμίας σου Δέσποτα Παντοκράτωρ, πῶς τὸ ὑπέφερες τοῦτο; ὅμως ποῖος νὰ μὴ κλαύσῃ τὸν χαλασμόν τῆς περιφέρειας Πόλεως; ὦ τοῦ θαύματος, τότε ἦτον νὰ ἰδῇ τινὰς καὶ νὰ κλαίῃ, καὶ νὰ δέρῃ τὰ στήθη του, καὶ νὰ ἀγαπῇ τὰ γένειά τε, καὶ τὰς τείχας τῆς κεφαλῆς του, βλέπωντας τὰς Τούρκας ὅπῃ ἄρπαζαν τὰ ἱερὰ σκεύη ἀπὸ τὰς Ἐκκλησίας ἄρπαζαν ταῖς Καλοχραῖαις ταῖς ἀγναιαῖς καὶ ἑξακυσταῖς, ὅπῃ ἀφῆκαν δόξαν καὶ πλεῖστον καὶ ἐμόνασαν, καὶ ἐγιναν δέλαις καὶ θυγατέρες Θεοῦ, καὶ ταῖς ἔσυρναν δεμνύαις ἀπὸ τὸν φόρον, καὶ ταῖς ἐπόρνευαν, καὶ τὰς ἱερεῖς καὶ Μοναχοὺς δεμνύουσιν μὲ σχοινία. Ποῖος δυνάται νὰ γράφῃ καταλεπτῶς τὰ κακὰ καὶ τὴν συμφορὰν ὅπῃ ἔγινε τότε; Φοβερόν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος. Ἀνοίγαν τῆς Βασιλείας τὰ μνήματα καὶ ἐνέπαιζαν τὰ λείψανά των. τῇ Μεγάλῃ Βασιλείᾳ τὰ λείψανα Κωνσταντίνου εἰς ταῖς κορυφαῖς, καὶ ὡς λέγει ὁ Δαβὶδ· „ὁ Θεὸς ἦλθον εἰς τὴν κληρονομίαν σου, ἐμίαναν τὸν Ναὸν τὸν Ἁγίου σου“. Καὶ οἱ Τρεῖς Παῖδες „παρεδόθημεν βασιλεῖ ἀδίκῳ καὶ ποινηροτάτῳ παρὰ πᾶσαν τὴν γῆν“. Πῶς τὸ κατεδέχθη ἡ Ἁγία Σοφία, ὁ ἐπίγειος Οὐρανός, ἡ νέα Σιών, τὸ καύχημα τῆς Οἰκουμένης, καὶ ἐγινε σήμερον ναὸς τῆς Τουρκῆς; Φεῖξον Ἥλιε, ἀνέξι καὶ Κύριε δόξασαι. Τοιοτρόπως ἠχμαλωτίσθη ἡ ἀθλία Κωνσταντινούπολις. Ὁ δὲ ἐλεεινὸς Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, καθὼς ἐμπῆκαν οἱ Τῦρκοι μέσα, ἐπερπάτειν ἀπὸ τὰ τεῖχη καὶ ἐβλέπε τὰς ἐχθρὰς, καὶ ἦσαν μετ' αὐτῶν μερικοὶ Ἀρχοντες, καὶ ἀπλώθησαν εἰς τὴν σφάτταν μερικὲς Τούρκας, καὶ ἐπολέμησε μετ' αὐτὰς, καὶ δὲν κατεδέχθη νὰ προσκυλήσῃ, ἔπε οἱ Ἀρχοντες, καὶ τῇ Βασιλείᾳ εἶπαν, πῶς εἶναι σὺν Σαρακηνός, ὁ ὁποῖος ἐμπῆκεν ἀπὸ τὴν χαλάστραν, καὶ ἔκαμον ὁ σκύλος ὡσαύτῃ γίγαντας, καὶ εἰς κοντολογία οἱ Ῥωμαῖοι ὅπῃ τὸν ἤθελαν ἰδῇ, τὸν ἀναγύριζαν ὅτι ἦτον φοβερός. Ὁ Βασιλεὺς ὡς ἤκουσεν, ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν καὶ ἐκοινώνησε τὰ ἄχραντα Μυστήρια, καὶ εὐγάλε τὰ Βασιλικά, καὶ ἔβαλε ῥέχα ὡσαύτῃ σὺν στρατιώτῃ. Τότε ἐκαβαλίσθη, καὶ μὲ καμπόσας Ἀρχοντας ἀγῆκεν εἰς τὸν πόλεμον, καὶ τότε εἶδε τὸν Σαρακηνόν, τί κακὸν ἔκαμον εἰς τὰς Ῥωμαίους, καὶ αὐτὸς τῷ ἔδωκε μίαν σφαδίαν, καὶ τὸν ἐχώρισεν εἰς τὴν μέσσην καὶ αὐτὸν, καὶ τὸ ἀλογόν τε,

καὶ

καὶ ἔκοψε καὶ ἄλλας πεντακοσίας ομάδι. Τότε ἀποφάσισαν οἱ Τέρκοι νὰ φύγουν, καὶ τὴν νύκτα εἶδαν σημεῖον Θεοῦ, πῶς ὁ Θεὸς τὴν ἔδωκε τὴν Πόλιν, καὶ εἰς δεύτερον πόλεμον ἐκόπη ὁ Βασιλεὺς, καὶ οἱ Ἀρχοντες, καὶ ὥς ἐπάρθη ἡ Πόλις διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, καὶ ἔκοψαν τὴν μὴν ἡξέροντες πῶς εἶναι ὁ Βασιλεὺς. Ὑστερον ἐγένετο μεγάλη ζήτησις διὰ τὸν Βασιλέα, διότι ἐφοβεῖτο ὁ Σελτὰν Μεχμέτης νὰ μὴν εἶναι ζωντανὸς ὁ Ἀφέντης, καὶ ὑπάγη εἰς τὴν Φραγγίαν, καὶ φέρη φεσάτα καὶ πολεμήσητον. ἤσαν δὲ τὴν κεφαλὴν τῷ Βασιλεῶς καὶ τὴν ἤφεραν τῷ Σελτάνῳ, καὶ ἐγνώρισέ τινι ὁ Μάμαλις, καὶ οἱ Ἀρχοντες, καὶ ἐχάρη πολλαὶ ὁ Σελτάνος. Εἶχε δὲ χαρὰν μεγάλῃ πῶς ἐγένετο τοῖς Κασρὶ Ἀφέντης, καὶ μετὰ πρῶτε ἡμέραις ἐγένετο ζήτησις τῶν μεγάλων Ἀρχόντων, τῶν μεγάλων Δέκα, καὶ τῶν μεγάλων Δομestikῶν, καὶ τῶν Πρωτοστράτορος καὶ Κατακλιῶν, καὶ ἤφεραν τοὺς ὁμοφύλους ὅλους, καὶ ἔκοψαν τὴν. Τῶν μεγάλων Δέκα τὴν ἡμέραν ἐσφαζόν ἑμπεροσύν τε, τὸν δὲ μικρότερον υἱὸν αὐτῶν ἔβαλον εἰς τὸ Σεράγιον, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔφυγε καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀδριανέπολιν καὶ ἐχάρη, καὶ ἔμαθον ὕστερον πῶς ἦτον εἰς τὴν Ρώμην εἰς τὴν ἀδελφὴν του, ἡ ὁποία ἦτον ἐκεῖ προτιτέρα μὲ πολλὴν βίον.

Μίαν δὲ ἡμέραν ἔκοψαν ὅλους τὴν Ἀρχοντας, καὶ ἔκοψαν τὰ κορμιά τῶν, ἔκοψε καὶ τὸν Χαλήλ Πασιαν, ὅτι τὸν ἐχθρόβητο ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπου ἐπολέμησαν οἱ Οὐγγροι εἰς τὴν Βάρναν, καὶ τὸν ἐσείλεν ὁ πατήρ τε ὀπίσω εἰς τὴν Μαγνησίαν, καὶ τὸ ἄλλο, ὅτι δὲ τὸν ἄφηκε νὰ πολεμήσῃ τὴν Πόλιν διὰ νὰ μὴν ἔλθουν οἱ Φράγγοι καὶ πολεμήσῃ. ὅμως ὁ Σελτάνος ἔβαλε Κατὴν εἰς τὴν Πόλιν, καὶ φύλακας, καὶ αὐτὸς ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀδριανέπολιν, καὶ ἦτον ἡ πόλις ἔρημη, καὶ ἤφερε Σερχένιδες ἀπὸ τὴν Μιδείαν, ἀπὸ τὴν Ἀγαθέπολιν, καὶ ἀπὸ τὰ χωρία ὅλα ἤφερε πολλὴν Λαὸν, ἀνδρας, γυναῖκας, καὶ ἔδωκέ τῶν ὁσμήτια καὶ ἐκάθισαν. Ἠλθε γὰρ πάλιν ὁ Αὔφεντης ἀπὸ τὴν Ἀδριανέπολιν, καὶ ἐκτίσε τὸ παλαιὸν Σεράγιον. Μετὰ ταῦτα ὑπῆγε καὶ ἐπῆρε τὴν Αἶνον, τὴν Ἀθλίαν, τὴν Θῆβαν, τὴν Θάσον, τὴν Σαμοθράκην, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν ὅλην τὴν Δύσιν, χωρὶς τῆς Εὐρείπης, καὶ ἤφερον ὅλον τὸν Λαὸν εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ποτε τοῦ δὲ ἐκάθισε, μόνον ἔκαμε φεσάτα καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀνατολίαν σερεῆς καὶ θαλάσσης, καὶ ἐπῆρε τὴν Μιτυλήνην, ταῖς δύο Φώκαις χωρὶς πολέμου, μόνον καθὼς ὑπῆγενε τὸν ἐποροσκυῶσαν. Ἐπειτα ἐπῆρε τὴν Κασαρόν, τὸ Σινόπι, καὶ τὴν Ἀμασειν μόνον δὲ ἐπῆρε. Ἦτον δὲ τῶν Γενεβέζων καὶ ὁ Καφᾶς, ὕστερα δὲ τὰ ἐπῆρε, καὶ ἤφερε τὸν Λαὸν ὅλον εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἐκείνων ἐχάλασε τὰ τείχη, καὶ ἀπῆκε τὰ ἔρημα. Ἠλθε γὰρ εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἐρώτησε περὶ τῶν Παξιάρχων, καὶ εἶπαν πῶς δὲ ἔχον, καὶ ὥρσε νὰ κάμνῃ τεχνιστόως, διὰ νὰ γεμίσῃ ἡ Πόλις ἀνθρώπων, καὶ ἐσυνάχθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ ὅλος ὁ Λαὸς, καὶ ἔκαμαν σαρκῶς τὸν Σοφώτατον καὶ Λογιώτατον Κύριον Γεννάδιον τὸν Σχολάριον, ἀνθρώπον ἅγιον, καὶ φρονιμώτατον, καὶ ἔδωσέ τε τὸ δικανικὸν καὶ τὴν συνήθειαν, καὶ ἡγάπατον πολλὰ διὰ τὴν συνέσιν τε καὶ σοφίαν, καὶ ἔδωκέ τε καθεδρὰν τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου. Ἐκεῖ μίαν τῶν ἡμερῶν, ὁρέθη

ἓως ἀνδρῶπος σφαμμένος εἰς τὴν αὐλήν, καὶ ὁ Πατριάρχης ἐφοβήθη
 μήπως φονεύσουσι καὶ αὐτοὺς, καὶ ὁ Ναὸς τῆς Ἀγίας Ἀποστόλων εἶναι
 τὸ ἱμαρῆτι νῦν τῷ Σουλτάν Μεχμέτ. ἐξήπισε γὰρ τὴν Παμμακάριστον
 ἀπὸ τὸν Σουλτάν, καὶ ἔδωκε τὴν χωρὶς λόγου, καὶ ἐξήπισέ τιν, διότι
 ἦτον πολλοὶ ἀνδρῶποι ἐκεῖ. Μίαν τῆς ἡμερῶν ἦλθεν ὁ Σουλτάν μέσα
 εἰς τὴν Παμμακάριστον, καὶ ἐσώταχεν μετὰ τὸν Πατριάρχην· διότι ὁ
 Σουλτάν εἶχε μητέρα τὴν θυγατέρα τῆς Δεσπότης τῆς Σερβίας, καὶ ἑμαθεῖ
 τὸν τὰ Μυσήρια τῆς Πίσεως μας, καὶ τὸ ἀφορισμὸν. ὅμως ὁ Πατριάρχης
 ἀπεκείθη μετὰ παρρησίας τὴν ἀλήθειαν τῆς Πίσεως ἡμῶν, καὶ περὶ
 Τριάνδος, καὶ τῆς Σαρκώσεως τῆς Χρυσῆς, καὶ ὅτι ἀπέθανε διὰ τὴν ἡμε-
 τέραν σωτηρίαν, καὶ ἀνέστη, καὶ ἀνελήφθη, καὶ πάλιν ἔρχεται κεῖναι ζών-
 τας καὶ περὶ, καὶ ἐπληροφορήθη ὁ Σουλτάν τὴν Πίσιν ἡμῶν πῶς εἶναι
 ἀληθινή καὶ βεβαία, καὶ ἐχαίρετο πῶς ἐβασίλευσε τοῖσιν Ἰσούοις. Ὑπε-
 ρον ἐπῆγεν εἰς τὸν Μωρέαν, καὶ ἐκεῖ ἦσαν οἱ δύο Δεσπότες, ὁ Δημή-
 τριος, καὶ ὁ Θωμᾶς, καὶ μὴ δυνάμενοι πολεμῆσαι, ἔσπερξαν νὰ δίδωσι
 χαράτζι καθεὶ χρόνον 2. χιλιάδες φλωρία, καὶ τὸν τόπον ὅσον ἐπάτησε
 τὸ ἀλογόν τε, τὰ Καλάβριτα, τὴν Πάτραν, καὶ ἄλλα Κάσθη, καὶ ἐγύ-
 ρισεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ὁ Πατριάρχης Κύρ Γεννάδιος ἔκα-
 με Πατριάρχης χρόνος, 5. καὶ ἔκαμε παραίτησιν, καὶ ἐγένε Πατριάρχης
 ὁ Κύρ Ἰσίδωρος, ἀνδρῶπος ἀγιάτατος καὶ πνευματικὸς, Πατὴρ ὅλης τῆς
 Πόλεως. ἀποθανόντος τῆς, ἐγένεν Ἰωάσαφ ὁ Κένας, καὶ διὰ τὰ καθη-
 μερινὰ σκαῖδαλα τῆς ἀπανθρώπων καὶ μιᾶν Κληρικῶν, ἔπescen εἰς
 ἓνα πηγᾶδι, καὶ τὸν εὐγαλαν ἀπεθαμμένον. Ὁ δὲ Κύρ Γεννάδιος ἐπῆγεν
 εἰς τὴν Μονὴν τῆς Τιμίας Προδρόμου εἰς τὰς Σέρρας, καὶ ἐκεῖ ἀπέθανε.
 Λοιπὸν ἑμαθεν ὁ Σουλτάν περὶ τῆς δύο Δεσποτῶν εἰς τὸν Μωρέαν ὅτι
 δεὺν ἀναπαύονται, μόνον ἔχουσιν σκαῖδαλα, καὶ τὸ χαράτζι δεὺν ἔδιδαν.
 καὶ ὁ Κύρ Δημήτριος ἐμύνησε τοῦ Σουλτάνου, ὁ ἀνάξιος τῆς ὀνόματος, ἡ
 συμφορὰ τῶ Μωρέως, ὅτι ὁ Ἀδελφός μας δεὺν σέκει εἰς τὸν συνηβασμὸν,
 ἀμὴ ἐπῆρε Κάστρη πολλὰ, καὶ ἐπροσκυῶσέ τον ἡ Πάτρα καὶ τὰ Καλά-
 βριτα, καὶ, ὡς τῆς μωρίας, ἔλα νὰ πάρης τὸν τόπον νὰ εἰρηνεύσωμεν.
 ἦλθε γοῦν εἰς τὸν Μωρέαν, καὶ εἰς τὴν Κόρινθον ἦτον Ἀφέντης ὁ γυ-
 ναικάδελφος τῆς Δεσπότης, ὁ Ματθαῖος ὁ Ἀσαν, καὶ μὴ ἔχων πᾶ νὰ φύ-
 γη, ἐπροσκυῶσε, καὶ ἐπῆρέ τον μετὰ τῶν Ἀρχόντας, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν
 Μιζιδραν, ὅμως ἐπῆρέ τον καὶ ἐγύρεψεν ὁ ἀπανθρώπος Δεσπότης ἀπὸ
 τὸν Σουλτάνον τινὰ ζητήματα, νὰ πάρη τὴν θυγατέρα του γυναῖκα, καὶ
 τὴν ζωφίαν, καὶ τῆς ἀνθρώπων τε, καὶ τὴν μετὰ θυγατέρα τε ἡρᾶ-
 βανίδη κατὰ τὴν τάξιν τῆς πίσεως αὐτῆς, καὶ τὴν ἔδωκε ἡ Εὐνέχων
 μετὰ πολλῶν δώρων, καὶ τὴν ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀδριανέπολιν, καὶ δεὺν ὄ-
 ρέθη μετὰ αὐτῆς, ὅτι ἐφοβεῖτο νὰ μὴ κάμουν τίποτε φαρμακείαν. ἤφερε
 δὲ ὅλας εἰς τὴν Ἀδριανέπολιν, τὸν Δεσπότην, τὴν γυναῖκά τε, καὶ τὴν
 θυγατέρα τῆς Κυρ Παύλου τοῦ Ἀσαν, ὁ ὁποῖος Κύρ Παῦλος ἦτον ἀπε-
 θαμμένος, ὁ δὲ υἱὸς τῆς ὁ Ματθαῖος ὁ Ἀσαν εἶχε γυναῖκα τοῦ Εὐδαίμο-
 νος Ἰωάννη θυγατέρα. ἤφερε δὲ καὶ τῶν Ἀρχόντας τῶ Δεσπότης μεγάλως
 καὶ

καὶ μικρὰς στανικῶς τες. Ὁ δὲ Κύρ Θωμᾶς ὁ Δεσπότης, ὡσανῶς ἔμαθον ὅτι ὁ Σουλτὰν ἐσίμωσεν εἰς τὰ μέρη τῆς Μωρέως, ὑπῆλθεν εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τὴν γυναῖκά τε, καὶ τὰς δύο υἱάς τε, Ἀνδρέαν, καὶ Μανὴλ, καὶ μετὰ Ἀρχόντων μερικῶν, καὶ ἐδέχθησαν αὐτὰς οἱ Φράγγοι, καὶ ἀνέπαυσαν αὐτὰς τιμημέναι, καὶ εἰς ὀλίγον ἀπέθανεν ὁ Δεσπότης. Εἶχε δὲ καὶ θυγατέρας δύο, καὶ τὴν μίαν τὴν εἶχεν ὁ Κράλης Σερβίας, καὶ τὴν ἄλλην ὁ αὐτοκράτορ τῆς Μοχοβίας, καὶ τὴν ἐγγόνιόν του ἀπὸ τῆς θυγατέρας τῆς Σερβίας ἔδωκε τὴν Κράλην τῆς Μπόσνας, καὶ τὴν ἐπῆρεν ὁ Σουλτὰν Μεχμέτης, καὶ τὸν ἀνδρα τῆς ἔκοψε. τὴν δὲ Κραλίτζαν ἤφερν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ τῆς ἔδωκε πολλὰς δὲργεσίας ἕως ἃς ἀπέθανε, καὶ ἡ κυρὰ Μάρω ἦτον ἀδελφὴ τῆς πατρὸς τῆς, ἡ ὁποία ἦτον γυναῖκα τῆς Σουλτὰν Μερᾶτι, καὶ μυθῶν τῆς Σουλτὰν Μεχμέτι. Ἐδωκε γὰρ τῆς κυρᾶς Μάρως χαρεῖα διὰ ζωοφιλίαν τῆς, τὴν Ἐζοβὰ, καὶ τὰ γύρωθεν αὐτῆς, καὶ ἔζη ὡς βασίλισσα, καὶ ὡς εἶπαμεν τῆς Κύρ Θωμᾶ οἱ υἱοί, ὁ Μανὴλ ὁ νεώτερος ἐφυγεν ἀπὸ τῆς Ῥώμης ἀπὸ βελαῖς τῆς Μαγκαρᾶ καὶ ἄλλων, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν Σουλτὰν Μεχμέτην, καὶ ἐδέχθητον μετὰ χαρᾶς, καὶ ἔδωκε τὰ χώρας διὰ ζωοφιλίαν, τὸ Συρσίτιον, καὶ τὸ Ἀμπελίτζι, καὶ ῥύζαν ἄσπρα 100. τὴν ἡμέραν, καὶ ἄλλα χαρεῖα. ἔδωκε τε καὶ δύο δούλῃας, καὶ ἔκαμε καὶ μετὰ τὰς δύο παιδία, καὶ τὸν εὖ αἰνόμενον Ἰωάννην Παλιολόγον, τὸν δὲ ἄλλον Ἀνδρέαν, καὶ ἔζη καλῶς μετὰ τιμῆς καὶ μετὰ τῶν Ἀρχόντων. Ἀπέθανε γὰρ καὶ ἐτάφη εἰς τὰ Συρσίτζια, μέσα εἰς τὸν Ναόν, ὁμοίως καὶ ἡ ἀνεψία τῆς Κραλίτζας.

Μετὰ τὸν θάνατον τῆς, εἰς ὀλίγον ἐβασίλευσεν ὁ Σουλτὰν Μπαγιαζίτης, καὶ ἔλαβεν Ἀνδρέαν τὸν δεύτερον υἱὸν τῆς Κύρ Μανὴλ, καὶ ἔκαμε τὸν Τερκον, καὶ τὸν αἰνόμενον Μεχμέτην, καὶ τὸν ἔβαλεν εἰς τὸ Σεράγιον. ὁ δὲ ἄλλος υἱὸς τῆς ὁ Ἰωάννης ἀπέθανε, καὶ ἔθαψάν τον εἰς τὴν Παμμακάριστον. τὸν δὲ Δεσπότην Δημήτριον, ὅπῃ ἦτον εἰς τὴν Ἀνδριανέπολιν, τῆς ἔδωκε τὸ ἡμισυ κτερίν τῆς Ἀλικῆς τῆς Αἰνᾶς, καὶ ἔζη μετὰ τιμῆν, καὶ πάντοτε ἦτον εἰς κινήσια καλῶτερα παρὰ εἰς τὸν Μωρέα. Ὁ δὲ Σουλτάνος πάντοτε ἦτον εἰς πολέμους, καὶ ὁ Ματθαῖος ὁ Ἀσαν αὐτάμα, ὅτι ἦτον φρονιμώτατος. φθορήσας δὲ ὁ Διάβολος, ἔβαλε λογισμόν εἰς τὰς Ἀμαρδάρους νὰ κλέψωσιν ἀπὸ τῆς Ἀλικῆς τὰ Αὐθοντικά, καὶ εἰπᾶν τοῖς Ἀσαν, καὶ τοῦτος τὰς ἐδίωξε μετὰ μεγάλῃ ἐντροπῇ, καὶ μηδὲ τελείως ἤκουσε τὰς λόγους των. ὅμως ὡσανῶς ἐπῆγε μετὰ τὸν Αὐθοντικὸν εἰς Μπόσναν, τῆς εἶπεν, ὅτι εἰάν σε εἰποῦν οἱ Ἀμαρδάριδες τὸν λόγον ὅπου μοῦ εἶπαν, πρόσεχε νὰ μὴ τὰς ἀκέσῃς, ὅτι πέφομεν εἰς κίνδυνον, ὅπερ καὶ ἐγένε. Λοιπὸν ὁ Ἀσαν ὑπάγει εἰς τὴν Μπόσναν, καὶ αὐτοὶ ἦσαν καιρὸν, καὶ ἐπλάνασαν τὸν Δεσπότην, καὶ ἐκλεψάν ἄσπρα, καὶ ἐμοίρασάν τα. Ἦλθεν ὁ Αὐθοντικὸς ἀπὸ τῆς Μπόσνας, καὶ ἐν τῷ ἅμα τὸ ἔμαθε, καὶ ἐδέσμευσέ τας, καὶ ἐμαρτύρησάν τα, καὶ ὅτι εἰς τὴν βελλῶν ἦτον καὶ ὁ Δεσπότης. ἠβελήθη νὰ τὰς κόψῃ, καὶ ὁ Μαχμετπασιάς ἔκοψε τὴν βελλῶν τε, καὶ τὰς ἄλλας ὅπῃ ἐκλεψάν ἐκρέμασέν τας, καὶ ἐπῆρεν ὅλα ἐκεῖνα ὅπῃ τὰς ἐχάρισε διὰ ζωοφιλίαν, καὶ οἱ Ἀρχοντες ὅπῃ ἦσαν μετὰ τὸν Δεσπότην ὑπῆλθαν ἀπὸ τόπου εἰς

εἰς τὸπον νὰ ζήσουσι οἱ ἀκέφαλοι. ὁ δὲ Δεσπότης ἐκάθητο εἰς τὴν Ἀδριανέπολιν, πτωχὸς καὶ ἐλεεινός, καὶ ὤρισεν ὁ Αὐθρύτης, ὅτι πλέον ἄλογον νὰ μὴ καβαλικεύσῃ. ὁ δὲ Ἀσαν, ὡς ἔμαθε τὰ συμβαίνοντα, ἐπικραύθη καὶ ἀπέθανεν ἐκ τῆς λύπης τε, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν καὶ ἡ θυγατέρα τε. Ἦλθεν ἔνθ' ὁ Αὐθρύτης πάλιν ἐκ τῆς πολέμου εἰς τὴν Ἀδριανέπολιν, καὶ ὤγεινεν ὁ τριτάδελφος Δεσπότης ὁμοφρόνως πεζὸς, καὶ εἶδε τὸν ὁ Αὐθρύτης πεζόν, καὶ δὲσπλαγχνίσθη, καὶ ἔδωκε τε σὺν ἄλλογον καὶ ἐκαβαλίσκυσεν. ἔδωκε τε καὶ μερικὴν ζωοφίαν, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀπέθανον αὐτὸς, καὶ ἡ γυναῖκά τε, καὶ ἡ θυγατέρα τε, καὶ τῆς θυγατρὸς τε τὰ πράγματα καὶ τὰ σολίσματα ἔδωκαν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, καὶ τῶτοι ἐτάφησαν εἰς τὴν Ἀδριανέπολιν.

Τῷ δὲ καιρῷ τοῦ Πατριάρχου Ἰωάσαφ ὑπῆγεν ὁ Αὐθρύτης κατὰ τῆς Τραπεζούντος διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης. ἐβασίλευε δὲ τότε τὴν Τραπεζούνταν Κύρ Δαβὶδ ὁ Κομνηνός. Ὡς εἶδε τὸν Σουλτάν μετ' ὅσῳ δυνάμειν ἐφοβήθη, καὶ ἐπροσκυώσεν τὸν, καὶ ἐζήτησέν τε τινὰ ζητήματα, νὰ πάρῃ τὴν θυγατέρα τε διὰ γυναῖκα. εἶχε δὲ ἄλλω θυγατέρα, καὶ τὴν εἶχε γυναῖκα ὁ Ὄζεν Χασαῆς εἰς τὸν Τόρτζι, καὶ ἔκαμε μετ' αὐτὴν τέρας. ἤλπιζε δὲ ὁ Κύρ Δαβὶδ νὰ εὕρῃ βοήθειαν ἀπὸ τοῦ Γαμβρόν τε, ἀμὴν δὲν ἐδυνήθη νὰ τὴν βοηθήσῃ, διότι ἐφοβεῖτο νὰ μὴν ὑπάγῃ ἐπάνω τε νὰ ἔχῃ καὶ τὴν ζωοφίαν τε, καὶ ἔσερξέ τε ὁ Σουλτάνος. Ὁ Κύρ Δαβὶδ τὰ ἔσειλε τὰ κλειδιά τῆς Κάσρας, καὶ ὁ Ὄζεν Χασαῆς ἔσειλε τὴν μητέρα τε μετὰ πολλὰ δῶρα εἰς τὸν Σουλτάνον, καὶ ἐδέχθησαν ἀσπασίως. ἐφιλοδώρησε καὶ αὐτὴν, καὶ τὸν υἱὸν τῆς, διότι ὅταν τὸν ἐπροσκυώσεν εἶπεν, ὅτι ἰδὲ τόπος, καὶ κάμε ὡσαύτ' ὁρίσης· ἡμεῖς δὲν σὲ ἐναντιώμεσθαι, καὶ ἐκυρίωσεν τὴν ποσαύτῃ περιήμιον Ἐπαρχίαν χωρὶς πολέμου τινός, ἀπὸ Ἀμισῆντος ἕως τῆς ὁρίων τῆς Ἰβηρίας, καὶ ἐπῆρε τὰς Κάσρας καὶ Χώρας. ἐμοίρασεν δὲ τὸν λαὸν τῆς Τραπεζούντος εἰς τρία μέρη, καὶ τὸ σὺν μερτικόν ἐπῆρεν αὐτὸς καὶ οἱ Πασιάδες, εἰς δὲ τὸ ἄλλο ἄφηκε μετοίκας, ἦσαν Σεργενίδες, τὸ ἄλλο ἄφηκεν εἰς τὴν Χώραν, ἔχοντες μέσα, ἀμὴν ἔξω. τὸν δὲ Βασιλέα Κύρ Δαβὶδ, καὶ ὅλας τὰς Ἀρχοντας τὰς ἔβαλεν εἰς καράβια καὶ τὰς ἤφερεν εἰς τὴν Πόλιν. τὸν Καζαβίτῃ μετ' ὅλῳ τε τὴν γενεάν, τὸν μέγαν Μεσάζοντα, Ἀλταμέριον, τὸν Φιλόσοφον Ἀμνρέτζην, τὸν Πρωτοβεστιάριον. τῶτος ἦτον ἔγγονας τῆς Ἰάγαν ἀπὸ τὴν μίαν τε θυγατέρα, ἀπὸ τὴν ἄλλω ἦτον ἔγγονας τε ὁ Μαχμέτ πασιὰς, καὶ ἦτον εἰς τὴν Σερβίαν ὑπανδρεμένη. καὶ ὁ Πρωτοβεστιάριος καὶ ὁ Μαχμέτ πασιὰς ἦσαν παῖδες ὁμοφρόνως. τοῦτος ὁ Πρωτοβεστιάριος ἦτον ἐπίβουλος τῷ Κύρ Δαβίδ, καὶ αὐτὸς ἔκαμε καὶ τὸν Σουλτάνον καὶ ἦλθε κατὰ τῆς Τραπεζούντος, καὶ ἔκαμε τὸν Κύρ Δαβίδ καὶ ἐπροσκυώσεν, καὶ ὁ Κύρ Δαβίδ ἦτον ἄνθρωπος ὡμὸς, ἀνάνδρος, ἀνάξιος τῆς ὀνόματος, καὶ ὁ Πρωτοβεστιάριος ἐτιμήθη μεγάλως ὡσαύτ' ἐπῆραν τὴν Τραπεζοῦνταν ἀπὸ τὸν Αὐθρύτην καὶ ἀπὸ τὸν ὁμοφρόνως. ἦτον δὲ πεπονημένος, εὐμορφος, ἐπιτήδειος, ὑψηλός, εἰς τὸ δοξάζει θαυμαστός. ὁ δὲ Σουλτάνος ἔβαλε τὰ παιδία τοῦ Ἀμνρέτζη εἰς τὸ Σεράγιον, καὶ αὐτὸν ἔκαμε Τῆρνον.

ἔδωκε γὰρ ὁ Σελτάνος τῷ Κυρ Δαβίδ χάρας διὰ ζωοφίαν, πλὴν τὴν θυγατέρα τὴν δὲ τὴν ἐπῆρε, ἀμὴν ἔδωκε τὴν γυναῖκα τὴν διδασκάλου, καὶ πολλὰ ἐπάχνησε νὰ τὴν κάμῃ Τέρκισαν, ἀμὴν δὲν ἐδωθήθῃ. ὕστερον ἐχωρίσθη τὴν, καὶ ἔδωκε τὴν ὁ Σελτάνος ἀνάπαυσιν. ὕστερον ἔκαμιν ὁ Σελτάνος μετὰ τὸν Ὄζιν Χασαίνην μάχην, καὶ ὅταν ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ κατ' αὐτοῦ, ἀπεκεφάλισε τὸν Κυρ Δαβίδ τὸν πενθερόν τιν, καὶ δὲν ἐγνώρισε κανεὶς, τίς ἡ αἰτία, ὅμως ὁ ῥηθεὶς Πρωτοβεσιάρειος τῆς Τραπεζούντος εἶχε γυναῖκα νόμιμον, καὶ παιδία μετ' αὐτῆς, καὶ ὅταν ἐπῆρε τὴν Ἀθωῶν ὁ Σελτάνος, ἔκοψε τὸν Ἀφέντην, τὴν δὲ γυναῖκά τιν καὶ τὰ παῖδιά ἤφερον εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἦτον πολλὰ εὐμορφῇ, θυγατέρα Δημητρίου τῷ Ἀσάν. Ὁ Πρωτοβεσιάρειος ἠγάπησεν τὴν πολλὰ, καὶ ἐζήτησε τὴν διὰ γυναῖκα, καὶ ἐπαρακάλει τὸν Πατριάρχην πολλὰ νὰ τὴν συγχωρήσῃ ὁ ἀσυνεΐδητος νὰ τὴν πάρῃ. δὲν ἠθέλησε γὰρ ὁ Πατριάρχης, καὶ αὐτὸς τὸ εἶπε τοῦ Πασιά, καὶ ἔκραξε τὸν Πατριάρχην, καὶ τὸν μέγαν Ἐκκλησιάρχην, ἀνδρα σοφώτατον καὶ νομιμάριον, καὶ ἐπαρακάλεσέν τιν διὰ τὸν ὁξάδελφόν του τὸν Πρωτοβεσιάρειον, καὶ αὐτοὶ δὲν ἠθέλησαν, καὶ ὁ Πασιάς τὸ εἶπε τῷ Ἀφέντῃ, καὶ κόπτει τὰ γόνυα τοῦ Πατριάρχου, καὶ χίζει τὴν μύτην τῷ Ἐκκλησιάρχῃ. ὁ δὲ μιὰς Πρωτοβεσιάρειος ἐπῆρε τὴν καὶ ἐμοίχθῃ τιν. πλὴν ἡ Θεῖα δίκη ἔκαμιν τὴν κρίσιν. ἐπαιξε τὸ ταῦτι μίαν ἡμέραν, καὶ ἀπλώνει νὰ πάρῃ τὸ ζάρι, καὶ ἐκεῖ ἀπέθανε, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν γένναν τῷ πυρός. ὁ δὲ Πατριάρχης ὤξεβλήθη, καὶ ἔγινεν ὁ Κυρ Μάρκος ὁ Ξυλοκράβης Κωνσταντινουπόλεως λογιώτατος. ἔκαμιν δὲ ὀλίγον καιρὸν, καὶ οἱ παμμίαροι Κληρικοὶ ἔκαμαν σκανδαλά, διότι δὲν ἠθέλουν λόγιον, μόνον κανεὶς ζῶν νὰ κάμνεν τὰ θελήματά τιν, καὶ νὰ τρώγην τὰ αἵματα τῶν Χριστιανῶν.

Ἦτον δὲ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ὁ ἱερομόναχος Συμεὼν, καλὸς ἄνθρωπος Τραπεζέντιος, καὶ ὡς εἶχαν οἱ Τραπεζέντιοι μέσα εἰς τὸ Σεράγι ἐδικὰς πολλὰς, ἠθέλησαν νὰ τὸν κάμνεν Πατριάρχην, ὅμως ἐσυκοφάντησαν τὸν Κυρ Μάρκον ὅτι ἔκαμιν προδοτικῶν, καὶ ἔσμιζαν μετὰ τὴν συκοφαντίας Κληρικῶν οἱ συκοφάνται, καὶ εἶπαν πῶς ἔκαμιν παρανομίαν. ὁ δὲ Πατριάρχης ὤμνουν ὅτι δὲν ἠξάρει τίποτε. ὅμως ἐμαζώχθησαν οἱ Τραπεζέντιοι καὶ μερικοὶ Πολῖται, καὶ μαζώνεν χίλια φλωρία, καὶ τὰ ἔσειλαν τῷ Αὐθέντῃ, καὶ εἶπαν, ὅτι ὁ Πατριάρχης ἔταξε χίλια φλωρία, καὶ δίδομεν τα καὶ ἡμεῖς νὰ κάμωμεν τὸν ἐδικόν μας τὸν Καλόγηρον, ὅτι αὐτὸν κανεὶς δὲν τὸν θέλει τὸν Κυρ Μάρκον. ὁ δὲ Αὐθέντης ἔμαθε τὴν ἀγνωσίαν τιν, καὶ εἶπεν· ἀληθῶς τὰ ἔταξε, καὶ ἐπειδὴ δὲν τὸν θέλετε, κάμετε ἄλλον. ἐκβαλαν ἔν τὸν Κυρ Μάρκον παρανόμως, καὶ ἔκαμαν τὸν Κυρ Συμεὼν, καὶ ἀναθεμάτιζαν τὸν Κυρ Μάρκον μετὰ τοὺς λόγους τῶν ἀθέων Κληρικῶν. ὁ δὲ πτωχὸς Πατριάρχης τί εἶχε νὰ κάμῃ; ἐκάθετο νὰ γένη Σύνοδος νὰ ἴδουν τὴν ἀδικίαν τιν, καὶ κατ' ἐκαστὴν ἔγραφε πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς. εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔγενε Σύνοδος, καὶ κατέκειναν τὸν Κυρ Μάρκον, καὶ αὐτὸς ἐβόα τὴν ἀδικίαν. ὅμως ἐκεῖ εἰς τὴν Σύνοδον ἦτον ὁ Φιλιππουπόλεως Κυρ Διονύσιος, καὶ εἶχε φιλίαν μεγάλην μετὰ τὴν Κυρὰ Μα-

Μαρώ, ἡ ὁποία πὺν ἐτίμα πολλὰ ὡς πνέματικόν της. ἔμαθε δὲ τὰ σκαῦδαλα, καὶ εἶπε τὰ κάμη τὸν Κύρ Διονύσιον νὰ παύσῃ τὰ σκαῦδαλα, διότι ἐμοιράθη ὁ Λαὸς, καὶ οἱ μὲν ἠθέλουν τὸν Κύρ Μάρκον, οἱ δὲ τὸν Κύρ Συμεών. καὶ ἡ Κυρά Μαρώ ἔβαλεν εἰς σῶα φετὰν τὰ φλωεῖα, 2. χιλιάδες, καὶ ὑπάγει εἰς τὸν Αὐθούτλιν, καὶ ἐρώτησέ τιν, τί εἶναι αὐτὰ; καὶ εἶπεν· ἔχω σῶα Καλόγερον ἐδικόν μου, καὶ παρακαλῶ τὴν βασιλείαν σου νὰ τὸν κάμῃς Πατεiάρχιν. ἐπῆρέ τα γὰρ ὁ Αὐθούτης, καὶ εἶπέ της, κάμε μάντα μου ὡσὰν θέλεις. καὶ ἐγένε Πατεiάρχης ὁ Κύρ Διονύσιος, καὶ μετ' οὐσμὸν ἔκαμαν ψήφους οἱ Ἀρχιερεῖς. οἱ δὲ ἄλλοι Πατεiάρχει ἀνεχάρησαν, ὁ Κύρ Συμεών ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Στενομάχου, ὁ δὲ Κύρ Μάρκος ἔλαβε τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀχρειδῶν, καὶ ἔζησεν ὀλίγον, καὶ ἀπέθανεν. ἦτον δὲ ἡ πατεiδα τῶ Κυρ Διονυσίου ἀπὸ τὸν Μωρέαν, καὶ ἦλθε μικρὸν παιδί εἰς τὴν Κωνσταντινῆπολιν, ἐν τῇ Μονῇ τῆς Μαγγανῶν, καὶ ἦτον ὑποτακτικὸς Κυρ Μάρκου τοῦ Ἐφέσου Εὐγενικοῦ, καὶ ἐπαίδευσέ τον εἰς τὴν Μοναδικὴν πολιτείαν, καὶ ἐχειροτόνησεν αὐτὸν Ἱερέα, καὶ ἦτον μετ' αὐτὸν ἐν ὅλῃ τῇ ζωῇ. μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῶ Ἀρχιερέως ἐπῆρσεν ὁ Αὐθούτης τὴν Πόλιν. ὅθεν ἐπῆραν τον αἰχμάλωτον, καὶ ἠγοράθη παρὰ τινος Ἀρχοντος Κυεῖτζη εἰς τὴν Ἀδριανῆπολιν, καὶ ἀπὸ τῆς ἀρετῆς ἐγένε Φιλιππεπόλεως, εἶτα καὶ Πατεiάρχης. καὶ ὡσὰν ἦτον Πατεiάρχης, ἐφθόνησαν καὶ αὐτὸν πάλιν οἱ σκύλοι οἱ Κληρικοὶ, καὶ εἶπαν ὅτι πῶς τὸν ἐπῆραν οἱ Τούρκοι αἰχμάλωτον, καὶ τὸν ἐπεεῖτμισαν, καὶ γνομόνης Συνοδῶς Ἀρχιερέων καὶ Ἱερέων καὶ παντὸς τῶ Λαοῦ, δὲγῆκαν οἱ ἄθεοι Κληρικοὶ καὶ τὸν ἠλεγχαν ὅτι εἶναι περιετμημένος. ὁ δὲ Πατεiάρχης ὤμνυσεν, ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι ἀλήθεια. ὡς δὲν ἐσιωπῆσαν, τί εἶχε νὰ κάμῃ; ὁ ἀνάγκης ἐσηκώθη ἀπὸ τὸν πόποντα, καὶ ἐσάθη ὀρθὸς εἰς τὴν μέσλιν τῶ Λαοῦ, καὶ ἐσήκωσε ταῖς ποδίαις πυ, καὶ ἔδειξε τὴν σάρκα τῆ γυμνῆς μίαν μερέαν καὶ ἄλλην, καὶ ὅσοι ἔτυχαν σιμὰ, ὅπως ἐκαθέζετο ὁ Πατεiάρχης, ὁξεπλάγησαν εἰς τὴν καθαρότητα της παρθεσίας της, διότι δὲν ἦτον τελείως σημεῖον αὐλῆς εἰς αὐτὸν, εἰ μὴ μόνον ὡσὰν ὀλίγον τίποτε, ὅπως ἐφαίνετο ἀκρὴ τομαεῖς, καὶ κατηχούθησαν οἱ μιανοκληρικοὶ οἱ κατήγοροί της παρὰ πάντων, ὅπως δέρισκοντο ἐκεῖ. οἱ μὲν, ὕσερον ὡς τὰς ὕβρισαν καὶ ἐπτυσσάν της, ἐπεσαν εἰς τὰ ποδάριά της νὰ τὰς συγχωρήσῃ διὰ τὴν συκοφαντίαν ὅπως τὰς εἶπαν, καὶ ἐπαρακάλεσαν ὅλοι νὰ μὴν εὖγῃ ἀπὸ τὸ Πατεiαρχεῖον, καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ ὁ Λαὸς ὅλος, καὶ αὐτὸς δὲν ἠθέλησεν, ἐδὲ ἔσερξε, μόνον μετὰ παρρησίας ἀφώρῃσεν ὅλους ἐκείνους τὰς συωργῆς, καὶ τὰς Κληρικῆς τὰς κατηγόρας. τότε ἐν τῇ ἅμα ὁξέβη ἀπὸ τῆς Πόλιν, καὶ ἐπῆρσεν ὅλα τα τὰ πράγματα καὶ τὸν βίον του, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ Μοναστήρι τῆς Κοσινίτζας, καὶ ἔκαμν ἐκεῖ ἀνακτήσεις καὶ καλλιεργίαις πολλαῖς. ἔμεινε δὲ ἐκεῖ καὶ ἐζη εἰρηνικά. ἔκαμαν δὲ πάλιν Πατεiάρχιν τὸν Κύρ Συμεών, καὶ ἔδωκαν τῶ Τόλτερτάρη χίλια φλωεῖα τὸ πεσκέσιον, καὶ αὐτὸς δὲν ἠθέλε νὰ τὰ πάρῃ, διότι δὲρέθησαν εἰς τὸ κατὰσιχον φλωεῖα, 2. χιλιάδες τῶ Κυρ Διονυσίου, καὶ ἔδωκέ τα καὶ ὁ Κύρ Συμεών. Πάλιν ὁ Σελτὰν Μεχμέτης ἐ-

πῆγε μετὰ μεγάλης δυνάμεως εἰς τὴν Περσίαν, ὅτι ἐγινε μάχη μετὰ τῷ Οὐζῦν Χασάνη, καὶ εἰς τὸν Εὐφράτῳ ποταμὸν ἔδωκε πόλεμον μετ' αὐτῷ, καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν πόλεμον ἐσκοπόθη ὁ Χασμουράτης, ὁ Μπεγλέρμπης, ὁ υἱὸς τῷ Παλαιολόγῳ, ὅπῃ εἶχε τὴν Ἀνατολίαν. ὁ δὲ Μαχμὺτ Πασιάς ἦτον Μπεγλέρμπης τῆς Δύσεως, καὶ δυν' ἠθέλησεν εἰς τὸν πόλεμον νὰ βοηθήσῃ τῷ Χασμουράτῳ, ὅτι τὸν ἐφθόνει πολλά. καὶ ἐνίκηθη ὁ Οὐζῦν Χασάνης καὶ ἐφυγεν. ἔλαβε δὲ αἰχμαλωσίαν ὁ Ἀφέντης πολλὰ ἀπὸ τῆς πρώτης καὶ ἐκ τῆς Ἀτζεμίδων, καὶ τὰς ἤφερεν εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἐπεινῶσαν, καὶ ἐδιψῶσαν πολλά, καὶ πολλοὶ ἀπέθανον. τὸν δὲ Μαχμὺτ Πασιὰν, ὡς ἦλθε, τὸν ἐπνύξεν εἰς τὸν πύργον τῷ Τζαλαπῇ, διατί δυν' ἐβοήθησε τὸν Χασμουράτῳ. ἔκαμε δὲ ὁ Αὐθέντης ἀγάπῳ μετὰ τὸν Οὐζῦν Χασάνῳ, καὶ ἠλοφύερασεν ὅσους εἶχε σκλάβους, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν πατείδα τῆς.

Παξιαρχόσας ἔν ὁ Κύρ Συμεὼν χρόνος ἔεις, ἢ καὶ περισσότερον, ἐζῆσεν εἰρηνικῶς. τότε ἐφάνη εἰς τὴν Ἱερομόναχος Ῥαφαήλ, Σέρβος, μεθυσιῆς εἰς τὸ ἄκρον, καὶ εἶχε φίλους τῆς Πασιάδες, καὶ ὑπῆγεν εἰς αὐτὰς, καὶ ἐσερξεν ὅτι νὰ δίδῃ καθεὶς χρόνον χαράτζι, φλωρία χιλιάδας, 2. καὶ πεντακόσια πεσκέσι νὰ τὸν κάμνῃ Πατριαρχῶν. ἐν ταύτῃ ὁ βασιλεὺς ἔδωκε τῷ Πατριαρχεῖον, καὶ εὐγαλε τὸν Κύρ Συμεὼν. ἐγινε δὲ σάσις μεγάλη, ὅτι δυν' ἠθελαν νὰ τὸν συμφορέσῃν. ἀλλ' ὁμως καὶ σαικῶς ἀπὸ τὸν φόβον τῷ βασιλέως ἐσυλλειπύργησαν τὸν, καὶ τόνον ἦτον μεθυσιῆς, ὥστε δυν' ἠμπόρειεν ἀπὸ τῷ μέθῳ νὰ σαματήσῃ εἰς τὰ τροπάεα τῆς μεγάλης Παρασκόλης, μόνον ἐπεφτε μετὰ τὸ δεκανίκι. ἐμίσεν δὲ αὐτὸν ὁ Κόσμος ὅλος καὶ διὰ τῷ μέθῳ, καὶ διὰ τῷ γλῶσσαν. ὅτι Ῥωμαῖκα δυν' ἠξέρεν. ἔσωσε δὲ ὁ χρόνος νὰ δώσῃ τὸ χαράτζι τὰς δύο χιλιάδας τὰ φλωρία, καὶ καρεῖς δυν' τὸν ἐβοήθησεν, ἔτε ἀπὸ τῆς Κληρικῆς, ἔτε ἀπὸ τὸν Λαόν, μόνον τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν, μετὰ ἀλυσίδα εἰς τὸν λαιμὸν, καὶ ἐζήτηι ἐλεημοσύνην, καὶ ἀπέθανον εἰς τὴν ἄλυσον. κοινῇ δὲ βελῇ Ἀρχιερέων, καὶ Κληρικῶν, ἔκαμαν Παξιαρχῶν τὸν μέγαν Ἐκκλησιάρχῳ, μετωνομάσαντες αὐτὸν Μάξιμον. Ἐν ἔτει δὲ 6388. ἔκαμν ὁ Αὐθέντης μάχῳ μετὰ τῷ Βενετίκῳ, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Εὐρεππον μετὰ Ἀρμάδα, καὶ μετὰ φουράτα πολλά, καὶ ἔδωκε πόλεμον μέγαν, καὶ ἔκαμε πολλάς σφαγὰς, ὅτι ἐζήτησε πρῶτον νὰ προσκυνησοῦν καὶ δυν' ἠθέλησαν, καὶ ἐπῆρέτην, καὶ ἐκοψαν ὅλους τὰς ἀνδρας ἀπὸ 12. χρόνων καὶ ἀπάνω. ἐπῆρε δὲ καὶ τὸ Φτελίον, καὶ τὸ Γαρδίκι, καὶ τὰ ἀφῆκεν ἔρημα, καὶ τὸν Λαόν ὅλον ἤφερεν εἰς τὴν Πόλιν. ὁμοίως καὶ τὴν Εὐρεππον, καὶ ἦλθε μετὰ νίκης μεγάλης. ἐγινε γὰρ θανατικὸν μέγαν καὶ ἐξάισιον. διότι ἦλθαν οἱ σκλάβοι οἱ παλαιῶροι Χριστιανοὶ ἀπὸ πολλὰς τόπας, καὶ ἦσαν ἀσυνήθιστοι τῷ τόπῳ, καὶ τὴν φθορὰ ἐγινεν, ὥστε δυν' δύναται τινὰς νὰ τῷ γράφῃ. Πάλιν ὁ Αὐθέντης ἐπῆγεν εἰς τὸν Καφάν, καὶ τὸν ἐπῆρεν. ὁμοίως καὶ τὰς Θεοδώρας, τὴν Γοτθίαν, καὶ τὰ ἄλλα γύρωθεν χωρὶς πολέμους τινὲς, καὶ τὰς ἤφερε σεργάνιδες, καὶ δυν' ἐπαυσε κανεὶν χρόνον νὰ μὴ κάμνῃ φουράτα καὶ πολεμῇ τὰς Χριστιανὰς, καὶ

καὶ νὰ τὰς φέρῃ ὡς ἀγέλας ποροβάπων, τοὺς μὲν νὰ πωλῇ, τοὺς δὲ νὰ χαρίῃ, καὶ τοὺς ἄλλους νὰ κάμῃ Τέρκους. ὡς τῆς μακροθυμίας σου Χειρὲς. ὅτε ἐπῆγε δὲν ἀσόχησε, μόνον ὅταν ὑπῆγεν εἰς τὸ Μπελιζγάδι καὶ ἐπολέμησε, τότε τὸν ἐποροσκυνῶσεν ὅλη ἡ Σερβία. Ἐκεῖ εἰς τὸ Μπελιζγάδι ἠφάνησαν ὅλας περὶ τὰς λουμπάρδας, τὰς τείτας, τὰ ἄρματα, τὰ ἄλογα, τὰ καμήλια, καὶ τὰ ἄφικε καὶ ἔφυγε. καὶ ὁ ἑόπος ἦτον τοῦτος. Ἰάγκος ὁ Σξαπγὸς ἤκυσεν ὅτι ὁ Αὐθούτης παρακάθεται εἰς τὸ Μπελιζγάδι, καὶ ἦλθε κρυφὰ μετ' ἑξὶς χιλιάδας ἀνδρῶν, καὶ ἐμπῆκον εἰς τὸ Κάστρον, καὶ ἀρμάτωσεν αὐτοὺς καλὰ, καὶ τοὺς ἐμοίρασε μέσα ἀπὸ τὰ ὁσπήτια, καὶ παρήγγειλεν, ὅτι κανεῖς νὰ μὴ εὐγῇ ἔξω ἀπὸ τὰ ὁσπήτια, εἰδὲ νὰ φανερωθῇ τελείως ἕως νὰ ἀκούσουν τὴν ἑμπέταν τῆς πολέμου. ἔτω γὰρ ἔκαμαν, καὶ ὁ Ἰάγκος ἐκάθισεν εἰς τόπον ὑψηλόν, καὶ ἔβλεπε τὰς τέχνας ὅτε ἔκαμαν οἱ Τέρκοι. ἔδωκαν δὲ μετὰ τὰς λουμπάρδας εἰς τὰ τεῖχη καὶ ἔκαμαν χαλάσρας, καὶ ἔβαλαν σκάλας καὶ ἀνέβαινον ἀπὸ ταῖς χαλάσραις πολὺ πλῆθος τῶν Τερκῶν, καὶ ἐμπῆκαν μέσα καὶ ἔδεσαν ἀνδρας καὶ παιδία, καὶ ὁ Ἰάγκος ἔβλεπε. ὅταν δὲ ἤθελαν νὰ εὐγῇ ἔξω οἱ Τέρκοι μετ' ὅλης τῆς σκλάβας, ἔδωκεν ἡ ἑμπέτα, καὶ δῶν ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ ἀρματωμένοι ἔξω, καὶ ἐφώναξαν φωνὰς μεγάλας, καὶ ἔδραμαν καὶ τῶν Τερκῶν, καὶ πολλὰς ἦσαν μέσα εἰς τὰ ὁσπήτια, καὶ ἄλλες ἔσυρταν σκλάβας. Ὡσαν ἤκυσαν οἱ Τέρκοι τὴν ἑμπέταν καὶ τὰς φωνὰς, παρόδους ἀφῆκαν καὶ τὰ κέρση καὶ τὰς σκλάβας καὶ ἔφωγαν, καὶ ἄλλοι ἐκρεμνίζοντο ἀπὸ τὰ τεῖχη, καὶ ἄλλες ἔσφαζαν, καὶ ἄλλες ἐπῆσαν ζωντανές. ὁ δὲ Αὐθούτης, ὡς εἶδε τὴν καταδίκην ὅπου ἔκαμαν εἰς τὰ φασάτα, καὶ ἤθελαν νὰ πλακώσεν καὶ αὐτὰς, ἀφῆκαν ὅλα εἴτι εἶχαν, καὶ ἔφωγαν, καὶ ὀπίσω δὲν ἔβλεπαν, καὶ τόσον τὰς ἐδίωξαν, ὥστε τὰς λουμπάρδας αὐτῶν τῶν Τερκῶν ἐγέμιζαν καὶ ἐρρίκταν ἀπάνω τὰς, καὶ ἀφῆκαν τόσον βίον καὶ ἄρματα, καὶ τὰ ἐπῆραν οἱ Οὐγγροι, καὶ ἔβαλαν φωτίαν καὶ τὰ ἔκαψαν, διότι δὲν ἐκαταδέχθησαν νὰ πάρουν ἀπ' αὐτὰ τίποτε, καὶ ἐγύρισεν ἐν ἑοπιασμῶς. ὕστερον δὲ ἀπὸ τὸν Καφὰν ὑπῆγεν ὁ Μεσικπασιάς, ὅτε τὸν ἐσεῖλεν ὁ Αὐθούτης καὶ τῆς Ρόδου, καὶ δὲν ἐδυνήθη νὰ τὴν πάρῃ. διότι ὡσαν ὑπῆγαν, ἔδωκαν μετὰ ταῖς λουμπάρδαῖς εἰς τὰ τεῖχη τῆς Κάστρου, καὶ ἐχάλασαν μερτικόν, καὶ ὥρμησαν νὰ σέβουν νὰ διαγουμίσουν, οἱ δὲ Ροδίται ἔκαμαν μέσα ἀπὸ ταῖς χαλάστραις χανδάκια καὶ ἐκάρφωσαν σέγλαις, κοντάκια καὶ ἄλλα ἄρματα, καὶ αὐτοὶ ἐκρύβησαν. οἱ δὲ Τέρκοι εἶδαν τὰς χαλάσρας χωρὶς ἀνθρώπους, καὶ ὥρμησαν μετὰ φωνὰς νὰ ἐμπῇ μέσα, καὶ ἐπάτησαν ἀπάνω εἰς τὰ χανδάκια, καὶ ἐκόπη τὸ χῶμα καὶ ἔπεσαν ὅλοι μέσα, καὶ ἄλλοι ἐσφάγησαν, ἄλλοι ἐκρεμνίσθησαν, καὶ κανεῖς δὲν ἐγλύτωσε. καὶ οἱ ἔξω Τέρκοι, ὡς ἤκυσαν καὶ εἶδαν τὴν καταδίκην, ἔφυγαν· ἐγύρισαν δὲ νικημένοι καὶ ἐν ἑοπιασμῶς.

Πατριάρχοντος δὲ τῆς Κυρ Μαξίμου τῆς λογίης, ἦτον ἡ Ἐκκλησία εὐρωπική, διότι τὰ σκαῖδαλα ἔπαυσαν, καὶ ἐποίμανε τὸ Ποίμνιον κατὰ Θεὸν, διδάσκων κατ' ἐκάστην Κυριακῇ, διότι ἦτον λόγιος γλυκὺς, καὶ

ἠκέσθη ἡ φήμη τε εἰς τὸν Σαλταν Μεχμέτλιν, καὶ ἐμύλυνε νὰ τὰ ἐξηγή-
σῃ τὸ Ἅγιον Σύμβολον τῆς Πίστεως ἡμῶν, τὸ, Πισθίω εἰς εἷα Θεόν.
καὶ ἐξηγήσῃ τεχνικῶς καὶ θεολογικῶς. Μέσα εἰς τὸ Σεράγι ἦσαν νέοι
δύο νέστοι Τραπεζέντιοι, καὶ ἦτον καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμπερὺτζι Μεχμέτ-
μπεης, σπουδαῖος εἰς τὰ Ἑλληνικά καὶ εἰς τὰ Ἀραβικά, καὶ ἐμεταγλώτ-
τισε τὰ Βιβλία μας εἰς τὴν Ἀραβικὴν γλῶτταν λεπτὰ καὶ θαυμασά.
Ὁ Αὐθούτης δὲν ἔπαυσε νὰ ἐρωτᾷ τὰς νέας διὰ τὰ Μυστήρια τῆς Πί-
στεώς μας, καὶ εἰπὼν του πολλὰ, εἶπαν δὲ καὶ περὶ τοῦ ἀφορισμοῦ, ὅτι
οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Χριστιανῶν ἐκείνους ὅπως ἀφείσαν διὰ πταίσιμον, εἰς
δὲν συγχωρηθῶν, ἀφ' οὗ ἀπεθανὺν δὲν ἀναλοῦν, μόνον σέκονται μαῦροι,
ἄλυτοι, τυμπανιαῖοι ἕως τέλους τῆς Κόσμου. καὶ ἐθαύμασεν ὁ Αὐθούτης,
καὶ ἐρώτησεν, ὅτι εἰς δυνάμει πάλιν νὰ κάμνῃ νὰ λύσουν τὰ κορμιά
τῶν ἀφορισμένων. καὶ εἶπαν ὅτι δύνονται. Τότε ἐμύλυνε τοῦ Πατριάρχου,
ὅτι νὰ εὔρῃ τινὰ ἀφορισμένον. Ἀκούσας δὲ ὁ Πατριάρχης, ἐζήτησε διο-
ρίαν μετὰ τῶν Κληρικῶν, καὶ ἐνθυμήθησαν οἱ Κληρικοὶ, ὅτι εἰς καιρὸν
ἦτον μία πρεσβυτέρα ὁμωρὸς εἰς τὴν πόρταν τῆς Παμμακαρίστου, γυνὴ
μιαρὰ, καὶ πόρνη κατὰ πολλὰ. Ὁ Πατριάρχης τὴν ἀνείδιξε, καὶ αὐ-
τὴ δὲν ἐδυνάτο τὰς λόγους τῆς Πατριάρχου νὰ ἀκῆ, καὶ ἐσυκοφαντεῖ τὸν
Κύρ Γεννάδιον τὸν Σοφώτατον καὶ Ἀγιώτατον, ὅτι τὴν δεῖνα ἡμέραν καὶ
ῶραν ἐκοιμήθη μετ' ἐμῶν. Ἠκούσθη ὁ λόγος εἰς ὅλῃ τὴν Πόλιν,
καὶ ἄλλοι τὸ ἐπίσταντο, ἄλλοι οὐχί. Ὁ Πατριάρχης μίαν Δεσποτι-
κὴν ἑορτὴν ἔκαμν ἀφορισμὸν, καὶ εἰς μὲν δικαίως, εἶπε, νὰ εἶναι συγ-
χωρημένη, εἰδὲ φιδῶς, ἀφωρισμένη ἀπὸ Θεοῦ. καὶ ἀπέθανεν ἀφωρι-
σμένη. αὐτὴν ἐνθυμήθησαν, καὶ ἀνοῖξαν καὶ ἤρῳα τὴν, ὡς τὴν θαύματος,
ἀκέραιαν, καὶ εἰδὲ καὶ ἔβλεπον ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς δὲν ἔπεσε. τίς νὰ βλέ-
πῃ καὶ νὰ μὴ κλαίῃ; ἐμύλυνε γὰρ πῶς εἶδεν ἀφωρισμένης, καὶ ἐ-
χάρη ὁ Αὐθούτης, καὶ ἐσεῖλεν Ἀρχοντας μετὰ βέλλας αὐτὰ, καὶ ἐβέλωσαν
τὸ λείψανον, καὶ ἐβαλὼν τὸ εἰς τὸ Παρακλήσιον, καὶ ἐβέλωσαν τὴν πόρταν,
καὶ τὸν Πατριάρχην ἠρώτησαν πόσας ἡμέρας θέλει νὰ λύσῃ; καὶ εἶπε, 40.
Λοιπὸν μὲν τὰς 40. ἐβάλεν ὁ Πατριάρχης ὠμοφόριον καὶ ἐπίτραχήλιον,
καὶ ἐδιάβασεν ὅλην συγχωρητικὴν μὲν τὸν ἑσπερινόν, καὶ ἐθυμίασε καὶ ἐμή-
νυσε καὶ ἤλθαν οἱ Ἀρχοντες οἱ Αὐθούτικοι, καὶ εὐγαλὼν ἔξω τὸ λείψα-
νον, καὶ ἐλειτέρησεν ὁ Πατριάρχης καὶ ἀνέγνωσε μὲν δακρύων τὸ συγχωρη-
τικὸν γράμμα. καὶ ὡς τὴν φοβερὰν θαύματος, διαβάζωντας ὁ Πατριάρχης,
ἦσαν ὅσοι ἦσαν γύρωθεν τὸν κτύπον, ὅπως ἐχώριζαν οἱ ἄρμοι τὰ κορ-
μιά καὶ τὰ κόκκαλα ὅλα. Ὡσαν τὸ ἐσυγχώρησεν, ἐβαλὼν τὸ μέσα καὶ
τὸ ἐβέλωσαν εἰς τὸ Παρακλήσιον, καὶ μὲν τρεῖς ἡμέρας ἀνοῖξαν τὰς βέλ-
λας καὶ τὸ σεντέκι, καὶ ἤρῳα τὸ τελείως λελυμένον, καὶ ἐξεπλάγησαν.
καὶ ὑπῆγαν καὶ εἶπαν τῷ Αὐθούτῃ ὅσα εἶδαν, καὶ ἐθαύμασε, καὶ ἐπισώ-
θη πῶς ἀληθινὴ εἶναι ἡ Πίστις τῶν Χριστιανῶν. Πάλιν μετὰ ἡμέρας
ἐκάλεσε τὸν Πατριάρχην ὁ Σαλταν Μεχμέτης νὰ ὁμιλήσῃ περὶ Πίστεως,
καὶ θέλωντας νὰ ἐνθυμήσῃ, ἦγεν νὰ χαρῇ, ἠθέλησε νὰ παίξῃ τὸ Ἀγγε-
λικὸν χῆμα τῶν Καλογήρων, καὶ εἶχεν εἷα σκύλον μέγαν καὶ φοβερόν καὶ
ὕψος

ὕψιλον, καὶ ἦτον ἀπὸ τῷ Λαμπαρδῖαν, καὶ εἶχαν αὐτὸν μαθημόνον καὶ ἐστέκετο ὀρθὸς καὶ ἐπεριπάτει καὶ ὀλίγον ὀρθός. ὤρυσεν ὁ Σουλτάνος καὶ τὸ ἤφεραν τὸν σκύλον ἐνδυμένον καλογερεκὰ, καὶ ὤρυσεν καὶ ἦτον εἰς τόπον παράμερα, καὶ ὅταν ὑπῆγον ὁ Πατριάρχης εἰς τὸν Σουλτάνον, τὸ εἶπεν, εὖας Καλόγηρος ξένος, ἀπὸ τῆ χήματος ὅπως φορεῖς, ἦλθε καὶ σὺ θέλει ζητήσει χάρισμα, καὶ παρακαλῶσε, δός τε το. Ὁ Πατριάρχης δειλιασμένος εἶπεν· ἄς ἔλθῃ ὁ Καλόγηρος νὰ ἰδῶμεν τί ζητεῖ. καὶ ἤφεραν τὸν σκύλον μετὰ τὸ καμπαύχιον. Ὁ Πατριάρχης εἶπε τῷ Σουλτάνου, ὡς εἶδε τὸν σκύλον· μετὰ χαρᾶς νὰ γινῇ τὸ ζήτημά σου. καὶ γελῶντας τὸ εἶπεν, ἐγὼ ὁ Καλόγηρος, Σουλτάνε μου, δὲν εἶναι ἐδικός μας, μὰ λογιάζω πῶς νὰ εἶναι ἐδικός σας. εἶπεν ὁ Πατριάρχης, νὰ ὀρίσῃ νὰ φέρῃ καμπόσον κρέας καὶ καμπόσα κικία, καὶ εἶπε τῷ Σουλτάνου· ὤρυσεν νὰ τὸ δώσῃ κικία καὶ κρέας, καὶ αὐτὸ φάγῃ κικία, καὶ κρέας δὲν φάγῃ, εἶναι ἐδικός μας. καὶ αὐτὸ φάγῃ, κρέας, καὶ κικία δὲν φάγῃ, εἶναι ἐδικός σας. ἔτῃ τὸ ἔδωκαν κικία, καὶ δὲν ἔστράφη νὰ τὰ ἰδῇ. καὶ τὸ ἤφεραν κρέας, καὶ δὲν τὸ ἔφαγεν. Ὁ Σουλτάνος ἐγέλασεν εἰς τὸ φαινόμενον, ἀμὴν κρυφὰ τὸ ἔφαινε ὁ λόγος βαρὺς, καὶ ἐθαύμασεν εἰς τῷ ἀπόκλεισιν τῷ Πατριάρχῃ. Ἦτον γὰρ φοβερώτατος ἀπὸ ὅλης τῆς πρὸ αὐτῶν Βασιλείας, καὶ τὸν ἔφεραν ὅλοι οἱ Πασιάδες καὶ ὅλοι τῶν οἱ ἀνδρώποι, ὅτι δὲν ἔβλεπε πρὸς ὅσον, μόνον ἔκειρε τῷ ἀλήθειαν, καὶ ἐρῶνα τὰς ὑποθέσεις. ἦγάπα τὰς Σοφὰς, καὶ τὰς Γυναικας, καὶ τὰς Γυναικας μας. ἐκυβέρνησε τῷ Βασιλείαν μετὰ γνώσιν. τίποτε δὲν τὸν ἐλαύθανεν εἴτι ἐγίνετο. ἐπεριπάτει ταῖς νύκτες κρυφὰ, καὶ ἦκε τί ἐγίνετο, καὶ ὅλαις ταῖς τέχναις ἐξετάζε πῶς γίνονται, καὶ τὸ κέρδος τῶν τεχνιτῶν. σοφὸς ἀνθρώπος ἦτον. πανεὶα πρᾶγμα δὲν ἄφηκε νὰ μὴ τὸ ἐξετάσῃ. ἔμαθε δὲ ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι γράφον τὰς φωνὰς τῶν ψαλμῶν, καὶ τῶν βραγουδιστῶν, καὶ ἔκραξέ τους εἰς τὸ Παλάτι, καὶ εἶχεν εὖα Πέρσιον ἐκλεκτὸν, καὶ ὤρυσεν, καὶ ἔβραχνε. ὁ δὲ Κύρ Γεράσιμος καὶ Κύρ Γεώργιος οἱ ψάλλται ἔγραφον τὰς φωνὰς τῷ Πέρσι. ἐχεδίασαν ἐν τῷ βραχνῇ τῷ Πέρσι, καὶ τότε ὤρυσεν νὰ τὸ ψάλλῃ, καὶ ἐψαλλάντο καλλιώτερα παρὰ τὸν Πέρσιον. ἤρεσέ του πολλὰ καὶ ἐθαύμασε τῷ λεπτότητι τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἐφιλοδώρησε τοὺς ψάλτας. ὁ δὲ Πέρσις, ὡς εἶδε πῶς εἶναι ποιῆτοι Τεχνῖται, ἐπροσκύνησέ τους. Ὁ Ἀνδρόνικος ὡς γνωστικώτατος, ἐπλάτυνε τὰ ὄρεα τῆς Βασιλείας τῶν εἰς Ἀνατολίαν καὶ Δύσιν. πλὴν ὡς ἀνθρώπος καὶ αὐτὸς ἀπέθανεν ἐν ἔτει 6388. ζήσας χρόνος, 52. ἐβασίλευσε χρόνους, 32. καὶ δεισκέται γεγεμμένον, ὅτι εἰς τοὺς πολέμους ὅπου ἔκαμεν, ἀπέθαναν Λαὸς, 300. χιλιάδες.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΣΟΥΛΤΑΝ ΜΠΑΓΙΑΖΙΤΗ.

Ελαβε δὲ τῷ Βασιλείαν ὁ υἱὸς αὐτῶν Σουλτάν Μπαγιαζίτης, εἶχε δὲ καὶ ἄλλον ἀδελφόν, ὀνόματι Τζέμ Σουλτάν, ὅπως ἀφούρῃ εἰς τῷ Μαγνησίαν, καὶ ὁ Σουλτάν Μπαγιαζίτης τῷ Ἀμάσειαν. ἀπέθανε δὲ ὁ

Σουλτὰν Μεχμέτις πλησίον τῆς Νικομηδείας, ὅτι ὑπῆγε νὰ πολεμήσῃ τόπας, καὶ τινὰς δὲν ἤξευρε πῶς ὑπαγείναι. εἶχε δὲ ὁ Σουλτὰν Μπαγιαζίτης ὑόν μικρὸν, ὀνόματι Κερκετ Τζελεπῆς, καὶ ὤρεθι τότε μέσα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ὡς ἔμαθαν οἱ Γιανιτζάροι, ὅτι ἀπέθανεν ὁ Αὔθης, ἀνακατώθηκαν ὅλοι, καὶ ἔγιναν αὐτεξέσσιοι, καὶ ἐσκόπωναν καθημερινῶς τὰς ἀνθρώπους, ἐσκόπωνσαν καὶ τὴν Βεζύρην, ὀνόματι Γιαγού πασιάν. Ὡς εἶδαν, ὅτι τὸ κακὸν δὲν παύει, οἱ πρῶτοι τῶν Τούρκων ἐβελόνησαν, καὶ ἐκάθισαν τὸ παιδί τὸν Κερκετ Τζελεπῆ εἰς τὸν θρόνον τῶ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ ἔπαυσαν οἱ διωγμοί, καὶ οἱ φόνοι, καὶ μετ' ὀλίγον ἦλθεν ὁ Σουλτὰν Μπαγιαζίτης, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν Βασιλείαν, καὶ τὸν ὑόν τε τὸν ἔσειλεν εἰς τὴν Μαγνησίαν νὰ εἶναι ἐκεῖ Αὔθης, καὶ τῶ ἄλλῃ τε ὑὸς ἔδωκε τὴν Μαγνησίαν, καὶ τῶ ἄλλῃ τε τῶ πρῶτῃ τοῦ Σαχισάχ ἔδωκε τὴν Καραμανίαν, τῶ δὲ Σουλτὰν Μαχμούτῃ τὴν Κασράμανην, τοῦ δὲ Σουλτὰν Σελήμη τὴν Τραπεζῆντα, καὶ τῶ ἄλλῃ τε ὑὸς τοῦ Σουλτὰν Μεχμέτι τὸν Καφάν. ἐμοίρασε δὲ τὴν Ἀνατολίαν εἰς ὅλας τὰς ὑἱάς του. Καθὼς ἐκάθισεν εἰς τὴν βασιλείαν, ἔκοψε τὸν Ἀχουμάτπασαν, ἀνδρα θαυμαστὸν καὶ πολεμικώτατον, ὁ ὁποῖος ἐπέρασεν εἰς τὴν Πούλιαν με φεσάτα καὶ ἠχμαλώτισε τὸ Ὄροντον, καὶ ἄλλα Κάσρη, καὶ ἔφερε πολλὰς σκλάβους. ὅμως ὁ Αὔθης, διὰ ποίαν αἰτίαν τὸν ἔκοψε, δὲν ἐγροικήθη. ἐσιώαζε δὲ ὁ Αὔθης φεσάτα, καὶ ὑπάγει κατὰ τῶ ἀδελφῶν τε τῶ Τζεμλῶν, καὶ αὐτὸς ἔφυγε με φεσάις, καὶ ὑπάγει εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἥτοι εἰς τὸ Μισῆρι, εἰς τὸν Σουλτάνον, καὶ ἐπροσκυῶσέ τον, καὶ ἐζήτησέ του φεσάτα νὰ ὑπαγείνῃ κατὰ τῶ ἀδελφῶν του Μπαγιαζίτη, καὶ ὁ Σουλτάνος δὲν ἠθέλησεν. ἐζήτησέ τε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Μεκὲ νὰ προσκυνήσῃ, καὶ δὲν τὸν ἄφηκεν. Ὡς δὲ εἶδε τῆτο, ἔφυγεν ὁ Τζεμλῶν, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ῥόδον, καὶ ἐδέχθησαν τον οἱ Ῥοδίται μετὰ πάσης τιμῆς, καὶ εἶχάν τον ὡς μέγαν θησαυρόν. Ὁ Σουλτὰν Μπαγιαζίτης καθ' ἐκάστῳ ἔσελλε δωρήματα διὰ νὰ τὸν φυλάγῃ, καὶ με πολλὸν καιρὸν, με τὴν βελῶν τῶ Σουλτὰν Μπαγιαζίτη, τὸν ἔσειλεν εἰς τὴν Ῥώμην, διότι ἐφοβεῖτο νὰ μὴ περάσῃ εἰς τὴν Ἀνατολίαν καὶ τὸν προσκυνήσῃ ὅλος ὁ τόπος, ὅτι ἠθελαν οἱ Βαρσάκιδες, καὶ οἱ Τελκατίειδες, καὶ οἱ Καραμανῖται νὰ τὸν κάμουν Αὔθέντιν, διότι τὸν Σουλτὰν Μπαγιαζίτην δὲν τὸν ἠθελαν. Ὡς ἔμαθε τὴν βελῶν των, ἐμύωσε τῶ Ῥοδίτων, καὶ ἔσειλάν τον μέσα εἰς τὴν Φραγγίαν, καὶ ἀπέθανε, καὶ ὑπῆγαν τὸ λείψανόν τε εἰς τὴν Πρῆσαν με πολλὰ χαρίσματα, ὅπως ἔσελιν ὁ Σουλτάνος εἰς τοὺς Βενετίκας, καὶ διὰ τῆτο ἔδειξε πολλὴν φιλίαν εἰς αὐτούς. Ὁ δὲ Σουλτὰν Μπαγιαζίτης ἔκαμε φεσάτα, καὶ ὑπῆγε κατὰ τῆς Μαλδοβλαχίας, καὶ ἐπῆρε τὸ Κελί, τὸ Ἀσπρόκαστρον, καὶ ἠφερε τὴν αἰχμαλωσίαν εἰς τὴν Πόλιν. Ὁ δὲ Μπόγδανος, ὁ πρῶτος Αὔθέντης, ἔκαμε πόλεμον με τὸν Σουλτὰν Μεχμέτιν καὶ ἐνίκησέ τον, καὶ ἐκατάλυσε πολὺ φεσάτον ἀπὸ τοὺς Τούρκους, καὶ διὰ τῆτο ὑπῆγε κατ' αὐτῶ ὁ Μπαγιαζίτης. Μετὰ 10. χρόνους ὑπῆγε κατὰ τῶ Ἀλβανιτῶν, καὶ τίποτε δὲν ἔκαμε, διότι οἱ τόποι τῆς Ἀλβανιτίας εἶναι σκληροὶ, καὶ οἱ Ἀλβανῖται κατοικεῖν εἰς βουνὰ ὑψη-

ἦλθον, καὶ ἄλογα δὲν ἀνέβαινον. ἄρπαξαν γοῦν παῖδιά, ἔκαψαν χω-
εῖα, καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν. Οἱ Βενέτικοι ἠλπιζαν νὰ εὖ-
ρουν τιμὴν καὶ ἀγάπην εἰς ὅλῳ του τὴν ζωὴν, ἀμὴ δὲν ἐγνώριζαν ὅτι
ἡ φιλία τῆς ἦτον ψεύτικη, καὶ ἐκαθέζοντο ἀμέλειμοι, καὶ οἱ Τῆρκοι οἰκο-
νόμουν Ἀρμάδα φοβερήν. Ὡσαύτῃ ἐκαμαν ὅλα ὅσα ἦτον χρεῖα, ἐξαίφνης
ᾤρμησαν κατ' αὐτῷ διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης. Ἦτον εἰς τὴν Ἀρμάδα
Καπετάνιος ὁ Μεσαφάπασιας, καὶ εἶχαν ὡς πεντακόσια κότεργα χωεῖς
ταῖς μαγνύαις, καὶ 2. παράβια ὀνομασὰ, τὸ εἶνα τῆς Κιαμάλη, τὸ δὲ ἄλ-
λο τῆς Μπαράκ Γαίτση. Ἰρέθη οὖν ὁ Λερδᾶς Καπετάνιος τῷ Βενετίκῳ,
καὶ εἶδε τὸ παράβι τοῦ Μπαράκ, καὶ ἐθάρρει ὅτι εἶναι τῆς Κιαμάλη, καὶ
ἐχάρη πολλά. εἶχε τῆς γὰρ μεγάλῳ ἐχθρῶν, ὅτι ἐκέρσασεν ὅλῳ τὴν
Ἰταλίαν, καὶ ἐχάλασε τὰς Χριστιανὰς. ᾤρμησε γὰρ ὁ Λερδᾶς μὲ δύο κα-
ράβια μεγάλα ὅπῃ εἶχε, καὶ ἔβαλε τὸ Τῆρκιον εἰς τὴν μέσῳ, καὶ ἐρ-
ρίξεν ἄλυσον, καὶ ἔδεσαν αὐτὸ τὰ δύο· καὶ πολέμου γρομσίου, ἐπεφταν
σκοτωμσίοι καὶ ἀπὸ εἰνα μέρους καὶ ἀπὸ ἄλλο. Ὡς εἶδεν ὁ Μπαράκ ὅτι
δὲν εἶναι ἄξιος νὰ πολεμήσῃ, ἐρρίξε φωτίαν μέσα εἰς τὰ παράβια καὶ
αἶψαν, καὶ δὲν ἐδωμήθησαν οἱ ἀνδρωποὶ νὰ σβύσῃ τὴν φωτίαν, ἐδὲ
νὰ χωρίσῃ τὰ παράβια, καὶ ἐκάηκαν καὶ τὰ εἶα, καὶ οἱ ἀνδρωποὶ, καὶ
ὁ Λερδᾶς, καὶ ὁ Μπαράκ, καὶ ἡ Ἀρμάδα τῷ Τουρκῶν ἦλθεν εἰς τὸν
Ναύπακτον, καὶ δὲν ἐδωμήθησαν οἱ Βενέτικοι νὰ τὰς ἐμποδίσῃ. Ὁ Ἀ-
φρύντης ἦτον εἰς τὴν Σερεάν μὲ τὰ φεσάτα, καὶ ἐπροσκυώσεν ὁ Ναύπα-
κτος, καὶ ὁ Γαλατῆς ἐν ἔτει, 78. καὶ ἦλθεν ὁ Σουλτάνος εἰς τὴν Ἀδρια-
νέπολιν, καὶ ἐκαμεν εἰνα χρόνον, καὶ ἡ Ἀρμάδα ἦτον εἰς τὰς λιμνῶνας τοῦ
Μωρέως. Πάλιν ἦλθεν ὁ Αὐθρύντης κατὰ τῆς Μοδώνης καὶ ἐπῆρέ τὴν ἐν
ἔτει 79. καὶ ὁ ἔσπος ἦτον ἔτος.

Ἐπολέμει πολὺν καιρὸν ὁ Αὐθρύντης μὲ τὰ φεσάτα, καὶ δὲν ἐδωῆτο
νὰ τὴν πάρῃ, διότι εἶχε τεῖχιν δυνατὰ καὶ πλήθιν ἀνδράπων, καὶ ἡβου-
λήθη νὰ τὴν ἀφήσῃ· ἀλλὰ ἰδὲ τὴν ἀμαρτίαν. Μίαν τῷ ἡμερῶν ἦλθαν
κότεργα Βενετικά μὲ ἄρματα καὶ ἑοφήματα καὶ ἄλλῳ βοήθειαν. Οἱ
ἀνδρωποὶ ὅπῃ ἐφύλαγαν, εἶδαν ὅτι ἦλθαν τὰ κότεργα, καὶ ἔλαβαν χα-
ραὺν μεγάλῳ, καὶ ἔδραμαν εἰς τὸν αἰγιαλὸν νὰ χαιρετήσῃ, καὶ ἀφῆκαν
τὰ τεῖχιν ἔρημα χωεῖς ἀνδράπους, καὶ μηδὲ βίγλαν δὲν ἀφῆκαν. Οἱ
Τῆρκοι ὡς εἶδαν τὰ τεῖχιν ἔρημα, ἔβαλαν σπάλας καὶ καρφία εἰς τὰ χα-
μπλότερα τεῖχιν, καὶ οἱ Γιανιτζάροι ὡς αἶτοι ἀνέβηκαν καὶ ἔβαλαν φλάμ-
πυρα εἰς τὰ τεῖχιν. Ὁ Λαὸς ἦτον εἰς τὸν αἰγιαλὸν, καὶ τίποτε δὲν ἠ-
ξόλραν, μόνον τὰς φωνὰς ἤκουον, καὶ ἔδραμαν εἰς τὰ τεῖχια, καὶ ἦσαν τα-
γεμάτα Τῆρκες, καὶ ἄρπαξαν γυναῖκας καὶ παῖδιά. οἱ δὲ Μοδωνᾶοι ἐρ-
ρίξαν φωτίαν διὰ νὰ φοβηθῇ οἱ Τῆρκοι νὰ φύγῃ, ἀμὴ αὐτοὶ περισ-
σότερον ἀνέβαιναν καὶ ἐμπαιναν μέσα. ἐκάησαν δὲ αὐλαῖς καὶ ὁσπήτια,
ἀμὴ αὐτοὶ δυνάτως τὴν ἐπῆραν. ἐσυῶσαν δὲ ὅλκας τὰς γέροντας καὶ νέας
ἀπὸ 12. χρόνους καὶ ἀπάνω, καὶ ἐκοψάν τὰς ὁμῶρας εἰς τὸν Ἀφρύντην, καὶ
ἐκτίσαν μὲ τὰς κεφαλὰς των πύργον ἔξω τοῦ Κάστρου. Ὁ Αὐθρύντης, ὡ-
σαύτῃ ἐσέβη, ἐπροσκυώσεν εἰς τὴν Φράγγικῳ Ἐκκλησίαν. Ὡς εἶδαν
οἱ

οἱ Κορωναῖοι τὰ γονόμενα, ἐξόμαξαν, καὶ τῆς ὥρας εὐγαλαν ἀπὸ τοῦς
 παρώτρως Ἀρχοντας, καὶ ἔλαβαν τὰ κλειδιά καὶ δῶρα μεγάλα, καὶ ἐπροσκύ-
 νησαν τὸν Αὐθούτην, καὶ ἔδωκαν τὰ κλειδιά τοῦ Κάστρου. Ὁ Αὐθούτης,
 ὡς εἶδε τὴν δαλωσιύην τες, ἔδωκέ τες καθὼς ἐζήτησαν, ὅτι νὰ εἶναι ἐ-
 λδύτεροι ἀπὸ πᾶσαν ἀγγαρίαν, τὰς δὲ γυναῖκας καὶ τὰ παῖδιά τῆς Μο-
 θώνης τὰ ἔκαμε σκλάβους, καὶ διεμερίσθη ὁ Λαὸς τῆς Μοθώνης εἰς Ἀ-
 νατολίαν καὶ Δύσιν. Ἦλθε γὰρ ὁ Αὐθούτης εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἠσύχα-
 σεν, ὅτι ὅλον τε τὸ κορμὶ τὸ ἐκυρίδισεν ἀθρόοις, καὶ χειράρεα, καὶ πο-
 δαλγία. Ἐκαμε δὲ Πατριάρχης ὁ Κύρ Συμεὼν χρόνος, 6. καὶ ἀπέθανεν.
 ἔγινε δὲ Σύνοδος μεγάλη, καὶ ἔκαμαν ψήφους, καὶ ἔκαμαν τὸν Θεσσαλο-
 νίκης Νήφωνα Πατριάρχην. ἦτον γὰρ χρησιμώτατος, ἐδίδασκε καθ' ἑκά-
 στὴν ἐπὶ ἄμβωνος. ἦτον Μωραΐτης, καὶ ἡ μητέρα τε δὴ γεννῆς, ὁ πατήρ τε
 Ἀρχὼν Ἀλβανήτης, καὶ ἔγινεν ἀπὸ μικρὸς Καλόγηρος εἰς τὸ Ἅγιον Ὀ-
 ρος, καὶ ἔκαμε πολλὰς χρόνας εἰς τὴν Μονὴν τῆς Παντοκράτορος. Ὡσαύ-
 τῃ ἐκήρυξεν ἡ Θεσσαλονίκη, ἐζήτησαν τὸν διὰ Ἀρχιερέα τες οἱ Θεσσαλονικεῖς
 ἀπὸ τῆς ἀρετῆς, καὶ αὐτὸς δὲν ἤθελε, καὶ οἱ Πατέρες τὸν ὑπάγαγον,
 ὅτι ἐπειδὴ εἶναι διὰ ὠφέλειαν τῆς Κόσμου, μὲ τὴν δόχλῳ μας ὑπάγε. ἔ-
 γινε γὰρ Θεσσαλονίκης, ὕπερον δὲ καὶ Πατριάρχης. Ὁ δὲ Κύρ Συμεὼν
 ἀπέθανε, καὶ ἄφηκε βίον πολὺν, καὶ ζῶν ἔτι δὲν ἔκαμε καμίαν οἰκono-
 μίαν. Ὡσαύτῃ ἔγινεν ὁ Κύρ Νήφων Πατριάρχης, δὲν ἐδεξιώθη νὰ τι-
 μῆσῃ τὸν υἱὸν τῆς Ἀμνηστῆς τὸν Σκντέρμπελιν, ὅπῃ ἦτον Χασνατάρπα-
 σης, καὶ ἄλλας γείτονας ὅπῃ εἶχεν ἡ Ἐκκλησία, ἀμὴ αὐτὴ ἐδενὸς τὸν εἶ-
 χεν. αὐτὸς δὲ ὁ Σκντέρμπελης, ὡς εἶδεν ἔπως, ἐφύλαγε καιρὸν νὰ πλη-
 ρώσῃ τὴν ἀνταμοιβήν. ὅμως ὡσαύτῃ ὁ Κύρ Συμεὼν δὲν εἶχε κληρονόμους,
 ἔκαμαν ὅλον τε τὸν βίον ἀφεντικόν, καὶ τὰ σκώλη τῆς Ἐκκλησίας, λέγον-
 τες οἱ Τῆρκοι, ὅτι ὅσα ἐπροσήλωσαν σκώλη καὶ ἄλλα εἶδη εἰς τὰς ἡμέ-
 ρας τες, ὅλα εἶναι αὐθεντικά. ἐπῆρε γὰρ Εὐαγγέλια κεκοσμημένα, θυ-
 μιὰτα, Εἰκονίσματα κεκοσμημένα, Ἱερὰ, δικανίγια, καὶ ἄλλα πολλα,
 ἕως διαποσίαις χιλιάδες ἅπαντα. ἔβαλε καὶ τὰς Κληρικὰς εἰς τὴν φυλα-
 κὴν. Ὁ Πατριάρχης δὲν εἶχε τί νὰ κάμῃ. οἰκονόμησε μάρτυρας νὰ
 μαρτυρήσῃν πῶς ὁ Βασίλειος εἶναι ἀνεψιὸς τῆς Κυρ Συμεὼν, τῆς μητέ-
 ρας τες ἀδελφός, καὶ οὕτω πλασὰ ἐμαρτύρησαν οἱ μάρτυρες. ὁ δὲ ἀλιπῆ-
 ριος Σκντέρμπελης ἤνυρε καιρὸν καὶ ἐξέραςε τὸ φάρμακον, ὅπῃ εἶχε κατὰ
 τῆς Πατριάρχης. καὶ ἤξωρε καλῶς τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ὁ Βασίλειος ἦτον μι-
 κρὸς ἀνεψιός, καὶ ἔχι ὡς εἶπαν οἱ μάρτυρες, καὶ ἔδειξέ τες ψεύδας, καὶ
 εἶπέ το τῆς Αὐθεντός, καὶ ὤρισε καὶ ἔκοψαν τὰς μύτας καὶ τῆς τριῶν μαρ-
 τύρων, καὶ ἐκατάβαλε καὶ τὸν Πατριάρχην, καὶ ὠργίσθη τε ὁ Αὐθούτης πολ-
 λά, καὶ εὐγαλέ τον ἀπὸ τὸν θρόνον καὶ ἀπὸ τῆς Πόλιν, καὶ ἔσεκον ὁ θρό-
 νος χωρὶς Πατριάρχην. ἐσέβαινε γὰρ ὁ Πατριάρχης κρυφὰ εἰς τὴν Πό-
 λιν μὲ τὸν λόγον τῆς Τελεπάρη διὰ νὰ πληρώσῃ τὸ χαράτζι, καὶ πάλιν
 τὸν ἐδίωχεν. Ὡρiscen ὁ βασιλεὺς νὰ κάμῃν ἄλλον Πατριάρχην, καὶ οἱ
 Κληρικοὶ καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς ἠπόρησαν τί νὰ κάμῃν, καὶ ὁμοφώνησαν καὶ ἐ-
 ζήτησαν τὸν Κύρ Διονύσιον. ὤρiscen ὁ Ἀφούτης καὶ ἠφεραν τὸν σαρικῶς,
 ὅτι

ὅτι ἦτον πολλὰ γέρων, καὶ ἔλαβε πάλιν τὸν θρόνον, καὶ τὰ εἰσοδήματα ἦσαν εἰς τὰ χεῖρά τε. διότι ἦτον ἐνάρετος, καλογεγνημένος, νησεῖαν πολλὴν καὶ ἀγρυπνίαν εἶχε, πεζὸς ἐπερπάτειε, καὶ ἄλογον ποτὲ δυνὲν ἐκαβαλίκευον. ἐγίναν δὲ σεισμοὶ πολλοὶ εἰς τὸν καιρὸν τε, καὶ ἔκαμνε πολλὰς δεήσεις ἀπὸ Ναὸν εἰς Ναόν. Ἐμεινε γὰρ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον χρόνους δύο, καὶ ἔκαμε παραίτησιν.

Ὁ δὲ Αὐθούης ἔκαμε μάχην μετὰ τοῦ Τζαλτίδων, καὶ ἐπολέμησαν εἰς τὴν Καραμανίαν εἰς τὰ Ἀπτανα. Ἦτον ὁ Χερσέογλης Μπεγλέρμπεης ὁ Γαμβρός τε, καὶ ἐπίασαν τὸν ζωντανόν, καὶ ἠφάνισαν τὸ φεσάτον του. πάλιν ἔκαμνεν ἀγάπην καὶ τὸν ἄφηναν, καὶ πάλιν ἐγινε σεισμός εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἐπεσαν Ἰμαρέτια, Ἐκκλησίαι, ὁσπήτια πολλὰ. Τότε ἐφανήεν ὧας ἀπὸ τῆς Περσίας, ὀνόματι Σάχκελης, δῆλος τῷ Σάχ Ἰσμαήλ, καὶ εἶχε Λαὸν ἀπὸ τῆς Καραμανίας, καὶ ἀπὸ τοῦ Βαρσακίδων καὶ ἀπὸ ἄλλων, καὶ ἦλθαν εἰς τὸ Κοτυαῖον, καὶ ἐβγῆκεν ὁ Μπεγλέρμπεης Καρατζάπασιας. ἀπέστειλε δὲ ὁ βασιλεὺς τὸν Ἀλιπασιαν, καὶ μετὰ τὰ φεσάτα τῆς Ἀνατολῆς, καὶ Γιανιτζάρων πολλῶν. Ὁ Σάχκουλης δυνὲν ἐφοβήθη, μόνον ἄρπαζε καὶ ἠφάνιζε τόπας τῷ Αὐθούης. ἦλθε γὰρ ὁ Πασιας, καὶ δυνὲν ἔδωκεν ἐν τῷ ἄμα πόλεμον μετὰ τὸν Σάχκελιν, ἀμὴ ἐμήνυσεν εἰς τὰς πρώτας τοῦ Καραμανιτῶν, καὶ ἔδωκεν τὰς δῶρα καὶ ἱμάτια διὰ νὰ πιάσῃ τὸν Σάχκελιν νὰ τὸν δώσῃ εἰς τὰ χεῖρά τε, καὶ ὑποχέθησαν νὰ τὸ κάμῃ. καὶ ἐχάρη ὁ Πασιας ὡς τὸ ἤκουσεν, ὅτι εἶχε θάρρος εἰς αὐτὸς ὁ Σάχκελης. ἔδωκε γὰρ μετὰ αὐτὸν πόλεμον μέγαν, καὶ οἱ Καραμανίδες ἐγελῶσαν καὶ τὴν μίαν μερέαν καὶ τὴν ἄλλην, καὶ ἔδειχναν ὅτι βοηθῶν τὸν Σελταῖον. εἰς τὸ ὕστερον ἐφυγαν, καὶ ἐνίκησεν ὁ Σάχκουλης, καὶ ἐπίασε τὸν Πασιαν, καὶ ἐκοψεν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Τότε οἱ Καραμανῖται ἐπολέμησαν μετὰ τὸν Σάχκελιν, καὶ ἐνίκησαν αὐτόν, καὶ ἐφυγον. αὐτοὶ δὲ αὐτῷ τῷ δύο μερῶν ἐπῆραν τὰ ἄρματα, τὰς τέντας καὶ ὅλα τὰ ἄλλα, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸν τόπον τῆς. Ὁ δὲ Σελταῖ Μπαγιαζίτης ἀπὸ τῆς ῥαυματισμὸς ἐγινε κατάκοιτος, καὶ ἠθέλησε νὰ δώσῃ τὴν βασιλείαν τῷ υἱῷ τε τῷ Σελταῖ Ἀχμέτ. ἦτον δὲ ὁ ἄλλος τε υἱὸς ὁ Σελήμης εἰς τὴν Τραπεζῆντα, καὶ ἔμαθε πῶς βέλεται ὁ πατήρ τε νὰ δώσῃ τῷ ἀδελφῷ του τὴν βασιλείαν, καὶ ἔδειξε πῶς δυνὲν ἡξάρει τίποτε εἰς τὸν πατέρα τε. τὸν Καφαν καὶ τὰ ἄλλα ὅλα τὰ πένειξ νὰ τὰ δώσῃ τῷ υἱῷ τε τῷ Σελεῖμαῖν καὶ ἔδωκεν αὐτῷ. Τοῦτο τὸ ἔκαμνεν ὁ Σουλταῖ Σελήμης τεχνικῶς, διὰ νὰ μάθῃ ἀπὸ τῆς κατασκόπου, πότε ὑπαγυῖναι ἀπὸ τῆς Μαγνησίας εἰς τὴν πόλιν, νὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτός, καὶ ἔσεκνεν εἰς τὸν Καφαν, καὶ ἐκαρτέρειε τί νὰ γούρῃ, καὶ ὡς ἔμαθε βέβαια τὴν ὑπόθεσιν, ἐπῆρε φεσάτα ἀπὸ τὸν Χανλὺ τὸν Ἀρχηγὸν Σκυθῶν, καὶ τὰς ἐδικὰς τε καὶ ἄλλας, καὶ ἐπέραςεν τὰς μεγάλας ποταμὸς ἐκεῖνας τὸν χειμῶνα, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Κελί, καὶ ἐμήνυσεν ὁ πατήρ τε εἰς τὸν Σελταῖ Ἀχμέτ, καὶ ἦλθεν ἀντικρὺ τῆς Πόλεως, καὶ ἦλθε κρυφά, καὶ ἐβρέθη μετὰ τῷ πατρί τε. Τὰ φεσάτα δυνὲν ἠθέλαν τὸν Ἀχμέτ, ὅτε οἱ Γιανιτζαροὶ νὰ τὸν ἀκύνουν, διότι καμίαν βοήθειαν δυνὲν ἔκαμνεν, ὅταν ἐπολέμησαν τὸν Σάχκελιν, καὶ ὥσως ἐκ Θεοῦ

δυνὲν

δὲν ἦτον νὰ λάβῃ τὴν βασιλείαν, καὶ ἐγύρισεν ὀπίσω καὶ τίποτε δὲν
 ἔκαμεν. Ὁ δὲ Σελτὰν Σελήμης ἦλθεν εἰς τὴν Ἀδριανόπολιν, καὶ ἔπια-
 σε τοὺς Ἀμαρδαρέους, καὶ ἐπῆρε τὰ ἅπαντα ὡς ἐδικά του. Ὁ πατὴρ του
 ἔμαθέ το, πῶς δυναστικῶς θέλει νὰ κυριεύσῃ, καὶ διγῆκεν ἔξω ἀπὸ τὴν
 Πόλιν μὲ μερικὸν φουσατὸν διὰ νὰ φοβηθῇ νὰ φύγῃ, ἀμὴν αὐτὸς ὑπῆγε
 μὲ μεγάλῳ ὀρεξίν νὰ τὸν πολεμήσῃ ὡς ἐχθρόν του. Ὁ Σουλτὰν Μπα-
 γιαζίτης ἐτέντωσε πρὸς τῆς Ἀδριανουπόλεως τὸ μέρος, εἰς εἷς Χωρίον
 πλησίον τῶ ποταμῷ ὁμοίως καὶ ὁ Σελτὰν Σελήμης ἦλθε καὶ ἐτέντωσε καὶ
 αὐτὸς ἀντικρὺ του χωρὶς κανένα φόβον, καὶ ἐζήτει πόλεμον. Τὸ πρῶτον
 ὤρισεν ὁ Γέροντας καὶ ἐγένετο πόλεμος, καὶ δὲν ἐκάθισεν εἰς ἄλογον ἀπὸ
 τὴν ἀδυσίαν, μόνον εἰς τὸ ἀμάξει, καὶ ἔδραμεν ἀπάνω εἰς τὸν ὕόν του
 καὶ ἐπλάκωσε τον, ἀμὴν δὲν ἤθελε νὰ τὸν σκοτώσῃ. ἔδωκάν του οἱ Για-
 νιτζάροι δρόμον, καὶ ἔφυγεν ἀπὸ τὴν μέσῳ αὐτῶν, καὶ ἐνίκησεν ὁ Ἀφρὴ-
 τής, καὶ ἔφυγεν ὁ Σελτὰν Σελήμης καὶ τὰ φεσάτα τε, καὶ τὰς ἐδίωχεν,
 καὶ πολλὰς ἐσφαζαν, καὶ ἔπιασαν ζωντανὰς καὶ ἤφεραν εἰς τὸν Ἀφρὴτην,
 καὶ ἔφυγαν εἰς τὰ βενὰ γυμνοὶ, καὶ εὐρισκάν τους οἱ ἐντόπιοι ἀνδρῶποι,
 καὶ τὰς ἐκδύων. Ὁ δὲ Σελτὰν Σελήμης ἦλθε φεύγωντας εἰς τὴν Μη-
 δείαν, καὶ ἦρε καράβι, καὶ ὑπάγει εἰς τὴν Βάρναν μὲ μερικὰς ἀνθρώ-
 πους. ὁ δὲ Ἀφρὴτης ἐμεινεν ἐκεῖ ὅπῃ ἐγένετο ὁ πόλεμος, καὶ ὅσας ἤφε-
 ραν ζωντανὰς ἀπὸ τῶ ἡῶ του τὸ φεσάτον, ὅλως τὰς ἔκοψεν. Ὁ Σελτὰν
 Σελήμης πάλιν ἐσάθη εἰς τὸν Καφὰν, διότι ἔχασεν ὅλα τε τὰ ἄλογα καὶ
 τοὺς ἀνθρώπους του. ὁ δὲ Μπαγιαζίτης ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπο-
 λιν, καὶ καθὼς ἦλθεν, ἔκαμαν οἱ Γιανιτζάροι βουλὴν, νὰ ζητήσουν τὸν
 Σελτὰν Σελήμην Ἀρχηγὸν νὰ κάμῃ πολέμους, ὅτι ὁ γέρον δὲν διώε-
 ται νὰ ἔρχεται εἰς πολέμους, καὶ αἱ ἀναπαύεται. Ἀνάφεράν το γοῦν εἰς
 τὸν Ἀφρὴτην, ὅτι ἔγω ζητοῦσιν οἱ δοῦλοί σου, καὶ δὲν τὸ ἐδέχθη, ἀμὴν
 ἐβαρέθη. καὶ οἱ Γιανιτζάροι ἔκαμαν ὁμόνοιαν, καὶ ἤθελαν νὰ σκοτώσουν
 τοὺς Πασιάδες, νὰ κυριεύσῃ τὴν Πόλιν, καὶ σανικῶς τε ἔσερξε καὶ ἤφε-
 ράν τον, καὶ ἠγάπησαν τον πολλὰ, ὅτι ὅλοι ἔλεγαν τὸ ὄνομά του. λοιπὸν
 ἔδραμαν μετὰ ἀπεθῆς καὶ ἤφεραν τον. Ὁ Σελτὰν Κουρκῆτης ὡς τὸ ἤκου-
 σεν, ἔδραμεν εἰς τοὺς Ὀντάδες τῶ Γιανιτζάρων, καὶ ἐθαύμασαν πῶς
 ὀξαίφνης ἐφαίνῃ, καὶ εἶπέ τους μετὰ δακρύων· ἠξόλρετε, ὅτι ἐγὼ ἔχω δι-
 καιον ἀπὸ τῶς ἄλλης με ἀδελφὰς νὰ λάβω τὴν βασιλείαν, διότι ἐκάθι-
 σα εἰς τὸν θρόνον τῶ πάππε με, ὅταν ἀπέθανεν, ἔως ἔῃ ἦλθεν ὁ πα-
 τέρας με, καὶ τοῦ ἔδωκε τὸν θρόνον, καὶ εἶχα θάρρος εἰς ἐσᾶς νὰ εὐρω-
 βοήθειαν, καὶ ἄλλα περὶ αὐτότερα. ἀμὴν αὐτοὶ δὲν εἶχαν τί νὰ εἰποῦν, μὲ
 τὸ νὰ ἐσεῖλαν ἐκ προσώπου πάντων, καὶ εἰπὼν του· εἰ μὴ ἤρχασαν προημέ-
 ρα πρὶν νὰ σείλωμεν, ἐκάμναμεν τὸ θέλημά σε, ἀμὴν τώρα δὲν ἠμπο-
 ρῶμεν. Ὡς ἤκουσε τὴν ἀπολογίαν, ὑπῆγε πρὸς τὸν πατέρα τε κλαίων-
 τας καὶ δέριωντας τὰ σῆθη. ἀμὴν ἐδὲ ἐκεῖνος δὲν ἐδιωχῆθη νὰ τὸν βοηθή-
 σῃ. καὶ ὑπάγει εἰς τὴν Μαγνησίαν, καὶ ἠβελήθη νὰ πολεμήσῃ τὸν Σελ-
 τὰν Σελήμην, καὶ ἐτοίμαζε φουσατὰ. οἱ ἀπεσταλμένοι ἤφεραν τὸν Σε-
 λήμην, καὶ ὡς ἐπλησίασεν, ὑπῆγεν ὅλος ὁ λαὸς καὶ τὸν ἐπροσκύνησε,

καὶ

καὶ οἱ Πασιάδες, καὶ ἡ Πόρτα, καὶ ἐτέντωσαν εἰς τὸ Γενὶ Μπαχτζέ, καὶ ἤρχοντο καθ' ἐκάστην καὶ ἐφορσκυτῶσαν τον, καὶ ἄφικαν τὸν γέροντα μοναχόν. Μίαν ἡμέραν ἀρματώθησαν οἱ Γιανιτζάροι ὅλοι, καὶ εἶπαν τῷ Πασιάδων νὰ εἰπῇ εἰς τὸν γέροντα νὰ δώσῃ τὴν βασιλείαν τῇ Σελήμῃ, καὶ ἡνάγκασαν τὸν Μεσαφαπασιαὺ καὶ τὸν Χερσέογλην πολλὰ, ὅτι εἰς τὸ κάμετε, κόπτομύσας, καὶ ὅλην τὴν Πόλιν ἐρημαίζομεν. καὶ οἱ Πασιάδες ἐκακόπεσαν, διότι ἐφοβῶντο τὰς Γιανιτζάρους, καὶ ἐντρέποντο τὸν γέροντα ζῶντός τε νὰ παραιτήσῃ. ὑπῆγαν γὰρ καὶ σαρικῶς τε καὶ ἀνάφεράν τε ὅλα. ὁ δὲ γέρον ἐδάκρυσε καὶ ἐκαταράθη τῇ Σελήμῃ. Οἱ Γιανιτζάροι ἐσέκοντο ἔξω καὶ ἐφώναζαν, τὸν Σελήμην θέλομεν. Εἶπεν ὁ γέρον· ἔξω ἀπὸ τὰς Γιανιτζάρους τίς ἄλλος τὸν θέλει; καὶ εἰπών τε· ὅλοι τὸν ἐφορσκυῶσαν· καὶ σαρικῶς τε ὁ γέρον ἐκαμιν ἀναχώρησιν.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΣΟΥΛΤΑΝ ΣΕΛΗΜΗ.

Εν ἔτει 720. Μηνὶ Ἀπριλίῳ, 24. ἔλαβον τὸ περνὸν οἱ Πασιάδες, καὶ ὅλη ἡ πόρτα τὸν Σουλτὰν Σελήμην, καὶ τὸν ὑπῆγαν εἰς τὸν πατέρα τε, καὶ ἐφορσκυῶσέν τον, καὶ ἔδωκέ του τὴν Βασιλείαν. Αὐτὸς ὑπῆγεν εἰς τὸ Διδυμότειχον, καὶ μετὰ 15. ἡμέρας ἀπέθανε, καὶ ἔφεραν καὶ ἔθαψάν τον εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἠκέσθη ὅτι τὸν ἐφαρμάκωσαν, ἀμὴ δὲ ἦτον ἀλήθεια, μόνον ἀπὸ τῆς λύπης καὶ τῆς καταφρόνησιν. Ὁ δὲ Σουλτὰν Σελήμης ἐπέρνα εἰρηνικά, ὅτι ἦτον ταπεινός, δικαιοτάτος, καὶ ἀπὸ τὴν καλωσυύλῳ τε ἔκαμαν οἱ Γιανιτζάροι πολλὰς ἀταξίας. ἐπάτησαν ὁσπῆτια πολλὰ καὶ τῷ Πασιάδων, καὶ ἄρπαζαν βίον καὶ ὅσα εὗρισκον. Περὶ δὲ τῆς Ἐκκλησίας λέγομεν ὅτι ἔκαμε παραίτησιν ὁ Κύρ Διονύσιος, καὶ ἔγινε Πατριάρχης ὁ Μανασῆς, μετωνομάσαντες αὐτὸν Μάξιμον. ἦτον δὲ Ἀγιορείτης, καὶ ἔγινε φήμη κακὴ κατ' αὐτῷ, καὶ ὕβριζάν τον ὅλοι. ἔκαμε γὰρ Πατριάρχης χρόνος, 6. καὶ ἔγινε σκανδαλον ἀπὸ οὗ κακόγηρον Γαβριήλ, καὶ εὐγάλαν τον, καὶ ἤφεραν τὸν Κύρ Νήφωνα, καὶ ἔκαμιν οὗ χρόνον, καὶ πάλιν τὸν εὐγάλαν. διότι οἱ Ἀρχιερεῖς δὲ ἠθέλαν τὸν Κύρ Νήφωνα, καὶ νὰ εὐγῇ ὁ Μάξιμος ἀτακτα, καὶ ἔγινεν ὁ Δράμας Ἰωακείμ Πατριάρχης, ὅπῃ ἦτον Καλόγηρος τῇ Κύρ Διονυσίῃ, νέος καὶ ιδιώτης, πλὴν χρήσιμος καὶ καλός, καὶ ἠθέλάν τον ὁ Κόσμος ὅλος. ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἰβηρίαν, καὶ ἠφερε βίον πολὺν, ἀμὴ δὲ τὸν ἄφικαν εἰρηνικὸν οἱ κληρικοὶ οἱ τεισκατάραιοι, διότι ἤσαν τὸν Μητροπολίτῳ Σηλυβείας καθηρημένον διὰ τὰς ἀτοπίας τε, καὶ ἐσυμβέλονσάν τον, καὶ ἀνέβασε τὸ Χαράτζι φλωρία χίλια. ὁ δὲ Ἰωακείμ δὲ τὰ ἔσερξε, μόνον οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ ὁ Λαὸς τὰ ἔσπερξαν, καὶ ἐδίωξαν τὸν Σηλυβείας, καὶ ἐκάθησεν ὁ Ἰωακείμ, πλὴν ἐσυνέβη σκανδαλον. διότι ζῶντος τοῦ Σουλτὰν Μπαγιαζίτ, ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν εἶδε μίαν Ἐκκλησίαν μὲ κεραμίδας σκεπασμένην, καὶ ἠρώτησε, τίς τὸ εἶπε καὶ τὴν ἐσκέπασαν; καὶ οἱ τοπικοὶ ἄνθρωποι τῇ Χρυσοκεράμῃ ἀπορόσεκτα εἶπαν, ὁ Πατριάρχης. Ἐδυμάθη ὁ Ἀφέντης, καὶ ὤρεσε νὰ κάμιν ἄλλον. Οἱ Κληρικοὶ ἔστειλαν πρὸς τὸν Κύρ Νήφωνα, ὅ-

πῶς ἦτον εἰς τὴν Βλαχίαν, καὶ δεὺν ἦλθε, καὶ ἔκαμαν Σουλτόν καὶ ἐψή-
 φισαν τὸν Κύρ Παχώμιον τὸν Ζηχνόν, καὶ ἔκαμε μόνον χρόνον εἰς τὴν Πα-
 τειάρχης. Πάλιν τινὲς λαϊκοί, φίλοι τοῦ Ἰωακείμ, ὑπῆγαν εἰς τὴν
 πόρταν, καὶ εἶπαν νὰ δώσεν ἀπὸ λόγου τῆς φλωρίας πεντακάσια νὰ ἐγγά-
 λην τὸν Κύρ Παχώμιον, καὶ νὰ φέρην τὸν Κύρ Ἰωακείμ, καὶ τὰ ἔκαμαν
 μετ' ἐλθῆμα τῷ Ἰωακείμ. εὐγάλαν γὰρ τὸν Παχώμιον, καὶ ἤφεραν πάλιν
 τὸν Ἰωακείμ, καὶ εἰς ὀλίγον ὑπῆγαν εἰς τὴν Βλαχίαν, καὶ ἐδίωξέ τον ὁ
 Βλάχος ὡς παρανόμον, ὅπως ἐπανέβασεν εἰς τὴν Εκκλησίαν, καὶ ἦλθεν
 εἰς τὸ Δρογόβισον καὶ ἀπέθανε, καὶ πάλιν ἐκάθισεν ὁ Παχώμιος. Ὁ δὲ
 Σουλτὰν Σελήμης ἐκάθισεν εἰς τὴν Προῦσαν, καὶ ἤφερε τὰ παῖδιά τοῦ
 ἀδελφοῦ τῆ ἀπὸ τὴν Καραμανίαν, καὶ ἐκοιμήτα, εἶπε ὑπῆγε κατὰ τῶ ἀδελ-
 φοῦ τῆ Κερκὺτ Τζελεπῆ, καὶ αὐτὸς ἐφυγε, καὶ ἐπιασά τον, ἐπνίξαν τον,
 καὶ ἐθάψαν τον εἰς τὴν Πρῆσαν. ἀπέμεινε δὲ ὁ Σουλτὰν Ἀχμέτης ὁ ἄλ-
 λος τῶ ἀδελφός εἰς τὴν Ἀμασίαν, καὶ τὸν Ἀφρίλλιον ἐπῆρε φουσάτον, καὶ
 ὑπῆγε κατὰ τῶ Ἀχμέτη. αὐτὸς εἶχε μερικὸν φουσάτον, καὶ Καραμανί-
 τας, καὶ ἐθάρρει πῶς εἶναι πιστοί, καὶ κρῖναι πόλεμον μετ' τὸν Σουλτὰν
 Σελήμην, καὶ οἱ Καραμανοὶ ἀφῆκαν τον μοναχόν, καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν
 Σελήμην, καὶ ἔμεινε μοναχός ὁ πτωχός, καὶ ἐπαραδόθη, καὶ ἐπιασά τον
 καὶ ἤφεραν τον εἰς τὸν Αὐθούτην, ἀμὴ δεὺν ἠθέλησε νὰ τὸν ἰδῇ, μόνον ὤρι-
 σε νὰ τὸν πνίξεν, καὶ ἐπνίξαν τον, καὶ τῆς δύο ὑἱοῦ, καὶ ὀξωλό-
 θρῶσεν ὁλῶν τὴν γενεάν, καὶ ἐχάρη πολλά. Ἦτον γοῦν πολλὰ φοβε-
 ρός ὁ πάππος τῶ Ἀχμέτης, καὶ δίκαιος. ἐρρίξε δὲ βάρη πολλά εἰς
 τὸν Κόσμον, τὰ ὅποια στέκονται ἕως τὴν σήμερον, καὶ περισσότερα.
 ἀπεκεφάλισε καὶ τὸν Μουσταφᾶ Πασιᾶν, διότι ἠνάγκαζε τὸν γέροντα νὰ
 δώσῃ τὴν βασιλείαν τῶ Ἀχμέτη, καὶ ἐπνίξε καὶ τὸν Δούκαν Γίνογλιν,
 καὶ τὸν Γιανῆς Πασιᾶν καὶ ἄλλους πολλούς, καὶ πολλούς Κατίδες εὐγάλε,
 καὶ ἐτιμώρησέ τας πολλά διὰ τὰ κακὰ ὅπως ἔκαμαν. Εἰς τοὺς Χριστι-
 ἀνὲς ἦτον καλός, καὶ αἰοῖζε πολλάς Εκκλησίας, ὅπως ἐκλείσεν ὁ πατέρας
 τῶ, καὶ ἔδωκε καὶ ὀρυσμὸν καὶ ἐκτίσαν νέας. ὅμως εἰς τοὺς 1514. ἀπὸ
 Χρῆστῶ ἐσυλάζε φουσάτα, καὶ ὑπῆγε κατὰ τῶ Σοφῆ, 60. ἡμερῶν ὁδόν
 ἕως τῶ Εὐφράτη, καὶ ἔδωκεν εἰς τὴν Χώραν τῶ Σοφῆ Τάυρην λεγομένην,
 εἰς τὴν μεγάλῃ Ἀρμενίαν. ποτὲ δεὺν ἐστάθη εἰς πόλεμον ὁ Σοφῆς,
 μόνον ἐχάλα τόπως ὁμοῦ διὰ νὰ μὴν δέισκην ἑσφίλ τὰ φουσάτα τῶ
 Σουλτὰν Σελήμη. εἰς τὸν κάμπον τοῦ Καρδαράμ, ἀναμέσον τοῦ Τάυρη
 καὶ τῆς Ἀρταξίας, ἐβγήκεν ἐμπροσθεν ὁ Σοφῆς μετ' ἀβαλαρέας καλὰς,
 καὶ ἔκαμε καὶ ἄλλαις νίκαις ὁ Σοφῆς καλαῖς, καὶ οἱ πόποι τῶ Σοφῆ οἱ με-
 γάλοι ἦσαν 4. Τάουρης, Σουμάκης, Σύρας, καὶ Μπαγδάτ. Ὁ Ἀφού-
 ρης ἐχώρισε τὸ φουσάτον εἰς δύο, καὶ τὸ εἰς ἔδωκε τοῦ Σινὰ Πασιᾶ τῶ
 ἀνδρικωτάτου, καὶ τὸ ἄλλο τῶ Μπεγλέρμπει, καὶ εἰς τὴν μέσῃ ἐστάθη
 αὐτὸς μετ' τῶς Γιανιτζάρους, καὶ τὸ γύρον ἔβαλε καμήλια καὶ τὰ ἔδεσε
 καλὰ, καὶ ταῖς λεμπάρδαις ἔβαλον εἰς τὰ ἀμάξια, καὶ ἔδωκαν τότε ταῖς
 τρυμπέταις, καὶ ἐδόθη πόλεμος, καὶ ἔδραμε τὸ φουσάτον τοῦ Σοφῆ ὡς
 λεονταίαν εἰς τῶς Τέρκας, καὶ ἐγένε πόλεμος δυνατὸς ἀνήμερόν τας. καὶ
 ἐχά-

ἐχάθη πολὺς λαὸς τῷ Αὐθουτῷ. Ὁ δὲ Σινὰν Πασιᾶς ἔκαμε μεγάλῳ τέχνῳ, καὶ ἔδειξεν ὅτι γυρίζει καὶ φύγει, καὶ ἐχώρισαν τὰ φεσάτα τῷ Σοφῇ, καὶ ἔδραμαν ἀπάνω εἰς τὰ Τέρκικα τὰ φεσάτα, καὶ ὑπῆγαν σιμὰ εἰς τὰς Γιανιτζάρους, καὶ ἔδωκε ταῖς λεμπάρδαις εἰς τὸν Σοφῇ, καὶ ἐκτύπησαν τὰ τεφέκια οἱ Γιανιτζάροι, καὶ ὁ καπνὸς καὶ τὸ χῶμα ἐπλάκωσαν τὰ φεσάτα. Τότε οἱ Τῆρκοι ἔδωκαν εἰς τὰς ἐχθρὰς τὰς, καὶ ἐλαβώθη ὁ Σοφῆς εἰς τὸν ὦμον, καὶ ὁ Σῆαπγός τε ἀπὸ μίαν μικρὴν λεμπάρδαν. καὶ ὁ Σοφῆς ἔχασεν ἀπὸ τὸν λαὸν τε ἕως ἐπὶ χιλιάδες θυμασὲς ἀνδρας, καὶ οἱ Τῆρκοι ἐχάθησαν ἕως 30. χιλιάδες. Τῆτος ὁ πόλεμος εἶναι ζωγραφισμένος εἰς τῆς Βενετίας τὸ Παλάτι.

Ἦκεθι γὰρ ὅτι εἰς τῷ Σοφῇ τὸ φεσάτον ἦτον καὶ γυναῖκες, ὅπως ἐσκοτώθησαν εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ἀφ' ἐ ἀπέθαναν ταῖς ἐγνώρισαν, καὶ ὑπῆγαν ταῖς οἱ Τῆρκοι εἰς τὸν Ἀφρόντιω, καὶ ἐθαύμασε πῶς ἀρματωμέναις ἀνδρικὰ ἦσαν, καὶ ἐθαφέταις με τιμῷ. Ὁ δὲ Σοφῆς ἐφοβήθη, καὶ ὑπῆγνεν εἰς τὸν τόπον τε, ὁ δὲ Σελήμης ὑπῆγνεν εἰς τὴν Χώραν τῷ Σοφῇ τῷ Τάερῳ, καὶ ἐπροσκύνησέ τον ὁ λαὸς ὅλος, καὶ ἔμαθον ὅτι ὁ Σοφῆς μαζώνει φεσάτα νὰ πολεμήσῃ, ἐκδυσσε τὸ Παλάτι, καὶ ἐπῆρε πολὺ χρυσίον, καὶ αἰχμαλωσίαν πολλήν. Ἦλθε νὰ περάσῃ εἰς τὸν Εὐφράτιω, καὶ ἔφθασαν μερικοὶ Ἀτζέμιδες τῷ Σοφῇ, καὶ ἐκοψαν πολλὸν λαὸν τῷ Τέρκῳ, καὶ πολλὰ πράγματα ἰσὺ Τουρκῶν. Ἀφ' ἐ ἐπέρασε πάλιν τὸν ποταμὸν, ἔκαμε τον πολλὸν ζημίαν ὁ Ἀφρότης ὁ Ἀλαντούλης, ὅτι εἰς τὸ πέραμα τῷ βενῶν ἔδιδε μεγάλῳ καταδίκῳ εἰς τοὺς Τούρκους, καὶ ἄλλους ἐσφαζεν, καὶ ἄλλους ἀρπαζεν. Ὁ Σελτὰν Σελήμης ἐλυπήθη, καὶ ὤμοσε τὸ καλοκαῖρι νὰ τον πολεμήσῃ καὶ νὰ τον ἀφανήσῃ. ὡσαύτῃ ἐνίκηθη ὁ Σοφῆς, ὑφώθησαν πολλὰ οἱ Τῆρκοι, καὶ ὅτι ὁ Σελήμης ἐσέβη περαιοτέρον, 20. ἡμερῶν δρόμον ἀπὸ τὸν Σελτὰν Μεχμέτην. Ἦλθε γὰρ ὁ Σουλτὰν Σελήμης εἰς τῷ Τραπεζῆντα, καὶ ἄφηκε τὰ φεσάτα νὰ ξεχειμάσουν ἐκεῖ, καὶ αὐτὸς ἦλθεν εἰς τῷ Κωνσταντινέπολιν. Τὸν Ἀπορίλλιον δὲ γῆκε καὶ ἔδραμε κατὰ τοῦ Ἀλαντῆλη, καὶ πολέμῳ γενομένῳ, ἐνίκησεν ὁ Σουλτὰν, καὶ ἐπιασέ τον ζωντανὸν καὶ ἐκοφέ τον. Μετὰ τῆτο ἠβελήθη νὰ ὑπάγῃ καὶ τῷ Σελτάνῳ, τῷ Μισηρίῳ. καὶ ὁ Σελταῖος ἦτον ἀπὸ τῷ Αἴγυπτον ἔξω με φεσάτον νὰ χαλάσῃ τὸν Καϊάρμπεω, ὅπως ἠπίσκησεν. Ἦρχετο δὲ ὁ Σελτὰν με πολὺν πόθον εἰς τὰ σιῶρα τῷ Σελήμῃ διὰ νὰ δώσῃ φόβον, καὶ εἶχε, 14. χιλιάδες ἄλογα, καὶ 14. χιλιάδες Μαμαλέκους καλὰ ὀρδινιασμένους, καὶ ἦσαν πολλὰ παιδολμένοι εἰς πόλεμον, πεζοὶ, καὶ καβαλαρέοι, καὶ δὲν ἔχρειζαν τὰς Τέρκους. ὁ δὲ Σελτὰν Σελήμης ἐπέρασε πρὸς τὴν Καισάρειαν, καὶ με δόλον ἔδειχεν ὅτι πηγύνει εἰς τὸν Εὐφράτην. ὁ δὲ Καϊάρμπεης πάντοτε ἔγραφε τοῦ Σελήμῃ, καὶ τον ἠνάγκαζε νὰ πολεμήσῃ με τον Σελτάν, καὶ ὅτι θέλει νικήσει. Ὁ δὲ Σελταῖος τῷ Κάερος ἦτον εἰς τὴν Ἀπαμείαν. Ὅταν δὲ ὁ Σελτὰν Σελήμης ἠβελήθη νὰ πολεμήσῃ τὸν Σελτάν, με τὴσιν ἀσπιδὶ ἐπέρασε τὸ βενὸν τῷ Ἀμανῷ, ὡσαύτῃ ἀσραπῇ, καὶ ἐσوران ταῖς λεμπάρδαις με ῥοχῆς. Ὡς τὸ ἔμαθον ὁ Σελτάν, ἐφοβήθη πολλὰ, καὶ ἔσειλεν εἰς τὸν

τὸν Καϊάρμπεω, ὅτι νὰ εἶναι ἀγαπημένος, μόνον νὰ πολεμήσῃ τὸν Σελήμην, καὶ ἐμήνυσέ τε νὰ πάρῃ τὰ φεσάτα νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ἀλεπον, εἰς εἴνα μικρὸν ποτάμι, Σίγα. Ὁ Καϊάρμπεω ἦλθε μὲ ἐπιβουλὴν νὰ τὸν χαλάσῃ, καὶ ὁ Σελτὰν ἦλθε, καὶ εἶχεν εἰς τρία μέρη τὸ φουσάτον. τὸ εἴχεν αὐτός, τὸ ἄλλο ὁ Καϊάρμπεω, τὸ τρίτον ὁ Καλσόντζης ὁ ἀνδρειωμένος Στρατηγός. ἦλθε γὰρ ὁ Σελτὰν Σελήμης, καὶ ἔδωκε πόλεμον μὲ τὸν Παλβαν Ἀφσόντῳ τῆς Δαμασκῆς. ὁ δὲ Καϊάρμπεω ἔδωκεν εἰς τὰ φορτώματα τὰ ἀφσντὸς ὡς ἐπίβελος, ἐκεῖ ὅπῃ δὲν ἔκαμνε χρεῖα. ὁ δὲ Καλσόντζης ἔδραμε καὶ ἔδωκε πόλεμον μὲ τὸν Ἀφσόντῳ τῆς Δαμασκῆς καὶ τῷ Τερκῶν, καὶ ὑπῆγαν κόπτοντας σιμὰ εἰς τὰς Γιανιτζάρους, καὶ ὁ Σελτὰν αὐτάμα. οἱ Γιανιτζάροι ἐκτύπησαν τὰ τεφέκια καὶ ταῖς λουμπάρδαις, καὶ ἔγινε τόσος φόνος εἰς τὸ φουσάτον τοῦ Σουλτὰν, ὥστε ἔφυγαν, καὶ οἱ Τερκοὶ τὰς ἐδίωχναν, καὶ ἐκατάλαβεν ὁ Σελτὰν τὴν ἐπιβουλὴν, καὶ ἔπεσεν ἀπὸ τὴν πίκραν τε ἀπεθαμμένος ἀπὸ τὸ ἄλογον. Οἱ Τερκοὶ ἀπὸ τὴν ἀνακάλωσιν δὲν τὸν εἶδαν, καὶ ἐκαταπάτσέ τον τὸ φεσάτον, καὶ ἀπέθανεν. Ἐσκοτώθη καὶ ὁ Μπαλβὰς ὁ Ἀφσντῆς τῆς Δαμασκῆς, ὅπῃ δόλερός τε δὲν ἦτον εἰς τὴν τέχνην τῆς πολέμου. ἔσκοτώθη δὲ καὶ ὁ Ἀφσντῆς τῆς Τριπόλεως. ὁ δὲ Καλσόντζης ἐκεῖ ἐγλύτωσε μὲ ὀλίγους Μαμαλῆκας, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Δαμασκὸν, καὶ ἔσκασαν ἄλογα πολλὰ, ὅτι ἔγινεν ὁ πόλεμος εἰς τὰς 24. τὰς Αὐγύστου, καὶ ἔδωκε φόβον πολλὸν εἰς τὴν Συρίαν καὶ νίκη τῶ Σελτὰν Σελήμη, καὶ ὅπῃ ἐπήγνον, ἐπροσκυνῶσάν τον. Ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ καὶ εἰς τὴν Δαμασκὸν, καὶ ἔφυγεν ὁ Καλσόντζης, καὶ ὑπάγει εἰς τὸ Μισῆρ, καὶ ἔκαμαν Σελτὰν τὸν Μόμπειν τὸν Ἀρμιράγιον τῆς Ἀλεξανδρείας, ἀνδρωπὸν γυναικῶν, καὶ ἦτον Τζαρκάσης. τῶτος ὡσαύτῃ ἔγινεν, ἐσύναξε φεσάτα, καὶ ἔστειλε τὸν Καλσόντζῳ ὁμωρὸς νὰ σέκῃ ἐκεῖ, ὅπῃ οἱ Τερκοὶ ἠθέλαν νὰ περάσεν. Ὁ δὲ Σελτὰν Σελήμης ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Μισῆρ, καὶ ἐδιάβη εἰς τὴν Ἰερουσαλήμ, καὶ εἶδε τὸν Ἅγιον Τάφον, καὶ ἔδωκεν ἐλεημοσύνην εἰς τὰς Καλογέρας, καὶ ἔστειλεν ὁμωρὸς, 20. χιλιάδες ἄλογα, καὶ Γιανιτζάρους ὀλίγους. Εἰς τὴν Γάζαν ἐσμίξεν ὁ Πασιᾶς μὲ τὸν Καλσόντζῳ, καὶ ἔγινε μέγας πόλεμος, καὶ ἐλαβώθη ὁ Καλσόντζης, καὶ ἔφυγε, καὶ ἐνίκησαν οἱ Τερκοὶ, καὶ ἐκόψαν τὰς Μαμαλῆκας. Ὁρῶσιν ὁ Πασιᾶς καὶ ἔβαλαν τὰ κεφάλια εἰς τὰ δούδρη, καὶ ἐτέρασεν ὁ Αὐθόντης, καὶ εἶδε τὴν νίκην, καὶ ἐχάρη, καὶ ἔκαμεν ἀσκήας πολλὰς καὶ ἐγέμισέ τας νερόν, ὅτι ἡ στρατὸς δὲν εἶχε νερόν ἀπὸ τὴν πολλὴν ἄμμον. ὅμως ἔφθασεν εἰς τὴν Ματαρέαν, ὅπῃ εἶναι τὸ Βάλμον. Ὁ Σελτάνος ἦτον εἰς τὸ Κάερον, καὶ ἔκαμε τέχνας τῶ πολέμου πολλὰς, καὶ ἐδυναμώθη, καὶ ἔκαμε χαντάκια, καὶ ἔβαλε λουμπάρδαις, καὶ ἐσκέπασέ τε νὰ μὴ φαίνωνται ὅταν ἔλθουν οἱ ἐχθροὶ νὰ ἀφανισθῶν, καὶ εἶχε τὰ φουσάτα ἐπιτήδεια. Ὡσαύτῃ ἦλθεν ὁ Σελήμης, ἔδραμαν δύο Μαμαλῆκοι, καὶ εἶπαν τε ὅλα τὰ καμώματα, καὶ ἐπροσκυνῶσάν τον, καὶ ἔδειξάν τε τὰ χαντάκια, ὅπῃ τὰ εἶχε μὲ καλὰμια καὶ μὲ χῶμα σκεπασμένα διὰ νὰ τὰ κρεμνίσεν. Ὁ Σουλτὰν Σελήμης ἐχάρεισεν ὅτι εἰς δὲν τὰ ἐδειχναν, ὅλοι ἐκατασφάζοντο, ὅμως ἀφη-

σε τὴν στρατὸν ἐκείνῳ, καὶ ἐδιάβη ζερβά. Ὡς τὸν εἶδεν ὁ Σουλτάνος, ἐγνώρισε ὅτι ἔμαθε τὴν κατασκόπην, καὶ ἐπικράνθη, καὶ ὤρισε καὶ ἐπῆραν ταῖς λουμπάρδαις, καὶ ἐπήγανται ἐκεῖ ὅπῃ ἤθελαν νὰ περάσῃ οἱ Τῦρκοι. Ὁ Σουλτάν Σελήμης εἶχε τὸ φασάτον εἰς τεῖα, τὸ εἶα ὁ Σινὰ Πασιάς, τὸ ἄλλο ὁ Μεσαφά Πασιάς, καὶ τὸ τρίτον αὐτός. Ὁ Σουλτάνος ὁμοίως, τὸ εἶα μέρτικόν ὁ Καλσούτζης, τὸ ἄλλο ὁ μέγας Διάδαρος, καὶ τὸ ἄλλο ὁ Σουλτάνος. Ἐδωκαν πόλεμον, καὶ ἐκτύπησαν ἡ λουμπάρδαις, τῷ δύο μερῶν, καὶ ἐξόμαξεν ἡ γῆ, καὶ ἐπέσεν ὁ Σινὰ Πασιάς. ὥσαν ἐπαυσαν ἡ λουμπάρδαις, ἐσέβηκαν οἱ Μαμαλέκοι, καὶ ἐκατάκοψαν τὰς Τῦρκας, καὶ ἤλθαν εἰς τὰ φορπώματα. Τότε ἐφοβήθη ὁ Σελήμης, καὶ μετὰ δάκρυα λέγει εἰς τὰς Γιανιτζάρους· παιδία μου μὴ ἀφήσετε νὰ μᾶς νικήσῃ οἱ ἐχθροί μας, ἀλλ' ὁρμήτε καὶ δείξετε τὴν ἀγάπην σας καὶ τὴν δυνάμειν σας. Ὡς ἤκουσαν, ἔδραμαν καὶ ἐκτύπησαν τὰ τεφέκια, καὶ ἐτζάκισαν τὰς Μαμαλέκους. Ὁ δὲ Σουλτάνος καὶ ὁ Καλσούτζης ἐφυγαν εἰς τὸ Μισῆρι. ὁ δὲ μέγας Διάδαρος καὶ ὁ Ἀρμιράγιος ἐπιάθηκαν ζωντανοί, καὶ ὤρισεν ὁ Ἀφούτης καὶ ἐκοψάν τας διὰ τὴν ψυχὴν τῆ Σινὰ Πασιά.

Ὁ δὲ Σουλτάνος, ἀνδρῶπος ἀνδρεικώτατος, ὥς ἤλθεν εἰς τὸ Κάϊρον, ἐποίησεν ἄλλο φασάτον, καὶ ἐβαλόντο τακτικά εἰς πόλεμον. εἶχε δὲ καὶ σκλάβους μαύρους χιλιάδες 60. καὶ ἐλόιδέρωσέ τας, καὶ ἀρμάτωσέ τας, καὶ ἔκαμε δημηγορίαν εἰς τὰ φασάτα θαυμαστὴν, ὅτι τὰς ἐσερέωσεν ὅλας νὰ πολεμῇ, καὶ γυναῖκες ὅμῃ ἀρματώθησαν ἀπὸ τὰς λόγους τας, καὶ οἱ ἐπίβηλοι τὸν ἐχάλασαν, διότι, εἴτι ἐκαμινον, ὅλα τὰ ἔλεγον τῷ Σελήμῃ καὶ ἐφυλάγετο, οἱ ἀνδρῶποι ὅπῃ ἐφύγαν καὶ ὑπήγσαν εἰς αὐτόν. ὑπῆγε γὰρ ὁ Σελήμης εἰς τὸ Μισῆρι, καὶ ἔκαμεν ἀνάπαυσιν ἡμέρας 4. καὶ ὀρδινιάθη καλὰ, καὶ σέλλει ὁμῶς τὸν Γιανὲς Πασιάν με φασάτον καὶ με ὀλίγους Γιανιτζάρους, καὶ ἐπολέμησε τὸ Μισῆρι με ταῖς λουμπάρδαις καὶ ἐνίκησε, καὶ ἐσέβη μέσα ἀπὸ τὴν πόρταν τὴν Μπακνέλαν. Ὑστερα ἐσέβη ὁ Σουλτάν Σελήμης με τὸ ἐπίλοιπον φασάτον, καὶ ἐγίνε μέσα πόλεμος φοβερός δύο ἡμερονύκτια, καὶ ἐγίνε σφαγὴ ἀμετρος ἀπὸ τὸ εἶα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ ἐνίκησεν ὁ Σελήμης, καὶ ἐπροσκυῶσά τον, καὶ ἐζήτησαν νὰ μὴ τὰς θανατώσῃ καὶ εἶπε καὶ τὸ παρὸν, ναι, καὶ ὕστερον τὰς ἐσεῖλεν εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν καὶ ἐκοψέ τας. Ὁ δὲ Σουλτάνος ἐφυγε με ὀλίγους, καὶ ἐπέραςε τὸν Νεῖλον, καὶ πάλιν ἐσυῶξε φασάτα, καὶ ἤλθαν εἰς αὐτὸν πολλοὶ διὰ νὰ πολεμήσῃ τὸν Σελήμην. Ὁ δὲ Καλσούτζης, ὥς εἶδεν ὅτι τόσαις φοραῖς ἐνίκηθη, ἐπροσκυῶσε τὸν Σελήμην ὡς νικητὴν ἐκ Θεοῦ, καὶ ἔκαμεν ὅρκον, νὰ εἶναι πισὸς του δ᾽ ὅλος πάντοτε. Ὁ δὲ Σελήμης ἠγκαλίθη τον, καὶ ἐτίμησέ τον, καὶ ἔδωκέ τε χαρίσματα, ἐν ἔτει 1517. ἀπὸ Χρυσῆ, Ἰαννουαρίου, 25. Ἡ Αἴγυπτος εἶναι θαυμαστὴ εἰς ὅλα. Ὁ δὲ Σελήμης ἠθέλησε νὰ περάσῃ τὸν Νεῖλον διὰ νὰ ἐξολοθρεύσῃ τὸν Σουλτάνον. ἔκαμε με παράβια γεφυρεῖ εἰς τὸν Νεῖλον, καὶ ἐπέραςε πρῶτον ὁ Γιανὲς Πασιάς με ὀλίγους. Πηδᾷ καὶ ὁ Σουλτάνος, καὶ δίδει πόλεμον θαυμαστὸν, καὶ εἰς ὀλίγον νὰ τὸν ἀφανίσῃ, ὅτι δὲν ἠδύνοντο νὰ τὸν βοηθήσουν, διότι τὸ γεφυρεῖ ἦτον ἀνθρώπους γεμάτον. Ὁ δὲ

γυναικάδελφος τῷ Σελτῶν Σελήμῃ, ὡς εἶδε τὸν κίνδυνον τῷ φουσάτῃ ὅτι ἀφανίζεται, ἐπέρασε κολύμπου μὲ Ταρτάρους διὰ βοήθειαν. ἐπέρασαν καὶ οἱ Γιανιτζάροι, καὶ ἔδωκαν πόλεμον ὑπερθαύμασον, καὶ ὁ Σελτῶν ἔφυγεν ἀπὸ τὸ πολὺ πλῆθος τῶν Γιανιτζάρων καὶ Ταρτάρων. Ὁ Σελτῶν Σελήμης ἔμαθεν ὅτι μὲ ὀλίγους ἔφυγεν, καὶ ἔσειλε κατόπιτε τὸν Μυσταφᾶ Πασιᾶν μὲ τὸν Καϊάρμπελν καὶ μὲ τὸν Καλσύντζη. Ὁ Σελτῶν, ὡς εἶδεν ὅτι οἱ ἐδικοί τε τὸν πολεμῶν, ἐκρύφθη εἰς μίαν λίμνην γεμάτῃ βέρλα καὶ καλάμῃ, καὶ ἐχώθη εἰς τὸ νερὸν ἕως τὸ στήθος, καὶ ἐγύρουν πολλὰ καὶ δὲν τὸν ἥυραν, καὶ ἔταξαν μύρια χαλίσματα, ὅποιος τὸν δείξει, καὶ εἷας μιὰς μόρος, ἀφέντης εἷος χεῖς, ἤκασε τὰ χαλίσματα, καὶ ἔδειξέ τον καὶ ἐπιασέ τον ὁ Μυσταφᾶ Πασιᾶς καὶ ἐχάρη. εἶδε τον καὶ ὁ Σελτῶν Σελήμης, καὶ ἔκαμαν τὰ φασάτα τε διὰ προσάξεώς τε χαρῆς μεγάλαις, καὶ ἠρώτησέ τον ὁ Σελήμης νὰ δείξῃ τὸν θησαυρὸν, καὶ εἶπε, δὲν ἠξούρω. ἔκαμέ τε μύρια μαρτύρια, καὶ ὑπέφεράντα μεγάλον ψύχως, καὶ τίποτε ποσῶς δὲν ἔδειξεν. ὦ τῷ ἀνδρὸς τῆς ἀνδρίας. Τότε ὤρισεν ἀπάνθρωπα ὁ Σελήμης καὶ ἐκάθισάν τον εἰς μπάει, καὶ ἐγύρισάν τον ὅλον τὸ Μισῆρ, καὶ τότε τὸν ἐκρέμασεν (ὦ τῆς ἀπανθρωπίας) εἰς τὰς 11. τῷ Ἀφριλλίε, καὶ ἐκλαυσάν τον πολλὰ ὅλον τὸ Μισῆρ, καὶ μὲ τὸτο ἔβόμαξαν ὅλοι οἱ τόποι, καὶ ἔδραμαν ἀπὸ τῷ Ἐρυθρᾷ Θαλάσσει, καὶ ἐφοροσκυώσαν τον.

Ὁ δὲ Σελτῶν Σελήμης ὑπῆγε καὶ εἰς τῷ Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἐνθυμήθη τὴν φιλίαν τῷ Καϊάρμπελν, καὶ ἔκαμν τον Αὐθύντῳ εἰς τὸ Μισῆρ. Ὁ δὲ Γιαννὸς πασιᾶς ἐπικράνθη πολλὰ, ὅτι τὸ ἠθέλον αὐτὸς, καὶ ἐσυμβολόβη μετὰ τῶν Γιανιτζάρων, καὶ συκοφαντεῖ τὸν Καϊάρμπελν, πῶς εἶναι ἐπίβελος, καὶ θέλει νὰ γυνὴ Σελτῶνος. Ὁ Αὐθύντης ἐνόησε τὰ ψέματα, καὶ ἐξετάζει καταλεπτῶς τὰς Γιανιτζάρους, καὶ ἐφανῆ ἡ ἀλήθεια πῶς ἐσυκοφάντησέ τον, καὶ ἐκοψέ τὴν κεφαλὴν τῷ Πασιᾶ ἐνώπιον πάντων, διὰ μὴ τὸ κάμουν καὶ ἄλλοι ἄλλῃ φορᾷ. Εἰς τῷ Συρίαν ἔκαμε τὸν Καλσύντζη, διὰ τὴν πίσιν ὅπῃ τῷ ἔδωκε. Τὸ δὲ φασάτον ἐλυπήθη πῶς τὸν ἔκαμν Αὐθύντην, πλὴν ἀπὸ τὸν φόβον τὰς ἐσιώπησαν. Ἦλθε γὰρ εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ ἤρε τὸν Κόσμον εἰρηνικὸν ἀπὸ τῷ καλῶς κυβέρνησιν τῷ Πυριμπασιά, ὅπῃ τὸν ἄφηνεν Ἐπιτηρητὴν. ὅμως λέγουσι τινὲς, ὅτι ὁ Ἀφέντης ὑποψιάθη νὰ μὴ τὸν κάμῃ ὁ υἱός τε ὁ Σελεϊμάνης καθὼς ἔκαμν αὐτὸς τὸν πατέρα τε, καὶ ἔσειλέ τε εἷας φόρεμα θαυμαστὸν φαρμακωμείου. ὁ δὲ Σελεϊμάνης ὁ υἱός του εἰδυσέ το πρῶτον εἷας τε δῶλον, καὶ ἐνταυτῷ ἀπέθανεν. Ὁ Σουλεϊμάνης ὡς φρόνιμος ἐσιώπησεν, ὅταν δὲ ὑπῆγεν ὁ Σελτῶν Σελήμης εἰς τὸ Μισῆρ, ὑπῆγεν εἷας Ἑβραῖος εἰς τὸν Σελτῶν Σελεϊμάνην, καὶ λέγει του ὅτι μέλλει νὰ βασιλεύσῃ. Λέγει τε, πότε; καὶ λέγει ἑῖς ἡμέρας βλέπω, καὶ ἡ εἰς ἑῖς χρόνος, ἡ εἰς ἑῖς μῶνας. Ὁ Σουλτᾶνος εἶπεν· εἰς φανῆς ἀληθινός, θέλεις ἔχει τιμὴν, καὶ ἔδωκέ τε ἡμέραν. Ὁ δὲ Σελτῶν Σελήμης, ὡς ἦλθεν εἰς τῷ Πόλιν, ἠθύνησεν ἀπὸ τὰ νεφρά, καὶ ἔβρεχεν ὕλη πολλή, καὶ ὕπερον ζέση πολλή, καὶ ἀπ' αὐτὸ ἀπέθανεν εἰς τοὺς 1520. Σεπ-

πεμβείω Μινί, εἰς εἷα χωρίον τῆς Τζιρελῆς, ἐκεῖ ὅπῃ ἐπολέμησε τὸν πατέρα τε. Ἐβασίλευσε δὲ χρόνος 8. ἡμισυ, καὶ ἦτον χρόνων 46.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΣΟΥΛΤΑΝ ΣΟΥΛΕΪΜΑΝ.

Τότε ἐβασίλευσεν ὁ Σουλτάν Σουλεϊμάνης νέος πολλὰ, καὶ ὑπῆγεν ὁ Ἀφρονόμος Ἑβραῖος, καὶ ἐνθυμήθη τὰς λόγους τε, καὶ ἔδωκέ τε χαρίσματα πολλὰ. ἠρώτησέ τον περὶ τῆς βασιλείας του, πῶς, καὶ πόσον θέλει βασιλεύσει. Αὐτὸς, ὡς ἔχουν πάντα ἐχθρούς τοὺς Χριστιανούς, εἶπέ του, ὅτι οἱ Χριστιανοὶ θέλουν σὲ ἐπιβελούδῃ, καὶ θέλουν χαλάσει τὴν βασιλείαν σου. Ὁ Αὐθρότης κράζει τὰς Πασιάδες, καὶ λέγει τὰς νὰ κόψουν ὅλους τὰς Χριστιανούς. Ὁ Πυρπασιάς δὲν ἄφηκε, μόνον εἶπεν· Ἀφρότη, περὶ βασιλείας εἶναι ἀπὸ Θεοῦ νὰ δοθῇ, καὶ ὅσα ὁ Θεὸς θέλει, γίνονται, καὶ ἀνδρῶπος δὲν δύναται νὰ ἐναντιωθῇ, καὶ ἐπειδὴ οὐρίζεις, ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι εἶναι ἐπίβουλοι, ἄφες ἡμᾶς τὰς δούλους σου νὰ ἐξετάσωμεν καταλεπτῶς, καὶ εἰάν τὰς εὐρωμεν ἐπιβέλους, θέλομεν τὰς θανατώσει με γυναῖκες καὶ παιδία, εἰ δὲ καὶ εἶναι συκοφαντία, θέλομεν τὰς ἀφήσει ὡς πιστάς σου δούλους. καὶ ἤρεσάν τε οἱ λόγοι τοῦ Πυρπασιά, καὶ ἐκόπη ὁ λογισμός τε. Ἐμαθε γὰρ ὁ Καλκντζής· πῶς ἀπέθανεν ὁ Σουλτάν Σελήμης, καὶ ἐβασίλευσεν ὁ Σουλεϊμάνης, καὶ ἐβελούθη νὰ ἀθετήσῃ τὰς ὀρκας, ὅπου ἔκαμε τοῦ Σελήμ, καὶ νὰ γνῇ βασιλεύς τῆς Συρίας ὅλης, καὶ ἐπιασέν ὅλους τὰς πρώτας Μαμαλίκας με κολακείας, καὶ ἤφερέ τας εἰς τὸ θέλημά τε, ὁμοίως καὶ τὰς Μόρας. Ἐπεμψε καὶ εἰς τὴν Ῥόδον, εἰς τὸν μέγαν Μάστορα, νὰ τὴν δώσῃ λεμπάρδαις καὶ ἄρματα. ἔσειλε κρυφὰ Ἀποκρυσιαεὺς εἰς τὸν Καϊάρμπειν νὰ ὁμοφωνήσῃ νὰ γενῇ Ἐξουσιαστὴ μόνος τας, καὶ νὰ κόψῃ τὰς Τέρκας ὅλους. Ὁ δὲ Καϊάρμπεις, ὡς ἐχθροὶ παλαιοὶ ὅπῃ ἦτον, δὲν ἔσερξε, καὶ κόπτει τὰς Ἀποκρυσιαεὺς, καὶ ἔσειλεν εἰς τὸν Ἀφρότῳ ταχυδρόμον. ἔσειλε φασάτα μετὰ τὸν Καρατπασιῶν, καὶ ὁ Καλκντζής ἔφυγε, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Δαμασκὸν, καὶ ἐπλάκωσε τον ὁ Καρατπασιάς, καὶ θανικῶς τε κρεῖε πόλεμον φοβερόν, καὶ ἐσφάγη εἰς τὸν πόλεμον μετὰ ὅλον τε τὸ φουσατόν. Ἠλθεν ὁ Καρατπασιάς εἰς τὸν Ἀφρότην μετὰ νίκης, καὶ ἐσερεώθη ὁ Καϊάρμπεις περὶασότερον ὡς πιστός. τὸν δὲ, 2. χρόνον, ἦγεν εἰς τὰς 1521. ἐσιώαξε φασάτα ὁ Αὐθρότης, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ Μπελιγιάδι καὶ ἐπῆρέ το, καὶ ἦλθε μετὰ μεγάλῳ χαρᾷ εἰς τὴν Ἀδριανέπολιν. καὶ πάλιν εἰς τὰς 1522, ἐσιώαξε φασάτα διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, καὶ εἶχε διὰ ξηρᾶς χιλιάδας, 200. διὰ δὲ θαλάσσης, 270. καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ῥόδον χωρὶς τὸ θέλημα τοῦ Πασιάδων, διότι ἐφοβῆντο νὰ μὴ τύχῃ καὶ δὲν τὴν πάρῃ, καθὼς καὶ ὁ Σουλτάν Μεχμέτης. Ὑπῆγε γοῦν καὶ ἐσέβη εἰς τὸ Νησί τῆς Ῥόδου, καὶ εὗγαλε ταῖς λεμπάρδαις καὶ ἐπολέμα τὸ Κάστρον. Οἱ Ῥοδίται ἐπολεμοῦσαν ἀνδρειωμένα, καὶ ἐγίνετο πολὺς θάνατος καὶ εἰς τὰ δύο μέρη. Δὲν ἐδυνήθησαν γὰρ οἱ Τῆρκοι νὰ σιμώσῃν εἰς τὸ Κάστρον ποσῶς, καὶ ἐλυπεῖτο ὁ Ἀφρότης πολλὰ, ὅτι ἔπεσε καὶ εἰς τὸ φασάτον ἀθρόνεια, καὶ ἀπέθαναν καθημερινῶς. Ἐσειλε

καὶ ὁ Καϊάρμπεις ἀπὸ τὸ Μισῆει σαραντα παράβια μετὰ τὰ ἀναγκαῖα ἄρματα τῷ πολέμῳ, καὶ οἱ πτωχοὶ οἱ Ῥοδίται βοήθειαν ποθεῖν δὲν εἶχαν. Ὁ Πάπας εἶχε τότε κάπεργα καὶ παράβια, καὶ Λαὸν ἕως τρεῖς χιλιάδες, καὶ ὑπάγκασέ τον πολλὰ ὁ Καρδινάλης ντὲ Μούτζης, ὅπῃ ἐγίνε Πάπας ὑπερον, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, πλὴν δὲν ἠθέλησε νὰ σείλῃ βοήθειαν τῆς ἀθλίᾱς Ῥόδου, καὶ ἦσαν πολλὰ ἀπελπισμένοι. Ὅμως μίαν ἡμέραν ἐκαθέζοντο ὁ Μέγας Μάστορας, ὁ Μαρτινέγκος, ὅπῃ ἦτον εἰς πολέμους, καὶ μηχανὰς θαυμασὸς, καὶ ὁ Φρά Μιράγιας, καὶ εἶπεν ὁ Μαρτινέγκος, ὅτι ἄς πολεμῇ ὁ Τῦρκος ὅλῳ του τῷ ζῶντι, δὲν κάμνει τίποτε, ὅτι εἶναι ἄτεχνοι καὶ βάρβαροι. ἀμὴν εἰς ἐκαμνε μίαν τέχνην, ἐπέρνε τὸ Κάστρον. ὁ δὲ Φρά Μιράγιας τὸν ἐρώτησε τίς εἶναι ὁ τρόπος; Ὁ Μαρτινέγκος ἐθάρρηνεν ὅτι εἶναι πιστός, καὶ εἶπε τὸ μυστήριον· ὅτι αὐτὸς ἠθέλε σκάψῃ τὸ χῶμα νὰ τὸ κάμῃ ὑψηλότερον ἀπὸ τὸ Κάστρον, καὶ νὰ βάλῃ ταῖς λεμπάρδαις νὰ πολεμῇ ἀπὸ ὑψηλῶν, οἱ Ῥοδίται δὲν θέλουν δουλεῖν νὰ πολεμῶν, καὶ πέρνειτο τὸ Κάστρον. Ὡσαν δὲ γῆκαν, καὶ ὑπῆγεν ὁ Φρά Μιράγιας εἰς τὸ σπητί τε, ἐσέβη ὁ Διάβολος εἰς τὸν νῦν τε, καὶ ρεάφει χαρτί, καὶ ρίχνει το μετὰ σαγίταν ἔξω, καὶ εἶδετο ὁ Αὐθούτης, καὶ τῷ νύκτι ἐκαμε τὸ βουνόν, καὶ ἐπολέμα ἀπ' ἐκεῖ. Τὸ ταχὺ ὡς τὸ εἶδεν ὁ Μέγας Μάστορας, καὶ ὁ Μαρτινέγκος ἐθαύμασαν, καὶ ἐξέταζαν πόθεν καὶ ἀπὸ ποῖον ἐγίνε τοῦτο. Ὁ δὲ Μαρτινέγκος εἶπε τοῦ Μεγάλου Μαστορου, ἄλλος δὲν τὸ εἶπε, μόνον ὁ Φρά Μιράγιας, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐπεμψαν καὶ ἐπαίδούσαν τον, καὶ ὁμολόγησεν ὅτι, καὶ ἀπὸ πρῶτα ἦμουν ἐπίβελος. καὶ ἐν ταύτῃ τὸν ἐφέρκισαν ἔξω ἀπὸ τὰ τεῖχη. Οἱ Τῦρκοι εἶπαν, πορὸν ἔωρεπε νὰ τὸ κάμετε αὐτὸ, ἀμὴν τώρα δὲν γλυτώνετε ἀπὸ ἡμῶν. Ὁ δὲ Μέγας Μάστορας καὶ ὁ Μαρτινέγκος, ὡς εἶδαν ἔπως, ἐσειλαν ὅτι νὰ δώσῃν τὸ Κάστρον, καὶ τὰ ἄρματα καὶ ταῖς λεμπάρδαις νὰ πάρῃν μετὰ τὰ κάπεργά τε, καὶ ὅποιος θέλει νὰ ἀπομείνῃ, καὶ ὅποιος θέλει νὰ ὑπάγῃ, νὰ μὴ τὸν πειράξῃ τις. Ὁ δὲ Αὐθούτης ἐστερξέ τα ὅλα, καὶ ἔδωκε καὶ ὀρισμὸν καὶ ὑπῆγαν οἱ Ἀποκρυστάριοι εἰς τὸν Μέγαν Μάστορα, καὶ ἐν ταύτῃ ἐγύμνωσαν τῷ Ῥόδον τῷ καλῷ καὶ περὶ φημον, τῷ καλλωπισμένῳ ὡς νύμφῳ, καὶ ἐμπῆκαν εἰς τὰ κάπεργα ὅσοι ἠθέλαν, καὶ ἐπιασαν τῷ Μάλταν, καὶ ἐκτίσαν ἐκεῖ Κάστρον, καὶ νῆαν Ῥόδον τῷ ὠνόμασαν.

Ὁ δὲ Αὐθούτης ἐσέβη μέσα εἰς τὴν Ῥόδον, καὶ ἐπροσκυῶσεν εἰς τὸν Ναὸν τῷ Ἀγίου Ἰωάννου, καὶ ἐκαμέ τον Ἰμαρέτι. Ἦτον Δεκεμβεῖς, 25. καὶ ἦλθε του λόγος πῶς ἀπέθανεν ὁ Καϊάρμπεις ὁ τῷ Μισηεῖ Αὐθούτης, καὶ ἐστείλε τὸν Ἀματπασιαῦ. ὡσαν ὑπῆγεν ἠθέλησε νὰ γρή Ἀφούτης, καὶ μαθαίνεν το οἱ Τῦρκοι, καὶ κόπτεν τον, καὶ ἐσειλαν τὸ μήνυμα εἰς τὸν Αὐθούτην, καὶ ἐσειλε τὸν Ἰμπαράιμ πασιαῦ. Εἰς τοὺς 1526. ἐκίνησε κατὰ τῷ Οὐζρου, καὶ ἐπέρασε τὸν Σάβα ποταμόν. ἐπολέμησε τὸ Βαρταν Κάστρον, καὶ ἐπῆρέ το διὰ 20. ἡμέρας, ὅτι ἐπροσκυῶσεν. οἱ δὲ Γιανιτζάροι, ὡσαν ἐσέβηκαν μέσα, ἐκοψαν τὸν Λαὸν χωρὶς τὸ θέλημα τῷ βασιλέως, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν Τράβα, καὶ ἐπῆρε τὸ Κάστρον ὠραίον

ραῖον, ὅτι ἐποροκύνησε. Μετὰ 13. ἡμέρας ἔσμιξαν μετὰ τὸν Ῥήγα τῷ Οὐγγρῶν, καὶ ἐπολέμησαν, καὶ ἐσφάγησαν πολλοί, ἀπὸ τὰ δύο μέρη, ἀπὸ λουμπάρδαις καὶ τσέκταις, καὶ ἐνίκηθη ὁ Ῥήγας, καὶ ἔφυγε. Μετὰ δέκα ἡμέρας ἐφθασεν εἰς τὸν θρόνον τῷ Ῥηγὸς εἰς τὸ Μενταῶν, καὶ ἦτον ἔρημον, μόνον ὀλίγοι Ἑβραῖοι, οἱ δὲ ἄλλοι ἔφυγαν, καὶ ἐπῆρέ το. ἐκάθισε μέσα, καὶ ἐκάφε το ὄλον, μόνον τὸ Παλάτι ἀφῆσε, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Πόλιν μετὰ λαμπρὰν νίκην. ἤφερε καὶ δύο Σταύκας φρεντζιναῖς, ὅπως ἦσαν τῷ Ῥηγὸς τῷ Οὐγγρῶν. Εἰς δὲ τὴν 1537. ἔκαμε μάχην μετὰ τοὺς Βρετάνους, καὶ ὑπῆγεν ἡ ἀρμάδα εἰς τὴν Πέλιαν, καὶ εἰς τὰς Κορφεῖς, καὶ ἐπολέμησε, καὶ ἔλαβεν αἰχμαλωσίαν ἀπὸ τὰς Χώρας, καὶ ἀπὸ τὴν Κεφαλινίαν, καὶ ἐρήμωσάν τας. Ἦσαν πρῶτοι τῆς Ἀρμάδας ὁ Τελφιμπασιᾶς, καὶ ὁ Χαιατιμπασιᾶς, καὶ ἐπολέμησαν τὰς Κορφεῖς πολλὰ, καὶ τίποτε δὲν ἔκαμαν, μόνον ἔβαλαν φωτίαν καὶ ἐκάψαν παλάτια, ὀσσηνῆς, ἐργαστήρια, καὶ ἄλλα πολλὰ, καὶ Ἐκκλησίας, καὶ ὑπῆγεν ἡ Ἀρμάδα εἰς τὴν Πόλιν, ὅτι ὁ χειμὼν ἐσίμωνε, καὶ ὑπῆγε λόγος εἰς τὰς 14. τῷ Σεπτεμβρίου, εἰς τὸ Ναύπλι, ὅτι εἶναι μάχη. Ἦτον Μπαῖλος τότε καὶ Καπετάνιος Ναυπλοῖα Βιτόρος Γαρζόνης, καὶ ἐπεμψε τὸν ἀνδρειωμένον Μποζίκην, καὶ ἐκέρσθυσεν ἀπὸ τὰ χεῖρα σιταῖα, ζῶα, καὶ βιβλία. Πάλιν οἱ Τῆρκοι ἔδραμαν εἰς τὰς Χώρας τῷ Ναυπλοίου, καὶ ἐκοψαν ἀνδρώπας καὶ ζῶα, καὶ ἐπῆραν ἀνδρας καὶ γυναῖκας, καὶ μετέπειτα ἐπῆγεν ὁ Κασιρπασιᾶς εἰς τὰς πύργους τῷ Κασεῖου, καὶ δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὰς πάρῃ, καὶ ἐκάφε τὰς, καὶ ἐπαπαδόθησαν, διὰ νὰ μὴ καγοῦν, καὶ πολλοὶ ἐπεσαν κάτω μετὰ χοινία, καὶ ἐσκοτώθησαν διὰ μὴ περᾶν. Τότε ἐπῆρε καὶ τὰς Παλαιολόγους, τὸν Κύρ Ανδρόνικον, τὸν Κύρ Νικόλαον, τὸν Κύρ Θεόδωρον, καὶ τὸν Κύρ Δημήτριον, καὶ εἰς τὸ Ἄργος ἐκοψε τὰ κεφάλια τὰς, καὶ τότε παρεδόθη καὶ τὸ Θερμίσσι. Ἡ Ἀρμάδα, ὅταν ὑπῆγαιεν, ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγιναν καὶ ἐπῆρέ τὴν, εἰς τὴν 1537. ἐν Μηνὶ Ὀκτωβρίῳ, καὶ ἀφῆκε τὴν ἔρημον, καὶ ἄλλα Νησίᾳ, καὶ ἐφόρτωσεν αἰχμαλωσίαν, καὶ ὑπάγει εἰς τὴν Πόλιν. Ἡ μάχη ἐκράτειε χρόνους 3. καὶ ἐπολεμῶντο τὰ δύο Κάστρη, τὸ Ναύπλοιον, καὶ ἡ Μονεμβασιά, καὶ ἐσκοτώθησαν πολλοὶ Χριστιανοί, διότι τόσοι Τῆρκοι ἦτον, ὥστε ἕνας Χριστιανὸς εἰς χιλίους Τῆρκους ἐμετρεῖτο. Ἀπέθαναν γοῦν εἰς τὸ Ναύπλοιον 7. χιλιάδες ἀνδρες ἀπὸ τὴν πείναν καὶ τὴν δίψαν, ὅτι δὲν εἶχαν νερόν, καὶ ἐπιναν βλυχόν, καὶ τῆς ὥρας ἐμαύριζαν καὶ ἀπέθαναν, καὶ ὅσοι ἐζήσαν, ὅταν ἐβασίλευεν ὁ ἥλιος πλέον δὲν ἐβλεπαν ἕως τὴν αὐρίον. Πολλοὶ ἔκαμαν καὶ δέκα ἡμέρας, ὅπως δὲν ἔφαγαν, μόνον χόρτα, καὶ οἱ πόλεμοι δὲν ἐπαυαν, καὶ ἐσκοτώθη ὁ θαυμαστὸς ἀνδρῶπος καὶ ἀνδρειωμένος Κύρ Βρετὸς ὁ Μποζίκης, ὅτι τὸν ἐκτύπησαν εἰς τὴν πλάτην μετὰ τὸ τσέκι. Λέγουσιν ὅτι ἀπὸ τὰς πολλὰς νίκας ὅπου ἔκαμνεν, ἐφθόνησέ τον ὁ Γεβερναδόρος Αὐγαστὴς Κληζὸς Φράγγος, καὶ ἔβαλεν ἀνδρῶπον καὶ ἐσκοτώσέ τον τῇ μεγάλῃ 5. καὶ ἐγίνε μέγας θρήνος εἰς τὸ Ναύπλοιον, καὶ οἱ Τῆρκοι ἐχάρηκαν καὶ ἔδωκαν λουμπάρδαις, καὶ τότε ἔδραμαν εἰς τὸ φεσάτον τῷ Ῥωμαίων, καὶ ἐκοψαν πολλὰς, καὶ ἦλθαν ἕως τὴν πόρταν τῷ Κάστρῳ.

Τότε δὲ γήκεν ὁ γενναϊότατος Κύρ Δομνίγος ὁ Μποζίκης ἀπάνω τῆς, καὶ ἄλλας ἔκοψε, καὶ ἄλλας ἐκρέμισε, καὶ ἐλάβε τὴν πολλὰς Χρυσιανὰς ἀπὸ τὰ χεῖρα τῶν Τερκῶν. Μετὰ εἷς χρόνον δὲ γήκεν πάλιν ὁ Κύρ Δομνίγος μετὰ τὸ φασάτον, καὶ εἷς Τούρκος μετὰ τὴν κρυμμένην τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὸ κεφάλι καὶ ἀπέθανεν, καὶ ἤφεραν τὸν μέσα, καὶ ἀπέθανεν ἐκεῖνῳ τῷ νύκτα, καὶ ἐγένετο μέγας θρήνος εἰς ὅλους. Οἱ Βενέτικοι πλέον ὥσπερ δὲ ἐδύοντο νὰ πολεμῶν, ἔστειλαν Ἀποκρυσιάειον, καὶ ἔδωκαν τὰ δύο θαυμαστὰ Κάσρη, τὸ Ναύπλοιον, καὶ τὴν Μομεμβασίαν, καὶ 3. χιλιάδας χρυσῶν, καὶ ἔκαμαν ἀγάπην. Εἰς τὴν 1540. Νοεμβρίῳ, 21. ἔδωκε τὸ Ναύπλοιον Ἀλέξανδρος ὁ Κονταρῆς τῇ Κασιμπασίᾳ, καὶ Νοεμβρίῳ, 24. τῇ Μομεμβασίᾳ, καὶ ἐπῆραν ταῖς καμπάναις καὶ τὰ ἄρματα. Ἐμείναν δὲ εἰς τὰ Κάσρη πολλοὶ Ἱερωμόνοι καὶ Λαῖκοι εἰς τὸν Τερκον, καὶ ἔκαμαν τῆς ἐλάβε τῆς. Εἰς δὲ τὴν 1553. ἐπῆγεν εἰς τὴν Περσίαν, καὶ ἐπορεύθησέν τον, καὶ ὤρισε καὶ ἐπνιξάν τον. Ἐστειλε καὶ εἰς τὴν Πρῶσαν καὶ ἐπνιξε καὶ τὸν υἱὸν τῇ Μεσαφᾷ πασιᾷ, καὶ ἐγένετο μέγας θρήνος. Εἰς τὴν 1566. ἐστράτευσεν εἰς τὴν Οὐγγρίαν, καὶ εἰς τὴν 26. τῇ Σεπτεμβρίῳ ἀπέθανεν ἐκεῖ εἰς τὸ Σεῖ γεφύρι, ὅπου τὸ ἐπολέμα μετὰ τὸ φασάτον. Μετὰ δύο ἡμέρας τῇ θανάτου του ἐπῆραν το, καὶ ἦτον ὁ Μεχμέτ πασιᾷς ὅπου τὰ ἐκυβέρνησα, καὶ ἔστειλαν ταχυδρόμους εἰς τὸν υἱὸν τῇ τὸν Σελήμῳ, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Πόλιν, καὶ μετὰ ταῦτα ἦλθεν εἰς τὸ φασάτον, καὶ ἐπῆρέ το, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Πόλιν.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΣΟΥΛΤΑΝ ΣΕΛΗΜΗ.

Ἐλαβε δὲ τὴν βασιλείαν ὁ Σελταὺν Σελήμης, καὶ ὅταν ἦλθεν ἀπὸ τὰ φασάτα, ἤφερε καὶ τὸ λείψανον τῇ πατρὸς τῇ, καὶ ἔθαψέ το εἰς τὸ Ἱμαρέτι τῇ. ἐβασίλευσε χρόνος 47. Εἰς τοὺς 1570. ὁ Σουλταὺν Σελήμης ἔκαμε μάχην μετὰ τῇ Βενετικῶν, καὶ ἔκαμε μεγάλην ἀρμάδα, ὥς ἑξακόσια καράβια μικρὰ καὶ μεγάλα, καὶ ἐπῆρε καὶ δύο μεγάλα καράβια Βενετικά, ὅπου ὤρεθισαν εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἐξέβη Ἀπειλλίς, 7. καὶ ἦσαν ἑῖς Πασιᾶδες, ὁ Μπιαλιπασιάς, ὁ Ἀλιπασιάς, καὶ ὁ Μουσαφαπασιάς. Ἐδιάβη ὁ Μπιαλιπασιάς εἰς τὴν Τῆνον, ἀμὴ δὲ τὴν ἐπῆρε, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Χιον, καὶ ἐσμιξεν ὅλη ἡ ἀρμάδα καὶ ἐδιάβη εἰς τὴν Ρόδον, ἔπειτα εἰς τὸν Φοῖνικα. τὸν Ἰούνιον ἦλθαν εἰς τὴν Λαμισόν, καὶ ἔκαψαν τὴν. ἔπειτα ἦλθεν εἰς ταῖς Ἀλικαῖς, καὶ εὗγαλε φασάτα ἡμέραις, 3. καὶ ἔβαλε καὶ ἔκαψέ τας, καὶ τὸν Λάρνακα. Ἐπειτα ἄρχισαν καὶ αἰχμαλώτισαν τὰ χωρία, καὶ εἴτι ἤφεραν, ἔβαναντα εἰς τὰ καράβια, καὶ τὰ ἐπερνοῦσαν εἰς τὴν Καραμανίαν. Μετὰ ταῦτα ὑπῆγεν ὁ Μπιαλιπασιάς μετὰ κότεργα εἰς τὴν Τρίπολιν καὶ ἤφερε φουσατά, καὶ μετὰ ταῦτα ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀμόχεσον, ἔπειτα εἰς τὸν Φοῖνικα. Ἐμείναν ὁ Μεσαφαπασιάς καὶ ὁ Ἀλιπασιάς, καὶ ὑπῆγαν καὶ ἀπέκλεισαν τὴν Λοκωσίαν μετὰ φασάτα ἀναείθμητα, καὶ ἐπολεμῶσαν την ἀπὸ ἑξὶ τόπος. ἦλθε δὲ καὶ ὁ Μπιαλιπασιάς μετὰ τὰ κότεργα ἀπὸ τὴν Ρόδον, καὶ

τίς δυνάται καὶ γράψῃ τὸν πόλεμον ἐκεῖνον; πλὴν λέγειν καθολικὰ, ὅτι ἡ Λδοκσία ποσῶς δυν ἐπολέμησε, μόνον εἶχαν παραγγελίαν ὅτι νὰ μὴ πολεμῶν ἕως νὰ ἔλθῃ ἡ ἀρμάδα τῶν Βενετίκων. καὶ ὁ καιρὸς ἐμπόδιον, ἡ ὁ Θεὸς, τὴν ἀρμάδα, καὶ δυν ἦλθε, καὶ ἐπῆραν τὴν τὴν Λδοκσίαν εἰς τὰς 9. τῆ Σεπτεμβρίου, καὶ ἐπολεμῶσαν ἡμέρας 40. καὶ δύνει ὁ Καραμάμπης ὅπῃ ἐφύλαγε τὴν μίαν μερέαν τῆς Λδοκσίας, καὶ ἐκοιμήθη ἡ βίγλα τῆ Κάστρου, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐσέβηκαν οἱ Τῦρκοι εἰς τὴν Λδοκσίαν, καὶ ἔκαμαν μεγάλῃ σφαγῇ καὶ αἰχμαλωσίαν εἰς τὰς Κυπριώτας, τόσον ὅτι ἐβράμηνον ὁ Κόσμος ἀπὸ τῆς ἀπεθαμένης.

Τίς δυνάται νὰ μετρήσῃ τὴν σκλαβίαν ἀνδρῶν, γυναικῶν, καὶ παιδίων; ὡ καὶ τί μέγας θρήνος ὅπου ἐγένετο. ἐχωρίζοντο ἡ μάννα ἀπὸ τὰ παῖδια, οἱ ἄνδρες ἀπὸ ταῖς γυναῖκες, οἱ συγγενεῖς ἀπὸ τοὺς φίλους, καὶ ἐγένετο πόση παραχώρησις Θεοῦ. ὡ Κύριε ἐλέησον τὸ πλάσμα σου. εἰς ὀλίγον παρεδόθη ἡ Κυρηνία, καὶ μετ' ὀλίγον ἐδιάβη ὁ Μουσαφᾶ Πασιᾶς εἰς τὴν Ἀμόχωστον, καὶ μετέπειτα ἦλθαν οἱ δύο Πασιάδες μετ' ὅλα τὰ καράβια, καὶ ἐπολεμῶσαν τὴν ἀπὸ ἑξῆς μερίαις. εἰς τὰς 6. τῆ Ὀκτωβρίου ἐμίσθωσαν ἡ ἀρμάδα. Τότε ἐκάνη καὶ τὸ Γαλιᾶνι τῆ Μεχμέτ Πασιᾶ, καὶ ἦτον παραβοκύρις ὁ Σαλεῖμαν Ρεῖζης, καὶ εἶχε μέσα πολλὴν βίον, καὶ δυν ἐγλύτωσε κανεῖς, μόνον ὁ παραβοκύρις καὶ ὁ γεωμετρικὸς ὅπου ἦτον ἕξω. Μετὰ ταῦτα ἦλθεν ἡ ἀρμάδα εἰς τὰς 11. τοῦ Δεκεμβρίου εἰς τὴν Πόλιν μετ' ἀναρίθμητον αἰχμαλωσίαν. Ὁ Μουσαφᾶ Πασιᾶς ἔμεινε καὶ ἐπόλεμα τὴν Ἀμόχωστον, καὶ ἔκαμε τόσον πόλεμον ἡ Ἀμόχωστος δυνάτον καὶ θαυμαστὸν, ὥστε εἰὰν ἤθελαν σείλῃ οἱ Βενετικοὶ βοήθειαν, δυν τὴν ἐπερναν. καὶ ἐσώθη τὸ βοτάνι, καὶ τὰ ἔσφηματα, καὶ ἐπῆρε τὴν εἰς τὰς 1571. Αὐγύστη, 1. καὶ ἐγδανε τὸν Ἀφεντὴν ὁ ἀδιάκριτος Μυσταφᾶ Πασιᾶς, καὶ τὰς ἄλλους πρώτας ἐσφαξε, καὶ ἄλλας ἐπῆρε σκλάβας, καὶ τὰς Ῥωμαίους ἀφῆκεν εἰς τὸ Κάστρον, καὶ τὴν Φράγγικην Ἐκκλησίαν ἔκαμαν Ἱμαρέτι, καὶ ἔβαλε Κατὴν καὶ κασροφύλακας, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Πόλιν. ἐπειτα ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν εἰς τὸν Ἀφεντὴν, καὶ τὸν ἐδέχθη καλῶς. Λέγουσι δὲ, ὅτι ὅσος λαὸς ἡχμαλωτίθη νὰ ἦσαν 300. χιλιάδες μικροὶ, καὶ ἔθνη, καὶ διεσκορπίσθησαν Ἀνατολῇ καὶ Δύσει, καὶ ὅσοι ἐσφάγησαν ἦσαν ἕως χιλιάδες 40. Ὦρεσαν δὲ οἱ Βενετικοὶ τὴν Κύπρον χρόνος ἐννεκὼντα ἔτη, καὶ ἐπῆραν τὴν ἀποθανόντος τῆ Ρεχάτζη, ἐν ἔτει 1404. ἀπὸ Χρυσῆ.

ΑΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ.

Μετὰ τὸν Κυρ Παχώμιον, ἐγένετο Πατριάρχης ὁ Κυρ Θεόκλητος, καὶ ἐπέρασεν εἰρηνικὰ καὶ κατὰ Θεὸν, καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῶ ἐπαυσαν τὰ σκάνδαλα. ἐπειτα ἐγένετο ὁ Κυρ Ἱερεμίας, ὁ ὁποῖος ἦτον Μητροπολίτης Σοφίας. ἐψηφίσθη γὰρ παρὰ τῆς Συνόδου, καὶ ἦτον ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα, ἀπὸ τὴν χάραν ὀνομαζομένῃ Ζίτζαν, καὶ ἦτον καλογεγενημένος, καὶ ἀνδρῶπος φρόνιμος. Εἰς τὸν καιρὸν τῶ ἦτον ὁ Κυρ Μανουὴλ ὁ μέγας Ῥήτωρ, ἀνδρῶπος

σοφός, καὶ λόγιος, καὶ ἐνάρετος, καὶ ἄλλοι Κληρικοὶ καλοὶ, καὶ ἐκυβέρ-
νησαν τὴν Ἐκκλησίαν. ἐσυνέβη δὲ καὶ εἰς αὐτὸν σκανδαλον ἀπὸ τῆς Κλη-
ρικῆς, τῆς ἀφανισαίας τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τῆς Πίστεως τῆ Χρυσῆ. διότι ὁ
Κύρ Ἰερεμίας ἦτον ἀνδρὶς καλογεγεμένος, πλὴν ἀρεάματος, καὶ ἀπει-
ρος παιδείσεως. ἠθέλησε γὰρ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ νὰ προσκυ-
νήσῃ τὸν Ἅγιον Τάφον, καὶ νὰ ἰδῇ καὶ τὸ Ἅγιον Φῶς. ὡς ὑπῆρχεν, ἔ-
καμε καιρὸν νὰ ἔλθῃ, ὅτι οἱ καιροὶ ἐναντιώθησαν. λοιπὸν οἱ Θεοκἀπη-
λοι Κληρικοὶ εὐγαλῶν Νόμον κεφάλαιον, ὅτι ὅποιος Ἀρχιερεὺς λείπει ἀ-
πὸ τῆς Ἐπαρχίας τῆ ἑξῆ μῶνες, νὰ κάμνῃ ἄλλον. καὶ συναθροίζονται,
καὶ δίδωσιν εἰς τὴν Μητροπολίτιν Σωζοπόλεως, Ἰωαννίκιον ὀνόματι, καὶ
μετὰ τῆς Τέρκης ἔκαμαν τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως. ὁ δὲ Λαὸς
καὶ οἱ Ἀρχοντες ἔγιναν ἐναντίοι πολλὰ, καὶ ἔγινε σύγχυσις πολλή, διό-
τι ἐχειροτόνησεν ὁ Ἰωαννίκιος Ἀρχιερεῖς, καὶ ἦσαν βοηθοὶ τε, καὶ οἱ Κλη-
ρικοὶ ἦσαν ἐναντίοι. ἦλθε γὰρ ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλήμ ὁ Κύρ Ἰερεμίας,
καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν Χρυσόπηγην, εἰς τὸν Γαλατᾶν, καὶ ἦλθαν οἱ Ἀρ-
χοντες καὶ ὁ Λαὸς ὅλος καὶ ἐπροσιώησάν τον, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸν Ἀφρί-
τιν τὸν Σελτᾶν Σουλεϊμάνην, καὶ ἐβόησαν, ὅτι τὸν Ἰερεμίαν θέλομεν.
Οἱ βασιλεῖς ὡς δικαιοτάτος ἔδωκε τῆς ὁρισμὸν, καὶ ἐκάθισεν ὁ Κύρ Ἰε-
ρεμίας, καὶ ὁ Ἰωαννίκιος διῆκεν. Ἐσυναθροίδη γὰρ Σύνοδος Ἀρχιερέων
πολλή καὶ μεγάλη, καὶ ἐκάθισαν καὶ ἀφώρισαν τὸ Ἰωαννίκιον, καὶ διῆκεν
ἀφωρισμένος μὲν τὸν θάνατόν τε, καὶ ἔθαψάν τον εἰς τὸν Ἅγιον Ἰωάννην,
εἰς τὸ Νησιὶ πλησίον Σωζοπόλεως, καὶ εὐγαλᾶν τον, καὶ ἐδιάβασάν τε δι-
χὰς, ἀμὴν δὲν ἐσυγχωρήθη. καὶ ὑπῆρχεν ὁ Κόσμος νὰ τὸν βλέπῃν, καὶ
οἱ Πατέρες ἐβαρέθησαν, καὶ ἔβαλάν τον εἰς τὰ θεμέλια τῆς τείχεως, καὶ ἔ-
κει εἶναι ἕως τῆ νῦν. λοιπὸν ὁ Ἰερεμίας ἐβλήθη νὰ κάμῃ Μοναστήριον,
καὶ ἔπερνον ἀπὸ τῆς Ἀρχιερεῖς ὅπως ἐγίνοντο δῶρα, καὶ αὐτὸς ἀνοίξε θυ-
ραν εἰς τὰ Σιμωνιακά, εἰς τὸν καιρὸν ἡδὲ Τούρκων, καὶ ἔκτισε τὴν Μο-
ναστίαν τῆς Σταυρομικῆς εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, καὶ εἶναι ἕως τῆ νῦν. ὑπῆγε
γὰρ εἰς τὴν ζήτην, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Βλαχίαν, καὶ κατ' ὁδὸν ἀναψέ-
τὸ σπῆτι ὅπως ἐπέζωσαν, καὶ ἐκάηκεν ἡ κατένα τε, καὶ ὁ σάκκος ὁ θαυ-
μασὸς τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ ἄλλοι ὁρισμοὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀ-
πέθανε γὰρ ὁ Κύρ Ἰερεμίας εἰς τὴν ἐπάνοδον, εἰς τὴν Φραντζαν, καὶ ἐ-
τάφη ἐντίμως, καὶ ἀρχιεράτωσε χρόνος 38. καὶ περαιοτέρων. Ἐγινε Σύνο-
δος, καὶ ἔκαμαν Πατριάρχην τὸν Κύρ Διονύσιον Μητροπολίτιν ὄντα Νι-
κομηδείας, καὶ ἐσυνέργησαν οἱ Γαλατιανοὶ, διότι καὶ αὐτὸς Γαλατιανὸς
ἦτον, γέννημα καὶ θρέμμα. Οἱ περισσότεροι Ἀρχιερεῖς δὲν τὸν ἠθε-
λαν, ὅτε οἱ Πολῖται Ἀρχοντες, μόνον ὁ Κατακλιζωδὸς ὁ Μονοραΐτης, καὶ
μετὰ πολλαῖς τέχναις τῆς Μονοραΐτης, ὅτι ἦτον ἀνδρὶς ἐπιτίδειος, καὶ γνω-
στὸς εἰς ὅλα, ἔγινεν ὁ Κύρ Διονύσιος, καὶ ἐπέρασε μερικὸν καιρὸν εἰ-
ρηνικὸς, καὶ ἔπειτα ἐσυνέβηκεν τον σκανδαλα πολλὰ, καὶ ἡ αἰτία ἦτον ὁ
Κύρ Μητροφάνης. διότι αὐτὸς ἦτον ἀπὸ τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς, ἀπὸ
τὸ χωρίον, ὅπως εἶναι ἀντίπερα τῆς Κυνηγῆς, ὅπως λέγεται τώρα Χὰς κιοί.
Οἱ πατὴρ τε ἦτον Βέλγαρος ἀπὸ τῆς Κάνσας, Βαγομύλος, ὡς ἐβεβαίω-
σαν

νω οἱ Γέροντες, εἰς τὴν Αἴρεσιν. ἐπανδρόβη γὰρ εἰς τὴν Ἀγίαν Παρασκευῶν, καὶ ἐπῆρε μίαν θαλούττειαν τῆ Σκεταρᾶ, καὶ ἦτον κεραμιδᾶς, καὶ ἔκαμε τὸν Μιχαήλ, καὶ πολλὰ θηλυκά. Τοῦτος ὁ Μιχαήλς ἐγινε Καλόγηρος, καὶ μετωνομάθη Μητροφάνης, καὶ ἠθέλησε νὰ γυνὴ Διάκονος, καὶ ὁ Ἱερεμίας ὁ Πατριάρχης πρὸς αὐτὸν δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἰδῇ, μήτε νὰ τὸν δεχθῇ διὰ ὑποδιάκονον. αὐτὸς ὡς εἶδε τὸν Κύρ Ἱερεμίαν ἐναντίον του, ἐλάλησε· τίς εἶναι ἡ αἰτία, ὅπῃ δὲν με χειροτονεῖς; καὶ τότε ἐλάλησαν πολλοὶ κατ' αὐτὴν πολλὰ ἄσπερα. Τότε ὑπῆγεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, εἰς τὴν Λαύραν, καὶ οἱ πατέρες ὑπῆγαν ἔξω, καὶ τὸν ἐχειροτόνησαν διὰ Καλόγηρον τῆ Μοναστηρίου παραλόγως καὶ παρὰ κανόνας, καὶ ἔκαμαν το διὰ νὰ τὸν ἔχεν εἰς τὴν ζητείαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὁδηγόν.

Ὁ Μητροφάνης, ὡς αὐτὸν ἐχειροτονήθη Διάκονος καὶ Ἱερεὺς, ἀγῆκεν ἀπὸ τὴν Μοναστήριον καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Πόλιν, καὶ βάλλει τὸν πατέρα τὴν εἰς ἐκείνας τὰς Τέρικας, ὅπῃ εἶχε φίλους διὰ τὰ κεραμιδία ὅπῃ τὰς ἐπέλειε, καὶ παρακαλῶν τὸν Κύρ Ἱερεμίαν τὸν Πατριάρχην νὰ τὸν συγχωρήσῃ, καὶ νὰ τὴν δώσῃ καὶ τὴν Ἀγίαν Παρασκευῶν Ἐκκλησίαν. καὶ σπικῶς ὁ Κύρ Ἱερεμίας ἔδωκε τὴν χώραν καὶ ἐλειτούργα, πλὴν ἀφώρισεν ὅποιος τὸν συμφορέσῃ. οὕτως ἔκαμε μόνος πολλοὺς χρόνους, ὅπῃ δὲν τὸν ἐσυμφορέσαν, ἕως οὗ ἀπέθανεν ὁ Ἱερεμίας. εἶχε φιλίαν πολλὴν μὲ τὸν Κύρ Διονύσιον, καὶ ὡς αὐτὸν ἐγινε Πατριάρχης, ἔκαμε τὸν Ἐφημέριον, καὶ ἐχειροτόνησεν τὸν Καισαρείας. συμβαλόμενος τὸν ὁ Μητροφάνης, νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὸν Πάπαν διὰ ἐλεημοσυώλῃ, καὶ πῶς νὰ συντύχῃ καὶ περὶ τῆς Ἐκκλησίας καλωσυώλῃ. πέρνει γράμματα ὡς Ἐξάρχος, καὶ ὑπάγει εἰς τὴν Βενετίαν, καὶ μὲ πίσιν τῶν Βενετῶν, ὅπῃ ἐξέταξαν κατὰ τὴν καλὴν τάξιν ὅπῃ ἔχεν, ἔδωκεν τε βεβαιωτικὸν γράμμα, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν Πάπαν, καὶ ἔκαμεν εἰπε ὁ Θεὸς δὲν ἤθελεν. ἐστερξέ τον, καὶ ἐμνημονόσεν τον, καὶ εἶπε πῶς ὁ Διονύσιος ὁ Πατριάρχης τὸν ἔστειλε, καὶ εἶναι εἰς αὐτὸ ὅπῃ ὁμολογεῖ ὁ Πάπας, καὶ σέργεται καὶ ὁ Πατριάρχης Διονύσιος, καὶ ἔδωκεν τε βεργεσίαν καὶ γραφάς, καὶ ἦλθεν ὀπίσω. ἔμαθαν το οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ εἶχάν τον ὡς Διάβολον. ἐπέρασαν ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Μετέωρον, καὶ κανεὶς δὲν τὸν εἶχε διὰ Χριστιανόν, ἀλλὰ μήτε εἰς τὸ Μοναστήριον τὸν ἀνέβασαν. ὑπῆγε γὰρ εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ ἐγινε σύγχυσις εἰς τὸν λαὸν πολλή, καὶ ἐσυμάχθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ ἐγινε Σύνοδος νὰ καθήρουν τὸν Διονύσιον. Ὁ Κύρ Διονύσιος εἶπεν, ὅτι ἐγὼ δὲν τὸν ἔστειλα εἰς τὸν Πάπαν. Τότε ἡ τεχνησίως τὸ ἔκαμαν, ἡ ἀληθῶς ἦτον, ἐκάθησαν τὸν Μητροφάνην, καὶ ἔδωκεν τε τὴν Παροναξίαν Ἐξαρχικῶς εἰς ἀνάπαυσιν. Μετέπειτα ἐσυγχώρησεν ὁ Κύρ Διονύσιος τὸν Μητροφάνην, καὶ ἦτον εἰς τὴν Πόλιν, καὶ εἶχε Μοναστήριον, πέραν εἰς τὴν Χάλκην, τὴν Ἀγίαν Τριάδα. Λοιπὸν εἰς τὰ πολλὰ σκαύδαλα τῆς Συνόδου ἔδωκεν ὁ Κύρ Διονύσιος ἔγγραφον γράμμα, ὅτι εἶναι ἀφωρισμένος ὅποιος τὸν μνημονόσῃ διὰ Πατριάρχην, καὶ αὐτὸς νὰ εἶναι αὐτοκαθαίρετος, ὅτι μὲ πόσον καιρὸν ἐὰν δὲν καμῇ παραίτησιν καὶ εὐγὴ ἀπὸ τὰ Πατριαρχεῖον. Ὅταν ἔφθασεν ὁ καιρὸς, ἄλλοι τὸν

ἐμνημόνευαν, ἄλλοι ἔχι', καὶ ἔγινε μεγάλη σύγχυσις πάλιν. Τότε ἦτον καὶ ὁ πολὺς καὶ μέγας ἀνδρῶπος ὁ Κύρ Θεοφανῆς, τῷ ὁποίῳ τὰ λείψανα ἔκαμαν θαύματα. ἦτον μέγας Ῥήτωρ τότε, καὶ ἐκαθέζετο εἰς τὴν Χρυσοπηγὴν, καὶ ἐδίδασκε κατ' ἐκάστῳ Κυριακῇ τὸν λαὸν τῷ Θεῷ, καὶ εὐγαλε μαθηταὶς πολλὰς θαυμαστὰς, Θεωναὺ τὸν Θεσσαλονίκης, Ἀρσένιον Τορνόβη, Δαμασκηνὸν τὸν Ναυπάκτου καὶ Ἀρτίς, Μεθόδιον τὸν Μελενίκην, Ἱερόθεον τὸν Μονεμβασίας. ἦτον καὶ ὁ Σίλβεστρος Ἀλεξανδρείας, καὶ ὁ Κυζίκης Ἰωάσαφ, καὶ ὁ Λακεδαιμονίας Δωρόθεος, καὶ ἄλλοι πολλοί. ὁ Θεωνᾶς, ὁ Ἀρσένιος, ὁ Δαμασκηνός, ὁ Μεθόδιος, ὁ Ἱερόθεος, ἦτον πολλὰ καλοὶ, λόγιοι καὶ τροκομμενοί. οἱ δὲ ἄλλοι, καὶ μάλιστα ὁ Ἀλεξανδρείας, ἐνάρετοι καὶ νησούται, καὶ πολλὰ Καλογεριοί. Τότε γοῦν ἔπασαν οἱ Ἀρχοντες μετὰ τὸν Κύρ Θεοφάνην, καὶ ἔγινε πάλιν Σύνοδος, καὶ ἐν τῇ μέσῳ ὄρεθι εἷας ἀνδρῶπος μαυρός καὶ ἔξω φρενῶν, καὶ πέρνει σπαθί, καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῆς Μεταμορφώσεως ἐκατέβη ὁ Κύρ Διονύσιος νὰ λειτουργήσῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐκεῖνος ἐπήδησεν ἀπὸ τὸν τόπον ὅπου ἔσενε, καὶ κρέει τὸν Πατριάρχην εἰς τὸ κεφάλι νὰ τὸν κόψῃ, καὶ δὲν τὸν ἔκοψε, μόνον τὴν μύτην του ἔκοψεν, ἀμὴ δὲν ἐχώρισεν, ὅτι τὸ σπαθί ἐτζακίθη, καὶ ἔγινε μεγάλη σύγχυσις, καὶ εἶπαν πῶς τὸ μέρος ὅπου εἶναι ἐναντίον τὸν ἔβαλαν, καὶ ἔδεσάν τον, καὶ ἔκαμάν τε μεγάλα μαρτύρια νὰ δείξῃ τίς τὸν ἔβαλεν. Ἐκεῖνος εἶπεν, ὅτι ἐγὼ εἶδα τὸν Κόσμον πῶς ἀνακαπνύονται καὶ ἀναθεματίζουσιν τον, καὶ εἶπα νὰ τὸν κόψω νὰ ἀναπαυθῇ ὁ Κόσμος. ἠθέλησαν νὰ τὸν κρεμάσουν, πλὴν ὁ Κύρ Διονύσιος δὲν ἄφηκε, μόνον εἶπεν, ἀφήτε τον· καὶ ἀφηκάν τον, καὶ ἔγινε Καλόγηρος.

Τότε γὰρ ἡ Σύνοδος τῶν Ἀρχιερέων εἶπαν, ὅτι ἄς εἶναι συγχωρημένος ὁ Κύρ Διονύσιος διὰ τὸ ρεῖμα ὅπου ἔκαμε, καὶ τοῦ Κυρ Θεοφανῆ εἶπαν πλέον νὰ μὴ λαλῇ, καὶ ὑπῆλθεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, εἰς τῶν Ἰβήρων τὴν Μονὴν, ὅτι ἐκεῖ ἦτον κουρεμένος, καὶ ἐκεῖ ἄφηκε καὶ τὰ βιβλία του. μετὰ ταῦτα ὑπῆλθεν εἰς τὴν Βερροϊάν, καὶ ἐκεῖ ἐκοιμήθη, καὶ ἔθαψάν τον οἱ Βερροϊῶται ἐντίμως, διότι καὶ ὁ Κύρ Θεοφανῆς Βερροϊώτης ἦτον ἐκ μητρὸς, ὁ δὲ πατήρ τε Μαυραΐτης ἀπὸ τῆς Κορώνης, Ἐλεαβούλκος τὸ γένος, καὶ ἤφερε τον ὁ Αὐθύντης σεργάνῳ εἰς τὴν Βερροϊάν, ὅταν ἐπῆρε τὴν Κορώνην, καὶ ἔλεγάν τον Νικόλαον. Ἐγινε γὰρ Καλόγηρος, καὶ μετωνομάθη Νεῖλος Μοναχός. εἰς ὀλίγον δὲ καιρὸν ἀπέθανε καὶ ὁ Κύρ Διονύσιος, καὶ ἔγινε Πατριάρχης ὁ Κύρ Ἰωάσαφ ὁ Ἀδριανουπόλεως, καὶ ἦτον καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῶν Ἰωάννινων, ἀπὸ τοῦ χωρίου Κράφη, ὑποτακτικὸς τοῦ Κυρ Ἱερεμίου, καὶ ἦτον πλείσιος πολλὰ, ὅτι εἰς τὸν καιρὸν τῆς Μητροπολίτεως ἔσκαπτε νὰ κάμῃ βῆμα τῆς Ἐκκλησίας, καὶ νύρην εἷα μνήμα Ἐλλῆνος μετὰ πολὺν θησαυρὸν, καὶ εἰς τὰ πρῶτα σκαδάλα τῶν Κυρ Διονυσίων αὐτὸς ἦτον ὁ ἐναντίος μετὰ τὸν Ἀρχοντα τὸν Σεβάκην, καὶ ἀνέβασε καὶ τὸ πεσκέσι διὰ νὰ γένῃ Πατριάρχης, ἀμὴ δὲν ἔγινε τότε. Ἀρχιεράτεισε γοῦν καὶ αὐτὸς, καὶ ἦτον ἀνδρῶπος κερδοδόξος, καὶ ψάλλτης καλός, καὶ ἤξελε ρεῖμματα καλὰ, διότι εἶχε διδάσκαλον τὸν

τὸν Κύρ Ἰωάννην Ζυγομάλαν, καὶ ἐσπένδαζε, πλὴν τὰξιν Καλογερικῆς ποσῶς δὲν εἶχεν. ἐκυβέρνηα γὰρ καλῶς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐταπείνωσε τὰς Κληρικὰς, καὶ πλεον παρανομίας δὲν ἔκαμναν, ἀλλὰ μήτε ἀδικοκρίσιαν, καὶ ἔτρεμάν τον πολλὰ καὶ Ἀρχιερεῖς καὶ Κληρικοὶ, διότι ἦτον πολλὰ φοβερός, καὶ οἱ Νοτάριοι ποτὲ τὰ γράμματα μὲ τὸ χέρι τους δὲν τὰ ἔδιδαν, μόνοι ἀπὸ τὴν σκάλαν τὰ ἔδιδαν τῷ Καλογέρῃ, καὶ τὰ ἐβέλωνε, καὶ πάλιν τὰ ἔδιδε κάτω. Ἐμισθυσάν τον γὰρ οἱ Κληρικοὶ, καὶ ἔπαχον κρυφὰ νὰ τὸν ἀγάλην, ἀρὴ δὲν ἐπολμύσαν, ὅτι τίποτε δὲν εὖρισκον αἷτιον. Ἐσυνέβη εἰς τὸν καιρὸν τὸ τὸτο τὸ σκανδαλον. Ὁ Κατακλιζωὸς ὁ Δομέσικος ἐσυμπεθέριασε μὲ τῆς Βλαχίας τὴν Κυράν τὴν Μύρτζσαν, καὶ ἔδωκε τὴν θυγατέρα της εἰς Ἰωάννην τὸν Κατακλιζωὸν, καὶ εἰς τὴν σράταν ἐσκανδαλίθισαν, καὶ πέρην τὴν νύμφην, καὶ ἐπῆγαν τὴν ὀπίσω εἰς τὴν μάνναν της τὴν Μύρτζσαν. Ἦτον ἐτι παρθένος, διότι τοῦ εἶπεν ἡ Μύρτζσα, νὰ μὴ πέσης μὲ αὐτὴν, μόνον εἰς τὸ σπῆντί σου, ὡσὰν ὑπάγεις εἰς τὰς ἀδελφάς σε, εἰς τὴν μητέρα σε, τότε νὰ πέσης, διὰ τὴν τιμὴν νὰ μὴ λέγῃ τίποτε. Εὐρέθη γὰρ τότε ὁ Ἰωάσαφ Πατριάρχης εἰς τὴν Βλαχίαν, καὶ ἔδωκε τὴν εἰς τὸν ἀνέψιόν τε εἰς γυναῖκα, τοῦ Κατακλιζωὸς τὴν γυναῖκα, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἄρχισαν τὰ σκάνδαλα, καὶ ἐσυμφώνησαν ὁ Κατακλιζωὸς Μιχαὴλ, ὁ Κατακλιζωὸς Ἀντώνιος ὁ Μονοραῖτος, καὶ ὁ Κύρ Ἰωάσαφ ἐμύυσεν εἰς τὰς Ἀρχιερεῖς νὰ ἔλθον, διὰ νὰ διορθώσῃ τὰς Κληρικὰς καὶ νὰ τὰς παιδεύσῃ, καὶ τοὺς Ἀρχοντας νὰ ἐπιτιμήσῃ, νὰ μὴ ζητῶν τὰ κακὰ τους θελήματα. Ὡσὰν ἦλθον, ἐσυμφώνησαν μὲ τὸν Κατακλιζωὸν καὶ μὲ τοὺς Κληρικοὺς, καὶ ἐκάθισαν τὸν Ἰωάσαφ, καὶ ἐγύρυσαν τε τὰ εἰσοδήματα ὀξωπεικῶς. Ἐβαλαν Ἀρχιερεῖς καὶ ἐγύρεψαν τον εἴτι τὰ ἔδωκαν, καὶ ὀξώρισαν τον εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος. Μετέπειτα ἦλθον εἰς τὴν Ἀδριανέπολιν, καὶ ἀπέθανε, καὶ ἐκλαυσά τον πολλὰ οἱ Ἀδριανηπολίται, ὅτι ἔκαμε πολλὰς καλωσιῶας εἰς τὴν Μηρόπολιν. Ἐγινε γὰρ Πατριάρχης ὁ ῥηθεὶς Κύρ Μηροφανῆς, ὅτι εἶχε συμφωνίαν μὲ τὰς Κληρικὰς καὶ μὲ τὸν Μιχαὴλ Κατακλιζωὸν νὰ εἶναι πάντοτε εἰς τὰ θελήματά τους. Εἰς τὸν καιρὸν τε ἐρήμαξε παντελῶς τὸ Πατριαρχεῖον, καὶ φανερά ἦσαν τὰ σιμωνιακά, καὶ ἐγνόοντο ἄνθρωποι Δαίμονες Ἀρχιερεῖς, διότι ὡρίζαν οἱ Κληρικοὶ, καὶ ὁ Κατακλιζωὸς Μιχαὴλ, καὶ ὁ Κύρ Μηροφανῆς, καὶ ἦτον πᾶσα παρανομία καὶ ἀκαταστασία, καὶ ἄνθρωπος νὰ φάγῃ ψωμί εἰς τὸ Πατριαρχεῖον δὲν ἦτον, μόνον ἔρημον ἔμεινεν, ὅτι ὁ Μηροφανῆς πέραν εἰς τὴν Ἁγίαν Παρασκευὴν ἐκαθέζετο. Ἐσκανδαλίθη γὰρ ὁ Κατακλιζωὸς Μιχαὴλ καὶ ἐβίασέ τον, καὶ ἔκαμε παραίτησιν τῷ θρόνῳ, μετέπειτα καὶ τῆς Ἀρχιερωσύνης, καὶ ἔδωκαν τε δύο Μηροπόλεις, τὴν Λάρισσαν καὶ τὴν Χίον, καὶ τὴν μετ' Λάρισσαν τὴν ἐπέλησε διὰ χίλια φλωρία, τὴν δὲ Χίον ἐβάστα.

Μετὰ ὀλίγας ἡμέρας πάλιν ὁ Μηροφανῆς ἐγύρυσεν τὸ Πατριαρχεῖον, καὶ ἠθέτησε τὰς ὁμολογίας ὅπῃ ἔδωκε, καὶ ὀξώρισαν τον εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος μὲ ὀρισμὸν τοῦ Αὐθέντος, καὶ μὲ καιρὸν ἐσφαξαν τὸν Μεχμέτ πασιαῦν εἰς τὸ κελτῆριον τῆς βασιλείας, καὶ οἱ ἔδικοι τοῦ Μηροφανῆς ἦσαν
καί-

καιρόν, καὶ ἤφεραν τὸν Μηφοφάνην εἰς τὴν Πόλιν. Εἰς ὀλίγον καιρόν ἐκρέμασαν τὸν Κατακουζυλὸν, καὶ ἐπῆρε τὸ Πατριαρχεῖον πάλιν ὁ Μηφοφάνης, καὶ εὐγάλε τὸν Ἱερεμίαν· διότι, ὅταν εὐγάλαν τὸν Μηφοφάνην, ἐχειροτόνησαν τὸν Κύρ Ἱερεμίαν τὸν Λαλείσσης. Τῆτος ἦτορ ἀπὸ τὴν Ἀγχιάλον, ἀπὸ καλὰς ἀνθρώπων, καὶ σπουδαῖος, πλὴν χοντρῆς φύσεως, καὶ ἀπαίδετος ἀπὸ καλογερικῶν τάξεω καὶ πρᾶξιν ἀνθρωπίνων, πλὴν ἦτορ σῶφρων, καὶ ἔμαθεν εἰς τὸν Μονεμβασίας, εἰς τὸν Τορνόβη ὀλίγον, καὶ εἰς τὸν Δαμασκυλὸν τὸν Ναυπάκτε, πλὴν ἦτορ ὁ νοῦς του χοντρός. ὕστερον ἐσπῆδασεν εἰς τὸν Ματθαῖον τὸν Κριτικόν, μαθητὴν τῶ Τορνόβη Ἀρσενίου, καὶ ἐκυβέρνηα εἰρηνικὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀφ' οὗ γὰρ τὸν εὐγάλεν ὁ Μηφοφάνης, μετὰ 9. μῆνας, ἀπέθανεν ὁ Μηφοφάνης Αὐγύστῃ 6. καὶ πάλιν ἐγένεν ὁ Κύρ Ἱερεμίας. Ὁ Μηφοφάνης εἶχεν σὺν ἀνεψιὸν Θεόληπτον, ὁ ὁποῖος ἦτορ τῆς ἀδελφῆς τῆς υἱός, καὶ ὁ πατήρ τῶ Ρίζαῖος, ἦτορ ἀπὸ τὸ Ρίζαῖον, καὶ ἦτορ πανδρεμνὴ καὶ ἐχήρεψεν. ἔκαμνεν τὸν ὁ Μηφοφάνης μίαν ἡμέραν Διάκονον, τὴν ἄλλαν Ἱερέα, καὶ ὕστερον Ἀρχιερεῖα Φιλιππεπόλεως, καὶ εἶχε συγγενεῖς εἰς τὴν Ἀγίαν Παρασκευὴν, καὶ ἐνθυμῶντο πάντα τὰ φιλοδωρήματα τοῦ Πατριαρχείου, καὶ δὲν ἔπαυε κατ' ἐκάστην ἡ γενεὰ τῆ νὰ τῶ γράφειν, διὰ νὰ ἐξοδιάσῃ μετὰ τῶς Τέρκων νὰ πάρῃ τὸ Πατριαρχεῖον. Ἀρχισαν γὰρ ὁ γαμπρός τῶ Ὁικονόμος μετὰ τὰ δαιμονικά σκῆλη τῶς Κληρικῶς, καὶ κατ' ἐκάστῳ ἐπλάττον συκοφαντίας κατὰ τῶ Ἱερεμίου, καὶ ἐγένε καὶ μερικὸν μῖσος ἀπὸ τῶς Ἀρχιερεῖς εἰς τὸν Ἱερεμίαν. διότι ὁ Μηφοφάνης, ὅταν ἀπέθανεν, ἐχεώσε εἰς πολλὰς Ἀρχοντας ἄσπρα, ὅπῃ ἔκαμνεν ἐξοδὸν καὶ ἐγένε Πατριάρχης, καὶ ἀποθανὼν εἶπεν, ὅτι ὁποῖος πάρῃ τὸ Πατριαρχεῖον, ἂς δώσῃ καὶ τὰ χρεῖα, καὶ ἔδωκεν τὰ ὁ Ἱερεμίας, καὶ ἐσεῖλεν Ἐξάρχης εἰς τῶς Ἀρχιερεῖς καὶ ἐβαρέθησαν. Ἦσαν γὰρ καιρόν, καὶ ἔδωκαν ἀναφορὰν εἰς τὸν βασιλέα, πῶς εἶναι ὁ Ἱερεμίας ἐχθρὸς τῆς βασιλείας, καὶ πῶς ἔκαμε Γιανιτζάρων Καλογέρων, καὶ Τέρκισαῖς Χεισιαναῖς, καὶ πῶς σέλλει γρηφαῖς εἰς τὸν Πάπαν κατὰ τῆς βασιλείας σου, καὶ ἄλλα πολλὰ, καὶ ἐσυρῶν τον εἰς τὰ κειτήρια, καὶ τὸ περισσότερον, ὅτι ὀρέθη σὺν Μιτυλωναῖος, καὶ ἐχωρίσθη τὴν γυναῖκά τῆ ἀπὸ κακῆς τῆ γνώμης, καὶ ἐγένε Τέρκος, καὶ ἐπῆρέ τὴν, καὶ χαρίζει τὰ παιδιὰ τῆ εἰς τὸν βασιλέα, καὶ κάμνει τον Καπιτζῆ τῆς βασιλείας. Ἦσαν ἐκεῖνον καὶ εἶπαν τῶ, ὅτι ἐγκάλει πῶς ὁ Ἱερεμίας σὲ ἠδίκησε, καὶ ἡμεῖς νὰ σὲ δώσωμεν χίλια φλωρία. Ἀρχισε λοιπὸν κατ' ἐκάστῳ καὶ ἐγκάλει, καὶ ὑπῆγε τον εἰς κειτὰς, καὶ ἄλλα ἅπαντα λόγια μυρία ἔλεγε κατ' αὐτῶ, καὶ ἦσαν ὅλαις τῶ Φιλιππεπόλεως βελαῖς μετὰ τοῦς Κληρικῶς καὶ μετὰ τῶς συγγενεῖς τῶ, διότι εἶχεν ἄσπρα ὅπου τῶ ἄφηνεν ὁ Μηφοφάνης, καὶ εἶχε καὶ τῆς Ἐπαρχίας τῶ, καὶ μετὰ αὐτὰ ἐπάλλετο. Οἱ πεζοδρόμοι γὰρ δὲν ἔλειπαν κατ' ἐκάστῳ ἀπὸ τῶς συγγενεῖς τῶ εἰς τὴν Φιλιππεπόλιν, καὶ τέλος ἐβελέθησαν, ὅτι εἰὰ δὲν τον ἀποκτείνῃ ὁ Ἀφρῆτης, δὲν εἶναι τρόπος ἄλλος. Ἀναγκάζεν γὰρ ἐκεῖνον τὸν Καπιτζῆ τὸν Μιτυλωναῖον, καὶ γυροῦντον εἰς κείσιν, καὶ μίαν νύκτα ἐκ οἴδαμεν πῶς ἦτορ, καὶ μόνον εἰς τρεῖς ὥρας τῆς νυκτὸς ἦλθαν οἱ ἀνθρώποι τῶ βασιλέως,

λέως, καὶ ἐπῆραν τον ὡς δρέθη. Ἐπὶ τῷ αὐτεῖον ἔμαθε το ὁ Κόσ-
μος, καὶ ἐθαύμασαν τίς εἶναι ἡ αἰτία, καὶ ἔκαμαν εἰς Θεὸν λιτανείαν
ὅλαι αἱ Ἐκκλησίαι. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἔμαθαν πῶς εἶναι εἰς τὰ δεσ-
μὰ μέσα εἰς τὰ βασίλεια, καὶ ἔλεγον πρότερον ὅτι τὸν ἐπνίξαν εἰς
τῷ θάλασσαν, καὶ ἐβεβαιώθησαν οἱ συγγενεῖς τῆ Φιλιππεπόλεως, καὶ
ἔσειλαν πεζοδρόμον με γράμματα τῷ Κληρικῶν, καὶ ἦλθε πλησίον
Κωνσταντινπόλεως, καὶ ὡς ἔμαθεν ὅτι ζῇ ὁ Ἱερεμίας, πάλιν ὑπάγει
ὀπίσω. Ὁ δὲ Μονεμβασίας Ἱερόθεος ἐβοήθησε πολλὰ τὸν Ἱερεμίαν,
διότι ἦσαν φίλοι, καὶ εἶχε καὶ δίκαιον ὁ Ἱερεμίας. ὑπῆγεν εἰς τὸν
Μπαῖλον τῷ Βενετίκων, καὶ εἰς τὸν Ἀποκλεισάριον τῷ Φραντζα, καὶ
ἐβοήθησεν ὁ Ἀποκλεισάριος τῷ Φραντζα καλὰ. ὁ δὲ Μπαῖλος τῷ Βε-
νετίκων ποσῶς δὲ ἐβοήθησεν. Ἐν ταύτῃ γὰρ ἔσειλεν εἰς τὸν Καπήα-
γα, καὶ ἐγῆκεν ἀπὸ τὰ δεσμὰ ὁ Ἱερεμίας· ἀλλὰ πάλιν οἱ Κληρικοὶ
ἔκαμαν βελάς κατ' αὐτῶ. Εἰς ὅσον γὰρ ἐγίνοντο ταῦτα, ἐσυμβῆ ἄλλο,
διότι οἱ συγγενεῖς τῆ Φιλιππεπόλεως, ὡς εἶδαν ὅτι δὲ τὸν ἐσκόπωσεν
ὁ Ἀφρότης, ἐλυπήθησαν· καὶ ἦτον εὖας φαυλόβιος Μιτυλιναῖος, Παχώ-
μιος Ἱερομονάχος, τὸ ἐπίκλυ Μπατέτος, καὶ με βίαν τῷ Τερκῶν ἐγύ-
ρθε νὰ γυνὴ Ἀρχιερεὺς Τορνόβε, καὶ ἔταξε τῷ Καπήαγα πολλὰ. Ὁ
Καπήαγας ἔσειλε γράμμα, ὅτι διὰ ἀγάπῃς νὰ τὸν κάμῃ Τορνόβου.
Οἱ Ἀρχοντες τοῦ Γαλατῶ τὸν ἐπαρεκάλεσαν, καὶ ἔκαμε τὸν Διονύσιον
Ράλλιν Ἀρχιερέα. ὅμως ὁ Καπήαγας, καὶ ἀράπης καὶ δυνεῖχος, ἐφύλα-
γε τῷ ὀργῇ νὰ τῷ ἀνταποδώσῃ.

Ὁ Κύρ Ἱερεμίας εὐγαλεν ὀρισμὸν νὰ ἐξορίσῃ τὸν Παχώμιον Καισα-
ρείας, καὶ αὐτὸς μετὰ τῷ ἐξορίαν ἔφυγε, καὶ ἦλθεν ὡς κοσμικὸς πτω-
χὸς καὶ ἐσέβη μέσα εἰς τὸν Καπήαγα, καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῷ σκανδάλων
δρέθη ἐκεῖ, καὶ συμφωνεῖ με τῶς συγγενεῖς τῆ Φιλιππεπόλεως νὰ γυνὴ
αὐτὸς Πατειάρχης, ἔπειτα νὰ εὐγῇ νὰ τὸ πάρῃ ὁ Θεόληπτος, καὶ νὰ
τοῦ δώσῃ ὁ Θεόληπτος τῷ Φιλιππούπολιν, καὶ ὡς ἔλεγεν, ἔδωκεν καὶ
χίλια φλωεῖα τῷ Παχωμίῳ. Ἐλάλησε γὰρ εἰς τὸν Καπήαγα με βελλῷ
τῷ Κληρικῶν καὶ τῷ συγγενῶν τῷ Θεόληπτῃ, καὶ τάσκει δέκα χιλιάδας
φλωεῖα χάρισμα εἰς τὸν βασιλέα, καὶ ἄλλαις ἐξοδαῖς πολλαῖς εἰς τοὺς
μεγάλους Ἀγάδες, καὶ διγάζοντον ἀπ' ἐκεῖ μέσα, καὶ φέρνοντον με τὸ θέ-
λημα τῷ βασιλέως εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, καὶ τζακίζον τὰ κελλία, καὶ βά-
νοντον μέσα, καὶ ἐκέρσδωσαν τὰ ὑπάρχοντα τῷ Κύρ Ἱερεμίῳ, καὶ τῷ ἄλ-
λων, καὶ μάλιστα τῷ Ἱερομονάχων. Ὁ Κύρ Ἱερεμίας ἦτον εἰς τῷ Γιανι-
τζάρων τὰ κελλία, καὶ ὁ Λαὸς ἔπαχεν νὰ συστήσῃ τὸν Ἱερεμίαν πάλιν
διὰ Πατριάρχην. Ὁ Παχώμιος ἐκάθησε χωρὶς θέλημα τινὸς Πατειάρχης,
καὶ Ἐξουσιασῆς, καὶ συναθροίζει τὰς Ἀρχιερεῖς νὰ τὸν χειροτονήσῃ, καὶ οἱ
Κληρικοὶ, ἄλλοι ἦσαν βοηθοί, ἄλλοι ἐναντίοι εἰς τὸ φαινόμενον. Τότε
γὰρ ὁ Μονεμβασίας Ἱερόθεος ἐλάλησε θαυμαστὰ, καὶ ἐναντιώθη, καὶ
ὑβρίσεν, καὶ εἶπεν τὸν παρανόμον καὶ κατεγνωσμένον, καὶ πῶς χωρὶς θέ-
λημα Θεοῦ κάθεται. Λοιπὸν αὐτὸς ἔφερε καὶ ἄλλους Ἀρχιερεῖς, καὶ ἦσαν
βοηθοί τε, μάλιστα ὁ Κυζίκης καὶ ὁ Χαλκηδόνος, οἱ παῦροι οἱ πῖονες, καὶ
ἐλε-

ἔλεγον, ὅτι προσκυνοῦμεν τὸ πρόσαγμα τῆ βασιλείας, καὶ ὁποῖος ἐναντιεῖται τὸ πρόσαγμα τῆ βασιλείας ἅς παιδάζεται. Τότε γοῦν ἐλάλησαν οἱ Ἀρχοντες εἰς τὰς Ἀρχιερεῖς ὅτι, ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ἡμεῖς διὰ τὸ φιλεῖμεν τὰ χεῖρά σας καὶ τιμῶμεν σας διὰ τὰς Νόμους τῆ Χρῆστος, καὶ διὰ τοιαύτης ἡμέρας νὰ συντύχετε τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀλήθειαν, καὶ κοπιάσετε νὰ πηγνύωμεν εἰς τὸ Ντιβάνι, ἢ γὰρ εἰς τὸ κειμήλιον τῆς Βασιλείας, νὰ συντύχωμεν ὅλοι μας, πῶς αὐτὸς δεῖ εἶναι ἄξιός διὰ Πατριάρχης. Ὁ Κυζίκης ἄλλο δεῖ ἔλεγε, μόνον προσκυνοῦμεν τὸ πρόσαγμα τοῦ Βασιλείας. Μέσον τότε ἦλθε καὶ ὁ Φιλιππεπόλεως, ὡς ἔμαθεν ὅτι διγῆκεν ὁ Ἱερεμίας βέβαια. Λοιπὸν ἔπεσαν μετ' ἐκείνους τὸν Παχώμιον οἱ ἀκέφαλοι Ἀρχιερεῖς καὶ Κληρικοὶ, καὶ συμβαλόμενοι, καὶ μετ' οὐρισμὸν ἐξώρισε τὸν Ἱερεμίαν εἰς τὴν Ῥόδον διὰ ξηρᾶς, καὶ τότε μετ' Ἰζακίου βασιλικὸν, βίαν καὶ δυνατείαν ἐσυνάθροισεν τὰς Ἀρχιερεῖς νὰ τὸν ψηφίσουν. Ὁ δὲ Μομεμβασίας Ἱερόθεος παρήρσιον ἐλάλησε· παρανόμος εἶσαι, παρανόμοι οἱ ψῆφοι, παρανόμοι καὶ ὅσοι σὲ σέργουν. Τότε ἐλάλησαν οἱ Ἀρχιερεῖς· γράψαι Ἀγίῳ Μομεμβασίας, ὅσον νὰ διγῆμεν ἔξω, καὶ τότε θέλομεν κάμναι κατὰ τὸν νόμον. Ὑπέγραψαν γὰρ ἔλοι, καὶ ἐκάθισεν ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας. Ὑπερὸν διγῆκεν ἔξω, καὶ ἐλάλησεν ὁ Μομεμβασίας Ἱερόθεος εἰς τοὺς Ἱερεῖς, εἰς τὰς Ἀρχοντας, καὶ εἰς τὸν Λαόν. Ἐτυχεν τότε καὶ ὁ Ἀλεξανδρείας καὶ ἦλθε, καὶ ἀνακατώμεται ὁ Λαός, καὶ διγῆκεν ὅλος ὁ Κόσμος μικροὶ καὶ μεγάλοι, καὶ ἔδωκαν φωνὴν εἰς τὸν Βασιλέα καὶ ἀναφορὰν, ὅτι δεῖ τὸν θέλναι ὡς πεπορνόμενον καὶ ἀγέλατον. Ὁ Παχώμιος τζακίζει τὴν πατερίτζαν, καὶ σέλλει τὴν εἰς τὸ Ντιβάνι μετ' αὐτῶν, καὶ ἐγκαλεῖ τὸν Μομεμβασίας καὶ τὸν Φιλιππεπόλεως, καὶ πηγαίνει τὰς εἰς τὸν Πασικόν, καὶ εἶπαν, πῶς ἀναθεμάτισαν τὸν βασιλέα, ὅπως τὸ ἔδωκε τὴν πατερίτζαν, καὶ ἐτζακίσαν τὴν. Τότε ἦλθεν εἰς ὀλίγον νὰ πύς κρεμάσεν· πλὴν ἐλάλησαν καλὰ καὶ οἱ δύο, ὅτι ψεύδεται, ἀμὴν ἡμεῖς τοιαῦτα λόγια δεῖ εἶπαμεν, μόνον κατὰ πάθος λαλεῖ, ἀμὴν ἅς τὸ ἰδῇ ὁ Κατὴς τῆς Πόλεως μετ' αὐτῶν, καὶ ἔδωκαν ἐγγυητὰς, καὶ ἐξώδιασαν πολλά. Τὸ πρῶτον ἐκρίθησαν εἰς τὸν Κατὴν, καὶ ἤφερε καὶ χαρτίαν ὁ Μομεμβασίας νὰ ἀναγνώσῃ ὁ Παχώμιος, καὶ ἦτον ἰδιόχειρον τῆς Μομεμβασίας βιβλίον, Θωμᾶς ὁ, τε Ἀκείνος, καὶ τίποτε δεῖ ἀνέγνωσε, καὶ κατεκρίθη, καὶ ἐτιμήθη ὁ Μομεμβασίας, καὶ ἐτίμησαν τὸν καὶ οἱ ἀρεστούτες Τῆρκοι, ὡς εἶδαν τὸ βιβλίον τε. Ἦτον γὰρ τότε καὶ ὁ Νικηφόρος συνεργὸς πολλὰ, καὶ ὁ Θεόληπτος αὐτάμα, πλὴν ἔπαχε διὰ νὰ διγῆκεν ἐκείνον, νὰ γνῇ αὐτὸς, καὶ ὅλοι τὸν Ἀλεξανδρείας ἐκολάκων. Ὁ δὲ Μομεμβασίας ποσῶς δεῖ τὸν ἠθέλε, μήτε τὸν ἐσυμβέλλει νὰ γνῇ, καὶ αὐτὸς πάντοτε ἐκείνον ἠθέλεν. Ἀπ' ἐ γὰρ εἶδεν ὁ βασιλεὺς τὸν Λαόν, καὶ ἔξοδον πολλὴν ὅπως ἔδιδαν, ὥρισε καὶ διγῆκεν ὁ Παχώμιος, καὶ ἐν ταύτῃ, ὡς προσημασμένος ὁ Θεόληπτος, ἐσέβη μέσα διὰ νὰ γνῇ Πατριάρχης, καὶ ὅλοι οἱ διεσραμμένοι Κληρικοὶ μετ' αὐτὸν· δεσπόζον τὸν Παχώμιον εἰς δύο ἀλυσίδας, καὶ ἐμαζώχθη ὁ Κόσμος, καὶ τὸν εἶχαν παίγνιον καὶ γέλοιον. Ὁ δὲ Μομεμβασίας τὸ ἔλεγε· κάμε παραίτησιν.

πισιν, νὰ φέρωμεν τὸν Ἱερεμίαν, ὁμωρὸς παρὰ νὰ τὸν δ'γάλουν. Αὐ-
 τὸς δὲν ἤθελε, μόνον ἔδωκε καὶ ταῖς κολώναις τῆς Παμμακαρίστῃ εἰς τὸν
 Καπίαγα. Ἀφ' οὗ τὸν ἔδεσαν, ἔλεγε καλὰ μὲ ἔλεγεν ὁ Μονεμβασίας.
 Εἶπαν γὰρ οἱ Ἀρχοντες εἰς τὸν Θεόληπτον, ὅτι καὶ σὺ εἰς τὸ πάρης πα-
 ράνομον εἶσαι, μόνον νὰ πασχίσωμεν νὰ ἔλθῃ ὁ Ἱερεμίας, ἢ νὰ κά-
 μη παραίτησιν νὰ τὸν ἀναπαύσωμεν, καὶ τότε ἡ Συῶδος κατὰ Νόμους
 νὰ κάμῃ ὅποιον θέλει. Αὐτὸς δὲν ἠθέλησε, μόνον εἶχε δύο συμβού-
 λους, τὸν Κωνσταντῖνον Κατακουζυλὸν τὸν Μονοραῖτον, καὶ τὸν Κωνσταν-
 τῖνον Κασῆ, ἐναντίοι πολλὰ τῷ Ἱερεμίου. Ὁ δὲ Νικηφόρος καὶ ὁ Μο-
 νεμβασίας πολλὰ ἐναντιοῦντο, νὰ μὴ γνῇ αὐτὴ ἡ ἀτοπία, αἰθρῶπος
 ἀρεάμματος, αἰθρῶπος πανδρεμνός, ὅπῃ ποτὲ εἰς Μονασῆν δὲν ἔκα-
 με, καὶ μάλιστα ὅπῃ ἦτον καὶ αἴτιος τῆς καταδίκης τῷ Ἱερεμίου, καὶ ἐπί-
 βουλος εἰς πάντα. Αὐτὸς δὲν ἔσεργε, μόνον μὲ τὸν Ἀλεξανδρείας ἐβά-
 στα, καὶ ἔδωκε τοῦ Κατακουζυλοῦ διὰ φλωρία χιλιάδες τέσσαρες ὁμολο-
 γίαν, καὶ τῷ Κασῇ ὁμολογίαν διὰ χρῶσα χιλιάδες ἕξ, καὶ ἐσάθηνσαν
 αὐτοὶ βοηθοὶ τῷ, καὶ ἐξορίζον τὸν Νικηφόρον μὲ ὀρισμὸν εἰς τὴν Κύπρον.
 Τότε ἐπῆρε τὴν νύκτα κοσμικὰς αἰθρῶπας, καὶ ἔκαμέ τας μὲ χῆμα Ἱε-
 ρέων καὶ Καλογήρων, καὶ τὰς εἶπε, πῶς εἶναι Μητροπολιτάδες, καὶ δί-
 δει τῷ Τόλτερπάρη ὅσα ἠθελε, καὶ κάμνειτε ἀναφοράν εἰς τὸν βασιλέα,
 πῶς οἱ Ἱερεῖς ὅλοι τῷ Γαλατᾷ καὶ τῇ Πόλει καὶ οἱ Μητροπολιτάδες θέ-
 λουν τὸν Φιλιππηπόλεως, καὶ δίδει εἰς τὴν βασιλείαν σα εἴκοσι χιλιά-
 δες φλωρία, διότι ἦσαν δέκα, καὶ αὐτὸς ἔβαλεν ἄλλαις δέκα, καὶ ἐφίλη-
 σε χεῖρ τοῦ βασιλέως. Τότε εἶπεν, ὅτι ὅποιος δὲν μὲ πείθεται εἶναι
 ἐναντίος τῷ βασιλέως, καὶ ὁ Τζαῖσης νὰ τὸν βάλῃ εἰς τὸ Κάπεργον, καὶ
 ἐκάθισεν ἡ πλατὴν, ἡ χεῖρων τῆς πρώτης. Τότε ὁ Μονεμβασίας πάλιν
 ἐναντιώθη, οἱ δὲ ἄλλοι ἔσεργον, καὶ ὁ Θεσσαλονίκης, καὶ ὁ Ματθαῖος ὁ
 ἀδελφός τῃ, τὰς ὁποίας ἐτίμησεν ὁ Ἱερεμίας, καὶ ἔκαμέ τας τὸν σὺν πλέ-
 σιον, καὶ τὸν ἄλλον Θεσσαλονίκης Μητροπολίτην, καὶ αὐτοὶ πολλὰ ἐναν-
 τίοι τοῦ Ἱερεμίου. Ὁ δὲ Μονεμβασίας εἶπεν, ὅτι Δέσποτα Ἀγίε, αὐτὸ
 ὅπῃ ἔκαμες ἔπρεπε νὰ μὴ γνῇ, διότι ἡμεῖς εἶχαμεν ὀρισμὸς, ὅτι ὅταν
 ἀποθάνῃ ὁ Πατριάρχης, νὰ σιωαθροίζωνται οἱ Ἀρχιερεῖς διὰ νὰ κά-
 μων ψήφους, καὶ νὰ χειροτονῶν ἐκεῖνον ὅπῃ ἐκλέξων, καὶ τότε νὰ φιλῇ χέ-
 ρι τῷ βασιλέως, καὶ τῶρα πρῶτα φιλεῖς χεῖρ, ἔπειτα χειροτονεῖσαι, καὶ
 αὐτὸ θέλει γνῇ καὶ αὐτοὺς εἰς ἐσθία. τὸ ἄλλο, εἶσαι γεγαμνηκῶς, καὶ
 τὸ ἄλλο, ἐπίβουλος τοῦ Ἱερεμίου. Αὐτοὶ εἶπαν, ὅτι ὁ Ἱερεμίας εἰς τὴν
 Πόλιν δὲν ὑπάγει ἕως οὗ ζῇ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἡ Ἐκκλησία νὰ χηρδῇ
 δὲν εἶναι δυνατόν. τὸ, γεγαμνηκῶς, καὶ ὁ Πέτρος ὁ Ἀπόστολος γεγαμνη-
 κῶς ἦτον. εἰς τὸ ἐπίβουλος γὰρ, ἔκαμαν Συῶδον, καὶ ἐλάλησεν ὁ Ἀλε-
 ξανδρείας, πῶς τινὲς λέγουν ὅτι ὁ Κύρ Θεόληπτος ἦτον ἐπίβουλος τῷ Ἱε-
 ρεμίου, καὶ ἐδέχθη ἀφορισμὸν, ὅτι ἐγὼ πέποτε δὲν ὑπῆγα, καὶ οἶδα, ὅτι
 οἱ συγγενεῖς μου, καὶ ἐνέμπαιζαν Θεὸν καὶ Πίσιν, καὶ τὸν ἑαυτὸν τας, καὶ
 ἔκαμαν ὅσον διὰ τὸν Κόσμον νὰ εἰρυνώσῃ, διὰ νὰ σιωαθροίσῃ ὅσα ἠ-
 θελεν. Ἐγινε γὰρ, καὶ ὅλος ὁ Λαὸς ὑβρίσαν καὶ ἀναθεμάτισαν τὸν Χοι-
 ρόν

τὸν Ἀλεξανδρείας, καὶ τὸν Θεόληπτον. Ἐβίασαν καὶ τὸν Μομεμβασίας, καὶ σανικῶς τὸν ἔβαλαν εἰς τὸ καράβι, καὶ ὑπάγει εἰς τὴν ἐπαρχίαν ταύτην, διότι αὐτὸς ἦν πριματικός τῆς Γαλατίας καὶ τῆς Πόλεως, καὶ ἐλάλει λόγον καθ' ἐκάστῳ Κυριακῇ ἐπὶ ἄμβωνος, καὶ ἐκ βάθρων ἀνέκτισε τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην. Κασελιώτισαν, καὶ ἦν λόγιος καὶ τροπομμενός περὶ πλείονος παρὰ ὅλης τῆς τότε Ἀρχιερείς, καὶ ἠκέετο ὁ Λαὸς πολλὰ, καὶ διὰ τὰ μὴ κάμῃ σύγχυσιν, τὸν ἐδίωξαν, καὶ εἰπὰν τοῦ πολλοῦ τὰ τὸν κάμει Πατριάρχῳ· ἀλλ' αὐτὸς εἶπε· καὶ ὁ Χρυσόστομος εἰὼς γὰρ, παραίτομος εἶναι, εἰὼς δὲν κάμῃ παραίτησιν ὁ Ἱερεμίας, καὶ συνοδικῶς τὰ γὰρ ἄλλος.

Ὁ Νικηφόρος γὰρ μετὰ πολλαῖς τέχναις ἦλθεν ἀπὸ τῆς Κύπρου, διότι ὁ Μομεμβασίας ἐγραφε γράμματα εἰς τὰς συγγενεῖς τοῦ Νικηφόρου, καὶ ἔκαμαν πολλὰ, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινῆπολιν, καὶ ἔκαμε πολλὰς ἀπανταῖς ἐξοδαῖς μετὰ Ἑβραίους, καὶ ἐμήνυσαν τὸν Μομεμβασίας, καὶ ἦλθεν. Ὁ Κύριος Ἱερεμίας ἐγύρωσε τὴν Χίτον διὰ ἀνάπαυσιν, καὶ τὰ τὸν ἐγὰλουν ἀπὸ τῆς Ρόδου. Ὁ Κύριος Θεόληπτος ἔσπερξεν, ἀμὴ οἱ σύμβουλοι πῦρ δὲν τὸν ἄφηναν. Τότε ἐκίνησεν ὁ Θεόληπτος τὰ ὑπάγει εἰς τὴν Βλαχίαν, καὶ εὐγαλάντων ἀπὸ τοῦ Πατριαρχείου, ὅταν ὑπῆγεν εἰς τὴν Βλαχίαν, καὶ ἔστειλαν Τζαούσιον τὰ τὸν φέρουν. Ὁ Ἀφέντης Μίχνης Βονβόνδας τὸν ἐσεῖλεν ἀπὸ ἄλλῳ σράταν, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἐθάρρειε τὰ καθίστη πάλιν, πλὴν δὲν τὸν ἠθέλησε κανεῖς. Λοιπὸν ἠθέλησαν τὰ τὸν καθίρειν, καὶ ὁ Μομεμβασίας, καὶ ὁ Παπᾶς Κύριος Μελέτιος διὰ τῆς σύγχυσιν δὲν ἄφηναν, μόνον εἶπαν, ὅτι ὅταν ἔλθῃ ὁ Κύριος Ἱερεμίας, ὅ,τι θέλει ἄς κάμῃ. Εὐγαλάν γὰρ ὁρισμὸν τὰ ἔλθῃ ὁ Ἱερεμίας, διότι ὁ Νικηφόρος ἐπίσκοπικῶς μετὰ βελαῖς τῆς Μομεμβασίας ἐκάθετο, καὶ ἦν Διάκονος, καὶ ἐκυβέρτα. Λοιπὸν ἦλθε τὸ χειρότερον, ὅτι ὅσον καιρὸν ἐγίνοντο ταῦτα, ὁ Μπεγλέρμπεης ἦν φίλος τῷ Θεολήπτῳ, ἀπὸ δῶρα ὅπως τὸν ἔταζε, καὶ εἶχεν ὁμολογίας. Ὡς εἶδεν ὅτι δὲν πέριε τίποτε, κατασκηδιάζει τὰ πάρειν τὴν Παμμακάρισον, καὶ κράζει τὸν Νικηφόρον ὡς Ἐπίσκοπον, καὶ ὅπως εἶχε καὶ μπεράτι, διότι ὁ Θεόληπτος, ὡς αὐτὸς ἦλθεν ἠθέλε πάλιν τὰ καθίστη, καὶ ἐβιάθη ὁ Νικηφόρος, καὶ εὐγαλε μπεράτι ὀξωτερικῶς. Ἐλάλησε καὶ τῷ Κληρικῶν, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν Σελτὰν Μεχμέτη, καὶ ἠρώτησε, πῶς τὴν ἔχετε αὐτὴν τὴν Ἐκκλησίαν; καὶ ἔδειξαν τὴν Σελτὰν Μεχμέτη, τὴν Σελτὰν Μπαγιαζίτη, καὶ ὅλων τῶν βασιλέων τὰ μπεράτια, καὶ ἄλλα πολλὰ, πλὴν τίποτε δὲν ἴσχυσαν. ἔταξαν πολλὰ, καὶ ἔβαλαν καὶ τὰ σκῆπη ὅλα σημάδι, καὶ ἔδωκαν τὰ τὴν γλυπῶσεν τῷ Παμμακάρισον, ἀμὴ τίποτε δὲν ἔκαμαν, διότι ὡς λέγου καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τῶν Θεολήπτου ἐσυμμεργῶσαν τὰ τῶν πάρειν, διὰ τὰ δειξεν πῶς αὐτοὶ ἐκυβερνοῦσαν, ἀμὴ ἄλλοι δὲν δαύονται. Ἐπῆραν τῷ Ἐκκλησίαν τῷ Παμμακάρισον, ἐν ἔτει, 799. καὶ ἐκαταφρονήθη τὸ γένος τῶν Χριστιανῶν πολλὰ, καὶ ἀτιμάθησαν ἀπὸ ὅλα τὰ Ἑθνη· πλὴν δικαία ἡ κρίσις σου, Κύριε· διότι καμία δικαιοσύνη ἐκεῖ μέσα δὲν ἦν, μόνον σιμωνιακά, Θεοκάπηλοι, ἀδικίαι, πλεονεξίαι, καὶ ἄλλα μύρια ἀτοπήματα.

κα ἀπὸ τῆς Κληρικῆς, τὸ περαιοτέρον ἀπὸ Καλογήρης, καὶ οἱ Κληρικοὶ ἔκαμαν κατοικίας μέσα, καὶ ἔκαμαν κρήν, γάλατα, καὶ συμπόσια μετὰ ταῖς γυναικας τῆς δελοτεριῶντων, καὶ ἄλλα ἐμπαιγματα, καὶ Θεῶ καὶ ἀνδράποισ μισητά. Ἐνας γὰρ γαμβρός τῆ Θεολήπτε ἐγκάλεσε, πῶς ἔχει μέσα ἡ Παμμακάριστος εἰκοσι πηγάδια, καὶ δὲ γῆκεν ἡ γυναικά του νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ εἰς τὴν πόρταν τῆς ἀπέθανεν ἄωρον θάνατον, καὶ μετέπειτα ἡ πενθερά τῆ. Ἐγλύτωσε γὰρ ὁ Νικηφόρος βιβλία, Εἰκόνας, Δείψανα, καὶ ἄλλα ὅσα ἦσαν μέσα. Εἰς τῶτον τὸν καιρὸν ἐφθασε καὶ ὁ Κύρ Ἰερεμίας ἀπὸ τὴν Ῥόδον, καὶ ἤυρε τὴν Ἐκκλησίαν Σμαγίδι, καὶ ἔκλαυσε πολλὰ, καὶ εἰς τὴν ἡμέραν, δὲν ἤρχετο, μόνον ἀπέμεινε εἰς τὴν Πάτμον. Λοιπὸν ἐκάθισεν εἰς τὰ ὁσμήτια τῆς Βλάχων, καὶ ἐκεῖ ἐσυναθροίσθησαν καὶ ἀπεφάσισαν συνοδικῶς νὰ ὑπάγῃ ὁ Θεόληπτος εἰς τὴν Ἰβηρίαν, ὁ Μομεμβασίας εἰς τὴν Ῥωσίαν, ὁ Παχώμιος εἰς τὴν Κύπρον καὶ εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν διὰ τὰ χρέη. πλὴν ὁ Ἰερεμίας εἶπε νὰ ὑπάγῃ σωματικῶς μετὰ τὸν Μομεμβασίας, καὶ καλλιώτερον ἦτον νὰ μὴν ὑπάγῃ. Ἦσαν γὰρ τὰ χρέη πολλὰ, διότι ὅσας ἐξόδους ἔκαμεν ὁ Παχώμιος, ὁ Θεόληπτος, ὁ Νικηφόρος, ὁ Ἰερεμίας, ἐγίναν ὀγδοήντα φορτώματα, καὶ ἤσαν κατὰ σιχὸν τῆ Θεολήπτε, ὅπῃ ἐπῆρε πενήντα πέντε φορτώματα ἀπὸ τὴν Ἀνατολίαν καὶ Δύσιν, καὶ κανὴν πᾶς ἐξώδιασε δὲν εἰρέθη. τὸ δὲ χειρότερον, ὅτι ἐδίδεν ἐκεῖ ὅπῃ ἐχρεώσεται τελαῖτα χιλιάδες ἀσφώρα, καὶ ἄλλω μίαν ὁμολογίαν, πῶς χρεώσεται καὶ ἄλλαις τελαῖτα πέντε. Φαίνεται ὅτι μίαν ἡμέραν ἔγραψεν ἀπὸ τὸ σῆμα ὅπῃ ἐκάθετο μίαν γραφὴν εἰς ἑνὶ χρεωφειλέτῃ, καὶ γράφει τῆ, ὅτι σέλνω σε καὶ ἄλλω μίαν, ἀφούτι, ὁμολογίαν πῶς σε χρεώσεται ἄλλαις τελαῖτα πέντε χιλιάδες, καὶ νὰ τὴν δώσῃς εἰς τὸν Νικηφόρον νὰ σὲ πληρώσῃ, καὶ εἰς τὴν ἐρωτήσῃ, πῶς δὲν τὴν ἤφερες πῶτα, νὰ τοῦ εἰπῇς, ὅτι πῶρα τὴν ἤυρα, καὶ ἂς εἶναι μυσικά. Λοιπὸν ὁ Νικηφόρος ἔπιασε τὴν γραφὴν καὶ εἶδε τὴν πονηρίαν τῆ, καὶ κράζει Σύνοδον, καὶ ἐρωτᾷ τὸν Θεόληπτον ἐνώπιον τῆς Ἀρχιερέων καὶ Κληρικῶν, καὶ ὅλα τῆ Κόσμου, ὅτι τὴν ὁμολογίαν τέτλην πότε τὴν ἔκαμες; καὶ εἶπεν, εἰς τὸν καιρὸν τῆς Πατριάρχιας μου. καὶ ὁ Νικηφόρος εἶπε καὶ διατί δὲν ταῖς ἐδώκατε ὅταν ἐπήραμεν καὶ ταῖς ἄλλαις ὅλαις; εἶπε δὲν ἡμέτερον, πλὴν τότε τὴν ἔγραψα. καὶ λέγει, κάμε ὄρκον. καὶ κάμνει ὄρκον Εἰκονικὸν ἐνώπιον παντὸς τῆ Λαῶ καὶ τῆς Ἀρχιερέων, καὶ ἀφορίζεται, ὅτι τότε ἐγένεν ἡ ὁμολογία. Τότε λέγει τῆ, τῶτα τὰ γραμματα ἐδικά σου εἶναι; λέγει ναί. Τότε ἀνέγνωσέ τα ἐνώπιον πάντων, καὶ πῶς πῶρα τὴν γράφω, καὶ πῶς σε τὴν σέλλω, καὶ κατηχούθη εἰς τὸν Κόσμον ὅλον ὡς φανερός ἐπίσκοπος. Ὑπάγει γοῦν εἰς τὴν Ἰβηρίαν, καὶ ἔκαμε μίαν Ἐπισκοπὴν Μητρόπολιν, τὴν Φασιανὴν, μετὰ θέλημα τῆ βασιλέως Ἰβήρων. Ὁ Παχώμιος δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ, καὶ ἔκαμε πάλιν σκαῦδαλα, καὶ ἐσελάτῃ του ἐξέοισον εἰς τὴν Βλαχίαν, εἰς τὸπον ὅπῃ ἦτον δύσκολον νὰ φύγῃ. Ὑπάγει καὶ ὁ Ἰερεμίας μετὰ τὸν Μομεμβασίας, εἰς τὴν Ῥωσίαν, καὶ ἔκαμαν ἑνὶ χρόνον, καὶ ἦσαν κατὰ κλειστοί, καὶ εἰς ὅλον τὸν καιρὸν ἔρεις φορὰς ἐγῆκαν ἐξω, μίαν, ὅταν ὑπῆγαν καὶ εἶδαν τὸν

Βασιλέα, καὶ τὸν ἐλόγησεν ὁ Κύρ Ἱερεμίας. δούτερον, ὅταν τοὺς ἐφί-
 λωσε, καὶ εἶπεν, ὅταν ἐγῆκαν καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν.
 ὅμως, ὅταν ἦλθαν εἰς τὴν Βλαχίαν, ὑποδέχθητες ὁ Αὐθέντης Μίχνας
 Βοηβόνδας. Ἐτυχε γὰρ ἀσθενῆς, καὶ ἡ κυρία ἡ μητέρα του ἐδεξιώθη
 τὸν Πατριάρχῳ θαυμασά, ὅτι ἦτον Γαλατιανή, καὶ ἦτον καὶ εἰς τὴν Ῥό-
 δον ἐξόριση μὲ τὸν Κύρ Ἱερεμίαν, ἦτον καὶ σιῶτεκνος τῆ Μίχνα Βοη-
 βόνδα, ὅτι ἐβάπτισε τὸν υἱόν τε. Μετὰ ταῦτα ἦλθαν καὶ εἰς τὴν Μπογ-
 δανίαν, πλὴν μὲ πολὺν κόπον ἀπὸ τῆς φύχων τῆς ὑπερβολικῆς, καὶ
 ὑπεδέχθητες ὁ πανσεβέσατος Πέτρος Βοηβόνδας θαυμασά καὶ ἐξαίσια,
 καὶ ἔδωκε μαγεῖρας καὶ μαγεροῦς, καὶ ἀνθρώπους διὰ πάσαν ὑπηρεσίαν,
 διὰ τὰ ἄλογα, διὰ χορταίει, διὰ ξύλα. Ὑπήγνε γὰρ πολλάκις καὶ εἰς
 τὸν Πατριάρχῳ σωματικῶς, καὶ ἔκαμνε πᾶσαν τρέπασαν τάξιν καὶ τι-
 μὴν εἰς ὅλας.

Ἦτον ἀνθρώπος γλυκὺς εἰς τὰς λόγους, σεμνὸς εἰς τὰ ἥθη, ἐπιτήδειος
 εἰς τὰ καμώματα. ἤξευρε γλώσσαν Τερκικὴν, Ῥωμαϊκὴν, καὶ Βλάχικην,
 ὅλους ἀνέπαυε παντοιοτρόπως. τὸ περισσότερον ὅτι ἦτον ἐλεήμων εἰς τὸ
 ἄκρον, εἰς σκλάβους, εἰς πτωχοὺς, εἰς Μοναστήρια, εἰς Ἐκκλησίας, εἰς Ἱε-
 ρεῖς τοπικὰς, καὶ ἑσέας, τὸσον ὅτι, καθ' ἑκάστον ἀνθρώπον ἐθαύμαζε πῶς
 εἰς τοιαύτας τέχνας ἐρέθι τοιαύτης φύσεως ἀνθρώπος μεγαλοφυῆς, καὶ φρονι-
 μώτατος, καὶ δικαιοτάτος εἰς τὰς κρίσεις τε καὶ ἐχὶ μόνον αὐτὰς τὰς χείρι-
 τας εἶχεν, ἀλλὰ καὶ δοκιμώτατος ἦτον εἰς πᾶσαν Τέχνην καὶ εἰς Γράμματα,
 καὶ ἡγάπα τὰς λογίους ἀνθρώπους, καὶ ἡρώτα πάντοτε περὶ Ἀστρονομίας,
 περὶ τῶν Ζωδίων, καὶ περὶ ἄλλων λεπτῶν πραγμάτων. Ἠγάπα καὶ τοὺς
 τεχνίτας πολλὰ, καὶ εἶχε τεχνίτῳ ἐπιτήδειον. ἦτον γὰρ καὶ εἰς
 ὅλα τὰ ἄλλα τῆς Κόσμου τεχνίτης, καὶ ὅλα τὰ ἐξέταζε. Διατῆτο ἦτον καὶ
 φοβερός, καὶ τὸν ἐφοβῶντο οἱ Ἀρχόντες καὶ ὅλος ὁ Λαός. Ἐκαμε γὰρ
 καὶ Μοναστήριον εἰς τὸν Γαλαῖον λεγόμενον, ἀντίκρυ τῆς Γιάσις, καὶ οἱ
 Τεχνῖται ἦσαν ἀκατάστατοι, καὶ ἐθεμελίωσαν το εἰς τόπον κακόν, καὶ ἐκά-
 θισαν τὰ κτίσματα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ τείχεα τῆς γύροθεν, καὶ ἐχάθη
 τόσος κόπος, τόση ἐξοδος, τοιαύτη ζωγραφία, καὶ ἄλλαι πολλαὶ ἐπιτηδειό-
 τητες. Αὐτὸς δὲν ἡμέλησεν, ἀλλὰ ἔκαμε πάλιν ἄλλο εἰς τόπον σερεόν,
 καὶ ἔκαμε τὸ θαυμαστὸν καὶ ἐγκαινιάσεν το, καὶ ἐφιλοδώρησε τὸν Μητροπολί-
 τῳ, καὶ τὰς ἐρεθύντας Ἀρχιερεῖς, καὶ ὅλας τὰς Ἱερεῖς καὶ τάξιν. Τῆ-
 τος ὁ ἀνθρώπος ἦτον ἄξιος καὶ βασιλεὺς, ἐχὶ μόνον εἰς τὴν Μπογδα-
 νίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν. τότε ὁ Πατὴρ ἦτον ἀπὸ τῆς πα-
 λαιᾶς Αὐθέντης τῆς Βλαχίας καὶ τὸν ἔλεγον Μίρτζαν, καὶ τὸν Πατέρα
 τῆς Μίχνας, καὶ εἶχαν ἐκ Προγόνων τὴν Αὐθεντίαν. ἔκαμε γὰρ ὁ Πα-
 τὴρ αὐτῶν ὁ Μίρτζας καλὰς Ὑιὰς τούτους, Ἀλέξανδρον Βοηβόνδα, Μιλί-
 σῳ Βοηβόνδα, καὶ τῶτον τὸν δισεβέσατον Πέτρον Βοηβόνδα. καὶ ὁ μετ'
 Ἀλέξανδρος εἶχε τὴν Οὐγγροβλαχίαν, καὶ ἔκαμνε υἱὸν τὸν Μίχναν Βοη-
 βόνδα. ὁ δὲ Μιλίσσης Βοηβόνδας ἀνέπαυθη, καὶ ἀφικεν υἱὸν Βλαντίον Βοη-
 βόνδα, καὶ ἀπέθανε νέος ἀφ' ἧς ἐπανδρούθη εἷα χρόνον, καὶ ἀφ' ἧς ἐπῆρε
 τὴν Αὐθεντίαν, ὕστερον ἔζησεν 20. ἡμέρας, καὶ ἐλυπήθη πολλὰ ὁ Πέ-
 τρος.

τρος Βοηβόνδας, καὶ ἀπὸ τὰ πρᾶγματά του τίποτες δὲν ἐκράτισε, μόνον
 πᾶ ἔδωκεν ἐλεημοσύνην εἰς Μοναστήρια, καὶ Ἀρχιερεῖς, εἰς τὴν γυναῖ-
 κά τε καὶ εἰς τὰς δούλῃς τε. Εἶδε γὰρ ἡ Μητέρα τε, ὅταν ἐγκύνηθῃ ὁ Πέ-
 ρος, τὸ πρὸ ὄνειρον. ὁ προλαβὼν ἐγκύνησεν σὺν υἱὸν ὡραῖον πολλὰ, καὶ
 εἰς ὀλίγον ἀπέθανεν. ἔκλαιε γὰρ ἡ Μητέρα τε, καθὼς φιλόπαις καὶ εὐ-
 σπλαγχιος. βλέπει γὰρ μίαν τῶν νυκτῶν, καὶ ἔρχεται σὺν φοβερὸς λόκο-
 φόρος ἀνδρῶπος, καὶ λέγει τῆς· τί κλαίεις; τί λυπεῖσαι καὶ χυδαίεις τὸ
 σα δάκρυα; καὶ δείχνει τῆς σὺν παιδί εἰς τὰ σπάργανα, καὶ λέγει τῆς·
 ἔπαρε τὸν υἱόν σου ὅπως κλαίεις. Αὐτὴ ὡς ἀνοιξε τὰ ῥέχα καὶ εἶδετο, ἀ-
 δημόνησε καὶ λέγει· δὲν εἶναι τοῦτο τὸ παιδί μου· ἐκεῖνο ἦτον ἄσπρον, ὡ-
 ραῖον, ἐπιτήδειον, καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ὡσαύτῃ ἐκεῖνο. Λέγει τῆς ὁ λόκο-
 φόρος· δὲν ἤξεύρεις τί λέγεις, αὐτὸ εἶναι καλὸν, αὐτὸ θέλει σὲ τιμή-
 σει, μόνον ἔχετο. καὶ ἐγγαστρώθῃ, καὶ ἐγκύνησεν τὸν δισεβέστατον Βοηβόν-
 δα. Ἐλαβε γὰρ γυναῖκα σωφρονεστάτην τιμίαν καὶ δύνῃ, καὶ ἔκαμιν
 Τίς καὶ Ουγατέρας, καὶ ὅταν ἦλθον εἰς τὴν Πόλιν, ἀπέθαναν ὅλα· μό-
 νον μία Ουγατέρα ἔμεινεν ὡραιότατη, καὶ μυρίας χάρειτας εἶχε, καὶ σω-
 φροσύνην τὸ πλέον· γράμματα ἤξευρε Βουλγαρικά καὶ Ῥωμαῖκά, καὶ
 καθ' ἐκάστῃν ἐδιάβαζε τὸν Ἀκάθιστον Ὕμνον καὶ τὴν Ἀκολουθίαν τῆς
 Ἐκκλησίας. Εἰς τὴν γῆρας γὰρ ἐγκύνησεν καὶ Υἱὸν ὡραιότατον καὶ φρονιμώτα-
 τον, καὶ ἐβάπτισεν τὸν ὁ Ἀρχιερεὺς ὁ Ἀναστάσιος, καὶ ἐκάλεσεν τὸν Στέφανον.
 ἠγάπατον γὰρ πολλὰ, καὶ οἱ Τῆρκοι, ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν τῆς, εἶπαν εἰς
 τὸν Αὐθρότην Πέρον νὰ κάμῃ τὸν υἱόν τε Βοηβόνδα, ὅτι πολὺν καιρὸν τὸ
 ἔχει, καὶ ἐκατασκόλασαν ἔγω, καὶ ἔτι νέον ἔξῃ χρονῶν, ἤφεραν τὸ φλάμ-
 περον ἀπὸ τῆς Πόλιν, καὶ ἐσέφθῃ ὁ Στέφανος Βοηβόνδας, Αὐθρότης πα-
 σης Μπογδανίας, καὶ ἐγένον ἐξοδος ἕως 300. φορτώματα ἄσπρα. ἔκα-
 με καὶ ἄλλας πολλὰς φιλοδοξίας εἰς τὸν Ἀντιοχείας, εἰς τὸν Ἱεροσολύ-
 μων, εἰς τὸν Κύρ Ἱερεμίαν, εἰς τὸν Μονεμβασίας, καὶ εἰς ἄλλας πολ-
 λὰς, ὅτι ἦλθαν ὅλοι εἰς τὴν Μπογδανίαν, καὶ ποτὲ δὲν ἐβαρέθῃ, μόνον
 ἰλάρᾳ, καὶ ταπεινὰ δεργέτα τῆς, καὶ ἐθαύμαζαν ὅλοι εἰς τὴν μακρο-
 θυμίαν καὶ εἰς τὰς ἐξόδους. Ἠθέλησε γὰρ νὰ ὑπανδρῶσῃ καὶ τὴν Ου-
 γατέρα τε, καὶ ἐγύρε· τὴν πολλοὶ Ἀρχοντες ἐντόπιοι, καὶ Κωνσταντινου-
 πολῖται. πλὴν αὐτὸς δὲν ἠθέλησε, μόνον εἶχεν εἰς τὸ Παλάτιον σὺν
 νέον θαυμάσιον, Ζῶτον ὀνόματι, εἰς τὸ πρόσωπον δειδῆς, λεπτὸς εἰς
 τὸ κορμὶ, εἰς τὰς λόγους ἐπιτήδειος καὶ γλυκὺς, σάφρων καὶ τετιμημένος,
 παρθεῖος τὴν ζωὴν τε, πιστὸς εἰς τὰ πρᾶγματα τῆς Βασιλείας, διότι
 πολλαῖς φοραῖς τὸν ἐδοκίμασεν, ἀμὴ ποτὲ δὲν τὸν ἤυρεν εἰς τίποτε πο-
 σῶς δόλιον. Ἦτον ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα, ἀπὸ Γονεῖς δύνεις καὶ χρη-
 σίμους τοῦ τόπου, καὶ ἦτον ἐκ πατρὸς Τζιγαράς, καὶ ἐκ μητρὸς Ἀθα-
 ρᾶς, δύνεις ἀμφότεροι, καὶ διὰ νὰ εἶναι σάφρων καὶ ἐπιτήδειος εἰς ὅλα,
 καὶ διὰ νὰ ἤξεύρῃ γράμματα Τῆρρικὰ καὶ Ῥωμαῖκά, ἐτίμησεν τὸν Σπα-
 θάειον, καὶ μὴ ταῦτα Βεσιάριον, καὶ ἔδωκεν καὶ τὴν αὐτὴν σωφρονεστάτην
 Ουγατέρα διὰ γυναῖκα, καὶ ἐσφρανώθῃ τὴν, καὶ ἔκαμιν γάμους καὶ χαρὰς,
 καὶ ἐτίμησεν ὁ Κύρ Ζῶτος πολλὰς, καὶ παῖδας, καὶ συγγενεῖς καὶ φίλους.
 Η-

Ἦν τὸ ἔθνος τῆς Μαρία. καὶ δὲ τὴν συνήθειαν λέγεται, Δόμνα Μαρία, καὶ ἐπέρασαν ἡγαπημένῃ καὶ τιμημένῃ μὲ τὰ τέκνα αὐτῆς.

Περὶ δὲ τῆς Ῥωσίας γράφομεν καταλεπτῶς, ὅτι ἐκεῖ ὅπῃ εἶχαν τὸν Ἰερεμίαν, δὲν ἄφικαν κανὴν ἀπὸ τοὺς ἐντοπίους νὰ ἔρχηται νὰ τὸν βλέπῃ, μήτε αὐτὸν νὰ ὀγκῇ ἔξω· μόνον οἱ Καλόγηροι, ὅταν ᾔθελαν, ὑπήγσαν μὲ τῆς βασιλείας τῆς ἀνθρώπου ἔξω εἰς τὸ παζάρι, καὶ ἐφύλαγαν τὰς ἑως ὅπῃ ἤρχοντο πάλιν μέσα. Ἐλάλησαν πρὸς τὸν Πατριάρχην Ἰερεμίαν, πῶς νὰ τῆς κάμῃ Πατριάρχην, καὶ ὁ Ἰερεμίας εἶπε τὸ πρῶτον, πῶς δὲν γίνεται, μόνον Ἀρχιεπίσκοπον νὰ κάμωμεν καθὼς εἰς τὴν Ἀρχίδα. Ὁ Μονεμβασίας λέγει καὶ μόνος πρὸς τὸν Πατριάρχην· Δέσποτά μου, αὐτὸ δὲν γίνεται· διότι ὁ μέγας Κωνσταντῖνος μὲ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἔκαμε τὴν Πατριαρχεῖαν, καὶ ὁ Μέγας Ἰεσινιανὸς μὲ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον τὴν πέμπτην ἔκαμε τὴν Ἀρχίδα Ἀρχιεπισκοπὴν, καὶ τὴν Ἱερουσαλὴμ διὰ τὰ τίμια Πάθη τοῦ Χριστοῦ Πατριαρχεῖον, καὶ ἡμεῖς δὲν εἴμεσθον μόνον τρεῖς· διότι σὺ Ἀρχιεπίσκοπος Ἐλασότος Ἀρσένιος, ὅπῃ δὲν εἶχε θρόνον, εἰς τὴν Λεχίαν ἐσμιξε καὶ αὐτὸς καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ῥωσίαν μὲ τὸν Πατριάρχην. Λοιπὸν, Δέσποτα, ἡμεῖς ἦλθαμεν διὰ ἐλεημοσύνην εἰς τὸν βασιλέα, διὰ τὴν γῆν ὅπῃ ἐγιναν εἰς τὰς ἡμέρας μας. Αὐτὸς εἶπεν, ὅτι μήτε ἐγὼ θέλω, ἀμὴ ἐὰν θέλῃς, κάθομαι ἐγὼ διὰ Πατριάρχης. Λέγει τὸ Ὁ Μονεμβασίας· Δέσποτα Ἄγιε, ἀδύνατον εἶναι, ὅτι εἶσαι ἀλόγλωσσος καὶ ἀσυνήθιστος τῷ τόπῳ, καὶ αὐτοὶ ἔχουν ἄλλας τάξεις καὶ ἄλλας συνηθείας, καὶ δὲν σὲ θέλουν, μόνον μὴν ἐντροπιάζῃς. Αὐτὸς ποσῶς δὲν ᾔθελε νὰ ἀκῶσῃ. Λοιπὸν εἶχε καταπόδι τὰς ἀνθρώπου ἀτάκτας καὶ ἀπανθρώπου, καὶ εἴτι ἤκουαν, ὅλα τὰ ἔλεγον εἰς τῆς Δραγουμάνους, καὶ αὐτοὶ τὰ ἔλεγον μέσα εἰς τὸν βασιλέα. Λοιπὸν τεχνικῶς οἱ Ῥῶσοι ἐμεθοδούθησαν, καὶ λέγουν· Δέσποτά μου, ἐὰν ὀρίσῃς νὰ ἀπομείνῃς ἐδῶ νὰ σὲ ἔχωμεν. Τέτους τοὺς λόγους μήτε ὁ βασιλεὺς τῆς εἶπε, μήτε κανεὶς ἀπὸ τῆς Ἀρχοντίας τοῦ Παλατίου, μόνον ἐκεῖνοι ὅπῃ τοὺς ἐφύλαγαν. Ὁ Ἰερεμίας ἀπερίσνεπτα, καὶ ἄμεττα, καὶ χωρὶς βουλήν τινος εἶπεν, ἀπομείνω· καὶ εἶχε τῷ τὴν συνήθειαν, ὅτι ποτὲ καλὴν βουλήν δὲν ἤκουε τινος, ἀλλὰ μήτε ἀνθρώπου ὑποκείμενον ἤκουε· διὰ τὴν ἐκρεμνίσθη καὶ αὐτὸς, καὶ ἡ Ἐκκλησία εἰς τὰς ἡμέρας τῆς. Λοιπὸν οἱ Ῥοῦσοι, ὡς εἶδον ὅτι δὲν τὸν χειροτονεῖ, ἀμὴ αὐτὸς θέλει νὰ ἀπομείνῃ, λέγουν του· ὅτι ἐπειδὴ, Δέσποτά μου, θέλεις νὰ ἀπομείνῃς, ἡμεῖς θέλομεν το, ἀμὴ ὁ θρόνος ὁ παλαιὸς τῆς Ῥωσίας εἶναι τὸ Βλαντιμοίριον, καὶ ἐκεῖ νὰ κοπιάσῃς νὰ κάθῃς. ἐκεῖνος ἦτον σὺς τόπος χειρότερος ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Λοιπὸν ἀπὸ συνδρομῆς τινῶν Χριστιανῶν εἶπεν ὁ Πατριάρχης, ὅτι μὴ τὸν λέγετε αὐτὸν τὸν λόγον, ὅτι ἐγὼ αὐτὸ δὲν κάμνω. Τότε τὸ λέγουν, ὅτι ὀρισμὸς τῷ Βασιλέως εἶναι νὰ μᾶς κάμῃ Πατριάρχην. Ὁ Ἰερεμίας εἶπεν, ἄλλον, ἀμὴ αὐτὸς εἶναι Δισεπίσκοπος, καὶ δὲν εἶναι νόμιμος· τέλος, καὶ μὴ θέλων, ἐχειροτόνησε τὸν Πατριάρχην Ῥωσίας, καὶ ἤφεραν σὺν μεγάλῳ μέμβρανῳ χαρτὶ μὲ Βαλγάρικα γράμματα

τα εἰς πλάτος μέγα, καὶ ὑπέγραψεν ὁ Πατριάρχης, καὶ ὁ Μομενβασίας εἶπε· τί εἶναι αὐτὴ γραμμὴ, καὶ νὰ ὑπογράψω; καὶ εἶπεν ὁ πρῶτος Ἀνδρέας ὁ Τζαλκαὶος ὀνόματι· γράφει πῶς ἐκάματε Πατριάρχην, καὶ πῶς ἦλθετε ἐδῶ. καὶ ὁ Μομενβασίας εἶπεν· ἔωρεπε νὰ γράφῃ Ἑλληνικὰ, ἀμὴν ἐχὶ Ῥέσικα. ἀμὴν δὲν τὸν ἤκουσαν. ὑπέγραψαν καὶ οἱ Ἱερομόναχοι τοῦ Πατριάρχου, καὶ ὁ Ἐλασόνοος, καὶ ὁ Μομενβασίας ἦτον εἰς τὸ ἄκρον ἐναντίος νὰ μὴ διαμερῇ ἡ Ἐκκλησία, καὶ γυνὴ κεφαλὴ ἄλλη, καὶ χίσμα μέγα, καὶ ἐκινδύνωσε νὰ τὸν ρίξῃ εἰς τὸν ποταμόν. πλὴν ὁ Πατριάρχης ἐκαμιν ὄρκον, ὅτι τίποτε δὲν εἶπεν ὁ Μομενβασίας. Ἦτον γοῦν ὁ Βασιλεὺς Θεόδωρος, ἀνδραπὸς εἰρηνικὸς κατὰ πάντα παρόμοιος τοῦ μικροῦ Θεοδοσίου, ἀπλῆς, ἡσυχος. Ὁ δὲ γυναικάδελφος τῆ βασιλέως, Παρείσης ὀνόματι, ἐκεῖνος ἦτον εἰς ὅλα ἐπιτήδειος, φρόνιμος, πονηρός. Αὐτὸς ἦτον ὅπερ τὰ ἐκαμινεν ὅλα, καὶ αὐτὸν ἤκουαν ὅλοι, καὶ ἡ Βασίλισσα καλὴ, πλὴν παιδὶ δὲν ἐκαμνε, καὶ ἦτον Ἀδελφός της ὁ Παρείσης, καὶ ἔκραξε τὸν Πατριάρχην, καὶ τὸν Μομενβασίας, καὶ δολόγησέ τιν, καὶ εἶπε· παρακαλέσατε τὸν Θεὸν νὰ κάμω παιδὶ, καὶ ἄλλα πολλὰ· καὶ ἔδωκεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν Πατριάρχην, ὅταν ὑπῆγεν, ἅπαντα χιλιάδες χρυσά, καὶ ἄλλαις τελαιῖς, ὅταν δὲ γῆκε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Πόλιν. εἰς τὸν Μομενβασίας πέντε πρῶτα, καὶ πέντε ὕστερα, ποτήρια, φορέματα, σαμέρια εἰς τὸν Πατριάρχην Γωσίας Ἰωβ ὀνόματι, ἐν ἔτει 797. Ἰνδικτιῶνος, 2. Ἰαννουαρίου, 26. καὶ δὲ γῆκεν ὁ Κύρ Ἱερεμίας καὶ ὅλοι τες, καὶ μετὰ πολλὰς κόπας ἦλθαν εἰς τὴν Λεχίαν. καὶ ἦσαν πόλεμοι τῷ Ταρταίων καὶ τῷ Λέχων. καὶ ὁ πολὺς ἐν σοφίᾳ καὶ καλωσιῇ, Ἰωάννης ὁ Ζαμόσκης, ἐτίμησε πολλὰ τὸν Πατριάρχην, καὶ ἔδωκε διακοσίους ἀνδράστας, καὶ ἤφεραν τὸν ἕως τὴν Καμενίτζαν, διότι ὁ ἐκλαμπρότατος Κύρ Ἰωάννης ὁ Ζαμόσκης ἦτον τότε Νομοφύλαξ καὶ Πρωτοστράτωρ Λεχίας.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΣΟΥΛΤΑΝ ΜΟΥΡΑΤΗ.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῆ Σουλταν Σελήμη, ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Σουλταν Μουράτης, ἐν ἔτει 1574. ἐν Μινί Δεκεμβρίῳ. Ἦτον νέος, καὶ πρῶτον ἔδειξε πῶς ἀγαπᾷ τὴν δικαιοσύνην, καὶ εὐγυνε συχνὰ νὰ ἐπιβλέπῃ τὸν λαόν, καὶ νὰ παραγγέλλῃ εἰς τὰς Πασιάδες νὰ κείνῃ τὴν δικαιοσύνην. ἠθέλησε νὰ βάλλῃ καὶ ὠρολόγια μεγάλα νὰ σημαίνουν τὰς ὥρας ὡς καὶ εἰς τὴν Βενετίαν, καὶ ἐκάμε τα, πλὴν οἱ νομοδιδάσκαλοι τοῦ δούτου ἀφικαν, ὅτι ποτὲ δὲν τὸ εἶχαν συνήθειαν. Ἦλθε γὰρ καὶ εὐας Ἀραβὸς Ἀστρονόμος, καὶ ἠγάπησέ τον, καὶ τὸν ἔβαλε καὶ ἐκαμιν ἀπάνω εἰς τὰ μνήματα τῆ Γαλατῆ ὁσπήτια, καὶ ἐκάμε τὴν ζωδιακὴν σφαῖραν, καὶ ἄλλα τινὰ τεχνικά. Πάλιν οἱ νομοδιδάσκαλοι εἶπαν, ὅτι δὲν ὀρέπει νὰ πισδύωμεν τοιαύτας τέχνας, καὶ ἐχάλασέ τα. Μετὰ τέσσαρας χρόνους ἐκάμε μάχην μετὰ τὸν Πέρσιν, καὶ ἐκάμε πολέμους μετὰ αὐτὸς πολλὰς, καὶ ἕως τὸ ὕστερον ἐξόπασέ τον, διότι βοήθειαν κανεῖς δὲν τῇ ἔδωκε, καὶ ἤφερε τὸν υἱὸν τῆ εἰς τὴν Πόλιν, ἐν ἔτει 799. καὶ ἐκαμαν ἀγάπην, καὶ ἐπῆ-

πῆρέ τε πόπος πολλὸς καὶ Κάστη. Εἰς δὲ τὰς ἡμέρας τέτε ἐγένον ἡ τοῦ Θεοῦ παραχώρησις, καὶ ἐπῆρε τὴν Παμμάκαριον. ἦτον πρώτη αἰτία ἡ μεγάλη ἀταξία καὶ παρανομία τῶν Κληρικῶν, καὶ τῶν παρανόμων Πατριάρχων, καὶ τῶν βαρβάρου Λαῶ, ὅπου ἐσυμφωνοῦσαν εἰς τοιαύτας ἀτοπίας. Ἦτον πρῶτος ὁ Οἰκονόμος Παπᾶς Κωνσταντῖνος, καὶ καθεξῆς οἱ ἄλλοι, καὶ πάλιν εἰς τὸν Θεόληπτον, ὁ Οἰκονόμος Παπᾶς Γεώργιος, καὶ κῆρε καὶ ὁ Σατανᾶς δοχεῖον τὸν Μπεγλέρπεκ, ὁ ὁποῖος ἦτον Ἀρμενίος τὸ γένος, καὶ ἔκαμε μυρίας μηχανάς, καὶ ἐπῆρέ τιν. Τοιαύτῳ ἀπόγνωσιν εἶχαν ὅλοι οἱ Ἀρχοντες τῆς Πόλεως καὶ τῆς Γαλατῆς, ὅτι καεῖς δὲν ἤθελε νὰ σωτύχη ποσῶς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, μόνον δὲν μᾶς μέλει, ἔλεγαν, οἱ Καλόγεροι ἅς λαλῶν. Ὅμως ἡ δικαία κρίσις τῶν Θεῶ, ὡς εἶδον ὅτι ἐκατάσκαφαν τὰ μνήματα τῶν Κληρικῶν, τῶν Βασιλέων, τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἐρρίπταν τὰ κόκκαλα εἰς τὸν δρόμον, καὶ ὕβριζαν Εἰκόνας καὶ Πίσιν, ἔκαμε τὴν ἐκδίκησιν. Ἐσελλωιάθη ὁ βασιλεὺς πολλὰ, καὶ εἶδον ὁνειρᾶς πολλὰς κατ' αὐτῶ, καὶ τὸν Μπεγλέρπεκ τὸν ἐμίσησεν ὁ Κόσμος καὶ μάλιστα οἱ Γιανιτζάροι, διότι αὐτὸς ἦτον τὰ πάντα εἰς τὸν βασιλέα, καὶ ἦτον πολλὰ φιλάργυρος καὶ ἀδίκητος. Ὁμοίως καὶ ὁ βασιλεὺς πολλὰ φιλάργυρος, ἄτακτος, καὶ πόρνος πολλὰ, καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπου ἐπῆρε τὴν Παμμάκαριον, ἐπλεόνασέ τον ὁ σελλωιασμός, ὡς ἔλεγαν, καὶ ἔκαμε δύο καὶ τρεῖς μυῖας ὅπερ δὲν ἐφαίνετο. ἀμὴ μὲ τὴν πολλὴν τε φιλαργυρίαν ἔκαμε τὸ φλουεῖ, ὅπερ ἦτον ἐξλιγνῶτα, νὰ τὸ πέρνουν ἑκατὸν εἰκοσι, καὶ τὸ τάλερον, ὅπερ εἶχε σαραντα, ἔκαμν τὸ ὀγδοήντα, καὶ ἄλλα ὁμοίως, καὶ ἐγέναν ἀνακατώματα πολλὰ, παραχαράγματα εἰς τὰς μονέδας, καὶ ἀκρίβεια εἰς ὅλα τὰ πράγματα.

Ὅταν γὰρ ἤθελε νὰ δώσῃ τὰς ρόγας τῶν Γιανιτζάρων καὶ τῶν ἄλλων πάντων, ἠγόραζεν ἀπὸ ἔξω ἀπὸ τῆς Ἑβραίας μονέδα κόκκινον, ἄσπρα ἄτυχα, καὶ ἐκεῖνα ἔδιδεν εἰς τὰς Τιμαράτορας, Γιανιτζάρους, Σπαχίδας, καὶ τὰς ἄλλας, καὶ αὐτοὶ πάλιν τὰ ἔδιδαν εἰς τὸν Κόσμον σανικῶς, καὶ ἠγόραζαν εἴτι ἤθελαν. Εἶδαν γὰρ τὴν πολλὴν ἀδικίαν, καὶ μίαν ἡμέραν οἱ Γιανιτζάροι ὥρμησαν ὅλοι, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸν Μπεγλέρμπεκ τὸ σπῆναι διὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ, καὶ αὐτὸς ἐσέβη εἰς τὸν βασιλέα, καὶ ἐσωαθροίσθησαν ὅλοι, καὶ ἠθέλησαν νὰ καταπατήσῃ τὸ παλάτι διὰ νὰ τὸν πάρῃ, καὶ μὴ θέλων ὁ Σουλτὰν ἔδωκε τὸν μιὰρὸν Μπεγλέρμπεκ, καὶ ἔκοψαν τὸ κεφάλι τῶν, καὶ ἔκαμν τὸν τετάρτιον, καὶ ἐπερίπαιζάν τον, καὶ ἀνέπαύθη ὁ Κόσμος. Ἦτον καὶ ὁ ἑβραῖος Κριτικός, καὶ ἔκαμε καὶ ἐκείνος εἰς τὸ κρασί μεγάλῳ καταδίκῳ, εἰς τὰ κεμέρκια, καὶ ἔστειλεν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ ἐπῆρε χαράτζι διὰ τὰ ἀμπέλια, καὶ χῶρια τὸ δέκατον, καὶ εἰς τὸ δούλῳ ἀπὸ τὸ σπῆναι του, ἄλλο δέκατον, καὶ εἰς τὸ φέρῃ εἰς ἄλλον τόπον, ἄλλο κεμέρκι, καὶ ἐγένε τὸ μέτρον, ὅπερ εἶχε ἄσπρα ἔξι, ἄσπρα ἐξλιγνῶτα, καὶ χῶριστὰ πάλιν αἱ ἄλλαι ἐξοδαί. Ὅταν ὑπῆγενεν ἄνθρωπος μὲ τὸ καράβι, καὶ εἶχε μίαν πύκταν κρασί, ἐγύρουν οἱ ἄνθρωποι τῶν, καὶ ὅταν τὴν ἤνυσκαν, ἐπλήρωνε δύο καὶ τρεῖς χιλιάδες ἄσπρα ζημίαν. Λοιπὸν ἐβαρέθησαν καὶ Τῆρκοι, καὶ Ῥωμαῖοι,

καὶ

καὶ Ἑβραῖοι, καὶ ἔδωκέ τε εὐας μετὰ τὸ τεφείναι, καὶ ὑπάγει εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον. Εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν, ἦλθον ἐν ἔτει 799. ἦλθεν Ἰερεμίας ἀπὸ τὴν Ῥωσίαν εἰς τὴν Μπογδανίαν, καὶ ἐδεξιώθηκε τον ὁ Πέτρος Βοηβόνδας πάλιν θαυμασά, καὶ ἤρκεν εὐα Τζαχσίου, ὅπῃ τὸν ἀπαύτεχε νὰ τὸν πάρῃ, διατὶ ὥρισεν ὁ βασιλεὺς νὰ πάρῃ πάλιν τὸν θρόνον τε, διότι ὁ ἀκατάστατος Νικηφόρος ἔκαμε τόσαις ἀκαταστασίαις καὶ ἐξοδαῖς ἀμεταβίαις καὶ παράλογαῖς, καὶ ἐμίσησάν τον μικροὶ καὶ μεγάλοι. ἐλάλησαν εἰς τὸν βασιλέα, καὶ ἔδωκε τὸ Πατριαρχεῖον τῷ Ἰερεμίᾳ. Ὁ δὲ Ἰερεμίας, θέλων τὴν πρώτην τάξιν, καθὼς ἦτον εἰς δύο χιλιάδες φλαβία, ἐζήτησε καὶ ἔκαμν τε ἀναφοράν ὁ φρονιμώτατος Πέτρος Βοηβόνδας, καὶ ἔπως ἐγινε. καὶ ὑπῆγεν ὁ Ἰερεμίας, ὅπῃ ἦλθεν ἀπὸ τὴν Ἰβηρίαν, καὶ ἐπερίμεινεν εἰς τὴν Μπογδανίαν, καὶ ἐφιλιώθησαν, καὶ ἐσυλλειτέρησαν, καὶ ἐμνημόνευσεν ὁ Θεόληπτος τὸν Ἰερεμίαν, καὶ ἔδωκέ τε ὀχρσίαν νὰ γραφῇ γραφάς, καὶ νὰ ἐπιβλέπῃ κρίσεις, καὶ νὰ γραφῇ, Ἰερεμίας ἐλέω Θεῷ, καὶ νὰ ὑπογραφῇ. Ὁ Μομεμβασίας ἐσιώπα, πλὴν δὲν ἐσυλλειτούργησεν. Εἰς τὸ τοῦτο ἔτος ἀφ' ἧ ἔκαμν εἰρήνην ὁ Ἀφέντης μετὰ τὸν Πέρσιον, ἠθέλησε νὰ κάμῃ μάχην μετὰ τῷ Λέχης, καὶ ἐσεilé τῷ ὀρισμὸν, ἢ νὰ γένων Τέρκοι, ἢ νὰ δώσουν τόσα φορτώματα ἅπαντα τέλος, ἢ νὰ δέχωνται πόλεμον. Αὐτοὶ ἔστειλαν Ἀποκρισιάριον ἀνδραπον ἐπιτήδειον, καὶ εἰς τὸν δρόμον ἐτζάκισε τὸ ποδάρι τε, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ ἐκεῖ ἀπέθανε, καὶ ἤφεραν τὸ λείψανόν τε ὀπίσω νὰ τὸ θάψω εἰς τὴν Λεχίαν, καὶ πάλιν ἐστειλαν ἄλλον, καὶ ὑπάγει εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν. Ὁ Αὐθέντης ὁ Μουράτης δὲν ἐπαρακινήθη εἰς πόλεμον, ἐχὶ ἀπὸ τοὺς ὀρκῶς ὅπου εἶχαν, ἢ ἀπὸ καλωσυώλυτε, ἀμὴ εἰς τῆς Αἰγύπτῃ τὰ μέρη ἐκινήθη πόλεμος, καὶ δὲν τὸν ἦλθεν ὀκολία νὰ κάμῃ πόλεμον μετὰ τὴν Λεχίαν.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΜΕΧΜΕΤΗ, ΣΟΥΛΤΑΝ ΑΧΜΕΤΗ, ΚΑΙ ΜΟΥΣΤΑΦΑ
ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ ΤΟΥ.

Μετὰ τῷτον βασιλεύει ὁ υἱὸς αὐτῷ Μεχμέτης, ὁ ὁποῖος διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν ζωὴν τε, καὶ τὸν θρόνον, ἐφρόσαξε καὶ ἐφόνευσαν ὅλῃς τῷ ἀδελφῷ τε, 21. τὸν ἀριθμὸν, ἐπνίξαν καὶ δέκα ἀπὸ ταῖς παλλακίδες τῷ πατρὶός τε, ὅπῃ ἦτον ἐγγασρωμέναις. Αὐτὸς ἐπειτα ἐδόθη εἰς ταῖς ξεφαντώσεις, καὶ θυφαῖς. Ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἀσίας ἀποσάτισε, καὶ οἱ Γιανιτζαρέοι, ὅπῃ ἦτον εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, ἐπανασάτισαν καὶ αὐτοὶ ἐναντίον τε. Ἡ Σουλτανα, ἡ μήτηρ τῷ πρώτῃ υἱῷ τῷ Σουλτᾶν Μεχμέτῃ, καὶ καίθε δυνατόν νὰ βάλῃ εἰς τὸν θρόνον τὸν υἱόν της· ἀλλ' ὁ Μεχμέτης ἐπνίξε τὴν μητέρα καὶ τὸν υἱόν. Εἰς τῷ 1604. πιαίνει ἡ πανέκλα, ὅπῃ ἦτον εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ μέσα εἰς τὰ βασίλεια, καὶ ὁ Μεχμέτης ἐκόλλησεν ἀπὸ αὐτὴν, καὶ ἀπόθανε βασιλεύσας χρόνους 9. καὶ μῆνα εὐα. Παρέλαβε δὲ τὴν βασιλείαν ὁ Σουλτᾶν Ἀχμέτης, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τε, καὶ ἐσφάλισε τὸν ἀδελφόν τε Μεσαφᾶν εἰς μίαν παντοτινὴν φυ-

λακίω. Εἰς τὴν 1617. ὁ Ἀχμέτης, ἐν τῷ μεταξὺ ὅπῃ ἐστοχάζετο νὰ ἐμποδίσῃ τὰς μεγάλας ζημίας, ὅπῃ αὐτὸς προηγήτερα ἔλαβεν, ἀπέθανε, βασιλεύσας χρόνους 13. ὅθεν ματαίως ἐσυλλογίζετο νὰ κατορθώσῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀχμέτη ἐγένε βασιλεὺς ὁ Μουσαφᾶς, τῷ ὁποίῳ ὁ υἱὸς λεγόμενος Ὁσμανὴς ἦτον χρόνων 12. ἀλλὰ μετὰ δύο μῶνας τὸν ἔβαλαν πάλιν εἰς τὴν φυλακίαν. Οἱ Τῆρκοι δὲ ἤθελαν καλλίτερα νὰ ἔχον βασιλέα σὺν παιδί, ὅπῃ ἔδιδε καλαῖς ἐλπίδες, παρά σὺν ἀνδρῶπον τελείως ἄμαχον. Εἰς τὴν 1617. Ὁσμανὴς ὁ υἱὸς τοῦ Ἀχμέτη εἶχε χρόνους δώδεκα ὅταν ἐκάθισεν εἰς τὸν θρόνον, πλὴν ἦτον γεμάτος μεγαλοψυχίαν, καὶ ἐπέρασε τὸν Ντέναβιν, καὶ πηγαίνοντας καὶ τῷ Καζάκων καὶ Λέχων, ἔχασε περισσότερον ἀπὸ ἑκατὸν χιλιάδας ἀνθρώπων. Εἰς τοὺς 1621. διὰ τὸ νὰ ὑποπτεύθῃ ὁ Ὁσμανὴς πῶς ἤθελε νὰ μεταφέρῃ τὸν βασιλικὸν θρόνον εἰς τὴν Δαμασκὸν, ἔξευρέθη καὶ ἐφυλακίσθη ἀπὸ τὰς Γιανιτζαρέας εἰς τὸ Κάστρον τῷ ἑπτὰ πύργων, εἴτε Γουλάδων, οἱ τινες εὗγαλαν ἀπὸ τὴν φυλακίαν τὸν θεῖόν του Μουσαφᾶν, ὅστις, διὰ νὰ σφερώσῃ τὸ βασίλειόν τε, ἐθανάτωσε τὸν νέον βασιλέα Ὁσμανίω τὸν ἀνεψιόν τε, ὁ ὁποῖος ἐβασίλευσε χρόνους πέντε.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΜΟΥΣΤΑΦΑ, ΑΜΟΥΡΑΤΗ, ΚΑΙ ΙΜΠΡΑΪΜ.

Ὅταν ἀνέβη αὐτὸς ὁ ἄμαχος Μουσαφᾶς εἰς τὸν θρόνον, ἐπῆρε σωστά τὰ μέτρα τε, καὶ ἐκλείσε τὰς ἀνεψίας τε, τὸν Ἀμκράτιν, καὶ Ἰμπραῖμ, υἱὸς τοῦ Ἀχμέτη, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ὁσμανί. εἰς τοὺς 1622, διὰ τὸ νὰ κατεστᾶθῃ ὁ Μουσαφᾶς παντελῶς ἀνάσθιτος, τὸν ἔξωσαν ἐκ δευτέρου ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ τὸν ἔβαλαν τρίτην φοράν εἰς τὴν φυλακίαν, ὅπου δέεισκετο προηγουμένως· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ δὲν εἶχαν φόβον τινὰ εἰς αὐτὸν, ἔκριναν ἀνωφελὲς νὰ τὸν θανατώσιν. ἐβασίλευσε δὲ αὐτὸς χρόνον σὺν. Μετὰ τὸν διωγμὸν τοῦ ἀνῶθεν, ἐβασίλευσεν ὁ ἀνεψιός τε ὁ Ἀμκράτης, ὁ ὁποῖος ἦτον υἱὸς τοῦ Σελταὺ Ἀχμέτη. ἦτον δὲ τότε χρόνων 14. αὐτὸς ὁ Ἀμκράτης, ὅταν ἐκάθισεν εἰς τὸν θρόνον, καὶ ἀπέθανεν εἰς τοὺς 1640. διὰ νὰ ἐπιε πολὺ κρασί μετὰ τὰς φίλους του, βασιλεύσας χρόνους 17. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σελταὺ Ἀμκράτη, εὗγαλαν ἀπὸ τὴν φυλακίαν τὸν Ἰμπραῖμ, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν εἶχεν ὁ ἀδελφός τε Ἀμκράτ ἀπὸ τὸν 4 χρόνον τῆς ἡλικίας τε, καὶ ἦτον χρόνων, 28. ὅταν τὸν εὗγαλαν, καὶ τὸν ἐκάθισαν εἰς τὸν θρόνον οἱ Πασιάδες, οἱ ὁποῖοι ἀκύρωσαν τὴν διαθήκην τε, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ἀμκράτ ἄφησε διάδοχόν τε τὸν Χαμ τῷ Ταρτάρων. Εἰς τὴν 1745. ἔστειλε νὰ πολεμήσιν τὴν Κρήτην, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τῷ Ἐρεπῶν, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἦτον ὀλίγον ὀχλαρισμένος, καὶ αὐτὸς ἐμείνεν εἰς τὸ Σεράγι μετὰ ταῖς παλλακίδες τε. Εἰς τὴν 1648. ὁ Ἰμπραῖμ, ἐπονομαζόμενος Σαρδανάπαλος τῷ Ἀγαρίων, βιάζει τὴν θυγατέρα τοῦ Μουφτῆ. αὐτὸς δὲ ἐσήκωσεν ἐναντίον τε τὰς Γιανιτζαρέας, καὶ τὸν κατεβάλεν ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ πάλιν τὸν βάνεν εἰς τὴν φυλακίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὸν εἶχαν ἐγάλῃ, καὶ ἀνεβάλεν εἰς τὸν θρόνον τὸν υἱόν τε τὸν Μεχμέ-

την. Ὁ δὲ Ἰμπραϊμ μετὰ τινος ἡμέρας, θέλωντας νὰ συνῆλθῃ τὸ κεφάλι τε εἰς τὸν πύργον, ἐπνύγη ἀπὸ τέσσαρας βεβῆς. Ἐκράτησε δὲ τὸ βασίλειον χρόνος δεκαπέντε.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΜΕΧΜΕΤΗ ΣΟΥΛΕΪΜΑΝΗ, ΚΑΙ ΑΧΜΕΤΗ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ.

Μετὰ τὸν διαγμὸν καὶ θάνατον τῆ εἰρημότητος Ἰμπραϊμ, διαδέχεται τὸν θρόνον τῆ πατρὸς τε Μεχμέτης, ὅπῃ ἦτον χρόνων ἑπτὰ, καὶ εἰς τὰς 1661. οἱ Χριστιανοὶ ἐπολέμησαν τὰς Τούρκους, καὶ ἐφόνευσαν πολλὰς ἀπὸ αὐτὰς εἰς τὰ σιῶρα τῆ Ραάβ. εἰς δὲ τὰς 1664, ὁ Ἰμπεράτωρ ἔκαμιν ἀγάπην μετὰ τὸν βασιλέα τῆς Τυρκῶν. οἱ δὲ Τούρκοι εἰς τὰς 1669, μὴ μίαν πολιορκίαν χρόνων 24, μῶνας ἑῖς, καὶ ἡμέρας 27, ἐκυρίδυσαν τέλος πάντων καὶ ὑπέταξαν τὴν Κρήτην, τὴν ὁποίαν ἐπολέμησαν χρόνος, 27. ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ὁ Μεχμέτης ἦτον ἀτυχὸς εἰς κάθετε ἔργον, τὸν ἐκατέβασαν ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ ἔβαλαν τὸν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἐκάθισαν Σουλεϊμάνην τὸν ἀδελφόν τε. Ἐβασίλευσε δὲ ὁ αὐτὸς Μεχμέτης χρόνους, 32. Μετὰ τὴν ἐκβασιν τῆς Μεχμέτης, ἐβασίλευσεν ὁ Σουλτάν Σουλεϊμάνης χρόνος ἑῖς, καὶ ἀπέθανεν, ἀπὸ τὰ παῖδια τῆ ὁποίας δὲν ἐβασίλευσε κανεὶς. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς, ἀνηγορεύθη βασιλεὺς ὁ ἀνωθεν Ἀχμέτης εἰς τὰς 1691, ὁ ὁποῖος ἐβασίλευσε χρόνους πέντε, καὶ ἀπέθανεν. Αὐτὸς εἶχεν υἱὸς, ἀπὸ τῆς ὁποίας κανεὶς δὲν ἐβασίλευσε τὸν δὲ Μεσαφᾶν τὸν υἱὸν Μεχμέτη ἔβαλαν εἰς τὸν θρόνον.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΜΟΥΣΤΑΦΑ, ΚΑΙ ΑΧΜΕΤΗ.

Μετὰ τὸν θάνατον τῆς, ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς τῆς Μεχμέτης, καὶ ἀνεψιὸς τῆς Ἀχμέτης, ὀνομαζόμενος Μεσαφᾶς δεύτερος, κατὰ τὸ 1695. ἔτος, ὁ ὁποῖος ἀνηγορεύθη βασιλεὺς εἰς τὸ Ντιβανί, ἦτοι συμβούλιον. Εἰς τὰς 27. τῆς Ἰαννουαρίου, ἐκάθισεν εἰς τὸν θρόνον. εἰς δὲ τὴν ἀρχὴν τῆς αὐτῆς Βασιλείας ἐκυβέρνησα καλῶς τὸ βασίλειον, διὰ τὸ ὁποῖον ἀπόκτησε καὶ πολλὰ δόξαν. Εἰς τὰς ὀκτὼ τοῦ Φεβρουαρίου ἡ ἀρμάδα ἡ Βενετικὴ ἐνίκηθη ἀπὸ ἐπείνους τῆς Τυρκῶν, πλησίον τῆς Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου. περιπλέον εἰς τὰς 1698. Σεπτεμβρίου, 20. ὁ Καβαλιέρ Δολφίς, ὅπῃ ἔξουσίαζε τὸν ναυτικὸν στόλον τῆς Βενετζίανων, ἐνίκησε παντελῶς τὴν ἀρμάδα τῆς Τυρκῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχασαν σχεδὸν, 300. χιλιάδας ἀνθρώπων. Εἰς δὲ τὰς 1702. Ἰαννίου, 8. ἐφονεύθη ὁ βασιλεὺς Τυρκεσίου, Ἀμεράτης ὀνομαζόμενος, μετ' ὅλῃ τὴν φαιμελίαν τε. ἔβαλαν δὲ εἰς τὸν θρόνον τὸν Ἰμπραϊμ ἀντὶ αὐτοῦ. Τὸν αὐτὸν χρόνον, 1703. ἐγένετο εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν μία κοινὴ ἐπανάστασις ἐναντίον εἰς τὸν Σουλτάν Μουσαφᾶ, τὸν ὁποῖον, ἀφ' οὗ ἐβασίλευσε χρόνος, 8. ἔξέβαλον ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ Ἀχμέτην τὸν ἀδελφόν τε ἀνηγορεύσαν, καὶ τὸτο ἠκολούθησεν εἰς τὸν Σεπτέμβριον μῶνα. Ἀφ' οὗ εὐγαλαν ἀπὸ τὸν θρόνον τὸν Σουλτάν Μουσαφᾶ, ἀνέβασαν τὸν ἀδελφόν τε τὸν Σεπτέμβριον μῶνα, καὶ εἰς τοὺς, 1710. εἰς τὸν

τὸν Νοέμβριον μὲν κηρύττει τὸν πόλεμον ἐναντίον τῷ Αὐτοκράτορι τῆς Μοχοβίας, καὶ ἐναντίον εἰς τὸν Βασιλέα τῆς Πολωνίας· πλὴν ὁμιλῶντας ὁ ἀποκλειστικὸς τοῦ Αὐτοκράτορος εἰς αὐτὸν τὸν καιρὸν μὲ πολλὰ ζέσιν, ἐφυλακώθη εἰς τὰς ἑπτὰ Γαλάδες. Ὁ δὲ Αὐτοκράτωρ εἰς τὰς 8. τῶν ἐρχομένων Μαρτίου ἐκήρυξε τὸν πόλεμον ἐναντίον τῶν Τούρκων, οἱ ὅποιοι ἀπὸ τοῦς 1712. προητοίμασαν τὰ τῶν πολέμου, διὰ νὰ ὑποχρεώσεν τὸν Ἱμπεράτορα νὰ σέρῃ κάποια πράγματα, ὅπως ἐσυμφωνήσαν εἰς τὴν ἀγάπην τὸν ἀπερασμὸν χρόνον. Εἰς ταῖς 16. τῶν Ἀπριλίου, ἐσυμφωνήθη διὰ μέσων τῶν ἀποκλειστικῶν τῆς Βρετανίας καὶ Ὁλλανδίας, ἡ ἀγάπη μεταξὺ τῶν Τούρκων, καὶ τῶν Μοχοβιτῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Μοχοβία δὲν ἐχαιριστεῖτο, ὥρισεν ὁ Βασιλεὺς τὸν Νοέμβριον μὲν καὶ ἐκλείσαν τοὺς Ἀποκλειστικούς, καὶ τὰ δασύματα τῶν Ρώσων, καὶ ἀποφασίζει νὰ ξαναρχώσῃ τὸν πόλεμον, εἰς δὲ τὰς 1716. εἰς ταῖς 11. τῶν Αὐγέστων μὲν, ὁ Στόλος τῶν Ὀτμανλίδων ἐσφοχώρηθη, καὶ ἐσήκωσε τὴν πολιορκίαν, ὅπως εἶχεν εἰς τὰς Κορφούς. Ὁ Ἀχμέτης ἔκαμε καὶ ἄλλαις ἀνδραγαθίαις, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ μακρυνῶν περὶ σφόδρα τὴν διήγησιν ταῖς σιωπῶν. Μ' ὅλον τοῦτο αὖ καὶ τόσα ἐκατέρωθεν, εἰς τὰς 1730. τὸν ἐκατέβασαν ἀπὸ τὸν θρόνον, ἀφ' ἧς ἐβασίλευσε καὶ αὐτὸς χρόνος εἴκοσι ἑπτὰ, καὶ ἐκάθισεν ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΜΕΧΜΕΤΗ, ΚΑΙ ΟΣΜΑΝΟΥ.

Αφ' ἧς εὐγαλαν τῶτον τὸν Σουλτάνον, τὴν πρώτην τῶν Ὀκτωβρίων, ἐκράτισε τὴν Βασιλείαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ Μεχμέτης, λεγόμενος Μαχμέτ, καὶ υἱὸς Μεσαφᾶ τῶν δούτερων, ὁ ὅποιος εἰρνώδισε τὸν θόρυβον καὶ τὴν παραχλὴν, διὰ τὸ ὅποιον ἐκάθισεν εἰς τὸν θρόνον, θανατώσας τὰς πρωταίτιους καὶ ἀρχηγὰς τῆς ἐπαναστάσεως. Τῇ ἡμερᾷ ἡ πασιδὴλος ἐπανάστασις ἐγένεντο εἰς καιρὸν ὅπως ὁ Σουλτάν Ἀχμέτης ἦτον εἰς τὸ Σκέπτερι, ὅπου δέεισκετο τὸ σράττωμα, διωρισμὸν κατὰ τῆς Περσίας, μὲ τὴν ὁποίαν οἱ Τῆρκοι εἶχον ὅσον πολυκαιρινὸν πόλεμον, καὶ εἰς τοὺς 1743. μετὰ τοσαύτας ὑπελότητας, καὶ μετὰ τοσαῦτα ἐπιχειρήματα μάταια, ὅπως ἐγέναντο περὶ τῆς ἀγάπης, ἐκήρυξαν τέλος πάντων παρρησίαν οἱ Τῆρκοι τὸν πόλεμον καὶ τῶν Περσῶν, διὰ τὸν ὅποιον ἤθελε γυννηθῇ μία μεγαλωτάτη ἐπανάστασις εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, ἀνίσως καὶ δὲν ἤθελαν τὴν καταπραΰνῃ εἰς καιρὸν, καὶ μὲ ῥόπον ἐπιδέξιον. Ἀδελφήσας δὲ ὁ Βασιλεὺς, ἐτελεύτησε, βασιλεύσας χρόνους 24. καὶ μὲν 3. Μετὰ τὸν Μαχμέτ διαδέχεται τὴν Βασιλείαν Ὁσμανῆς, Γ'. ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ εἰς ταῖς 14. τῶν Δεκεμβρίων μὲν, ἐν ἔτει 1754. ἐβασίλευσε δὲ χρόνος ἑξῆς, καὶ ἀδελφήσας ἀπέθανεν.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΜΟΥΣΤΑΦΑ, ΚΑΙ ΑΜΠΤΟΤΑ ΑΧΜΙΔ.

Μετὰ τὸν Ὀσμανῶν γίνεται διάδοχος τῆς Βασιλείας Μουσταφᾶς ὁ Γ'. υἱὸς τῆς πρώτης Ἀχμέτ, καὶ ἀνέψιός τῃ ἀποθανόντος Ὀσμανῆς, τῇ 30. τῆς Ὀκτωβρίου μηνὸς, ἐν ἔτει 1757. Εἰς τὰς τὰς ἡμέρας ἐγένετο ὁ φρικτὸς πόλεμος μετὰ τῶν Ῥώσων, καὶ τῶν Ὀθωμανῶν. τὰ δὲ ὅσα κακὰ ἐγένοντο ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις τῷ πολέμῳ, καὶ εἰς τὴν γῆν, καὶ εἰς τὴν θάλασσαν, τίς λόγος νᾶ τὰ διηγηθῇ; χωραὶ καὶ χωρία ἐξωλοθροῦνθισαν, Ἐκκλησίαι, καὶ Μοναστήρια κατηδαφίσθησαν, τὰ Ἱερά κατεπατήθησαν· οἱ δὲ παλαίπωροι ἄνθρωποι, ἄλλοι μὲν αἰχλωτίσθησαν, ἄλλοι δὲ ἐσφάγησαν, καὶ ἄλλοι ἄλλως ἀπέθανον. Μεταξὺ δὲ τούτων ὁ Βασιλεὺς ἀδυνήσας ἀπέθανεν, ἀφώωντας εἰς υἱὸν Σελήμην λεγόμενον· ἐβασίλευσε δὲ χρόνους 17. περίπου. Μετὰ τὸν Μουσταφᾶν παρέλαβε τὴν Βασιλείαν Ἀμπτὰλ Ἀχμίδ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, τῇ 21. τοῦ Ἰαννουαρίου μηνὸς, ἐν ἔτει 1774. εἰς δὲ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς βασιλείας τῆς ἐγένοντο ἡ ἀγάπη μετὰ τῶν Ῥώσων, καὶ τῶν Ὀθωμανῶν, καὶ βασιλεύει ἕως τῆς σήμερον.

ΠΟΤΕ ΕΠΗΡΑΝ ΟΙ ΦΡΑΓΓΟΙ

ΤΟΝ ΜΩΡΕΑΝ.

Βασιλεύοντος τῆ Βαλδουβίνου ἀπὸ τῆς Φιλαύδραν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, οἱ ἀδελφοὶ τῆ Ἀφεντὸς Κόντε τῆς Καμπανίας τῆ πρώτου Καπετανίου ὅπῃ ἀπέθανε τότε ἐν συμτομία, καθὼς τὸ ἐγράψαμεν ὀπίσω, ἐσυμβεβλήθησαν ἀνάμεσόν τους αὐτοὶ οἱ ἀδελφοὶ νὰ συνάξουν φεσάτα, νὰ ἔλθουν κατὰ τῆ Μωρέως διὰ νὰ πολεμήσων, νὰ πάρων τόπας, νὰ ἀφεντέψουν καὶ νὰ ὀρίσουν. Ἐκαμαν ἀρμάδα εἰς τὴν Βυρνετίαν, καὶ εἶπαν, ὅποιος θέλει νὰ ὑπάγῃ. Τότε λοιπὸν εἶπαν οἱ δύο ἀδελφοὶ ἀνάμεσόν τας, πῶς δεῖ εἶναι καλὸν νὰ ὑπᾶν καὶ οἱ δύο, μόνον νὰ ἀπομείνῃ ὁ ὅσας εἰς τὴν πατρίδα καὶ εἰς τὰ πράγματά του, καὶ ἔτζη ἔμεινεν ὁ μεγαλύτερος εἰς τὴν Φραγγίαν, καὶ ὁ μικρότερος ὀνόματι Γουλιέλμος, ἐπῆρε τὰ φεσάτα, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Βυρνετίαν, ὅπῃ ἦτον ἡ ἀρμάδα, τὰ Καραβία καὶ τὰ ἄλλα πλοσίματα, καὶ ἐμπῆκαν ὅλα τὰ φεσάτα εἰς τὰ Καραβία, καὶ ἔκαμαν ἄρματα ἀπὸ τῆς Βυρνετίας τὸν Μάρτιον μῆνα, καὶ ἀράξαν εἰς τὴν Ἀχαΐαν τῆ Μωρέως τὴν πρώτῃν τῆ Μαΐου, καὶ ἐκεῖ ἐκτίσαν Κάσρον μέγα. Τότε ἐπῆγεν ὁ Κόντε Γουλιέλμος εἰς τὴν παλαιὰν Πάτραν, καὶ ἐπολέμησε καὶ ἐπῆρέ την, διότι ὡς ἐγνώρισαν οἱ Πατρίνοι πῶς νικῶνται, ἐπροσκύνησαν μετὰ τῆτο, καὶ ἐσυμφώνησαν νὰ ἔχων τὰ πράγματά τας, ὡς αὐτὰ εἶχαν καὶ μετὰ τῆς Ρωμαίους, καὶ τινὰς νὰ μὴ τῆς πειράζῃ, καὶ ἔβαλεν Ἀφεντὴν ἐδικόν τε ὁ Κόντε, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἀνδραβίδαν. Ὡς τὸ ἔμαθον ὁ Λαὸς, ἔλαβαν τῆς Σταυρὸς καὶ θυμιατὰ, καὶ λαμπάδας, καὶ ταῖς ἀγίαις Εἰκόνες, καὶ ἐβγήκαν ἀπὸ τὸ Κάσρον, καὶ ἐπροσκύνησαν αὐτόν. Αὐτὸς τῆς ἔκαμε χρυσόβελλα, νὰ ἔχων τὰ πράγματά τας ὡς αὐτὰ εἶχαν καὶ πρώτα. Ὡς αὐτὸ ἐπῆρε τὴν Ἀνδραβίδα, ἐπῆρε καὶ τὴν Βοσίτζαν· ἐσείλε τὰ κάτεργα καὶ τὴν ἀρμάδα διὰ θαλάσσης εἰς τὴν Κορίνθον, καὶ αὐτὸς ἐπῆγε μετὰ τὰ φεσάτα τῆς σερεᾶς, καὶ ἐξώθεν τῆς Κορίνθου ἐκτύπων. Εἶναι δὲ τὸ Κάσρον τῆς Κορίνθου ἀπὸ τὴν εἰς μίαν κορυφὴν βουνῶ, καὶ κάτω εἶναι Χώρα θαυμασὴ εἰς τὸν κάμπον, μετὰ πύργους καὶ μετὰ τείχη θαυμαστὰ κτισμένα τὸ γύρον. Τότε ὁ Κόντε Γουλιέλμος

μος ὤρισε καὶ ἔδωκεν πόλεμον τὰ φεσάτα αὐτῷ με λυμπάρδαις καὶ με
 ἄλλα ἄρματα τῷ πολέμου, καὶ περιώρσαν τὰ τεῖχη, καὶ δὲν ἄφησαν ἀν-
 θρωπον νὰ ποροβάλῃ ἀπ' αὐτὰ, διότι εἶχαν τουφέκια πολλά. Τέλος ἐμ-
 πῆκαν καὶ ἐπῆραν τὴν Χώραν, καὶ τὴν ἐκυρίωσαν. Ὁ δὲ Καπετάνιος τῆς
 Ῥωμαίων, ὀνόματι Στῆρος, ὡς εἶδεν ὅτι ἐνίκησαν οἱ Φράγγοι, ἔφυγεν
 ἀπὸ τὴν Κορίνθον, καὶ ἐπῆγε καὶ ἐφυλάχθη ἀπάνω εἰς τὸ Κάστρον. Ὁ
 δὲ Κόντες μισέρ Γελιέλμος, ὡσὰν ἐπῆρε τὴν χώραν, ὤρισε καὶ ἐδιαλά-
 λησαν εἰς ὅλα τὰ περὶ χώρα τῆς Κορίνθου, Κάσρη, καὶ χώρας, ὅσοι θέ-
 λαν θεληματικῶς νὰ ἔλθουν νὰ ποροσκυμώσων, νὰ ἔχουν τὰ πράγματα τῆς,
 καὶ κανεὶν βάρος νὰ μὴν ἔχουν. ἔτῃ ἐδραμαν, ἀπὸ τὸν Δαμαλαὺ καὶ
 ἀπὸ ὅλα τὰ περὶ χώρα, καὶ ἐποροσκυμώσαν αὐτὸν διὰ Αὐθούτην τῆς. Τὸν
 αὐτὸν δὲ χρόνον, ὅπῃ ἐπῆραν οἱ Φράγγοι τὴν Κωνσταντινέπολιν, περά-
 σωντας εἰς τὸν χρόνον ὅπῃ ἦλθεν ὁ μισέρ Γελιέλμος Κόντες εἰς τὸν Μα-
 ρέαν νὰ πολεμήσῃ, τὸ ἔμαθεν ὁ Ῥήγας τῆς Θεσσαλονίκης, ὁ Μπονιφά-
 τζιος, καὶ ἦλθε μετὰ τὰ φουσάτα τῆς εἰς τὸν κάμπον τῆς Θεσσαλίας, ἦγουν
 εἰς τὴν Λάρισσαν, καὶ ἐσμίξε καὶ τὸν μισέρ Τζουτεφρέ Βιλάρετον, ὅπῃ
 εἶχε καὶ αὐτὸς φεσάτα, καὶ ἐσυμφώνησαν καὶ ἦλθαν καὶ αὐτοὶ, καὶ ἐμπῆ-
 καν εἰς τὸν Μωρέαν, καὶ ἐσμίξαν τὸν Κόντε μισέρ Γελιέλμον εἰς τὴν Κο-
 ρίνθον. Τίς δύναται νὰ χράτῃ ταῖς χαραῖς ὅπου ἔκαμαν τότες; ἔμ-
 πέταις καὶ ἄλλα παιγνίδια ἐλάλησαν διάφορα, καὶ λυμπάρδαις καὶ τε-
 φέκια ἐβάρεσαν, καὶ τύμπανα πολλά, καὶ φωτίαις ἔκαμαν, καὶ ἄλλαις
 χαραῖς μεγάλαις. Ὡσὰν ἐσμίξαν τοῦτοι οἱ τρεῖς Αὐθούταιδες, ἔκαμαν
 συμβεβλῶ, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ Ἄργος, καὶ ἀφῆκαν εἰς τὴν κάτω Χώ-
 ραν τῆς Κορίνθου. Ἀφούτῳ καὶ φεσάτα, καὶ ἐφύλαγαν. Ὡσὰν ἦλθαν αὐ-
 τοὶ εἰς τὸ Ἄργος, ἐπολέμησαν καὶ τὸ ἐπῆραν. Ὁ δὲ Στούρος Καπε-
 τάνιος τῆς Ῥωμαίων, ὅπου ἦτον ἀπάνω εἰς τὸ Καστέλλιον τῆς Κορίν-
 θου, ὡς εἶδεν ὅτι τὸ Φράγγικον φουσάτον ἐμίσησε καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ
 Ἄργος, ἐκατέβη τὴν νύκτα μετὰ τέχνῳ, καὶ ἐμπῆκεν εἰς τὴν κάτω Χώ-
 ραν τῆς Κορίνθου, ἐκεῖ ὅπῃ ἐφύλαγαν οἱ Φράγγοι, καὶ τῆς ἐκοψεν ὅλως,
 καὶ ἐπῆρε τὴν Χώραν. Ὡς τὸ ἔμαθεν ὁ Κόντες μισέρ Γουλιέλμος πολ-
 λὰ ἐλυπήθη, καὶ αὐτὸς καὶ οἱ Ἀφουτάδες ὅπῃ ἦσαν μετ' αὐτοῦ, καὶ ἦλ-
 θαν ἀντικρὺ τῆς Κορίνθου μετὰ τὰ φουσάτα τους, καὶ ἔκαμαν ἡμέρας ὀκτὼ
 ὁμάδι. Τότε εἶπεν ὁ Ῥήγας τῆς Θεσσαλονίκης ὁ Μπονιφάτζιος, πῶς θέ-
 λει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Θεσσαλονικίαν εἰς τὸ Ῥηγάτον του. Ὡς τὸ ἤκου-
 σεν ὁ Κόντες μισέρ Γελιέλμος, ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ τὸν ἐπαρακάλεσε
 νὰ τῷ βοηθήσῃ ἀπὸ τὰ εἰσοδήματα τῷ Ῥηγάτῃ καὶ μετὰ τὰ φουσάτα τῆς,
 καὶ ἔτῃ ἐδέχθη ὁ Ῥήγας τὰ λόγια τῷ Κόντε μισέρ Γουλιέλμῳ, καὶ ἔδω-
 κέ τῳ ὅλα τὰ εἰσοδήματα τὰ ἀφουτικά, ἦγουν τὰ Ντάτζια καὶ ἄλλα δι-
 καιώματα τῆς Ἀθίνας, τῆς Μοδονίτζας, καὶ τῆς Εὐρείππου, ὅτι αὐτοὶ
 οἱ τόποι, ἦγουν τὰ Κάσρη, ἦσαν ἀποκάτω εἰς τὸ Ῥηγάτον τῆς, καὶ ἐκραξε
 τῆς πρώτης τῆς Κάσρων τῆς ἑαῶν, καὶ τοὺς παρέδωκε τῷ μισέρ Γελιέλ-
 μῳ νὰ τὸν γνωρίζων Ἀφούτῳ τῆς ὡσὰν τὸν ἑαυτοῦ του, καὶ νὰ τῷ δίδουν
 τὸ τέλος τὸ ἀφερτικόν, καὶ ἐπαρακάλεσεν ὁ Ῥήγας τὸν μισέρ Τζουτεφρέ,
 καὶ

καὶ ἀπέμεινε μὲ τὰ φασάτα τε εἰς βοήθειαν τῷ Κόντε μισέρ Γελιέλμο, καὶ ὁ Ρήγας ἐμίσητε μὲ τὰ φασάτα του, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ Ρηγάτον τε εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Ὁ Κόντε μισέρ Γελιέλμος μὲ τὸν ἄλλον Ἀφσίντῳ τὸν μισέρ Τζεντεφρέ ἐμίσησαν ἀπὸ τῆς Κόρινθου μὲ τὰ φασάτα τε, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Ἀνδραβίδαν, καὶ τῆς ὥρας ἔγραφαν γράμματα, καὶ ἔστειλαν εἰς τὰ Κάσρη τὰ μέσα τῷ Μωρέως, καὶ εἰς τὰς Χώρας, ὅσοι θέλουν νὰ προσκυώσουν, νὰ ἔχουν τὰ ῥεχά τε καὶ τὰ πράγματά τε ἀνεμπόδιστα· εἰδὲ ὅσοι παρθεῖν μὲ πόλεμον, νὰ γινώνται τὰ ῥεχά τε ἀφσντικά, καὶ νὰ τὰς ἀποκεφαλίζεν.

Ὡς εἶδαν λοιπὸν τὰ Κάσρη καὶ ἡ Χώρας τὸν φόβον αὐτὸν, ἔδραμαν οἱ Ἀρχοντες, οἱ πτωχοὶ, καὶ ὅλος ὁ λαὸς, καὶ ἐπροσκύνησαν αὐτὰς, καὶ ἔδωκαν αὐτὰς ὀρεσμὰς νὰ ἔχουν τὰ πράγματά τους ὥσάν τὰ εἶχαν ἀπ' ἀρχῆς, καὶ εἴτι χάρισμα εἶχαν ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ Ρωμαίων νὰ τὸ ἔχεν, καὶ ἔτζη ἐπροσκύνησεν ὁ λαὸς, καὶ ἐπῆραν ὀρεσμὰς καὶ ἐπῆγαν εἰς τὰς πόπεστων μὲ χαραῖς μεγάλαις. Μετὰ τῷτο ἐσηκώθησαν καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸ Κάστρον τῷ Πορτικῷ, καὶ ἐζήτησαν νὰ τὰς παραδώσεν τὸ Κάστρον. Ὁ Ἀφσντής τῷ Κάστρῳ ἐκείνῃ καὶ ὁ λαὸς ὁδὸν ἠθέλησαν, καὶ ἔτζη ἐπολέμησαν καὶ τὸ ἐπῆραν ἀπὸ ασαθίς, καὶ ἔβαλαν ἐκεῖ Αὐθσντίῳ ἀπὸ ἀνδράπων ἐδικὰς τε, καὶ φυλακάτορας. Ἀπ' ἐκεῖ ἐπῆγαν εἰς τὴν Ἀρναδίαν καὶ τὴν ἐπολέμησαν, καὶ ἐπῆραν τὸ Κασέλλι, καὶ τὸν πύργον, καὶ τὸ ἐκυρίωσαν, καὶ ἀφῆκαν καὶ ἐκεῖ Αὐθσντήν καὶ φυλακάτορας, καὶ ἐσηκώθησαν ἀπὸ τῆς Ἀρναδίας, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν Μοθώνῳ, καὶ ἦτον ἔρημη, ὅτι τῷ εἶχαν οἱ Βενέτικοι ἀπὸ καιρὸν χαλασμένῳ. Ἀπὸ τῆς Μοθώνῳ ὑπῆγαν εἰς τὴν Κορώνῳ, καὶ ἐπροσκύνησαν οἱ Κορωνάιοι μὲ τὸν Αὐθσντήν τε, καὶ ἐπαράλαβον τὸ Κάστρον, ὅτι ἦσαν ἀχαμνὰ καὶ τὰ τεῖχη καὶ οἱ πύργοι. ἐζήτησαν δὲ οἱ Κορωνάιοι νὰ ἔχεν τὰ πράγματά τε ὥσάν τὰ εἶχαν καὶ τῶτα, καὶ ἔτζη τὰς τὰ ἔδωκαν. Ἐβαλαν δὲ Ἀφσντίῳ εἰς τὴν Κορώνῳ καὶ φύλακας, καὶ αὐτοὶ ἐσηκώθησαν ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν Καλαμάταν, καὶ ἐπροσκύνησαν οἱ Καλαματιανοὶ, καὶ ἐπῆραν ὀρεσμόν νὰ ἔχεν τὰ πράγματά τε ὥσάν τὰ εἶχαν τὰ ἄλλα Κάσρη ὅπῃ ἐπροσκύνησαν. Ἐμαθαν δὲ τῷτο τὸ Κάστρον τῷ Νικλήτῃ, καὶ ἡ Βελιγόστη μὲ ταῖς Χώραις τῆς, καὶ τῆς Λακεδαιμονίας, καὶ ἐμαζώχθησαν ἀπὸ τὰς Λάκκας τὰ Χωρία, πεζοὶ καὶ καβαλαρέοι, χιλιάδες τέσσαρες εἰς τὸν Κούντουρον ἐλαιῶνα. ἔτζη ἔδραμαν ἐκεῖ καὶ οἱ Ἀφσντές οἱ Φράγγοι μὲ τὰ φασάτοντους, καὶ ἔδωκαν πόλεμον μέγαν καὶ φοβερόν, καὶ ἐνίκησαν τοὺς Ρωμαίους οἱ Φράγγοι, καὶ ἔσφαξαν πολλὰς ἐξ αὐτῶν. Αὐτὸν τὸν πόλεμον ἔκαμαν εἰς τὸν κάμπον οἱ Φράγγοι μὲ τοὺς Ρωμαίους μόνον. Ὅμως ὥσάν ἐνίκησε τὰ φασάτα, ὤρυσεν ὁ Κόντες ὁ μισέρ Γελιέλμος νὰ ὑπάγην τὰ φασάτα τε εἰς τὴν Καλαμάταν, καὶ μὲ τὸν Ἀφσντήν τὸν μισέρ Τζεντεφρέ ἔκαμε συμβέλιον, καὶ μὲ τὰς πρώτας τοῦ Ρωμαίων πᾶ νὰ πολεμήσῃ, καὶ οἱ Ρωμαῖοι τῷ εἶπαν νὰ ὑπάγῃ νὰ πολεμήσῃ τὴν Βελιγόστην, καὶ τὸ Νικλητον. Τὸ Νικλητον εἶναι εἰς κάμπον, καὶ ἡ Βελιγόστη εἶναι εἰς χαμοβουνόν. ὁ δὲ μισέρ Τζεντεφρέ

εἶπεν, ὅτι νὰ ὑπάσιν εἰς τὸν Ἀρακλωβὸν, ὅπῃ κρατῶν τὸν δρόμον, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Σκοδρά. ἦτον δὲ μικρὸν Καστέλλι, καὶ ὑπῆγαν εἰς αὐτὸ, καὶ ἐκεῖ τὸν ἔσωσαν ραφαῖς ἀπὸ τὸν Ῥήγαν τῆς Φραγγίας καὶ ἀπὸ τὰς συγγενεῖς τε, καὶ τὴν ἔγραψαν, ὅτι τὴν ὥραν ὅπῃ νὰ ἰδῇ ταῖς ραφαῖς, νὰ ἀφήσῃ τὸν πόλεμον, καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν τόπον του, ὅτι ὁ ἀδελφός του ἀπέθανε, νὰ πάρῃ τὴν Ἀφεντίαν τε. Ὡς ἀνέγνωσε τὰς ραφὰς, ἔκλαυσε πικρὰ, καὶ ἔκραξε τὸν μισέρ Τζεντεφρέ, ὅπου τὸν εἶχε Πρωτοστράτορα, καὶ δύο Ἀρχιερεῖς, καὶ δύο Καπετανίους, καὶ ἄλλους πέντε Ἀρχοντας, καὶ εἶπέ τε τὴν λύπην τε, καὶ νὰ γράψῃν τὰς τόπας τε, ὅπῃ ἐπῆρεν εἰς τὸν Μωρέαν, καὶ τὸν Λαόν, καὶ τὰ πράγματα τὰ Λαῶν. Ἐτῆς τὴν παρῶν δὲ ἔδωκαν διὰ ραφῶν, καὶ αὐτὸς ὁ Κόντες Ἰμισέρ Γαλιέλμος ἔκραξε τὸν μισέρ Τζεντεφρέ ἔμπροσθεν εἰς ὅλους τοὺς Ἀρχοντας καὶ εἰς τὰ φεσάτα, καὶ τὴν εἶπεν· ὅλας τε καλὰ καὶ τὴν τιμὴν καὶ κέρδιον τε ἀφῆσες, ὅπῃ εἶχες νὰ πάρῃς ἀπὸ τὸν Βασιλέα τῆς Πόλεως τὸν Βαλδουβίνον, ὅπῃ ἦσουν σύντροφος, ὅταν ἐπῆρε τὴν Πόλιν, καὶ διὰ ταῦτα τὰ ἀγαθὰ, καὶ τὴν διαπλαγχνίαν ὅπῃ ἔδειξες εἰς ἐμέ, δίδω, καὶ χαρίζω σε νὰ ἔχῃς κατὰ διαδοχὴν καὶ κληρονομίαν τὴν Καλαμάταν καὶ τὴν Ἀρκαδίαν μὲ ὅλαις τε ταῖς περριοχαῖς· καὶ τὴν ἔδωκε χρυσόβεβλον, καὶ τὴν εἶπε, νὰ εἶναι εἰς αὐτὸν πισὸς καὶ ἀληθινὸς εἰς ὅλα, χωρὶς καμίας ἐπιβελῆν, καὶ τὰς τόπας, ὅπῃ ἐπῆρε εἰς τὸν Μωρέαν, σε παραδίδω νὰ εἶσαι Μπέης, καὶ ἐγὼ πηγύω εἰς τὴν Φραγγίαν εἰς τὴν πατερίδα μου, καὶ εἰς εἴνα χρόνον θέλω σείλῃ ἀνδράπας ἐδικές μας, καὶ ὥστε νὰ ἔλθουν εἰς ἀνδρωποῖ μας, νὰ φυλάγῃς ὥσαν νὰ ἡμεν καὶ ἐγὼ σωματικῶς, καὶ οἱ ἀνδρωποὶ θέλῃν εἶσαι συγγενεῖς μας. Ἄν δὲν θελήσῃ τινὰς νὰ ἔλθῃ, θέλεις εἶσαι ἐσὺ Αὐθούτης. Εἰς εἴνα χρόνον τινὰς δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ, καὶ ἔτῃς τὴν εἶχε παραγγελίαν νὰ εἶναι κληρονόμος τῶν τόπων τε, καὶ νὰ μοιράσῃ τῶν Συμβελατόρων τε τὰς τόπας, καὶ αὐτὸς νὰ εἶναι Αὐθούτης των καὶ τὸ χρυσόβεβλόν τε. Αὐτὰ ὅλα τὰ ἔγραψαν, καὶ τὰ ὑπέγραψαν ὁ Κόντες, οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ ὁ μισέρ Τζεντεφρές, καὶ οἱ Συμβελάτοροι, καὶ οἱ Ἀρχοντες τῆς Μωρέως ὅλοι, καὶ ὁ Κόντες μισέρ Γαλιέλμος ἐμπῆκεν εἰς τὰ κάτεργα, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Βορετίαν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπῆγεν εἰς τὴν πατερίδα τε εἰς τὴν Καμπανίαν, ἦγεν Φραγγίαν, καὶ ὁ μισέρ Τζεντεφρές ἐμείνεν Αὐθούτης τῆς Μωρέως, καὶ ὤρισε, καὶ ἐμαζώχθησαν οἱ Ἀρχοντες καὶ τὰ φεσάτα εἰς τὴν Ἀνδραβίδαν, καὶ καὶ τὸν ὀρισμὸν τοῦ Κόντε μισέρ Γαλιέλμου, ἐμοίρασε τὰς τόπας εἰς τὰς Ἀρχοντας αὐτὰς, καὶ ὁ πρῶτος ἦτον ὁ μισέρ Γιλτιάρης ὁ Τεροζιέργης, καὶ ἔδωκε τὰς φύας εἰκοσιτέσσαρες. Φύας λέγονται πρόνοιαις, ἢ φέσδα, ἦγεν σπελίκια, καὶ ἔκαμιν ἐκεῖ Κάσρον, καὶ τὸ ὀνόμασεν Ἰάκωβα. τὴν δὲ δευτέραν τὴν μισέρ Ρεζάντη Τηιέρη, ἔδωκε φύας εἰκοσι δύο, εἰς τὰ Σκόρδα τὰ Δρόγας, καὶ ἐκτίσεν ἐκεῖ Κάσρον, καὶ τὸ ὀνόμασε Καρύτσνα. Τὴν τρίτην, ὀνόματι μισέρ Γαλιέλμου, τὸ γένος τε Ἀλαμανός, τὴν ἔδωκε τὴν παλαιὰν Πάτρα μὲ ὅλην τὴν τὴν περριοχίαν. Τὴν τέταρτην ἔδωκε τὸ Κάσρον τῆς Βελιγόσης μὲ ἕξ φύας, καὶ τὴν πέμπτην, ὀνόματι μισέρ Γαλιέλμου, ἔδωκε τὸ Κά-

τρον τῆς Νικλήτῃ, καὶ αὐτῷ μὲ ἕξ φύαις, καὶ τῷ ἕκτῃ, τῷ μισέρ Τζα-
νε ντὲ Νιβέλε, τῷ ἔδωκεν ἕξ φύαις εἰς τὴν Τζακονίαν, καὶ ἐκεῖ ἐκ-
τισε Κάσρον, καὶ τὸ ὠνόμασε Γεράνι, καὶ τῷ ἑβδόμῃ, τῷ μισέρ Τέντε
Τερνᾷ, ἔδωκε τὰ Καλάβρυτα μὲ δώδεκα φύαις. τῷ δὲ ὀγδόῃ, τῷ μισέρ
Ρήγνυτελέλῃ, ἔδωκε νὰ ἔχῃ ὀκτὼ καβαλαριῶν φύαις εἰς τὴν Βοσίτζαν.
τῷ δὲ ὀννάτῃ, τῷ μισέρ Τεττετζέφρουντε, μισέρ Δῆκα ὀνομαζομένης, εἰς
τὰς Λάγκας τέσσαρες φύαις, καὶ τὴν Λακεδαιμονίαν. τῷ δεκάτῃ, τῷ μι-
σέρ Δανιήλ, ἔδωκε τὸν Πασαβᾶν, καὶ τέσσαρες φύαις, καὶ φλάμπουρον
νὰ βασᾶ. τῷ δὲ σὺνδεκάτῃ, μισέρ Ἰμπερτῆτζι Τρέμλα, τέσσαρες φύαις,
καὶ αὐτὸς ἐκτισε τὴν Χαλαυέρτζαν, τὸ σπιτάλιον τῷ Ἀγίῳ Ἰωάννῃ, ἦγαν
τὸ ξυνοδοχεῖον. ἄλλαις τέσσαρες ἐδόθησαν καὶ εἰς τὸ μέρος τῆς Καλαμά-
τας, καὶ τῷ Ἀλαμαῖων ἄλλαις τέσσαρες φύαις, καὶ Τέμπλα τοῦ ξυνοδο-
χείου ἄλλαις τέσσαρες. τῷ Μητροπολίτῃ τῆς Παλαιᾶς Πάτρας μὲ τὰς Ἐκ-
κλησιαστικὰς καὶ ἄλλαις ὀκτὼ φύαις, καὶ τῷ Ἐπισκόπῃ τῆς Ὠλενῆς φύαις
τέσσαρες· καὶ τῆς Βελιγόσης, καὶ τῷ Νικλήτῃ, καὶ τῷ Λακεδαιμονίᾳς τὰ
ὅμοια, φύαις τέσσαρες τῷ καθ' ἑνός.

Ταῦτα ἐρέθησαν εἰς τὸ χρυσόβελλον τῷ Κόντε μισέρ Γουλιέλμου, τῷ
Αὐθοντὸς τῷ Μαρέως, ὅπῃ τὰ εἶχε γεγραμμένα καὶ βεβαιωμένα. οἱ δὲ
Καβαλαρέοι, νὰ ἔχῃ ὁ καθ' ἑνὸς μίαν φύαν· καὶ οἱ Σαργύνται νὰ ἔχῃ
φύαις δύο, τὸ ὅποιον διὰ τὸ πλῆθος δὸν γράφομεν, τὰς Καβαλαρέους
καὶ τὰς Σαργύντας μόνον ὡς εἶπαμεν. Ἀφόντις ἀνεγνώθη τὸ χρυσόβελ-
λον, εἶπεν ὁ μισέρ Τζεντεφερές, ὡς πρῶτος καὶ Μπαΐλος τῷ Μαρέως,
πρὸς τὰς Ἀρχιερεῖς, καὶ πρὸς τὰς Ἀρχοντας ἐκεῖ εἰς τὴν Συνοδὸν· ἰδοὺ
ὁ καθ' ἑνὸς ἔχετε τὸν τόπον σας καὶ τὸν ὀρισμὸν τοῦ χρυσοβέλλου. ἔχετε
λοιπὸν καὶ βαστάτε φλάμπουρα, καὶ νὰ χρεωσῇ καθ' ἑνὸς νὰ ἔχῃ Κα-
βαλάρην ἑνὴν, καὶ δώδεκα Σαργύντας, καὶ οἱ Καβαλάρηοι, ὅπῃ ἔχῃ καθ'
ἑνὸς μίαν φύαν, ἀπὸς τὴν νὰ δελδῇ διὰ τὸ φυέτον, ὡσαύτως καὶ οἱ Σαρ-
γύνται τῆς Κοντότας, ὁ καθ' ἑνὸς νὰ δελδῇ μὲ τὸ κορμί τῷ. Ἐτῆς ἀπο-
φάσισαν νὰ εἶναι εἰς πᾶσαν ἀνάκραξιν, διὰ φύλαξιν τοῦ τόπου, καὶ οἱ
Προνοιαπῆροι νὰ εἶναι ὁμοίως εἰς πᾶσαν ἀνάκραξιν, διὰ φύλαξιν τῷ Ἀφεν-
τὸς, νὰ δρίσκωνται καὶ νὰ εἶναι ἑτοιμοὶ πᾶσαν ὥραν καὶ καθ' ἡμέραν μὲ
τὰ ἄρματα τῶν, ὅπῃ νὰ τῶν μιλύσῃ ὁ Ἀφεντὴς νὰ εἶρεθῇ, καὶ ὅπῃ τῶν
ὀρίσῃ, καὶ ἀπὸ τῶν ἀνῶθεν, κατὰ ταῖς φύαις ὅπῃ ἔχει, νὰ χρεωσῇ νὰ
ἔχῃ πόσας Καβαλαρέους μετ' αὐτῶν εἰς πᾶσαν χρείαν πολέμου. Ἐβεβαίω-
σαν τῷτο οἱ Ἀρχοντες καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ ὅτι νὰ βασῇ καὶ φλάμπουρα
εἰς ἀφορμὴν τῆς μάχης, καὶ εἰς τὴν βουλὴν τῆς Ἀφεντίας, καὶ εἰς ταῖς
κρίσεις τῷ τόπῳ νὰ εἶναι καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, ὡσαν καὶ οἱ Φλαμπουραρέοι·
πλὴν εἰς κρίσιν καὶ συμβουλὴν, ὅπῃ νὰ θέλῃ νὰ θανατώσῃ ἀνδρω-
πον, ἢ νὰ κόψῃ ἀπὸ τὰ μέλητα, καὶ εἰς ταῖς ἄλλαις κρίσεις, νὰ λεί-
πῃ οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ νὰ μὴ εἶναι εἰς τὴν βουλὴν, ἐπειδὴ αὐτὰ δὸν
ἐδόθησαν τῷ Ἀρχιερέων καὶ Νόμον, διὰ νὰ μὴ τοὺς καθήρουν διὰ τοῦ-
τῃν τὴν ἀμαρτίαν. Ὀρίσθη δὲ τότε ὁ μισέρ Τζεντεφερές νὰ ἐποιμασθοῦν
οἱ Ἀρχοντες μὲ τὰς ἀνδρώπους των, καὶ οἱ Καβαλαρέοι καὶ οἱ Σαργύνται

καὶ

καὶ οἱ Προνοιατοῖροι, καὶ ἄλλοι ὅπῃ νὰ εἶναι χαμμενίοι, ὅπῃ πέρηναν πλε-
ρωμὴν τοῦ Ἀφεντός, νὰ ἀρματωθῶν. ἔτζη ἀρματωθήκαν, καὶ ἐπῆγαν
μὲ τὸν Αὐθούτλιν εἰς τὴν Βελιγόςλιν, καὶ ἐπολέμησαν πόλεμον μεγά-
λον καὶ τὴν ἐπῆραν. ὅσοι ἐποροσκυήσαν, ἔκαμαν καλὰ, διατὶ τὰς λοι-
ποὺς ἐκοψαν. Ἀπ' ἐκεῖ ἐπῆγαν εἰς τὸ Νίκλητον, καὶ ἐπολέμησαν αὐτὸ
ἡμέρας τρεῖς, καὶ δεὺν ἠθέλησαν νὰ παραδοθῶν. Αὐτὸς ἀποφάσισε νὰ
ἀποθάνῃ, ἢ νὰ τὸ πάρῃ ἀληθῶς, καὶ νὰ τοὺς ἀποκεφαλίσῃ μικρὰς καὶ
μεγάλας. Αὐτοὶ, ὡς ἤκουσαν, ἐποροσκυήσαν, μὲ πῦτο, νὰ τοὺς δώσῃ
ὄρισμὸν νὰ ἔχεν τὰ πράγματά τοὺς ἀνεμποδίσως, καὶ ἔτζη τοὺς ἔδωκεν.
Ἀπ' ἐκεῖ ἐπῆγαν εἰς τὴν Λακεδαιμονίαν, καὶ ἦτον Κάσρον μέγαν καὶ δυ-
νατὸν, καὶ μὲ τεῖχιν στερεὰ καὶ μὲ πύργους. Ὡς ὑπῆγαν, ἀρχίσαν πό-
λεμον μέγαν καὶ δυνατὸν, καὶ ἐπολέμησαν πέντε ἡμερονύκτια, διατὶ δεὺν
ἠθέλαν οἱ Λακεδαιμονῖται νὰ παραδοθῶν. ὡσανὺ ἐγνώρισαν, ὅτι θέ-
λουν τοὺς πάρῃ, ἔκαμαν συμφωνίαν, νὰ μὴν ἔχουν πειρασμὸν εἰς τὰ
πράγματά τοὺς, καὶ ἐποροσκυήσαν. ἔδωκέ τοὺς χρυσόβελλον, καὶ ἔβαλεν
Αὐθούτλιν καὶ φυλακὰτορα εἰς τὴν Λακεδαιμονίαν. ὡρισε τὰ φουστάτα
νὰ πᾶσι νὰ κερσάσῃν ὅλον τὸ μέρος τῆς Τζακονίας, τέλος καὶ εἰς τὴν
Μομεμβασίαν, καὶ εἰς τὰ Βακτικά, καὶ εἰς τὰς ἄλλας τόπας, ὅπῃ δεὺν, εἶ-
χεν ἐπαρμενίαν. Ὡς ἔμαθαν οἱ ἄρχοντες τὴν βελήν, δεὺν ἄφηκαν νὰ
κερσέψουν αὐτοὺς, διὰ νὰ κάμουν τρόπον νὰ τοὺς πάρουν. Ὡρισε ὁ
μισέρ Τζεντεφρὲς νὰ ἰδοῦν, ποῖα Κάσρη δεὺν ἐποροσκυήσαν, καὶ ἦσαν
τὴν Κόρινθον καὶ τὸ Ἀνάπλι, καὶ τὴν Μομεμβασίαν, τὰ ὅποια Κάσρη
ἦσαν καλὰ ἀρματωμένα, καὶ δεὺν ἔχουν πόλεμον νὰ πολεμηθῶν, ἀμὴ
τὲ εἶπαν, αὐτὸ θέλῃ νὰ τὰ πάρῃ νὰ τὸν ποροσκυήσῃν, ἀμὴ νὰ εἶναι παν-
τελόςδεροι ἀπὸ πᾶσαν ἀγγαρίαν παιδίων παιδίωντως. ἔτζη τοὺς ἔκα-
με χρυσόβελλον ὡς ἠθέλαν, καὶ ἐποροσκυήσαν τιν. Ὡμως ὁ μισέρ Τζεν-
τεφρὲς ἦτον καλὸς ἀνδρῶπος, καὶ τὸν ἀγαπῶσαν ὅλοι καὶ Ῥωμαῖοι καὶ
Φράγγοι, διὰ ταῖς χάριτες ὅπου εἶχεν. ἔτζη ἐβουλόθησαν οἱ Ἀρχον-
τες οἱ Ῥωμαῖοι καὶ οἱ Φράγγοι νὰ κάμνῃ Ἀφεντὴν τὴν Μαρέως τὸν μι-
σέρ Τζεντεφρέ. ἐπειδὴ εἶχε περάσῃ ὁ χρόνος, ὅπῃ ἠθέλε νὰ στείλῃ ὁ
Κόντες ἀνδρῶπον, καὶ δεὺν ἔστειλε, ὥρεπει νὰ εἶναι Αὐθούτης ὁ μισέρ
Τζεντεφρὲς, καθὼς εἶχε παραγγείλῃ ὁ Κόντες. καὶ ἔστειλαν Ἀμπασα-
δόρας εἰς τὴν Βενετίαν μὲ χαρίσματα μεγάλα καὶ πολλὰ εἰς τὸν Πείγ-
κιπον, ἐπειδὴ εἶχαν μεγάλῃ φιλίαν μὲ τὸν μισέρ Τζεντεφρέ. καὶ ὅχι
μόνον μὲ τὸν Πείγκιπον εἶχε τὴν φιλίαν, ἀμὴ καὶ μὲ ὅλας τὰς Ἀφεντάδες
τῆς Βενετίας, καὶ ἔτζη ἐπαρακαλῶσαν τὸν Πείγκιπον νὰ ἐμποδίσῃ τὸν
Αὐθούτην, ὅπῃ θέλει πέμψῃ ὁ Κόντες ὁ μισέρ Γαλιέλμος, ἐπειδὴ ἀπὸ
τὴν Βενετίαν θέλει νὰ ἐμπῇ εἰς κάτεργα, νὰ περάσῃ εἰς τὸν Μαρέαν.
Ὡσανὺ ὑπῆγεν ὁ Κόντες ὁ μισέρ Γουλιέλμος εἰς τὴν Φραγγίαν, ἐλυ-
πήθη διὰ τὸν θάνατον τῶ ἀδελφῶ τῶ πολλὰ, καὶ ἔλαβε τὴν πατρικίαν τοῦ
Αὐφεντίαν, ἡποῦ εἶχεν ὁ ἀδελφός του, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐκαβαλίκεψεν, καὶ
ἐπῆγε καὶ ἐποροσκυήσεν τὸν Αὐθούτην τὸν Ῥήγα τῆς Φραντζας εἰς τὸ Πα-
εῖσι, καὶ ἐχάρη ὁ Ῥήγας ὅταν εἶδεν αὐτὸν καὶ ἔτζη ἐπῆγε τὸ γύρον ἀ-

πὸ τὰς Δέκιδες καὶ ἀπὸ τὰς Κόντιδες, καὶ ἐχαιρέτησεν αὐτὰς, καὶ ἐδέχθησαν αὐτὸν μὲ τιμὴν μεγάλην, διότι ὅλοι ἦσαν συγγενεῖς καὶ φίλοι. καὶ ὥστε νὰ γυρίσῃ εἰς τὸν τόπον καὶ εἰς τὴν Ἀφεντίαν τὰ ἀργήσεν. Ὡς ἐπῆγε, τῆς ὥρας ἔκαμιν Αὐθούτλιω τῷ Μωρέως εἷς τὸν εἰς ἀδελφόν, ὀνόματι Ρομπέρτον, καὶ ἔδωκέ τὸ γράμμα, ὅπερ εἶχε συμφωνίαν μὲ τὸν μισὲρ Τζουτεφρέ καὶ μὲ τοὺς Ἀρχοντας αὐτοῦ, ἡγουν τῷ Μωρέως. ἔτζη τὸν ἔστειλεν εἰς τὴν Βενετίαν, νὰ ὑπάγῃ μὲ τὸ κάτεργον εἰς τὸν Μωρέαν. Ὅταν ἐγγῆκεν ἐκεῖτος ὁ Ρομπέρτος ἀπὸ τῆς Φραγγίαν, ἦτον Νοέμβριος μῆνας, καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν Βενετίαν εἰς τὸ τέλος τῆς Γενναρίας. ἐδέχθηκεν αὐτὸν ὁ Πρίγκιπος μὲ πάσης χαρᾶς, ἔδειξέ τινι πολλὴν ἀγάπην, καὶ ἔκαμιν καὶ ἔσπεζαν. Τί ἔκαμιν ὁ Πρίγκιπος, διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ τὸν Ρομπέρτον; ἔκραξε Ἀρμιράλη, ὅπερ εἶναι ἀπάνω εἰς τὰ κάτεργα καὶ εἰς τὰ καράβια, καὶ τῷ εἶπεν, ἰαὺ τῷ γυρίσῃ ὁ Ρομπέρτος κάτεργον ἢ φέσαν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Μωρέαν, νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ὥστε νὰ ἔλθῃ ὁ Μάρτιος μὲ τὰς τεχνικῶς. καὶ ἔτζη ἔγινε,

Τὸν Μάρτιον ἡτοιμάθη κάτεργον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Κρήτιν, καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς αὐτὸ διὰ νὰ τὸν ρίξουν εἰς τὸν Μωρέαν. ὡσαύτῃ ἐμπῆκεν ὁ Ρομπέρτος εἰς τὸ κάτεργον, ἔκραξε ὁ Ἀρμιράλης τὸν Κόμη, καὶ τοῦ παρήγγειλεν ἀπὸ μέρος τῷ Πρίγκιπι κρυφὰ νὰ ἀφήσῃ εἰς τοὺς Κορφεὺς τὸν Ρομπέρτον μὲ τέχνῳ, καὶ νὰ μισώσῃ, καὶ νὰ μὴ τὸν πάρῃ εἰς τὸ κάτεργον. Ὡσαύτῃ ἔφθασαν εἰς τοὺς Κορφεὺς, εἶπεν ὁ Κόμης τῷ Ρομπέρτῳ· ἡμεῖς ἔχομεν δελεῖαν καὶ θέλομεν ἀργήσῃ ἐδῶ. αὐτὸς οὐδέ τις νὰ ἔχῃς τὴν ἀνάπαυσίν σου μὲ τὸν ἀνδραπόν σου, πιάσε εἷς αὐτὸν, νίκησέ το, καὶ κάθου, καὶ ὅταν εἶναι ὁ καιρὸς νὰ μισώσωμεν, σου δίδω λόγον νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ κάτεργον νὰ πηγνῶμεν. Ὁ δὲ Ρομπέρτος ἐπίστωσε τὰς λόγους τοῦ Κόμης, καὶ ἐγγῆκεν ἐξω, καὶ ἐκάθητο. Ὡσαύτῃ ἐκάμασιν ἐκεῖ δέκα ἡμέραις, ἐσηκώθη τὸ κάτεργον μίαν νύκτα, καὶ ἐμίσωσε, καὶ τὸν ἀφῆκεν ἐκεῖ εἰς τὰς Κορφεὺς. τὸ πουργὸν ὡσαύτῃ ἐξημέρωσεν, ἔμαθε πῶς ἐμίσωσε τὸ κάτεργον, καὶ πολλὰ ἐλυπήθη μέχρι θανάτου, καὶ ἐγύρωε πλούσιμον νὰ ναυλώσῃ, νὰ τὸν ρίξῃ εἰς τὸν Μωρέαν, καὶ δὲν ἠύεσκε, διότι ὁ Κόμης εἶχε παραγγελίαν τοῦ Μπαΐλου τῶν Κορφῶν ἀπὸ μέρος τῷ Ἀρμιράλῃ τῆς Βενετίας, νὰ οἰσῇ νὰ μὴ τὸν πάρῃ κανεὶνα πλούσιμον· κρυφὰ τὸ ἔκαμαν νὰ μὴ τοὺς γνωρίσῃ τινὰς. Εἶχε δὲ μεγάλην ἀδημονίαν ὁ μισὲρ Ρομπέρτος καὶ λύπην, πῶς δὲν ἠύεσκε βάρκαν νὰ περάσῃ εἰς τὸν Μωρέαν. ὕστερον ἔτυχε καὶ ἦλθε μία βάρκα μεγάλη ἀπὸ τὴν Πέλιαν εἰς τὰς Κορφεὺς μὲ πωραγματεῖαν, καὶ ἔτζη τὴν εἰσαύλωσεν ἀκριβὰ, καὶ ἐμπῆκε μέσα ὁ μισὲρ Ρομπέρτος μὲ τὰς ἀνθρώπους καὶ ἔκαμαν ἄρμυνα, καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Κεφαλῶνίαν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὴν Ζάκυνθον. ἀπ' ἐκεῖ ἦλθαν καὶ τὸν εὐγαλαν εἰς τὴν Κλαρυντζαν εἰς τὸν Μωρέαν. Ὡσαύτῃ ἐγγῆκεν ἐκεῖ, ἔγραψεν εἰς τὸν Ἀφούτλιω τῆς Ἀνδραβίδας νὰ τῷ σείλῃ ἄλογα νὰ καβαλικώσῃ καὶ αὐτὸς καὶ οἱ ἀνθρώποι. Αὐτὸς δὲ οὗτος ἐπῆρε τὰς Ἀρχοντας του, καὶ ἄλογα, νὰ τιμῇ τὸν εἰς ἀδελφόν τῷ Κόντε, καὶ ἐπῆγε, καὶ ἠύρεν αὐτὸν δούδης, καὶ ἐσωα-
παύ-

παύσει τον με τὰς Ἀρχοιτάς τε, καὶ με ἄλλους χρησίμους ἀνδρας. Εἰς τὴν Κλαρσέντζαν ὡσαύτῃ ἐπῆγεν, ὁ Ἀφέντης τῆς Ἀνδραβίδας τὸν ἐδέχθη μετὰ πάσης χαρᾶς καὶ τιμῆς. ἔτι ἐκαβαλίσκοσε με βίαν ὁ μισέρ Ρομπέρτος, καὶ ἐδιάβη νὰ σμίξῃ τὸν μισέρ Τζεντεφρέ, διότι ἔμαθεν εἰς τὴν Κλαρσέντζαν, πῶς καὶ τὴν συμφωνίαν ὅπως εἶχαν κάμη με τὸν μισέρ Γουλιέλμον Κόντε, εἶχε περάσῃ ὁ χρόνος νὰ στείλῃ Ἀφέντῳ, καὶ ἔμεινε λυπημένος καὶ κατηχυμένος. Ὡσαύτῃ ἐκαβαλίσκοσε εἰς τὴν Κλαρσέντζαν, τὴν ἔδωκεν ὁ Ἀφέντης τῆς Ἀνδραβίδας Ἀρχοντας καὶ στρατιώτας, καὶ τὸν ἐσωζόφεσαν, καὶ ἔτι ἐπῆγαν εἰς τὴν Καλαμάταν. Ὡς ἤκουσεν ὁ μισέρ Τζεντεφρές πῶς ἦλθεν ὁ Ἀφέντης τοῦ Μωρέως εἰς τὸ Νίκλητον, καὶ ἀπὸ τοῦ Νίκλητον εἰς τὴν Λακεδαιμονίαν, ἦλθεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ καὶ τὸν ἐπροσκύνησεν ἐκεῖ, ὅτι ἦτον κονεμένος εἰς τὰ Ἀφεντικά Παλάτια. ἐσυναχθῆσαν ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Ἀρχοντες τῶ Μωρέως, καὶ τὸν ἐπροσκύνησαν. ὡσαύτῃ ἐμαζώχθησαν ὅλοι οἱ Προεστοὶ ἀπὸ πάσαν Χώραν, τότε εὐχαλαν τὸν ὀρισμὸν ἀπὸ τὸν Αὐθέντην τὸν Κόντε μισέρ Γουλιέλμον, ὁ ὁποῖος ἔγραφε νὰ εἶναι ἀντὶ δι' αὐτὸν τὸν Κόντε μισέρ Γουλιέλμον ὁ μισέρ Ρομπέρτος, Αὐθέντης καὶ Μπαῖλος τοῦ Μωρέως. Ὡς ἤκουσε τὸν λόγον ὅπως ἔλεγεν ὁ ὀρισμὸς, ὁ μισέρ Τζεντεφρές ἐπροσκύνησε, καὶ λόγον δὲν εἶπε. Τότε ἀπεκρίθησαν μέρος ἀπὸ τοὺς Ἀρχοντας καὶ εἶπαν· τὸν ὀρισμὸν προσκυνοῦμεν, ἀλλ' ὅμως συμφωνίαν εἶχαν κάμη ὁ Κόντε με τὸν μισέρ Τζεντεφρέ, καὶ ὡς ἀναγνωθῇ ἡ συμφωνία εἰς τὸ μέσον νὰ τὴν ἀκούσωμεν. ἔτι ἐδιάλεξαν κριτὰδες Ῥωμαίους καὶ Φράγγους, καὶ τὰς ἔβαλαν νὰ κρίνουν τὴν ὑπόθεσιν αὐτῇ. καὶ τῆς ὥρας ἤφεραν τὴν συμφωνίαν, ἡ ὁποία ἀποφάσιζεν, αὐτὴν εἶναι Ἀφέντης ἐρχόμενος εἰς εὐὰ χρόνον, νὰ εἶναι ὁ μισέρ Τζεντεφρές Ἀφέντης. Οἱ Κριτὰδες ἐμέτρησαν τὸν καιρὸν, καὶ ἦσαν δεκαπέντε ἡμέρας περαιοτέρας, καὶ ἀπεφάσισαν με δικαιοσύνην νὰ εἶναι ὁ μισέρ Τζεντεφρές Ἀφέντης καθολικὸς τῶ Μωρέως κατὰ τὴν συμφωνίαν. Ὡς ἤκουσεν ὁ μισέρ Ρομπέρτος, ἐπροσκύνησε τὸν μισέρ Τζεντεφρέ διὰ Ἀφέντην τῶ Μωρέως, καὶ τὴν ἐζήτησεν αὐτῷ τὴν ἀπόφασιν νὰ τὴν ὑπάγῃ τῶ Κόντε μισέρ Γουλιέλμῳ, καὶ τὴν ἔδωκε. ἔδωκε τε καὶ ἄλογα, καὶ τὸν ἐσωτρόφιασεν αὐτὸς του, καὶ τὸν ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἀνδραβίδαν. ἀπ' ἐκεῖ ἐμπῆκεν εἰς τὸ πλοῦσιμον, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Βενετίαν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπῆγεν εἰς τὴν Φραγγίαν εἰς τὸν Κόντε. Ὡς εἶδεν ὁ Κόντε τὸ γράμμα τῆς συμφωνίας, καὶ τὸν καιρὸν ἀπερασμένον, καὶ τὴν ἀπόφασιν τῶ κριτῶν, ἐσιώπησεν. ἔμεινε δὲ κυρίως Ἀφέντης καὶ Μπαῖλος τῶ Μωρέως ὁ μισέρ Τζεντεφρές, καὶ τὸν ἠγάπησαν πολλὰ ὅλοι ἀπὸ τὴν ταπείνωσιν ὅπως εἶχε, καὶ ταῖς χάριτες ὅπως ἔκαμε τῶ Ῥωμαίων. Ὅμως καὶ αὐτὸς, ὡς ἄνθρωπος ὅπως ἦτον, ἐμελλε νὰ δώσῃ τὸ κοινὸν χρέος τῶ θανάτου. τοῦ ἦλθεν ἀδελφεία βαρεῖα, καὶ ὡς εἶδεν ὅτι ἀποθνήσκει, ἔκραξε τὰς Ἀρχιερεῖς, καὶ ὅλους τὰς Ἀρχοντας τῆς βελῆς αὐτοῦ, καὶ ἔκαμε διαθήκην, καὶ ἐδιώρτωσεν εἴτι εἶχε νὰ κάμη. Εἶχε δὲ καὶ δύο υἱοὺς, τὰ ὀνόματά τους Τζεντεφρές ὁ πρῶτος, καὶ Γουλιέλμος ὁ δεύτερος ἐντὶ Καλαμάτα, ἐπειδὴ

εἶχε γεννηθῆ εἰς τὴν Καλαμάταν, καὶ διὰ τὸ τοῦ ἀνόμασεν ἔτζη. ἄφικε
 τε αὐτὸς εἰς τὴν διαθήκην τὴν Καλαμάταν μετ' ὅλῃς τῆς τῶν περὶ οὐχί,
 ὅσον ἦτον τὸ σὺν ὁρὸν τῆς, καὶ τὰ πρῶτα ἦν τὰ μισέρ Τζεντεφρέ ἄφικε τὸν
 ἐπίλοιπόν τε τὸν, ὡς αὐτὸ ἰδίον τε κορμὶ νὰ εἶναι Ἀφεντίης, καὶ τὸν
 ἐποροσκυῶσαν διὰ Ἀφεντίης ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Ἀρχοντες, Ῥω-
 μαῖοι, καὶ Φράγγοι, καὶ ὅλος ὁ Κόσμος. Τότε ἀπέθανεν ὁ μισέρ Τζεν-
 τεφρές ἀπὸ ἀδενείαν, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν ἐντίμως μετὰ παρρησίας. ἔλα-
 βαν δὲ θλίψιν μεγάλαν οἱ δύο ἀδελφοὶ διὰ τὸν θάνατον τῆς πατρὸς αὐ-
 τῶν. Ὡς αὐτὸν ἐπέρασεν ἡ θλίψις, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν Ἀφεντίαν ὁ πρῶ-
 τος ἀδελφός, οἰκονόμησαν τὰ πράγματα μετὰ εἰρήνης καὶ δικαιοσύνης, καὶ
 τὸν ἀγαπῶσαν πολλὰ τὰ Κάστρη καὶ ἡ Χώρας.

Ὅμως ὁ βασιλεὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, δηλονότι ὁ Ῥομπέρτος,
 ἔστειλε λόγον εἰς τὸν Ῥήγαν τῆς Καταλωνίας, νὰ τῷ δώσῃ τὴν θυγα-
 τέρα του διὰ γυναῖκά του. ἔστειξε, καὶ ἔστειλε τοῦ βασιλέως χαρίσμα-
 τα βασιλικά, καὶ τῆς θυγατρὸς τῆς ἀρράβωνιαστικῆς του ὅτι νὰ εἶναι
 γυναῖκά του, καὶ νὰ τῷ στείλῃ μετὰ κότεργα καὶ μετὰ συνοδίαν νὰ τῷ δι-
 λογηθῇ. ἔτζη ἠτοίμασεν ὁ βασιλεὺς δύο κότεργα, καὶ ἔβαλε τὴν θυ-
 γατέρα μετὰ μετὰ συνοδίαν γυναικῶν κοριτζίων καὶ γεροντισσῶν, καὶ με-
 πιστὸς ἀνδράνες τῆς Παλατίης αὐτοῦ, καὶ ἐμπήκαν μέσα εἰς τὰ κότερ-
 γα, καὶ ἐμίσεψαν ἀπὸ τῆς Πόλιν, καὶ ἐπήγαιναν εἰς τὴν Φραγγίαν.
 Ὡς αὐτὸν ἦλθαν εἰς τὸν Μωρέαν, ἀράξαν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Κάστρου τοῦ
 Ποντικῶν, πλησίον τῆς Ὠλένης. ὡς αὐτὸν ὄγῃκαν οἱ ἀνδρες ἀπὸ τῶν
 κότεργα ἔξω, τοὺς ἠρώτησαν τὸν τρόπον οἱ ἀνδρες ἀπὸ ποῦ ἔρχονται,
 καὶ πῶς ὑπάγουν, καὶ διατὶ ὑπόθεσιν. ἔτζη τοὺς εἶπαν, διὰ τὴν ὑπαν-
 δρείαν τοῦ βασιλέως. Ὡς τὸ ἤκουσαν οἱ ἀνδρες τοῦ τόπου, ἔδραμαν
 ὀδυρμὸς καὶ τὸ εἶπαν τοῦ Ἀφεντῶν τοῦ μισέρ Τζεντεφρέ. αὐτὸς δὲ ὡς τὸ
 ἤκουσεν, ἐκαβαλίσθη τῆς ὥρας, καὶ ἐπήγεν εἰς τὰ κότεργα μετὰ πλῆθος
 καβαλαρέων καὶ μετὰ παρρησίας μεγάλης, καὶ ὀδυρμὸς ὡς ἔσωσεν, ἐπέ-
 ζῶσε, καὶ ἐπήγεν εἰς τὸ κότεργον ὅπως ἦτον τῆς βασιλέως ἡ θυγατέρα,
 καὶ ἐποροσκυῶσεν αὐτὴν μετὰ πολὺ τιμὰ κανίσκια, καὶ μετὰ χαρίσματα με-
 γάλα. Ὡς εἶδε τὴν ὁμορφίαν τῆς, τὸν ἐπῆρε φόβος καὶ τρόμος μέγας
 ἀπὸ τὸν ἔρωτα, καὶ ἔτζη τῷ ἐπαρακάλεσε νὰ εὖγῃ ἔξω εἰς τὸ Κά-
 στρον, νὰ περιδιαβάσῃ καὶ νὰ ἰδῇ τὸν τόπον, καὶ νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγας
 ἡμέρας ἀπὸ τῆς ζάλλου τῆς θαλάσσης, καὶ τότε νὰ μισθώσῃ. Ὡς ἤκου-
 σε τοὺς λόγους τούτους ἡ Βασιλοπέλλα, ὄγῃκεν εἰς τὸ Κάστρον μετὰ πά-
 σης χαρᾶς. Ὁ Ἀφεντίης ἔσειλε καὶ ὀρδίνισσε τὸ Παλάτιον, καὶ τὴν ἐπῆ-
 ρε μετὰ τῷ συνοδίαν αὐτῆς καὶ ὡς αὐτὴν τῷ ἠγάπησεν ἡ καρδιά του, ἐβ-
 λήθη νὰ δοκιμάσῃ αὐτὴν ἡμπορῇ νὰ τῷ πάρῃ διὰ γυναῖκά του, καὶ ἐκραξε
 τοὺς Ἀρχοντας τῆς βουλῆς του, καὶ τοὺς εἶπε τὸ μυστήριον. Αὐτοὶ τὸν
 ἠνάγκασαν, καὶ ἔστειλαν διὰ ἐκλεκτότερον τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Ὠλέ-
 νης, καὶ εἶπε τῆς ταῖς καλωσυχαῖς τοῦ μισέρ Τζεντεφρέ, καὶ τοὺς κιν-
 δύνους τῆς θαλάσσης, καὶ αὐτὴν ἔσερξε τὰ λόγια τοῦ Ἀρχιερέως, καὶ τὸν
 ἐπῆρε διὰ ἀνδραγίας, καὶ ἔκαμαν τοὺς γάμους. Παρόδους ἔσειλε τὰ κα-

τεργα μὲ γραφαῖς εἰς τὸν βασιλέα τὸν πενθερόν τε, πῶς ἐπῆρε τὴν θυ-
 γατέρα τε διὰ γυναικά τε, καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ μὴ τὸ βαρεθῇ, ἔδὲ εἰς
 τὴν θυγατέρα τε, καὶ νὰ εἶναι δῆλός τε, καὶ ὅχι ὡσαύτῃ γαμβρός του. Ὁ
 δὲ βασιλεὺς ὡς τὸ ἤκουσε, πολλὰ ἐλυπήθη τῆς ὥρας. ὁμῶς ἔκαμε συμ-
 βόλιον μὲ τὰς Ἀρχοντας τε, καὶ ἔδειξε τὸ γράμμα ὅπως τὸ ἔσειλεν ὁ γαμ-
 βρός τε, καὶ τὸν ἐσυμβόλυσαν νὰ τὸ συμπαθήσῃ, καὶ νὰ τὸν ἔχῃ ὡς υἱόν
 τε. Ὁ δὲ βασιλεὺς, ἀκούσας τὴν βελὴν ταύτην, ἐκαταφράυνεν ἀπὸ τῆς
 λύπης καὶ πικρίας ὅπως ἔλαβε, καὶ ἔσειλε γράμμα εἰς τὸν γαμβρόν τε,
 ὅτι τὸν τάδε καιρὸν νὰ σμίξῃ εἰς τῆς Θεσσαλίας τὸν κάμπον, ἦγον εἰς
 τὴν Λάρισσαν. ἔτζη ἐκατέβη ὁ βασιλεὺς καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Λάρισ-
 σαν, καὶ ὁ γαμβρός τε ἐπῆρε τὸν Ἀφρόντην τῆς Ἀθήνας τὸν μέγαν Κύειν,
 καὶ ὑπῆγον καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν βασιλέα εἰς τὴν Λάρισσαν. Ὡς εἶδεν ὁ
 βασιλεὺς τὸν γαμβρόν τε τὸν ἐκαταφίλησε, καὶ ἔδωκέ τε διὰ δωρεὰν καὶ ποροῖνα
 τὰ δωδεκαῶνσα, καὶ ἔκαμε τὸν Πείγκιπον, καὶ Μέγαν Δομέσικον εἰς ὅλην
 τὴν Ῥωμανίαν. ἔδωκέ τε καὶ θέλημα νὰ κάμῃ καὶ μονέδαν ἐδικλῶ τε εἰς τὸ
 ὄνομά τε, εἰς τὴν πόλιν τε, ἦγον εἰς τὸν Μωρέαν, καὶ ἄλλαις πολλαῖς δω-
 ρεαῖς τὸ ἔδωκε, καὶ ἔτζη τὸν ἐπροσκύνῃ καὶ ἦλθεν εἰς τὸν πόπον τε. Ὁ
 δὲ βασιλεὺς ὑπῆγον εἰς τὴν Πόλιν. Ὁ δὲ μισέρ Τζεντεφρὲς ὁ Πείγκι-
 πος, ὡσαύτῃ ἦλθεν εἰς τὸν Μωρέαν, ἔκραξε τὰς Ἀρχοντας τε, καὶ ἐσυμβό-
 λωθῃ τί νὰ κάμῃ εἰς τὰ Κάσρη, ὅπως δὲν εἶχε πάρῃ, καὶ τὰ ἐκρατῶ-
 σαν οἱ Ῥωμαῖοι, τὴν Κόρινθον, τὸ Ἀνάπλιον, καὶ τὴν Μομεμβασίαν.
 Οἱ Ἀρχοντες τὸ εἶπαν, πῶς κάμνει χρεία νὰ κάμῃς φεσάτα πολλὰ νὰ
 τὰ πολεμήσῃς, καὶ κάμνει χρεία νὰ ἔχῃς βοήθειαν καὶ βίον πολὺν νὰ
 κρατῇς τὰ φεσάτα, καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς ἔχον εἰσοδήματα, τὸ τρίτον μέρος
 τῆς Μωρέας, καὶ ἂς σὲ βοηθήσῃν, καὶ αὐτοὶ νὰ σὲ δώσῃν ἔξοδον νὰ βοή-
 θηθῇς. Ἐτζη ἐμύωσαν τῶν Ἀρχιερέων, καὶ δὲν τὸ ἀπεκείθησαν διὰ βοή-
 θειαν, μόνον τὸ ἐμύωσαν, πῶς δὲν τὸ χρεώσῃν τίποτε, ἀλλὰ νὰ τὸν
 τιμῇν διὰ Ἀφρόντην τους, καὶ νὰ τὸν προσκυνῇ ὡσαύτῃ Πείγκιπον. Ὁ δὲ
 Πείγκιπος ὡς ἤκουσεν ὅτι δὲν τὸ χρεώσῃν τίποτε, ἐβαρέθη εἰς αὐτὸς,
 καὶ ἔσειλε καὶ ἐπαράλαβεν ὅλας τὰς εἰσοδήματα, καὶ τὰ ἔπερνε νὰ κτί-
 σῃ τὸ Χλομῆτζι μὲ ταῦτα τὰ εἰσοδήματα. Οἱ Ἀρχιερεῖς ἀφώρεσαν τὸν
 Πείγκιπα. Ὁ Πείγκιπος ἔγραφε τὰ γινόμενα τοῦ Πάπα, καὶ τὴν ὑπό-
 θεσιν τῶν Ἀρχιερέων, καὶ ὅτι τὰ εἰσοδήματά τας ἐπῆρε, καὶ κτίζει Κάσρον.
 Ὡς ἤκουσεν ὁ Πάπας, τὸ ἐσυγχώρησεν· ἐκράτισε δὲ τὰ εἰσοδήματά τας
 ἔξω χρόνος, ὥστε ὅπως ἐτελείωσεν τὸ Κάσρον. Ὡσαύτῃ ἐτελείωσεν τὸ Κά-
 σρον, ἔκραξε τὰς Ἀρχιερεῖς, καὶ τὰς ἔδωκε τὰ εἰσοδήματά τας, ἦγον τὰ
 κανονικὰ τῶν Ἐκκλησιῶν τας, καὶ ἔκαμον ἀγάπην, καὶ τὸν δὴλόγησαν καὶ
 δὴχίθησαν. Ὅμως αὐτὸς ὁ Πείγκιπος, ὅπως ἐπῆρε τὴν θυγατέρα τοῦ
 βασιλέως δὲν ἔκαμεν παιδί, καὶ εἶχε μεγάλην λύπην. ἔδραμεν εἰς ἱα-
 τρὸς, καὶ πολλὰς κατασκευὰς ἔκαμεν, ἀμὴ εἰς μάτην.

Ὡς εἶδεν ὅτι ἀποθνήσκει, χωρὶς κληρονομίαν, ἔκραξε τὸν ἀδελφόν τε
 τὸν Ἀφρόντην τῆς Καλαμάτας, καὶ εἶπέ τε· Ἀδελφε, ἐγώ, ὡς βλέπεις,
 εἶμαι ἀδελφὸς καὶ ἀποθνήσκω χωρὶς κληρονομίαν, καὶ παραγγέλλω σε, νὰ

πάρης γυναῖκα νὰ κάμῃς παιδία, νὰ κληρονομήσουν τὰς τόπους τῆ πα-
 τρός μας, ὅπῃ ἐκοπίασε πολλὰ νὰ τὰς πάρῃ. Ἐσὺ ἀπὸ τῆς σήμερον,
 μετὰ τὸν θάνατόν μου, νὰ εἶσαι Ἀφεντίας, ἢ Πείγκιπος, καὶ κληρονόμος
 ὅλου τοῦ Μωρέως, καὶ Πείγκιπος νὰ λέγῃται καὶ νὰ γράφεται. παραγ-
 γέλωσόν σου νὰ κάμῃς εἷς Ναὸν μέγαν καὶ περιβόητον, καὶ νὰ τῷ κάμῃς
 κεκλῖα καὶ πύργον μέγαν, καὶ νὰ βάλῃς Ἱερομονάχους, ἢ Καλογέρους
 ἐκεῖ, ἢ νὰ τὰς δώσῃς μέλκια νὰ εἶναι πολλὰ ἀναπαυμένοι, νὰ παρα-
 καλοῦν τὸν Θεὸν διὰ τῆς σωτηρίας μας· νὰ κάμῃς μίαν λάρνακα, ἢ
 γυνεὴ εἷς μνήμα πολῦτιμον ἐκεῖ, νὰ βάλῃς τὰ παῖός μας τὸ λείψανον,
 ἢ τὸ ἐδικόν μου. Ὡς εἶπεν αὐτὰ ἀπέθανε, ἢ ὁ ἀδελφός τε ἔκτισε τὸν
 Ναὸν εἰς τῆς Κλαρεντζα, καθὼς τὸ παρήγγειλεν ὁ ἀδελφός τε. Ὡσαύ-
 τῃ ἔθαψεν τὸν ἀδελφόν του, ἔσεψαν οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ οἱ Ἀρχοντες, ἢ ὁ
 Λαὸς, τὸν μισὲρ Γαλιέλμον Καλαμάτας Αὐθεντίν. Πολλὰ ἐλυπήθησαν
 τὸν Ἀδελφόν του Ῥωμαῖοι καὶ Φράγγοι. αὐτὸν δὲ τὸν μισὲρ Γουλιέλμον
 ἐποροσκυνήσαν διὰ Ἀφεντίως. Ὡσαύτῃ ἐκάθισεν αὐτὸς εἰς τῆς Ἀφεν-
 τίας, εἶχε λύπην μεγάλην διὰ τὰ Κάσρη, ὅπῃ τὰ ἐκρατῶσαν οἱ Ῥω-
 μαῖοι, τῆς Κορίνθου, τὸ Ἀνάππλιον, καὶ τῆς Μορεμβασίας. Ἐκαμε
 συμβέλιον μετὰ τὰς Ἀρχοντάς τε, πῶς νὰ τὰ πάρῃ· ὅμως ἔδωκάν τε βου-
 λήν, ἢ ἔστειλεν Ἀμπασαδόρον εἰς τῆς Βενετίας, νὰ τὰ δώσουν τέσσαρα
 κάπεργα ἄρματωμένα, διὰ νὰ σφαλίσῃ τὰς ἐμπασίας νὰ μὴ τοὺς ἐρ-
 χῶνται βιτεαῖα, ἢ γυνεὴ ἔσφῃ, εἰς αὐτὰ τὰ Κάσρη· ἢ αὐτὰς δώσουν τὰ
 κάπεργα, νὰ τὰς χαρίσῃ τῆς Μοθώνης, καὶ τῆς Κορώνης νὰ τὰ ἔχουν
 αἰώνια, καὶ ἀπόσπαστα. Ὡσαύτῃ ἐπάρῃ τῆς Κορίνθου, τὸ Ἀνάπλι, καὶ
 τῆς Μορεμβασίας, νὰ πᾶσι τὰ κάπεργα εἰς Βενετίαν, ἢ νὰ τὰ στείλουν
 δύο ἄρματωμένα, ἢ νὰ πλερώνῃ ταῖς ἐξοδαῖς τὰς ὁ Πείγκιπος τῆς Μω-
 ρέως. Ἐστράψεν εἰς τὸν Ἀφεντίω τῆς Ἀθηνῶν τὸν μέγαν Κύριον, ἢ εἰς
 τὸν Δεκαν τῆς Ἀξίας, καὶ εἰς τὸν Ἀφεντίω τῆς Εὐρείππου, ἢ εἰς ὅλους
 τὰς Ἀφεντιάδες τῆς Νησιῶν, καὶ εἰς τὸν Ἀφεντίω τῆς Μανδονιτζας, ὅτι
 νὰ ἔλθουν μετὰ τὰ φουσάτα τους, ἢ ἦλθαν ἢ ἐμπήκαν εἰς τὸν Μωρέαν.
 Ἡ Ἀφεντία τῆς Βενετίας ἔστειλε τέσσαρα κάπεργα κατὰ ἄρματωμένα εἰς
 τῆς Κορώνης. Εἰς τῆς Κορίνθου ἔσμιξεν ὁ Πείγκιπος τῆς Μωρέως μετὰ
 ὅλους τὰς αὐθιγὰς Ἀφεντιάδες, ἢ ἔκαμαν μεγάλας πολέμους εἰς τὴν Κο-
 ρίνθον. Ὁ Λαὸς τῆς Κορίνθου ἐστενοχωρήθη πολλὰ, ὅτι ἀπὸ πανσὶν
 τόπον δὲν εἶχαν καμίαν βοήθειαν, μόνον ἦλθαν εἰς μεγάλην περισπεί-
 σιν, ὅτι ἤθελαν ἀποθανῇ ἀπὸ πολλὰ ἐναντία, ἔτῃ ἀγῆγκαν οἱ πορρε-
 σῶτες τῆς Κορίνθου, ἢ παρέδωκαν τὸ Κάστρον τῆς Πειγκίπου. ἔδωκε τὰς
 χρυσόβουλλας νὰ εἶναι ἐλπίδες ἀπὸ πᾶσαν ἀγγαρίαν, καθὼς καὶ
 οἱ ἄλλοι τόποι, καὶ πανσὶν βάρος νὰ μὴν ἔχουν. Ὡς ἔλαβεν αὐτὸς ὁ
 Πείγκιπος τὸ Κάστρον τῆς Κορίνθου, ἔβαλε μέσα Ἀφεντίω ἢ φυλακί-
 τρας εἰς αὐτό. Ἐμαθε δὲ ὁ Πείγκιπος, ὅτι ἔστειλαν οἱ Βενετικοὶ τέσ-
 σερα κάπεργα κατὰ τῆς Ζήπσιν τε, καὶ ἔπεμψεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ, καὶ πα-
 ρέδωκε τὰ δύο Κάσρη τῆς Μοθώνης, ἢ τῆς Κορώνης, καθὼς ἔπαξεν εἰς
 αὐτὰς τὰς Βενετίας. Τότε ἐμήνυσεν εἰς τὸν Καπετάνιον τῆς κατέργων νὰ

ΣΤΗΝ ΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΑΝ ΤΗ
 πάρη τὰ κάτεργά του, νὰ ἔλθῃ νὰ ἀποκλείσῃ διὰ θαλάσσης τὸ Ἀνά-
 πλιον. Ὡς εἶδεν ὁ Καπετάνιος τὸν ὄρισμόν τοῦ Πειγκίπου, ἐν τῷ Ἀ-
 μα ἐσηκώθη ἀπὸ τῷ Κοράνι, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Ἀνάπλιον, καὶ ἐσφά-
 λισέ το ἀπὸ πᾶσαν βοήθειαν καὶ ἔοφλῃ, ὅπῃ τοῦ ἔμπαινον ἀπὸ τῷ
 θαλάσσαν. Ἦλθε δὲ καὶ ὁ Πείγκιπος μετὰ τὰς αὐτὰς Ἀφεντίας, μετὰ τὰ
 φουσατά διὰ στερεᾶς, καὶ τὸ ἀπόκλεισαν. Ἦτον τότε Ἀπρίλλιος μῶνας,
 ὅταν ἐπῆγαν καὶ τὸ ἐπολέμησαν, καὶ ὅλον τὸ καλοκαίρι δὲν ἔπαυσαν τὰς
 πολέμους, καὶ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὸ πάρουν. ἔτζη ἐπρόσκειναν τὸν χει-
 μῶνα τὰ κάτεργα διὰ θαλάσσης καὶ τὰ φουσατά τῆς στερεᾶς, καὶ τὸ ἐπο-
 λέμουν ὅλον τὸν χειμῶνα. Ἦλθε καὶ τὸ δεύτερον καλοκαίρι, ἦγαν ὁ
 δεύτερος χρόνος, καὶ δὲν ἔκαμαν τίποτε, καὶ εἶχαν λύπην μεγάλην.
 ὅμως ὁ Λαὸς ἐσυναχωρέθη πολλὰ ἀπὸ τροφίμῃ καὶ ἀπὸ ἄλλα πολλὰ κα-
 λὰ, ὅτι ἦλθαν πολλοὶ νὰ ἀποθάνῃν εἰς τὸν ἀποκλεισμόν ἐκεῖνον, καὶ
 δὲν ἔκαρτεροῦσαν βοήθειαν ἀπὸ καμίαν Ἀφεντίαν. ἔτζη δὲ γῆκαν ἀπὸ
 τοὺς πρώτους τῶ Ἀναπλίου, καὶ ἐπροσκυῶνσαν τὸν Πείγκιπον, καὶ ἔκαμαν
 συμφωνίαν μετὰ αὐτὸν, ὅτι τὸ Ἀνάπλιον ἔχει Κασέλλια δύο, ἀπὸ αὐτὰς
 δύο ἑαχῶν τὰ βενῆ, καὶ τὸ εἶναι τῶ Πειγκίπῃ, καὶ τὸ ἄλλο τὸ
 ἀχαμνότερον νὰ εἶναι τῶ Ῥωμαίων. ἔτζη τὸ ἔστερξεν ὁ αὐτὸς Πείγ-
 κιπος, καὶ ἔδωκε τὰς καὶ ἄλλα χαρίσματα, νὰ εἶναι ἐλδύθεροι ἀπὸ πᾶσαν
 ἀγγαρίαν καὶ βάρος, καὶ αὐτὰ τὰ δύο Κάσρη, ὅπῃ τὸ εἶναι πρὸς τὸ
 μέρος τῆς Ἀνατολῆς, ἐλέγετο Φράγγικον, τὸ δὲ ἄλλο ὅπῃ ἦτον εἰς τὰ
 μέρη τῆς Δύσεως, ἐλέγετο Ῥωμαϊκόν. ἔτζη ὀνομάζονται ἕως τῷ σήμε-
 ρον. Ἐβαλεν ἐκεῖ εἰς τὴν Ἀφεντίαν Φραντζέζον, ἀνδρῶπον ἐδικόν του, ὁ
 ὁποῖος ἐπανῆλθένη καὶ ἐπῆρε γυναῖκα ἐκείνης Ἀρχοντος θυγατέρα, ἀπὸ
 τῶ Ἀρχόντων τῶ Φραγγῶν, ὅπῃ ἦσαν ἐκεῖ εἰς τὸν Μωρέαν, τὴν ὁποίαν
 τῷ ἔλεγον Σιγνιώρα Μαρίαν. ἦτον καὶ δίδεσκετο ὁ αὐτὸς Φραντζέζος
 Ἀφεντίας τῶ Ἀναπλίου, καὶ ἔκαμε ταῖς ἀρμαῖς τῶ, καὶ ταῖς ἔβαλεν ἀπὸ
 πρὸς εἰς ταῖς πόρταις τῶ Κάσρη, ὅπῃ χωρίζον τὰ δύο Κάσρη Φράγ-
 γικον καὶ Ῥωμαϊκόν, καὶ φαίνονται ἕως τὴν σήμερον. ὅμως ὡς ἀνὴρ
 πρὸς καὶ αὐτὸς ἠδούνησε, καὶ ἀπέθανεν. ἔμεινε δὲ ἡ αὐτὴ γυναῖκα χήρα,
 ἡ Σιγνιώρα Μαρία, καὶ ἦτον Κερά εἰς τὸ Ἀνάπλι, καὶ ὡρίζε καὶ ἐκεῖ
 κατὰ τὴν καὶ ὁ ἀνδρᾶς αὐτῆς. Ἐμαθάν δὲ οἱ Βενέτικοι τὸν θάνατον τῶ Ἀ-
 φεντίας τῶ Ἀναπλίου, ἦγαν τῶ Φραντζέζῳ, καὶ πῶς ἔμεινον ἡ γυναῖ-
 κά τῶ κυρά, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔστειλαν ἀνδράποους κρυφῶς εἰς τὰς πρῶ-
 τὰς τῶ Ἀναπλίου, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὁ Καματερός καὶ ὁ Καλονθής, καὶ
 τὰς ἔρεσαν χρᾶμματα, καὶ ἔταζάν τας δωρεὰς μεγάλας, ἵνα μεσιτεύσου
 εἰς τῷ αὐτῷ Σιγνιώρα Μαρίαν νὰ τὴν πανῆλθῃ μετὰ εἰς τὸν Γεντιλόμον
 ἐδικόν τους, καὶ ἔτζη ἐμεσιτέυσαν τῶτοι οἱ δύο εἰς αὐτὴν τὴν Σιγνιώραν
 Μαρίαν μετὰ πᾶσαν γνώσιν καὶ φρόνησιν, καὶ κῆραν καιρὸν καὶ τῆς ἀνάφεραν
 τῷ ὑπόθεσιν. Εἰς τῷ ἀρχίῳ δὲν ἐδέχθη τὰς λόγους τας διὰ νὰ παν-
 ῆλθῃ, ἡμέρα δὲ τῇ ἡμέρᾳ μετὰ πολλὰς τρόπας, ἔκαμαν αὐτὴν καὶ ἔσε-
 ρε, καὶ ἔδωκε τὸν λόγον τῆς.

Τῆτοι, ὡς ἔλαβαν τὸν λόγον τῆς βέβαια, παρόθους ἀπέστειλαν εἰς Βε-

Βενετίαν ἐγράφως τὴν ὑπόθεσιν. Ὡς ἔλαβαν τὰ γράμματα, ἐχάρησαν πολλὰ, καὶ τῆς ὥρας ἔστειλαν εἰς τὸ Ἀνάπλιον σὺν Γεντιλόμον, Μπάρπαρον τὸ γένος, μετ' φορέματα καὶ σολίδια διάφορα πολύτιμα, καὶ ἔτζη τὴν δ' ἰστορίαν. ἔκαμε δὲ καιρὸν μετ' αὐτῆς, καὶ ἠδυνήσεν αὐτὴ ἡ Σιγνιώρα Μαρία, καὶ ἀπέθανε, καὶ ἐκληρονόμησαν αὐτὸ τὸ Ἀνάπλι αὐτοὶ οἱ Βενετικοί. ἦσαν δὲ χρόνοι τότε ἀπὸ Χριστῆ Γεννήσεως, 1389. Τότε οἱ δύο ὁ Καματερός καὶ Καλονθεὶς ἐγγῆκαν καὶ ἐπροσκυῶνσαν τὸν Πείγκιπον, ὅπως ἔκαμαν ταῖς συμφωνίαις. Ὅμως αὐτὸ τὸ Κάστρον, ὅπως δέσκεται εἰς αὐτὸ τὸ Ἀνάπλι, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται τῇ Τόρῳ, ἦτον πρὶν βενόπουλον, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἕως τὴν σήμερον ἔρημον χωρὶς κανεὶα κτίσμα, καὶ ἦτον διεργασία τῇ Ἀρχόντων. Ὅταν ἔλαβαν αὐτοὶ οἱ Βενετικοὶ αὐτὸ τὸ Κάστρον τῇ Ἀναπλίᾳ, ἔδωκαν τότε αὐτῶν μεγάλας διεργασίας ἔξω εἰς τοὺς κάμπους, καὶ ἔλαβαν αὐτὸ τὸ Κάστρον τὸ τρίτον, καὶ αὐτοὶ ἐκτίσαν αὐτὸ, καὶ τὸ ὠνόμασαν τῇ Τόρῳ. ἀμὴν ὅταν ἐπῆρεν ὁ Πείγκιπος αὐτὸ τὸ Κάστρον τῇ Ἀναπλίᾳ, δὲν εἶχεν ἄλλον τόπον, μόνον αὐτὰ τὰ δύο Κάστρη. πλὴν τὴν κάτω Χώραν τῇ Ἀναπλίου, ὅπως φαίνεται τὴν σήμερον κτισμένη γύροθεν, τὴν ἐκτίσαν οἱ Βενετζίανοι μετ' εἰς σιγῆρα καὶ σερεά. Ἐκτίθησαν δὲ τὰ αὐτὰ τείχη ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπως ἦλθεν ὁ Σελτὰν Μπαγιαζίτης, καὶ ἐπολέμησε, καὶ ἐπῆρε τὸ Νιόπακτον, τὴν Μοθώλιν, καὶ τὴν Κορώνιν, καὶ τὸν Ἀναβαρῖνον· διατί ὡσανὺ ἐπῆρε τὰ ἄνωθεν Κάστρη ἦλθε καὶ εἰς τὸ Ἀνάπλι νὰ τὸ πολέμησῃ νὰ τὸ πάρῃ. ἐκεῖ ὅπως εἶναι πῶρα τὰ κάτω τείχη κτισμένα, ἦσαν ὅλοι πᾶντοι βαλμενοὶ καὶ καρφωμενοί. διότι ἡ θάλασσα ἀνέβαινεν ἕως ἀποκάτω εἰς αὐτὰ τὰ τρία Κάστρη, εἰς τὸ Ῥωμαϊκόν καὶ εἰς τὸ Φράγγικον, καὶ εἰς τὸν Τόρον. Ὅταν ἦλθεν ὁ αὐτὸς Σελτὰν Μπαγιαζίτης νὰ πολέμησῃ αὐτὸ τὸ Ἀνάπλι, Θεὸς βοηθοῦντος, ἐμετάβαλε τὸν λογισμόν αὐτῆς, καὶ ὡς εἶδεν αὐτὸ εἰς τὸ βενὸν ἀπάνω κτισμένον, καὶ γύροθεν θάλασσαν, καὶ τὰ Κάστρη σιγῆρα, ἄφηκεν αὐτὰ καὶ ἐμίσδωσεν, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν θρόνον αὐτῆς εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν. Τότε ὁ Ἀφέντης τῆς πόλεως, ἦγεν ὁ Βενετζίανός μετ' τὸν λαὸν ὅλον τοῦ Ἀναπλίου, ἔκαμαν πᾶσαν οἰκονομίαν, καὶ ἐκτίσαν τριγύρω τὰ τείχη, καθὼς φαίνονται ἕως τὴν σήμερον. μέσα ὅπου ἦτον ἡ θάλασσα ἕως κάτω εἰς τὴν ῥίζαν τῇ βουνῶν ἔκαμαν πᾶσαν τέχνην, καὶ εὐγαλιαν τὴν θάλασσαν, διότι ἦτον ὀλίγη, καὶ ἔρριξαν χώμα πολὺ, καὶ ἐκαταπλάκωσαν τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκτίσαν ἀπάνω σπήτια. Ὁ Ἀφέντης τοῦ τόπου ὁ Βενετζίανός ἔδωκεν διεργασίας καὶ χαρίσματα πολλὰ τῇ Χριστιανῶν, ὅπως ἤρχονταν ἀπὸ ἔξω καὶ ἐκατοικῶσαν μέσα εἰς τὸ Ἀνάπλι. Ἐδωκε καὶ ταύτῃ τὴν χάριν, ὅτι, ὅποιος ἦλθεν ἀπὸ ἔξω καὶ ἐκατοίκησεν εἰς τὸ Ἀνάπλι ἐπὶ τὰ χρόνους, νὰ λέγεται τζιταδῖνος, ἦγεν ἐντόπιος. Ὡσανὺ ἐκυερίδωσεν ὁ Τερκος τὸν Μωρέαν, ἀφῶσαν οἱ Χριστιανοὶ ἀπὸ τὰ Κάστρη καὶ ἀπὸ τὰς Χώρας τὰ ὁσπῆτιά τους, καὶ τὰ ἄλλα τους πράγματα, καὶ ταῖς διημερίαις τους, καὶ ἤρχονταν φαρικῶς, καὶ ἐμπαιναν μέσα εἰς τὸ Ἀνάπλι, καὶ ἐκατοικῶσαν καὶ ἐγείναντο ἐντόπιοι, διὰ νὰ λείψαν ἀπὸ τὰ πάθη τῇ Τερκῶν.

Ὡσαύτῃ ἦλθε μέσα εἰς τὸ Κάστρον ὁ Λαὸς, ἀπ' ἐξω καὶ ἀπὸ μέσα ἔκτισαν σπήτια εὐμορφα, καὶ φαίνονται ἕως τὴν σήμερον, καὶ ἐγέμισεν ὅλος ὁ τόπος Ἐκκλησίαις καὶ ὁσπήτια, ὅπῃ τὰ ἔχεν μέσα τὰ τείχη περιπλεγμένα, καὶ ἔκαμαν καὶ παλάτι τῷ Ἀφεντός, καὶ φόρον, διότι εἰς τὴν κάτω Χώραν ἦσαν ὀλίγα ὁσπήτια κτισμένα, ἐκεῖ ὅπῃ ἦτον ξηρά. τῇ δὲ καιρῷ ὅπῃ ἐπῆρσεν ὁ Σελτὰν Μεχμέτης τὴν Εὐριππον, εἰς τὰς χιλίας τετρακοσίας ἐβδομῶτα ἀπὸ Χρυσῆς Γενήσεως, μηνὶ Ἰουλίῳ, τελείως κάτω ὁσπήτιον κανεὶν δὲ ἦτον, ἕτε τεχνεῖον, ἕτε πόρτα. Ὅταν ἐκεῖ ἄρχισαν νὰ κτίσεν τὰ κάτω τεχνεῖα τῷ Ἀναπλίῃ, ἦσαν χρόνοι ἀπὸ Χρυσῆς Γενήσεως 1502. Ἀνάπλιον ἐκράζετο, διότι Ἀνάπλιος, ὁ ἀδελφὸς τῷ Παλαμῆδες, ἔπτισεν ἐκεῖνα τὰ δύο Κάστρη ἀπάνω εἰς ἐκεῖνο τὸ βουνόν. καὶ αὐτὴ ἡ κάτω Χώρα τῷ Ἀναπλίῃ, ὅπῃ ἦτον ὅλη θάλασσα, τὸν παλαιὸν καιρὸν ἦτον Ἀρσανᾶς τῷ Ἀργεῖ. Ὅμως ἄς ἔλθωμεν περὶ τοῦ Μωρέως εἰς τὸ προκείμενον.

Ὡσαύτῃ ἐπῆρε τὸ Ἀνάπλιον αὐτὸς ὁ Πρίγκιπς, εἶπε τῷ Ἀφεντῷ ὅπῃ ἦσαν βοήθειά του, νὰ ὑπάγουν κατ' οὐκίας εἰς τὰς τόπας αὐτῶν, καὶ εἰς τὴν Ἀφεντίαν ὅπου ἔχεν, καὶ ὡσαύτῃ περάσῃ ὁ χειμῶνας καὶ ἔλθῃ τὸ καλοκαῖρι, νὰ ἔλθουν ὅλοι οἱ αὐτοὶ Ἀφεντες μετὰ τὰ φουσάτα τους, νὰ ὑπάγουν νὰ πολεμήσουν τὸ Κάστρον τῆς Μομεμβασίας. ἐτῆ ἐπῆγαν καὶ ἔκαμαν τὸν χειμῶνα, καὶ ὡσαύτῃ ἦλθεν ἡ ἀνοιξίς, ἦγαν τὸ καλοκαῖρι, ἦλθαν ὅλοι αὐτοὶ οἱ Ἀφεντες εἰς τὰ λιβάδια τῷ Νικλίῃ, ὅτι ἐκεῖ ἦτον ὁ Πρίγκιπς, καὶ ἐκεῖ ἐμαζώχθησαν. Τότε ἐκίνησεν ὁ Πρίγκιπς μετὰ τὰς ἀνωθεν Ἀφεντας καὶ μετὰ τὰ φουσάτα τας, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν Μομεμβασίαν. τὰ δὲ τέσσερα κάτεργα ὤρισε, καὶ ἐπῆγαν διὰ θαλάσσης, καὶ τὴν ἐσφάλισαν. Ὡσαύτῃ ἐπῆγαν ἐκεῖ, ἐμβύυσεν ὁ Πρίγκιπς τῷ Μομεμβασιάτῳ, νὰ παραδοθῇ, καὶ νὰ τὰς κάμῃ ὅ, τι θέλῃ, καὶ αὐτοὶ τελείως δὲν τὸ ἐδέχθησαν. Τότε ὁ Πρίγκιπς ἐθυμάθη πολλὰ, καὶ ἔκαμνεν ὄρκον, ὅτι ἀπ' ἐκεῖ νὰ μὴ εὐγῇ ἕως οὗ νὰ τὴν πάρῃ, καὶ τὸν Λαὸν νὰ κόψῃ. ἐτῆ ἄρχισε τὸν πόλεμον, καὶ ἐβαρύναν ταῖς λουμπάρδαις τῷ Πρίγκιπτι, καὶ ἐχαλοῦσαν τὰ σπήτια, καὶ ἀνθρώπους ἐσκόπωναν μέσα εἰς τὴν Μομεμβασίαν. Ἐπολέμουν δὲ αὐτῶν χρόνους τρεῖς, καὶ ὁ πόλεμος νύκτα καὶ ἡμέραν δὲν ἔπαυσεν. Ὡς εἶδαν οἱ Μομεμβασιάταις τὸ τέλος, ὅτι δὲν ἔχεν πλέον καμίαν δυνάμιν νὰ πολεμῇ μετὰ τὸν Πρίγκιπον, ἐμβύυσαν εἰς αὐτὸν ἐξω ὅπου ἦτον τερτωμένος, ὅτι αὐτὸν θέλῃ νὰ τὴν παραδώσῃ τὸ Κάστρον, νὰ τὰς δώσῃ χρυσόβελλον, νὰ εἶναι πάντοτε ἐλεύθεροι ἀπὸ πάσαν ἀγγαρίαν καὶ βάρους ἀφεντικόν, καὶ ντάτζιον κανεὶν νὰ μὴ δίδουν, οὐδὲ δεκατίαις νὰ δίδεν εἰς τὰ πράγματα αὐτῶν, ἀλλ' νὰ εἶναι πάντα ἐλεύθεροι εἰς ὅλα. Ὡς τὸ ἤκουσεν ὁ Πρίγκιπς, ἔλαβε χαρὰν μεγάλην, καὶ τῆς ὥρας ἐγχεάφως χρυσόβελλον τὰς ἀπέσειλε μέσα εἰς τὸ Κάστρον.

Οἱ δὲ Μομεμβασιάταις ἐσεῖλαν ἀπὸ τὰς πρώτας Ἀρχοντας αὐτῶν, καὶ ἐπῆγαν καὶ ἐπροσκυλῶσαν τὸν Πρίγκιπον. Ὁ οὗτος ἦτον ὀνομα Μηνᾶς, ὁ δὲ δεύτερος ἦτον ὁ Δαιμονογιαίνης, καὶ ὁ τρίτος ἦτον ὁ Νοταρᾶς. Ὡς τοῦς

εἶδεν, ἠγκαλιάθη αὐτὸς, καὶ τὰς ἐφίλησεν ὡς ἀδελφούς, καὶ ὅχι ὡς δού-
 λους, καὶ τῆς ὥρας ὤρισε καὶ τὰς εὐδυσαν φορέματα χρυσά, καὶ ἄλλα πο-
 λύτιμα, καὶ χάριτες πολλὰς τὰς ἔκαμε, καὶ φέροντα τὰς ἔδωκε νὰ τὰ ἔχουν
 κατὰ διαδοχὴν αὐτῷ καὶ τὰ παιδιὰ τους, τὸ μέρος τῷ Βατικῶν. ἔτι
 τὸ ἐπαράδωκεν τὰ κλειδιά τῷ Κάστρου, καὶ τῆς ὥρας ἐμπήκε μέσα καὶ τὸ
 παρέλαβε, καὶ ἔκαμε χαρὰς μεγάλας. Ἐκλέξεν ἀπὸ τὰς πρώτας τῆς
 βουλῆς τοῦ σῶα καὶ ἔβαλέ τον Ἀφοντίω, καὶ φυλακὰτορα κατέστησε μετὰ
 Καπετανίᾳ, καὶ εἴτι χρεία ἔκαμινεν εἰς αὐτὸ τὸ Κάστρον, κτίσις καὶ ἄλλοι
 καλλωπισμοὶ καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα, ὅλα τὰ ἐξέφλησε καὶ τὰ ἔκτισε. Τότε
 εὐχαρίστησε πολλὰ τῷ Ἀφοντίῳ, ὅπῃ τὸ ἔκαμαν τὴν σωοδίαν, καὶ τὸν
 ἐβοήθησαν, καὶ ἐπαράλαβον ἕλον τὸν Μωρέαν, καὶ τὸν ἐμονάρχησαν. Ἐ-
 δωκέ τας δῶρα πολύτιμα, καὶ τὰς ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ἀφοντίαν τας, ἠγαν
 εἰς τὸν τόπον τας. Ἀπὸ τῆς Μογεμβασίαν ἐκαβαλίκευσε αὐτὸς ὁ Πείγ-
 κιπος, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Λακεδαιμονίαν, καὶ ἐκεῖ ἔκαμε συμβούλιον
 μετὰ τῷ Ἀρχόντῳ αὐτῷ, καὶ τὰς ἠρώτησε, ποῖος τύπος τὰς ἀρέσει διὰ
 νὰ κτίσῃ Κάστρον δυνατὸν καὶ σιγῆρον. Ἐσυμβέβησαν αὐτὸν, ἀπάνω
 εἰς τὸ βουνὸν τῆς Λακεδαιμονίας, ὅπῃ ἀπέχει ἕως δύο μίλια, ἐκεῖ νὰ
 το κτίσῃ, ὅτι δὲν εἶναι ἄλλος τόπος καλλιώτερος, καὶ δυνατώτερος ἀπὸ
 ἐκεῖνον. Ἠρεσέ τῃ ἡ βουλή τας, καὶ ὁ τόπος, καὶ τῆς ὥρας ὤρισε καὶ ἐμα-
 ζώχθησαν μαζόροι καὶ ὑπέργοι, καὶ ἔφεραν πᾶσαν ὕλην, καὶ ἀσβέσω,
 καὶ πέτραις, ξύλα, καὶ ἄλλων ὑπηρεσίαν τῷ κτίσματος. ἔτι ἀρχισαν
 καὶ ἔκτισαν τὸ Κάστρον, καὶ τὸ ἐτελείωσαν, καὶ τὸ ἐξέφλησαν ὑψηλὸν καὶ
 ὁμορφότατον, καὶ τὸ ὠνόμασε Μιζηθραῦ, διότι ὁ τόπος ἐκεῖνος ἔτι
 ἐλέγετο Μιζηθρᾶς, καὶ Ἑλλήνικα λέγεται Σπάρτα. Ἡ Λακεδαιμονία εἶναι
 κάτω εἰς τὸν κάμπον, καὶ ἦτον Κάστρον περὶφανέστατον, καὶ εἶχεν ἀνδρας
 ἀνδρειομυεῖους, ἀμὴ τὴν σήμερον εἶναι ἔρημος. Ἐχάρη δὲ ὁ Πείγκιπος
 πολλὰ, ὅταν εἶδε τὸ Κάστρον καμωμένον καὶ ἐξοφλισμένον. Μετὰ δὲ τὴν
 κτίσιν τῷ αὐτῷ Κάστρῳ, ὤρισε νὰ κτίσῃ ἄλλο σῶα Κάστρον εἰς τὸν Ζυ-
 γὸν τῷ Μελιγνῷ, καὶ νὰ κάμῃ γύρωθεν εἰς τὸ βουνὸν ἐκεῖνο, καὶ τὸ-
 πας, περὶφραγμὰς, διὰ νὰ κυριεύσουσι ὅλας τὰς τόπας ἐκεῖνους, διὰ τὸ
 νὰ ἐμαθῇ ὅτι αὐτὸς ὁ τόπος, ὁ Ζυγὸς τῷ Μελιγνῷ, εἶναι λόγγος πολ-
 λὰ μέγας, καὶ εἶχε δυναταῖς κλεισθραῖς, καὶ Χώραις μεγάλας, καὶ ἀν-
 θρώπους ὑπερηφάνους, κακὰς, φονιάδες καὶ λησάδες, ἄρπαγας, ὅπῃ Θεὸν
 δὲν φοβῆνται, Ἀφοντίω δὲν τιμῇ, ἔδδὲ προσκυνοῦν, μόνον εἶναι ἀκέφα-
 λοι, οἱ ὅποιοι εἶναι οἱ Μανιάτες, ὅπῃ εἶναι μέσα εἰς τὴν Μάνην, εἰς
 ἐκεῖνας τὰς κακὰς καὶ σκληρὰς τόπας, καὶ διὰ νὰ τὰς ταπεινώσῃ καὶ δαλώ-
 σῃ, καὶ νὰ τοὺς φέρῃ εἰς τὴν δουλωσιῶν τῆς Ἀφοντίας αὐτῆς καὶ τῆς
 ἑξουσίας, νὰ εἶναι ὡσανὺ ὅλα τὰ Κάστρη καὶ τὰς Χώρας τοῦ Μωρέως εἰς
 τὴν ὑποταγὴν αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ὤρισε νὰ κτίσῃ ἐκεῖ Κάστρον. ἔτι
 ἐπῆγεν ἀπὸς τοῦ ὁ αὐτὸς Πείγκιπος, καὶ εἶδε τὸν τόπον, καὶ ἐκεῖ ὅπου
 ἔκαμνε χρεία ἔκτισε τὸ Κάστρον, καὶ Μάνην τὸ ἐκάλεσε, καὶ ἔτι λέγεται
 ἕως τὴν σήμερον. Ὡς δὲ εἶδαν τὸτο οἱ αὐτοὶ Μανιάτες, ὅτι ἔκτισε Κά-
 στρον καὶ περὶφραγμὰς ἔκαμινεν εἰς τὰ βουνά, ἔστειλαν ἀποκλειστικούς εἰς
 τὰς

τὸν Πείγκιπα, καὶ ἐποσκιώησαν αὐτὸν, ὅτι πολλὰ τοὺς ἐμύυσεν ὁ Πείγκιπος, καὶ χάριτας τὰς ἐδίδοι πολλὰς διὰ τὸν ποσκιώησεν, ἀμὴν τελείως δὲ τὸ ἐστεργαν. ὁμοῦς ὡσαύτῃ ἐσεύλαν αὐτοὶ οἱ Μανιάτες, καὶ ἐποσκιώησαν τὸν Πείγκιπον, ἐζήτησαν, ὅτι, αὐτὸ εἶναι καὶ τὰς δώσῃ χρυσόβελλον, νὰ εἶναι εἰς τὴν ὑποταγὴν τῆς Ἀφεντίας αὐτῶν δέλοι καὶ αὐτοὶ, καὶ τὰ παιδία αὐτῶν κατὰ διαδοχὴν. Ἐκεῖνος, διὰ τὸ νὰ ἐμαθῇ ὅτι αὐτὸς ὁ τόπος, ὁ Ζυγὸς τῆς Μελιγκῆς, εἶναι λόγγος πολλὰ μέγας, καὶ ἔχει δυναταῖς κλεισθραῖς, καὶ Χώραις μεγάλαις, τὰς ἐκαμν ἐλδύθερως, καθὼς τὰς εἶχε καὶ ἡ βασιλεία τῆς Ῥωμαίων, ἤγυν τὰς ἐλδύθέρωσεν ἀπὸ πᾶσαν ἀγγαρίαν, καὶ ἐδὲ νὰ δίδον παντὶ ἀφεντικὸν δικαίωμα, ἀμὴν νὰ εἶναι εἰς πάντα ἐλδύθεροι. ἔτζη τὰς ἐδωκε χρυσόβελλον, καὶ τὸν ἐποσκιώησεν ὅλος ὁ τόπος ἐκεῖνος τῆς Μανῆς διὰ Ἀφεντίω τῆς καὶ κεφαλῶν τους. Ἡ Μανὴ εἶναι Ἐπισκοπὴ τῆς Μητροπόλεως Μονεμβασίας, ὁμοῦς ἀπ' αὐτὰς τὰς Μανιάτες, ὅπῃ ἤλθαν καὶ ἐποσκιώησαν τὸν Πείγκιπον, τὰ εἶπαν, ὅτι αὐτὸ θέλῃς νὰ ἔχῃς τὸν Ζυγόν, ἤγυν τὸν τόπον ὅλον, κτίσε Κάστρον εἰς τὸν αἰγιαλὸν κοντὰ τῆς γῆς σέρμας. ἔτζη ὤρισε καὶ τὸ ἐκτίσαν, καὶ τὸ ὠνόμασε Λευκτὸν, καὶ ἐκτίσεν αὐτὰ τὰ τρία Κάστρη, τὸν Μιζιθραν, καὶ τὴν Μανὴν, καὶ αὐτὸ τὸ Λευκτρον, καὶ ἐκυρίδωκε καὶ ἐδύλωσεν ὅλον τὸν τόπον τῆς Μωρέως, καὶ τότε ἐπερπάτει ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, ὡς Ἀφεντίας καὶ Πείγκιπος ὅπῃ ἦτον.

Τὸτος ὁ τόπος τῆς Μανῆς, ἀκέσσετε διατὶ ὠνομάθη Μανὴ. οἱ ἀνδραποὶ, ὅπῃ κατοικῶν εἰς αὐτὴν, εἶναι φυσικὰ μισώδεις, καὶ κακοὶ ἀνδραποὶ, καὶ διατὶ φυλάγυν τὴν μανίαν καὶ τὸ μῖσος μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τους, καὶ δὲν τὴν μεταβάλλυν ποτὲ εἰς ἀγάπην, διὰ τὸτο ὠνομάσθη ὁ τόπος ἐκεῖνος Μανὴ. Ὅμοῦς, ὡσαύτῃ ἐπῆραν οἱ Φράγγοι τὴν Κωνσταντινὴν πόλιν, ἐπῆραν καὶ τὸ Ῥηγάτον τῆς Ἱεροσολύμων, καὶ ἐβάλαν ἐκεῖ Ῥήγαν. Ὡσαύτῃ ἐκυρίδωσαν, ἐκαμναν συχνὰς πολέμους καταπάνω τῆς Τουρκῶν καὶ τῆς ἄλλων ἐχθρῶν, καὶ ὡς ἔχασαν οἱ Ῥωμαῖοι τὴν Βασιλείαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐφυγαν οἱ Ἀρχοντες τῆς Παλατίης, καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πρώτους τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τότε συμβούλιον ἐκαμαν ἀνάμεσον αὐτῶν, νὰ κάμουν Βασιλέα, καὶ νὰ εἶναι καὶ νὰ δέρισκεται ἐκεῖ εἰς τὴν Ἀνατολίαν, νὰ τὴν βασιλεύῃ, ἕως ἢ ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ λάβῃ πάλιν τὴν Κυρίαν καὶ βασιλίαν καὶ παλαιὰν Πατείδα αὐτῶν, τὴν Βασιλείαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς τῆς Ῥωμαίων, Δῆκας ὁ Μέρτζεφλος, ἔλαβε θάνατον ἀπὸ τὰς Φράγγους, ὠμοφώνησαν ὅλοι μίαν βελὴν, καὶ ἐψήφισαν Βασιλέα Θεόδωρον τὸν Λάσκαριν τὸν γέροντα. ἔτζη ἐτρέπισαν τὸν Βασιλικὸν θρόνον, ὅπῃ τὸν ἐπῆραν ἀπὸ τὴν Πόλιν, καὶ ὅλα τὰ Βασιλικά φορέματα καὶ τὴν Κορώναν, καὶ Παλάτιον Βασιλικὸν ἐκαμαν, καὶ ἐτρέπισαν αὐτό. ἔτζη ἐπῆραν αὐτὸν ὑποψήφιον Βασιλέα καὶ ἐπῆγαν ἐν τῇ Μητροπόλει Φιλαδελφίας, ὅτι ἐκεῖ ἐκαμαν τὸν θρόνον τῆς Βασιλείας, καὶ ἐκεῖ ἐκαθέζετο καὶ ἐφόρει τὴν Βασιλικὴν Κορώναν καὶ τὰ βασιλικά φορέματα, καὶ ἐσεφθῇ ἀπ' αὐτὸν τὸν Μητροπολίτην τῆς Φιλαδελφίας Βασιλεὺς Ῥωμαίων, Θεόδωρος Λάσκα-

καρὲς ὁ γέροντας. Ἐβασίλευσε δὲ τῆτος χρόνος 18, καὶ ἦτον ἀνδρῶπις
 εὐλαβὴς καὶ φοβέμενος τὸν Θεόν. τὰς μὲν Ἀρχοντας καὶ τὰς γέροντας, ὡς
 ἀδελφὰς τὰς ἐτίμα, τὰς δὲ νέας, ὡς υἱὰς ἠγαλίετο. Ἐμαθε δὲ περὶ
 τῆτος Βαλδοβῖνος ὁ Βασιλεὺς, καὶ οἱ Βενέτικοι ὅπως εἶχαν ὁμάδι τὴν Βα-
 σιλείαν, ὅτι ἔκαμαν οἱ Ῥωμαῖοι Βασιλέα εἰς τὴν Ἀνατολίαν, καὶ ἐφά-
 νητες πολλὰ βαρὺ, καὶ ἐσφάγησαν εἰς τὴν καρδίαν, φοβέμενοι μήπως
 καὶ τὰς πάρῃ τὸ Βασίλειον, καθὼς καὶ τὸ ἔπαθον. Ἐσυνάξαν φουράτοι
 πολλὰ, καὶ ἐπῆρσαν αὐτὰ ὁ Βασιλεὺς ὁ Βαλδοβῖνος, καὶ ἐπέρασεν εἰς τὴν
 Ἀνατολήν, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Φιλαδελφίαν, καὶ ἐπόλεμα μὲν τῷ Βασιλέως
 τῷ Ῥωμαίων, καὶ ἐμάχετο δεκατρεῖς χρόνος, καὶ ἐκεῖ ἀπέθανε, καὶ τι-
 νες μὲν λέγουσι, ὅτι ἀπέθανε τὸν κοινὸν θάνατον, ἄλλοι δὲ λέγουσι, ὅτι
 εἰς τὸν πόλεμον ἐσκοτώθη.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΕΡ ΡΟΥΜΠΕΡΤΟΥ.

Μετά τὸν θάνατον τῆτος, ἔβαλεν τὸν ἀδελφὸν αὐτῷ Βασιλέα, τὸν μι-
 σέρ Ρεμπέρτον, καὶ ἐτῆ ἐμύωσε καὶ ἦλθαν τὰ φουράτοι αὐτῷ ἀπὸ τὴν Φι-
 λαδελφίαν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ ἐκαθέζετο ὡς Βασιλεὺς εἰς τὸν
 θρόνον τῆς Βασιλείας, μετὰ πᾶσαν τιμὴν καὶ δουλωσίαν ἀπὸ παντὸς τῷ
 Λαοῦ. Ἐπέρασαν δὲ χρόνοι πολλοὶ ὅπως εἶχε τὴν Βασιλείαν, καὶ ἠδέ-
 νησε, καὶ ἀπέθανε. Μετὰ τὸν θάνατον τῆτος, ἔγινε μεγάλη φιλονικία
 καὶ σύγχυσις ἀνάμεσα τῷ Βενετίκῳ καὶ τῷ υἱῷ τῷ Βαλδοβῖνε διὰ τὸ Βα-
 σίλειον, ποῖος γὰρ τὸ λάβῃ, καὶ κατὰ τὴν συμφωνίαν αὐτῶν, τὸ ἔλα-
 βαν οἱ Βενέτικοι διὰ μερικὸν καιρὸν. ἔλαβαν δὲ οἱ Βενέτικοι τὴν Βα-
 σιλείαν, καὶ ὤρισαν ὡς Βασιλεῖς, καὶ κατὰ τὴν ἀγαθὴν αὐτῶν γνώ-
 μιν, πάντα τὰ ἐκυβέρνησαν ὡς γνωστοὶ καὶ φρόνιμοι, καὶ καθὼς ἐβα-
 σίλευσαν καὶ αὐτοὶ, ἄρχισαν καὶ ἐσυνάξαν ὅ,τι τοὺς ἤρεσκον ἀπὸ τὴν
 Κωνσταντινέπολιν, Ἁγία Λείψανα, Εἰκονίσματα μεγάλα καὶ μικρά ἐγ-
 κοσμημένα, Ποτήρια διάφορα ἀργυροδιάχρυσα, καὶ θυμιατὰ, μανθάλια
 διάχρυσα, ὠραῖα βημόθυρα, ποδῖαις, αἶρας, καλύμματα ἐκλεκτὰ,
 ἐπιταφίαις, ὅλα πολύτιμα Βασιλικά τῆς Ἀγίας Σοφίας, τῷ Ἀγίῳ Ἀ-
 ποστόλῳ, τῷ Παντοκράτορι, καὶ ἄλλων Μοναστηρίων, καὶ Ἐκκλησιῶν, φε-
 λώνια, ἐπιθαχήλια, ἐπιμανῖκα, ὑπογονάτια, ὠραῖα, σοιχάγια, Εὐαγ-
 γέλια ἀξιοτίμητα, ὠραῖα καὶ θαυμαστὰ Βιβλία ἀπὸ πάσης γενεᾶς. Ἐ-
 λαβαν καὶ δύο θυμιατὰ τῆς Ἀγίας Σοφίας μαλαματένια, εἰς τύπον κα-
 σελλίαις, τὰ ὅποια ἀνθρώπινος νῆς δύειται γὰρ τὰ καταλάβῃ, καὶ γὰρ
 μετρήσῃ τὸ κάλλος καὶ τὴν ὠραιότητα αὐτῶν τῷ θυμιατῶν. ὁμοίως καὶ τὸ
 Τέμπλον αὐτῆς, τὸ ὅποion εἶναι ὅλον ἀργυρὸν καὶ χρυσόν, πολύτιμον με-
 τέχνῳ ἀείσῳ, μὲν τῷ Ἀγίῳ Προφῆτῳ, Ἀποστόλῳ, Ἱεραρχῶν, Μαρ-
 τύρων, Ὁσίων καὶ Δικαίων, μετὰ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ ἐν τῷ
 μέσῳ, καὶ μετὰ τῆς Θεομήτορος τῆς αὐτῆς Ὑπεραγίας Μιτροῦς, μετὰ τῷ
 Θεοειδῶν Ἀγγέλῳ, καὶ μετὰ τῷ τιμίῳ ἐνδόξῳ Προφῆτῳ Προδρόμῳ καὶ Βα-
 πτιστῇ Ἰωάννῃ. Ἐλαβαν καὶ τὰ πολύτιμα μανθάλια τῆς Ἀγίας Σοφίας
 ἀρ-

ἀργυροδιάχυστα. ἔλαβαν καὶ τὸν Τίμιον Σταυρὸν, ὅπου ἔκαμιν ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, ὁ πρῶτος Βασιλεὺς τῆς Χριστιανῶν, ὅταν ἐπολέμησε τὸν Μαξέντιον, καὶ εἶδε τὴν νύκτα εἰς τὸν Οὐρανὸν ἄστρα, ὅπου ἦσαν εἰς χῆμα Σταυροί, καὶ ἐνίκησεν αὐτὸν τὸν Μαξέντιον, καὶ ὅλους τὰς ἐχθρούς. ἔλαβαν καὶ τῆς Πανυμνήτης καὶ Ὑπερσυνδόξης Θεοτόκης τὴν Εἰκόνα, τὴν ὁποίαν ἰσόρησεν ὁ Εὐαγγελιστὴς Λεκάς ὁ Ἀπόστολος, καὶ τὴν ἔφερε τῆς Θεοτόκης καὶ τὴν εἶδεν. Ὡσαύτῃν εἶδεν, εἶπεν ἡ χάρις τῆς Μοιρομένης μετὰ Τίῃ ἃς εἶναι εἰς αὐτήν. Ἐτὺν ἔλαβε τὴν χάριν, καὶ θαυματουργεῖ ἰάματα καθημερινῶς εἰς τὰς προστρέχοντας εἰς αὐτήν, τὰ ὅποια ὅλα, ὅσα ἐγράψαμεν ἀνωθεν εἰς τὰ ἐπῆραν οἱ Βενέτικοι, εἶναι καὶ δεῖσονται καὶ τὴν σήμερον εἰς τὸ σκόλοφυλάκιον τῆς Ἀγίου Μάρκας, καὶ εἰς ἄλλας Ναὺς. Σὺν ταῖς δὲ ἔλαβαν καὶ ἀπὸ τὰς πόρτας αὐτῆς τῆς Ἀγίας Σοφίας, τὰς ὁποίας ἔβαλαν εἰς τὰς θύρας τῆς Ἀγίας Μάρκας. Δὲν εἶναι ἡ καθολικαὶς πόρτα, ἀλλ' εἶναι τῆς Παρακλησίῳν, ὅτι ἡ καθολικαὶς ἦσαν πολλὰ μεγάλαις καὶ ὑπερθαύμασαις. Οὐ μόνον ταῦτα ἐπῆραν, ἀλλ' καὶ τὴν ὑπερθαύμαστον καὶ ἐξάκουσον Ἀγίαν Τράπεζαν τῆς αὐτῆς Ἀγίας Σοφίας, τὴν πολύτιμον καὶ ὡραιότατην, εὐγαλαν ἀπὸ τὸν Ναόν, καὶ τὴν ἔβαλαν εἰς τὸ καράβι, καὶ καθῶς ἔκαμαν ἄρμενα καὶ ἐπήγουν εἰς τὴν Βενετίαν, ὡς τῆς θαύματος, πλησίον τῆς Νήσου τῆς Μαρμαρᾶ, ἀνοίξε τὸ καράβι, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν ἡ Ἀγία Τράπεζα, καὶ ἐβέβησε, καὶ εἶναι ἐκεῖ ἕως τὴν σήμερον. Τὸ εἶναι φανερόν, καὶ τὸ μαρτυρεῖν οἱ πάντες, διότι εἰς ὅλον τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅταν τύχη φερτῆρα, ἡ θάλασσα ὅλη κάμνει κύματα φοβερά· εἰς δὲ τὸν τόπον ὅπου εἶναι ἡ Ἀγία αὐτῆς Τράπεζα εἶναι γαλήνη, καὶ δὲν ταρασσεται ἡ θάλασσα, καὶ πηγαίνουν τινὲς ἐκεῖ μετὰ περάματα, καὶ λαμβάνουν ἀπὸ τῆς θάλασσαν ἐκεῖνῃ, ὅπου εἶναι ἡ Ἀγία Τράπεζα, καὶ μυρίζει θαυμασιωτῶς τὴν μυρωδίαν ἀπὸ τοῦ ἁγίου μύρου ὅπου ἔχει καὶ τῆς ἄλλων ἀρωμάτων. Ὡς ὡς ἐβασίλευσαν οἱ Βενέτικοι τὴν Κωνσταντινέπολιν, ἐβασίλευσαν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι τὴν Ἀνατολίαν. Ὁ Βασιλεὺς, ὅπου ἐγένετο πρῶτος εἰς τὴν Ἀνατολίαν, ὅπου ἐγράψαμεν ἀνωθεν, Θεόδωρος ὁ Λάσκαρις, ἐπέραςε τὸ Βασίλειόν τε δέκα ὅπως χρόνος καλῶς καὶ θαρρῶς, ἀλλ' ὕστερον ἠθύνθησε, καὶ ἀπέθανε.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΒΑΤΑΤΖΗ.

Μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἔλαβε τὴν βασιλείαν ὁ Γαμβρός αὐτοῦ, Ἰωάννης Δεκάς ὁ Βατάτζης, καὶ ἐβασίλευσε χρόνος τεταῖτα ἔτη. Ἦτον ὅλος κατοικητήριον Θεοῦ. Οὗτος ὁ Βασιλεὺς ἔδωκε χρυσόβουλλον, ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἀρχιερέων νὰ μὴν ἀρπάξῃ τινὰς τὰ ῥέχα αὐτῶν, ὅπου τῆς ἠθέλων εὐρεθῇ, μόνον ἐνώπιον πάντων τῆς Κληρικῶν νὰ τὰ πάρῃ ὁ Οἰκονόμος ἐγγράφως, ἕως ἂν νὰ ἔλθῃ ἄλλος Ἀρχιερεὺς νὰ τὰ πάρῃ ἐξ αὐτῶν. Εὐγῆκε δὲ τὸ χρυσόβουλλον εἰς τὰς ἐξὼ χιλιάδας ἑπτακοσίας ἑξακτὰ ἑπτὰ χρόνος, ἀπὸ κτίσεως Κόσμου, μὲνός Δεκεμβρίου.

Εἰς

Εἰς τὰς ἡμέρας τὴν τῆ Βασιλείας ὁ Ἐπίσκοπος Δομενίκος μετετέθη εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν Σπαγῶνος. Ὁ ἀδελφὸς τῆς, ὁ κύριος Ἰωάννης, μετετέθη ἀπὸ τῆς Ἐπισκοπῆς Ἐζέρας εἰς τὴν Ἐπαύτου Μητρόπολιν. Ἀλλ' ὁ βασιλεὺς ἀθροίσας ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐντίμως παρὰ παντὸς τῆς Λαοῦ. Ὡς εἰπόμεν δὲ καὶ περὶ τῆς βασιλείας τῆς Φραγγῶν. Ὡς αὖ ἐβασίλευσαν οἱ Βενέτικοι μερικὰς χρόνας, ἐσηκώθη ὁ υἱὸς τοῦ Βαλδοβίνου, τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Φραγγῶν, ὅπως ᾤεσε τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ λάβη τὸ Βασίλειον αὐτῆς ἀπὸ τῆς αὐτῆς Βενέτικας, καὶ γυνὴ αὐτὸς βασιλεὺς, καθὼς ἐσυμφώνησαν ὅτι τὸσον καιρὸν καὶ ἔχουν τὸ βασίλειον οἱ Βενέτικοι, καὶ τότε καὶ ἔλθῃ πάλιν εἰς αὐτὸν, ὡς πατερίκον του. Ὡς ἤκουσαν δὲ τοῦτο οἱ Βενέτικοι, ἔκαμαν τέχναις πολλαῖς, καὶ ἐξώδιασαν καὶ βίον πολὺν, μήπως καὶ ἀπομείνῃ τὸ βασίλειον αὐτῶν· ἀμὴν ἀπέτυχαν ἀπὸ τῆς βελῆς καὶ ἀπὸ τῆς σκοπῆς ὅπως ἐμεξέσαν, διότι τὸ Συμβέλιον τῆς πόλεως τῆς Φραγγῶν εἶδαν τὰς συμφωνίας, ὅπως εἶχαν ἀπ' ἀρχῆς ὁ βασιλεὺς Βαλδοβίνος μετὰ τῆς Βενέτικας, καὶ τελείως δὲν εἶδαν δῶρα, οὐδὲ πρόσωπον, μόνον ἔδωκαν τὴν βασιλείαν τοῦ υἱοῦ τοῦ Βαλδοβίνου.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΤΙΟΥ ΒΑΛΔΟΒΙΝΟΥ.

Ἐλαβε λοιπὸν τὴν βασιλείαν ὁ υἱὸς τῆς Βαλδοβίνου, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον βασιλεὺς, καὶ ἐπέβλεπε τὴν βασιλείαν αὐτοῦ. Πάντοτε ἐφυλάγετο καὶ ἐπρόσεχε, ἵνα μὴ γυνὴ ἐπιβελῇ εἰς αὐτὸν, καὶ χάσῃ τὴν βασιλείαν, καὶ ἔφερον εἰς τὸ βασίλειον ὅπως ἐκαθέζετο, καὶ ἐφοβέτο πολλὰ. Λοιπὸν ὡς αὐτὸς ἀπέθανεν εἰς τὴν Ἀνατολίαν ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης ὁ Δεκάς ὁ Βατάτζης, ἐγένεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Θεόδωρος, καὶ ἐβασίλευσε χρόνας πέντε. Στοχαζόμενος δὲ τὸν Κόσμον καὶ τὰ τῆς Κόσμου, ὅτι εἶναι μάταια καὶ πρόσκαιρα, ὅλα ματαιότης, καὶ τὸν Ἐκκλησιαστικὸν, καὶ ὅτι καὶ τὸν θεῖον Δαβὶδ, πᾶς ἀνθρώπος ψεύσης, τῆς τῆς, ὅτι ὅλα τὰ ἀνθρώπινα εἶναι ψεύτικα καὶ ὅτι τῆς Κόσμου τῆς τῆς φθαρτῆς τὰ πράγματα, σήμερον καὶ ἔχομεν, καὶ αὐριοῦν τὰ ὑπερέμεθα, ἀμὴν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι αἰώνιος καὶ ἀτελεύτητος, διὰ τὸ αὐτὸς ἀφῆκε τὴν βασιλείαν τῆς, ἐπῆγεν εἰς τὸ Μοναστήριον τῆς Σαδανῆων, καὶ ἐγένη Καλόγερος, καὶ ἤρесе τῷ Θεῷ ἀπὸ τῆς πολλῆς ἀρετῆς ὅπως εἶχε, καὶ τὴν ταπείνωσιν, καὶ ἐκεῖ ἐν τῷ Μοναστηρίῳ ἀπέθανεν. Ὡς αὖ ἐπῆγεν τῆς ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ Μοναστήριον, ἔλαβε τὴν βασιλείαν ὁ Μιχαὴλ, ὁ πρῶτος τῆς Παλαιολόγων, ὁ ὁποῖος ἐβασίλευσε χρόνους 24. καὶ ἐλατίνιζεν. Ὡς ἔλαβε τὴν βασιλείαν, εἶχε μεγάλῃς λύπην καὶ ἔχεν οἱ Φράγγοι τὸ βασίλειον, καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ὅπως τὸ εἶχαν ἀπ' ἀρχῆς καὶ τὸ ὑπερηθεῖν, καὶ ἐσυλλογίζετο πῶς καὶ τὸ ἐπιχειρεθῇ, καὶ μετὰ τέχνην καὶ τὸ λάβῃ, καὶ καθεῖσθαι εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως βασιλεὺς, καὶ ἀποδιώξῃ τῆς Φράγγους. Ἦτον λοιπὸν εἰς μεγάλην ἀδυναμίαν, καὶ εἶπε τὸ μυστήριον τινῶν ἐδικῶν τῆς φρονίμων ἀνδρῶν, καὶ αὐτοὶ τὸν ἐσυμβέβουλον καὶ ὁμιλήσῃ μετὰ τῆς

τῷ Γενοβέζων, νὰ κάμῃ συμφωνίαν, καὶ μετ' αὐτῶν τὴν βοήθειαν θέλει πάρῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἐτῆς ἔστειλεν εἰς τὸν Γαλατῶν εἰς τοὺς Γενοβέζους, ὅπως ἐκαθέζονταν ἐκεῖ Πραγματοῦνταιδες μεγάλοι καὶ Μπαΐ-δοι, ἤγουν Κόνσολοι, καὶ ἑταξέτους τὸν Γαλατῶν καὶ τὸν ἔχον, καὶ νὰ μὴ πλερώνουν εἰς κανένα τόπον τῆς βασιλείας αὐτῆς κανένα δάτζιον, ἤγουν κερμέρι, καὶ ἔτῆς τὴν ἐβοήθησαν, καὶ ἔκαμαν κάτεργα ἐξωῦτα, καὶ φασάτα πολλὰ, καὶ ἦλθε καὶ ἀπέκλεισε τὴν Πόλιν σερεᾶς καὶ θαλάσσης. Ὡς τὴν ἐσφάλισε, καὶ ἄρχισε καὶ τὴν ἐπολέμα δυνατὰ ἡμέραν καὶ νύκτα, τὰ κά-τεργα ἀπὸ τὴν θαλάσσαν, καὶ τὰ φασάτα ἀπὸ τὴν σερεᾶν, ὁ βασιλεὺς, ὅπως ἦτον μέσα, ὁ Βαλδοβῖνος ὁ Φράγγος, ὡς εἶδεν ὅτι νικάται ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Ῥωμαίων, κατέφυγε μὲ ὅλας τὰς Φράγγους τὰ Κονσέ-γισ αὐτῶν, καὶ τὰς ἄλλας ὅπως εἶχε μετ' αὐτῶν μὲ Φυλακάτορας, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὰ παλαιὰ Παλάτια καὶ ἐφυλάχθη. εἶχε δὲ παράβι ὀξακουστόν, θαυμαστόν, δυνατὸν καὶ μεγάλον καλὰ ἄρματαυσίον, καὶ πρὶν νὰ περιλάβῃ οἱ Ῥωμαῖοι τὴν Πόλιν, ἐμπῆκεν αὐτὸς μὲ τὸν λαόν τε μέσα, καὶ ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Πόλιν, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Μονεμβασίαν. Ὁ δὲ βασι-λεὺς τῶν Ῥωμαίων, αὐτὸς ὁ Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος, ἦλθε καὶ ἐμπῆκε μέσα εἰς τὸν Πόλιν, καὶ ἐπῆγε καὶ ἐπροσκυῖνεν εἰς τὴν Ἀγίαν Σοφίαν. καὶ ἀπῆλθεν ὁ Πατριάρχης καὶ οἱ Κληρικοὶ καὶ ὁ Κόσμος ὅλος, καὶ ἐσυνα-πάντησαν αὐτὸν καὶ τὸν ἐπροσκυῖνεν. ἔτῆς τὸν ἐπῆραν, καὶ τὸν ἐπῆ-γαν εἰς τὸ Βασιλικὸν Παλάτι καὶ ἐπέλαβε τὸ Βασίλειον, ὡς τὸ εἶχον ἀπ' ἀρχῆς οἱ Ῥωμαῖοι, εἰς τὰς χρόνας, ἀπὸ κτίσεως Κόσμου, ἔξη χι-λιάδες καὶ ἑπτακοσίους ἐξωῦτα δύο, Ἰουλίου 20, ἡμέρα πέμπτη. Ὁ βασιλεὺς Βαλδοβῖνος ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Πόλιν, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Μο-νεμβασίαν, καὶ ὄγῃκεν ὁ Πείγκιπος καὶ σωμαπάντησαν αὐτὸν, καὶ τὸν ἐπροσκυῖνε μετὰ πάσης τιμῆς καὶ δόλαβείας ὡς βασιλέα αὐτῶν. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐμίσησε καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν Πάπαν μὲ βίαν, καὶ εἰς τὰς Ῥη-γάδες, καὶ εἰς τὰς Δεκίδες, καὶ εἰς τὰς Κόντιδες διὰ νὰ τὴν δώσουν βοή-θειαν, νὰ γυρίσῃ νὰ πολεμήσῃ τὸν βασιλέα, νὰ πάρῃ τὴν βασιλείαν, ἀμὴ δὲν τὸν ἤκουσαν. Οὕτως ἔμεινε Βασιλεὺς κύριος εἰς τὴν βασιλείαν Κωνσταντινέπολεως αὐτὸς ὁ Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος. Εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἐπῆρκεν ὁ Σελτὰν Ὁρχαίνης τὴν Πρῆσαν, ἡ ὁποία ἦτον θρόνος τῶν Ῥηγῶν ὑπὸ τῆς Βιθυνίας. διότι ἔκαμε μάχην μὲ τὸν αὐτὸν βασιλέα, καὶ ἐγένετο πόλεμος δυνατὸς καὶ μέγας ἀνάμεσα αὐτῶν, καὶ τότε ἐπῆρε τὴν αὐτὴν Πρῆσαν. ἦσαν χρόνοι ἀπὸ Χριστοῦ Γεννήσεως, 1350. Ὁ δὲ βασι-λεὺς, ὡς ἔλαβε τὴν Κωνσταντινέπολιν, ἐχάρη πολλὰ, καὶ τὸν Θεὸν ὀ-χαρίστησε, πῶς εἰς τὰς ἡμέρας αὐτῶν τὸν ἠξίωσε καὶ ἔλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Φραγγῶν. Περὶ δὲ τῆς Πρῆσας, ὅπως ἔλαβεν ὁ Σελτὰ-νος, ἐπεσεν εἰς λύπην μεγάλην, καὶ ἐκλαυσε καὶ ἐθρήνησε, πῶς ἐγένῃ ἡ αὐτὴ παραχώρησις εἰς τὰς ἡμέρας αὐτῶν.

Βασιλεύοντος τῆς τῆς Βασιλέως κυρίας Μιχαὴλ τῆς Παλαιολόγης εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, ἀφούτου τὴν Ἑλλάδα ὅλην ὁ Κύριος Ἰωάννης, Κο-κυτάνης τὸ γένος τε, καὶ ἐλέγετο Δεσπότης τῆς Ἑλλάδος. Ἑλλάδα λέγεται ἀπὸ

ἀπὸ τῆς Λυκοσομίας τὸ ποτάμι, καὶ ἡ Λάρισα καὶ τὸ Ζητῆναι, καὶ πηγύνει τὴν Μοδονίτζαν, καὶ καταβαίνει κάτωθεν, καὶ λέγεται Ἑλλάδα· ἀπὸ δὲ τῆς Λυκοσομίας τὸ ποτάμι καὶ ἡ Λάρισα λέγεται δεύτερα Θεσσαλία. Λοιπὸν ὁ Δεσπότης τοῦτος, ὡς ἔμαθεν ὅτι ὁ Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος ἔγινε βασιλεὺς εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, τῆς ἐκακοφανῆ πολλὰ, διότι ἦτον ἀξίος καὶ φρόνιμος, καὶ ἐφοβήθη μήπως καὶ πάρῃ καὶ τὸ βασίλειον αὐτῆς, καὶ ἐξολοθρεύσῃ αὐτὸν, καὶ ἔλεγε πολλὰ κακὰ κατ' αὐτῆς. Ὁ βασιλεὺς δὲ, ὁ αὐτὸς Παλαιολόγος, ὡς ἔλαβε τὴν Κωνσταντινέπολιν, ἔμαθε τοῦτα τῆς Δεσποτῆς τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἔκαμε φασάτα, καὶ ἀπέστειλε νὰ τὸν πολεμήσῃ. αὐτὸς ὁ Δεσπότης ἔμαθε πῶς ὁ βασιλεὺς σέλλει τὰ φουσατά καταπαύω τε, καὶ ἔστειλε δωρήματα μεγάλα εἰς τὸν Πείγκιπον τῆς Μωρέως τὸν μισέρ Γαλιέλμον νὰ τῆς βοηθήσῃ, ὁμοίως ἔστειλε καὶ εἰς ἄλλας Ἀφύπτας, ὅπῃ καὶ αὐτὸς ἦσαν Φράγγοι, καὶ ἐτῆ ἐσυνάξε πολλὰ φασάτα, καὶ ἐπολέμει μετὰ τοῦ βασιλέως. Τὰ φουσατά ὡσαύτῃ ἦλθαν ἀπάνω τε, δυνάμει δυνήθησαν νὰ τὸν νικήσῃν, μόνον ἐσράφησαν εἰς τὸν βασιλέα χωρὶς καμίαν νίκην, καὶ ὁ Δεσπότης ἔμεινεν εἰς τὸν τόπον αὐτῆς πάλιν Ἀφύπτης. Ὁ δὲ Πείγκιπος τῆς Μωρέως καὶ οἱ ἄλλοι Ἀφύπτες, ἐπῆγαν ὁ καθ' ἑαυτοῦ εἰς τὸν τόπον τε, ἐκεῖ ὅπῃ ἀφύπτοσαν. Ὅμως τῆτος ὁ Δεσπότης τῆς Ἑλλάδος Κύριος Ἰωάννης, ἠθύνθη, καὶ εἶδε καὶ ἐπληροφορήθη ἀπὸ Ἰατρῶν ὅτι ἀποθνήσκει. εἶχε δύο υἱοὺς, τὸν ἑνὸς νόμιμον, καὶ τὸν ἄλλον νόθον, καὶ ὁ μὲν νόμιμος ἦκε τὸ ὄνομά τε Νικηφόρος, ὁ δὲ ἄλλος ὁ νόθος, ἦκε Θεόδωρος. καὶ ἔκαμε κληρόνομον εἰς τὸ Δεσποτάτον αὐτῆς Νικηφόρον τὸν υἱὸν αὐτῆς. ἀφῆκε δὲ καὶ τῆς νόθου Θεοδώρου ἑνὸς μέρος. Τῆτος δὲ ὁ Νικηφόρος δυνάμει εἶχε παρὰ τὴν καὶ γνῶσιν, καθὼς τὸν πατέρα του, ἀλλ' ὁ νόθος ἐβγῆκεν ἀνδρειωμένος καὶ ἀξιώτατος. Λοιπὸν τοῦτος ὁ Νικηφόρος ἐκτίσθη τὴν νέαν Πάτραν, καὶ Κάστρον ἔκαμε διὰ φύλαξιν, καὶ ἀρχισε νὰ πολεμῇ μετὰ τὸν ἀδελφόν τε τὸν νόθον, διὰ νὰ τῆς πάρῃ τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπῃ τε ἀφῆκεν ὁ πατέρας τε. τῆτος δὲ ὁ ἀδελφός τε ὁ νόθος εἶδεν, ὅτι δυνάμει δυνάμει ἔχει νὰ πολεμήσῃ μετὰ τὸν ἀδελφόν τε τὸν Νικηφόρον, καὶ ἔκαμεν ὡς φρόνιμος, καὶ ἐν τῇ ᾧμα ἔδραμε καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ ἐπροσκυνῶνσε τὸν βασιλέα, καὶ ἐπαξέ τε νὰ τῆς δώσῃ τὸν ἀδελφόν αὐτῆς Νικηφόρον δεμνίον εἰς τὰς χεῖρας αὐτῆς. Ἀκούσας τῆτος ὁ βασιλεὺς ἐχάρη, καὶ ἠγκαλιάσθη αὐτὸν, καὶ ἐτῆ τὸν ἔκαμε Σεβαστοκράτορα εἰς ὅλα τε τὰ τὰ φουσατά. Ἀκούσας δὲ τῆτος ὁ αὐτὸς Νικηφόρος Δεσπότης τῆς Ἑλλάδος, ὅτι ὁ ἀδελφός του ὁ νόθος ἐπῆγε καὶ ἐπροσκυνῶνσε τὸν βασιλέα, ἐσφάγη μέσα εἰς τὴν καρδίαν, ἵνα μὴ θανατώσῃ αὐτὸν. Εἶχεν ἀδελφὸν εὐμορφοτάτῳ, καὶ χαριτωμένῳ ἀπὸ κεφαλὴν καὶ ὅλον τὸ κορμὶ, ὡς δεύτεραν Ἑλσύνῳ τῆς Μενελάου, χωρὶς νὰ σολιδῇ ἦτον σολισμένη ἀπὸ τῆς κάλλους τῆς εὐμορφῆς, καὶ ἔδωκέ τῳ γυναικὰ τῆς μισέρ Γαλιέλμου, τοῦ Πειγκίπου τῆς Μωρέως, διὰ νὰ τὸν ἔχῃ βοήθειαν εἰς τὰς πολέμους, καὶ ἔδωκέ τε ποικίλον ἐξῆντα χιλιάδες ὑπέρπυρα, καὶ ἔκαμαν τὸν γάμον εἰς τὴν Παλαιὰν Πάτραν, καὶ ἐπῆρκεν ὁ Πείγκιπος αὐτὴν διὰ γυναικὰ τοῦ εὐλογητικῆς. Ἐτῆ ἐπῆγαν ὁ ἀδελφός αὐτῆς Νικηφόρος εἰς τὸ Δεσποτάτον

ταύτον αὐτὸ εἰς τὴν Ἑλλάδα. ὅμως οἱ Ἀφεντες τῆς Ἀθίνας, τῆς Μοδονίτζας, τῆς Εὐείππε, καὶ τῆς δώδεκα Νησίων, ὅπως ἔδιδαν τέλη πρὸς αὐτὸν τὸν Πείγκιπον τῷ Μωρέως, ὡσαύτῃ λέγομεν χαράτζι, ὠμοφώνησαν, καὶ ἠθέλησαν μὲν τὸν Πείγκιπον, καὶ ἐσυμάζαν φασάτα πολλὰ. Ἐμύλυσεν καὶ τὸ γαμβρὸν τῷ Ἀφεντῷ τῆς Καριτίνου, διότι τὸ μέγα Κύρις τῷ Ἀφεντῷ τῆς Ἀθίνας τὴν ἀδελφὴν εἶχε γυναῖκα αὐτὸς τῆς Καριτίνου ὁ Ἀφεντής, καὶ ἦτον ἄξιός τῷ πολέμῳ. Ἦσαν δὲ τέτοι οἱ πρῶτοι ὅπως ἐσυμάχθησαν καταπαύω τῷ Πείγκιπῳ, καὶ ὅταν ἦλθον ὁ καιρὸς νὰ δώσῃν τὰ τέλη πρὸς αὐτὸν τὸν Πείγκιπον, τὸ ἐμύλυσαν ὅτι δὲν τὸ χρεώσῃν τίποτε, εἰδὲ τὸ δίδον, μόνον τὸν ἔχον ὡς εἷνα τῆς ἀδελφῆς, καὶ τέλη δὲν τὸ δίδον. Ἀκέσας δὲ τὸν Πείγκιπος, ἐθυμώθη πολλὰ, καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἀπέστειλεν εἰς ὅλον τὸ Πείγκιπάτον τὰ ὀλκάνιδες, καὶ ἔγραψεν εἰς τὰς Φλαμπυραρέας, καὶ εἰς τὰς Ἀρχιερεῖς καὶ εἰς ὅλους τὰς Καβαλαρέας, ὅτι εἰς τὰς 8. τῶν Μαΐου Μηνὸς, νὰ εἶναι ὅλοι συναγμένοι εἰς τὰς κάμπους τῶν Μεγαλίων. Ἐτῆς κατὰ τὸν ὀρισμὸν τὸ ἐσυμάχθησαν.

Ὡσαύτῃ ἐμαζάντουτοι οἱ Ἀφεντες, ἐμαζώχθησαν ὅμοι αὐτοὶ, καὶ ὁ Πείγκιπος τῷ Μωρέως, καὶ ἐπῆραν τὰ φασάτα τῆς καὶ ἦλθον εἰς τὴν Κόρινθον, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἦλθον καὶ ἀπέρασαν τὴν σκάλαν τοῦ Μεγαροῦ. Ὁ μέγας Κύρις καὶ οἱ ἄλλοι Ἀφεντες μὲν τὰ φασάτα τῆς ἦλθον καὶ ἐσυναπαντήθησαν εἰς τὸ βενὸν τῶν Καριδίων. Ἐκεῖ ἔδωκαν πόλεμον μέγαν καὶ φοβερὸν, καὶ ἐγένετο σφαγὴ πολλὴ καὶ θρῶος εἰς τὰ φασάτα. τέλος ἐνίκησεν ὁ Πείγκιπος, καὶ ὁ μέγας Κύρις τῆς Ἀθίνας, καὶ οἱ ἄλλοι ἐτῆζακίδθησαν καὶ ἐφύγαν. Ὁ Πείγκιπος μὲν τὰ φασάτα τῆς ἐκαταδίωχεν καὶ τὰς κατέσφαζε, καὶ ἔδραμαν καὶ ἐμπῆκαν μέσα εἰς τὴν Θήβαν καὶ ἐσφαλίθησαν. Ὁ Πείγκιπος ἦλθον ἀπ' ἐξω καὶ ἐτῆζωσε, καὶ μὲν τὰ φασάτα τῆς ἐδιαγέμιζε τὰς πόλεις αὐτῶν. Ὡς δὲ εἶδαν τέτοι μέσα ἀπὸ τοῦ Κάστρου, ἦγαν ἀπὸ τῆς Θήβας, ὅτι τὰς νικᾷ καὶ τὰς θανατώνει, ἐστειλαν τὸν Μητροπολίτην, ἦγαν τῆς Θηβῶν, καὶ ἄλλας χρησίμους ἀνδρας, καὶ προσεκύνησαν τὸν Πείγκιπον ἀπὸ μέγας αὐτῶν, καὶ ἐζητήσαν συμπάθειον καὶ ἐλεημοσύνην, καὶ ὁσπταχηνίαν νὰ κάμῃ εἰς αὐτὰς νὰ τὰς δεχθῇ, καὶ νὰ τὸν ἔχον πάλιν καθὼς τὸν εἶχαν Ἀφεντήν τῆς, καὶ τὰ τέλη ἐκείνα νὰ τὰ δίδον, καὶ περισσότερον, καὶ πλέον νὰ μὴ φανῇ ἐναντίοι τῶν εἰδὲ παρήκοοι εἰς ὅ, τι τὰς ὀρίσῃ. Ὁ δὲ Πείγκιπος, ὡς εἶδε τὸν Ἀρχιερέα καὶ ἐκείνους τὰς χρησίμους ἀνδρας, καὶ ἤκουσε τὰς λόγους αὐτῶν, ἐκαταπαύοντο ὁ θυμὸς αὐτῶν, καὶ ἡ ὀργὴ ὅπως εἶχε πρὸς αὐτὰς νὰ τὰς θανατώσῃ, καὶ ἐσυμπάθησαν αὐτοῖς τὸν δὲ Ἀφεντὴν τῆς Καριτίνου, τὸν μισερ Τζεντερέρην τὸν ἀνέψιον του, ὠργίσθη τόσο, ὥστε δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν συμπαθήσῃ, διατὶ ἦτον ἐπίβουλός τῆς, καὶ τὸν ἐπιβεβλήθη, καὶ ἐπῆγε καταπαύω του. Ὡς δὲ εἶδον ὅτι δὲν τὸν συμπαθεῖ, ἔδεσε τὸν λαιμὸν του μὲν τὸ καπίτριον τῶν ἀλόγων, καὶ ἤφεραν τὸν γονατιστὸν, καὶ ἐρρίζαν τὸν εἰς τὰ πόδα τῶν Πείγκιπῶν, καὶ ἔκραζε μὲν μέγα φωνῇ, ἐλεημοσύνην διὰ τὰς οἰκτιρμὰς τῶν Θεῶν. Ὁ δὲ αὐτὸς Πείγκιπος ἦτον φυσικὰ καλὸς εἰς τὴν γνώμην καὶ εὐσπλαγχνος, καὶ ἐσυμπάθησεν αὐτὸν, καὶ δὲν τὸν ἐθανάτω-

σεν, ἀμὴ τὸν τόπον τε ἐπῆρε, διατὶ τὸν ἐπιβουλεύθῃ χωρὶς καμίας αἰτίας, καὶ ἔτζη ἐκαβαλίκουσαν ὁ Πείγκιπος εἰς τὴν Θήβαν, καὶ ἐκαβαλίκουσαν καὶ οἱ ἄλλοι Ἀφούτες, καὶ ἔκαμαν αὐτὲ συνοδίαν ὡς Ἀφούτην τε, καὶ τὸν ἤφεραν ἕως εἰς τὴν Ὑγίαν. Ἐκεῖ πάλιν ὑπεσχέθησαν, ὅτι τὰ τέλη, ὅπου τὲ ἐδίδαν, νὰ τοῦ τὰ δίδουν χωρὶς καμίας ἐναντιότητος. ἔτζη τὸν ἐποροκυώησαν, καὶ τὲς ἔδωκε θέλημα, καὶ ὑπῆγε καθ' οὔας εἰς τὸν τόπον αὐτὲ· μετὰ δὲ καιρὸν ὀλίγον, ἔδωκε πάλιν τὲ Ἀνεψιᾶ αὐτὲ τὴν Ἀφοντίαν, ἦγεν τὴν Καρίτηνον.

ΕΠΙΒΟΥΤΗ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΟΣ.

Διὰ τὸ νὰ ἐγινεν ὁ ἀδελφὸς τε Νικηφόρος, Θεόδωρος ὁ νόθος, ὅπῃ ἐχράφαμεν ἀνωθῇ, Σεβαστοκράτωρ τὲ Βασιλέως τῆς Ῥωμαίων Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου, ἀνέφερε πρὸς τὴν Βασιλέα, νὰ τοῦ δώσῃ τὰ φουσάτα, νὰ ἔλθῃ νὰ πολεμήσῃ τὸν ἀδελφὸν αὐτὲ τὸν Δεσπότην, αὐτὸν τὸν Νικηφόρον, νὰ τὲ πάρῃ τὲς τόπους αὐτὲ. ἔτζη τοῦ ἔδωκε θέλημα, καὶ ἐπῆρε τὰ φουσάτα, καὶ ἐβγῆκεν ἀπὸ τῆς Πόλιν, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ μέρος τῆς Ἀδριανέπολεως. Ὡς τὸ ἤκουσεν ὁ Δεσπότης, αὐτὸς ὁ Νικηφόρος, τῆς ὥρας ἔστειλεν Ἀποκρυσιαεῖους εἰς τὸν γαμβρόν αὐτοῦ τὸν Πείγκιπον τὲ Μωρέως, λέγωντας, ὅτι ὁ ἀδελφός τε, ὁ Σεβαστοκράτωρ τὲ Βασιλέως, ἔρχεται μὲ δυνάμιν μεγάλῃ νὰ τὸν πολεμήσῃ. Ἀκέσας δὲ τὲτο ὁ Πείγκιπος ἐλυπήθῃ πολλὰ, καὶ ἐπῆρεν ὅλους τοὺς πρώτους Φλαμπαραρέας καὶ ἄλλας ποροεσῆς, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν παλαιὰν Πάξαν. ἔτζη καὶ ὁ γυναικάδελφός τε, αὐτὸς ὁ Δεσπότης Νικηφόρος, ἦλθεν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδα εἰς τὸ Νιόπανκτον, καὶ ἐπέρασε μὲ τὸ πέραμα εἰς τὸν Δράπανον, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν παλαιὰν Πάξαν, καὶ ἔσμιξε τὸν γαμβρόν του τὸν Πείγκιπον, καὶ ἔκαμαν χαρὰς μεγάλας. Ἐκεῖ ἔκαμαν συμβέλιον, καὶ ὡμοφώνησαν νὰ πᾶσι καταπάνω τὲ Σεβαστοκράτορος, τὲ νόθου, ὅπου εἶχε τὰ φουσάτα τοῦ Βασιλέως. ἔτζη ὑπῆγεν ὁ Δεσπότης καὶ ἐπέρασεν εἰς τὸ Νιόπανκτον, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀρταν, καὶ εἰς ἄλλας τόπους, μαζώνοντας φουσάτα. Ὁ Πείγκιπος ἐσηκώθῃ ἀπὸ τῆς παλαιὰς Πάξης, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ἀνδραβίδα, καὶ ἀπέστειλε καὶ ἦλθαν ὅλα τε τὰ φουσάτα, καὶ ἐμαζώχθησαν ἐκεῖ, καὶ τῆς ὥρας ἐπέρασε μὲ πλοσίματα εἰς τὴν Ἐπανκτον ἀπὸ τὸν Δράπανον, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἔσμιξε τὸν αὐτὸν γυναικάδελφόν τε τὸν Δεσπότην μὲ τὰ φουσάτα τε, καὶ ἐπήγεναν νὰ σμίξεν τὸν Σεβαστοκράτορα νὰ τὸν πολεμήσεν. Ὡς ἐκίνησαν, ἦλθαν εἰς τὸ σιῶρον τὲ Βασιλέως ὅπῃ ἐχάριζε, καὶ ἦτον οὔα Κάσρον, τὸ ὁποῖον τὸ λέγουσιν Σέρβεια, καὶ ἐπίασαν ἀνθρώπους ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ἠρώπησαν, εἰς ποῖον τόπον δέσκεται ὁ Σεβαστοκράτωρ μὲ τὰ φουσάτα του. Αὐτοὶ τὲς εἶπαν, ὅτι σιμὰ εἰς τὴν Ἀδριανέπολιν, εἰς τὲς μεγάλας κάμπους, ἐκεῖ δέσκεται τρωμενός, καὶ καθέζεται, καὶ θέλει νὰ ἔλθῃ ἐδῶ γυροβώωντάς σας. Ἀκέσας τὲτο ὁ Πείγκιπος, καὶ ὁ Δεσπότης, ἔλαβαν μεγάλην χαρὰν, καὶ τὲς λόγους τὰς εἶπαν καὶ εἰς τὰ φουσάτα τες, καὶ τὰ ἐχα-

ροποίησαν καὶ τὰ ἐστερέωσαν. ἔτζη ἐκαβαλίσκουν, καὶ ἤλθον εἰς τὰ μέρη τῆς Πελαγονίας. Τότε ὁ Σεβαστοκράτωρ τὸ ἔμαθον, καὶ ἐχώρισε τὰς καβαλαρέας, καὶ τὰς ἔκαμε με μερτικά, Καπετανέας εἰκοσιεπτὰ, καὶ ἰδιώρθωσεν καλὰ τὰ φασάτα τε, καὶ ὡς φρόνιμος ὅπῃ ἦτον, ἐσυλλογίσθη εἰς τὸν ἑαυτὸν τε καὶ εἶπεν· ὅτι αὐτὸς σμίξω ἐγὼ μετὰ τὸν Πείγκιπα τὸν γαμβρόν μου, καὶ μετὰ τὸν ἀδελφόν μου τὸν Δεσπότην, νικῶσί με, καὶ πλέον εἰς τὸν Βασιλέα δὲν ἔχω πρόσωπον, μόνον ἐν ὅπλῳ καὶ ὀνειδιμύς. καὶ τῆς ὥρας γράφει γράμματα πρὸς τὸν ἀδελφόν τε τὸν Νικηφόρον τὸν Δεσπότην, λέγωντας ἔτζη· ἀδελφε, αὐτὸς θέλῃς νὰ ἔχῃς τὴν Ἀφεντίαν, καὶ τὸ Δεσποτάτον σε, καθὼς τὸ εἶχες, καὶ νὰ γυνῇς μέλος τῆ Βασιλείας νὰ σὲ τιμήσῃ, καὶ νὰ σὲ αὐξάνῃ περαιοτέρως, ὅταν ἔλθωμεν εἰς πόλεμον, φύγε σύ μετὰ τὰ φασάτα σε, καὶ ἄφες με νὰ πολεμήσω τὸν Πείγκιπον νὰ τὸν νικήσω, νὰ λάβω τιμὴν ἀπὸ τὸν Βασιλέα, καὶ θέλῃς ἀναπαυθῇ καὶ ἐσύ. ἔτζη τὸ ἐστεῖλεν αὐτῷ ἄνθρωπον πιστὸν, καὶ ἔδωκε τε κρυφῶς ἀπὸ τὸν Πείγκιπα τὴν γραφὴν. Ὁ δὲ Δεσπότης, ὡς εἶδε τὸ γράμμα, ἔσερξε τὸν λόγον τῶ ἀδελφοῦ τε, καὶ τὸ ἀπέστειλεν ἀποκρισιν μετὰ τὸν αὐτῷ ἄνθρωπον, ὅπου τοῦ ἐπέμψεν τὸ γράμμα, καὶ ἔσερξε μετ' ὅρκου νὰ τὸ κάμῃ. Ὡς ἔλαβον ὁ Σεβαστοκράτωρ τὸ γράμμα τῶ ἀδελφοῦ τε, ἐχάρηκε πολλὰ, καὶ τῆς ὥρας ἐκαβαλίσκουν, καὶ ἤρχετο εἰς τὴν Πελαγονίαν, καὶ Σαββάτω ἡμέρᾳ ἐφθασεν. Ἐπὶ τὴν αὐτίον τὸ πουργόν, τὴν Κυριακὴν, ἐσμίξαν τὰ δύο φασάτα, τὸ Σεβαστοκράτορος τοῦ νόθου ἀπὸ τὸ εἷος μέρος, καὶ τοῦ Πείγκιπου καὶ τῶ Δεσπότη ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. Τότε ἔδωκαν ἡ ἔσμιπταις, καὶ τὰ τύμπανα, καὶ ἄρχησαν νὰ πολεμῶν. Ὁ δὲ Δεσπότης, κατὰ τὴν ὑπόχρεσιν ὅπῃ ἔδωκε τῶ ἀδελφοῦ τε, ἐπῆρε τὸ φασάτον τε, καὶ ἐφυγε, καὶ ἄφηκε τὸν Πείγκιπον μοναχόν τε μετὰ τὸ φασάτον τε, χωρὶς καμίας βοήθειαν. Ὅταν γὰρ εἶδεν ὁ Πείγκιπος τὴν ἐπιβελίαν τῶ γυναικαδελφοῦ τε Δεσπότης, ἐλυπήθη πολλὰ, καὶ εἶπε πρὸς τὸ φασάτον τε· ὦ ἀδελφοί βλέπετε τὴν ἐπιβελίαν, ὅπῃ μᾶς ἔκαμεν ὁ Δεσπότης, καὶ πῶρα νὰ γυρίσωμεν ἡμεῖς νὰ φύγωμεν, νὰ ὑπάμεν εἰς τὸν Μωρέαν, δὲν καταβοδωνόμεθα, ὅτι ὅλως μᾶς σφάζουν διώχοντες· διότι ἐπεὶ εἶναι πολλοὶ, καὶ ἡμεῖς ὀλίγοι. Ἄς μὴ φανῶμεν ἀνάνδρῳ νὰ φύγωμεν, ἀμὴ ἄς πολεμήσωμεν ὡς αὐτὸς ἀνδρειωμένος, καὶ ἐλπίζω, ὅτι αὐτὸς ἔχωμεν ὁμόνοιαν, ὁ εἷος ἀπὸ ἡμᾶς νὰ ἀξίξῃ διὰ εἰκοσι ἀπὸ τὰς ἐχθρας. Τότε ἄρχησαν καὶ ἔδωκαν πόλεμον φοβερόν, καὶ ὁ ἀνδρειωμένος ἐκεῖνος ἀφούτης τῆς Καριθίνης ἔδωκε πρῶτος εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ἔκαμε μεγάλῳ φθορᾷ εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν φασάτον, καὶ πολεμῶντας, ἐτζακίσθη τὸ κοντάρι τε, καὶ ἐρρίξεντο, καὶ εὐγάλε τὸ σπαδίτε, καὶ ἐκοπτε τὰς Ῥωμαίους ὡς αὐτὸ χορτάρια εἰς τὸ λιβάδι. Οἱ Φλαμπεραρέοι, καὶ ὅλον τὸ φασάτον τῶ Πείγκιπου, ἐπολέμησαν δυνατὰ καὶ ἀνδρειωμένῳ· ἀμὴ τί εἶχαν νὰ κάμουν εἰς τὸσον πλῆθος. Ἐκεῖ γὰρ ὅπῃ ἐπολεμοῦσαν, ἐσκοτώθη ὁ αὐτὸς ἀνδρειωμένος Ἀφούτης τῆς Καριθίνης, καὶ ἄλλοι πολλοὶ Φλαμπεραρέοι, καὶ ἄλλοι ὅλας οἱ ἀνδρειωμένοι. Ἐβελήθη δὲ ὁ Πείγκιπος νὰ πάρῃ μερικὰς καβαλαρέας νὰ φύγῃ, ἀμὴ δὲν ἠμπόρουν, ὅτι τὸ πλῆθος τῶ φασάτου τῶ Ῥωμαίων τὰς

ἔβριζέεισε, καὶ τὰς ἔβαλεν εἰς τὴν μέσλιν, καὶ δὲν εἶχαν πᾶ νὰ φύγῃ, μόνον τοὺς κατέσφαζαν μετὰ ταῖς σαίταις. Τέλος ἔδωκαν καὶ τὸ ἄλογον τῷ Πείγκιππῳ μετὰ τὴν σαίταν καὶ τὸ ἔσφαζαν, καὶ ἔπεσε, καὶ ἔδραμαν καὶ τὸν ἔπιασαν τὸν Πείγκιππον ζωντανόν, καὶ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν Σεβαστοκράτορα καὶ τὸν παρέδωκαν, ὁμοίως καὶ τὰς ἄλλας ὅπῃ δὲν ἐσκοπώθησαν εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ὅσας ἔπιασαν ἀπ' αὐτὰς ζωντανὰς.

Ὡσαύτῃ ἐνίκησεν ὁ Σεβαστοκράτωρ τὸν Πείγκιππα μετὰ τὰ φασάτα τε, ὥρισε καὶ ἔστησαν ταῖς τένταις, καὶ ἡ τέντα, ὅπῃ ἐκαθέζετο ὁ Σεβαστοκράτωρ εἶχε πύσσας σύλῃς. Τότε ἤφεραν ἔμπροσθέν του τὸν Πείγκιππα, καὶ ὅλους τὰς καβαλαρέας ὅπῃ ἔπιασαν. Ὡσαύτῃ εἶδε τὸν Πείγκιππα τὸν γαμβρόν τε, ἐσηκώθη ὀρθός, καὶ τὸν ἔπιασεν ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ τὸν ἐκάθισεν εἰς τὸ εἷνα μέρος αὐτῆς, καὶ γλυκέως τὸν ἐχαιρέτησε, καὶ τῷ εἶπε· γαμβρέ μου, δὲν ἦσαν εἰρηνικός νὰ καθέζεσαι εἰς τὸ Πείγκιππάτον σου, εἰς τὸν Μωρέαν, νὰ χαίρεσαι ὡς Ἀφρύντης, ἀμὴν ἦλθες καὶ ἐπιάδης εἰς τὰ χέρια τῷ Βασιλέως; Ὁ δὲ Πείγκιππος τῷ ἀπεκρίθη φρονιμώτατα, καὶ τὸν εἶπε· κύριε Σεβαστοκράτωρ ἀδελφέ μου, ἐγὼ εἶμαι Πείγκιππος, εἷας μικρὸς στρατιώτης, καὶ ἔδραμα νὰ πολεμήσω εἷνα μέγαν Βασιλέα, καὶ αὐτὸς ἤθελε τὸν νικήσῃ, ἤθελεν εἶσαι θαυμαστὸν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, πῶς ἐνίκησεν ὁ στρατιώτης τὸν Βασιλέα· τὸ δὲ πῶς ἐνίκηθη ὁ στρατιώτης ἀπὸ τοῦ Βασιλέως, δὲν εἶναι θαυμαστὸν. Ἐβαρέθη δὲ τῷ Πείγκιππῳ τὰς λόγους ὁ Σεβαστοκράτωρ, διατὶ ἐσυώτυχε μετὰ ὑπερηφάνειαν, καὶ δὲν τὸν ἐφοβήθη ὅπῃ τὸν εἶχε νικημένον εἰς τὰ χέρια τῷ. Ὅμως ὁ Σεβαστοκράτωρ ὥρισε καὶ ἔθαψαν ὅλους τὰς σκοτωμένους, καὶ τότε ἐκαβαλλίσθη μετὰ τὰ φασάτα τε, καὶ ἐπῆρε καὶ τὸν Πείγκιππον, καὶ ἐκείνους ὅπῃ ἐγλύτωσαν εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν. Ὡσαύτῃ ἐπέζδυσεν, ἐπῆρε τὸν Πείγκιππον ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ Παλάτι τοῦ Βασιλέως. ἔτζη ἐγονάτισεν ὁ Πείγκιππος ὁμῶς εἰς τὸν Βασιλέα, κατὰ τὸν εἶδε, καὶ τὸν ἐπροσκυνώσεν. Ὁ Βασιλεὺς τὸν ἔπιασεν ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ τὸν ἐσήκωσε, καὶ τοῦ εἶπε, καλῶς ἦλθες μετὰ τὰς συγγόφους σου, ὦ Πείγκιππε. Τότε ὥρισε καὶ τὸν ἔβαλεν εἰς φυλακὴν μετὰ τὰς ἀνδράπεις τε, καὶ ἔκαμον ἕως μίαν ἐβδομάδα, καὶ μετὰ τὴν ἐβδομάδα πάλιν ἤφεραν τὸν ἔμπροσθεν τῷ Βασιλέως, καὶ τὸν ἐπροσκυνώσεν. Τότε τοῦ λέγει Πείγκιππε, ἐσύ βλέπεις ὅτι εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ἢ νὰ σὲ θανατώσω, ἢ νὰ σὲ ἀπολύσω, ὅμως συμβαλῶσε νὰ κάμῃς τῷτο· νὰ σὲ δώσω βίον πολὺν ὅ,τι θέλεις ἀπὸ τὴν βασιλείαν μου, νὰ ὑπάγῃς καὶ νὰ ἀγοράσῃς πόπας εἰς τὴν Φραγγίαν νὰ καθέζεσαι, καὶ ἐμένα νὰ ἀφήσῃς τὸν Μωρέαν, ὅπῃ εἶναι ἐδικός μου. Ὁ δὲ Πείγκιππος τῷ ἀπεκρίθη, ὅτι ἐγὼ μοναχός μου δὲν τὸν οὐρίζω, ἀμὴν εἶναι καὶ ἄλλοι Ἀφρύνται, ὅπῃ τὸν ἐκέρδισαν μετὰ τὸν πατέρα μου ὀρμάδι, καὶ μετὰ ταῦτα ἔκαμον τὸν πατέρα μου Ἀρχηγόν, καὶ ἐγὼ ἐξουσίαν δὲν ἔχω νὰ κάμω αὐτὸ ὅπῃ οὐρίζεις. Ὡς δὲ ἤκουσε τῷτο ὁ Βασιλεὺς, ἐβαρέθη πολλὰ, καὶ τὰς ἔβαλε πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν, αὐτὸν καὶ τὰς ἀνδράπεις τε, καὶ ἔκαμον τρεῖς χρόνους. Ἐπει-
σαν βίον πολλὸν εἰς τὸν Βασιλέα νὰ τὰς ἐλάβῃ θέρωσιν, ἀμὴν δὲν ἠθέλη

σε νὰ τὸν δεχθῇ, ἔτε νὰ πάρῃ φλωεῖα νὰ τὸν ἐλθῇ θερῶσιν. Ἐτῆ ἐμ-
πῆκαν τινὲς εἰς τὴν μέσσην, ὅτι νὰ τῷ δώσῃ τῷ Βασιλέως τὰ τεῖα
Κάσρη, τὴν Μομεμβασίαν, καὶ τὴν παλαιὰν Μάνω, καὶ τοῦ Μιζη-
δρᾶ τὸ Κάσρον, καὶ τὸν Λαὸν, καὶ τὰ ἄρματα, καὶ τὰ σκόλη νὰ τὰ
πάρῃ ὁ Πείγκιπος. ἔσερξε καὶ ὁ Βασιλεὺς, καὶ ὁ Πείγκιπος, καὶ ἔκα-
μαν ἀγάπην. διὰ πλεον βεβαιότητα τῆς ἀγάπης εἶχεν ὁ Βασιλεὺς παι-
δὶ μικρὸν, καὶ τὸ ἐδέχθη ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Βάπτισμα, καὶ ἔγιναν σω-
τεκνοί. ἔσησαν καὶ τὸτο, ὅτι, ὅταν ἔλθῃ πόλεμος εἰς τὸν Βασιλέα, νὰ
εἶναι βοηθὸς τοῦ ὁ Πείγκιπος, καὶ ὅταν ἔλθῃ πόλεμος εἰς τὸν Πείγκι-
πον, πάλιν νὰ εἶναι βοηθὸς τῷ ὁ Βασιλεὺς, καὶ ποτὲ μάχη νὰ μὴ εἶ-
ναι ἀνάμεσόν τες. Ἐτῆ ἔστειλεν ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ τῆς πρώτης τῶ ἄρχον-
τας, τὸν ἐνδοξότατον, καὶ ἐντιμότατον, καὶ ἀνδρειώτατον Κατακλιτὸν, ὡς
ἀξιώτατον ἀπὸ τοὺς ἄλλους Ἀρχοντάς τε. Ὁ Πείγκιπος ἔγραψε γράμμα
εἰς ἀνδρώπας ἐδικὰς τε καὶ παρέδωκε τὰ αὐτὰ Κάσρη εἰς χεῖρας τῶ αὐτῶ
Ἀφεντὸς Κατακλιτῶ. Ὡς τὰ ἔλαβε καὶ τὰ τεῖα αὐτὰ Κάσρη, ἔγραψε
γραφίον, καὶ ἔστειλε τῷ Βασιλέως, ὅτι ἔλαβεν αὐτὰ καὶ τὴν συμφωνίαν.
Ὁ Βασιλεὺς ὡς ἔλαβε τὸ γράμμα, τῆς ὥρας ἐλθῇ θέρωσεν τὸν Πείγκιπα
τὸν σωτέκνον αὐτῶ μετὰ τῶ ἀνδρώπας τε, καὶ ἦλθαν εἰς τὸν Μωρέαν, καὶ
ἦρχεν ὁ Πείγκιπος τὴν Πειγκιπέσσαν εἰς τὸ Ζίγκλι. Μετὰ ἡμέρας ἐκα-
βαλλίκοσεν ὁ Πείγκιπος, καὶ ἐπῆγε τὸ γύρον ἀπὸ τῶς τόπας τε, καὶ τῶς
εἶδε, καὶ τότε ἐκίνησε μάχην, καὶ δὲν ἐνθυμήθη τῶς ὀρκας ὅπῃ ἔκαμε
τῷ Βασιλέως. Ὅταν εἶδε τὸ Κάσρον τῶ Μιζηδρᾶ, ὅτι ὁ Πείγκιπος ὑπά-
γει καταπαύων τες, ἔγραψαν εἰς τὸν Ἀφεντὴν τὸν Κατακλιτὸν, ὅπῃ ὤρι-
ζε τὴν Μομεμβασίαν, καὶ αὐτὰ τὰ ἄλλα δύο Κάσρη τὸν Μιζηδραν καὶ
τὴν Μάνω.

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΟΥ.

Ὡς τὸ ἦκυσεν ὁ Ἀφεντὴς ὁ Κατακλιτὸς εἰς τὴν Μομεμβασίαν, ἄρ-
μάτωσε φῆσαν δυνατὴν, καὶ τὴν ἔστειλε τῆς ὥρας εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ τοῦ
ἔγραψε τὰ γενόμενα. Ὡς τὰ ἦκυσεν ὁ Βασιλεὺς, ἐθυμώθη πολλὰ, καὶ
τῆς ὥρας ἔστειλε φασάτα εἰς τὸν Μωρέαν, καὶ Καπετάνιον τὸν Μακρινόν,
ἀνδρα ἀξίον τῷ πολέμῳ, καὶ ἔδωκε τῷ χαρτία ἄγραφα μετὰ χρυσαῖς βούλ-
λαις, ὅπου κάμνει χρεῖα εἰς τὰ Κάσρη, νὰ δίδῃ δεργασίαις ὡς Ἐπί-
τοπος τῷ Βασιλέως. Ἀκούσας δὲ ὁ Πείγκιπος, ὅτι ἦλθεν ὁ Μακρινὸς
ὁ Καπετάνιος μετὰ φασάτα διὰ νὰ τὸν πολεμήσῃ, ἐσωμάζετο τὰ φασάτα τῶ
ἄλλα. Ὁ δὲ Μακρινὸς ὁ Καπετάνιος ἔστειλεν εἰς τῶς πρώτας τῶ Δρόγγα,
τῶ Μελιγκᾶ, ὁμοίως καὶ τῶς Τζακονίας, καὶ τῶ Βατικῶν, καὶ ἔκαμνέ τους
Σεβασὰς, καὶ ἄλλους Τζακσίδες, καὶ ἐπροσκυῖνισαν αὐτόν, καὶ ἠθέτησαν
τὸν Πείγκιπον, καὶ ὁ Καπετάνιος ὁ Μακρινὸς ἔγραψε τῷ Βασιλέως, ὅτι
ἐπῆρε τὸ τρίτον τῶ Μωρέως, καὶ νὰ τῷ στείλῃ βοήθειαν καὶ ἄλλα φασάτα,
νὰ ἀντιστάθῃ τὸν Πείγκιπον. Ἀκούσας τοῦτο ὁ Βασιλεὺς ἐχάρη, καὶ
ἀπέστειλε τῆς ὥρας φασάτα εἰς βοήθειαν τῷ Καπετανίῳ Μακρινῷ. Ὡς αὐ-

ἐμπῆκαν εἰς τὴν Μωρέαν, ἤλθαν εἰς τὴν Βελιγόσλιν, καὶ ἤρχοντο ἐκ τοῦ Χείρου τὰ μέρη, καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν Βελιγόσλιν ἐπίασαν τὰ Χωρία, καὶ ἤλθαν εἰς τὴν Καρίτσαν εἰς τὸν κάμπον. Ἐπὶ τὴν αὖριον ἤλθαν εἰς τὴν Νεοδώραν τοῦ παραποταμοῦ τῆς Ἀλφείας, καὶ ἐκατέβαιναν ὁλόρθα, καὶ ἐσμιζαν μὲ τὸν Καπετάνιον Μακερόν. Ὡσαύτως ἤλθαν εἰς τὴν Πεινήτσαν, ἐκεῖ ἔδωκαν πόλεμον μὲ τῆς Φράγγας, καὶ τῆς ἐνίκησαν οἱ Φράγγοι τῆς Ῥωμαίους, καὶ ἐσφαξαν πολλὰς. πάλιν μετὰ ἡμέρας ἔδωκαν πόλεμον, καὶ ἐγένετο μεγάλη σφαγὴ εἰς τὴν μέσλιν τῆς ὁμοῦς ἐχώρισαν τὰ φεσάτα, καὶ ἐπῆγαν καὶ ἀναπαύθησαν. Τότε οἱ Σκορδιανοὶ ἠθέτησαν τὸν Πείγκιπα, καὶ ἐπῆγαν μὲ τῆς Ῥωμαίους. Ὡς τὸ ἤκουσεν ὁ Πείγκιπος, ἐσείλε καὶ ἐξωλόθρευσεν τὸν τόπον καὶ τὰς Χώρας τῆς Σκορδῶν. Λοιπὸν ὁ Πείγκιπος εἶδεν ὅτι δὲν ἔκαμε παιδὶ ἀρσενικὸν νὰ κληρονομήσῃ τὸ Πειγκιπάτον, μόνον εἶχε μίαν θυγατέρα, καὶ τὴν ἔλεγε Μπέτα, καὶ ἠβελήθη νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ μὲ τὸν υἱὸν τοῦ ὑψηλοτάτου Ῥηγὸς τῆς Ἀνάπολις τῆς Ῥεῖς Κάρλου, ὀνόματι Λέκιον, διὰ νὰ τὸν ἔχῃ βοήθειαν νὰ τὸν βοηθήσῃ, νὰ δώσῃ καὶ νὰ ἀποδιώξῃ τῆς Ῥωμαίους ἀπὸ τοῦ Πειγκιπάτου τῆς Μωρέας. Ἐτῆς ἐκλεξεν Ἀποκρυσιαεῖς νὰ σείλῃ εἰς τὸν Ῥήγαν τὸν Ἀφέντιν τῆς Θήβας, ὀνόματι Νικόλαον Τεῖσα Τώμερ, καὶ τὸν Ἀρχιερέα τῆς Ὠλεῖνης, καὶ τὸν Πιέρον Τερτοβαν, καὶ ἀνδρας φρονιμωτάτους καὶ λογίους, καὶ τῆς ἐσείλεν ἐκεῖ, γυροῶντας διὰ τὸν υἱὸν τοῦ Ῥηγὸς νὰ τὸν πάρῃ γαμβρὸν εἰς τὴν θυγατέρα τῆς, καὶ νὰ τῇ δώσῃ διὰ τοιοῦτον τὸ Πειγκιπάτον τῆς Μωρέας, ὅπως εἶναι ἐδικόν τῆς πατρικόν. Ἐτῆς ἐμπῆκαν εἰς πλοσίματα οἱ Ἀποκρυσιαεῖς, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ Βριντίσι τῆς Πέλλιας. ἀπ' ἐκεῖ ἐπέρασαν εἰς τὴν Ἀνάπολιν, καὶ ἐπῆγαν καὶ ἐπρόσκυψαν τὸν Ῥήγα, καὶ τὴν ὑπόθεσιν τῆς εἶπαν. Ὁ δὲ Ῥήγας ἠρώτησε διὰ τὸν τόπον τῆς Μωρέας, πῶς εἶναι, καὶ τί εἰσοδήματα ἔχει, καὶ ὅλα τὰ τὰ εἶπαν καταλεπτῶς. καὶ τῆς ἤρεσε, καὶ ἐσερξε νὰ γάμῃ ὁ γάμος, καὶ διὰ βέβαιον ἐσείλεν εἰς τὸν Ἐπίσκοπον ἐδικόν τῆς, καὶ δύο Ἀρχοντες, καὶ δύο Καβαλαρέας, καὶ ἤλθαν μὲ τῆς Ἀποκρυσιαεῖς ὡς ἀπὸ μέρος τοῦ Ῥηγὸς εἰς τὸν Πείγκιπον, καὶ ἐσησαν τὸν γάμον, καὶ ἔδωκαν πολλὰ δωρήματα τῆς Ἀποκρυσιαεῖων τοῦ Ῥηγὸς. Ἐτῆς ὁ Πείγκιπος ἐπῆρε τὴν θυγατέρα τῆς, καὶ ἐμπῆκεν εἰς τὸ κάτεργον, καὶ ἐπῆρε καὶ ἀπὸ τῆς Ἀρχοντίας τῆς, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ Βριντίσι, καὶ μύθημα ἐσείλεν εἰς τὸν Ῥήγαν, ὅτι ἐφθασεν ὁ Πείγκιπος, καὶ τῆς ὥρας ἀπέσείλεν ἄλογα, καὶ συνοδίαν Ἀρχόντων, καὶ Ἀρχοντισσῶν. Ὡσαύτως ἐσίμωσαν εἰς τὴν Ἀνάπολιν, δὲ γῆκε καὶ ὁ Ῥήγας καβαλάρης ἐξω μὲ ὅλας τῆς αὐλῆς, καὶ ἐσυμπαντήσεν τὸν Πείγκιπον, καὶ ἤλθαν εἰς τὸ Παλάτι τῆς Ῥηγὸς εἰς τὴν πόρταν, καὶ ἐπέζδσαν. Εἶχε τὸ Παλάτι δὲ ξεπισμύον, καὶ τὸν ἀπέσείλεν ἐκεῖ καβαλάρην μὲ τὴν συνοδίαν αὐτῆς, καὶ εἶχε φαγητὰ διάφορα, καὶ ἀναπαυσεσ μεγάλας.

Τὸ παρὸν ἐπῆγεν ὁ Πείγκιπος εἰς τὸ Παλάτι τῆς Ῥηγὸς, καὶ ἀμίλησαν, καὶ ἐν τῇ ᾧμα ἠτοίμασε, καὶ ἐγένον ὁ γάμος, καὶ ἐκραξαν τὸν Ἀρχιερέα τῆς Ἀνάπολις, καὶ ἐλόγησε τὸν Κύρ Λέκιον, τὸν υἱὸν τῆς Ῥηγὸς, μὲ

μέ τῷ κεράτζα Μπέταν, τῷ θυγατέρα τοῦ Πειγκίπου, καὶ ἔκαμεν
 ἐκεῖ χαραῖς πολλαῖς καὶ μεγάλαις, καὶ ἔταξεν ὁ Πείγκιπος νὰ δίδῃ τέ-
 λος τοῦ Ῥηγός. ἄργησε δὲ ὁ Πείγκιπος ἐκεῖ ἡμέρας 15. Ὁ Βασι-
 λεύς ἀπέστειλε τὸν ἀνέψιόν τε μὲ φασάτα εἰς τὸν Μωρέαν, καὶ οἱ Ἀρ-
 χοντες τῆ Πειγκίπε, ὡς εἶδαν τὰ φασάτα, ἔστειλαν λόγον παρὰ θύς εἰς
 τὸν Πείγκιπον, εἰς τῷ Ἀνάπολιν ὅπως ἦτον. Ὡς τὸ ἤκουσεν, εἶπε τῇ
 Ῥηγός, καὶ τοῦ ἔδωκε θέλημα νὰ ὑπάγῃ. ἔτζη ἦλθεν εἰς τὸ Βριντί-
 σι, καὶ διὰ δέκα ἡμέραις ἦλθεν ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὸν Μωρέαν. Ὁ δὲ Ῥήγας
 ἔφεισε μὲ εἷα τοῦ Καπετάνιου ἄξιον, ὀνόματι Γαλτιέρῳ, καὶ ἔδωκε τοῦ
 ἑκατὸν καβαλαρέας καὶ τετακοσίους πέζους, καὶ ἦλθαν μὲ μεγάλα πλο-
 σίματα εἰς τὸν Μωρέαν, εἰς τῷ Κλαρσίτζα, καὶ ὠγῆκαν ἔξω. ἔτζη
 ἐκίνησαν νὰ ὑπάσιν νὰ σμίξουν τὸν Πείγκιπον. Ὡς τὸ ἤκουσεν ὁ Πείγ-
 κιπος, ὅτι ἦλθεν ὁ Καπετάνιος τοῦ Ῥηγός, ἔδραμε νὰ τὸν σιωπαπαντή-
 σῃ, καὶ εἰς τὸν ποταμὸν τῆ Κλήκας εἰς τῷ Κλέρκοδον, ἐκεῖ ἐσιωπαπαντή-
 θηκαν ὁ Πείγκιπος μετὰ τοῦ Καπετανίου, καὶ ἐχαιρετήθησαν, καὶ ἔκα-
 μεν χαραῖς μεγάλαις, καὶ ἐκεῖ ἐπῆραν βελῶν πᾶ νὰ ὑπᾶν νὰ τερπώ-
 σουν. ἔτζη ἐπῆγαν εἰς τὸ Νίκλι καὶ ἐτρώπωνσαν, διότι εἶναι τόπος πλα-
 τὺς, καὶ διὰ νὰ εἶναι σιμὰ εἰς τῇ Βασιλέως τὸ φασάτον. Τότε ἀπ' ἐκεῖ
 ἐσηκώθησαν, καὶ ἐκαβαλλίκοσαν καὶ ἐπῆγαν εἰς τῷ Καρσίτσαν, καὶ ὠ-
 γῆκεν ὁ Ἀφέντης τῆς Καρσίτης καὶ τῆς ἐπροσκυώησε, καὶ ἀπὸ τῷ Εἰ-
 κιβάκῳ ἦλθεν ὁ μισέρ Γαλτιέρης καὶ τοὺς προσεκυώησε, καὶ ἀπέστει-
 λε φασάτα ὁ Πείγκιπος, καὶ ὁ Καπετάνιος τῇ Ῥηγός εἰς τὸ Γαρδελίβω-
 νον τῆς Τζακονίας, καὶ τὸ ἐκέρσωσαν μὲ ὅλῳ τῷ Τζακονίαν, διατὶ
 ἠθέτησαν τὸν Πείγκιπον, καὶ ἐπῆγαν μὲ τὸν Βασιλέα. Ἐδωκαν δὲ φόβον
 μέγαν εἰς τὰ φασάτα τῆ Βασιλέως. Ὅμως ὁ Πείγκιπος καὶ αὐτὸς ὡς ἀν-
 θρωπος ἠθύνθη καὶ ἀπέθανε, καὶ ἔμεινε τὸ Πείγκιπάτον τε εἰς τὸ χέ-
 ρι τῆ συμπεθέρου τοῦ τοῦ Ῥηγός τῆς Ἀνάπλιος. Ὡς ἔμαθεν ὁ Ῥήγας
 τὸν θάνατον τῆ Πειγκίπε, ἐλοπήθη πολλὰ, καὶ τῆς ὥρας ἔκαμε Συμβέ-
 λιον περὶ τὸν τόπον τῆ Μωρέως, πῶς νὰ τὸν κυβερνήσῃ, καὶ τὸ Συμβού-
 λιον τῇ ἔδωκε βουλῶν, νὰ σείλῃ τινὰ ἀνδρα παρὰ τὴν ἰσχύοντα καὶ πεπαι-
 δωμένον διὰ Μπαῖλον, καὶ Διοικητὴν εἰς ὅλον τὸ Πείγκιπάτον. Ἐτζη
 ἐκλεξεν εἷα ἀνδρα ἀνδρειώτατον καὶ πεπαιδωμένον, ὀνόματι Ῥεσῆ, τὸ
 γένος τῆ Δεσβλὰ, καὶ ἔδωκε τοῦ πενήντα ἄλογα, καὶ διακοσίους ἀνδρας
 ἐκλεκτοὺς, διὰ νὰ τῆς βάλῃ πρὸς φύλαξιν εἰς τὸ Κάστρον τοῦ Μωρέως.
 Αὐτὸς δὲ προσεκυώησε τὸν Ῥήγα, καὶ ὠγῆκεν ἀπὸ τῷ Ἀνάπολιν, καὶ
 ἦλθεν εἰς τὸ Βριντίσι, ἐμπῆκεν εἰς μεγάλα πλοσίματα, ὠγῆκεν εἰς
 τῷ Κλαρσίτζα τὸν Μάϊον Μιῶα, καὶ ἐπράξεν ἐκεῖ διὰ μίσυματος ὅλους
 τοὺς φλαμπουραρέας τοῦ Πείγκιπάτου, καὶ τῆς Ἀρχιερεῖς, καὶ τῆς Κα-
 βαλαρέας, καὶ τοὺς στρατιώτας ὅλους. Ὡσαύτῃ ἐμαζώχθησαν ὅλοι, αἰοι-
 ξε τὸν ὄρισμὸν τῆ Ῥηγός καὶ τὸν ἐδιάβασαν, νὰ τὸν ἔχουν διὰ Μπαῖ-
 λόν τους καὶ Κυβερνήτην νὰ τοῦ δίδουν ὅλα τὰ σιωπηθισμένα τέλη τὰ
 ἀφεντικά, καὶ νὰ τὸν τιμῶν καὶ νὰ τὸν ἔχουν ὅλοι καθὼς νὰ ἦτον καὶ τὸ
 πρόσωπον αὐτοῦ τοῦ Ῥηγός. Ὡσαύτῃ ἀνεγνώσθηκεν ὁ ὄρισμός ὅλοι τὸν

ἐποσκιώησαν. ὁμῶς ἐπέρασεν ὀλίγος καιρὸς, καὶ ἀπέθανεν ὁ υἱὸς τῷ Ῥηγός, ὅπῃ εἶχε τὸ Πειγκιπάτον τῷ διὰ ποικίον, μετὰ τὴν γυναικά τῃ κεράτζα Μπέταιν τὴν θυγατέρα τῷ μισέρ Γαλιέλμῳ τῷ Πειγκίπῳ, καὶ ἔμεινε χήρα εἰς τὸ Παλάτι τῷ πενθερῷ τῆς τῷ Ῥηγός. Ἐκαμε δὲ καὶ μεγάλον θρήνον ὁ Ῥήγας εἰς τὸν περιπόθητόν τῃ υἱὸν διὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ ΜΠΕΤΑΣ.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἦσαν δύο φλαμπαραέοι εἰς τὸν Μωρέαν, ἀνδράποδοι καὶ φρονιμώτατοι· ὁ εἷας εἶχεν ὄνομα Γεδρώνης, μέγας Κωντόσαυλος, καὶ ὁ ἄλλος Τζερεφρὲς Τοντέρνας. Ὅταν εἶχε χερίαν ὁ Πειγκίπος ὁ μισέρ Γαλιέλμος ἀπὸ τὸν Ῥήγαν, ἀπ' αὐτὰς τὰς δύο ἐπεμπεσεν Ἀμπασαδόρες, καὶ ἀπὸ τὴν τάξιν καὶ γνώσιν αὐτῶν, τὰς ἠγάπησεν ὁ Ῥήγας πολλὰ, καὶ τὰς ἐτίμα, καὶ τὰς εἶχεν εἰς τὴν Αὐλήν τῷ ὡσαν οἰκειακῆς τῷ. Λοιπὸν ὁ μέγας Κωντόσαυλος τῷ Ῥηγός ὀνόματι Φλώριος ἐβλεπε τὴν ἀγάπην, ὅπου εἶχε πρὸς τὰς ὁ Ῥήγας, καὶ ἔκαμε καὶ αὐτὸς μεγάλῃ ἀγάπῃ καθαρὰν μετὰ αὐτοῦς. Ὅμως, ὡσαν ἀπέθανεν αὐτὸς ὁ Πειγκίπος ὁ μισέρ Γαλιέλμος, ὁ πατέρας τῆς Μπέτας, ἦλθαν αὐτοὶ οἱ δύο φλαμπαραέοι εἰς τὸν Ῥήγαν διὰ χερίαν αὐτῶν, διὰ τὸ νὰ ᾤριζον αὐτὰς εἰς τὸ Πειγκιπάτον τοῦ Μωρέως. Ὡσαν τοὺς εἶδεν ὁ μέγας Κωντόσαυλος τῷ Ῥηγός, ἐχάρη, διὰ νὰ τὰς εἶπῃ τὸ μυστήριον, μήπως καὶ κάμει εἰς τὸν Ῥήγαν καὶ τῷ δώσει τὴν νύμφην τῇ κεράτζα Μπέταιν διὰ γυναικά τῃ, καὶ μετὰ τὸ Πειγκιπάτον τῷ Μωρέως τὸ πατρικὸν τῆς· ἐτῆ τὰς ἐπαρακάλεσε, καὶ τοὺς εἶπε τὸ μυστήριον καὶ τὴν βελιῶν. αὐτοὶ ἐδέχθησαν τὸν λόγον τοῦ μεγάλου Κωντοσαύλου μετὰ χαρᾶς μεγάλης, καὶ ἔταξαν αὐτῷ νὰ τὸ κάμουν. ἐτῆ ἦσαν καιρὸν ἐπιτήδειον, καὶ ἄρχισαν ὁμιλίαν πρὸς τὸν Ῥήγαν, καὶ ἤφεραν τὴν ὑπόθεσιν οὕτω τεχνικῶς. Δουλικῶς ἀναφέρομεν εἰς τὴν ἀφεντίαν σου, καὶ μὴ βαρεθῆς τὰς λόγους μας, ὅτι οἱ δέλοι πρὸς τὸν δεσπότην μετὰ παντὸς θάρρους καὶ πληροφορίας συντυχίαν, ὅσον εἶναι διὰ συμφέρον τῷ Ἀφεντός τῷ. Ὅμως καὶ ἡμεῖς ὡς δέλοί σε λέγομεν πρὸς τὴν ἀφεντίαν σε, ὅτι εἰς τὸ Πειγκιπάτον τὸ ἐδικόν σε τῷ Μωρέως πέμπεις Ἐπιτρόπος ἐδικῆς σου νὰ ἐπιβλέπειν τὰ δικαιώματά σε, νὰ μαζώνει νὰ σε τὰ σέβειν, καὶ αὐτοὶ, διὰ τὸ νὰ εἶναι μάχη, νὰ ῥάγην καὶ τὰ καταπίνων, λέγοντες, ὅτι τὰ ὀξοδιάζων εἰς ταῖς μάχαις, καὶ ἡ ἀφεντία σε τὰς πιστεύεις, καὶ μεγάλῃ ζημίαν ἔχεις. εἰς ἐτῆτο ἔχομεν λύπην, καὶ κάμε καθῶς οἰεῖσαι, ἀμὴ μᾶς φαίνεται, ὅτι ἤθελον εἶσται ὠφέλιμον εἰς τὴν ἀφεντίαν σε νὰ μὴ ζημιώνεσαι, νὰ ἤθελες ὑπανδρόσῃ τὴν ὀρφανὴν ὅπῃ ἔχεις εἰς τὰ χεiriά σε, τὴν νύμφην σε τὴν κεράτζα Μπέταν, τῷ Πειγκίπου τὴν θυγατέρα, νὰ τὴν δώσης τινὸς χησίου ἀνδρὸς ἀξίου ἀπὸ τὰς ἐδικῆς σε ἀνδράποδες τῷ Παλατίῳ, ὅπῃ καὶ χροικᾶς νὰ εἶναι φρονιμώτατος, καὶ ἀξιος διὰ νὰ κυβερνᾷ αὐτὸ τὸ Πειγκιπάτον τῆς νύμφης σε, καὶ τῆς ἀφεντίας σου. Ἐτῆ ἐδέχθη τὸν λόγον ὁ Ῥήγας μετὰ πάσης χαρᾶς, καὶ

ἐσυμβεβλήθη μὲ αὐτὸς ποῖον ἀνδρὰ νὰ τῆς δώσῃ. ἔτι αἰάφεραν τὸν
 μεγάλον Κωνσταντῖνον τὸν μισὲρ Φλώριον, καὶ ἄρεσε τοῦ Ῥηγὸς ὁ λό-
 γος τῆτος, διὰ νὰ πάρῃ τὴν αὐτὴν κεράτσα Μπέταν τὴν νύμφην αὐ-
 τοῦ, τὴν θυγατέρα τοῦ Πειγνίπου. ἔτι ἐκραξεν αὐτὸς, καὶ τὰς δὺλό-
 γησεν ὁ Μητροπολίτης τῆς Ἀνάπολις, καὶ ἐπῆρσεν αὐτὴν εἰς τὸ σπῆτι αὐ-
 τῆς ὡς γυναῖκά του. Ὡς ἔκαμε τὸν γάμον, ἐκραξεν ὁ Ῥηγας τὸν αὐτὸν
 μισὲρ Φλώριον, καὶ τὴν ἐπαράδωκε τὸ Πειγνιπάτον αὐτῆς τῇ Μαρέως τῆς
 γυναικὸς τῆς, νὰ τὴν ἔχῃ αὐτὴ ἢ γυναῖκά τῆς ὡς πατρικὸν αὐτῆς δικαίω-
 μα· μὲ τὴν, ὅτι νὰ χρεωστῇ ὁ αὐτὸς Πειγνίπος, ὁ ἀνδρας τῆς κληρονό-
 μησης, τῆς αὐτῆς κεράς Μπέτας, νὰ δίδῃ κάθε χρόνον τὰ τέλη τῇ Ῥη-
 γὸς ἐκεῖνα, ὅπου ἔταξεν ὁ πατέρας αὐτῆς, ὁ ποτὲ μισὲρ Γουλιέλμος.
 ἔτι ἐπροσκύνησε τὸν Ῥηγαν ὁ Πειγνίπος, καὶ ἡ γυναῖκά τῆς αὐτῆς ἢ κε-
 ρὰ Μπέτα, καὶ ὁ Πειγνίπος ἐπῆγε μόνος τῆς, καὶ ἀπεχαιρέτισεν ὅλους
 τοῦ Παλατίου μεγάλους καὶ μικροὺς. ἔτι ἡτοιμάθη μὲ τὰς ἀνθρώπους τῆς
 καὶ ἄλλους καβαλαρέους καὶ πεζοὺς μὲ πλεωμὴν, καὶ ἔδωκε τοῦ ὁ Ῥηγας
 ὀρισμὸν, εἰς τὸν Μαρέαν εἰς τὸν Μπαῖλον, καὶ εἰς ὅλους τὰς Ἀφούτες,
 ὅτι τὸν πέμπει διὰ Πειγνίπον τῇ Μαρέως μὲ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ κερά
 Μπέτα, νὰ ἔχῃ τὴν τιμὴν καὶ κληρονομίαν. ἔτι ἐκαβαλλίκευσε μὲ
 τὴν Πειγνιπέσαν τὴν γυναῖκά τῆς, καὶ μὲ ὅλῳ τῇ δυνάμει, μὲ κα-
 βαλαρέους καὶ πεζοὺς, ἦλθεν εἰς τὸ Βροντίσι, καὶ ἐμπῆκεν εἰς μεγάλα
 πλοσσίματα, καὶ ἔκαμαν ἄρματα, ἐμίσθωσαν ἀπὸ τὴν Πούλιαν, ἦλ-
 θαν εἰς τὴν Κλαρόντζαν, καὶ ὄγῃκαν ἔξω καὶ ἐκάθισαν εἰς τὰ ἀφου-
 τικὰ Παλάτια. Ὁ Μπαῖλος ὅπου ἦτον εἰς τὴν Ἀνδραβίδαν, ὡς τὸ ἔ-
 μαθεν, ἔδραμε καὶ τὸν ἐπροσκύνησε, καὶ τὸν ἐδέχθη μετὰ πάσης χα-
 ρᾶς. Ὁ Πειγνίπος ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπου εἶναι ἡ Φανερω-
 μένη, καὶ ἐκεῖ ἐσυνάχθησαν καὶ οἱ Φλαμπεραρέοι, καὶ ὁ Κόσμος ὅλος,
 καβαλαρέοι, καὶ πεζοί, καὶ ἔδειξε τὰς ὀρίμους τῇ Ῥηγὸς εἰς τὰς Ἀφούτες,
 καὶ εἰς ὅλον τὸν Λαόν, νὰ τὴν παραδώσῃ τὰ Κάσρη, καὶ ταῖς Χώραις,
 καὶ νὰ τὸν γνωρίζουν Πειγνιπόν τῆς. Αὐτοὶ τὴν ἐζήτησαν τὰ πράγματα
 τοὺς, καὶ τινὰς νὰ μὴ τοὺς ἐμποδίσῃ, οὐδὲ νὰ τοὺς ἀγγαρεύῃ, καὶ τὸ
 χρυσόβουλλον τοῦ ποτὲ Πειγνίπου. Ὡς ἔλαβε τὸ Πειγνιπάτον, ἄλλαξε
 τὰ Ὀφφίγια ὅλα, Κασελλάους, καὶ Ρεγκνίτες τῇ Κάσρων, καὶ εἰς ὅλαις
 ταῖς ἐξουσίαις ἔβαλεν ἀνθρώπους ἐδικὰς τῆς. Ὡς αὐτὸν ἐδιώρθωσε τὸ Πειγ-
 νιπάτον αὐτῆς, ἔκαμε Συμβέλιον, πῶς νὰ κάμῃ διὰ νὰ πορεύῃ εἰς τὸ
 Πειγνιπάτον αὐτῆς, διὰ τὸ νὰ ἦτον μάχη, καὶ τὰ φεσάτα τῇ Ῥωμαίων
 ἦσαν ἐκεῖ διὰ νὰ πολεμήσουν. Τὸ Συμβέλιον ἐδέσπισε νὰ κάμῃ ἀγά-
 πην, καὶ νὰ εἶναι εἰρηνεμένος μὲ τὸν βασιλέα, καὶ ἔστειλεν εἰς τὴν Μο-
 νεμβασίαν εἰς τὸν Ἀφούτην Κατακλζηνόν, ὅπῃ ἦτον Ἀφούτης εἰς τὰ Κά-
 σρη τῇ βασιλέως τῇ Ῥωμαίων, φῆσαν ἄρματα μὴν διὰ τὴν ἀγάπην.
 Ὡς τὸ ἔμαθεν ὁ βασιλεὺς, τὸς ἐδέχθη μετὰ πολλῆς χαρᾶς, καὶ ἔγινε
 μεγάλη ἀγάπη μὲ τῇ βασιλέως, καὶ τῇ Πειγνίτῃ, καὶ ἀνεπαύθη ὁ Λαὸς
 τῇ Μαρέως, καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν. Ὁ βασιλεὺς ὁ Μιχαήλ, αὐτὸς ὁ
 Παλαιολόγος, ἠδύνησε καὶ ἀπέθανε.

ΠΕΡΙ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ.

Ο δὲ Ἰωάννης ὁ Παλαιολόγος εἶχε διὰ γυναῖκα δ'λογητικὴν μίαν, τὴν ὁποίαν ἤφεραν ἀπὸ τῆς Λεμπαρδίας μετὰ πολὺν βίον. Ὡσαύτως ἐπῆρε, τελείως δὲ τῆς ἡγάπα. Ὡς δὲ εἶδεν αὐτὴ ἡ γυναῖκα τῆ βασιλέως, ὅτι τῆς εἶχε κακῶς ὁ αὐτὸς Βασιλεὺς ὁ ἀνδρὲς αὐτῆς, ἐπῆρε τὸν βίον της καὶ ἔφυγε κρυφῶς, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν πατρίδα της. Ἦτον δὲ ὁ βασιλεὺς πολλὰ πόρνος, καὶ διὰ τὸ τοῦτο δὲν ἡγάπα τὴν γυναῖκά του, διότι ὁ πόθος αὐτῆς ἦτον εἰς πολλὰς γυναῖκας. Ἐβασίλευε δὲ ὁ Σελτὰν Μυράτης εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν, καὶ αὐτὸς ὁ Κύρ Ἰωάννης εἰς τὴν Πόλιν. εἶχαν δὲ ἀγάπην καὶ φιλίαν. ὁμῶς ἐβελήθη αὐτὸς ὁ Σελτὰν Μυράτης νὰ ὑπάγῃ νὰ πολεμήσῃ τὴν Θεσσαλονίκην. Ὡς τὸ ἔμαθεν ὁ βασιλεὺς τοῦ ἐμβύσσειν, ὅτι δὲν εἶναι δίκαιον εἰς τὴν ἀγάπην ὅπως ἔχομεν, νὰ ὑπάγῃ νὰ πολεμήσῃ τὴν Θεσσαλονίκην. Αὐτὸς ἀπεκρίθη καὶ τοῦ εἰπεν, ὅτι αὐτὸς ἦτον ἐδικήσε, δὲν ἐπῆγεν νὰ τὴν πολεμήσω, ἐπειδὴ καὶ εἴμεσιν ἡγαπημένοι. ἀμὴν διὰ νὰ εἶναι τῷ Βενετίκῳ, διὰ τοῦτο ὑπάγω, αὐτὸς δὲ ὁ Θεὸς, νὰ τὴν πάρω. Ἀλλ' ἀκούσετε πῶς τὴν ἐπῆραν οἱ Βενετικοί. Ὁ βασιλεὺς Μανυὴλ ὁ Παλαιολόγος, εἶχεν υἱοὺς ἑξή, Ἰωάννην, Κωνσταντῖνον, Θεόδωρον, Ἀνδρόνικον, Δημήτριον, καὶ Θωμᾶν, εἰς τὰς ὁποίας ἐμοίρασε Καστῆν, καὶ Χώρας πολλὰς διὰ νὰ ζήσονται ἀπ' αὐτὰ καὶ νὰ τὰ οὐρίζων. Τῶν δὲ Ἀνδρονίκου ἔδωκε τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ τὸς ὁ Ἀνδρόνικος ἠδυνήσε, καὶ ἔγινε λωβός. Ὡς εἶδε τὴν καταδίκεν ὅπως τῆς ἦλθεν, ἐσυμβουλεύθη τοὺς νέους τοῦ φίλους, τί νὰ κάμῃ; αὐτοὶ δὲ τῶν εἶπαν, νὰ τὴν πουλήσῃ, διὰ τὸ νὰ τοῦ τὴν ἄφῃκεν ὁ πατέρας αὐτῆς νὰ τὴν ἔχῃ κληρονομίαν, ὥσπερ ἄφῃκε καὶ ἄλλους τόπους τῷ ἄλλον ἁδελφῶν αὐτῆς, καὶ ὥσπερ τὴν πουλήσῃ, νὰ πάρῃ τὰ φλωρία νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος μέσα εἰς εἷς Μοναστήριον. Ἐτῆς ἐτελείωσε τὸ ἔργον, καὶ ἐπέλυσεν αὐτὴν τὴν περὶ φημον καὶ λαμπαρὰν Πόλιν Θεσσαλονίκην τῷ Βενετίκῳ διὰ φλωρία χιλιάδες πεντήκοντα. Ὡσαύτως ἐπῆρεν, ἐχάλασε μερικὰ καὶ κακῶς μετὰ τῶν φίλων αὐτοῦ, τὰ δὲ ἐπίλοιπα ἐπῆρεν ὅπου τοῦ ἀπέμειναν, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, εἰς τὸ Βατοπέδι, καὶ ἐγένη Καλόγερος, καὶ μετῴμαθ' Ἀντώνιος Μοναχός. Ὡσαύτως ἐπῆγεν, ἠγόρασε τὸ Μετόχιον εἰς τὸ Ἀδιάβα μετὰ ὅλα τὰ καὶ μετὰ πᾶσαν ὑπηρεσίαν. ἠγόρασε καὶ τὴν Χώραν ὅπως ἦτον πλησίον τῶν Μετοχίων, τὰ ὁποῖα τὰ ἀφιέρωσε μετὰ τὸ τέλος τῶν αὐτῶν Μοναστηρίων. Τὸ Μετόχιον αὐτὸ εἶναι καὶ ὀρίσκειται καὶ τὴν σήμερον εἰς τὸ Μοναστήριον. ἔπειτα ἀφιέρωσεν εἷς Ποτήριον, τὸ ὁποῖον εἶναι Ἰασπις, λίθος ἐκλεκτός ἀπὸ τοὺς δώδεκα λίθους, ὁ ὁποῖος εἶναι ὠφέλιμος εἰς ἐκείνους ὅπως ἔχουν τὴν ἐπιληψίαν, δηλαδὴ τὸν σεληνιασμόν, ἠγουν ὅπως τῶν πιάνει τὸ γλυκύτης, καὶ λαμβάνουν τὴν ὑγείαν. ἀκόμη ἀφιέρωσεν ἕτερον Ποτήριον Κρατῆρα, καὶ εἶναι κρύσταλλον ἀξιώτατον καὶ τιμῆς πολλῆς. ἀκόμη ἀφιέρωσε τὸ Βυμόθιον ὅπου εἶναι εἰς

τὸ Καθολικόν, τὸ ὁποῖον ἔχει εἰς τὴν μέσῃ χρυσὴν αἶτον κεντητὴν, καὶ εἶναι κόκκινον μεταξωτὸν, καὶ ἔχει εἰς τὰ τέσσαρα μέρη τοὺς τέσσαρας Εὐαγγελιστὰς χρυσοῦς. ἀκόμη ἀφιέρωσε ποδίας δύο, αἱ ὁποῖαι εἶναι εἰς τὸν Νάρθηκα, καὶ εἰς τὴν μίαν πόρταν εἶναι τὸ φόρεμα τὸ χρυσὸν τὸ βασιλικόν, εἰς τὴν μίαν ποδίαν, καὶ εἰς τὴν δευτέραν πόρταν εἶναι ἡ δευτέρα ποδιά χρυσή, καὶ ἔχει τὰς εἰκοσιτέσσαρας Οἰκας τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ γύρωθεν εἶναι ὅλοι οἱ Προφῆται κενητοὶ μετὰ τὸ χρυσάφι. ἀκόμη ἀφιέρωσε καὶ ἄλλα τίμια ἱερά, ποδίας Ἀγίων καὶ Εἰκόνων, αἶρες, καὶ καλύμματα ὅπου εἶναι καὶ φαίνονται ἕως τὴν σήμερον ὡραιότατα καὶ πολύτιμα. Ὅμως ὁ Σουλτάν Μωράτης ἐπῆγεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ἐπολέμησεν αὐτὴν, καὶ ἐπῆρέ τὴν εἰς τὰς 1540. ἀπὸ Χριστῆ Γεννήσεως, καὶ ἐφόνευσεν πολλὰς Χριστιανὰς, οἱ ὁποῖοι δὲν ᾔθελσαν νὰ τὸν προσκυνοῦσιν. Οἱ δὲ Βενέτικοι Φράγγοι ἦσαν ὀλίγοι, καὶ ὡσανῶς ἔμαθαν, ὅτι πηγνύει ὁ Τερκος νὰ τὰς πολεμήσῃ, ἔφυγον, καὶ μόνοι οἱ ἐντόπιοι οἱ Θεσσαλονικαῖοι ὅσα ἔπαθον δὲν δύναται τινὰς νὰ τὰς γράψῃ, τὰς πόνας καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν ὅπως ἔκαμαν εἰς αὐτὰς οἱ Τερκοί. Ὁμοίως ἄλλα Κάστρη ἐπῆρε, καὶ ἐγύρισεν εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν, χρόνοι ἀπὸ κτίσεως Κόσμου ἕξ χιλιάδες καὶ ἐνεακόσιοι τεταῖτα ἔπτα. Τὴν Θεσσαλονίκην δὲν ἐδιώκετο ποτὲ νὰ τὴν πάρῃ ὁ αὐτὸς Σουλτάνος ἀμὴ ἀκῆσετε πῶς τὴν ἐπῆρε. Τὸ νερὸν ὅπως ἔπιναν ὁ Λαὸς τῆς Θεσσαλονίκης, ἤρχετο ἀπ' ἐξω, ἀπὸ τόπον ὅπου ἐλέγετο τῇ Χορτάτζι μετὰ σωληνάριον, καὶ ἔμπαινον ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν γλῶσσαν μέσα εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ὡσανῶς ἦλθεν ὁ αὐτὸς Σουλτάνος καὶ τὴν ἐπόλεμα, ἦτον εἰς ἀδημονίαν μεγάλῃ, ὅτι δὲν ἠμπόρειε νὰ τὴν πάρῃ, καὶ ἔταξε χαρίσματα μεγάλα καὶ δωρεὰς, ὅποιος τὴν δείξῃ νὰ τὴν πάρῃ. Ὡς ἔμαθαν τῆτο οἱ Καλόγεροι τῇ Μοναστείᾳ τῇ Βλαντέων, ὅπως εἶναι τὸ Μοναστήριον τὰς μέσα εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, κάτωθεν ἀπὸ τὸν ἀπάνω Γαλῶν, μίαν νύκτα ἔρραψαν γράμμα, καὶ τὸ ἐρρίξαν ἀπὸ τὸ Μοναστήριον ἐξω εἰς τὸν Σουλτάνον, γράφοντες καὶ λέγοντες ἔτσι· ὅτι ἡμεῖς οἱ δούλοί σας οἱ Καλόγεροι ἀπὸ τὸ Μοναστήριον τῇ Βλαντέων προσκυνοῦμεν τὴν Ἀφροντίαν σας, καὶ δεόμεθα τὸν Θεὸν νὰ σὲ ἀξιώσῃ νὰ λάβῃς τὸ Κάστρον τοῦτο τὸ περὶφημον, καὶ ἄλλα πολλὰ, καὶ νὰ σὲ ἰδῇμεν καὶ βασιλέα Κωνσταντινουπόλεως. ὅμως διδομένους εἰδῆσιν, ὅτι, ἂν θέλῃς νὰ πάρῃς τὸ Κάστρον τῆτο τῆς Θεσσαλονίκης, στείλε ἀπὸ τὸ φεσάτον σας ἀνδράπας εἰς τὸ Χορτάτζι, ὅπως ἔρχεται ἀπὸ ἐκεῖ τὸ νερὸν ἐδῶ μέσα εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ κόψε τὸ νερὸν νὰ μὴ τρέχῃ νὰ πίνῃ ὁ Λαὸς, καὶ σανικῶς τὰς θέλῃς παραδοθῇ, καὶ νὰ προσκυνοῦσιν.

Ὡς ἔλαβε τὸ γράμμα ὁ Σουλτάνος, ἐχάρηκε πολλὰ, καὶ τῆς ὥρας ἔκαμε τὸ ἔργον, καὶ ἐστείλε καὶ ἔκοψαν τὸ νερὸν, καὶ δὲν ἔτρεχε νὰ πηγνύῃ μέσα εἰς τὸ Κάστρον, νὰ πίνῃ ὁ Λαὸς· ἀμὴ ὡσανῶς τὸ ἔκοψεν, ἦλθαν εἰς τὸ τέλος νὰ ἀποθάνουν ἀπὸ τὴν δίψαν. Ὡς δὲ εἶδαν οἱ Θεσσαλονικαῖοι ἔτῃτο, ἐγνώρισαν ὅτι ἀπὸ εἰδῆσιν Χριστιανῶν ἐγινέτο, καὶ δὲν ἠλπίζαν ἀπὸ τὰς Καλογέρας, καὶ ἐκλαυσαν πολλὰ καὶ ἐθρήνησαν, καὶ μὴ δύνα-

αἰμένοι νὰ ὑποφέρωσι τὴν δίψαν, ἐπαραδόθησαν. Ὡς ἐμπήκον ὁ Σελ-
 τάνος μέσα μὲ τὰ φασάτα τῶν, ὤρισε καὶ ἐδιαγέμισαν τὸ Κάστρον καὶ τὰ
 πύργια, διὰ τὸ ὅτι ὁ Λαὸς στανικῶς τῶν ἐπαραδόθησαν· ἀλλ' εἰς τὸ Μονα-
 στήριον αὐτὸ τῶν Βλαντέων, ὅπῃ τῶν ἐπαραδύκων τὸ Κάστρον οἱ Καλόγε-
 ροι, ἔσειλε Τζαβύλ, καὶ ἐφύλαγον αὐτὸ νὰ μὴ τὸ διαγέμισουν τὰ φου-
 σάτα τῶν, καὶ ὅλον τὸ Κάστρον ἐδιαγέμισαν, μόνον τὸ Μοναστήριον ἔμεινε
 χωρὶς πειρασμόν. Ἀπὸ τότε ὠνομάσθη αὐτὸ τὸ Μοναστήριον, τῶν Τζαβ-
 σι τὸ Μοναστήριον, καὶ λέγεται ἕως τῆς σήμερον. Ὡσαύτ' ὁ Σουλτάνος
 ἔλαβε τὸ Κάστρον, ἔδωκε τῶν Καλογέρων τῶν Μοναστηρίων μεγάλας δωρεάς
 καὶ χαρίσματα, καὶ ἔκαμνεν αὐτὸ ἀσίδωτον, νὰ μὴ δίδῃ τίποτε διὰ τὰ
 πύργια αὐτὰ καὶ οὐδὲν δικαίωμα ἀφεντικόν, καὶ ἔτι διαφυλάσσεται ἕως
 τῆς σήμερον ὁ ὅρισμός, ὅπῃ ἔδωκεν ὁ αὐτὸς Σελτάνος τῶν αὐτοῦ Μονα-
 στηρίων. Ἐκνεύρισε δὲ ὁ αὐτὸς Σελτάν Μεράτης καὶ ἄλλα Κάστρη καὶ Χώρας
 τῆς Δύσεως εἰς τὴν ζωὴν αὐτῶν, ἀπὸ τῆς Σερβίας καὶ Βουλγαρίας καὶ
 ἀπὸ ἄλλων τόπων ἀναειδητῶν, Θεοῦ παραχωρήσει, ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν
 ἡμῶν, καὶ τινὰς δὲ τὸν ἐμπόδισεν. ἐπῆρε δὲ καὶ τὴν Βερρόϊαν προπύλ-
 ρα παρὰ νὰ πάρῃ τὴν Θεσσαλονίκην, χρόνοι ἀπὸ Χριστοῦ Γεννήσεως 1536.
 Οἱ δὲ Βασιλεῖς τῶν Ῥωμαίων δὲν εἶχε τί νὰ κάμῃ, διὰ τὸ νὰ εἶδε τῶν
 Τούρκων καὶ ἐπλήθυναν, καὶ ἔπερναν Κάστρη καὶ Χώρας εἰς τὴν Δύσιν,
 τὰ μὲν ἔπερνε μὲ πολλὰς χάριτας καὶ δαπάνης ὅπῃ ἔκαμνεν εἰς τὸν
 Λαόν, τὰ δὲ δυναστικῶς ἔπερνε ἀπὸ σπαθίης, καὶ ἔδειχνεν αὐτὸς ὁ Σελ-
 τάν Μεράτης ὅτι δὲν εἶναι μὲ τὸ θέλημά του ὅπῃ ἔπερνε τὰ Κάστρη καὶ
 ταῖς Χώραις, μόνον τὰ φασάτα ἐπήγοναν καὶ ἐπολέμουν χωρὶς τὸ θέλη-
 μά τῶν. Ὅμως ὁ Βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων ἠβουλήθη νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν
 Ἰταλίαν νὰ γένῃ εὐωσίς, ἦγεν σμίξεις καὶ ὁμοίους μὲ τὸν Πάπαν, εἰς
 βοήθειαν καὶ ἐλπίδα τῶν Χριστιανῶν. ἔτι ἔγραψε τοῦ Πάπα, καὶ
 εὐέχθη τὸν λόγον μετὰ πολλῆς χαρᾶς, καὶ ἐν τῇ ᾧ ἔστειλεν ἔξοδον
 καὶ κατέργα ὁ Πάπας, διὰ τὸ εἶχε πολλὴν ἐπιθυμίαν νὰ γένῃ ἡ εὐω-
 σίς τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐπειδὴ πολλὰς φορὰς ἠβουλήθησαν νὰ τὸ κάμνουν,
 καὶ δὲν ἐδυνήθησαν νὰ τὸ κατορθώσων. Ἦτον δὲ τότε Πάπας ὀνόματι Εὐ-
 γένιος, καὶ ὡσαύτ' ἐγνώρισε τὴν ἀδυναμίαν τῶν Ῥωμαίων, ἠλπίσεν ὅτι
 εὐκολὰ νὰ κάμῃ τὴν εὐωσίαν τῶν Ἐκκλησιῶν, νὰ σέρξων ὅλαις ταῖς γλώ-
 μαις τῶν Λατίνων οἱ Ῥωμαῖοι. Λοιπὸν ὁ Βασιλεὺς, ὡσαύτ' ἐμύνησε τοῦ
 Πάπα ὅτι ἔρχεται, ἐμύνησε καὶ τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ανατολῆς, καὶ τῆς
 Δύσεως, καὶ τῶν Σοφῶν Ἀνδρῶν, καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Κωνσταντινῆπολιν,
 ὁ, τε Τραπεζέντος Μητροπολίτης, ὁ Φιλόσοφος, ὁ Ἀρμυρέτζης, ὁ Νι-
 καίας Βισσαρίων, ὁ Ῥωσίας, ὁ Φιλόσοφος Γεμισὸς, Γεώργιος ὁ Σχο-
 λάριος, καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν Ἀρχιερέων. Ἦτον δὲ Πατριάρχης ὁ Κύρ-
 Ἰωάσαφ. Ἐν δὲ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἤφεραν γυναῖκα τῶν Βασιλέων, Μα-
 ρίαν Κατακνέζω, τοῦ Πρωτοστράτορος τῆς Οὐγατέρας. Ἡ δὲ θυγατέρα
 αὐτοῦ τῶν Πρωτοστράτορος ἦτον γυναῖκα τῶν Πρωτοβεσσιαίων Τραπεζούντος.
 καὶ ἡ αὐτὴ Μαρία ἦτον πολλὰ εὐμορφὴ, μάλιστα εἰς τὰς καιρὰς ἐκείνας
 εὐμορφότερη δὲν εὐρίσκετο καὶ γνωστικωτάτη. διὰ ταῦτα τὰ χαρίσματα
 τῆς

τὴν ἡγάπα πολλὰ ὁ Βασιλεὺς. Ὡσαύτως ἐσωμάχθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, ἐλειτέρησαν ἐν τῇ μεγίστῃ Ναῷ τῆς τῆ Θεῆς Λόγης Σοφίας Ἀρχιερεῖς καὶ Κληρικοὶ, τὸν αἰεθμὸν τελακόσιοι. ἐχειροτόνησαν δὲ εἰς αὐτὴν τὴν Λειτουργίαν ὁ, τε Βασιλεὺς καὶ ὁ Πατριάρχης τὸν Ἐφέου Κύρ Μάρκον τὸν Εὐγενικόν, ἑξάρχον τῆς Συνόδου ὅπως ἐμελλε νὰ κάμουν. ἔτι καὶ ἔλαβαν τὴν Συνόδον ὅλῃν, καὶ Δημήτριον τὸν Δεσπότην, ὡς κακότροπον, ὅτι ἐφοβῆντο νὰ μὴ κάμῃ εἰς τὴν Βασιλείαν σκανδαλα, ὡσαύτως καὶ ἄλλαις φοραῖς, καὶ ἐμπῆκαν εἰς τὰ κάτεργα, εἰς τὸν λιμένα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὁ, τε Βασιλεὺς, καὶ ὁ Πατριάρχης, καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ ἡ Σύνοδος. Ὡσαύτως ἐσωμάχθησαν ὅλοι εἰς τὰ κάτεργα, ἐμίσθυσαν ἀπὸ τῆς Κωνσταντινέπολιν, καὶ ἐπέρασαν μεγάλαις φερτέναις, διὰ τὸ νὰ ἦτον χειμῶνας· ὁμοίως, Θεὸς βοηθῶντος, ἐφθασαν εἰς τὸ Παρσόντζο, πλησίον τῆς Βενετίας μίλια ἑκατὸν, τὸν Φόρσαριον Μῆνα, καὶ εἰς τὰς ἑπτὰ τῶν αὐτῶν Μηνῶν ἐσηκώθησαν ὅλα τὰ κάτεργα ὅμως ἀπὸ τοῦ Παρσόντζο, τὸ δὲ Βασιλικὸν κάτεργον ἔδραμον ὁμοῦς ἀπὸ τὰ ἄλλα κάτεργα, ὅτι ἦτον γλιγωρότερον, καὶ ἐσωσεν εἰς τὴν Βενετίαν, ἔξω εἰς τὸν Ἁγίον Νικόλαον εἰς τὸ Λεῖον, εἰς τὰς ὀκτὼ τῶν αὐτῶν Φόρσαρις, ἡμέρα δευτέρα, καὶ τὰ ἄλλα κάτεργα μὲ τὸν Πατριάρχην καὶ μὲ τὰς Ἀρχιερεῖς, ἦλθαν ἡμέρα τετάρτη. Ὡς ἠκούσθη εἰς τὴν Βενετίαν, ὅτι ἐφθασεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν Ἁγίον Νικόλαον, ἀγῆκαν πλῆθος λαοῦ ἀμέτρητον μὲ βάρκας μεγάλας καὶ μικραῖς νὰ ὑπαντήσων, καὶ νὰ προσκυμήσων τὸν Βασιλέα, καὶ πόσον πλῆθος ἦτον τῶν Βαρκῶν, ὥστε ἡ θάλασσα δὲν ἐφαίνετο. Ἐσεύλαν δὲ μήνυμα τῷ Βασιλεῶς ἡ Ἀφεντία τῆς Βενετίας ἐκεῖ ἔξω, παρακαλῶντας αὐτὸν νὰ μὴ σηκωθῇ ἐκεῖθεν ἕως αὐτοῦ τοῦ πουργόν, διὰ νὰ ἀγῇ ὁ Πείγκιπος μὲ ὅλῃν τὴν Ἀφεντίαν νὰ κάμῃ τὴν πρέπουσαν τιμὴν τῷ Βασιλεῶς, καὶ ἔτι καὶ ἐγένετο. Ὡς ἐμήνυσεν ἡ Ἀφεντία τῷ Βασιλεῶς, εἰς ὀλίγῳ ὥραν ἐπῆγε καὶ ὁ Πείγκιπος μὲ τὰς Ἀρχοντας αὐτῶν, καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Βασιλέα ἐκεῖ ὅπου ἐκαθέζετο εἰς τὸν Βασιλικὸν θρόνον, καὶ ἦσαν ὅλοι ξέσκεποι, βαδῶντας ταῖς μπερέταις αὐτῶν εἰς τὰ χεῖρα. ἐκεῖ ὅπου ἐκάθιστο ὁ Βασιλεὺς, εἰς τὸ δεξιὸν μέρος αὐτῶν, ὀλίγον κάτω ἀπὸ τὸν Βασιλικὸν θρόνον, ἐκαθέζετο τοῦ Βασιλεῶς ὁ ἀδελφὸς κύριος Δημήτριος ὁ Δεσπότης. Τότε ὤρισεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἐκάθισεν ὁ Πείγκιπος ἀπὸ τῆς ζερβῆς μερέων, καὶ ὠμίλησαν μετὰ παντὸς θάρρους καὶ πληροφορίας λόγους τῶν χαιρετισμῶν, καὶ ἄλλα μυθήματα. Ὡς δὲ ἐμελλεν ὁ Πείγκιπος νὰ σηκωθῇ νὰ ὑπαγῇ, ἐπροσκύνησε τὸν Βασιλέα, καὶ εἶπέ τε, ὅτι αὐτοῦ τοῦ πουργόν ἐρχόμεθαι εἰς τὴν Βασιλείαν σε, νὰ κάμωμεν τὸ χεὸς καὶ τὴν τιμὴν τῆς ἀγίας σου Βασιλείας, νὰ σὲ ὑπαντήσωμεν μετὰ μεγάλης παρρησίας, νὰ ἐμπῇ μέσα εἰς τὴν Βενετίαν. Ἐτι καὶ ἦλθεν ὁ Πείγκιπος μὲ τῶν Ἀρχόντων αὐτῶν. Ἦτον δὲ τότε Πείγκιπος Θωμᾶς ὁ Μοτζονίγος, τὸν ὁποῖον ἔχεν γλυπτὸν ἀπαύωθον τῆς πόρτας τοῦ Παλατίου τῆς Ἀφεντίας τῆς δυσικῆς, καὶ στέκεται ἕως τὴν σήμερον.

Τὸ δὲ πουργόν, ἡμέρα Κυριακῇ, ὥρα πέμπτῃ τῆς ἡμέρας, ἦλθεν ὁ Πείγ-

Πείγκιπος μετὰ τῷ Κονσεγέρων αὐτοῦ καὶ ἄλλων Ἀρχόντων πολλῶν, καὶ ἦτον μέσα εἰς τὸν Μπουτζιντῶρο μετ' ὅλῳ τῷ Ἀφεντίαν, καὶ ἦτον σκεπασμένον μετ' ἐκκίνα σκεπάσματα, καὶ χρυσὰ λεοντάρια ἦσαν εἰς τῷ πρύμνῳ. Ἦσαν δὲ μετ' αὐτὸ τὸ Μπουτζιντῶρο καὶ ἄλλα μισοκάτεργα δώδεκα, τὰ ὅποια ἔλεγαν Γαλιώνια, καὶ ἦσαν σολισμύα καὶ ζωγραφισμένα, ὅτι ἦσαν μέσα Γοντιλουόμινοι πολλοί. εἶχαν δὲ αὐτὰ τὰ Γαλιώνια μπαντιέραις χρυσαῖς γύροθεν, καὶ ἔμπεταις πολλαῖς ὅπῃ ἐβαρῶσαν, καὶ ἄλλα ὄργανα διάφορα, εἶχαν δὲ καὶ εἷς Γαλιώνι πολλὰ θαυμαστὸν, εἰς ὄνομα τάχα τῷ Βασιλικῷ κατέργῳ, καὶ ἔκαμαν αὐτὸ πολλὰ ἁμορφότατον, μετ' ἐχναῖς διάφοραις πολλαῖς ἐστολισμένον. κάτωθεν δὲ ἦσαν οἱ κωπηλάται καὶ ἔλαμναν, φορῶντες φορέματα χρυσοπετάλινα, καὶ ἀπαύω εἰς τὸ κεφάλι ἐφορῶσαν ὡσανὺ μπερέταις, καὶ εἶχαν τὸ σημεῖον τῷ Ἀγίου Μάρκου. ὀπίσω εἰς τῷ πρύμνῳ ἦτον ἡ Βασιλικὴ μπαντιέρα ἡ μεγάλη, καὶ ἄλλαις πολλαῖς μπαντιέραις βασιλικαῖς, καὶ γύροθεν ὅλον ἐκείνο τὸ Γαλιώνι ἦτον γεμάτον μπαντιέραις τοῦ βασιλέως. ὀπίσω ὡς τῷ πρύμνῳ ἦσαν ἄνθρωποι τέσσαρες σολισμύοι μετ' φορέματα χρυσὰ ζωγραφιστά, καὶ εἰς τὰ κεφάλια εἶχαν τείχες ἀσπρόχρυσαις, καὶ οἱ ναῦται ἐφορῶσαν ἄλλης γενεᾶς φορέματα παράξενά. μέσα εἰς τοῦτους, ὅπου ἦσαν ὀπίσω ὡς τὴν πρύμνην, ἦτον εἷς ἄνδρας ἁμορφότατος, καὶ ποτὲ μετ' ἐκαδέζετο, ποτὲ δὲ ἐσέκετο, καὶ ἐφόρειε φορέματα ὁλόχρυσά, ὕφαντά καὶ λαμπαρά, καὶ ἐκράτειεν εἰς τὸ χερίτω σκῆπτρον, ὡς κατέργου Κύρις. ἐκεῖ μέσα ἦσαν καὶ ἄλλοι Ἀρχοντες, καὶ ἐφαίνονταν, ὅτι ἦσαν ἀπὸ ἄλλου τόπου, καὶ ἐφορῶσαν καὶ τὰ φορέματα ἄλλης λογῆς, καὶ ἐλάττωσαν αὐτὸν ὅπου ἐκράτειε τὸ σκῆπτρον, τάχα μετὰ δούλαβείας. Ὁμῶρος δὲ εἰς τῷ πρύμνῳ ἐσέκετο εἷς ὁρδὸς, ὡσανὺ σύλος ὑψηλός, καὶ ἀπαύωθεν τῷ σύλῳ ἐκεῖνος ἦτον ὡσανὺ ἔαπεζα, καὶ ἐκεῖ ἦτον εἷς ἄνδρας ἀρματωμένος ἀπὸ τῷ κεφαλῷ ἕως τὰ ποδάρια, καὶ ἄσραπτεν ὡσανὺ τὸν Ἡλίου, καὶ ἐκράτειεν εἰς τὸ χερί του ἄρμα φοβερόν. εἰς τῷ δεξιά τῳ μερέα καὶ εἰς τῷ ζερβῷ ἐκάθονταν δύο παῖδιά, καὶ ἐφορῶσαν ἀγγελικά φορέματα, καὶ πτερόγαις ὡσανὺ Ἀγγελοι, καὶ δευρὸν ἦσαν τίποτας φαντασία, ἢ μετ' ἐχναῖς κατωμύα, ἄλλα ἦσαν ἀληθινὰ ἄνθρωποι καὶ ἐπερπατοῦσαν, ὡσανὺ δύο λεοντάρια εἶχεν εἰς τῷ πρύμνῳ χρυσὰ, καὶ εἰς τῷ μέσῳ αὐτοῦ εἶχε χρυσὸν αἶτον δικέφαλον, καὶ ἄλλα πολλαῖς ἁμορφα πράγματα, τὰ ὅποια δευρὸν δυνάται τινὰς νὰ τὰ γράψῃ καὶ νὰ τὰ ἐξηγηθῇ. Ἦτον δὲ τῷτο τὸ Γαλιώνι πολλαῖς ὀγλίγωρον, καὶ δέεισκετο πότε ὁμῶρος ἀπὸ τὸ Βασιλικὸν κατέργον, πότε δὲ ὀπίσω, πότε δὲ γύροθεν, βαρῶντας ταῖς ἔμπεταις καὶ τὰ ὄργανα, καὶ ἄλλα διάφορα παιγνίδια. Ἦλθαν δὲ γένεταλαις μεγάλαις καὶ μικραῖς, καὶ βάρηαις μεγάλαις, καὶ κατέργα, καὶ φέσαις, ὅλαις σολισμύαις, καὶ δευρὸν εἶχαν μετ' ἑμὸν. δευρὸν δυνάται τινὰς νὰ τὰ γράψῃ, ὅτι ἦτον πόσον πλῆθος πολὺ, ὡς τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης. Διὰ νὰ μὴ λέγωμεν πολλαῖς, ἦλθεν ὁ Πείγκιπος, καὶ ἐσίμωσεν εἰς τὸ Βασιλικὸν κατέργον μετὰ τῷ Συμβέλων αὐτῷ, καὶ μετ' ὅλῳ τῷ Ἀφεντίαν, καὶ ἀνέβη καὶ ἐφροσκηώησε τὸν Βασιλέα, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ

τὸν Δεσπότην, καὶ ἐκάθηντο παρακάτω ἀπὸ τὸν Βασιλικὸν Θρόνον. ἐκάθισε καὶ τὸν Πείγκιπον ἀπὸ τὸ ἀριστερὸν μέρος αὐτῶ εἰς σκαμνὶ ὅμοιον ὥσπερ καὶ τὰ ἀδελφεὰ τὰ Δεσπότη, καὶ ἐκράτησεν ὁ Βασιλεὺς τὸν Πείγκιπον ἀπὸ τὸ χεῖρ, καὶ ὠμίλουν μετὰ πάσης ἀγάπης ἀσπασίως. Ὡσαύτως ἐσμιξεν ὁ Πείγκιπος μετὰ τὸν Βασιλέα, ἄρχισαν καὶ ἤρχονταν τὰ κάτεργα καὶ ὅλα τὰ πλοσίματα μετὰ μεγάλης δόξης, καὶ παρρησίας, καὶ βαρύν ἢ ἑμπέταις, καὶ πάσης γενεᾶς ὄργανον μέσα εἰς τὰ πλοσίματα, καὶ ἔξω εἰς τὴν Βενετίαν. Ἦσαν τὰ ὠραιότατα ἐκεῖνα σπήτια τῆς Βενετίας ὅλα ἐσολισμμένα, καὶ ἦσαν ἡ Ἀρχόντισσας καὶ τὰ παιδία τὰ μικρὰ ἀρσενικά καὶ θηλυκά, καὶ ἄλλαις πολλαῖς γυναῖκες εὐμορφα ἐσολισμμέναις, καὶ ἐκάθονταν εἰς τὰ παραθύρια, καὶ ἦσαν ὅλα γεμάτα, ἐμβλέποντες εἰς τὸν Βασιλέα, μετὰ πόσῃ τιμῇ καὶ παρρησίᾳ ὅπως τὸν ἐμπαζαν μέσα εἰς τὴν Βενετίαν. Κατὰ ἀλήθειαν ὅ, τι νὰ εἴπῃ τινὰς θαυμαστή καὶ θαυμασιωτάτη εἶναι, πλεσίᾳ χρυσοειδῆς τετορνεμένη μετὰ διάφορα ἀργαματα, καὶ στολισμένη ὥσπερ νύμφη μεγάλη, ἡ ὁποία Βενετία εἶναι ἐπαινεμένη, καὶ ἀξία νὰ τὴν ἐπαινέσῃ τινὰς μυρίου ἐπαίνου. εἶναι σοφὴ καὶ σοφωτάτη, καὶ καθημερινῶς γεννᾷ φρονίμους καὶ συνετοὺς ἀνθρώπους, καὶ εἰς καὶ τὴν ἐπαινέσῃ τινὰς, δότι ἐστὶν ἡ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, ἡ ὁποία ῥέει μέλι καὶ γάλα, καὶ δότι ἐστὶν ἡ Παράδεισον δὲν ἀμαρτανέει νὰ τὴν εἴπῃ τινὰς. Περὶ αὐτῆς λέγει καὶ ὁ Προφήτης Θεὸς Δαβὶδ εἰς τὸν οἶκον τῶν ἑξήκω ψαλμοῦ. „Επὶ θαλάσῳ ἐθεμελίωσεν αὐτήν, καὶ ἐπὶ ποταμῶν ἠτοίμασεν αὐτήν“. Τί ἀργαμα νὰ γυροῦσιν τινὰς, καὶ νὰ μὴ τὸ εὖρη εἰς αὐτήν; διὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνων καὶ μεγάλων ἀξιών, ἦτον, καὶ εἶναι αὐτὴ ἡ περιβόητος Βενετία. Ἦτον δὲ ἔως πέντε ὥραι τῆς ἡμέρας ἀφ' ἄρχισαν νὰ ἔρχονται εἰς τὴν Βενετίαν μέσα, καὶ ἐρχόμενοι μετὰ τῶν πλοσίμων, οἱ κωπηλάται ἐσυναντῶν τὰ κωπία, καὶ ἀπὸ τὰ πλήθη τῶν πλοσίμων, ὅπου ἐπήγναν ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, κατῴκησαν εἰς τὰ ὁσπήτια τῶν Μαρκεζῶν τῆς Φερράρας, ὅταν ἐβασίλευεν ὁ Ἥλιος. Ἡ δὲ Βενετία ὅλη ἐσείσθη, καὶ ἄνθρωπος δὲν ἀπέμεινε, μόνον ὅλοι ἐδραμαν εἰς συναπάντησιν τῶν Βασιλέως, καὶ κτύποι, καὶ φωναῖς, καὶ ὁμιλίαις μεγάλαις ἔγιναν, καὶ ἦτον νὰ ἴδῃ τινὰς τὴν ἡμέραν ἐκεῖνῃ ἐκασιν φοβεράν, τὸν πολυθαύμαστον Ναὸν τῶν Ἁγίων Μάρκου, τὰ Παλάτια τῶν Πειγκίπων τὰ θαυμαστά, καὶ τὰ ἄλλα ὁσπήτια τῶν Ἀρχόντων, μεγάλα καὶ ὑψηλά καὶ εὐμορφα, καὶ μετὰ χρυσάφι φτιασμένα. ἐκεῖνοι ὅπως δὲν τὰ εἶδαν, ἴσως νὰ μὴ τὰ πιστεύσεν. ἀληθινὰ ἐστὶν εἶναι, καὶ ἡμεῖς ὅπως τὰ εἶδαμεν, δὲν δυομέσθω ἐγγράφως νὰ τὰ παραδώσωμεν, τὴν πολλὴν εὐμορφὴν τῆς αὐτῆς Βενετίας, τὴν φρονιμότητα καὶ τῶν ἀνδρῶν, καὶ τῶν γυναικῶν, σέκωντας, καὶ προσκυνοῦντας, ὅταν ἐβλεπαν καὶ ἐμπαιναν ὁ Βασιλεὺς μετὰ τὸν Πείγκιπον καὶ μετὰ τῶν Ἀρχόντων εἰς τὴν Βενετίαν. Ἐξέστη δὲ ἡ ψυχὴ παντὸς τῶν Λαῶν, βλέπωντας ταύτῃ τὴν παρρησίαν, καὶ τὴν ἐφαίνονταν τὴν ἡμέραν ἐκεῖνῃ, ὅτι ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα ἔγιναν ὅλα καὶ καθὼς τὰ τῶν Θεῶν κτίσματα δὲν δύεται τινὰς νὰ τὰ καταλάβῃ, μόνον ἐκπλήττεται καὶ θαυμάζει.

ζεται, ὁμοίως καὶ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὴν δὲ ὁρέπειαν ἐκπλήττομαι νὰ λέγω. Ἀλλὰ πολλὴ εἶναι ἡ διαφορὰ ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἄλλο. Ὡταν δὲ ἤλθामεν εἰς τὸ μέγαλον γεφύρι, τὸ ὁποῖον καλοῦν Ῥεάλτον, ἐσήκωσαν ἀπάνω τὸ γεφύρι, καὶ ἐπέραςε τὸ Βασιλικὸν κάτεργον καὶ τὰ ἄλλα. Ἦτον δὲ καὶ ἐκεῖ πλῆθος πολὺ καὶ μπαντιέραὶ χρυσαῖς, καὶ ἔμπεταις, καὶ ἄλλα ὄργανα πολλὰ. Πῶς καὶ εἶπῃ τινὰς καὶ νὰ θαυμάσῃ τί πράγματα καὶ σολίδια εἶχαν, καὶ τί ἔπαινον καὶ τιμὴν ἔδειξαν τότε τῷ Βασιλέως; Ἐπῆγαν, καθὼς προεγράψαμεν, εἰς τὸ σπήτι τοῦ Μαρκέζε, καὶ ἐκεῖ ἐσαμάτισε τὸ κάτεργον τῷ Βασιλέως καὶ τὰ ἄλλα, καὶ ἦτον, ὡς εἶπαμεν, ὅταν ἐβασίλευσεν ὁ Ἥλιος, καὶ ἀποχαιρετήσας ὁ Πείγκιπος καὶ οἱ Ἀρχοντες τὸν Βασιλέα, ἐγύρισαν καὶ ἤλθαν εἰς τὸ Παλάτι τῷ Πριγκίπῃ, καὶ ἔπαρσαν αὐτὸν συνοδίαν ἕως ἐκεῖ. Τότε οἱ Ἀρχοντες ἀποχαιρέτησαν τὸν Πείγκιπον, καὶ ἐπῆγε καθ' ἑαυτοῦ εἰς τὸ σπήτι αὐτῷ χρόνοι ἀπὸ Χριστῆ Γεννήσεως 1537. ἡμέρα Κυριακῇ, Φεβρουαρίῳ ὀνάτῃ.

Τὸ δὲ πουργὸν τῆς δευτέρας, εἰς ταῖς δέκα τῷ αὐτῷ Μηνὸς, ἐπῆγεν ὁ Πείγκιπος καὶ ἡ Ἀφεντία εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ πολλὰ ὠμίλησαν. Τότες ἀνέφεραν περὶ τῆς Συνοδοῦ, πῶς μέλλει νὰ γούη, καὶ πῶς διὰ ταύτην ἤλθε νὰ γούη ὁ ἄνωσις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀκούσας δὲ ὁ Πείγκιπος καὶ ἡ Ἀφεντία ἔλαβαν χαρὰν μεγάλην, καὶ ἐδεήθησαν πολλὰ τὸν Βασιλέα νὰ γούη ἡ Σύνοδος εἰς τὴν Βερετίαν, καὶ τὰς ὁδοὺς αὐτῆς, καὶ πᾶσαν βοήθειαν ὅπῃ χρειάζεται, νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ἀλλὰ ὁ Βασιλεὺς δὲν ἰδέλῃσε, μόνον ἔλεγε μέσα εἰς τὸν ἑαυτὸν τῷ, ὅτι ὅσον θέλει πᾶν μέσα πρὸς τὸν Πάπαν, τόσον θέλει λάβῃ περισσοτέραν βοήθειαν ὅξ αὐτῷ τῷ Πάπα. Ὡς εἶδεν ὁ Πείγκιπος καὶ οἱ Ἀρχοντες τὸν Βασιλέα, ὅτι δὲν τὸ δέχεται νὰ γούη ἡ Σύνοδος εἰς τὴν Βερετίαν, ἐλυπήθησαν πολλὰ. Ἐτῇ ἐπαρεκάλασαν καὶ ἐλειτέρησεν ὁ Πατριάρχης μετὰ τῶν Ἀρχιερέων καὶ Κληρικῶν αὐτῶν καὶ Διακόνων εἰς τὸν Ναὸν τῷ Ἁγίου Μάρκου, εἰς ταῖς δέκα ἕξ τῷ αὐτῷ Φεβρουαρίῳ ἡμέρα Κυριακῇ, Ὀρθομυσίων ἐκεῖ τῷ Βασιλέως καὶ τῷ Πριγκίπῃ καὶ τῶν Ἀρχόντων, καὶ παντὸς τῷ Λαῷ, Ἱερέων καὶ Λαϊκῶν. Τίς δύεται νὰ εἶπῃ τὴν τάξιν καὶ τὴν δὲ ὁρέπειαν, καὶ τὴν δοξολογίαν αὐτῆς τῆς Λειτουργίας ὅπῃ ἐγένετο; ὅταν ἐκάθισεν ὁ Πατριάρχης εἰς τὸ μέσον τῷ Ναῷ, καὶ ἔμπροσθεν αὐτῷ σκᾶμνος ἐνδεδυμένος με βελῶδον κόκκινον, καὶ εἶχεν ἀπάνω τὴν πύλιν αὐτῷ μετὰ τῶν Ἱερῶν φορεμάτων τῷ Πατριαρχικῷ θρόνῳ, ἦγεν σεντέκι, καὶ ὁ ὑποδιάκων ἔσεκεν ἔμπροσθεν μετὰ λαμπάδος μεγάλης ἀναμμένης, βασιῶντας αὐτῷ ὁ Εὐταξίας, τῆς ὁποίας λαμπάδος τὸ φῶς δηλοῖ τὴν Ἀρχιερατικὴν χάριν, ὅπῃ μεταδίδει αὐτὴν εἰς τὰς Χριστιανὰς, εἰς Ἱερωμένους καὶ κοσμικὰς, τὸ ὁποῖον πορροικονίζει τὸν Χριστὸν, καὶ τὰς θείας Ἀποστόλους, οἱ ὁποῖοι Ἀπόστολοι ὠνομάσθησαν φῶς τῷ Κόσμῳ, ἐπειδὴ ὁ Ἀρχιερεὺς εἶναι διάδοχος τῷ Χριστῷ, ὅπῃ εἶπεν· Ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τῷ Κόσμῳ, καὶ τῶν Ἀποστόλων, διὰ τὸτο ἀνάφθεν λαμπάδας ἔμπροσθεν αὐτοῦ. Ὁμῶς ἦρχετο ὁ χορὸς τῶν Ἀρχιερέων, καὶ ἔπερναν καιρὸν κατὰ τὴν τάξιν, νὰ φορέσῃν τὰ ἱερά τους, καὶ καθ' ἑαυτοῦ ἦρχετο κατὰ τὸν βαθμὸν τῷ θρόνῳ αὐτῷ. μετὰ

τὰς Ἀρχιερεῖς οἱ Σταυροφόροι, κατὰ τὸ ὄφεικτον αὐτῶν, ὁμοίως καὶ οἱ
 Ἡγούμενοι καὶ οἱ Ἱερομόναχοι καὶ οἱ Διάκονοι. Ὄταν ἐφόρεσαν ὅλοι τὰς
 Ἱεράς στολὰς αὐτῶν μέσα εἰς τὸ βῆμα, ὁ Πατριάρχης ἐκάθετο ἔξω εἰς
 σκαμνὶ μέγα καὶ ὑψηλότατον, καὶ οἱ Φάλται μετὰ τῶν Νοταρίων καὶ ἄλ-
 λων κοσμικῶν καὶ κληρικῶν ἔσεκαν ὀρθοί. Ἦλθαν δὲ οἱ Διάκονοι ὅλοι
 φορεμίοι, καὶ ἐπροσκυνῶσαν τὸν Πατριάρχην, καὶ ἐσαμάτισαν δεξιά καὶ
 ἀριστερά αὐτοῦ. Ἀρχισαν ἐν τῷ ᾧμα οἱ Φάλται, καὶ ἔφαλλον τῆς Πανα-
 γίας τὸ „ Ἀναθὲν οἱ Προφῆται σὲ προκατήγγειλαν Κύριε “ καὶ τὰ
 ἑξῆς. ὦ τὸ θαύματος, τῶν γλυκυτάτων φωνῶν τῶν ἀγγελικῶν, τίς νὰ μὴ
 ἤθελε θαυμάσῃ καὶ φείξῃ; Τότε ὁ Πατριάρχης ἔδωκε τὴν Ἀναγνώσιν τὸ
 δεκανίκιον αὐτοῦ, καὶ τὸ καμιλαύκιον· οἱ δὲ Διάκονοι εὐγαλαν τὸ μαρτύριον
 αὐτοῦ καὶ τὸ ἀπανωφόριον, καὶ ἀνοιξαν τὴν πύλιν καὶ εὐγαλαν ἀρ-
 χὴ τὸ σοιχάριον καὶ τὴν τὸ ἐφόρεσαν, ἔπειτα τὸ ἐπιβραχίλιον, τὴν ζώ-
 θιν, τὰ ἐπιμαίικα, τὸ ἐπιγονάτιον, τὸ σάκκον, καὶ τὸ ὠμόφορον. Ὡς
 ἐνδύθη αὐτὰ τὰ ἱερά, ἔλαβε τὸ καμιλαύχιον αὐτοῦ καὶ τὸ ἐφόρεσε, καὶ
 τὸ δεκανίκιον ἐπῆρεν ἐπὶ χειρὸς, καὶ οἱ Φάλται, ὡσανὺ ἐτελείωσαν τὸ
 ἱερότατον, ἔφαλλον, τὸν Δεσπότην καὶ Ἀρχιερέα, καὶ ἔτῃ δὺλόγησε τὸν
 Λαόν. Τότε ἐξεφώνησεν εὐας τῶν Ἱερέων τὴν Λειτουργίαν κατὰ τὴν συ-
 νήθειαν. τὸ, Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία τοῦ Πατρὸς, καὶ τὰ ἑξῆς, καὶ ὁ
 Ἀρχιδιάκων τὰ εἰρηνικά. Ὡσανὺ ἦλθαν εἰς τὴν πρώτην Εἴσοδον, δι-
 γῆκαν ἐμπροσθεν τὰ ἀργυρὰ μαυράλια μετὰ λαμπάδων, καὶ τὸ διβάμι-
 πνον τὸ Πατριάρχη, καὶ τὸ δεκανίκιον, ἔπειτα οἱ Διάκονοι, καὶ ὁ Ἀρχι-
 διάκων ἐβάστα τὸ Εὐαγγέλιον. Τότε οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ ὅλοι ἦλθαν ἔξω εἰς
 τὸν Πατριάρχην νὰ κάμνῃ τὴν Εἴσοδον, καὶ ἐσαμάτισαν κατὰ τὴν τάξιν
 ὅλοι, εἰς μὲν τὸ δεξιὸν μέρος οἱ Διάκονοι, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν οἱ Ἀρχιε-
 ρεῖς, καὶ Ἱερεῖς, καὶ ἔτῃ ἐσκύφαν τὰς κεφαλὰς, λέγοντες τὴν δόχλιν τῆς
 Εἰσόδου. Ὡς ἐσήκωσαν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, ἤφερον ὁ Ἀρχιδιάκων τὸ
 Εὐαγγέλιον, καὶ ἠσπάσθη αὐτὸ ὁ Πατριάρχης, καὶ δὺλόγησε τὴν Εἴσοδον.
 Τότε ἐξεφώνησεν ὁ Ἀρχιδιάκων τὸ, Σοφία ὀρθή, καὶ οἱ Κληρικοὶ ἔφα-
 λαν τὸ, Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ, καὶ τὰ ἑξῆς.
 Ὡς τὸ θαύματος, ποῖος δυνάται νὰ γράφῃ τὸ δάκρυον, ὅπως ἐχύθη τὴν
 ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὴν Λειτουργίαν, ἀφ' ἧς ἀρχισεν ἕως ὅπως ἐτελείωσεν,
 ὑπὸ τῶν Πειγίπης, καὶ τῆς Ἀφοντίας, καὶ παντὸς τοῦ Λαοῦ, ἀνδρῶν,
 καὶ γυναικῶν; Οἱ ἄνδρες μὲν ἐστέκονταν κάτω εἰς τὸν Ναόν, ἡ δὲ Ἀρ-
 χοντίσσαις ἐσέκονταν ἀπάνω εἰς τὰ κατηχούμενα τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ
 Βασιλεὺς μετὰ τῶν Πειγίπης καὶ τῆς Ἀφοντίας ἦσαν εἰς ἀναβάθραν, τε-
 τέστιν εἰς τόπον ὑψηλόν.

Ὡσανὺ ἐτελείωσεν ἡ Λειτουργία, ἔδωκεν ὁ Πατριάρχης τὸ ἀντίδωρον, καὶ
 ἔκαμνεν ἀπόλυσιν καὶ τὴν τάξιν. Εἶχε δὲ ὁ Πειγίπιος εἰς τὸ Παλάτιον
 αὐτοῦ ἑτάπεζαν δὺρεπισμένον, καὶ εἶχε τὸν Βασιλέα καὶ τὸν Πατριάρχην,
 καὶ ὅλην τὴν συνοδίαν αὐτοῦ καλεσμένους εἰς τὴν ἑτάπεζαν, καὶ ὅλην τὴν
 Ἀφοντίαν. Ὄταν δὺγῆκαν ἀπὸ τὴν Λειτουργίαν, ὑπῆγαν καὶ ἐκάθισαν εἰς
 τὴν ἑτάπεζαν. ἦτον δὲ εἰκοσιδύο ὥραις τῆς ἡμέρας, δηλαδὴ δέκα ὥραις.

Ὡσαύτ' ἐκάθισαν, ἔφαγαν, καὶ τὸν Θεὸν ἐδόξασαν, καὶ τὸν Πείγνιπον, καὶ τὴν
 Ἀφεντίαν δ' χαρίσθησαν. Ἐτῆς ἐπῆγεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ ὁ Πατριάρχης,
 καὶ ἡ συνοδία αὐτῶν, κατ' οὗτος εἰς τὸ σπῆτι αὐτῶν. Ἐκαμε δὲ ὁ Βασιλεὺς
 μετὰ τῷ Πατριάρχῃ ἐκεῖ εἰς τὴν Βενετίαν ἕως ταῖς 28. τοῦ αὐτοῦ Μην-
 ὶος, λέγων Φόρουαρίου. Ὅμως ὁ Βασιλεὺς διὰ τὸ νὰ μὴ θέλῃ νὰ
 προσμεῖνῃ εἰς τὴν Βενετίαν νὰ κάμῃ τὴν Συώδον, ἀγῆκεν ἀπὸ τὴν
 Βενετίαν εἰς τὰς εἰκοσιοκτὼ τῷ αὐτῷ Φόρουαρίου μετὰ τῆς συνοδίας αὐ-
 τῶν, καὶ ἐμπῆκεν εἰς τὰ πλοσίματα, καὶ ἐπῆγαν τὴν σράταν τῆς Φερρά-
 ρας. Ὁ δὲ Πατριάρχης ἐμεινεν εἰς τὴν Βενετίαν, διὰ τὸ νὰ μὴ εὐε-
 σκε διὰ τὴν ὥραν πλοσίματα νὰ περάσῃ. Ὁ Βασιλεὺς δὲ ἐπῆγεν εἰς
 τὸ Καστέλλι Φραγγελί, ὅτι ἐκεῖ ἀράσεν ὅλα τὰ πλοσίματα, ὅπερ ἀ-
 γένεν ἀπὸ τὴν Βενετίαν, καὶ ὑπαγάνεν εἰς τὴν Φερράραν. Ἦλθαν δὲ
 ἐκεῖ ἀνθρώποι τῆς σερεᾶς, Ἀρχοντες καβαλαρεοὶ πενιῶτα, καὶ ἐπροσκύ-
 νησαν τὸν Βασιλέα, καὶ ἐκεῖ ἦτον καὶ ὁ Λεγάτος τῷ Πάπα μετ' αὐτῶν, ὁ
 ὁποῖος ἐπῆγε μετὰ τὸ κάτεργον τῷ Πάπα εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, ὅτι
 αὐτὸν ἐσεῖλεν ὁ Πάπας νὰ ἰδῇ τὴν βαλὺν τῷ Βασιλέως, τί λέγει διὰ
 τὴν Συώδον. Ἐτῆς ἠνάγκασε τὸν Βασιλέα, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Φραγ-
 γίαν. Ὡσαύτ' ἐπῆγεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸ Καστέλλι Φραγγελί, ὥρισε τὸ
 περὶνὸν νὰ τῷ φέρῃν ἄλογα ἑκατὸν πενιῶτα, ὅτι θέλει νὰ καβαλικύσῃ
 νὰ ὑπάγῃ διὰ ξηρᾶς μετὰ τῆς συνοδίας αὐτῶν εἰς τὴν Φερράραν, πρὸς τὸν
 Μακαριώτατον Πάπαν, ὅτι ἀπὸ τὴν Ρώμῃ ἦλθεν ὁ Πάπας μὲτ' παρ-
 ρήσιας μεγάλης μετὰ τῶν Καρδιναλέων αὐτῶν καὶ μετὰ τῶν Κληρικῶν, διὰ
 νὰ σμίξῃ μετὰ τῷ Βασιλέως. Ἐμεινε δὲ ὁ Βασιλεὺς τὴν νύκτα ἐκείνῃ
 εἰς τὸ Καστέλλι, τὸ δὲ πουργὸν ἦλθαν τὰ ἄλογα, καὶ ἐκαβαλικύσεν ὁ
 Βασιλεὺς, καὶ τὰ πλοσίματα ἐπῆγαν εἰς τὴν Φερράραν ἀπὸ τὸν ποτα-
 μόν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἦλθε καβαλάρης μετ' ὅλῃ τῇ συνοδίᾳ εἰς τὴν
 Φερράραν μετὰ τιμῆς καὶ μεγάλης παρρήσιας. Ἦσαν δὲ ἕξ ὥραις τῆς
 ἡμέρας, καὶ μετὰ τῷ Βασιλέως ἦσαν καὶ πολλοὶ Μητροπολίται, καὶ Ἐπίσκο-
 ποι τῷ Πάπα, καὶ ὁ Ἀφεντίης τῷ Κάστρῳ ὁ Μαρκέζος, καὶ Ἱερεῖς τῷ Βα-
 σιλέως, καὶ ὁ Πνδματικὸς αὐτῶν ὁ μέγας Πρωτοσύγκελος κύριος Γρηγό-
 ριος, καὶ ἄλλοι ἕως διακόσιοι ἄνδρες μετ' ἐμπέταις, καὶ μετ' ὄργανα, καὶ
 μετ' ἄλλα παιγνίδια. Τὸ δὲ Κάστρον ὅλον τῆς Φερράρας, ἦγουν ὅλος ὁ
 Λαὸς, ἔδραμαν νὰ προῦπανθήσεν τὸν Βασιλέα, καὶ μετὰ πάσης τιμῆς καὶ
 δόλαβείας νὰ τὸν προσκυνήσεν. Ἦτον δὲ ὁ Βασιλεὺς καβαλάρης εἰς οὗ-
 μαῦρον ἄλογον πολλὰ δ' ὁμορφότατον, σολισμνόν μετ' κόκκινον χρυσοχάσ-
 διον, καὶ ἀπαύωθεν τῆς κεφαλῆς τῷ βασιλέως ἐβασῆσαν ἄσπρον σκέπασ-
 μα, ὡσαύτ' ἔρανόν, καὶ ἐσκέπαζαν αὐτὸν, καὶ ἐμπροθεν αὐτῶν τῷ Βασιλέως
 ἔσυρναν οὗτος ἄλογον ἄσπρον συρτόν χωρὶς καβαλάρην, καὶ ἦτον καὶ αὐτὸ
 ἐσολισμνόν μετ' χάσδια, καὶ εἰς τὸ χάσδιον εἶχε χρυσὸν αἶτον, καὶ ἄλλα
 σολίδια χρυσᾶ. Ὁ δὲ ἀγιώτατος Πάπας ἐκαθέζετο εἰς τὸ Παλάτι αὐ-
 τοῦ μετὰ πάντος τοῦ Κλήρου, Καρδιναλέων, Μητροπολιτῶν, Ἐπισκό-
 πων, καὶ ἄλλων τῷ Ἱερατικῷ καταλόγῳ, καὶ Ἀρχόντων, καὶ Ἀφεντῶν πολ-
 λῶν, καὶ ἐκδέχετο νὰ ἔλθῃ ὁ Βασιλεὺς. Ἐτῆς ἦλθαν οἱ Ἀρχοντες οἱ

καβαλαρέοι, ὅπῃ ἦσαν ὁμῶς ἀπὸ τὸν Βασιλέα ὁμῇ μετὰ τῶν Δεσποτῶν ἀδελφῶν τῶν βασιλέως, καὶ ἐμπῆκαν ἀπὸ τῆς μεγάλῃς πόρτας μέσα εἰς τὸ Παλάτι ὅπου ἦτον ὁ Πάπας, τὸν δὲ Βασιλέα ἐμπάσαν καβαλάρῳ ἀπὸ ἄλλῃν πόρταν τῶν Παλατίων. Ἐγνώρισε λοιπὸν ὁ Πάπας, ὅτι ὁ Βασιλεὺς εἶναι σιμὰ εἰς τῆς πόρτας, καὶ ἐσηκώθη ἀπὸ τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ἐπερπάτισε νὰ ἔλθῃ νὰ σμίξῃ μετὰ τοῦ Βασιλέως. Ὁ Βασιλεὺς, ὡσαύτῃ ἐπέζδυσεν ἀπὸ τὸ ἄλογον, καὶ ἀνέβη εἰς τὸ Παλάτι, καὶ ἤρε τὸν Πάπαν ὁρθόν, ἥθελε νὰ γονατίσῃ νὰ τὸν προσκυνήσῃ, καὶ ὁ Πάπας δὲν τὸν ἄφηκε, μόνον τὸν ὑγαλλιάθη, καὶ τῶν ἔδωκε τὸ χεῖρ, καὶ τὸ ἐφίλησεν. Ἐτῆς ἐκάθισεν ὁ Πάπας, καὶ τὸν βασιλέα ἐκάθισεν εἰς τὴν ζερβὴν τοῦ μεριᾶν, οἱ δὲ Καρδιναλέοι κάτω εἰς τὰ ποδάκια αὐτῶν ἐκάθισαν· ἔκαμαν δὲ τὸν ἐν Χρυσῷ ἀσπασμὸν ὅλοι. Ὁ Πάπας μετὰ τοῦ βασιλέως ὠμίλησαν λόγους μουσικὰς καὶ εἰρηνικὰς, καὶ ἐτῆς ἐσηκώθησαν, καὶ ὁ μὲν Πάπας ἔμεινεν εἰς τὸ Παλάτι αὐτοῦ, ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐβγήκεν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἐκαβαλίκευσε, καὶ ἐπῆγαν μετ' αὐτῶν βεμπέταις καὶ ὄργανα ὅλα εἰς τὸ Παλάτιον, ὅπῃ τῶν εἶχαν ἐσολισμὸν δὲμορφότατον, καὶ ἐκεῖ ἐπέζδυσεν μετὰ τῶν Ἀρχόντων αὐτοῦ, καὶ ὑπηρετῶν κατὰ τὴν τάξιν αὐτοῦ Βασιλέως. Ὅμως καὶ ὁ Πατριάρχης ἐβγήκεν ἀπὸ τῆς Βενετίας μετὰ τῶν Ἀρχιερέων καὶ Σταυροφόρων, καὶ μὲν παντὸς τῶν Κλήρων αὐτοῦ, καὶ ἤρχετο μετὰ τὰ πλοῦσίματα εἰς τὸ Κασέλλι Φραγγελλί, καὶ προτίτερα παρὰ νὰ σώσῃ ἐκεῖ, ὅπου ἔλειπεν ἀκόμι μακραὶ, ἤλθον εἰς συναπάντησιν αὐτοῦ εἷς μέγαλον πλοῦσιμον καταχρυσωτὸν, τὸ ὅποιον ἔλεγαν Ρεμπέρκιον, καὶ τὸ ἐσεῖλθεν μέσα εἰς τὸν ποταμόν. Ὡσαύτῃ ἐσμίξε μετὰ τὰ πλοῦσίματα ὁμοῦ ὁ Πατριάρχης μετὰ τῆς συνοδίας αὐτῇ, ἐζήτησε τὸν Πατριάρχην μετὰ τὴν συνοδίαν, νὰ ὑπάγῃ εἰς αὐτὸ τὸ Ρεμπέρκιον, καὶ ἐτῆς ἐπῆγαν. Ἦτον δὲ διόροφον καὶ τριόροφον ὡσαύτῃ παλαιὰν Κιβωτὸν τῶν Νῶε, ἀμὴ ἐκεῖνη ἡ Κιβωτὸς ἦτον σφαιλισμένη καὶ τὰ μέσα καὶ τὰ ἔξω, καὶ τοῦτο τὸ Ρεμπέρκιον, ὅσον μὲν ἦτον χρωσμένον εἰς τὸ νερόν, ἦτον μετὰ πύσσας φτιασμένον, καὶ χρυσωμένον, τὸ δὲ ἄλλο ὅπῃ ἐφαίνετο ἀπὸ τὸ νερόν ἀπάνω, ἦτον φτιασμένον δὲμορφότατον μετὰ διάφορα χρώματα, καὶ εἶχε παραθύρια γλυπτὰ κατωμένα μετὰ τέχνῳ μεγάλῳ, μετὰ κολώναις ξύλιναις ζωγραφισαῖς, καὶ ἐφαίνοντο ὡς πέτριναις πορφυραῖς. ἀπάνω ἀπὸ τὸ Ρεμπέρκιον εἶχε τὸν καπνόν, νὰ μὴ καπνίζουσιν τοὺς ἀνθρώπους. εἶχε καὶ μίαν σκάφαν εἰς τῆς πυρῆν, καὶ ἄλλῃν εἰς τῆς πλώρῃν, καὶ εἰς τῆς μέσῃν τοῦ αὐτοῦ Ρεμπουρκίου εἶχε παλάτι μέγαλον δὲμορφότατον μετὰ κάμεραις διάφοραις, καὶ εἶχεν αὐταῖς μετὰ κορτίνας χρυσαῖς, καὶ γύροθεν τῶν παλατίου ἦσαν θρόνα χρυσαῖ, καὶ καθίσματα ὑψηλὰ καὶ χαμηλὰ, ὑψωμένα μετὰ πόδια διάφορα, καὶ κάτωθεν τοῦ παλατίου εἶχεν ἀποθήκας πολλὰς.

Ὡς ἐμπῆκεν ὁ Πατριάρχης, μετὰ τῶν Ἀρχιερέων αὐτοῦ, καὶ τῶν Κληρικῶν, ἤρχετο τὸ Ρεμπέρκιον, πλέοντας τὸν ποταμόν νὰ ἔλθῃ εἰς τῆς Φερράραν. Ἐκεῖ ὅπῃ ἐπλεε τὸ Ρεμπέρκιον εἰς τὸν ποταμόν ἦτον νὰ ἰδῇ ἄνθρωπος καὶ νὰ θαυμάσῃ, διότι ἐφαίνετο ὅτι δὲν εἶναι μέσα εἰς τὸ

νερὸν τὸ ποταμὸν καὶ πλέειν, ἀμὴν ὡσαύτ' ἦσαν εἰς τὴν σερραὺν μέσα εἰς Παλάτιον ὁμορφότατον. Ἐφθασε δὲ ὁ Πατριάρχης μετὰ τὸ Ῥεμπέρκιον εἰς τὴν Φερράραν εἰς τὸν λιμένα. ἦτον ὥρα τετάρτη τῆς ἡμέρας. Ὅταν ἦτον ὁ Πατριάρχης εἰς τὴν Βενετίαν, ἐπέμψεν δύο Ἀρχιερεῖς εἰς τὸν Πάπαν, καὶ ἐπροσκύνησαν αὐτὸν ἀπὸ μέρες αὐτῆς, τὸν Ἡρακλείας, καὶ τὸν Μονεμβασίας. Ὅσαυτ' ἦλθεν ὁ Πατριάρχης εἰς τὴν Φερράραν, ἐμύυσεν τὸν Πάπα, πῶς νὰ γινῇ ὅταν θέλῃ νὰ ἐμπῇ μέσα εἰς τὸ Κάστρον, ἡγοῦν, πῶς νὰ τὸν τιμήσῃ, καὶ πῶς νὰ τὸν δεχθῇ ὁ Πάπας αὐτὸς μετὰ τὰς Καρδιναλέας. Ὅμως ὡς ἤκουσε τὸτο ὁ Πάπας, ἐσυμβουλόφθην πῶς νὰ γινῇ, καὶ ἐτίθη ἔμεινεν ὁ Πατριάρχης τὴν νύκτα ἐκεῖνῃ εἰς τὸ Ῥεμπέρκιον τὸ χρυσόν. Τὸ πρῶτον, ὥρα πρώτη τῆς ἡμέρας, ἔστειλε τέσσαρας Καρδιναλέας, καὶ Ἐπισκόπους εἰκοσιπέντε, καὶ τὸν Μαρκέσιον τῆς Χώρας τὸν Ἀφόντιν, καὶ μετ' αὐτῶν ἦσαν Ἀρχοντες πολλοὶ, ὅλοι καβαλαρέοι, καὶ ἔσειλαν ἄλογα, καὶ μελάρια, καὶ ἐκαβαλίκευσεν ὁ Πατριάρχης, καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Κληρικοὶ καὶ ὅλη ἡ συνοδία τοῦ Πατριάρχου. Ὅσαυτ' ἐκαβαλίκευσαν, ἐμπῆκαν μέσα εἰς τὴν Φερράραν, καὶ ἤρχοντο εἰς τὸν Πάπαν. εἶχαν δύο Καρδιναλέοι τὸν Πατριάρχην εἰς τὴν μέσῃ τῆς. Ὅσαυτ' ἦλθαν εἰς τὸ Παλάτι αὐτῶν τὸν Πάπα, ἐπέζδυσεν ὁ Πατριάρχης, καὶ οἱ ἐπίλοιποι. Ὅσαυτ' ἀνέβη ὁ Πατριάρχης εἰς τὸν Πάπαν, ἤνυρε τὸν καὶ ἔσεκον ὀρθὸς, καὶ ἠσπάδθηκον αὐτόν. ἔπειτα ἐκάθισεν, καὶ ἠσπάδθηκον αὐτὸν ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ οἱ Κληρικοὶ τῆς πρώτης Πεντάδος. Ὅσαυτ' ἠσπάδθηκον τὸν Πάπαν, ὄρθηκον ὁ Πατριάρχης μετὰ τῆς συνοδίας αὐτῆς καὶ ἐκαβαλίκευσε, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ Παλάτι, ὅπῃ τὸ εἶχαν ἡτοιμασμένον ἀπὸ τὸν Πάπαν. ὁμοίως καὶ τῶν Ἀρχόντων, καὶ Κληρικῶν ἄλλα ὁσπήτια, καὶ ἐπῆγεν ὁ καθ' ἑνὰς καθὼς τῶν εἶχαν διορθωμένα. Ταύταις ταῖς τιμαῖς ἔκαμεν ὁ Πάπας τῇ Βασιλείᾳ καὶ τῇ Πατριάρχῃ, ὅταν ἦλθαν εἰς τὴν Φερράραν. Τὸ δὲ πρῶτον τῆς Κυριακῆς ἐσυναχθῆσαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Κληρικοὶ εἰς τὸ Παλάτι τῇ Πατριάρχῃ, καὶ ὤρισεν ὁ Πατριάρχης καὶ ἐλειτέρησαν οἱ Ἱερεῖς, καὶ Διάκονοι ἕως δεκαπέντε εἰς τὸ Παλάτι αὐτῶν, καὶ ἐσέκοντο οἱ Ἀρχιερεῖς κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν. ὁμοίως καὶ οἱ Σταυροφόροι καὶ οἱ Φάλται, καὶ ὁ Ἀφόντις τῇ Κάστρῳ ὁ Μαρκέζης, καὶ οἱ Ἀρχοντες αὐτῶν, καὶ ἄλλο πλῆθος Λαῶν ἐσέκοντο μετὰ δόλαβείας. Ὅσαυτ' ἐτελειώθη ἡ Λειτουργία, ἔδωκε τὸ ἀντίδωρον ὁ Πατριάρχης, καὶ ἐτίθη ἔγινον ἀπόλυσις, καὶ ἐπῆγεν ὁ καθ' ἑνὰς εἰς τὸ ὁσπήτιον αὐτοῦ. Ἐπέρασαν δὲ ὀλίγαις ἡμέραις, καὶ ἐζήτησεν ὁ Βασιλεὺς τῇ Πάπα, διὰ νὰ γινῇ Συνόδος Οἰκουμενικὴ, ἐχὼ μόνον τῶν Ἐπισκόπων, ἀμὴν καὶ τῶν Ῥηγάδων, καὶ τῶν Δέκιδων, καὶ τῶν Ἀρχόντων, ἢ νὰ ἔλθουν αὐτοὶ σωματικῶς, εἰ δὲ καὶ ἐμποδίζονται διὰ χρείας αὐτῶν, νὰ πέμψῃν Τοποτηρητῶν αὐτῶν εἰς τὴν Σύνοδον. Ἀκέσας ταῦτα παρὰ τῇ Βασιλείᾳ ὁ Πάπας, δεῖ εἶχε τι νὰ κάμῃ, καὶ ἐζήτησε καιρὸν μῆνας τέσσαρας, ἕως ἂν νὰ τὰς μαζώξῃ. Καθὼς ἔλαβε τὸν καιρὸν, ἔστειλεν Ἀποκρυσιαεῖς πανταχῇ μετὰ γραμμάτων νὰ ἔλθουν. Ὅμως ὁ καιρὸς τῆς διοείας ἐπερπάτει, καὶ αὐτοὶ δεῖ ἐφαίνοντο νὰ ἔλθῃ τινὰς, καὶ ἐβελούθη ὁ Πάπας μετὰ τὴν Βασιλέα τι

νὰ γνή, καὶ πῶς νὰ τὰς φέρειν. Οὕτως ἔκαμε ταύτην τὴν κατασκευὴν, ὅπως νὰ ἀνακηρυχθῇ, νὰ φανερωθῇ, καὶ νὰ διαλαλήθῃ, ὅτι θέλει νὰ γνή ἡ Σύνοδος ἡ Οἰκουμενικὴ εἰς τὴν Φερράραν, διὰ νὰ γνωρίσῃ καθ' ἑαυτὴς ὅτι ἀποφασιστικῶς εἰς τὴν Φερράραν γίνεται ἡ Σύνοδος, διὰ νὰ ἔλθον, νὰ μὴν δεισκύνω πρόφασιν, καὶ ἐδιαλαλήθῃ ἡ Σύνοδος εἰς τὰς ἐννεα τῆς Ἀπριλίου Μηνὸς, τὴν ἀγίαν Τετάρτην τῆς ἀγίας Τεσσαρακοστῆς, καὶ ἐσυμφώνησαν, ὅτι νὰ γνή ἡ διάλεξις ἀναιμέσον αὐτῶν, καὶ εἰς δόξαν Θεοῦ. Μέσα δὲ τῶν ἡμερῶν, ὅτε ἦτον ἡ ὥρα νὰ συναχθῇ ἡ συνοδία τῆς Συνόδου, ἐγένη ζήτησις καὶ φιλονεικία διὰ τὰς θρόνους τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, καὶ τῆς Ἀνατολικῆς, πῶς νὰ καθίσκυν εἰς τὴν Σύνοδον· ἐζήτει δὲ ὁ Πάπας, ὅτι εἰς τὸ εἷς μέρος τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου μέλει νὰ γνή ἡ Σύνοδος, νὰ καθίσκυν ὅλοι οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ αὐτῆς, καὶ εἰς τὸ ἄλλο μέρος νὰ καθίσκυν ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Πατριάρχης, καὶ ὅσοι ἦσαν μετ' αὐτῶν, Ἀρχιερεῖς, καὶ Κληρικοὶ, καὶ εἰς τὴν μέσλιν νὰ καθίσκυν ὁ Πάπας ὡς κεφαλὴ. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀπεκρίθη, ὅτι τὸτο τῶ Βασιλέως εἶναι, καὶ ὄχι τῶ Πάπα, καὶ πολλὰς λόγους ἔκαμαν περὶ τῆς. Τότε διὰ νὰ εἰρηνοῦσκυν, εἶπαν καὶ ἤφεραν τὰ πρακτικὰ τῶ Συνόδων, καὶ ὅποια ἐδιαλάμβαναν, πῶς ἐκάθετο ὁ Βασιλεὺς, ὁ Πάπας, ὁ Πατριάρχης, καὶ οἱ ἐπιλοιποὶ, καὶ ἀνέγνωσαν αὐτά. Τέλος δὲ ἐσυμφώνησαν, καὶ τὸ εἷς μέρος τῶ Ναοῦ τὸ ἀριστερὸν ἐδόθη τῶ Πάπα, καὶ τῶ Κληρικῶν αὐτῶν, καὶ τῶ Ἀρχόντων, τὸ δὲ ἄλλο μέρος τὸ δεξιὸν ἐδόθη τῶ Βασιλέως, καὶ τῶ Πατριάρχου, καὶ τῶ ἄλλων ὅτε ἦσαν μετ' αὐτῶν, καὶ ἔστησαν τὰς θρόνους αὐτῶν ἐτζη. Τῶ Πάπα τὸν θρόνον ἔβαλαν εἰς αὐτὸ τὸ μέρος ὅτε ἐσυμφώνησαν τὸ ἀριστερὸν, κάθωσκυν ἀπὸ τῶ Ἀγίου Τράπεζαν ἕως ὀργάναις τέσσαρες, καὶ κάθωσκυν ἀπὸ τὸν θρόνον τῶ Πάπα ἕως μίαν ὀργάναν ἔστησαν τὸν θρόνον τῆς Ἀλαμανίας. Ἐσέκετο δὲ εὐκαιρος, διότι ὁ Βασιλεὺς δυν ἦλθε, μόνον ὁ θρόνος εἶχε τὸ ὄνομα, καὶ ἦσαν ραῖμματα, καὶ ἔλεγον, τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀλαμανίας. Σιμὰ δὲ τῆς τῶ θρόνου ἐκάθισαν οἱ Καρδινάλιοι, καὶ μετὰ τῆς οἱ Μητροπολίται, καὶ Ἐπίσκοποι, τὸν ἀριθμὸν ἕως ἑκατὸν πενήντα. Ἱερεῖς δὲ, Διάκονοι, καὶ Πρωτοπρεσβύτεροι ἦσαν ἀμέτρητοι. Μετὰ τῆς ἐκάθισαν οἱ Ἀρχόντες. Ὁμοίως εἰς τὸ ἄλλο μέρος τὸ δεξιὸν, ἠτοίμασαν τῶ Βασιλέως τὸν θρόνον μετὰ κόκκινον χρυσοῦφαντον χιῶδιον, καὶ καθεξῆς ἠτοίμασαν τὰς θρόνους τῶ Πατριάρχου, τῶ Τοποτηριτῶν τῶ ἄλλων Πατριαρχῶν, καὶ ἄλλων Ἀρχιερέων, καὶ Κληρικῶν. Διὰ πλεον βεβαίωσκυν ἔκαμαν καὶ ὄρκον, καὶ τὴν μεγάλῃν Τετάρτην, καθὼς εἶπαμεν, ἐσυναχθῆσαν ἐκεῖ εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἐπισκοπῆς, ὀνομαζόμενον τῶ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, μέγας καὶ περιβόητος.

Ὡς ἦλθεν ἐν ὁ Πάπας, ἐκάθισε πρῶτος εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος εἰς τὸν θρόνον αὐτῶν, κατὰ τὴν συμφωνίαν ὅτε εἶχαν. ἔπειτα ἐκάθισαν, ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν δεξιὸν θρόνον, καὶ ὁ Δεσπότης ὁ ἀδελφὸς τῶ Βασιλέως, ὁ Κύρ Δημήτριος, ἐκάθισαν εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τῶ Βασιλέως, ἕως τέσσαρες πιθαιαῖς. ἐκάθισε δὲ ὁ Πατριάρχης ἐπὶ θρόνον ὑψηλῶν. ἔπειτα οἱ ἑτεροὶ Πατριάρχαι, καὶ ἦσαν ἐτῆτοι, ὁ Ἀλεξανδρείας, καὶ ὁ Ἡρακλείας

κύριος Ἀντώνιος, καὶ ὁ ἐντιμώτατος Πνευματικὸς κύριος Γρηγόριος τῆς Ἀντιοχείας, ὁ Ἐφέσας κύριος Μάρκος, καὶ ὁ Ῥωσσίας Κύρ Ἰσίδωρος, ὁ Μονεμβασίας Κύριος Δοσίθεος, καὶ ὁ Σάρδεων Κύρ Διονύσιος. Ἐκάθισε καὶ ὁ χορὸς κατὰ τὴν τάξιν τῆς Μητροπολιτῶν αὐτῶν, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἐῖς τοὶ ὁ Τραπεζέντος κύριος Δωρόθεος, ὁ Καισαρείας, ὁ Κυζίκου, καὶ τὸν τόπον ἐπέχων Ἀγκύρας, Βησσαρίων ὁ Νικαίας, Μακάριος ὁ Λακεδαιμονίας, καὶ τὸν τόπον ἐπέχων Νικομηδείας, Μεθόδιος ὁ Τορνόβου, καὶ τὸν τόπον ἐπέχων τῆς Ἐφέσου, Ἰγνατίος ὁ Μιτυλήνης, καὶ τὸν τόπον ἐπέχων τῆς Ἡδῆς. Ὁ Κύριος Δωρόθεος ὁ Ἀμασίας, Ἰωσάσαφ ὁ Μολδοβλαχίας, καὶ τὸν τόπον ἐπέχων τοῦ Σεβασίας, Δαμιανὸς ὁ Σταυροπόλεως, Ἡσαΐας ὁ Ῥόδου, Ναθανήλ ὁ Μελνίκου, Εὐστράτιος ὁ Ἀχελού, ὁ Σωφρόνιος. Ἦτον καὶ ἀπὸ τὴν Βερόϊαν εἷας Μητροπολίτης, καὶ εἷας Ἐπίσκοπος. ἔπειτα ἐκάθισαν οἱ Σταυροφόροι, οἱ Ἀρχοντες, γύροθεν τοῦ Πατριάρχου, κάτωθεν δὲ οἱ Ἡγέμενοι τῆς Ἀγιορείτου, καὶ οἱ λοιποὶ Κληρικοὶ ἅπαντες κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν, ποροκαθημένους καὶ τῶ μακαριωτάτῃ Πάπᾳ ἐν τῇ βορείῳ μέρει, ἦγουν τῇ ζερβῳ, καθὼς εἶπαμεν. Κάτωθεν ἀπὸ τὸν θρόνον τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀλαμανίας, ὡς ἐγράψαμεν, ἐκάθισαν οἱ Καρδιναλέοι, ὃ, τε ἀνεψιὸς τῷ Πάπᾳ, ὁ Καμεράριος κύριος Κλημεντίας, ἔπειτα τῷ Ἀγίῳ Μάρκῳ ὁ Ἰερδανός, ὁ Σαβινούσης Ἐπίσκοπος, ὁ Καρδιναλὴς Οὐρσίνος, ὁ τοῦ Ἀγίου Ἀγγέλου Ἰταλιανός, ὁ τοῦ Ἀγίου Σταυροῦ, ὁ Πλακεντίας, ὁ Φυρμιανός, ὁ Πολυμενίας, ὁ Ποντιφίσης, Ἐπίσκοποι, καὶ Ἀρχιεπίσκοποι, ἕως διακόσιοι, καὶ Ἡγέμενοι, καὶ Ἀρχιμανδρίται, καὶ ἄλλοι πολλοὶ Ποιμένες Ἐκκλησιῶν. Ὁ δὲ Πατριάρχης ἦτον ἀδελφός, καὶ δὲν ἤθελε νὰ καθίσῃ, ὁμοίως καὶ ὁ Σάρδεων Μητροπολίτης· ἀμὴν ὁ Πατριάρχης ἀπέστειλεν ἐπιτρόπῳ αὐτοῦ, καὶ ἀνέγνωσαν αὐτῷ. Μέσα εἰς τὸν Ναὸν, εἰς τὴν μέσλῃ τῆς δύο μερῶν τῶ Κλήρου τῆς Ἀνατολικῶν, καὶ Δυτικῶν, ὁμοῦς εἰς τὴν Ἀγίαν Τράπεζαν, ἐσησαν θρόνον πολλὰ ὁμορφότατον, καὶ πολλὰ σολισμένων μὲ χρυσὸν βλατὶ, καὶ ἐκάθισεν ἅπαντες ὁ Μέγας Βασιλεὺς καὶ Δίκαιος Κεῖτης, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς, ἦγεν τὸ Ἅγιον καὶ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, καὶ ἀπὸ τὸ εἷς μέρος καὶ τὸ ἄλλο τοῦ Ἀγίου Εὐαγγελίου ἦσαν αἱ δύο Κεφαλᾶι Πέτρος καὶ Παῦλος, τῆς Κορυφαίων Ἀποστόλων, καὶ λαμπάδες ἀναμμέναις πολλαῖς ἐμπροσθεν τῷ Θεῷ Εὐαγγελίῳ, καὶ τῇ Ἀγίῳ Ἀποστολικῶν Κεφαλῶν. Ἦτον νὰ ἰδῇ τινὰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην ξένον θέαμα καὶ φεικτὸν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐγίνη ὡσανὺ Οὐρανός, καὶ ἐνθυμήθησαν ἐκεῖ ὅπῃ λέγει, „Οὐρανὸς πολὺφωτος ἡ Ἐκκλησία, ἀνεδείχθη ἅπαντα, φωταγωγῆσα τὰς πνεύμας, ἐν ᾧ ἐσώτες κραυγάζομεν, τῶν „τὸν οἶκον σεβέωσον Κύριε“. Τέτῃ ἐν γονομένῃ, ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς ἦσαν ἐνδυμένοι τὴν ἱερατικὴν στολὴν ὅλην, καθὼς ποτὲ καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἑπτὰ Συνόδους, ὅπῃ δὲν ἐκάθισαν ποτὲ οἱ Ἀρχιερεῖς, ἔτε ἄλλοι Ἱερωμένοι χωρὶς τὰς ἱεράς στολὰς αὐτῶν. Ὅμως ἐκάθισαν ὅλοι τῆς Δύσεως οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς ὅλοι, ἦγεν οἱ Φράγγοι, ὁμοίως καὶ οἱ τῆς Ἀνατολῆς, ἦγεν οἱ Ῥωμαῖοι. Ὡσανὺ ἐκάθισαν, ἐγένετο μεγάλη σιωπὴ, καὶ τινὰς ἐδὲν

δὲν ὠμίλει, μόνον ἐκαθέζετο χωρὶς λόγου τινός. Τότε ὁ Πάπας ἐσηκώθη ὀρθός, καὶ ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ Ἱερεῖς, καὶ ἐξεφώνησαν ὁ Πάπας τὸ, Εὐλογητὸς ὁ Θεός. Τότε οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ Ἱερεῖς, καὶ οἱ Διάκονοι, καὶ οἱ Φάλται, κοσμικοὶ ἄνδρες, δοξολογίαν καὶ ὕμνον πρὸς τὸν Θεὸν ἐπεμπον καὶ δέουσιν, ἵνα γνήῃ ἡ εὐωσὶς τῇ Ἐκκλησιῶν, καὶ παύσεν τὰ χίσματα. Ὡσαύτῃ ἐγένετο ἡ Δοξολογία, ἐκάθισαν ὅλοι. Τότε ὤρισαν, ὅτι εἰς τὸν ἄμβωνα ἀπάνω νὰ ἀναγνώθῃ καὶ νὰ φανερωθῇ ἡ ὑπόθεσις τῆς Συνόδου αὐτῆς. Ὁρίσεν ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Πάπας νὰ ἀναγνώθῃ ἐγγράφως ἡ προφητεία τῆ Πατριάρχου, καὶ ἐτζῃ ἐσηκώθῃ ὁ Ρεφερενδάριος τῆ Πατριάρχου, ὁ Διάκων, καὶ ἀρχισε καὶ ἐδιάβαζεν αὐτήν. „Εν τῷ ὀνόματι τῆς Ἀγίας καὶ Ζωαρχικῆς Τριάδος, τῆ Πατρὸς, καὶ τῆ Υἱοῦ, καὶ τῆς Ἀγίας Πνεύματος, τὰ δύο μέρη τῆς Χριστιανῶν, πῶν, τε Φραγγῶν καὶ τῆς Ῥωμαίων, τὴν σήμερον ὁμοφώνησαν ἀνακηρύξαι τὴν ἁγίαν καὶ ἱεράν καὶ Οἰκουμενικὴν Συνόδον, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον Πατέρες τῆς Ανατολικῆς Ἐκκλησίας, ἦγαν οἱ Ῥωμαῖοι, ἀπὸ τὸ εὐα μέρος, καὶ ὁ Γαλιωτάτος Βασιλεὺς Κωνσταντινουπόλεως, Ἰωάννης ὁ Παλαιολόγος, καὶ ὁ Πατριάρχης Κύριος Ἰωάσαφ, καὶ ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς, Σταυροφόροι, καὶ Ἀρχοντες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ανατολικῆς, Ἱερεῖς, καὶ Διάκονοι, καὶ ὅλος ὁ Κλήρος. Ομοίως καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς Φραγγῶν ὅλης τῆς Δύσεως, τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας τῆς Ῥώμης, ὁ, τε μακαριώτατος Πάπας, καὶ ὅλος ὁ Κλήρος αὐτοῦ ὁμολογῶμεν καὶ σέργομεν παύτῃ τὴν ἁγίαν καὶ Οἰκουμενικὴν Συνόδον νὰ γνήῃ εἰς τὸ Κάστρον τῆς Φερράρας, εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, εἰς τὴν μέσῃ τῆς αὐτῆς Κάστρου, καὶ κηρύττομεν καὶ δίδομεν διορίαν ἀπὸ τῆς σήμερον χίλιοι τετρακόσιοι ἑξατά ὀκτὼ χρόνοι ἀπὸ Χριστοῦ Γεννήσεως, Ἀπριλίῃς εἰς τὰς ἐννέα, καὶ ὁμῶς Μῶνας ἑξῆς, εἰς ὅλους τὰς πόλεις, καὶ εἰς ὅλα τὰ Ῥηγάτα τῆς Χριστιανῶν, ὅπως νὰ ἔλθον ὅλοι, καὶ οἱ λοιποὶ τῆς Συμβουλίας τῆς Βασιλείας καὶ τῆς Ῥώμης καὶ πάντων τῆς Χριστιανῶν, ὅποιος βέλεται νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν διωρισμένον καιρὸν, καὶ ὅποιος καταφρονέσῃ καὶ ἀθετήσῃ τὴν ἁγίαν αὐτὴν Συνόδον, καὶ δὲν ἔλθῃ ἕως εἰς τὸν διωρισμένον καιρὸν, νὰ εἶναι ἐπὶ κανόνα ἀφωρισμένος, εἰ δὲν ἐέρξῃ ὅσα κάμῃ τούτῃ ἡ Συνόδος καὶ εἰ μὴ εἶναι ἄνθρωπος ὑψηλός, ἢ Ῥήγας, ἢ Δεσπότης, ἢ Σοφός, ἢ τῆς Ἐκκλησίας Ὁφφικιῶν, λέγομεν νὰ σείλῃ τὴν ὁμολογίαν του, ἢ Τοποτηρητὴν αὐτῆς, αὐτὸς δὲν δύετα νὰ ἔλθῃ, καὶ νὰ σέρξῃ, καὶ νὰ ὁμολογήσῃ ὅσα κάμῃ ἡ ἁγία αὐτὴ Συνόδος· εἰ δὲ ἀθετήσῃ, καθὼς εἶπαμεν, νὰ εἶναι εἰς τὸν κανόνα τοῦ ἀφορισμοῦ. Ὡσαύτῃ ἀνεγνώθῃ τὸ, ὥρισε νὰ ἀναγνώθῃ καὶ τὸ Δεκρέτον τῆς μακαριωτάτης Πάπας, ἀπάνω εἰς τὸν ἄμβωνα. Ἐτζῃ ἐκλεξαν οἱ Φράγγοι ἀπὸ τὸ μέρος αὐτῆς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Γραδένσης, ἐκλεξαν δὲ καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἀπὸ τὸ μέρος αὐτῆς τὸν Μητροπολίτην Μιτυλήνης Δωρόθεον. Τέτρες ἐπρόσταξαν νὰ ἀνεβῇ εἰς τὸν ἄμβωνα νὰ ἀναγνώσῃ Ῥωμαῖκα καὶ Φράγγικα τὴν ἀνακήρυξιν τῆς Συνόδου, καὶ ἀνέγνωσεν αὐτὴν Φράγγικα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γραδένσης, ὅπῃ ἦτον ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Φραγγῶν, ὁ

δὲ Μητροπολίτης Μιτυληνῆς ἀνέγνωσεν αὐτὴν Ῥωμαίικα, ὅπως ἦτον ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Ῥωμαίων. ἔλεγε δὲ ἔπος·

Α'νακή-
ρυξις τῆς
Πάπας
Εὐγενίου
πρὸς τὴν
ἐν Φλω-
ρεντίᾳ
συνόδον.

Εὐγενίος Ἐπίσκοπος δούλος τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς παρύσης ὑποθέσεως γράφω νὰ σέκεται πάντοτε. Μεγάλως τὸν Παντοδύναμον Θεὸν κάμνει χεῖρα κατὰ ἀλήθειαν νὰ δὲ χαρισήσωμεν, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς οἰκτιρμῶν αὐτοῦ δὲν ἀλησμόνησε τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ νὰ τὴν αὐξάνῃ εἰς προκοπαῖς καὶ χάριτες, καλὰ καὶ ἦλθεν εἰς αὐτὴν πολὺς καὶ μέγας χειμῶνας καὶ κύματα φοβερά, ἦγουν πειρασμοί. ἀμὴ ὅσον ἦσαν μεγάλα τὰ πάθη, ἐτήρησε καὶ τρεῖς αὐτὴν ἀβλαβῆ· καὶ διὰ τὸ νὰ εἶναι σύγχυσις καὶ σκανδαλα πρὸ πολλῶν, καὶ περὶ τινῶν, ἐσυνάχθημεν αἱ δύο Ἐκκλησίαι, Θεῷ ὁδηγῆντος, νὰ ἐνώθῃμεν, νὰ γυνή σμίξις εἰς τὴν μέσλῳ ἡμῶν, τὸ ὅποιον εἶναι ἔργον Θεῖον. Λοιπὸν ὁ παθεινότατος ἡμῶν Υἱὸς κατὰ πνεῦμα, Ἰωάννης ὁ Παλαιολόγος ὁ Βασιλεὺς τῆς Ῥωμαίων, σὺν τῷ Θεοσεβεστάτῳ Ἀδελφῷ ἡμῶν Ἰωάσαφ, τῷ Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχῃ, καὶ τοῖς ἐπιλοίποις τῆς Πατριαρχικῆς θρόνων Τοπικτηριῶν, ὁμοίως καὶ οἱ ἐπίλοιποι Ἀρχιερεῖς, Κληρικοί τε, καὶ Ἀρχοντες, ἦλθαν εἰς τὰς ὁκτὼ τῶν ἀπερασμῶν Φεβρουαρίου μῆνός εἰς τὴν Βενετίαν, διὰ νὰ σμίξουν μετ' ἡμῶν νὰ γυνή ἡ Σύνοδος. Ὅμως ὁ Βασιλεὺς νὰ γυνή ἐκεῖ δὲν ἠθέλησε, μόνον εἶπεν εἰς Φερράραν. Ἐτῆς ἦλθεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἀνέφεραν τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ἐσέρξαμεν καὶ ἡμεῖς τῆτο, ἐδῶ εἰς τὴν Φερράραν νὰ γυνή ἡ Σύνοδος, καὶ ἐβεβαιώσαμεν τὴν ζήτησιν τῶν Βασιλέως. ἔγραψαμεν εἰς τὰς Ῥηγάδες, καὶ εἰς τὰς Δέκιδες, καὶ εἰς ἄλλους μεγάλους Ἀρχοντας, νὰ συναχθῶν καὶ νὰ ἔλθω, καὶ ἐτῆς ἐγένετο συμφωνητικῶς χωρὶς τινὸς φιλονεικίας καὶ σκανδαλίου, ἀμὴ μετὰ πάσης ἀγάπης τὴν ἱερὰν ταύτην σύνοδον ἐπεχειρήθημεν, Θεῷ ὁδηγῆντος, διὰ νὰ ἐνώθῃν αἱ Ἐκκλησίαι. Ἐλπίζομεν δὲ εἰς αὐτὸν τὸν Θεόν, νὰ ὁδηγήσῃ καὶ νὰ φωτίσῃ ἡμᾶς εἰς τῆτο, νὰ γυνή ὁμόνοια καὶ ἀγάπη, διὰ νὰ δοξάζεται αὐτὸς ὁ ἐν ἀρχῇ Θεός. Ἐδόθη Ἀπορίθμια εἰς τὰς ἐννέα, χρόνοι ἀπὸ Χριστῷ Γεννήσεως χίλιοι τετρακόσιοι ἑξήκοντα ὀκτώ. Ὡσαύτως ἀνέγνωσαν ταῦτα τὰ ἀνωθεν, καὶ ἄλλας γραφάς, ἐσηκώθη εἷας ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Φραγγῶν, καὶ ἠρώτησε τὰς Καρδιναλέας, καὶ τὰς Κληρικὰς, καὶ Ἀρχιερεῖς, λέγων πρὸς τὰς Φράγγους· σέργετε ταῦτα ὅπως ἐγράφησαν, καὶ ἀνέγνωθησαν τὴν σήμερον ἐμπροσθέν σας; Τότε ὅλοι μιᾷ φωνῇ ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπαν, σέργομεν καὶ ὁμολογῶμεν, καὶ ἔγραψαν τὴν ὁμολογίαν τῆς δύο μερῶν, καὶ ἐκηρύχθη ἡ Σύνοδος. Ὡσαύτως ἐγένετο τῆτο, ἐκάθισαν ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ τότε ἐσηκώθησαν καὶ ἀρχισαν Δοξολογίαν καὶ ὕμνον ἀναφέρειν τῷ Θεῷ· γυνομένη δὲ τῇ ὕμνῳ καὶ τῆς Δοξολογίας, ἔκαμαν τελείαν ἀπόλυσιν. Λοιπὸν ποῖος δύναται νὰ διηγηθῇ, καὶ νὰ ἐξηγηθῇ καταλεπτῶς καὶ μέρος τῆς τάξεως τῆς Πατριαρχῶν; τὰς ἰσοτιμίας τῆς Βασιλέως τῶν δεξιάς μερὸς; τὸν καλλωπισμὸν καὶ τὴν εὐμορφίαν τῆς τάξεως πῶς ἐκαθέζοντο οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ Ἱερεῖς, φορεμένοι μὲ τὰς ἀρχιερατικὰς αὐτῶν λαμπρότητας ὅπως εἶχαν, κατὰ τάξιν εἰς τὰς καθέδρας αὐτῶν, καὶ ἀ-

ναβάθρας, καὶ ὑποπόδια; τὸ πλῆθος τῆς Κληρικῶν; τὸν ἀριθμὸν τῆς Ἀρχόντων καὶ τὴν κατὰσασιν, καὶ ἀπλῶς ὅλον τὸ συνεδριον; τὸ πολὺ πλῆθος ὅλον; Μετὰ ταῦτα ἐσηκώθη ἡ Σύνοδος, καὶ ἐπῆγε κατ' οἷας εἰς τὸ ὁσιώτιον αὐτῆς.

Ἀφ' ἧς δὲ ἐπέρασεν ἡ Ἑορτὴ τῆς Πάχας τῆς Λαμπαρᾶς, καὶ ἐπέρασαν ἡ ^{Εἰς τὰ} μέραι, ἡ Ἐκκλησία τῆς Φραγγῶν ἐζήτει πάντοτε πρὸς τὸν Βασιλέα, ^{σας ὅπῃ} νὰ ^{ἐγιναν} μὴ ἀφύεν νὰ περὶ ὁ καιρὸς εὐκαιρα, ἀμὴ νὰ ὑπαγνέν νὰ ὀξετά- ^{εἰς τὴν} ζεν τὰ δόγματα καὶ τὰς διαφορὰς, ὅπῃ ἔχεν ἀνάμεσόν τες. Ἐπέρασε δὲ ^{σύνοδον.} καιρὸς πολὺς, καὶ διὰ νὰ καμῇ θεραπεία νὰ τὰς ἀναπαύσῃ, ὥρισε νὰ ὀξετάσεν τὴν ὑπόθεσιν περὶ τοῦ Καθαρτικῆς πυρός, ὅπῃ τὸ λέγουν οἱ Φράγγοι Πουργατόριον, περὶ τῆς Ἐμπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ περὶ τοῦ Ἀζύμῃ, καὶ περὶ ἄλλων ζητημάτων. Ὡς ἐγένετο εἰς τοῦτο ἀπόφασις, ἔκαμαν ἀνάμεσόν τες ἐκλογὴν Ῥωμαῖοι καὶ Φράγγοι, νὰ ἐκλέ- ξεν ἐπισήμονας ἄνδρας καὶ σοφῆς, νὰ διαλέγωνται. Ἐκλεξαν οἱ Φράγ- γοι ἀπὸ τὸ μέρος αὐτῆς Καρδιναλέους, δύο, Μητροπολιτὰδες δύο, Ἐπι- σκόπους δύο, Ἱερομονάχους δύο, Ἀββάδες δύο, καὶ Νοταρίους δύο. Ἐκλε- ξαν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἐκ τῆς πρώτων Ἀρχιερέων δύο, ἀπὸ τὰς δευτέρους δύο, ἀπὸ τοὺς κάτω τοὺς ὑστέρους δύο, Ἡγουμένους δύο, Σταυροφό- ρους δύο, καὶ Νοταρίους δύο, καὶ ἀποκατέστησαν πύτως νὰ διαλέγωνται. Ἐτῆς ἐπῆγαιναν πᾶσαν ἐβδομάδα εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Φραγκίσκας, καὶ ἐδιαλέγοντο. Εἰς τὰς τεσσαράς τῆς Ἰενίου ἐκάθισε μερικῶς ἡ Σύνοδος, καὶ ἄρχισαν οἱ Φράγγοι, καὶ εἶπαν πρὸς τὰς Ῥωμαίους πολλὰ τινὰ ζητήμα- τα. Ὅμως ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὰς ὁ Μητροπολίτης Ἐφέσῃ Κύριος Μάρ- κος, καὶ εἶπεν, ὅτι νὰ τὰς τὰ δώσεν ἐγγράφως τὰ διδάγματα αὐτῶν καὶ κεφάλαια, νὰ τὰς ἀποκριθῇ εἰς καθε κεφάλαιον. Ἀκούσαντες τοῦτο οἱ Φράγγοι, ἔλαβαν μεγάλῃ χαρὰν, καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν. Ἐτῆς ἐση- κώθη ἡ Σύνοδος, καὶ ἐγραψαν κεφαλαιωδῶς τὰ ζητήματα αὐτῶν οἱ Φράγ- γοι. Εἰς τὰς δεκατέσσαρας τῆς αὐτῆς Μηνὸς ἐσυνάχθη πάλιν ἡ Σύνοδος καὶ ἐσφάλισαν τὰς πόρτας τῆς Ἐκκλησίας, διὰ νὰ μὴ συγχύζωνται ἀπὸ τὸ πλῆθος τῆς Λαῶ. Ὅμως εἰς τὰ κεφάλαια ἐκεῖνα τῆς Φραγγῶν, ἀπεκρί- θη ὁ Βησσαρίων ὁ Νικαίας Μητροπολίτης, καὶ ὠμίλει, καὶ ἐγγράφως ἔλε- γε καὶ ἐρμηνεύει τὸ κατ' οὐ κεφάλαιον. Ἐν ἀρχῇ εἶπαν διὰ τὸ Πουργατό- ριον οἱ Φράγγοι, ἦγαν περὶ τῆς Καθαρτικῆς πυρός, καὶ ὅτι εἶναι πῦρ κα- θαρτήριον, δηλονότι εἰς τῶτον τὸν Κόσμον καθαρίζονται τῆς ἁμαρτωλῶν αἰ- ψυχαὶ διὰ τῆς πυρός. Εἰς τῶτο ἀπεκρίθη ὁ Βησσαρίων, ὅτι αἱ ψυχαὶ τῆς ἁμαρτωλῶν ὑπαγνέν ἐν τόπῳ σκοτεινῷ, ἐν τόπῳ λυπηρῷ, καὶ κολά- ζονται ὑπερέμμενοι τῆς Θεῆς Φωτὸς, διὰ δὲ τῆς δεήσεων καὶ λειτουργιῶν παρὰ τῆς Ἱερέων, καὶ ἐλεημοσυῶν, ἀποκαθαίρονται, ἦγαν λυξάνονται τὰ τό- πῃ ἐκεῖνα τῆς σκοτεινῆς καὶ τῆς θλίψεως, καὶ ἀπολύονται καὶ ὑπαγνέν εἰς τὸν Παράδεισον, ἀμὴ ὅχι ὅτι καθαίρονται διὰ τῆς πυρός, ἔδὲ ἐνέργειαν πυρός ὁμολογῶμεν ἡμεῖς, κατ' ὡς τὸ λέγετε ἐσεῖς. Ἡμεῖς δὲ τῶτο λέγο- μεν, ὡς ἀνωθεν, ὅτι ἡ προσοδύχη, καὶ ἡ δέησις, καὶ ἡ ἐλεημοσύνη λυ- ξώνεν τὰς ψυχὰς τῆς ἁμαρτωλῶν ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖνον τῆς Κολάσεως.

Ἐτῆς

Ἐτὶς ἀπεκρίθη δώτερον περὶ τῆς Ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ περὶ τῆς Ἀζύμης, ὁμοίως καὶ εἰς τὰ ἄλλα ζητήματα. Ἀκέσαντες δὲ οἱ Φράγγοι τὴν ἀπόκρισιν τῆς Βησσαρίωνος Νικαίας, ἐν τῇ ἅμα ἀπελογήθησαν, καὶ πολλὰ ὠμίλησαν ἀναμέσον αὐτῶν, καὶ ἔπαυσεν ἡ Σύνοδος, καὶ ἐπῆγεν ὁ καθ' ἑαυτοῦ εἰς τὸ σπήτι αὐτῶν.

Εἰς τὰς δεκάξη τῆς Ἰουλίας, ἡμέρα τετάρτη, ὤρισεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἐπῆγαν ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἐπίλοιποι, δηλοῦντι οἱ Ῥωμαῖοι, εἰς τὸ παλάτι τῆς Πατριάρχης, καὶ ἐπῆγε καὶ ὁ Βασιλεὺς καβαλάρης, καὶ ἐκάθισαν ἐπὶ θρόνον ὁ τε Βασιλεὺς, ὁ Πατριάρχης, καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ ἐκεῖ ἐσυμβεβλήθησαν, καὶ ὠμίλησαν πολλὰ, ἀπὸ τὸ παρὸν ἕως ἕξ ὥρας τῆς ἡμέρας. Ὁ Βασιλεὺς ἐπῆρε τὰς γνώμας τῶν Ἀρχιερέων, καὶ Κληρικῶν, λέγων τῶν Ῥωμαίων, ἐγγραφῶς, καὶ ὤρισε νὰ συναχθῶν τὸ ἑκατό μέρος καὶ τὸ ἄλλο εἰς τὴν αὐρίον, ἦγαν εἰς τὰς δέκα ἑπτὰ τῆς αὐτοῦ Μηνός. Ἐτὶς ἐσυνάχθησαν καὶ τὰ δύο μέρη, καὶ ὠμίλουν περὶ τῶν τῶν ζητημάτων, ἀμὴ κυρίως δὲ ὠμίλουν νὰ προσφέρων τὰ ρήματα τῆς Θείας Γραφῆς, καὶ τῶν Διδασκάλων, διότι ἐκαρτέρουν τὰς Ἀποκρισιαίτας, ὅπου εἶχαν διορίαν εἰς τέσσαρας Μῆνας νὰ ἔλθουν οἱ Ῥηγάδες, οἱ Δέκιδες, οἱ Κόντιδες, καὶ οἱ μεγάλοι Ἀρχοντες εἰς τὴν Σύνοδον· ἀλλ' ἐπέρασεν ἡ διορία τῶν τεσσάρων Μηνῶν, καὶ τινὰς δὲν ἦλθον. Οἱ Ἀρχιερεῖς οἱ Ῥωμαῖοι πολλὰ ἐλυπῶντο, ὅπως ἐπέρνα ὁ καιρὸς, καὶ δὲν ἐγίνετο τέλος, καὶ τὴν περισσότερον λύπην ὅπως εἶχαν καὶ τὸ κακόν, ὅτι ἐπίασαν ἐκεῖ τὸ θανατικόν, καὶ ἄλλοι θάνατοι αἰφνίδιοι, καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τῆς οἱ Ἀρχιερεῖς ἐγιναν ὡσάν ἐκεῖνοι ὅπως εἶναι ἕξ ἀπὸ τὸν νῦν τῆς, φοβέμενοι τὸν θάνατον, καὶ τὸ περισσότερον, ὅτι ὁ Σάρδεων Μητροπολίτης ἠθύνετο, καὶ ὑπὸ τῆς νόστος ἀπόθανε, καὶ ἔθαψαν αὐτὸν μὲν μεγάλης τιμῆς. Ἐβοήθησεν ὁ Θεὸς ὅμως καὶ ἄλλος ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀθρόνην δὲν ἀπέθανε, μόνον αὐτός· ὅθεν ὡσάν δὲν ἦλθαν ἐκεῖνοι οἱ Ἀφύτες οἱ Ῥηγάδες καὶ οἱ ἄλλοι εἰς τὴν Σύνοδον, καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς ἐλυπῶντο, τότε εἶπεν ὁ Πάπας πρὸς αὐτούς· Ὡ ἀδελφοί, τί λυπεῖσθε; ὅπως ἐγὼ εἶμαι μετὰ τῆς Βασιλέως καὶ τῆς Πατριάρχης, ἐκεῖ εἶναι ὅλη ἡ Σύνοδος τῶν Χριστιανῶν, καὶ μάλιστα ὅπως εἶναι ἐδῶ οἱ Τοποτηριταὶ τῶν ἄλλων Πατριαρχῶν, καὶ οἱ ἐδικαίους Ἀρχιερεῖς, καὶ οἱ ἡμέτεροι Καρδιναλέοι, καὶ ἡ Σύνοδος εἶναι τελειωμένη. Λοιπὸν κάμνει χρεία νὰ ἀρχήσωμεν αὐρίον νὰ διαλεγώμεσθαι, φέροντες καὶ μαρτυρίας τῶν Διδασκάλων. Ἦτον δὲ τότε αἱ ὀκτὼ τῆς Ὀκτωβρίας, Ἰνδικτιῶνος δώτερας, ἡμέρα τετάρτη, καὶ ἄρχισαν νὰ διαλέγεται ἡ Σύνοδος, καὶ δὲν ἐκάθισαν εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν, καθὼς διελαλήθη, ὅτι νὰ γαίῃ ἡ Σύνοδος, ἀμὴ ἐσυνάχθησαν εἰς τὸ Παλάτι αὐτῶν τῆς Πάπας, ὅτι ὁ Πάπας ἦτον ἀθρόνης ἀπὸ τὴν ποδαλγίαν, καὶ ἀπὸ τῆς πόνης δὲν ἠμπόρειε νὰ πηγυγῇ εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν, ὅπως ἦσαν οἱ θρόνοι τῶν Ἀρχιερέων, καὶ τῆς Συνόδου, καὶ τῆς Βασιλέως· ἀλλ' ἐπειδὴ, ὡς εἶπαμεν, ἠθέλε νὰ γαίῃ ἡ Σύνοδος ἐκεῖ εἰς τὸ Παλάτι, ἔστησαν πάλιν τὰς θρόνους, καθὼς ἦσαν εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν, καὶ τὸ ζερεβὸν μέρος ἔδωκαν τῆς Πάπας, καὶ ἔστησαν τὸν θρόνον αὐτῶν, καὶ τῆς Βασιλέως

λέως τῆς Ἀλαμανίας, καὶ ἀπέκει τὰ σκαμνία τῷ Καρδινάλεω καὶ Κλη-
ρικῶν, καὶ τὸ δεξιὸν μέρος ἐδόθη τῷ Βασιλέω καὶ τοῦ Πατριάρχῃ. Ἐτῆ
ἐκάθισεν ὁ Πάπας ἐπὶ θρόνου, καὶ οἱ Καρδινάλεοι, καὶ οἱ Ἀρχιεπίσκο-
ποι, καὶ οἱ Ἐπίσκοποι, καὶ οἱ Ἡγούμενοι, ὅλοι κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν.
Ἐπάνωθεν δὲ τῷ θρόνῳ τῷ Πάπα, ἐκαθέζονταν οἱ Πρωτοπράτοι, καὶ
οἱ Περικλήριοι καὶ ἄλλοι ἀξιωματικοί, καὶ δεξιὸν ἐκάθονταν εἰς σκαμνία,
μόνον εἰς τὸ πάτωμα, ὅπερ τὸ εἶχαν εὐλισμῶν μετὰ χαλίας. Ἐμπροσθεν
τῷ Πάπα, καὶ εἰς τὰ ὑποπόδια αὐτοῦ, καὶ ἔμπροσθεν τῷ θρόνῳ τῆς Ἀλα-
μανίας ἐκάθοντο Καβαλιέροι, Μαρκέζοι, Δέκιδες, καὶ Κόντιδες, ὅπερ ἦσαν
ἀπ' ἀρχῆς, ἀμὴν ἄλλοι ὅπερ εὐρίσκονταν εἰς τόπους μακρὰς δεξιὸν ἦλθον.
Εἰς δὲ τὸ δεξιὸν μέρος ἐκάθισεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ὁ
Πατριάρχης κάθοντο ἀπὸ τὸν Βασιλέα ἕως πιθαμαῖς τέσσαρες, εἰς ὁ-
λίγον μικρότερον θρόνον ἀπὸ τὸν Πάπαν, καὶ ὁ θρόνος τῷ Βασιλέω καὶ
τῷ Πάπα ἦσαν ἄντικρυς. Ὁ θρόνος τῷ Πατριάρχῃ, ὅπερ ἦτον ὀλίγον μι-
κρότερος ἀπὸ τῷ Πάπα, ἦτον εὐλισμῶν καὶ αὐτὸς κατὰ τὸν καὶ τῷ Πάπα
μετὰ κόκκινον ἐνδεδυμένος. Ἐπειτα ἐκάθισαν οἱ Τοποτηριταὶ τῷ Πατριαρ-
χῶν εἰς τὰς θρόνους αὐτῶν, καὶ μετ' αὐτὰς οἱ Μητροπολίται, κατὰ τοὺς
θρόνους αὐτῶν. Ἐπειτα οἱ Ἡγούμενοι εἰς εἷς σκάμνον, καὶ εἰς ἄλλον σκά-
μνον, πλησίον ἐκεῖ εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον ἐκ πλαγίων, ἐκάθισαν
οἱ Σταυροφόροι, καὶ μετ' αὐτῶν ἀπὸ τῆς πρώτης τῷ Ἀρχόντων, καὶ ἀπάνω
ἀπὸ τὸν Βασιλέα πρὸς τὸ σκλάβοφυλάκιον ἐκάθισεν εἰς σκάμνον, καὶ οὐ-
χὶ εἰς θρόνον, ὁ ἀδελφὸς τῷ Βασιλέω Κύριος Δημήτριος, μήτε οἱ Ἀρ-
χόντες ἐκάθισαν εἰς σκάμνον, ἀμὴν εἰς τὸ πάτωμα, καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ
Ἐπίσκοποι τῷ Ἀφροντῶν τῆς Ἀνατολῆς. Εἰς τὴν μέσλιν τοῦ Ναῦ, πρὸς
τὸ Θυσιαστήριον, ἐκάθισαν οἱ ἕξ τῷ Ῥωμαίων, ὅπερ τοὺς ἐκλεξαν νὰ
διαλέγωνται μετὰ τοὺς Φράγγους, καὶ ἀντίκρυτα τούτων ἐκάθισαν οἱ ἄλ-
λοι ἕξ, ὅπερ τὰς ἐκλεξαν οἱ Φράγγοι νὰ διαλέγωνται μετὰ τὰς Ῥωμαίους.
Ἀπάνω δὲ εἰς τὴν Ἀγίαν Τράπεζαν ἦτον τὸ Ἱερὸν καὶ Θεῖον Εὐαγγέ-
λιον. Ἦτον καὶ εἰς τὸ δεξιὸν μέρος ἡ Ἀγία Κεφαλὴ τῷ Θεῷ Ἀποστόλου
Πέτρῳ, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν τῷ Θεῷ Παύλῳ, τῷ Κορυφαίῳ, μετὰ λαμ-
πάδων πολλῶν ἀνάμμενων, γύροθεν ἦσαν δὲ καὶ ἐκεῖνοι ὅπερ τὰς ἐκλε-
ξαν οἱ Ῥωμαῖοι, δηλονότι, ὁ, τε Βασιλεὺς καὶ ὁ Πατριάρχης, καὶ ὅλη ἡ
Συνόδος τῷ Ῥωμαίων. πρῶτος ὁ Μητροπολίτης Ἐφέσε Κύριος Μάρκος,
ὁ Ῥωσίας Κύριος Ἰσίδωρος, ὁ Νικαίας Κύριος Βησσαρίων, ὁ μέγας
Σκλάβοφύλαξ Ξανθόπελος, ὁ λεγόμενος Σιδεροφᾶς, ὁ μέγας χαρτοφύλαξ
ὁ Βαλσαμῶν, καὶ ὁ Κύριος Γεώργιος ὁ Γεμισός. Ἐκείνης, ὅπερ ἐκλεξεν
ὁ Πάπας καὶ οἱ Καρδινάλεοι, καὶ οἱ ἐπίλοιποι ἀπὸ τὸ μέρος τῷ Φραγ-
γῶν, ἦσαν ἑπτὰ. Καρδινάλεοι δύο, ὁ τῷ Ἀγίῳ Ἀγγέλου Ἰβλιανός, καὶ
ὁ Φιρμιανός, Ἀρχιεπίσκοποι δύο, ὁ Ῥόδῳ Ἀνδρέας, καὶ ὁ Φορολιβισσῆς
Ἐπίσκοπος, καὶ δύο διδάσκαλοι τῆς Θεολογίας, Ἱερομόναχοι ἄνδρες σο-
φοί. Ὡσαν ἐκάθισαν ἑπτὰ τὰ δύο μέρη ἀντίκρυτα, δηλονότι οἱ ἐκλε-
λεγμένοι, ἐσηκώθη ὁ Νικαίας Βησσαρίων ὁρθός, καὶ εἶχε δεμνία τὰ χέ-
ρια τε μετὰ πάσης δόλαβείας καὶ τιμῆς, καὶ ἔλαβε θέλημα ἀπὸ τὸν Βα-

σιλέα, ἀπὸ τὸν Πάπαν, καὶ ἀπὸ τὸν Πατριάρχην, καὶ ἄρχισε καὶ ἔκαμε ἐγκώμιον εἰς τὸν Βασιλέα, εἰς τὸν Πάπαν, εἰς τὸν Πατριάρχην, καὶ εἰς ὅλην τὴν Σύνοδον. Ἀκέσαντες τὸτο ἐκεῖνοι, ὅπῃ δέξιντο εἰς τὴν Σύνοδον, ἐθαύμασαν πολλὰ εἰς τὴν σοφίαν καὶ λογιότητα τοῦ Νικαίας Βισσαρείωνος· ἀλλὰ ὅταν ἄρχισεν τὴν δόχλῳ εἰς τὴν Ἀγίαν Τριάδα, εἰς καθέπε πρόσωπον, ἦτοι εἰς τὸν Πατέρα, εἰς τὸν Υἱόν, καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, καὶ ἐν ὑσέροις ὁμῶς τῆς Ἀγίας Τριάδος, ὑπερεθαύμασαν ὅλοι, καὶ ἔρριξαν καὶ τὸ δάκρυον, καὶ ἐκλαίαν μεγάλως. Ἀφ' ἧς ἄρχισεν ὁ Νικαίας τὰ ἐγκώμια, ἐπέρασεν ἡ ἡμέρα, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ τέλος, ὃ ἥλιος ἐβασίλευσε, καὶ ἡ Σύνοδος ἐλύθη, καὶ ἔσπιναν ὅτι τὸ Σάββατον πάλιν νὰ ἔλθῃ. Ὅταν ἦλθε τὸ Σάββατον, ἐσυνάχθη πάλιν ἡ Σύνοδος εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Παλατίου τοῦ Πάπα, καὶ ὁ Ῥόδου Ἀνδρέας ἐμιμήθη τὸν Νικαίας Βισσαρείωνα εἰς τὰ ἐγκώμια ὅπῃ ἔκαμε, καὶ ἄρχισεν καὶ αὐτὸς καὶ ἔκαμε ἐγκώμια πρὸς τὸν Μακαριώτατον Πάπαν, πρὸς τὸν Εὐσεβέστατον Βασιλέα, πρὸς τὸν Ἀγιώτατον Πατριάρχην, καὶ πρὸς ὅλην τὴν Σύνοδον, καὶ ἔλεγε τὰ ἐγκώμια ὅλα ὅλην τὴν ἡμέραν, ἕως ἧς καὶ ἐγένετο ἑσπέρα. Ἐτῆς ἐλύθη ἡ Σύνοδος, καὶ ἔδωκεν λόγον, καὶ ἐδιαλάλησαν περὶ τῆς Συνόδου, ὅτι τὴν ἐρχομένην τρίτην πάλιν νὰ συναχθῇ.

Οὕτως ἐσυνάχθησαν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ τῆς τρίτης, εἰς τὰς δεκατέσσαρας τοῦ Ὀκτωβρίου Μηνὸς, εἰς τὸν αὐτὸν Ναὸν τοῦ Παλατίου τοῦ Πάπα, καὶ ἐκάθισεν καθ' ἑνα κατὰ τὴν τάξιν αὐτῆς, φορῶντας καὶ τὰς ἀρχιερατικὰς καὶ ἱεράς αὐτῶν στολὰς. Τότε ἄρχισεν ὁ Ἐφέσος καὶ εἶπεν· Ἐπειδὴ ἦλθαμεν καὶ ἐσυνάχθημεν εὐδοκίᾳ καὶ χάριτι τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ, καὶ ἔχομεν σπαδὴν καὶ ποροθυμίαν εἰς τὸ θεῖον ἔργον τῆς ἀγάπης, διὰ νὰ συνώσωμεν αἱ δύο Ἐκκλησίαι νὰ γινῇ μία, κάμνει χρεία ἡ ἀγάπη μας νὰ εἶναι καθαρὰ ἐδῶ, ὅπῃ θέλομεν νὰ διαλεγώμεθον διὰ ὅλα τὰ ζητήματα, ὅπῃ ἔχομεν νὰ ἰδῶμεν, καὶ ὅπῃ ζητεῖτε ἐσεῖς οἱ Φράγγοι. Ἄν τύχη καὶ εἰπῇ τινὰς ἀπὸ τῆς Ἀδελφῆς ἡμῶν λόγον σκληρὸν νὰ μὴ γινῇ σύγχυσις ἢ δὲ σκανδαλον, ἀμὴν εἰρηνικῶς νὰ δέχεσθε τὰς λόγους ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς εἰρηνικῶς νὰ δεχώμεθον τὰς λόγους ὑμῶν. Ἀπεκρίθη δὲ τοῦ Ἐφέσου ὁ Φράγγος, ὁ Ἀνδρέας ὁ Ἀρχιερεὺς τῆς Ῥόδου, καὶ εἶπεν· ὅτι καὶ ἡμεῖς ταύτῃ τὴν ἀγάπῃ παρακαλοῦμεν νὰ τὴν ἔχωμεν, ὅτι ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ Χριστός. Ὅποιος ἔχει τὴν ἀγάπην καθαρὰν μετ' αὐτοῦ, ἔχει αὐτὸν τὸν Χριστόν, ὅπῃ εἶπεν, ὅτι ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἀλήθεια ἐγὼ εἰμί. Ἄν γινῇ, ὡς εἶπες, λόγος σκληρὸς εἰς τὴν μέσιν μας, θέλομεν τὸν λογιᾶσαι ἀντὶ ἐδείου· μόνον τὸτο σὰς παρακαλοῦμεν, ὅτι εἰς τὰ ἔρωτήματα ὅπῃ θέλομεν σὰς ἐρωτᾶ, νὰ μᾶς κάμνετε τὰς ἀποκρίσεις πελείας, καὶ καθαρὰς εἰς καθ' ἑνα, καὶ μὴ βάλλετε ἄλλας ὥς ἄλλων λέξεις καὶ λόγους ἀσαφεῖς, ὅπῃ νὰ μὴ ἔχῃ σαφηνισμόν. Ἀπεκρίθη δὲ ὁ Ἐφέσος πρὸς τὸν αὐτὸν Φράν Ἀνδρέαν, καὶ εἶπεν· ἡμεῖς θέλομεν συμβεβληθῇ μετὰ τῶν Ἀδελφῶν ἡμῶν τῶν Ἀνατολικῶν, καὶ θέλομεν ἀποκριθῇ εἰς τὴν Σύνοδον καθὼς εἶπες, κεφαλαιωδῶς. Οὕτως ἐλύθη ἡ Σύνοδος. Πάλιν Ὀκτωβρίου δεκαπεντέ, ἡμέρα πεντάδι, ἐσυνάχθη ἡ Σύνοδος, καὶ

ἐκάθισαν, καὶ πολλὰ εἶπαν, καὶ ἐδιαλέχθησαν, καὶ ἔτε τὸ εἷς μέρος ἔτε τὸ ἄλλο, καὶ εἴσεν τὰς ὑποθέσεις ἐπέφθιναν, ἢ ὁμοφώνουν· καὶ ἔστησαν ὅτι καὶ ἀναγνωθῆν οἱ ὅροι τῶν πρώτων Συνόδων, καὶ ἔπος ἐσερξάν, καὶ ἐλύθη ἡ Σύνοδος· διότι ὅλη ἡ ὑπόθεσις ὅπως εἶχαν ἡ μεγάλη, ὅπως ἀρχίσαν, ἦτον περὶ τῆς Ἐκπορεύσεως τῆς Ἁγίας Πνεύματος, καὶ ἔτι ἐλύθη ἡ Σύνοδος. Πάλιν Ὀκτωβρίᾳ δέκα ἕξ, ἡμέρα πέμπτη, ἐγένετο ἡ σύναξις τῆς Συνόδου, καὶ ἐκάθισαν. Τότε ἀρχισεν ὁ Ἐφέσος καὶ εἶπε πρὸς τὸν Πάπαν καὶ πρὸς ὅλην τὴν Σύνοδον, καὶ ἀναγνωσθῆν οἱ ὅροι τῶν Ἀγίων καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων διὰ τὴν τάξιν καὶ τὴν συνήθειαν· μάλιστα δὲ τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας Συνόδου, ὅπως εἶναι θεμέλιον τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ Πίστεως, διὰ καὶ γὰρ φανερόν εἰς ἡμᾶς ἡ ἀποφασίς αὐτῶν τῶν Συνόδων, διὰ τὴν συμφωνίαν καὶ τὴν ὁμολογίαν, ὅπου εἶχαν διὰ τὴν κοινὴν ὁμολογίαν καὶ Πίσιν, καὶ διὰ καὶ λάβωμεν τὰς δόχας τῶν Θεῶν Πατέρων ἐκείνων εἰς τὸ παρὸν ἔργον, ὅπως ἐσυνάχθημεν, εἰς τὸ ἐνωθῆναι καὶ εἰρυνεύσαι, καὶ ἐφέραμεν τὰ βιβλία τῶν δύο Συνόδων, τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας, καὶ αὐτοὶ οὐρίζετε, ὡς ἀναγνωθῆν. Τότε ἀπεκρίθη ὁ Καρδινάλιος Ἰουλιανός, καὶ εἶπε· Πατέρες Αἰδεσιμώτατοι, ἀπὸ τὸν οὐρισμὸν τῆς Μανερικῆς Πάπα, καὶ τῶν ὁλαβεσάτων Πατέρων τέτων λέγω, ὅτι δίκαιον εἶναι καὶ φυλάξωμεν τὰς ἡμετέρας συμφωνίας, τὰς ὁποίας ἐσυνφωνήσαμεν εἰς τὰς ἀπερασμύνας Συνόδους, ὅπως ἐκαμε τὴν ὁμιλίαν ὁ Ἐφέσος Μητροπολίτης Κύριος Μάρκος, καὶ ἡτοιμάθη τῆς Ρόδου ὁ Ἀρχιερεὺς καὶ τῆς ἀποκριθῆ, κατὰ τὸν ὑπεχρέθη εἰς τὴν Σύνοδον· ὁμοῦ καί μετε ὡσαν οὐρίζετε, αὐτοὶ εἶναι καὶ ἀποκριθῆ. εἶδε καὶ θέλετε καὶ ἀναγνωθῆν οἱ ὅροι, ὡς ἀναγνωθῆν εἰς δικαίωμα ἐδικόν σας καὶ σύστασιν, ἔχει δὲ ὡς ἀπὸ τῆς κοινότητος, ἢ ἐδικῆς μας θελήσεως τῶν Φραγγῶν. Ὁ δὲ Ἐφέσος Κύριος Μάρκος ἀπεκρίθη, καὶ εἶπε, καὶ ἀναγνωθῆν οἱ ὅροι, καὶ ὅχοι ὅλοι σωστοὶ διὰ τὸ μάκρος, ἀλλὰ μερτικὸν ἀπ' αὐτοῦ, καὶ πλέον ἀναγκαῖα, ὅπως εἶναι εἰς τὴν παρεῖσαν ὑπόθεσιν χρειάζομενα· καὶ ἀνεγνώθη τὸ Σύμβολον τῶν ἐν Νικαίᾳ Πατέρων, τῶν τελακοσίων δέκα καὶ ὀκτώ, τὸ ὁποῖον ἐβεβαίωσε καὶ ἡ δευτέρα Σύνοδος, καὶ ἡ τρίτη. Ὡσαν ἀνεγνώθη τὸ τοῦ Ἁγίου Συμβόλου τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου, ἡγουν τὸ Πισθῶ εἰς εἷς Θεόν· ἢ τὸν παρεῖσα ὁμοῦ Σύνοδος ὡρισεν, ἀλλ' ὡς καὶ μὴ πισθῶμεν, μόνον κατὰ τὸν ὡρισεν αὐτὴ ἡ Ἁγία Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ· εἶδε ὅσοι πολμήσαν καὶ ὁμολογῆν καὶ καὶ πισθῶν ἔξω ἀπὸ τῆς, εἰ μὴ εἶναι καὶ Ἀρχιερεῖς, καὶ καθίστανται καὶ καὶ διώχνονται ἀπὸ τὸν θρόνον, εἶδε εἶναι Κληρικοὶ, καὶ καθίστανται καὶ τῆς Ἱερουσολῆς καὶ τοῦ Κλήρου, εἶδε καὶ εἶναι Λαϊκοί, καὶ ἀναθεματίζονται· ἀρχισαν εἷς μέρος καὶ ἄλλο, καὶ ἔλεγον πολλὰ περὶ τῆς Ἐκπορεύσεως τῆς Ἁγίας Πνεύματος. Οἱ μὲν Φράγγοι ἔλεγον, ὅτι ἐκπορεύεται ἐκ τῆς Πατρὸς καὶ ἐκ τῆς Υἱοῦ, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἔλεγον, ὅτι ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρὸς μόνου, καὶ ὅχι ἐκ τῆς Υἱοῦ. Ἐκαμναν ὁμιλίας καὶ ἀποκρίσεις οἱ ἐκλεγεμμένοι ἀπὸ τὸ μέρος τῶν Ῥωμαίων, καὶ οἱ ἐκλεγεμμένοι ἀπὸ τῶν Φραγγῶν διδάσκαλοι, καὶ ἔφεραν καὶ μάρτυρας εἰς τὴν μέσλιν, καὶ τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς ἐπιστολῆς

τῷ Ἀγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, ὅπῃ τὴν ἐξαίρετον πρὸς Ἰωάννην τὸν Πατριάρχην Ἀντιοχείας, ὅταν ἤθελε νὰ γυνῇ ἡ τρίτη Σύνοδος, καὶ ἔλεγον ἡ ἀρχὴ οὕτως. „Εὐφρανέσθωσαν οἱ Οὐρανοὶ, καὶ ἀγαλλιᾶσθω ἡ γῆ“. Τότε ἐβεβαίωσε τὸ τῆς Πίστεως ἡμῶν Σύμβολον, ὅπῃ ἐγινε παρὰ τῶν Θεῶν Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ συνελθόντων, καὶ ἔλεγον, ὅτι προσάσω εἰς πάντας, νὰ μὴ διγῆτε, ἢ νὰ παρασαλῶσθε καμίαν συλλαβὴν, ἢ λέξιν ἀπὸ ἐκείνης, μόνον νὰ ἐνθυμῆσθε ἐκεῖνο ὅπῃ λέγει· μὴ σαλῶτε ὅσα αἰῶνια, τὰ ὅποια ἔκαμαν οἱ πατέρες σας, ὅτι δὲν ὠμίλῃσαν ἐκεῖνοι, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ, τὸ ὅποion ἐκπορεύεται ἐξ αὐτῶν τῶν Πατέρων, καὶ κατὰ τὸν τῆς ὑσίας λόγον δὲν εἶναι ἕξω, ἢ ἔξω ἡ ἐξ ἑνὸς ἀπὸ τῶν Υἱῶν. Ὡσαύτως ἀνεγνώσθη τὸτο, εἶπεν ὁ Ἐπίσκοπος· ἀκούσατε, Πατέρες, τὸ θεῖον Κυρίλλου τί λέγει, ὅτι ἔτε συλλαβὴν, ἔτε λέξιν νὰ παρασαλῶσθῃ τινὰς ἀπ' αὐτῶν τῶν Ἁγίων Συμβόλων τῆς πρώτης Συνόδου, ἀλλ' ἔτε νὰ προσεθῇ πρὸς αὐτὸ ἄλλος λόγος· ἀλλὰ παρακαλῶ τὴν Αἰδεσιμότητα ὑμῶν, νὰ ἀναγνώσθῃ καὶ ὁ ὅρος τῆς τετάρτης Συνόδου, ἐξ ἀρχῆς μέχρι τῶν ὁρίσμων τῶν Συμβόλων. Ἐτςῃ ἀνεγνώσθη, καὶ ἔλεγον ἡ ἀρχή.

Ἡ Ἁγία καὶ Οἰκουμένη τετάρτη Σύνοδος, ἡ κατὰ Θεῶν χάριν καὶ Θεοῦ πατρὸς τῶν Φιλοχρίτων ἡμῶν βασιλέως Μαρκιανῶν, ἐσυνάχθη ἐν τῇ Χαλκηδόνι Μητροπόλει τῆς Βιθυνίας Ἐπαρχίας, ἐν τῇ Μαρτυρίᾳ τῆς Ἁγίας Μάρτυρος καὶ καλλινίκης Εὐφημίας, καὶ ὤρισεν τὰ κάτωθεν, καὶ ἐβεβαίωσεν ὅσα ἐγιναν εἰς τὴν πρώτην Σύνοδον, καὶ εἰς τὴν δευτέραν καὶ εἰς τὴν τρίτην, περὶ τῶν Θεῶν Συμβόλων, καὶ περὶ τῶν ἄλλων. Μετὰ ταῦτα ἀνεγνώσθη, κατὰ τὴν συμφωνίαν ὅπῃ εἶχαν, τὸ τέλος τῶν ὁρίων, τὸ ὅποιον ὤρισεν, ὅτι τὸ εἰρημνικὸν Ἅγιον Σύμβολον, ἢ ἔξω τὸ, Πιστῶν εἰς ὃν Θεόν, καὶ τὰ ἑξῆς, νὰ μείνῃ ἀσάλευτον, νὰ μὴ μεταγυρῇ. Ὁμοίως ἀνεγνώσθησαν ἀπὸ τῶν πρακτικῶν τῆς Ἁγίας καὶ Οἰκουμένης πέμπτης Συνόδου, προσφωνήσαντος Ἰωάννης Κωνσταντινουπόλεως, δι' ὧν καὶ τὸ θεμελιον τῆς Πίστεως, κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν Ἁγίων Πατέρων, νὰ μὴ χαλαρῇ, καὶ ἀσάλευτον νὰ διαμείνῃ. Ἐσπεύσαντες μὲν, τῇ τῷ Δεσπότῳ καὶ Σωτήρῳ Ἰησοῦ Χριστῷ χάριτι, πανταχοῦ πάντα ταῦτα νὰ κρατοῦν, καὶ νὰ μὴ παρασαλῶσθῃ, ἀλλὰ νὰ προσέχων καὶ τὸ Ἅγιον Σύμβολον, ἢ ἔξω τὸ Πιστῶν, τὸ ὅποιον ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ ἐκήρυττον, καὶ ἐβαπτίζοντο, καὶ τὸ ἐξεφώνησεν ἡ Ἁγία καὶ Οἰκουμένη πρώτη Σύνοδος, ὅπῃ ἐγένετο εἰς τὴν Νικαίαν, εἰς τὰς ἡμέρας τῶν Εὐσεβεσάτων βασιλέως τῶν Μεγάλων Κωνσταντίνου. Ταύτῃ τὴν Σύνοδον ἐβεβαίωσε καὶ ἡ δευτέρα, καὶ ἡ τρίτη, καὶ ἡ τετάρτη καὶ ἐπεσφράγισεν ἡ ἐν Χαλκηδόνι Ἁγία Σύνοδος, τὰς ὁποίας Συνόδους διὰ καὶ ἑνὸς τρόπου ἢ λόγου δὲν δύλεται τινὰς νὰ σαλῶσθαι ἀπὸ εἴτι ἔκαμαν καὶ ἐβεβαίωσαν. Τῶν λοιπὸν τὴν Πίσιν ἀπαρασάλευτον νὰ κρατῶμεν, καὶ νὰ μὴ ἀμφιβάλωμεν τελείως· ἀλλὰ πᾶσαν κακίαν καὶ καινοτομίαν νὰ ἀφήσωμεν, καὶ ἐν ἐνὶ σώματι τὴν Ἁγίαν καὶ Ὁμοῦσιον Τριάδα νὰ δοξάζωμεν. Εἶτα ἀκολούθῃ ἡ ἐκθεσις τῆς Πίστεως, ὅπῃ ἐγένετο εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν παρὰ τῶν ἑκατὸν πενήκοντα Ἀ-

γίων Πατέρων, ἡ ὅπῃ ἐγίνε παρα τῆς ἑκακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ Θεοφόρων Ἀγίων Πατέρων, ὅπῃ ἐσυλλάχθησαν εἰς τὴν Νίκαιαν πρῶτην Σύνοδον, καὶ τὸ ἅγιον μᾶθημα τῆς Πίσεως ἐδίδαξαν ἡμᾶς, ἡγουν τὸ Θεῖον Σύμβολον, καὶ τὴν τοῦ Ἀρείου μανίαν ἀναθεμάτισαν, καὶ ὅσας ἐφρόνησαν τὰ Ἀρεῖα. δεχόμεθα δὲ καὶ τὴν δολτέραν Σύνοδον, ὁ ὅποια ἐσυλλάχθη εἰς τὴν Κωνσταντινῆπολιν ὑπὸ ἑκατὸν πενήκοντα Ἀγίων Πατέρων, τῶν ὁποίων ἦτον ἅγιον μᾶθημα τὸ Σύμβολον, ἡγυν τὸ, Πισθῶν ἐσαφηνίσαν καὶ ἐβαίωσαν, ἥτοι ἐβεβαίωσαν τὰ περὶ τῆς Θεότητος τῆς Ἀγίας Πνεύματος, καὶ τὴν Αἰρεσιν Μακεδονίαν τῆς Πνευματομάχης, καὶ τὸν ἀσεβῆ Ἀπολινάριον κατέκρινον, καὶ ὅσοι ἦσαν μετ' αὐτῆς. Δεχόμεθα δὲ καὶ τὴν τρίτην Σύνοδον, τὰς διακοσίους Πατέρας, ὅπῃ ἐσυλλάχθησαν εἰς τὴν Ἐφεσον, οἱ ὅποιοι ἠκολούθησαν καὶ ἐσερέωσαν τὸ αὐτὸ ἅγιον Σύμβολον, καὶ ἀναθεμάτισαν κατέκριναν Νεστόριον τὸν ἀσεβῆ, καὶ τὰ μυστὰ αὐτοῦ δόγματα, καὶ ὅσας τὰ ἐπίσταν ἢ τὰ πισθῶν ἀναθεμάτισαν. Συλλέγοις δεχόμεθα καὶ τοὺς ἑκακοσίους ἑκακόντα Ἀγίους Πατέρας, ὅπῃ ἐσυλλάχθησαν εἰς τὴν Χαλκηδόνα, οἱ ὅποιοι ἐσερέξαν τὰς ἑῖς ταύτας Ἀγίας Συνόδους, καὶ ἠκολούθησαν τῷ προειρημένῳ ἁγίῳ μαθήματι, ἡγυν τὸ Θεῖον Σύμβολον, τὸ ὁποῖον παρέδωκαν, ὡς ἐγράψαμεν, οἱ ἁγῶντες ἑκακοῖοι δέκα καὶ ὀκτὼ Θεοφόροι Πατέρες εἰς τὴν πρῶτην Σύνοδον, καὶ εἰς τὴν δολτέραν οἱ ἑκατὸν πενήκοντα ἅγιοι Πατέρες, καὶ ἀναθεμάτισαν ἐκείνον ὅπῃ διδάσκει. ἡ βάλλει, ἡ ἀγάλλει ἀπὸ τοῦ εἰρημένον ἅγιον Σύμβολον.

ΔΙΑΤΙ ΤΟ ΠΙΣΤΕΤΩ ΛΕΓΕΤΑΙ ΣΥΜΒΟΛΟΝ.

Σύμβολον λέγεται τὸ συνέχον καὶ περιέχον τὰ σύμβολα, πούτεστι τὰ Ἀρθρα τῆς Πίσεως, τὰ ὅποια εἶναι δώδεκα, καὶ ἰδὲ αὐτά. Πρῶτον Ἀρθρον, Πισθῶν εἰς εἷα Θεὸν Πατέρα Παντοκράτορα, Ποιητὴν Οὐρανῶ καὶ Γῆς, ὁρατῶν τε πάντων, καὶ ἀοράτων. Τῆτο εἶναι ἡ ἐπίγνωσις τῆς Οὐρανίας Θεῆς καὶ Πατρὸς, καὶ ἡ Πίσις ὅπῃ ἐχομεν εἰς αὐτόν. Δολτέρον. Καὶ εἰς εἷα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τῆς Θεῆς τὸν Μονογενῆ, τὸν ἐκ τῆς Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων. Φῶς ἐκ Φωτὸς Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεῆς ἀληθινῆς γεννηθέντα καὶ ποιηθέντα, ὁμοῦσιον τῇ Πατρί, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο. Δηλοῖ δὲ τῆτο τὴν Θεότητα τῆς Μονογενοῦς, καὶ τὴν θεῖαν αὐτῆς Γέννησιν, καὶ τὸ ἀκτιστον αὐτῆς, καὶ αἰδιον, καὶ ὁμοῦσιον τῇ Πατρί, καὶ Δημιουργῶν τῆς Παντός. Τρίτον. Τὸν δι' ἡμᾶς τὰς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῆς Οὐρανῶν, καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἀγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου, καὶ ἐνανθρωπήσαντα. Τοῦτο δηλοῖ τὴν διὰ Πνεύματος Ἀγίου Σάρκωσιν, χωρὶς ἀποράς, τῆς Μονογενεῖς Υἱῆς τῆς Θεῆς. Τέταρτον. Σταυρωθέντα ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίῳ Πιλάτῃ, καὶ παθόντα καὶ ταφέντα. Δηλοῖ τὰ ζωνφόρα Πάθη, καὶ τὴν Σταύρωσιν τῆς Κυρίου ἐπὶ Ποντίῳ Πιλάτῃ γενομένην. Πέμπτον. Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς. Δηλοῖ τῆς Ἀναστάσεως τὸ Μυστήριον. Ἑκτον. Καὶ ἀνελθόντα εἰς τὰς Οὐρανὰς, καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τῆς

Βλέπε
τὸ νό-
μα ὅπῃ
ἐχον κα-
θε ἀρ-
θρον.

τῷ Πατρὶ. Διηλοῖ τὴν εὐδοξίαν Ἀνάληψιν τῷ Κυρίῳ, καὶ τὴν ἐκ δεξιῶν
 τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ καθεδρᾶν. Ἑβδομον. Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δό-
 ξης κεῖναι ζῶντας καὶ νεκροὺς, ὅς τῃς Βασιλείας ἐκ ἔσσεαι τέλος. Τὸ δι-
 ηλοῖ τὴν δούτεραν Παρουσίαν, ἥτοι Κύριον καὶ Κεῖτλιν καθεσθῆναι αὐ-
 τὸν ζώντων τε καὶ νεκρῶν. Ὁγδοον. Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ Κύ-
 ριον, τὸ Ζωοποιόν, τὸ ἐκ τῷ Πατρὶ ἐκπορεύόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ
 Υἱῷ συμπορευόμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλήσαν διὰ τῶν Προφη-
 τῶν. Διηλοῖ αὐτὴν τὴν ἐξήγησιν· ἐπειδὴ οἱ ἁγίων Θεοὶ Πατέρες ἐθεο-
 λόγησαν περὶ τῆς ὑποστάσεως τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ, καὶ περὶ τῆς ἐν δύο
 φύσεσι μιᾶς ὑποστάσεως τῷ Μονογενῆς Υἱῷ τῷ Θεῷ, νυνὶ θεολογεῖται καὶ
 περὶ τῆς ὑποστάσεως τῷ Ὁμοστίῳ τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ τῷ Θεῷ, καὶ συ-
 ναϊδίῳ Πνεύματι. Ἐννατον. Εἰς μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολι-
 κὴν Ἐκκλησίαν. Ἐδῶ διηλοῖ τὴν εὐαγγελίαν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ
 τετραπεράτου Κόσμου. Δέκατον. Ὁμολογῶ εὐ Βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρ-
 तिῶν. Τὸ κεφάλαιον δείχνει, ὅτι εὐα Βάπτισμα εἶναι, καὶ ἐχὶ πολ-
 λὰ, ἦγαν τὸ εἰς ἑῖς καταδύσεις γενόμενον, εἰς τὸ ὄνομα τῷ Πατρὶ, καὶ
 τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ τὸν Κυριακὸν λόγον, ὅπερ διηλοῖ
 τὴν τελευτήν ταφῇ καὶ Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, καὶ τὸ, Ὅσοι εἰς Χρι-
 στὸν ἐβαπτίσθησαν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθησαν. συνετάφησαν ἐν
 αὐτῷ διὰ τῷ Βαπτίσματος, ἵνα ὡς περὶ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν, ἕτω
 καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν. Διηλοῖ δὲ ἀκόμη καὶ τὴν δύ-
 ναμιν καὶ τὴν χάριν τῷ Ἁγίῳ Βαπτίσματος, διὰ τῶν ὁποίων δικαιώμεθα,
 καὶ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν λαμβάνομεν. Ἐνδέκατον. Προσδοκῶ Ἀνάστασιν
 νεκρῶν. Ἐδῶ δείχνει τὴν Δόξαν τῆς Ἀναστάσεως, τὴν ὁποίαν βεβαίως
 νὰ φρονῶμεν, ὡς οἱ Θεοὶ Πατέρες ἔβαλαν. Δωδέκατον. Καὶ ζῶν τῷ μέλ-
 λοντος αἰῶνος. Τὸ διηλοῖ τὸ ἀτελεύτητον καὶ τὸ ἀληκτον τῷ μέλλοντος αἰῶ-
 νος. Ταῦτα παρίστανει ἡμῖν τὸ Ἱερὸν τῆς Πίστεως Σύμβολον, τὸ Φῶς τῆς
 Ἀγίας καὶ Οἰκουμενικῆς ἑκτῆς Συνόδου. Ἡ Ἀγία καὶ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος,
 τῇ τῷ Θεῷ χάριτι, καὶ πανόσεβείῳ θεασίσματι τῷ Εὐσεβεστάτῃ καὶ Πισοτάτῃ
 Βασιλεῶς Κωνσταντίνῃ τῷ Πατριάρχῃ, συναχθεῖσα ἐν ταύτῃ τῇ Θεοφύ-
 λακτῳ, καὶ Βασιλίδι Κωνσταντινουπόλει Νέᾳ Ῥώμῃ, ἐν τῷ σεκρέτῳ τοῦ
 Θεοῦ παλατίου, ἐπιλεγομένῳ Τρέλλῳ, ὤεισε τὰ ὑποπεταγμένα. Ὁ τοῦ
 Θεοῦ καὶ Πατρὸς Υἱὸς Μονογενὴς καὶ Λόγος, ὁ καὶ πάντα ὁμοιος ἡμῖν, χα-
 ρὴς ἁμαρτίαν γενόμενος ἄνθρωπος, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, καὶ
 τὰ ἐξῆς. Εἰς τὸν παρόντα ὅρον βεβαιώμεν καὶ τὸ, ὅτι οἱ Πατέρες τῆς αὐ-
 τῆς ἑκτῆς Συνόδου, οἱ ἐκατὸν ἑβδομήντα τὸ ἐκθεσαν, καὶ συμφωνῶν τὰ ὅσα πα-
 ρέδωκεν ἡ πρώτη, ἡ δεύτερα, ἡ τρίτη, ἡ τέταρτη, καὶ ἡ πέμπτη Σύνοδος, πε-
 ρὶ τῷ Ἁγίῳ Συμβόλῳ, καὶ περὶ τῶν ἄλλων. Ἐτς ἐπικύρωσαν τὸ Ἅγιον
 Σύμβολον, καὶ ἐπεσφράγισαν αὐτὸ, ἦγαν τὸ, Πισθῶ εἰς εὐα Θεόν.

Ἐκ τῆς Ἐπιστολῆς τοῦ Ἀγιωτάτου Ἀγάθωνος Πάπα Ῥώμης, ὅπου
 ἔγραψεν εἰς τὰς Βασιλεῖς τῶν Ῥωμαίων, ὅταν ἠθέλε νὰ γινῇ ἡ ἑκτὴ Σύ-
 νοδος, ὅτι εἶναι ἡ τελεία ἡμῶν εἰδησις, νὰ φυλάξωμεν τὰς ὁρὰς τῆς Κα-
 θολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Πίστεως, ἦγαν τὸ, Πισθῶ.

ΟΡΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ Ζ'. ΣΥΝΟΔΟΥ.

Η Ἀγία καὶ Οἰκουμενικὴ Μεγάλη Συνόδος, τῇ τῷ Θεῷ χάριτι καὶ θεοπίσματι δόσεβι τῇ Εὐσεβεσάτων καὶ Φιλοχρίστων ἡμῶν Βασιλέων Κωνσταντίνου, καὶ Εἰρηνῆς τῆς αὐτῆς Μητροῦς, ἐσυμάχθη τὸ δεύτερον ἐν τῇ Νικαέων λαμπρᾷ Μητροπόλει τῆς Βιθυνῶν Ἐπαρχίας, ἐν τῇ Ἀγίᾳ τῷ Θεῷ Ἐκκλησίᾳ, τῇ ἐπονομαζομένῃ Σοφίᾳ, ἀκολουθήσασα τῷ παράδοσιν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἔειπε τὰ ὑποπεταγμένα. Ὅτι Φῶς τῆς αὐτῆς ἐπιγνώσεως ἡμῖν χαρισάμενος, καὶ τῷ σκοτὲς τῆς εἰδωλικῆς ματίας ῥυσάμενος ἡμᾶς, Χειρὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ τὰ ἐξῆς. Εἰς δὲ τὸ τέλος ἀποφασίζον αὐτοὶ οἱ Θεῖοι Πατέρες τῆς ἐβδόμης Συνόδου, καὶ λέγον· ἐδὲ δὲγαγόμεν ἐδὲ προδέτομεν ἀπὸ ὅσα ἔγραψαν καὶ ἐκύρωσαν αἱ Ἀγίαι καὶ Οἰκουμενικαὶ ἔξη Συνόδοι, ἀλλὰ φυλάττομεν αὐτὰ πάντα βέβαια, καὶ ἀσάλοτα εἰς τὰς αἰῶνας. Ἡ δὲ Ἀγία Συνόδος ἀκούσασα ταῦτα, ὀξυφώνησαν πάντες· Τὸ πεισθόμεν, τὸ αὐτὸ πάντες φρονέμεν, πάντες ὁμοφώνως ἔγραψαμεν. Αὕτη ἡ Πίστις τῇ Ἀποστόλων, αὕτη ἡ Πίστις τῇ Πατέρων, αὕτη ἡ Πίστις τῇ Ὀρθοδόξων, αὕτη ἡ Πίστις τὴν Οἰκουμενικὴν ἐσήειξε, πεισθόντες εἰς εἷνα Θεὸν ἐν Τριάδι ὑμνέμενον, τὰς Ἀγίας Εἰκόνας ἀσπαζόμεθα. Οἱ μὴ ἔτι φρονέοντες μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας ἐκδιωχθήτωσαν. Ἡμεῖς τὴν ἀρχαίαν νομοθεσίαν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐπακολουθεῖμεν, ἡμεῖς τὰς Θεσμὰς τῇ Πατέρων φυλάττομεν, ἡμεῖς ἐκεῖνες, ὅπῃ προδέτην ἢ δὲγαγόν ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τὰ ὅσα παρέδωκαν αἱ ἐπὶ Θεῖαι Συνόδοι, ἀναθεματίζομεν. Οὕτως ὡσανύ ἀνεγνώθη ὁ ὅρος τῆς ἐβδόμης Συνόδου, ἤφεραν οἱ Φράγγοι εἷνα βιβλίον παλαιότατον, καὶ ἔγραφε τὸν αὐτὸν ὅρον τῆς αὐτῆς ἐβδόμης Συνόδου, καὶ δέρεθι ἐν τῇ Θεολογίᾳ τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι, εἰς τὸ, ἐκ τῷ Πατρὸς ἐκπορεύομενον, τὸ, καὶ ἐκ τῷ Υἱῷ, καθὼς αὐτοὶ οἱ Φράγγοι ἔλεγον. Περὶ τούτου ἐγίνε πολλὴ ὁμιλία, καὶ μακρὸς τὸ λόγος, δείχνοντας τὸ βιβλίον παλαιὸν, καὶ εἰς αὐτὸ μεγάλως ἐκαυχῶντο, καὶ πολλὰ ἔλεγον, καὶ οἱ Ῥωμαῖοι καμίων ἀπέκλεισιν δὲν ἔδωκαν πρὸς αὐτὰς, ὅτι ὁ καιρὸς ἐπέραςσε, καὶ δὲν ἦτον πλέον ὥρα διὰ τὰ ὁμιλῆσαι, καὶ ἐτῆ ἐλύθη ἡ Συνόδος.

Εἰς δὲ τὰς εἴκοσι τῷ Οκτωβρίῳ, ἡμέρᾳ δευτέρᾳ, ἐσυμάχθη πάλιν ἡ Συνόδος εἰς τὸν Ναὸν τῷ Ἀγίου Φραγκίσκου, καὶ εἶπον οἱ Ἀνατολικοὶ· Ἀκέσατε, Πατέρες Αἰδεσιμώτατοι, τὰς ἀποφάσεις ὅπῃ ἔκαμαν οἱ Θεοὶ Πατέρες τῇ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ περὶ τῆς Πίστεως, καὶ τὰς ἐκύρωσαν. Ἡμεῖς δὲ λαβέμενοι τοὺς Θεοὺς Πατέρας ἡμῶν, τοὺς ὅρους αὐτῶν φυλάττομεν, καὶ τὰς ἀράς αὐτῶν φοβέμεθα, καὶ δὲν δυνάμεθα τὰ δεχθῶμεν τὴν προδήκην, ὅπῃ λέγετε εἰς τὸ Ἅγιον Σύμβολον. Τότε ἀπεκρίθησαν οἱ Δυτικοὶ· Γαλιωτάτε Βασιλεῦ, τὸ βιβλίον ὅπῃ ἐπροσφέραμεν ἡμεῖς τῆς ἐβδόμης Συνόδου, εἶναι βιβλίον παλαιότατον, καὶ εἶναι ἀδυνάτον τὰ ἐννοήσῃ ἄνθρωπος, ὅτι ἐγίνε εἰς αὐτὸ ἐπιβουλὴ καμία. Ἐχομεν δὲ καὶ ἰσχυρὸν ἄνδρα παλαιὸν καὶ σοφόν, ὁ ὁποῖος γράφει περὶ πολλῶν ἄλλων

Cronogr.

kk

καὶ

καὶ γράφει καὶ περὶ τῆς, ὅτι τὸ Σύμβολον ἔτζη ἐξέτεθῃ, καὶ ἀνεγνωσθῇ
 παρὰ τῆς ἐβδόμης Συνόδου. Μετὰ τῆτο ἄρχισε τὸ εἶνα μέρος καὶ τὸ ἄλ-
 λο, καὶ ἐδιαλέγοντο περὶ τῆς Ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ
 ἐπρόσφεραν Γρηγόριον τὸν Θεολόγον ἐν τῇ πρὸς Κληδόνιον ἐπιστολῇ, καὶ
 Κύριλλον ἐν τῇ καὶ Ἰωάννῃ ὁμιλίᾳ, ὅπως λέγεται. „ Ἐρωτήσω τὸν Πα-
 τέρ, καὶ ἄλλον Παράκλητον πέμψει ὑμῖν “ καὶ τὰ ἐξῆς. Ἐπρόσφεραν καὶ
 ῥήσεις τῶ Μεγάλου Βασιλέως, καὶ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, καὶ τῶ Παλαμᾶ ἐκ
 τῶ Τόμων· καὶ λαλήσαντες πολλὰ, ἐλύθη ἡ Σύνοδος. Πάλιν εἰς τὰς ἐκ-
 κοσιπύτε τῶ αὐτῶ Μηνός, ἡμέρα Σαββάτω, ἐγένη συνάξις τῆς Συνόδου,
 καὶ περὶ τῆς Ἐκπορεύσεως τῶ Ἁγίου Πνεύματος πάλιν ἔλεγον, προσφέρον-
 τες τὸν Μακάριον Αὐγουστῖνον, τὸν Θεῖον Ἀμβρόσιον τὸν Ἀρχιερέα Μεδιο-
 λάνων, καὶ τὸν Ἰλάριον. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἤφεραν τὸν Μέγαν Ἀθανάσιον, τὸν
 Μέγαν Βασίλειον, τὸν Θεῖον Χρυσόστομον, τὸν Θεῖον Ἀναστάσιον, τὸν Πό-
 λεως μεγάλης Ἀντιοχείας, τὸν ἐκ τῶ ἁγίου ὄρους Σινᾶ, τὸν Ἐπιφάνιον Ἐ-
 πίσκοπον Κύπρου, καὶ ἄλλους πολλούς, καὶ ἔλεγον καὶ ἐδιαλέγοντο, ἀποκρί-
 νωντας ὁ εἶνα τῶ ἄλλῃ. Πάλιν ἐκάθισαν εἰς τὴν πρώτην τῶ Νοεμβρίου,
 ἡμέρα Σαββάτω. Πάλιν Νοεμβρίου τετάρτη, ἡμέρα τρίτη. Ἐκάθισαν καὶ
 Νοεμβρίου εἰς τὰς ἡμέρας ὀκτώ. Πάλιν Νοεμβρίου εἰς τὰς δεκοκτώ, καὶ
 ὅσαις φοραῖς ἐκάθισαν, μόνον περὶ τῆς Ἐκπορεύσεως τῶ Ἁγίου Πνεύμα-
 τος ἔλεγον. Ἦλθαν οἱ Τοποτηριταὶ καὶ ἀποκλεισάριοι τῶ Δεκός τοῦ Βορ-
 ρυγντίας εἰς τὴν Σύνοδον, καὶ ἐπῆγαν καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Πάπαν μόν-
 ον, καὶ τὴν συνήθειαν αὐτῶ, καὶ ἡσπάσθησαν τὴν δεξιὰν αὐτῶ χεῖρα, ἐκεῖ
 ὅπως ἐκαθέζετο· τὸν δὲ Βασιλέα εὐδὲ καθόλου δὲν τὸν ἐχαιρέτησαν, εὐδὲ
 τὸν ἐπροσκύνησαν, μόνον ἐπῆγαν καὶ ἐκάθισαν πρὸς τὸ μέρος ὅπως ἐκά-
 θενταν οἱ Φράγγοι. Τὰ γράμματα, ὅπως ἤφεραν ἀπὸ τὸν Ἀφέντιον αὐ-
 τῶν τὸν Δεκαν, τὰ ἔδωκαν εἰς τὴν Σύνοδον, καὶ τὰ ἀνέγνωσαν καθὼς
 ἦσαν γεγραμμένα Φράγγικα. Ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Σύνοδος δὲν ἐκατάλα-
 βαν τελείως τί ἔλεγον τὰ γράμματα ἐκεῖνα, ἐπειδὴ δὲν ἦσαν Ἑλληνι-
 κά, μόνον Φράγγικα. Ἐτζη ἐσηκώθη ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἐλύθη ἡ Σύνο-
 dos. ἐλυπήθη δὲ ὁ Βασιλεὺς πολλὰ, καὶ εἰς ὕβριν τὸ ἔλαβε, διότι δὲν
 ἐκαταδέχθησαν αὐτοὶ οἱ Ἀποκλεισάριοι νὰ τὸν προσκυνήσουν, καθὼς εἶ-
 ναι ἡ τάξις τῶ Βασιλέων, καὶ εἶπεν· ὅτι ἀπὸ τὴν σήμερον δὲν ὑπάγω
 πλέον εἰς τὴν συνάξιν, ἀλλ’ οὐδὲ Σύνοδος νὰ γούη, ἐπειδὴ αὐτοὶ οἱ
 Ἀποκλεισάριοι ἔκαναν τὴν τριαύτην ἀναιχυντίαν, νὰ μὴ μὲ προσκυνή-
 σουν. Ἀκούσας δὲ τῆτο ὁ Πάπας, ἔσειλε παρακαλεσὰς πρὸς τὸν τὸν Βα-
 σιλέα ἀπὸ μέρος αὐτῶ, ἵνα κάμῃ τὴν Σύνοδον, καὶ ἐκεῖνο ὅπου δὲν
 ἔκαναν οἱ Τοποτηριταὶ, νὰ τὸ κάμει. Ὁ Βασιλεὺς ἤκουσε τὴν παρα-
 κάλεσιν τῶ Πάπα, καὶ εἰς τὰς τέσσαρας τῶ Δεκεμβρίου, ἡμέρα πέμπτη,
 ἐσυνάχθη πάλιν ἡ Σύνοδος.

Ἀφ’ ἐσυνάχθησαν, ἐκάθισεν ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ ἐπιλιπος Σύνοδος,
 καὶ ἦλθαν οἱ Ἀποκλεισάριοι, καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Βασιλέα, ἀμὴ καθὼς
 ἔπρεπε δὲν τὸν ἐπροσκύνησαν. Λοιπὸν ὁ Βασιλεὺς σιωπῶς τὴν ὑπέμει-
 νεν. Ὡρσε δὲ ὁ Βασιλεὺς, καὶ πάλιν ἄρχισαν καὶ ἔλεγον περὶ τῆς Ἐκ-
 πο-

πορεύσεως τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι, ἕως ἃ ἐσπέρωσε, καὶ ἐλύθη ἡ Σύνοδος. Πάλιν ἐσιναχθῆναι εἰς τὰς οὐκὰς τῆς Δεκεμβρίας, καὶ ὡς ὤμιλεν, ἀρχισεν τὸ μέρος τῷ Ῥωμαίων νὰ ἀγανακτῇ, καὶ νὰ ἀδημονῇ, καὶ ὅχι μόνον οἱ Ἀρχιερεῖς, ἀλλὰ καὶ οἱ Κληρικοὶ, καὶ ὅλοι οἱ ἐπίλοιποι τῆς Συνόδου, καὶ ἔλεγον ἀναμέσον αὐτῶν· τί εἶναι τῶτα τὰ εὐκερα λόγια ὅπως ἀκούμεν; ἔπε αὐτοὶ δυνάονται νὰ νικήσουν ἡμᾶς, ἔπε ἡμεῖς αὐτῆς· διὰ τῶτο πρέπει νὰ ἐπιστραφῶμεν εἰς τὴν Πόλιν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἦτον ἄνδρας πολλὰ μακρόθυμος, καὶ ὅλα τὰ ὑπέμεινε, καὶ οἰκονόμα τὰ πράγματα. Διαλεγομένων δὲ τῷ δύο μερῶν, ἔπεσεν ὁ Βασιλεὺς εἰς ὀδυῦν ῥοδατικῶν, καὶ ὁ Πατριάρχης ἦτον ἀθροῦς, καὶ εὐδὲ καὶ ἐδυῖετο νὰ ὀμιλῇ ἢ νὰ ἀκῇ. Ἐπέρασαν δὲ ἡμέραις δέκα ἕξ, καὶ ὁ Πατριάρχης ἐγένετο ὀλίγον κακλίτε-
ρα, καὶ ἐπῆγεν ἡ Σύνοδος τὸ μέρος τῷ Ῥωμαίων εἰς τὸν Πατριάρχην, καὶ ἐπαρακάλεσαν αὐτὸν, καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς θρόνον, καὶ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ ἔκαμιν ἐκεῖ ἡμέραις δύο, καὶ ἐσυμβεβλόοντο μετὰ τοῦ Βασιλέως. Ἐτῆς ἐπῆγαν ἐκεῖ καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ ὅλη ἡ Σύνοδος, λέγοντες οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ Σύνοδος γενομένης, ἀναμέσον αὐτῶν, εἰς τὸ Παλάτιον τῷ Βασιλέως, ἐδημιγόρησεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ εἶπεν· ἡμεῖς, διὰ νὰ γνῇ ἡ ἐνώσις τῷ Ἐκκλησιῶν, ἐπαρατήσαμεν τὴν Πατρίδα ἡμῶν, καὶ ἤλθαμεν μὲ μεγάλης κινδύνου καὶ κόπης ζητῶντες τὴν ἐνώσιν τῷ Ἐκκλησιῶν, διὰ νὰ παύσιν τὰ χίσματα, καὶ τὰ σκανδαλα ἀπὸ τῆς μέσῃ, καὶ ὅλοι ἐσεῖς ἐκοπιᾶσθε διὰ τῶτο τὸ πρᾶγμα, καὶ ἤλθετε, οἱ μὲν Ἀρχιερεῖς, εἰς σύσασιν τῷ Ἐκκλησιῶν αὐτῶν, οἱ δὲ Συγκλητικοὶ, διὰ τὴν ὀρθοτομίαν τῆς Αἵσεως, καὶ διὰ ἐλπίδα τῷ κληροτόμων αὐτῶν. Ἐγὼ δὲ μόνον διὰ μίαν ἐλπίδα εἰς τῶτο κοπιᾶζω καὶ ταλαιπωρῶ, ὅπως λάβω παρὰ Θεοῦ τὴν συγχώρησιν, διότι ἔπε παιδιὰ ἔχω, ἔπε ἄλλω τιμῶν θέλω, μόνον διὰ τῶτο, καὶ διὰ τὸ γένος τῷ Ῥωμαίων κάμνω ὅσα βλέπετε. Λοιπὸν πρέπει ἐσεῖς νὰ σπεύδατε διὰ τὴν ἐνώσιν τῷ Ἐκκλησιῶν, καὶ τὸ περὶ αὐτότερον διὰ νὰ γυρίσωμεν εἰς τὴν Πατρίδα ἡμῶν μὲ τιμῶν ἐνώ-
μενοι, καὶ ἔχι χαιρεσμενοὶ μετὰ ἐνθουσιᾶς, Εἶπε δὲ τῆς τούς λόγους ὁ Βασιλεὺς πρὸς τὴν Σύνοδον αὐτῶν, λέγωντας, ὅτι ὁ Πάπας ἐμύλυσεν ἡμῖν, ὅτι ἀνάγκη εἶναι νὰ δῶμεν ἀπὸ τῆς Φερρᾶραν, νὰ ὑπάμεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν, καὶ ἐκεῖ νὰ τελειώσωμεν τὴν Σύνοδον. Πῶς σὰς φαίνεται; καλὸν εἶναι νὰ ὑπάμεν, ἢ ὅχι; Ἀπεκρίθησαν δὲ οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ εἶπαν· ἡμεῖς, ὦ Βασιλεῦ, βεβλόμεθα ποτὲ νὰ μὴ δῶμεν ἀπὸ τῆς Φερρᾶραν, ἐπειδὴ εἰς αὐτῶν ἐγένετο ἀπόφασις, ὅτι νὰ πληρωθῇ ἡ Σύ-
νοδος, καὶ ὅχι εἰς ἄλλον τόπον. Ἀλλὰ κάμνει χρεία, ὅτι μὴ ὀλισμὲς τῆς βασιλείας σε νὰ φανερωθῇ διὰ τὴν αἰτίαν θέλομεν νὰ ὑπάμεν ἐκεῖ, διό-
τι δεῖν πρέπει νὰ δῶμεν ἀπ' ἐδῶ, νὰ ὑπάμεν εἰς ἄλλον τόπον νὰ τῆς ἀκολουθήσωμεν. Ἀπεκρίθη ὁ Βασιλεὺς· πῶς ἔχομεν νὰ ζητήσωμεν κά-
τερνα καὶ ἐξοδὸν παρ' αὐτῶν, εἰὰ δεῖν ἀκολουθήσωμεν αὐτῆς; ἐσνοχωρεῖτο δὲ πολλὰ διὰ ὁδοῦς. ἔλεγε δὲ ὁ Μακαριώτατος Πάπας πρὸς τὴν Σύ-
νοδον τῷ Ῥωμαίων· ἡξάρετε καλὰ ὅτι ἐδῶ εἰς τὴν Φερρᾶραν δεῖν ἔχω
νὰ σὰς δώσω τίποτας, ἐπειδὴ οὐδὲ ὁ τόπος τῆς Βονωνίας δεῖν εἶναι ἐ-
δικός

δικός μας, νὰ λάβετε τὰ ὅσα ἐλπίζετε. λοιπὸν οἱ Φλωρεντίνοι δίδαν ἡμᾶς δανεικὰ φλωρία χιλιάδες σαραντα, διὰ νὰ ἀγάλωμεν τὴν Συνοδὸν ἀπὸ τὴν Φερράραν νὰ τὴν πᾶμεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν. Ἀκέσετε, καὶ ἀπολθήσετέ με νὰ ὑπᾶμεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν, καὶ ὑπόσχομαι νὰ δώσω εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν ὑπὲρ βοηθείας χιλιάδας δώδεκα φλωρία, καὶ κάτεργα. Ἐσᾶς δὲ ὅσα φλωρία σᾶς χρεώσῃ, καὶ μπάγον εἰς τὸ ἐξῆς, νὰ πέρνητε καθε μίῃ τὸ διατεταγμένον ἐκεῖνο, καὶ συνειθισμένον ὅπῃ εἶναι. Ἐλάτε τὸ λοιπὸν εἰς τὴν Φλωρεντίαν, καὶ εἰς διορίαν ἔεις μίῃς, ἢ τέσσαρες, νὰ ἔχετε ἐξουσίαν νὰ ἐπιστραφῇτε εἰς τὰς τόπας σας, ἢ αὐτὴν οὐκ ἔχοντες νὰ σμίξωμεν, ἢ αὐτὴν δὲν σμίξωμεν. Οἱ Ἀρχιερεῖς, ὡσαύτῃ ἤκουσαν ταῦτα, ἐταράχθησαν, καὶ τὸ περιεσσότερον ὅπῃ δὲν εἶχαν ἔξοδον. Ἐγένετο ἡ Σύνοδος τῆ Βασιλείως μετὰ τῆς συνοδίας αὐτοῦ περὶ τούτου, ἢ νὰ ὑπάγουν καὶ τὸν λόγον τῆ Πάπα εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ἢ ὅχι. Ὁμοφώνησαν νὰ ὑπάγουν, διὰ τὸ νὰ ἦσαν ἐνδεεῖς, καὶ ἐτῆ ἐμύλυσεν ὁ Βασιλεὺς τῆ Παξιάρχου ἐκεῖ ὅπῃ ἦτον ἀσθενὴς εἰς τὸ κραββάτι τὴν γνώμην τῆς Ἀρχιερέων, καὶ ἐβεβαίωσεν αὐτὴν νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν Φλωρεντίαν. Ἦτον τότε ἡμέρα Παρασκευῆ, εἰς τὰς δύο τῆς Ἰαννουαρίου. Ὡς ἐπέρασε τὸ Σάββατον, καὶ ἡ Κυριακὴ, ἐφρόντιζεν ὁ Βασιλεὺς μὲν τὴν Πάπα διὰ τὴν γράταν τῆς Φλωρεντίας, καὶ ὅτι ἔφθασεν ἡ Ἑορτὴ τῆς Ἀγίων Θεοφανείων, νὰ τὴν ἐορτάσων εἰς τὴν Φερράραν καὶ ἐτῆ ἐγίνετο· ἀλλὰ ὡσαύτῃ ἐπέρασεν ἡ Ἑορτὴ, ἐσυνάχθηκε πάλιν ἡ Σύνοδος, καὶ ἀνέφερεν ὁ Πάπας, ὅτι αὐτὸς θέλων νὰ πάρῃ ἔξοδον, νὰ ὑπάῃ εἰς τὴν Φλωρεντίαν. Τότε ὤρεισεν ὁ Βασιλεὺς, ὅτι Νόμος εἶναι παρὰ τῆς Φραγγῶν, ὅτι ἔ μὴ ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε νὰ μετατίθεται ἡ Σύνοδος Οἰκουμένη, χωρὶς τελείας πράξεως καὶ ὄρων συνοδικῶν, μόνον εἰὰ συμβῇ ἀπὸ ταῦτα τὰ τρία εἴα· τὸ πρῶτον, εἰὰ εἶναι θανατικόν· δεύτερον, εἰὰ εἶναι πείνα· τρίτον εἰὰ εἶναι ἐπανάστασις ἐχθρῶν, ἢ γὰρ νὰ πολέμησιν τὸν τόπον ἐκεῖνον. διὸ καὶ ἡμεῖς θέλομεν μὲν τὰς αἰτίας νὰ ἀγάγωμεν ἀπ' ἐδῶ ἀπὸ τὴν Φερράραν νὰ μεταβάλωμεν αὐτὴν τὴν Σύνοδον εἰς ἄλλον τόπον· καὶ ὀρέσθῃ ἡ αἰτία, ὅτι ἦτον θανατικόν. Λοιπὸν ἔστησαν ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῆς Πάπα, ὅτι νὰ γινῇ μετὰ παρρησίας ἡ αἰτία τῆς Συνοδοῦ, ὅπου ἀγαίνει ἀπὸ τὴν Φερράραν, καὶ ὑπάγει εἰς τὴν Φλωρεντίαν.

Ἐσυνάχθη ἔν ὅλῳ ἡ Σύνοδος εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν, καὶ ἐκάθισαν ὁ Πάπας καὶ ὁ Βασιλεὺς, καὶ ὅλη ἡ Σύνοδος Ῥωμαίων, καὶ Φραγγῶν, ἀλλ' ὁ Παξιάρχης δὲν ἦτον ἐκεῖ, ὅτι ἀείσκειτο ἀσθενὴς εἰς τὸ κραββάτι. Ἐφόρεσεν ἔν τῇ ἀρχιερατικῇ στολῇ ὁ τῆς Νεαπόλεως Ἀρχιεπίσκοπος καὶ ἐλειτέρησεν. Μετὰ τὴν Λειτουργίαν ἄρχισε λιτανείας, καὶ παρεκάλεσεν. ἐδείχθη δὲ ὁ Ἀρχιερεὺς καὶ τὴν συνήθειαν. Ἦλθε καὶ ὁ Μακαριώτατος Πάπας φορῶν τὴν ἀρχιερατικὴν στολὴν, καὶ μετ' αὐτῶν οἱ Καρδιναλέοι, καὶ οἱ Ἀρχιεπίσκοποι, καὶ Ἐπίσκοποι φορεμένοι ὅλοι, καὶ ἐκάθισαν. Τότε ὤρεισεν ὁ Πάπας τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Γραδύνσης, καὶ ὁ Βασιλεὺς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Μιτυλήνης, οἱ ὅποιοι ἀνέκηρυξαν εἰς τὴν ἀρ-

χλὺ τὴν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, καὶ ἀνέβησαν ἀπάνω εἰς τὸν ἄμβωνα καὶ
 ἀνέγνωσαν, ὁ μὲν Γραδύσης Φράγγικα, ὁ δὲ Μιτυλιώτης Ἐκκλησιαστικὰ,
 πῶς μετατίθεται ἡ Σύνοδος εἰς τὴν Φλωρεντίαν, λέγοντες μεγαλοφω-
 νως· Εὐχόμενος δὲ ὁ δῆλος τῷ δέλῳ τοῦ Θεοῦ εἰς παντοτινὴν μνήμην. Γέγονε
 Σύνοδος Οἰκουμενικὴ εἰς τὴν Φερράραν, ἀλλ' ἐμελλεν ἐκεῖ εἰς τὴν Φερράραν
 νὰ τὴν τελειώσωμεν, καὶ νὰ τὴν πληρώσωμεν, ἀλλ' ἐπειδὴ θανατικὸν εἶναι,
 καὶ ταῦτα ὅπως εἶναι χειμῶνας, μήπως κρατήσῃ καὶ ἕως τὸ καλοκαίρι, καὶ
 τὰς Νόμους καὶ τὰς Κανόνας ἡμῶν, ἐμεταθέσωμεν τὴν Σύνοδον αὐτὴν ἀπὸ
 τῆς Φερράραν εἰς τὴν Φλωρεντίαν. Ταῦτα ἀνέγνωσαν οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ
 τὰ ἔγραψαν οἱ Νοτάριοι, καὶ ἐλύθη ἡ Σύνοδος. Εἰς τὰς εἴδεκα τῆς Ἰαν- Διὰ ποί-
αν αἰτί-
αν μετα-
τίθεται
ἡ σύνο-
δος εἰς
Φλωρεν-
τίαν.
 νναεῖς Μηνὸς ἐδόθη τῷ Ῥωμαίων ἡ ἔξοδος παρὰ τῆς Μακαριωτάτης Πά-
 πα. Οὐ μόνον δὲ ταῦτα ἔδωκεν αὐτῷ, ἀλλ' καὶ εἰς τὴν Κωνσταντινὴν πο-
 λιν ἔστειλε φλωρεῖα χιλιάδες δέκα ἑννέα, πρὸς σύστασιν καὶ βοήθειαν, καὶ
 ἄρχισαν νὰ πιάσῃ τὴν ἐράταν τῆς Φλωρεντίας, καὶ εἰς τὰς δεκάξιν τοῦ
 Ἰανναεῖς ὄλγῃκεν ὁ Πάπας ἀπὸ τὸ Παλάτι αὐτὸ μετὰ παρρησίας πολ-
 λῆς. Ἄλογα εἶχεν ἅπαντα δώδεκα μετὰ φορέματα λαμπρά, καὶ ἀπάνω εἰς
 τὸ εἶνα ἄλογον ἔβαλαν εἶνα σεντεκόπτερον, καὶ εἶχε μέσα τὴν Ἀγίαν Δω-
 ρεάν, ἦσαν τὸ Κορμί τοῦ Χριστοῦ. Ἦσαν γύροθεν τῆς ἀλόγου ἕως πενήν-
 τα ἄνδρες πεζοὶ μετὰ λαμπάδων μεγάλων ἀναμμένων, καὶ ἀπάνω εἰς τὸ
 δώτερον ἄλογον ἐκάθισεν ὁ Πάπας, καὶ ἐφόρεσε τὴν μίξαν ἐπὶ κεφα-
 λῆς. Ὁ δὲ Ἀφέντης τῆς Φερράρας, ὁ Μαρκεζος, ἐκράτει πεζὸς τὸ σα-
 λιβάει τῆς ἀλόγου, καὶ ἐπερπάτει πεζὸς, ἕως οὗ ὄλγῃκεν ἔξω ἀπὸ τὸ
 Κάστρον, ὁμοίως καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ, τὰ δὲ ἄλλα ἄλογα ἐπήγαυον εὐκερα,
 καὶ τῆς ἀκολοῦθον. Οἱ Καρδινάριοι, καὶ οἱ Ἐπίσκοποι ὅλοι ἦσαν κα-
 βαλαρεῖοι καὶ τῆς ἀκολοῦθον, καὶ πλῆθος πολὺ. Ταύτης τῆς λαμπρᾶς τὰ-
 ξεως γυρομνήης, ὄλγῃκεν ὁ Πάπας ἀπὸ τῆς τείχης τῆς Φερράρας, καὶ ἐ-
 πήγεν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἀγίου Ἀντωνίου, εἰς τὸν Ἐσπερινόν· ὅτι τὴν
 ἡμέραν ἐκείνην, εἰς τὰς δεκάξιν τῆς Ἰανναεῖς, ἦτον ὁ Ἐσπερινός, ἡ μνή-
 μη τῆς Ἀγίας. Ἦτον δὲ Ἀσκητήριον ἡ αὐτὴ Μονὴ Καλοχράδων γυναικῶν
 πολλὰ καλὸν καὶ ἀναχωρητικόν, ἔχων παλάτια, καὶ κραββάτια, καὶ ἄλ-
 λαις ἀνάπαυσεσ, ὅταν ἔλθον τινὲς Ἀρχοντες, ἢ ἄλλοι χρήσιμοι ἄνθρω-
 ποι, νὰ εὕρῃ ἀνάπαυσιν ἐκεῖ. Τοῦτο δὲ ὅπου ἐπήγεν ἐκεῖ ὁ Πάπας,
 διατὶ ἦτον σιμὰ εἰς τὸν Νεὸν τοῦ Ἀγίου ὁ ποταμὸς, ὅπως ὅταν ὄλγῃ
 ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας, νὰ ἐμπῇ εἰς τὰ πλοσίματα νὰ ὑπάγῃ μετὰ τὸν
 ποταμὸν εἰς τὴν Μόδεραν, ὅπως εἶναι Κάστρον ἀναμέσον τῆς Φερράρας καὶ
 τῆς Φλωρεντίας. Ὡς ἐπήγεν εἰς τὸν Ἐσπερινόν, ἔμεινεν ἐκεῖ εἰς τὰ
 Παλάτια τῆς Μοναστηρίου. Τὸ πουργόν, εἰς τὰς δεκάξιν τῆς Μηνὸς, ἐμ-
 πήκεν εἰς τὰ πλοσίματα ὁ Πάπας, καὶ ἐπήγεν εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ἡ-
 κολέθα αὐτὸ καὶ ὁ Μαρκεζος, ὁ Ἀφέντης τῆς Φερράρας, καὶ ὡρα τῆς γού-
 ματος ἦλθον εἰς τὴν Μόδεραν, καὶ ἐκεῖ ἔκαμαν τὸ γεῦμα, καὶ ἔπως ἐ-
 πήγεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν, καὶ ἔσμιξε μετὰ τῆς συνοδίας. Ἐπήγαν καὶ
 οἱ Ἀρχιερεῖς τῷ Ῥωμαίων πολλοὶ ὁμπρὸς ἀπὸ τὸν Πατριάρχην, καὶ ἄλ-
 λοι μετὰ τὸν Πατριάρχην. Εἰς τὰς δεκάξιν τῆς Φλωρεντίας ἠθέλησεν ὁ

Πατριάρχης νὰ ἐμπῇ εἰς τὴν Φλωρεντζαν, καὶ διγῆκαν εἰς συναπάντησιν αὐτῶν Καρδινάλεοι δύο, Ἀρχιεπίσκοποι δέκα, καὶ Ἐπίσκοποι ἕως τριατά, καὶ ἄλλος πολὺς λαὸς, καὶ ὑπάντησαν αὐτὸν, καὶ τὸν ἔμπασαν μέσα εἰς τὴν Φλωρεντζαν. Ὡσαύτῃ ἐπέρασαν ἔξι ἡμέραις, ἦλθε καὶ ὁ Βασιλεὺς. Ποῖος δυνάται νὰ ἐξηγηθῇ καὶ νὰ γράψῃ τὴν συναπάντησιν, ὅπως διγῆκαν καὶ τὴν ἔκαμαν; ἦλθαν γὰρ οἱ Ἀφρόντες πεζοὶ, περπατῶντες ἕως τὴν πόρταν τῆς Κάστρου, καὶ τὸν ὑπάντησαν. Ἦλθαν ὅλοι οἱ Καρδινάλεοι, καὶ ὁ χορὸς ὅλος τῶν διγυνεσάτων ἀνδρῶν, καὶ ἀπάντησαν αὐτὸν καὶ πολλοὶ ἔσεκαν καὶ τὸν ἔβλεπαν πῶς ἐμπαίνει, καὶ ἐρωτῶσαν ποῖος εἶναι, καὶ ὅλον τὸ Κάστρον ἐσεῖσθῃ, βλέποντες τὸν Βασιλέα ἀνδρες καὶ γυναῖκες. Τέτι εἶναι τῆς Φλωρεντζας ἡ ὑπόθεσις, ὅπου ἐμπῆκεν ὁ βασιλεὺς εἰς αὐτὴν, καὶ ἦτον ἡμέρα Κυριακῇ. Τὴν δευτέραν τὸν ἐπαρακάλεσαν νὰ πάγῃ εἰς εὐὰ Παλάτι τίμιον ἐσολισμύον, νὰ ἰδῇ τὰ παιγνίδια καὶ ταῖς χαραῖς καὶ τὰ θεάματα, ὅπως ἔκαμναν, καὶ τὸ Ἰπποδρόμιον, ὅπως ἔφεχαν τὰ ἄλογα, τὸ ὁποῖον Παλάτι τὸ εἶχαν διὰ ταῖς ἀποκραῖς. Ἐπῆγε δὲ ὁ Βασιλεὺς, καὶ εἶδε ταῖς χαραῖς. Ὡσαύτῃ ἐπέρασεν ἡ τυρινή, τὴν καθαραὺν τετάρτα τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ὤρισεν ὁ Βασιλεὺς καὶ ἐσυνάχθησαν εἰς τὸ Παλάτιον αὐτοῦ, διὰ νὰ γούῃ ἡ σινάξις καὶ ἡ ὁμιλία κατὰ τὴν τάξιν, καὶ ἡτοίμασαν εἰς τὸ Παλάτιον τοῦ Πάπα τὰς θρόνους καὶ τὰ καθίσματα κατὰ τὴν τάξιν. Ἐπέρασεν ἡ πρώτη ἐβδομάδα τῆς Ἀγίας Τεσσαρακοστῆς, καὶ ἠθροίσθη μεγάλως ὁ Πατριάρχης, καὶ ἐπρίθηνον τὰ ποδάκια αὐτῶν, καὶ δεὺν ἠμπόρειε νὰ περπατήσῃ, καὶ ἔλεγον οἱ Ἀρχιερεῖς νὰ ἔλθῃ καὶ εἰς τὴν πρώτην σινάξιν, καὶ αὐτὸς ἔλεγον, ὅτι δεὺν δυνάται.

Εἰς τὰς εἴκοσι ἕξ τῶν Φάσχαρις, ἡμέρᾳ πέμπτῃ τῆς δευτέρας ἐβδομάδος τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἐγένετο πρώτη Σινάδος εἰς τὴν Φλωρεντζαν, καὶ ἐσυνάχθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς μετὰ τῶν Βασιλέως εἰς τὸ Παλάτιον τῶν Πάπα, ὅπως ἦτον ἡτοίμασμένον, καὶ ἐκάθισαν κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν. Τότε ἄρχισαν ὁμιλίαν μεγάλην καὶ φοβεράν, καὶ ὠμίλουν διαλεγόμενοι πάλιν περὶ τῆς Εκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, λέγοντες οἱ Λατῖνοι, ὅτι ἐκ τῶν Πατρὸς καὶ ἐκ τῶν Υἱῶν ἐκπορεύεται τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἔλεγον, ὅτι ἐκ τοῦ Πατρὸς μόνον, φέροντες παλαιὰς μαρτυρίας, καὶ γράμματα μεγάλων Ἀγίων Διδασκάλων. Ὅμως πολλὰ ὠμίλησαν, καὶ ἐλύθη ἡ Σινάδος. Εἰς τὰς πέντε τῶν Μαρτίων πάλιν ἐγένετο Σινάδος, καὶ ἐσυνάχθη εἰς τὸ Παλάτι τῶν Πάπα. Ἐκάθισαν δὲ, καὶ περὶ τῆς ὠμίλησαν πολλὰ τὸ εὐὰ μέρος πρὸς τὸ ἄλλο, τῶν Φραγκῶν, καὶ τῶν Ῥωμαίων. Οἱ Ῥωμαῖοι ἀνδρείως ἀπεκρίθησαν πρὸς τὰς Φράγγους μετὰ μεγάλων μαρτυριῶν, καὶ ἐλύθη ἡ Σινάδος. Πάλιν εἰς τὰς δώδεκα Μαρτίων ἐκάθισαν, καὶ εἰς τὰς δέκα ἑπτὰ, καὶ εἰς τὰς εἴκοσι, καὶ εἰς τὰς εἰκοσιτέσσερας, ἡμέρα Σαββάτου, ἐσυνάχθησαν πάλιν ὅλοι, καὶ εἰς τὰς εἴκοσι ἑπτὰ τῶν αὐτῶν Μηνὸς ὁμοίως, καὶ ἡ σινάξις ὅπως ἐκάθηνταν, δι' ἄλλο δεὺν ἐδιαλέγοντο περὶ αὐτότερον τὸ εὐὰ μέρος πρὸς τὸ ἄλλο, μόνον περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Πάλιν Μαρτίου εἰς τὰς εἴκοσι

ἐννέα, καὶ εἰς τὰς ἑξαίτη μίαν ἐσυναχθῆσαν, καὶ τὰ ὅσα ἔλεγον, ἐβεβαίω-
σαν μὲν μαρτυριῶν πολλῶν Θεῶν Πατέρων, καὶ Διδασκάλων Ἀνατολικῶν,
καὶ Δυτικῶν. Ἀνατολικοὶ Πατέρες λέγονται, ὁ Μέγας Βασίλειος, ὁ Μέ-
γας Γρηγόριος, ὁ Θεῖος Χρυσόστομος, ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, ὁ Μέγας Κύ-
ριλλος, ὁ Μέγας Μάξιμος, καὶ οἱ Δυτικοὶ, Αὐγυστῖνος, Ἰερώνυμος, Ἰλα-
ρείων, Δάμασος, καὶ Λέων. Οὕτως ἐδιαλέχθησαν πολλὰ περὶ τῆς τοῦ Θεοῦ
Πνέματος. Γεώργιος δὲ ὁ Σχολάριος προσέφερε λόγους ἑῖς συμβεβη-
τικὰς περὶ εἰρήνης καὶ εὐσέβειας, ἀναγκάζων τὰς Ῥωμαίους νὰ εὐωδῶν μὲν
τῷ Φραγγῶν. Ὅμως ἐπέρνα ἡ ἡμέρα καὶ ὁ καιρὸς, λέγωντας μυσικῶς
ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῆς συνόδου αὐτῆς πολλὰ περὶ τῆς, ὁμοίως καὶ ὁ Πά-
πας μετὰ τῆς συνόδου αὐτῆς ἔλεγον ἀναμέσον αὐτῶν, καὶ πάλιν ἐλύετο
ἡ Σύνοδος. Πάλιν ἐκάθισαν τὰ δύο μέρη καὶ ἐδιαλέγοντο, καὶ τελείως
τίποτε δὲν ἐκατέρωθον. Ἦλθε δὲ ἡ Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς, καὶ ἐ-
μύυσεν ὁ Πάπας εἰς τὸν Βασιλέα, παρακαλῶντας αὐτὸν διὰ νὰ ὁμι-
λήσῃ, καὶ ἐπῆγε μετὰ τὸν ἐσπερινὸν τῆς γοιυκλισίας ὁ Βασιλεὺς, καὶ οἱ
Ἀρχιερεῖς ὅμῃ, καὶ ἐλάλησε πολλὰ μετ' αὐτῶν, διὰ νὰ σέρξῃν ὡς λέγουσιν
αὐτοὶ οἱ Φράγγοι νὰ εὐωδῶν.

Ταῦτα ἀκέσας ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῆς συνόδου αὐτῆς, ἐπῆγε τὴν πέμ-
πτῃ τῆς Πεντηκοστῆς μετὰ τῷ Ἀρχιερέων, καὶ ἀρχισε καὶ εἶπε πρὸς αὐ-
τὸς μυσικῶς· ἡμεῖς, ὦ Δεσπότη, καὶ Ἀρχιερεῖς, δι' ἄλλο δὲν ἐξενιτρί-
θῃμεν καὶ ἤλθαμεν εἰς τὰς τὰ μέρη, μόνον διὰ νὰ κάμωμεν τιμὴν ἐ-
κωσιν τῷ Ἐκκλησιῶν. Ἐχομεν ἐδῶ εἰς τὴν Φραγγίαν Μιῶας δεκαπέν-
τε καὶ τίποτε πωροτίμησιν δὲν ἠύραμεν, ἀλλ' ὕσερούμεθον τὰ ὁσπῆτια ἡ-
μῶν, καὶ συμβεβηθῆτε καθ' ἑαυτῶν τί λέγετε, καὶ δότε μὲ ἀπόκρισιν. Ταῦ-
τα εἶπεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἄλλα πολλὰ. Ἀπεκρίθησαν δὲ οἱ Ἀρχιε-
ρεῖς, καὶ εἶπαν αὐτῷ· ὁποῖος δὲν ἀγαπᾷ τὴν εὐωσιν τῆς Ἐκκλησίας,
εἴη τὸ ἀνάθεμα. Ἀπὸ ὅλης δὲ τῆς Ἀρχιερεῖς ἀπεκρίθη ὁ Ρουσίας,
καὶ εἶπεν· Ἀδελφοί, ἅς ἀναγνωθῶν τὰ βιβλία τῷ Δυτικῶν, καὶ Ἀνα-
τολικῶν Πατέρων Ἀγίων, νὰ συμφωνηθῶν ἀπὸ ἡμᾶς, ἐπειδὴ σύμφωνα
εἶναι, καὶ νὰ μεταποιήσωμεν αὐτά. Ἀπεκρίθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ εἶ-
παν αὐτῷ· καὶ ἡμεῖς τοῦτο λέγομεν. Τότε εἶπεν ὁ Νικαίας πρὸς αὐ-
τὸς· εἰ μὴ φρονήτε ὅτι συμφωνῶσιν οἱ Ἅγιοι, διατί καὶ δὲν πιστεύετε αὐ-
τοῖς, ὅτι ἐκπορεύεται καὶ ἐκ τῆς Γίης τὸ Πνεῦμα Ἅγιον; Ἀκέσαντες δὲ
τὸς λόγους τοῦ Νικαίας οἱ Ἀρχιερεῖς, ὡς μέγαν καὶ σοφώτατον δέλαβήθη-
σαν αὐτὸν, καὶ ἐσιώπησαν, μὴν ἠξέροντες τὸν λογισμόν αὐτῶν, ὅτι ἐ-
κλινεν, ἦγεν ἑγχε μετὰ τῷ Φραγγῶν. Τότε ἀρχισεν ἀπὸ τὸ βιβλίον
τῆς Ἁγίας Κυρίλλου, τῆς ἐρμηνείας τῆς κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίας, καὶ ἀπὸ
τὸ βιβλίον τῆς Ἁγίας Ἐπιφανίας, τὸ λεγόμενον Ἀγκυρωτὸς, καὶ ἀπὸ τῷ
Θησαυρῶν τῆς Ἁγίας Κυρίλλου, καὶ ἀνέγνωσε πολλὰ. Τῶν ἀναγνωσθέντων
ὁ Μιτυλιώτης ἐπρόσφερε τὸς Δυτικὰς ὅλης Ἁγίας, καὶ ἀνέγνωσαν αὐτὸς,
καὶ ὅλοι ἐσιώπησαν. Ὡσαύτῃς ἀνέγνωσαν, ἐφώναξαν ὅμῃ, ὅτι ποτὲ δὲν
εἶδαμεν τὸς Δυτικὰς Ἁγίας, καὶ ποτὲ τὸς ἀνέγνωσαμεν. Τότε ἀπεκρί-
θη ὁ Νικαίας Βησσαρίων, ὅπως ἐγύρισεν ὅλος εἰς τὸς Λατίνους, καὶ εἶπε
πρὸς

πρὸς τὰς Ἀρχιερεῖς τῆς Ἀνατολῆς· τῶρα τί λέγετε, τί ἀποκρίνεσθε εἰς τῆτο; καὶ ἐν τῷ ἅμα ἀπεκρίθησαν, ὅτι τῶρα εἶδαμεν, καὶ ἀνεγνώσαμεν, καὶ σέργομεν αὐτές. Τότε ᾤρισεν ὁ Βασιλεὺς, ὅτι αὐ εἶναι καὶ σέργετε καλὰ, δότε ὅλοι τὴν γνώμην σας. καὶ ἔσερξαν ὅλοι καὶ ἐνομοδότησαν ὁμοῦ μετὰ τῷ Πατριάρχῃ, ὅτι σέργομεν τὰς Ἀγίας τὰς Δυτικές, καὶ τὰ συγγραμματα αὐτῶν. Ὡσαύτῃ ἐδόθησαν ἐτέταις ἡ γνώμης, ἐλύθη ἡ Σύνοδος, καὶ ἐπῆγε καθ' ἑαυτὰς εἰς τὸ σπῆτι αὐτῶν. Ὁ δὲ Νικαῖας ἐκοσμίονεν αὐτὰς ὡς τὸ σιτάρι, καὶ αὐτοὶ ἐπίσταν αὐτὰ ὡς μεγάλα καὶ σοφὰ διδασκάλια, καὶ τελείως δὲν ἐγνώριζαν τὰς ἐνέδρας, ὅπερ εἶχεν εἰς τὴν κοιλίαν αὐτῶν, ἐδὲ ἐπίσταν ὅτι ποτὲ αὐτὸς νὰ ὀξέκλινε, καὶ λέγει ταῦτα. Τὸ δὲ περὶ τὸν Σαββάτῃ ἐσυλλάχθησαν ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ ἡ Σύνοδος ὅλη τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἐκκλησίας μετὰ τοῦ Βασιλέως εἰς τὸ σπῆτι τῷ Πατριάρχῃ, ὅτι ἦτον ἀδελφὴς, ὡς εἶπαμεν. Ἦλθεν ὁ Κύριος Γεώργιος ὁ Σχολάριος, καὶ ἀνέφερε πρὸς τὸν Βασιλέα, καὶ ἔδωκε τὴν γνώμην αὐτῶν, καὶ ἐτίθη ἐπῆγεν. Ἐρωτήθησαν δὲ αἱ γνώμης τῶν Ἀρχιερέων, καὶ ἐφανερώθησαν, καὶ ἡ γνώμη τοῦ Πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως, ὅτι εἶναι μὲν τὰς Λατίνους καὶ συγκαινωνῶν. Τότε εἶπεν ὁ Τοποτηρητὴς τῆς Ἀντιοχείας Πατριάρχῃ, Κύριος Ἰσίδωρος· ὅπως ὁμολογῶ, τῶν ἑμὲ κηρύττω ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ὑμῶν. Ἀποκριθεὶς ὁ Νικαῖας Βασίλειος, ὡμολόγησε τὰ ὅμοια, καὶ ἐκατονταπλασίονα, ὅτι ἦτον εἰς μεγάλην διαφύλαξιν τῶν Φραγγῶν. Ἐτίθη ἔδιδαν τὰς γνώμης αὐτῶν οἱ Ἀρχιερεῖς καθ' ἑαυτὰς. Ὁ δὲ Ἡρακλείας Ἀντώνιος, καὶ ὁ Ἐφέσιος Μάρκος, καὶ ὁ Μομεμβασίας Δοσίθεος, καὶ ὁ Ἀχελῷ Σωφρόνιος, δὲν ἠθέλουν νὰ σέρξουν τὰ τῶν Φραγγῶν, ἀλλ' ἐναντιώθησαν τὴν γνώμην αὐτῶν τῆς ἐνώσεως. Ὁ δὲ Μιτυλιώτης Δωρόθεος τὰ ὅμοια ἔσερξε, καὶ ὡμολόγησε καὶ ἐπύρωσε τὰς λόγους τῶν Φραγγῶν. Ἐρωτώμενοι ἔνθα οἱ ἐπίλοιποι τῶν Ἀρχιερέων τὰς γνώμης αὐτῶν, πολλοὶ ἔλεγον τὴν γνώμην αὐτῶν καθαρώς, ἐκεῖνο ὅπερ ἠθέλουν καὶ ἐγνώριζαν, καὶ πολλοὶ τὴν ἔλεγον πλαγίως μετὰ δόλου· ἀλλ' ὅμως ὡμοφώνησαν οἱ Ἀρχιερεῖς δέκα τὸν αἰεθμὸν, εἰς βοήθειαν τῶν Φραγγῶν, οἱ ὅποιοι εἶναι τῆτοι. Ὁ Ῥουσίας, ὁ Νικαῖας, ὁ Λακεδαιμονίας, ὁ Μιτυλιώτης, ὁ Ῥόδου, ὁ Νικομηδείας, ὁ Δύσρας, ὁ Γάου, ὁ Δράμας, ὁ Μελνίκης, καὶ ὁ μέγας Πρωτοσύγκελος καὶ Πνευματικὸς Κύριος Γρηγόριος καὶ Τοποτηρητὴς τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ ἀπὸ τῶν Ἡγμένων, ὁ Ἱερομόναχος Κύριος Παχώμιος, ὕστερον δὲ ἦλθεν καὶ ὁ Κοζίκης, καὶ ὁ Τραπεζούντος, καὶ ὁ Μομεμβασίας, Τοποτηρητὴς ὢν τῆς Ἱεροσολύμων Πατριάρχῃ.

Ὁ δὲ Βασιλεὺς ὡς πρακτικώτατος τί ἔκαμεν; εἶδεν ὅτι γίνεται ἡ ἑνωσις, καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως σέργει τὰ τῶν Φραγγῶν, καὶ ἐπίασεν ὡς φρονιμώτατος τὴν ὑπόθεσιν ἀλλοεξόπως. Προτίτερα παρὰ νὰ γένῃ ὁ Τόμος καὶ αἱ ὑπογραφαὶ τῶν Ἀρχιερέων, ἤρκεν αὐτῷ ἁπλοῦς ἐπιτιμειότατος καὶ λογιώτατος τὸν Ῥωσίας, ἵνα ἀποστείλῃ εἰς τὸν Πάπαν διὰ χρείας ὅπερ εἶχεν. Ἐτίθη τὸν ἀπέστειλεν ὡς ἐκ προσώπου αὐτῶν, καὶ εἶπε πρὸς τὸν Μακαριώτατον Πάπαν· αὐτὸς εἰς νὰ κάμῃ βοήθειαν εἰς

τῆς Χρῆστιανῆς, ὡς ἔταξε μουσικῶς καὶ παρρησίᾳ εἰς τὴν Συνοδὸν, ὅτι
 νὰ βοηθήσῃ. Ὁ δὲ Πάπας ἀπέστειλεν αὐτὸν ὀπίσω μετὰ οἰκονομίας καὶ
 καρδινάλιου, καὶ τὴν δολιτέραν τῆς Ἀγίας Πάντων ἀπέστειλε τρεῖς Καρ-
 δινάλες πρὸς τὸν Βασιλέα, ὡς ἀντιπρόσωπον αὐτῶν, καὶ εἶπε αὐτῶν κάμειν
 αὐτοὶ περὶ βοηθείας πρὸς τὸν βασιλέα, νὰ ἔχῃ τὸ βέβαιον. Ἐρώτησε
 δὲ αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς, ἐπειδὴ ἔφερναν πρόσωπον τῷ Μακαριωτάτῃ Πά-
 πα, περὶ τῆς βοηθείας, ὅπως βέλονται νὰ τὸν κάμειν διὰ ὄνομα τῶ γέ-
 νους τῆς Χρῆστιανῶν, καὶ ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπαν τῷ Βασιλεῶς. Πρῶτον, κα-
 τὰ τὸ παρὸν ὀρίζει ὁ Ἀγιώτατος Πατὴρ νὰ σὲ δώσῃ ἔξοδον μερικῶν καὶ
 κάτεργα, ἵνα ὑπάγῃ ὅλος ὁ Λαὸς σὲ, καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀνατολῆς εἰς
 τὴν Κωνσταντινέπολιν. Δεύτερον, ὅτι νὰ δώσῃ τριακοσίους στρατιώτας νὰ
 σέκωνται ἐκεῖ μετὰ ταῖς ἔξοδαῖς αὐτῶν εἰς φύλαξιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.
 Τρίτον, ὅτι μετὰ τὴν ἔξοδον αὐτῶν νὰ εἶναι δύο κάτεργα νὰ περιφυλάξουν
 καὶ νὰ ἐπιβλέπουν αὐτὴν τὴν Κωνσταντινέπολιν. Τέταρτον, ὅτι νὰ γίνε-
 ται τὸ προσκυῶμα τῆς Ἱερουσαλὴμ εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ τὰ κά-
 τεργα τὰ χονδρά, ὅπως ὑπαγείναι εἰς προσκυῶσιν τῷ Ζωοποιῷ Τάφῳ
 μετὰ τῶ Λαῶ, νὰ ὑπαγείναι εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν. Πέμπτον, ἵνα,
 ὅταν χρειάζῃ ὁ Βασιλεὺς κάτεργα εἰς βοήθειαν αὐτοῦ, νὰ δώσῃ εἴκοσι
 μετὰ πάσης τῆς ἔξοδος αὐτῶν ἄρματωμένα, νὰ σέκωνται μὴνᾶς ἕξ, εἰ-
 δὲ καὶ θέλει δέκα, νὰ σέκωνται εἰς τὰς ἔξοδους αὐτῶν χρόνον εἷς. Ἐκ-
 τον, ὅταν θέλῃ καὶ χρειάζεται φασάτα τῆς σερραῆς, νὰ ἀποστείλῃ τὰ γυνή-
 τῆς Χρῆστιανῶν εἰς βοήθειαν τῶ Χριστοῦ. Ταῦτα εἶπαν οἱ Καρδινάλοι τῷ
 Βασιλεῶς, καὶ ὡς ἤκουσεν ἐχάρη κρυφῶς ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν. Εἶπε δὲ ὁ
 Βασιλεὺς πρὸς αὐτοὺς τοὺς Καρδινάλους, ὅτι ταῦτα ὅπως εἶπατε, νὰ δο-
 θῇ ἐγγράφως, νὰ βεβαιωθῶν, καὶ νὰ βουλωθῶν, νὰ δοθῶν εἰς ἀ-
 ραπλήρωσιν τῶν, ὅπως ἐτάξετε ὡς ἀπὸ μέρος τοῦ Πάπα, καὶ μπάγ-
 κοι τρεῖς, τῆς Βενετίας, τῆς Γενέβας, καὶ τῆς Φλωρεντίας, ἵνα νὰ πέρ-
 νῃ ὁ Βασιλεὺς τὸ εἰσόδημα τῶ κέρδους. Ταῦτα εἶπαν καὶ ὠμίλησαν, καὶ ὑ-
 πῆγεν ἡ τρεῖς, ἡ ὁποία ἦτον δολιτέρα τῶ Ἰωνίου Μωῦς.

Τὴν δὲ τρίτην τοῦ αὐτοῦ Μωῦς, ἡμέρα πετράδι, ἐσυναχθῆσαν οἱ
 Ἀρχιερεῖς μετὰ τὸν Βασιλέα εἰς τὸ σπήτι τῶ Πατριάρχου, ὅτι ἦτον πολλὰ
 ἀθροῦς, καὶ ἦσαν καὶ ὅλοι οἱ Σταυροφόροι, Ἡγούμενοι καὶ Φιλόσοφοι ὁμά-
 δι, καὶ Συνοδὸς γερουσίας ἀναμέσον αὐτῶν τῶ τῆς ἀνατολῆς Ἀρχιερέων,
 ὡρῶν ὁ βασιλεὺς, ὅτι ἐγὼ ἀπὸ τὰς ἀπερασμίας συνάξεις ἐγνώρισα
 τὴν γνώμην ὑμῶν ὁλονῶν, καὶ πολλοὶ τὰς γνώμας σας ἐδώκατε, καὶ πά-
 λιν τί λέγετε; καὶ ἀπεκρίθησαν ὅλοι μετὰ μίαν γνώμην, ὅτι θέλομεν
 πάλιν νὰ δώσῃ ὁ Πατριάρχης τὴν γνώμην τῶν. Τότε ὡς εἶδεν ὁ Πατριάρ-
 χης τὴν γνώμην αὐτῶν, ἔδωκε καὶ αὐτὸς τὴν γνώμην αὐτῶν, ὅτι ἐνέμαι,
 ἵνα σμίγῃ καὶ συγκαίνωσιν καὶ γίνωμαι εἷς μετὰ τῶν Λατίνων. Ὡς ἤ-
 κωσαν οἱ Ἀρχιερεῖς τὴν γνώμην τῶ Πατριάρχου, ὡμοφώνησαν ὅλοι εἰς
 αὐτὴν, καὶ ἔδωκαν τὴν γνώμην αὐτῶν, παρέξ ὁ Ἡρακλείας, καὶ ὁ Ἐφέ-
 σος, καὶ ὁ Σταυροπόλεως, καὶ ὁ Ἀχελῆος δὲν ἠθέλουν τὰς γνώμας αὐτῶν νὰ
 πᾶς δώσῃ, νὰ σέκωνται νὰ γυνή εἷς μετὰ τῶν Λατίνων· ἀλλ' ὁ Βασι-
 λεὺς,

λός, ὅταν ἔδωκεν ὁ Πατριάρχης τὴν γνώμην τε, ἔδωκε καὶ αὐτός, καὶ ἐβεβαίωσε τὰ ὅσα ἔλεγον οἱ Φράγγοι, καὶ ἔπως ἐλύθη ἡ Σύνοδος. Τῇ πέμπτῃ λοιπὸν ἐσυνάχθησαν μετὰ τῶν Βασιλέως οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ ἔδωκαν ὅλοι τὰς γνώμας αὐτῶν εἰς τὸ ὁσιώτιον τῶν Πατριάρχων, οἱ μὲν θεληματικῶς, οἱ δὲ ἄλλοι οἰκονομικῶς, καὶ αὐτοπροαιρέτως, ὅτε Πατριάρχης, καὶ ὁ Βασιλεύς, καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ ὅλη ἡ Σύνοδος, ἔξω ἀπὸ τὸν Ἐφέσον Κύριον Μάρκον τὸν Εὐγενικόν, ὁ ὁποῖος τελείως δὲν ἠθέλεν εὐδοῖν τὴν γνώμην αὐτῆς, καὶ ἐς ἐργον τὰ ὅσα ἔλεγον οἱ Φράγγοι, καὶ διὰ τὸ ἐκινδυνεύσει πολλὰ εἰς θάνατον μετὰ καθεὶς τρόπον. Λοιπὸν ἔδωκαν τὰς γνώμας αὐτῶν οἱ Ἀρχιερεῖς ὅμῃ, καὶ ὁ Βασιλεύς, καὶ ὁ Πατριάρχης, καὶ ἐγένετο ὁ Τόμος, καὶ ἐγράψαν αὐτὸν εἰς τὸν Κώδικα τῆς Ἐκκλησίας Ῥώμης, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἀντεγράψαν ἑῷ ἰσόγραφα γράμματα ἀπὸ τὸν Κώδικα τῶν Τόμων, καὶ τὸ εὖα ἐπῆρκε ὁ Πάπας, ἢ ἄλλο ὁ Βασιλεύς, καὶ τὸ τρίτον ὁ Πατριάρχης. Ὡσαύτως ἐγράψαν ἐτέτα τὰ γράμματα ἐλύθη ἡ Σύνοδος.

Ὡσαύτως ἦλθεν ἡ παρασκώη, ἔλαβεν ὁ Πάπας τὸν Τόμον, καὶ τὰ ἡρέσαν· ἐσυνάχθησαν δὲ καὶ οἱ Καρδινάλες καὶ ἡρέσαν ὁμοίως καὶ αὐτῶν. Ἐσησαν ἔτι, ὅτι ἐπὶ τὴν αὐριον τὸ περὶ τὸ Σάββατον, εὐα ἐκλέξετε δέκα ἀπὸ τὸ εὖα μέρος, καὶ δέκα ἀπὸ τὸ ἄλλο διὰ εὐα τελειώσουν τὸν Τόμον, εὐα γράψαν καὶ τὰ ἐπίλοιπα ζητήματα τῶν Φραγγῶν, δηλονότι περὶ τῶν καθαρτικῶν Πυρῶν, ἢ τοῦ Περγατόριον, καὶ περὶ τῶν Ἀζύμων, καὶ περὶ τῆς Ἀρχῆς τῶν Πάπων, καὶ ἄλλα. Ἐπέρασε δὲ ἡ Κυριακή, καὶ τὴν δολύτταν τὸ περὶ τὸν, εἰς τὰς ὀκτὼ τῶν ἡμερῶν, ἐπῆγαν ἐτέτοι οἱ δέκα τῶν Ῥωμαίων, ὅπως ἐκλέχθησαν, εἰς τὸν Πάπαν, καὶ ἀνεγνώθη ὁ Τόμος, καὶ ἐσέρχθη, καὶ ἐσηκώθησαν ἀπ' ἐκεῖ ὅπως ἐκαθέζοντο, καὶ ἐφίλησεν ὁ εὖας τὸν ἄλλον, καὶ ἐγένη μεγάλη χαρὰ εἰς τὴν μέσλην τε. Ὡς ἦλθεν ἡ ὥρα τῶν γούματος, ἐσηκώθησαν οἱ δέκα τῶν Ῥωμαίων καὶ ἐπῆγαν εἰς τὰ ὁσιώτια αὐτῶν, καὶ ἐπαράγγειλεν αὐτῶν ὁ Πάπας, ἵνα ἐπιστρέψαν εἰς αὐτὸν εἰς τὰς εἰκοσι ὥρας, ὅπως εὐα γράψωμεν τὸν Τόμον καὶ Φράγγικα, εὐα ἀναγνώσθῃ παρρησία εἰς τὸ μέσον μας. Ἐτῆς εὐα γούμ τελεία ἀπόφασις, καθὼς καὶ ἐγένετο. Ὡσαύτως ἦλθαν ἡ εἰκοσι ὥραις, ἐπῆγαν καὶ ἀνέγνωσαν τὰς ὀκτὼ Ἐκκλησιαστικά, καὶ Φράγγικα, καὶ ἐσέρχθη καὶ ἀποφασίσθη. Πάλιν ἐκαταφιλήθησαν, ἦγαν ἐγένετο τέλειος ἀσπασμός. Ἐστὲλεν ὁ Πάπας τῶν Βασιλέως τέττας, τὸν Κρήτης Βαλαρέσον, τὸν Κορώνης Χεισοφόρον, καὶ τὸν Ὁμαῶν διδάσκαλον, καὶ εἶπεν αὐτῶν διὰ τὴν εὖαν ὅπως ἐγένετο, καὶ ἔκαμαν μεγάλην χαρὰν. Τὴν εἴτην τὸ περὶ τὸν ἐμήνυσεν ὁ Πάπας τῶν Βασιλέως, καὶ εἶπαν οἱ μερικοὶ Ἀρχιερεῖς εὐα ὁμιλήσαν μετ' αὐτῶν. Ἐτῆς ἐκλέξε τὸν Ῥωσίου, τὸν Νικαίου, τὸν Τραπεζούντος, καὶ τὸν Μιτυλήνης, καὶ ἐπῆγαν καὶ ἐπροσκυνώσαν αὐτὸν, καὶ εἶπε πρὸς αὐτῶν· Ἡμεῖς τῇ τῶν Θεῶν χάριτι εὐαθήμεν, καὶ ὁμοφωνήσαμεν εἰς ἐκεῖνα, ὅπως εἶχαμεν διαφωνίαν περὶ τῆς Ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τώρα δὲ λέγομεν εὐα ὁμοφωνήσωμεν καὶ εἰς ἐτέτα. Περὶ τῆς καθέδρας τῶν Ἀποστολικῶν Ὁρίων τῆς Πρεσβυτέρας Ῥώμης, περὶ τοῦ Ἀζύμου,

με, καὶ περὶ τῆς Καθαρτικῆς Πυρός. Ὑπάγετε εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ εἰς τὴν Σύνοδον τὴν ἐδικλῶσας, καὶ ὁμιλήσετε περὶ τούτου, ἵνα ἔχωμεν ἀποκρίσιν. Ἐτῆς δὲ γῆκαν ἀπὸ τὸν Πάπαν, καὶ ἀνέγγειλαν ταῦτα τῷ Βασιλέως, καὶ τῷ Πατριάρχῃ καὶ τῇ Συνόδῳ. Τὸ ἑσπέρας, τῆς τετραγώνης ἤλθεν ἐξαίφνης μῆνυμα, ὅτι ὁ Πατριάρχης ἀπέθανε, καὶ ἐγένετο κρότος καὶ σύγχυσις, καὶ ὑπῆγαν νὰ ἰδῶν, τί ἦτον ἡ αἰτία τῆς θανάτου αὐτοῦ, καὶ ἔμαθαν ἀπὸ τῆς ὑπηρετικῆς αὐτοῦ, ὅτι ὡσὰν ἐδείκνυσεν, ἐπῆγεν εἰς τὴν κάμεραν αὐτοῦ, καθὼς τὸ εἶχε συνήθειαν, καὶ ἐπῆρε χαρτὶ καὶ κοινὸν καὶ ἔγραψε, καὶ γραφάνας, ἔτρεψε τὸ χεῖρ αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἀδυναμίας. Ὡσὰν ἔγραψεν, ἐξεφύκησεν. Ἦσαν δὲ τὴν γραφὴν ὅπως ἔγραψεν, ἡ ὁποία ἔλεγεν ἔτσι.

Ἰωάνναφ ἐλέω Θεῷ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ῥώμης Ἐπισκοπῆς καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης. Ἐπειδὴ ἐφθασε τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου, νὰ δώσω τὸ κοινὸν χεῖρ τῆς θανάτου, γράφω καὶ ὑπογράφω καὶ φανερώσω καὶ διδάσω τὴν γνώμην μου καὶ τὴν βελῶν μου, ὅτι πάντα ὅσα νοεῖ καὶ δογματίζει ἡ Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τῶν Κυρίων ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τῆς Πρεσβυτέρας Ῥώμης, καὶ αὐτὸς ἐγὼ ἐννοῶ. Στέργω ἀκόμη καὶ τὸν Μακαριώτατον Προπατέρα, καὶ Μέγιστον Ἀρχιερέα, καὶ Τοποτηρητὴν τῶν Κυρίων Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν Πάπαν τῆς Πρεσβυτέρας Ῥώμης, ὃν ὁμολογῶ πρῶτον εἶναι ὡς Διάδοχον τῷ Θεῷ Πέτρῳ. Εἰς ᾧ τὴν περὶ τούτου ἀσφάλειαν ὑπεγράφη εἰς τὰς ἐννέα τοῦ Ἰωνῆ Μωδῆ, χόνοι ἀπὸ Χρυσοῦ Γερνήσεως, χίλιοι τετρακόσιοι ἑξαῖντα ἐννέα. Λοιπὸν καὶ τὴν ὁμολογίαν ταύτην, ἔσερξε καὶ ἐβεβαίωσεν εἰς ὅσα ἐζητήσαν οἱ Φράγγοι τῆς τῶν Ῥωμαίων Ἐκκλησίας. Τῇ δὲ πέμπτῃ τὸ πουργόν, ἐσυνάχθη ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῶν Ἀρχιερέων ὅλους, καὶ μετὰ ὅλῳ τῇ Συνόδῳ αὐτοῦ εἰς τὸ κελλί τῷ Πατριάρχῃ διὰ νὰ τὸν θάψουν. Ἐμήνυσεν ὁ Βασιλεὺς τῷ Πάπα, ἵνα δώσῃ Ναὸν νὰ θάψουν τὸν Πατριάρχην χωρὶς καμίας παρρησίας, μόνον ταπεινὰ, καὶ ἐν σωτόμῳ νὰ γένῃ ἡ ταφή αὐτοῦ, νὰ δώσωμεν τὸ χῶμα εἰς τὸ χῶμα, καὶ ἐπέρασεν ἕως εἰς τὰς ἐννέα ὥρας τῆς ἡμέρας. Τότε ἔλαβαν τὸ νεκρὸν σῶμα τῷ Πατριάρχῃ, καὶ ὑπήγεναν φορῶντες ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς τὰς Ἀρχιερατικὰς αὐτῶν στολὰς, καὶ ἐφθασαν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀγίας Μαρίας τῆς Νοβέλας. Ἐτῆς τὸ ἔθαλαν μέσα εἰς τὸν ναὸν, καὶ εἰς τὸ τέλος τὸν ἀνασπάθισαν, καὶ τότε τὸν ἔθαψαν μέσα εἰς τὸν ναὸν, πρὸς τὸ μέρος τῆς Σκολοφυλακίης, πρὸς μεσημβρίαν. Τῷ ἑκάμαν δὲ πολλὴν τιμὴν οἱ Καρδινάλες, οἱ Ἀρχιεπίσκοποι, καὶ Ἐπίσκοποι, καὶ ὅλοι οἱ Ἱερωμένιοι, καὶ μετὰ τούτων οἱ Ἀρχόντες τῆς Φλωρεντίας. Λοιπὸν ὁ Πατριάρχης ἀπέθανεν εἰς τὴν Φλωρεντίαν, Μὲν Ἰωνῆ εἰς τὰς δέκα, Ἰνδικτιῶνος δευτέρας, καὶ ἐτάφη εἰς τὸν αὐτὸν ναόν. Ἀφ' οὗ ἔθαψαν τὸν Πατριάρχην, ἐμῶνυσεν ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Σύνοδος αὐτοῦ τοῦ Πάπα ἵνα γένῃ τέλος, ὅτι δεῦν δυνάμονται πλέον νὰ ὑπομείνῃ, καὶ τὸ περιαισώτερον ὅτι δεῦν ἔχεν Πατριάρχην. Ἀκέσας δὲ ὁ Πάπας τούτο, ἐμήνυσεν τὸν Ῥωσίου, τὸν Νικαίας, καὶ τὸν Μιτυλήνης, καὶ ὑπῆγαν ἐπὶ τὴν αὐχλὸν ἐκεῖ εἰς αὐτόν, καὶ ἀνέφερον ὅτι ὁ θάνατος τῷ Πατριάρχῃ πολ-

λα

Ἐπισκο-
πῆς Ἰωάν-
ναφ.
Πατριάρ-
χης Κων-
σταντιν-
πόλεως.

λὰ τὸν ἐλύπησε, καὶ τὸ περαιοτέρον διὰ τὸ ἔργον τῆς ἐνώσεως. Τώρα λοιπὸν πῶς δὲν σπεύδαζετε νὰ ἐξοφλήσωμεν τὰ ὅσα ἀναφέραμεν καὶ ἐγράψαμε καὶ ἀγράψαμε; Ἀπεκρίθησαν δὲ οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ εἶπαν τῷ Πάπᾳ· Ἡμεῖς ἀδείαν δὲν ἔχομεν ἀπὸ τὴν Σύνοδον ἡμῶν νὰ ἀποκριθῶμεν. Ἐτζη δὲ γῆκαν ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ ὑπῆγαν καὶ ἀνάφεραν ταῦτα τῷ Βασιλέως, καὶ τῇ Συνόδῳ, καὶ τελείως ταῦτα δὲν ἔσεργαν. Ἐσμίξεν ἡ Σύνοδος δύο καὶ ἑεῖς φορὰς, ἵνα ὁμοφρονήσεν καὶ εἰς αὐτὰ, καὶ δὲν ὁμοφώνεν.

Τέλος δὲ πάλιν μετὰ ἡμέρας ἔσμιξαν, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν Κεφαλαίων τῶν ὑσερινῶν ὠμίλησαν πολλά. Τότε ὁ Βασιλεὺς εἶπε πρὸς τὸν Πάπαν· Ἡμεῖς ἔδωκα λόγον λέγομεν, εἰμὶ ὁ καιρὸς ἐσίμωσε, καὶ εἶναι ἀναγκαῖον νὰ μᾶς ἐτοιμάσῃς νὰ ὑπάγωμεν. Ἀπεκρίθη ὁ Πάπας, καὶ εἶπε τῷ Βασιλέως· περὶ τῆς ἐφρόντισα, καὶ μέλλω φροντίσαι. ἔσειλα δὲ κατὰ τὸν καιρὸν Καπιταῖον εἰς τὴν Βενετίαν νὰ ἐτοιμάσῃ κάτεργα· σείλε καὶ ἡ Βασιλεία σε ἀπὸ τῆς Ἀρχοντίας σε, καὶ ἡμεῖς χαρίματα εἰς τὸν Καπεταῖον, ὅπως νὰ ἐτοιμάζωνται τὰ κάτεργα. ἀμὴ παρακαλῶμεν τὴν Βασιλείαν σου νὰ ἀναμείνῃς ἕως οὗ νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς τέλος εἰς τὰ πράγματα τῆς, καὶ ἐξοδῇς νὰ δώσωμεν ἕως εἰς τὴν Βενετίαν, καὶ βοήθειαν ἕως νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν πόλιν, καὶ μὴ ἔχῃ λογισμὸν ἡ Βασιλεία σε περὶ τῆς. Οὕτως ἐλύθη ἡ Σύνοδος, καὶ ὑπῆγε καθ' ἑᾶς εἰς τὸ ὁσιώτιον αὐτῆς. Ἐπὶ τὴν αὖριον ἐσυναχθῆσαν ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἡ Σύνοδος εἰς τὸ παλάτιον τῷ Βασιλέως, καὶ ἀνάφεραν μυσικῶς τὰ ζητήματα πῶν Λατίνων, καὶ εἶπαν πολλά εἰς τὸ μέσον αὐτῶν. Τέλος ἔσεργαν, ὅτι εἶναι δίκαια καὶ καλὰ. Ἐτζη δὲ γῆκαν ἀπὸ τὸν Βασιλέα καὶ ὑπῆγαν, καὶ τὴν τετάρτην τὸ περὶ τὸν, εἰς τὰς δικαιοπτά τῷ Ἰουνίῳ Μιῶς, ὑπῆγαν εἰς τὸν τάφον τῷ Πατριάρχῃ, καὶ ἔβαλαν τὰ ἐννέα τοῦ αὐτοῦ. Μετὰ τὸ γεῦμα ἐμύωσεν ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἡρακλείας, τῷ Ἐφέσῃ, τῷ Ῥουσίᾳ, καὶ τῷ Νικαίᾳ, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ παλάτιον αὐτῆς, ὅτι ἐβέλετο νὰ εὖρῃ τὸν Ἡρακλείας καὶ τὸν Ἐφέσῃ εἰς τὰς γνώμας τῶν ἐπιλοίπων Ἀρχιερέων τῶν Ἀνατολικῶν, ὅπως ἔσεργαν τὰ ζητήματα τῶν Φραγγῶν. Ὁ Ἡρακλείας ἔστεργεν, ὁ δὲ Ἐφέσου τελείως δὲν ἔσεργεν, ἐδὲ ἠθέλε νὰ ἀκέσῃ περὶ τῆς, καὶ ἔτζη δὲ γῆκαν ἀπὸ τὸν Βασιλέα.

Ἦλθε δὲ ἡ ἐορτὴ, ἡγουν τὸ Γενέσιον τῷ τιμίῳ Προδρόμῳ, τὸ ὁποῖον ἐώρταζαν οἱ Φιωρεντῖνοι λαμπρῶς μετὰ δόξης καὶ παρρησίας καὶ ἐξόδων πολλῶν. Ὡσαν ἐπέρασεν ἡ αὐτὴ ἡμέρα, εἰς τὰς εἰκοσιπεντέ τῷ Ἰαννίου Μιῶς, ἐπῆγαν οἱ ἐξαίρετοι, ὁ Ῥουσίᾳ, καὶ ὁ Νικαίᾳ, καὶ ὁ Μιτυλήνης, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, καὶ ὠμίλησαν μετὰ τὸν Πάπαν, καὶ ἐθάρροποίησαν αὐτὸν, ὁμοίως καὶ μετὰ τὸν Βασιλέα, καὶ ἔκαμαν τρόπον καὶ τέχνῃ, καὶ ἐμύωσεν ὁ Πάπας τῷ Βασιλέως, καὶ ὁ Βασιλεὺς ἤκουσε τῷ Πάπᾳ τὸν λόγον, καὶ ἐπῆγε καὶ ἔσμιξαν, καὶ ἐβεβλόθησαν ἀνάμεσόν τους. Ὡσαν ἐσυμβεβλόθησαν, ὤρισαν ἐπὶ τὴν παρασκευὴν, εἰς τὰς εἰκοσιεξή του Μιῶς, νὰ συναχθῶν τὰ δύο μέρη πῶν Συνόδων εἰς τὸ παλάτιον τῷ Πάπᾳ, καὶ ἔτζη ἐσυναχθῆσαν, καὶ ἄρχισαν πάλιν τὴν διάλεξιν. Τέλος δὲ ἐπέρασεν ὥρα πολλή, καὶ ὁ Πάπας εἶχε κουλούρια, καὶ

γλυ-

γλυκύσματα, καὶ κρασί, καὶ ἐπῆγαν τὸ γύρον, καὶ ἔφαγαν καὶ ἔπιον,
 τέλος δὲ ἐσηκώθη ἡ Σύνοδος. Ἐπῆγαν δὲ εἰς τὸ παλάτιον τῆς Βασιλέως
 ὅλη ἡ Σύνοδος αὐτῆ, καὶ πάλιν ἐσυμφώνησαν ὅλοι ὁμῶς, ἔξω ἀπὸ τὸν
 Ἐφέσον, καὶ ἔσερξεν ὅλα τὰ ζητήματα τῆς Φραγγῶν. Ἀρχὴ ὁμολόγη-
 σαν τὸν Πάπαν ἄκρον Ἀρχιερέα, καὶ Ἐπίσκοπον, καὶ Ἐπιτηρητὴν, καὶ Βι-
 κάρειον τοῦ Χρῆστος, ποιμένα καὶ διδάσκαλον πάντων τῆς Χριστιανῶν, τοῦ
 ἰσχυροῦ καὶ κυβερνήτην τῆς Ἐκκλησίας τῆς Θεῆς, σωζομένων τῆς προνομίᾳς
 καὶ δικαίων τῆς Πατριαρχῶν τῆς Ανατολῆς. Ὁ Κωνσταντινῆ πόλεως, δότε-
 ρος γὰρ εἶναι ἀπὸ τὸν Πάπαν, τέταρτος ὁ Ἀλεξανδρείας, πέμπτος ὁ Ἀν-
 τιοχείας, καὶ πέμπτος ὁ Ἱεροσολύμων. Ἀκόμη ἔσερξαν καὶ τῶν Ἐκπό-
 ρισιν τῆς Ἁγίας Πνεύματος ἐκ τῆς Πατρὸς καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ, τὰ Ἀζυμα,
 καὶ τὸ Περγατέριον, ἡτοι τὸ καθαρτήριο πῦρ. Ὅλα τοῦτοι ἔγραψαν καὶ
 ἔσερξαν, ὅ, τε Βασιλεῖς, καὶ οἱ Τοποτηρηταὶ τῆς Πατριαρχῶν, καὶ οἱ
 ἐπίλοιποι Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς, καὶ ὅλη ἡ Σύνοδος· μόνον, ὡς εἶπαμεν,
 ὁ Ἐφέσον, ὅπως δὲν ἔσερξε. Τὸ δὲ Σάββατον τὸ πρῶτον ἐπῆγαν ὅλοι οἱ
 Ἀρχιερεῖς τῆς Κωνσταντινῆ πόλεως εἰς τὸν Ναὸν τῆς Νοβέλας, ὅπως ἦτον
 ὁ τόπος τῆς Πατριαρχῆς, καὶ ἔκαμαν ρινημόσυνον αὐτῆ, καὶ ὡσανὺ δὲ γῆκαν
 ἀποδεκεῖ, ἐπῆγεν ὁ Ῥωσίας μετὰ τὸν Μιτυλήνης εἰς τὸν Πάπαν, καὶ εἶπαν
 αὐτῷ· ἰδὲ ὁ Γαλινότατος Βασιλεῖς καὶ πᾶσα ἡ Σύνοδος αὐτῆ ἐσυγκατέβη-
 σαν, καὶ ἔσερξαν ὅσα ἐζήτησεν ἡ Μακαριότης σου, καὶ ὡσανὺ ἡ θελες ἐκά-
 μαμεν, καὶ αὐτὴν ἔχουμεν γὰρ εἶπαμεν καὶ γὰρ ζητήσωμεν ἄλλα πρὸς τὴν Μα-
 καριότητά σου, ἀφήνομεν αὐτὰ διὰ γὰρ πηγνύμεν, ὅτι τὰ κάτεργα γλί-
 γωρα μισθῶμεν ἀπὸ τὴν Βενετίαν. Ὅμως πολλὰς ἐρώτησεις ἔγιναν, καὶ
 ὁ ἐγένετο ἐνωσις εἰς τὴν μέσην μας. Τώρα δὲ ἔφθασεν ἡ ἐορτὴ τῆς Πρω-
 τοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου, καὶ Παύλου, καὶ σὺ, ὡς διάδοχος αὐτῶν,
 τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὅπως ἔλαβαν αὐτοὶ τὸν ἀμάραντον στέφανον, γὰρ τὸν λά-
 βης καὶ ἡ Μακαριότης σου αὐτὴν τὴν ἡμέραν, γὰρ σεφανεώθης, γὰρ συλλει-
 τερνήσωμεν, γὰρ γνήνη ἐνωσις γὰρ διαβαθῇ ὁ ὅρος τῆς ἐνώσεως.
 Ταῦτα ἀκούσας ὁ Πάπας, ἐγένετο ὅλος χαρὰν, καὶ δὲ χαρίσθηκε πολ-
 λὰ καὶ τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Σύνοδον αὐτῆ. Οἱ Μητροπολίται, ὡς ἠκε-
 σαν τοὺς λόγους τοῦ Πάπα, ἐπῆγαν καὶ εἶπαν τῷ Βασιλεῖ, καὶ τῆς Συ-
 νόδος τὰ ὅσα τὸς εἶπεν ὁ Πάπας. Τὸ δὲ ἑσπέρας ἦλθαν ἀπὸ τὸν Πά-
 παν εἰς τὸν Βασιλέα, ὁ, τε Κρήτης, ὁ Ῥόδου, καὶ ὁ Κορίνθης, καὶ εἶπαν
 τῷ Βασιλεῖ, ὅτι ἐβελόσαντο καὶ σέργων τῶν συμφωνίαν, καὶ αὐτοὶ γὰρ
 γνήνη ὁ Τόμος τῶν ὁρα φράγγικα, καὶ ἐλλωπικὰ, καὶ γὰρ ὑπογράψαν ὅλοι.
 Ἐὰν φθάσεν τῶν δούτερων τῆς ἐορτῆς τῆς Ἁγίων Ἀποστόλων, γὰρ γνήνη
 ἡ λειτουργία καὶ ἡ ἐνωσις. Καθήσαντες πάλιν εἰς τὴν Σύνοδον, ὅτε
 Πάπας καὶ ὁ Βασιλεῖς, καὶ τῶν δύο μερῶν ἡ Σύνοδος, ἦλθαν πάλιν εἰς
 ἄλλαις ὑπόθεσιν, περὶ πᾶς γὰρ γράψαν τὸν τόμον, περὶ τῷ Πάπα, καὶ
 τῷ Βασιλεῖ τὸ μεγαλεῖον, καὶ συγχύσεως γνομονίας, ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ
 ἕως ἔτι γὰρ ὁμοφωνήσεν, εἰς τὸ τέλος πάντων ὁμοφωνήσαν. Εἰς τὰς τεσ-
 σαρὰς Ἰελίου, ἡμέρα σαββάτω, ὤρισεν ὁ Βασιλεῖς, καὶ ἐκλεξαν οἱ
 Φράγγοι Διδασκάλας ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἑξῆς, καὶ ἀπὸ τῆς Ῥωμαίας ἄλλας
 ἑξῆς

ἔξῃ, διὰ τὰν γράφουν τὸν ὅρον, καὶ τὸν Τόμον τῆς ἐνώσεως. Εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τὰ καθίσταν οἱ Φράγγοι τὰν γράφον Φράγγικα, καὶ τὰν ὑπογράφη ὁ Πάπας, καὶ ὅλη Σύνοδος αὐτῆ, καὶ τότε τὰν κρεμάσκειν τῷ βούλῳ τῆς Πάπας. Εἰς δὲ τὸ ἄλλο μέρος τὸ ἀριστερὸν τὰ καθίσταν τὰν γράφουν ἐκεῖνοι οἱ ἔξῃ τῶ μέρους τῆς Ῥωμαίων τὸν ὅρον Ἑλληνικά, καὶ ὑπογράφωμεν εἰς αὐτὰ καὶ ἡμεῖς ὅλοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἐκκλησίας. Ὡσαύτῃ ὑπογράφωμεν, καὶ κρεμάσκειν ἡ βέλλα μετὰ χρυσόβαλον. Ἐκείνη τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῶ Σαββάτῳ, εἰς τὰς τέσσαρας τῶ ἱερῶ. Οἱ Διδάσκαλοι ἐκεῖνοι ἦσαν τῶ Ἁγίῳ Φραγκίσκῳ, καὶ ἔγραψαν τοὺς τόμους καὶ τὸν ὅρισμόν τῶ Βασιλέως Ἑλληνικά καὶ Φράγγικα, καὶ τῷ Κυριακῷ ὑπέγραψαν αὐτοὺς, καὶ ἔβαλαν καὶ τὰς βέλλας. Τῇ δευτέρᾳ οὖν Ἰουλίᾳ εἰς τὰς ἔξῃ, ἔγινε καὶ ἐτελειώθη, καὶ ἐσφραγίσθη καὶ ἐβεβαιώθη ἡ ἐνώσις τῶ Ἐκκλησιῶν, καὶ ἐπῆγεν ὁ Πάπας μετὰ τῶ Βασιλέως καὶ πάντων τῶ Ἱεραρχῶν, Σταυροφόρων, Κληρικῶν, Ἡγμενῶν καὶ Ἱερομονάχων, Διακόνων, Φαλτῶν, Ἀναγνώσων, καὶ μετὰ πολλῶν Αὐθιπτῶν καὶ Ἀρχόντων καὶ παντὶς τῶ Λαῶ, ἐν τῇ Ναῷ τῆς Σάντα Μαρίας, καὶ ἐλειτέρησε, καὶ συνεφόρεσαν μετ' αὐτῶ καὶ οἱ τῶ Ῥωμαίων Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς, γενομένης παρρησίας μεγάλης καὶ λαμπρᾶς. Ὡ τῶ θαύματος! τίς ἐδυνάτο τὰν ἀειδημένη τῶν Λαῶν ἐκεῖνον, ὅπου ἐσυνάχθη εἰς τῷ λειτουργίᾳ ἐκεῖνῳ, διὰ τὰν ἀκέραιον τὸν ὅρον τῆς ἐνώσεως τῶ δύο Ἐκκλησιῶν. Μετὰ τῷ τελειώσιν δὲ τῆς λειτουργίας, ὤρυσεν ὁ Πάπας τὰν ἀναγνώσκειν ὁ ὅρος φράγγικα, καὶ ἑλληνικά. Φράγγικα ἀναγνώσκειν παρὰ τῶ Καρδινάλιῳ τῆς Ἁγίας Σαβίνας Ἰελιανῶ. ἑλληνικά δὲ παρὰ τῶ Ἀρχιεπισκόπου Νικαίας Βισαρείαντος, ὡς ἔχει ἐπὶ τῆς Ἁγίας καὶ Οἰκουμένης Συνόδου εἰς τῷ Φιωρεντζῶν γενομένης.

Εὐχέρσιος Ἐπίσκοπος δὲλος τῶ δέλων τῶ Θεῷ εἰς αἶδιον τῶ πράγματος μνήμῳ, ἱσχυαίνοντος τοῖς ὑπογεγραμμένοις καὶ τῶ ποθεινοτάτῳ Τίτῳ ἡμῶν Ἰωάννῳ τῶ Παλαιολόγῳ τῶ περιφανῶς Βασιλέως τῶ Ῥωμαίων, καὶ Τοποτηρητῶν τῶ σεβασμίων Ἀδελφῶν καὶ ἡμετέρων Πατριάρχων, καὶ τῶ λοιπῶν τῶ τῷ Ἀνατολικῷ Ἐκκλησίᾳ παριστανόντων. Εὐφραινέδωσαν οἱ Οὐρανοὶ καὶ ἀγαλλιάσθω ἡ Γῆ. ἀφῆρηται γὰρ τὸ μεσότοιχον, τὸ τὴν Δυτικῷ, καὶ Ἀνατολικῷ διαιροῦν Ἐκκλησίᾳ. Ἐπανῆλθε δὲ ἡ εἰρήνη καὶ ὁμόνοια τῶ ἀκρογωνιαίῳ λίθῳ ἐκεῖνῳ Χριστῷ, τῶ ποιήσαντος ἑκάτερα ἐν τῇ τῆς ἀγάπης καὶ εἰρῆνης ἰχυροτάτῳ δεσμῷ, ἑκάτερον τεῖχος ζῶντος, καὶ συσφίγγοντός τε καὶ συνέχοντος σοργῇ αἰδίου ἐνώπιος, καὶ μετὰ τῷ μακρῷ ἐκεῖνῳ τῆς ἀθυρίας ὁμίχλῳ, καὶ τῷ ὑπὸ τῆς ῥομῆς διασάσεως μέλαιναί τε καὶ ἄχαρ ἀχλὺ, ἡ γαληνίσσα πᾶσιν ἀκτὶς ἐξήσραψε τῆς ποθεινοτάτης Ἐνώσεως. Εὐφραινέδω καὶ ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία τὰ ἑαυτῆς τέκνα μέχρι τοῦδε πρὸς ἀλλήλα σασιάζοντα, εἰς ἐνώπιον καὶ εἰρῆνῳ ἡδὴ ἐπανιόντα ὁρῶσα, καὶ ἡ πρῶτην ἐπὶ τῇ χειρὶ αὐτῶν πικρότατα κλαίεσα, ἐν τῆς νῦν αὐτῶν θαυμαστῆς ὁμοιότητος σὺν ἀνεκφράσῳ χαρᾷ τῇ Παντοδυνάμῳ δὲ χαρισεῖται Θεῷ. Πάντες συνεφραινέδωσαν οἱ πανταχῶς τῆς Οἰκουμένης πιστοί, καὶ ὡσαύτῃ ἐπὶ Χριστῷ ὀνόματι κεκλημέ-

μοί τῇ Μητρί τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ συναγαλλέσθωσαν, καὶ τὰ ἐξῆς. Εἶχε δὲ ὁ Τόμος ἄλλα πολλὰ γεγραμμένα εἰς τὸ τέλος δὲ ἔλεγεν· Ἐδόθη ἐν τῇ Φλωρεντίᾳ, ἐν δημοσίᾳ συναλεύσει εὐορτασίμως ἐν τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ τελεθεῖσα, χρόνοι ἀπὸ Κυρίᾳ Σαρκώσεως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, χίλιοι τετρακόσιοι τετάρτοι ἐννέα, Ἰσλὶς ἕξ, ἡμέρα δέυτέρα· ἀπὸ δὲ κτίσεως Κόσμου ἕξ χιλιάδες ἐννεακόσιοι σαραντα ἑπτὰ, καὶ τῆς ἀρχιερατείας ἡμῶν χρόνοι ἐννέα.

ΥΠΟΓΡΑΦΑΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ, ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ.

Ἰωάννης ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ πιστὸς Βασιλεὺς, καὶ Αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων ὁ Παλαιολόγος. Ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Ἡρακλείας, ἡ λογάς τῶν αἰδεσίμων, καὶ Ἀρχιερεὺς πάσης Θράκης, καὶ Μακεδονίας, καὶ Τοποτηριτῆς τῆς ἀποστολικῆς καθέδρας τῷ ἁγιωτάτῃ Πατριάρχῃ τῆς Ἀλεξανδρείας Φιλοθέῃ Ἀντώνιος ἀποφύλας ὑπέγραψα, Τοποτηριτῆς τῆς αὐτῆς ἀποστολικῆς καθέδρας τῷ Πατριάρχῃ τῆς Ἀλεξανδρείας Κυρίῃ Φιλοθέῃ. Πρωτοσύγγελος πνευματικὸς Γρηγόριος Ἱερομόναχος ὑπέγραψα. Ἰσίδωρος Μητροπολίτης Κιαιβῆ καὶ πάσης Ῥωσίας, καὶ Τοποτηριτῆς τῆς ἀποστολικῆς καθέδρας τῷ ἁγιωτάτῃ Πατριάρχῃ Ἀντιοχείας Κυρίῃ Δωροθέῃ ἀρκετὸς ὑπέγραψα. Ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Μονεμβασίας, καὶ Τοποτηριτῆς τῆς ἀποστολικῆς καθέδρας τῷ ἁγιωτάτῃ Πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων Κυρίῃ Ἰωακείμ, Δοσίθεος ἀρκετὸς ὑπέγραψα. Ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Κυζίκου, καὶ τὸν τόπον ἐπέχων τῷ Ἀγκύρας, Μητροφανίης ἀρκετὸς ὑπέγραψα. Ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Τραπεζούντος, καὶ τὸν τόπον ἐπέχων τῷ Καισαρείας, Δωρόθεος ἀρκετὸς ὑπέγραψα. Βησσαρίων ἐλέω Θεῷ Ἀρχιεπίσκοπος Νικαίας, καὶ τὸν τόπον ἐπέχων τῷ Σάρδεων, ἀρκετὸς ὑπέγραψα. Ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Νικομηδείας Μακάριος ἀρκετὸς ὑπέγραψα. Ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Τορνόβου, καὶ τὸν τόπον ἐπέχων τῷ Νικομηδείας, Ἰγνατίος ἀρκετὸς ὑπέγραψα. Ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Μιτυλήνης, καὶ τὸν τόπον ἐπέχων τῷ Σίδης, Δωρόθεος ἀρκετὸς ὑπέγραψα. Ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Μολδοβλαχίας, καὶ τὸν τόπον ἐπέχων τῷ Σεβασείας, Δαμιανὸς ἀρκετὸς ὑπέγραψα. Ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Ἀμασίας Ἰωάσαφ ἀρκετὸς ὑπέγραψα. Ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Ῥόδου καὶ Κυκλάδων Νήσων Ναθαναὴλ ἀρκετὸς ὑπέγραψα. Ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Δίφρας Κάλλιστος ἀρκετὸς ὑπέγραψα. Ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Γάνου Γεννάδιος ἀρκετὸς ὑπέγραψα. Ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Μελενίκου Ματθαῖος ἀρκετὸς ὑπέγραψα. Ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Δράμας Δοσίθεος ἀρκετὸς ὑπέγραψα. Ὁ ταπεινὸς Μητροπολίτης Ἀχελῷ Σωφρόνιος ἀρκετὸς ὑπέγραψα. Ὁ Βησσαρίων Νικαίας, δι' ἐπιτροπῆς γεγραμμένης παρὰ τῷ μεγάλῃ Σακελλαρεῖ Μανυὴλ Διακόνου τῷ Χρυσόκλῃ, ὅστις ἐαυτὸν πιθανῶς ὁμοῦ ἐσημείωσεν, ἐνταῦθα αὐτὸν ἐξηγέμενος τῆς αὐτῆς δόξης, καὶ τῷ αὐτοῦ νῦν καὶ αὐτὸν μετ' ἡμῶν ὑπάρχειν, καὶ ταῦτα πάντα ἀκολουθεῖν, ὑπέγραψα. Ὁ μέγας Χαρτοφύλαξ Διάκονος Θεόδωρος ὁ Ξανθόπουλος ὑπέγραψα. ὁ

μέγας Χαρτοφύλαξ ἡ Ἀρχιδιάκων Μιχαήλ ὁ Βαλσαμῶν ὑπέγραψα. ὁ μέγας Ἐκκλησιάρχης ἡ δικαιοφύλαξ Διάκων Σίλβεστρος Συρόπουλος ὑπέγραψα. ὁ Πρωτέδικος Διάκων Γεώργιος ὁ Καππαδόκης ὑπέγραψα. ὁ Πρωτοπαπᾶς Κωνσταντῖνος ὑπέγραψα. ὁ Ἐκκλησιάρχης τῆς τιμίας Μονῆς τῆς Ἀγίας ἡ Βασιλικῆς τοῦ Ἀγίου Ὁρους τῆς Μεγάλης Λαύρας, ἡ Τοποτηρητὴς τῆς αὐτῆς Μονῆς Ἱερομόναχος ὑπέγραψα. ὁ ποτὲ Ἠγούμενος τῆς περιβλέπτῃς Ἀθανάσιος ὑπέγραψα. ὁ Ἠγούμενος τῆς Ἀγίας Μονῆς τῆς Παντοκράτορος Γερόντιος Ἱερομόναχος ὑπέγραψα. ὁ ποτὲ Ἠγούμενος τῆς Ἀγίας Βλασίου Γερμανὸς ὑπέγραψα. Παχώμιος Ἱερομόναχος, ἡ Ἀββᾶς τῆς Ἀγίας Παύλας ἀρετὸς ὑπέγραψα.

Ταῦτα τὰ ἀνωθεν ὁ Τόμος ἡ αἱ ὑπογραφαὶ ἀνεγνώσθησαν ὡς εἶπαμεν φράγγικα παρὰ τῆς Καρδινάλιου τῆς Ἀγίας Σαβίνης Ἰελιανῆς, ἑλλωικά δὲ παρὰ τῆς Ἀρχιεπισκόπου Νικαίας Βησσαρίωνος, ἡ ἡσάδθηκε τῆς Πάπα τοῦ γόνατον, ἡ τὸ χέρι, ἡ ἡμεῖς ἡσάδθημεν ἀνάμεσον μας φορεμενοὶ τῷ ἀρχιερατικῷ σολῶ, ἡ οἱ Ἱερεῖς τῷ ἱερατικῷ, ἡ οἱ Διάκονοι τῷ διακονικῷ. ἔφαλλον δὲ οἱ Φάλται τῆς Ῥωμαίων, „Εὐφραινέσθωσαν οἱ Οὐρανοί“. ἡ Δόξα, τὸ αὐτό. ἡ εἰς τὸ ἡ Νυῦ. Δοξολογίαν μεγάλῃ. ἡ τὸ „Σήμερον ἡ χάρις τοῦ Ἀγίου Πνεύματος ἡμᾶς σιωήγαγε“. Πληρωθεῖσης τῆς λειτουργίας, ἐπῆγε κατ' εὐας εἰς τὸ ὁσπήτιον αὐτῆς. Ὡσαύτῃ ἐγιναν ἐν ταῦτα ὅλα, ἡ ἐτελειώθησαν ἡ εἰρήνευσαν τὰ δύο μέρη, ἐπέρασαν ἡμέραις, ἡ εἰς ταῖς δεκατέσσαρες τῆς Ἰουλίας, ἡμέρα τρίτη, ἐμῶνσεν ὁ Πάπας τῆς Ἀρχιερέων τῆς Ανατολικῆς Ἐκκλησίας νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Παλάτιον αὐτῆς, ἡ μερικοὶ ὑπῆγαν, ἡ μερικοὶ δὲν ἐπῆγαν. Ὅσους ἐπῆγαν ἐπῆρσεν εἰς εὐα μέρος, ἡ τὰς εἰπε μουσικῶς, ἡμεῖς ἀδελφοὶ ἐνώθημεν εἰς τῷ Πίστιν Θεῷ χάριτι, ἐπειδὴ, οἷς κείμασιν ἡξέσκει ὁ τῆς ὅλων Θεός, ἐγὼ κατεστάθην κεφαλὴ εἰς τὰ μέλησας, ἡ πρέπει νὰ σᾶς ὑπερβαίνω, ἡ νὰ σᾶς συμβεβῶ εἰς ἐκεῖνα, ὅπως εἶναι πρὸς σύστασιν τῆς Εὐσεβείας ἡ τῆς Ἐκκλησίας. Λοιπὸν ἔχοντας ὡς Ἀδελφούς, ὡς μέλη, ἡ ὡς πρῶτος τῆς Ἐκκλησιᾶς. ὁ Ἀγιώτατος Ἀδελφὸς ἡμῶν ὁ Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχης ἀπῆλθεν ἐκεῖθεν εἰς τὰς αἰωνίους μονάς, ἡ ἡ Ἐκκλησία δέεται Πατριάρχῃ, ἡ πῶς περαιοτέρων διὰ νὰ γνήσῃ ἐδῶ. Ἐπειδὴ ἡ ἐμῶν δεισμονεῖς ἐν τῷ τῷ πῶς τῷ, ἐχὶ διὰ νὰ κερδήσω τίποτε σωματικόν, ἡ χρυσάφι, ἡ ἀσύνμι, ἀπὸ τὰ ὅποια δὲν δέομαι, ὅτι ἔχω, ἀμὴ νὰ δώσω, ἡ νὰ σῶξω, ἡ ἐπιβεβαιώσω, ἡ τὸν χειροτονημένον νὰ τιμήσω, ἡ τῷ Ἐκκλησίαν νὰ βοηθήσω. Λέγω δὲ ἵνα γνήσῃ Πατριάρχῃς ἐδῶ. τί τῷ ἐμπαδίσει, ἡ τί λείπεται; ἐδῶ εἶναι ὁ Βασιλεὺς ἡ ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἡ ὁ Πάπας ὅπως εἶναι ἀπάνω εἰς αὐτῷ. ἐδῶ ἡ οἱ καλλιώτεροι τῆς Ἀρχιερέων, ἡ τί εἶναι τὸ ἐμπόδιον νὰ μὴ γνήσῃ ἐδῶ; εἶναι δίκαιον ἡ ἄξιον νὰ κάμωμεν Πατριάρχῃ, διὰ νὰ μὴ ὑπᾶτε ἀπ' ἐδῶ ἀπὸ ἐμᾶς ἀκέφαλοι. Ἀπεκρίθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς ὅσα ὤρισεν ἡ Μακαριότης σε εἶναι δικαιοτάτα ἡ σοφώτατα. ἀμὴ ἡμεῖς δὲν δυιάμεθα τελείως μόνοι νὰ ἀποκριθῶμεν. διότι εἶναι ἡ ἡ ἄλλη συνοδία ἡμῶν οἱ ἄλλοι

Ἀρχιερεῖς. πλὴν ἔχομεν καὶ Βασιλέα, καὶ ὅταν λάβωμεν τὰς γνώμας αὐτῶν, τότε θέλομεν ἀποκριθῆναι. Ἐτῆς δὲ γῆκαν ἀπὸ τῆς Πάπα, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ εἰπὼν τὰς λόγους τῆς Πάπα ὅπως εἶπεν, ὅτι νὰ γένῃ Πατριάρχης. Ὁ Βασιλεὺς εἶπε πρὸς αὐτὰς, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὸν Πάπα, καὶ τὰ εἶπαν, ὅτι ἐμεῖς ἔχομεν συνηθεῖαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅτι ἀπὸ τῆς Ἐπαρχίας αὐτῆς ὅλῳ νὰ ψηφίζεται ὁ Πατριάρχης, καὶ εἰς τὸν καθολικὸν Ναὸν τοῦ Πατριαρχεῖος νὰ χειροτονῆται, καὶ ὁ Βασιλεὺς δὲν ἔμπορεῖ νὰ κάμῃ ἄλλῃς τρόπος νὰ σέρῃ τὸτο νὰ γένῃ, ἡξόρῳντας τὴν συνηθεῖαν τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως.

Εἰς δὲ τὰς εἰκοσι τῆς Ἰαλίας Μηνὸς, ἡμέρα δελτέρα, ὁ Ἡρακλείας, ὁ Κυζίκης, ὁ Τραπεζῆντος, ὁ Μονεμβασίας, ὁ Νικομηδείας, καὶ ὁ Δράμας, καὶ ἄλλοι ἀπὸ τῆς Κληρικῆς, καὶ ἀπὸ τῆς κοσμικῆς, ἕως πενήντα, ἐπῆγαν νὰ πάρουν τὰ ἴσα τῶν ὄρε, ἑῖς κόπιας, τὸ σῆμα, νὰ στείλουν τῶν Ἀλεξανδρείας, τὸ ἄλλο τοῦ Ἀντιοχείας, καὶ τὸ ἄλλο τοῦ Ἱεροσολύμων. διότι τὰ πρῶτα δύο ὅπου ἔγιναν, ἐπῆρε τὸν σῆμα ἐλλυρικὸν ὁ Βασιλεὺς μετὰ τὸ χρυσόβαλον αὐτῶν, τὸ δὲ ἄλλο τὸ φράγγικον ἐπῆρεν ὁ Πάπας μετὰ τῆς βέλλας αὐτοῦ. αὐταῖς ταῖς ἑῖς κόπιας ἔστειλαν εἰς τὰς ἑῖς Πατριάρχας, ὡς εἶπαμεν. Ἐτῆς λοιπὸν ἔλαβαν τέλος ὅλα τὰ τῆς ἐνώσεως τῶν Ῥωμαίων. ὁ δὲ Βασιλεὺς, καὶ ὅλη ἡ Σύνοδος τῶν Ἀρχιερέων καὶ τῶν κοσμικῶν δὲ γῆκαν ἀπὸ τῆς Φιωρετζαν, καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Βερετίαν. Πάλιν ὁ Περίτζιπος μετὰ τῆς Ἀφεντίας ἐδέχθησαν αὐτὸν ἀσπασίως, καὶ τιμὰς καὶ κανίσκια μεγάλα τῶν ἔκαμαν, καὶ δὲργεσίας τοῦ ἔδωκαν. Ἀπὸ δὲ τῆς Βερετίας ἐπῆγαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν εἰς τὸν θρόνον τῆς Βασιλείας αὐτοῦ. Ὁ Νικαίας Βισαλείων, ὁ ὁποῖος ἦτον κεκρυμμένος εἰς τὴν Σύνοδον, καὶ δὲν ἐφάνερωσε τὴν γνώμην αὐτῶν, ὅτι εἶναι εἰς βοήθειαν τῶν Φραγγῶν, ἀμὴν ἔδειχνεν ὅτι εἶναι ὅλος τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὅταν ἔκαμε χρεία, τότε ἐφάνερωσε τὴν γνώμην του, καὶ ἐσερέωσεν ὡς εἶπαμεν τὰ ὅσα ἔλεγον οἱ Φράγγοι. διὰ τοῦτο ἔκλιναν καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, ὅτι δὲν ἤλπιζαν νὰ ἔχῃ ἐπιβουλίας εἰς τὸν αὐτὸν τοῦ ἄλλ' ὥσαν ἐμίστηεν ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῆς συνόδου αὐτοῦ, αὐτὸς ἔμεινε μετὰ τὸν Πάπαν, καὶ ἔκαμεν αὐτὸν Καρδινάλιον, καὶ ἔδωκεν αὐτῶν δωρεὰς μεγάλας καὶ εἰσοδήματα πάμπολλα. Ἐχειροτόνησε δὲ αὐτὸν ἐκεῖ καὶ Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ὅχι νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως νὰ καθίσῃ Πατριάρχης, ἀμὴν νὰ εἶναι καὶ νὰ δίδεσκεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Πρεσβυτέρας Ῥώμης, καὶ νὰ ἔχῃ τὸν τόπον τῆς Κωνσταντινουπόλεως μετὰ τὸν Πάπαν, ὅταν γίνεται ἡ συνάξις, καὶ εἰς πάσαν ὑπόθεσιν ἐκκλησιαστικῇ. Διότι, αὐτὸς εἶχεν ὑπάγῃ ἐκεῖ εἰς τὴν Πόλιν ὁ Νικαίας, Πατριάρχης χειροτονημένος ἀπὸ τὸν Πάπαν, καὶ ἔχῃ ἀπὸ τῆς Συνόδου τῶν Ἀρχιερέων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐλιθοβολῶσαν αὐτὸν οἱ Ἱερωμένοι καὶ οἱ κοσμικοί. ἠγάπησε δὲ τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ὑπὲρ τὴν δόξαν τῶν Θεῶν. Ὁ δὲ Ἐφέσας Κύριος Μάρκος, μὴ θέλωντας τελείως νὰ σέρῃ τὰ τῶν Φραγγῶν, ἐφοβήθη, καὶ πρὶν νὰ λειτουργήσῃ ὁ Πάπας νὰ διαβαθῇ οἱ Τόμοι, ἔφυγε, καὶ ἐσώθη ὑ-

γιῆς μετὰ τὴν Θεῶν βοήθειαν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν. Ὅμως ὁ Βασιλεὺς ἔκαμε δύο χρόνους νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Πόλιν. Ὡσαν ἔφθασεν ἐκεῖ, ἐπῆγε χωρὶς Πατριάρχην, ὅτι ὡς εἶπαμεν, ἀπέθανον ἐκεῖ, καὶ ἤρε τὴν Δέσποιναν Μαρίαν τὴν γυναῖκά τιν ἀπεθαμμένῳ, καὶ ἐλυπήθη πολλά. ὁμοίως ὁ Δεσπότης ἤρε τὴν γυναῖκά του ἀπεθαμμένῳ, ἡ ὁποία ἦτον θυγατέρα τῆς Ἀφεντὸς μόνε τῆς Κανταλέτζε. οἱ δὲ Κληρικοὶ τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἡγέμενοι καὶ Ἱερομόναχοι δὲν ἠθέλουν νὰ συλλειτουργήσῃν, ἢ νὰ μνημονόσῃν ἐκείνους τὰς Ἀρχιερεῖς, ὅπῃ ἦλθον ἀπὸ τὴν Φραγγίαν, ἀμὴ ἔφθγαν αὐτοὺς ὡς Αἰρετικούς, καὶ πολλοὶ παρατήθησαν τὴν Ἱερωσύνην διὰ μὴ συλλειτουργήσουσιν μετ' ἐκείνων. Δὲν ἐγένετο λοιπὸν εὐωσις τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἡγοῦν νὰ εἶναι τὸ εὖα, μόνον ἐγένετο διαίρεσις, τῷ τῷ χωρισμός· διότι ὅσα ἔκαμεν ὁ Βασιλεὺς μετὰ τὸν Πατριάρχην καὶ μετὰ τὰς Ἀρχιερεῖς εἰς τὴν Φιωρετζαν, τὰ ἐχάλασεν ἡ μεγάλη Ἐκκλησία.

Ὁ δὲ Πάπας, ὅπῃ δέσκετο τότε, ὀνόματι Νικόλαος, διότι ἀποθανόντος τῆς Πάπας Εὐγενίε, ὅπῃ ἔκαμε τὴν Σύνοδον, ἐγένετο τῷ Νικόλαος διάδοχος αὐτῆς, ἀκούσας τοῦτο, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως δὲν ἔσερξεν τὴν Σύνοδον ὅπῃ ἐγένη, τὴν ὁγδόην, ἐμπῆκεν εἰς κἀτεργα, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν ἀντίκρυ εἰς τὸ Σκούταρι, καὶ ἐμήνυσε τῷ Βασιλεῶς καὶ τῇ Κληρικῶν, ἵνα δώσῃν αὐτῷ ἄδειαν νὰ ἐμπῇ εἰς τὴν Πόλιν, εἰς τὴν μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, διὰ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς. Αὐτοὶ δὲ τελείως δὲν ἠθέλησαν νὰ ὁμιλήσῃν, ὥστε νὰ τὸν ἴδῃν. Ὡς δὲ εἶδεν ὁ Πάπας ταῦτ' αὐτὴν τὴν καταφρόνησιν, ἀφώρεσεν αὐτὴν, καὶ ἐσηκώθη μετὰ κἀτεργα καὶ ἔκαμεν ἄρμυνα. Ἐμαθὼν δὲ τῷ οἱ Κληρικοὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ μερικοὶ Ἀρχιερεῖς, ὅπῃ δὲρέθησαν τότε ἐκεῖ, ὅτι ὁ Πάπας ἀφώρεσεν αὐτὴν, καὶ ἀφώρεσαν καὶ αὐτοὶ ἐκεῖνον. Ὁ δὲ Πάπας ἐπῆγεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, εἰς τὸ Βατοπέδι, καὶ ὁ Ἡγέμενος δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ αὐτὸν, ὥστε νὰ τὸ κάμῃ καμίας τιμὴν. Τότε ἐπίασεν αὐτὸν καὶ πολλὰς ἀπὸ τὰς Καλογέρας, καὶ ἔκαμε πολλὰ παίδευσιν εἰς αὐτὰς, καὶ πολλὰς ἐθανάτωσε, καὶ εἰς τὸ Μοναστήριον μεγάλον φθαρμὸν ἔκαμε, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐσηκώθη, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἁγίαν Λαύραν, καὶ ἐλειτέρησεν. Εἰς ὅσα Μοναστήρια ἐπῆγε τῷ Ἁγίῳ Ὄρει, καὶ δὲν τὸ ἐδέχθησαν, μεγάλον ἀφανισμόν ἔκαμεν εἰς αὐτὰ, καὶ εἰς τὰς Καλογέρας αὐτῶν. ἐσηκώθη δὲ ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ρώμην. Τὰ ὅσα χαρίσματα ἔταξεν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης νὰ δίδῃ εἰς βοήθειαν τῷ βασιλεῶς, δὲν τοῦ ἔδωκαν τίποτε, διὰ τὸ νὰ μὴν ἐδέχθῃ τὸν Πάπαν. Ὡσαν ἦλθεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὴν Πόλιν χωρὶς Πατριάρχην, ἦτον εὖας Πνευματικὸς εἰς τὴν Πόλιν ἄνδρας ἀγιάτορος, Γρηγόριος τὸ ὄνομά τιν, καὶ ἦτον σωτήκτος τοῦ μεγάλου Δακός, καὶ τὸν ἐσήκωσαν σανικῶς, καὶ τὸν ἔκαμαν Πατριάρχην. ἐπέραςε δὲ ὀλίγος καιρὸς, καὶ τὰ σκανδαλα ἐπλήθυνον καθημερινῶς, καὶ διὰ τῷτο ἔκαμε παραίτησιν. ποροίπε δὲ καὶ τῷ μεγάλῳ Δακὸς τῷ σωτήκτι τιν, ὅτι εἰς ὀλίγον καιρὸν θέλουν πάρῃ οἱ Τῆρκοι τὴν Πόλιν, καὶ τότε τοὺς Τίς σε

θέλουν σφάξει ἐμποροῦσιν, καὶ ἐσθία. Ὁ δὲ Βασιλεὺς δέεισκειτο ἀδελφῆς, διότι ἐποιῶσαν ὅλοι οἱ ἀρμοὶ τῷ κοκάλων τε, χερσίων, καὶ ποδαρείων, ὥς τε χειραλγίαν, καὶ ποδαλγίαν βαρέαν εἶχε, καὶ ἀπ' αὐτῶν τὴν ἀδελφείαν ἀπέθανε, διότι ἐκυρίδυσεν ὅλον τε τὸ κορμί.

ΠΟΤΕ ΕΠΗΡΕ ΤΗΝ ΠΡΩΣΑΝ Ο ΟΡΧΑΝΗΣ.

Εἰς τὰς ἡμέρας τῆς Μιχαὴλ τῆς Παλαιολόγου ἐπῆρε τὴν Πρῶσαν ὁ Ὀρχανῆς, ὁ υἱὸς τῆς Ὀτμανῆς τῆς πρώτου Βασιλέως τῶν Τούρκων. Ἦτον μεγαλόφυχος καὶ ἀνδρειωμένος, καὶ ἠγάπα πολλὰ τὴν δόξαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἠγάπα πολλὰ τὴν δόξαν καὶ τὸν καλλωπισμὸν, ἐπῆρε τὴν θυγατέρα τοῦ Ρηγὸς τῆς Καραμανίας, ὀνόματι Κιλικίαν, διὰ γυναῖκα αὐτοῦ. Τῆτος ἔκαμε μάχην μετὰ τὸν βασιλέα Κωνσταντινουπόλεως Μιχαὴλ τὸν Παλαιολόγον, καὶ ἐπολέμησε καὶ ἐπῆρε τὴν ὑπερηφανεσάτην Πρῶσαν, χρόνοι ἀπὸ Χρυσῆς Γεννήσεως χίλιοι τετρακόσιοι πενήντα, ἡ ὁποία Πρῶσα ἦτον θρόνος τῶν Ρηγάδων τῆς Βιθυνίας, καὶ ἦν ἑξὶς πύργους γεμάτους βίον τῶν Ρηγῶν, ὅπως τὸν ἐσυνάξαν ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπου ἐκτίσθη αὕτη ἡ μεγαλόπολις Πρῶσα. Ἦτον χαζναῖς εἰς τὰς πύργους μάλα μα, φλωεῖα, χρυσάφι, καὶ ἀσύμι, καὶ πολυποίκιλος χαραγὴ ἀσυμίας καὶ χρυσάφιος, ἦν μονέδα μικρὴ καὶ μεγάλη. μαργαριτάρια, πολύτιμοι λίθοι, ἀπὸ τῆς δώδεκα ἐκλεκτῆς λίθους, καὶ ἀπὸ ἄλλους πολλὰ πετιμημένους. Σκόλη χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, καὶ φορέματα χρυσᾶ, μεταξωτὰ ὑφαντὰ μετὰ τὸ χρυσάφι, καὶ κορώναις πολύτιμας ὁλόχρυσαις μετὰ τὸ μαργαριτάρει. Σέλαις, σαλιβάριαι, σπαθία, σκεπάρια, ὅλα μετὰ τὸ χρυσάφι, καὶ μετὰ τὸ μαργαριτάρει, καὶ μετὰ τὰς πολυτίμους λίθους. Τόσος πολὺ βίος ἦτον, ὥς τε ἐπτακόσια καμήλια ἐφόρτωσαν τὸν βίον ἐκεῖνον, καὶ τὰ ἐπέμψαν εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ. Ἐμάζωξεν ὅλα τὰ παῖδιά τὰ νήπια τὰ ἀκανα, καὶ ἄλλα ἐστρώσε κατὰ γῆς, καὶ ἔδραμαν τὰ ἄλογα καὶ τὰ ἐκαταπαύσαν, καὶ ἔλαβαν θάνατον ὑπὸ μαρτυρίαις, ἄλλα ἐπνίξαν εἰς τὰς ποταμούς, καὶ ἄλλα ἔβαλαν εἰς τὴν καῦσιν τῆς Ἡλίας, καὶ ἀπέθαναν ἀπὸ τῆς δίψης. Πολλαῖς Μητέρες ἐπνίξαν τὰ παῖδιά αὐτῶν μετὰ τὰς χεῖράς των διὰ νὰ μὴ τὰ δώσεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Βαρβάρων. Ταῖς δὲ παῖδες καὶ τιμωρίαις, ὅπως ἔκαμαν εἰς Ἀρχιερεῖς, καὶ εἰς τοὺς Καλογέρους, καὶ εἰς τὰς κοσμικὰς ἀνδρας, ποῖος δύναται νὰ ταῖς γράψῃ; μόνον ἀπὸ ταῖς πολλαῖς γράφομεν ὀλίγαις. Πολλῶν ἔδεναν τὰ χεῖρα, καὶ τὰ ποδάρι μετὰ λυγρὰ δύνατα, καὶ ἐγύριζαν ὀπίσω τὰ κεφάλιά τας, καὶ τὰς ἐρρίπταν ἀπὸ τὸν κρεμνὸν ἀπάνω· ἄλλες ἔδεναν ὀπισθάγκωνα, καὶ τὰς ἔβαναν σάκτην πυρωμένην εἰς τὸ σῶμα, διὰ νὰ δείξεν τὸν βίον πᾶσι τὸν ἔχουν κρυμμένον, καὶ μετ' αὐτὸ τοὺς ἐθανάτωσαν· ἄλλους ἔβαλαν εἰς τὴν φωτίαν καὶ τὰς ἐψύων ὥσαν τὰ ὄφθαλμα· ἄλλες ἐπνίξαν εἰς τὸν ποταμὸν, ἄλλες ἔδεναν εἰς ταῖς ἑρμαῖς τῶν ἀλόγων, καὶ ἔβηχαν τὰ ἄλογα, καὶ ἐκοπταν κομμάτια τὰ κορμιά τας, καὶ παρέδιδαν τὰς ψυχὰς αὐτῶν Χρυσῶν τῶ Θεῷ ἡμῶν, ὅς τις ἔδωκεν αὐτῶν τὰς ἀμειβάς τὴν ἑρατίον αὐτῶν βασιλείαν,

λείαν, τὴν χάριν, τὸ φῶς. Ἦτον μέγας φόβος καὶ φόμος τότε ἀπὸ τῶν αἵματι τῶν Χριστιανῶν, ὅτε ἔφεραν ὡσανύ ποταμός. Ὡς τῆς μακροθυμίας σε Κύριε. ὡς τῆς βλάβης τῶν κριμάτων σε. ὡς τῆς μεγάλης παραχωρήσεως. Ἰλεως γενεὴ Κύριε εἰς τὸν χριστιανισμόν σε Λαόν. Ὅμως εἰς τὸν πόλεμον τῶτον τῆς Πρέσβης ἐλαβώθη αὐτὸς ὁ Σελτανὸς Ὁρχάνης, καὶ ἀπ' αὐτῶν τὴν λαβωματίαν μετὰ ἡμέρας ἀπέθανεν. Ἐβασίλευσε χρόνος εἴκοσι δύο.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ.

Εἰς τὰς τετρακοσίας καὶ εἴκοσι εἴνα χρόνος, ἀπὸ τοῦ καιρὸν ὅτε ἐγενήθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἐπιάθη ἡ ἀρχὴ τῆς Βενετίας, ἡχοῦν τὸ Ῥεάλτον, καὶ εἰς τὰς ὀκτακοσίας ἔκτισαν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου, καὶ τὸ Παλάτι. Εἰς τὰς ὀκτακοσίας, καὶ ῥιζάκοντα δύο χρόνους, ἤφεραν τὸ λείψανον τῆς Ἁγίας Μάρκου ἀπὸ τῆς Ἀλεξανδρείας εἰς τὴν Βενετίαν, εἰς τὰς ῥιζάκοντα τῆς Ἰανναρείας Μηνός. Εἰς τὰς χιλίας ἑκατὸν σαραντὰ εἴνα χρόνος ἔκτισαν τὸ καμπαναρεῖον.

ΚΑΤΟΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΔΟΤΚΩΝ.

- α. Πρῶτος Δέκας τῆς Βενετίας, ἦτον Παῦλος ὁ Ἀνάφεςος, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸν ὑψηλότατον θρόνον εἰς τὰς ἑξακοσίας ἐννεήκοντα ἑπτὰ χρόνος τῆς τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστοῦ Γεννήσεως. Ἐζησεν εἰς τὴν Ἀφεντίαν χρόνος 20. μῶνας 6. ἡμέρας 8.
- β. Μαρκέλλος Τεγαλιανός, εἰς τὰς ἑπτακοσίας δέκα ἑπτὰ. Ἐζησε χρόνος 9. ἡμέρας 21.
- γ. Ὅρσος, εἰς τὰς ἑπτακοσίας εἴκοσι ἕξι. Ἐζησε χρόνος 11. μῶνας 5.
- δ. Θεοδότος Ὑπατος εἰς τὰς ἑπτακοσίας σαραντὰ δύο. Ἐζησε χρόνος 13.
- ε. Γάλλος, εἰς τὰς ἑπτακοσίας πενήντα πέντε. Ἐζησε χρόνον εἴνα.
- ς. Δομήνικος Μονηχάριος, εἰς τὰς ἑπτακοσίας πενήντα ἕξι. Ἐζησε χρόνους ὀκτώ.
- ζ. Μαυρίκιος Χαλβάτιος μετὰ τὸν υἱόν τε Ἰωάννην, εἰς τὰς ἑπτακοσίας ἐξήντα τέσσερας. Ἐζησε χρόνος 23. μετὰ τὸν ὁποῖον ἐκάθισεν Ἰωάννης ὁ υἱὸς τοῦ μόνου, εἰς τοὺς ἑπτακοσίους ὀγδοεῖντα ἑπτὰ. Ἐζησε χρόνος 9. ἔπειτα ἐκάθισεν καὶ μετὰ τὸν υἱόν τε Μαυρίκιον εἰς τὰς ἑπτακοσίας ἐννεήκοντα ἕξι, ἄλλως ὀκτὼ χρόνος.
- η. Ὁβελέριος μετὰ Οὐαλεντίνου τῶν ἀδελφῶν τε, εἰς τὰς ὀκτακοσίας τέσσερας.
- θ. Ἀγγελος Μπαδοέρης, εἰς τὰς ὀκτακοσίας ἐννέα. Ἐζησε χρόνος 18.
- ι. Ἰακωβιανὸς Μπαδοέρης υἱὸς τῶν ἀνῶθεν, εἰς τὰς ὀκτακοσίας εἴκοσι ἑπτὰ. Ἐζησε χρόνος 2. Εἰς τὸν καιρὸν τῶν τε τῶν Περικλίου ἔφεραν τὸ λείψανον τῆς Ἁγίας Μάρκου ἀπὸ τῆς Ἀλεξανδρείας εἰς τὴν Βενετίαν.
- ια. Ἰωάννης ἀδελφὸς τῶν ἀνῶθεν Ἰακωβιανῶν, εἰς τὰς ὀκτακοσίας εἴκοσι ἐννέα. Ἐζησε χρόνος ἑπτὰ.

- ιβ'. Πέτρος Τραδόνικος, εἰς τὰς ὀκτακοσίας ἑξατά ἐξῆ. "Εξῆσε χρόνος 28.
 ιγ'. "Ορσος Μπαδοέρης, εἰς τὰς ὀκτακοσίας ἐξῆντα τέσσαρας. "Εξῆσε χρό-
 νους 17.
 ιδ'. Ἰωάννης Μπαδοέρης υἱὸς τῆ προλεγομένης "Ορσος, εἰς τὰς ὀκτακοσίους
 ὀγδοιῶτα εἷα. ἐξῆσε χρόνος 6. μῶας 6.
 ιε'. Πέτρος Κανδιάνος, εἰς τὰς ὀκτακοσίους ὀγδοιῶτα ἑπτὰ. "Εξῆσε μῆ-
 νας 5. Ἰωάννης Μπαδοέρης ὁ ἀνωθεν, ὅπερ εἶχε κάμη παραίτησιν
 τῆς ἐξουσίας, διὰ παρακάλεσιν τῆς Πόλεως, δέχεται πάλιν τὴν
 Αὐθεντίαν, εἰς τὰς ὀκτακοσίας ὀγδοιῶτα ἑπτὰ. "Εξῆσε μῆνας 6.
 ις'. Πέτρος Τριβῆνος, εἰς τὰς ὀκτακοσίας ὀγδοιῶντα ὀκτώ. "Εξῆσε χρόνος 23.
 ιζ'. "Ορσος Μπαδοέρης υἱὸς τοῦ ἀνωθεν "Ορσος, εἰς τὰς ἐννεακοσίας δώ-
 δεκα. "Εξῆσε χρόνος 20.
 ιη'. Πέτρος Κανδιάνος υἱὸς τῆ ἀνωθεν Πέτρος Κανδιάνος, εἰς τὰς ἐννεακο-
 σίας ἑξατά δύο. "Εξῆσε χρόνος 7.
 ιθ'. Πέτρος Μπαδοέρης υἱὸς τῆ ἀνωθεν "Ορσος εἰς τὰς ἐννεακοσίας ἑξατά
 ἐννέα. "Εξῆσε χρόνος 3.
 κ'. Πέτρος Κανδιάνος υἱὸς Πέτρος τῆ, ιη'. εἰς τὰς ἐννεακοσίας σαραντά δύο.
 "Εξῆσε χρόνος 17.
 κα'. Πέτρος τέταρτος Κανδιάνος, εἰς τὰς ἐννεακοσίας πενήντα ἐννέα. "Ε-
 ξῆσε χρόνος 18.
 κβ'. Πέτρος "Ορσέολος. εἰς τὰς ἐννεακοσίας ἐβδομηντα ἐξῆ. "Εξῆσε χρό-
 νους δύο.
 κγ'. Βιτάλιος Κανδιάνος υἱὸς Πέτρος τῆ εἰκοστῇ Πριγκίπης, εἰς τὰς ἐννεα-
 κοσίας ἐβδομηντα ὀκτώ. "Εξῆσε χρόνον εἷα.
 κδ'. Τριβῆνος Μέμος, εἰς τοὺς ἐννεακοσίους ἐβδομηντα ἐννέα. "Εξῆσε
 χρόνος 13.
 κέ'. Πέτρος "Ορσέολος δεύτερος, υἱὸς Πέτρος τῆ, κβ'. Πριγκίπης, εἰς τοὺς
 ἐννεακοσίας ἐννενήντα δύο. "Εξῆσε χρόνος 17.
 κς'. "Οθων "Ορσέολος υἱὸς τῆ ἀνωθεν Πέτρος, εἰς τὰς χιλίας ἐννέα. "Ε-
 ξῆσε χρόνος 17.
 κζ'. Πέτρος Βαρβολαῖος, εἰς τὰς χιλίας εἰκοσι ἐξῆ, αὐτὸς δὲ ἐξῆσε χρό-
 νος 5. Μετὰ τῆτον ἐκυβέρνησε τὴν Αὐθεντίαν "Ορσος "Ορσέολος Πα-
 τριάρχης Γραδήνσιος, υἱὸς Πέτρος τῆ, κέ'. Πριγκίπης διὰ χρόνον εἷα,
 εἰς τὰς χιλίας ἑξατά εἷα. ἐπειτα ἔσρεψεν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον.
 κη'. Δομνίκος Φλαβανῖκος, εἰς τὰς χιλίους τελεντά δύο. "Εξῆσε χρό-
 νος 10. μῶας 4.
 κθ'. Δομνίκος Κονταίνης, εἰς τὰς χιλίας σαραντά ἑαῖς. "Εξῆσε χρό-
 νος 27. μῶας 9.
 λ'. Δομνῖκος Σέλβος, εἰς τὰς χιλίας ἐβδομηντα εἷα. "Εξῆσε χρόνος 13.
 λα'. Βιτάλιος Φαλιέρης, εἰς τὰς χιλίας ὀγδοιῶτα τέσσαρας. "Εξῆσε χρό-
 νους 12.
 λβ'. Βιτάλιος Μιχαῆλος πρῶτος, εἰς τὰς χιλίας ἐννενήντα ἐξῆ. "Εξῆσε
 χρόνος 6.

- λ γ'. Ορδελάφος Φαλιέρης, εἰς τὰς χιλίας ἑκατὸν δύο. Ἔζησε χρόνος 15.
- λ δ'. Δομήνικος Μιχαήλος, εἰς τὰς χιλίας ἑκατὸν δεκαεπτὰ. Ἔζησε χρό-
νους 11.
- λ ε'. Πέτρος Πολλαῖνης, Γαμβρὸς τῷ ἀνῶθεν, εἰς τὰς χιλίας ἑκατὸν εἴκο-
σι ὀκτώ. Ἔζησε χρόνος 20. μῶνας 4.
- λ ς'. Δομνῳίκος Μοροζίνης, εἰς τὰς χιλίας ἑκατὸν σαραντα ὀκτώ. ἔκα-
με καὶ ἔκτισαν τὸ Καμπαναρεῖον τῷ Ἀγίῳ Μάρκῃ. Ἔζησε χρόνους
7. καὶ μῶνας 7.
- λ ζ'. Βιτάλιος Μιχαήλος δούπερος, εἰς τὰς χιλίας ἑκατὸν πενήντα πρῶ-
τε. Ἔζησε χρόνος 17.
- λ η'. Σεβαστιανὸς Ζιάνης, εἰς τὰς χιλίας ἑκατὸν ἐβδομῶντα δύο. τῷτος ἐ-
σάθη ὁ παῖς, ὅπῃ ἐρρίψεν ἀργύρεα εἰς τὸν Λαόν· καὶ ἔζησε
χρόνος 6.
- λ θ'. Οἰλιος Μασοπέτρος, εἰς τὰς χιλίας ἑκατὸν ἐβδομῶντα ὀκτώ. Ἔζη-
σε χρόνος 14.
- μ'. Ἐνελκος Δανδόλος, εἰς τὰς χιλίας ἑκατὸν ἐννεήντα δύο. Ἔζησε χρό-
νους 13.
- μ α'. Πέτρος Ζιάνης, υἱὸς τῷ Σεβαστιανῷ Ζιάνῃ τοῦ ἀνῶθεν Πειγκίπου,
εἰς τὰς χιλίας διακοσίας πρῶτε, ὁ ὁποῖος ἔκαμε παραίτησιν τῆς αὐ-
θεντίας, καὶ ἔγινε Μοναχὸς τῷ τάγματι τῷ Ἀγίῳ Βενεδίκτῃ. Ἔ-
ζησε δὲ χρόνος 24.
- μ β'. Ἰάκωβος Τιέπολος, εἰς τὰς χιλίας διακοσίας εἴκοσι ἐννέα. Ἔζη-
σε χρόνος 20.
- μ γ'. Μαρίνος Μοροζίνης, εἰς τὰς χιλίας διακοσίους σαραντα ἐννέα. τῷ-
τος ἐσάθη ὁ παῖς, ὅπῃ ἐκλέχθη ἀπὸ τῆς Γερουσίας, καθὼς
γίνεται τὴν σήμερον ἡμέραν. Ἔζησε χρόνος 4.
- μ δ'. Ροκίερος Ζόνος, εἰς τὰς χιλίας διακοσίας πενήντα ἔξις. εἰς τὸν και-
ρὸν τῷ ἐκτίσθη τὸ γεφύρι τῷ Ριάλτῃ ξύλινον, εἰς τὰς χιλίας δια-
κοσίας ἐξῶντα τέσσαρας. αὐτὸς δὲ ἔζησε χρόνος 16.
- μ ε'. Λαυρεντίος Τιέπολος, εἰς πύς χιλίας διακοσίους ἐξῶντα ὀκτώ.
Ἔζησε χρόνους 7.
- μ ς'. Ἰάκωβος Κονταρίνης, εἰς τὰς χιλίας διακοσίας ἐβδομῶντα πρῶτε.
Ἔζησε χρόνος 5.
- μ ζ'. Ἰωάννης Δανδόλος, εἰς τὰς χιλίας διακοσίας ὀγδοῆντα. εἰς τὸν και-
ρὸν τοῦ ἐτυπώθη παῖς τὸ χρυσὸν νόμισμα, ὅπου κοινῶς λέγεται
τζηκίρι. Ἔζησε τῷτος χρόνος 9.
- μ η'. Πέτρος Γραδονίγος, εἰς τὰς χιλίας διακοσίας ὀγδοῶντα ἐννέα. Ἔ-
ζησε χρόνος 21.
- μ θ'. Μαρίνος Ζόρζης, εἰς τὰς χιλίας τριακοσίας ἑνδεκα. Ἔζησε μῆνας 10.
- ν'. Ἰωάννης Σοραντζός, εἰς τὰς χιλίας τριακοσίας δώδεκα. Ἔζησε χρό-
νους 16.
- ν α'. Φραγκίσκος Δανδόλος, εἰς τὰς χιλίας τριακοσίας εἴκοσι ὀκτώ. Ἔ-
ζησε χρόνος 10. μῶνας 10.

- πβ'. Βαρδολομαῖος Γραδενῖγος, εἰς τὰς ὁποίας τὸν καιρὸν ἐπερίσδυσαν τὰ ὕδατα ἐν μίῳ Φόρκαείῳ, ἔως 1340. πόσον ὅπῃ ἐγέμισαν ὅλην τὴν Χώραν. Ἐλαβε τὴν αὐτοκτίαν εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας τριαίντα ἑννέα, καὶ ἐξασίασε χρόνος 3.
- πγ'. Ἀνδρέας Δαῦδολος, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας σαραντα δύο, ἔγραψε τὰ χρονικά. Ἐξῆσε χρόνος 11. μῶνας 9.
- πδ'. Μαρίνος Φαλιέρης, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας πενήντα τέσσαρας. Ἐξῆσε μῆνας 8.
- πε'. Ἰωάννης Γραδενῖγος, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας πενήντα πέντε. Ἐξῆσε χρόνον ὅσα.
- πς'. Ἰωάννης Δελφῖνος, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας πενήντα ἕξι. Ἐξῆσε χρόνος 5.
- πζ'. Λαυρεντίος Κέλσης, εἰς τὰς χιλίας τετρακοσίας ἐξήντα ὅσα. Ἐξῆσε χρόνος 4.
- πη'. Μάρκος Κορνάρος, εἰς τὰς χιλίας τετρακοσίας ἐξῶτα πέντε. Ἐξῆσε χρόνος 2.
- πθ'. Ἀνδρέας Κονταρίνης, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας ἐξήντα ἑπτὰ. ἐνίκησε τὰς Γενοβέζους εἰς τὰς 1370. ὑπέσρεψε θριαμβολῆς μὲ 4142. αἰχμαλώτους. τῆτος δὲ ἐξῆσε χρόνος 15.
- ξ'. Μιχαὴλ Μοροζίνης, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας ὀγδολῶτα δύο. Ἐξῆσε μῆνας 4.
- ξα'. Ἀντώνιος Βενιέρης, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας ὀγδολῶτα δύο. Ἐξῆσε χρόνος 18.
- ξβ'. Μιχαὴλ Στένος, εἰς τοὺς χιλίους τετρακοσίους. Ἐξῆσε χρόνους 13.
- ξγ'. Θωμᾶς Μοτζενῖγος, εἰς τὰς χιλίους τετρακοσίας δεκατρεῖς. Ἐξῆσε χρόνος 10.
- ξδ'. Φραγκῖσκος Φόσκαρης, εἰς τὰς χιλίας πεξακοσίας εἴκοσι ἑεῖς. Ἐξῆσε χρόνος 34.
- ξε'. Παχάλης Μαλιπέξος, εἰς τὰς χιλίας πεξακοσίας πενήντα ἑπτὰ. Ἐξῆσε χρόνος 4. μῶνας 6.
- ξς'. Χεισοφόρος Μῶρος, εἰς τὰς χιλίας πεξακοσίας ἐξῶτα δύο. Ἐξῆσε χρόνος 9. μῆνας 6.
- ξζ'. Νικόλαος Τρόνος, εἰς τὰς χιλίας πεξακοσίας ἐβδομῶτα ὅσα. Ἐξῆσε χρόνον ὅσα, μῶνας 6.
- ξη'. Νικόλαος Μαρκέλλος, εἰς τὰς χιλίας πεξακοσίας ἐβδομῶτα ἑεῖς. Ἐξῆσε χρόνον ὅσα, μῆνας 3.
- ξθ'. Πέξος Μοτζενῖγος, εἰς τὰς χιλίας πεξακοσίους ἐβδομῶτα τέσσαρας. Ἐξῆσε χρόνον ὅσα, μῶνας δύο.
- ο'. Ἀνδρέας Βενδραμῆνος, εἰς τὰς χιλίας πεξακοσίους ἐβδομῶτα ἕξι. Ἐξῆσε χρόνος 2. μῶνας 2.
- οα'. Ἰωάννης Μοτζενῖγος, εἰς τὰς χιλίας πεξακοσίους ἐβδομῶτα ὀκτώ. Ἐξῆσε χρόνος 7.

- οβ'. Μάρκος Βαρβαρῆγος, εἰς τὰς χιλίας πεντακοσίας ὀγδοῦντα πέντε.
"Εξῆσε μῶνας 8.
- ογ'. Αὐγαστῖνος Βαρβαρῆγος ἀδελφὸς τῷ ἀνωθῶν, εἰς τὰς χιλίας πεντακοσίας ὀγδοῦντα ἕξ. "Εξῆσε χρόνος 15.
- οδ'. Λεονάρδος Λορεδαῖος, εἰς τὰς χιλίας πεντακοσίας εἴκοσι. "Εξῆσε χρόνος δέκα ἑννέα, μῶνας 8.
- οε'. Ἀντώνιος Γερμανῆς, εἰς τὰς χιλίας πεντακοσίας εἴκοσι εἴκοσι. "Εξῆσε χρόνον εἴκοσι, μῶνας 10. Τῷ ἔτος ἦτον Γενεράλης εἰς τὴν Ἀρμάδαν τῶν Βενετῶν τῷ καιρῷ, ὅτε ἔκαμε μάχην ὁ Σελτὰν Μπαγιαζήτης, καὶ ἐπῆρε τὴν Μοθωνίαν.
- ασ'. Ἀνδρέας Γεῖτης, εἰς τὰς χιλίας πεντακοσίους εἴκοσι δύο. "Εξῆσε χρόνος 15.
- οζ'. Πέτρος Λαῦδος, εἰς τὰς χιλίας πεντακοσίας τετραντα ὀκτώ. "Εξῆσε χρόνος 6. μῶνας 9. εἰς τὸν καιρὸν τότε τῷ Πριγκίπτι ἔκαμον ἀγάπην ὁ Σελτὰν Σελεϊμάνης μετὰ τὰς Βενετίκας.
- οη'. Φραγκίσκος Δονάτος, εἰς τὰς χιλίας πεντακοσίους τετραντα πέντε. "Εξῆσε χρόνος 7. μῶνας 5.
- οθ'. Μάρκος Ἀντώνιος Τριβιζάνος, εἰς τὰς χιλίας πεντακοσίας πενήντα ἑξίς. "Εξῆσε μῶνας 11. ἡμέρας 27.
- π'. Φραγκίσκος Βενιέρης, εἰς τὰς χιλίας πεντακοσίας πενήντα τέσσαρας. "Εξῆσε χρόνον εἴκοσι, μῶνας 11. ἡμέρας 24.
- πα'. Λαυρεντίος Πριέλης, εἰς τοὺς χιλίας πεντακοσίους πενήντα ἕξ. "Εξῆσε χρόνος 3.
- πβ'. Ἰερώνυμος Πειάλης ἀδελφὸς τῷ ἀνωθῶν, εἰς τὰς χιλίας πεντακοσίας πενήντα ἑννέα. "Εξῆσε χρόνος 8. μῶνας 2.
- πγ'. Πέτρος Λορεδαῖος, εἰς τὰς χιλίας πεντακοσίας ἐξῶντα ἑπτὰ. "Εξῆσε χρόνος 2. μῶνας 5.
- πδ'. Ἀλεξάνδριος Μοτζεβῆγος, εἰς τὰς χιλίας πεντακοσίας ἐβδομήντα. ἔγινεν εἰς τὸν καιρὸν τῷ νίκῃ μεγάλην διὰ θαλάσσης. Ὁ δὲ ἔξῆσε χρόνος 7.
- πε'. Σεβαστιανὸς Βενιέρης, εἰς τὰς χιλίας πεντακοσίους ἐβδομήντα ἑπτὰ. εἰς τὸν καιρὸν τῷ ἀναψὲ τὸ σκέπασμα τῆς μεγάλης Βελῆς. "Εξῆσε δὲ μῶνας 8.
- πς'. Νικόλαος Δαπόντε, εἰς τὰς χιλίας πεντακοσίους ἐβδομήντα ὀκτώ. ἀνεκαίνισε τὸ ἀνωθῶν σκέπασμα. "Εξῆσε χρόνος 7. μῶνας 4.
- πζ'. Παχάλιος Κιγόνιας, εἰς τὰς χιλίας πεντακοσίας ὀγδοῦντα πέντε, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν καιρὸν ἔγινε τὸ γεφύρι τῷ Ριάλτι πέτρινον. "Εξῆσε χρόνος 9. μῶνας 7. ἡμέρας 15.
- πη'. Μαρίνος Γερμανῆς, εἰς τὰς χιλίας πεντακοσίους ὀγδοῦντα πέντε. "Εξῆσε χρόνος 10.
- πθ'. Λεονάρδος Δονάτος, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας πέντε. "Εξῆσε χρόνος 6. μῶνας 6.
- χ'. Μάρκος Ἀντώνιος Μέμος, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίας δώδεκα. "Εξῆσε χρόνος 3. μῶνας 3.

- α. Ἰωάννης Μπέμπος, εἰς τοὺς χιλίους ἑξακοσίους δεκαπέντε. Ἔζησε
χρόνος 2. μῶνας 3.
- β. Νικόλαος Δονάτος, εἰς τὰς χιλίους ἑξακοσίας δεκαοκτώ. Ἔζησε χρό-
νον εἷς, ἡμέρας 4.
- γ. Ἀντώνιος Πριέλιν, εἰς τὰς χιλίους ἑξακοσίας δεκαοκτώ. Ἔζησε χρό-
νος πέντε, μῶνας 2. ἡμέρας 29.
- δ. Φραγκίσκος Κονταῖνος, εἰς τὰς χιλίους ἑξακοσίας εἰκοσιτρεῖς. Ἔ-
ζησε χρόνον εἷς, μῶνας 3.
- ε. Ἰωάννης Κορνάρος, εἰς τὰς χιλίους ἑξακοσίας εἴκοσι τέσσαρας. Ἔζη-
σε χρόνος 5. μῶνας 11.
- ς. Νικόλαος Κονταῖνος, εἰς τὰς χιλίους ἑξακοσίους τριαῖντα. εἰς τὴν
τὸν καιρὸν, ἐνοχλημένης τῆς Βενετίας ἀπὸ πολέμου, λιμῆ, καὶ λοιμῆ,
καὶ λυτρεμένης διὰ πρεσβειῶν τῆς Θεοτόκου, ἔκτισαν Ναὸν ὑπερδού-
μασον εἰς ὄνομα τῆς ἐπὶ τῆς Ὑγείας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, Ἰτα-
λικῶς Ἀὰ Μαδόνα ντέλλα Σαλῆτε· εἰς τὸν ὁποῖον Ναὸν ὑπήγαγε
κάθε χρόνον ὁ Γαληνότατος Πρίγκιψ μετὰ τὰς Ἀρχοντας, καὶ κατα-
σκηιάζουσιν ἀφ' ἑσπέρας τῆς παραμονῆς τῆς εὐροῦς, ὅπῃ ἔρχεται τὸν
Νοέμβριον, ξύλινον γεφύρι, καὶ σωφρέχει ὁ Λαὸς εἰς δοξολογίαν
τῆς Αἰπαρθεῖου, τὴν παραμονὴν, καὶ τὴν ἡμέραν τῆς εὐροῦς.
Ἔζησεν ὁ αὐτὸς χρόνον εἷς, καὶ μῆνας 6.
- ζ. Φραγκίσκος Ἐριτζος, εἰς τοὺς χιλίους ἑξακοσίας τριαῖντα εἷς. Ἔ-
ζησε χρόνος 14. μῶνας 7.
- η. Φραγκίσκος Μολῖνος, εἰς τὰς χιλίους ἑξακοσίας σαράντα πέντε. Ἔ-
ζησε χρόνος 10.
- θ. Κάρλος Κονταῖνος, εἰς τὰς χιλίους ἑξακοσίας πενήντα πέντε. Ἔ-
ζησε χρόνον εἷς.
- ι. Φραγκίσκος Κορνάρος, εἰς τὰς χιλίους ἑξακοσίας πενήντα ἕξι. Ἔζη-
σεν ἡμέρας 22.
- α. Βερτέκιος Βαλέριος, εἰς τοὺς χιλίους ἑξακοσίους πενήντα ἕξι. ἐπὶ
τῆς τῆς Πριγκίπου ὑπετάχθησαν εἰς τὴν ἑξουσίαν τῶν Ἑνετῶν ἡ
Λῆμνος, καὶ ἡ Τρέεδος, ὁ ὁποῖος ἔζησε χρόνον εἷς, μῶνας 9.
- β. Ἰωάννης Πέζαρος, εἰς τὰς χιλίους ἑξακοσίας πενήντα ὀκτώ. Ἔζη-
σε χρόνον εἷς, μῶνας 5.
- γ. Δομνίκος Κονταῖνος, εἰς τὰς χιλίους ἑξακοσίας πενήντα ὀκτώ. ἐπὶ
ἑξουσίαν τῆς τῆς Πριγκίπου, ἐσυμφωνήθη μετὰ τὸν Τῦρκον ἡ ἀ-
γάπη κατὰ τὸ 1669. Ἔζησε δὲ χρόνος 15.
- δ. Νικόλαος Σαλῆδος, εἰς τὰς χιλίους ἑξακοσίας ἐβδομῶντα τέσσαρας.
Ἔζησε χρόνος 2. μῆνας 6.
- ε. Ἀλκίσιος Κονταῖνος, εἰς τὰς χιλίους ἑξακοσίας ἐβδομῶντα ἕξι. ἐπὶ
τῆς δὲ τῆς Πριγκίπου κατέβη ὁ Βεζύρης μετὰ ἄπειρον πλῆθος εἰς
τὴν Βισάνναν, καὶ τέλος πάντων ἔφυγον, ἀφώοντες ὅλην τὴν περιου-
σίαν τῆς πολέμου. Αὐτὸς ἔζησε χρόνος 7. μῶνας 4.
- ς. Μάρκος Ἀντώνιος Ἰασηνιανός, εἰς τοὺς χιλίους ἑξακοσίους ὀγδοῶντα
τρεῖς.

- ῥεῖς. ἔκαστιάζοντος τέττε, ἄρχησεν ἡ μάχη καὶ τῷ Τερκαῶν, ἀρχιστρατάρχοντος τὰ ἐνδοξοτάτα καὶ περιβοήτα Φραγκίσκη Μοροζίνη. Ἐξῆς δὲ χρόνος 4. μῶνας 2.
- ρζ'. Φραγκίσκος Μοροζίνης, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίους ὀγδολῦτα ὀκτώ. ἀπέθανεν ἔξω εἰς τὰς 1694. ὄντας ἀρχιστράτηγος εἰς τὴν Θάλασσαν, τὴν ὁποίαν ἐπιστάσιαν ἐτελείωσεν ἐνδόξως τέσσαρες φοαῖς. Ἐξῆς δὲ χρόνος 5. μῆνας 9.
- ρή'. Σίλβεσρος Βαλέριος υἱὸς Βερτακίε τῷ Πειγκίπου, εἰς τὰς χιλίας ἑξακοσίους ἐννεκῶν τεσσέρας. ἐγένεντο εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἡ ἀγάπη μετὰ τὸν Τερκον εἰς τὰς 1699. Ἐξῆς δὲ χρόνος 6. μῶνας 4.
- ρθ'. Ἀλουίσιος Μοτςενίγος, εἰς τὰς χιλίας ἑπτακοσίους. Ἐξῆς χρόνους 8. μῆνας 9.
- ρί'. Ἰωάννης Κορνάρος, εἰς τοὺς χιλίους ἑπτακοσίους ἐννέα. Ἐξῆς χρόνος 13. μῆνας 3.
- ρια'. Ἀλεξίσιος Μοτςενίγος, εἰς τὰς χιλίας ἑπτακοσίας εἰκοσιδύο. Ἐξῆς χρόνος 9. μῶνας 8.
- ριβ'. Κάρλος Ρεζίνης εἰς τὰς χιλίας ἑπτακοσίους τεττάρη δύο. Ἐξῆς χρόνος 2. μῶνας 7.
- ριγ'. Ἀλεξίσιος Πιζάνος, εἰς τὰς χιλίας ἑπτακοσίας τριαῖτα πέντε. Ἐξῆς χρόνος 6. μῶνας 5.
- ριδ'. Πέτρος Γερμανός, εἰς τὰς χιλίας ἑπτακοσίας σαράντα ὀκτώ. Ἐξῆς χρόνος 11.
- ριέ'. Φραγκίσκος Λορεδαῖος εἰς τὰς χιλίας ἑπτακοσίας πενήντα δύο. Ἐξῆς χρόνος 10. μῶνας 2.
- ρις'. Μάρκος Φωσκαρλίωης ἐσέφθη εἰς τὰς 1762. Ἐξῆς μῶνας 10.
- ριζ'. Ἀλεξίσιος Μοτςενίγος ἐσέφθη εἰς τὰς 1763. Ἐξῆς χρόνους 15. μῆνας 10.
- ριή'. Παῦλος Ρονιέρ ἐσέφθη εἰς τὰς 1778. Ἐξῆς χρόνος ὀκτώ, μῆνα ὀκτώ, ἡμέρας 20.
- ριθ'. Λωδοβίκος Μανὴν ἐσέφθη εἰς τὰς 1789. εἰς δὲ τὰς ἡμέρας τούτης ἔλαβε τέλος ἡ Ἀριστοκρατία τῷ Ἐνεπὼν, δηλαδὴ εἰς τὰς 1797.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΛΕΙΨΑΝΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ.

Ὡσαύτῃ ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ὁ Κωνσταντῖνος, ἠφέρει τὸ λείψανον τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Νικομηδείας μετὰ πάσης Βασιλικῆς τιμῆς εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ ἔθαψεν αὐτὸ μετὰ δόξης, τιμῆς, καὶ παρρησίας Βασιλικῆς μεγάλης ἐν τῷ Ναῷ τῷ Ἀγίῳ Ἀποστόλων, καὶ ἐπαύωθεν εἰς τὸ σκέπασμα τῶν τάφων αὐτῶν τῶν μεγάλων Κωνσταντίνου καὶ πρώτου Βασιλέως ὁρέθησαν τινὲς Σοφώτατοι ἄνδρες ἡγιασμένοι, καὶ πορορατικοὶ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, καὶ ἔρεσαν ταῦτα τὰ κάπνισμα ῥαῖματα εἰς αὐτὸ τὸ σκέπασμα τῶν τάφων, τὸ ὁποῖον ἦν πορφυ-

φυροῦν. Εἰς ταῦτα τὰ γράμματα δὲν ἦτον καταλεπτῶς ἡ ἐξήγησις τὸ τί λέγουν, ἀλλ' ἔγραφαν μόνον τὰ στοιχεῖα τῆς γραμμάτων. Αὐτὰ ἐδιδάμβαναν περὶ τῆς βασιλείας τῆς Τουρκῶν, καὶ περὶ τοῦ τέλους αὐτῆς. Λέγονται δὲ Χρησμοί, τοὺς ὁποίους ἐξήγησεν ὁ Σοφώτατος Πατριάρχης Κύριος Γεννάδιος, ὁ ὁποῖος ἦτον εἰς τὸν καιρὸν τῆς Βασιλείας τῆς Κυρίας Παλαιολόγου, ὅπῃ ἔκαμε τὴν ὀγδόην Συνόδον εἰς τὴν Φιωρεντίαν. Ὁταν τὰ ἐξήγησεν, ἦτον κοσμικός, καὶ Κερατῆς τῆς Βασιλικῆς Κείσεως, τὰ ὁποῖα γράμματα, ὅπου ἦσαν εἰς τὸν τάφον τῆς μεγάλου Κωνσταντίνου, εἶχαν μόνον τὰ ψηφία τῆς ὀνομάτων, ὡς εἶπαμεν αἰώθεν, καὶ ἰδέτε αὐτά.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΟΠΟΥ ΕΥΤΡΕΘΗΣΑΝ ΕΠΑΝΩ ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΑΦΟΝ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ.

Τ. πτ. τ. ιδ. ἡ βσλ. τ. ιμλ. ὁ κλμν. μαμ. μλ. δε.
ν. τρπσ. γν. τ. πλολγ. τ. επτλφ. κρτσ. εσθ. βσλσ.
εθν. ππλ. κτζ. κ. τ. νσ. ερ. μσ. μχρ. τ. εξν. πτ.
ισγτ. ν. πθσ. τ. ογδ. τ. ιδκτ. πλπνσ. κτζ. τ. εντ.
τ. ι. δκ. ε. τ. βρ. τ. μρ. μλ. δ. ν. στσ. τ. δκτ. τ.
ιδτ. τ. δμτ. τρπσ. πλ. επσψ. ετ. χν. τ. δμτ. πλμ.
εγρ. μγ. μρκτ. στρβν. κ. τ. πθ'. κ. τ. φλ. σνδ. τ.
επρ. δ. θλσ. κ. ξρ. τ. πλμ. σνψ. κ. τ. ισμλ. τρπσ.
τ. απγν. ατ. βσλσ. ελτ. μκρ. ολγ. τ. δ. ξθ. γν. αμ.
μτ. τ. πρκτρ. ολ. ιμλ. τρπσ. τ. επτλφ. επρ. μτ. τ.
πρνμ. ττ. πλμ. εγρ. εμφλ. ηγρwmν. μχ. τ. ππτ.
ωρ. κ. φν. βσ. ττ. σ. σ. μτ. φβ. σπστ. πλ. σπδω.
ε. τ. δξ. τ. μρ. αδ. ερτ. γν. θμς. κ. ρμλο. ττ. εξτ.
δσπτ. φλ. γ. εμ. υπρχ. κ. ατ. πρλβτ. θλμ. εμ. πλρτ.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΕΧΟΛΑΡΙΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

τ π τ τ ιδ τ η β σ λ τ ι μ λ ο κ λ μ ν
Τῇ πρώτῃ τῆς Ἰνδίκης, ἡ Βασιλεία τῆς Ἰσμαήλ, ὁ καλούμενος
μ α μ θ, μ λ δ ν τρπσ γν τ π ο λ γ τ
Μωάμεθ, μέλλει διὰ τὴν τροπώσῃ γένος πῶν Παλαιολόγων. τὴν
ε π τ λ φ κρ τ σ ε σ θ β λ σ ε θ ν π μ π λ κ τ
Ἐπτάλοφον κρατήσει. ἔσωθεν βασιλεύσει, Ἐθνη πάμπολλα κατάρ-
ξ κ τ ν σ ε ρ μ σ μ χ ρ τ ε ξ ν π τ ι σ γ τ ν
ξει, καὶ τὰς Νήσους ἐρημώσῃ μέχρι τῆς Εὐξείνου πόντου. Ἰσρογείτονας
π θ σ τ ο γ δ τ ιδ κ τ π λ π ν σ κ τ ξ τ ε ν
πορθήσει. τῇ ὀγδόῃ τῆς Ἰνδίκης, Πελοπόννησον κατάρξει. τῇ ἐννά-
τ τ ιδ κ ε τ β ρ τ μ ρ μ λ δ ν σ τ σ
τῇ τῆς Ἰνδίκης εἰς τὰ βόρεια τὰ μέρη μέλλει διὰ τὴν στρατεύσῃ.

τ δ κ τ τ ι δ κ τ τ δ λ μ τ τ ρ π σ π λ ε π ε
 τῇ δεκάτῃ τῆς Ἰνδίκης τὰς Δαλμάτας τροπώσῃ. πάλιν ἐπιστρέ-
 φει ἔτι χρόνον, τοῖς Δαλμάταις πόλεμον ἐγείρει μέγαν μερικόν
 τ σ τ ρ β η ν κ τ π θ κ τ φ λ σ ν δ τ ε π
 τε σωτρίβῃναι· καὶ τὰ πλήθη καὶ τὰ φύλλα συνοδῇ τῶν ἑσπε-
 ρ δ θ λ σ κ ξ ρ τ π λ μ σ ν φ κ τ
 ρίων διὰ θαλάσσης καὶ ξηρᾶς τὸν πόλεμον συνάψουσι, καὶ τὸν
 ισμ λ τ ρ π σ τ α π γ ν α τ β σ λ σ ε λ τ μ
 Ἰσμαὴλ τροπώσουν, τὸ ἀπόγονον αὐτῆ βασιλεύσει ἑλαττον μι-
 κρ ο λ γ τ δ ξ θ γ ν α μ μ τ τ π κ τ ρ ο λ
 κρόν ὀλίγον τὸ δὲ Ξανθὸν γένος ἅμα μετὰ τῶν πρακτόρων ὅλων
 ισμ λ τ π σ τ ε π τ λ φ ε π ρ ο μ τ τ ρ
 Ἰσμαὴλ τροπώσουν, τὴν Ἐπτάλοφον ἐπάρουσι μετὰ τῶν ωρονο-
 μ τ τ π λ μ ε γ ρ ε φ λ η γ ρ ω ν μ χ τ
 μίων. τότε πόλεμον ἐγείρουσι ἑμφυλον ἡγριωμσίον, μέχρι τῆς
 π π τ ω ρ κ φ ν β σ τ τ ε ε μ τ φ β
 πεμπταίας ὥρας. καὶ φωνὴ βοήσῃ τρίτον, σῆτε σῆτε μετὰ φόβου,
 σ σ τ π λ σ δ ω ε τ δ ξ τ μ ρ α δ ε ρ τ.
 σπύσσετε πολλὰ σπυδαίως· εἰς τὰ δεξιὰ τὰ μέρη ἀνδρά εὗρητε
 γ ν θ μ ε κ ρ μ λ ο τ τ ε ξ τ δ σ τ φ λ γ
 γενναῖον θαυμαστὸν καὶ ῥωμαλαῖον, τῶτον ἔχετε Δεσπότην, φίλος ὦ
 ε μ υ π χ κ α τ π ρ λ β τ θ λ μ ε μ π λ ρ τ
 ἐμὸς ὑπάρχει· καὶ αὐτὸν παραλαβόντες, θέλημα ἐμὸν πληρῶτε.

Ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆ μεγάλης Κωνσταντίας, ὅπῃ ἐγράφησαν τὰ ἀνωθεν
 ψηφία εἰς τὸν τάφον αὐτῆς, ἕως εἰς τὸν καιρὸν τῆ Βασιλέως κυρῆς Ἰωάν-
 νης τῆ Παλαιολόγης, ὅπῃ ἐξήγησε ταῦτα ὁ Σχολάριος Γεννάδιος, εἶναι
 χρόνοι ἀπὸ τῆς κατὰ Σάρκα Γεννήσεως τῆ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
 χίλιοι ἑκατὸν εἴσας, καὶ ἀπὸ τῆ Χριστοῦ ἕως ἔσπεσαν ὁ μέγας Κων-
 σταντῖνος, χρόνοι τετρακόσιοι εἴκοσι ἑννέα.

ΟΦΦΙΚΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ.

- α. Ο Σεβασοκράτωρ.
 β. Ο Καῖσαρ πανυπερσέβαστος.
 γ. Ο Πρωτοβισιάρειος.
 δ. Ο Μέγας Δέξ.
 ε. Ο Μέγας Δομέσικος.
 ς. Ο Πρωτοστράτωρ.
 ζ. Ο Μέγας Λογοθέτης.
 η. Ο Μέγας Στρατοπεδάρχης.
 θ. Ο Μέγας Πειμικύριος.
 ι. Ο Μέγας Κοντόσαυλος.
 ια. Ο ἐπὶ τῷ Κανικλίῳ.
 ιβ. Ο Πρωτοσέβαστος.
 ιγ. Ο Ἐπικέρνης.
 ιδ. Ο Παρακοιμώμενος Σφενδόνης.
 ιε. Ο Παρακοιμώμενος τῷ Κοιτῶνος.
 ις. Ο Μέγας Δέσλος.
 ιζ. Ο Κυροπαλάτης.
 ιη. Ο Δομέσικος τῆς Βασιλικῆς Τραπεζίτης.
 ιθ. Ο ἐπὶ τῆς Τραπεζίτης.
 κ. Ο Λογοθέτης τῶν γυναικῶν.
 κα. Ο Μέγας Παπίας.
 κβ. Ο Ἐπαρχος.
 κγ. Ο Μέγας Δρογγάριος τῆς βίγλας.
 κδ. Ο Μέγας Ἐταιειάρχης.
 κε. Ο Λογοθέτης.
 κς. Ο πάντων τῶν Φιλοσόφων.
 κζ. Ο Μέγας Χαρτελάρης.
 κη. Ο Μυσικός.
 κθ. Ο Πρωτοασκητής.
 λ. Ο ἐπὶ τῷ Στάτῳ.
 λα. Ο Μέγας Δρογγάριος τῷ Στόλῳ.
 λβ. Ο Δομέσικος τῶν Σχολῶν.
 λγ. Ο Πειμικύριος τῆς αὐλῆς.
 λδ. Ο Πρωτοπαθάριος.
 λε. Ο Μέγας Ἀρχων.
 λς. Ο Τζίτας τῆς αὐλῆς.
 λζ. Ο Μέγας Τζαβσίος.
 λη. Ο Πρετωρτέδημος.
 λθ. Ο Λογοθέτης τῶν οἰκιακῶν.
 μ. Ο Μέγας Λογαριαστής.

- μ.α. Ο' ἐπὶ τῷ Δεήσεων.
 μ.β. Ο' Ἀρχιδιάκων.
 μ.γ. Ο' Σκεπταίριος.
 μ.δ. Ο' Πρωτοκυνηγός.
 μ.ε. Ο' Ἀμυραλός.
 μ.ς. Ο' Ἀκτοάριος.
 μ.ζ. Ο' Μέγας Ἀδερμάτης.
 μ.η. Ο' Οἰκιέτωρ.
 μ.θ. Ο' Λογοθέτης τῆς στρατιωτικῆς.
 ν. Ο' Πρωτογερακάρης.
 ν.α. Ο' Κεϊτῆς τῆς βίης.
 ν.β. Ο' Μέγας Δερμινάτης.
 ν.γ. Ο' Ἀπολαθός.
 ν.δ. Ο' Δικαιοφύλαξ.
 ν.ε. Ο' Ἐπαπολαθός.
 ν.ς. Ο' Ὀρφανοτρόφος.
 ν.ζ. Ο' Πρωτονοτάριος.
 ν.η. Ο' Κεϊτῆς τῆς Φεσάτης.
 ν.θ. Ο' Δομέσικος τῶν δικαίων.
 ξ. Ο' Βισιάριος.
 ξ.α. Ο' Στρατοπεδάρχης τῶν Μονοκαβάλλων.
 ξ.β. Ο' Στρατοπεδάρχης τῶν Μερτάπων.
 ξ.γ. Ο' Στρατοπεδάρχης τῶν Ζακώρων.
 ξ.δ. Ο' Στρατοπεδάρχης τῶν Τζαγρεατόρων.
 ξ.ε. Ο' ἐπὶ τῷ Ἀναμνήσεως.
 ξ.ς. Ο' Προκαθήμενος τῆς Κοιτῶνος.
 ξ.ζ. Ο' Προκαθήμενος τῶν Βισιαρίων.
 ξ.η. Ο' Δομέσικος τῶν Θεμάτων.
 ξ.θ. Ο' Πρωτοκόμης.
 ο. Ο' Δομέσικος τῶν ἀνατολικῶν Θεμάτων.
 ο.α. Ο' Δομέσικος τῶν δυτικῶν Θεμάτων.
 ο.β. Ο' Πρωτοκαθήμενος τῆς Παλατίης.
 ο.γ. Ο' Πρωτοκαθήμενος τῶν Βλαχερνῶν.
 ο.δ. Ο' Λογαριαστής τῆς αὐλῆς.
 ο.ε. Ο' Μέγας Διοικητής.
 ο.ς. Ο' Νομοφύλαξ.
 ο.ζ. Ο' Βισιαρίτης.
 ο.η. Ο' Τεειάρχης.
 ο.θ. Ο' Ἀρχὼν τῆς Ναυλαγίας.
 π. Ο' Μέγας Μαρτίτης.

Τὰ χρυσοκόκκινα σκιάδια, τὰ φορεῖν ἀπὸ τὸν Πανυπερσέβασον μέχρι
 τῆς Μεγάλης Στρατοπεδάρχης· τὰ δὲ συρματερά σκιάδια, ἀπὸ τῆς Μεγά-
 λης Πριμικυεῖς μέχρι τῆς Κεροπαλάτης.

Πρώτη Χείρ

Κύκλοι
Σελήν. ήμέρ. Νομικ.
Φάσκα.

α	2	Ἀπρίλ.
β	22	Μάρτ.
γ	10	Ἀπρίλ.
δ	30	Μάρτ.
ε	18	Ἀπρίλ.
ς	7	Ἀπρίλ.
ζ	27	Μάρτ.
η	15	Ἀπρίλ.
θ	4	Ἀπρίλ.
ι	24	Μάρτ.
ια	12	Ἀπρίλ.
ιβ	1	Ἀπρίλ.
ιγ	21	Μάρτ.
ιδ	9	Ἀπρίλ.
ιε	29	Μάρτ.
ις	17	Ἀπρίλ.
ιζ	5	Ἀπρίλ.
ιη	25	Μάρτ.
ιθ	13	Ἀπρίλ.

Δεύτερα Χείρ

Μ Ε Θ Ο Δ Ο Σ

Περὶ τῶ πῶς πρέπει νὰ μεταχειρίζεται τις τὰς ἀνωθεν κειμένης Χείρας, διὰ νὰ δείσκη εἰς ποίαν ἡμέραν τῆς Ἑβδομάδος ἀρχίζει ὁ κάθε Μῆν.

Σημείωσαι πρῶτον ὅτι τὰ κάτωθεν Κεφαλαιώδη Γράμματα δηλοῦσι τὰς Ἑπακτάς, καὶ ὁ κάθε Μῶν ἔχει ὑποκάτωθεν σημειωμένῳ τὸν Ἑπακτὸν του.

Μάρ. Ἀπρίλ. Μαῖος. Ἰάν. Ἰύλ. Αὐγ. Σεπτέμβρ. Ὀκτώβρ.
Ε. Α. Γ. Δ. Α. Δ. Ζ. Β.

Νοέμβρ. Δεκέμβρ. Ἰανναάριος. Φεβρουάριος.
Β. Ζ. Α ἢ Β Δ ἢ Ε

Ἐὰν

Ἐὰν ὁ Χρόνος εἶναι Βίσεκτος, ὁ Ἰαννουάριος, ἔχει, Α. ὁ δὲ Φεβρουάριος, ἔχει, Δ.

Ἐὰν ὁ Χρόνος δὲν εἶναι Βίσεκτος, τότε ὁ Ἰαννουάριος, ἔχει, Β. καὶ ὁ Φεβρουάριος, ἔχει Ἐπακτῶν, Ε.

Κράτει λοιπὸν εἰς τὸν νῦν σε ὅτι

Ἐχει Πέντε Μάρτιος, καὶ Μίαν μόνον Ἀπρίλιος.

Ὁ δὲ Μαΐος ἔχει Τρεῖς. Ἰούνιος Ἑξή. Ἰούλιος δὲ Μίαν.

Αὐγύστος, Δύο. Σεπτέμβριος Ἑπτὰ, καὶ Δύο μόνον Ὀκτώβριος.

Πέντε ὁ Νοέμβριος, Ἑπτὰ δὲ πάλιν Δεκέμβριος.

Μίαν ἢ Δύο Ἰαννουάριος, καὶ Τέσσαρες, ἢ Πέντε ὁ Φεβρουάριος.

Αἱ ἀνωθεν κείμεναι Χεῖρες, ὑπὸ τινων καλέμεναι Χεῖρες τοῦ Σολομώντος, μετὰς ὑποκάτωθεν τῶν καθε Μηνὸς σημειωμένας Ἐπακτάς, ὅχι μόνον χρησιμεύουσι διὰ τὰ εὐρίσκειν ἀκόλως εἰς ποίαν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος ἀρχίῃ ὁ καθε Μῶν, ἀλλ' ἀκόμη καὶ ἄλλα διάφορα, ὡς ἀπὸ τὰς ἐφεξῆς Ἑρμηνείας γίνεται δῆλον. Ἡ δὲ Μέθοδος τῆς αὐτῆς Χειρῶν εἶναι ἡ ἀκόλως.

Εὐρὲ εἰς τὸ Μηνολόγιον τὸν Κύκλον τῶν Ἡλίων τῶν πενθέντος Χρόνου. Ἐπειτα λάβε τὴν Ἐπακτὴν τῶν ζητημένων Μηνῶν, καὶ μέτρα καθὼς διδάσκει σε τὸ ἐφεξῆς Παράδειγμα.

Θέλω π. χ. τὰ μάθω εἰς ποίαν ἡμέραν ἀρχίσεν ὁ Μάρτιος τῷ 1806. Ἔτσι. Ὁ Κύκλος τῷ αὐτῷ Χρόνῳ ἦτον, 6. Ἡ Ἐπακτὴ τοῦ Μαρτίου εἶναι τὸ, Ε.

Πρόσεχε τὰ ἀρχίζης τὰ μετὰς πάντοτε, Ἐνα, ἀπὸ τὸ ἀνώτερον μέρος τῆς δευτέρας Χειρὸς, ὁξακολεθῶντας μετὰ τὸν ἴδιον ῥόπον ἀπὸ δακτυλον εἰς δακτυλον, καθὼς περνῶμεν ἀπὸ ἀράδαν εἰς ἀράδαν ὅταν διαβάσωμεν εἰς βιβλίον· καὶ οὕτω μέτρησον ἕως 8, τελειώσης τὸν ἀριθμὸν τῶν Ἡλιακοῦ Κύκλου ἦγουν ἕως οὗ φθάσης εἰς τὸ 5. τῆς δευτέρας Χειρὸς, τὸ ὁποῖον 5. (6) κεῖται εἰς τὸν δευτέρου ἀρμόν τοῦ δευτέρου δακτύλου. Ἐπειτα συνάψον μετὰ τὸ 5. αὐτὸ, τὸ Ε. (5) τῷ Ἐπακτῶν τῶν Μαρτίου, καὶ ἔτι γίνονται ὅλα, 11.

Ἀρχίῃς πάντοτε ἀπὸ τὴν Κυριακὴν, λέγων ἔτι· Κυριακὴ, 1. Δευτέρα, 2. Τρίτη, 3. καὶ τ. λ. ἕως τὰ φθάσης εἰς τὸ, 11. καὶ ἡ ἡμέρα, ἡ ὁποία θέλει τύχη μετὰ τῷ εὐδεκάτῳ, εἶναι ἡ ζητημένη. Εἰς τὸ τοῦ Παράδειγμα Ἐνδεκάτη, εἶναι ἡ Τετάρτη. Λοιπὸν ὁ Μάρτιος, κατὰ τὸ 1806. Ἔπος, ἀρχίσεν ἡμέρα Πέμπτη.

Ἄς ἰδῶμεν εἰς ποίαν ἡμέραν ἀρχίσεν ὁ Ἀπρίλιος τῷ 1807. Ἔτσι. Ὁ Κύκλος τῶν Ἡλίων ἦτον ζ'. (7). Ἀρχίζω ἀπὸ τὸ ἀνώτερον μέρος τῆς δευτέρας Χειρὸς λέγων· Ζ, 1. Α, 2. Β, 3. Δ, 4. Ε, 5. Ϛ, 6. Ζ, 7. τὸ ὁποῖον Ζ. κεῖται εἰς τὸν τρίτον ἀρμόν τῶν δευτέρου δακτύλου. Συνάπτω τὸ, Ζ. μετὰ τὸ Α. Ἐπακτὴν τῶν Ἀπριλίου, καὶ γίνονται, 8. Ἐπειτα

λέγω, Κυριακή, Μία. Δεύτερα, 2. καὶ τ. λ. ἕως τῆς, 8, Κυριακή. Λοιπὸν ὁ Ἀπρίλιος ἀρχίσεν ἡμέρα Δεύτερα.

Ὁ Κύκλος τοῦ Χρόνου, 1811. εἶναι ια'. (11). Εἰς ποίαν ἡμέραν ἀρχινᾷ ὁ Μαῖος; Ἀρχίζω νὰ μετρῶ, ὡς προσείρηται, ἀπὸ τὸ δέ-
τερον Χέρι, ἕως οὗ νὰ φθάσω εἰς τὰ, 11. ἤγουν φθάνω εἰς τὸ, Ε.
τεῖτον ἀρμόν τῆς τρίτης δακτύλου. Συνάπτω τὸ, Ε. μὲ τὸ, Γ. Ἐπακτῶ
τῆς Μαΐου, καὶ γίνονται, 8. Κυριακή, μία. Δεύτερα, δύο, καὶ τ. καὶ ἔτι
φθάνω ἕως εἰς τὸ, 8. ἤγουν Κυριακήν. Λοιπὸν ὁ Μαῖος τῆς 1811. ἔτις,
ἀρχίζει ἡμέρα Δεύτερα.

Σημείωσαι ὅμως καὶ τὴν, ὅτι αἱ Ἐπακταὶ τῆς καθεμίας Μηνὸς, ἀπὸ τὸν
Μάρτιον ἕως εἰς τὸν Δεκέμβριον, δεῦν ἀλλάζου ποτὲ, φυλάττεσθαι πάντοτε
τὰ αὐτὰ Γράμματα· ἀλλ' ὁ Ἰαννουάριος, καὶ ὁ Φεβρουάριος ἔχουσι δύο
Γράμματα, ὡς βλέπεις εἰς τὴν προτεθεῖσαν Σειράν.

Ἄν θέλῃς λοιπὸν νὰ μάθῃς εἰς ποίαν ἡμέραν ἀρχινᾷ ὁ Ἰαννουάριος,
ἢ ὁ Φεβρουάριος, τότε πρέπει νὰ σοχαθῇς αὐτὸν ὁ Χρόνος εἶναι Βίσεκτος,
ἢ ὄχι. Ἄν εἶναι τοῖςτος, καὶ ζητῇς εἰς ποίαν ἡμέραν ἀρχίζει ὁ Ἰαννουά-
ριος, πρέπει νὰ κρατῇς τὸ, Α. Ἐπακτῶ· καὶ αὐτὸν ὁ Χρόνος δεῦν εἶναι
Βίσεκτος, κρατεῖ τὸ, Β. Ὁμοίως καὶ διὰ τὸν Φεβρουάριον, αὐτὸν εἶναι ὁ Χρό-
νος Βίσεκτος, κρατεῖς, Δ. καὶ αὐτὸν δεῦν εἶναι τοῖςτος, τὸ, Ε.

Θέλω παραδείγματος χάριν, νὰ μάθω εἰς ποίαν ἡμέραν ἀρχίζει ὁ
Ἰαννουάριος τῆς Χρόνου, 1811. Ὁ Κύκλος τῆς Ἡλίου εἶναι, ια'. τὸ ὁποῖον
ἀνταποκρίνεται μὲ τὸ, Ε. τὸ ἐν τῇ τρίτῃ ἀρμῶ τῆς τρίτης δακτύλου τῆς
δευτέρας Χειρὸς. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ, Ε. ὁμοῦ μὲ τὸ, Β. Ἐπακτὴν τοῦ
Ἰαννουαρίου, κάμνει, 7. Κυριακή, Δεύτερα, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη,
Παρασκευή, Σάββατον. Ἄρα ὁ Ἰαννουάριος τοῦ 1811. ἔτις, ἀρχίζει
ἡμέρα Κυριακή.

Ἄς φέρωμεν καὶ ἕτερον παράδειγμα πρὸς περιαισθητέραν σαφήνειαν. Εἰς
ποίαν ἡμέραν ἀρχίσεν ὁ Φεβρουάριος τοῦ Χρόνου, 1811; Ἀρχίζω ἀπὸ
τὸ δέτερον χέρι, καὶ φθάνω ἕως εἰς τὸ, Ε. τὸ ὁποῖον κεῖται εἰς τὸν
τεῖτον ἀρμόν τοῦ τρίτου δακτύλου. Συνάπτω τὸ, Ε. αὐτὸ μὲ τὸ, Ε.
Ἐπακτῶ τοῦ Φεβρουαρίου, καὶ γίνονται, 10. Κυριακή, 1. Δεύτερα, 2.
Τρίτη, 3. Τετάρτη, 4. Πέμπτη, 5. Παρασκευή, 6. Σάββατον, 7. Κυ-
ριακή, 8. Δεύτερα, 9. Τρίτη, 10. Λοιπὸν ὁ Φεβρουάριος τοῦ ἐνεσῶτος
χρόνου, ἀρχίσεν ἡμέρα Τετάρτη.

Διὰ νὰ δείσκῃς τὸν Κύκλον τῆς Ἡλίου (ἔξω ἀπὸ τὴν κατωτέρω Ἑρ-
μηνείαν φύλ. 229.) φθάνει νὰ ἔχῃς ἐν Μηνολόγιον ὅποιονδήποτε Χρόνον·
διὰ τὸ ὁ ἀριθμὸς τῆς Κύκλων πηγαίνει αὐξανόμενος τὸν καθεμὲν χρόνον ἀ-
πὸ τὸ ἕνα, ἕως εἰς τὰ, 28. ἔπειτα ἀρχίζει πάλιν ἀπὸ τὸ εἷς.

Ἐγὼ δεῦν ἔχω κατ' ὑπόθεσιν παρέξ τὸ Μηνολόγιον τοῦ 1806. ἔτις,
καὶ θέλω νὰ μάθω τὸν ἡλιακὸν Κύκλον τῆς 1811. Εἰς τὸ ρηθὲν Μηνολ-
λόγιον τῆς 1806. βλέπω ὅτι ὁ Κύκλος τῆς Ἡλίου ἦτον, 6. Λοιπὸν τὸ,
1807. εἶχε Κύκλον τὸ, 7. καὶ ἀκολούθως τὸ, 1811. θέλει ἔχῃ τὸ, ια'.
καὶ ἔτι καθεξῆς. Ἐχωντας δὲ ἀπὸ τὸ Μηνολόγιον τὸν Κύκλον τῆς, 1806.

αὐτὴ δὲ νὰ μάθῃς τὸν Κύκλον τῷ 1804, ἔπρεπε νὰ μετρήσῃς ὀπίσω, ἦγυν τὸ, 1806. ἔχει Κύκλον Ἡλίου, 6. λοιπὸν τὸ, 1805. ἔχει, 5. τὸ, 1804. Κύκλον, 4. καὶ ἔτω καθεξῆς.

Ἡ ὁμοιότης τῶ ἡλιακοῦ Κύκλου μὲ τὸ ἔτος, εἶναι κατὰ συμβεβηκός. Παραδείγματός χάριν τὸ, 1811. ἔχει Κύκλον, 11. τὸ, 1812. ἔχει, 12. καὶ τ. ἀλλ' ἀφ' ἐτελειωθῇ ἡ περίοδος τῷ, 28. Χρόνων, εἰς τὰς, 1828. τότε ὁ ἀκόλουθος Χρόνος 1829. θέλει ἔχῃ Κύκλον Ἡλίου, 1. τὸ δὲ, 1830, 2. καὶ τ.

Μέθοδος πῶς νὰ κατασκευάσῃς τὰς ἀνωθεν Χεῖρας.

Κάθε δάκτυλον περιλαμβάνει τέσσαρας Κύκλους, καὶ κάθε Στοιχεῖον, ἢτοι Γράμμα, ἀνταποκρίνεται εἰς μίαν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος. Ἐπειδὴ δὲ εἰς κάθε τέταρτον Κύκλον ὁ Χρόνος ἔρχεται Βίσεκτος, ἔχων μίαν ἡμέραν περισσότερον ἀπὸ τὰς ἄλλας Χρόνους, διὰ τῷτο εἰς κάθε ἄκρον δακτύλου προσιδέται ἐκείνη ἡ ἡμέρα, ἦγυν ἀρχίζεις ἀπὸ τὸν πρῶτον ἀρμόν καὶ μετὰς, Α. Β. Γ. ἔπειτα δευτὴ λέγεις, Δ. ἀλλὰ Ε. διὰ τὸν Βίσεκτον. Οὕτως ἀκολουθεῖς καὶ ἀπὸ τὸν πρῶτον ἀρμόν τοῦ δευτέρου δακτύλου, λέγων, Ζ. ἔπειτα Ζ. καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖ τελειώνουσιν αἱ ἑπτὰ ἡμέραι τῆς ἑβδομάδος, πάλιν εἰς τὸν τρίτον ἀρμόν, λέγεις Α. καὶ ἐπειδὴ ἔφθασες εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου, δευτὴ λέγεις, Β. ἀλλὰ, Γ. καὶ ἔτω καθεξῆς εἰς ὅλα τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων προθέτεις μίαν ἡμέραν περισσότερον διὰ τὸν Βίσεκτον.

ΠΙΝΑΞ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ

Πάντων τῶν αξιομνημονύτων πραγμάτων τῶν εἰς τοῦτο
τὸ Βιβλίον περιεχομένων.

Α

Ἀνθρώπου πλάσις. Φύλλα 13	Ἀδελφοὶ τῷ Ἰωσήφ παρακαλῶσιν αὐ- τὸν νὰ τὰς ἀφήσῃ τὸν Βενιαμίν. 41
Ἀνθρώπος, διατί λέγεται κατ' Εἰ- κόνα Θεῶ. 14	Αἰγυπτίων ἐπιβελήκη τῶν Ἑβραίων. 41
Ἀπεξέσιον ἀνθρώπου τί πρᾶγμα εἶ- ναι. 14	Αἰγυπτίων β'. ἐπιβουλή κατὰ τῶν Ἑβραίων. 42
Ἀδὰμ, διατί ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸν ἀνθρώπον, 15	Ἀμνός, καὶ ὅτι τύπος τῷ Χριστῷ. 51
Ἀδὰμ καὶ Εὐὰ ἐλογήθησαν ὑπὸ τῶ Θεῶ. 17	Ἀμνός, διατί τέλειος. 51
Ἀδὰμ καὶ Εὐὰ ἀπέσαντες τῷ Θεῷ πε- ριπατήσαντες ἐν τῇ Παραδείσῳ, ἐ- κρύβησαν. 19	Ἀρσεν, διατί ὁ ἀμνός. 52
Ἀπορία, πῶς ἐπεριπάτει τὸ πρῶ- τον ὁ ὄφης. 20	Ἀμνός, διατί ἁμωμός. 52
Ἀδὰμ, πόσον καιρὸν ἔκαμν εἰς τὸν Παράδεισον. 21	Ἀμνός, διατί τῇ δεκάτῃ ἐσφάζετο. 53
Ἀπαρίθμησις τῶν καταγομενῶν ἐκ τῶ Καὶν, καὶ τῶν τεχνῶν αὐτῶ. 23	Ἀμνός, διατί πρὺτε ἡμέρας ἐφυλάτ- τετο, καὶ ἐκλέγετο ἀπὸ πρόβατα καὶ εἰφία. 53
Ἀδὰμ, πόσας χρόνας ἔζησε, καὶ πο- σα παιδία ἄφησε. 24	Ἀμνός, διατί μετὰ σπευδῆς ἐξώγετο καὶ ὑποδημνέοι, καὶ με πικραλίδες. 53
Αἰγυπτος, διατί λέγεται. 25	Ἀζυμα, διατί ἔβωγαν ἑπτὰ ἡμέ- ραις οἱ Ἑβραῖοι. 54
Ἀπαρίθμησις τῶν χρόνων ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως τῷ Κατακλισμῷ. 25	Ἀμνὸς τὸ αἷμα, διατί ἀλειφαν τὰ ἀ- νώφλια καὶ κατώφλια τῶν σπητιῶν τὰς οἱ Ἑβραῖοι εἰς τὴν Αἴγυπτον. 54
Ἀγαρυγὴ καὶ τῶν υἱῶν αὐτῆς Ἰσμαήλ. 29	Ἀμνόν, διατί πρὸς ἐσπέραν τὸν ἔβω- γαν καὶ ὀπτὸν, καὶ αὐτάμα τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ποδάρια. 54
Ἀγαρ σύλληψις. 29	Ἀμνὸς τὰ κόκκαλα διατί δευ' ἐτζά- κισαν, ὅταν τὸν ἔβωγαν. 55
Ἀβιμέλεχ, ἰδὼν φοβερά ὄνειρα, ἀπο- δίδει τὴν Σάρραν τῷ Ἀβραάμ μὲ πολλὴν τιμὴν καὶ πλεόν. 28	Ἀριθμός τῶν Ἑβραίων τῶν ἐξ Αἰ- γύπτου ἐλθόντων. 57
Ἀβραάμ ἐμποδίσθη ὑπὸ τῷ Ἀγγέ- λῳ, νὰ μὴ σφάξῃ τὸν υἱόν τε τὸν Ἰσαάκ. 33	Ἀπειρόγαμος, διατί λέγεται ἡ Παρ- θενός. 58
Ἀδελφοὶ τῷ Ἰωσήφ ἦλθον εἰς Αἴγυ- πτον νὰ ἀγοράσεν σιτάρι. 39	Ἀρῶν λέγει πρὸς τὸν Μωϋσῆ τὴν αἰτίαν τῆς Μοχοποιήσεως, ὅτι δὲν ἦτον ἐκεῖνος. 64
	Ἀρῶν ἀποθνήσκει εἰς τὸ ὄρος, ἀ- φύωντας διάδοχον Ἐλεάζαρον τὸν υἱόν τε. 67

Α' πόβασις τῷ τόπῳ τῆς κατασκόπων τῆ Ναυῆ. 70	δαίοις τῷ Ἱερουσαλήμ. 104
Α' ὠδ, Κεϊτῆς τῆς Ἑβραίων. 71	Α' βιμέλεχ ἐκοιμήθη ὁ χρόνος. 105
Α' γγελος, ὅπῃ ἐφάνη τῷ Γεδεών με- τὸ ράβδι ὅπῃ ἐβάστα, ἐγγίζας τῷ θυσίαν τῷ Γεδεών, ἐκασεν αὐτῷ. 72	Α' βιμέλεχ ἐξύπνησεν ἀπὸ τὸν ὕπ- νον. 104
Α' βιμέλεχ, Κεϊτῆς Ἑβραίων. 73	Α' βιμέλεχ, ἰδὼν ἀλλοιωμένην τὴν Ἱε- ρουσαλήμ, θαυμαζόμενος ἀπορεῖ, καὶ ἐρωτᾷ κάποιον δι' αὐτήν. 105
Α' βιμέλεχ φονεύσας τὰς ἐβδομήκοντα ἀδελφὰς αὐτῆς, ὕστερον καὶ αὐτὸς ἐ- φονεύθη ἀπὸ γυναικὸς, ἀνῶθεν τῆ τείχους. 73	Α' βιμέλεχ διδάσκεται παράτινος τὰ ὅσα ἐσυλέβηκαν εἰς τῷ Ἱερουσα- λήμ, καὶ κατανοήσας, τὸ μυστήριον ἐγνώρισε. 106
Α' γάπη Σαμφὼν πρὸς τῷ ἀλλόφυ- λον παῖδα, τῷ ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα. 76	Α' γγελος Κυεῖς διδάσκει τὸν Α' βιμέ- λεχ καὶ γράφει πρὸς Ἱερεμίαν, πε- ρὶ τῆς ἐλδοθερώσεως αὐτῶν. 106
Α' ρχιερὸς μόνον, μίαν φοράν τὸν χρό- νον, εἰσέβαινεν εἰς τὰ Ἁγία τῆς Ἀγίων. 85	Α' βιμέλεχ, ὁδηγηθεὶς ὑπὸ θεῶν Ἀγ- γέλῳ, ἐπέτυχεν τὸν Βαρούχ, ὅπῃ ἦτον φυλαγμένος ὑπὸ Θεοῦ. 106
Α' βιὰ βασιλεία, ὅπῃ Ῥοβοάμ. 89	Α' ρπαξ ὁ Ἀρχων, γνωρίσας τὸν σφα- γυντὰ υἱόν, μεγάλως ἐλυπήθη. 114
Α' βιὰς, βασιλεύσας χρόνος ἑξὶς ἀ- πέθανε. 89	Α' ββακκὺμ, ἀρπαχθεὶς ὑπὸ θεῶν Ἀγ- γέλῳ ἀπὸ Ἱερουσαλήμ, φέρει ἑο- φήν τῷ Δανιήλ εἰς τὸν λάκκον. 117
Α' σὰ βασιλεία, ὅπῃ Ἀβιά. 89	Α' ρταξέρξ βασιλεία. 118
Α' ναΐας ὁ Προφήτης, πεμφθεὶς ὑπὸ τῷ Θεῷ πρὸς Ἀσά, ἐλεγξεν αὐ- τὸν, ὅτι ἐζήτησε βοήθειαν ἐξ ἀν- θρώπων, καὶ δὲν ἠλπισεν εἰς τὸν Θεόν, καὶ διὰ τῷτο καὶ ἔχη πάντα μάχῳ. 90	Α' ρταξέρξ βασιλεία τῷ Μακροχεί- ρου. 118
Α' μων καὶ Μαάβ τὰ φεσάτα ἐκόπη- σαν ἀλλήλους, βοηθεῖα Θεοῦ. 90	Α' λεξανδρου βασιλεία. 119
Α' μασίε βασιλεία, ὅπῃ Ἰωά. 92	Α' λέξανδρος, τίνος υἱὸς ἦτον. 119
Α' μασιᾶς ὁ Βασιλεὺς, εἰδωλατρού- σας, ἐσφάγη. 93	Α' λεξανδρὺς αὐξήσεις τῆς βασιλείας τῆς, ἀφανίσας πᾶσαν ἀρχήν. 119
Α' χαζ βασιλεία, ὅπῃ Ἰωάθαμ, ὁ ὁ- ποῖος εἰδωλολατρεύσας, ἀπέθανεν αἰχμάλωτος. 94	Α' λέξανδρος κτίζει Πόλιν εἰς τὸ ὄνο- μά τῆς, καὶ φαρμακωθεὶς ἀποθνή- σκει. 119
Α' γγελος Κυεῖς πεμφθεὶς ὑπὸ Θεοῦ ἐφόνευσεν τῷ Σεναχειρὶ χιλιάδας, ρπεί. 94	Α' λεξανδρὺς βασιλεία διεμερίσθη εἰς πολλὰς ἀρχάς. 119
Α' μὼς βασιλεία, ὅπῃ Μανασῆ. 97	Α' λεξανδρου βασιλεία, ποῖοι τὴν ἐ- λαβαν, καὶ πόσοι. 119
Α' πόκεισις τῆς τειῶν Παίδων πρὸς τὸν Ναβαχοδονόσορ. 100	Α' λεξανδρὺς, ὅπῃ Πριάμ, γέννησις. 123
Α' γγελος Κυεῖς παραδίδει τοῖς Χαλ-	Α' χιλλὸς κατέστη Ἀρχηγὸς στρατώ- ματος. 126
	Α' χιλλέως ἀνδραγαθήματα, καὶ φό- βος Τρωαδίων. 125
	Α' χιλλέως ἀναχώρησις, καὶ φθορά Ἑλλήνων. 127

Ἀχιλλεύς δίδει τὰ ἄρματα τοῦ Πα-
 ῥόκλη ἀνέφικε πρὸς πόλεμον ἀν-
 τ' αὐτῶν. 128
 Ἀχιλλεύς θρηνεῖ τὸν ἀνέφικόν τε Πά-
 ῥοκλον, καὶ φονδύει Ἑκτορα. 128
 Ἀφανισμὸς μέγας εἰς τὰς Τρωαδίτας
 καὶ Ἰνδοῦς. 129
 Ἀχιλλεύς, ἰδὼν τὴν Πολυξούην, ἠ-
 γάπησεν αὐτήν. 129
 Αἰνεΐας καὶ Ἀντήνωρ φύγουσιν εἰς τὴν
 Φραγγίαν. 132
 Αἰνεΐας, θέλωντας τὰ θυσιᾶσιν μίαν
 σκρόφαν, ἔφυγε τὴν σφαγμῶν. 139
 Ἀσχανίος υἱὸς Αἰνεΐου, ἐκατοίκησεν
 εἰς τὴν Χώραν, ὅπου ἐκτίσεν ὁ
 πατήρας τε. 140
 Ἀμελίη βασιλεία, καὶ κακογνωσυνή
 αὐτῶν. 140
 Ἀγκυ βασιλεία. 142
 Αἰγύπτου Καίσαρος βασιλεία. 144
 Αὐγέτος ὁ Μῶας ἔλαβε τὸ ὄνομα
 ὑπὸ Αὐγέστου βασιλέως. 144
 Αὐγέτον νυθετεῖ ὁ Διδάσκαλος αὐ-
 τῶν περὶ τῶν ἀποφάσεων. 146
 Ἀγγελος Θεὸς εἶπε τῷ Γρηγορίῳ Πα-
 πα, ὅτι ἐσυγχωρήθη ὁ Τραϊα-
 νός. 154
 Ἀδριανῶν βασιλεία, καὶ ἀφανισμὸς τῶν
 Ἑβραίων. 155
 Ἀντωνίνου τῶν δ' ἑσβεῶν βασιλεία. 155
 Ἀβίτη βασιλεία, καὶ Ἀντωνίνου. 157
 Ἀλεξάνδρου Μαμαῖα βασιλεία. 157
 Αἰμιλιανῶν βασιλεία. 159
 Αὐριλιανῶν βασιλεία. 159
 Ἀλεξανδρέων ἀποστασία ἀπὸ Διοκλη-
 τیانῶν καὶ Μαξιμιανῶν. 162
 Αἰρετικῶν παρακλήσια εἰς τὸν Ἅγιον
 Τάφον. 178
 Ἀρχιερατὴς Μιχαὴλ ἐφάνη τῷ Ἰη-
 σῷ τῷ Ναυῇ. 181
 Ἀρειος ὁ Αἰρετικὸς, πότε ἦτον, καὶ
 κακία αὐτῶν. 184
 Ἀρειος, ἐποιμαζόμενος τὰ συλλεπτὰ
 Cronogr. m m 3

γήσῃσανικῶς τῶν Ἀρχιερέων, Θεὸς
 ἐκδικήσῃ ἀπέρριξε τὴν ἀθλίαν
 αὐτῶν ψυχὴν. 194
 Ἀθανάσιος, καὶ ἄλλοι Ἐπίσκοποι ἐ-
 ξορίζονται ὑπὸ τῶν ἀποστάτη Ἰου-
 λιανῶν. 199
 Ἄνεμος μέγας ἐσυκώθη ἀπὸ τὰ τέσ-
 σερα μέρη τῶν Κόσμων, καὶ ἐσκόρπι-
 σε τὴν συναγωγὴν ἄσβεστον. 203
 Ἀπόφασις Οὐάλη καὶ τῶν Μοναχῶν. 207
 Ἀθανασίῳ τῷ Μεγάλῳ θάνατος. 207
 Ἀμβρόσιος γίνεται Ἀρχιερεὺς Μεδιο-
 λαύων, καὶ πᾶς. 208
 Ἀμβρόσιος κωλύει τῆς εἰσόδου τῆς Ἐκ-
 κλησίας Θεοδοσίον, ἐλέγχων αὐτὸν
 καὶ τὸ πρόσωπον διὰ τὸν φόνον. 215
 Ἀρκαδίας Βασιλεία, καὶ Θεοδοσίῳ. 218
 Ἀρκάδιος, λαβὼν τὰς Ἐπιστολάς Ἰν-
 νοκέντιου Πάπα, καὶ Ὀνωρίῳ τῶν ἀ-
 δελφῶν τε, περὶ τῶν Χρυσόμοι, τι-
 μαρεῖ ἐκείνους ὅπως ἐσύνδραμαν εἰς
 τὴν ἐξορίαν τῶν Χρυσόμοι, καὶ ἀ-
 ποκεφαλίζει Μαρίνον, καὶ ἄλλους
 πταίτας. 224
 Ἀρκαδίας ἐπιστολαὶ πρὸς Ἰννοκέντιον
 Πάπαν, καὶ Ἐπισκόπους, καὶ ἀδελ-
 φὸν αὐτῶν, ζητῶν συγχώρησιν. 224
 Ἀρκάδιος συγχωρεῖται, μετανοή-
 σας. 225
 Ἀρκάδιος ἄφησεν Ἐπίσκοπον, εἰς κυ-
 βέρνησιν τῶν καὶ τῶν Ἰσδιγέρδων βα-
 σιλέα Περσῶν. 226
 Ἀττικὸς ὁ Πατριάρχης εἰρηνόδοξος τὰς
 σκανδαλισμῶνας διὰ τὴν ἐξορίαν
 τῶν Χρυσόμοι. 228
 Αἵρεσις, ἐπὶ Θεοδοσίῳ, τῶν λεγόν-
 των μὴ εἶναι Ἀνάστασιν. 230
 Ἀλεξανδρείας τὸ θέατρον πεσόν, ἐ-
 πλάκωσε πολλὰς. 234
 Αἰδοῦναι τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, πό-
 τε ἐφέρθη ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα. 243
 Ἀναστασίου βασιλεία τοῦ Σιλεστι-
 οῦ. 244
 Ἀνα-

Ἀναστάσιος, διατί ὠνομάζετο Δίκο-
 ρος. 245
 Ἀρχιερέων τινῶν πομπή, καὶ διατί. 248
 Ἀντιόχεια μετωνομάθη Θεόπολις. 249
 Ἀγαρηνοὶ ἐπολέμουν τὴν Κωνσταντι-
 νουπόλιν ἑπτὰ χρόνους. 282
 Ἀψιμάρι βασιλεία. 285
 Ἀρτεμίας βασιλεία, τῇ καὶ Ἀναστα-
 σίου. 288
 Ἀρτέμιος Βασιλεὺς ἐγένετο Καλόγε-
 ρος. 289
 Αὐγάρι γραμματεὺς εἰς τὸ ἐκτύπωμα
 τῶν Χριστῶν, καὶ ὑπόσταγμα περὶ αὐ-
 τοῦ. 294
 Αἶμα ὅπως ἐβρέχον ἀπὸ τῶν Ἑσσυρω-
 μένων τὴν Εἰκόνα, ὅπου ἐλόγχισ-
 σαν ὁ Ἑβραῖος κατέμωροθεν τοῦ
 ἄλλων Ἑβραίων. 300
 Αἰθμός τοῦ Πατέρων, ἐπὶ Λέον-
 τος, ὑπερμάχων τοῦ Ἀγίων Εἰ-
 κόνων. 303
 Αὐθρότης τοῦ Βελγάρων, λυβωθεὶς
 ὑπὸ Θεοῦ ἀπὸ τὴν πείναν τῶν λαῶν,
 βαπτίζεται μετ' ὅλον τὸν λαόν. 339
 Ἀλεξάνδρου καὶ Κωνσταντίνου Βασι-
 λεία. 365
 Ἀτρονόμος τινὸς συμβολὴ διὰ τὸν θά-
 νατον Συμεῶνος, πῶς νῆα γένῃ. 368
 Ἀλάχ, υἱὸς Πιζάρχ, τιμᾶται ὑπὸ
 τῶν Βασιλέως. 381
 Ἀλεξίς Κομνένος βασιλεία, εἰς τοῦ
 ὁποῖος τὸν καιρὸν ἐγέννη ἡ στάσις
 τοῦ τριῶν Ἱεραρχῶν. 391
 Ἀλεξίς Κομνηνός, υἱὸς Μανουήλ, Βα-
 σιλεία. 391
 Ἀδρονίκος Κομνηνός βασιλεία. 392
 Ἀλεξίς τῶν Ἀγγέλων βασιλεία. 392
 Ἀλεξίς, υἱὸς Ἰσαακίος βασιλεία. 392
 Ἀποκλειστικῶς πέμπουσιν οἱ Αὐ-
 θεῖται τῆς Δύσεως πρὸς τὴν Βε-
 νετίαν. 394
 Ἀδρονίκος Παλαιολόγος βασιλεία, υἱὸς
 Μιχαήλ. 396

Ἀδρονίκου βασιλεία, ἔργονος Ἀν-
 δρονίκου Πρώτου. 400
 Ἀμράτι βασιλεία, υἱὸς Ὁρχάνη. 406
 Ἀρχὴ χαλασμοῦ τῶν Βασιλείων τοῦ Ῥω-
 μαίων, πῶς ἐγένετο. 407
 Ἀρμάδα ἔκαμιν ὁ Μπαγιαζήτης κα-
 τὰ τοῦ Βενετίαν. 425
 Ἀρμάδα τῶν Τούρκων ἔκαψε πολλὰς πό-
 λεις τῆς Κύπρου, καὶ πολλὰς πόλεις
 ἐσκέλετο καὶ ἐκαταρήμαξε. 439
 Ἀπόφασις Κριτῶν, περὶ τῶν Τζεντε-
 φρῶν. 465
 Ἀνάπλιον, διατί ὠνομάζεται. 472
 Ἀνάγνωσις τῶν σκοπῶν τῆς Συνόδου. 503
 Ἀρχὴ τῆς διαλέξεως τοῦ διαφορῶν, διὰ
 τοῦ ὁποῖων ἐσυλάχθη ἡ Σύνοδος,
 καὶ ὅλα τὰ γινόμενα ἐν αὐτῇ, ἕως
 τέλους τῆς Συνόδου. 505

B

Βαβυλὼν ἐκράχθη ὁ πύργος ὅπως
 ἐκτίσθη, καὶ διατί. 26
 Βασιλεῖα πρῶτον οἱ Αἰγύπτιοι ἔκα-
 μιναν. 27
 Βρύσιν, ὅπως ἀνοίχθη ὁ Θεὸς διὰ τῶν
 Ἀρχαγγέλων Μιχαήλ, καὶ ἐπότισε
 τὸν Ἰσμαήλ. 33
 Βονιαμὴν πέμπεται ὑπὸ τῶν Πατρῶν
 πρὸς Ἰωσήφ, εἰς Αἴγυπτον. 40
 Βραδύγλωσσος διατί ὁ Μαῦσῆς καὶ
 δύσηχος. 43
 Βάτον ὁρᾷ Μαῦσῆς καιομένην. 44
 Βάτος εἰκονίζετο τὴν Θεοτόκον. 45
 Ἐκ τῆς Βάτος λαλῶν μετὰ Μαῦσέως
 ἔκ Ἀγγελοῦ, ἀλλ' ὁ Θεός. 45
 Βοή Ἀρχόντων Αἰγυπτίων πρὸς Φα-
 ραὼν. 55
 Βρύσις τῆς σιαγόνης. 76
 Βασιλεὺς Ἀσαν φυλακίζει τὸν Προφή-
 τιν Ἀνανίαν, διατί τὸν ἤλεγξε. 90
 Βάαλ ἀφανισμός, καταστροφή τῶν οἰ-
 κῶν τοῦ Εἰδώλων. 92

Βυζάντιον ἐκτίθη εἰς τὸν καιρὸν Ἰω-
σίου. 98
Βαλτάσαρ βασιλεία, ἀδελφεὺς Οὐλε-
μαροδάχ. 110
Βαλτάσαρ δεῖπνος. 110
Βαλτάσαρ τρομάξας, ἐζήτει παρὰ
τῷ Σοφῶν τὴν ἐξήγησιν τῷ γεαμ-
μάτων. 110
Βαλτάσαρ ἐν τῷ δείπνῳ ὁρᾷ χεῖρα
γράφουσιν γεάμματα εἰς τὸν τοί-
χον. 110
Βασιλεῖς αἰχμάλωτοι Κύρου, ἐξάβι-
ζαν τὸ ἀμάξιον. 116
Βαβυλώνες, διὰ τὸν θάνατον τῆς θηρίας
ἢ Θεῶν αὐτῶν, ρίπτουσι τὸν Δανὴλ
εἰς τὴν λάκκον τῷ λέοντων. 117
Βασιλεία Περσῶν ἐκράτισεν ἀπὸ Κύ-
ρου πρῶτον, ἕως Ἀλεξάνδρου. 118
Βασιλείας Ἑλλήνων ἀρχή. 118
Βρέφη δίδυμα ρίπτονται εἰς ποτα-
μόν. 140
Βρέφη γλυπῶνσι θαυμαστῶς, ἢ ἐξέ-
φονται ὑπὸ λύκαινας. 140
Βιτελίς βασιλεία. 150
Βασιλεία Ῥωμαίων, διατί ποτὲ μὲν
δύτuche, ποτὲ δὲ δυσυχῇ. 160
Βρύσις θαυματοποιὸς ἐχώσθη ὑπὸ
Ἰελλιανῶν. 201
Βροχὴ εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, ὡ-
σαν φωτὶα μία πιθαμὴ ἀπάνω
ἀπὸ τὴν γῆν. 243
Βασιλίσκος βασιλεία. 243
Βασιλίσκος ἐξορία. 243
Βαρνάβα τῷ Ἀποστόλου τὸ λείψανον
πᾶσι δόρυ. 244
Βελισάριος κατέστη Στρατηγὸς ὑπὸ
Ἰουστινιανῶν, ἢ ἀρεταὶ αὐτοῦ, ἢ ἀν-
δραγαθήματα. 253
Βελισάριος νικήσας, στέφεται εἰς Κων-
σταντινέπολιν, ὅπως ὑποδέχεται με-
γάλαν τιμὴν ὑπὸ πάντων, χαράτ-
τοντες τὴν εἰκόνα τῆς εἰς ταῖς μοναῖς
με ἐπιγραφαῖς εἰς τιμὴν. 254

Βελισάριος νικᾷ τὸς Γότθους, ἢ ἐ-
λθόντες τὴν Ῥώμην. 254
Βελισάριος, τυφλωθεὶς ὑπὸ φθόνου,
ἐδιακονίζετο, καὶ ἔτις ἀπέθανεν
ἀτίμως. 255
Βενὸν εἰς τὴν Βόρριαν πόλιν πεσόν,
ἐκαμιν εἰς τὴν θάλασσαν λιμνί-
να. 256
Βαρνάβα βασιλεία. 288
Βαλγάρων Βασιλεὺς, ἐμπαίξας τὸν βα-
σιλέα Κοσταντίνον με ἐπιστολὴν, τῇ
φονδύει τὸς ἐπιβέβας τῆς. 310
Βαρδάνης, βελλόμενος λαβεῖν τὴν βα-
σιλείαν, κωλύεται ὑπότινος προο-
ρατικῆς γέροντος, προλέγοντος αὐτῇ
τὰ μέλλοντα περὶ αὐτοῦ, καὶ περὶ
τῷ συνζόφῳ τῆς. 318
Βαρδάνης φημίζεται Βασιλεὺς μὴ θέ-
λωντας, ἢ γενόμενος Καλόγερος,
παρατεῖται τὴν βασιλείαν. 318
Βαρδάνιος γνώμη τῆς βασιλέως ἐτυ-
φλώθη. 319
Βασίλειος δῆλος Θεοφιλίτῃ, πόθεν
κατάγεται. 347
Βασίλειος εἰσελθὼν εἰς Μοναστήριον,
ὁ Καθηγούμενος ὁρᾷ κατ' ὕπνον τὸν
Μάρτυρα Διομήδην, προλέγοντάς
τῇ τὰ περὶ τῆς Βασιλείας. 348
Βασίλειος παραδοθεὶς εἰς δέλευσιν Θεο-
φιλίτῃ, ἡγαπήθη παρ' αὐτοῦ, 348
Βασίλειος ἡγαπήθη ὑπὸ τῆς Βασιλέως
Μιχαήλ, καὶ τιμᾶται εἰς διάφορα
ὀφθίκια, καὶ τέλος σέφεται βασι-
λεὺς. 351
Βασιλεῖς Μακεδόνης βασιλεία. 352
Βασιλεῖς βασιλέως πρόσαγμα, πε-
ρὶ τοῦ χρυσίου, ὅπως ἔλαβον ὑπὸ
Μιχαήλ βασιλέως, ἢ εὗρεσις πολ-
λῆ βίβη κρυμμένη. 352
Βασιλεῖς καὶ Κωνσταντίνος βασιλεία,
ἡν Ῥωμανὸς μὲν τῆς Μητρὸς αὐ-
τοῦ Θεοφανώ. 372
Βασιλεὺς ὁ Τζιμισκὴς ὀφθαλμοφα-
νῶς

- νῶς ἔβλεπε τὸν μέγαν Θεόδωρον, σφάζοντας τὰς ἐχθρὰς. 376
 Βάρδας ὁ Φωκᾶς, πεμφθεὶς ἀπὸ τῆς βασιλείας εἰς πόλεμον πρὸς τοὺς Βαλγάρους, ἀνηγορεύθη βασιλεὺς ὑπὸ τῆς Φεσάτης. 378
 Βουλγάρων φθορὰ, καὶ νίκη βασιλείας. 379
 Βενέτικοι, πῶς ἔλαβαν τὴν Πόλιν καὶ πότε. 392
 Βενετῶν συμφωνία διὰ τὰ κάμειν κἀπεργα, καὶ ἄλλα διὰ τὸ φεσάτον. 394
 Βενέτικοι, λαβόντες τὴν Πόλιν ἐκρέμασαν τὸν Βασιλέα. 395
 Βενέτικοι, βασιλεύσαντες εἰς τὴν Πόλιν, ἔλαβαν τὰ Ἁγία Λείψανα, καὶ πᾶσαν Ἱερατικὴν εὐχὴν, καὶ σκάνη πολύτιμα τῆς Ἀγίας Σοφίας. 395
 Βενέτικοι, πόσας χρόνας αὐτοκράτεσαν τὴν Πόλιν. 395
 Βενέτικοι διώκονται ἀπὸ τὴν Πόλιν, καὶ Ῥωμαῖοι βασιλεύουσι. 395
 Βενέτικοι, πῶς ἀπόκτησαν τὴν Θεσσαλονίκην. 402
 Βενέτικοι, βασιλεύσαντες ἐν Κωνσταντινῇ πόλει, ἐσιώαζαν Ἁγία Λείψανα, καὶ κάθε ἐκλεκτὸν πρᾶγμα, καὶ ἱερὰ σκάνη, καὶ τὰ ἔφεραν εἰς τὴν Βενετίαν. 476
 Βενέτικοι, πῶς ἔλαβαν τὴν Θεσσαλονίκην. 490
 Βλανετῶν Μοναστήριον, διατί λέγεται τῆς Τζαῆσης. 492
 Βασιλέως Παλαιολόγου μισθὸς ἀπὸ Κωνσταντινῆς πόλιν πρὸς τὴν Βενετίαν, μετὰ τὰς σὺν αὐτῷ, διὰ τὴν Συνοδὸν. 492
 Βασιλέως φθάσιμον εἰς τὴν Βενετίαν, καὶ ὑπάντησις τῆς Αὐτοκρατορίας τῆς Βενετικῶν μετὰ τῆς Πεντζίπης εἰς τὸ Λίον. 493
 Βενετίας ἔπαινος, καὶ τῆς ἐν αὐτῇ. 496
 Βενετία, πότε ἐκτίσθη. 497
 Βασιλέως εἰσέλευσις εἰς Φερράραν. 498
 Βασιλεὺς Παλαιολόγος, σφερόμενος εἰς Κωνσταντινῆς πόλιν μετὰ τὴν Συνοδίαν τε, δέσκει τὴν γυναικά τε ἀποδαμνύνει, καὶ λυπεῖται. 530

Γ

- Γυναικὸς πλάσις. 16
 Γέννησις Καὶν καὶ Ἀβελ, καὶ αἱ Οὐσίαι αὐτῶν, καὶ διατί ἡ μὲν δεκτὴ, ἡ δὲ φεκτὴ. 21
 Γέννησις Σήθ. ὅτε Ἀδάμ, ἀντὶ Ἀβελ, ὁ ὁποῖος ἔγραψε τὰ Ἑβραϊκά γράμματα. 24
 Γέννησις σκωλήκων καὶ σκύλων, πῶς ἐγένετο. 23
 Γλωσσῶν σύγχυσις, καὶ διατί. 26
 Γλωσσῶν ἀειθμός. 26
 Γυναικαὶ τῆς Ἀρχιμαγείρας ἠγάπησε τὸν Ἰωσήφ πρὸς μοιχείαν. 36
 Γοθονιὴλ, Κριτὴς τῆς Ἑβραίων. 71
 Γεδεὼν ἐκλέγει τὰς ἀνδρείους καὶ πολεμιστὰς, καθὼς τῆς ἐπαρήγγειλεν ὁ Θεός. 72
 Γεδεὼν, σφάζας τὰς Μαδιανίτας, ἐνίκησε πάντας. 73
 Γεδεὼν ἔκαμειν ἐβδομηκοντα ἔτη, καὶ ἀπέθανε. 73
 Γέννησις τῆς Προφῆτης Σαμὴλ ἐκ τῆς ἀτεκνύσεως Μιχὸς, καὶ τί τὸ διέμενον σύμβολον. 80
 Γολιάθ ὁ Γίγας, φόβητρον εἰς τοὺς Ἑβραίους. 82
 Γυναικες ἦλθον πρὸς Σολομῶντα νὰ κριθῶσι. 87
 Γοθολίας βασιλεία. 92
 Γάλλων μάχη μετὰ τῆς Ῥωμαίων, καὶ νίκη τῆς Ῥωμαίων. 143
 Γάλλοι μετὰ δόλῳ νυκτὸς εἰσῆλθον εἰς Ῥώμην, καὶ σφαγὴ αὐτῶν. 143
 Γαῖος Ἰουλιὸς Καῖσαρος βασιλεία, καὶ πόθεν ὀνομάζεται Καῖσαρ. 144

Γέννησις τῆ Κυρίᾳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χρι-
 στῆ ἐπὶ Αὐγύστου βασιλείας. 146
 Γαίᾳ βασιλεία. 147
 Γάλβα βασιλεία. 150
 Γρηγόριος ὁ Πάπας ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ
 διὰ τὸν Τραϊανὸν διὰ τὰ ἀγαθὰ
 ὅπῃ ἔκαμε, καὶ ἐσώθη. 154
 Γέτα καὶ Ἀντωνίνου βασιλεία Αὐτα-
 δέλφων, καὶ σφαγὴ Γέτα ὑπὸ τῶ ἀ-
 δελφοῦ αὐτοῦ. 156
 Γορδιανῶ βασιλεία. 158
 Γράμματα, ὅπῃ εἶναι γραμμένα εἰς
 τὴν καμάραν τῆ Ἀγίας Τάφου. 178
 Γυνήτις κατήχησε τὸν Οὐάλεντιν. 207
 Γρηγόριος ὁ Θεολόγος γίνεται Πατριάρ-
 χης Κωνσταντινουπόλεως. 208
 Γότθων ἐπικρατεία κατὰ Ῥωμαί-
 ων. 210
 Γρατιανῶ βασιλεία. 211
 Γρατιανὸς ἀνακαλεῖ τοὺς ἐν ἐξορίᾳ
 Ἀρχιερεῖς, καὶ τοὺς Ἀρειανῶς ἐκ-
 διώκει. 211
 Γρηγορίου παραίτησις τῆ θρόνου τῆς
 Κωνσταντινουπόλεως. 213
 Γυναῖκα ἐν Ἀντιοχείᾳ γεννᾷ τέσσαρα
 παιδία εἰς μίαν γυνῆν. 212
 Γυναῖκα ἐφανή ἀπὸ τὴν Κιλικίαν ὑ-
 ψηλὴ ὥσπερ οἱ παλαιοὶ Γίγαν-
 τες. 247
 Γράμματα ὅπου ἐγράφισαν γύροθεν
 τῆς Ἀγίας Τραπεζίης τῆ Ναῦ τῆς
 Ἀγίας Σοφίας. 252
 Γέννησις Κωνσταντίνου, υἱοῦ Λέοντος. 292
 Γράμματα ὅπῃ ἦσαν εἰς ταῖς βέλαις
 τῆς Ἐπιστολῆς τῆ Κυρίᾳ, ὅπῃ ἐ-
 σείλε πρὸς τὸν Αὐγαρον. 294
 Γερμανὸς ὁ Πατριάρχης, διαλεγόμενος
 μετὰ τὸν βασιλέα Λέοντα, διαίρει
 ἀπὸ τὴν Εἰκόνα τὸ Εἰδωλον. 296
 Γερμανὸς φοβερίζει τὸν βασιλέα Λέον-
 τα περὶ τῆς Εἰκόνας. 296
 Γράμματα ὅπῃ ἐρέθησαν ἀοράτως ἐν
 τῇ Εἰκόνι τῆς Θεομήτορος. 297

Γερμανὸς, ἰδὼν τὴν, δυαέβειαν τῆ Λέον-
 τος, ἔλαβε μίαν Εἰκόνα Δεσποτι-
 κὴν μετὰ δακρύων, καὶ ἔρριψέ τιν
 εἰς τὴν Θάλασσαν, πέμπωντάς τιν
 τῆ Πάπα. 304
 Γάμος Κωνσταντίνου, υἱοῦ Λέοντος, με-
 τὰ τῆς θυγατρὸς Χασγαίου, Αὐ-
 θυντὸς Σκυθῶν. 305
 Γράμματα ὅπου ἐρέθησαν εἰς εὐα-
 μνημεῖον, ὅπῃ ἐπροέλεγον διὰ τὴν
 Εὐσέβειαν, ὅπῃ ἐμελλε πάλιν νὰ
 γυνῇ. 313
 Γρηγορίου τοῦ Μεγάλου θαῦμα πρὸς
 τὸν υἱὸν τῆ βασιλείας Λέοντος. 326
 Γνώμη ὁρθόδοξος Θεοδώρας τῆς Βα-
 σιλίσσης. 337
 Γάμος Κωνσταντίνου βασιλέως, υἱοῦ
 Λέοντος. 366
 Γυναικὸς τινος ὄνειρον, περὶ τῆ Ἀγίας
 Θεοδώρας. 367
 Γεννάδιος Πατριάρχης ἐδιαλέγετο μετὰ
 τῆ βασιλείας περὶ Πίστεως. 415
 Γεώργιος καὶ Γεράσιμος οἱ ψάλλται γεά-
 φαντες τὰς φωνὰς τοῦ Πέρσου, καὶ
 ψάλλοντάς τας ὥσπερ ἐκεῖνον, θαυ-
 μάζει ὁ Μεχμέτης εἰς τὴν λεπτό-
 τητα. 423
 Γάμος τῆς θυγατρὸς Πέτρου Βοϊβό-
 δα. 451
 Γελλιέλμου ὁρισμός, περὶ τῆ Ρουμ-
 πέρτου. 466
 Γουλιέλμος, ὁ Ἀδελφὸς Τζουπεφρέ,
 σέφεται Αὐθούτης ὑπὸ πᾶν τοῦ
 λαοῦ εἰς Μωρέαν. 465
 Γάμος τῆ υἱοῦ τῆ Ῥηγὸς τῆς Ἀνάπο-
 λης μετὰ τὴν θυγατέρα τοῦ Πριντ-
 ζίπτε τῆ Μωρέως. 483
 Γάμος Κονταύλε τοῦ Ῥηγὸς μετὰ
 τῆς θυγατρὸς Πριντζίπτε τῆ Μω-
 ρέως. 485
 Γραφὴ τῆ Παλαιολόγου πρὸς τὸν Σουλ-
 τὰν Μεράτη, περὶ τῆς Θεσσαλονί-
 κης, καὶ πρὸς τὰς Σαλτάντας. 486
 Γράμ-

Γράμματα ὅπῃ εἰρέθησαν γραμμὰ
ἀπαύω εἰς τὸν τάφον τῷ μεγάλῃ Κων-
σταντίνῃ, καὶ ἐξήγησις αὐτῶν. 537

Δ

Δημιουργία πρώτης ἡμέρας. 10
Δημιουργία δευτέρας ἡμέρας καὶ τῆς
τρίτης. 10
Δημιουργία τετάρτης ἡμέρας. 11
Δημιουργία πέμπτης καὶ ἑκτῆς ἡμέ-
ρας. 11
—Τὰς Δεσποτικὰς ἐορτάς, καὶ τὰς
λοιπὰς τῶν Ἀγίων, πρέπει νὰ τι-
μῶμεν. 16
Διαβολὴ συμβελὴ πρὸς τὴν Εὐαν, νὰ
παρέβῃ τὴν Ἐντολὴν τῷ Θεῷ. 18
Διαβολὴ φθόνος καὶ ἀπάτη αὐτῷ διὰ
τῷ ὄφεως. 18
Διάβολος ὠμίλησε μὲ τὸν Εὐαν μὲ
τὸ σῶμα τῷ ὄφεως, καὶ ὅχι ὁ ὀ-
φεις. 18
Δερματίνες χιτῶνας ἐνδύσκει ὁ Θεὸς
τῷ Πρωτοπλάστῃ, καὶ πῶς χοικᾶ-
ται τὸτο κατὰ τὸν Μέγαν Γρηγό-
ριον. 20
Δαβὶδ, διατί λέγει, ἠλάττωσας αὐ-
τὸν, δηλονότι τὸν ἀνθρώπον, βρα-
χύτι παρ' Ἀγγέλους. 21
Διὰ τὴν φιλοξενίαν τῷ Ἀβραάμ ὁ
Θεὸς ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τοῦ
λόγους. 29
Διωγμὸς δεύτερος τῷ Ἰσμαὴλ ἀπὸ τοῦ
οἴκου τῷ Ἀβραάμ καὶ τὸ πρόσταγ-
μα τῷ Θεῷ, καὶ διατί. 32
Δοκιμὴ Ἀβραάμ ὑπὸ Θεῷ, καὶ θυ-
σία. 32
Δαλεία Ἑβραίων μὲ κόπῃ βαρέος. 42
Δεύτερα πληγὴ Αἰγυπτίων, τῷ βα-
θράκων. 46
Δεκάτη πληγὴ Αἰγυπτίων, ἡ γύμ-
νωσις τῷ βίῃ. 49
Διαθήκη νέα τῷ Χριστῷ. 54

Δαμασκηνὸς, περὶ τῆς Παρθένου
Θεοτόκου, ἐξηγεῖ τὸ ρητὸν τῷ Ἰε-
ζεκιήλ. 58
Δέκα Ἐντολαὶ τῷ Κυρίου, ὅπῃ ἐδό-
θησαν τοῖς Ἑβραίοις. 61
Διαθήκη τί δηλοῖ, καὶ πότε ἔχει δύ-
ναμιν, ἤγουν τὸ βέβαιον. 64
Δεβόρρα Προφῆτις, Κεῖνης τῷ Ἑ-
βραίων. 71
Δεβόρρα, διώχοντας μὲ Βαρακ τὸν
Σισάραν, εἰρέθη σκοτωμῶς εἰς
τὴν τέτταν τῷ Ἰαήλ. 71
Δαβὶδ, ὁ υἱὸς τοῦ Ἰεσαί, χερίζεται
εἰς βασιλεία τῷ Ἑβραίων ὑπὸ Σα-
μὴλ τῷ Προφῆτῃ διὰ προσάγμα-
τος τῷ Θεῷ. 80
Δαβὶδ μονομαχία μετὰ τῷ Γίγαντι,
καὶ νικήσας αὐτὸν ἀπεκεφάλισε. 81
Δαβὶδ ἔπαινος ἐπινίκιος ὑπὸ τῷ λαῷ,
καὶ Σαὺλ φθόνος. 82
Δαβὶδ τῷ Προφῆτῃ βασιλεία. 82
Δαβὶδ, πότε ἐσύνησε τῷ Φαλμῆς. 82
Δαβὶδ μοιχεύει καὶ κατασκοπὴν δολερὰ
τῷ φόνῃ τῷ Οὐρίῃ ἀνδρὸς τῆς μοι-
χαλίδος αὐτῷ. 83
Δαβὶδ τιμωρεῖται διὰ τὴν ἀμαρτίαν
τοῦ. 83
Δαβὶδ ἀειθρήσας τὸν λαόν, ἐπί-
κρανε τὸν Κύριον. 84
Δαβὶδ ὀχάρεισεν τὸ Θεὸν διὰ τὸν
θανάτον τῷ υἱῷ αὐτοῦ, καὶ ἐχάρη,
καὶ διατί. 86
Δῶρα ἐσέλναν πρὸς Ἰωσαφάτ παῖτες
οἱ Βασιλεῖς. 90
Δανιὴλ ἐξηγεῖται τῷ Ναβεχοδονόσορ
τὸ ὄραμα. 98
Δανιὴλ καὶ οἱ ἄλλοι Παῖδες διαβάλ-
λονται πρὸς τὸν βασιλέα. 99
Δανιὴλ ἐξήγησις τῷ γραμμάτων, τῷ
ὄρατον ὑπὸ Βαλτάσαρ. 110
Δαρεῖς βασιλεία. 112
Δαρεῖς ὀράματα ἐξαίσια καὶ ἱερε-
ρά. 112

Δάρειος ὑπανδρεύει τὴν θυγατέρα τῆς
 με' ἀτίμον ἀνδρα, καὶ διατί. 112
 Δαρεῖς ἐρώτησις πρὸς Κύρον τὸν παῖ-
 δα, καὶ ἀπόκρισις τῆς παιδός. 114
 Δάρειος ὀξετάζει τὸν βουκόλον περὶ
 Κύρου τῆς παιδός. 114
 Δάρειος καλεῖ τὰς σοφὰς καὶ Ἀσρο-
 λόγους διὰ τὰ φοβερά ὀνείρατα ὅ-
 ποῦ εἶδε. 114
 Δάρειος σφάζει τὸν υἱὸν Ἀρπαγος, καὶ
 τὴν τὸν ἔδωκε νὰ τὸν φάγῃ διὰ Κυ-
 ρον τὸ παιδί, ὅπως τὸ ἐλδοθέρωσεν
 ἀπὸ τὸν θάνατον. 115
 Δανιὴλ ὁ Προφήτης ὑπὸ Κύρου ρίπτε-
 ται εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων, καὶ
 πάλιν ἐκβάλλεται. 115
 Δανιὴλ φοιτᾷ τὸ θηρόν, ὅπως ἐπορρ-
 κυνῶσαν ὡς θεὸν οἱ Βαβυλώνιοι,
 καὶ πῶς. 117
 Δαρεῖς βασιλεία, ὡς Κύρος. 117
 Διαβολὴ Πάριδος πρὸς τὸν βασιλέα
 Αἰγύπτου. 124
 Διδασκάλου τοῦ Αὐγούστου σόφισ-
 μα. 145
 Δομετιανοῦ βασιλεία, ἀδελφοῦ Τί-
 του. 153
 Δομετιανὸς ἀσεβέστατος, ἐξώρισε τὸν
 Θεολόγον Ἰωάννην εἰς Πάτμον. 154
 Δεκίς βασιλεία, ὁ ὁποῖος ἐμαρτύ-
 ρησε πολλὰς Χριστιανὰς. 158
 Δεκίς ὀρισμὸς, ὅτι αἱ γυναῖκες τῶν
 Χριστιανῶν νὰ μὴ σκεπάζουν τὴν
 κεφαλὴν τὰς, καὶ διατί. 158
 Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ βασι-
 λεία. 160
 Διωγμὸς μέγας κατὰ Χριστιανῶν, κι-
 νηθεὶς ὑπὸ Διοκλητιανῶ καὶ Μαξι-
 μιανῶ. 161
 Διοκλητιανοῦ θάνατος Θεήλατος καὶ
 βρωμερός. 164
 Δυνδροὶ θαυματοποιὸν κόπτεται παρ
 Ἰσλιανῶ. 201
 Δαιμόνων ἀνιγμὰ. 224

Διδάσκαλος ἐλέγχεται ὑπὸ Θεοδο-
 σίᾳ Βασιλέως. 228
 Δέκιος ἐζητεῖ τοὺς ἐπὶ Παῖδας νὰ
 θύσῃν τοῖς εἰδώλοις, καὶ δεηθῶ-
 ντες τῆς Θεᾶς, ἐκοιμήθησαν ἐν Χρι-
 στῷ. 229
 Διωγμὸς τῶν Αἰρετικῶν ὑπὸ Ἰβσι-
 νιανῶ, καὶ αὐξήσις τῶν ὀρθοδόξων
 Χριστιανῶν. 248
 Δαβὶδ βασιλεὺς Ἀλεμιπῶν βαπτίζε-
 ται, διὰ τὸ νικῆσαι τὸν Δαμιανόν. 255
 Δεσπότης Χρυσῆς Εἰκόνα, εἰς τὸ χαλ-
 κοπαρατεῖον, εἰς τὴν Πόλιν ἐθαυ-
 ματέρησε. 296
 Δαμασκηνὸς ἀφῆρέθη τὴν χεῖρα ὑπὸ
 τῆς Ἀμοιρᾶ τῆς Δαμασκῆς. 304
 Δανηκλίδας ποιεῖ ὁ βασιλεὺς Βασί-
 λειος Κυρίαν Ἀχαΐας, καθὼς τῆς
 ἑταξέ προθήτερα. 354
 Διογένης τῶν Ῥωμαῶν. 391
 Δέκα Μετξέφλης βασιλεία. 392
 Διονύσιος ὁ Πατριάρχης, συκοφαντι-
 θεὶς ὑπὸ τῶν Κληρικῶν, καὶ βια-
 θεὶς, ἐγύμνωσε τὴν σάρκα αὐτῆς,
 δείχνωντας πῶς δεῖ εἶναι περὶ-
 μημνός. 419
 Δημηγορία Σελταίν πρὸς τὸ φουσα-
 τον του. 432
 Διαταγὴ Τζεντεφρέ πρὸς τὰς λαβόν-
 τας τὰς τόπας, τί πρέπει νὰ κά-
 μουν. 461
 Δεσπότης τῆς Ἑλλάδος πόλεμος μετὰ
 φεσάτον τῆς βασιλέως Μιχαήλ, καὶ
 νίκη τοῦ βασιλέως. 477
 Δεκρέτο τῆς Πάπα, περὶ τῆς Συνο-
 δου. 500

Ε

Εἰσφόρος ἐξέπεςις. 11
 Εὐας ὄνομα. 17
 Εξορία τῶν Πρωτοπλάτων, καὶ ἡ λύ-
 πη αὐτῶν. 20

Εξή-

Εξήγησις εἰς τὸ, Ἰδὲ Ἀδὰμ γέγο- νεν ὡς εἰς εἷς ἡμῶν. 20	Εβραῖοι, παραβαίντες τὴν Ἑντολὴν τῆ Θεῶ, ἐπαρεδόθησαν ὑπ' αὐτοῦ εἰς χεῖρα Μαδιάμ. 72
Ερώτησις Θεῶ πρὸς Κάϊν, περὶ τῆ Λ' βελ πῶς εἶναι, καὶ ἀπόκρισις τῆ Κάϊν, καὶ ἀποφασίς Θεῶ. 22	Εβραῖοι, προσκυνοῦντες τὰ Εἰδώ- λα, ἐπαιδύθησαν, καὶ πάλιν ὑ- πέσβεσαν. 73
Εἰδωλολατρεία πῶς ἄρχισε. 26	Εἰσεβῶν, Κριτὴς Ἑβραίων. 79
Επαγγελία τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἀ- βραάμ. 28	— Οἱ Ἑβραῖοι ἐζήτησαν βασιλέα τὸν Σαμκὴλ, καὶ ὁ Θεὸς τὴν ἔδω- κε τὸν Σαῦλ. 81
— Τὰ ἔργα σώζου τὸν ἀνθρώπον, καὶ ὅχι ὁ πόσις. 32	Ἐκλογὴ παρὰ τοῦ Δαβὶδ τῆς τιμω- ρίας, ὅπως ἔδωκεν ὁ Θεὸς διὰ τὴν ἀπαρίθμησην. 85
Εὐλογία Θεῶ πρὸς τὸν Ἀβραάμ, δια- τί ἠθέλησε καὶ σφάξῃ τὸν υἱὸν πυ- διὰ τὸν Θεόν. 33	Ἐκκλησία τῶν Χριστιανῶν εἰκονίζει τὴν Ναὸν τῆ Σολομῶντος. 86
Εξήγησις τῆς εὐλογίας Ἰακώβ πρὸς τὴν υἱὸς αὐτοῦ. 34	Ἐγκαίνισις τῆ Ναῶ. 93
Ἐλεγχος Ραββὶμ πρὸς τὴν ἀδελφὴν, περὶ τῆς ἀδικίας πρὸς τὸν Ἰωσήφ τὸν νεώτερον ἀδελφόν. 34	Ἐξεκία βασιλεία, ἡ Ἀχαζ. 94
Ερώτησις Ἰωσήφ, περὶ τῆ Πατρὸς, εἰ ζῇ. 40	Ἐξεκίας, ἐτοιμαζόμενος πρὸς πό- λεμον, συμβουλεύει ἐλπίζειν ἐπὶ Κύριον. 95
Εὐαγγελίζει Μαυῦσῆς τὴν ἐλπίδα εἶαν τῶν Ἑβραίων. 47	Ἐξεκίας νοσήσας πρὸς θάνατον, καὶ δακρύσας πρὸς Θεόν, ἰάθη. 96
Ἐκτι πληγὴ Αἰγυπτίων, σάκη ζε- σὴ. 49	Ἐξεκίας πονηρία, καὶ ἀποτυχία τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ. 96
Ἐβδόμη πληγὴ Αἰγυπτίων, χάλα- ζα μετὰ πυρός. 49	Ἐξεκίας ἐγέννησε τέτταρας υἱὸς ἐν μιᾷ γεννήσει, καὶ παρὰ τοῦ ἀποθνή- σκει κατὰ τὸ ρῆμα τῆ Θεῶ. 96
Ἐννάτη πληγὴ Αἰγυπτίων, τὸ ψη- λαφιστὸν σκότος. 50	Ερώτησις τῆ βασιλέως πρὸς τὸν Ἰε- ρεμίαν, καὶ ἀποκρίσις αὐτοῦ. 103
Εβραῖοι ἐγῆκον ἀπὸ τῆς Αἴγυπ- τον, καὶ Φαραὼ τὴν ἐξέβρεχε μετα- τανοήσας, καὶ ὁ Θεὸς ὠδήγη. 55	Ἐπιστολὴ καὶ σῦκα πεμφθέντα πρὸς Ἰερεμίαν παρὰ τῆ Ἀβιμέλεχ, καὶ πῶς. 104
Εβραίων καταλαλιά ἐναντίον τῆ Μαυῦ- σέως, καὶ ἀνδραγαθία πρὸς τὸν Θεόν. 60	Εβραῖοι λιθάζουσι τὸν λίθον, ὅπως ἔστησαν Ἰερεμίας ἀντ' αὐτοῦ. 108
Εβραίων Εἰδωλολατρεία, καὶ χώνδ- σις τῆς κεφαλῆς τῆ μοχαρί. 63	Ἐπιστολὴ Πτολεμαίου βασιλέως πρὸς Ἰουδαίους. 121
Εβραῖοι, διατὶ διαβάλλοντες τὴν Θεῖαν Γραφὴν, σκεπάζουσι τὸ πρόσωπόν της ἕως τὴν σήμερον. 64	Ἐπιστολὴ δευτέρα βασιλέως τῆ Πτο- λεμαίου. 121
Ἐπιστολὴ τῶν κατασκόπων πρὸς Ἰη- σὺν τῆ Ναυῆ, καὶ διάβασις τῆ λαῶ ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην θαυμαστῶ τρό- πῳ. 67	Ἐπιστολὴ τρίτη τῆ βασιλέως Πτολε- μαίου. 122
	Ἐλκὴς τῆ Μενελάου ἀρπαγή. 123

Εἰσὶν αὖτις πολλὰς Χώρας	Εἰσὶν αὖτις Θεὸς εἰς τὰς φαγόντας τὰ
Τρωαδίτων. 125	συκότια τὰ Διακόνε Κυρίλλε. 198
Εἰσὶν αὖτις συστάσεις. 125	Εἰσὶν αὖτις Θεὸς καὶ τῷ Ἐπάρχων Φί-
Εἰσὶν αὖτις γινώσκων τὸν Πάτριον μὴ	λικος καὶ Ἰελεων, πεμφθέντων εἰς
εἶναι Ἀχιλλέα, φονδύει αὐτόν. 127	τιμωρίαν τῷ Χριστιανῶν. 202
Εἰσὶν αὖτις φόβος, ἰδόντες τὰς Ἰνδούς	Εἰσὶν αὖτις ὁ Σύρος, ἐπὶ Οὐάλεντος. 211
μὲ ἐλέφαντας. 128	Εὐνόμιος ὁ κακόδοξος, ἐξορίζεται ὑ-
Εἰσὶν αὖτις, ἰδόντες νεκρὸν τὸν Ἀχιλ-	πὸ Θεοδοσίῳ. 214
λέα, ἐθρύνθησαν πολλὰ. 129	Εὐδοξίας βελή, πρὸς Ἀρκάδιον τὸν αὐ-
Εἰσὶν αὖτις δόλος καὶ ἀναχώρησις ἀπὸ	τῆς αἰδρα, καὶ τὸ Χρυσόσομος. 220
Τροίας. 131	Εἰσὶν αὖτις διαβάλλει τὸν Χρυσόσομον
Εἰσὶν αὖτις τὰ χρησμῶν Αἰνεῖα. 130	πρὸς τὴν βασίλισσαν Εὐδοξίαν, ἡ
Εἰσὶν αὖτις τῷ ὁραμάτων τῷ γονέων	ὅποια ἐκινήθη εἰς ὀργὴν κατὰ τὸ
Αὐγέστου Καίσαρος. 144	Χρυσόσομος. 220
Εἰσὶν αὖτις πρῶτη ἐκδίκησις. 151	Εὐδοξία μὲ παρανόμον Συμόδορον ἐξο-
Εἰσὶν αὖτις ἀπὸ πείναν ἀπέθνησκον. 159	ρίζει τὸν Χρυσόσομον. 223
Εἰσὶν αὖτις ἔτρωγαν τὰ παιδία τὰς ἀπὸ	Εὐδοξίαν τὴν βασίλισσαν καταφρονεῖ
πείναν. 159	Ἀρκάδιος διὰ τὸν Χρυσόσομον, καὶ
Εἰσὶν αὖτις Κωνσταντινουπόλεως, καὶ	θανάτος αὐτῆς Θεήλατος. 224
ἀνατίθησις αὐτῆς εἰς τὴν Ὑπερα-	Εἰσὶν αὖτις Κύριος θνήσκει μετὰ τὴν
γίαν Θεοτόκον. 174	πρόρρησιν τὸ Χρυσόσομος. 225
Εἰσὶν αὖτις τῆς Βασιλείας φθάσιμον εἰς	Εἰσὶν αὖτις Ἀλεξάνδρειαν μὲ ἐπιβελὴν
Ἱερουσαλήμ. 175	σφάζουσι πολλὰς Χριστιανὰς. 227
Εἰσὶν αὖτις ἐκλογὴ ἀπὸ τὰς ἐπισήμους Ἐ-	Εἰσὶν αὖτις λαβόντες παιδίον, ὡς παῖ-
βραῖας ἐπτά. 175	ζοντες τὸν Χριστόν, ἐκάρφωσαν ἐπὶ
Εἰσὶν αὖτις ἡ Βασίλισσα ἐρωτᾷ τοὺς ἐπ-	ξύλε, καὶ ἀπέθανε. 227
τὰ Ἰεραῖας, περὶ τὸ Σταυρῶ, καὶ	Εἰσὶν αὖτις μεγάλη ἐγίνε διὰ τὸ θαῦμα
ἀρνήσις αὐτῆς. 176	τῷ ἐπτά Παίδων. 232
Εἰσὶν αὖτις ἡ Βασίλισσα κτίζει διαφόρους	Εἰσὶν αὖτις ὁ Χρυσόσομος, ἐβόη-
Ναὺς εἰς τὰς πόδας τὰς Ἀγίας. 178	σεν, εἰρήνη τῷ λαῷ καὶ τῇ βασι-
Εἰσὶν αὖτις τῷ Μοναστηρίων, ὅπως	λίᾳ. 273
δύεισκοντο εἰς τὸν καιρὸν τῷ Ῥω-	Εἰσὶν αὖτις ἡ περὶ βόητος ἐκαταποντί-
μαίων εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. 179	δῃ. 248
Εἰσὶν αὖτις λαβούσα τὸν Σταυρὸν καὶ τὰ	Εἰσὶν αὖτις τῆς Μεγάλης Ἐκκλησί-
καρφία, ἐστράφη πρὸς τὸν υἱόν	ας. 249
τῆς. 183	Εἰσὶν αὖτις Βασιλέως Ἰουστινιανῶν εἰς
Εἰσὶν αὖτις τῆς βασιλείας θανάτος, καὶ	τὴν Ἀγίαν Σοφίαν. 252
πᾶς ἐτάφη. 184	Εἰσὶν αὖτις Ἰουστινιανῶν ἀνασκήλωσις. 256
Εὐλογία τῷ Ἀγίῳ τῇ. Πατέρων	Εἰσὶν αὖτις, ὑβρίσαντες τὴν Ὑπεραγίαν
πρὸς τὴν Πόλιν. 190	Θεοτόκον ἔλαβον τὴν ἐκδίκησιν παρ'
Εἰσὶν αὖτις ἐν Ἱερουσαλήμ, ἀποσάντες	αὐτῆς. 264
τὸ βασιλέως, ἐσφάγησαν ὑπὸ τῶν	Εἰσὶν αὖτις Φωκᾶ βασιλέως, πολλὰ κατὰ
στρατῶν. 197	ἐγίνοντο εἰς τὸν Κόσμον. 270

Ἐκλειψίς Ἡλίου εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ
 Ἰουλιανῶ. 284
 Ἐπιστολὴ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χρι-
 στῷ πρὸς Αὐγάρου. 294
 Εἰκόνα πρώτη, ποῖος τὴν ἔδειξε. 295
 Εἰκόνοσ τιμὴ διαβαίνει πρὸς τὸ Πρω-
 τότυπον. 296
 Εἰκόνων θαυματουργίαι διάφοροι. 302
 Ἐβραῖος βαπτίζεται, ἰδὼν τὸ Αἷμα
 τῆς Εἰκόνοσ, χυθὲν θαυμασῶσ. 302
 Εἰρήνη ἡ Βασίλισσα διαώκεται διὰ τὰς
 Ἀγίας Εἰκόνας ὑπὸ τῷ ἀνδρὶ τῆς
 τῷ Λέοντος. 311
 Εἰρηνὴς βασιλείας ἐπιβουλὴ κατὰ
 τῷ ὕμῳ αὐτῆς Κωνσταντίνῳ, καὶ τῷ
 φλωσισ αὐτῷ. 316
 Εἰρήνη ἀπατηθεῖσα ὑπὸ Νικηφόρου,
 ἔδειξε τοὺς θησαυροὺς τῆς Βασι-
 λείας. 317
 Ἐκδίκησις Θεῶ κατὰ τῷ Εἰκονομάχῳ
 Λέοντος. 324
 Ἐκλογὴ παρὰ τῷ βασιλέως, ἐκ τῶ
 ιβ'. Παρθένων, Θεοδώρας, καὶ Κα-
 σίας. 329
 Εἰκονομαχία μεγάλη, καὶ ἐξορισμὸς
 πολλῶν Ἀρχιερέων καὶ ἄλλων, ἐπὶ
 Θεοφίλῳ. 333
 Ἐορτὴ τῆς Ὀρθοδοξίας, πότε ἀρχι-
 σε νὰ γίνεται. 338
 Ἐπιβουλὴ κατὰ τοῦ Βασιλεῖσ βασι-
 λέως. 352
 Ἐξαμίλιον, διατὶ ὀνομάζεται. 354
 Ἐλδοθεῖα Λέοντος, ὅου Βασιλεῖσ,
 πῶς ἐγινε. 358
 Ἐξαποσειλάρια καὶ Ἐωθινὰ ποῖος τὰ
 ἔκαμε. 358
 Ἐμφύλιος πόλεμος εἰς τὰ Βασίλεια,
 καὶ σφαγὴ πολλή. 387
 Εὐδοκίας καὶ τῶ Γίῳ αὐτῆς βασι-
 λεία. 388
 Ἐνωσις τῶ Αὐθουπῶν τῆς Δύσεως
 μετὰ τῷ Βασιλέως. 389
 Ἐβραῖος προλέγει τῷ Σαλειμῶνι, ὅς

Σελήμ, πῶς μέλει νὰ βασιλεύ-
 σῃ. 435
 Ἐκκλησίαι τῆς Μεγάλῃς δυστυχίαι
 πολλαί, καὶ σκαῦδαλα, καὶ παρανο-
 μίαι. 439
 Εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκε τοῦ
 Ἀποστόλου Λεκά ἐπῆραν οἱ Βενε-
 τικοί. 473
 Εἰσέλδοσις τῷ Βασιλέως εἰς Βενετίαν
 μεγαλοπρεπὴς με μπουτζιντόρον,
 καὶ γαλιένια δ' ἐπισμύα. 490
 Ἐκκλησία τῷ Ἀγίῳ Μάρκῳ, καὶ Πα-
 λάτιον, καὶ Καμπαναρίον, πότε ἐκ-
 τίθησαν. 494
 Ἐκλογὴ πῶν Διδασκάλων, ὅπου ἐ-
 μελλαν νὰ διαλέγωνται εἰς τὴν
 Σινώδον, ἀπὸ Ῥωμαίους καὶ Φράγ-
 γους. 504

Ζ

Ζωγράφος χεὶρ ἐξηρανώθη, καὶ διατὶ,
 καὶ πῶς ὕγιαθη. 242
 Ζώνων βασιλεία, πατὴρ Λέον-
 τος. 243
 Ζώνων ὁ Βασιλεὺς φεύγει εἰς Ἰσαύ-
 ριαν. 243
 Ζώνων ὁ Βασιλεὺς ἐπανέρχεται. 244
 Ζῶα δύο, ἀρσενικὸν καὶ θηλικὸν ἐγεν-
 νήθησαν εἰς τὸν Νεῖλον ποταμὸν,
 καὶ εἶχαν ἀνθρώπου μορφήν. 265
 Ζωῆς, καὶ Θεοδώρας τῆς ἀδελφῆς αὐ-
 τῆς βασιλεία. 388
 Ζωῆς ἀμιλία δ' ἡ χαριστική πρὸς τὸν
 λαόν. 388
 Ζαμπέτα, ἡ θυγατέρα τῷ Πριντζί-
 πῳ Γελλιέλμῳ, μένυσσα χήρα, πῶς
 ἔλαβε τὸ Πριντζιπάτον τῷ πατρὶ
 τῆς. 484

Η

Η' σαΐας διὰ τὴν Παρθένον λέγει
 ἐσφραγισμένον Βιβλίον, ἧγεν βα-
 λωμένον, καὶ διατὶ. 59

Η' λεί, Κεϊτής Έβραίων.	79	Θυσία Μανωέ πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἔο-	
Η' λίας ὁ Προφήτης γράφει πρὸς Ἰω-		πος τῆς ἐκκαύσεως.	74
ράμ τῷ Θεῷ τὴν ὀργὴν.	93	Θάνατος εἰς τὰς Έβραίας διὰ τὴν ἀ-	
Η' σαΐας περιρίζεται ὑπὸ τῷ δυσε-		παρείθμῳ τῷ Δαβίδ.	84
βῶς Μανασσῆ.	97	Θυσία Δαβὶδ διὰ τὸν θάνατον τοῦ	
Η' λίας ἐκλειψίς.	167	λαῶ, καὶ κατάπαυσις τῆς ὀργῆς τῷ	
Η' ρακλείου βασιλεία.	271	Θεῷ.	85
Η' ρακλείς δ' ἡ χερσὶς πρὸς τὸν Θεόν		Θάνατος Δαβίδ.	85
καὶ τὴν αὐτῇ Μητέρα.	279	Θαῦμα τοῦ Ἁγίων Πατέρων ἐναντίον	
Η' ρακλωνᾶ βασιλεία, καὶ τῆς μητρὸς		τοῦ Ἀσσυρίων.	186
αὐτῆς.	280	Θεόδωρος ὁ Τύρων καταχαλὰ τὸ σό-	
Η' ράκλειος πλανηθεὶς, ἔπεσον εἰς		φισμα Ἰσλίων.	200
τὴν αἵρεσιν τοῦ Μονοθελητῶν.	280	Θῆκη μὲ τοῦ Προδρόμου τὰ λείψανα	
Η' λίου σκότος διὰ τὴν ἀλῶσιν τῆς		καίεται παρ' Ἰσλίων.	201
Κωνσταντινουπόλεως.	413	Θεοδοσίς Βασιλεία.	212
		Θεοδόσιος πῶς ἐβασίλευσε.	212
		— Ἐπὶ Θεοδοσίῳ Βασιλέως γίνεται	
		ἡ β'. Σύνοδος τοῦ ρί. Ἁγίων Πα-	
		τέρων.	213
Θεὸς μὲ τὸν λόγον τῆς Σοφίας τοῦ		Θεοδοσίῳ Βασιλέως μετάνοια καὶ δ' πεί-	
καὶ τῆς Δυνάμεώς τοῦ ἐκτίσεν τὸν		θειά πρὸς τὸν Ἀμβρόσιον.	216
Κόσμον.	9	Θεοδόσιος ὁ Βασιλεὺς, ἐλθὼν εἰς Ῥω-	
Θεὸ φύσημα, ἡ ψυχὴ τῷ ἀνθρώπῳ,		μῶν κατέλυσε τὴν συνήθειαν τὴν	
καὶ τί ἐστίν.	13	κατὰ τοῦ μοιχαλίδων.	217
Θεὸς δ' ἐλόγησε τὴν ἐβδόμην ἡμέραν,		Θεοδόσιος ὁ μικρὸς γεννᾶται, καὶ ὁ	
καὶ διατί.	15	Χρυσόσομος ἀναδέχεται αὐτὸν ἐκ τῆς	
Θεῷ Ὄνομα, πρῶτον ὁ Διάβολος εἶ-		Θεῶς Βαπτίσματος.	218
πε, διαλεγόμενος τῇ γυναικί.	17	Θαῦμα ὅπως ἔκαμεν ἡ Θεῶς Κοινωνία	
Θάνατος ὅλων τοῦ ζῶντος, ὅπως ἦσαν		εἰς μίαν γυναῖκα Αἰρετικὴν.	220
εἰς τὴν γῆν, ὑψώσις τῶν νερῶ ἀπὸ		Θεοφίλῃ τιμωρία ἐκ Θεῶ, καὶ θάνατος	
τῶν γῶν, πῆχες δεκαπέντε.	24	μὲ τὰς κοινωνίας αὐτῆς διὰ τὴν ἐξο-	
Θάνατος Ἀβραάμ, καὶ τῆς Γυναικὸς		ρίαν τῶν Χρυσόσομων.	225
αὐτῆς.	33	Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ Βασιλεία, τίς	
Θάνατος Ἰακώβ, καὶ τοῦ τέκνων αὐ-		Ἀρκαδίας.	226
τοῦ.	41	Θυγατέρα Λεοντίῳ Φιλοσόφῳ βαπτί-	
Θυγάτηρ Φαραὼ λαμβάνει τὸν Μωϋ-		ζεται, καὶ δίδεται εἰς γάμον παρὰ	
σῶν ἐκ τῶν ὕδατος.	42	Πελχερίας τῷ Ἀδελφῷ αὐτῆς.	227
Θαύματα Μωϋσέως ἐμπροσθεν τοῦ		Θαῦμα παρὰ τοῦ Ἁγίων ἑπτὰ Παί-	
Βασιλέως Φαραώ.	47	δων, τοῦ ἐν Ἐφέσῳ, ἐπὶ Θεοδο-	
Θάλασσα ἐρυθρὰ εἰκονίζεσθαι τὴν Θεο-		σίῳ Βασιλέως.	230
τόκον.	58	Θεοδόσιος ὁ Βασιλεὺς, ἀκούσας πε-	
Θάνατος ἐντίμος Ἰησοῦ τῷ Ναυῇ.	71	ρὶ τοῦ ἑπτὰ Παίδων, ἐδόξασεν τὸν	
Θυσία Γεδεών.	72	Θεόν.	232

- Θεοδοσίη γραφή παρακαλεστική πρὸς τὸν Χρυσόστομον. 236
- Θεοδοσίου βασιλέως θάνατος, καὶ πῶς. 240
- Θεοδώρα Βασίλισσα κτίζει τὸν Ναὸν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, καὶ μὴν ἔχουσα πλέον ἔξοδον, ὅρᾳ εἰς ὅραμα τῆς Ἀποστόλης λέγοντάς της πᾶν εὖρη χρυσάφι. 252
- Θάλασσα εἰς τὴν Θράκην ἐλγῆκεν ἀπὸ τὸν τόπον της, καὶ ἐπνίξε πολλούς. 257
- Θανατικὸν μέγαλον εἰς Κωνσταντινῆ-πολιν, καὶ πόσον ἐκράτισε. 258
- Θηρίον φοβερόν της θαλάσσης ἐφάνη, καὶ ἀφανισμὸς αὐτῆς. 259
- Θαῦμα μέγιστον, ὅπῃ ἔγινεν εἰς ἓνα παιδί Ἑβραῖς τινός, τὸ ὅποιον ὁ πατέρας τε τὸ ἑρρίψεν εἰς τὴν κάμινον διὰ τὰ καῖν, καὶ διατί. 261
- Θεοδοσία Βασιλεία. 289
- Θαῦμα τῆς χαρακτῆρος τῆ Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, γενόμενον εἰς τὸν Αὐγαρον. 294
- Θαῦμα τῆς ἀχειροποιήτης Εἰκότος τῆ Χειρὸς, εἰς τὸν καιρὸν Ἡρακλείου τῆ βασιλείας. 295
- Θαῦμα τῆς Εἰκότος τῆ Χειρὸς εἰς τὸν Ἑβραῖον. 299
- Θεοτόκον ὅποιος ὠνόμαζεν, ἀπεκεφαλίζετο. 310
- Θεὸς ἐκδίκησις εἰς τὴν Βασίλισσαν Εὐριπίαν. 316
- Θεοδοσίη τῆ συμβέλη Λέοντος διαβολικὸν μηχανήμα εἰς ἀπάτην τῶν ὀρθοδόξων, καὶ παρακίνησις τῆ βασιλείας εἰς Εἰκονομαχίαν. 320
- Θεοφίλη βασιλεία, ἣς Μιχαὴλ τοῦ Τραυλοῦ. 328
- Θεοδώρα ἐκλέχθη ὑπὸ Θεοφίλης βασιλίσσης. 329
- Θεοφίλης βασιλείας ἀπόφασις καὶ Παύλου, ἀδικήσαντος τὴν χήραν. 329
- Θεοδώρα ἡ Βασίλισσα κτίζει καράβι μέγα καὶ θαυμαστὸν διὰ τὰ παραματῶν, τὸ ὅποιον ἐκάνη ὑπὸ Θεοφίλης. 330
- Θεόφιλος ὁ βασιλεὺς δίκαιος, ἀλλὰ Εἰκονομάχος. 331
- Θεοδώρα ἡ Βασίλισσα διαβάλλεται τῷ βασιλεῖ, ὅτι προσκυνᾷ τὰς Εἰκόνας. 332
- Θεόφιλος ὁ βασιλεὺς ἀδελφήσας, ἐχάσκισε τὸ σῶμα τε, καὶ φωνάξας, ἀσπάζει ἐγκόλπιον εἰκονισμένον, καὶ οὕτω κλείσας τὸ σῶμα αὐτῆς, ἀποθνήσκει. 335
- Θεοδώρα ἡ Βασίλισσα παρακαλεῖ τὸν Πατριάρχην, καὶ τὰς λοιπὰς, νὰ παρακαλέσουν τὸν Θεὸν διὰ τὸν Θεόφιλον τὸν ἄνδρα της. 336
- Θεόφιλος ὁ βασιλεὺς, ἀποθνήσκων, παραγγέλλει τὰ της Βασιλείας. 340
- Θεοδώρα παραδῶσα τὸν θησαυρὸν της βασιλείας, καὶ ἐξοριθεῖσα ὑπὸ τῆς αὐτῆς μετὰ δακρύων ἀνέχωρησεν. 342
- Θαῦμα γεγονὸς ὑπὸ τῆς Θεᾶς εἰς πίσωσιν της πίστεως τῆς Χριστοῦ. 346
- Θεοφανοῦς Βασιλίσσης βίος ἐνάρετος. 359
- Θεοφανῶ ἐισελθεῖσα τὸ μέγαλον Σάββατον ἐν τῇ Ναῶ, καὶ βλέπουσα τὰς Πατέρας ἀχολουμένους, μεγάλως ἐλυπήθη. 359
- Θεοφανῶ γίνεται Μοναχή. 360
- Θεοφύλακτος, ὁ παρανόμος Πατριάρχης, διὰ τὸ ἀνήλικον, κάμνωντας πολλὰς παρανομίας, ἀπέθανε. 370
- Θεοφανῶ ἡ Βασίλισσα μετὰ τὰ παιδιὰ της ἐξορίζεται παρὰ Νικηφόρου τῆς Βασιλείας, καὶ πάλιν ἐλθὼν θέρωθει-σα, λαμβάνεται παρ' αὐτῆς εἰς Γυναῖκα. 373
- Θάνατος Βασιλείης Βασιλείας. 379
- Θεοδώρας μόνης βασιλεία. 389

Θεοδώρῃ τῇ Λάσκαρῃ βασιλείᾳ. 396
 Θεοδώρῃ Βατάτζῃ βασιλείᾳ Τίτῃ Ἰω-
 ἄννῃ. 396
 Θρόνοι τῶν Μητροπολιτῶν, ἀναβιβα-
 σθέντων ὑπὸ Ἀνδρονίκου Βασι-
 λέως. 396
 Θεσσαλονίκη καὶ Μορεμβασία τιμά-
 ται ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Κατακου-
 ζιώ. 397
 Θεὸς δικαία κρίσις, περὶ τῆς Παμ-
 μακαρίστ. 448
 Θεόδωρον Λάσκαρην τὸν γέροντα ἔκα-
 μαν οἱ Ἀρχοντες Κωνσταντινουπό-
 λεως βασιλεῖα εἰς Ἀνατολήν. 377
 Θεοδώρῃ Σεβασοκράτορος γραφὴ πρὸς
 τὸν Ἀδελφόν τε τὸν Νικηφόρον, καὶ
 ἀποκρίσις αὐτῷ. 479

I

Ἰσαὰκ ἐπαγγελία. 28
 Ἰσμαὴλ ὁλογία παρὰ Θεῷ. 28
 Ἰακώβ ὁλογία τῷ Τίτῳ αὐτῷ. 33
 Ἰακώβ ἐνύπνιον. 33
 Ἰακώβ γεννήσας ιβ'. Υἱούς, ἀπέ-
 θανε. 34
 Ἰσαὰκ θάνατος. 34
 Ἰακώβ, τί ἐρμυνόεται. 34
 Ἰωσήφ ἐπουλήθη ὑπὸ τῷ Ἀδελφῶν
 αὐτῷ. 34
 Ἰωσήφ τὸν Χειρὸν πορεικόνιζε. 35
 Ἰωσήφ, ἀφύωντας τὸ ρούχόν του,
 φέγει τὴν ἀμαρτίαν. 25
 Ἰωσήφ φυλακισόμενος ὁπὸ Πεντε-
 φρῆ. 35
 Ἰωσήφ κατεσάθη ὑπὸ Φαραὼ εἰς μέ-
 γα ἀξίωμα. 37
 Ἰωσήφ πειράζει τοὺς Ἀδελφούς αὐ-
 τοῦ. 38
 Ἰωσήφ παραπόνεσις, βλέπωντας τὸν
 Ἀδελφὸν αὐτῷ. 40
 Ἰωσήφ κατασκυλὴ κατὰ τοῦ Εὐνια-
 μίν. 40

Ἰωσήφ ἐλέγχων τὰς Ἀδελφούς διὰ
 τὴν κλέψαν τῆς κάπας. 40
 Ἰακώβ ἐλθούσις πανοικίᾳ εἰς Αἴγυ-
 πτον. 41
 Ἱερατικὴ σχολή, ποία ἦτον, καὶ με-
 πόσα πράγματα ἐσολίζοντο οἱ Ἱε-
 ρεῖς. 65
 Ἱερεῖς μετὰ τί τρόπον ἐρωτοῦσαν τὸν
 Θεόν, καὶ σημεῖον ὅπως ἐλάμβαν-
 ναν εἰς ἀποκρίσιν τῆς ἐρωτήσεώς
 των. 66
 Ἰησῆς ὁ τοῦ Ναυῆ, παραλαβὼν ἐκ
 Θεῷ τοὺς Ἑβραίους, ἐπορεύθη εἰς
 Γάλλυαλα, καὶ ἐκεῖ ἐλείψε τὸ μάν-
 να. 67
 Ἰησῆς τῇ Ναυῆ ἐσεῖλε κατασκόπους
 εἰς τὴν Ἱεριχά. 68
 Ἰορδάνης ἐσράφη εἰς τὰ ὀπίσω. 68
 Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἐπρόσβαλε νὰ θέ-
 σουν ιβ'. πέτρας εἰς τὸν Ἰορδά-
 νην, εἰς μνήμην παντοτινῶν τοῦ
 θαύματος. 68
 Ἱερεῖς ἑπτὰ, σαλπίσαντες μετὰ τὴν
 Κιβωτὸν, ἔπεσαν τὰ τεῖχη τῆς Ἱε-
 ριχῆ, καὶ ἔλαβον αὐτὴν. 69
 Ἰησῆς τοῦ Ναυῆ ἔπαυσε τὸν ἥλιον
 ἀπὸ τοῦ δρόμου τε, ἕως οὗ ἔλαβε
 τὴν Ἱεριχά. 70
 Ἰέδας, Κριτῆς τῷ Ἑβραίων. 71
 Ἰαεὶρ, Κριτῆς Ἑβραίων. 73
 Ἰεφθάε, Κριτῆς Ἑβραίων. 74
 Ἰεφθάε, ἐλθούσας τὰς Ἑβραίας,
 ἀπέθανε. 74
 Βασιλεία Ἰωσαφάτ, Τίτῃ Ἀσά. 90
 Ἰωσαφάτ φόβος, καὶ προσέχῃ αὐτῷ
 πρὸς τὸν Θεόν. 91
 Ἰωσαφάτ Βασιλέως προσάγματα θεῖα
 καὶ ὁσεβῆ. 92
 Ἰωράμ βασιλεία, υἱοῦ Ἰωσαφάτ, ὁ
 ὁποῖος ἐφόνόησεν ἕξ Ἀδελφούς αὐ-
 τοῦ. 92
 Ἰωράμ ἐκτίσε Θυσιαστήριον τῇ Βάαλ,
 πολλὰς πλανήσας. 92

Γωράμ, ἀσθενήσας σκωληκώδη καὶ βρωμερὰ νόσον, ἀπέθανεν ἀτί- μως, βασιλεύσας χρόνος, ἡ. 92	φυγεν ἀπὸ τὴν Βαβυλῶνα εἰς τὴν Γορδαῖν. 107
Γωσαφὰτ μετὰ τοὺς λοιπὰς ἐδόξασαν τὸν Θεὸν διὰ τὴν Νίκην, καὶ ἐ- κάλεσαν τὸν τόπον, νίκην δόλο- γίας. 92	Γεδὴθ ἀπάτη. 116
Γωσαφὰτ, βασιλεύσας ἔτη, μβ'. α'- πέθανε. 92	Γεδὴθ, κόψασα τὴν κεφαλὴν Ὀλο- φέρου, ἐλόθέρωσε τὴν Ἰερουσα- λήμ. 118
Γωᾶ βασιλεία, Γίᾶ Ὀχοζία. 92	Γάκωβος ὁ Ζεβεδαῖος, πότε ἐμαρτύ- ρησε. 148
Γωᾶς ὁ βασιλεὺς, εἰδωλολατρύ- σας, ἐσφάγη ὑπὸ τῶν ἐγγόνων αὐτοῦ. 92	Γάκωβον τὸν Ἀδελφόθεον, καὶ τῶν τῶν ἱεράρχων, φονεύσιν ἐπὶ Νέ- ρωνος. 148
Γωάθαμ βασιλεία, Γίᾶ Ὀζία. 93	Ἰελιανῶ Διδία βασιλεία. 156
Γωσίς βασιλεία, Γίᾶ Ἀμώς. 98	Ἰένωρος βασιλεία. 157
Γωσίς βασιλεία, Γίᾶ Ἰωσία. 98	Ἰένωρος πάλιν βασιλεία. 158
Γωακείμ βασιλεία, Γίᾶ Ἰωάχαζ. 98	Ἰσινιανῶ βασιλεία. 159
Γεχονίας βασιλεία, Γίᾶ Ἰωακείμ. 102	Ἰνδοί, καὶ Ἰβηρες, καὶ Ἀρμεῖοι, ἐρ- χονται εἰς τὴν Πίση, καὶ πῶς. 174
Γερεμίας ὁ Προφήτης ρίπτεται εἰς βορβορώδη λάκκον. 102	Ἰέδας εἰς τὴν ἐπὶ ἐκλεγεγμένον, πισθεῖ εἰς Χειρόν. 177
Γερουσαλήμ παραδίδεται ἀπὸ Θεοῦ τοῖς Χαλδαίοις. 103	Ἰούδας, βαπτισθεὶς ὑπὸ τῆς Βασι- λίας Ἑλσίνης, κατέστη Ἀρχιερεὺς Ἱεροσολύμων. 178
Γερεμίας ἐρωτᾷ τὸν Θεὸν περὶ τῶν σκυλῶν, καὶ περὶ Ἀβιμέλεχ καὶ διάταξις Θεοῦ. 103	Ἰορδανίης, πόσον ἀπέχει ἀπὸ Ἱερου- σαλήμ. 182
Γερεμίαν προσάττει ὁ Θεὸς νὰ ὑπά- γῃ εἰς τὴν Βαβυλῶνα. 104	Ἰελιανὸς, Ἀναγνώστης ὢν ἐν Ἀντιο- χείᾳ, καὶ κτίζων Ἐκκλησίαν, τὸ κτιζόμενον ἐπιπτε προμηνύον τὴν κακίαν τε. 195
Γερεμίας παραδίδει τὰ σκυλὴν τῆς γῆς. 104	Ἰελιανὸς μαντεύμενος δύο φοαῖς, φάγουσιν οἱ δαίμονες διὰ τὸ ση- μεῖον τῶ Σταυροῦ. 195
Γερεμίας παραδίδει τὰ κλειδιά τοῦ Ναῦ τῶ Ἡλίου. 104	Ἰελιανὸς, πειθεὶς εἰς τὰς λόγους τῶ μάγῃ, σφάζει παιδίον, πέρνει τε τὸ σκυότι, ὡς καὶ τὸν ἐσυμ- βούλευσε. 196
Γερουσαλήμ, πόσαις φοαῖς αἰχμα- λωτίθῃ. 105	Ἰελιανὸς τὸ τρίτον μαντεύμενος, καὶ φοβηθεὶς, ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, ἀλλὰ δὲν ἴχυσεν, ὅτι ἀπέστη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν φόνον. 196
Γερεμίας, πόσους χρόνους ἦτον αἰχ- μάλωτος. 105	Ἰελιανῶ βασιλεία, Θεοῦ παραχωρή- σει. 198
Γερεμίας λαμβάνει τὴν Ἐπιστολὴν τῶ Ἀβιμέλεχ, καὶ πισθεῖται τὴν ἀ- λήθειαν διὰ θαύματος. 107	Ἰουλιανὸς, ἀναγορεύθεὶς βασιλεὺς, τῇ
Γερεμίας ψυχὴν ἐχωρεῖται ἀπὸ τοῦ σώ- μα, καὶ μετὰ ἑξῆς ἡμέρας ἐσφά- γη. 107	
Γερεμίας, κατὰ τὸ πρόσαγμα τοῦ Θεοῦ, λαβὼν τὸν λαὸν νυκτὸς, ἐ-	

τῇ ᾧρᾳ ἐκείνη ἐπεσεν ἡ ἔσλα τῆς
Μεγάλης Ἐκκλησίας. 198
Γουλιανὸς, Παραβάτης γενόμενος,
πολλὰ κακὰ ἐγιναν εἰς τὰς Χρι-
στιανούς, Ἀρχιερεῖς, καὶ λαϊ-
κούς. 198
Γελιανὸς νομοθετεῖ, νὰ μὴ μανθά-
νουν τῷ Χριστιανῶν τὰ παιδία
Ἑλληνικὰ μαθήματα. 199
Γελιανὸς προσάττει ἐκείνους, ὅπως δὲν
θέλουν νὰ προσκυλῇσιν τὰς Εἰ-
κόνας τῷ νομισμάτων αὐτῶν, νὰ
φονδῶνται. 200
Γελιανοῦ σόφισμα Διαβολικόν, νὰ
μαγαρίσῃ τὰς Χριστιανὰς μετὰ
αἵματα τῷ θυσίῶν. 200
Γελιανὸς προσάξας, ἐχάλασαν τὸν
Αἰδεμαῖνα τῶ Χριστῶ, ὅπως ἔκα-
μεν ἡ Αἰμορροῦσα. 203
Γελιανὸς, βεβλόμενος δεῖξαι τὸν Χρι-
στὸν ψεύτην, προσάττει τοῖς Ιου-
δαίοις νὰ κτίσιν πάλιν τὸν Ναὸν,
ὅπως εἶχεν εἰς Ἱερουσαλήμ. 204
Γελιανὸς Θάνατος Θεήλατος. 204
Γελιανὸς βλασφημία κατὰ Θεῶν. 205
Γελιανὸς γελαθεῖς, κατέκαυσε τὰς
ἑοφὰς ὅπως εἶχε διὰ τὸ φεσάτον, καὶ
ἐτζίῃφανίθη ὑπὸ τῆς πείνας. 205
Γοβιανὸς βασιλεία. 206
Ἰσαακίου Προφητεία κατὰ τῶ βασι-
λέως Οὐάλεντος. 215
Ἰσαάκιος ἐν φυλακῇ ἐγνώρισε τὸν
βασιλέα Οὐάλλω νὰ καίεται. 219
Ἰννοκεντίου Πάπα Ῥώμης ἐπιστολὴ
πρὸς Ἀρκάδιον βασιλέα, εἰς τὴν
ὁποίαν ἀφορίζει αὐτὸν μετὰ τὴν γυ-
ναῖκά τῶ καὶ τὰς ὁμόφρονάς τας, διὰ
τὴν ἄξοειαν τοῦ Χρυσόμοι, καὶ
ἐξήγησις αὐτῆς τῆς Ἐπιστολῆς. 222
Ἰβσίνε βασιλεία τῶ Θρακός. 246
Ἰβσίνος ᾤρισε νὰ ἐορτάζεται ἡ Ἰ-
παπαντή. 248
Ἰβσινιανὸς τῶ Μεγάλῃ βασιλεία. 248

Ἰβσινιανὸς, ἀδημονῶν περὶ τοῦ ὀνό-
ματος τοῦ Ναῦ, ἀπεκαλύφθη ὑ-
πὸ θείῃ Ἀγγέλῃ. 251
Ἰβσινιανὸς κατὰ Χοσρόου βασιλέως
Περσῶν στρατεύεται, καὶ διατί. 251
Ἰουβινιανὸς κτίζει Ἐκκλησίας εἰς
τὴν Πατρίδα αὐτῶν, καὶ εἰς Κύ-
προν. 260
Ἰβσινιανὸς δόγμα ψαλδῆς, μεθ' ἧ καὶ
ἀπέθανε. 269
Ἰβσίνε Κροπαλάτῃ βασιλεία. 281
Ἰβσινιανὸς βασιλεία, τῶ Πωγωνά-
του. 283
Ἰωάννης Τζιμισκῇ βασιλεία. 375
Ἰσαακίῃ τῶ Κομνηνῶ βασιλεία. 390
Ἰωάννης Κομνηνῶ βασιλεία. 391
Ἰσαακίῃ τῶ Ἀγγέλῃ βασιλεία. 392
Ἰωάννης Βατάτζῃ βασιλεία. 396
Ἰωάννης Κατακλιζῶν βασιλεία. 400
Ἰωάννης Παλαιολόγῃ βασιλεία. 401
Ἰωάννου Παλαιολόγῃ, τῶ Μανηὴλ
βασιλεία. 403
Ἰωάννης ὁ Παλαιολόγος, βλέπων
τὴν ἀδυναμίαν τοῦ, ἐπῆγεν εἰς
τὴν Ἰταλίαν, διὰ νὰ βοηθηθῇ ὑ-
πὸ τῶ Πάπα. 403
Ἰωάσαφ ὁ Πατριάρχης, μὴ δυά-
μενος νὰ ὑποφέρῃ τὰ σκαῖδαλα
τῶ Κληρικῶν, ἐπεσεν εἰς εὐὰ πη-
γάδι, καὶ ἀπέθανε. 415
Ἰωάννης Βατάτζῃ βασιλεία. 474
Ἰωάννης ὁ Παλαιολόγος, πῶς ἔλα-
βε τὴν βασιλείαν Κωνσταντινουπό-
λεως. 485

Κ

Κόσμος Δημιουργία. 9
Κύριος πάντων τῶ κτισμάτων ἐ-
κατεστάθη ὁ ἀνθρώπος παρὰ τοῦ
Θεῶν. 17
Κόσμος καὶ τὰ ἐν αὐτῷ, διατί ἔκα-
μεν αὐτὰ ὁ Θεός, πρὶν νὰ κἀμῃ
τὸν ἀνθρώπον. 17

Κα

Καπάρα Θεὸς πρὸς τοὺς Πρωτοπλά-	Κορνήλιος βαπτίζεται ὑπὸ Πέτρου,
στους. 20	ἐπὶ Γαίᾳ βασιλείας· καὶ Παῦλος
Καῖν, διδάχθεις παρὰ τῷ Διαβόλῳ	γίνεται Ἀπόστολος. 147
ὅπου νὰ φονεύσῃ τὸν Ἀδελφόν	Κλαυδίᾳ βασιλεία. 147
τα, τὸν ἐφόνευσεν. 21	Κλαύδιος ὑπὸ τῆς γυναικὸς τῆς ἐφαρ-
Καῖν ἐπὶ πταίσματα ἔκαμε, φο-	μακώθη. 147
νέων τὸν Ἀδελφόν τα, καὶ ποῖα. 21	Κωμόδω βασιλεία, ὁ ὁποῖος ἔκαμε
Καῖν ἐκτίσεν Πόλιν, ὀνομάσας αὐ-	πολλὰς ἀσελγείας. 156
τὴν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ	Κλαυδίου βασιλεία, ὁ ὁποῖος ἦτον
Εἰνός. 22	Πάππος τῷ Μεγάλῳ Κωνσταντί-
Κιβωτὸς ἐκτίθη εἰς χρόνους ἑκατὸν,	νου. 159
καὶ διατί. 24	Κεντιλιανῶ βασιλεία. 160
Κιβωτὸς ἐκάλυπτο εἰς ὅρος λεγόμε-	Κωνσταντίος ὁ Χλωρὸς, καὶ Γαλλέ-
νον Ἀραράτ. 24	ριος, γίνονται Καίσαρες ὑπὸ Μα-
Κλαυθμὸς Ἰακώβ· διὰ τὸν ἀπορφα-	ξιμιανῶ. 162
νισμόν Ἰωσήφ τῷ παιδὸς αὐτοῦ. 25	Κωνσταντίος πέμπεται ὑπὸ Μα-
Κάμινος δὲν ἔβλαψεν τὰς ἑῖς Παῖ-	ξιμιανοῦ εἰς τὰ μέρη Πορτογάλ-
δας. 101	λου. 163
Κύρις γέννησις καὶ ἀναξοφὴ, πᾶς ἔ-	Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας πέμπεται ὑ-
γενε. 113	πὸ τῷ Πατρὶ αὐτῷ εἰς βοήθειαν
Κῦρος ὑπὸ τῇ ὀμηλίκῳ παίδων,	Διοκλητιανῶ, καὶ φθονηθεὶς ἔφυγε
παιδᾶς χάριν, γίνεται ἐν αὐ-	πρὸς τὸν Πατέρα τα. 163
τοῖς Βασιλεύς. 113	Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας λαμβάνει ὑ-
Κῦρος τὸ παιδί διαβάλλεται πρὸς	πὸ τῷ Πατρὶ τὴν βασιλείαν. 164
Δάρειον τὸν βασιλέα. 114	Κωνσταντῖνος ὑπὸ τῷ λαῷ ἐγίνη Βα-
Κύρις βασιλεία, ἐγγόνος Δαρείου. 115	σιλέως. 166
Κῦρος, νικήσας Κροῖσον, ἐξέπεμψε	Κωνσταντῖνος μὲ τὸ σημεῖον τῷ Σταυ-
τοὺς αἰχμαλώτους Ἰουδαίους μετὰ	ρῶ νικᾷ Μαξιμιανόν. 167
Δανιὴλ τῷ Προφῆτῃ καὶ Ζοροβάβελ,	Κωνσταντῖνος ἐγένε Μονοκράτωρ, καὶ
καὶ τὰ σκεῖνα τὰ ἱερά εἰς Ἱεροσό-	ὁ Νόμος αὐτῷ. 168
λυμα. 116	Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας διόπνιζεται
Κῦρος ἀλλάττει τὸν Δανιὴλ ἀπὸ τὸν	ὑπὸ Θεοῦ νὰ κτίσῃ Πόλιν εἰς τὸ ὀ-
λάκκον. 117	νομα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. 172
Κραναὸς, πρῶτος Βασιλεὺς Ἑλλή-	Κωνσταντῖνος κτίζει τὴν Πόλιν εἰς
νων. 119	Βυζάντιον, ὁδηγηθεὶς ὑπὸ Θεοῦ
Κλεοπάτρας βασιλεία καὶ τύχην. 124	Ἀγγέλῳ. 173
Κατάλογος τῶν βασιλευσάντων ἐν τῇ	Κολῶνα ὅπῃ ἔστησεν ὁ Μέγας Κων-
Παλαιᾷ Ῥώμῃ. 133	σταντῖνος εἰς τὸ Βυζάντιον, τὴν ὁ-
Κατάλογος τῶν βασιλευσάντων ἐν	ποίαν ἤφεραν ἀπὸ τὴν Ῥώμην. 173
Κωνσταντινουπόλει. 134	Κολῶνας Θεμέλιον ἔβαλεν ὁ Κων-
Κατάλογος τῶν Πατριαρχῶν Κωνσαν-	σταντῖνος τὰς δώδεκα κοφίνους, ὅπῃ
τινουπόλεως· ποῖοι, καὶ πόσους χρό-	ἐχόρτασεν ὁ Χριστὸς ταῖς, ἐ-χι-
νους ἑκατὸς ἔζησε. 136	λιάδες εἰς τὴν ἔρημον. 173

Κωνσταντινούπολις, πόσα μίλια γυ-
είζει. 174
Κωνσταντῖνος, προῦπαντ' ἑλὼ Μιτέ-
ρα αὐτοῦ, καὶ δέχεται τὸν τίμιον
Σταυρόν. 182
Κωνσταντῖνος ὁ Βασιλεὺς ἀθροίζει
Συνόδον ἐν Νικαίᾳ κατὰ Ἀρείου
τῷ τῇ Θεοφόρων Πατέρων. 184
Κωνσταντῖνου παρακάλεις πρὸς τοὺς
τιῆ. Πατέρας, διὰ τὰ ἐλογήσουν
τὴν Πόλιν. 189
Κωνσταντῖνος κτίζει Κάστρον, εἰς ὄνο-
μα τῆς Μιτέρας τῆς. 190
Κωνσταντῖνου τῆς Μεγάλου διαθήκη,
θαύματος καὶ ταφῆς. 191
Κωνσταντῖνος βασιλεῖα, ἡ τῆς Μεγά-
λου Κωνσταντῖνος. 192
Κωνσταντῖνος ἔπεσον εἰς τὴν Αἵρεσιν
Ἀρείου, καὶ παρακαλεῖται τὰ τὸν
δεχθῆναι εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν,
καὶ ὑπέχετο. 193
Κωνσταντῖνος, ὁ ἀδελφὸς Κωνσταντῖνος,
πολεμήσας μὲν Κώνστα, φονεύεται
ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν. 195
Κωνσταντῖνος ἐνομοθέτησεν, ὅτι Ἑ-
βραῖος τὰ μὴν ἀγοράζῃ δέλον. 196
Κωνσταντῖνος ἐξορίζει τὸν μέγαν Ἀ-
θανάσιον εἰς Ἰγγλιτέραν. 197
Κωνσταντῖνος φονεύει Γάλλον, καὶ Ἰσ-
λιανόν, καὶ φυλακώνει τὸν Ἀδελ-
φόν αὐτῶν. 198
Κυεῖλλα Διάκονοι ἔφαγαν τὸ σκυότι-
τον. 198
Κόλυβα, τί πρᾶγμα εἶναι, καὶ πό-
θεν ἀρχισαν νὰ γίνωνται. 200
Κωνσταντινούπολις ὠνομάσθη, Νέα Ῥώ-
μη. 214
Κτίσματα θαυμαστὰ ὑπὸ Ἀρκαδίου
κτιθεμένα. 219
Κάπεργον, ὅπως ἦτον τὸ Λείψανον τῆς
Χρυσοδόμου, χίζει τὴν γῆν, καὶ χω-
ρίζει τὸ ἀμπέλι τῆς χήρας. 236
Κολυμβήθρα τῆς Ἀγίου Βαπτίσμα-
Cronogr.

τος ὁ ξηραίνθη, βαπτίζων ὁ Αἵρε-
τικὸς Εὐτύχιος. 247
Κωλῶνα ὅπου ἀπεσήμεν ὁ Ἰουσι-
νιανός. 255
Κωνσταντῖνου βασιλεῖα, τοῦ Ἡρα-
κλείου. 280
Κώνστα βασιλεῖα, τοῦ Κωνσταντῖνου
ἐγγόνου Ἡρακλείου. 280
Κωνσταντῖνος τῆς Παγονάτης βασιλεῖα,
καὶ διατὶ Παγονάτος. 282
Κωνσταντῖνος, ὁ υἱὸς Λέοντος διατὶ ὠνο-
μάσθη Κοπρώνυμος. 292
Κωνσταντῖνος τῆς Κοπρώνυμου βασιλεῖα,
ἡ τοῦ Λέοντος. 306
Κοπρώνυμος ὁ Βασιλεὺς, καί οἱ μόνος
ὅλον τὸ σῶμα ἔλεγε, διὰ τὴν Θεο-
τόκον Μαρίαν, παρεδόθη ζῶντος
μὲν τῶν αἰώνων πυρί. 310
Κωνσταντῖνος καὶ Εἰρήνης βασιλεῖα. 312
Κωνσταντῖνου μῖσος πρὸς τὴν ἰδίαν
γυναῖκα, τὴν ὁποίαν διώξας, λαμ-
βάνει ἄλλαν. 315
Κρέμος, ὁ τῶν Βελγάρων Αὐτοκράτορ,
εὗρηκε τὰ πέναν τὸ καυχὸν γεμά-
τον, ὅπως τῶρα συνηθίζεται. 319
Κασία, ἀποτυχῆσα τῆς Βασιλείας,
ἔγινε Μοναχὴ. 329
Κεῖσις δικαία τῆς Βασιλείας κατὰ τὴν
Στρατηγὴν, ὅπου ἄρπαξε τὸ ἄλο-
γον τῆς στρατιῶν εἰς ἐκδίκησιν τῆς
χήρας γυναικός. 330
Καθρέπτης Αστρονομικῆς Τέχνης Λέον-
τος τῆς Βασιλείας. 343
Κωνσταντῖνος, ὁ υἱὸς τῆς Λέοντος Βα-
σιλείας, διατὶ λέγεται Πορφυρο-
γέννητος. 362
Κωνσταντῖνου Βασιλείας πολιτεία ἁ-
σεμνος, καὶ Διαβολικὴ. 379
Καλαφάτης ὁ Βασιλεὺς, ἀθετήσας
τῆς ὁρκῆς, ἐπιβουλεύθη τὴν Βα-
σίλισσαν. 387
Καλαφάτης ἐρισμὸς πρὸς τὸν λαόν,
καὶ ὁρμὴ λαὸν κατ' αὐτῶν. 387

Κωνσταντίνου τοῦ Μονομάχου βασι-
λεία. 388
Κωνσταντίνος τῷ Δέκα βασιλεία. 391
Κάσρη καὶ Χῶραι, ὅπῃ ἐπῆρεν ὁ Ἀ-
μυράτης ἀπὸ τῆς Ῥωμαίας. 401
Κωνσταντίνου τῷ Παλαιολόγου βασι-
λεία. 410
Κωνσταντῖνος ὁ Βασιλεὺς, κοινω-
σας τὰ ἄχραντα Μυστήρια, ἔρχεται
εἰς πόλεμον, καὶ ἐφονεύθη. 413
Κείσις Σελίμου πρὸς τὸν συκοφαν-
τῶν. 435
Κορφοὶ, πολεμηθεῖσες, ἔμειναν ἀ-
νίκητοι. 437
Κατακουζιώων ἐκρέμασεν ὁ βασι-
λεὺς. 443
Καλογέρων ἐπιβελή πρὸς τὸν Σελ-
ταῖον κατὰ τῆς Θεσσαλονίκης, καὶ
παράδοσις αὐτῆς. 488
Κληρικοὶ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας,
καὶ ἄλλοι Ἱεραμνοὶ, δὲν ἤθελαν
να συλλειτουργήσουν, ἢ να μνημο-
νύσου τῆς Ἀρχιερεῖς, ὅπου ἦλ-
θαν ἀπὸ τῆς Φραγγίας, μάλι-
στα ἐφύγαν ἀπ' αὐτὰς ὡς Αἰρετι-
κός. 526
Κατάλογος τῶν Δακῶν, ὅπῃ ἔγιναν
εἰς τῶν ἑκλαμπτρον Βενετίαν, ἀ-
πὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τώρα, καὶ πόσον
καιρὸν ὤρισεν ὁ κατ' ἐνάς. 532

Λ

Λὼτ ἐπροσκύνεισε τοὺς δύο Ἀγ-
γέλους, ὡς κυεῖς αὐτῶν. 30
Λὼτ ἡ γυνὴ, γραφεῖσα να εἰδῇ τὴν
τῶν Σοδόμων καὶ σιν, ἔγινε σήλη
ἄλός. 31
Λὼτ φυγὴ ἀπὸ τὰ Σόδομα μετὰ τῆς
γυναικὸς καὶ τέκνων αὐτῶν. 32
Λὼτ, μεθυθεὶς, ἐσμίχθη μὲ ταῖς
θυγατέρες τῶν. 32
Λίθων τιμίων δώδεκα ἐνέργειαι διά-

φοροὶ, κατὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον
Κύπρου Ἐπιφάνιον. 66
Λαβδῶν Κεῖτης Ἑβραίων. 74
Λύσις τοῦ αἰνίγματος Σαμφῶν, ἀ-
πατήσαντες οἱ ἀλλόφυλοι τῶν γυ-
ναῖκα αὐτῶν. 75
Λόγος Θεοῦ πρὸς Ἰωσαφάτ, ὅτι θέ-
λει νικήσει. 93
Λίθον τίμιον ὅπου εὗρεν ὁ ἄνθρω-
πος, ὅπῃ ἔδωκε τὰ ὑπάρχοντά τε
τοῖς πτωχοῖς, κατὰ τὸ ρητὸν τοῦ
Σολομώντος· καὶ διζάζων περὶ τῆς
ἀνταποδόσεως, ἔλαβε τὴν αὐταμοι-
βὴν τῶν δανείων αὐτῶν. 95
Λόγοι Θεοῦ πρὸς Ἱερεμίαν, καὶ πα-
ράκλησις αὐτῶν πρὸς Θεόν. 103
Λιθάρι, διὰ προσάγματος Θεοῦ, ὁ-
μιλεῖ, πῶς δὲν λιθάριζον τὸν Ἱε-
ρεμίαν, ἀλλὰ τὸν λίθον. 106
Λιθάριζουσιν ἔπειτα τὸν Ἱερεμίαν, ἰ-
δόντες αὐτόν. 107
Λεχρέτζια, βιαθεῖσα ὑπὸ Ταρκεῖ-
νίᾳ βασιλέως, καὶ φανερώσασα τὸν
βιασμόν, ἐσφάγη. 143
Λικινίᾳ διαγμός τῶν Χριστιανῶν. 171
Λικινίου πόλεμος, καὶ αἰχμαλωσία
αὐτῶν καὶ ἀποκεφάλις. 172
Λίθος, ὁ ἀποκυλιδεὶς ἐκ τῶν τάφων,
πῶς δέισκεται. 177
Λαὸς ὥρμησε κατὰ τῶν βασιλέων Θεο-
φίλου, καὶ τῶν λοιπῶν, ὑπὲρ τῆς
τῶν Χρυσόμοις ἐξορίας. 220
Λειψάνων Ἀγίων πολλῶν εὗρεσις,
καὶ ἀρχὴ τῆς ἑορτῆς τοῦ Χρυσό-
μοις. 227
Λέοντος τοῦ Μακέλλου βασιλεία, καὶ
διὰ τί λέγεται Μακέλλης. 242
Λέοντος βασιλεία, ἐγγόνος Λέοντος τῶν
Μακέλλων. 243
Λόκοφορος δυνεῖχος ἐφάνη τῶν Ἰου-
διανῶν παραμυθῶντας αὐτόν, ὅπῃ
δὲν εἶχεν ἐξοδὸν να τελειώσῃ τὸν
Ναὸν τῆς Ἀγίας Σοφίας. 249

Λεον-

Μ

Λεοντίς βασιλεία. 284
 Λέοντος τῆ Ἰσαύρης βασιλεία. 289
 Λέων, κοιμώμενος εἰς τὸν ἥλιον,
 αἶψός τ' ἐκασεν ἴσκιον μετὰ πε-
 ράτῃ. 289
 Λέοντος βασιλείως λόγοι, περὶ τῆς
 Ἀγίων Εἰκόνων. 292
 Λέων ὁ βασιλεὺς ἐρωτᾷ τὸν Διδάσ-
 καλον τῆς Πόλεως, περὶ τῆς Εἰ-
 κόνων, καὶ ἀποκρίσις αὐτῷ. 301
 Λέοντος πρόσαγμα ἀσεβὲς κατὰ τῆς
 Ἀγίων Εἰκόνων. 303
 Λέων ὁ υἱὸς Βασιλείης λαμβάνει τὴν
 Θεοφανῶν εἰς Γυναικα, καὶ γένος
 αὐτῆς. 306
 Λέοντος βασιλεία υἱοῦ Κοσμωνύ-
 μου. 311
 Λέοντος τῆ Ἀρμενίας βασιλεία. 320
 Λόγοι καὶ συμβεβηλὸς τινὸς ἀπατεώ-
 νος γέροντος, εἰς κατάλυσιν τῆς
 Ἀγίων Εἰκόνων. 322
 Λέων ὁ βασιλεὺς, πειθεὶς εἰς τὸν
 ἀπατεῶνα ἀσκητὴν, προσάττει τὴν
 Εἰκονομαχίαν. 322
 Λέων μετὰ τῆς Γυναικὸς τῆς ὁμοει-
 τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ. 358
 Λέοντος βασιλεία υἱὸς Βασιλείης Μα-
 κεδόνος. 359
 Λέων ὁ βασιλεὺς λαμβάνει εἰς γυ-
 ναῖκα τὴν μοιχεύομένην Ζωὴν πα-
 ρανόμως. 361
 Λόγοι καὶ πόρρησις Μάρκου τῆς Οἰ-
 κονόμου πρὸς τὸν βασιλέα. 362
 Λέων, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ γυναικὸς,
 γίνεται γέλως εἰς τὸν λαόν. 366
 Λαὸς ἔφερε τὴν βασίλισσαν πάλιν
 εἰς τὰ βασίλεια, καὶ δὲφημίζει
 αὐτῇ. 387
 Δείφανον τῆς Ἀγίας Μάρκας, πότε ἐ-
 φέρθη εἰς Βενετίαν. 494

Μιχαὴλ ὁ Ἀρχάγγελος, φανείς
 τῇ Ἀγάρ, ἐπέσρεψεν αὐτὴν εἰς τὸν
 οἶκον Ἀβραάμ. 29
 Μαμήδων δούβεια. 42
 Μαῦσῆς πόθεν κατάγεται. 42
 Μαῦσῆς, βαλθεὶς εἰς σεντεκόπυλον
 ἐρρίχθη εἰς τὸ ποτάμι. 42
 Μαῦσῆς ἐδόθη εἰς βυζάστειαν τῇ
 Μητέρᾳ αὐτῆς. 43
 Μαῦσῆς, τί ἐρμηνεύεται. 43
 Μαῦσέως κίνδυνος ὑπὸ Φαραώ. 43
 Μαῦσῆς δοκιμάζεται ὑπὸ Φαραώ. 43
 Μαῦσῆς ἐφθασεν εἰς γῆν Μαδιάμ. 44
 Μαῦσῆς φονδεῖ τὸν Αἰγύπτιον. 45
 Μαῦσῆς λαμβάνει γυναῖκα. 45
 Μαῦσῶν προστάττει ὁ Θεὸς ἀπελ-
 θεῖν πρὸς Φαραώ ἐλδοθερώσαι τὴν
 Ἑβραίαν. 45
 Μαριάμ, ἡ ἀδελφὴ τῆς Μαῦσέως, με-
 ταῖς ἄλλαις γυναῖκες, μετὰ τὸν πα-
 τῆρα ὕμνησαν τὸν Θεόν. 57
 Μαῦσέως ὁμοίωσις μετὰ τῇ Γέννησιν
 τῆς Χεισοῦ ἀπὸ τῆς Παρθένου,
 εἰς τὸ νὰ χίση τὴν θάλασσαν με-
 τὰ τὴν ῥάβδον. 59
 Μαῦσῆς μετὰ τὸ ξύλον ἐγλύκανε τὰ
 πικρὰ νερά, καὶ ἔπιαν οἱ Ἑ-
 βραῖοι. 60
 Μάννα ἔβρεξεν ὁ Θεὸς τῇ Ἑβραίων
 εἰς τὴν ἔρημον. 60
 Μάννα ἐτύπωνε τὸν Χεισόν. 60
 Μάννα φυλαγμένη εἰς τὸ χρυσὸν σα-
 μνὶ εἰς ἐνθύμησιν. 61
 Μάχη τῆς Ἑβραίων μετὰ τῆς Ἀμα-
 λήκ, καὶ νίκη αὐτῶν, διὰ τῆς Σταυ-
 ροειδῆς τῆς χειρὸς τοῦ Μαῦσέως
 ὁξαπλώσεως, καὶ διατί τῆτο. 61
 Μαῦσῆς ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος κατὰ τὸ
 πρόσαγμα τῆς Θεῶν, καὶ ἔλαβε τὰς
 δύο

- δύο πλάκας τῷ Νόμου τῷ δέκα
 Ἐντολῶν. 62
 Μωϋσῆς δευθεὶς, ἔπαυσε τὴν ὀρ-
 γήν τῷ Θεῷ, νὰ μὴ ἐξολοθρεύ-
 σῃ τὰς Ἑβραίους διὰ τὴν Εἰδωλο-
 λαβείαν καὶ προσκυύησιν τῷ μο-
 χαίει. 62
 Μωϋσῆς θυμωθεὶς, συνέτειλε τὰς
 δύο πλάκας τῷ Ἐντολῶν. 63
 Μωϋσέως πρόσαγμα εἰς ἐκδίκησιν
 τῆς ἀμαρτίας τῷ Ἑβραίων, καὶ
 φόκος τριῶν χιλιάδων. 63
 Μωϋσῆς πάλιν ἀναβάς εἰς τὸ ὄρος,
 ἠησώσας σαράντα ἡμέρας, ἔλαβε
 τὰς ἄλλας δύο πλάκας γεγραμ-
 μένας ὑπὸ Θεοῦ. 64
 Μωϋσῆς, καταβάς ἐκ τῷ ὄρους ἔλα-
 βε σκέπασμα εἰς τὸ προσώπον
 τῷ, καὶ ἐλάλει πρὸς τὸν λαόν, διὰ
 νὰ μὴ διώκονται νὰ ἰδεῖν τὴν λαμ-
 πρότητα τῷ προσώπῳ τῷ. 64
 Μωϋσῆς, ἐκ προσάγματος Θεοῦ, ἐ-
 πιτάσσει σολὺν Ἱερατικὴν τοῖς Ἱε-
 ρεῦσι, διὰ νὰ ἱερατεύουν εἰς τιμὴν
 καὶ δόξαν Θεοῦ. 65
 Μωϋσῆς, διὰ προσάγματος Θεοῦ λαμ-
 βάει τὰς Ἑβραίους, ὀδηγώντας τὰς
 πρὸς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας. 67
 Μωϋσῆς, ἰδὼν ἐκ τῷ ὄρους τὴν Ἱε-
 ρουσαλήμ, ἠκυσεν ἐκ Θεοῦ, ὅτι ἐ-
 κεί δεῦν θέλει ὑπάγει. 67
 Μωϋσῆς, διδάχθεὶς παρὰ τῷ Ἀρ-
 χαγγέλου Γαβριὴλ, ἔγραψε τὴν
 Πεντάβιβλον, καὶ τί περιέχεν αὐ-
 τὰ, ἀπαείθμησις. 67
 Μωϋσῆς, γράψας τὸ Δεύτερονόμιον,
 ἀπέθανε, ζήσας χρόνους ρκ'. ἀ-
 φώωντας διάδοχόν τῷ τὸν Ἰησοῦν τῷ
 Ναυῇ. 68
 Μιχαὴλ ὁ Ἀρχιστράτηγος ἐφάνη τῷ
 Ἰησοῦ τῷ Ναυῇ, καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπροσ-
 κυύησεν αὐτόν. 69
 Μιχαὴλ Ἀρχιστράτηγος ἐφάνη τῷ Γε-
 δεών, προλέγωντάς του τὴν ἐλθού-
 σην τῷ Ἑβραίων ἀπὸ Μαδιάμ
 διὰ μέσους τῷ. 72
 Μιχαὴλ ὁ Ἀρχιστράτηγος, φανείς τῷ
 Μανωὲ, ἐπαγγελλέται του, τί νὰ
 κάμῃ διὰ τὸ παιδί ὅπως τῷ μέλ-
 λει νὰ γεννηθῇ. 76
 Μιχαῆς, Κεῖνός Ἑβραίων. 79
 Μάχη Ἀβιά καὶ Ἱεροβοάμ, καὶ νίκη
 Ἀβιά. 89
 Μάχη Ἀσά μετ' ἄλλους ἐναντίας, καὶ
 νίκη αὐτοῦ. 89
 Μανασῆ βασιλεῖα, ἣν ἔζηεν. 97
 Μανασῆς, αἰχμαλωτισθεὶς, ἐμβάλ-
 λεται εἰς βόδι χαλκινόν, καὶ διὰ
 προσόχης ἐλθὼν θερώνεται. 98
 Μανασῆς βασιλεύσας χρόνους, νέν-
 ἐν ἀσεβείᾳ, διὰ μετανοίας ἐδι-
 καιώθη. 99
 Μεταγλωττισμὸς τῆς Θείας Γρα-
 φῆς. 121
 Μενέλαος, μαθὼν περὶ ἀρπαγῆς
 Ἑλένης, καὶ λυπηθεὶς, πείθει τὰς
 Ἑλλήνας πρὸς ἐκδίκησιν. 124
 Μαχδαλλωὴ Μαρία, καταπείσασα
 τὸν Γάϊον, θανατεῖ Πιλάτον διὰ
 τὸν ἀδίκον θάνατον τῷ Χριστῷ. 147
 Μάρκος Ἀντωνίου βασιλεῖα. 155
 Μακεδόνων βασιλεῖα. 157
 Μαξιμίνων βασιλεῖα. 158
 Μαξιμίνων Γορδιανῶν βασιλεῖα. 158
 Μάρκος βασιλεῖα. 159
 Μάρτυρες ἀναείθμητοι ποικίλως ἐ-
 μαρτύρησαν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ
 Μαξιμιανῶ. 160
 Μαξιμιανὸς ἐπνίγη, ὡς ὁ Ἰούδας. 162
 Μαξεντίων βασιλέως Ῥώμης ἀδικίαι
 καὶ ἀσέλγεια. 162
 Μαξεντίου πνιγμὸς ἐν τῷ Τίβερει
 ποταμῷ. 163
 Μαξιμιανὸς θνήσκει Οὐελάτῳ θανα-
 τῷ, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ. 163
 Μητροφάνης ὁ Πατριάρχης, αὐτὰς εἰς
 βαρε-

- βαρετὴν ἀσθενείαν, ἐλόγεῖ τὸν
 βασιλέα, καὶ τὴν λέγει, ποῖον ἀ-
 φίνει διάδοχον. 189
- Μῆλον ἔφερον εἰς πτωχὸς τοῦ Βα-
 σιλέως, καὶ ὁ Βασιλεὺς τὸ σέλνει
 τῆς Βασιλείας, καὶ ἡ Βασίλισσα
 τῆ Παυλίνε. 238
- Μαρκιανὲ βασιλεῖα μετ' Ἰῆφον Θεϊ-
 κλῷ. 240
- Μαρκιανὸς ποιμνόμενος εἰς τὸν Ἥλιον,
 ἀετὸς μετὰ πτερὰ τοῦ ἑκαμένου ἱ-
 σκίου, σημεῖον βασιλείας. 240
- Μαυρικὴ βασιλεῖα, Γαμβρὲ Τιβε-
 είου. 264
- Μαυρικὴ ὄραμα περὶ τῆς ζητήματός
 του. 266
- Μωάμεθ πότε ἐφάνη. 279
- Μωάμεθ ἐδίδασκε τοὺς Ἰσλαμλίτας
 πῶς νὰ προσκυνῶν. 279
- Μοναρχία Εἰρῆνης τῆς παιδοκτό-
 του. 316
- Μιχαὴλ Κροπαλάτ βασιλεῖα. 319
- Μιχαὴλ Τραυλὲ κατασκόπῃ διὰ τὸν
 φόνον τοῦ Λέοντος τοῦ Εἰκονομά-
 χου. 324
- Μιχαὴλ τῆ Τραυλὲ βασιλεῖα. 325
- Μεθόδιε Πατριάρχε, καὶ ἄλλων Ἀρ-
 χιερέων ἐξορίαι ὑπὲρ τῆς Ἀγίας
 Εἰκόνων. 326
- Μιχαὴλ ὁ Τραυλὸς ἐπρόσταξε νὰ νη-
 σάωνται τὰ σάββατα. 326
- Μιχαὴλ τῆ Τραυλὲ διάφοροι βλασ-
 φημίαι. 326
- Μιχαὴλ βασιλεῖα, υἱοῦ Θεοφίλου,
 καὶ τῆς μητέρας αὐτοῦ Θεοδώ-
 ρας. 335
- Μεθόδιος ὁ Πατριάρχης, γράψας τὸ
 ὄνομα τῆ Θεοφίλε μετὰ τῆς Αἰρε-
 τικῶν, ἐπληροφορήθη περὶ τῆς συγ-
 χωρήσεώς τε. 337
- Μεθόδιος ὁ Πατριάρχης, διὰ τὸ συμ-
 φέρον τῶν Ὁρθοδόξων, γυμνάσας
 τὰ κρυφὰ μόρια αὐτῆς ἐμπροσθεν
 πάντων, ἐσηλίτωσε τὴν συκοφαν-
 τίαν τὴν κατ' αὐτῆς. 341
- Μεθόδιος ὁ Πατριάρχης διηγᾶται τὴν
 αἰτίαν τῆς νεκρώσεως τῆς μορίων
 αὐτῆς, πῶς ἐγένετο. 341
- Μιχαὴλ ἄσεμνος βίος, καὶ πολι-
 τεῖα διεσραμμένη. 341
- Μοναχὸς τις, τιμήσας τὸν Βασίλειον,
 δῆλον Θεοφιλίτζε, ὑβρίζεται καὶ
 ἐρωτηθεὶς, διατὶ, λέγει τὴν ἀ-
 πόκρισιν. 345
- Μιχαὴλ σφάζεται ὑπὸ Βασιλεῖε Μα-
 κεδόνος. 351
- Μιχαὴλ ὁ Καταλλάκτης, μοιχῶν τὴν
 βασίλισσαν, πρίγει τὸν βασιλέα
 ἐν τῷ λουτρῷ μετὰ τὸ θάλημα τῆς
 βασίλισσης. 382
- Μιχαὴλ τοῦ Καταλλάκτου βασι-
 λεῖα. 382
- Μιχαήλ Νικήτα βασιλέως πρὸς τὸν
 Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης. 384
- Μιχαὴλ ὁ βασιλεὺς δαιμονιζόμενος,
 ἐγνώρισε τὴν ἁμαρτίαν τε. 385
- Μιχαὴλ Καλαφάτ βασιλεῖα. 386
- Μιχαήλου τῆ Ἀποστρατιωτικῆς βασι-
 λεῖα. 389
- Μιχαὴλ τῆ Παραπινάκη, υἱὸς Δέκα
 βασιλεῖα. 391
- Μανηὴλ τῆ Κομνένε βασιλεῖα. 392
- Μιχαὴλ Παλαιολόγε βασιλεῖα. 396
- Μανηὴλ Παλαιολόγε βασιλεῖα. 402
- Μανηὴλ Παλαιολόγος, ἀπερχόμενος
 εἰς Ἰταλίαν διὰ νὰ λάβῃ βοήθειαν,
 καὶ μὴ θέλωντας νὰ ἀσπασθῇ τὸ
 ἐπιμαῖνον τοῦ Ἐπισκόπου, κατὰ
 τὴν συνήθειαν, δὲν τῆ δίδουν τί-
 ποτες. 400
- Μπαγιαζίτη βασιλεῖα, υἱὸς Ἀμερά-
 τη. 408
- Μεχμέτ βασιλεῖα, υἱὸς Μπαγιαζί-
 τε. 410
- Μεχμέτου βασιλέως βουλὴ κατὰ τῆς
 Κωνσταντινουπόλεως, τὴν ὁποίαν καὶ
 μετ'

μέ πολλαῖς τέχναις τὴν ἐπερίλα-
 βε. 411
 Μάρκῃ Πατριάρχῃ καθαίρεσις παρά-
 νομος. 418
 Μάχη τῆ Σελταν Μεχμέτ μετὰ Βε-
 νέτικων. 419
 Μεχμέτς, ἀκούσας περὶ τῆς ἀφω-
 ρισμῶν, μὴνύει νὰ εὕρῃ κανέ-
 ραν ἀφωρισμόν, καὶ εὗρεθεῖσα
 μία γυναῖκα, λύεται ὑπὸ τῆ Πα-
 τριάρχῃ Σαυμασῶ ῥόπῳ. 421
 Μαξίμῃ τῆ Λογίᾳ Πατριαρχδόντος,
 Σελταν ὁ Μεχμέτς ζητεῖ παρ' αὐ-
 τῆ τὴν ἐξήγησιν τῆς Ἀγίου Συμ-
 βόλης. 422
 Μπαγιαζίτου παραίτησις τῆς βασι-
 λείας σαιικῶς καὶ βιαίως. 428
 Μυράτς ἐσελθὼνιάζετο διὰ ἐκδίκησιν
 Θεοῦ. 445
 Μυράτς ζήτησις πρὸς τὰς Λέχας. 453
 Μοθώνῳ καὶ Κορώνῳ ἔλαβαν οἱ Βε-
 νέτικοι εἰς χάρισμα ἀπὸ τὸν Γε-
 λιέλμον. 464
 Μπάρμπαρος, τζιρτιλόμος Βενέτι-
 κος, ἐλογήθη τὴν σινιώρα Μα-
 εῖαν, Κυεῖαν τῆς Ἀναπλῆς, ἡ ὁ-
 ποία ἀποθανῆσα, ἐκληρονομήσαν
 οἱ Βενέτικοι τὸ Ἀνάπλι. 466
 Μονεμβασιωτῶν ζήτημα, διὰ νὰ πα-
 ραδοθῇ εἰς τὸν Πρίγκιπον τῆς Μω-
 ρέως. 468
 Μιζηθράς, καὶ Ζυγός, καὶ Μανή, καὶ
 Λευῆρον ἐκτίθη ὑπὸ τοῦ Πρίγκι-
 πος τῆς Μωρέως. 473
 Μανή διατὶ ὠνομάθη. 473
 Μιχαὴλ πρῶτος τῆς Παλαιολόγων βα-
 σιλείας, ὁ ὁποῖος πολεμήσας με-
 τὰς Φράγγους, ἔλαβε πάλιν τὴν
 Πόλιν. 474
 Ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία ἐχάλασε τὰ
 ὅσα ἔκαμν ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν
 Φλωρεντίαν. 526
 Μωρῆσα πότε ἐπάρθη ὑπὸ τῆς Ὁρ-

χάνῃ, καὶ κατὰ ὅπου ἔκαμν εἰς
 αὐτὴν. 527

N

Νῶε γόνιμοις καὶ δούβεια αὐ-
 τοῦ. 23
 Νῶε εἰσεβαίνει εἰς τὴν Κιβωτὸν κα-
 τὰ τὴν διάταξιν τοῦ Θεοῦ αὐτάμα
 μετ' ἄλλα ζῶα, καὶ ἐγένετο ὁ κατα-
 κλυσμός. 24
 Νῶε ἐξέβη τῆς Κιβωτῆς, καὶ ἐθυσία-
 σε τῷ Θεῷ. 24
 Νεφέλη, ἡ ὁδηγῶσα τοὺς Ἑβραίους,
 τύπος τῆς Βαπτίσματος τῆς Χρι-
 στιανῶν. 56
 Νερὸν, ὅπῃ εὗγαντο ὁ Μωϋσῆς ἀ-
 πὸ τὴν πέτραν, καὶ ἐπότισε τὰς
 Ἑβραίους, τύπος τῆς Χρυσῆς, ὅπῃ
 ἐβλυσσε νερὸν ἀπὸ τὴν πλάτῃ
 του. 60
 Νέα Διαθήκη, ποία λέγεται. 65
 Νάθαν ὁ Προφήτης, πεμφθεὶς ὑπὸ
 Θεοῦ πρὸς Δαβὶδ τὸν βασιλέα νὰ
 τὸν ἐλέγξῃ, ἐμετανόησε. 84
 Ναὺ κατασκευὴ, καὶ διάταξις αὐτῆς. 86
 Ναὸς τί εἰκονίζε, καὶ διατὶ μόνον
 ὁ Ἀρχιερεὺς εἰσεβαίνεν εἰς τὰ Ἱε-
 ρα. 87
 Ναὺ ἁγιασμός ὑπὸ Θεοῦ. 87
 Ναβουχοδονόσορ, αἰχμαλωτίσας τὴν
 Ἱερουσαλήμ, συνέλαβε καὶ Δανιὴλ
 τὸν Προφῆτην, καὶ τὰς ἄλλας Παῖ-
 δας Ἑβραίους. 98
 Ναβουχοδονόσορ ἐνύπνιον. 99
 Ναβουχοδονόσορ, ἐπαρθεὶς, ἔστησε τὴν
 εἰκόνα τὴν χρυσὴν εἰς προσκυῖν-
 σιν. 101
 Ναβουχοδονόσορ, προσκυῖνῃσας τὸν
 Δανιὴλ διὰ τὴν ἐξήγησιν τῆς ἐνυ-
 πνίας, τιμᾷ αὐτόν. 101
 Ναβουχοδονόσορ ρίπτει τὰς ἄλλας Παῖ-
 δας εἰς τὴν κάμινον. 101

Na-

- Ναβχοδονόσορ φοβερισμὸς πρὸς τὰς
 ἑῖς Παῖδας. 101
- Ναβχοδονόσορ, ὁρῶν ἐν τῇ καμίνῳ
 τὸν Υἱὸν τῆς Θεᾶς, ἀπορεῖ. 101
- Ναβχοδονόσορ ἐξάγει τὰς ἑῖς Παῖ-
 δας ἐκ τῆς καμίνου. 101
- Ναβχοδονόσορ, ἰδὼν τὸ θαῦμα, ὁ-
 λογεῖ τὸν Θεόν. 101
- Ναβχοδονόσορ, ἐξοστράκισας Ἰεχο-
 νίαν, λαμβάνει τοὺς θησαυροὺς τῆς
 Κυρεῖς ἀπὸ τοῦ Ναόν. 102
- Ναβχοδονόσορ, λαβὼν τὴν Ἰερουσα-
 λὴμ, τυφλώσας τὸν Σεδεκίαν, ἐ-
 πήρετον σκλάβον μὲ τὸν Ἰερεμίαν
 εἰς Βαβυλῶνα. 103
- Ναβζαρδάς, ὁ Ἀρχιμάγειρος Να-
 βχοδονόσορ, ἔκαυσε τὴν Ἰερουσα-
 λὴμ. 103
- Ναβχοδονόσορ β'. ὄραμα, καὶ ἐξη-
 γησις αὐτῆς ὑπὸ Δανιήλ. 109
- Ναβχοδονόσορ ἐγένετο ὡς βοῦδι, καὶ
 ἦτον ἐπὶ τὰς χρόνας εἰς τὸν κάμπον
 μὲ τὰ θηρία. 109
- Ναβχοδονόσορ, ὕστερα ἀπὸ τοὺς ἐ-
 πτὰ χρόνας, ἐγένετο πάλιν ἀνθρω-
 πος ὡς τὸ πρῶτον. 110
- Νεμήτορος βασιλεία. 141
- Νεμᾶ βασιλεία. 142
- Νεμᾶ νομοθέτησις περὶ τῆς παρθέ-
 νων. 142
- Νεμᾶς ἐφόδεσε δύο μῆνας εἰς τὸν
 χρόνον. 143
- Νέρωνος βασιλεία, τῆς Κλαυδίας. 148
- Νέρων πρῶτος διώκτης τῆς Θεῆς Λό-
 γου. 148
- Νέρωνος σφαγή. 149
- Νέρωνος σῶμα καίεται καὶ διατί. 150
- Νερέα βασιλεία. 154
- Νερέας μετακαλεῖ τὸν Θεολόγον Ἰωάν-
 νην ἐκ τῆς ἐξορίας. 154
- Νικαία, διατί λέγεται. 190
- Νόμος εἰς τὰς Βασιλεῖς νὰ μὴν εἰσε-
 βαίνων εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα. 217
- Νεῖλος ὁ ποταμὸς δὲν ἠνέχθη κα-
 τὰ τὴν συνήθειαν αὐτῆς, καὶ πάλ-
 λιν διὰ τὸ φιλόχειρον τοῦ Βασι-
 λέως Θεοδοσίου ἠνέχθη, ὁλογι-
 θείς παρὰ Θεῶν. 217
- Νεσορίς Πατριάρχης βλασφημία κα-
 τὰ τῆς Αἰπαρθίνης Μαρίας. 229
- Νεσορίς βλασφημία, ὅποια ἦτον. 233
- Νεσόριος, ἐξορίζεται εἰς Θάσον, ὅ-
 πας ἀπέρριψε τὴν ψυχὴν, καὶ Μα-
 ξιμιανὸς χειροτονεῖται ἀντ' αὐτῆς Πα-
 τριάρχης. 233
- Ναοῦ τῆς Ἀγίας Σοφίας περιγρα-
 φή. 250
- Ναὸς τῆς Ἰερουσαλὴμ ἐκτίζετο, καὶ τὸ
 κτίσμα δὲν ἐσέκε, καὶ διατί. 280
- Ναὸν ὅπως ἐκτίσαν οἱ Ἀπόστολοι Πέ-
 τρος, Παῦλος, καὶ Ἰωάννης, εἰς τὴν
 Διόσπολιν, εἰς τὸν ὄνομα τῆς Ὑπε-
 ραγίας Θεοτόκου. 280
- Νικηφόρος Βασιλεῖα περιορίσας τὴν
 Βασίλισσαν Εἰρήνην. 317
- Νικηφόρος ὁ Βασιλεὺς ἔδειξε τὸ κε-
 φαλιάτικον, ὅπου ἔχουν πῶρα οἱ
 Τῆρκοι. 318
- Νεαραὶ διάφοροι, καὶ Βιβλία Βασιλικά
 ὅπως ἔκαμε Λέων ὁ Βασιλεὺς. 363
- Νικηφόρος ὁ Φωκᾶς ἀναγορεύεται ὑ-
 πό τοῦ φεσάτε Βασιλεὺς διὰ τὰς
 ἀνδραγαθίας τῆς, καὶ ἦλθεν εἰς Κων-
 σταντινέπολιν. 372
- Νικηφόρος ὁ βασιλεὺς κωλύεται τῆς
 εἰσόδου τοῦ Οὐσιασμεῖς, καὶ δια-
 τί. 373
- Νικηφόρος ἤθελε τοὺς ἀποθανόντας
 στρατιώτας εἰς πόλεμον νὰ τιμῶν-
 ται ὡσανὺ Μάρτυρες. 373
- Νικήτα δούκος Ἀντιοχείας ἐπιор-
 κία. 383
- Νικηφόρος τῆς Βοτανιάτης βασιλεία. 391
- Νεαρά Ἀλεξίου Κομνηνῶν, περὶ λύ-
 σεως τῆς μνηστρίας. 392
- Νομοθέτησις τῆς Βασιλέως Βασιλίσσης,
 περὶ

πρεὶ τῆς πραγμάτων τῆς Μητροπο- λιτῶν. 398	Οἷας ἐλεφαντίνῃ ὑπὸ Θεῶ, ὅτι εἰς- ἤλθεν εἰς τὰ Ἅγια τῆς Ἀγίων νὰ θυμιάσῃ. 93
Νόμος Ἀνδρονίκου, πρεὶ τῆς πραγ- μάτων τῆς ἀποθνησκόντων. 400	Οἷας λεφανθεῖς, ἔφυγεν ἐν σση- λαίῳ, ὅπε ἀπέθανε, καὶ ἐθάπτη ἀτίμως. 94
Ναυπλίας δυσυχία πρεὶ πολέμου καὶ αἰχμαλωσίας. 437	Ὄνόματα τῆς ξιῶν παίδων κατὰ τὰς Βαβυλωνίους. 99
Νικηφόρος γραφὴ πρὸς τὸν Πρίντζιπον τὸν Γαμβρόν αὐτῶ, πρεὶ τοῦ πο- λέμου, καὶ εἰσεσις αὐτῆς. 478	Οὐλεμαροδάχ βασιλεία, ὑἱὸς Ναβ- χοδοπόσορ. 110
Νικόλαος Πάπας, ἐρχόμενος εἰς Κων- σταντινούπολιν, ὅς ἐδέχθη ἀπὸ καυσίου. 527	Ὀδυσεύς μῖσος καὶ τῆς Ἀχιλλεύς. 126
Ξ	Ὄραμα γυναικὸς Καίσαρος, καὶ ἐκ- βασίς αὐτῶ. 126
Ξυρίσασα ἡ Δαλιδὰ τὰς τείχας τῆς κεφαλῆς τῆς Σαμψών, καὶ χά- νωντας τὴν χάριν τῆς δυνάμεως αὐτῆς, ἔδεσαν αὐτὸν οἱ ἀλλόφυλοι, καὶ τὸν ἐτύφλωσαν. 78	Ὄράματα τῆς γονέων Αὐγέστου Καί- σαρος ἐν τῇ γεννήσει αὐτῶ. 145
Ο	Ὄθωνος βασιλεία. 150
Οἷας κατὰρα ὑπὸ Θεῶ. 19	Ὀυεσσιανῶ βασιλεία, πῶς ἐγχε- το. 151
Ὀμιλία τῆς Ἀδάμ πῶς ἦτον. 26	Ὀυαλεριανῶ βασιλεία, καὶ θανατικὸν εἰς ὅλῳ τὴν Οἰκεμένην. 160
Ὀνειράτα Ἰωσήφ, καὶ μῖσος τῆς Ἀ- δελφῶν αὐτῶ. 34	Ὀυαλεριανῶ βασιλεία. 160
Ὄραμα τῆς φυλακωμένης, Οἰνοχόου, καὶ Ἀρτοποιῆς τῆς Βασιλέως. 36	Ὄραμα εἶδεν ὁ Κωνσταντῖνος νὰ σεί- λῃ τὴν Μητέρα τῆς εἰς ζήτησιν τοῦ τιμίου Σταυροῦ. 175
Ὀνειράτων λύσις παρὰ Ἰωσήφ, καὶ ἀπόβασις αὐτῶν. 36	Ὀυαλεριανῶ βασιλεία. 207
Ὄράματα τῆς Φαραώ. 36	Ὀυαλεριανὸς πολλὰ κακὰ ἔδειξεν εἰς τὰς Χριστιανούς, καὶ πολλὰς ἐμαρ- τύρησεν. 208
Ὄραμάτων Φαραώ λύσις παρὰ τοῦ Ἰωσήφ. 38	Ὀυαλεριανῶ θάνατος, καὶ ὁ ἔξο- πος αὐτῶ. 209
Ὄνομα τῆς Θεῶ ζητεῖ μαθεῖν ὁ Μαυ- σῆς. 45	Ὀυάλοτος βασιλεία τοῦ ἀσεβεστά- του. 209
Ὄγδοη πληγὴ Αἰγυπτίων, αἱ ἀ- κρίδες. 50	Ὀυάλης, θέλωντας νὰ σημειώσῃ τὴν ἐξορίαν τῆς μεγάλης Βασιλείας, οἱ κάλამοι ἐτείβοντο εἰς τὰ χερί- αυ. 210
Ὄνόματα τῆς δώδεκα τιμίων λίθων, καὶ ἀναγωγὴ τῆς δώδεκα φυλῶν τῆς Ἰσραὴλ πρὸς αὐτὰς τὰς λίθους. 55	Ὀυάλης καίεται ἐν ἀχυρῶνι. 211
Ὄχοζις βασιλεία, ὑἱὸς Ἰωράμ. 91	Ὄνώριος ἀδελφὸς Ἀρκαδίου, βασι- λεύσας ἐν Ῥώμῃ, πολλὰς παρα- χὰς ἐποίησε. 218
Ὄζις βασιλεία, ὑἱὸς Ἀμασίς. 93	Ὄνωρις Βασιλέως Ῥώμης ὀνειδισμὸς πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτῶ Ἀρκάδιον, διὰ Χρυσόστομον. 223

Ὀνειρον τῆ Ἀναστασίας βασιλέως. 245
 Ὀνειρον Ἀμαντίου τῆ Πραιποζίτου. 245
 Ὀνείρων λύσις τοῦ βασιλέως, καὶ
 Πραιποζίτου. 245
 Ὁραμα τινὸς Θεοσεβοῦς ἀνθρώπου,
 περὶ τῆς παύσεως τῆς ὀργῆς τοῦ
 Θεοῦ ἐν Ἀντιοχείᾳ. 248
 Ὀνειρον φοβερόν, ὅπῃ εἶδεν ἡ μητέ-
 ρα τῆ Εἰκονομάχου Λέοντος, πο-
 σημαῖνον τῷ σφαγῶν αὐτῆς. 249
 Ὀνειρον ὅπῃ εἶδε Θεοδώρα ἡ Βασι-
 λισσα, ὅτι ἐβαστανίζετο ὁ ἀνδρας
 τῆς, καὶ πῶς διὰ δαυλαγχνίαν
 Θεοῦ ἐλόλθερώθη. 336
 Ὁραμα τῆς μητέρας Βασιλείου τῆ Μα-
 κεδόνος, καὶ ὁξήγησις. 347
 Ὁρχαὴν βασιλεία, ὅπῃ Ὀτμαίν. 407
 Ὀνειρον τῆς Μητέρας τῆ Πέτρας Βοϊ-
 βόδα, περὶ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ,
 καὶ συμβεβηκὸς τῆ ὀνείρου. 451
 Ὀνόματα τῶν Ἀρχόντων, ὅπῃ ἔλα-
 βον τὰς πόλεις τῆ Μαρέως, καὶ ἀ-
 εἰσμός τῶν πόλεων. 460
 Οἰσμός ναὶ γενῆ ἡ Συνοδος εἰς
 Φερράραν. 497
 Οἰόματα τῶν καθεζομένων ἐν τῇ Συ-
 νόδῳ. 498
 Ὁρος τῆς Συνοδοῦ τῆς ἐν Φωρεν-
 τίᾳ. 523
 Ὁφίκια τῆς Βασιλείας τῶν Ῥωμαίων
 διατεταγμένα ὑπὸ τοῦ Μεγάλου
 Κωνσταντίνου. 537

Π

Παραδείσῃ ποταμοὶ πένταρες. 11
 Παράδεισος ἐγένετο κατὰ ἀνατολὰς. 11
 Πρόσταγμα, ὅπῃ ἔδωκεν ὁ Θεὸς τοῖς
 πρωτοπλάστοις. 17
 Πρωτοπλάστων παράβασις. 18
 Πρόφασις τῶν πρωτοπλάστων διὰ τὴν
 παρακοὴν τῆς Ἐντολῆς τῆ Θεοῦ. 19
 Πρόσταγμα Θεοῦ πρὸς τὸν Νῶε, καὶ

κτίσῃ τῷ Κιβωτόν, καὶ τὸ εἶδος
 αὐτῆς. 24
 Πυργοποιίας κτίσις διατί. 25
 Περσεύς ἔδωκε σημεῖον μετὰ τὸ ἐλαιό-
 κλονον. 25
 Πείνα ἐπαρακίνησε τὸν Ἀβραάμ νὰ
 ὑπάγῃ εἰς ἄλλον τόπον. 27
 Προφητεία Ἰωσήφ, καὶ σωάγμα τῶν
 γεννημάτων. 37
 Πείνα εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, ἑπτὰ
 χρόνους ἔξω τῆς Αἰγύπτου. 38
 Πρώτη πληγὴ Αἰγυπτίων, τὰ νερά
 ἔγιναν αἷμα. 47
 Ἑκτοτὴ πληγὴ Αἰγυπτίων, θάνα-
 τος τῶν ζώων. 48
 Πρωτοτόκων Αἰγυπτίων θάνατος. 55
 Προφητεία Ἰεζεκιήλ, περὶ τῆς Παρ-
 θένος, πῶς λαμβάνεται. 58
 Πόσοι ἦσαν οἱ κατάσκοποι τοῦ Ἰησοῦ
 τῆ Ναυῆ, καὶ τί ἐδηλῶσαν, Μυσή-
 ριον, καὶ τύπος. 70
 Παρεδόθησαν πάλιν οἱ Ἑβραῖοι εἰς
 χεῖρας Φιλιστίνων διὰ τὴν Εἰδωλο-
 λαΐαν αὐτῶν. 74
 Πνεῦμα παντὸν ἐπνιγε τὸν Σαούλ,
 καὶ Δαβὶδ ψάλλον μετὰ τῆς κινύ-
 ρας, ἐδίωχεν αὐτόν. 82
 Προσέχῃ Δαβὶδ, περὶ τῆς υἱείας
 τῆ νοσῆντος ὅπῃ αὐτῆς. 87
 Πρόσταγμα Θεοῦ πρὸς τὸν Σολομῶν-
 τα. 87
 Πολεμαίᾳ βασιλεία. 120
 Πολεμαίᾳ Φιλαδέλφου βασιλεία. 120
 Πριάμῃ βασιλέως ὄραμα φοβερόν. 123
 Παλαμίδης φθονηθεὶς, λιθοβολεῖται
 ἀδίπως. 127
 Παλαμίδης εὐχάλε τὰ ἰσ'. γράμμα-
 τα. 127
 Πείαμος φοβηθεὶς, ζητεῖ βοήθειαν
 παρὰ Δαβὶδ τῆ Βασιλείας, καὶ ἐκ
 ἔδωκε. 128
 Πύρρος υἱὸς Ἀχιλλέως, ἦλθεν εἰς
 Τροίαν. 129

Πόσα

Πόσα μίλια γυρίζει ἡ Ῥώμη.	141	Περιγραφή ὅλων τῶν τόπων, ὅπως εἰσκονται εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον, καὶ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ ὅλῳ.	179
Πείσκει βασιλεία.	143	Ποταμὸς ὁ πύρινος, πόθεν μέλλει νὰ εὕρῃ.	182
Πέτρος ὁ Ἀπόστολος, διὰ προσδοχῆς κηρύττει τὸν Σίμωνα Μάγον.	149	Περιγραφή εἰς ὅλα τὰ γινόμενα εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ Σύνοδον, ἕως ὅπου ἐλύθη.	183
Πέτρος πιάσεται ὑπὸ Νέρωνος διὰ τὸν θαύματον τοῦ Σίμωνος Μάγου, καὶ φοβηθεὶς, φύγει.	149	Πέτρα ἐβλύσε λάδι, προσδοχομένων τῶν τῆς Ἀγίων Πατέρων.	191
Πέτρος κατὰ κεφαλῆς σταυρῶται.	149	Πεῖνα μεγάλη εἰς τὴν Ἀνατολήν.	191
Παῦλος ὁ Ἀπόστολος ὑπὸ Νέρωνος ἀποκεφαλίζεται.	149	Πατριάρχης ἀκέσας τὰ περὶ Ἀρείου, ἀρνεῖται αὐτὸν ὡς καθ' ἑρμηνείαν, καὶ φοβερισμὸς Κωνσταντίνου πρὸς αὐτὸν διὰ τὸν Ἀρειον.	193
Πόλεμος ἐναντίον τῶν Ἑβραίων, διατί ἐγένετο μετὰ τῶν βασιλέων τῆς Ῥώμης.	150	Πῦρ ἐκ τῆς Οὐρανῆς κατελθὼν, κατέκαυσε τὸ Εἶδωλον τῆς Ἀπόλλωνος, τὸ ὁποῖον ἐσέβετο Ἰβλιανὸς ὁ παραβάτης.	201
Πεῖνα μεγάλη εἰς τὸν καιρὸν τῆς Κωμῆδος.	156	Πῦρ ἐξελθὼν ἐκ τῶν θεμελίων, κατέκαυσεν ὅλους τῆς κτίζοντας, καὶ τῆς ἐπιστάτας.	203
Περτίνακος βασιλεία.	156	Παιδίον ἐν Ἀντιοχείᾳ γεννᾶται διὰ κεφαλὸν ἀποθαρμύον.	207
Πεῖνα μεγάλη εἰς τὴν Ῥώμην, εἰς τὸν καιρὸν τῆς Ἀλεξάνδρου, ὅπως ἐξῶσαν ἕως καὶ κρέας ἀνθρώπων.	158	Πέτρος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ἀντὶ Ἀθανασίου.	208
Παπλιανῆ βασιλεία.	158	Παιδίον ἐγεννήθη εἰς Ἀντιόχειαν, ἔχον εἰς τὸ μέσον τῆς μετώπης ὄφθαλμόν, χεῖρας τέσσαρας, καὶ πόδας τέσσαρας.	210
Πρόβα τῆς Φλωριανῆ βασιλείας, εἰς τῆς ὁποίας τὸν καιρὸν ἐβρέχεν ἐκ τῆς Οὐρανῆς σιτὰρ μενέρον.	160	Πνίγει ἡ θάλασσα, δραμῶσα ἔξω, πύντε μυριάδας ἀνθρώπων.	212
Παρθενα τινὸς σόφισμα, διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν παρθενίαν της,	161	Παιδίον ἐγεννήθη εἰς Ἑμμαῦς διὰ κεφαλὸν.	215
Πρόσαγμα Διοκλητιανῆ, καὶ Μαξιμιανῆ, νὰ δώσῃεν τὸν δεξιὸν ὄφθαλμόν τῶν Χριστιανῶν.	162	Περσῶν καὶ Ῥωμαίων εἰρήνῃ μεγάλῃ.	227
Πρόσαγμα Διοτλητιανῆ, νὰ μὴ μαρτυροῦν τὰ παιδιά τῶν Χριστιανῶν χράμματα.	162	Πελχερία, θυγάτηρ Ἀρκαδίου, κτίζει Μοναστήρια.	227
Παραγγελία Κωνσταντίνου, Πατρὸς Κωνσταντίνου.	163	Πατριάρχης Ἀττικὸς βαπτίσας κάποιον Ἑβραῖον ἀθροισμένον καὶ παράλυτον, ἰάθη.	227
Πέτρος, καὶ Παῦλος φαίνονται κατ' ὄναρ, τῷ Βασιλεῖ Κωνσταντίνῳ.	166	Παῖδες οἱ ἑπτὰ ἐξυπνῶσι, καὶ πῶς.	230
Προσδοχὴ Ἰῆδα, σῶς τῶν ἐπτά ἐκ λευμμένων πρὸς τὸν Θεόν, διὰ νὰ τοῦ ἀποκαλυφθῇ ὁ τίμιος Σταυρὸς, καὶ ἀποκαλύψῃς.	176	Πρόκλος Πατριάρχης πείθει τὸν Βασίλεα	
Περιγραφή τῶν ἐν τῷ ἁγίῳ Τάφῳ ἰσορριμισμένων πραγμάτων.	178		

- σιλέα νὰ φέρῃ τὸ σῶμα τῆ Χρυσοσό-
μῃ εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν. 235
- Προπομπὴ μετὰ μεγάλης τιμῆς τοῦ
Σώματος τῆ Χρυσοσόμῃ εἰς Κων-
σταντινέπολιν. 237
- Παιδίον ἀρπάζεται εἰς τὸν αἶρα ὑ-
πὸ θείας δυνάμεως, καὶ καταβαί-
νει λέγει τί ἤκασε. 237
- Παλχερίας Ἀδελφῆς Θεοδοσίῃς τέχ-
νισμα πρὸς τὸν Βασιλέα τὸν Ἀ-
δελφόν της, διὰ νὰ μὴ κάμνη ἀ-
νεξετάσας ταῖς ὑπογραφαῖς. 239
- Πρόσαγμα νὰ μὴ δελοῦν τὴν Κυ-
ριακῷ. 242
- Παράδειγμα διὰ τὴν ζωὴν καὶ θάνα-
τον τῶ ἀνθρώπου. 243
- Πλάκα εἰς τὸ ποταμοῦ Σκιρτοῦ τὸ
σῶμα. 247
- Παιδίον ἐγεννήθη χωρὶς ὀφθαλμῶν
καὶ χειρῶν. 264
- Παιδιά δύο ἐγεννήθησαν, τὸ εἶνα
μὲ τέσσερα ποδάρια, καὶ τὸ ἄλλο
μὲ δύο κεφαλαῖς. 265
- Προσδύχῃ ἀνδρὸς τινος Θεοφύλακτος πρὸς
τὸν Θεόν, κατὰ τὴν Τυραννὴ Φωκῆς,
καὶ ἀπόκρισις Θεοῦ. 271
- Παιδοῦν ὁ Θεὸς τὰς Χριστιανὰς μὲ τὰς
ἐχθρὰς τὰς εἰς σωφρονισμόν. 270
- Πέρσαι ἠχμαλώτισαν τὴν Ἱερουσα-
λήμ. 272
- Παχάμιος Καλόγερος, φεύγωντας ἀ-
πὸ τὴν Κωνσταντινέπολιν μὲτ' Μωά-
μεθ', ἐνομοθέτησε τοὺς Ἰσλαμλί-
τας κατὰ τῶν Χριστιανῶν. 279
- Πρόσαγμα Ἡρακλείου κατὰ τῶν Ἰε-
δαίων ἐν Ἱερουσαλήμ. 279
- Παραδείγματα ἀσεβέστατα κατὰ τῆς
Θεομήτορος Κωνσταντίνῃς τῆ Κορυν-
θίας. 307
- Παράδειγμα τῆ λαοῦ ἀσεβές ἐναν-
τίον τῆ Κορυνθίας. 307
- Προσάγματα ἀσεβέστατα τῆ Κορυν-
θίας περὶ τῶν Ἀγίων. 307
- Προσάγματα ἀσεβέστατα τῆ Κορυν-
θίας διὰ τῆς Καλογέρας. 310
- Πόλεμος Ὀυγενῆς, πότε λέγεται. 311
- Παῦλος ὁ Πατριάρχης ἐκατάπεισε
τὴν Εἰρήνῃν τὴν Βασίλισσαν νὰ
κάμῃ Σύνοδον διὰ τὰς Ἀγίας Εἰ-
κόνας. 323
- Πεῖνα μεγάλη εἰς Ἀνδριανέπολιν. 327
- Παρθένων εὐμόρφων συναγωγὴ πρὸς
γάμον Θεοφίλου τῆ βασιλείας. 328
- Πέταλα σιδηρεῖα πυρῶν ἐβα-
λαν εἰς τὰς παλάμας ἐνὸς ζωγράφου,
καὶ διατί. 333
- Πάλιν Βασιλείου Μακεδόνης μετὰ τῆς
Βελγάρ, καὶ νίκη αὐτῆς, καὶ ἕτερα
ἀνδραγαθήματα αὐτῆς. 383
- Πόσον καιρὸν ἔκαμν εἰς τὴν Φιωρέν-
τζαν Ἰωάννης ὁ Παλαιολόγος. 405
- Πατριάρχου παρόρρησις διὰ τὴν ἁλω-
σιν τῆς Κωνσταντινέπόλεως. 405
- Πρόσαγμα βασιλικὸν νὰ κάμνῃ Πα-
τριάρχῳ. 414
- Πατριάρχης Κωνσταντινέπόλεως κόπτε-
σι τὰ γυνεῖα, καὶ Ἐκκλησιάρχου
χίττει τὴν μύτην, διατί. 418
- Πατριάρχων ἀλλαξίαι, καὶ σκανδαλα
Κληρικῶν, καὶ ἐπανάβασις τῆ χα-
ρατζίς, ὅπως πλερώνει τὸ Πατριάρ-
χεον. 429
- Πέτρα Βοϊβόδα φύσις καὶ ἀρεταί. 451
- Προσκυνώσεις διαφόρων Χωρῶν πρὸς
τὸν Γελιέλμον. 456
- Παραγγελία Γελιέλμου περὶ τῶν πό-
πων, ὅπως ἀποκτείνῃ εἰς τὸν Μω-
ρέα. 458
- Παράδοσις Ναυπλίου, καὶ συμφωνία
μετὰ τῆς Πριγκίπου. 466
- Πρίντζιπος τοῦ Μωρέως βελοῦται,
πῶς νὰ κτίσῃ Κάστρον δυνατὸν. 469
- Πόλεμος ἀναμέσεν τῶν Αὐθουπῶν τῆς
Ἀθήνας καὶ τῆς Πριγκίπου τῆς Μω-
ρέως, καὶ νίκη τῆς Πριγκίπου. 477
- Πρίντζιπος τῆς Μωρέως ἐπιβεβλήθη
παρὰ

παρά τῷ γυναικαδελφῷ τῷ. 478
 Πείντζιπος τοῦ Μωρέως ἐπιβεβλὼ-
 θείς, καὶ πολεμήσας μετὰ τῷ Σε-
 βασοκράτορι, ἐνίκηθι. 480
 Πείντζιπος ἀδεήσας τὴν συμβασ-
 μιν, ὅπως ἔκαμε μετὰ τὸν Βασιλέα,
 σέλνει ὁ Βασιλεὺς σράτευμα κατ'
 αὐτῷ. 481
 Πείντζιπου καὶ Βασιλέως ἀσπασ-
 μός. 489
 Πείντζιπος ἐπαρακάλειε τὸν Βα-
 σιλέα γὰρ γυνὴ ἡ Συούδος εἰς τὴν
 Βενετίαν, καὶ δὲν ἠθέλησε. 492
 Ὁ Πατριάρχης μετὰ τὴν Ἀρχιερεῖς ἐ-
 λειτέρησεν εἰς τὸν Ἅγιον Μάρ-
 κον, καὶ τάξις τῆς Λειτουργίας αὐ-
 τοῦ. 492
 Πατριάρχης εἰσέλδους εἰς Φερράραν
 καὶ ἀσπασμός αὐτῷ μετὰ τῷ Πά-
 πα. 497
 Πισδύω, διατὶ λέγεται Σύμβολον,
 καὶ ἐξήγησις αὐτῷ. 507
 Πάπας, καλέσας τὴν Ἀρχιερεῖς τῆς
 Ἀνατολῆς, πάχει μετ' αὐτοὺς νὰ
 κάμῃ Πατριάρχην Κωνσταντινουπό-
 λεως εἰς τὸν τόπον τῷ ἀπεθαρμέ-
 νῳ, καὶ ἐκεῖνοι δὲν ἠθέλησαν. 525
 Πάπας, ἐλθὼν εἰς τὸ Ἅγιον ὄρος,
 πολλὰς ζημίας ἔκαμε. 527

Ρ

Ράβδον τοῦ Μωϋσέως μεταβάλλει
 ὁ Θεὸς εἰς ὄφιν. 45
 Ράβδος Μωϋσέως εἰκονίζουσα τὸ τῷ
 Ἀρχιερέων δικανίκιον. 45
 Ράβδος τῷ Μωϋσέως ἔχισε τὴν θά-
 λασσαν. 55
 Ράβδος Μωϋσέως προτυποῦσα τὸν
 Σταυρόν. 55
 Ραὰβ ἡ πόρνη ἐγλύτωσε τὴν κατα-
 σκόπην Ἰησῆ τοῦ Ναυῆ ἀπὸ τῆς
 χειρὸς τῷ βασιλέως τῆς Ἰερικῶ. 65

Ραὰβ ἡ πόρνη ἐφύλαξε τὴν ὑπὸ τῷ
 κατασκόπων Ἰησῆ τῷ Ναυῆ. 69
 Ροβοὰμ γέννησας. 85
 Ροβοὰμ Βασιλεία, ἡ Σολομώντος,
 ὁ ὁποῖος ἔχασε μέρος ἀπὸ τῆς
 Βασιλείας τοῦ, διὰ τὴν ἀμαρτίαν
 τῷ πατρὸς τῷ. 89
 Ροβοὰμ δὲν ἔχασεν ὁλότελα τὴν
 Βασιλείαν τῆς Ἱερουσαλὴμ, διὰ
 τὴν ἀγάπην Δαβὶδ τοῦ Πάππου
 τοῦ. 89
 Ροβοὰμ βασιλεύσας εἰς Ἱερουσαλὴμ
 χρόνας, ιζ'. ἀπέθανε. 89
 Ρώμης Παλαιᾶς οἰκοδομή. 141
 Ρωμύλῳ δὲν περὶ τῆς Ρώμης. 141
 Ρωμύλῳ βασιλεία, πρῶτος Βασιλέως
 Ῥώμης. 142
 Ρώμη ἐβασίλευσεν ὅλῳ τὴν Οἰκ-
 μένῳ. 142
 Ρώμη χωρὶς Βασιλέα, ἀλλὰ ἐκυ-
 βερνᾶτο ὑπὸ Κοισόλων. 144
 Ρωμαίων, καὶ Περσῶν πόλεμος, καὶ
 νίκη Ῥωμαίων. 228
 Ρινότμητος, διατὶ ὠνομάθη ὁ Ἰουλι-
 νιανός. 285
 Ῥωμαῖοι ἐνίκησαν τὸν Χρυσόχειρον
 εἰς τὴν Ἀφρικῶν. 353
 Ῥωμανὴ βασιλεία, καὶ Συμεῶνος καὶ
 Βουλγάρων, λόγος περὶ ἀγά-
 πης. 367
 Ῥωμανὸς ἔλαβεν ἀπὸ τὴν Ἑδεσσαν
 τὸν Ἅγιον Μανδύλιον διὰ νὰ παύ-
 σῃ τὸν πόλεμον. 370
 Ῥωμανὸς ἐξορίζεται ὑπὸ τῷ λαῷ,
 διὰ τὴν ἀδικίαν ὅπως ἔκαμε Κων-
 σταντῖν τῷ Γαμβρῷ τῷ. 370
 Ῥωμανὴ Βασιλεία, τίς Κωνσταντι-
 νου. 371
 Ῥωμανὸς ὁ Ἀργυρόπελος, λαβὼν εἰς
 γυναῖκα τὴν τῷ Βασιλέως Οὐγαπέ-
 ρα, ἀνηγορεύθη Βασιλεύς. 371
 Ῥωμανοῦ Βασιλεία τοῦ Ἀργυροπού-
 λου. 371

Ρ'αφαήλ Ἱερομόναχος Σέρβος ὑπο-
 χέθη νὰ δίδῃ τοῦ Μπασιά δύο
 χιλιάδες φλωρία, ἢ νὰ γένῃ Πα-
 τριάρχης. 419
 Ρ'οδιτῶν μηχανήμα κατὰ τῶν Τέρκων,
 ἢ νίκη. 421
 Ρ'εμπέρτος δελεασθεὶς, ἔμεινεν εἰς
 τὰς Κορυφάς. 462
 Ρ'εμπέρτος, ὁ τῆς Κωνσταντινουπόλεως
 Βασιλεὺς σέλνει τὴν θυγατέρα αὐ-
 τοῦ πρὸς γάμον εἰς Καπελωνίαν,
 ἢ φθάσασα εἰς τὸν Μωρέαν, ἢ
 γαπήθη ὑπὸ τοῦ Αὐθινοῦ Τζεν-
 τεφρέ, καὶ τὴν ἐπῆρε διὰ γυναῖκά
 τοῦ νόμιμον. 464
 Ρ'εμπέρτος, Ἀδελφὸς Βαλδοβίνου, Βα-
 σιλεὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει. 461
 Ρ'ήγας σέλνει Γεβερναδόρον νὰ κυ-
 βερνήτῃ τὸν Μωρέαν, ἀποθανόντος
 τοῦ Περτζίπου. 483

Σ

Στοιχεῖαν ποίησις ἢ καιρῶν. 12
 Συκῆς ἐξήγησις κατὰ τὸν Πηλεσιώ-
 πλαν Ἰσίδωρον. 18
 Σάρρρα ἐβοηθήθη ὑπὸ θεῶν Ἀγγέ-
 λου, καὶ ἐλυτρώθη μετὰ τοῦ Ἀ-
 βραάμ ἀπὸ τοῦ Βασιλέως Ἀβιμέ-
 λεχ. 27
 Σάρρρα ἐκινδυνώδισε μὲ τὸν Ἀβραάμ
 διὰ τὴν ὁμορφίαν της. 27
 Σοδομιτῶν κακία. 28
 Σάρρρα ἡ Γυναῖκα Ἀβραάμ ἐγέλα-
 σε, διατὶ ἤκουσε, πῶς μέλει νὰ
 κάμῃ παιδί. 29
 Σοδομιτῶν ἐμωρησμός. 30
 Συμβελία τῶν θυγατέρων Λαὼτ, διὰ
 νὰ σμίξεν σαρκικῶς μὲ τὸν Πα-
 τέρα των. 31
 Σκάλα, ὅπου εἶδεν ὁ Ἰακώβ, τύ-
 πος τῆς Παρθένου. 33

Cronogr.

οο

Συκοφαντία τῆς γυναικὸς τοῦ Ἀρ-
 χιμαγείρου, διαβάλλουσα τὸν Ἰω-
 σήφ. 35
 Σκληρότης τῆς καρδίας Φαραώ. 47
 Σαμεγάρ, Κεῖτης τῶν Ἑβραίων. 71
 Σύλληψις Σαμφών. 74
 Σαμφών σκοπώνει εἰς τὴν στρατὸν
 λεονταίει. 74
 Σαμφών αἰνιγμα πρὸς τὰς Ἀλλοφύ-
 λας δυσδύρετον. 75
 Σαμφών, ὀργισθεὶς διὰ τὴν ἀπάτην
 τῆς γυναικὸς, ἄφησεν αὐτήν. 76
 Σαμφών ὀργισμένος διὰ τὴν γυναι-
 κά τοῦ, ἔκαυσε τὰ γεννήματα τῶν
 Ἀλλοφύλων. 76
 Σαμφών μὲ τὴν σιαγόνα τοῦ ὄντος ἐφό-
 νησεν ἄνδρας. 76
 Σαμφών κεκλεισμένος, δὲγαίνει τὰς
 πόρτας τοῦ Κάστρου, καὶ ἀνεβάζων-
 τὰς τὰς εἰς τὸ ὄρος, ἐρρίζεν αὐ-
 τὰς. 77
 Σαμφών, σείσας τὰς σύλκας τοῦ Πα-
 λατίου, ἢ κρεμνίζοντας τὸ παλάτι,
 ἀποθνήσκει μὲ τὰς λοιπὰς Ἀλλο-
 φύλκας. 79
 Σύγκρισις Ἀννης τῆς ἀτέκνου, ἢ Φαι-
 νάνας τῆς πολυτέκνου, πρὸς τὰς
 Ἐκκλησίας τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν
 Ἑθνῶν. 80
 Σαμὴλ, πότε ἔκεινε τὰς Ἑβραίας,
 ἢ πόσον καιρὸν. 80
 Σαῦλ ἐπαρέβη τὴν Ἐντολήν τοῦ Θεοῦ. 82
 Σαῦλ, νικηθεὶς ἐν πολέμῳ, ἐσφά-
 γη μὲ τὸ σπαθί τοῦ. 82
 Σολομώντος Βασιλεία, τίς Δαβίδ. 85
 Σολομών, πόσας γυναῖκας εἶχε. 85
 Σολομών, τὸν β'. χρόνον τῆς Βασι-
 λεύας του, κτίζει τὸν περιβόητον
 Ναόν. 86
 Σολομών λαμβάνει ἀπὸ Θεοῦ φρόνη-
 σιν ἢ σοφίαν. 88
 Συναχεισμὸς ὁ βασιλεὺς βλασφημεῖ
 πρὸς τὸν Θεόν. 94

Σ φα-

Σφαγή Συναχειῖν ὑπὸ πῶν ἰδίων ταύων..	94	Σίλβεσρος, διδάξας τὸν Κωνσταντι- νον, βαπτίζει αὐτὸν, καὶ βαπτί- ζεις, ἐκαθάρισθη ἀπὸ τῆς λέ- πταν.	166
Σολομώντος ἀπόφασις περὶ τῶν δι- καζομένων γυναικῶν.	87	Σίλβεσρος θανατοῖ τὸν ἀπὸ Ἑλλή- νων προσκυνέμενον, ὡς θεόν, δρά- κοντα.	167
Σολομών ἐπαρέβη τῷ ἐντολῷ τοῦ Θεοῦ διὰ τὰς γυναῖκας.	88	Σιλβέσρου διάλεξις μετὰ τῶν Ἑ- βραίων.	169
Σολομών ἀπέστη τῷ Θεῷ, καὶ κτίζει ναὸν τοῖς Εἰδώλοις.	88	Σιλβέσρου προσέχῃ, καὶ διάφορα θαύ- ματα.	171
Σολομών, βασίλισσας ἔπι μ'. ἀπέ- θανε.	88	Σαβώειος βασιλεὺς Περσῶν ἐκίνησε διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν.	191
Σεδεκίᾳ Βασιλείᾳ, θεῖα Ἰεχονία.	102	Σεισμὸς μέγας ἐγένετο εἰς τὰς ἡμέ- ρας τῆς μεγάλης Κωνσταντίνου.	191
Σύκα ὅπῃ ἐβάστα ὁ Ἀβιμέλεχ.	105	Σημεῖον, ὅπῃ ἐφάνη εἰς τὰς ἡμέρας τῆς μεγάλης Κωνσταντίνου, ὡς με- σημερία, εἰς τὴν Ἀνατολήν.	192
Σαμάρεια, πῶς ἐκτίσθη.	105	Σαβωρείου μάχη, καὶ ὁλοθρόνις αὐτῆς.	192
Συμβέλια φιλοσόφων, ὅπῃ ἐσυμβέ- λσαν τὸν βασιλέα Πτολεμαῖον, περὶ τῆς Πενταβίβλου τῆς Θείας Γραφῆς.	121	Σεισμὸς μέγας εἰς Ἀντιόχειαν, ἦν ἡμέρας.	196
Συμεῶνος Διδασκάλου ἀπορία εἰς τὸ ρήτὸν Ἠσαΐου, τὸ, ἰδὲ ἡ Παρθέ- νος.	122	Σεισμὸς μέγας εἰς Κύπρον.	196
Συμεῶνος πληροφορία.	123	Σεισμὸς μέγας εἰς Νεοκαισάρειαν, εἰς Ῥόδον, εἰς Διρράχιον, εἰς Ῥώ- μην, εἰς Ἰσπανίαν, καὶ εἰς Βερβ- τι.	197
Σφαγή Ἀχιλλέως.	129	Σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ ἐφάνη ἐν Οὐρανῷ εἰς Ἱερουσαλήμ.	197
Σφαγή Τρωαδιτῶν.	131	Σεισμὸς μέγας εἰς τῷ Νικομή- δειαν.	197
Σφαγή Ἀγαμέμνονος ὑπὸ τῆς γυ- ναικὸς τῆς.	132	Σημεῖον τῆς Σταυρῆς ἐφάνη, ὡς καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως.	203
Σημεῖα, ὅπῃ ἐγέναντο εἰς τὸν Αἰνεῖαν διὰ μέσσω ζώων.	140	Σῶμα Ἰελεῖαν τοῦ Παραβάτου ἡ γῆ δὲν ἐδέχετο.	205
Σφαγή Ἀμελίας ὑπὸ τῆς διδύμων.	141	Σεισμὸς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.	211
Σερβία Τελία βασιλεία.	143	Συνόδος, β'. ἐβεβαίωσε τὸ Σύμβο- λον.	213
Σταύρωσις τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χρι- στοῦ, ἐπὶ Τιβερίας Καίσαρος.	146	Σκαύδαλα ἐν Κωνσταντινῇ πόλει ἀνα- μέσον Χρυσόμοι καὶ Θεοφίλου.	220
Σίμων ὁ Μάγος ἐν σαββάτῳ συνε- τίβη, καὶ δι' αὐτὸ οἱ Ἱταλοὶ νη- στύεον τὴν ἡμέραν τῆς σαββάτου.	148	Στήλη Εὐδοξίας τῆς βασιλίσσης, καὶ ἔλεγ-	
Σεβήρης βασιλεία.	157		
Σταυρὸς ἐφάνη δι' ἀσέρων τῷ μεγά- λῳ Κωνσταντίνῳ, ὅτε ἦλθεν εἰς μάχην κατὰ Μαξεντίου.	164		
Σημεῖον τῆς Σταυρῆς ἐπήγαγεν ἐμπρός εἰς τὸ σπάτομα τῆς μεγάλης Κων- σταντίνου.	165		
Συμβολὴ Ἑβραίων διὰ τὰ καθάρι- σθαι ὁ Κωνσταντῖνος ἀπὸ τῆς λέ-			

ἔλεγχος Χρυσοστόμου πρὸς τὸν Ἐπαρχον διὰ τὴν σύγχυσιν, ὅπου ἔκαμε τῷ Χριστιανῶν. 220	Συνόδος ἐβδόμη συνηχθῆ εἰς τὴν Νίκαιαν διὰ τῶν Εἰκονομάχων, εἰς τὸν καιρὸν Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης. 315
Σφαγαὶ πολλαὶ μεγάλων ἀνδρῶν. 227	Σταυρακίη Βασιλεία, Υἱοῦ Νικηφόρου. 321
Στεφάνος Πρωτομάρτυρος χεὶρ σέλνεται εἰς Θεοδοσίον ὑπὸ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων. 228	Στίχοι ὅπῃ ἐγράφησαν εἰς τὰς ὁφείας Θεοδώρου καὶ Θεοφανῆς τῷ Αὐταδέλφῳ, καὶ ὁξήγησις αὐτῶν. 334
Συνόδος Οἰκουμενικὴ κατὰ Νεσορίου μετὰ πρόσταγμα Θεοδοσίου Βασιλέως. 233	Συμβολὴ τινῶν Ἀγίων ἀνδρῶν, περὶ τῆς Ὁρθοδοξίας. 335
Σῶμα τῷ Χρυσοστόμῳ ἐδόθη ἀπὸ λόγου τῷ νὰ φερθῇ εἰς Κωνσταντινούπολιν ὅταν ἐδιαβάθῃ ἡ γραφὴ τῷ Βασιλέως. 235	Σανταβαρίως Ἱερομονάχης συμβουλὴ δολερὰ πρὸς τὸν Λέοντα τὸν Τῖδον τῷ Βασιλεῖ. 357
Σεισμοὶ φοβεροὶ εἰς Κωνσταντινέπολιν. 237 246 248 306 428	Συνόδος τοπικῆς ἀπόφασις, νὰ μὴ ῥώγῃ οἱ Καλόγεροι κρέας. 360
Συνόδος πετάρτη πότε ἦτον, καὶ ποῖοι οἱ Ἐξάρχοι αὐτῆς. 242	Στέφανος καὶ Κωνσταντῖνος, Υἱοὶ Ῥωμανῆ, ὁξορίζονται. 370
Σκυλὶ τυφλὸν ἔκαμε θαύματα, καὶ ποῖα. 256	Συνόδος ἐγένε κατὰ τοῦ Βασιλέως Νικηφόρου, διατί. 371
Συνόδος, ἐ. ἐγένε ἐπὶ Ἰσινιανοῦ κατὰ Ὁριγένης. 257	Στέφανον χρυσὸν δὲν ἠθέλησεν ὁ Κόντε Φρεντεπούλιας νὰ βάλῃ εἰς τὴν κεφαλὴν τῷ, καὶ διατί. 369
Σεισμός εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην. 258	Συμφωνία ἀναμεταξὺ τῷ Δυσικῶν Αὐθουτῶν καὶ τῷ Βενέτικῶν κατὰ τῆς Κωνσταντινῆ πόλεως. 394
Συμφωνία Ἑβραίων κατὰ τῷ Χριστιανῶν, καὶ ἀρπαγὴ πολλή. 258	Σελτὰν Ὁρχανῆς, πότε ἐπῆρε τὴν Πρῆσαν. 396
Σκληρίκια τοῦ μεταξὺ, πῶς ἔρρεθησαν. 259	Συνόδος κατὰ Βαρλαάμ καὶ Ἀκινδύνου, εἰς τὸν καιρὸν Ἀνδρονίκου τοῦ Βασιλέως, περὶ τῷ ἐν Θαβωρίῳ φωτός. 400
Συνήθεια ἀμετάτρεπτος. 260	Σελτὰν Μουράτης, πόθεν κατάγεται, καὶ πότε ἔλαβαν τὴν Βασιλείαν οἱ Ὀτμάνιδες, καὶ τί πολέμους ἔκαμαν. 407
Σκυλὶ γεννᾶται μετὰ ποδάριον ἔξ, καὶ κεφαλὴν λεονταίης. 267	Σελειμανῆς, πρῶτος Αὐθούτης Τέρκος. 408
Στίχοι ἠρωελεγεῖοι, ὅπῃ ἐγράφησαν εἰς τὸν τάφον Μαυρικίης, καὶ ὁξήγησις αὐτῶν. 269	Σελτὰν Ἀμυράτη βασιλεία, ἡ Μεχμέτ. 411
Συνόδος ἕκτη ἐγένε εἰς Κωνσταντινέπολιν ἐναντίον τῷ Μονοθελητῶν. 283	Σελτὰν Μεχμέτ βασιλεία, ἡοῦ Ἀμυράτη. 411
Συρόνης, υἱὸς Χοσρόου, διὰ συμβολῆς Ἡρακλείου, ἀγαγόντας τοὺς Ῥωμαίους ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ὅπῃ εἶχε φυλακώσει ὁ πατέρας του, τὸν νικᾷ. 278	Συμβάματα διάφορα, ὅπου ἔπαθον οἱ
Συνέδριον παρανόμον συνηθροίσθη κατὰ τῷ Ἀγίων ἀνδρῶν, τῷ Κορωνύμῳ ἔτω κελύσαντος. 309	

οἱ Δεσπόται τῆς Μωρέως ἀπὸ πολ- λῶν αἰτιῶν. 417	Τρόπος τῆς δοκιμασίας τῶν πολεμι- σῶν τῆς Γεδεών. 72
Συνόδος κατὰ Μάρκου τοῦ Πατριάρ- χου, τῆς καθαιρεθείσης ἀδίκως. 418	Τρόπος, πῶς ἐγένον οἱ Σαὺλ βασι- λεὺς. 81
Σχῆμα τῆς Καλογέρας ἐμπαίζει ὁ Σουλτὰν Μεχμέτης ἐμφορᾷ τῆς Πατριάρχου. 423	Τρωάδος πόλεμος. 123
Σουλτὰν Μπαγιαζίτη βασιλεία, ὑπὸ Μεχμέτη. 424	Τρωαδίται γελασθέντες, ἐμπασαν τὸ ξυλάλογον εἰς τὸ Κάστρον. 129
Σουλτὰν Σελίμη βασιλεία, ὑπὸ Μπα- γιαζίτη. 429	Τρωάδος ἐμφορησμός. 131
Σελίμη πόλεμος μέγας μετὰ τῆς Σοφῆς, καὶ ἀφανισμός ἀμφοτέρων. 430	Ταρκενίης Σαπέρβη βασιλεία. 143
Σουλτὰν Σουλεϊμάνη βασιλεία, ὑπὸ Σελίμη. 435	Τίτῃ βασιλεία. 143
Σουλεϊμάνης βασιλεύσας, ἐβουλήθη να κόψῃ τὰς Χρυσιανὰς, διαβαλ- μύς ἀπὸ κάποιον Ἑβραῖον, καὶ ἐκωλύθη ὑπότινος Μπασιά. 435	Τίτος ἐκτίσεν τὴν γέφυραν εἰς τὴν Τίβερην. 143
Σουλεϊμάνης ἔκαμε μάχην μετὰ τῶν Βενέτικων. 437	Ταρκενίος διώκεται ὑπὸ τῆς λαῆς διὰ τὴν μοιχείαν. 143
Σουλτὰν Σελίμη βασιλεία, ὑπὸ Σου- λεϊμάνη. 439	Τιβερίας βασιλεία, καὶ Βάπτισις τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. 146
Σελίμη ἔκαμεν ἀρμάδα κατὰ τῆς Βε- νέτικων. 441	Τίτος, νικήσας τὰς Ἑβραίους, κατέ- καψε τὴν Πόλιν, καὶ τὰ ἐν αὐτῇ οἰκήματα, καὶ τὸν περὶβλεπτὸν Ναόν. 152
Σκλάβοι Κύριοι, πόσοι καὶ ποῖοι ἐ- φονεύθησαν ὑπὸ τῶν Τυρκῶν. 440	Τίτου ἀπαρείθρησις τῆς ἀπολεσμέ- νων Ἑβραίων. 152
Σουλτὰν Μεράτη βασιλεία, ὑπὸ Σε- λίμη. 453	Τίτῃ βασιλεία, ὑπὸ Οὐεσπεσιανῶν. 153
Συμβιβασμός τῆς Πεντζίπης μετὰ τὸν Βασιλέα, καὶ ἀγάπη. 481	Τραϊανῆ βασιλεία τῆς δικαιοκρίτης. 154
Συνομιλία Βασιλέως καὶ τῆς Πάπας. 495	Τραϊανοῦ ῥητὸν θαυμαστὸν καὶ ἀξιέ- παινον. 154
Συνόδος ἡ ἐν Φλωρεντίᾳ, εἰς ποῖον Ναόν ἐσυναθροίθη. 499	Τραϊανός, διώκτης τῶν Χριστιανῶν. 154
	Τακίτῃ βασιλεία. 160
	Τίμιος Σταυρός ἀνέστησε τὸν νε- κρόν. 177
	Τρεῖς ἀσκέπαστοι εἰς τὸν Ἅγιον Τά- φον, καὶ διατί. 178
	Τάφος τῆς Παρθένου, πῶς εἶναι. 181
	Τιμωρία ἀπὸ Θεοῦ πρὸς ἐκείνους, ἐ- ποῦ διὰ δῶρα ἀπέστησαν, καὶ ἐ- προσκυῶσαν τὰ εἶδωλα. 202
	Τόπος, ὅπου ὁ Ἰσλιανός ἔκαμε τὰς μαντείας. 205
	Τραϊανός ὁ στρατηγὸς ἐλέγχει Οὐά- λυντα, ὡς ἄπιστον. 209
	Τάφος Εὐδοξίας τῆς βασιλίσσης ἐ- σείετο χρόνους τελεάντα πέντε, καὶ διατί. 234

Τ

Τελεῖς ὁ Θεὸς ὥφθη τῷ Ἀβραάμ
ἐν ῥήματι τῶν ἀνδρῶν. 29
Τρίτη πληγὴ Αἰγυπτίων κωνόπων. 48
Τετάρτη πληγὴ Αἰγυπτίων τῶν μυ-
γῶν. 48
Τύπος καὶ ἐκβάσις τῆς ἀμνῆς. 50

Τεχνιτῶν αἰθερὸς, ὅπου ἐδέλυσαν
εἰς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν. 249
Τιβερὶς βασιλεία. 264
Τόξον ἐφάνη θαυμαστὸν εἰς τὸν Οὐ-
ρανόν. 282
Τῆρκοι, πότε ἐπῆραν τὴν Κύπρον. 284
Τιμωραὶ διάφοροι ὑπὲρ τῶν Ἀγίων
Εἰκόνων. 304
Τιμωραὶ Λέοντος διάφοροι κατὰ τῶν
Ἀγίων Ὁμολογητῶν. 322
Τῆρκοι, πολεμῦντες τὴν Ἀδριανέπο-
λιν, ἔκοψαν κάποιον δούσεβῆ αὐ-
θραπον, ὅπῃ δὲν ἠθέλησε νὰ εἰ-
πῇ πρὸς τοὺς ἀποκλεισμούςας εἰς
Ἀδριανέπολιν τὴν ἀπάτην τῶν Τερ-
κῶν. 327
Τρύφων, προχειρισθεὶς Ἐπίσκοπος
τῆ Παξιάρχου, δὲν θέλει νὰ πα-
ραιτήσῃ, καὶ τὴν ὑπόχεσίν τε. 368
Τρύφων, ἀπατηθεὶς ὑπὸ τῆς Καισα-
ρείας, γράφει τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς
χαρτίον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐπαραίτη-
σε. 368
Τζιμισκὴς ὁ Βασιλεὺς ἐπρόσταξεν
εἰς πᾶσαν χαραγλὴν νομισμάτων
νὰ βάναται ἡ Εἰκὼν τῆ Κυρεὶς ἡ-
μῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. 376
Τζάρας ἀπόσασις. 395
Τρόπος, πῶς ἐπάρθη ὑπὸ τῶν Τερ-
κῶν ἡ Μοδώνη. 426
Τζεντεφρὴς, συναΐξας λαόν, ἐπολέ-
μησε πολλὰ Κάστη καὶ Χώραις, καὶ
ταῖς ἐνίκησε. 459
Τζεντεφρὴ διαθήκη. 463
Τζεντεφρὴς, προσκυυήσας τὸν πεν-
τηκόντον τοῦ τῶν Βασιλέα, λαμβάνει
εἰς προῖκαν τὰ δωδεκαῆνησα, καὶ
διάφορα χαρίσματα. 468
Τζεντεφρὴ ἀνεψιός, τῆς Πειντζίπου
ὁ ἀποστάτης, μὲ τὸ καπίσει εἰς
τὸν λαιμόν, γυροῖσι συγχώρησιν
ἀπὸ τῶν Πειντζίπου. 481

Υ

Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ
Ἅγιον, ὀνομάζονται ἐν τῇ Θεῷ
Γραφῇ Ἀγγελοι. 29
Υἷς, ὅς ἡς ἐγένετο ἡ Ἱερὰ Τρά-
πεζα τῆ Ναῦ τῆς Ἀγίας Σοφίας
καὶ τὰ περὶ αὐτῆς. 251

Φ

Φύλλα συκῆς ἐνδύθησαν οἱ Πρω-
τόπλαστοι διὰ τὴν ἐνδοπλῶγος. 18
Φωνὴ Θεῶ πρὸς τὸν Ἀδὰμ, καὶ ἐρώ-
τησις, καὶ Ἀδὰμ ἀπόκρισις. 19
Φόνος τῆς Καΐν. 23
Φιλοξενία, ὅπου ἦτον συνηθισμένη
εἰς τὸν καιρὸν τῆς Ἀβραάμ. 29
Φυγὴ Μωϋσέως διὰ τὸν φόβον τοῦ
φόνου. 44
Φαραὼ καταπόντισις εἰς τὴν ἐρυθρὰν
θάλασσαν, γενομένη διὰ Μωϋ-
σέως. 57
Φυλακίζεται ὁ Σαρφῶν εἰς τὴν Γά-
ζαν. 78
Φοβερισμός τῆς Θεῶ πρὸς τὸν Σαδλ
τὸν παραβάτην, ἐλεγχόμενον ὑ-
πὸ τῆς Σαμεήλ. 81
Φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ πλῆθος ἀ-
μαρτιῶν καὶ νικᾷ. 97
Φαγητὰ, ὅπῃ ἔβωγαν οἱ ἔρεις Παῖ-
δες. 90
Φιλίππε Μακεδόνο βασιλεία. 119
Φυγὴ ὑπὸ Πειάμει ἀπὸ Τρωάδος. 124
Φόνος Ἀμαζόνων. 128
Φιλίππε βασιλεία. 159
Φόνος π'. Ἀποκρισιαίων. 208
Φλαβιανὸς ἐβουλήθη ἀφανίσαι τοὺς
Ἀντισοχεῖς, καὶ διὰ μεσιτείας τῆς Πα-
ξιάρχου ἐσυγχώρησεν αὐτούς. 215
Φωτὶα μεγάλη ἀνάψεν εἰς τὴν Πό-
λιν. 244

Φωκᾶ Τυραννὸς Βασιλεία.	267	πάλιν ἐκαθάρισε.	46
Φωτίαν ἔκαμε Λέων ὁ βασιλεὺς νὰ πέρνην ἀπὸ τὴν γυναῖκα γυμνῶν εἰς τὸ παζάρι.	292	Χρυσὸς, Ἰερὺς, καὶ Θυσία.	55
Φωκᾶ ἀποστασία, καὶ τύφλωσις αὐ- τοῦ.	293	Χεῖζει ὁ Σαμὴλ τὸν Σαὺλ βασι- λέα, ἀνέλπιστα τῷ Σαὺλ.	81
Φωνὴ γυναικὸς ἀπὸ τὴν βρύσιν τοῦ βεντ τῷ Κυζηνᾶ λέγουσα, Οὐαὶ, ἡμέρα, καὶ νύκτα· καὶ ἦτον ἀόρα- τος ἡ γυναῖκα.	380	Χρηματισμὸς Συμεὼν ὑπὸ Θεοῦ διὰ τὴν Παρθένον.	22
Φράγγοι ἐπολέμησαν τὰς Σαρακηνὰς καὶ νικήσαντες, ἔλαβον τὸν Ἅγιον Τάφον, καὶ ἐλάβοιθέρας τὰς Χει- σιανὰς.	392	Χρισμᾶ ἐκβασίς.	22
Φόβος Σελίμου, καὶ συμβεβηὶ πρὸς τὰς Γιανιτζάρους.	434	Χαρὰ Τρωαδίων διὰ τὴν θάνατον Ἀχιλλέως.	131
Φράγγοι, πῶς ἐπῆραν τὸν Μω- ρέων.	456	Χρισμὸς Αἰνείου πρὸς τῷ ἐλθεῖν εἰς Ἰταλίαν.	139
Φράγγοι, πολεμήσαντες μὲ τὰς Ῥω- μαίους, ἐνίκησαν, καὶ ἐσφαζαν πολλὰς.	459	Χρισμὸς περὶ κτίσεως Χώρας, καὶ γεννήσεως σκρόφας.	139
Φραγγῶν διάφοροι πόλεμοι κατὰ τῶν Τερκῶν καὶ Ἀράβων.	471	Χρυσὸς φαίνεται τῷ Πέτρῳ, ὀνειδί- ζων τὸν φόβον αὐτῷ.	149
Φραγγῶν πόλεμοι κατὰ τῶν Ῥω- μαίων, νίκη Φραγγῶν.	482	Χεισιανοὶ τυραννέμενοι, μὴ δυνά- μενοι πλέον, ἐσεύλαν μεσιτείαν πρὸς τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον εἰς Πορτογάλλον.	165
Φῶς τῆς λαμπάδος ἐμπροσθεν τῷ Πα- τριάρχῃ, τί δηλοῖ.	493	Χεισυχόνων τὴν ἡμέραν ὁ Βασι- λεὺς Θεοδόσιος ἐκάθετο εἰς τὸ Πα- λάτιον αὐτῷ, μὴ πολυῶντας νὰ ὑ- πάγῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.	216
Φιλονεικία, καὶ ζήτισις τῷ Πάπα, καὶ Βασιλέως περὶ τῶν θρόνων.	497	Χρυσόστομος χειροτονεῖται Πατριάρ- χος Κωνσταντινουπόλεως.	218

X

Χ αρίσματα τῆς ψυχῆς ἐκ Θεοῦ, καὶ ὅτι δι' αὐτὰ λέγεται κατ' εἰκόνα Θεοῦ.	13	Χερσβικὸς ὕμνος ἐπὶ βασιλέως Κε- ροπαλάτου ἐσυνηθίσθη νὰ λέγε- ται.	262
Χεισιανοὶ ὅλοι χρέος ἔχοντες νὰ ἐορ- τάζωμεν τὴν Κυριακὴν, καὶ διατὶ ψυχικὰ καὶ σωματικά.	15	Χοσρός φυγή.	275
Χαραῖς μεγάλαις, ὅπου ἐγιναν διὰ τὸν ἀναγνωρισμὸν τῷ Ἰωσήφ πρὸς τὰς Ἀδελφάς.	41	Χειρὸς πορφύρας διάφοροι καὶ θαυ- μασταὶ ἐνέργειαι Λέοντος Βασι- λέως.	363
Χεῖρα Μωϋσέως ὁ Θεὸς λεωφάνας,		Χελῶνας δύο πέρινας ἔκαμε Λέων ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἐπεριπατήσαν.	363
		Χεῖρ τῷ τιμίῳ Προδρόμῳ ἐφέρθη εἰς Κωνσταντινούπολιν, εἰς τὸν καιρὸν Κωνσταντῖνος Βασιλέως.	373

Χρό-

Χρόνοι ἀπὸ κτίσεως Κωνσταντινῆ πό-
λεως, ἕως τῆς ἀλώσεως, πό-
σοι. 413

Χρέος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας ἐγί-
νηκεν ὀγδοῦντα φορτώματα. 450

Χώραις καὶ Κάσρῃ, ὅπῃ ἐπάρθυσαν
ὑπὸ Γαλιέλμου. 457 458

Χλομούτζι, μὲ τί ἔξοδον ἐκτί-
σθη. 465

Ψ

Ψυχὴ ζώων πῶς γίνεται. 11

Ψευδοκαλογέριαι αἵτησις παρὰ Βαρ-
δάν βασιλέως κατὰ τῆς 5. Συ-
νόδου. 288

Ω

Ὡρολόγιον ἔκαμεν ὁ Μιχαήλ νὰ
σημαίνει ταῖς ὥραις, καὶ δὲν τὸν ἀ-
φῆσαν οἱ νομοδιδάσκαλοι τε. 453

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΙΝΑΚΟΣ.

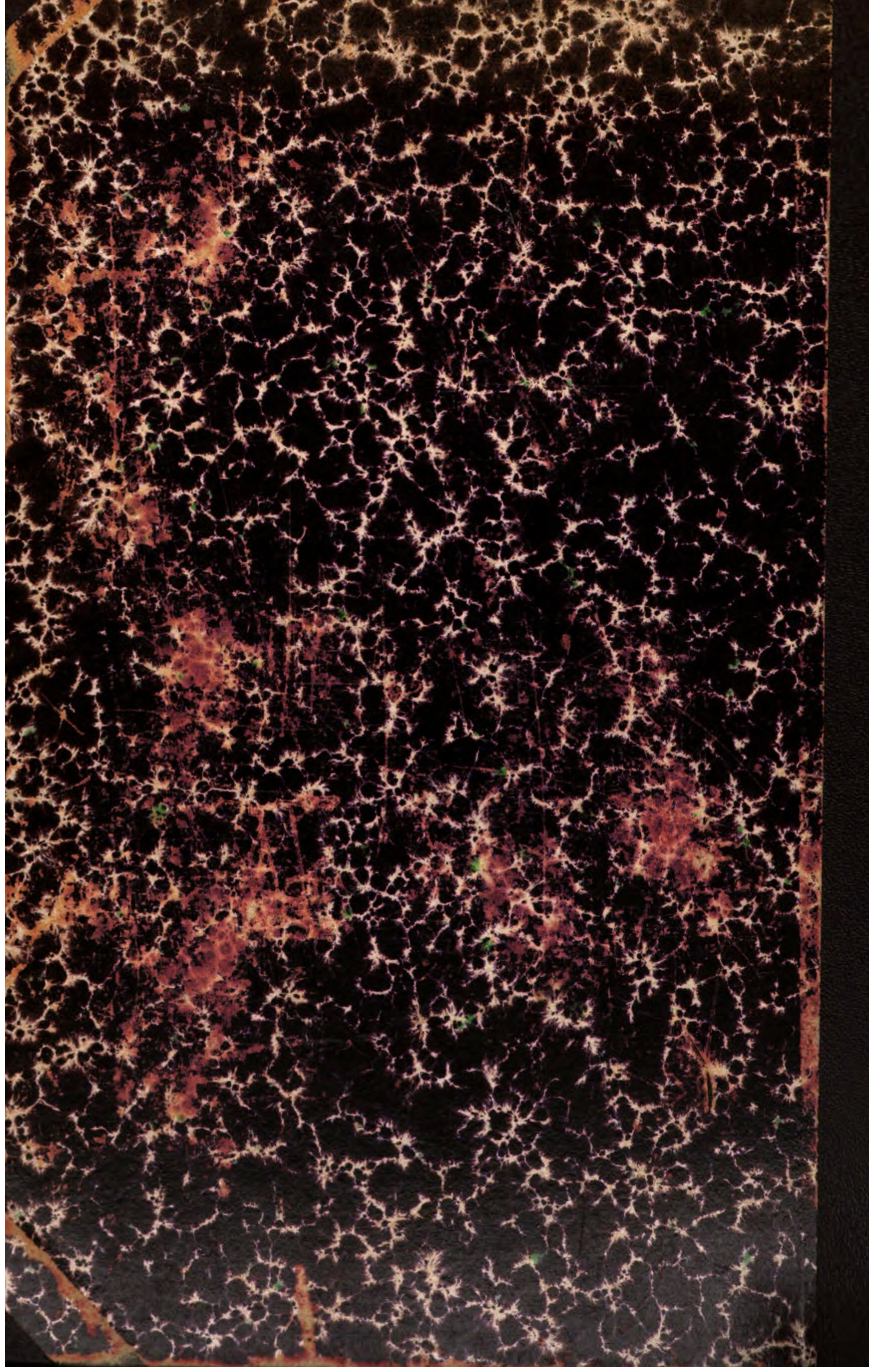

Report of the Secretary of the Interior
Department of the Interior
Washington, D.C.
1888

Report of the Secretary of the Interior
Department of the Interior
Washington, D.C.
1888

THE NATIONAL ARCHIVES

RECEIVED
JAN 10 1889
U.S. DEPT. OF THE INTERIOR

Dorotheus

Biblion historikon

Venetia 1818

4 H.un. 49 h

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10007265-3